Digitized by Google

PROPERTY OF THE
University of Michigan Libraries
1817
ARTES SCIENTIA VERITAS

Digitized by Google

880.3
H59
S35
1863

F. D. Allen,
Berlin, April. 1869.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

HESYCHII ALEXANDRINI

LEXICON

EDITIONEM MINOREM

CURAVIT

MAURICIUS SCHMIDT

IENAE

SUMPTIBUS FREDERICI MAUKII

MDCCCLXIII

Digitized by Google

ΑΙΛΙΟΥ ΔΙΟΓΕΝΕΙΑΝΟΥ

69998

ΠΕΡΙΕΡΓΟΠΕΝΗΤΕΣ

EX

RECOGNITIONE

MAVRICII SCHMIDT

IENAE

SVMPTIBVS FREDERICI MAVKII

MDCCCLXIII

Digitized by Google

FRIDERICO RITSCHELIO

S.

Digitized by Google

ΗΣΥΧΙΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΥΣ

ΕΥΛΟΓΙΩΙ

ΤΩΙ ΕΤΑΙΡΩΙ ΧΑΙΡΕΙΝ

Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι τῶν παλαιῶν τὰς κατὰ στοιχεῖον συντεθείκασι λέξεις, ὦ πάντων ἐμοὶ προσφιλέστατε Εὐλόγιε· ἀλλ' οἱ μὲν τὰς Ὁμηρικὰς μόνας, ὡς Ἀππίων καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου· οἱ δὲ τὰς κωμικὰς ἰδίᾳ καὶ τὰς τραγικάς, ὡς Θέων καὶ Δίδυμος καὶ ἕτεροι τοιοῦτοι. ὁμοῦ δὲ πάσας τούτων οὐδὲ εἷς. Διογενιανὸς δέ τις μετὰ τούτοις γεγονώς, ἀνὴρ σπουδαῖος καὶ φιλόκαλος, τά τε προειρημένα βιβλία καὶ πάσας τὰς σποράδην παρὰ πᾶσι κειμένας λέξεις συναγαγών, ὁμοῦ πάσας καθ' ἕκαστον στοιχεῖον συντέθεικε· λέγω δὴ τάς τε Ὁμηρικάς, καὶ κωμικάς, καὶ τραγικάς, τάς τε παρὰ τοῖς λυρικοῖς καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσι κειμένας· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ (τὰς) παρὰ τοῖς ἰατροῖς τάς τε παρὰ τοῖς ἱστοριογράφοις. συλλήβδην δὲ ὁμοῦ οὐδεμίαν λέξιν [ὥστε] παρέλιπε, οὔτε τῶν παλαιῶν, οὔτε τῶν ἐπ' ἐκείνου γεγενημένων. προέθηκε δὲ κατ' ἀρχὴν ἑκάστης λέξεως τριῶν ἢ τεσσάρων στοιχείων τάξιν, ἵν' οὕτως εὐμαρεστέραν ἔχοι τὴν εὕρεσιν ἧς ἐπιζητεῖ τάξεως ὁ τοῖς βιβλίοις ἐντυγχάνειν προαιρούμενος. καὶ πρὸς τούτοις, ὅσας οἷός τε ἦν παροιμίας εὑρεῖν, οὐδὲ ταύτας παραλιπὼν ἐπέγραψε τὰ βιβλία Περιεργοπένητας ταύτῃ χρησάμενος τῇ διανοίᾳ· ἡγεῖτο γάρ, οἶμαι, μὴ μόνοις πλουσίοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς πένησι τῶν ἀνθρώπων χρησιμεύσειν τε καὶ ἀντὶ διδασκάλων ἀρκέσειν αὐτά, εἰ μόνον περιεργασάμενοι πανταχόθεν ἀνευρεῖν ταῦτα δυνηθεῖεν καὶ ἐγκρατεῖς αὐτῶν γενέσθαι. Ἐπαινῶ μὲν ἔγωγε τὸν ἄνδρα καὶ τῆς φιλοκαλίας καὶ τῆς σπουδῆς, ὅτι χρησιμωτάτην πραγματείαν καὶ τοῖς σπουδαίοις τῶν φιλολόγων ὠφελιμωτάτην χορηγίαν πρὸς ἅπασαν παιδείαν προείλετο παρέχειν. ἐβουλόμην δὲ αὐτὸν μήτε τὰς πλείους τῶν παροιμιῶν ψιλῶς καὶ ἄνευ τῶν ὑποθέσεων τεθεικέναι, μήτε τὰς ἐζητημένας τῶν λέξεων οὐκ ἐχούσας τά τε τῶν κεχρημένων ὀνόματα καὶ τὰς τῶν βιβλίων ἐπιγραφὰς ἔνθα φέρονται, τάς τε πολυσήμους αὐτῶν παραδραμεῖν καὶ ἀσαφεῖς παραλιπεῖν, δέον [δὲ] καὶ ἐν ταύταις ἑκάστης διαφόρου διανοίας τὴν παράστασιν ἀπὸ τῆς τῶν χρησαμένων μνήμης παρασχεῖν. ἅτινα σύμπαντα καὶ (τῆς) παρ' ἡμῶν ἐπιμελείας δεηθέντα κατὰ δύναμιν τετύχηκε πάσης, ἐνδοτέρω κειμένης τῆς τῶν φιλεπιτιμητῶν μέμψεως. Οὐ γὰρ ὀκνήσω μετὰ παῤῥησίας εἰπεῖν, ὅτι τῶν Ἀριστάρχου καὶ Ἀππίωνος καὶ Ἡλιοδώρου λέξεων εὐπορήσας, καὶ τὰ βιβλία προ(σ)θεὶς Διογενιανοῦ, ὃ πρῶτον καὶ μέγιστον ὑπάρχει πλεονέκτημα δαιτὸς κατὰ τὸν γραμματικὸν Ἡρωδιανόν, αὐτὸς ἰδίᾳ χειρὶ γράφων ἐγὼ

COD. *παρέλιπεν, ἐπιγράψας* |*τας ταύτῃ χρησάμενος*

Digitized by Google

μετὰ πάσης ὀρθότητος καὶ ἀκριβεστάτης γραφῆς, λέξιν μὲν οὐδεμίαν παρέλιπον κειμένην ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ πλείστας οὐχ εὑρὼν προστέθεικα. ἐκείνην δὲ γράφειν ἀξιώσας, ἧς εὕρισκον καὶ τὴν διάνοιαν τέλος περιέχουσαν καὶ τὴν φράσιν μετὰ τοῦ δοκίμου σαφῆ, ταῖς παροιμίαις ἀποδέδωκα τὰς ὑποθέσεις· καὶ τῶν πλειον(οσήμ)ων λέξεων καὶ σπανίως εἰρημένων οὐ μόνον αὐτῶν τῶν χρησαμένων τὰ ὀνόματα προσγέγραφα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐπιγραφάς, πάντων μὲν ἀπὸ τῶν ἀντιγράφων προστιθείς, οὐδαμοῦ δὲ πονεῖν παραιτησάμενος, ὡς ἂν μὴ καὶ αὐτὸς μέμψιν ὀφλήσαιμι δικαίως τινά, καὶ οἷς ἐγκαλῶ Διογενιανῷ πεπτωκὼς φανείην. Καὶ πληρώσας τὴν πραγματείαν, ὅσον εἰς ἀνθρωπίνην ἐλήλυθε κρίσιν τέλος γεγενημένην, εἰ μή πού τις ἢ σαφὴς οὖσα λέξις, ἢ οὐκ ἀναγκαία παραλέλειπται, ἀπέστειλα πρὸς τὴν σὴν ἀναμφίλεκτον φιλίαν, πεπεισμένος μὲν εἶναι τὸ κτῆμα μετὰ δὲ τὴν σὴν καὶ μειζόνων ἀξίαν ὑπάρχουσαν. εὔχομαι δὲ τῷ Θεῷ σωζόμενόν σε καὶ ὑγιαίνοντα χρήσασθαι τοῖς βιβλίοις.

[Δεῖ εἰδέναι τὸν λέξιν τινὰ ζητοῦντα ἐν τῷ λεξικῷ τούτῳ, ὅτι, εἰ σύνθετός ἐστιν ἡ λέξις ἣν ζητεῖ, πολλάκις διαιρῶν αὐτὴν εἰς τὰς ἐξ ὧν σύγκειται εὑρίσκει αὐτῆς τὴν ἑρμηνείαν ἐν τῷ ἀρκτικῷ αὐτῆς γράμματι ἑνὸς τῶν μερῶν αὐτῆς. οἷον· ἀ ν θ ρ ω π ο ε ί κ ε λ ο ς μὲν, ὡς κεῖται ἐν συνθέσει, οὐκ ἔχει, ἐὰν δὲ διέλῃς τὴν λέξιν καὶ ζητήσῃς ἐν τῷ ει[κω], εὕροις ἂν ‚ε ἴ κ ε λ ο ς· ὅμοιος,‘ ὡς εἶναι τὴν πᾶσαν λέξιν ἀ ν θ ρ ώ π ῳ ὅ μ ο ι ο ς. καὶ ἐπὶ πολλῶν λέξεων τοῦτο ποιῶν πολλάκις, ὡς εἴρηται, εὑρίσκεις τὸ ζητούμενον.]

Digitized by Google

Ἀ· τὸ ᾶ περισπασθὲν δηλοῖ εἴθε, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ (fr. CCCXXIII)· ἆ π ά ν τ α σ υ ν ά γ ε ι ρ α ς. καὶ τὸ ὦ ἄρθρον, ὡς παρ' Ὁμήρῳ (υ 351)· ἆ δ ε ι λ ο ί. καὶ ψιλούμενον στέρησιν, ὡς ὅταν λέγωμεν (ἀσθενὲς τὸ) ἄνανδρον. καὶ τὸ μέγα, ὡς τὸ ἀ χ α ν ὲ ς π έ λ α γ ο ς. καὶ τὸ πολύ, ὡς (τὸ·) ἐ ν ἀ ξ ύ λ ῳ ὕ λ ῃ (Λ 155). καὶ τὸ ὁμοῦ, ὡς τὸ ἀδελφός. ὁμόδελφον γὰρ σημαίνομεν. δελφὺς δέ ἐστιν ἡ μήτρα. καὶ τὸ κακόν, ὡς τὸ ἀμήχανε, ἀντὶ τοῦ κακομήχανε. δασυνόμενον δὲ σημαίνει ἅτινα καὶ ὅσα. καὶ ἄρθρα ὑποτακτικὰ οὐδετέρου γένους πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ πτώσεως εὐθείας

ἃ ἅ (Archiloch. fr. 131)· ἐπὶ τοῦ μεγάλου. ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα. δασυνθὲν δὲ (Plat. com. fr. II p. 618) γέλωτα δηλοῖ [3. 4]

ἀ ά α τ ο ν· τὸ ἀβλαβὲς (χ 5) καὶ εὐχερές, ἢ ἄνευ ἄτης. [ἢ ἀπλήρωτον]

ἀ ά β α κ τ ο ι (Siculi)· ἀβλαβεῖς

ἀ α γ έ ς (λ 575)· ἄθραυστον, ἰσχυρόν, πάνυ.

† ἀ α δ έ ν η· ὑεία κόπρος

ἀ α δ έ ς (ἀαδέρ gl. Vossii) ἀηδές [10]

[11] Λάκωνες. οὕτως Ἀριστοφάνης ἐν γλώσσαις [12—15

ἄ α κ τ ο ν· ἄθραυστον, ὑγιές [17]

ἀ α ν έ ς· οὐ τελεσθησόμενον

ἀ α ν ὴ ς χ ρ η σ [ι] μ ό ς· . . . . . . [20]

ἀ ά ν θ α· εἶδος ἐνωτίου παρὰ Ἀλκμᾶνι (fr. 118) ὡς Ἀριστοφάνης (p. 231 Nck.)

ἀ ά π τ ο υ ς (Λ 567)· ἀπροσπελάστους, ὧν οὐ δύναταί τις ἅψασθαι, ἢ ἀπτοήτους [23]

ἀ ά σ α ι· πολλαχῶς καὶ ἄγαν βλάψαι

ἀ α σ ά μ η ν (I 116)· ἐβλάβην, (ἄτῃ) περιέπεσον [26]

ἀ ά σ θ η ς· ἐβλάβης (φ 301 ?)

ἀ α σ ί φ ρ ο ν ι (φ 302)· βλαψίφρονι, φρενοβλαβεῖ. ἀάσαι γὰρ τὸ βλάψαι [29. 30]

ἀ ά σ κ ε ι· βλάπτει, φθείρει [32. 33]

ἀ α σ χ ε τ ό ν (Ε 892)· ἀκατάσχετον, ἀνυπομόνητον

ἀ ᾶ τ α ι (Τ 91)· ἄγαν βλάπτει

ἄ α τ [α λ] ε· ἀπλήρωτε (Λ 430)

† ἄ α τ ο ι· βλάπτουσιν [38]

ἄ α τ ο ς· ἀκόρεστος (Hesiod. Theog. 714 et Athenienses), ἀχόρταστος [40]

ἄ β· ὁ Γορπιαῖος μήν

ἄ β α· τροχός, ἢ βοή [43. 44]

ἄ β α γ ν α· ῥόδα Μακεδόνες

† ἀ β ά γ η τ ρ ο ν· λεπτόν [47]

ἀ β ά θ μ α τ α· στρέμματα (Κύπριοι) [49]

Ἄ β α ι (ΟΤ. 899)· περὶ τὴν Φωκίδα τόπος· οὗ μαντεῖον Ἀπόλλωνος Ἀβαίου. Σοφοκλῆς

ἀ β α κ ή μ ω ν· ἄλαλος, ἀσύνετος

ἀ β ά κ η ν (Sapph. fr. 72)· ἀφελῆ, ἀσύνετον, ἡσύχιον, ἄπειρον, ἀδύνατον, ἄκακον

ἀ β ά κ η ς· ἄβαξ, ἄφωνος, σιωπηρός. καὶ ὄνομα ἀρχιτεκτονικόν, ὃ † Σκύθαι λέγουσιν ἄνδρα καλεῖν

ἀ β ά κ η σ α ν (δ 249)· ἠγνόησαν

† ἄ β α κ ι, ἀγελαίσωνες

COD. τὸ α ἄρθρον δασυνόμενος? 2 συντεθὲν 5 ἄατον 19 ἀ α μ ή ς, χρήσιμος (ἐ supra) 21 ἄ α ν θ α — ἡ Ἀριστοφάνει 22 ἀ ά π π ο υ ς 25 π ἐπέσ 28 ἀ α σ ή φ ρ ο ν ι, βλαψήφρονι — αἰαί 34 ἀ ά κ ε τ ο ν, ἀκατάκετον 39. ἄ α τ ο ς· χαλεπὸς δυσχερὴς ἀ. 50 Ἄ β α ί — φωτιδάταπον — ὁ σαβαίου.

HES. 3 Ἆ· φωνῆεν. ἢ ἅτινα, ἢ ἅπερ, ἢ ὅσα. καὶ ἄρθρον ὑποτακτικὸν οὐδετέρου γένους πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ πτώσεως εὐθείας. καὶ ψιλούμενον στέρησιν δηλοῖ, ὡς ὅταν λέγωμεν ἄνανδρον 4 ἃ ἅ· σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα. ἢ σύστημα ὕδατος (ad ἅλα) 10 ἀ α δ ε ῖ ν· ὀχλεῖν, λυπεῖσθαι, ἀδικεῖν· ἀπορεῖσθαι, ἀσιτεῖν 11 ἄ α δ α· ἔνδεια 12 ἄ α δ α ν (κ 68)· ἐλύπησαν. 13 ἀ α θ ή ς· ἥμαρτες, ἐβλάβης 14 ἀ ά θ ι κ τ ο ν· ἄφθαρτον, ἀβλαβές 15 ἆ α· σύστημα ὕδατος (ευ supra) 17 ἀ ά λ ι ο ν (Δ 380 δ' ἅλιον)· ἄτεκτον 20 ἀ α ν α ί μ α· πολλαχὴ χάρις 23 ἄ α ς (Θ 470)· εἰς αὔριον Βοιωτοί. οἱ δὲ τὸ εἰς τρίτην (vid. ἆες) 26 ἀ ά σ α τ ο (I 537)· ἐβλάβη[ν] 29 ἀ ά σ α ψ ο (ἄσατο) (Τ 95)· ἔβλαψας. 30 ἀ α σ ί φ ο ρ ο ς· βλάβην φέρων 32 ἀ α σ τ ό ν· ἀναμάρτητον, ἀβλαβές 33 ἀ ά σ τ ο ν α· ἀνεύφραντον 38 ἄ α τ ο ν· ἐπιβλαβές (Ξ 271)· ἢ ἄνευ ἄτης· ἢ ἀπλήρωτον 40 ἀ ά τ υ λ ο ν (l. ἄσυλον)· ἀβλαβές 43 ἀ β α κ ή μ ω ν· ἄλαλος 44 ἀ β α κ ῆ σ α ι· ἀγνοῆσαι ἀμαρτάνων (ἀμαρτεῖν) 47 ἀ β ά θ· διάσκαλος [Κύπριοι] 49 Ἄ β α ν τ ε ς· Εὐβοεῖς καὶ κολοσσοί, νεκροί (ad ἀλίβαντες ?)

ἀβάκτητον· ἀνεπίφθονον ⟨ἀβάκκητον — Λάκωνες?⟩
ἄβακτον καὶ † ἄβυκτον· τὸ μὴ μακαριστόν ⟨ἀβάϋκτον?⟩
ἀβάκχευτον· λινοῦν ὕφασμα περιχειρίδιον
Ἀβάκ[ω]α[γκ]ινον· Σικελῶν μοῖρά τις οὕτω καλουμένη
ἆ βάλε (Callim. CCCCLV)· ὄφελον, εἴθε [61]
ἀβάλη· ἀχρεῖον Λάκωνες, οἱ δὲ νωθρόν
ἄβαλις· μοχθηρὰ ἐλαία
ἀβάντα(σ)σιν (Heracleenses)· ἀναβᾶσιν [65]
Ἄβαντες (Β 542)· οἱ Εὐβοεῖς. καὶ κολοσσοί, νεκροί ⟨ἀλίβαντες?⟩
ἄβαξ· ἀσύνετος ⟨v. 85. 115. 135⟩
ἄβαπτος· ἀστόμωτος
ἀβάπτιστον· τρυπάνου εἶδος ἰατρικοῦ [70. 71]
Ἀβαρβαρέη (Ζ 22)· ὄνομα νύμφης. πολλὰ δὲ εἴδη νυμφῶν
ἀβαρής· † ἀσύνετος
ἄβαρις· ὁ ἠπειρώτης καὶ μὴ ἔχων βᾶριν
ἀβαριστάν· γυναικιζομένην, καθαιρομένην καταμηνίοις. Κύπριοι
ἄβαρκνα· κόμα τὲ Μακεδόνες
ἄβαρκνα· λιμός
Ἀβαρνεύς· Φωκ(α)έων φυλή
† ἀβάρνου ⟨ἀβαίνου Cyr. Dr.⟩· στένε, οἴμωζε, βόα
Ἄβαρνος· πόλις Φωκ(α)έων
ἀβαρταί· πτηναί Κύπριοι [82. 83]
ἀβαρύ· ὀρίγανον (τὸ ἐν) Μακεδονίᾳ
ἀβάς· εὐήθης. καὶ ἱερὰ ⟨ἰδία Athanas.⟩ νόσος παρὰ Ταραντίνοις
ἀβάσαι· ἀριστῆσαι, καὶ ἀρθῆναι
ἀβασάνιστος· † ἄτρωτος, μὴ κολαζόμενος, ἀγύμναστος
ἀβασάνιστα· ἀνεξέταστα
ἀβασανίστως (Thucyd. I 20, 1)· δυσβασανίστως
ἀβάσκαντα· χωρὶς βλάβης [91]
ἄβατον· ἀβί(β)αστον [93]
ἀβδέλυκτα (Aeschyl. fr. 133)· ἀμίαντα [95]
ἄβδηλα· ἄβατα
† ἄβδης· μάστιξ παρ' Ἱππώνακτι (fr. 98) [98]
ἀβδηρίτης· βορέας [100]
ἀβέβηλον· καθαρόν
† ἄβεις· ἔχεις [103]
ἀβελίην· ἡλιακόν Παμφύλιοι
ἀβέλιον· ἥλιον Κρῆτες
ἀβελτερία· ἀφροσύνη, ἄνοια [7]
ἀβέλτερος (Alexid. fr. I p. 495)· ἀνόητος, μωρός, ὁ τὸ βέλτιον μὴ γιγνώσκων, ἠλίθιος
ἀβέρβηλον· πολύ, ἐπαχθές, μέγα, βαρύ, ἀχάριστον, μάταιον
ἀβηδόνα· ἀηδόνα [11]
ἀβήρ· οἴκημα στοὰς ἔχον, ταμεῖον Λάκωνες
† ἀβήρει· ἄδει ⟨ἀθύρει?⟩
† ἀβηροῦσι· διδοῦσιν
ἀβής· ἀναίσχυντος, ἀνόσιος, ἀσύνετος, ἀνόητος [16]
† ἀβί· ὑπὸ Σκύθαις εἴρηται
ἄβια· οὐ βιώσιμα ἢ βίαν οὐκ ἔχοντα [19]
† ἄβιδα· ἀνδρεῖον
† ἄβιε· ἔβαλλον Σκύθαι [22]
Ἀβίλλιον οἶνον· ......
ἀβίλτακα· μνήμονα Πέρσαι
Ἀβίλυκι· στήλη ἐν Λιβύῃ
Ἄβιοι (Ν 6)· μὴ ἔχοντες τόξα, ἀπόλεμοι, οὐ βίαιοι, οὐκ ἄδικοι, καὶ ὄνομα ἔθνους
ἀβιόλη· σπέρμα ἐμφερὲς .....
ἄβιος· πλούσιος· ὡς Ἀντιφῶν ἐν ἀληθείᾳ
ἀβίυκτον· ἐφ' οὗ οὐκ ἐγένετο βοὴ ἀπολλυμένου
ἀβίωτον (Ar. Plut. 969)· κακόν, ἀηδῆ, ὀδυνηρόν
ἀβλαβύνιον· σειρὰ πλεκομένη παρ' Αἰγυπτίοις ἐκ βύβλων (πρὸς) κάθαρσιν οὖσα
† ἀβλαδέως· ἡδέως
ἄβλαξ· λαμπρῶς (sic) Κύπριοι
ἄβλαροι· ξύλα [35]
ἄβλαυτος· ἀνυπόδητος
ἀβλεμές (Nicand. Alex. 82)· ἀσθενές, ἀβλεπές, φαῦλον

COD. 59 ἀβάκω ἄγκινοι 60 ἀβάλε 64 ἀνάβασιν 67 ἄβατος ⟨ἄβαζος Cyr. Dr.⟩ 68 ἀστομώτατος 74 βάριν 89 ἀβασάκτως· δυσβαστάκτως 97 ἱππόνακτι 98 $\overset{\mu}{\text{ἐρ}}$ 12 στοᾶς 25 ἀβιλύκη· στήλη 28 $\overset{\theta}{\text{ἀλή}}$ 29 ἀβίηκτον 30 $\overset{\eta}{\text{ἀειδῆ}}$ 31 βίβλων 36 ἄβλαυτος· ἀνυπόδητος ἀβλέματοι· ἀμ

HES. 61 ἀβαλαία· συγγραφή, ὁμολογία 65 * Ἄβαντα· πόλις πλησίον Παρνασοῦ, ἔνθα ἱερὸν Ἀπόλλωνος 70 ἀβαρλεῖται· ταράσσεται, κροτεῖ 71 ἀβαρβαλαῖαι· νύμφαι 82 ἄβαρτος· ἄπληστος, οἱ δὲ ἄμαργος ⟨v. μάργος et αὔγαρος⟩ 83 ἀβαρτία· ἀπληστία 91 ἄβαστυν· ἀκίνητον, ἀπρόσιτον, ἄβαστον 93 ἄβατον (LXX)· ἀδιόδευτον, ἀπέραντον 95 ἄβδελον· ταπεινόν 98 * Ἀβδιοῦ· ἑρμηνεύεται δοῦλος, ἐξομολόγητος 100 * ἄβελλον· ταπεινόν 103 ἀβέλλει· στ(ρ)έφει 7 * ἄβελ (II Samuel. XX 18)· πένθος 11 ἀβέσσει· ἐπιποθεῖ, θορυβεῖ 16 ἀβήσαῃ· ἐπινοεῖ 19 (ἄβιοι·) οὐ βίαιοι, οὐκ ἄδικοι, καὶ ὄνομα ἔθνους 22 ἄβιν· ἐλάτην, οἱ δὲ πεύκην 35 ἄβλας· ἀσύνετος, ἀγνώμων

ἀβλεμής· ἄτολμος, ἀτερπής, παρειμένος, οἱ δὲ κακός

ἀβλεπτῆ· τὸν ἀβλεπτοῦντα

ἀβλέ(πτη)ματι· ἁμαρτήματι

ἀβληρά· ἡνία (Ψ 481?) [42]

ἄβλης· νεουργής, μὴ βληθείς

ἀβλῆτα (Δ 117)· καινόν, οὔπω ἄλλοτε βεβλημένον [45. 46]

ἀβλήχμων· ἀμβλύς

ἀβληχρήν (Ε 337)· ἀσθενῆ

ἀβληχρός (λ 135)· ἀμβλύς, καὶ ἀμαυρός, οἱ δὲ ἁπαλόν. ἐπὶ τοῦ θανάτου

ἀβλί[σ]μαστον· ἄψαυστον

ἀβλόπες· ἀβλαβές Κρῆτες [52]

† ἀβλόη ⟨sic⟩· σπένδε Μακεδ(όνες) [54—56]

ἄβολα· κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα

ἀβολῆσαι (Callim. fr. CCCCLV?)· ἀπαντῆσαι

ἀβολήσειν· συναντήσειν ⟨sic⟩

ἀβολήτορες (Antimach. fr. LXXI)· μάρτυρες, συνηλλαχότες

ἀβολητύϊ (idem fr. LII)· ἐντεύξει

† ἀβοληστaί· ἀναπάντητοι ἰσχυρῶς

† ἀβολεῖς· περιβολαί ὑπὸ Σικελῶν

ἄβολος (Soph. fr. 377; Ar. Byz. p. 100)· νέος, οὐδέπω ῥίψας ὀδόντα (.....) τὸν δὲ αὐτὸν καὶ κατηρτυκότα ἔλεγον

ἀβόος· ἔξ (ε)ω. Ταραντῖνοις [66]

ἄβοστοι· οἱ αἴτησιν ⟨σίτησιν....⟩ ὑπὸ Λακώνων

ἄβοτοι· αἱ μὴ κατα(νε)νεμημέναι βοτάναι ἢ οὐ φέρουσαι καρπόν

ἀβούλητα· ἀκούσια, ἀπροαίρετα

ἀβούλητον.....· ἀθέλητον

ἀβουλία (Thucyd. I 32, 3)· μωρία

ἀβουλότατα (Herod. VII 9, 2)

ἀβούλως (Herod. III 71)· ἀφρόνως, ἀμαθῶς

† ἀβουσκολεῖ· θορυβεῖ

ἀβούτης (Hesiod. Op. 451)· ἀκτήμων

ἄβουτον· τὴν οὐλίαν (γῆν οὐ λίαν...?) Ἀργεῖοι

ἄβρα· δούλη. παλ(λ)ακή (Menand. fr. III p. 224)

ἀβρά· τρυφερά, μαλακά

ἁβρὰ βαίνων (Eur. Tro. 821)· τρυφερόβιος [80]

ἀβραί· τρυφεραί [82]

ἀβραμίας· ὄνομα βόλου κυβευτικοῦ

ἀβράνας· Κελτοὶ τοὺς κερκοπιθήκους

ἀβρανίδας ⟨Ἀβρωνίδας?⟩· κροκωτούς. Λάκωνες [86]

ἀβρεμής· ἀβλεπής. Κύπριοι

ἀβρίζεσθαι· ἀβρύνεσθαι, καλλωπίζεσθαι [89]

ἄβρικτον· † δυσκοφον, (ἄγρ)υπνον

† ἀβρινά· κεκαθαρμένα

ἀβρίξ (F. l. Eur. Rhes. 730)· ἐγρηγόρως

† ἀβριστήν· μαστιγίαν

ἀβρίσδεται· κοσμεῖται, θρύπτεται

ἀβροδίαιτος· τρυφερὸς τὸν βίον, περὶ τὴν δίαιταν δαψιλής

ἀβρόκαρπον· ἀβρότονον

ἀβροκόμας· ὁ τὴν κόμην φαιδρὰν ἔχων

ἀβρομία· † σκοτεία

ἀβρομίτρας· λαμπροζώνους [200]

ἄβρομοι (Ν 41)· χωρὶς βρόμου, ἢ ἄνευ θορύβου

ἄβρομον· ὀρίγανον. καὶ σιγηρόν, ἄψοφον

ἀβρόν· τρυφερόν ⟨sic⟩

ἀβροσύνη· φαιδρότης, τρυφή

ἀβρόταξις· ἁμαρτία

ἀβροτάξομεν (Κ 65)· ἁμάρτωμεν, ὅπερ ἡμεῖς λέγομεν [(δι)αμφοδήσωμεν. ἀπὸ τοῦ ἀποτυχεῖν τὸν βροτὸν τοῦ βροτοῦ μετὰ τὴν συνάντησιν

ἀβρότη (Ξ 78)· θεία

ἀβροτήμων· ἁμαρτωλός

ἀβροτῆσαι· νυκτὸς ἀπαντῆσαι

COD. 39 ἀβλεπτοῦντα. ἀβληρά· ἡ 44 ἄβλητα· καινά —] ένα 48 ἀβληχρῆ· ἀ. οἱ — θανάτου 60 ἀνηλαχότες 61 ἀβόλητοι· ἐντεύξεις 65 ἄβοος· ἔξω 68 καρπὸν ἀβούγης· ἀκτήμων 69 ἀβουλής· ἤκουσα. ἀβούλητον· ἀθ| 74 θορυβεῖ. ἄβουτον· τὴν 77 ἄθραδούλη 79 ἀβραβαίνων 85 κροκροτους 87 Κύπριοι καλοί 88 ἀβράβεσθαι, κ. 90 ὕπνον 94 ἀβριάχεται 97 ἀβροκομᾶ 204 ἀφροσύνη 6 ἀβροτάζωμεν· — ἀμφωδήσωμεν, ὅπερ 9 ἀβροτῆ· ἀβροτηθεία

HES. 42 ἀβλήδην (Χ 476)· ἐνδόσιμον 45 ἀβλήτηρες· μάρτυρες 46 ἄβλητος (Δ 540)· ἄτρωτος ἐκ βόλου 52 ἀλογεῖ· σπεῖσον Μακεδόνες 54 ἀβλωθρίδια· ἀτέλεστα ἐκτρώματα 55 ἀβοητί ⟨l. ἀμογητί⟩· ῥᾳδίως (Λ 637) 56 [ἀ]βοαί· εὐχαί 66 ἄβολον· ὄνομα στοιχείου 80 ἄβραι (Genes. XXIV 61)· νέαι δοῦλαι 82 Ἀβραμιαῖος· εἶδος ἔχων Ἀβραάμ, γιγανταῖος 86 ἀβραχέν (φ 48)· ἤχησεν 89 ἀβριβέστερον· ἀληθέστερον 200 Ἄβραμ (Siracid. XLIV 19)· περάτης ἢ πατὴρ μετέωρος, Ἀβραὰμ δὲ πατὴρ πολλῶν ἐθνῶν

ἀβρότητι (Xen. Cyr. VIII 8, 15)· τρυφερότητι, ἁπαλότητι

† ἀβροτίνη· ἁμαρτωλή

ἄβροτον (Aesch. Prom. 2)· ἀπάνθρωπον

ἀβρότονον· πόα τις ⟨sic⟩

ἀβροῦτες· ὀφρῦς Μακεδόνες ⟨ἄβροτες Cyr. Dr.⟩

ἄβρυνα (Parthenius Ath. II p. 51 E)· συκάμινα

ἀβρύνεται· κοσμεῖται ⟨sic⟩

ἀβρυνόμενοι· σεμνυνόμενοι, λαμπρυνόμενοι ⟨sic⟩

ἀβρυτοί ⟨βρυττοί? ἄβρυττοι⟩· ἐχίνων θαλασσίων εἶδος [219]

ἄβρωμα· στολῆς γυναικείας εἶδος

ἀβρῶς· ἀνθηρῶς

ἄβρωτος (Soph. fr. 879 ?)· ἀζήμιος ⟨ξηρός?⟩ [23—25]

ἀβυδοκόμας (Aristoph. fr. CXIII)· ὁ ἐπὶ τῷ συκοφαντεῖν κομῶν

Ἀβύδεις ⟨l. Ἀβύλη⟩· στήλη Ἡρακλέους

Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα· ἀπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῶν συκοφαντεῖσθαι τοὺς ξένους

ἀβυδόν ⟨ἄβυθον⟩· βαθύ

ἀβύρβηλον· πολύ, μάταιον. οἱ δὲ δασὺ καὶ συρφετῶδες, ἢ ἀναίσχυντο(ν), ἐπαχθές

ἀβυρτακοποιοῦ (Com. vol. IV p. 539)· τοῦ τρίμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζοντος [32]

Ἄβυσσος· ἐν Ἄργει λίμνη οὕτω καλουμένη

Ἀβυσταῖοι· Λιβύων ἔθνος

ἀβώ· πρωὶ Λάκωνες

Ἀβώβας· ὁ Ἄδωνις ὑπὸ Περγαίων

ἄβωρ· βοή, ὡς ⟨ἠώς?⟩ Λάκωνες

ἀβῶς· ἄφθογγος [39]

ἀγάγας (Aeol.)· ἀντὶ τοῦ ἀγαγών

ἄγαγον· ἀντὶ τοῦ ἄγαγε (ὁδήγησον, φέρε)

ἀγαγύρτην· ἀγύρτην

ἀγάζει (Aesch. Suppl. 1062 ?)· ἀγανακτεῖ, βαρέως φέρει [44]

ἀγάζεται· σέβεται

† ἀγαζόμεθα· πλεονάζομεν

ἀγαζόμενοι· λιπαροῦντες

ἀγαθὴ τύχη· ἡ Νέμεσις καὶ ἡ Θέμις

ἀγαθίδες· σησαμίδες

ἀγαθιζομένη· (συνεχῶς) ἀγαθὰ λέγουσα

ἀγαθίς· δέσμη, (καὶ εἶδός τι) ῥάμ(μ)ατος ἢ στήμονος

ἀγαθοδαιμονισταί (Eudem. Eth. III 6)· οἱ ὀλιγοποτοῦντες

ἀγαθοεργοί· οἱ ἐκ τῶν ἱππέων ἐξιόντες πέντε ἑκάστου ἔτους, ὡς Ἡρόδοτος (I 67) ἱστορεῖ. οὕτω παρὰ Σπαρτιάταις .... [54]

ἀγάθοσμον· τήλινον

ἀγαθοῦ δαίμονος πόμα· (Ar. Vesp. 523) τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον ἄκρ[ο]ατον πινόμενον παρὰ Ἀθηναίοις. καὶ τὴν β' ἡμέραν οὕτως ἐκάλουν

Ἀγάθουσα (Callim. fr. CCCXCVI)· ἡ Τῆλος ἐκαλεῖτο πρότερον

Ἀγαθών(ε)ιον αὔλησιν· τὴν μαλακήν. Ἀγάθων γὰρ ὁ τραγικὸς ἐπὶ μαλακίᾳ διεβάλλετο [59]

ἀγαί· ἠιόνες. [σ]τρώματα, τραύματα

ἀγαιόμενον (υ 16 ?)

ἀγαῖον· ἐπίφθονον, θαυμάσιον, φθονερόν

ἀγαῖς ⟨ἄγαις⟩· ζηλώσεσιν Αἰσχύλος Θρήσσαις (fr. 80) [64]

ἀγακλεεῖς· ἄγαν ἔνδοξοι

ἀγάκλυτα (γ 388)· ἄγαν ἔνδοξα ἢ ἄγαν διαβεβοημένα ⟨sic⟩ [67. 68]

COD. 28 ἐπιφώνημα 30 πολυμα 34 Ἀβισταῖοι 36 Ἀβωβάς — Περσαίων 51 δεσμεῖ 53 Σπαρτιάταις .. γαλμα Ἑκάτης· — ψυχῇ· ἀγαθόν· ἀνδρεῖον — συγγένεια. ἀγάμενοι· θαυμάσαντες 55 ἀγαθὸν ὂν· τὴν λίνον 57 Δῆλος 61. 62 ἀγ. ἐπίφθονον θ., φθ. ἀγαῖον· ἐπίφθονον ἀγαῖς·

HES. 219 ἄβρυστος ἢ ἄβροστος ἢ ὁ βιβρωσκόμενος 23 ἀβρωμούντασχοι (N 41)· [οἱ] σὺν βρόμῳ πολλῷ, οἷον μετὰ κραυγῆς μιᾶς, ἵνα ᾖ ἀντὶ τοῦ ὁμόβρομοι, ὅπερ δηλοῖ τοὺς ὁμοφώνως κεκραγότας, ὡς ἐπὶ τοῦ ἄκοιτις ἢ ὁμόκοιτις. ἢ πολύβρομοι, ὅ ἐστι πολυτάραχοι. βρόμος γάρ ἐστι ποιὰ κραυγὴ κατὰ μίμησιν. καὶ αὐίαχοι μετὰ ἰαχῆς μεγάλης, ὡς ἀχανὲς λέγεται τὸ μεγάλως κεχηνός, τοῦ υ πλεονάζοντος 24 Ἄβυδος (B 836)· πόλις Τρωικῶν Ἑλλησπόντου 25 Ἀβυδόθεν (Δ 500)· ἀπὸ Ἀβύδου. ὄνομα πόλεως Καρίας 32 (ἄβυσσος)· πέρας οὐκ ἔσχεν ὕδατα ἄπειρα ἀκατάληπτα. ἔστι δὲ καὶ 39 ἄβωτος ⟨ἀβίωτος⟩· ἀηδής 44 ἀγάζεσθαι ⟨ἀϜατᾶσθαι⟩· βλάπτεσθαι 47 inser. κάμνοντες λυπούμενοι 54 ἀγα-
αἲ έ
θόν (Δ 181)· ἀνδρεῖον, γενναῖον 59 ἀγελαῖος· ἰδιώτης, ἀμαθής 64 ἀγάκλειτοι (Π 463 ?)· ἄγαν ἔνδοξοι ⟨sic⟩ 67 ἀγάκλειος (Π 738)· ἄγαν εὐκλεοῦς, ὅ ἐστιν μεγάλως ἐνδόξου ⟨sic⟩ 68 ἀγαλάκτης· ὄνομα ......

† ἀγαλβάς· ἀκρατής, οἱ δὲ γελᾶς
ἀγαλακτοσύνη· συγγένεια [71. 72]
† ἀγάλαστος· ἀκόλαστος [74]
ἀγαλήτορα ⟨ἀγλαομήτορα⟩· παῖδα Τυρρηνοί
ἀγάλλεται· (Hippocr. III p. 179 K) τέρπεται γαυριᾷ [77]
ἀγαλλιάζει· λοιδορεῖται (Ταραντῖνοι) [79]
ἀγαλλίς (Nicand. fr. 74, 31)· ὑάκινθος ἢ θρυαλλίς (sic) ἢ ἀναγαλλίς [81. 82]
ἄγαλμα (Δ 144)· πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, οὐχ ὡς ἡ συνήθεια τὸ ξόανον [84]
ἀγαλμαῖος· (λίθος αἱματίτης Cyrill. 39)
ἀγάλματα πάτρια· τὰ τῶν Εὐμενίδων
ἀγαλματίτης· λιθοκόλλα
ἀγαλμός· λοιδορία [89]
† ἀγάλλιος(?)· λοίδορος [91—98]
ἀγαμεμνόνη· θρίδαξ
Ἀγαμεμνόν(ε)ια φρέατα· ἱστοροῦσι τὸν Ἀγαμέμνονα περὶ τὴν Αὐλίδα καὶ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος φρέατα ὀρύξαι. Κλείδημος δὲ ἐν τῇ ιβ' τῆς Ἀτθίδος.....
ἀγαμέμνονα· τὸν αἰθέρα Μητρόδωρος εἶπεν ἀλληγορικῶς
ἀγάμητος (Sophocl. fr. 881)· ἄγαμος † ἀβυξ
ἀγαμίου ζημία παρὰ Σπαρτιάταις
Ἀγάμ(με)ια[ς]· ἔνθα αἱ παρθένοι ἐξετίθεντο τῷ κήτει τινές, οἱ δὲ πολίχνην
ἄγαν· πάνυ, πολύ, μεγάλως, λίαν
ἀγάνα· σαγήνη[ν] Κύπριοι
ἀγανακτεῖν· στένειν παρὰ Πλάτωνι (Plat. Phaed. p. 117 D)
† ἀγάνεται· πραγματεύεται, χρῆται [309]
† ἀγάνιδα· ἀτρέμας
ἀγάνημαι· ἀσχάλ(λ)ω, ἀγανακτῶ
ἄγαννα· ἅμαξα (ἱερά). καὶ ἡ ἐν οὐρανῷ ἄρκτος [13—16]
ἀγάννιφον (Α 420)· λίαν χιονιζόμενον [18. 19]
ἄγανον· τὸ κατεαγὸς ἀπὸ ἄλλου
ἀγανοφροσύνη (λ 203)· ἀγαθότης, πραότης, φιλοφροσύνη [22]
ἀγανόφρων (Υ 467)· ἀγαθός, ἀγαθὰ φρονῶν, καὶ προσηνὴς ταῖς φρεσίν [24]
ἀγανώπιδος· πραείας. εὐοφθάλμου. πραεία, καλῶς βλεπούσης
ἀγάνωρ·....
(ἀγαπήνωρ Θ 114)· ἀγαπητικὸς τὴν ἀνδρείαν, ἢ ὑπὸ τῆς ἀνδρείας ἀγαπώμενος. ἔστιν δὲ καὶ ὄνομα κύριον τοῦ Ἀγκαίου παιδός (Β 609). τινὲς δὲ φιλοξέ (sic) [28]
ἀγαπησμός· ἀγάπησις
ἀγαπτερέως (Hesiod. fr.)· ἀσμένως, προθύμως. ταχέως
ἀγαρικόν· βοτάνη τις οὕτω [κ]αλουμένη παρὰ τοῖς ἰατροῖς
ἀγαρρίς· ἄθροισις. ἢ πλῆθος † ἀγωγῆς [33—35]
(ἀγάρροος Β 845)· ἄγαν ῥοώδης [37—41]
† ἀγαθός· σιωπᾷ. Κύπριοι
ἀγασίς· ὁ φθόνος. σφαῖρα (Lacon.)
ἀγάσματα (Soph. fr. 882)· σεβάσματα
† ἀγάσοις· μεθ' ἡδονῆς.....
ἀγασόπερπαι· οἱ τοὺς τελώνας μηνύοντες τὰ τέλη

COD. 69 γελᾶς. ἀγάλλεται· τέρπεται γαυριᾷ . ἀγαλακτοσύνη 75 Τυρηνοί. ἀγαλλητόν· ἐφ' 87 λίθου κόλλα 99 θιδράξατο ἡ θίδραξ 300 καὶ δῆμος 2 ἀγάμετος 4 ἀγαμίας 5 πάνυ μυώδης πολύ 6 ἄγανα 17 χιονιζόμενος 20 ἀγανόν — ἄλλου. ἀγανόπιδος· — βλεπούσης. ἀγανοφροσύνη 25 παρειᾶς — πραείας 29 ἀγαπισμός 35. 36 ἔχοντα ἄγαν ῥοώδης 43 ἀγασσίς...σφαίρ

HES. 71 (ἄ)γαλμα Ἑκάτης· τὴν κύνα.....διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι τῇ Ἑκάτῃ κύνας ἢ διότι καὶ αὐτὴν ἔνιοι κυνοκέφαλαν πλάττουσιν...... 72 ἀγάλαλα· περιχειρίδιον 74 ἀγάλακτος· ὁμόθηλος 77 ἀγαλλητόν· ἐφ' ᾧ ἄν τις ἀγασθείη 79 ἀγαλλίαμα (LXX)· δόξασμα 81 ἄγαλμα· ξόανον, ἀφομοίωμα εἰδώλων εἰκόνων ἢ ἀνδριάντων 82 ἀγάλακτες· σύγγονοι, ἥλικες, ὁμογάλακτοι 84 ἀγαλματικός· ἀκουστής ⟨ἀγάλματι ἴσος ἀκουστής?⟩ 89 ἀγαλότιμος· λαμπρῶς τετιμημένος 91 ἀγαλλόμενος (Μ 114)· ἀγαλ(λ)ιῶν, χαίρων 92 ἀγάλαξ· ὁμότηθος 93 ἀγαλλόμεναι (Τ 222)· σεμνυνόμεναι 94 ἀγαλματοφορεῖσθαι (Philo Iud.)· καλλωπίζεσθαι 95 ἀγαλμητόν· ἀσθενές 96 ἀγαλματοφόρος· ὡς ἄγαλμα ἐν τῇ ψυχῇ 97 ἀγάμενοι· θαυμάσαντες 98 ἀγαμένως (Plat. Phaed. p. 89 A) θαυμαστῶς 9 ἄγαμος (ἀγμός)· τόπος ὄρος κρημνῶδες (μυώδης) 13 ἀγανοῖς (Β 164)· πραέσιν, προσηνέσιν 14 ἀγανοῖσιν (ο 53 ?) πραεῖς (sic) 15 ἀγανοῖς ἰόντες (Β 774)· τοῖς δόρασι βάλλοντες (sic) 16 ἀγανέῃσιν (Β 774)· ἀκοντίοις 18 ἄγαν· εὐφροσύνη, προσήνεια, πραότης 19 ἀγανέφρων· λίαν φρόνιμος 22 ἀγανάκτησις· μανία. θυμός. πόνος. ἄλγος. λύπη 24 ἄγαγε· ὁδήγησον. φέρε 28 ἀγαπητόν· μονογενῆ. (Ζ 401) κεχαρισμένον (Genes. XXII 2) 33 ἀγάρρητος· ἀχάριστος 34 ἀγαρράπτει τε· ἔφθορεν 35 ἀγάρροον (Μ 30)· σφοδρὸν ῥεῦμα ἔχοντα 37 ἄγαρος (ἄγγαρος)· σκευοφόρος. φορτηγός 38 ἀγαρροί (ἄγγαροι)· οἱ ἐκ διαγωγῆς τι πράττοντες 39 ἀγάσσαι· (l. ἀγάσασθαι)· φθονεῖν 40 ἀγασσάμεθα (Γ 224)· ἐθαυμάσαμεν, κατεπλάγημεν 41 ἀγασσάμενοι· θαυμάσαντες (Θ 29), φθονήσαντες (Ψ 639)

† ἀγάς· ἡ πτῶσις τοῦ ἀστραγάλου
ἀγάσσασθαι· θαυμάσαι [49—59]
ἀγαστής· βάσκανος
ἀγάστορες· ἀδελφοὶ δίδυμοι [62. 63]
ἀγα[σ]τά· ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο, οἷον ἀρεστά. Αἰσχύλος Φρυξί (fr. 262)
ἀγατᾶσθαι· βλάπτεσθαι
ἀγάτημαι· βέβλαμμαι
ἀγαυοί· προσφιλεῖς
ἀγαυοί· λαμπροί, φωτεινοί. ἔνδοξοι, ἐπιφανεῖς. ἔστι δὲ καὶ ἔθνος Σκυθικὸν Ἀγαυοὶ οὕτω καλούμενον, ὡς ὅταν λέγῃ ὁ ποιητής· καὶ Ἀγαυῶν ἱππημολγῶν (N 5)
† ἀταύλιος· μήν ⟨ἄγυιος⟩
ἀγαυόν (Δ 534)· λαμπρόν. θαυμαστόν [71. 72]

. . . .

ἀγαύριε· ἀπέρρωγε μεγάλως
ἀγαυρός· αὐθάδης, κομψός. κακός [76]
ἀγγαρεία· δουλεία
ἀγγαρεύεται (Menand. fr. IV p. 201)· ἐγγυᾶται, ὑπὸ ἀγγαρευτῶν κατέχεται
ἄγγαρος· ἐργάτης, ὑπηρέτης, ἀχθοφόρος. ἡ λέξις δὲ Περσική. σημαίνει δὲ καὶ τοὺς ἐκ διαδοχῆς βασιλικοὺς γραμματηφόρους
ἄγγατος· τὸ εἰς ἀναδενδράδα ξύλον [81. 82)
ἀγγελιαφόρος (Herod. III 118)· πρεσβευτής
ἀγγελίην (Δ 384)· ἄγγελον
ἀγγελίης (Γ 206)· ἄγγελος. καὶ ἀγγελία [86—92]
ἀγγελική· ὄρχησίς τις παροίνιος

Ἀγγελῆς· δῆμος τῆς Ἀττικῆς Πανδιονίδος φυλῆς [95]
Ἄγγελον (Sophro)· Συρακούσιοι τὴν Ἄρτεμιν λέγουσιν
ἄγγελ(ος) ἔσκον· ἤγελ(λ)ον
ἀγγέριος· ἄγγελος
ἀγγεράκομον· σταφυλήν ⟨pro ἀγγορακόμον· σταφυληκόμον⟩
Ἀγγίτας (Herod. VII 113)· ὄνομα ποταμοῦ. περὶ (τὸ) Παγγαῖον· ὁμοίως καὶ ἡ Ἄρτεμις ⟨ad Ἀναῖτις?⟩
ἄγγλιθες (Nic. Ther. 874)· ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ συνέστηκε τῶν σκορόδων
ἀγγοπήνια· τὰ τῶν μελισσῶν κηρία
ἄγγορα· ῥάξ, σταφυλή
ἀγγόρπης· ᾧ τοὺς ἐλέφαντας τύπτουσι σιδήρῳ
ἄγγος· ἀγγεῖον. καὶ ῥίζα βατάνης
ἄγγουρος (v. Solon fr. 38)· εἶδος πλακοῦντος
ἄγγριας· λύπ[ρ]ας ⟨v. 803. 788. 89⟩
ἀγγρίζειν· ὑφαιρεῖσθαι. ἐρεθίζειν
Ἄγδιστις· ἡ αὐτὴ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν
ἄγδυς· ἄγγος Κρητικόν [411]
ἄγεα· τεμένη ⟨ἄλσεα?⟩ [13]
ἀγέεσσι· τεμένεσι [15]
ἄγειν καὶ φέρειν (Demosth. 304, 14)· τὸ λῃστεύειν καὶ ἁρπάζειν
ἀγεινεῖν· ἄγειν ἐν νηΐ [18]
ἀγείνεον (Ω 784)· ἦγον. τὸ ἐπὶ νεῶν ⟨sic⟩ ἄγειν, καὶ ἐν ναυσί, κυρίως [20. 21]
ἀγείρειν· συνάγειν, συναθροίζειν
ἀγείρομεν (Λ 142)· ἀθροίσωμεν [24]

ς

COD. 64 φρα 66 ἀγάτουαι (non ἀγάτειμαι) 75 κομψοὶκακος 77 ἀγαρρεία 78 ἀαγαρρεύεται 93 ἀγγελίη 94 ἀγγελ.'ῆς 97 ἀγγελλέσκων· ἤγγελον ⟨an ρ 294?⟩ 401 ἀγγλιθεύς 2 ἀγοπήνας 3 ἀγγοραράξ 4 ἀγγοπής ⟨cf. ὄρπη⟩ 7 ἀγγριάς λυπρὰς ⟨λυπηρὰς Cyr.⟩ 9 αὐτῇ 14 ἀγγέεσσι ⟨ἄλσεσι?⟩ 17 ἄγεινεν· ἄγειν 19 ἀγεινεός

HES. 49 ἀγασθείς· θαυμασθείς 50 ἀγάστονος (Greg. Naz. II p. 34 C)· πολυστέναχτος, στεναγμοῦ ἄξιος 51 ἀγάσατο (P 71)· ἐφθόνησεν 52 ἀγάσαιτο (Demosth. 296, 4)· θαυμάσαι 53 ἀγαστός (Eur. Hec. 169)· θαυμαστός, ἐπαινετός 54 ἀγάσασθαι (θ 565')· φθονεῖν 55 ἄγασαι ⟨sic⟩· ἀγάλλου (Plat. Rep. IV 426 D) 56 ἀγασμένον· μεμφευμένον 57 ἀγάσιον· ἔνδοξον 58 ἀγάσαι· θαυμάζειν. ἀγάλλου ἱλάσκου 59 ἀγάσσησθε (Ξ 111)· φθονήσητε 62 Ἀγάστροφον οὔτασε δόρυ (Λ 338)· τὸν Ἀγάστροφον ἔτρωσε τῷ δόρατι 63 ἀγάσει ⟨ζει an πατάσσει?⟩· ἄγαν τύπτει 71 ἀγαυότατον (ο 229)· μέγιστον 72 ἀγαυρία[σ]μα (Ierem. XXXI 2)· ἔπαρμα. οἴησις 76 ἀγαρρεύει· † ὑπομένει 81 ἄγγεα (B 471)· ἀγγεῖα ⟨sic⟩ 82 ἀγγελίας (β 92)· ἀπαγγελίας. σημαίνει δὲ ἀγγελίην αὐτὸν τὸν ἄγγελον 86 ἀγγελλόντων (Θ 517)· .. καὶ ἀγγελλέτωσαν 87 ἀγελείη (Δ 128)· ἄγειν λειαν. Λεία δέ ἐστι κτῆσις τετραπόδων 88 ἄγει· κομίζει 89 ἄγειν μυστήρια· μυσταγωγεῖν 90 ἄγειν· απάγειν ⟨sic⟩, κομίζειν. τιμᾶν, σέβεσθαι 91 ἄγειν· τὸ ὑπάγειν τὸ πίνειν ⟨sic⟩. καὶ τὸ φέρειν. καὶ τὸ ὑφέλκειν. ἔστι δὲ καὶ τιμᾶν, καὶ σέβεσθαι 92 ἀγγελία· ἄγγελμα. ἀκοή 95 ἀγγείλω· ἀργείω ⟨Αἰγιαλήων· Ἀργείων⟩ 411 ἄγε· ἴθι, ἐπίῤῥημα κελευστικόν. ἡ ἦγε (B 580) 13 ἄγε δή (Α 62)· φέρε δή 15 ἄγε δῆτα· δεῦτε δῆτα 18 ἀγείπτεται· ὁρᾷ 20 ἀγείρας (B 664)· ἀθροίσας, συνάξας 21 ἀφείρεσθαι (β 385)· ἐκπορεύεσθαι. † λοιδορεῖσθαι. συναθροίζεσθαι 24 ἀγειρόντων (B 438)· συναθροιζόντων

† ἀγείτης· ὑβριστής ⟨cf. ἀγιστής, ἀγοίτης⟩ [26]

ἀγελαίην (Λ 729)· ἄφετον. νεμομένην

ἀγελαῖοι ἰχθύες (Herod. II 93)· πολλοὶ μικροὶ καὶ ὁμοῦ. λίθοι· εὐτελεῖς

ἀγελαῖος· ὀχλώδης. ἰδιώτης [30]

† ἀγελάσαι· κομίσαι ⟨ἀγλαῖσαι· κοσμῆσαι⟩

† ἀγελάσκον· ἄτιμον

ἀγελαστί (Plat. Euthyd. 278 E)· ἄνευ τοῦ γελάσαι

† ἀγελαστής· ἐγχέλυς (Ar. Lysist. 36 ?)

ἀγελάστου ἀκακίας

ἀγέλαστος πέτρα· ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐφ' ἧς ἐκαθέσθη ἡ Δημήτηρ, ὅτε τὴν Κόρην ἐζήτει

ἀγελαστούς· ἐφήβους Κρῆτες [38. 39]

ἀγελείη(ς) (Hesiod. Th. 318)· λαφυραγωγοῦ, ἢ ἡγουμένη(ς) τοῦ πολέμου. Ἀθηνᾶς τὸ ἐπίθετον

ἀγέλημα ⟨ἀγεληδά ?⟩· κατὰ ἀγέλην [42—46]

ἀγέννητα· στοιχεῖα. παρὰ Ἐμπεδοκλεῖ (om. H. Stein.)

ἀγεννήτων (Soph. Trach. 61)· δυσγενῶν [49]

ἄγεο· ἡγοῦ. ἄρχου [51]

ἀγέραα ⟨ἀγέρδα ?⟩· ἄπιος. ὄγχνη [53]

ἀγέρθη (Χ 475)· συνηθροίσθη [55]

ἀγερθήσεται· συναθροισθήσεται

ἀγερμός· ἄθροισις. συναγωγὴ θυσίας [58. 59]

† ἀγέροσπον· σπάνιον

† ἀγέροπτος· ὁ σπανίως εὐχόμενος. ἢ ὑπερήφανος [62—65]

ἀγερσικύβηλις (fr. XI p. 51)· Κρατῖνος ἐν Δραπέτισιν ἐπὶ Λάμπωνος. τὸν αὐτὸν ἀγύρτην καὶ κυβηλιστὴν εἶπεν, οἱονεὶ θύτην καὶ μάντιν. Κύβηλιν γὰρ ἔλεγον τὸν πέλεκυν .....δθεν καὶ Λύσιππος ἐν Βάκχαις τὸν αὐτὸν (ὡς) ἀγύρτην κωμῳδεῖ

ἀγέρωχοι (Κ 430)· οἱ ἄγαν ἔνδοξοι καὶ ἔντιμοι. ἢ ὑπερήφανοι. ἢ ἀπαίδευτοι. τινὲς δέ φασι τοὺς Ῥοδίους εἰρῆσθαι ἀγερώχους (Β 654), ὅτι νησιῶται ὄντες ἔξωθεν ἐκ τῆς ἠπείρου ἀγείροντες ὀχὴν διεγίγνοντο ⟨sic⟩, τουτέστι τροφὴν ἐπείσακτον

ἀγέρωχος· γαῦρος, πάνυ τετιμημένος. ἢ ὑπερήφανος [69 — 73]

Ἀγεσ(ί)λαος (Aeschyl. fr. 392 Callim. LM. 129)· ὁ Πλούτων [75. 76]

† ἀγεσήμων· ὁδὸς λεπτή

ἀγεσίφρων· τὰς ὀφρῦς ⟨φρένας⟩ ἐπαίρων

† ἀγεστρατόν· κάλυντρον [80]

ἀγέτρια· μαῖα Ταραντῖνοι [82]

ἀγέων· ἁγνισμάτων. ἱερῶν. μιασμάτων

ἄγη (γ 227)· θάμβος, ἔκπληξις μιάσμα(τα). ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κατεάγη, ὡς τό

νῦν δέ μοι ἐν χείρεσ(σ)ιν ἄγη ξίφος (Π 801)

παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς· τιμή, σεβασμός

ἀγηλάζειν· σώζειν

ἀγῆλαι (Eur. Med. 1027 Eupol. II p. 468)· σεμνῦναι, ἀναθεῖναι, κοσμῆσαι. καὶ εἰς ἀγ[έλ]ην ἀγαγεῖν

ἀγηλατεῖν (Soph. OT 401)· διώκειν, ὡς ἄγος ἐξελαύνειν, φυγαδεύειν (Nicomach. fr. 2). τινὲς δὲ ῥαπίζειν

† ἀγηλ.΄οιο· λαφυραγωγοῦ

† ἀγηλώμεναι· χαίρουσαι

ἀγήλω (Hermipp. II p. 383)· κοσμήσω

ἄγημα (Xenoph. Lac. XIII 6)· τὸ προϊὸν τοῦ βασιλέως τάγμα ἐλεφάντων καὶ ἱππέων καὶ πεζῶν, οἱ δὲ τῶν ἀρίστων τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως

ἀγηνορία· ἀνδρ(ε)ία. καὶ ἠνορέα, παρὰ

COD. 27 ἀγελαίαν 28 ἀγελαιοὶ 35 ἀγελαστοῦ 40 λαφυραγώγου καὶ 50 ἄγεο 66 ἀγερσικυβῆλις — ἀνδραπέτησιν ἐπιλάμπονος 74 ἄγες, λαὸς ὁ πλουτῶν 79 κάλυντρον ἤγουν κοσμητήριον 84 κατεαγῆναι 88 sic 91 ἵππων

HES. 26 ἀγελαίας (κ 410)· ἀγραύλους 30 ἄγεκτοι ⟨ἄτεγκτοι⟩· ἄβροχοι ⟨sic⟩, σκληροί 38 ἀγεληδόν (II Macc. III 18)· ἠθροισμένως. ἰδίως ἀγέλως ⟨sic⟩ 39 ἀγεληδῶς (Π 160)· κατὰ τὴν ἀγέλην 42 Ἀγ(έ)λης ⟨l. Ἀγγελῆς⟩· δῆμος Ἀττικῆς 43 ἀγέληφι (Β 480)· ἐν ἀγέλαις 44 ἀγέμεν· ἄγετε. (Δ 323). ἀγαγεῖν (Α 443) 45 ἄγε μήν (Δ 302)· ἄγε δή 46 ἀγέν· κατεαγέν, θραυσθέν....... ὡς τό· „τοῦ δ' ἐξελκομένοιο πάλιν ἄγε ὀξέες ὄγκοι“ (Δ 214) καὶ ἦγον, ὡς τό· „Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγει δύο καὶ δέκα νῆας“ (Β 557) 49 ἀγενίους· τὰς μὴ γεγεννηκυίας ⟨sic⟩ 51 ἀγεόμενοι ⟨ἀγαιόμενοι⟩· θαυμάζοντες 53 ἀγέραστος (Α 119)· ἄτιμος. ἄμοιρος 55 ἄγερ(θ)εν (Ψ 287)· συνηθροίσθησαν 58 ἀγερούατο· ἠμέλησεν 59 ἀγέροντο (Β 94)· συνηθροίζοντο 62 ἀγερύπτει· ἐφορᾷ. ἀσπαστὸν ἡγεῖται 63 ἀγερράκαβος· σταφυλή 64 ἀγερώσατο· ἠθέτησε. διεψεύσατο 65 ἀγερώσσει· ἀγρυπνεῖ, ἀθετεῖ 69 ἄγευστοι· ἄπειροι 70 ἀγελαίαν· κτηνώδη 71 ἀγελαίου· δημώδους 72 ἀγενεῖ· ἀσθενεῖ ⟨ἀμενεῖ ?⟩ 73 ἀγενῶς· ἀσθενῶς 75 ἄγες· ἄγε, φέρε ⟨ἄγεθ' Μ 75⟩ 76 ἄγεσθαι (Γ 404)· ἀγαγεῖν 80 ἄγεται (κ 40)· φέρεται 82 ἀγετοί (Ε 787)· θαυμαστοί, ἔνδοξοι, λαμπροί

τὸν ἄνδρα. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τάσσεται. ἡ ἰσχύς, ὡς τό·
ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα (*M* 46)
ἀγηνορίη· ἀνδρεία [94]
Ἀγηνόρ(ε)ιος· Πυθαγόρειος
Ἀγήνωρ (*B* 276)· ὑπερήφανος, αὐθάδης. ἀνδρεῖος (*I* 699). καὶ ὄνομα κύριον (*Ξ* 425)
ἀγήραον· ἀγήρατον, μὴ γηράσκον. ἀδιάφθορον, οἱονεὶ ἄφθαρτον, ἀπαλαίωτον [98]
† ἀγήρω ⟨ων?⟩· ἀγήρατον. μὴ γηρῶν (Thuc. II 44)
Ἀγήσανδρος· ὁ Ἅιδης [501—4]
ἀγητής· ὁ ἱερωμένος ⟨αἰτης· ὁ ἐρώμενος⟩. ἄτιμος ⟨ad ἀτίτης⟩. ἐν δὲ τοῖς Καρν(ε)ίοις ὁ ἱερωμένος τοῦ θεοῦ [6. 7]
Ἀγήτορα· ὄνομα κύριον
ἀγήτωρ· ὁ τῶν Ἀφροδίτης θυηλῶν ἡγούμενος ἱερεὺς ἐν Κύπρῳ. καὶ ἡ ἑορτὴ ἀγητόρ(ε)ια [10]
Ἀγιάδαι· τόπος ἐν Λακεδαίμονι. καὶ οἱ βασιλεῖς δὲ οὕτω καλοῦνται ἀπὸ Ἄγιδος
ἁγιάζειν· ἅγια ποιεῖν τοῖς νεκροῖς καὶ καθαίρειν. τινὲς δὲ τὸ τὰ ἱερεῖα θύειν [513—17]
† ἄγιον· τῆς ἀγνοῦ ⟨ἄγνου⟩ τὸ σπέρμα [19. 20]
Ἀγιγαῖος· Ἄργαλος καλεῖται παρὰ Λάκωσιν, ὁ Ἀμύκλαντος υἱός
ἀγίοχα ⟨ἀγείοχα Bocoli⟩· ἤνεγκα
ἀγιοχότων (l. ἀγειοχόντων)· κομισάντων, ἐνεγκάντων
ἁγιστεῖν· σέβειν, ἁγνεύειν
ἁγιστεύει· σέβεται
ἁγιστέων· εὐσεβῶν [27. 28]
† ἀγιστής· ὑβριστής [30]
ἀγκάζοντο (*P* 722)· ταῖς ἀγκάλαις περιελάμβανον [32]
(ἄγκαθεν· ἀνέκαθεν. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι)
ἀγκαλέει· ἀνακαλεῖ [34] ἀγκαλέω· ἀνακαλῶ
ἀγκαλιδαγωγοί· ἀγκαλίδας ἄγοντες
ἀγκαλίδες· αἱ τῶν φρυγάνων δεσμαί, ἢ μερίδες
ἀγκαλίδεσ(σ)ιν (*Σ* 555 *X* 503)· ἀγκάλαις, χερσίν
ἀγκαλίνας· Ἀργεῖοι τὰς ἀγκάλας
ἀγκαλίς· ἄχθος. καὶ δρέπανον Μακεδόν(ες)
ἀγκαλίδας ἕλκειν· αἴρειν ξύλα ὡς ἐργάται
ἄγκαλον (l. ἀγκάλ(α)δον)· ἄνοιξον [43]
† ἀγκαλπίς (Aesch. Prom. 1019?)· κρημνός. οἱ δὲ βόθρον
† ἀγκεκυβρικώς· ἀνατετροφώς
ἀγκεντέοντα· ἀνατέλλοντα
ἀγκεράτεσιν ⟨ἂγ κράτεσφι⟩· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς [48]
† ἀγκής· ἀντηχής [50]
ἀγκιστροφάγος· φιλάργυρος [52. 53]
ἀγκλί(ν)ας· ἀνακλίνας, ἀνοίξας. ὡς τό· ἀγκλίνας, πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον (*Δ* 113)
ἀγκλόν· σκολιόν [56]
ἀγκόλαι (Cyprii?)· ἀγκῶνες
ἀγκοῖναι· ἀγκάλαι, χεῖρες. καὶ σχοινία ἱστοῦ [59]
ἀγκόνους· διακόνους, δούλους
ἀγκοπτήρ· σφῦρα [62]
ἀγκορυφῶσα(?)· ἀνατιθεῖσα τὸ τῆς κεφαλῆς ἐφαπτόμενον τὴν ἱέρειαν καθοσιοῦται τῇ θεῷ
ἄγκος· νῆσον πολλὰ ἄγκη ἔχουσαν [65. 66]
ἀγκρινόμεναι· ἀποφαινόμεναι

COD. 92 δέ μια ἐκτὰ ἐν τέγεα 97 ἀπαλώτατον 505 τῆς θεοῦ καὶ ἡ ἑορτὴ Ἀγητόρια. ἄγη· θ. 9 θυικλῶν ⟨h. e. θυιλῶν⟩ [η] — Κύπρῳ. ἅγια· τίμια 11 Λακεδαιμονίᾳ 12 ποιεῖν καὶ καθαίρειν τοῖς νεκροῖς — ἐσθίειν 31 ἀγκάζοιντο —|βανεν 33 ἀναγκαλεῖται 35 ἀναγκαλῶ 36 ἀγκαλειδ|bis ἄγονται [ος] 41 εἰς ἔργατα 54 ἀνοίξας. ἀγκλίνας· ὡς τὸ πρόσθεν 58 ἀγκόνες 64 νῆσον 67 ἀποφηνόμενοι

HES. 94 ἀγηνορίῃσιν (*I* 700)· ἀνδρείαις 98 ἀγήρως (*ε* 218)· ἀπαλαίωτος 501 ἀγήστωρ (Eur. Med. 426)· ἄρχων 2 ἄγηται (*Z* 455)· ἀπάγη, ἕλκη 3 ἀγήτης· ὁ ἱερωμένος ⟨αἰτης· ὁ ἐρώμενος⟩ 4 ἀγητόρειον· ἑορτή 6 ἄγη· θάμβος, ὡς· ἄγημ' (sic) ἔχει ειὐρόαντος (sic) *Φ* 221. 7 ἀγητοί (*E* 787)· θαυμαστοί 10 ἅγια (LXX)· τίμια 13 ἁγιάσατε (Ioel I 14)· κηρύξατε 14 ἁγιάζειν· ἅγια ποιεῖν, καὶ καθαίρειν † ἄγρια 15 ἁγιάσει (Numer. VI 11)· διαφυλάξει 16 ἁγιασμός (I Corinth. I 30)· ἁγιστεία. καθάρευσις 17 ἅγιοι (Zach. XIV 5?)· οἱ καθαροί. καὶ σεβάσμιοι 19 ἅγιος· εὐσεβής 20 ἅγιαζε ⟨ἀγάζε⟩· σέβου 27 ἀγιχῶ (*E* 416)· ἠχῶ ⟨ἰχῶρα⟩ 28 ἀγίων στίφος ἢ στίφος (sic) ἢ σύστημα 30 ἀγκάς (*E* 371)· ἀγκάλας 32 ἄγκεα (*X* 190)· κοίλους τόπους καὶ φαραγγώδεις 34 ἀγκάζοντο· ταῖς ἀγκάλαις περιήγοντο 43 ἀγκαλέους· ἀγκύρας 48 ἀγκηθής ⟨ἀσκηθής⟩· ἀβλαβής 50 ἄγκιστρον (Esai. XIX 8)· θηρατήριον ἐκ σιδήρου καμπτόν, ἀγκύλον, στρεβλόν 52 ἀγκιστρεύειν (Philo)· θηρεύειν, δελεάζειν 53 ἀγκίον ⟨ὀγκίον⟩· ἀγκιδοθήκη 56 ἄγκλειτοι· μεγάλαυχοι 59 ἀγκόνος (*Π* 702)· τῆς καμπῆς τοῦ τείχους 62 ἀγκοίνῃσιν (*Ξ* 213)· ἀγκάλαις 65 ἀ[γ]κορές· ἀκόρεστον 66 ἀγ⟨ἐν⟩κοτύλῃ· παιδιά τις, ἐν ᾗ τὰς χεῖρας ὀπίσω πλέξαντες δέχονται τὸ γόνυ

ἀγκτήρ· δεσμός [69]
ἀγκτῆρες· οἱ ἐν τῷ τραχήλῳ τόποι, δι' ὧν ἄγχεσθαι συμβαίνει [71]
ἀγκύλᾳ· τῷ ἀκοντίῳ
ἀγκύλαι (Alexid. fr. II p. 398)· ἱμάντες ἐν κρηπῖσιν
ἀγκύλη (Eur. Or. 1476)· ἀκόντιον. ἢ ἡ καμπὴ τῆς ἀγκῶνος. καὶ ποτηρίου γένος Bacchyl. fr. 24) εἰς κο(τ)τάβους. οἱ γὰρ τοὺς κο(τ)τάβους προϊέμενοι τὴν δεξιὰν χεῖρα ἠγκύλουν, κυκλοῦντες αὐτὴν ὡς ἐνῆν πρεπωδέστατα, σεμνυνόμενοι ὡς ἐφ' ἑνὶ τῶν καλῶν. οἱ δὲ καὶ ἀγκυλισταὶ ἀκον(τ)ισταὶ εἴρηνται. Δηλοῖ δὲ καὶ ἀποτομάδα
ἀγκύλλεσθαι· κάμπτεσθαι
ἀγκυλομήτεω (B 202)· σκολιὰ βουλευομένου
ἀγκύλον (Z 39)· ἐπικαμπές, σκολιόν, στρεβλόν
† ἀγκυλομνόν· νοσερόν
ἀγκύλους· τοὺς εὐκάμπτους [80]
ἀγκυλοχεῖλαι (Π 428)· ἐπικαμπῆ τὰ ῥάμφη ἔχοντες [82. 83]
ἀγκύλως· ἀποτόμως
ἀγκύρα· τὸ αἰδοῖον, παρὰ Ἐπιχάρμῳ. Κύπριοι δὲ τὸ τριώβολον. καὶ τὸ ναυτικὸν σκεῦος. καὶ τὴν ἀσφάλειαν
ἀγκῦραι· μεταφορικῶς αἱ ἀσφάλειαι. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ (fr. 619)
ἄγκυρα (al. ἀγκύρισμα)· ἐν ᾗ τὰ σῦκα λαμβάνουσιν
ἀγκύρις ⟨sic⟩· βοτάνη τις
ἀγκυρίττει· † μεταμέλεται. Κρῆτες
ἀγκύρισμα· σχῆμα τῶν ἐν πάλῃ
ἀγκυροβόλῳ δείπνῳ· ἀγκυρόβολα Φοίνικες τὰ δεῖπνα, ἃ παρεσκεύαζον τοῖς τελώναις ἐκτὸς τῶν λιμένων. ἔστι δὲ καὶ μισθός· ἔπρασσον γὰρ ἐν τοῖς λιμέσιν ἐνόρμιον καὶ ἐνλιμένιον ὡς αἰσχυνὴν ⟨Αἰσχύλος⟩
† ἀγκωλιάζων (Cretenses)· ἀλλόμενος τῷ ἑτέρῳ ποδί [93 a]
ἀγκών· τῆς κιθάρας τὰ ἀνέχοντα, οἱ πήχεις, ἀγκῶνες λέγονται
† ἀγκωβόλος· ἁλιεύς
ἀγλαά (Hom.)· λαμπρά, καλά, ἀνθηρά
ἀγλαΐαι (ρ 244)· τρυφαί, καλλοναί, κόσμοι [97]
ἀγλάϊσμα (Tragici)· καλλονή, κόσμος
ἀγλαϊστή· εὐκτή. τιμία [600. 1]
ἀγλαοθηλές· ἁπ(α)λόν. ⟨ἁπαλοθηλ.⟩ [3. 4]
ἀγλαοί· λαμπροί
ἀγλαομητία ⟨— όμητιν⟩ λαμπρόβουλον [7]
ἀγλαόν· γλαφυρόν. Κρῆτες καὶ Κύπριοι
ἀγλαὸν ἕδραν (Eur. Androm. 135)· λαμπρὰν καθέδραν [10. 11]
(Ἀ)γλαόπης· ὁ Ἀσκληπιός. Λάκωνες
† ἀγλαρόν· μωρόν
ἀγλαοπίστου· λαμπροπίστου (?)
ἀγλαός (E 79)· λαμπρός
ἀγλαότιμον· λαμπρῶς τετιμημένον
ἀγλαοφῶτις· βοτάνη
ἀγλαυκόν· ἀλυκόν
ἀγλαυρίδες· † μύραι παρὰ Ἀθηναίοις
Ἄγλαυρος· θυγάτηρ Κέκροπος. παρὰ δὲ Ἀττικοῖς καὶ ὀμνύουσιν κατ' αὐτῆς. ἦν δὲ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς
ἀγλα(ύ)σινον· καλόν, Κρῆτες
ἀγλάφορε· ἀνάστειε, (Πάφιοι)
ἀγλευκέρ· αὐλός. Λάκωνες
ἀγλευκής (Rhintho)· ἀηδής
ἀγλευτάς· ἄρτος ἄναλος
ἀγλέφαρον· ἐλάχιστον
ἀγλ[ε]ίδια· σκόροδα [28]

COD. 72 ἀγκύλαι 73 ἀγκύλεαι — κριπίσιν 74 ἀγκόνος — εἰ δὲ καὶ ἐγκυλισταί 75 ἀγκύλεσθαι· κάμπεσθαι 76 βουλευομένῳ 79 ἀκάμπους 81 ἔχοντες. ὁ ἤγουν τὰς τομάς. ἀγ. 84 ἀποτόμως. ποτὲ .... ἀγκῶνος. ἀγκῦρα· τὸ 85 τριόβολον 90 σχημάτων 91 ἀγκυροβαλῶ· δειπνῶ. ἀγκυρόβολα — τελώναις ἐκ — ἐνλιμένι 93b ἀγκών· τό τε ... ὑψηλοῖο καὶ τῆς κιθάρας δὲ τὰ ἀ. τοὺς π. 17 ἀγλαυφώτης 21 ἀγλασινόν· καλόν 22 ἀγλαφόρε· ἄσιτε, Κρῆτες

HES. 69 ἀγκταλιάζει ⟨ἀγκαλίζει⟩· ἄγχει 71 ἀγκύλας (Exod. XXVI 4)· ὀγκίνας⟨ους⟩, σκεύη. ἢ χαλεπάς 80 ἀγκυλότοξοι (K 428)· ἐπικαμπῆ τὰ τόξα ἔχοντες 82 ἀγκυλομήτης (Δ 59)· ὁ δυνάμενος περὶ τῶν ἀγκύλων καὶ σκολιῶν εὖ βουλεύσασθαι 83 ἀγκύλη· χεὶρ ἀπηγκυλομένη καὶ συνεστραμμένη εἰς ἀπακοταβισμόν. ποτὲ δὲ ἀγκύλη τὸ ὁ ἐντὸς τοῦ ἀγκῶνος 93 a τό τε συνήθως λεγόμενον καὶ ἡ τοῦ τείχους καμπή· παρ' ἀγκῶνος καὶ ἢ τείχεος ὑψηλοῖο (Π 702) καὶ 97 ἀγλααῖς· λαμπραῖς 600 ἀγλαΐᾳ, τῷ κάλλει ⟨cf. 607⟩ 1 ἀγλαϊεῖσθαι (K 331)· λαμπρύνεσθαι, καλλωπίζεσθαι. παρὰ τὴν ἀγλαΐαν 3 ἀγλαΐζει· θάλλει 4 ἀγλαΐσας· λαμπρύνας 7 ἀλγαίφη ⟨—ηφι⟩· ἀγλαΐᾳ, κάλλει (Z 510) 10. ἀγλαὸν ὕδωρ (B 307)· ἡ ἐν Αὐλίδι πηγή 11 ἀγλάμασι· κλάσμασιν 28 ἀγλείτις· οἰκέτης ⟨ἀγυίτης· ἱκέτης⟩

ἄγλυ· ὁ κύκνος ὑπὸ Σκυθῶν
† ἀγλύεσθαι ⟨ΑΓΑΤΑCΘΑΙ?⟩· βλάπτεσθαι
ἀγλῶν· ἀγλαός
† ἀγλώστα ⟨ἄγχουσα?⟩· ἔντριμμα γυναικεῖον
ἀγλωσσεῖ· δυσφημεῖ
ἄγλωσσοι· βάρβαροι. καὶ σιωπηροί
ἀγλωστῖναι· γογγυλίδες
ἀγλωττία (Antipho)· σιωπή, ἡσυχία
ἄγμα· σύντριμμα, κάταγμα, † κλέμμα ⟨κλάσμα?⟩
ἀγμή· ἑστία ⟨ἀκμή· ἀσιτία?⟩ [39. 40]
† ἀγμείονες· βουβῶνες [42]
ἀγμοί (Nic. Ther. 146)· ῥαχίαι, περιθραύσεις, ἀποῤῥῶγες
ἀγναῖον· καθαρόν
ἀγναιώτης· ἐπὶ πολὺ κεκαυμένος
ἀγνα(μ)πτοπόλεμοι· ἀνίκητοι
ἄγναπτον· ἱμάτιον οὐκ ἐγναμμένον
(ἀ)γνεῖ ⟨ἀγρεῖ?⟩· λαμβάνει
ἀγνεῖν· ἄγειν. Κρῆτες
ἀγνεῖον· πηγαῖον
† ἀγνείοτε· ναῦς στρογγύλας
ἀγνεύειν· καθαρεύειν, ἀπό τε ἀφροδισίων καὶ ἀπὸ νεκροῦ
ἀγνή· καθαρὰ καὶ ἀμίαντος ἡ παρθένος. καὶ νῆσος (Delus)
ἀγνήκαμες· ἠγνοήκαμεν. Αἰολεῖς (ἀγνήκαμες· ἠγνίκαμεν. Λάκωνες?)
† ἀγνήσοει· ἀγήοχε. Λάκωνες
ἀγνίσαι· ἀποθῦσαι ... Βουσίριδι (fr. 316). καὶ διαφθεῖραι. Σοφοκλῆς ἐν Ἀμφιαράῳ (fr. 113)
ἀγνιστήριον· οἱ ἅλες [58]
ἀγνίτης· (ἱκέτης) ὁ ἀγνισθεὶς μύσους. ἢ ὁ καθάρας τινά. τοὺς δὲ αὐτοὺς καὶ ἱερείτας ⟨v. ἰφίτην⟩ τινὲς ἔλεγον, καὶ τὸ καθαίρειν παρ' αὐτὸ ἱερίζειν
† ἀγνόδιμος· ἀγνοοῦσα δίκαιον
ἄγνοια· ἀγνωσία. ἀμαθία [62. 63]
ἀγνοιήσασ' (υ 15)· ἀγνοούμενον (ἰδών)
† ἀγνοδοχεῖς ⟨—λεχεῖς⟩· οἱ ἠίθεοι
ἀγνοπολεῖσθαι· τὸ ὑπὸ † ἥλιον θέεσθαι
ἄγνος· φυτὸν οὕτω καλούμενον
ἀγνοτάτης· καθαρᾶς, λαμπρᾶς, ἀμιάντου
ἀγνοτάτω· ἀγνότατοι, ἀμίαντοι. δυϊκῶς
Ἀγνοῦ κέρας· ἡ Κνίδος πρότερον. οἱ δὲ ἀκρωτήριον αὐτῆς, τινὲς δὲ τῆς Αἰγύπτου
Ἀγνοῦς· τῆς Ἀτταλίδος φυλῆς δῆμος
ἀγνῦθας· λείας. οἱ δὲ τὰς ὤας τῶν ἱστῶν
ἀγνυμενάων (Π 769)· κλωμένων, συντριβομένων
ἀγνύμενον· κλώμενον
ἄγνυσθαι· συντρίβεσθαι
ἀγνύμενα πηδάλια ⟨ἀγνότερος πηδαλίου?⟩
ἄγνυται· κλᾶται
† ἀγνῶ· ἀγνός ὦ ⟨—ιῶ — ἴσω?⟩ [79. 80]
ἄγνωμον· ἀνόητον, ἀλόγιστον
ἀγνώμονες· ἄβουλοι (Menand. fr. inc. CCLXVII) ἀσύγ(γ)νωστοι. ἐναντιογνώμονες. (Soph. OC. 86) ἀναίσθητοι. σύμψηφοι
ἀγνωμόνως (Demosth. 25, 18)· ἀνοήτως
ἀγνώσσει· δυσχεραίνει [85. 86]
ἄγνωστος· μὴ πειθόμενος
ἀγνῶτας φίλους [89. 90]
Ἀγνῶτες· θεῷ ⟨Θέων an ε 79?⟩ φασὶ τοὺς μετὰ τὸν τῆς Ἰλίου πλοῦν Φαληροῖ προσχόντας καὶ ἀναιρεθέντας ὑπὸ Δημοφῶντος † ταφῆναι [92. 93]
† ἀγοιόμενος· ἀγόμενος
ἄγοις· ἀπάγοις
† ἀγοίτης· ὑβριστής
† ἀγοιτεύσας· ὀχλεύσας
† ἀγόμενος ⟨ἄτμενος⟩· δοῦλος. παρὰ Ἀρχιλόχῳ (fr. 154) [99]
ἀγόμφωτα· ἀνάρμοστα
ἄγον· ἐν Πέργη τὴν ἱέρειαν οὕτως καλοῦσιν
ἀγονομόχθος· ἡμίονος

COD. 48 παραθραύσεις 56 ἀγνῆσαι 59 ἱκέτης accessit ex 628 ἱέρεια — παρὰ τὸ 64 ἀγνοήσας· ἀγνοούμενος 71 ἀγνῶς, τῆς αἰολίδος 71 δῆμος. ἀγνομενάων· κτλ. 75 ἀγνύσθαι· συντρίβεσθαι. ἀγνύστας· λείας ... ἱστῶν. ἀγνύμενα 77 ἀγνύται 84 δυσχεραίρει 101 Sic ἄγον 2 ἀγανύμοχθος Cyr. Dr. ⟨ἅ τ' ἀνύμοχθος an ἀγονύμοχθος?⟩

HES. 39 ἀγμίεις· παραθραῦσ[ι]ς 40 ἀγμικόν ⟨ἄμικτον⟩· ἄκρατον 42 ἀγμηρόν ⟨γαληρόν⟩· ἥσυχον 58 ἀγνίθες· λῖαι ⟨λεῖαι⟩ 62 ἀγνοίας (III Esdr. IX 20)· καθαρότητος 63 ἀγνοεῖν· τὸ διαγινώσκειν, καὶ τὸ ἐν ἀγνοίᾳ μὴ τίθους [ἰδών] 79 ἄγνυτον (Μ 148)· κτυάσσουσιν, κλῶσιν 80 ἀγνώμενα· θρυπτόμενα 85 ἀγνοός ⟨ἀγνώς⟩· ὁ μὴ ἐπιγινωσκόμενος 86 ἀγνός· καθαρός. ἢ ἄγνωστος 89 ἀγνώμονας (Plat. Rep. V p. 451 D)· ἀνεπιστήμονας 90 ἄγοβος ⟨ἄγγαρος⟩· σκευοφόρος, φορτηγός 92 ἀγοί (Γ 231)· ἡγεμόνες 93 ἄγξαι (Psalm. XXXI 12)· χαλινῶσαι 99 ἀγόμην (Η 363)· ἠγαγόμην

ἄγονον· πήγανον. ἢ πολύγονον [704—6]

ἀγόρ· ἀετός. Κύπριοι

Ἀγορά· ὄνομα τόπου, ἢ λιμένος· Θετταλοὶ δὲ καὶ τὸν λιμένα ἀγορὰν καλοῦσιν

Ἀγορὰ Ἀργείων· τόπος Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος [10—13]

ἀγοράζειν· καὶ ἐπὶ τοῦ ὠνεῖσθαι (Ar. Ach. 720) καὶ ἐπὶ τοῦ διαβουλεύεσθαι

Ἀγοραία Θέμις· καὶ ἐκκλησιαστική

ἀγοραῖοι τέχναι· † αἱ τοῦ πωλεῖν καὶ ἀγοράζειν ἐν πείρᾳ εἰδέναι

Ἀγοραῖος Ζεύς (Ar. Eqq. 297) Ἀθήνησιν

Ἀγοραίου Διὸς βωμός (Herod. V 46)

Ἀγορὰ Κερκώπων· τόπος πλησίον Ἡλιαίας

Ἀγορὰ Λύκειος (Soph. El. 6)· ἐν Ἄργει

ἀγορανόμος (Ar. Ach. 723)· δικαστὴς ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ νέμων τὸ δίκαιον [22]

ἀγορᾶς· ἐκκλησίας (Crelice), ἢ ῥητορείας

ἀγοραῖος Ἑρμῆς· οὕτως ἐλέγετο † ὄντος. καὶ ἀφίδρυτο Κέβριδος ⟨Ὑβριλίδου⟩ ἄρξαντος, ὡς μαρτυρεῖ Φιλόχορος ἐν τρίτῳ

ἀγοράσματα (e. c. Demosth. 916, 76)· ὤνια

ἀγορᾶται· λέγει

ἀγορατυπεῖς· ἄγαν θορυβεῖς [28]

ἀγορεύειν (β 15)· λέγειν ἐν ἐκκλησίᾳ. κυρίως μὲν τὸ δημηγορεῖν, ἐν ἀγορᾷ καὶ ἀθροίσματι λέγειν, καὶ ἐκκλησιάζειν. καταχρηστικῶς καὶ ἁπλῶς λέγειν [30—32]

ἀγορή· ἐκκλησία. αὐτὸ τὸ ἄθροισμα. καὶ ὁ τόπος. καὶ ὁ λόγος· ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω (Δ 400)· ἐν δὲ τῷ ἀγορεύει(ν) μέγα(ν) δημηγόρον [39—38]

ἀγορητότατος· λογιώτατος

ἀγορρίς ⟨ἄγορις?⟩· ἀγορά. ἄθροισις

ἀγορρίον ⟨ἄγοροι?⟩· ἐκκλησία

ἄγορος (Eur. fr. 136)· ἄθροισμα. στρατός. ἢ καὶ δημηγόρος

ἄγος· ἅγνισμα, θυσία[ς]. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ (fr. 622)

ἄγος τιμιώτατον

ἀγός (Δ 265)· ἡγεμών· ἀπὸ τοῦ ἄγειν τὰ πλήθη καὶ ἡγεῖσθαι αὐτῶν, οἱονεὶ ἀγωγός. καὶ ἐν Πέργῃ ἱέρεια Ἀρτέμιδος [46]

ἀγός· κλάσμα. θραῦ(σ)μα: ἀρχηγός [48]

ἀγοστός (Δ 425?)· τὸ ἐντὸς τῶν χειρῶν. ἢ ἀγκών

ἀγόστους ⟨sic⟩· ὠλέκρανα. οἱ δὲ ἄκρα χειρῶν. ἢ πήχεις. ἢ ἀγκῶνες ⟨sic⟩

ἄγουσι· φέρουσιν (Ι 72). ἐπιτελοῦσιν. ἢ ἀξιοῦσιν. ἢ ἡγοῦνται

† αὐγούστῳ· μαχαίριον ⟨ἀγκρούστῳ· μαχαιρίῳ⟩ [53]

ἄγρα· θήρα

Ἄγραι· χωρίον Ἀττικὸν ἔξω τῆς πόλεως ἱερὸν Δημήτρας — καὶ στρατιῶται δέ τινες οὕτως ἐκαλοῦντο ⟨imo Ἀγράαι⟩

ἀγρακόμας· ὄρνις τις ὑπὸ Παμφύλων [57. 58]

Ἀγράνια· ἑορτὴ ἐν Ἄργει ἐπὶ μιᾷ τῶν Προίτου θυγατέρων [60. 61]

ἄγραυλον· ὕπαιθρον, καὶ ἔρημον. ἢ ἐν ἀγρῷ αὐλιζόμενον. ἢ καπυρόν

† ἀγραυλὰ ⟨sic⟩· τὰ ἐνθείρῳ τόπῳ καὶ πλήρη ἀγρευμάτων

† ἄγραμμα ἀφεῖται· ἐν τῇ τῶν βόλων παιδιᾷ οὕτως ἐλέγετο

ἄγραφα ἀδικήματα· περὶ ὧν νόμος οὐ γέγραπται

ἀγραφίου (Demosth. 1389, 19) δίκη· ἐπὶ

COD. 14 ἀγοράζειν· ἐν ἀγορᾷ διατρίβεσθαι. ἔστι δὲ ⟨e Moer. Att.⟩ 15 ἀγοραίου 19 κερκόπων 24 Φιλοχώρος 27 ἀγορατυτιεῖς 33 ἀγορὴ δὲ ταμείνω — δημηγόρc ⟨sic⟩ 47 κλαῦσμα 56 ὄρνη 59 Ἀγρανία — μίαν

HES. 704 ἄγονος· ἄτεκνος (Exod. XXIII 26) ἄκαρπος, ἄσπορος 5 ἄγοντα (Φ 262)· ἡγούμενον 6 ἄγοντας· φέροντας 10 ἀγοράασθαι (Β 337)· διαλέγεσθαι 11 ἀγορὰ θεῶν ⟨v. θεῶν ἀγορὰ⟩· καὶ οὕτος Ἀθήνησιν 12 ἀγοραίαν· δικαιολογίαν 13 ἀγοραῖοι (Act. Ap. XVII 5)· οἱ ἐν ἀγορᾷ ἀναστρεφόμενοι 22 ἀγορεύοντο· ἐκηρύττοντο, ἐλέγοντο, ἐκ τοῦ ἀγορεύειν, ὅ ἐστι λέγειν 28 ἀγοράων (Β 275)· δημηγορῶν 30 ἀγόρευε (Α 385)· ἐδημηγόρει, ἔλεγεν 31 ἀγορευέμεν (Μ 213)· λέγειν 32 ἀγορεύων (Δ 6)· λέγων 34 ἀγορῆθεν (Β 264)· ἀπὸ ἀγορᾶς, ἢ ἐκκλησίας 35 ἀγορὴ δὲ (Α 54)· εἰς τὴν ἐκκλησίαν 36 ἀγορήσατο (Α 73)· ἐξεκκλησιάσατο, ἐδημηγόρησεν 37 ἀγορηταί (Γ 150)· ἐκκλησιασταί 38 ἀγορήτης ⟨sic⟩ (Α 248)· δημηγόρος 46 ἄγος· τὸν ἀγκῶνα. τὸ δὲ ἀγὲς τὸ ἐντὸς τῶν χειρῶν καὶ βραχιόνων, ὡς ⟨ᾧ⟩ ἀεὶ ἐφ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπαγόμεθά τι· Ἀπολλόδωρος δὲ τὸ ἐντὸς τοῦ βραχίονος μέρος 48 ἀγὸς ἀσπιστάων (Π 490)· ἡγεμὼν τῶν ὁπλιτῶν 53 ἄγουσα[ν] (Ζ 252)· πορευομένη[ν] 57 ἀγράκαβος· σταφυλή 58 ἀγραμύξειν ⟨—ἀμύξειν⟩· καταξέσειν 60 ἄγραυλοι (κ 410)· οἱ ἐν ἀγρῷ νυκτερεύοντες 61 ἀγραύλοιο (sic: Κ 155)· ἐν ἀγροῖς αὐλιζομένου

τῶν καταδικασθέντων χρημάτων τῷ δημοσίῳ καὶ κατὰ χάριν μὴ ἐγγραφέντων ἐλέγετο [67. 68]

ἄγρει· ἄγε (Ξ 271), λάμβανε, φέρε (Λ 512). προστακτικόν [70]

ἀγρεῖται· λαμβάνεται. ζωγρεῖται

ἀγρέμονα· τὸν κάμακα, ἀπὸ τοῦ ἀγρεῖν καὶ λαμβάνειν. ἢ λαμπάδα, ἢ δόρυ. Αἰσχύλος δὲ Μυρμιδόσιν (fr. 137) ἀγρέμονα τὸν † ἐπιμήνιον

Ἀγρεμόνες· θηρευταί, πορθητικοί. Βοιωτοί. ἢ θηρευτικοί. καὶ τόπος ἐν Αἰτωλίᾳ

ἄγρεται· συναθροισθῇ

ἀγρεταί· παρὰ Κῴοις ἐννέα κόραι κατ' ἐνιαυτὸν αἱρούμεναι πρὸς θεραπείαν τῆς Ἀθηνᾶς

ἀγρέταν· ἡγεμόνα. θεόν

† ἀγρετήματα· τὰ ἀγορευόμενα τῶν παρθένων. Λάκωνες

ἄγρευμα· εὕρημα (Xenoph. Mem. III 11, 7). τὸ εἰλημμένον

ἀγρεύματα· σκῦλα. Εὐριπίδης Ἀνδρομέ(δᾳ fr. 155) [80]

Ἀγρεύς· ὁ Πὰν παρὰ Ἀθηναίοις, ὡς Ἀπολλόδωρος

ἄγρευσις· εὕρεσις [83. 84]

ἀγρηνά· δίκτυα

ἀγρηνόν· δικτυοειδές, ὃ περιτίθενται οἱ βακχεύοντες Διονύσῳ. Ἐρατοσθένης (fr. XXIV p. 135 Bh) δὲ αὐτὸ καλεῖ γρῆνυν, ἢ γρῆνον. καὶ ἔνδυμα

ἀγρ..σθαι· συνέπεσθαι. πείθεσθαι

ἀγρησθῶσι (Hippocr. II p. 827 K)· συνειληθῶσιν

ἀγρήσκεται· πικραίνεται (ἀγγρίσκεται?)

ἄγρησσον· εἶπε [γένος τι ἐν Ἤλιδι (ad 791?)

ἀγριάδες· νύμφαι (Ἀνιγριάδες?)

ἀγρίαζε· ἄγριος ἴσθι

ἀγρία(ι)νεν (Plat. rep. 393 E?)· ὠργίσθη

ἄγριαι στρουθοί· στρουθοκάμηλοι [95]

(ἀγρία μέλιττα· Ἡγησίας οὕτως ἐπεκαλεῖτο)

ἀγριάμπελος· ἡ βρυωνία βοτάνη

ἀγριάνια· νεκύσια παρὰ Ἀργείοις. καὶ ἀγῶνες ἐν Θήβαις (l. ἀγρίανα vel ἀγριώνια)

Ἀγριᾶνες (Thuc. II 96)· τέλος τι τῆς κούφης συντάξεως ἐκ τῆς Ἀγριανικῆς χώρας (Π)αιόνων [800. 1]

ἀγριβρόξ· ὀρίγανον

ἀγρίδιον· κωμάριον, χωρίον

ἄγριες· λῦπαι [5]

ἀγριεύς· ἀγροῖκος

Ἀγρίνιον (Polyb. V 7, 7)· ὄρος παρὰ Αἰτωλοῖς

ἄγριοι· ἀγρονόμοι. καὶ οἱ παιδερασταὶ οὕτως [9. 10]

ἄγριοι θεοί· οἱ Τιτᾶνες

Ἄγριοι λιμένες· τόπος ἐν Ἑρμιῶνι [13]

ἄγριον· γενικῶς ἐπὶ θηρίου·

σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα (I 539)

καὶ μεταφορικῶς, ἐπίθετον·

ἄγριον αἰχμητήν (Z 97)

κατ' ἰδίαν δὲ ὄνομα κύριον, Οἰνέως μὲν ἀδελφοῦ, πατρὸς δὲ Θερσίτου

ἀγρίου βέβρωκας· οἱονεὶ ζῴου ἀγρίου. εἰώθασι δὲ οἱ βεβρωκότες χασμᾶσθαι [16—20]

Ἀγρίφα· Ἀθηνᾶ (Ἀγρίσκα)

ἀγρίφη· ὑποδοχή. ἄμη. σκάφη

COD. 72 ἄγρεμον — αἵρειν καὶ λαμβάνειν ἤγουν ἀγρεύειν — μυρμη[δ] 74 ἀγρετᾶ· συναθροισθῇ. ἄγρευμα κτλ. ἄγρευσις· κτλ. ἀγρεύματα· κτλ. ἄγρεται· παρὰ 85 δίκτυα καὶ ἔνδυμα 86 γρῆνον. ἀγρ..σθαι 94 ἀγρίας· στρουθοκάμηλος 97 ἀγριάμ[ο]πη ἢ βριον.., 99 ἀγρίανες 803 χωρίον παρὰ Αἰτωλοῖς 4 ἀγρίεες· λυπαὶ (cf. 407) 7 ὄρος. ἄγρινοι· ἀγ. 8 ἄγρινοι — παιδερέται οὕτως Gl. 806 ἀγριμέλισσα (sic) κτλ. 12 ἑρμῶνι 14 σὺν — αἰγμητὸν — κατιδίαν — πατρι[ο] 22 ὑποχηάμης σκαφή

HES. 67 ἀγράθεν (sic)· συνάγειν. συμμίσγειν (ἀγερέθειν?) 68 ἀγραρεύεις· περιέρχῃ 70 ἀγρειμάς (B 765)· ἄγε δή, ὅπως δή 80 ἀγρεύουσι (Proverb. V 22)· κρατοῦσιν 83 ἀγρευτεῖ· ὑβρίζει 84 ἀγρήθετο· ἠθέλησεν 95 ἀγρίαθεν· ἄγκαθεν (l. Ἀτρι(δῶν ἄγκ)αθεν) Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι (v. 3) 800 Ἀγριαν. αἰ.., ἀκόντιον[υ] (v. ἀκόντιον) 1 Ἀγριαύλη· δῆμος Ἀττικῆς (h. e. Ἀγραυλή) 5 ἀγριέλαιος (Ep. ad Rom. XI 17)· ἄκαρπος 9 ἀγριόθυμος· ἀγριόψυχος, θηριώδης 10 ἄγριον (T 88)· ἄμικτον. ἀνήμερον 13 αἰγαγρίονα· ἄγριον αἶγα (Γ 24) 16 ἀγριοπήγανον· βοτάνη 17 ἀγριοφορία (Levit. XXI 20)· νόσος. καὶ ἀγριολιχῆναι (Levit. XXII 22) 18 ἀγριοσταφύλιες· ἀγριοσταφίδες 19 ἀγριοκάναβος· βοτάνη 20 ἀγριοκάρυον· δένδρον

ἀγρίφος ⟨sic⟩· γένος τι ἀγρίας ἐλαίας Ὀλυμπιάσιν ⟨al. ἄγριππος⟩

(ἀ)γρόθειρα· βοτάνη τις

ἀγροῖκος· ὁ ἐν ἀγρῷ διάγων, χωρικός. ἢ ἐργάτης καὶ δραστήριος. ἢ ζευγηλάτης

ἀγροικότατον· ἀπαιδευτότατον

† ἀγρολετείρα ⟨sic⟩· τὸν ἀγρὸν ἀπολέσασα [28]

ἀγροιῶται· ἄγροικοι (φ 85). καὶ γένος Ἀθήνησιν, οἳ ἀντιδιεστέλλον(το) πρὸς τοὺς Εὐπατρίδας. ἦν δὲ τὸ τῶν Γεωργῶν. καὶ τρίτον τὸ τῶν Δημιουργῶν

† ἀγροιτία· ἀγροικεύεται. ὑβρίζει

ἀγρομενής· ὁ ἐν ἀγρῷ διατρίβων καὶ εἰς ἄστυ μὴ κατιών [32. 33]

ἀγρονόμων (Aesch. Ag. 142)· ἐν ἀγροῖς διαγόντων

ἀγροπόλον· ἄπορον

ἀγρός· χωράφιον, χωρίον

† ἀγροστη· βοτάνη. καὶ † ἄρτος τις, ὃς
χ
πρότερον λό ἐκαλεῖτο

ἀγρότας· ἀγροίκους [39]

ἀγρόται (π 218)· θηρευταί [41]

ἀγρότις· ἀγροτέρα. κυνηγός [43. 44]

ἀγροῦ πλέων· ἀγροικίας πλήρης ⟨sic⟩

ἀγροῦ πυγή· παροιμία ἐπὶ τῶν λιπαρῶς προσκειμένων. ὁ δὲ Σώφρων τὰ πλεῖστα μέρη λέγει μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ὀρνέων. καὶ τὰ πιότερα τοῦ ἀγροῦ καὶ ζάπλουτοι ἀγροῦ πυγαί

ἀγρυξία, σιωπή ⟨v. ἀμφασία⟩

Ἀγρυλή· δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς καὶ τῆς Ἀτταλίδος

Ἀγρυπνίς· ἑορτὴ Διονύσου ἐν † Ἀρβήλῃ

ἀγρωνεύς· ἀγροῖκος

ἀγρώσσει· θηρεύει

ἀγρώσσοντες (Lycophr. 598)· ἀγρεύοντες

ἀγρῶσται· ἐργάται. θηρευταί [54]

ἀγρωστῖναι· Νύμφαι ὄρειοι

ἀγρωστῖνος· ἀγροῖκος [57]

ἄγρωστι(ν ζ 90)· εἶδος βοτάνης [59. 61]

ἄγυια· ἄμφοδος, ῥύμη, ὁδός. γειτ(ο)νεία

ἀγυιαί (β 388)· ἄμφοδοι, ῥῦμαι, ὁδοί. ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν ἄγειν ἡμᾶς τὰ γυῖα, τουτέστιν πορεύεσθαι. χρῆται γὰρ καὶ τῷ ἄγειν ἀντὶ τοῦ φοιτᾶν, Ὅμηρος δὲ καὶ ἔρχεσθαι, ὡς ὅταν λέγῃ·

Λαοδίκην ἐσάγουσα (Z 252)

οἱ δὲ † στενῶ περ ⟨στενωτέραν Xen. Cyrop. II 4, 2⟩

ἀγυιάτιδες· αἱ πρὸ τῶν θυρῶν θεραπεῖαι (Eur. Ion. 186. 87)

ἀγυιεύς (Sophocl. fr. 340)· ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἑστὼς βωμὸς ἐν σχήματι κίονος

ἀγυιῆται· κωμῆται

ἀγυμνάστοις· πολυγυμνάστοις ⟨ad οὐκ ἀγ.⟩

ἄγυρος (Aristoph. fr. 28)· ἀγύναιος

ἀγύιος· † ἀγύοικος. ἄναρθρος

ἀγυρεῖ· ἀθροίσματι (Ω 141). ἢ συγκροτεῖ

ἀγυρίζειν· συνάγειν, ἀγυρτάζειν

ἄγυρις· σύνοδος, συναγωγή

ἀγυρμός· ἐκκλησία. συγκρότησις. ἔστι δὲ πᾶν τὸ ἀγειρόμενον. καὶ τῶν μυστηρίων ἡμέρα πρώτη

ἀγυρτάζει (cf. τ 284)· συλλέγει. † πολίζει. ἀγείρει

ἀγύρτης· ὀχλαγωγός. προσαίτης, ἐπαίτης (Eur. Rhes. 715). συρφετώδης. ἰδιώτης. ἔστι δὲ καὶ ὁ ἀγείρων ὄχλον. καὶ ὄνομα βόλου κυβευτικοῦ. μάντις. ὡς Ἀπίων ⟨Πλάτων Rep. II 364 B?⟩

ἀγυρτικά· χυδαῖα ψεύσματα

ἀγυρτούς· συναθροιστούς

† Ἀγχαλέη· τόπου ὄνομα παρὰ Ἱππώνακτι (fr. 99)

ἄγχαζε (Soph. fr. 883)· ἀναχώρει. καὶ ἄγχασδε καὶ ἄγχα ... τὸ αὐτό ⟨ἄγχαττε?⟩

ἄγχαρμον (Macedones)· ἀνωφερῆ τὴν αἰχμήν

ἀγχάσασθαι· ἀναχωρῆσαι ⟨vid. ἐπαγχ.⟩ [82]

COD. 23 ὀλυμπίσιν 37 sic 46 ἀγροπηγή — μετὰ τῶν ὀρῶν — πρότερα — πηγαί 48 ἀγρύλη 51 ἀγρώσεει 52 ἀγρωεύοντες 55 ἀγρωστῆναι 62 ἀγρία — γειτνεῖα 63 ἀγυῖαι· ἄμφοδες — τοῦ ἄγειν 68 ἀγυναῖος 69 sic 72 ἀγυρίς 73 ἀγυρόμενον 75 συρφετῶδες — κυβευτικοῦ, ἀγυρτικά· χ. 77 συναθροιστοὺς. μάντεις ὡς ἀπίων 78 ἱππόνακτι 79 ἀγχὰν δὲ

HES. 28 ἀγρομένους συνελθόντας, συναθροισθέντας 32 ἀγρομένῃσι· συνεστραμμέναις. συνηθροισμέναις (B 481) 33 ἀγρομένων (I 74)· ἀθροιζομένων 39 ἀγροτεράων (B 852)· ἀγρίων 41 ἀγροτέροισιν (M 146)· ἀγριοτέροισιν 43 ἀγρόται· ἀγροῖκοι. ἢ θηρευταί 44 ἀγροτέραν (Φ 471)· ὀρείαν. τὴν Ἄρτεμιν 54 ἀγρώσσατο· ἠθέτησεν. ἐψεύσατο 57 ἀγρώσσων (ε 53)· ἀγρεύων 59 ἄγρας· ἄμφοδα ⟨sic⟩ 60 ἀγυιάς (E 642) ῥύμας, θήρας ⟨sic⟩ 61 ἀγύϊ (Π 661)· ἀθροίσματι ⟨sic⟩ 82 ἄγχε· πνῖγε, καὶ ἔπνιγεν (Γ 371). ἢ πλησιάζεται

ἀγχέμαχα ὅπλα (Xen. Cyr. I 2, 13 VII 4, 7)· τὰ μὴ βαλλόμενα [84—86]

ἀγχήρης· ἐγγύς. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι (fr. 6)

ἀγχίαλος· παραθαλάσσιος

ἀγχιβάτης· ὁ πλησίον βαίνων ⟨ἀγχίβας⟩

ἀγχιβατεῖν· ἐγγὺς βεβηκέναι

ἀγχίβοιον μέγα (Teleclid. II p. 377 AM.)· ἐγγὺς βοῆς. ἢ ἐπὶ τοῦ στενάξαι [92]

ἀγχιβλώς· ἄρτι παρών [94]

† Ἀγχιαλιδάρ· πατριὰ ἐν Ἀργείᾳ

† Ἀγχιάλης ⟨sic⟩· ἡ Ἀττική. ἀπὸ Ἀγχιάλου [97]

ἀγχίθεον· ἰσόθεον, θεῖον

ἀγχίθερμον· γείτων καὶ ἀγχίθυρον ⟨ad ἀγχιτέρμων et ἀγχίθαιρον⟩ [900. 1]

ἀγχίμαστρον ἀμφιεσμένα [3]

ἀγχίμολον· ἐγγὺς ἐληλυθός

ἀγχίμολον (Δ 529)· σύνεγγυς, ἢ μετ' ὀλίγον (ρ 336)

ἀγχίνοια· φρόνησις, σύνεσις. ἢ ταχύνοια. ἡ ὀξεῖα γνῶσις (Plat. Charmid. 160 A)

ἀγχίνους (Xen. Cyr. I 4, 3)· συνετός. νηφάλιος ⟨sic⟩ [8]

ἀγχίξαι· ἐγγίσαι. Κρῆτες

ἀγχίπ(λ)ους (πόρος)· εὐδιακόμιστος. Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις (1325)

ἀγχίπους· καὶ ὁ παρεστὼς καὶ σύνεγγυς [12]

ἀγχιστεία (Soph. Ant. 173 ?)· συγγένεια [14]

ἀγχιστεύς· συγγενής

† ἀγχιστίδ.., ὀμνύων· ἐγγὺς τῶν βωμῶν. παρὰ Σόλωνι [17—19]

ἀγχιστῖναι (Ε 141)· σύνεγγυς ἀλλήλων ⟨sic⟩. συνεχεῖς, ὅ ἐστι πυκναί. ἢ ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις

ἀγχίστροφος· εὐμετάβολος, εὐπερίστροφος

ἀγχιτέρμονες· οἱ ἐγγὺς τοῦ τέλους

ἀγχοάδην· ἀμβολάδην

Ἀγχοαί· πηγαὶ ἐπὶ Μυσίας. καὶ τόπος ἐν Βοιωτίᾳ [25]

ἀγχόνη· πνιγετός

ἀγχόνης ἄξια (Eur. Bacch. 246)

ἄγχος· προσφάτως ἐγγύς ⟨ad ἔναγχος⟩. ἢ πνῖγμα. ἢ πλησίον. ⟨ad ἀγχόσε⟩. ἢ δόρυ ⟨Elei pro ἔγχος⟩

ἄγχου· ἐγγύς (Β 172). ἢ πνίγηθι

† ἀγχούρης· πένης

ἀγχοῦρος· ὄρθρος Κύπριοι. ἢ φωσφόρος, καὶ ὁμοίως σὺν τῷ αυ

ἀγχούρους· γείτονας

ἄγχουσα· ἡ κάλυξ (Diosc. IV 23)

ἄγχουσα· ῥίζα, ᾗ φυκοῦνται γύναια [35]

ἀγχουσίζεται· ἐντρίβεται ταῖς παρειαῖς, οἱονεὶ φ(υ)κάρ(ιον) [37]

ἄγχραν· μύωπα. Λοκροί

(ἄγχρεμψις· ἀνάβηξις Hippocr. I p. 158)

ἀγχρ[ι]άνασθαι· περιαλείψασθαι. ἢ λούσασθαι

ἀγχώμαλοι (Thuc. III 49, 1)· παρὰ μικρὸν ἴσαι

ἄγχων· πνίγων. δήμιος

ἄγω· ἀπάγω (Λ 184). μέλπω, ᾄδω

ἄγω· κυρίως μὲν ἐπὶ ἐμψύχων τάσσεται·

οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον (δ 222)

καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων·

ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον (α 184)

ἀντὶ τοῦ φέρω

ἀγωγεύς (Soph. fr. 885)· ὁ ἱμάς [45]

ἀγωγή· τρόπος. ἀναστροφή. ἀπαγωγή. ὁδός·

ἢ
COD. 87 ἀγχηρήνης 90 ἀγχιβαθεῖν (cf. 900) 93 ἀγχιβαδῶς (v. 911) 902 ⟨χείμαστρον ἠμφιεσμένα?⟩ 10 εὐδιακόμιστος καὶ ὁ παρεστὼς καὶ σύνεγγυς 11 ἀγχίπορος· εὐδιακόμιστος. ἀγχίσως 20 ἀγχιστῆνα, συνεχές 24 sic: non
σ
μύ 27 ἰξία 31 ὀρθὸς ἢ ὄρθρος — καὶ οἱ σὺν αὐτῷ 32 ἀγχόρους 33. 34 ἀγχουσ 43 αἴθονα — φέρειν

HES. 84 ἀγχέμαχοι (Π 272)· οἱ ἐγγύθεν μαχόμενοι 85 ἄγχει· φέρει. πνίγει (Theocr. V 106). πλησιάζει 86 ἄγχηται· πνίγηται 92 ἀγχιβαθής (ε 413)· ἡ ἐγγὺς τῆς γῆς ἡ βαθεῖα θάλασσα 94 ἀγχιδίαι· ἐν θαλάσσῃ δίαι 97 Ἀγχίαλος· ἐγγὺς θαλάσσης. ἔστιν δὲ καὶ κύριον ὄνομα (Θ 112) 900 ἀγχί· ἐγγύς, πλησίον. Ἀγχὶ ⟨ἀγχισβατεῖν?⟩ δὲ τὸ διαφέρεσθαι 1 (ἀ)γχιλά· ἁλμυρά, θαλάσσια. ἄβρωτα ⟨ad ἄχιλα⟩ 3 ἀγχιμαχηταί (Β 604)· οἱ συστάδες μαχόμενοι 8 ἀγχίνοος (ν 332)· συνετός, ἀγχίνους 12 ἀγχίσως ⟨v. 893⟩· ἄρτι παρών 14 ἀγχιστεύουσα (Numer. XXXVI 8)· ἐγγὺς οὖσα πρός τι γένος 17 ἀγχιστόν (Eur. Tro. 48)· ἔγγιστον γένους 18 ἀγχίθεοι (ε 35)· οἱ Φαίακες. καθότι τρίτοι εἰσὶν ἀπὸ Ποσειδῶνος οἱ βασιλεῖς. ἢ ὅτι θεοὶ συνδιέτριβον αὐτῇ(ν) ⟨οἷς⟩. ἢ ὅτι εὐδαίμονες καὶ ἰσόθεοι 19 ἀγχιστῆναι· ἐγγὺς στῆναι 25 ἀγχόμαλον· ἐγγὺς ἔχον τὴν ὁμαλότητα, ἰσόπεδον 35 ἀγχοῦ· ἀγχί, ἐγγύς 37 ἀγχοῦ δέ (Β 172)· πλησίον δέ 45 ἀγώγημον· ὠφέλιμον

πορεία τῆς νύμφης πρὸς τὸν ἄνδρα, Ῥόδιοι [47. 48]
ἀγωγίμων· ὁτὲ μὲν φορτίων (Plat. Prot. 313 CD)· ὁτὲ δὲ καταδεδικασμένων
ἀγωγοῖς· τοῖς ἐπάγουσιν
ἀγωγούς (Herod. III 26 Thuc. II 12, 2)· ὁδηγούς
† ἀγωγίς· ἄγωμεν. Ἀργεῖοι (ἄγωμες?)
ἄγων· φέρων. ἀπάγων (sic)
ἀγών, ὀξύτονον· στάδιον. ἄθροισμα (Ω 1)
ἀγώνη· ὑοσκύαμος
ἀγωνία· ἀγοραία. καὶ ἡ θλάσις (ἄθλησις Et. M.) καὶ ἡ παλαίστρα. Εὐριπίδης δὲ Τρῳάσι (v. 1003) πόλεμον
ἀγωνίης (Herod. II 91)· τῆς ἐν ἀγῶνι ἁμίλλης [60]
ἀγώνιοι φαχοί
ἀγωνίσματα· ἔπαθλα [62]
ἀγωνισμός (Thucyd. VII 70)· ἀντιλογία
ἀγωνιστήρια· τὰ διδόμενα τοῖς ἀγωνισαμένοις [65. 66]
ἀγωνιστήριον· τόπος, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται [68]
ἀγωνιῶ· κινδυνεύω
ἀγωνοδίκας· βραβευτάς
ἀγωνοθέτης· ἀρχῆς ὄνομα Ἀθήνησιν. ὡς δὲ Νίκανδρος, ἀθλοθέτης μόνα γυμνικά, ἀγωνοθέτης δὲ ὁ τὰ μουσικὰ ἀκροάματα διατιθέμενος
ἄγωνον (Alcaei fr. 120)· τὸν ἀγῶνα Αἰολεῖς. καὶ ποταμὸς Ἄγωνος παρὰ τὴν Αἰθιοπίαν
ἀγώνυμος· φερώνυμος
ἀγὼν χαλκεῖος (χάλκεος Pind. Nem. X 40 = 22)· τὰ ἐν Ἄργει ἑκατόμβαια [75. 76. 77]
ἀδά· ἡδονή. πηγή (Genes. II 6 Ios. XIX 21?)· καὶ ὑπὸ Βαβυλωνίων ἡ Ἥρα. παρὰ Τυρίοις δὲ ἡ ἰτέα [79]

ἀδαγνούς· θεός τις παρὰ Φρυξίν, ἑρμαφρόδιτος (pro ἀνδρόγυνος?)
Ἀδαεί (ἀδάρ?)· μὴν παρὰ Χαλδαίοις
ἀδαεῖς (Callim. fr. CLX)· ἀσύνετοι
ἀδαῆ· ἄπειρον
ἀδαήμονας· ἀμαθεῖς, ἀπείρους
ἀδαημονίη (ω 244)· ἀπειρία
ἀδαῖα· εἰς κόρον ἄγοντα, παρὰ τὸ ἄδην· η ὁ δὲ Σώφρων τὸν ἀειδῆ † ἀδανὸν ἔφη [87. 88]
ἀδαιόν· δαψιλές. ἀτερπές. ὀκνηρόν
ἀδάϊον· ἀπόρθητον, ἀπολέμητον
ἄδαιτον (Aesch. Ag. 140)· † ἄδην
ἄδαιτρον· ἀδιαίρετον. καὶ † ἀπόῤῥητον
ἀδακτ.· κνήθομαι
ἀδάλαν· πονηρόν
ἀδαλές· ὑγιές [96]
ἄδαλος (Macedones)· ἄσβολος [98]
† ἀδαλτόμον· εἶδος βοτάνης (v. γαλατμόν)
ἀδάμας· ἀγνώμων. ἀπειθής. ἀθαμβής. ἰσχυρός. καὶ ὁ λίθος (Theophr. de lapid. § 19) [1001. 2]
ἀδάμας (Plat. Polit. p. 303 D)· γένος σιδήρου
ἀδάμαστον· ἀνυπότακτον
ἀδάματος (Eur. Phoen. 640) [6. 7]
ἀδαμία· τὸ ἀδικάστως φονεύειν. Κρῆτες
ἀδαμνεῖν· τὸ φιλεῖν. καὶ Φρύγες τὸν φίλον Ἀδάμνα (Bergk. PLG p. 1041 n.) λέγουσιν
† ἀδαμναῖς· ἀκολασταίναις
ἀδαμνής· ἰσχυρός, σκληρός
ἄδαμνον· ἀγνώμονα. ἢ ἀδάμαστον [12a. 13]
ἀδανές· ἀπρονόητον
Ἀδανίην· οὕτως τὸ πρότερον ἡ Μολοσσία ἐκαλεῖτο [16]
(ἀ)δαξῆσαι· κνῆσαι
ἀδάξω· κνήθομαι. ἐπιθυμῶ

COD. 52 ἀγωγίους 56 ὑιὸς κύαμος 83 ἀδά 86 ἄδειν 89 δαψιλὲς. ἀδάϊον· ἀ. d. ἀτερπὲς ὀκνηρὸν 97 Sic 18 κνήσομαι

HES. 47 ἀγωγία· ἀηδία (cf. ἀδημονεῖ) 48 ἀγώγιμα (Xen. An. V 1, 10 ap. Moer. Att.)· φορτία 50 ἀγωγός (rec)· ῥύαξ. † ἐπίβουλος 60 ἀγών· ὁ τόπος, ἔνθα ἀθροίζονται οἱ ἀγωνισταί 62 ἀγὼν ἔρημος· οὐκ ἔχων ἀντίδικον 65 ἀγωνισταί (Demosth. 331, 1)· οἱ ὑποκριταί (Poll. III 141) 66 ἀγώνιοι θεοί (Plat. Legg. VI 783 A)· οἱ τῶν ἀγώνων προεστῶτες (Poll. III 141) 68 ἀγωνισμάτων· ὀχλικῶν ἐπιδείξεων 75 ἀγωρέοι· ἠθροισμένοι 76 ἀγωρεῖν· συναθροίζειν 77 Ἀδάμ· ὁ πρῶτος ἄνθρωπος. καὶ ἄνθρωπος ἕτερος κατὰ τὸν ἅγιον (sic) Ἐπιφάνιον (Panar. I 1, 4) 79 ἀδαγμός (Soph. Tr. 770 ap. Moer. Att.)· κνισμός. 87 ἀδαΐζω· ἀναβοῶ, ἀναστένω (Eur. Or. 80) 88 ἀδάικτον· καθαρόν (ἄμικτον) 96 ἀδάλαιον (ἀδδαλέον)· ξηρόν 98 ἄδαλτα (Hesiod. Θ 655 οὐκ ἀδάητα)· οὐκ ἄδηλα 1001 ἀδάμα (אֲדָמָה Iesai. XV 9)· παρθενικὴ γῆ 2 ἀδαμάντινα (ἶνα Theocr. III 49?)· στεῤῥά 6 ἀδάμαστος (I 158)· ἀνυπότακτος 7 ἀδαμάντιον· ἀτριτάνευτον 12a ἢ πρωτόδαμνον 13 ἀδαρκῆ (ἄρκη)· βοτάνη 16 ἀδάμαντος· ἀμαθής

ἀδάπανον· τὸ ὕδωρ
ἀδαπάνως (Eur. Or. 1176)· λ[ε]ιτῶς
† ἄδαπτον· γυμνόν. ἄδερμον
ἀδαριξία· εἰρήνη
ἄδαρτος· ἀμαστίγωτος
† ἄδας· πονηρός [25]
ἄδασμος· οὐδένα δασμὸν ἐκτελοῦσα, οἷον τελοῦσα ἐνοίκιον. Αἰσχύλος Ἠδωνοῖς (fr. 61)
ἄδατος· ἀδιαίρετος
ἀδαυῶς (aeol.)· ἐγρηγόρως [29]
ἀδαχᾷ (Arist. fr. XI p. 1120)· κνᾷ, κνήθει κεφαλήν. ψηλαφᾷ
ἄδδαι· ῥυμοὶ ὑπὸ Μακεδόνων
(ἀδδαλέον· ξηρόν; cf. 996)
ἄδδανον· ξηρόν. Λάκωνες
ἀδδάν· τὴν κιννάβαριν ⟨v. ψάδδα⟩
† ἄδδεε· ἐπείγου
ἄδδην (Ε 203)· εἰς κόρον καὶ εἰς πλησμονήν, τοῦ ἑνὸς δ πλεονάζοντος
† ἄδδηλος· κόλπος
ἄδδιξ (Aristoph. fr. CXVIII)· μέτρον τετραχοίν(ικον) [39 — 41]
ἀδέητος (Antipho)· ἀνενδεής
ἀδεῖ· ἀνιᾶται
ἄδεια· ἀφοβία. † εὐδία [45. 46]
† ἀδειῇ· λυπεῖ
ἀδήλητον· ὑγιές [49—52]
ἄδειμον· ἄφοβον
ἀδειός· ἀκάθαρτος. Κύπριοι [55—59]
ἄδειρεν (Elei?)· ἔδειρεν [61. 62]
ἀδέκαστον· ἀδωροδόκητον.
(ἀδέκαστος)· ὁ δεκάδας μὴ λαμβάνων [65]
ἀδεκατεύτους (Ar. Eqq. 301)· ὧν δεκάτην οὐδεὶς ἔδωκεν [67]

† ἀδελιφήρ ⟨φεόρ?⟩· ἀδελφός. Λάκωνες
ἀδελφιδοῖ (Ar. Byz. p. 143)· ἀδελφοῦ υἱοί
ἀδελφιδοῦς· ὁ τοῦ ἀδελφοῦ υἱός
ἀδελφίζει (Isocr. Aegin. 14)· ἀδελφὸν καλεῖ. ἢ τιμᾷ ὡς ἀδελφόν (Apolloph. fr. II p. 880)
ἀδελφίξιας (Hippocr. vol. III p. 226 K)· κοινωνίας
ἀδελφοί· οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς δελφύος γεγονότες. Δελφὺς γὰρ ἡ μήτρα λέγεται
ἀδεμάν· ὅταν. Κρῆτες
ἄδενδρον· γῆ μὴ ἔχουσα δένδρα. καὶ σίδιον ξηρόν
ἀδένες (Hippocr. I p. 492)· συστροφαὶ σαρκώδεις περὶ τὴν ῥάχιν, καὶ βο(υ)βῶνες [77]
ἀδερκής· οὐ βλέπων. ἢ ἀφανής
ἄδες· † πόδες. ἔνιοι δὲ ἀηδές (Iones)
ἀδέσμῳ φυλακῇ (Thucyd. III 34, 3)· τῇ ἄνευ δεσμῶν
ἄδεται· πίμπλαται. κοπιᾶται
ἀδευκέα (ζ 273)· πικρά(ν)
ἀδευκές· ἄμορφον, ἀηδές
ἀδευκής· χαμνός. πικρός. ἄγνωστος [85]
ἀδεύμεθα· ἀηδιζόμεθα
ἀδευτόν ⟨ἀδεύητον⟩· χαλεπόν. ἢ (οὐ) οὐκ ἄν τις ἐπιδεηθείη· οἱ δὲ (ἀ)δευτὴς αὐτάρκης
ἀδεῶς· ἀφόβως [89]
ἀδήϊον· ἀπόρθητον, ἀπολέμητον [91]
† ἀδῆ· οὐρανός. Μακεδόνες [93]
ἀδηκότες (Κ 98)· ἄδην ἔχοντες καὶ πεπληρωμένοι ὕπνῳ. ἢ ἀδημονήσαντες
ἀδηλίαν· ἄγνοιαν. ἀφάνειαν

λ'

COD. 22 ἀδαρέξα 26 ἤδον: 27 ἄδαγος 28 ἀδαύης· ἐγρήγορος Cyr. 171 30 αδαχαυκνᾶς· κνη (ϑ) 34 ἀδδάν τὴν 36 ἄδδὴν 38 ἄδδιξις — τετραχοίνης 43 ἄδει· ὑμνεῖ ἢ αν| 44 ἀδεῖ., ἀργία ⟨recens⟩ ἀφ| 63 ἀδωροδόκητον ὁ δέκειδάς 69 ἀδελφιδοὶ 72 ἀδελφιζίας 76 ἀδένες — παρὰ τ. ῥάχην 83 ἄφοβον 85 ἀνεικάστῳ οἱ δὲ .δευτὴς αὐτάρκητ. ἀδεύμεϑα 92 ἀὴρ Cyr. 212

HES. 25 ἄδασαν (κ 68)· ἔβλαψαν 29 ἀδαυρα., (Eur. Hippol. 165)· αὐτὴ ἡ πνοή 39 ἅδε· ἤρεσε ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθον (Μ 80) 40 ἀδεάζων· ἀναβοῶν, ἀναστένων ⟨α δ' αἰάζων⟩ 41 ἀδεές (Θ 423)· ἄφοβε, θρασεῖα 45 ἀδίαν (Sapient. XII 11)· ἐξουσίαν ἄφοβον 46 ἀδειδῶ (Ρ 443)· ὦ δειλοί, καὶ κακοδαίμονες 49 ἀδειής (Η 117· ἄφοβος. ἀδεής 50 ἆ δειλεέ (ξ 361)· ἄθλιε, δείλαιε 51 ἆ δεί (Λ 816)· ὦ δειλοί 52 ἆ δειμιοι (Ρ 443)· ὦ δειλοί, ὦ δείλαιοι 55 ἀδεεῖ· οὐ δοκεῖ. οὐ φοβεῖται 56 ἀδεῖν· ἀκολουθεῖν 57 ἀδεινάων (Β 87)· ἀθρόων. ἢ ἁπαλῶν 58 ἀδεινόν (Σ 124)· λεπτόν. γοηρόν, οἰκτρόν 59 ἀδεινὸν κῆρ (Π 481)· πυκνὴν ψυχήν 61 ἄδειτον· ὠμόν ⟨ad ἀδέψητον⟩. ἀφανές ⟨ad ἀϝίδετον⟩ 62 ἄδειλον· ἀβέλτερον 65 ἄδεκτον ⟨ἀπαράδεκτον⟩· ἄπιστον 67 ἀδελεῖ· ἤρεσεν ⟨ἅδε δέ⟩ Ad 1075: ἤγουν ῥοιᾶς κέλυφος 77 ἀδεόν ⟨ἀδάϊον⟩· ἀπολέμητον. ἢ ἀόρατον. καὶ ἀδεός· ἀόρατος 85 ἀδευκέϊ (δ 489)· ἀπεοικότι. οἱονεὶ (ἀ)δοκεῖ, ἀπροσδοκεῖ. Ἡλιόδωρος δέ φησιν ἀνεικ(ά)στῳ 89 ἀδεψιτόν (υ 2)· ἀμάλακτον. ἀργόν ⟨ad ἀνέψητον⟩ 91 ἀδήκορες· (Κ 98) ἐκλελυμένοι, παρειμένοι 93 ἀδηεν· διαπορεῖ ⟨ἀδεῖ· ἐνδεῖ, ἀπορεῖ⟩

ἀδήλωτον· ἀδιάφορον, δεξιόν, συνετόν. ἢ πένητα, ἄπορον
ἄδημα· ἄδος. ψήφισμα, δόγμα
ἀδημεῖν· θαυμάζειν. ἀπορεῖν (ἢ) ἀδημονεῖν
ἄδημον· οὐκ ἔνδημον ὄντα. Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς (fr. 577)
ἀδημονεῖ (Plat. Phaedr. 251 D)· ἀκηδιᾷ, ἀγωνιᾷ
ἀδημονίη· θαῦμα
ἀδημονῶν (Plat. Theaet. 175 D)· ἀγωνιῶν
ἄδην· ἀθρόως. ἐξαίφνης ⟨v. ἀληδόν⟩. δαψιλῶς. ὅθεν καὶ ἀδδηφάγος
ἀδηνείη· ἀπειρία [1105]
ἄδην ἔχοντας· πληθύοντας
ἄδην ἔχει· τὸ σφόδρα καλῶς [8]
ἀδηνέως (Hippocr.)· ἀδόλως, ἁπλῶς. χωρὶς βουλῆς [10]
ἀδηνής· ἄκακος [12]
ἀδήριτον (Aesch. Prom. 105)· ἄμαχον, ἀκαταμάχητον
ἀδηρίτην· τὴν ἀπόλεμον καὶ ἀπόρθητον
ἀδής· ἀτερπής (Iones)
ἀδήσεις (Herod. V 39)· ἀρέσεις [17]
Ἀδησίδες· ἱέρειαί τινες ἐν Ἄργει [19]
ἀδηφάγα· μεγάλα καὶ τέλεια
ἀδηφαγία· πολυφαγία. εἰκαιοφογία [22]
ἀδηφάγοι· τοὺς τελείους ἵππους (Aristoph. fr. CXIX p. 1204) οὕτως ἔλεγον Ἀθηναῖοι καὶ Βοιωτοὶ πρὸς τὴν τῶν πώλων διάκρισιν. Ἀργεῖοι δὲ ἄνδρας τοὺς πολλὰ ἐσθίοντας. Λυσίας (fr. 634 Tayl.) δὲ κατὰ μεταφορὰν ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐκρίτου (δια)μαρτυρίᾳ τὴν ἐντελόμισθον ναῦν. Ἀλκαῖος (fr. II p. 830) δὲ καὶ τοὺς πότας λύχνους ἀδηφάγους ἔφη. καὶ δρομεῖς δέ τινες ἐν Νεμέᾳ ἀδηφάγοι ἐλέγοντο. καὶ οἱ γυμναστικοὶ παρὰ Ἀργείοις οὕτως ἐλέγοντο
ἀδιάβλητα· ἀμώμητα, ἀνέγκλητα [25]
ἀδιαίρετον· ἀχώριστον, ἄτμητον
ἀδιάκριτον· μὴ ἔχοντα διάκρισιν [28]
(ἀ)διάλλακτος· ἀφιλίωτος
ἀδιαλώβητον· ἀβλαβές ⟨v. ἀλωβ.⟩
† ἄδιαν ὁδόν· μακρὰν εὐκαιρίαν
ἀδιανόητον· ἀναίσθητον
ἀδίαντον· ξηρόν, ἄβροχον. ἢ φυτὸν καλούμενον πολύτριχον
ἀδιαπλήτως· ἀπλησιάστως
ἀδιάρθρωτον· ἄσημον. ἀνάρμοστον
ἀδίας· ἐσχάρα, βωμός ⟨v. ἄδις, ἀφίας⟩
ἀδιασπάστως (Xenoph. Ages. I 4)· ἀχωρίστως
(ἀ)διαστάτως· χωρὶς διαστάσεως
ἀδιαφορίας· ἀμελείας
ἀδιάφορον· ἀδιάκριτον [41]
ἀδιαφόρου· ἀμελοῦς
ἀδιγόρ· τροξαλλίς ὑπὸ Σκυθῶν [44—46]
ἀδιερεύνητον πέλαγος (Plat. Tim. p. 25 D)
ἀδικίου· εἶδος δίκης Ἀθήνησιν
Ἄδικος· Ἀφροδίτης ἐν Λιβύῃ ⟨sic⟩
ἀδίκους· τοὺς ἄνευ βλάβης ἀδίκους
ἀδινά (α 92)· τὰ τῷ ὄγκῳ μὴ μεγάλα
ἀδινάων (Β 87)· ἀθρόων. ἁπαλῶν
ἀδινὸν κῆρ (Π 481)· πυκνὴν ψυχήν, ἢ τὴν συνεχῶς λυπουμένην
ἀδινόν (δ 721)· οἰκτρόν, γοερόν. λεπτόν
ἀδινοῖο γόοιο (Σ 316)· τοῦ ἀθρόως ἐκχεομένου
ἄδιξις· ὁμολογία παρὰ Ταραντίνοις ⟨v. γάδιξις⟩ [57]
ἀδίοπον· ἄναρχον, καὶ ἀφύλακτον. Αἰσχύ-

COD. 97 ἀδήμας 99 ἀδῆμον 1100 .δημονῶ· ἀκηδιῶ[a] ἀγωνιῶ[a] 1104 ἀδειτεία[η] (ead. man.) 11 ἀδήνη 13 ἀδήρητον 14 ἀδηρήτην 18 ἱερεῖαι — ἐνᾶργεια δητῶ ναῶ 23 κώλων — ὑπὸ Εὐ. — λιχνους — τινὲς ἐννέβαλ[a] ἀδ. 32 ἀδιακόνιστον 33 ἄσιμον 47 ἀνερεύνητον 48 Ἀθηνῆσιν 51 οἰκῳ 54 λευκόν 55 ἀδίνοιο — ἐρχομένου ἤγουν σφαττόμενα 58 διοποὶ — νεός

HES. 1105 ἄδην· δασυνόμενον μὲν ἡδέως καὶ τὸ εἰς κόρον, ψιλούμενον δὲ ἀδεῶς 8 ἄδην ἔλθωσιν (Ν 315)· εἰς κόρον ἄξουσιν 10 ἀδημονιῶν (Ep. ad Philipp. II 26)· ἀγωνιῶν, λυπούμενος 12 ἀδηξῆσαι· (κ)νῆσαι ⟨ἀδαξῆσαι⟩ 17 ἀδήσειε (α 134)· ἀδημονίσειε[η]. καὶ ἀηδῶς διατεθείη 19 ἀδητῷ (Ε 448)· ναῷ 22 ἀδηφάγος· γαστρίμαργος, ἀθρόως ἐσθίων 25 ἀδιάδοχος (Greg. Naz. or. 43 p. 698)· ὁ ἔχων τι ἕως τέλους 28 ἀδιάκο̈πος· ἀδιαχώριστος ad 32: ἄτρωτον ⟨ad ἀδιακόντιστον⟩ 41 (ἀ)διατάκτῳ· ἐν μηδενὶ τεταγμένῳ μέρει 44 ἀδιακελεύθῳ· ἀηδείᾳ 45 ἀδιίκελον (Ε 450)· ἐμπρεπές 46 ἀδίεπον· ἄναρχον Ad 51: (ἤγουν σφαττομένου) 57 † ἄδιον· κάταντες ⟨quod vide⟩, πλάγιον. ἀνώμαλον

λος Φρυξί (fr. 263). δίοποι γὰρ οἱ τῆς νεὼς φύλακες

ἀδιόριστον· ἀ(δια)χώριστον, ἀναμίξ

ἄδισκον· κυκεῶνα. Μακεδόνες [61]

ἄδισμα καὶ ἄδμα· ψήφισμα, καὶ δόγμα

ἀδίστονον (η 274?)· οἰκτρὸν στένοντα

ἀδμαίνειν· ὑγιαίνειν. ζῆν λ.

ἀδμη· ἀφανίζει [66]

ἀδμήτην (Κ 293)· ἀδάμαστον ⟨v. ἀλμήτ-την⟩

Ἀδμήτου κόρη (Cratin. fr. XII p. 66)· Ἑκάτη· τινὲς δὲ τὴν Βενδῖν

Ἀδμήτου λόγον (Ar. Vespp. 1238)· σκολιόν

Ἀδμήτου μέλος· τὸ εἰς Ἄδμητον ᾀδόμενον σκολιόν

ἀδμωλή· ἀπορία. ὀλιγωρία. ἄγνοια (Callim. fr. CCCXXXVIII). ἡσυχία [72]

ἀδνόν· ἁγνόν. Κρῆτες [74]

ἀδόκητον· αἰφνίδιον

ἀδοκία· ἀπροσδοκία [77—81]

ἀδόνητος· ἀσάλευτος

ἄδοξα· παράδοξα, καὶ (ἃ) οὐκ ἄν τις ἐδόξασεν. Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ (fr. 65)

ἀδόξαστον· ἀνέλπιστον. Σοφοκλῆς Εὐρυσάκει (fr. 205)

ἄδορον· οὐ δεδαρμένον

ἄδοροι (Antimach. fr. LXXVI)· ἀσκοί, κώρυκοι, θύλακοι

ἄδος (Λ 88)· κόρος, πλησμονή, παρὰ Δεινολόχῳ ὄξος ⟨ad ἄδος⟩. οἱ δὲ κάματον

ἀδόσιον· ὁμολογούμενον

ἀδοσύνα· ἡδονή ⟨v. ἀλοσύνα⟩

ἀδούλευτος· οἰκέτης ἐνὶ δεδουλευκὼς καὶ μὴ παλίμπρα[κ]τος

†ἀδοτοῦσα· ἄκουσα

ἀδουσιασάμενοι· ὁμολογησάμενοι

† ἀδούσιη· ἀνελώσιη. ἡ ἀναγκαία ἔπαφος ἡμέρα

ἀδούσιον· ἀρεστόν. σύμφωνον [95]

ἀδραιά· αἰθρία. Μακεδόνες [97]

ἀδρακές· ἀόρατον

ἀδρακής· τυφλή. καὶ ἀδερκής

ἀδράκις ⟨ἀραιάκις⟩· ὀλιγάκις

†ἄδρακτον· ἴδιον

Ἀδραμών (Eupol. fr. CXXXV Cratin. fr. CLXIII)· ὁ Ἕρμων παρὰ Λυδοῖς. καὶ Ἀδραμύτιον Ἕρμωνος

ἀδρανέοντος· ἀσθενοῦντος

Ἀδράστεια (Eur. Rhes. 342)· ἡ Νέμεσις, ἣν οὐκ ἄν τις ἀποδράσειεν [5] (ἀπὸ) Ἀδράστου, ὃς πρῶτος ἱερὸν Νεμέσεως ἱδρύσατο

ἄδραστον· ἄπρακτον, ὃ οὐκ ἄν τις πράξειεν

Ἀδράστου δρόυς ⟨Ἀδράστου δρόμος?⟩· τόπος παρὰ Γρανικόν

ἀδράφαξις (Pherecr. X p. 285)· λάχανον ἄγριον

ἀδρεῖν· αὔξεσθαι φυτόν

ἀδρέπανον· ἄδρεπτον. θεοῖς ἀνακείμενον. Σοφοκλῆς (fr. 888) [11. 12]

ἀδρί· ἀνδρί. Παμφύλιοι

Ἀδριανοί (Aeschyl. fr. 68?)· Κελτοὶ οἱ παρὰ τὴν Ἀδρίαν περίοικοι [15]

ἀδρόν· μέγα. δαψιλές. παχύ

ἀδρός· πολύς. μέγας. πλούσιος. παχύς

ἀδρόχωροι· οἱ ἀδρὰς ἔχοντες χώρας [19—21]

ἄδρυα· οἱ στύλοι ἀρότρου, δι' ὧν ὁ ἱστοβοεὺς ἁρμόζεται

ἄδρυα· πλοῖα μονόξυλα. Κύπριοι. λέγονται δὲ καὶ οἱ ἐν τῷ ἀρότρῳ στύλοι. Σικελοί

COD. 69 Ἀδμήτόν 83 ἀκριστ 84 εὔρυσά 89 ἀδοσύνη 90 δεδουπώς 94 ἐραστὸν 99 ὀλίγον τυφλή 1200 ὀλιγάκις τυφλή 1 Ἀδραστία ... Ἀδραστίς, πρῶτος ἱερέων αἱ Νέμεσις 7 Ἀ. ἱδρύσατο δρόυς 8 ἀδράφεξους 14 κεντοὶ — αυδρίαν 18 ἀδροχῶροι 22 ἀδροίστυλοι — ἄδροια

HES. 61 ἄδις· ὡς Ἀππίων, ἀθρόοι. ἢ ἐσχάρα 66 ἀδμής· ἀδάμαστος παρθένος (ζ 109) 72 ἀδρεῖτο· ἐβαρύνετο 74 ἀδοκεῖ· ἀδοκήτως διακείμενος (e schol. δ 489) 77 ἀδόκιμον (Rom. I 28)· πονηρόν, ἀπόβλητον, ἄχρηστον 78 ἀδολέσχει (Sirac. VII 15)· φλυάρει, μακρολόγει ⟨ει ter cod.⟩ 79 ἀδολές· ὑγιές ⟨vid. ἀδαλές⟩ 80 ἀδονάν (Eur. El. 126)· ἡδονήν 81 ἀδοναῖος ⟨Ἀϊδονῆος⟩· ὑπὸ τὸν ᾅδην (Mosch. IV 86) Ad 88: ἀδόσιον] ἄκαυτον ⟨ad ἀδαῖον⟩ ἢ — ἢ ἀδιαίρετον ⟨ad ἄδαστον⟩ Ad 92: ἀδουσιασάμενοι] διελόμενοι ⟨ad δασάμενοι⟩ 95 ἀδουπηγοί· ἀπρόκοποι 97 ἄδραια ⟨ἄδραστα⟩· ἄπρακτα. οὐκ ἐ(κ)δίδρασκον(τα) Herod. IV 142? 5 ἀδρανές· ἀσθενές 11 Ἀδρηστία (Β 828)· ὄνομα πόλεως παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον 12 Ἀδριστίνη (Ε 412)· τοῦ Ἀδράστου θυγάτηρ 15 ἀδροί (Iob. XXIX 9)· πλούσιοι 19 ἀδρότερον· μεῖζον. εὐτραφέστερον 20 ἀδρότης· δύναμις. μέγεθος (v. τῇ ἀδρότητι) 21 ἀδρυνθέντος (Exod. II 10)· μεγαλυνθέντος

δὲ ἄδρυα (Ar. Byz. p. 188) λέγουσι τὰ μῆλα. παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ἀκρόδρυα
ἀδρύμακτον· καθαρόν
ἀδρύνεσθαι· αὔξεσθαι τοὺς στάχυας
ἀδρύφακτον· ἄνευ δικαστηρίου. ἢ ἀφύλακτον, ἀτείχιστον
ἀδρῷ· μεγάλῳ
ἀδρωμένον· ηὐξημένον
ἀδύθεμον· ὄξος ⟨ἀδύοσμον⟩
ἀδύνατοι· οἱ ἐντὸς κεκτημένοι τριῶν (μνῶν) παρὰ Ἀττικοῖς (Aristot.) ἐλάμβανον δὲ παρὰ τῆς βουλῆς δύο ὀβολούς
ἀδύνατον· † ἄμωμον. ἄπρακτον
ἀδύνατον ⟨ἀδύπνοον⟩· πρόβατον (μήπω ?) γεγευμένον πόας
ἄδυτα· ἄβατα, ἀπέραντα
ἄδυτον· σπήλαιον ἢ τὸ ἀπόκρυφον μέρος τοῦ ἱεροῦ
ἀδύτων (e. c. Eur. Andr. 1035)· ἀσύλων ἐνδοτάτων
ἀδῶ· ἀρέσκω
Ἄδωνα (Pherecr. vol. V p. CIX)· τὸν Ἄδωνιν
Ἀδωναῖος· Ποσειδεών (Macedones). καὶ βόλος. ἢ ὑπὸ τὸν ᾅδην (Mosch. IV 86)
ἀδωνηίς· ἡ χελιδών ⟨ad ἀδονίς⟩. καὶ ἡ θριδακίνη
ἀδωνιασμός (Ar. Lys. 389)· ὁ ἐπὶ τῷ Ἀδώνι(δι) θρῆνος
ἀδώνιον· τὸ παρὰ τοῖς Λάκωσιν αὐληθὲν † ἐπιβαστήριον, ὅπερ ὕστερον παρὰ Λεσβίοις ἐνομίσθη
Ἄδωνις· ἰχθῦς θαλάσσιος, οὗ μνημονεύει Κλέαρχος (ap. Ath. 332 C). ἢ δεσπότης, ὑπὸ Φοινίκων. καὶ βόλου ὄνομα. ἔστι δὲ καὶ κύριον
ἀδωνιστής· † ἔριφος
Ἀδώνιδος κῆποι (Eur. fr. 518)· ἐν τοῖς Ἀδωνίοις εἴδωλα ἐξάγουσιν καὶ κήπους ἐπ' ὀστράκων καὶ παντοδαπὴν ὀπώραν, οἷον ἐκ μαράθρων καὶ θριδάκων παρασκευάζουσιν αὐτῷ τοὺς κήπους· καὶ γὰρ ἐν θριδακίναις αὐτὸν κατακλινθῆναι ὑπὸ Ἀφροδίτης φασίν (v. Theophr. VI 7, 3) [44]
ἀδωροδόκητος (Demosth. 310, 22)· ἀδωρόληπτος
ἀδωρότατος· ὁ μηδ' ὅλως μεταδιδοὺς τι. ἢ ἀδωροδόκητος (Thucyd. II 65, 5)
ἀδώσια· ἱερά τινα
† ἀδώσιτος· κριτής (Menand. fr. IV p. 92 ?). καὶ ἀμίσιτος
ἀέ· ἐπὶ τοῦ ἀεί (Pisander), ἕως ⟨ad ἄς⟩ [50]
ἄεδνον· ἄφερνον. ἢ πολύφερνον
† ἄεδνος· δεινός ⟨cf. 1368⟩ [53]
ἄεθλα (Ψ 700)· ἔπαθλα. ἀγῶνας
ἀέθλεον (Herod. I 67)· ἐμόχθουν. ἠγωνίζοντο
ἄεθλον (Ψ 551)· ἔπαθλον
ἀεί· ἀντὶ τοῦ ἕως Φρύνιχος Κόννῳ (fr. II). καὶ Εὐριπίδης Μηδείᾳ (670)· ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον [58 — 61]
ἄει· ἀκούει. ἢ διαπαντός ⟨ad ἀεί⟩
ἀεὶ βλύων· ἐπιῤῥέων [64]
ἄειδε (α 339)· ᾆδε, καὶ λέγε [66]
ἀειδέες· ἀφανές, ἄμορφον (Aristot. Org. III 8). αἰσχρόν
ἀείδειν (α 155)· μετ' ᾠδῆς λέγειν
ἀ(ει)δ(ε)ινήτοις· ἀεὶ στρεφομένοις [70 — 73]
ἀείδελα· λαμπρά
ἀειδέλιος· κατάρατος. δεινός
ἀειδής· ὁ μηδέπω † εἰδής
ἀείδιον· ἀένναον, ἀεὶ ὄν
ἀειεστοῦν (Antipho)· τὴν αἰώνιον οὐσίαν, ἢ ἀϊδιότητα
ἀείζων (Aeschyl. fr. 28)· φυτὸν ἀειθαλές
ἀειθαλής· ἐς ἀεὶ θάλλων
ἀειθαλές· τὸ βραβεῖον τῆς νίκης, ἀεὶ θάλλον [82. 83]
ἀεικέλιον· ἀνόμοιον. σκληρόν (ξ 32). κακόν (ω 228) [85]

COD. 37 Ποσειδῶν 38 ἀδωνίης 40 ὠνομάσθη 41 βώλου 42 Sic Cyr. Dr. 43 ἀδώνιδοι· κῆποι — δαπῆ — βαράθρων — κατακλισθῆναι 56 ἄ$^{\varepsilon}$αθλον 57 Κοννώη — δεῦρο εἰς ἀεὶ τίν' εἰς 63 ἀειβλύων 74 ἀείδεμα 78 ἀειεστόν 79 ἀειζῶν

HES. 44 ἀδωπῷ (N 599)· ἱερῷ ⟨ἐρίφῳ⟩ 50 ἄει· ζήτει 53 ἀέδοντα ⟨ἀδέοντα⟩· ἀρέσκοντα 58 ἀεθλεύων (Ω 734)· ἀγωνιζόμενος 59 ἀεθλοσύνης (Agath. V 294, 18)· ἀγωνίας 60 ἀ[ε]θλοφόρους (I 266. 124)· ἀγ(ω)νιστάς 61 ἀέθῳ (λ 518)· ἐπέλθω 64 ἀειγενετάων (B 400)· διαπαντὸς ὄντων 66 ἀειδεδάρα (I 189)· ᾖδε, δι' ᾠδὴν ἔλεγεν 70 ἄειδον (A 604)· ᾖδον 71 ἀειδίης· ἀεὶ οὔσης 72 ἀείδοντες (A 473)· ἄδοντες 73 ἀείδων (I 191)· αἰδῶν 82 ἀεικάς· μάχας, ὁρμάς. ἢ βολὰς τόξων (O 709) 83 ἀεικέα (A 341)· ἀπρεπῆ. ἀθεράπευτα 85 ἀεικελίῃσιν (δ 244)· ἀπρεπέσιν. χαλεπαῖς

ἀεικελίους· ταλαιπώρους. εὐτελεῖς, οὐδενὸς ἀξίους

ἀεικές· ἀπρεπὲς ἀκούεις ⟨ad ἀεἰκές an ρ 216?⟩. Κύπριοι

ἀεικές· κακόν. σκληρόν. ἀπρεπές (I 70 al.) εὐκαταφρόνητον· ἀπεοικός

ἀεικέστερα (Herod. VII 13)· ἀπεοικότα

ἀεικίζει· ἀπολλύει, φθείρει. αἰκίζεται, ὑβρίζει. κολάζει (Ω 54)

ἀεικία· ἀτυχία. κόλασις. κακία. ὕβρις. αἰκισμός. ἁμαρτία. κάκωσις. λύμη

ἀεικίσσωσιν· ὑβρίσωσιν (Π 545). ἢ † ἀπολύσωσιν

ἀεικόρσωτοι· ἄκαρποι ⟨καρτοὶ⟩ ἀεί·

κορσώσασθαι· κεῖραι κεφαλήν

ἀεικῶς (v. l. Soph. El. 102)· ἀπρεπῶς. χαλεπῶς

ἄειλα πεδία· (Aeschyl. fr. 325) ἀνήλια. Εἴλη γὰρ τοῦ ἡλίου αὐγή

ἀειλογία· πολυλογία. τὸ ἑκάστοτε διδόναι λόγον καὶ ἀπολογίαν (Demosth. 341, 15) [98]

† ἀείλη· πνοή [1300—2]

ἀειναῦται· ἀρχῆς ὄνομα παρὰ Μιλησίοις

† ἀεινέους· οὐ προσηνεῖς. βλαβερούς

ἀεινεφεῖς· τυφλώσεις

† ἀείνη (v. ἀηνά)· δένδρον μεγαφόρον ⟨λέγεται ἄφ.⟩ τὸ δὲ αὐτὸ καὶ δεῖνες

ἀείοις· ἀκούοις

ἀειπῶν· φίλησον, τοῖς βρέφεσι Λάκωνες

ἀεῖραι· βαστάσαι, ἆραι (Θ 424) [10—12]

ἀείρας· ἐγείρας. ἄρας (Μ 453). κουφίσας

ἄειρε· φέρε, πρόσφερε·

μή μοι οἶνον ἄειρε (Z 264)

ἀείρειν (Hippocr. II p. 764 Kuehn)· προσφέρειν

† ἀείροις· ἀπείροις [17]

ἀείρομαι· ἄνω αἴρομαι. Σοφοκλῆς Τραχινίαις (216)

ἀειρομένας· περιερχομένας [20]

† ἀείριδας· κύκλους τοῦ ὅρμου

ἄειρον· ἄῤῥητον. (ἀ)παραίτητον. ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένον ⟨ad σ 72⟩

ἀειρός (σ 72?)· δυστυχής [24]

ἀείρω· ἄνω ὠθῶ

ἀειστὴν γνάθον (Alex. III p. 437,1) [27. 28]

ἀείσιτος· ὁ ἐφ' ἑκάστῃ ἡμέρᾳ ἐν τῷ πρυτανείῳ δειπνῶν

ἀείστορες (Eur. Andr. 682)· ἄπειροι

ἀείσω (Eur. Herc. f. 681)· ᾄσω, ὑμνήσω [32—41]

ἀείφρουρος· ἀεὶ διαμένων, ἀειθαλής (Σοφοκλῆς Τηλέφῳ fr. 519)

ἀειφυγία (Plat. Legg., Dem.)· τὸ εἰς ἀεὶ φυγαδεύεσθαι

ἀείχρηστος· οἶνος

ἀέκασσα (Dorice)· ἄκουσα

† ἀεκασσεῖ· στερεῖται (cf. ἀκάθεσθαι)

ἀέκητι (Μ 8)· ἀκουσιότητι [48—51]

ἀέλον· ἔωλον. Κρῆτες

ἀέλιοι· οἱ ἀδελφὰς γυναῖκας ἐσχηκότες [54]

ἄελλα· συστροφὴ ἀνέμου, καὶ κονιορτός, ἀπὸ (τοῦ) ἀεῖν ὅ ἐστι πνεῖν [56]

ἀελλάδων ἵππων· ταχέων. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι Τυράννῳ (466) [58]

ἀελλές (Callim. fr. LXXXVI ?)· ἀθρόον, καὶ ὁμόσε

ἀελλῆσι· πετομέναις

ἀελλῆσι θυμοῖς ⟨ἀελλησιθύμοις Bekk.)· ἀνυποστόλοις μετὰ παῤῥησίας [62. 63]

ἀελλόθριξ· ποικιλόθριξ. † ἢ πυρεωρούς

οι

COD. 86 ταλεπώρους 89 ἀπεεικότα 94 ἀεικορσώσασθαι 96 αείλαπεδία 22 ἀειρόν 25 ὀθῶ 42 ἀειφροῦρος 43 ἀειφύγια 45 ἀέλληο σκάσσα 47 ἀεκητί 55 ἀπὸ ἀεινοσετί 57 ἠδυπόδι 58 ἢ ποδίνεμος 60 πετωμέναις

HES. 98 ἀειλογεῖς· ἀεὶ λαλεῖς, ἀεὶ προφέρεις 1300 ἀημέναι (γ 176)· πνεῦσαι 1 ἄειν· πνεῖν 2 ἀεινάων· ἀεννάων (Moer. Att.) 10 ἀείρεεν· ἐγεῖραι 11 ἀειραμένην (Ψ 366?)· διεγειρομένην 12 ἀειράμενον (Φ 327)· διεγειρόμενον 17 ἀείρυιστον· ἀεὶ ῥέον 20 ἀειρόμενος (Φ 307)· ἐπαιρόμενος 24 ἀείρων (λ 423)· κουφίζων 27 ἄεισεν (φ 411)· ᾖσεν 28 ἀεῖσσον· ᾆσσον (Eur. Tro. 1086, non 513), ἐγγύς ⟨ad ἆσσον⟩ 32 ἀαεκαζομένη (Z 458)· μὴ βουλομένη 33 ἀεκαζόμενος (σ 135)· ἄκων καὶ μὴ βουλόμενος. ἀναγκαζόμενος. ἀνιώμενος 34 ἀ(ε)κήλια· ἀκούσια. χαλεπά (Σ 77), ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι [35 ἀέκητι· ἀβουλίᾳ (Ο 721). παρὰ γνώμην (Μ 8)] βέλτιον δ' ἄν τις ἀποδοίη τὰ τεταραγμένα καὶ οὐκ εἰρηνικά, κατὰ στέρησιν τῆς ἡσυχίας καὶ εἰρήνης 36 ἀεκοντάκεσθαι (Σ 240)· μὴ θέλοντα ἀναχωρῆσαι 37 ἀέκοντος· ἄκοντος (Τ 273), μὴ βουλομένου (Α 301) 38 ἀεκών· ἄκων (Λ 557), μὴ θέλων (Ρ 666) 39 ἀεῖται· ὑμνεῖται ⟨ἀείδεται, non Pind. Isth. Γ 27⟩ 40 ἄειτον (Φ 395)· ταχύ 41 ἀειφόρος· ἀειθαλής 48 ἄελλαι (Τ 377)· ἄνεμοι, πνοαί 49 ἀελλής (Γ 13)· συστροφὴ ἀνέμου 50 ἀελλήσας ⟨ἀθλήσας⟩· κακοπαθήσας 51 ἀελλάων (Soph. OT. 466)· ταχέων Ad 53: ἤγουν σύγγαμβροι 54 ἄελθρος· νοσώδης ⟨v. κηρέσιαν⟩ 56 ἀελλόπους· ταχύπους 58 ἀελλόπος Ἶρις (Θ 409)· ἡ ταχύπους. ἀφ' οὗ καὶ ποδήνεμος 62 ἀελίς· τάλαινα, ἀθλία 63 ἀελίσποντες (Η 310)· οὐκ ἐλπίζοντες

καὶ συνεχεῖς ἔχουσα τὰς τρίχας. παρὰ τὴν ἀέλλαν. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ (fr. 270)
ἀελλός· μαινόμενος. καὶ ὄρνεόν τι
ἀελπέοντες (Herod. VII 168)· μὴ ἐλπίζοντες
ἀελπτοι· δεινοί. καὶ ἄαπτοι. Αἰσχύλος Πρωτεῖ (fr. 209) [69—73]
ἀεμμα· τόξον (Callim. Dian. 10), ἱμάτιον (Cretice) [75]
ἀεν· ἔπνει [77—79]
† ἀένδητος· ἔπνει
ἀε[ν]νάου (Hesiod. opp. 566 = 593)· ἀεὶ οὔσης. ἀεὶ ῥεούσης
ἀέντε (Ε 526)· πνέοντες
ἀέντιον· Αἰγύπτιον σμυρνίον
ἀέξειν (Callim. Iov. 95)· αὔξειν
ἀέξετο (κ 93)· ηὐξάνετο [86—89]
ἄεπτον· ἰσχυρόν. ἄθικτον
ἀεργηκότες· ἀργοί, ἀναπαυόμενοι
ἀεργηλόν· ἀργόν
† ἀέργυγον· καθέδραν. οἱ δὲ † τάγηνα
ἀέρδην (Aesch. Ag. 235)· ἄνω. ἢ φοράδην [95]
ἀερέθονται· αἰωροῦνται, κρέμανται
ἀερήϊον· ἀμέτρητον. πολύ, ἀερῶδες
ἀέρης (Panyasis)· ἄρης, βαστάσης [99—1401]
ἀερία· ὁμίχλη, παρὰ Αἰτωλοῖς. Θάσον τε τὴν νῆσον, καὶ Αἴγυπτον (Aesch. Suppl. 75), καὶ Λιβύην, καὶ Κρήτην, καὶ Σικελίαν ⟨Θεσσαλίαν?⟩, καὶ Αἰθιοπίαν, καὶ Κύπρον οὕτως ἐκάλουν
ἀερίδες· μέλισσαι (cf. ἐαρίδες)
ἀερκτον (Lys. or. VII § 28) οὐ περιειργόμενον
ἀεροβατεῖν (Plat. Apol. 19 C)· εἰς τὸν ἀέρα περιπατεῖν
ἀερόεν· μέλαν. βαθύ. μέγα [7—9]
ἀεροκέλαδοι· πιτυοκάμπ[τ]αι
ἀερολέσχης· ὑψηλὸς ἐν τῷ λέγειν, κομψηγόρος
Ἀέροπες· ἔθνος, Τροιζῆνα κατοικοῦντες. καὶ ἐν Μακεδονίᾳ γένος τι. καὶ ὄρνεά τινα (Arist. HA. VI 1, 3)
† ἀεροπός· κοχλίας
† ἀερός ⟨λιρός?⟩· ἀναιδής [15]
ἄερσαν· τὴν δρόσον. Κρῆτες [17]
ἀερσίπους· ταχύπους [19]
ἀέσαι (ο 40)· κοιμηθῆναι. κατὰ στέρησιν τοῦ ἔσαι, ὅ ἐστιν ὁρμῆσαι
ἀέσ[σ]αμεν (γ 151)· ἐκοιμήθημεν [22]
ἀεσ[σ]ιφροσύν(η)ισιν (ο 470)· ἀνοίαις
ἀεσ[σ]ίμαινα· ἡ τοῖς πνεύμασι τῶν ἀνέμων μαινομένη. θαλάσσης δὲ τὸ ἐπίθετον
ἄεσις· πόνος. βλάβη
ἀέσκοντο· ἀνεπαύοντο, ἐκοιμῶντο
† ἄεται· πόλις ⟨Ι 464?⟩ [28. 29]
ἀετέα· τὰ τῷ αὐτῷ ἔτει γεννώμενα [31. 32]
ἄετμα· φλόξ
ἀετμόν· τὸ πνεῦμα
ἀετόνυχες ⟨—ώνυχον⟩· βοτάνη
ἀετός· τοῦ τροχοῦ τὸ κατὰ τὴν κνήμην ἑκάστην σιδήριον. καὶ κυμάτιον τὸ[ν] ἐν τοῖς γείσοις. καὶ βοτάνη (Pamphilus) τις ἐν Λιβύῃ φυομένη
ἀετώσιον (Ibyc. fr. 50)· λύπῃ μεμιγμένον [38]
ἀεφανέων· λαμπρῶν (cf. ἀέ)
ἀεχῆνες· πένητες [41]
ἄζα· ἄσβολος. κόνις. παλαιότης. κόπρος ἐν ἀγγείῳ ὑπομείνασα (Praxiphanes) [43]

COD. 66 ἀελπτόν— αἰφνήδιον 74 τοξι/ 80 ἀένδητος 83 ἀεντι? 90 ἀοίκητον 94 ἀεργήν 2 θᾶσσον 4 ἀέριπον ῶν ῶν 11 κομπηγόρος 12 Τρύζηνα 19 ἀεστητὸν 20 ἀέσσαι· ἄησαι, κ. 30 τω αὐτω 36 τὸν κατὰ τὸν κνῆμον 42 ἀπομείνουσα

HES. 69 ἀελπές (ε 408 —έα)· ἀνέλπιστον 70 ἀελλεῖ· φιλεῖ. κολακεύει 71 ἀελλῶν· στρέφων, ὀπτῶν. ποικίλων 72 ἀελπάρεα ⟨ἀργαλέα⟩· δεινά 73 ἀελλῶδες· μετὰ ἀνέμου ὁμιχλώδους 75 ἀέμπεδον (Ν 37)· βέβαιον 77 ἀενναάσθαι· καταντλεῖσθαι ⟨αἰονα—⟩ 78 ἀεννάοντα (ν 109)· ἀεὶ ῥέοντα 79 ἀέvναος (Iob. XIX 25)· διαρκὴς ἀεί. ἢ ἀεὶ θάλλων 86 ἀέξων· αὔξων (Ρ 139)· ἢ ἔχων (ω 231) 87 ἀέοισι· κοιταις 88 ἀεπάσιον (ε 397)· ἀσμένως χαίροντα 89 ἄεπται· ἀκούεται ⟨v. ἄετε⟩ 95 ἀεργός· ἀργός (Ι 320)· ἢ κακοῦργος 99 ἀερθείς (θ 375)· μετεωρισθείς 1400 ἄερθεν· ἠρθησαν (Θ 74). ἀνέστησαν, ὥρμησαν 1 ἀέρθη (τ 540)· ἐπήρθη 7 ἀέρον (τ 421)· ἀπεδερμάτουν 8 ἀέρος· εἶδος ἰός, καὶ ὄροβοι 9 ἀεροδεστέρα· ἀφανεστέρα 15 ἀεροβλεῖ· τείνει ⟨εἰαροβλεῖ· πίνει⟩ 17 ἀερσίποδες (Γ 327)· ταχύποδες (Ψ 476), ἐλαφρόποδες 19 ἄες (Θ 470)· τητόν ⟨τῇ⟩ αὔριον. Βοιωτοί 22 ἀεσ[σ]ίφρων (Υ 183)· ματαιόφρων, ὁ κούφας ἔχων τὰς φρένας 28 ἀέτας· πόρπας, περόνας ⟨ἐνετάς⟩ 29 ἄετε· ἀκούσατε ⟨ἀΐετε⟩ 31 ἀλῆσαι· στερῆσαι 32 ἄετο· ἐσίετο. διέπνει ⟨τ 478⟩ 38 ἀετταλαίουσι (ο 399)· χαλεποῖς ⟨ἀργ—λευγαλέοισι⟩ 41 ἀέχοντο· ὥρμων 43 ἀζάλαι (λ 39)· νέαι καὶ ἁπαλαί

ἀζάλη· νήνεμος γαλήνη [45—49]
ἀζάνθη· ἐξηράνθη
† ἀζαπᾶ· πτισάνη
ἀζαραπατεῖς (Ctesias Phot. 42, 21)· οἱ εἰσαγγελεῖς παρὰ Πέρσαις
† ἀζάτη· ἐλευθερία
ἀζαυτός· παλαιότης καὶ κόνις ⟨ἄζα· εὐρώς⟩ [55]
ἄζειν· στενάζειν (Soph. fr. 890), ἢ ἐκπνεῖν διὰ στόματος (Nicochar. fr. II p. 846)
ἀζεινοί· κύκνοι ταῖς πτέρυξιν ἀπολαμβάνοντες ἀέρα ⟨vid. ἀζέσιμοι⟩
ἀζειρεῖ ⟨ἄζει?⟩· ξηραίνει, ἀζαίνει
ἄζειρον· ἀποίκιλτον
† ἄζερος· ἀγαθός
ἀζείρου· ἀζώστου. ἢ πολυζώστου
Ἀζειῶται· ἔθνος τῆς Τρῳάδος. Σοφοκλῆς Συνδείπνοις (fr. 147)
ἀζένα· πώγωνα. Φρύγες
ἄζενον· γενειῶντα
† ἄζετον· ἄπιστον. Σικελοί [66]
ἄζεο (Ε 830)· ἐντρέπου, αἰσχύνου
ἄζεσθαι (Theogn. 280)· σέβεσθαι
ἀζέσιμοι· κύκνοι ταῖς πτέρυξιν ἐναπολαμβάνοντες ⟨v. ἀζεινοί⟩
ἄζετο· ἐνετρέπετο. ἐξηραίνετο, ψιλῶς. ὡς·

ἡ μέν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας (Δ 487)

καί

καταζήνασκε (δὲ) δαίμων (λ 587)

δασέως δὲ ἁγιάζεται, καὶ ἅγιον ἡγεῖτο, καὶ ἐσέβετο·

ἀλλὰ γὰρ οὐ(δὲ) θεὸν μέγαν ἅζετο (Ε 434) [71—73]

ἄζη· ξηρασία. κονιορτός. εὐρώς (χ 184) [75]
ἄζηλοι· ἄτιμοι. ἀμίμητοι [77]
Ἀζηνία (Aeschin. Ctes. § 139)· δῆμος Ἱπποθοωντίδος φυλῆς
ἀζῆρις ⟨ἀζηλίς Pollux⟩· τοῦ ἁρματίου ξύλον † μετὰ
Ἀζησία (Soph. fr. 891)· ἡ Δημήτηρ ἀπὸ τοῦ ἀζαίνειν τοὺς καρπούς
ἀζῆται· οἱ ἐγγύτατοι τοῦ βασιλέως [82]
ἀζηχές (Δ 435)· διηνεκές, ἀδιάλειπτον. μεγαλόφωνον. ἰσχυρόν [84]
† ἀζήωρα· ταχέα ⟨ad ζωρά⟩. πυκνά
ἄζομαι· αἰσχύνομαι (Ζ 267)
ἀζοίμην· ἀγανακτοῖμι. Εὐριπίδης Δίκτυϊ (fr. 350) [88. 89]
ἄζον· μέλαν. ὑψηλόν
ἄζοξ· ὕλη ⟨v. ἄξος⟩
ἄζυγα· ἄζευκτον. Ἀρχίλοχος (fr. 156)
ἄζυγες (Eur. Med. 673)· ἄζευκτοι, μονάζοντες [94]
ἄζω· ξηραίνω
ἀζωλή· ἀγανάκτησις
ἄζωπες· αἱ ξηραὶ ἐκ τῆς θεωρίας
Ἄζωρος· ὁ εὔκρατος οἶνος. καὶ ὁ κυβερνήτης τῆς Ἀργοῦς
ἄζωστος θώραξ· ἄνοπλος, ἄστολος
ἀζῶτες· οἱ μὴ εἰς τὰ συνεστῶτα παρόντες
ἄζωτον· ἀβίωτον
Ἄζωτος (Herod. II 157)· ἔθνος Συρίας καὶ πόλις
ἄη (ξ 458)· ἔπνει, ἐφύσα [1504. 5]
ἀηδέομεν· κοπιῶμεν
ἀηδές· στυγνόν. λυπηρόν
ἀηδής· κοπιώδης. ὀκνηρός
ἀηδῆσαι· κοπιᾶσαι, καμεῖν
ἀηδόνα· ᾠδήν, εὐφροσύνην ⟨v. ἰηδόνες⟩ [11]
ἀηδόνα· γλωσσίδα μεταφορικῶς Εὐριπίδης Οἰδίποδι (fr. 560). καὶ τοὺς αὐλοὺς δὲ λωτίνας ἀηδόνας που ἔφη (fr. 923)
ἀηδονεῖον· ὁ τόπος ἔνθα † ἡδοναί, ἐργαστήριον ἀηδόνων

COD. 51 ἀζάρα Cyr. Dr. Cf. ἀθάρα et ἀττάρυμα 54 παλαιστής 57 ἀζηνοί (ω) ⟨vid. ἀσβηνοί⟩ 59 ἀζειρόν 61 ἀζειροῦ — πολυζώστου. ἀζένα 62 σὺν δείπν 64 ἄζενον 65 ἄθετον Cyr. Dr. 67 ἄζεο ἀζέω 74 εὔρως 78 Ἀζηνία — Ἱπποθεῶτιδὲ 80 Ἀζῆσια 83 ἀζηλές 87 δικτύου et ἀγανακτοίμην 92 ἀζυγία 96 ἀζωλεῖ· ἀγανακτεῖ 2503 ἔφησα 10 ἀήδολα

HES. 45 ἀζαλές· πολύπνουν. καὶ ὀλιγόπνουν 46 ἀζαλέασι (Λ 494)· ξηράς 47 ἀζαλείην (Η 239)· ξηράν 48 ἀζαλέον· ἄγαν ζέον, θερμόν, ἢ ξηρόν 49 ἀζαλέοιο (Υ 491)· ξηροῦ 55 ἀζαχεῖς· οἱ μὲν σκληρὰ καὶ χαλεπά, παρὰ τὸ ζαλέον. οἱ δὲ ἀδιάλειπτον 66 ἄζεο· ἐντρέπου, σέβου (Ε 830), εὐλαβοῦ 71 ἀζεχές (σ 3)· ἀδιάλειπτον 72 ἀζεχής (Ο 25)· οἱ μὲν σκληρός, καὶ χαλεπότητος 73 Ἀζ(εί)δα (ο Β 513)· Ἀζέως παιδός 75 ἀζαῖα ⟨ἀγαῖα Cyr. Dr.⟩· φθονερά 77 ἄζιμοι· προαί ⟨vid. ἄζημοι⟩ 82 ἀζήνασκε (λ 587)· ἐξήρανεν 84 ἄζημοι· πνοαί ⟨vid. ἄζιμοι⟩ 88 ἀζομένη· ξηραινομένη (Δ 487). ἐντρεπομένη 89 ἀζόμενοι (Α 21)· σεβόμενοι 94 ἄζυμα (LXX)· τὰ ἄνευ παλαιᾶς ζύμης, ὃ καλεῖται προζύμη 1504 ἄγχε (ο 133· ἤγαγεν ⟨ΑΗΓΕ = ΔΗΓΕ⟩ 5 ἀήδα· λείαν, λάφυρα (Μ 7) 11 ἀηδών· εἶδος πετηνοῦ

(ἀηδόνειος)· ἐπὶ μὲν ὕπνου τὸ ἐλάχιστον (Nicochar. com. II p. 864)· ἐπὶ δὲ λύπης τὸ σφοδρότατον (Aeschyl. fr. 283)
(ἀηδονιδεύς)· ἀηδόνος νεοσσός. [καὶ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον, παρὰ Ἀρχιλόχῳ (fr. 155)
† Ἀήδων ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ Παμφυλίοις ⟨v. Bekk. 355, 16⟩
† ἀήητον· συσπαστὸν ἐγχειρίδιον, παρὰ Ταραντίνοις
ἀηθεῖν· μὴ εἰθίσθαι. μὴ νοεῖν [19]
ἀήθης· ἄγριος. ἀτριβής
ἆημα· πνεῦμα (Soph. Ai. 674), φύσημα (Callim. Dian. 55)
ἀήμεναι (γ 176)· πνεῦσαι, πνεῖν [23]
† ἀηνά· δένδρα μικρὰ ἄκαρπα ⟨v. ἀείνη, αἰηνά, δηναιά⟩
† ἀῆνες· ἀίδιον. λάβρον. ἄθλιον ⟨v. αἰῆνες; Archil. fr. 37⟩ [26—28]
ἀήσυρον (Callim. Suidae ?)· κοῦφον, ἐλαφρόν [30]
ᾱ
ἀήτη (v. l. Ο 626)· ἀρσενικῶς. πνοή. θυμη
ἀήτης (v. l. Ο 626)· ἄνεμος
ἄητο (Φ 386)· ἐφέρετο. ἔπνει
ἄητοι (cf. Nic. Ther. 783)· ἀκόρεστοι, ἄπληστοι παρὰ τὴν τροφήν
(ἄ)ητον (Φ 395)· πολύ. ἀβλαβές ⟨πολυβλαβές?⟩ οἱ δὲ ὡρμημένον (Σ 410)
ἀήτους· μεγάλας. Αἰσχύλος Ἀθάμαντι (fr. 2)
† ἄθαλδον· ἐτύγχανον. τινὲς δὲ ἀθάδανον
† ἀθαιαρεῖς· αὐθάδεις. ὑπερόπται. ἀκριβεῖς
ἀθ(α)λάττωτος (Ar. Ran. 204)· ἄπειρος θαλαττίου πλοῦ
Ἀθάμαντα (Ar. Nub. 257)· τὸν θυόμενον νεφέλαις
ἀθαμβές· Φρύνιχος Ἀλκήστιδι (fr. 2)
σῶμα δ' ἀθαμβὲς γυιοδόνητον τείρει
ἀ θάμβος· ὦ θάμβος

ἀθάνατοι (Herod. VII 83)· τάγμα ἱππέων παρὰ Πέρσαις μυρίων ἀνδρῶν
ἄθαπτος (Χ 386, Menand. fr. CDXXIII)· ἄκαυτος, ἢ ἄκλαυστος· θάψαι γὰρ τὸ κ[λ]αῦσαι
ἀθάρα· ὁλόπυρος πτισ[σ]άνη πυροῦ, καὶ πολτῶδές τι
ἀθαρέως· ἀκριβῶς (Empedocl. 129 Stn. ?)
ἀθάρη· πυρίνη, πτισ[σ]άνη
ἀθαρής· ἄφθορος ἐπὶ γυναικός, ἐπὶ δὲ σιδήρου στερεός
† ἀθάριοι· αἱ μὴ διαπεπαρθ(εν)ευμέναι. τινὲς δὲ μὴ δεδεμένοι ἄρθρῳ
ἀθαρίζει· ἀδικεῖ, προπηλακίζει ⟨=ἀθε|⟩
ἀθέατος· ἀόρατος [52]
ἀθειρής (Aeschyl. fr. 124)· ἤτοι ἀτειρής. ἢ ὁ ἄγαν θεριστικός. ἢ ὑπέροπτος. ἢ θαυμαστός
ἀθελβάζειν· διηθεῖν
ἀθελβεῖν· ἕλκειν
ἀθέλγειν· ἀμέλγειν
ἀθέλγητ(α)ι (Hippocr. I p. 121 K) ἢ θλίβητ(α)ι. (Νίκανδρος fr. 124 OSchn.) [58]
ου α
ἀθέλημον· † ἄκοσμον ⟨ἄκουσαν?⟩, κακόν
ἀθέλδεται (Diocl. com. fr. I p. 839)· διηθεῖται
ἀθεμβοῦσα· ἀκολασταίνουσα
ἀθέμηλον· οὐδὲν † ἔχουσα οὐδὲ θεμέλιον
ἀθεμίλιος· ἀκροσφαλής. ψεύστης
ἀθεμιστῆσαι· παρανομῆσαι, ἀδικῆσαι [65]
ἀθεμίστων (ι 106)· παρανόμων, ἀδίκων [67]
ἀθερές· ἀνόητον, ἀνόσιον. ἀκριβές
ἀθερίζειν· ἀποδοκιμάζειν, ἀτιμάζειν, σκυβαλίζειν
ἀθέριξ ⟨ἀνθέριξ⟩· τὸ εἰς τὸν στάχυν τοῦ σίτου ἄνω ὡς κέντρον
ἀθέριξα· ἀπεφαύλισα
ἀθερίσαι· καθυπνῶσαι. ἀφροντιστῆσαι

λ
COD. 12 ἰδύποδι — λοτίνας 13 ἀηδονὶς τόπος 16 Παμφυ 17 ἄημητον Cyr. Dr. 20 ἀηθής — ἀκριβής 22 ἀημέναι 24 μηκρά 31 ἀήτη· πνοή...... ἄνεμος ἀρσενικῶς 36 ἀθάμαντας 39 θαλάττιος πλοῦς 40 Ἀθάμεντα 41 Φρύνιχι, Ἀλκίστιδι — γυοδόνιστον τίρει 42 ἄθαμβος 49 ἀθάριοι 50 προπηλακίθει 53 θερεστικός 55 ἕλκειν Νίκανδρος 71 ἀπεφύλησα

HES. 19 ἀήθεσκαν (Κ 493)· ἀσυνήθεις ἦσαν 23 ἀήμενοι (Ψ 214 v. l.)· πνέοντες 26 ἀήρ (Psalm. XVII 13)· ὁ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς τόπος 27 ἀήρης καῦμα (Ε 864, 5)· ὀμίχλη 28 ἀήσυλα· παράνομα, ἁμαρτωλά (Ε 876), οὐ καθήκοντα 30 ἀήτας· πνοάς (Ξ 452) 52 ἀθεεί (σ 353)· χωρὶς θεοῦ γνώμης 58 ἀθέλιμνοι· κακοί 65 ἀθέμιστοι (ρ 363)· ἄνομοι, ἄδικοι 67 Ἀθήναζε· εἰς Ἀθήνας

ἀθέριστος· ἀφρόντιστος

† ἀθερής· ὁ σίδηρος ἀτειρής, ὅταν θερίζῃ. ἢ θεριστικός. ἢ ὁ διὰ λαμπρότητα ἀθρούμενος ὀξύς, ἢ (ἐπὶ) ἀσταχύων

ἀθεσμος βλάβη· ἐφ' ᾗ νόμος οὐ κεῖται

ἄθεσμος δίκη· ἄνομος

ἀθέσμως· παρανόμως

ἄθεστος Ἐρινύς· σκληρή, ἣν οὐχ οἷόν τε ἐξιλά(σ)ασθαι ⟨cf. αἰνήθεστος⟩

ἀθέσφατον (Γ 4)· πολύ(ν δυσ)παρακολούθητον, καὶ ὅσον οὐδ' ἂν θεὸς φατίσειεν δι' ὑπερβολὴν πλήθους [80. 81]

ἀθέτως· ἀθέσμως. ἢ (οὐ) συγκατατεθειμένως. Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ (v. 150)

ἄθηλον (Ar. Lys. 881)· μὴ τεθηλακός

ἀθήλως ⟨ἄθηλος?⟩· ἄπνευστος, ἀγάλακτος, ἄγευστος [85]

ἀθηνᾶ· εἶδος αὐλοῦ

Ἀθηναία· ἡ θεός. ἡ δὲ γυνὴ ...... Μεγακλείδης

Ἀθηναΐς· ἡ ἐλαία. καὶ Ἀθῆναι· ἄστυ [89—91]

ἀθήρ· ἐπιδορατίς, μεταφορικῶς. Αἰσχύλος Νηρεῖσιν (fr. 149)

ἀθήρα ⟨aeolice⟩· βρῶμα διὰ πυρῶν καὶ γάλακτος ἡψημένον παρ' Αἰγυπτίοις

ἀθηρηλοιγόν (λ 128)· τὸ λεγόμενον πτύον, οἷον ἀθερολοιγόν, τὸ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικόν. Ἀθέρες δὲ τὰ λεπτότατα τῶν ἀσταχύων μέρη [95]

ἀθηρόβρωτον ὄργανον· τὴν τορύνην, ἢ τὴν ἀθήραν ἀνακινοῦσι. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι (fr. 418)

ἄθηρον· ἀθήρευτον

ἀθήτευτος· ὁ μηδενὶ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων

ἀθιγῆ· ἀνέπαφον [1600]

ἄθικτον· ἀψηλάφητον. μιαρόν, ἀκάθαρτον. ⟨v. ἄφικτον⟩. καὶ ἡ παρθένος (Arar. com. fr. II p. 276) οὕτω λέγεται

ἀθίκτ(ους κ)όρας· ἀνεπάφους παρθένους. Ἴων Εὐρυτίδαις (fr. 11)

ἀθίλοι· κόγχου θαλασσίας εἶδος [4]

ἆθλα· τὰ ἔπαθλα. ἀγῶνες [6]

ἀθλεῖν· ἀγωνίζεσθαι. κακοπαθεῖν [8]

ἀθλῆσαι· κακοπαθῆσαι, καμεῖν, ἀγωνίσασθαι

ἄθλιος· ταλαίπωρος

ἀθλίων· ἀτίμων. ἐπιπόνων [12]

ἆθλον· ἀγώνισμα, ἔργον. ἔπαθλον [14—16]

ἀθμονάζειν ⟨Ἀθμονῆζε?⟩· τὸ εἰς δῆμον ἀφικνεῖσθαι τῆς Ἀττικῆς

(Ἀ)θμονεύς (Ar. Pac. 190)· † φυλὴ τῆς Ἀτθίδος Ἀθηνᾶς

ἀθόλωτον· καθαρόν [20. 21]

ἄθρας· ἅρμα Ῥόδιοι ⟨ἄθρα· σάρμα?⟩

ἄθρακτοι· ἀτάρακτοι (Sophocles?) [24]

ἀθράνευτον· † ἄστρατον ⟨ἄστρωτον Bekk., ἄσπαρτον?⟩. Εὐριπίδης Οἰνεῖ (fr. 573)

.......· ἀθροῦροι ⟨ἀθάρνευτοι· ἄθουροι?⟩, ἀνόχευτοι

† ἀθράως· ἁπλῶς

ἄθρει· βλέπε, ὅρα, νόει, ἴδε [29—32]

ἀθρήματα· δῶρα πεμπόμενα παρὰ τῶν συγγενῶν ταῖς γαμουμέναις παρθένοις παρὰ Λεσβίοις

ἀθρῆσαι (τ 478)· ἀτενίσαι, ἰδεῖν [35]

ἄθρησον (Eur. I A 1416)· θεώρησον (Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι?) [37—40]

ἀθρόον· πολύ. ἀκέραιον. Λάκωνες

COD. 74 ἀτηρής 75 ἣν 79 φατήσειεν 82 συγκατατεθειμένος — δεσμῶτι 86 αὐλοῦ. μεγακλείδι 88 Ἀθῆναι· ἡ 92 Νηρεῖ 93 ἀθηρά 94 ἀθηρήλοινον 96 ἢ τὴν ἀθηράν — ἀκανθοπλήγει 99 ἀθηγῆ 1602 ἀνεπάφας — οἷον εὐρύτιδες 13 ἄθλον 15 Cf. ἀολλίζει 19 ἀθόλοτον 36 Ἰφιγένεια

HES. 80 ἀθετεῖ (I Thessal. IV 8)· ἀτιμάζει 81 ἀθετεῖται (Symmach. Iesai. XXI 2)· ὑβρίζεται. καταφρονεῖται. ῥιπτάζεται 85 ἀθημένος· οὐδὲν ἔχων ἀμείνω ⟨ἀθειμέλιος — θέμειλον⟩ 89 Ἀθηναῖος· πολίτης τῆς Ἀττικῆς 90 Ἀθήνηθεν· ἐξ Ἀθηνῶν 91 Ἀθήνησιν· ἐν Ἀθήναις 95 ἀθηρόλοον (ψ 765)· τὸ τῶν ἀθερῶν ὀλοθρευτικόν 1600 ἀθήτευτοι· οἱ μηδενὶ ἐπὶ μισθῷ δουλεύειν εἴρηνται 4 ἄθινα· ξύλα κατακαύσιμα ⟨v. 1876⟩ 6 ἀθλέβεται (l. ἀθέλβεται)· διηθεῖται 8 ἀθλεύων (Ω 734)· κοπιῶν. ἢ τὸν μόχλον ἀφαιρόμενος 12 ἀθλοθέτης· ἀγωνοθέτης 14 ἄθλος· ἄφωνος 15 ἀθλοίζει· συνάγει 16 ἀθλοφόρους (I 124)· ἀγωνιστάς 20 ἄθραυστα· ἀπρόσκοπα. [Εὐριπίδης Ἰφιγένεια τῇ ἐν Αὐλίδι (?)] 21 ἄθραυστον· ἰσχυρόν, ὑγιῆ, ἀβλαβῆ 24 ἄθραι· ἀπειλαί, καὶ ἀναστάσεις ⟨vid. ἀραί, ἀρειαί⟩ 29 ἄθρει δή (Greg. Naz. VI 14 p. 221)· νόει δή, σκόπει 30 ἀθρεῖ· ὁρᾷ, βλέπει 31 ἀθρήσας (Eur. IT. 1323)· ἰδών 32 ἄθρεκτοι· ἀτάρακτοι 35 ἀθρήσειεν (K 11)· σκοπήσειεν 37 ἀθρόα (X 271)· ὁμοῦ πάντα 38 ἄθροιζε· ἀνάγ(?)γε ⟨σύναγε⟩ 39 ἄθροισμα (1 Macc. II 13)· πλῆθος 40 ἀθρόοι· ὁμοῦ πάντες (B 439)· ἀκέρειοι

ἀθροος· ἄφωνος, ἄψοφος, ἄθρους
ἀθρόους· συνηγμένους
ἀθρόως· αἰφνιδίως, ταχέως ⟨Psalm. VI 10 schol. Aq.?⟩, σφοδρῶς. ἀφώνως (schol. Thuc. III 104). συνηγμένως, ὁμοῦ
ἀθυμία· λύπη
ἀθυμῶν· λυπούμενος [47]
ἀθύρ· μὴν παρὰ Αἰγυπτίοις καὶ βοῦς (Phoenices)
ἀθύρει· παίζει. ῥαθυμεῖ (καὶ) ἀθύρματα (Ο 363)· παίγνια
† ἀθυρευέσθαι· παίζειν. μιγνύειν, σκιρτᾶν [51]
ἀθυρόγλωσσος (Eur. Or. 903)· βλάσφ[λ]ημος. φλύαρος. ἀ[φ]θυρόστομος
ἀθυρονόμος· ὡς ἔτυχε χρώμενος τοῖς νόμοις
ἀθύροντας· παίζοντας [55. 56]
ἀθώητος· ἀζημίωτος
(ἀ)θώως· ἀζημίως [59]
Ἀθῷος (Soph. fr. 217)· ὁ ἐπὶ τοῦ Ἄθω τοῦ ὄρους ἱδρυμένος ἀνδριάς, ὁ Ζεύς [61]
ἀθώπευ[σ]τον (Eur. Andr. 459)· ἀκολάκευ[σ]τον
αἴ· ψιλούμενον μὲν καὶ περισπώμενον σημαίνει τὸ ὄφελον, ἀντὶ τοῦ εἴθε (Β 371). δασυνόμενον δὲ ἄρθρον θηλυκὸν καὶ ἀναφορικόν, ᾧ χρῆται Ὅμηρος ἀντὶ τοῦ αὗται (Σ 421), ἢ αἵτινες (Β 470) [64. 65]

αἰάζει (Aesch. Pers. 922? Hippocr. ?)· θρηνεῖ
αἰαζομένη· θρηνοῦσα ⟨Eur. Ion. 1205⟩ † ἀκούουσα ⟨Ζ 458⟩ [68]
Αἰάκειον· οὗ φασιν Αἰακὸν οἰκῆσαι (Ἀθήνησι καὶ τὸ Αἰακοῦ τέμενος) [70. 71]
αἰακίξ· κύλιξ [73—75]
† αἰανόν· χαλεπόν, αἰνόν [77]
Αἰάντεια· ἑορτὴ ἐν Σαλαμῖνι
Αἰαντίς· φυλὴ Ἀθήνησιν [80—83]
† αἰαφοί· αὐτοὶ ἀκούοντες [85]
αἰβάνη· θύρα
αἴβετος ⟨sic⟩· ἀετός. Περγαῖοι
αἰβοῖ (Ar. Avv. 1342), ὡς οἴμοι. τίθεται καὶ ἐπὶ θαυμασμοῦ [89]
αἰγάδας· αἶγας. Δωριεῖς [91]
Αἴγαιον· † ἄμοτον πέλαγος (? Eur. Tro. 1) [93—96]

ἐ
Αἰγαίοις· θαλασσῶν π ἀγνίζουσιν
Αἰγαίων· ἐπιτεταμένως ἐνάλιος θεός. καὶ τὸ περὶ τὰς Κυκλάδας πέλαγος (Eur. Alc. 595). οἱ δὲ ὁ Βριάρεως (Α 404), καὶ ὁ Ποσειδῶν (Callim. fr. CIII)
αἶγαν ⟨αἰγᾶν⟩· ὑποδημάτων γένος
(αἰγανέας (ι 156)· ἀκόντια. ἐπὶ τοῦ αἰγείοις ἱμᾶσιν ἠγκυλῶσθαι
αἰγείην κυνέην (ω 231)· τὴν ἐξ αἰγείου δέρματος γενομένην περικεφαλαίαν)

COD. 42. 43 ἀθρόος—ἄθρους· ἀθρόους (v. Arist. fr. LXXIX p. 1194) 47 λυπῶνται. ἀθύρματα· π. 48 ἀθύρ· μὴν καὶ βοῦς π. Ἀ. 49 ἀθυρεῖ—ῥαθυμεῖ. ἀθυρεύσεσθαι 54 ἀθυρόντας 56 πυγνύει Cyr. Dr. 58 ἀζώως 64 αἶαι, ἀκόντιον
ι
69 αἰακεῖον — ( ) post 1664 72 αἴκυξ (ead. man.) 75 αἰάσας Cyr. 171 αἰαλέας· οἴμοι οἴμοι τὰς σὰς Athanas. 78 Αἰαντία 87 αἴμετος — πηγαῖος 90 αἴ-
ο
γαδας 93 ἄγριον. αἰγάνεα ..... ἠγκυλῶσθαι. αἰγανέης 99 ὑποδηματώγεν. Αἰγίναια· τὰ

HES. 47 ἀθυμῶσι (Coloss. II 21)· λυπῶνται 51 ἀθυροῦσι· παίζουσιν 55 ἀθυρῶν (Ο 364)· παίζων 56 ἀθύσσει· μιγνύει. ῥαπίζει ⟨v. αἰθύσσει⟩ 59 ἀθῷος· καὶ ἀναίτιος ⟨q. v.⟩ 61 Ἄθως· ὄρος ἐν Μακεδονίᾳ 64 αἶα (Γ 243)· ἰακόν τι ὄνομα 65 αἶα· γῆ, γαῖα, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ γ. καί, ὥς τινες, κρήνη ἐν Παιονίᾳ (Β 850 Antimach. fr. XXXI) 68 αἰάζω (Eur. Or. 80)· ἀναβοῶ, στενάζω 70 αἰακεία· ὕβριν, οἱονεὶ αἰκία 71 Αἰακίδα (Β 860)· τοῦ Αἰακοῦ ἐκγόνου, Ἀχιλλέως 73 Αἰαίη (κ 135)· ἡ νῆσος, ἣν κατῴκει ἡ Κίρκη. καὶ αὐτὴ ἡ Κίρκη ὁμώνυμος· Αἰαίη δολόεσσα (ι 32) ἡ ἐθνική, ἀπὸ τῆς νήσου. τὸ ὄνομα δὲ πεποιημένον παρὰ τὸ αἴ[ον] αἶ τοὺς θρηνοῦντας φθέγγεσθαι. ἤτοι (διὰ τὸ) τοὺς [ὑπὸ τῶν] παρὰ ταῖς ἄλλαις τρυγόσιν ⟨τοῖς Λαιστρυγόσιν⟩ ἀναιρεθέντας θρηνεῖσθαι. ἢ διὰ τὸ ἀξίαν εἶναι θρήνου τὴν τῶν μεταμορφουμένων ἀποθηρίωσιν 75 αἶαν (Β 850)· γαῖαν, γῆν 75 αἰαλλιάσας (Eur. Hec. 182)· οἴμοι οἴμοι ⟨αἰαλεάς· οἴμοι τὰς σὰς Athanas. αἰάσας Cyr. 171⟩ 77 αἰαν αλιτρ,ός (Θ 361)· ἀεὶ ἁμαρτωλός 80 αἰαντόν· ἁμαρτία 81 Αἴας (Β 528)· ὁ Τελαμῶνος 82 αἰᾶται (Γ 134)· καθῆναι ⟨κάθηνται⟩ 83 αἱ αὐλαῖαι (Exod. XXXVIII 16)· τὸ κατακάλυμ(μ)α 85 αἰαψ ⟨μάψ⟩· ματαίως. ματαίως 89 αἶβον· κάταν(τ)ες, πλάγιον ⟨v. ἄδιον⟩ 91 Αἰγαί (Θ 203)· νῆσος ⟨sic⟩ πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ, ἱερὸν Ποσειδῶνος 93 αἴγαγρον αἶγα ἄγριον (Γ 24) 94 αἰγανέης (Π 589)· τοῦ δόρατος 95 αἰγανέησιν ἱέντες (Β 474)· τοῖς δόρασι βάλλοντες, τοῖς πάνυ ὑψουμένοις 96 αἴγαρον (Homer.)· εἴθε γάρ

Αἰγειναῖα· τὰ ῥωπικὰ φορτία. καὶ οἱ πιπράσκοντες αὐτὰ Αἰγιν(αι)οπῶλαι ἐλέγοντο

Αἰγειναῖον· νόμισμα ἀργυροῦν, μέγα

Αἰγειναῖος (Thuc. V 47)· ὅμοιος ὀβολός (ὀβολός, ὁμοίως?)

Αἰγεινητικὰ ἔργα· τοὺς συμβεβηκότας ἀνδριάντας

αἰγειρας (Callim. Cer. 38)· εἶδος δένδρου [1707 — 9]

Αἰγειροτόμοι· [α]ἰθαγενεῖς τινες Ἀθήνησιν

αἶγες· τὰ κύματα. Δωριεῖς

Αἰγηίς· φυλὴ Ἀθήνησι

αἰγιάδες (Hippocr. I p. 215. 267 K)· ὑμ(έν)ες. καὶ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τὰς ὑπολεύκους οὐλὰς αἰγιάδας ἔλεγον

Αἰγιάλεια· ἡ νῦν Ἀχαΐα

Αἰγιαλεῖς· οἱ μετὰ Ἀγαμέμνονος στρατευσάμενοι πρότερον Ἴωνες, νῦν δὲ Ἀχαιοὶ ἐν Σικυῶνι (Herod. V 68)

αἰγιαλός (Ξ 34)· ὁ παραθαλάσσιος ἐν τόπῳ ψαμμώδει, ἢ ψηφῖδας ἔχων

(Αἰγιαλήων· Ἀργείων Antimach. fr. IV) [17. 18]

(αἰγίδες· καταιγίδες οἱ ἄνεμοι) Αἰσχύλος (Cho. 593). ὁ δ' αὐτὸς ἐν Ἠδωνοῖς (fr. 62) καὶ τὰς νεβρίδας οὕτω λέγει

αἰγίζει· καταιγίζει. διασπᾷ

αἰγίζειν· διασπᾶν, ἐκ μεταφορᾶς. παρ' ὃ καὶ τὸ αἰγίζεσθαι, ἀπὸ τῶν καταιγίδων

αἰγίκερας (Hippocr.)· τῆλις

† αἰγ.λία· δακτυλίδια [24]

Αἰγίλιψ· ὑψηλὴ πέτρα (Aesch. Suppl. 795). καὶ πόλις (B 633). καὶ ἰτέα ὑπὸ Θουρίων

† αἰγιλούουρος· κάραβος ⟨v. αἰγίπυρος⟩

Αἰγιλ(ι)ῶς (Hyperides)· ἀντὶ τοῦ Αἰγιλιέως. Ἀττικῶς [28]

αἰγίλωψ (Theophr. CP V 15, 5)· πόα τις ἐμφερὴς στάχυϊ. καὶ τὸ περὶ τὸν ὀφθαλμὸν πάθος

Αἴγινα (B 562)· νῆσος τῆς Πελοποννήσου

αἰγιόνομοι· ζῷα οὕτω καλούμενα [32]

αἰγίοχος (B 375)· αἰγιδοῦχος, ὁ τὴν αἰγίδα ἔχων. αἰγὶς δὲ ὅπλον [34]

αἰγίπυρος (Theocr. IV 25)· βοτάνης εἶδος. ἢ κάραβος ⟨vid. αἰγιλούουρος⟩

αἰγίς· ὀξεῖα πνοή (Pherecr.) καὶ ἣν αἱ Λίβυσσαι φέρουσι δοράν (Herod. IV 189). καὶ ἡ ἀπόστιλψις τῶν ὀμμάτων ⟨ad αἴγλη?⟩

αἰγίς· ὅπλον ἐξ αἰγοῦ. καὶ τὸ ἐκ τῶν στεμμάτων διαπεπλεγμένον δίκτυον. Νυμφόδωρος δὲ καὶ τὸν θώρακα αἰγίδα λέγεσθαί φησιν ὑπὸ Λακώνων [38]

αἰγίσκον· αἶγα ἐκτομίαν

Αἰγλάηρ· ὁ Ἀσκληπιός

αἴγλας· ἀμφιδέας καὶ ψέλια. τὰ περὶ τὴν ὕνιν τοῦ ἀρότρου

αἴγλη· χλιδών, Σοφοκλῆς Τηρεῖ (fr. 534). [χιτὼν] καὶ πέδη παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἐν Βάκχαις [43]

αἴγλη· λαμπηδών, αὐγή (Cratinus), φῶς, λαμπρότης. ἔστι δὲ καὶ βόλος φαῦλος κυβευτικός

αἰγλήεντος (A 532)· λαμπροῦ

αἰγλήεσσι· λαμπροῖς

Αἴγλης Χάριτες (Antim. fr. LXXXV)· πιθανῶς ἐγενεαλόγησαν τὰς Χάριτας Αἴγλης καὶ Ἡλίου, ἐπεὶ τὰς Χάριτας λαμπρὰς εἶναι δεῖ

Αἰγλήτην· ἐπίθετον Ἀπόλλωνος

Αἰγοφάγος· Ἥρα ἐν Σπάρτῃ

† αἰγυλίς· λύγος [51. 52]

αἰγυπ[τ]ιοῖσιν (Η 59)· ἀετῶν γένος, γῦπες

† αἰγύπτης· σύντης. ὁ καλοβότης ⟨αἰσυήτης· βότης⟩

COD. 1702 Αἰγείναιον 3 Αἰγεινέος 6 ἰχριῇ 11 Αἴγεις 12 αἰγιαλίδες — ὕμες — αἰγιαλίδας 14 Σικῦνι 16 Cf. ἀγγείλω 19 Αἰσχύλος....λέγει post καταιγίδων; ἡδονῇ — νευρίδας 22 αἰγίκεραν· τηλῆς 23 αἰγλία 29 τῶν ὀφθαλμῶν 30 αἰγῖναφ 35 αἰγίπυγος 39 ἐκτομέαν τῆς Ἀχαΐας 41 ἀμφιλέας 42 αἰγληχίδων 46 αἰγλησσέσι 48 αἴγλη· τὴν 49 αἰγόφαγος χήρα 50 αὐγός (αὐλός Cyr. Dr.) 54 αἰγύπτιον

HES. 1707 αἰγείρου θέα (Cratin. fr. inc. XXXVIII)· αἴγειρος ἦν Ἀθήνησι πλησίον τοῦ ἱεροῦ, ἔνθα πρὶν γενέσθαι θέατρον τὰ ἴκρια ἐπήγνυον ⟨vid. παρ' αἰγ. θ.⟩ 8 αἶγε· αὗται 9 Αἴγεον ἁλωτόν· πέλαγος οὕτως καλούμενον ⟨v. Αἴγαιον⟩ 17 αἰγίβοτος (δ 606)· αἶγας βόσκειν (ἢ) τρέφειν δυναμένη[ν], ἐξ οὗ καὶ τὴν ὀρεινὴν λέγουσιν 18 αἰγίδα θυσανόεσσαν (E 738)· τὸ ὅπλον τοῦ Διὸς τὸ κροσ(σ)ῶδες 24 αἰγίλιπος (I 15)· ὑψηλὸς τόπος 28 Αἰγίλιπα τρηχεῖαν (B 633) 32 αἰγιόχοιο (A 202)· αἰγιδούχου 34 αἴγειρος (Δ 482)· εἶδος δένδρου 38 Αἴγιον (B 574)· πόλις (τῆς Ἀχαΐας) 43 αἴγλαις· λαμπηδόσι, λαμπρότησιν 51 αἰγύλιος· αἰγύπτιος 52 αὐγὴν (Δ 293)· ἡδύ ⟨l. λιγὺν· ἡδύν⟩

Αἰγυπτία ἐμπολή· ὁ ῥῶπος, καὶ τὰ ἐκεῖθεν φορτία, ὡς Εὐριπίδης (fr. 924)
αἰγυπτιάζων· κακοτροπευόμενος
† αἰγυπτιασμένος κατάστασις· οὕτως ἐλέχθη ὑπὲρ Ἰώνων
Αἴγυπτος (§ 247. 258)· ὁ Νεῖλος ὁ ποταμός. ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα ὑπὸ τῶν νεωτέρων Αἴγυπτος ἐκλήθη [60]
αἰγυπτῶσαι (trag. adesp. 133)· μελᾶναι [62]
αἰγώνυχον· πόας εἶδος ⟨v. αἰγόνυχες⟩ [64. 65]
Ἀΐδαν (Eur. Andr. 1192)· ᾅδην [67—70]
† αἴδαας· δεσπότης [72]
αἰδάνης· διατρίβων. Ταραντῖνοι [74]
ἀΐδειν πρὸς μυρρίνην· ἔθος ἐν τοῖς συμποσίοις τὸν μὴ δυνάμενον ᾆσαι δάφνης κλῶνα ἢ μυρρίνης λαβόντα πρὸς αὐτὴν ⟨αὐτὸν⟩ ᾄδειν
ἀΐδειν· ἐπὶ τῶν ἀλεκτρυόνων λέγουσιν Ἀττικοί· κοκ(κ)ύζειν δὲ οὔ φασιν ἐπ' αὐτῶν, πλὴν μωκώμενοί τινα ξένον. Δηλοῖ δὲ καὶ λέγειν, ὀνομάζειν [77]
ἀΐδειν (παῖ) Τελαμῶνος (Bergk. PLG p. 1022)· ἦν τι σκολιὸν γεγραμμένον εἰς Αἴαντα
ἀΐδεις ἔχων· ἴσον τῷ μάτην λέγεις. καὶ ληρεῖς
αἰδέσασθαι (Demosth. 645)· τὸ ἔνοχον ὄντα [καὶ] φόνῳ ἀκουσίῳ καὶ πεφυγαδευμένον ἐφ' ὡρισμένῳ χρόνῳ...... τοῦ τετελευτηκότος ἐξιλᾶσθαι, ὡς εἰληφότος ἤδη τιμωρίαν [81]
αἰδέσιμον· σεβάσμιον, ἔντιμον
αἰδεσιμώτατος· αἰδοῦς ἄξιος [84. 85]
ἀΐδηλον· ἄδηλον, ἀφανές [87—89]
ἀιδήφρων (Eur. Alc. 659)· αἰσχυντ(η)ρός
ἀΐδιον· ἀεὶ ὄν, ἀεὶ ὑπάρχον
ἀϊδίων (Plat. Tim. p. 37 C)· αἰωνίων
ἄϊδνον· μέλαν. ἢ ἀφανιστικόν. Λέγουσι δὲ καὶ τὸν ὠκεανὸν πηλὸν ἀϊδνόν ⟨sic⟩
ἀϊδνή (Aesch. Eum. 416?)· σκοτεινή
αἰδοῖον· αἰσχύνη [96—99]
αἰδοῖος· δίκαιος, τίμιος, [1801] αἰδοῦς ἄξιος (Γ 172) καὶ ἐπὶ τοῦ αἰδουμένου δὲ χρῆται τῇ λέξει Ὅμηρος καὶ ἐπὶ τοῦ ἱκέτου·
κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης (ρ 578)
αἰδοῦμαι (Eur. IA 848)· αἰσχύνομαι
Αἰδοῦς (Ar. Thesm. 1818) βωμός· Ἀθήνησιν ἐν τῇ ἀκροπόλει Αἰδοῦς καὶ Φιλίας εἰσὶ βωμοὶ πρὸς τῷ ἱερῷ [4]
ἀϊδοφοῖται (Aristoph. fr. I p. 1005)· οἱ λεπτοὶ καὶ ἰσχνοί, καὶ ἐγγὺς θανάτου ὄντες
ἀϊδρείῃ (Η 198)· ἀπειρίᾳ, ἀμαθίᾳ πολέμοιο
ἄϊδροι· αἴδριες. Ἴων Τεύκρῳ (fr. 34) [8. 9]
ἀΐδρυτον κακόν· Κρατῖνος (Σ)εριφίοις (fr. III p. 135)· οἰκοῦσιν φεύγοντες ἀΐδρυτον κακὸν ἄλλοι(ς)· κακοΐδρυτον, ἢ οἷον ἄλλοι αὐτοῖς οὐκ ἂν ἱδρύσαιντο, τὴν φυγήν, ὡς εἴ τις ἄγαλμα ἱδρύσαιτο [11]
αἰδῶ· τὴν τοῦ σώματος αἰσχρότητα, τὰ αἰδοῖα (Χ 75). καὶ ἡ σελήνη παρὰ Χαλδαίοις ⟨ad αἰδῶ, vid. Ἀηδών⟩
ἀΐδων (Boeoti)· λέγων
Ἀϊδωνέος· τοῦ Ἅιδου
Ἀϊδωνεύς (Υ 61)· ὁ θεός. καὶ ὁ τόπος
Ἀϊδωνι (Ε 190?)· τῷ Ἅιδῃ [17]

COD. 56 ἐν πολλῇ, ὄρωπας 61 αἰγυπτιῶσαι· μελαῖναι 66 αἴδαν 75 ἀιδην 76 ἀΐδειν — μωκόμεναι 79 αἰδεισέχων· ἴσον τὸ 80 πεφυγαδευμένῳ 90 Spuria? 1800 τίμιος [gl. 1801] αἰδοῦς· — ἱκέλου 3 αἰδώς, βωμός 5 αἰδοφόλοι (υι) 6 ἀϊδρῃ 7 ἀϊδροὶ — ἰῶν τευκρω

HES. 60 Αἴγυπτος (δ 385)· ὄνομα ἐθνικόν· ἀθάνατος Πρωτεὺς Αἰγύπτιος, καὶ κυρίως τὸ τοῦ Ἰθακησίου γέροντος. Αἴγυπτον ὄμμα (β 15) 62 αἰγωγαίαν· ὀφθαλμός 64 αἰγῶν τε (Ω 34)· αἰγιδίων 65 αἰγῶν τε τελείων (Α 66)· τῇ ἡλικίᾳ τελείων 67 Ἀΐδαον (Φ 48 al.)· ᾅδου 68 Ἄϊδι (Α 3)· τῷ ἅδῃ. ἀπὸ τῆς εὐθείας τῆς ὁ Ἄις ⟨ὁάϊς cod.⟩ 69 Ἄϊδος κυνέη· ἀθάνατόν τι νέφος, ὃ περιβάλλονται οἱ θεοί, ὅταν ἔλωσιν ⟨θέλωσιν⟩ ἀλλήλοις μὴ γινώσκεσθαι. νεφέλη ἀφανής, ἣν ὑποδυσάμενοι οἱ (θεοὶ) ἀθεώρητοι γίνονται ἀλλήλοις 70 ἀΐδας· τύμβος, τάφος 72 αἱ δέ (Β 90)· αὗται δέ 74 αἰδάσηται (φ 28?)· ἠδέσθη 77 αἰδεῖσθαι (Ε 530 non Α 23)· ἐντρέπεσθαι 81 αἴδεσθεν (Η 93)· ἠδέσθησαν 84 αἰδέσαι (Ι 640)· αἰδέσθητι 85 αἰδέσσηται (Χ 124. 419)· αἰδεσθήσηται 87 ἀϊδήλως (Φ 220)· ἀφανιστικῶς 88 αἰδήμονα (II Macc. XV 12)· αἰδέσιμον 89 ἀΐδης (Ο 191)· ᾅδης 96 αἰδοίει (Κ 238) νικώμενος· τῇ αἰσχύνῃ 97 αἰδοῖ ἄκων (Κ 238)· νικώμενος τῇ αἰδῶ, τουτέστιν αἰδούμενος 98 αἰδοίῃ (Homer.) (τ) αἰδοῦς ἀξία 99 Ἄϊδος (Γ 322)· εἰς ᾅδου 1801 Ἄϊδος κύνεον (Ε 845)· νέφος τι σκο 4 ἀΐδρει (Γ 219)· ἀπείρῳ, ἀμαθεῖ 8 ἀϊδροφῶντι (Β 651)· ἀνδρῶν ἀναιρετικῶν 8 ἀΐδυλος (Ε 897)· θρασύς 11 ἀϊδής· αἰσχύνη (Ε 787) 17 ἀϊδεῖς ἄγριοι (Ε 787)· αἰσχύνη γεγονότες

ἀϊδώνια· θανάσιμα

αἰδῶσσα· τῆς αὐλῆς τὰ τειχία [20. 21]

αἰεί· ἀεί, διαπαντός, συνεχῶς. ἔστι δὲ καὶ δι' αἰῶνος·

θεῶν αἰειγενετάων (Β 400)

καὶ τὸ μετὰ † χρόνων. καὶ τὸ συνεχῶς, καὶ πυκνῶς καὶ τὸ δι' ὅλου·

αἰεί τοι φίλον ἐστίν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντα (Α 541)

καὶ τὸ καθ' ὥραν τεταμένην συμβαῖνον·

μάλα † καὶ βαθὺ λήϊον αἰεί (ι 134)

καὶ τὸ ἐν βραχεῖ χρόνῳ συνεχές·

αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον (Ψ 502)

ἀΐει· ἀκούει, αἰσθάνεται [24—28]

αἰὲν (Α 290)· διαπαντός, ἐπαισθάνεσθαι (ad ἀΐεν) ἄϊεν (Φ 338?) δὲ· ἤκουεν

αἰετὸν κάνθαρος μαιεύσομαι (Ar. Lys. 695)· παροιμία. τὰ γὰρ ᾠὰ τοῦ ἀετοῦ ἀφανίζουσιν οἱ κάνθαροι κυλίοντες [31]

(αἰετός)· καὶ τὸ πτηνόν. καὶ ὄροφος. καὶ τὸ ἐπὶ τῷ γείσῳ κυμάτιον [33. 34]

αἰζᾶεν· εὐτραφὲς βλάστημα

αἰζαόν· τὴν μέσην ὥραν

αἰζασία· ἄμπελος οὕτως λεγομένη

† αἰζάων· ὀρῶν ὑψηλῶν

αἰζηοί (Σ 581)· νεανίσκοι, οἱ τῷ αἵματι ζέοντες. ἢ οἱ ἄγαν θερμοὶ καὶ θυμώδεις [40]

αἰζηῖων· νεανιῶν (Δ 280?)

ἀΐζηλος· ἄδηλος (cf. Β 318) [43. 44]

† αἰζόκροτον· ξηρασίαν (ad ἄζα, ἄζη)

† αἰζῦκτή· ἡ γῆ

† αἰηνά (αἶνα)· τὰ μικρὰ τῶν δένδρων. ἄλλοι δὲ (cf. ἀηνά)

αἰηνές (Archiloch. fr. 37)· αἰώνιον, βλαβερόν

αἴης (α 41 al.)· γῆς, γαίης

† αἰήσυλον· ἄνομον, οὐ ....., κακοποιόν [51.52]

αἴητον· (Σ 410)· πνευστικόν, ἢ πυρῶδες. ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου

αἰθαί· μέλαιναι. καὶ πομφόλυγες

αἰθάλαι· σποδός. τὸ ἐκ καμίνου μέλαν [56]

Αἰθαλίδαι· δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς

αἰθαλίδες· τὰ ἐν τῷ σίτῳ γινόμενα. ἢ τοὺς ἐπὶ τῷ ὕδατι σταλαγμοὺς τοῦ ἐλαίου

αἰθαλόεν (Β 415)· κεκαυμένον. λαμπρόν. ἐμπεπρησμένον

αἴθαλος· ἡ τοῦ πυρὸς ἀποφορά. καὶ ἡ ἐν τῷ ὀρόφῳ αἰθάλη

αἰθαλώδης· καπνώδης. σκοτώδης

† αἰθερτητόν· ἐνθυμητόν. Κρῆτες

αἴθε (Χ 41)· εἴθε

αἴθειν (Xen. Anab. IV 7, 15)· καίειν [65. 66]

αἰθέρα· ἐμπυρισμόν, ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι. Εὐριπίδης Τρῳάσιν (1079)

αἰθέριος ῥύμβος (Eur. fr. 596)· οὐρανός [69. 70]

αἰθερονόμων (Ar. Avv. 1393?)· τῶν ἐν ὕψει τὴν νομὴν ἐχόντων [72. 73]

αἴθης πέπλος· Κρατῖνος Κλεοβουλίναις (fr. IV)

ἐκβάλλοντες τοὺς αἴθης πέπλους

Αἴθικες (cf. Β 744)· ἔθνος παρὰ τὴν Θεσσαλίαν, ὅ ἐστιν Δολοπία

COD. 22 αἰήτοι—ἀπὸ νόσφιν 29 αἶον δὲ, ἤκουον δὲ 30 ὦτα 42 αἰζηλός 46 ἀζυκτή Cyr. Dr. αἰζύπη EM. 48 αἰῆνες 50 ἄνεμον 57 αἰθαλιά 63 αἰθε· εἴθε μακάρι (rec.) 67 ἐπὶ 68 [cod. 67] αἰθέρος τύμβος 74 Κλεοβουλῖνες

HES. 20 ἀϊδώτατον· τειχίονα (αἰσχίονα Phavor. ad Χ 75) 21 ἄϊε δέ (Φ 388)· ἤκουε δέ 24 αἰειγενετάων· διαπαντὸς ὄντων (Η 53), ἢ διὰ παντὸς ἐνεργούντων καὶ γενεσιουργούντων 25 ἄϊες (Eur. Med. 148)· ἐπύθου. ἐκοιμήθης (ad ἄϜεσας) 26 αἰεινέων ἐρχομενάων (Β 88)· διαπαντὸς νεωστὶ ἐρχομένων. ἀθρόως γὰρ εἰσελθοῦσαι ἐπὶ λειμῶνα ἀνθῶν ἢ ἀλλαχοῦ που αἱ μέλισσαι, μικρόν τι τῆς πτήσεως μετελθοῦσαι διΐστῶσιν, ὡς ὁμοίως καὶ δευτέραι πετασθεῖσαι, καὶ αὖ πάλιν τρίται, εἶτα τῇ τάξει ἀναπέτονται πάλιν, ὡς δοκῶν αὐτὰς κατ' ὀλίγον ἀναπετομένας, ἀρχὴν τῆς πτήσεως λαμβάνειν 27 αἰέσκοντο· κυλίζοντο (ηὐλ|, vid. ἀέσκοντο) 28 αἴεσχλος (l. αἴσακος)· κλάδος δάφνης 31 αἰετὸς αἴθων (Ο 690)· ὁ ἔνθερ(μ)ος, καὶ πυρώδης, καὶ ξανθός 33 αἰέω (ε 76)· τῷ ἑαυτῷ (l. ἐῷ· τῷ ἑαυτοῦ) 34 αἰεξαίρετοι (Β 227)· αἱ ἐπίλεκτοι 40 αἰζήϊος (Ρ 520)· ἀκμάζων

δι

43 αἰζηνεκές (l. ζηνεκές)· διηνεκές, αἰώνιον 44 αἰζητόν (Σ 410 v. l.)· πνευστικόν.

ει ϊ

καὶ πυρῶδες 51 αἰῆται (ι 139)· ἄνεμοι 52 αἴθ' ὄφιλες (Δ 415)· εἴθ' ὤφειλες 56 αἰθάλη (Exod. IX 8)· τέφρα. σποδός 65 αἰθέριον· καὶ οὐράνιον 66 αἰθέρος (Β 458)· ἀέρος, ἢ ὑπὲρ τὸν ἀέρα ὄντος 69 αἴθεσθαι· καίεσθαι 70 αἴθεται· καίεται λαμπρῶς 72 αἴθη νύμοι καὶ ἔτι ἐμοί (ἔθη· νόμοι καὶ ἐθισμοί) 73 αἰθήρ (Θ 252)· ὁ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπος

(αἴθινα· ξύλα κατακαύσιμα)
αἴθινος καπνός· ὁ δριμύς (Eur. fr. 781, 45)
αἰθίνην· καυσίμην
Αἰθιοπία· ἡ Σαμοθράκη (ἄλλοι τὴν Ἄρτεμιν)
Αἰθιοπίης παῖδα· τὸν Διόνυσον. Ἀνακρέων (fr. XCVI Bgk.). ἄλλοι τὸν οἶνον
ἀἰθιοπικόν (Hippocr. II p. 321 K)· ἀκακία ⟨v. Ἀντίγονον⟩
αἰθιοπίς· φλομώδης πόα
Αἰθίοψ· ὁ Λέσβιος. † μέλαν ἢ τὸ κεράμιον
αἶθμα· δέλεαρ ⟨v. βλῆρ⟩
αἰθόλικας (Hippocr. II p. 161 K)· φλυκταίνας
αἶθον· λαμπρόν, πυῤῥόν. μέλαν ⟨ad αἰθόν⟩
αἴθονα (Hesiod. opp. 333=363)
(αἴθοπα)· μέλανα, ἢ θερμαντικόν [89]
αἴθοπα οἶνον (Δ 462? Eur. fr. 888)· θερμαντικόν
αἴθοπος (Soph. Ai. 222)· διαπύρου. μέλανος
αἶθος (Eur. Suppl. 207?)· καῦμα
αἰθούσῃ (I 472)· στοᾷ. ἢ λαμπρᾷ [94]
αἰθούσης (Ω 238)· τῆς πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα τετραμμένης, ἢ τῆς πρὸς τὴν δύσιν. ἀπὸ τοῦ καταίθεσθαι ὑπὸ ἡλίου [96]
αἰθρεῖ· χειμάζει
αἰθρία· εὐδία [99]
αἴθρια· Κρατῖνος Δηλιάσιν (fr. II 1 p. 34)
Ὑπερβορέους (τιμῶντας) αἴθρια στέφη· τὰ γὰρ Ὑπερβορέων ἱερὰ κατά τινα πάτριον ἁγιστείαν οὐχ ὑπὸ στέγην, ἀλλ' ὑπαίθρια διαφυλάττεται [1901]
αἰθρινόν· πρωϊνόν
αἴθριος (Nic. Ther. 25)· ὑπὸ τὸν ἀέρα
αἶθρος· ψῦχος τὸ ὀρθρινόν
αἴθρῳ (ξ 318)· τῷ ἐκ τῆς αἰθρίας πνεύματι
αἴθυγμα· σκίασμα. κίνημα

αἴθυια· εἶδος πετεινοῦ
αἴθυιαι (Euphor. fr. LXXXVII)· ἐνάλιαι κορῶναι
αἰθυίας ἄνθος· βοτάνης εἶδος
Αἰθύμαι· οἱ †κτρὸν κατοικήσαντες οὕτως ἐκαλοῦντο
† αἰθύνεσθαι· λαμβάνεσθαι. αἱρεῖσθαι. ⟨ad αἴνυσθαι⟩. ἀγαγέσθαι κρατεῖν
αἰθύσσει (Bacchyl. fr. 27)· ῥιπίζει
ει
αἰθύσσειν· ἀνασείειν. Σίνωνι Σοφοκλῆς (fr. 497)
αἰθύσσοντος· ὁρμῶντος
αἴθων· λάμπων
αἴθωνα (Λ 548)· πυρώδη)
αἴθωνας (I 123)· λαμπρούς
αἰθώρ· μέγα ⟨μέλανας an σ 372?⟩
αἴθ' ὡς (Η 157)· εἴθ' οὕτως
αἴ κα (Ar. Eqq. 201)· ἐάν
† αἰκάζει· καλεῖ ⟨λακάζει?⟩
αἰκάλ(λ)ει (Ar. Eqq. 211)· σαίνει, θωπεύει
ἀϊκάς (Ο 707)· τὰς ὁρμάς, καὶ τὰς φοράς
(α)ἴκαλος· κόλαξ
αἴκε (Ar. Eqq. 210)· ἐάν πως
αἴκε· ἐάν. τὸ δ' αὐτὸ δηλοῖ, κἂν μετὰ τοῦ ν̄ λέγηται. οἷον· αἴκεν, αἴκέν πως (Π 81)· ἐάν [27—30]
ἄϊκες· ὁρμαί
ἀϊκή· ῥιπή, κίνησις
αἰκία· πληγή. ὕβρις. βάσανος. μάστιξ
αἴκικα· ὕβρικα
αἰκίζεται (Soph. Ai. 65)· μαστίζεται ⟨ζει?⟩ ὑβρίζεται
αἰκίσμασι· πληγαῖς, μάστιξιν
αἰκισμῶν· μαστίγων, πληγῶν
αἰκιῶν· βασάνων, πληγῶν
† αἶκλοι· αἱ γωνίαι τοῦ βέλους
αἶκνον (Alcman fr. 66)· δεῖπνον
αἶκλος· ὁ ἑσπέριος....
† αἶκολα· αἰσχρά

μ
COD. 76 Cf. ἄθινα 77 αἴθινες 79 ἡ σαθράκη 80 αἰθιοπεῖς — οἶνον. ἄλλοι τὴν Ἄρτεμιν 81 φιλομόδης πόα [1900] αἰθίοψ· 85 αἴθοκας· φυλακταίνας
ι
74. 88 αἴθονα· μέλανα, πυρώδη ⟨cf. 1916⟩ ἢ θερμαντικόν 95 ὑπὸ ἥλιον 1900 ἡλιᾶσιν
η
ὑπερμορίοις † αἴθριαι — τινος πατρεῖον — ὑποστέγειν — ὑπ' αἴθριον 4 ὄρθριον 5 αἰθρῷ — πνέοντι 6 αἴθρυλα 16 Cf. 1888 24 .ικάλος 25 αἴκεον

HES. 89 αἰθουμένου (Ζ 182)· καιομένου 94 αἰθούσια· καιούσια 96 αἰθούσης· λαμπούσαις 99 αἴθρη (μ 75)· αἰθρία. αὐγή. εὐδία. ἀὴρ καθαρός. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα κύριον τῆς Πι(τ)θέως θυγατρός (Γ 144) 1901 αἰθριγενεῖς (Ο 171?)· εὐδίαν ποιοῦνται 27 αἴκεν ἰδέῃ (Δ 98)· ἐὰν θεάσηται 28 ἀϊκελίου (Ξ 84)· εὐτελοῦς, εὐκαταφρονήτου 29 αἰκεπιθῆναι (Δ 207)· ἐὰν πεισθῇς 30 (α)ἰκεποθὲ (Λ 128)· ἐάν ποτε

ἄϊκτος· ἀπρόσιτος
† ἀΐκτή· ἡ κρηπίς. οἱ δὲ ἡ ἀκτή (Aesch. Cho. 722)
αἰκχούνα· αἰσχύνη. Λάκωνες [46]
(αἰκῶς·) ὑβριστικῶς (Soph. El. 102), χαλεπῶς (Plato). ἀπὸ τῆς αἰκίας
αἴλινος· ὕμνος. θρῆνος
αἴλιοι· σύγγαμβροι ⟨v. ἀέλιοι⟩ [50. 51]
αἰλούριος· ῥίζα τις οὕτω καλουμένη
αἷμα· γένος, σπέρμα·
ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι (Z 211)
κατὰ μὲν τὴν γενεὴν τοῦ πατρὸς θεωρουμένου, κατὰ δὲ τὸ αἷμα τῆς μητρός. τὸ γὰρ καταμήνιον αἷμα τῇ καταβολῇ τῆς γονῆς παγὲν καὶ σὰρξ γενόμενον διαπλάττεται ὑπὸ φύσεως. ὁτὲ δὲ συνήθως αὐτὸ τὸ αἷμα, ὡς τό·
ῥέε δ' αἷμα κατ' οὐταμένης ὠτειλῆς (P 86)
ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ (1395) τὴν μάχαιραν ἔφη [54]
† αἱμαλία· ἀλλαντία ⟨v. EM. 35, 4⟩
αἱμακουρίαι (Boeoti)· τὰ ἐναγίσματα τῶν κατοιχομένων [57]
αἱμασιά (σ 359 ω 224)· τὸ ἐκ πολλῶν λίθων λογάδων ἄθροισμα. Ἀππίων ἀβασία, ἐφ' ἣν οὐκ ἔστιν ἐμβῆναι
αἱμασιαί· ὡς φραγμοὶ πλατεῖς ἀπὸ πλίνθου θριγκώδεις [60]
† (   ) ἐνεορεῖ. Σοφοκλῆς † ἀμήλῳ (fr. 203) [62]
αἱματῖτις (Hippocr. III p. 343)· ἡ φλέψ. ἰδιαίτερον δὲ αἱμορροῖς. καὶ ⟨ad αἱματῖτις⟩ ὁ λίθος (Theophr. de lapid. 37) [64]
αἱματωπούς (Eur. Or. 256)· αἷμα βλεπούσα(ς)
αἱματῶσαι· φονεῦσαι. ἢ φοινίξαι [67]
αἱμαχᾶναι· αἱμάξαι
αἱμαχθέντες· τῷ αἵματι χρανθέντες
αἱμηραί· αἱματώδεις
αἱμ(ν)ίον (γ 444)· σφάγιον
αἱμοβόρου· αἷμα ἐσθίοντος· βορὰ γὰρ ἡ τροφή
αἱμοί· δρυμοί. Αἰσχύλος Αἰτναίαις (fr. 55)
αἱμόκερχνα (Hippocr. III p. 534 K)· ἠχοῦντα [75]
αἵμονα (E 49)· ἐπιστήμονα, ἔμπειρον.....
Αἵμονά τε κρ(ε)ίοντα (Δ 296)· τὸν βασιλέα Αἵμονα
Αἱμονία (Callim. fr. CXIII)· ἡ Θεσσαλία. καὶ ἡ Ἔφεσος ⟨ad Σάμορνα⟩
αἱμορυγχιᾶν (Hermipp. fr. III p. 414)· καθῃμάχθαι τὸ ῥύγχος
αἵμους· ὀβελίσκους
αἱμός· τράχηλος ⟨λαιμός?⟩
αἱμοφόρυκτα (υ 348)· αἵματι μεμολυσμένα [83]
αἱμύλα· προσηνῆ
αἱμυλίοισι (α 56)· συνετοῖς, καὶ προσηνέσιν
αἱμύλος· ἀστεῖος. συνετός. ὀξὺς ἐν τῷ λέγειν
αἱμωδιᾶν· τὸ τοὺς ὀδόντας ναρκᾶν ἀπὸ ὁράσεως ἢ ἀκούσματος
αἱμώθη· ᾑματώθη
αἱμωποί· αἱματώδεις [90]
αἰναρέτη (Π 31)· ;ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκτημένε
αἰνέομεν· αἰνοῦμεν [93—95]
(αἰνέοντες)· αἰνοῦντες
αἰνεπίκουρος· ἐπὶ κακῷ βοηθῶν
αἰνέσαιμι· ἀναπείσαιμι [99]
αἰνετὰ νίκιον ⟨νεικείοντα⟩· τὸν τὰ ἐπαίνου ἄξια..... [2001—3]
[αἰ]νήθεστος· οὐκ εὐλιτάνευτος
αἰνήσαι[μ]εν· καταδέξαιντο [6. 7]

COD. 45 αἴκουδα 52 αἰλοκρίος 53 ταύτης τῆς — ὀτειλῆς 58 ἄθροισμα. αἱμασιαί 59 θριγκῶδες. ἀπτύων — ἐμβῆναι 63 αἱματίτης — αἱμόρροις 65 αἱματώπους 70 αἱμῆραι 73 αἱμοίδρυμοι — αἶτιν' αἴ 77 Αἵμονα. αἱμοποί· αἱματώδεις 4 Cf. ἄθεστος et ἀπόθεστος

HES. 46 ἀῖκως· (X 336) αἰκιστικῶς 50 ἀΐλεῖν· θωπεύειν ⟨v. ἀέλλεῖ⟩ 51 αἰλότροπον· ἀλλοιότροπον ⟨διάτροπον· ἀλλότροπον?⟩ 54 αἱμαλέον· ἀσθενές 57 αἷμα παν πτύοντα (Ψ 697)· πολύ. τὸ γὰρ ὀλίγον τῷ σιάλῳ λεπτύνεται 60 αἱματώσασαι Ἄρηας (E 289)· αἵματος κορέσαι τὸ δόρυ. ἢ αἵματι μολῦναι καὶ χρῶσαι αὐτό· ἄση γὰρ ἡ ῥυπαρία. ὅθεν καὶ ἀσάμεθα, ἐν ᾗ τὴν ἄσην μηνύθοντε 62 αἵματι φοινόν (Π 159)· πυρρόν 64 αἱματόεντα (χ 405)· αἱματωμένα 67 αἱματόεσσα (B 267)· αἱματώδης 75 αἰμίλιος· δόλιος 83 αἱμοιαίους· κολακευτικοῖς 90 αἰνά (X 431)· δεινά, κακά 93 αἰνεῖται (Θ 9)· συγκατατίθεται 94 αἰνειάω· τοῦ αἰωνίου ⟨δείνω⟩ 95 αἰνέοντες (Α 290)· διὰ παντός 99 αἰνέσιμοι· καθήκοντες 2001 αἰνή (Δ 82)· δεινή 2 αἰνεῖν (Δ 15)· δεινεῖν 3 αἰνίγματα· ζητήματα. ὁμοιώματα. τεκμήρια 6 αἰνήσωσιν (π 403)· ἐπαινέσωσι. συγκαταθῶνται 7 αἴνιγμα· πρόβλημα (Psalm. XLVIII 4), ζήτημα

αἰνιγματωδῶς· δυσχερῶς, ἀσυμφώνως
αἰνίζομαι (Ν 374)· θαυμάζω. ἐπαινῶ. ὁ δὲ Κομανὸς δεινίσσομαι, καταπλήσσομαι
αἰνίξηται· ὑποφήνῃ
αἰνίττεται (Ar. Pac. 47)· ἀσήμως λέγει. ἀποτ(ε)ίνεται. ἐπισημαίνει
αἰνιττόμενος (Plat. Theaet. 194 C)· δι' αἰνιγμάτων ἢ παραβολῶν λαλῶν
αἰνόθεν αἰνῶς (Η 97)· τῶν δεινῶν δεινότατον [14—17]
αἰνόν· ἐναγῆ. δεινόν, χαλεπόν [19]
αἰνότοκος· ὁ ἐπὶ κακῷ τεχθείς [21. 22]
αἶνου (φ 110)· ἐπαίνου, ὕμνου[ς]
αἰνύμενος (ι 429)· ἀφαιρούμενος, λαμβάνων
αἴνυται (ξ 144)· ἀφαιρεῖται, λαμβάνει [26]
αἰνῶ· παρίημι. παραιτοῦμαι. καὶ ἐπαινῶ. Σοφοκλῆς Ἀλκμέωνι (fr. 106)
αἴνων· πτίσσων
αἰνῶς· δεινῶς (δ 597), καὶ χαλεπῶς καὶ λίαν (Λ 555), ἢ μάλιστα
αἲξ οὐρανία (Cratin. fr. XXI p. 160)· τὰ τοῦ λευκοῦ κυάμου γένη, ᾧ ἐψήφιζον καὶ ἐχειροτόνουν
αἲξ αἶγα ἢ τὴν μάχαιρα(ν)· παροιμία ἐπὶ τῶν μέλεόν τι ἑαυτοῖς ποιούντων, ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης. Κορίνθιοι θυσίαν τελοῦντες Ἥρᾳ, αἶγα τῇ θεῷ ἔθυον. τῶν δὲ κομισάντων μισθωτῶν κρυψάντων τὴν μάχαιραν, καὶ σκηπτομένων ...... ἔνθα ἀπέθεντο, ἡ αἲξ τοῖς ποσὶν ἀνασκαλαύσασα ἀνέφηνεν, καὶ τὴν μὲν σκῆψιν αὐτῶν διήλεγξεν, ἑαυτῇ δὲ τῆς σφαγῆς αἰτία γέγονεν. ὅθεν (ἡ) παροιμία [32]
αἰξωνεύ[σ]εσθαι· κατηγορεῖν
Αἰξωνίδα τρίγλην (Cratin. I p. 141)· δοκοῦσι κάλλισται εἶναι αἱ Αἰξωνικαὶ τρίγλαι
† Αἰοδα· παρὰ Δελφοῖς γένος τι [36—38]
αἰόλα (Ε 295)· ποικίλα. ταχέα (Achaei fr. inc. 46)
αἰολεύς· ὁ καικίας ἄνεμος. ὁ Κιλίκων ⟨Κιλλικών⟩ [41—43]
αἰόλη νύξ· ἤτοι μέλαινα, ἢ ποικίλη διὰ τὰ ἄστρα. Σοφοκλῆς Τραχινίαις (93)
αἰολίδας· ποικίλους. ταχεῖς
αἰολίζειν (Sophocl. fr. 826)· ποικίλλειν
Αἰολίη (κ 1)· ἡ τοῦ Αἰόλου νῆσος
αἰόλιος· κιθαρῳδικὸς νόμος οὕτω καλούμενος
Αἰολίωνες· Αἰολεῖς, ἀπὸ τοῦ Αἰόλου
Αἰολικὸν θέαμα· ἀντὶ τοῦ Αἰτωλικόν, παρὰ Θεοκρίτῳ (I 56). ἡ γὰρ Καλυδὼν Αἰολὶς ἐκαλεῖτο [51. 52]
αἰόλος· ποικίλος. ἢ εὐκίνητος (Τ 404 χ 300). ἀπὸ (τοῦ) αἰολεῖν, ὅ ἐστι κινεῖν
† αἰολοτίας· ποικίλ... [55. 56]
ἄϊον (Σ 222)· ἤκουον, καὶ ᾐσθανόμην (Ο 252) [58—61]
(αἰονᾶν Hippocrates II p. 182 K)· σμήχειν. λούειν
† αἰουλγός· δεινός. ψευδής ⟨v. αἰσύφιος; αἰσυλουργός?⟩ [64—67]
(ἄ)ιπερ (Ar. Ach. 730)· ὥσπερ
Αἰπινόν· πόλις Πελοποννήσου [70. 71]

COD. 9 δεινήσσομαι 10 αἰνίζηται· ὑποφή 11 ἀσίμως 20 αἰνοτόκος 27 Ἀλμαίωνι 31 μελῶν τοῖς — ἀνέφηνεν 40 καικίας 44 Τραχηνίαις 48 αἰῶλις — κιθαρωδικῶς 49 Αἰολίονες 50 τοῦ αἰολικὸν — Θεόκρητι 68 .ἶπερ

HES. 14 Αἰνόθεν (Δ 520)· ἐπὶ τοῦ Αἴνου. Αἶνος δὲ πόλις τῆς Θρᾳκίας 15 αἰνόθεν· ἐκ κακῶν 16 αἰνοτόκος (Α 414?)· κακὴ γέννησις 17 αἰνόν· σημεῖον αἰνότατε Κρονίδη (Α 552) καὶ δεινόν· Τρώων δοιωθήσεται Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή (Ζ 1) ἀλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν οἷον τε αἰνὸν ὄνειρον ἐλθέμεναι (τ 568) μέχρι τήμφον αἴνου (φ 110) 19 αἰνῶν· βαρυτόνως....... ἐπαινῶν τι 21 αἰνότατον (ϑ 519)· δεινότατον 22 αἰνομόροντα ⟨αἰνόμορον (Χ 481)· τὴν....⟩ 26 αἰνύτω· ἀφαιρείτω (Ν 550), ἐμάνθανεν ⟨ἐλάμβ.⟩ 32 ἀΐξας (Ε 81)· ὁρμήσας 36 ἀΐδε· τοῖς εὑρετικοῖς καὶ συνετοῖς ⟨ad αἰόλοις⟩. κορέσσαι 37 ἀΐονες· αἰγιαλοί (Ρ 265?) 38 αἵ οἱ (Λ 228)· αἵτινες αὐτῷ 51 Αἰολίδης (Ζ 154)· ὄνομα 42 αἰολίσας (Ζ 270)· ἀθροίσας 43 αἰολλεῖ (υ 27)· ποικίλλει. στρέφει. κινεῖ 51 αἰολοθώρηξ (Δ 489)· ποικίλον θώρακα ἔχων 52 αἰολόδωρον (Greg. Nazianz. Arcan. III 5)· ποικίλον δῶρον (ἔχων) 55 αἰολοπώλους (Γ 185)· ταχυπώλους, ἢ ποικιλοπώλους. αἰολεῖν γὰρ τὸ κινεῖν 56 αἰόν (Ν 504)· μάταιον 58 αἰόν ⟨vid. ἄδιον, φάδιον⟩· κάταντες, ἢ ἑτεροκλινές, ἢ πλάγιον 59 ἀΐονες (Λ 532)· αἰσθανόμενοι 60 αἰωνήτωρ (Ο 752)· ἐξέπευον τὴν ψυχήν 61 αἰονᾶν καταντλεῖν ⟨Moeris⟩ 64 αἰπά· ὑψηλά. χαλεπά (Θ 369) 65 Αἰπῖα (Ι 152)· πόλις ἐν Ἄργει 66 αἰπινόν (Ο 257)· ὑψηλόν 67 αἰπιά (Β 869)· ὑψηλά 70 αἰπόλιος (Β 474)· αἰγονόμια 71 αἰπολίου (gl. ms. Prov. Sal.)· αἰγιδίου

αἰπόλος· αἰγονόμος, ποιμὴν (Cratin. fr. XX p. 182) τῶν αἰγῶν (ρ 247) ...... Αἰπόλια δὲ αἱ τῶν αἰγῶν ἀγέλαι. καὶ κάπηλος παρὰ Κυπρίοις [73]

αἶπος· κάματος (Eur. Phoen. 851 Alc. 500). ἢ ὑψηλὸς τόπος. ἢ ὑλώδης [75]

αἰπύν· ὑψηλόν, μέγαν.... ὄλεθρον (ρ 47). καὶ χαλεπόν

αἰπυτάτην· ὑψηλοτάτην [80]

αἰπύτιον· ὑψηλόν. τὸν τοῦ Αἰπύτου

Αἰπύτιον παρὰ τύμβον (B 604)

Αἴπυτος (Hesiodus) δὲ εἷς ἐστι τῶν τοῦ Ἀρκάδος παίδων, ἥρως (ἢ) βασιλεὺς Ἀρκάδων

αἶρα· σφῦρα (Callim. fr. CCXXIX)· ἀξίνη

αἰρά(ων ἔργα) [82]

αἶρας (Pherecr. fr. XVII p. 345)· ἀγρίας βοτάνας

αἶρει· ἐγείρει. αὔξει. κουφίζει. βαστάζει: κατὰ κράτος λαμβάνει ⟨ad αἱρεῖ⟩ [85]

αἶρειν μασχάλην· οὕτως εἰώθασι λέγειν ἀντὶ τοῦ ὀρχήσασθαι. οἱ δὲ τὸ ἀγροικικῶς ὀρχεῖσθαι

αἴρειν τραπέζας (Eubulus)· παρατιθέναι

αἱρεῖ[ς]· δοξάζεις, ἡγῇ. Εὐριπίδης Φιλοκτήτῃ (fr. 799)

αἵρεσις (Thucyd. II 61)· βούλησις

† αἱρέσομεν· ἐπιλέξομεν [91—97]

αἱρετόν· ἐπιθυμητόν, ἐκλεκτ[ικ]όν [99]

αἱρησαμένων· βουλευσαμένων

αἱρήσαντας· πορθήσαντας

αἱρήσασθαι· λαβεῖν. βουληθῆναι

αἱρήσεται (Eur. Heracl. 57)· ἐκλέξεται

αἱρησάμην· ἐξελεξάμην [2105. 6]

ἄϊρος (σ 72)· ἐπὶ κακῷ Ἶρος ὀνομασθείς [8]

αἰρόπι(ν)ον (Aristoph. fr. XII p. 1145)· σκοτεινόν. καὶ τὸ κόσκινον, ἐν ᾧ πυροὶ σήθονται.....

αἱροῦμαι· † ἐπελεύσομαι. ἢ λαμβάνω. ἢ βούλομαι [11]

αἱρουμένοις· βουλομένοις

ἄϊρρον· ἄρρητον. ἀθώπευτον, ἀκολάκευτον [14]

αἶσα· μοῖρα

λαχόντα τε ληΐδος αἶσα(ν Σ 327)

καὶ ἡ πεπρωμένη·

αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι (θ 511)

καὶ τὸ καθῆκον

ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσ(ας. Γ 59)

αἴσακος· ὁ τῆς δάφνης κλάδος, ὃν κατέχοντες ὕμνουν τοὺς θεούς ⟨vid. αἴεσχλος⟩

ἀΐσαντες· αἰσθόμενοι

αἰσάρων (Aristot. h. a. IX 24, 1)· εἶδος ἱέρακος

ἀισελεῖς· ῥαστικῶς ἔχεις [20. 21]

αἰσθάνεσθαι· κατανοεῖν

αἴσθεσθε· μάθετε [24—27]

αἰσθήματα· τὰ τῇ ὄψει γινόμενα πάθη [29. 30]

αἴσθου· σύνες, ἄκουσον, γνῶθι

ἀΐσθων (Π 468)· ἐν αἰσθήσει ἔχων

αἴσια· γνήσια. δεξιά. ἀγαθά

COD. 72 αἰπόλιαι δὲ 78 αἰπυτάπην 79 Ἀρκάδου — ἥρος β. 88 αἰρ'' εἷς — ἡγῇ — Φιλοκτήτῳ 2104 ἐκλεξάμην 7 αἶρος 9 κόσκηνον 11 ἐπαιμένη cod. teste Bekk. ἐπιγομένη Athanas. 13 ἄϊρρόν 15 ἐνεῖκες 17 αἴσαντες 32 αἰσθῶν

HES. 73 αἱ πορεῖαί σου (Psalm. LXVII 26)· αἱ ὁδοί σου 75 αἰπύ· τὸ ὑψηλόν (B 558). καὶ χαλεπόν (N 317). καὶ πλῆρες ⟨σκληρόν⟩. ἡ πόλις τῆς Πύλου (B 592) 80 αἶρ· ὀξύβαφον ⟨vid. ἄλιρ⟩ 82 αἱρασταί (T 31)· αἵ τινες δὴ † ἄρχοντες 85 αἱρείτω (B 34)· λαμβανέτω 91 αἱρετιεῖ με (Genes. XXX 20)· προτιμοτέραν ἡγήσεταί με 92 αἱρεθέντας· κατὰ κράτος ληφθέντας 93 αἱρετίζειν· αἱρεῖσθαι. ἀρέσθαι 94 αἱρετίς (Sapient. VIII 4)· ἀγαποῦσα ⟨sic⟩. ἀγαπωμένη ⟨ad ἑταιρίς⟩ 95 αἱρουμένην· ἐπιλεγομένην. ὅθεν καὶ ὁ αἱρετικός, ὁ ἄλλο τι παρὰ τὴν ἀλήθειαν αἱρούμενος ἔχειν 96 αἱρετιῶ (Malach. III 17)· προσλαμβάνω, αἱρῶ αὐτοὺς πρὸς ἐμαυτόν 97 ἀϊόνες· αἰγιαλοί 99 αἱρετώτεραι (Proverb. XVI 17)· καλλιώτεραι 2105 αἱρήσωμεν (B 329)· πορθήσωμεν, ἐξερημώσωμεν 6 αἱρήσομαι· σκέψομαι, βουλεύσομαι, ἐκλέξομαι (Philipp. I 22) 8 αἴροντας ⟨ἐχθαίροντας⟩· μισοῦντας 11 αἰρομένη (Eur. Hec. 105)· ἐπαρ(α)μένη 14 αἰρυτώνη (B 157)· ἀκαταπόνητε 20 Αἴσηπος (M 21)· ποταμός. καὶ ὄνομα κύριον (Z 21) 21 αἴσῃ (I 608)· βουλήσει ⟨αἶσαι· βούλει cod.⟩ 24 ἄϊσθα (Y 403)· ἐξέπνει 25 αἴσθησις· νόησις 26 αἰσθήσεις· παρὰ τὸ αἰσθάνεσθαι. εἰσὶ δὲ τοῦ ἀνθρώπου σώματος αἰσθήσεις πέντε· ὅρασις, ὄσφρησις, ἀκοή, γεῦσις καὶ ἁφή. ἁφὴ δὲ λέγεται ἡ διὰ τῶν χειρῶν αἴσθησις 27 αἰσθητά· ὁρατά, τὰ τῇ αἰσθήσει ὑποπίπτοντα, τὰ ὁρώμενα. Ἐσθῆτα δὲ ἱμάτιον 29 αἰσθητήρια (Hebr. V 14)· τὰ μέλη, δι' ὧν αἰσθανόμεθα (Damasc. de fid. orth. II 18) 30 αἰσθοίμην (Iob. XXIII 5)· νοησίμην

αἶσι(μ)α· εἱμαρμένα. δίκαια, καθήκοντα (Z 62) [35—37]
αἴσιος (Theocr. XVII 72)· δεξιός. καλός. ἀγαθός. εὐμενής
Αἰσιμίδου (Alcaei fr. 93 Archil. fr. 8)· οἰκίας γένος
(αἰσ(ιμω)μάτων· δαπανημάτων)
αἰσίως· καλῶς. δεξιῶς. Εὐριπίδης Τημένῳ (fr. 747) [42]
ἄισμα· ᾆσμα
ἀῖσοί· θεοὶ ὑπὸ Τυρρηνῶν
ἄϊσον· ἄνισον
† ἀΐσονες· φραγμοί
† ἀϊσόμενος· φραξάμενος [48—53]
ἄϊστος (α 242)· ἀφανής. ἀνιστόρητος
ἀϊστωθείς· ἀφανισθείς
ἀϊστώσας· διαχέας καὶ τήξας. Σοφοκλῆς Ῥιζοτόμοις (fr. 491) κόρον (ἀ)ιστώσας πυρί [57. 58]
αἰσυητῆρι (Ω 347)· τῷ νεανίᾳ. ὁ δὲ Ἀπίων τῷ βασιλεῖ τῷ τηροῦντι τὰ αἴσια, ὅ ἐστι τὰ δίκαια
αἴσυλα (E 403)· κακά, ἄδικα, ἁμαρτήματα
αἰσυμν(ᾷ)· βασιλεύει, ἄρχει. Εὐριπίδης Μηδείᾳ (19) [62]
αἰσυμνῆται (θ 258)· οἱ τοῦ ἀγῶνος προεστῶτες. ἢ ὑπηρέται. ἢ οἱ νεανίαι
αἰσύφιος· δειλός. ψευδής, ἀπατεών ⟨ad Σεσύφιος⟩
αἴσχεα (Γ 242)· ὀνείδη, ὕβρεις
αἴσχεας (N 622?)· αἰσχύνας
† αἰσχητήρια· τῶν ἱερῶν [68]
αἰσχίω· χείρονα
αἶσχ[ρ]ος· αἰσχρότης, κακότης, κακία (Plat. Pol. IV p. 444 E). λοιδορία. μύσος. αἰσχύνη (σ 224)
αἰσχρά· μυσαρά. κακά. Εὐριπίδης Τρῳάσιν (1177)
αἰσχροκερδής· ἐπιθυμητὴς κακῶν
αἰσχρουργίας (Eur. Bacch. 1062)· αἰσχρὰς ἐργασίας [74]
† αἰσχυνετάειν ⟨—ντάδην⟩· κατ' αἰσχύνην
αἰσχύνη· ἐντροπή [77. 78]
Αἰσώπου γελοῖον (Ar. Vesp. 566)· οὕτως ἔλεγον τοὺς Αἰσώπου μύθους. καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις κοινοῖς ἔστιν ὅτε τοῖς Αἰσωπείοις ἐχρῶντο μύθοις [80]
ἀῖταν ἕτερον (Theocr. XII 14)
τρ
ἀῖτας· ἐν [83—85]
αἰτητά· τὰ κατ' ἔρανον διδόμενα
αἰτιαμάτων· ἐγκλημάτων
αἰτιατά· τὰ ἐκ τοῦ αἰτίου γινόμενα
αἰτίζειν (ρ 346)· αἰτεῖν [90]
Αἰτίνη (Αἴτνη?)· πόλις οὕτω καλουμένη
αἴτιον· κατ' ἀρχὴν πραγματικόν [93. 94]
αἴτιος· ποιητής, κτίστης
Αἴτνη (Callim. Dian. 56)· ὄρος Σικελίας
Αἰτναῖον κάνθαρον (Ar. Pac. 73)· τὸν μέγαν
Αἰτναία πῶλος· ἡ Σικελική, ἢ μεγάλη, ἀπὸ μέρους. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι ἐπὶ Κολωνῷ (312. 13) [99]
† ἀΐττεσθαι· δικάζειν, ἢ δικάζεσθαι
ἄιττων· ὁρμῶν [2202. 3]
αἰτῶμαι· αἰτιῶμαι [5]
αἰφνιδίως (Thucyd. II 53)· ἐξάπινα

COD. 41 τιμέ.. 43 ᾆσμα. αἰσμάτων· δαπανημάτων. ἀῖσαί· 44 τυρινῶν 45 ἄνισον ἄγνωστον ἀΐσονες 54 ἀϊστός 55 ἀιστοθείς 56 πῦρ 70 μῖσος 75 αἰσχύνην 79 των — μύθων ⟨ου—ου?⟩ 82 αἶτας 92 πράγματα 97 αἰτναί 98 αἰτνέπωλος — ἡ — ἠδύποδι

HES. 35 αἴσιον (Ω 376)· ὁμοίως 36 αἴσιμον· δεξιόν. μεμοιραμένον (I 245). ἀγαθόν. συμφέρον, καὶ τὰ ὅμοια 37 αἴσιμον ἦμαρ (Θ 72)· ἡ μεμοιραμένη ἡμέρα 42 αἰσλαρίζαις (Φ 214)· ἀπρεπῆ πράττεις 48 ἀΐσονται· διασίονται (O 267). κινοῦν-
σ ον
ται (Z 510). κρέμανται 49 αἰστία· ἄριστος ⟨ἑστία Cyr. 171⟩ 50 αἰστήτωρ· χοιροβοσκός 51 ἀΐσσουσιν (κ 495)· ὁρμῶσιν 52 ἀΐσσων (Θ 88)· ὁρμῶν 53 ἀΐστη· ἀφανῆ (Ξ 258). ἀνήκοον (ἄγνωστον) 57 ἀΐστορες (Eur. Andr. 682)· ἄπειροι ⟨v. ἀείστορες⟩ 58 ἀϊθωθέντα· ἀφανισθέντα 62 Αἰσύμη (Θ 304)· πόλις † Τρωϊκή 68 αἴσχιστος (B 216)· αἰσχρότατος, κακός, μυσαρός 74 αἰσχροῖς (Γ 38)· τοῖς αἰσχύνην ἐνεγκεῖν δυναμένοις 77 αἰσχυνεῖ· αἰκίζεται (Ω 418). λυ(μ)αίνεται. αἶσχος περιτίθησις 78 αἰσχυντηλός· αἰσχυντηρός (Moer. Att.) 80 ἀῖτα (ι 139)· πνοήν 83 αἰτία· πρόφασις .... 84 Αἶται (I 502)· θυγατέρες Διός, ἢ τοῖς δεομένοις βοηθοῦσαι 85 αἰτῆ· ἀπλήρωτον ⟨Αἴτνη? ἄητον?⟩ 90 αἴτης· πτωχός ⟨προσαίτης⟩ 93 αἰτήσας ⟨ἀντήσας⟩· ἀπολαύσας 94 αἰτιᾶται (Proverb. XIX 3)· μέμφεται 99 αἰτῶ· παρακαλῶ ⟨v. ἀξιῶ⟩ 2202 Αἰτωλίον (B 706)· τὸν Αἰτωλόνδε ⟨λέγει⟩ τῷ γένει 3 ἀΐτυρον ⟨λίγυρον⟩· ὕαλον (Exod. XXVIII 19) 5 αἰτῶν (Matth. VII 8)· ζητῶν, παρακαλῶν

† αἴφρουρος· αἰθάλη. Σοφοκλῆς (fr. 519) [8—10]

αἰχμάζει· πολεμεῖ, μάχεται

αἰχμαί· πόλεμοι (Eur. fr. 16 p. 293) [13. 14]

αἰχμάσας· ἀκοντίσας. πολεμήσας [16—21]

αἰχμή (Ε 295 Λ 327)· ἐπιδορατίς, ὁ σίδηρος τῶν δοράτων. ἢ πόλεμος [23. 24]

αἴχμιπποι· πολεμικοὶ ἱππεῖς [26]

αἰχμόδετος· αἰχμάλωτος. Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτισιν (fr. 43)

αἶψα· εὐθέως, ὠκέως, ταχέως [29. 30]

αἶψα λέλοιπεν (epic. inc.)· εὐθὺς καταλέλοιπεν

αἶψεα· τὰ μέλη. οἱ δὲ ἄψεα [33]

αἰψηρά· ταχέα, κοῦφα. κἂν σὺν τῷ λάβδα λέγηται λαιψηρά. Ἀρίσταρχος δὲ ἐπὶ τῷ·

λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν (β 257)

ἀντὶ τοῦ αἰψηρῶς, ταχέως, ὡς καὶ τό·

βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα (Θ 399)

ἀντὶ τοῦ ταχέως. καί·

τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών (Δ 182)

ἀντὶ τοῦ εὐρέως

† αἰολιγγή· σκιά. ὀλίγος χρόνος [36]

αἰών· ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων, ὁ τῆς ζωῆς χρόνος·

ἆνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο (Ω 725)

Τινὲς δὲ τῶν νεωτέρων τὸν νωτιαῖον (μυελὸν) ἀπέδωκαν, ὡς Ἱπποκράτης (III p. 705 Kuehn)· τὸν αἰῶνά τις νοσήσας ἑβδομαῖος ἀπέθανε. ποτὲ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μακροῦ χρόνου νοεῖται. καὶ ὁ ἐν παντὶ τῷ σώματι μυελός. Εὐριπίδης δὲ Φιλοκτήτῃ (fr. 798) αἰῶνα τὴν ψυχὴν λέγει·

ἀπέπνευσεν αἰῶνα

Αἰώρα· ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν οἱ μὲν ἐπὶ τῇ Μάλεω Τυρρηνοῦ θυγατρί φασι· οἱ δὲ ἐπὶ Κλυταιμνήστρας καὶ Αἰγ(ίσθου)· οἱ δὲ ἐπὶ Ἠριγόνῃ Ἀλήτιδι τῇ Ἰκαρίου

αἰωρούμενοι· μετεωριζόμενοι

αἰωρήσας· ἐκκρεμάσας

ἄκα (Aeoles)· τὸ ὀξύ. καὶ ἄκρον τῆς φάλαγγος. ἢ μάχη ⟨ad αἴκά⟩

Ἀκαδημία (Eupol. fr. III p. 437)· λουτρόν, ἢ πόλις ⟨Εὔπολις?⟩. λέγεται δὲ γυμνάσιον Ἀθήνησιν, ἀπὸ Ἀκαδήμου ἀναθέντος. καὶ τόπος. καλεῖται γὰρ οὕτως ὁ Κεραμεικός

ἀκαδῆσαι· λυπηθῆναι ⟨ἀκάχησθαι⟩

† ἀκάζεσθαι· ἀνιάζεσθαι

ἀκάθαρτον· μανιῶδες. Ἀχαιὸς Οἰδίποδι (fr. 28) [46]

ἀκάθεκτον· ἀκατάσχετον, ἀκράτητον

† ἀκάθεσθαι· ἀνιᾶσθαι. στέρεσθαι. οἱ δὲ ἀκάζεσθαι ⟨cf. ἀεκασσεῖ⟩

ἀκαθόν (Cretice)· ἀγαθόν

ἀκαθοσίωτον· ἄκοσμον [51]

ἄκαινα· μέτρον τι. ἢ κέντρον, ἐν ᾧ ἀροτριῶντες κεντοῦσι. καὶ ἄκανθα [53]

ἀκακαλλίς (Eumachus Athen. XV 681 E)· ἄνθος ναρκίσσου. Κρῆτες ⟨v. κακαλίς⟩

ἀκάκητα (Π 185)· ὁ μηδενὸς κακοῦ αἴτιος. ἀντὶ τοῦ ἀκακήτης [56. 57]

ἀκακία· βοτάνη

† ἀκακίαγος· ὁμῶς δυνάμενος ⟨ἀκιδνός· ὅλως ἀδύναμος⟩

† ἀκακίεις· συνίεις ⟨ἀβακίζει· ἀσυνετεῖ?⟩

† ἀκακιεῖ· συνιεῖ [62]

ἀκάκωτος· ἄλυπος

† ἀκαλαυρόπις· καλλίραδος

ἀκαλά· ἄψοφα, ἥσυχα

COD. 7 Sic, cf. ἀείφρουρος   27 αἰχμαλώτησιν   34 ἶρι — ταχεῖ   37 λιέος ὄλεο — τῶν δὲ τὸν νεωτέρον νοτιαῖον τὸν ἀπέδ. — σώ[ο]ματι μέλ — Φιλοκτίτῃ   38 ἐπὶ τημαλέου τυράννου θύειν — Κλυτευνήστρας — Ἠριήνῃ — Ἰκάρου   42 οὕτως κεραμεικῶς   55 ἄξιος (v. schol. Callim. Dian. 143)   65 ἄκαλα

HES. 8 αἰχθαλόησσαν (Ω 753)· τὴν ἀπρόσμηκτον τῇ θαλάσσῃ, ἢ ὁμίχλῃ   9 ἀϊχθῆναι (Ε 854)· ὁρμηθῆναι   10 ἀϊχθήτην (Ω 97)· ὥρμησαν, δυϊκῶς   13 αἰχμίον· δόρυ   14 αἰχμαλωτίζοντα (Rom. VII 23)· εἰς δοῦλον ἄγοντα μετὰ βίας   16 αἰχμαλωτεύσας· προνομεύσας   17 αἰχμάλωτον· αἰχμῇ ληφθέντα, τὸν ἐκ πολέμου λαμβανόμενον   18 αἰχμάς (Δ 324)· τὰς ἐπιδορατίδας, τὸν σίδηρον τῶν δοράτων   19 αἰχμάσουσι (Δ 324)· καταστοχάζουσιν   20 αἴχματα (Φ 259)· ἐχέματα. κωλύματα   21 αἰχμητάων (Δ 152)· τῶν πολεμικῶν   23 αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι (Δ 324)   24 αἰχμητής (Γ 179)· μάχιμος πολεμιστής   26 αἰχμήτην· λόγχη. δόρυ   29 αἶψα καὶ ὀτραλαίωσαι (Τ 317)· ταχέως πάνυ   30 αἶψα μεν (Ν 486)· εὐθέως ἄν   33 αἱ ψελλίζουσαι (Iesai. XXXII 4)· αἱ ἀσι(ή)μως λαλοῦσαι   36 αἰολικῶς· ποικίλως   46 ἀκαθαίρετον· τὸ μὴ χειρούμενον, ἢ ἀφανιζόμενον   51 ἀκέσσειν· ἀποθεραπεύσειν ⟨ἄκεσιν — ἄπευσιν⟩   53 ἀκέρεος· ἄκακος. ἐλευθέριος, ἢ ἀσφαλής   56 ἀκάκαστον· ἀκαμπές   57 ἀκακέμφατος· κακῆς φήμης ἀπηλλαγμένος   62 ἀκακοίμεθα (Π 16)· λυπούμεθα

Ἀκαλανθίς· ταχεῖα κύων, ὀνοματικῶς. καὶ ὄρνεον μικρόν (Ar. Avv. 872) [67]
ἀκαλλές· ἄμορφον [69]
ἀκαλόν· ἥσυχον, πρᾶον, μαλακόν
ἀκαλυφῆ (Soph. Phil. 1327) καὶ ἀκάλυφον· ἄστεγον, ὕπαιθρον
ἀκάμαλα· τὴν κάμηλον
Ἀκάμαντα· ἀκοπίαστον (Σ 239)· καὶ κύριον ὄνομα ἑνὸς τῶν Ἀντήνορος υἱῶν (Β 823) καὶ ὄρος ἐν Κύπρῳ οὕτως καλούμενον. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Ἀκάμαντος, τοῦ Δημοφῶντος μὲν ἀδελφοῦ, υἱοῦ δὲ Θησέως
Ἀκαμαντίς (Thucyd. IV 118, 8)· φυλή, ἀπὸ Ἀκάμαντος
ἀκάμας (Eur. fr. 597)· ἀκοπίατος, ὁ μὴ κάμνων
ἀκάματον· πολύ (Φ 13), καὶ ἄφθονον πολύ
ἀκάματον πῦρ (Ε 4)· ἄπειρον πῦρ [78]
ἄκαμπτοι δρόμοι (Hippocr. I p. 663 Kuehn)· οἱ εὐθεῖς καὶ ἁπλοῖ. κάμπειοι δὲ οἷς ἀπεδέδεικτο καμπή, ἣν περιέθεον
ἄκαμπτος· ἀκατάκλαστος, ἀκαμπής [81]
[ἀκανός] ἄκανθα· ... ρος εἶδος. ἔστι δὲ καὶ ἡ ῥάχις τῶν σφονδύ(λ)ων. καὶ τοῦ ἰχθύος (Aeschyl. fr. 269). Εὐριπίδης Τρῳάσιν (117) [83]
ἄκανθαι· ἄκανοι, ῥάχιες
ἀκανθές (ἦεν?)· ἀκανθῶδες
ἀκανθίας· τέττιγος εἶδος
ἀκάνθι[ν]ον· ῥάμνος. καὶ ἐχῖνος (ad ἀκανθίων) [88]
ἄκανθοι· λευκή, ἡ (καὶ?) μελάμφυλλος [90]
ἀκανθόνωτος· ἐχῖνος
ἄκανθος· περίραμμα ὑφασμένον. καὶ ζῷον, φυτόν, καὶ πτηνόν
ἀκανθυλλίς (Eubul. fr. XIV p. 268)· στρουθοῦ γένος (Arist. HA VIII 5, 4)
ἀκαπήλευτος· ἀνόθευτος

ἀκάρα· τὰ σκέλη. Κρῆτες
† ἀκάραν· ἀκαρῆ
ἀκαρεῖ· βραχεῖ. ταχέως
ἀκαρές· τὸ περὶ τῷ μικρῷ δακτυλίδιον
† ἀκαρέως· ὁλοσχερῶς
ἀκαρής· ἀντὶ τοῦ ἀκαριαίου. ἐνίοτε δὲ τὸ βραχύ, ὃ οὐδὲ κεῖραι οἷόν τε
ἀκαριαία ῥιπή (ῥοπή)· ὀλίγη, μικρά
ἀκαριαῖον· τὸ πρόσφατον. ἢ ἄναρχον. ἢ ἀκέφαλον. τὸ βραχύ. τὸ ὀλίγον
ἄκαρνα· δάφνη
ἀκάρναξ· λάβραξ (IGSchneider Arist. HA p. 678)
ἄκαρον· τυφλόν
ἄκαρπον (Plat. Tim. 91 C)· ἄγονον
† ἀκαρσύας· ὁ ἀνίκητος
ἀκαρτέρητος· ἀνυπομόνητος
ἄκασκα (Cratin. fr. V p. 88)· ἡσύχως, μαλακῶς, βραδέως [2310]
† ἀκασμένα· ἀναπεπαυμένα. ἡρμοσμένα
ἀκαστόφρων· συνετός (cf. Ν 115)
ἀκαταγώνιστον· ἀήττητον
ἀκαταγνώστως· ἀνεπιλήπτως
ἀκαταιτίατον· ἀνέγκλητον, ἀκατηγόρητον
ἀκατάληκτον· ἄπαυστον. λήγειν γάρ ἐστι τὸ παύειν
ἀκατάλληλον· ἀνάρμοστον, ἀκατάστατον [18]
(ἀ)κατάσειστον· βέβαιον, ἑδραῖον, ἀσάλευτον
ἀκατασκεύαστον· ἀφιλοκάλητον
ἀκατεύ[ā]ναστον· ἀκοίμητον
ἀκάτια· ὑποδημάτων εἶδος. ἢ τὰ μεγάλα ἄρμενα
ἀκάτιον· τὸ ἐν ἀκατίῳ ἱστίον. ἢ ὁ διοπεύων τὴν πόλιν ἄρχων. ἢ ὁ δικαστής. ἢ ὁ μέγας ἱστός. ἢ ναῦς, ἤγουν πλοῖον. ἔστι δὲ καὶ φιάλη (cf. ἄρμενον), ἴσως διὰ τὸ ἐοικέναι στρογγύλῳ πλοίῳ [24. 25]

COD. 73 ἀκάμαντον — Ἀντίνορος — ἐπὶ Ἀκ. 79 ἀκαμπιόδρομοι — κάμποι — ἀποδέδεικτο 82 ἀκάνθαρος 84 ἀκάνθαια, ἀκανοί 87 ῥάμνος καὶ ἐχῖνος (ει, δ) 89 ἀκάνθα — μελάμφυλλον 94 ἀκαμπίλευτος 97 ἀκαρῇ 98 τῷ παρὰ 2300 κ.ραιον οἷοτε 2302 ἀνάρχιον 9 ἀκάσκα 16 ἀκατάληπτον 23 ἄντιον — διοππεύων

HES. 67 ἀκαλῆφαι· κνῖδαι (Moer. Att.) 69 ἀκαλαρείταο (Π 422)· ἀκυμάντου, πράως ῥέοντος 78 ἀκαμπής (Iob. XXVII 13 Th.)· σκληρός 81 ἀκαμπίας· ὁ εὐθὺς δρόμος, ἢ δρομεύς 83 ἀκανία ξυλίνου (Iesai. XXXIV 13?) 88 ἀκάνιον· ἀκάνθιον 90 ἀκανθόν· ἄγναπτον (ad ἄκναφον) 2310 ἄκαστος (ἀκέαστος)· ἡ σφένδαμνος (ἢ) 18 ἀκαταμάχητον (Sapient. V 20)· ἀνίκητον, ἀήττητον 24 ἀκαχέατοι (Μ 179)· λελυπημένοι 25 ἀκηχεδᾶται (Ρ 637)· λυπεῖται

ἀκαχ[ε]ίζεο (Z 486)· ἐν ἄχει γίνου, λυποῦ
ἀκαχεῖν· συσχεῖν. λυπῆσαι [28]
ἀκαχμένον ἔγχος (Ξ 12)· ἠκονημένον δόρυ, ἐστομωμένον
ἀκαχῦναι (Antimach. fr. CVIII)· ἀνιᾶσθαι [31]
ἀκεᾶνες· ἰχθύες ὑπὸ Ἀμπρακιωτῶν
ἀκεανοί (Pherecr. fr. XVII p. 345)· οἱ μὲν τὰ ἐν τοῖς φακοῖς στρογγύλα. οἱ δὲ σπέρμα οὐχ ἑψόμενον, οὐδὲ διαιρούμενον
ἀκέαστος· ἄκλαστος. (ἡ σφένδαμνος ⟨v. ἄκαστος⟩)
ἀκέεσθαι (Hippocr. de fract. 534, 13)· θεραπευειν
ἀκελλεά· ἔκλεψαν οἱ Ταραντῖνοι ⟨v. ἀπεκέλλερεν⟩
ἀκέλευθα· ἄνοδα. καὶ ἐν θυτικῇ σημεῖον, ὅταν μὴ ᾖ κέλευθος
† ἀκέλευμνον· οὐ βεβηκὸς ἀσφαλῶς. οἱ δὲ τὸν σκληρὸν σίδηρον [39—45]
ἀκέοντε (ξ 195)· ἡσυχάζοντες
ἀκεόντως· ἀψοφητὶ καὶ ἡσύχως
ἀκέουσα (A 565)· ἡσυχάζουσα
ἀκέουσι (Hippocr. II p. 115)· θεραπεύουσι
ἄκερα· ἔνδυμά τι πολυτελές
ἀκέραια (Xen. Cyr. VI 2, 11)· σῶα. ἀβλαβῆ
ἀκέραιον ἀνεπίπληκτον (Eur. Or. 922)· καθαρὸν ἄκακον
ἀκερδής· βλαβερός. ἀνωφελής ⟨cf. ἀκοραῖος⟩ [54]
ἀκερσίλα· μυρσίνη. Σικελοί [56]
ἀκερσεκόμης (Y 39)· ὁ ἄκαρτος τὰς κόμας. ἐξ οὗ δηλοῦται τὸ ἀπενθές. διὸ καὶ Φοῖβος λέγεται ὁ Ἀπόλλων, καθαρὸς ὢν παντὸς πάθους
ἀκέσασθαι (Herod. IV 90)· ἰάσασθαι [59]
ἀκέσεων· ἀποθεραπεύσεων
ἄκεσιν (Herod. IV 90. 109)· ἴασιν [62]
ἀκέσμιον· ἰάσιμον
ἀκεσμόν· θεραπείαν, ἰατρείαν [65. 66]
Ἀκεσταῖοι ὄχοι· Σικελικὰ ὀχήματα (Soph. fr. 606) [68]
ἀκεστήριον· ἠπητήριον
ἄκεστρον· φάρμακον. Σοφοκλῆς Παλαμήδῃ (fr. 436) [71]
ἀκεστῶν· θεραπευτῶν [73]
ἀκέστωρ (Eur. And. 901)· ἰατρός. θεραπευτής
ἀκεύει· τηρεῖ. Κύπριοι ⟨ε 247?⟩
ἀκεώμεθα (N 115)· θεραπεύωμεν
ἀκέων· ἡσυχάζων, καὶ ἡσυχάζουσα
ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν (Δ 22)
ἢ ἐκπλαγεῖσα [78]
ἀκή· αἰχμὴ σιδήρου. ἡ ἡσυχία. ἡ θεραπεία (Hippocr. III p. 285 K). ἢ ἰάματα ⟨ad ἄκη⟩ [80. 81]
ἀκηδέες· ἀφρόντιδες (ρ 319). ἄταφοι. ἄλυποι (Ω 526) [83. 84]
ἀκήδεσεν (Ξ 427)· ἠφροντίστησεν
ἀκηδέστως (X 465)· ἀνηλεῶς. ἀφροντίστως (Ω 417) [87]
ἀκηδία [ἀ]λυποῦσα [89—91]
ἀκήδωτος ⟨ευτος⟩· κηδείαν μὴ ἔχων
ἀκήλη[ο]τος (κ 329)· ἀπαραλόγιστος. ἀκολάκευτος. ἀμετάβολος [94]
ἀκήματα (O 394)· ἰάματα
ἀκήμων· ἐκκεχυμένος

COD. 26 ἐναχῆ 29 ἀκαχίμενον (ὁ) 32 ἀκεανές 33 ἀκεαναί (36: ad ἀκέλλω = βλέπω) 38 βεβχκς 46 ἀκέοντες 47 ἀκέοντος — ἡσύχως. σύνηθες ... βραχέων 64 ἀκεσμον ⟨cf. πρὸς ἀκ.⟩ 67 ἀκεσταιοιοχοι 69 ἠ πητήριον 77 ἀκεωνήν 82 ἀκηδεεῖς 85 ἀκηδέσεν

HES. 28 ἀκαχήμενος (E 24)· λυπούμενος 31 ἀκαχοῖτο (Θ 207)· λυποῖτο 39 ἄκεν (Δ 191)· ἅτινα (ἄν) 40 ἀκεῖσθαι (Eur. Med. 199)· ἰᾶσθαι. παραιτεῖσθαι 41 ἀκεινά· κέντρον βοῶν ἀρότρου ⟨ἄκαινα⟩ 42 ἀκείνης· ἀκοινώνητος 43 ἀκεῖον· τὸ φάρμακον [καὶ ἕτοιμον] 44 ἀκειωμένον (ξ 383)· ῥάπτοντα. καὶ ἰώμενον σύνηθες δὲ τῷ ποιητῇ, τοῦ μέτρου ἕνεκα χρῆσθαι τοῖς βραχέσιν ἀντὶ τῶν μακρῶν, καὶ τοῖς μακροῖς ἀντὶ τῶν βραχέων 45 ἀκέοντο (X 2)· ἐθεραπεύοντο, ἰῶντο 54 ἀκερχές· ἀπενεχθές 56 ἀκερσεκόμος (Y 39)· τὴν κόμην μὴ κειρόμενος 49 ἀκέσαιο (Eur. Hec. 1067)· ἐξιάσαιο 62 ἀκέσματα (O 394)· ἰάματα 65 ἄκεσον· ἄπονον ⟨ἀκεσίπονον⟩ 66 ἀκεσταί (N 115)· εὐίατοι 68 ἀκέστρια· ἠπήτρια (Moer. Att.) 71 ἀκεσταὶ φρενεσθλῶν (N 115)· μεταφορικῶς, εὐίατοι καὶ εὐκατάλλακτοι. λέγεται δὲ καὶ ὀχήματα Σικελικὰ ἀπὸ πόλεως Σικελίας 73 ἀκέοντο (B 448)· θεραπεύοντο, ἰῶντο 78 ἀκέταί (N 115)· ἐπιατοι. ἀκατάλλακτοι 80 ἀκηδέα (ζ 26)· ἀταλεπώρητα 81 ἀκηκέδαται (P 637)· λύπη κατέχεται 83 ἀκηδής· αἰσχύνη. ὕβρις. ἀμέλεια 84 ἀκηδεῖς (Ψ 70)· ἀφροντίστους ⟨ιστεῖς⟩, ἀμελεῖς 87 ἀκηδής· ἄταφος (Ω 454). ἄλυπος 89 ἀκηκές· μέγα ⟨ταναηκές⟩ 90 ἀκήδιστοι (Z 60)· κηδίας μὴ τυχόντες 91 ἀκήδιτον· ἀθέλεκτον. σκληρόν ⟨ἀκήλητον· ἄθελκτον⟩ 94 ἀκηλίδωτον (Sapient. VII 26)· ἄσπιλον, καθαρόν

ἀκήν· ἡσυχίαν

ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ (Γ 95)· ἀντὶ τοῦ ἥσυχοι καὶ ἐκπλαγεῖς, ἢ ἀχανεῖς

ἀκὴν ἧγες· ἡσυχίαν ἦγες

ἀκήνιον· ἡσύχιον

ἀκηράσιον (ι 205)· ἄφθορον, ἄφθαρτον, ἀκέραιον. καθαρόν. θεῖον. ἁγνόν

† ἀκῆραι· ἀκρόταται

† ἀκήρεα· ἀβλαβῆ

ἀκηρεσία· ἀφθαρσία

ἀκήρια (Callim. Ap. 41)· ἀκέραια, σῶα

ἀκήριοι· ἄψυχοι (Π 100). ἄφθαρτοι (μ 98). ἄνοσοι

ἀκήρυκτον· ἄγνωστον (Eur. Heracl. 89). ἀφανὲς δὲ Σοφοκλῆς Θυέστῃ (fr. 241)

ἀκήρυκτος (Soph. Tr. 45)· ἀνεπικηρύκευτος

ἀκήρυ(κ)τος (Dem. 314, 16)· μέγας τις. ἀδιάλλακτος

ἀκῆσκος· τάλαρος

ἀκητόν (Crelice)· κράτιστον

ἀκηχεδόνες· λῦπαι

ἀκήχεται· ἀδημονεῖ [14—15]

ἀκιβδήλευτος· ἀκακούργητος, ἄδολος

ἀκίβδηλον· καθαρόν, ἁγνόν, σεπτόν. ἢ δόκιμον, ἀπαρεγχείρητον, ἐπὶ νομίσματος (Plat. Legg. XI 916 D)

ἀκίδας· τοῦ βέλους τὰς ὀξύτητας

ἀκιδνόν· ἀσθενές. εὐτελές

ἀκιδνότερον (σ 130)· ἀσθενέστερον, ταλαιπωρότερον, ἀθλιώτερον [21]

(ἀκιδωτὸν) ὅρμον· ἐπὶ τῆς κατασκευῆς

ἀκιδρωπάζω· ἀμβλυωπῶ

ἄκικυς (ι 515)· ἀσθενής, ἀδύνατος, κατὰ στέρησιν, ἤτοι τοῦ κινεῖν, ἢ τῆς κίκυος, ἥ τις περὶ τὴν κίνησιν λέγεται ἰσχύς ...

† ἀκίμων· ἑτοίμων ⟨cf. 2343⟩

ἀκιναγμός· τιναγμός, κίνησις

ἀκινάκης· δόρυ, Περσικὸν ξίφος

ἄκινος· πόα τις [29]

ἀκίονες· ἀστήρικτοι

ἀκιρῆ· ἀσθενῆ. οὐκ ἐντεταμένα ⟨cf. κίρων⟩

ἀκιρί· καλόν

ἀκιρίς· λύχνος ⟨cf. κῖρις⟩

ἀκιρός· ὁ βορρᾶς (Circius?)

ἀκιρῶς· εὐλαβῶς. ἀτρέμας

Ἀκὶς (Herod. III 117)· ποταμὸς Ἀσίας. ἢ ἐν Κατάνῃ (Theocr. I 69). ἢ ὅπλον, ἢ βέλος σιδηροῦν, (Hippocr. III p. 568 K.) ἢ τὸ σιδήριον τοῦ βέλους ⟨ad Ἄκης Ἄκις ἀκίς⟩ [37]

ἀκίχητα (Ρ 75)· ἀκατάληπτα ⟨v. ἀχίκητα⟩ [39]

ἀκιώτατοι (Hesiod. opp. 435=405)· ἄσηπτοι. Κὶς γὰρ θηρίου γένος

ἄκκαθεν· ἄναλθεν ⟨ἄνωθεν⟩

ἀκκαῖον· εὐκαταφρόνητον

ἀ.καλανσίρ· ἀκανθυλλίς, παρὰ Λάκωσιν

ἀκκίζειν· γυναικίζεσθαι. προσποιεῖσθαι. μωραίνειν [40—55]

ἀκκόρ· ἀσκός. Λάκωνες

ἀκκός· παράμωρος. (ἐπι) λέγεται δὲ παιδίοις, ὡς μωροῖς

ἀκλάδας· ἀμπέλους ἀκλαδεύτους. Αἰολεῖς

ἄκλεπτοι· οὐ παραλογιζόμενοι, ἀληθεῖς. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ (fr. 623)

ἀκληΐδας. ἄζυγας

ἄκλητα· τὰ οὔπω κλειζόμενα, τὰ τῶν Βακχίων

ἄκμα· νηστεία. ἔνδεια

ἀκμάζει· νεάζει, νεωτερίζει. αὔξει

ἀκμαία· ἀκμάζουσα, θάλλουσα

ἀκμαιοτάταις· νεωτάταις [67]

ἀκμαίων· ὀξέων

ἀκμή· νεότης. ἡλικία

ἀκμὴ καλεῖ (Eur. Hec. 1042)· καιρὸς καλεῖ

COD. 98 σιωπὴν 13 ἀδημονεῖ [14] καὶ ἀκιδᾶται 2417 ἀκίβδιλον — νομίσματα 23 ἀκιδρωνάζω· ἀμβλυοπῶ 24 ἀκικύς — κικῦνος — ἴσχουσι 27 ἀκινάκις
ἀκ
31 ἀκηρῆ 32 ἀκηρί cf. EM. 48, 50 43 ἀκάνθυλλι ⟨Glossa scribenda ἀκαλανσίρ⟩ 59 φαίδραις ἀκληείδας 64 ἀκμαῖα

HES. 14 ἀκί (Iob. VIII 11 Theodot.)· φυτόν τι 15 ἀκιανώτερον (σ 130) ἀσθενέστερον 21 ἀκίδωτον (Proverb. XXV 18)· βέλος χωρὶς σιδήρου. [ἢ] 29 ἀκίμενοι (Π 29)· ἰώμενοι. μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν 37 ἀκίσιν (Iob. XVI 10)· ὀξύτησιν
ες
39 ἀκίδις· τὰ σιδήρια τοῦ βέλους 45 ἀκκίζεται· ὀξύνεται 46 ἀκκισμός (Philem. fr. I 14 p. 4)· προσποίησις (Moer. Att.) 47 ἄκκελα (δ 728)· ἄδοξον 48 ἀκλεῶς (Χ 304)· ἀδόξως 49 (ἀκλεές Η 100)· ἀκλεεῖς, ἄδοξοι 50 ἀκλήρῳ (λ 490)· ἔχοντι μὴ κλῆρον μηδὲ οὐσίαν, ἤτοι πτωχῷ 51 (ἀκ)ληρεῖ (II Macc. XIV 8)· οὐ μετέχει 52 ἀκλητον· ἀνώνυμον 53 [ἀκλινής· ἀνυπότακτος] 54 ἀκλυδόνιστον· ἀτάραχον 55 ἀκλόνητος ... κλόνος γὰρ ἡ ταραχή 67 ἀκμαῖς (II Macc. XII 22)· ὀξύτησιν

ἄκμηνος· ἄσιτος, νῆστις (Τ 346), ἄγευστος ἄρτου (Τ 163) [71]

ἀκμῆτες (Π 44)· μὴ κάμνοντες, ἀκοπίαστοι

ἀκμητί· ἀκαματεί

ἄκμητοι· ἀκοπίαστοι [75]

ἀκμοθέτῳ (Σ 476)· τῷ κοιλώματι, ἐν ᾧ ὁ ἄκμων τίθεται

ἄκμονα· ἀλετρίβανον. Κύπριοι

Ἀκμονίδης· ὁ Χάρων. καὶ ὁ Οὐρανός (Antimach. fr. XLII Callim. fr. CXLVII). Ἄκμονος γὰρ παῖς (Alcman. fr. 108)

ἄκμων· ἀπαθής (Callim. Dian. 146). Κρόνος. οὐρανός ⟨açman⟩. ἢ σίδηρον, ἐφ' ᾧ ὁ χαλκεὺς χαλκεύει. ἔστι δὲ καὶ γένος ἀετοῦ [80. 81]

(ἄκναπτον)· ἀκόλαστον

ἄκνηστις (κ 161)· τὸ μέσον τῆς ῥάχεως, ὅπερ κνήσασθαι ζῷον ἀδυνατεῖ

ἀκοάζῃ· ἀκούεις

ἀκοαστῆρες· ἀρχή τις παρὰ Μεταποντίοις [86]

ἄκοιτις· ἡ ὁμόκοιτις. γυνὴ σύγκοιτος [88]

ἀκόλακοι· οἱ οὐκ ἂν κολακευθεῖεν

ἀκολασία· ἀκρασία. ἔλλειψις τῆς σωφροσύνης. ἡ εἰς τὰ ἀφροδίσια καταφέρεια (Plat. Tim. p. 86 D)

ἀκόλαστον (Plat. com. fr. II p. 648)· θρασύ. κακόν. ἀσελγές

ἀκόλουθος· ὁ νεώτερος παῖς (Eupol. com. p. 484). θεράπων δὲ ὁ περὶ τὸ σῶμα

ἀκόλους (ρ 222)· ψωμούς. παρ' ὃ ἡ τροφὴ ἀχόλους ποιεῖ καὶ ἡμέρους τοὺς φαγόντας [94—96]

ἄκομ· ἀκούσιον. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι Τυράννῳ ⟨imo ἐπὶ Κολωνῷ 977⟩

ἄκομψον· ἀπάνουργον, ἁπλοῦν. Ἀρχίλοχος (fr. 157 cf. Eur. fr. 476)

ἀκονᾷ· θήγει, ὀξύνει

ἄκ(ο)νδος· ἄχαρις. Κονδὰς ⟨cf. κόννος⟩ γὰρ χάρις ἐστίν

ἀκονιτί (Thucyd. IV 73, 2)· ἀμαχητί. ἢ χωρὶς κονίσεως

† ἀκονήτως· ἀκοπιάστως, ἀπόνως [2503]

ἀκοντίαι (Nic. Ther. 491)· ὄφεις τινές. λέγουσιν καὶ [ἀ]κοντίλοι

ἀκοντιάς· βοτάνη τις οὕτω καλουμένη, τοὺς κύνας θεραπευομένη τῶν † τῆς δάκης ὄφεων

ἀκοντίζει· ἄνω ῥίπτει

ἀκοντικόν· φάρμακον οὕτω καλούμενον

ἀκόντιον· δοράτιον, μικρὰ λόγχη. ῥάχιν δὲ Αἰολεῖς ⟨cf. ἄκανθα⟩. καὶ στρατεύματος μέρος Ἀγριάνων Μακεδόνες

ἄκοποι· ἀτρίμητοι ⟨ad ἄκλονοι⟩. ἄτρωτοι, ἄπληκτοι [10. 11]

ἀκοράζεσθαι (Siculi)· ἀκροᾶσθαι [13]

† ἀκορραί ⟨ἀγωρβαί Cyr. 212⟩· ἄκανθαι

ἀκόρετος (Aesch. Ag. 1117)· ἄπληστος, ἀκόρεστος

ἀκόρητος (Η 117)· ἀπλήρωτος. ἄσωτος

(ἀκόρ.ητος (Ar. Nubb. 44)· ἀκόσμητος ἀσάρωτος. κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν παρὰ Ἀττικοῖς)

ἄκορνα (Theophr. I 10, 6)· ἀκανθῶδες φυτόν

ἀκορνοί· ἀττέλεβοι

ἄκορον· πόα τις, βοτάνη [21]

ἀκόρσωτον· ἀκτένιστον, ἄκαρτον. ἀξύλιστον

ἄκος· ὑγεία, θεραπεία, φάρμακον. καὶ † γενεά [24]

ἀκοστή· κριθὴ παρὰ Κυπρίοις

ἀκοστήσας (Ζ 506)· κριθιάσας, ἀδδηφαγήσας, κατὰ τοὺς γλωσσογράφους, ἀπὸ τοῦ ἄκος λαμβάνειν. τίθησι δὲ τὸ ἄκος ἐπὶ τῆς ἀποπαύσεως τοῦ τε λιμοῦ καὶ τῆς δίψης

COD. 83 ἀκνηστίς 87 ὁμοκοίτης 90 καταφερεῖα 91 ἀσελγὲς ὑβριστικὸς ⟨Proverb. XX 1⟩ 97 ἄκων — ἡδύποδι 98 Ἀρχίλοχος. οὐκ εὐδιακείμενον. ἀκονᾷ 99 θίγει 2501 ἀκονητί et ἀκονήσεως 8 ῥάχην δὲ Μακεδόνες — ἀγριανῶν αἰολεῖς 9 ἄκονοι 15 ἀκόρευος — ἀκόρεστος ἀράρωτος 16 ἄσωτος. ἀκορνά 22 ἀκόρωδον 25 ἄκους λ. — θει — τὸν δὲ ᾅδην

HES. 71 ἀκμήν· ἔτι (Moer. Att. e Xen. Anab. IV 3, 19) 75 ἀκμοθέτοις (Σ 410)· τοὺς τόπους, ἔνθα κεῖνται οἱ ἄκμονες 80 ἀκάαπτον ⟨ἄκαμπτον⟩· ἀκατάκλαστον 81 (ἄκναπτον· ἄγναφον ἱμάτιον. καὶ (Moer. Att.) 86 ἀκινίησιν (Ξ 213)· αἱ ἀγκάλαι 88 ἀκαλλαρίταο (Η 422)· πράως ῥέοντος ἀκμσ̓ [τ,] 94 ἀκόμνιον· σιμόν 95 ἀκομιαστεῖ (φ 284)· ἀμελία 96 ἀκόμης· οὐκ εὐδιάκονος οὐδὲ πανοῦργος 2503 ἄκοντες· ἀκοντίζοντες ⟨ὄντια Λ 551⟩. μὴ θέλοντες 10 ἀκοντιστύν (Ψ 622)· ἀκοντισμόν 11 ἀκόντων (Δ 137)· ἀκοντίων, δοράτων 13 ἀκοραῖος· βλαβερός, ἀνωφελής ⟨cf. ἀκερδής⟩ 21 ἀκορύφα (ex onomastico), ἀναρίθμητα, πολλά ⟨v. ἄκριτα⟩ 24 ἄκοσμα (Β 213)· ἄτακτα, ἀπρεπῆ

πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν (X 2)
ὁ δὲ Ἀριστόνικος, ἐν ἄχει (στάσεως) γενόμενος, διὸ ἐπιφέρει·
δεσμὸν ἀπορρήξας θείει πεδίοιο κροαίνων (Z 507)
ὃ καὶ βέλτιον εἴρηται. τινὲς δὲ ἄδην πληρωθείς [27]

ἀκόστιλα· ἐλάχιστα

ἄκοτον· ἀόργητον [30—39]

ἀκοῦ (Soph. Tr. 1035)· θεράπευε

ἀκουάζεσθαι· αἰσθάνεσθαι (ε—ε, ν 9) ἀκούειν

ἄκουρον (η 64)· μὴ γεννήσαντα παῖδα ἄρρενα

ἀκουσείων (Soph. fr. 897)· ἀκουστικῶς ἔχων

ἀκούσιος· ὁ μὴ θέλων

(ἀκουσίως)· ἀπροαιρέτως Eur. [46]

ἄκρα (Xen. Hell. VI 1, 3)· ἀκρόπολις. ἀρχή (Theocr. XV 142), ἢ τέλος

ἀκράαντον (B 138)· ἀτελείωτον

ἀκραγεῖς (Aesch. Prom. 803?)· ἀπεχθεῖς [50]

ἀκράδαντον· ἄσειστον, ἀσάλευτον

ἀκραῆ (β 421)· ἄκρως πνέοντα, οὔτε σφοδρῶς, οὔτε ἐλλειπόντως

† ἀκραγές· δυσχερές. σκληρόν. ὀξύχολον.

ἄκραι· † κρόταλα ⟨ἀκρότατα⟩

† ἀκραίας· ἄκροις [56]

† ἀκραίνει. ἀκρατεῖ

ἀκραιφνές· καθαρόν (Eur. Hec. 537). ἀληθές

ἀκραιφνέστερον· ἀληθέστερον

ἀκραιφνής· καθαρός. ἀκριβής. ἀληθής [61. 62]

ἀκραμύλα (Tarentini)· κοχλίας ⟨ἁ κραδαμύλα· ὁ κ.⟩ [64]

† ἀκραινῶς· ἐγκρατές, ἄκρανον

ἀκρασίας· ἀνωμαλίας, παρὰ τὸ μὴ συγκεκρᾶσθαι. τὸ μὴ κατὰ νόμους (συνουσιάζειν EM 52, 4) [67. 68]

ἀκρατές· ἀσθενές. Εὐριπίδης Αἰόλῳ (fr. 41)

ἄκρατος· ἀμιγής. ἀσυγκέραστος

ἀκρατῶς (Plat. Legg. IV 710 A)· ἀνυπομονήτως

ἀκραχολία (cf. Hippocr. III p. 647)· ἡ πρόχειρος ὀργή

ἀκρέα· παῖς θήλεια. Μακεδόνες

Ἀκρέα· ἡ Ἀθηνᾶ. καὶ ἡ Ἀφροδίτη

ἀκρεμόνες· βλαστοί. κλάδοι

ἄκρη λόγχη· κέρκος (cf. Ar. Thesm. 239). ἢ μικρόν ⟨ad ἄχαρι⟩

† ἀκρήμορον· ἀστεργές

ἀκρήμονες· κλάδοι, καὶ βλαστοί. ἢ ἀκρέμονες ⟨sic⟩

ἀκρήπεδος· ἡ ⟨γῆ⟩ ἀγαθή

ἀκρής· ὁ διά τινα ἔκπληξιν ἄφωνος γενόμενος

† ἀκρηθής· ἄψεκτος

ἄκρης πόλιος (Z 257)· διαλελυμένως τῆς ἀκροπόλεως

ἀκρηστής· δοῦλος [84]

† ἀκρηστόλουχος· δοῦλος [86]

† ἀκρίζων· ἄκροις ποσὶν ἐπιπορευόμενος. Εὐριπίδης Οἰνεῖ (fr. 574)

Ἀκρία· ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Ἄργει, ἐπί τινος ἄκρας ἱδρυμένη, ἀφ' ἧς καὶ Ἀκρίσιος ὠνομάσθη. ἔστι δὲ καὶ ἡ Ἥρα (Eur. Med. 1379) καὶ Ἄρτεμις καὶ Ἀφροδίτη προσαγορευομένη ἐν Ἄργει, κατὰ τὸ ὅμοιον ἐπ' ἄκρῳ ἱδρυμέναι

COD. 42 ἄρρενα . τὸν μὲν .... ἡ λέξις . ἀκουσείων· 43 ἀκουστιῶν 48 ἀτελειώτατον 49 ἀκραγῆς ἀπαχθῆς 52 προεόντα — ἐλλιπόντως 53 ὀξύχολον, ἀσθενές 57 ἀκραινίαις] ἀκραίνει· ἀκρατεῖ [αἱ πρῶται 65 ἄκρανον, τὸ μὴ κατὰ νόμους 66 συγκεκρᾶσθαι . ἀκρατίαν· ἀκρασίαν 72 ἀκραχολεία 73 ἀκρεαπαῖς 75 ἀκρέμονες 76 ἀκρηλόγχη 82 διαλελυμένος ὅ ἐστι διῃρημένος τῆς 87 σινεῖ 88 ἀκρίσιος

HES. 27 ἄκοσμον (ex onomastico)· ἄτροπον, ἄτακτον, ἄμορφον 30 ἀκουάζεσθον (Δ 343)· τιμῆς ἀξιοῦσθαι ⟨ε⟩ 31 ἄκουεν (η 11)· ἤκουε 32 ἀκουέμεν (c. c. α 370)· ἀκούειν 33 ἄκουσα· ἤκουσα (A 396). ἢ μὴ βουλομένη 34 ἀκούσαμεν (B 194) ἠκούσαμεν 35 ἄκουσμα· φήμη ⟨Moer. Att.⟩ 36 ἀκουστήσας· διδάξας ⟨ἀκουτίσαι· διδάξαι Psalm 65, 6. 75, 8⟩ 37 ἀκουσίως (Iob. XXXI 33 al.)· ὁ μὴ θέλων, παρὰ προαίρεσιν 38 ἀκουσθήσομαι (Byzant.)· ἀκούσω 39 ἀκουστόν (LXX)· μέγα. παρὰ τὸ ἀκούεσθαι λαλητόν Post ἄρρενα gl. 42: τὸν μὲν ἄκουρον ἐόντα (....) ἀργυρότοξον Ἀπόλλωνα (.........) μίαν οἰεσθαιδα λιπόντα τῶν ἄπους ἡ λέξις 46 ἀκόχρητον· ἀπλήρωτον 50 ἄκοφον· ἀδρανῆ 56 ἀκραινίαις (O 653. 4)· αἱ πρῶται πρὸς θαλάσσης 61 ἀκράχιον· ἀκέραιον ⟨ad ἀκήρασιον⟩. πρόσφατον ⟨cf. ἀκαριαῖον⟩ 62 ἀκραέα· οὔριον 64 ἄκραγον· ἀδιαρίπιστον ⟨ad ἄκροτον⟩, ἀστεργές ⟨ad ἄκρατον, cf. ἀκρήμορον et Empedocl. 144⟩ 67 ἀκρατίαν· ἀκρασίαν ⟨Plat. Rep. II p. 53 Schn.⟩ 68 ἀκρατῆ· ἄπρακτα. ἀκράτητα ⟨ἀκρότητα⟩ 84 ἀκρῆστις ⟨ἄκνηστις⟩· ῥάχις, καὶ ἄκρα 86 ἄκρητοι (B 341)· ἀχώριστοι, ἀδιάκριτοι ⟨ad ἄκριτοι⟩. αἱ δι' ἀκεράστου οἴνου γινόμεναι (θυσίαι)

ἀκρίαι (Herod. VI 20?)· τὰ ἄκρα τῶν ὀρέων

ἀκριας (ι 400)· ἄκρας, ἀκρωρ(ε)ίας

ἀκρίβεια· ἡ ἀκριβὴς κατάληψις

ἀκριβές· ἄκρον. Εὐριπίδης Φιλοκτήτῃ (fr. 800) [93]

ἀκριβολογεῖται· ἀκριβῶς ἐξετάζει [95]

ἀκρινόμος· ὕλης ἐπιμελητὴς παρὰ Λάκωσιν

† ἄκριον· ποῖον

Ἀκρισίας· Κρόνος παρὰ Φρυξίν

ἄκριστιν· κλέπτριαν ⟨πέπτριαν⟩ ἀλετρίδα. Φρύγες [2600]

ἀκρίστιος· ἡ ἐπάνω τοῦ ἱστοῦ καθεζομένη. ἔστι δὲ ἡ ἄτιμος [2. 3]

† ἀκριταγών· πολύγωνον ⟨χραταιγών· πολύγονον?⟩

ἀκριτοβάται· ἀρχή τις παρὰ Ἐφεσίοις τῆς Ἀρτέμιδος θυσιῶν [6]

ἀκριτόμυθε (Β 246)· πολλὰ καὶ ἀδιάστολα καὶ ἀδιαχώριστα λέγων, ὅ ἐστι συγκεχυμένα καὶ ἀδιάτακτα, ἢ ἀδιανόητα καὶ ἄλογα. κριτήριον (γὰρ) τῶν φρονίμων ὁ λογισμός, τῶν δὲ ἀφρόνων τὸ πάθος, ἄλογον καθ' ἑαυτό

ἄκριτον· πολύ. καὶ ἀδιάστατον, καὶ ἀδιαχώριστον (Η 337)

ἀκριτόφυλλον (Β 868)· πολύφυλλον, οὐ διακρῖναι τὰ φύλλα οὐκ ἔστιν

ἀκριτόφωνοι (Θ 294?)· (βαρ)βαρόφωνοι. συγκέχυται γὰρ ἡ τῶν βαρβάρων φωνή [11. 12]

ἀκροᾶσθαι (Plato Gorg. 488 C et Antipho)· ὑπακούειν, ὑποτετάχθαι

ἀκροβόλαι· αἱ τοῦ ἡλίου βολαί

ἀκροβελίδες (Archipp. fr. III p. 717)· ἄκρα τοῦ ὀβελίτου, ἢ τῶν ὀβελίσκων

ἀκροβολίζει· ἀκοντίζει πόρρω ἰὼν † λίθου

(ἀ)κροβολίζεσθαι (schol. Aesch. Sept. 158)· τὸ ἐν πολέμῳ (προ)κατάρχεσθαι συμβολῶν

ἀκροβολισμός (Thucyd. VII 25, 5)· παρὰ τὸ ἄκρως βαλλόμενον

ἀκροβόλοι· ἀκοντισταί, τοξόται

ἀκροδίκαιον· τὸ ἔσχατον τῆς δίκης [21. 22]

ἀκρόδρυον· πλῆρες μέτρον παρὰ Ταραντίνοις

ἀκροζύγια· τοῦ βοεικοῦ ζυγοῦ τὰ μέσα

ἀκροθάλυπτα· ἀκρόκαυστα

ἀκροθιγῶς· τὸ λαβεῖν τῷ ἄκρῳ τοῦ δακτύλου τι ἢ βραχύ ⟨ἔμβραχυ⟩

ἀκροθινιάζειν· ἀκροθίνια θύειν καὶ ἀπάρχεσθαι [28]

ἀκροθίνιον· ἀπαρχὴ καρπῶν. ἢ σκῦλα, λάφυρα, ἀπαρχαί (Thuc. I 132, 3 Eur. Phoen. 289) [30]

ἀκροθώρακες· (ἡμι)μέθυσοι

ἀκρόκνεφα· πρὸς ὄρθρον [33. 34]

ἀκροκελαινιόων (Φ 249)· ὁ τὰ ἄκρα μέλανα ἔχων φαινόμενα (διὰ) τὸ πλῆθος ὑδάτων. ἅπαξ δὲ εἴρηται ἡ λέξις

ἀκρόκομοι (Δ 533)·.... τὰ ἄκρα τῆς κεφαλῆς κομῶντες [37]

ἀκρομύλη· ἡ γουνὶς μύλων, ἢ μύλος αὐτός [39]

ἀκρόπολις· τὸ ἄκρον τῆς πόλεως

ἀκρόπολον· ἔρημον ἔννομον ⟨ἐρημονόμον?⟩ [42]

ἀκροπόρους (γ 463)· τοὺς ὀβελίσκου(ς) ἐπιθετικῶς. διὰ τὸ περὶ τὸ ἄκρον αὐτῶν πείρεσθαι τὰ κρέα

COD. 92 Φιλοκτίτῃ 2601 ὁ (supra: ἡ) — καθεζομένη (supra: ος) 13 ἀκροβᾶσθαι ⟨cf. Phrynich. Bekk. 366, 28⟩ 15 ἀκροβολίδες· ἀκράτου ὁ. λίθου ἢ 16. 17 ἰών. κροβολίζεσθαι — σύμβουλιῶν 24 ζυγοῦ ἤγουν τὰ μέσα ζεύγλη 27 ἀκροθηνιάζειν· ἀκροθιγγάνειν 29 ἀκροθήνιον — σκυ (supra: λ) — ἀπαρ (supra: χ) 35 ἀκροκελεμνίων — μεγάλα — τε 38 ἤγουνεἰσμύλων 43 πόρεσθαι

HES. 93 ἀκριβῶς· ἄκρως 95 ἀκρίνας· γωνίας. καὶ καθαρός, ἁγνός 2600 ἄκριτα (ex onomastico)· ἀτέλεστα. ἀκορύφωτα. πολλά. μὴ ἀριθμούμενα 2 ἄκριστοι ⟨ἄκριες· τὰ⟩· ἄκρα ὀρῶν, λόφοι, γωνίαι 3 ἄκριτα νείκεα (Ξ 205)· ἀδιακρίτους φιλονεικίας ⟨cf. Euphor. fr. L⟩ 6 ἀκριτομύθους· πολυλόγους, καὶ λίαν ἀδιακρίτους ἔχων τῶν λόγων 11 ἀκροβάζειν ⟨ατεῖν⟩· ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπιβαίνειν 12 ἀκροβημάτιζε (Byzant.)· ἐπ' ἄκροις τοῖς βήμασιν ἵστασο...... 21 ἀκροδρύϊα (Cantic. VII 13)· ἀρχὴ καρπῶν. καρποί 22 ἀκροδρύων (1 Macc. XI 34)· ἀρχῶν καρπῶν δένδρων, ὡς ἐκ τοῦ δρυός 28 ἀκροθεγῶς· λεπτομερῶς 30 ἀκροθινίων (Hebr. IV 7)· ἀπαρχὴ τῶν θινῶν. Θῖνες δέ εἰσιν οἱ σωροὶ τῶν πυρῶν ἢ κριθῶν. ἢ πᾶσα ἀπαρχή 33 ἀκρότης· ἀρχή 34 ἄκροι· ἄκραι. ἢ δοῦλοι ⟨ἅβραι⟩ 37 ἀκροκόρυμβα (Ι 241)· τὰ ἀκροστόλια τῶν νεῶν 39 ἄκρον· μετέωρον, ὑψηλόν (Ξ 292) 42 ἀκροπόλοισιν (Ε 523 τ 205)· ἀκρίας, τοῖς κατὰ τὰς ἄκρας ἀναστρεφομένοις ἐρήμην

ἀκροποσθία (Hippocr. II p. 372 K)· τὰ ἄκρα τοῦ αἰδοίου

ἀκρόσφυρα· γένος ὑποδημάτων γυναικείων

ἀκροτάτων· ὑψηλοτάτων, ἀνωτάτων [47]

ἀκρότητα (Trag. adesp. fr. 66)· πολυκρότητα γενόμενα. ὥστε μηδὲ συγκροτεῖσθαι μηδὲ συμπεσεῖν αὐτοῖς [49 — 51]

(ἀκρότητον)· ἀπαίδευτον

ἄκροτον· ἀδιαρ(ρ)ίκιστον

ἀκροῦν· ὄρους κορυφή ⟨ήν?⟩, ἢ ὄρος

ἀκρουνοί· ὅροι ὑπὸ Μακεδόνων

ἄκρουρον ⟨νον?⟩· ἄκρατον

ἄκρουρα· οὐραί

ἀκρουχεῖ· Ἄκρον ἔχει. Ἄκρον δὲ ὄρος τῆς Ἀργείας, ἐφ' οὗ Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο Μελάμπους, καθάρας τὰς Προιτίδας. Σοφοκλῆς Ἰφιγενείᾳ (fr. 288)

ἀκροφύσια (Soph. fr. 898)· τὰ ἄκρα τῶν ἀσκῶν, ἐν οἷς οἱ χαλκεῖς τὸ πῦρ ἐκφυσῶσιν

ἀκροχάλιξ· ἀκροθώραξ, ἡμιμεθής. Χάλις γὰρ ὁ ἄκρατος οἶνος· χαλᾷ γὰρ τὰς φρένας

ἀκρόχειρ· ἀνδροφόνος [62]

ἀκροχορδόνας (Hippocr. III p. 725 K)· ὄνομα πάθους [64]

ἀκρῶα· σπλάγχνα, ἔντερα ἀκρῶα

Ἀκρωμεῖται (Olympiod. Phot. 60 b, 30)· οἱ μείζονες

ἀκρώμια (Hippocr. I p. 521)· αἱ κατακλεῖδες

(ἀ)κρώνια· ἀθροίσματα. παράστασις, πλῆθος

† ἀκρώνυα (Aesch. Eum. 189)· ἀθροισμός

ἀκρωρείαις· ταῖς ἄκραις τῶν ὀρέων, ἤτοι ἐξοχαῖς, κορυφαῖς. εἰς τρία γὰρ τὸ ὄρος μεμέρισται· εἰς ἀκρώρειαν, εἰς ὑπώρειαν, καὶ εἰς τέρμα. καὶ ἀκρώρεια μέν ἐστιν ἡ κορυφή, ὑπώρεια δὲ τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους, τέρμα δὲ τὸ τελευταῖον

ἄκρως· μεγάλως. ὀξέως

ἀκρώσσει· ἀκροᾶται. ἑκὼν οὐχ ὑπακούει. προσποιεῖται [73—75]

ἀκρωτήρια· τὰ ἐπάνω τῶν ναῶν ζῴδια ἀνατιθέμενα. Δωριεῖς

ἀκρωτηριάσας (Xen. Hell. VI 2, 24?)· τὰ ἄκρα ἀποτεμών [78]

Ἀκταία· ἡ Ἀττική (Callim. fr. CCCXLVIII) πρώτως οὕτως ἐκαλεῖτο. καὶ ἡ ἐκ τοῦ Ἀκτίτου λίθου κατασκευασθεῖσα, τοῦ Πεντελικοῦ

(ἀκταίνει· ἰσχύει. γαυριᾷ, μετεωρίζει)

ἀκταίνειν (Aesch. Eum. 36)· μετεωρίζειν

ἀκταίνουσα· τρέμουσα. ἢ ἀσφαλῶς κρατοῦσα

ἀκταῖοι ἰχθύες· οἱ μὴ πελάγιοι, ἀλλ' αἰγιάλιοι

ἀκταίου· παραθαλασσίου

ἀκταΐζων· ἀκτάζων. προθυμούμενος (βαδίζειν). ἢ ὁρμῆς πληρῶν. ἢ μετεωρίζων

ἀκταϊσμένου· προῃρημένου

ἀκταιωρεῖν· ἀκτὰς φυλάττειν

ἀκτέα· δόρατα. κάμαξ ⟨cf. ἰκτέα⟩

ἀκτέανοι· ἀκτήμονες

ἀκτεῖνος· ὁδηγός. Συρακούσιοι ⟨cf. ἀκτίς⟩

ἀκτερές· ἄταφον

† ἄκτενος ὁριός. ἀξίνης κροῦσμα

† ἀκτεροί· ἄταφοι. αἱ κράνιοι ῥάβδοι

Ἀκτή· τροφή. ἡ περὶ τὸν Ἀθῶ χώρα (Thuc. IV 109, 1) [95—97]

COD. 48 πολυκρότητα αὐτοῖς γενόμενα — συμπεσεῖν. ἀκρότης 57 ἀκρουρά 58 ὄρους — καθαρὰς — Προίτιδας ἤγουν ταῖς Χάρισιν Σοφοκλῆς 60 ἡμιμεθεῖς 61 ἀκρόχειρος 63 ἀκροχάρδονας 67 οἱ κατακλίδες. κρώνια 70 ἐξοχαί, κορυφαὶ — τελευταῖον τοῦ ἄκρους μεγάλως 72 ἀκρωσσεῖ 75 τόπον. ἐκεῖνοί τε ... Πελοποννήσου. ἀκρωτήρια· 79 ἀκτίστου — Πεντελικοῦ. ἀκταίνειν· μετ. (Cf. ἀλεκταίνει) 91 ἀκτερίς· ἄφατον ⟨cf. ἀκτερέϊστον ap. Greg. Naz. VIII 19 p. 225 Dronk.⟩ 93 ἄφατοι — ῥάβδοι. ἡ περὶ τῶν Ἀθῶ χώρα. ἀκτή, τροφὴ ἀκτή· ὁ 95 Cf. 2675

HES. 47 ἀκροτεριάζει· τὰ ἄκρα τέμνει (II Macc. VII 4?) 49 ἀκρότης· ..... 50 ἀκροατήριον (Byzant.)· τόπος ἐν ᾧ συνάγονται ἀκροάσασθαι τὰ μαθήματα 51 ἀκροτόμῳ (Iob. XXVIII 9)· ὀξυτάτῳ λίθῳ, ἢ ὑψηλῷ, καὶ σκληρῷ τέμνοντι 62 ἄκρου· ἄκραι 64 ἀκροβέλια· τὰ ἄκρα τοῦ ὀβελίσκου καὶ τοῦ ὀβελίου ἄρτου ⟨cf. ἀκροβελίδες⟩ 73 ἀκρωτερῆσαι· κόψαι. ἢ ἀχρειῶσαι 74 ἀκρωτηρίοις (Levit. IV 11)· τὰ ἄκρα τῶν ἐντέρων 75 ἀκρωτήριον· ὑψηλὸν τόπον 78 ἀκτάς· αἰγιαλοῖς (M 284), πετρώδεις τόπους 95 ἀκτή· ὁ αἰγιαλὸς καὶ ὁ παραθαλάσσιος τόπος, τῷ προσαράσ(σεσ)θαι αὐτῷ τὰ κύματα, ὅ ἐστι ῥήγνυσθαι καὶ κα[τα]τάσσεσθαι. διὸ καὶ ῥηγμῖνα τὸν αὐτὸν τοῦτον τόπον ἐνίοτέ φησι, διὰ τὴν γιγνομένην τῶν κυμάτων περὶ αὐτὸν ῥῆξιν καὶ ἄραξιν. Ἀκτὴν δὲ καὶ τὸ τελευταῖον τοῦ ἀλφίτου κάταγμα καλεῖν εἴωθεν Ὅμηρος, διὰ τὴν κάταξιν. ὡς ὅταν λέγῃ· ἀλφίτου ἀκτήν (Λ 630 ξ 429) λέγομεν οὖν καὶ αὐτοί, παρὰ τῶν πλωτήρων μαθόντες, ἀκτὰς τοὺς τοιούτους τόπους. Οἶδε δὲ καὶ ἄλλο τι ἡ συνήθεια καλούμενον ἀκτήν, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος οἶμαι τοῖς πλοϊζομένοις λαβοῦσα. (ἐκεῖνοί τε γὰρ εἰς τοὺς τοιούτους τῶν τόπων ἀποβάντες ἑστιῶνται. αὐτή τε τοὺς ἐπ' εὐωχίαις ἀφωρισμένους τόπους ἀκτὰς καλεῖ, κἂν τύχωσι μὴ παραθαλάσσιοι ὄντες. Ἔστι δὲ καὶ πόλις Πελοποννήσου) 96 ἀκτὴ ἐπὶ προύχουσιν (ω 82)· ἐν τῷ ἐξέχοντι μέρει τοῦ αἰγιαλοῦ 97 ἀκτ(ή)μων (I 126)· πένης, ἐνδεής

ἀκτημοσύνη· ἔνδεια
Ἀκτίς· οἰκέτου ὄνομα. παρὰ δὲ Συρακουσίοις ὁδηγός (cf. ἀκτεῖνος). ἢ ναῦς
ἀκτίτης λίθος· ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Ἀκτῆς. Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ (fr. 66) [2701—3]
ἀκτῶν· αἰγιαλῶν
ἄκτωρ· ὁ ἀγωγεύς, ἱμάς, σχοινίον
ἀκτωρεῖ· τὰ παρὰ θάλασσαν φυλάττει
ἀκτώρια· ἀκτάς. ἢ φυλακάς
ἀκτωρούς· γεωρούς. ἢ φύλακας
† ἄκυλον· ἄδοξον (ἄκυδον)
ἀκυητήριον· φάρμακον πρὸς τὸ μὴ κυεῖν γυναικεῖον
ἀκυθῶν· ἀγρυπνῶν
ἀκύκλιος (Plat. com. fr. LXII p. 695)· ἀπαίδευτος
ἀκυλεής· ἀετός
ἀκυλλόν (ἄκυλον EM 55, 1)· τὸ αἰδοῖον. Λυδοί
ἄκυλος (κ 241 Theophr. III 16, 3)· ὁ τῆς πρίνου καρπός. βάλανος ....
ἀκύμων (Eur. Androm. 158)· στεῖρα, ἄτεκνος, μὴ γεννῶσα, μὴ ἔχουσα κύημα
ἀκύμων (Aesch. Ag. 566)· ἀτάραχος [18]
† ἀκυντόν· ἀπρόσιτον (cf. ἄϊκτον)
ἄκυον· ἀτόκιον
ἄκυπριν· ἀμιγῆ. παρθένιον
ἀκύρημα· ἀτύχημα (v. ἀμύρημα)
ἀκυρής· ἀτυχής [24]
ἄκυροι· ἄπειροι.. μακρὰν οὖσαι. κῦρος γὰρ τέλος
ἀκυρολογεῖ· ψευδολογεῖ [27]
ἀκυρῶσαι· ψευδοποιῆσαι
ἄκυτος· ἄτοκος, στερίφη [30. 31]
ἀκχαλίβαρ· κράββατος. Λάκωνες (ἀκχάνθαρ?)
† ἀκχημονικά· καὶ κακοπαθήεντα
ἀκωδώνιστον (Ar. Lys. 485)· ἀδοκίμαστον. κωδωνίσαι γὰρ τὸ δοκιμάσαι λέγεται
ἀκωκάς· ὀξύτητας
ἀκωκή (e. c. ε 16)· ἢ τῆς ἐπιδορατίδος ἀκμή
ἄκων· μὴ θέλων. ἢ τῶν δοράτων (ad ἀκῶν)
ἀκώπητον· ἀπαρασκεύαστον, ἀπὸ τῶν νεῶν τῶν μὴ ἐχουσῶν κώπας. ἢ ἄνοπλον. κώπη γὰρ ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους [39]
ἀκώριαι· ἄκανθαι (cf. ἀκορβαί)
ἅλα· θάλασσαν. ἢ † οἶνος (cf. Esd. VI 9). κόπρια (ρ 455)
ἄλαβα· μέλαν ᾧ γράφομεν
ἀλάβαστος· λήκυθος
ἀλάβαστρον· μυροθήκη λίθος (λίθινος ἢ) ψήφινος
ἀλάβη· λιγνύς. σποδός. καρκίνος. ὑπὸ δὲ Κυπρίων μαρίλη
ἀλάβη· ἄνθρακες
ἀλάβητοι· θόρυβοι (v. χαλαβεῖν)
ἀλαβυτῶ· θορυβῶ (v. χωλάβει)
ἀλαβώδες· ἀνθρακώδες. κεκαπνισμένος [50]
Ἀλαβών· ποταμός [52]
ἅλαδε μύσται (Cratin. fr. XV p. 63?)· ἡμέρα τις τῶν Ἀθήνησι μυστηρίων
ἅλα δῖαν (Α 141)· θάλασσαν (τὴν μεγάλην)
ἀλαζα· αἰσχρά
ἀλαζονεύεσθαι· ψεύδεσθαι. ἢ αἰσχύνεσθαι Ταραντῖνοι
ἀλαζών· ὑπερήφανος. ψεύστης. ἢ ἀπὸ ἄλης ζῶν, ὅ ἐστιν ἄλας (Hippocr. I p. 588 K) [58]
ἀλαθέας ὥρας (Pind. fr. VII p. 230 Bgk)· λέγει γάρ, ὅτι κυκλισμῷ πάντα ποιοῦσιν (φανερά)
Ἁλαί (Callim. Dian. 173; Eur. I. T. 1450)· δύο δῆμοι τῆς Ἀττικῆς [61]
ἀλαιθερές· χλιαρόν. ἡλιοθερές

COD. 2700 ἀκτήτις 15 ἀκῦ 17 ἀκύμωνα· ἀτάραχον (Eur. IT. 1444?) 19 ἀπρόσιτον. ἀκυρής...ἀτύχημα. 20 ἄκυνον (sic)· ἀτ. 21 ἄκυπρον — παρθένιον. ἀκυρόν· παλ. 25 οὖσαν 45 καρκῖνος 51 Ἀλαβώς (v. Lob. Proll. p. 288) 53 ἀλαδένυσται 57 ἐπὶ 60 Ἄλαι

HES. 2701 ἄκτιστον (Greg. Naz. Arcan. III 42 p. 192 Dr.)· ἀποίητον 2 Ἀκτορίονε (ες) (Λ 750)· Ἄκτορες παῖδε 3 ἀκτοσύνη (ἀλυκτοσύνη)· ἀπρέπεια. ἀσχημοσύνη 18 ἀκύμονος (non Pind. fr. 220)· πολυκαμάτου (ad ἄκμονος). ἢ πολυκύμονος 24 ἀκυρόν· παλαιόν (cf. ἔξωρον) 27 ἀκυρόεντα· ἀνάρμοστα. ἄκυρα 30 ἀκύρματα· ἀποτεύγματα 31 ἀκχός· ὠμός 39 ἄκωλος· ἄπους 50 ἀλάβαστρον· φωκάδιον, ἢ καννίον 52 ἅλα(δε)· (Β 165) εἰς τὴν θάλασσαν 58 ἀλαζονεύεται (Sapient. II 16)· ὑπερηφανεύεται (ε) 61 ἄλαιθρα· ἄλευρα

(ἀλαίνων [Eurip. Or. 531]· πλανώμενος)
ἀλαιός· ὁ παλαιός. ἄφρων. Αἰσχύλος (fr. 402)
ἀλακάται· γῆς ἔντερα. οἱ δὲ σφῆκας
ἀλάκητον· ἀψόφητον
ἀλακῶσαι· ἀθροῖσαι
†ἀλακῶσαι· συνάγεται [69]
ἀλάλαγξ· ἡ πλάνη
ἀλαλάζει (Aesch. fr. 56,7)· ἐπινικίως ἠχεῖ [72—76]
ἀλάλητα· ξύλα ποταμόκλυστα γομφώδη
ἀλαλητά· τεθορυβημένα
ἀλαλίαν· πονηρίαν. ἀταξίαν. Σοφοκλῆς ἐπὶ Ταιναρίοις (fr. 212)
ἀλαλκεῖν· (Τ 30)· βοηθεῖν
ἀλάλκῃ (Φ 250)· ἀπαλεξήσῃ. βοηθήσῃ
ἀλαλκομενηΐς (Δ 8)· ἡ ἀλάλκουσα τῷ ἑαυτῆς μένει, ὅ ἐστι βοηθοῦσα
ἀλαλύκτημαι (Κ 94)· τεθορύβημαι. ἀπὸ τοῦ κατὰ διάνοιαν ἀλᾶσθαι
ἀλαλύσθαι· φοβεῖσθαι. (ἀ)λύειν [85]
ἀλαμπές (Soph. Tr. 691)· τὸ μὴ λάμπον
ἀλανές ⟨ἀδανές? ἀλαθές?⟩· ἀληθές
ἀλανέως· ὁλοσχερῶς. Ταραντῖνοι [89]
ἀλαός (θ 195)· ὁ τυφλός, παρὰ τὸ ἀλᾶσθαι κατὰ τὴν πορείαν ⟨cf. κ'ἀλαός⟩
ἀλαοσκοπ[ε]ίη· τύφλωσις τῶν ὀφθαλμῶν
ἀλαπαδνός (Β 675)· ἀσθενής. εὐχείρωτος. ἄνανδρος
ἀλαπαδνότεροι (Δ 305)· ἀσθενέστεροι [94—96]
ἄλαρα· τὸ τοῦ δόρατος εἰς τὸν αὐλὸν τῆς ἐπιδορατίδος ἐμπῖπτον ⟨ad ἐλάραι⟩. ἡ κάρυα Ποντικά, ἀφ' ὧν γίνεται τὰ δόρατα ⟨v. ἄναρα⟩
ἀλαρῦναι· ῥυπᾶναι

Ἀλασάρνη (Xen. Hell. III 1, 4)· Μυσίων δῆμος
ἀλᾶσθαι· πλανᾶσθαι. Ἄλη γὰρ ἡ πλάνη (Eur. Hel. 539)
ἄλαστα (Aesch. Pers. 990)· ἄτλητα. ἀνεπίληστα. ἄτιμα. δεινά. ἢ μικρά ⟨μιαρά⟩
† ἀλαστενεῖ· δυσπαθεῖ
ἄλαστε (Callim L. P. 87)· σχέτλιε. αμαρτωλέ [2804]
ἀλαστήσας (Μ 163)· δεινοπαθήσας, σχετλιάσας, χαλεπήνας, ἀγανακτήσας, δυσφορήσας
ἀλάστοις· ἀνεπιλήστοις. χαλεποῖς, δεινοῖς [7]
ἀλάστορες· παλαμναῖοι, οἱ μιάσμασι ἐνεχόμενοι. ἢ οἱ μεγάλα ἁμαρτάνοντες
ἀλαστόρων (Soph. Tr. 1235)· ἀσεβῶν, τῶν μιάσμασιν ἐνεχομένων
ἀλάστωρ· πικρὸς δαίμων (Aesch. Pers. 354). Ζεύς
ἀλᾶται· πλανᾶται. ῥέμβεται ⟨v. ἀλλᾶται⟩ [12. 13]
ἀλαυρίδας· σχίζας
ἀλαῶν (Soph. OC. 148)· τυφλῶν [16]
ἀλαῶπιν· σκοτεινήν, οὐ βλέπουσαν ⟨cf. Empedocl. 161⟩ [18—20]
ἀλγάς· ἀλγηδόνας
† ἀλγᾷ· κρύπτει ⟨v. 2841⟩
ἄλγεα· ἀλγεινὰ κακά (Ω 7)· ὀδύνας (Ι 321). πήματα ⟨l. ἀλγήματα⟩
(ἀ)λγείη· ἀρρωστία. † Λάκωνες
ἀλγεσιθυμόν (Eur. Hippol. 1114)· ἀνώδυνον τὴν ψυχήν [26]
ἀλγηδόνα (Plat. Gorg. 478 C)· πόνον 28—32]

COD. 63 (v. ἀλενῶν) 65 ἀλάκται 77 ποταμοῦ κλυστὰ γομφόδι 78 ἀλάλητα 99 παιενάροις 81 ἀπαλεξί 83 ἀλαλήκτημαι 90 τυφλὸς ἢ μάταιος ⟨ad ἀλεός⟩ 97 κάροια 99 μώων 2806 ἀλαστοῖς 7 κακόν. ἢ ἀδιάλειπτον ⟨ad Ξ 57⟩ ἀλάστορες· 7 ἀνεχομένων 11 πλανᾶται, πηδᾷ

HES. 69 ἀλαλαγμός (LXX)· ἐπινίκιος ὕμνος, ἡ εὔφημος βοή 72 ἀλαλακτῆμε (Κ 94)· κατὰ διάνοιαν ταράσσομαι 73 ἀλαλάξατε (e. c. Psalm. XLVI 1)· ἀνυψώσατε τὴν φωνήν 74 ἀλαλημένος (υ 333)· πλανωμένος. ἢ ἀναγεγραμμένος ⟨ad ἀληλιμμένος?⟩ 75 ἀλάλημαι (Ψ 74)· πεπλάνημαι 76 ἀλάλητο (Eur. Andr. 306?)· ἐπεπλάνητο 85 ἀλαλκοί (Φ 250)· ἀπαλεξῇ. βοηθῇ 89 ἀλαμπάν ⟨ἀλλάμπαν⟩· τὸν ἥλιον, ὅτι ἀναλάμπειν 94 ἀλαπάξοντα (Ε 166)· πορθοῦντα 95 ἀλαπάξαι (Ι 136)· πορθῆσαι. ἐκκενῶσαι 96 ἀλαπλός· ἀσθενής 2804 ἀλαστεῖν ⟨μαστεύειν⟩· ἐρευνᾶν 7 ἄλαστον (Ω 105)· δεινόν, κακόν. 12 ἀλᾶτο (Ζ 201)· ἐπλανᾶτο 13 ἀλατρίας· ἁμαρτωλίας 16 ἀλαῶν (τ 229)· τρυφῶν. λακίζων. ἐκτυφλῶν. βροχίζων. στερίσκων . . . . . 18 ἀλαώτυν (ι 503)· στέρησιν ὀφθαλμῶν, τύφλωσιν 19 ἀλάωσεν (α 69)· ἐτύφλωσεν 20 ἀλλαχόσε (ψ 184. 204)· εἰς ἄλλον τόπον 26 ἐλεεινός· θερμός ⟨ἀλεεινός⟩ 28 ἀλγηρά (Ierem. X 18, XXX 12)· λυπηρά 29 ἀλγεινή· (Λ 398) χαλεπή 30 ἄλγιον (Σ 278)· λυπηρότερον 31 ἀλγίστη (Ψ 655)· χαλεπή 32 ἄλγος. πόνος. πένθος (Sirac. XXVI 7)

ἀλγύνει· λυπεῖ (Tragici). βαρεῖ. ἀφανίζει ⟨ad ἀχλύνει⟩
ἀλγύνοιτο· λυποῖτο
ἀλγύνονται· καταπονοῦνται
ἀλδαίνει· αὔξει. ἀπὸ τῆς ἄλσεως, ὅ ἐστιν τῆς αὐξήσεως [37]
ἀλδαίνεται· πιμπλᾶται, αὔξει, βλαστάνει
† ἄλδετα· ἄτμητα ⟨cf. 2883⟩
ἀλέα (Ar. Lys. 541)· θάλπος (Theophr. CP. V 6, 6)
ἀλεάζειν· κρύπτειν. ἢ προβάλλειν. καὶ εἴργειν. θερμαίνειν (Hippocrates). ἀφανίζειν
ἀλεάζω· ἀθροίζω ⟨ἀλι—⟩
† ἀλεάζων· δικαζόμενος ⟨ἀλιάζων — ζων⟩
ἀλέασθαι (N 513)· φυλάξασθαι. ἀναχωρῆσαι
(ἀλεαίνοιμι Ar. Eccl. 540) ἀλεαινοίμην, θερμαινοίμην
ἄλεαρ· ἀλεωρίαν. [ἢ πολυωρίαν] [47. 48]
ἀλέγει[ν] (π 307)· φροντίζει
ἀλέγειν ⟨ad μαλέγειν⟩· λόγον μὴ ἔχειν
ἀλεγεινοί· ἀλγεινοί. χαλεποί (K 402). δυσχείρωτοι (P 76). ἢ μὴ δυνάμενοι χωρὶς ἀλγηδόνος ὑπὸ θνητοῦ δαμασθῆναι
ἀλεγύνεται· † κακοῦται, ἐλαφροῦται, ἐλαττοῦται ⟨cf. ἀφελγύνουσα⟩. ἢ φροντίζεται (—τε α 374) [53]
ἄλεε· φύλασσε [55. 56]
ἀλεεῖ· ἀδικεῖ
ἀλεείνων (Γ 32 al.)· ἐκκλίνων [59—61]
ἀλεεινός· καυματηρός [63]
† ἀλεῖν· οἰκεῖν
ἀλέη (X 301)· ἄλυξις, ὅ ἐστιν ἔκκλισις. καὶ θερμασία (ρ 23)
† ἀλεῖον ὕδωρ (Hippocr., non Ψ 420)· ἀθροιστόν, καὶ συλλεκτόν [67]

ἀλεῖ λόγῳ (Hippocr. I p. 387 K?)· σύμπαντι λόγῳ
† ἀλεινόν· ἀσθενές, λεπτόν ⟨cf. ἀλινδόν, ἀδεινόν⟩ [70]
ἀλειπήριον· γραφεῖον. ⟨ἀλειπτήριον· γναφεῖον⟩ Κύπριοι
ἀλείς· πληγείς (Π 403)· συστραφείς (Φ 571). ἀρθείς (X 308)
ἄλεισον (Λ 773)· ποτήριον τετορνευμένον [74—76]
ἀλείτω· ἀληθέτω [78—80]
ἄλειφα· στέαρ (Hesiod. Th. 553). μύρον (Callim. fr. XII). χρῖσμα. ἔλαιον (Hippocr. II p. 655. 710 K al.)
ἀλείφιον· ᾧ χρῶνται οἱ ἀλεῖπται
ἄλεκτα· ἄτμητα ⟨v. 2839⟩ [84. 85]
ἄλεκτρος· ἀκοίμητος
ἀλεκτορίς· θρὶξ ἡ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τρεφομένη. καὶ ὄρνις
ἀλεκτρυόνες· κοινῶς οἱ παλαιοὶ καὶ τὰς θηλείας ὄρνις οὕτως ἐκάλουν......
† ἀλεμός· κόμπος [90]
ἀλέντες (Φ 534)· συγκλεισθέντες [92. 93]
† ἀλένθη· νύξ ⟨ἀλάνθη Cyr. Dr.⟩ [95]
ἀλεξαίθριον· θερμὸν σκέπασμα. Σοφοκλῆς Ἀμφιαράῳ (fr. 114)
ἀλεξάνδρεια· εἶδος βοτάνης
Ἀλέξανδρος· ὄνομα βόλου. καὶ κύριον
ἀλεξάνεμον (ξ 529)· ἐσθῆτα παχεῖαν, καὶ εὐπαγῆ [2900. 1]
ἀλέξησις· βοήθησις. καὶ ἀντίτισις
ἀλεξήσουσαν· βοηθήσουσαν
ἀλεξητήριον (Eur. Herc. fur. 470)· ἀποσοβητήριον. Ἀλέξαι γὰρ τὸ βοηθῆσαι
ἀλεξιάρης (Nic. Th. 861?)· ἐπίκουρος, ἀλεξίκακος

COD. 35 καταποθοῦνται 44 |σθαι πηδῆσαι ⟨ad ἄλασθαι⟩ ἀν. θερμαίνεσθαι ⟨ad ἀλεάζεσθαι⟩ 52 ἀλεγύνιται 62 ἀλεηνός· καματινός 65 ἔγκλισις 68 ἀλειλόγῳ σὺν παντί 72 Post πληγείς] κρατηθείς ⟨ad ἁλούς⟩; post ἀρθείς] φυλαχθείς ⟨ab ἀλεύω⟩. πηδήσας εια (cf. ἀλεῖται) 77 ἀλκθήτο 83 ἄρρητα? 97 ἀλεξάνδριος 2902 βοηθησικαιαντιτισις 3 ἀλεξισοῦσαν· βοηθοῦσαν 4 ἀλεξιτήριον· ἀποσοβηστήριον

HES. 37 ἀλδέσκοντος (Ψ 599)· αὐξανομένου 47 ἀλεῖ· ἀλήθει 48 ἀλεία· πορεία. ἢ ἄλειμα ⟨ἄλημα⟩ 53 ἀλεγίζω (Α 180)· ἐπιστρέφομαι. φροντίζω 55 ἀλεγεινή· σκληρά. δεινή. χαλεπή (Δ 398) 56 ἀλεγεινός (N 569)· δεινός 59 ἀλεεινέω (N 669)· ἐξέκλινεν 60 ἀλεινός· εὐλαβούμενος ⟨ad ἀλεείνων⟩ 61 ἀλεείνω (ξ 273)· διαφύγω. ἐκκλίνω 63 ἀλείαν· θαλαττίαν 67 ἀλεῖναι· τὶ ἐπαλεῖψαι τοίχῳ ⟨ad ἐπαλῖναι⟩ 70 ἀλειός (I 267)· πένης 74 Ἀλείσιον ⟨B 617⟩· πόλις Ἤλιδος 75 ἀλεῖται (Iesai. XXXV 6 aut Φ 536)· πηδῆσαι⟨—ει⟩ 76 ἀλείτην (Γ 28)· ἁμαρτωλόν 78 ἀλείφατι (ω 45)· ἐλαίῳ 79 ἀλειφοβίους ⟨cf. 3099⟩· πένητας 80 ἀλεῖψαι (Ω 582)· ἐλαίῳ χρῖσαι 84 ἀλεκταίνει (Plat. Leg. II 672 C)· ἰσχύει. γαυριᾷ. μετεωρίζει 85 ἀλέκτω (I 664)· ἐκοιμήθη 90 ἀλέν (Ψ 420)· συναθροισθέν 92 ἀλέντων (Φ 607)· ἢ συγκλεισάντων ⟨σθέντων⟩. ἢ ἀθροισθέντων. ἢ συστρεψάντων ⟨ἀφέντων⟩ 93 ἀλενῶν (cf. 2741)· πλανώμενος 95 ἀλέξαι (Φ 321)· ἐπιλέξαι ⟨v. ἀλλέξαι⟩ 2900 ἀλέξασθαι· ἀμῦναι, βοηθῆσαι (O 565) 1 ἀλεξάμεναι (Δ 590 non Thuc. V 771)· βοηθεῖν

ἀλεξίκακος· βοηθός. ἀποτρεπτικὸς κακοῦ

ἀλεξόμενος· βοηθούμενος, ἀμυνόμενος (Xen. Anab. I 9, 7) [8. 9]

ἀλεόν· θερμόν. ἢ χλιαρόν

ἀλεός· διάπυρος

ἀλεόφρων· παράφρων

ἀλέπαδνον· ἄζευκτον

ἀλέπεσσι· στέατι ⟨v. ἔλπος⟩

ἀλέρον ⟨sic⟩· κόπρον [16]

ἀλέσθαι πρὸς πυγήν (Ar. Lys. 82)· τὸ ἐν τῷ ἅλλεσθαι κρούειν τὰ ἰσχία

ἀλεσούριον· θαλάττιον αἰδοῖον. (ἐπὶ εὐφημισμοῦ ἐλέγετο.) ἔστι δὲ καὶ κογχυλίου γένος ⟨cf. ὁλοθούριον⟩ [19]

ἀλετρίδες (Ar. Lysist. 642)· γίγνονταί τινες παρθένοι, αἵτινες τὰ εἰς τὰς θυσίας πόπανα ἀλοῦσι. καὶ ἔστι τοῦτο ἐπίτιμον [21]

ἀλετρεύουσιν (η 104)· ἀλήθουσιν

ἀλετρίς (υ 105 Callim. fr. CCXXXII)· μυλωθρός

ἀλετῶν... (Alexid. fr. IV p. 477)· οἱ τοῖς μύλοις ἐπι(τι)θέμενοι (ὄνοι)

† ἀλετώρια· ἀσεβῆ. πονηρά. ἀθέμιστα. ἁμαρτήματα [26. 27]

ἄλευρα· κυρίως τὰ τοῦ σίτου· ἄλφιτα δὲ τὰ τῶν κριθῶν [29]

ἀλευρόμαντις· ὁ Ἀπόλλων, διὰ τὸ καὶ ἐν ἀλεύροις μαντεύεσθαι

ἄλευρον· τάφος. Κύπριοι ⟨v. ἄριζος⟩

ἀλεύρου καὶ ῥόας (Aristoph. fr. X p. 962)· ἴσως, ὅτι τοῖς νοσοῦσιν οὕτως † διατύττουσιν

ἀλευροῦντες· πέμματος γένος παρὰ Ἀντικλείδῃ

ἀλευρότησις· τηλία, εἰς ἣν τὰ ἄλευρα διασήθουσιν [35]

† ἀλεῦσαι· ἀδοξῆσαι

(ἀ)λεύσων (Soph. fr. 899)· φυλάξων

ἄλευστα· ἀόρατα, ἀθεώρητα [39. 40]

(ἀ)λεφάτισον· ἄλειφον [42]

ἀλεωρή· φυλακή. ἀσφάλεια [44. 45]

(ἀλεώσσω· ματάζω cf. 2911)

ἀλεώσσειν· μωραίνειν

ἄλη (φ 284)· πλάνη. ἄθροισμα (Soph. fr. 794) [49]

ἀληδόν (ἐξαπίνης Hippocr. II p. 660 K)· ἀθρόως ἐξαίφνης [51]

ἀληθέα· ἀψευδῆ. καὶ τὰ (μὴ) ἐπιλανθανόμενα

ἀληθεῖς· οἱ μηδὲν ἐπιλανθανόμενοι, ὡς Πίνδαρος ⟨Πείσανδρος?⟩

(ἀ)λήθη· ἐπλανήθη

(ἀ)ληθής· δικαία (M 433). ἢ μνήμων, κατὰ στέρησιν τῆς λήθης

ἀληθίζεσθαι (Herod. I 136)· ἀληθεύειν

ἀλήθινον· τὸ κοπανιστήριον

ἀληθοεπῆ· ἀψευδῆ [59]

ἀλήϊος (I 125)· ἐλλιπὴς βοσκημάτων ⟨cf. ἀλειός⟩ [61]

ἀληίς· ἄκλοπος. ἀπόρθητος

ἄλημα· ἑφθὸν ἄλευρον

ἄλημα· ὁδοιπορία [65. 66]

ἀλημώτων· ἀφυλάκτων ⟨ἀλήμπτων· εὐφ.⟩ [68)

ἀληνής· μαινόμενος [70]

COD. 6 ἀποστρεπτικὸς κακοῦ, ἀπαλεξοῦσα τὰ κακὰ ⟨ad K 20⟩ 7 ἀλεξούμενος· — ἀμυνούμενος 11 διάπυρος. ἀλέοσσω· ματαιΐζω. ἀλεόφρων· 13 ἀλεπαδνόν 17 πεὸς πύγλην· τῶ ἐν 19 ἀλεσιάφθονοι ἐπὶ εὐφημισμοῦ ἐλέγετο 20 ἀλαι-
πρ ρ
τρίαι — ἀπόπαν..ἀλοῦσι 23 μυλοθρός 24 μύροις 31 κυ, 32 ἀλεύ 33 ἀλευροδοῦντες 37 .λευσεῖ· φυλάσσων. ἀλύων 50 ἀληδὸν 55 δικαία ἢ δίκαιος ἢ 58 |ινόν 62 ἀλιής 64 ἄλημμα

ας
HES. 8 ἀλεξύμεναι· βοηθεῖν 9 ἀλέταν ⟨ἀλέα?⟩· συστροφή. φυγή 16 ἀλεβεβᾶν· ἐρευνᾶν 19 ἄλες· ἄφθονοι ⟨v. ἀφθόνους⟩ 21 ἀλετένης (Δ 99)· χαλεπῆς 26 ἀλευάμενος (Υ 281)· ἐκκλίνας. φυλαξάμενος 27 ἀλεύατο (Γ 360)· ἐξέκλινεν 29 ἄλευε (X 285)· φύλαξε 35 ἀλεύρειν· ἀφεστᾶναι 39 ἀλεσάφθονοι· ἐπὶ εὐφημισμοῦ ἐλέγετο ⟨vid. 2919⟩ 40 ἀλευόμενοι (μ 157)· ἐγκλίνονται 42 ἀλεώρα· τὰ αὐτὰ τούτοις 44 ἀλεωρήν· ἀποστροφήν (O 533). καταφυγήν (M 57, non Herod. IX 6 Hippocr. 27, 24) 45 ἀλεωρῆς (Ω 216)· ἐκφυγῆς 49 ἀληγορούμενον· τροπολογούμενον 51 ἀλῆεν ⟨ἀλοῖεν⟩· καταγνωσθεῖεν 59 Ἀλήϊον (Z 201)· ὄνομα πεδίου. ἢ οὐκ
ω ώ
ἔχων λήϊα, τουτέστιν· σιτοφόρα πεδία. ἢ χ χ ⟨χωρία⟩. οἱ δὲ ἐν Λυκίᾳ καὶ Κιλικίᾳ παιδίον ⟨πεδίον⟩ ὀνομαζόμενον ἀποδεδώκασιν ἀπὸ τῆς Βελλεροφόντου πλάνης 61 ἄληκτον (B 452)· ἀκατάπαυστον ⟨v. ἄλληκτον⟩ 65 ἀλήμεναι (E 823 Σ 76)· συστραφῆναι (Π 714). πλανηθῆναι 66 ἀλημεῖαι· πλανᾶσθαι 68 ἀληλεμ[μ]ένη 70 ἀλήπεδα ⟨ἀλίπεδα⟩· τὰ πρὸς τῇ θαλάσσῃ πεδία. διὰ τὸ ἅλμυρα εἶναι φύσεως ⟨ει⟩

ἀλιτροσύνη (ἀλιτοφροσύνη ordo)· ἁμαρτία. καὶ ἀλιτρία Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτισιν (fr. 44) λέγει

† ἀλιτραί· οἱ ἄδικα δικάζοντες

ἀλιτρίας· ἁμαρτωλούς [7]

Ἀλίφηρα (Polyb. VIII 26, 27)· κώμη † Θρᾴκης

ἀλίφαλος· γένος δρυός (ἀλίφλοιος? ἀλίφελλος?)

† ἀλιφιλεῖς· πτωχοί

ἀλιφθερῶσαι (Sophro fr. 63)· ἀφανίσαι, ἀπολέσαι

ἀλιφροσύνη· ἱκανὴ φρόνησις

ἄλιψ· πέτρα (v. λίψ)

† ἀλίων· ἀλιφαίων. ἀλιαίων

ἀλιῶσαι (ε 104)· ματαιῶσαι, μάταιον ἡγήσασθαι

ἄλκα (N 707?)· ἄλυκα

ἀλκαία (Didym. p. 71)· κέρκος. οὐρὰ ἡ τοῦ λέοντος

ἀλκαῖον (Eur. Hel. 1152)· ὅπλον ἢ ἀλεξιφάρμακον φυτόν (ad ἀλκέα). Ἐρατοσθένης (fr. XLIII p. 233) δὲ ὄνομα εἶναί τινος ἀνθρώπου κωμῳδουμένου (Eupol. p. 540 Aristoph. p. 1030)

ἄλκαρ (E 644)· ἀλέξημα, βοήθημα (Hippocrates)

ἀλκή· δύναμις, ἰσχύς. ἡ ἀλέξησις. ἡ μάχη. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι (107)

ἀλκί (E 299)· τῇ ἀλκί, ἀπὸ εὐθείας τῆς ἡ ἄλξ. ὡς ἡ σάρξ.....

ἄλκιμος· μάχιμος, ἀνδρεῖος, ἰσχυρός (Λ 836), θρασύς [23]

ἀλκιμώτατον (Eur. Suppl. 163)· γενναῖον, ἰσχυρότατον

ἀλκμαῖος· νεανίσκος

ἀλκμαρές· ἄλκιμον

Ἀλκμέωνα (Antiph. com. III p. 106)· τὸν Ἀλκμᾶνα

† Ἀλκῖδαι· θεοί τινες παρὰ Λακεδαιμονίοις. (καὶ δῆμός τις (ad Λακιάδαι)

Ἀλκμεωνίδας· Ἀ)θήνησιν, ἀπὸ Ἀλκ(μ)έωνος τοῦ κατὰ Θησέα

ἀλκτῆρα (Ξ 485 al.)· βοηθόν, ἢ βοηθοῦντα

ἀλκτήριον· ἀμυντήριον

ἀλκυονίδες· ἡμέραι τινὲς τὸν ἀριθμὸν ιδʹ (Simonid. Aristot. HA V 8, 2) γαληναί, ἐν αἷς νοσσεύει ἡ ἀλκυών [33]

ἀλκυόνιον (Hipp. II p. 854 K)· βοτάνη τις

ἀλλά· κἄν. ἢ ἐπὶ τάδε (ἔπειτα δὲ schol. Plat. p. 336 Bkk.) [36]

ἀλλα(γ)ήν· ἀμοιβήν [38. 39]

ἄλλαγμα· ὁ βαπτιζόμενος (v. τηάλλακτον)

ἀλλὰ δή (Plato)· ἀλλ' ὅλως. δυσχεραίνοντος δὲ ἡ λέξις μὴ ὅτι οὐχί

ἀλλάθαρον· ἁλμυρόν. Κρῆτες

ἀλλάμπαν· τὸν ἥλιον. οἱ δὲ † ἐπιχειρίδιον δαίμονα

ἀλλανής· ἀσφαλής. Λάκωνες

ἀλλ' ἄναξ· ἐξόδιον κιθαρῳδοῦ τὸ † καθαπάδον καὶ τὸ νῦν

ἀλλάξ (Empedocl.)· ἐνηλλαγμένως [47—49]

ἀλλ' † ἄχρι ἔξεστιν· ἀντὶ τοῦ ἔστω. Μένανδρος (fr. CCCXXII p. 302) [51—54]

ἀλλεπάλληλοι· συνεχεῖς [56. 57]

ἀλληγορούμενον· τροπολογούμενον. φυσιολογούμενον

ἀλληγορία· ἄλλο τι παρὰ τὸ ἀκουόμενον ὑποδεικνύουσα

ἀλληκτὶ πράσσει τι· ἄνευ κλήρου

ἄ(λ)ληκτον (Callim. Dian. 149)· ἀκατάπαυστον [62]

ἀλληλοδωδόται· ἀλληλοβόροι, ἀλληλοφάγοι (ἀλληλοδαῖται) [64—67]

ἀλληλουχία· ἀλλήλους διαδέχ(εσ)θαι καὶ συνέχειν καὶ συγκροτεῖν

ἄλλην· λάχανον Ἰταλοί. καὶ ἐπὶ τοῦ † ἀρ-

COD. 3104 αἰχμαλώτησιν 18 ἀλκεόν 19 ἀλέξιμα 20 Αἰσχύνην 32 ἀλκυωνίδες 33 ὀρνέου καὶ δῆμός τις ἀλκυόνιον· 37 ἀλλά.ήν 43 ἀλλαμπᾶν (v. ἀλάμπαν) 44 ἀλλανῆς 45 ἀλλάναξ, ἐξώδιον κιθαρωτοῦ 55 ἀλλεπάλληλα 68 ἀλληλούχια

HES. 7 ἀλίφατα (v. Ducang col. 54)· ἄλφιτα, ἢ ἄλευρα 23 ἀλκίδι· δυνάμει 33 ἀλκίων· εἶδος ὀρνέου 36 ἀλλὰ καὶ ὧς (Α 116)· ἀλλὰ καὶ ὅμως 38 ἀλλὰ κακῶς· (ἀλλά) μεθ' ὕβρεως (Α 25) 39 ἀλλ' ἄνα (Z 331)· ἀλλ' ἀνάστηθι 47 ἀλᾶται· πλανᾶται 48 ἀλλὰ τὰ μέν (Α 125)· ἀλλ' ὅσα μέν 49 ἀλλά τε (B 754)· ἀλλὰ δή 51 ἀλλάων· (Σ 432 non Callim. Dian. 189)· ἄλλων 52 ἄλλεγον (Ψ 253)· συνέλεγον 53 ἀλλ' ἕνεκα (Α 94)· ἀλλὰ χάριν 54 ἀλλέξαι (Φ 321)· ἀναλέξαι, συλλέξαι 56 ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω (Α 304)· ἄλλο δή σοί τι ἐρῶ 57 ἄλλῃ (Α 120)· ἀλλαχοῦ 62 ἀλλήλῃσι κέχυνται (E 141)· ἀλλήλαις ἐπιβαίνουσιν 64 ἀλληλέγγυον (Ducang. col. 53)· ἡ ἐξ ἀμφοτέρων πίστις 65 ἀλλήλοις (B 290?)· ἀλλήλαις 66 ἀλλήλοισιν (Γ 9)· ἀλλήλοις 67 ἀλληλούια· αἰνεῖτε τὸν ὄντα, ἤγουν τὸν κύριον (Euseb. ad Ps. CIV 1. 2)

π
κοῦντος προκό ⟨ἀρχούντως πρὸς κόρον ad ἄδδην⟩, ἐξ οὗ ἀλλαντοπώλης [70—74]
† ἀλλῆσαι· ἀναστρέψαι
ἄλλη συνωρίς· ἄλλη κατάστασις
† ἀλληλίζειν· ἄλλως καὶ ἄλλως λέγειν
ἄλλικα (Callim. fr. CXLIX)· χλαμύδα πορφυρᾶν
ἀλλογ(νο)εῖν· μὴ ἐπιγινώσκειν
ἀλλογνώσας (Herod. I 85)· ἀγνοήσας
ἀλλόδημα (Hippocr. I p. 152?)· ἀπόδημα [82. 83]
ἄλλικα· χλαμύδα. ἐμπόρπημα. οἱ δὲ πορπίδα χλαμύδος ἀλληλοχείρου[ς] [85]
ἄλλιξ· χιτὼν χειριδωτὸς παρὰ Εὐφορίωνι (fr. CXII p. 137)
ἀλλογνώτων (β 366)· ξείνων
ἀλλοδαπός (Π 550)· ξένος, ἀπ' ἄλλου τόπου· δάπεδον γὰρ τὸ ἔδαφος, ἤγουν ὁ τόπος
ἀλλοθρόους (α 183)· ἀλλοφώνους
ἀλλόμος· τυφλός ⟨ἀλαωπός?⟩ [91]
(. . . . . .)· ἄλλος ἐξ ἄλλου γενόμενος μετασυσχηματίζεσθαι [93]
ἀλλόκοτα· ἀκατάλληλα. ἐναντία. ἀκατάστατα. ἀλλοφυῆ. ἐξηλλαγμένα. ⟨v. ἀλόκοτα⟩ ἰδιόκοτα, ἔξαλλα [95—3207]
ἀλλοπειρίους· ἀλλοφύλους
ἀλλοπρόσαλλε (Ε 889)· ἄλλοτε ἄλλῳ φίλε [10]
ἀλλότριος (Ε 214)· πολέμιος. ξένος

ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς· παροιμία ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν.....
ἄλλο τί· ἐν ἐρωτήσει Ἀττικοί
ἀλλοτροπῆσαι· μεταθεῖναι [15]
ἀλλόφασις· θόρυβος ταραχώδης
ἀλλοφάσσειν (Hippocr. I p. 112 K)· ἑτεροφρονεῖν. ⟨— χροεῖν Bekk. 368, 9⟩ ἢ οὐχ ὑποφέρειν βάρος [18]
ἀλλοφάτοις· ὑπ' ἄλλου πεφατισμένοις, ἢ ἀνῃρημένοις
ἀλλοφέρμονες· ἀλλαχοῦ τραφέντες [21]
ἀλλύει· ἀναλύει
ἄλλως· ματαίως, ὡς ἔτυχεν (Hippocr. I p. 613 K). ἢ ἀλλοίως. ἢ μάτην
ἄλλως τε· μάλιστα. καὶ κατ' ἄλλον τρόπον
ἅλμα· πήδημα. καὶ ἡ πρώτη τοῦ ἐμβρύου μεταβατικὴ κίνησις παρ' Ἱπποκράτει (vol. II p. 23 K)
ἁλμάδες· ἐκ σινάπιος γογγυλίδες
† ἁλματύραι· τὰ παραθαλάσσια χωρία [28—30]
ἁλμυρὰ (Theocrit. XXIII 34)· δάκρυα χαλεπά. πικρά [32]
ἁλμυρίδες (Aristoph. fr. VIII p. 997)· αἰγιαλοί. καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ παρὰ τὰς ἐσχατιάς, οὗ τοὺς νεκροὺς ἐξέβαλ(λ)ον
ἁλμυρόν (Eur. Tro. 1)· ἁλικόν
ἄλαξ· πῆχυς, Ἀθαμάνων ⟨ἄλναξ?⟩
ἀλξίας· πράξεις, καὶ ἐκλήψεις [37—39]
ἀλογήσας (Herod. III 125)· καταφρονήσας, ὀλιγωρήσας [41. 42]

COD. 69 αὐλαντόπολις 70 κύριον. ἀλλίκα· χλ. ἐμπόρπημα.... μὴ ἔχων φυλήν. ἀλληλάξαι· ἀλλήλους.... ἀνέκρινεν. 76 ἀλλησίνωρις 81 ὑπόδημα 86 αλλίξ 89 ἀλλοφόνους 94 ἐξ ἄλλων 19 ἀλλοπεφατισμένοις 20 ἀλλοφέρβονες 25 ἐμβρίου — Ἱπποκράτη 26 Post ἀλμάδες: κολυμβάδες ἐλαῖαι ⟨e Moer. Att. p. 51⟩ καὶ — συνάπιος

HES. 70 ἀλληλούϊα (Apocal. XIX 1)· αἶνος τῷ ὄντι θεῷ. αἰνεῖτε τὸν κύριον 71 ἀλληλάξαι· ἀλλήλους ἐλάσαι ⟨ἀλαλάξατε. ἄδδην ἐλάσαι (Τ 423)?⟩ 72 ἀλληλίζεσθαι· τὸ ἀλλήλους ἐπιχειρίσαι 73 ἀλλήλων θυνομένων (Ζ 3)· ἐπ' ἀλλήλων εἰς ὀρθὸν ἀκοντιζόντων 74 ἀλληλοῦχα· τὰ ἀντιπεπλεγμένα 82 ἀλλοειδής (ν 194)· ἀλλοφανής 83 ἄλλον ἐρώτα· ἀνέκρινεν ⟨l. ἀλλ' ἀνερώτα· ἀνάκρινε Ar. Lys. 484⟩ 85 ἀλλ' ἴθι (Α 32)· ἀλλὰ πορεύου 91 ἀλλοίωσις (Psalm. LXXVI 10) 93 ἄλλοθεν (Β 75)· ἀλλαχόθεν 95 ἄλλο· ἀλλοῖον 96 ἄλλον μέν κε (Ξ 244)· ἄλλον δή τινα 97 ἀλλ' ὁ μέν· ὁ μὲν ἄλλος 98 ἀλλ' οἱ μέν· οἱ μὲν ἄλλοι 99 ἄλλοις (Α 342 al.)· τοῖς ἄλλοις 3200 ἄλλο πρὸς ἄλλο· εὐμετάβλητος ⟨ἀλλοίῳ ἐπ' ἄλλῳ... Bekk. AG. 378, 29⟩ 1 ἄλλο πρὸς ἄλλους· εὐμεταβλήτους 2 ἀλλότριος φώς (Ε 214)· πολέμιός τις ἀνήρ 3 ἄλλοι μὲν ῥα· ἄλλοι μὲν δή [ἀλλοίῳ ἐπ' ἄλλῳ] 4 ἀλλουδίαλλος (Λ 486)· ἀλλαχοῦ ἄλλος 5 ἀλλοίους (π 181)· ἀλλοιοφανεῖς 6 ἀλλοφρονέοντα (Ψ 698)· παραφρονοῦντα. ἀλληγοροῦντα 7 ἀλλόφυλος· ἐξ ἄλλου γένους, μὴ ἔχων φυλήν 10 ἄλλος ὁδίτης (ψ 274)· ἀλλόφυλος 15 ἄλλο τόσον (Χ 322)· ἀντὶ τοῦ ὅλον σῶμα 18 ἄλλοφον (Κ 258)· μὴ ἔχουσαν λόφον. Λόφος εἰς ὕψος τῆς περικεφαλαίας ἐπανώστεα ⟨ἐπανάστημα⟩ καλεῖται 21 ἀλλυδὶς ἄλλη (Μ 461)· μεταλλαγὴ ⟨μεταλλαγη. ἄλλη cod.⟩ ἄλλου ἐπ' ἄλλο[ν] ἀλλαχῇ Ad 23: Post ἢ μάτην: ἄλλως ἂν φράζεσθαι σαῶσαιμεν (Τ 401). ἑτέρως δὲ βουλεύσασθαι σῶσαι τὸν ἡνίοχον ἡμῶν 28 ἅλμη· ὁ τῶν ἰχθύων ζωμός (Moer. Att. p. 69) 29 ἅλμενος (Ο 571)· ἀλλόμενος 30 ἀλμήτην· ἀδάμαστον ⟨ἀδμήτην Κ 293⟩ 32 ἁλμεῖον· ἀνδρεῖον 37 ἀλξέων· τειχέων (Eur. Tro. 956. 57) 38 ἀλογεῖται· μωραίνει 39 ἀλογηθῆναι (II Macc. XII 24)· μωρανθῆναι 41 ἀλογία· παρακοή 42 ἀλογήσει (Ο 162)· ἀφροντιστήσει. λόγον οὐχ ἕξει

ἀλογήσαντες (Herod. III 46. 116)· καταφρονήσαντες [44—46]
ἀλογί(ου) δίκην· ἣν φεύγουσιν οἱ ἄρχοντες λόγον οὐ δόντες τῶν τῆς ἀρχῆς διοικημάτων (Eupol. fr. XXIV p. 557)
† ἀλογχεῖν· Ἀλόγους (Δολογχίζειν· Δολόγχους?) μιμεῖσθαι, ὅ ἐστιν ἔθνος Θρᾳκῶν
† (ἀ)λογχόν· δόρυ τὸ ἀσίδηρον (σιδήριον Θρᾳκικῶς EM. 70, 36; v. ἄλοχος)
ἄλογα· ἄρρητα. Σοφοκλῆς Θυέστῃ (fr. 242; ἀλόγῳ· ἀρρήτῳ)
ἀλόη· πόας εἶδος, καὶ ὁ χυλὸς αὐτῆς [52]
ἀλοία (I 568)· ἔτυπτεν. ἀφ' οὗ καὶ ὁ πατροτύπτης πατραλοίας [54]
ἀλοῖεν (Xen. Hell. IV 8, 4)· ληφθεῖεν
ἀλοίημεν· ληφθείημεν (X 253?) [57]
ἀλοιμός· χρῖσμα τοίχων. Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ (fr. 67)
ἀλοιταί· κοιναὶ ἁμαρτωλαὶ ποιναί
ἀλοιτήεσσαν· κοινήν. ἄνανδρον
(ἀλοιτόν Lycoph. 136)· φονέα ἢ ἁμαρτωλόν
ἀλοιφή (P 392)· πιμελή. ὅ ἐστι λίπος. χρῖσις [63. 64]
ἄλοκας· αὔλακας. διόδους. βοθύνους. ἢ γλυφὰς δέλτου
(ἀλοκίζειν· ἀροτριᾶν Ar. Vesp. 850) [67. 68]
ἀλόντα· κλαπέντα. διαπεσόντα [70]
ἄλοξ· αὖλαξ
ἀλοπεύει· ἀνιχνεύει (ἐλλοπιεύει (Theocr. I 42)· ἁλιεύει Cyr. Dr.)
Ἀλόπη (B 682)· πόλις ἐν Ἄργει. καὶ κρήνη ἐν Ἐλευσῖνι, ἥτις Φιλότης (v. Φίλωψ) ἐκαλεῖτο
ἄλοπον (Ar. Lys. 736. 7)· ἀλέπιστον
ἀλορόα· ἄρουρα, καὶ γεωργία παρὰ θάλασσαν [76—80]
ἁλοσύδνης (Υ 207 δ 404)· τῆς θαλάσσης, Ἡλιόδωρος [82]
ἁλοσχνόον (ζ 226)· χοῦν τὸ λεπτότατόν φησι· τοιοῦτος δὲ ὁ ἀφρός, ἀέρος, τὸ πλεῖστον καὶ πνεύματος μᾶλλον ἤπερ ὕδατος ἔχον. ἢ τὸν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἀφρόν
ἀλουᾶ· κήπῳ. Κύπριοι
ἁλουργά· τὰ ἐκ τῆς θαλάσσης πορφυρά [86. 87]
ἁλουργίδες· πορφυρίδες
ἁλούς· πιασθείς, ληφθείς (Sophocl. Phil. 1337)
ἁλοῦσα· ληφθεῖσα. χειρωθεῖσα (Eur. Ion. 1257)
ἀλουσία (Trag. Com.)· τὸ μὴ λούεσθαι. καὶ ἀλουτεῖν (Hippocr.) ὁμοίως
† ἀλλόφυξον· ἐν ἀμηχανίᾳ ἦσαν
ἀλόχευτον· ἀγέννητον
ἄλοχος· εὐνή(?) γαμετή
ἄλοχος· δόρυ ἀσίδηρον (v. ἀλογχόν)
ἀλόχου (A 114)· γυναικὸς γαμετῆς [97—3300]
ἄλσεα· τεμένη. (v. ἄγεα) οἱ κάθυδροι καὶ σύμφυτοι λειμῶνες (v. ἄρσεα), καὶ τόποι κατάδενδροι, πρὸς ἄλσιν καὶ αὔξησιν τῶν φυτῶν ὄντες ἐπιτήδειοι [2. 3]
† ἀλσείαν· πορείαν (v. ἀσέλγεια et ἀλεία)
ἀλσίνη (Theoph. HP. IX 13, 3)· βοτάνης εἶδος

COD. 47 ἀλογὶ δίκην 50 Θυέ[στ] 53 ἀλλοία 55 ληφθοῖειν 56 ἀλλοίημεν 57 ἀλλοῖεν 58 ἀλοιμα — τείχων[οι] 60 ἄνανδρον φονέα χρῆσις. ἀλοιφή· — — λίπος ἢ ἁμαρτωλόν 65 αἰδοῦς βωμός. ἢ γλ| 73 Ἐλευσίνῃ 74 ἀλίπιστον [3266] ἀλορόα 81 ὕδωρ 84 ἄλουα· κῆποι. ἀλουγρά — Κύπριοι 88 ἀλουργυρίδες 1 κάθεδροι — λιμένες

HES. 44 ἀλογίσαντες· τὰ τῶν ἀλόγων φρονήσαντες 45 ἀλόγιστος· παράφρων 46 ἄλογος· μωρός 52 ἀλλοιᾶ (Daniel II 21)· μεταποιεῖ 54 ἀλλοία· ἀττικῶς. ἀφ' οὗ καὶ ὁ πατροτύπτης καὶ μητροτύπτης πατραλοίας καὶ μητραλοίας λ'[ε] 57 ἀλοῖεν ἂν (Aesch. Ag. 340)· ληφθεῖεν ἂν 63 ἄλοι πηλοί (η 328 ἅλα πηδῷ) 64 ἄλλοθεν (Φ 335)· ἐκ τῆς θαλάσσης 67 ἀλοᾷ· τύπτει 68 ἀλόκοτα· ψευδῆ. ἐξηλλαγμένα (ἀλλο—) 70 ἀλλομένου (Ev. Ioann. IV 14)· ἀεὶ ῥέοντος, ἢ βλύζοντος 76 Ἄλος (B 682)· πόλις ἐν Ἄργει τῷ Πελοποννησιακῷ (Πελασγικῷ) 77 ἁλός· τῆς θαλάσσης. ὡς τό· καρπαλίμως δ' ἀνέδυ πολιῆς ἁλός (A 359) 78 ἅλς· ἅλατος (cf. 3309) 79 ἁλοσαχνή (ε 403?)· θαλάσσης ἀφρός 80 ἀλυσθειοῖο (I 214)· ἐντίμου. τῆς θεϊκῆς κινουμένης θαλάσσης 82 ἀλοσύνα· ἡδονή (ἀδοσύνα) 86 ἁλοῦνται (Sapient. V 21)· κρατοῦνται. πηδῶσιν 87 ἀλουργές· πορφυροῦν (Moer. Att.) 97 ἀλόχῳ (A 546)· γυναικὶ γαμετῇ 98 ἀλοῶ (ε 377)· πλανῶ 99 ἀλοῶν· πλανῶν (ad ἀλόων!). καὶ τύπτων (I Parall. XXI 20) 3300 ἀλπαλαῖον (Ξ 203)· ἀγαπητόν (δ' ἀτίταλλον· ἠγαπάτην) 2 ἄλσος (Psalm.)· σύνδενδρος τόπος 3 ἄλσο (Π 754)· ὥρμησεν

ἀλ..σιν ὕει· τοῦτο ἐπὶ τῆς ἄγαν εὐθηνίας ἐτίθετο [7]

ἀλτηρεία· ἀφὴ τῆς χειρός [9—13]

Ἀλύβας· ὄρος παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 900: v. ἀλίβας). ἢ πόλις ἐν Ἰταλίᾳ (ω 304). οἱ δὲ λίμνη (Hellanicus)

Ἀλυβῆ(ς Β 857)· πόλις Τρωϊκή

ἄλυγος· ἄνευ μάστιγος

ἀλύδοιμον· πικρὸν παρὰ Σώφρονι

ἀλυδμαίνειν·

ἀλύειν· ἀπορεῖν. ἀπὸ (τοῦ) τὴν λύσιν μὴ εὑρίσκειν. ὡς δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἀπορεῖν ἀπὸ τοῦ πόρου μὴ εὑρίσκειν. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ χαίρειν, καὶ διαχεῖσθαι (v. schol. Soph. El. 135)

ἄλυζα· ἄλυπον (ἄλυσσον)

αλυκη· ἐὰν μὲν τὸ ᾱ δασύνηται, ἡ θάλασσα. ἐὰν δὲ ψιλοῦται, † λύκους μὴ ἔχουσα

ἀλυκόν· ἁλμυρόν (Aristoph. fr. XIII p 679)· χλιαρόν. οἱ δὲ θερμόν (ad ἀλυκρὸν, θαλυκρόν)

ἀλυκτάζει· φοβεῖται (cf. Herod. IX 70). ἀπορεῖ. λύσιν μὴ εὑρίσκει

ἀλυκταίνειν· κλαίειν, λυπεῖσθαι, δυσφορεῖν

ἀλυκτεῖ· ὑλακτεῖ. Κρῆτες

ἀλυκτήσας· ἀπειλήσας. θορυβήσας

ἀλυκτοσύνη· ἀκοσμία

ἀλυκτρόν· εὔδιον [29—32]

ἀλυκτοπέδη (Hesiod. Th. 521)· δεσμοῦ εἶδος ἀναφεύκτου

ἄλυς (Hippocr. III p. 769)· ἀπορία. πλάνος. βλάβη

ἀλυσθενέει (Hippocr. II p. 269)· ἀσθενεῖ, ἀνιᾶται

ἀλυσίδετος· ἁλύσει δεδεμένος

ἀλύσιον (Menand. fr. III p. 145)· τὸ περὶ τὸν τράχηλον πλόκιον

ἀλυσιτελές· ἀσύμφορον, ἀνωφελές (Plat. Cratyl. 417 D)

ἀλυσκάζω (Z 443)· πλανῶμαι. ἐκκλίνω, ἐκφεύγω

ἀλυσκάζειν (Cratin. p. 99)· ἀποδιδράσκειν

ἀλύσσοντες (X 70)· ἀδημονοῦντες. ἢ δυσφοροῦντες. ἢ ἄγαν λυσσῶντες, καὶ ἐμμανῶς ἔχοντες

ἀλύσσειν· τρέμειν.......

† ἄλυστον· στρυβλίον

ἀλυσπαθείη· κακοπαθείᾳ (δυσπαθείῃ)

ἀλυστάζουσα· ἀλύουσα

ἀλυσταίνειν· ἀσθενεῖν. ἀδυνατεῖν

† ἀλύταται· παρατηρεῖ

† ἀλυστινόν· δεινόν (ἀλύστηνον EM. 70, 46 ex Eur. Heracl. 77?) [49]

ἄλυτον· ἀκατάλυτον, ἀκατάπαυστον. Σοφοκλῆς Ἴνει (fr. 298)

ἀλυχά· ἀδημονία. ἀηδία

ἀλυχήν· ἄσην. χάσμησιν (Hippocr. III p. 763)

ἀλύω (Eur. Hippol. 1182)· ἀδημονῶ, (v. λύει), ἀθυμῶ

ἄλφα· βοὺς κεφαλή. Φοίνικες

† ἀλφάδιον· ἐχθρόν (v. ἀφάδειος)

ἀλφάνει· εὑρίσκει. καὶ ἀλφαίνει (Ar. Thesm fr. XIII p. 1084 Menand. p. 178) τὸ αὐτὸ δηλοῖ [57. 58]

ἄλφη· τιμή. ὠνή. εὕρεσις

ἀλφησταί (Soph. Phil. 709)· ἄνθρωποι. βασιλεῖς, ἔντιμοι

ἀλφηστής (Sophron. fr. 22 Ahr.)· ἰχθύος εἶδος. καὶ ἔντιμος [62—64]

ἀλφηστῇσι (α 349)· τοῖς εὑρετικοῖς, καὶ συνετοῖς

(ἄλφι· τοῦτο ἀπότρωκτόν ἐστιν, Epicharmus, Antimach. fr. LXXVI p. 86)

ἀλφινία· ἡ λεύκη. Περραιβοί (— βίσι?)

COD. 6 ἀλσειυνεύει 14 πόλις, οἱ δὲ λίμνη, ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν Τροίᾳ 20 ἀλύζα (v. Diosc. III 105) Post 21: ἀλυκτάζει ἀλυκὸν — θερμὸν 23 κρύπτεται (ad ἠλασκάζει) φοβεῖται 24 ἀλυκτεῖν 51 ἄλυχα — ἀκηδία 52 ἀσήν 53 ἀθυμῶ Φοίνικες 54 κεφαλὴ ἀλφάδιον 56 ἀλφαδεῖ — ἀλφαίνει ἀλφαίει τὸ 58 ἀλφεσίβιοι, αἱ βίαυς 60 ἀφισταὶ 61 ἀλφηστίς 63 ποταμὸς καὶ πόλις 65 συνετοῖς. ἀλφιταμοιβοὶ κτλ. ἀλφινία κτλ. 77 λευκὴ περρεβοὶ (cf. ἀφελλίαι)

HES. 7 ἀλτεῖ· ἀπορεῖ (ἀλύει) 9 ἄλσαλος· ἅλατος, θαλάσσης 10 ἆλτο (Α 532)· ἥλατο, ἐπήδησε 11 ἄλτο· πολύ. ἐλαφρόν (ad ἄητον et ἆλιον) 12 ἆλτο χαμᾶζε (Γ 29)· ἐπήδησε χαμαί 13 ἀλτός καὶ ἀλτρός· μισθός (Pind. Ol. XI 28. 29) 29 ἀλύνει· φύει (θαλύνει) 30 ἄλυξαν (φ 328)· ἐξέφυγον 31 ἀλύξαι (Θ 243)· ἐκκλῖναι, ἐκφυγεῖν 32 ἀλύουσα· ἀδημονοῦσα (Ε 352). ἡ χαίρουσα. καὶ διαχεομένη (Callim. Del. 205) 49 ἄλυτον· χλιαρόν (ἀλεόν) 57 ἀλφαιβοραὶ (Σ 593)· αἱ πολλὰς βόας εὑρίσκουσαι ἀπὸ ἔδνων 58 ἀλφεσίβοιαι (Σ 593)· βόας ἀλφαίνουσαι 62 ἀλφεῖν· εὑρίσκειν. διδόναι 63 Ἀλφειός· ποταμὸς τῆς Ἤλιδος (Ε 545) 64 ἀλφισταί· ἄμιπται (εμ). ἔντιμοι

ἀλφιταμοιβοί (Aristoph.)· ἀλφιτοπῶλαι [69]

ἀλφιτόμαντις· ἀλφίτοις μαντευομένη

ἀλφιτόπωλιν (Ar. Eccl. 686)· στοάν, ἐν ᾗ τὰ ἄλφιτα ἐπωλεῖτο

ἀλφιτοσκόποι· ἀλφιτομάντεις

ἀλφίτου ἀκτή (Λ 640 ξ 429)· τὸ βέλτιστον καὶ κράτιστον τοῦ ἀλφίτου

ἀλφιτόχρως (Aristoph. fr. X p. 1161)· λευκή, πολιά, ὡς ἄλφιτα

ἄλφοι (ο 453)· εὗροι

ἀλφούς· λευκούς (Plat. Tim. 85 A Theophr. IX 9, 4) 77 — 79]

ἀλχηρὴς ὕπνος· ἀηδής, οὐκ ἔχων χαράς ⟨δ' ἀχήρης⟩ [81]

ἀλῶ· ληφθῶ (Λ 405?). πιασθῶ

ἀλῶα (Demosth. 1385, 2)· ἑορτὴ Ἀθήνησιν

ἀλωάς (Ε 499)· τὰς ἅλως. ἀλωνίας [85. 86]

ἀλώβητον· ἀβλαβές ⟨v. ἀδιαλώβητον⟩ [88]

ἀλωῆς (λ 193)· ἀλωνίας ἀμπελοφύτου

ἀλώμεθα (Aesch. Ch. 132)· πλανώμεθα [91]

ἀλῶναι· ἀπολέσθαι (Μ 172), ἀποθανεῖν. συνδεθῆναι, ληφθῆναι (Soph. Phil. 1440)

ἀλωνάκη· ἀνάλωμα. Χαλκιδεῖς

ἀλώνητος· τοὺς ἅλας λαμβάνοντες οἱ Θρᾷκες ἀνδράποδα ἐδίδοσαν. οἱ δὲ εὔωνος, ὀλίγου ἄξιος

ἀλωνίζουσα· ἐν ἅλωσι διάγουσα ⟨αὐλ— αὐλ—⟩ [96]

ἀλωπέκεως· ἄμπελος οὕτω καλουμένη, καὶ ὁ ἀπ' αὐτῆς οἶνος

Ἀλωπεκῆ(ς)· δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς

ἀλωπεκίαι· αἱ τῶν ἀλωπέκων καταδύσεις (καὶ ἀλώπεκες ⟨ιαι cod.⟩, ὅπερ ἐστὶ ἐν σώματι πάθος γενόμενον)

ἀλωπεκίδες (Xen. Cyn. III 1)· εἶδος κυνῶν

ἀλωπεκίζειν (Ar. Vesp. 1241)· ἀπατᾶν

ἀλώπηξ· ὄρχησίς τις † μώμων, ὡς Σοφοκλῆς (fr. 383)

ἀλωπός· ἀλωπεκώδης. πανοῦργος. Σοφοκλῆς Θυέστῃ (fr. 243) Ἰνάχῳ (fr. 271). οἱ δὲ ἀφανὴς καὶ κατὰ τὴν πρόσοψιν

† ἀλωπά· ἡ ἀλώπηξ

ἅλως· ἡ τοῦ ἡλίου ἢ σελήνης περιφέρεια. Αἰσχύλος (Sept. 489) περιφέρεια τῆς ἀσπίδος καὶ κύκλος [6]

ἁλώσεται (Soph. OC 1065)· ληφθήσεται. πολεμηθήσεται

ἁλώσιμα (Xenoph. Anab. V 2, 3)· καταληπτά

ἁλώσιμον (Thucyd. IV 9, 3)· ληφθῆναι δυνάμενον

ἅλωσιν· φόνον. πόρθησιν (Soph. Phil. 61) [11]

ἄλωστοι· ἄρ(ρ)αφοι

ἁλωτόν (Soph. OT. 111)· ληπτόν

ἀλωφούς· λευκούς ⟨ἀλφούς?⟩ [15—18]

ἀμάδρυα (Seleucus Ath. II 50 A)· κοκ(κ)ύμηλα. Σικυώνιοι [20]

ἀμαδρυάδες· βάλανοι

ἀμαζακάραν· πολεμεῖν. Πέρσαι

ἀμαζανίδες· αἱ μηλέαι

Ἀμαζών· μία ⟨ὡ· ἡ μήτηρ⟩ τῶν Ἀμαζόνων

ἀμαθαίνει (Plato)· ἀμαθής ἐστι

ἀμάθειν· θερίζειν

ἀμαθής· σκαιός [28]

ἄμαθος· ἡ μεσόγειος ἄμμος. ἡ δὲ παρὰ θαλάσσῃ ψάμμος λέγεται καὶ ψάμ[μ]αθος [30]

COD. 71 ἀλφίτων στοὰ — ἐπωδεῖται 72 |σκόπαι 74 ἀλφιτόχρως — πολιά. ἀλφιτοῦται ἀπότρωκτός ἐστιν, ὡς ἄλφιτα. ἀφίτου ἀκτή 83 ἀλωά 92 ἐνδεθῆναι 94 ἀλώνητες 3402 τις καὶ ἀλωπεκίαι μώμων ὡς Σοφοκλῆς, ὅπερ — γενόμενον 3 Θυέστῃ Ἰνάχῳ ⟨sic⟩. Ἰνάχῳ ad 3402 refero 10 φθόνον 26 ἀμαθεῖν 27 σκαιὸς βίαιος 29 μεσόγιλος

HES. 69 ἄλφιτον (LXX)· τὸ ἀπὸ νέας κριθῆς ἢ σίτου πεφυρμένον ἄλευρον 77 ἀλφός (Levit. XIII 39)· λεκήτις (παραλλαγή) ἐν τῷ σώματι 78 ἀλοιφή· χρῖσις 79 Ἀλφαίοις (Act. Apost. I 13)· μάθησις ζωῆς 81 ἀλφή· ἡ τιμή. καὶ ἄλφα τὸ στοιχεῖον 85 ἀλωή· ἡ ἅλως. καὶ ἀμπελόφυτος χώρα. καὶ ἡ σιτοφόρος. καὶ ὁ κῆπος. καὶ τὰ σύμφυτα τῶν χωρίων, ἢ ἄρουρα (ζ 293 η 122) 88 ἀλώσσεσοι· παράδεισοι 91 ἀλώμενος (Β 667)· πλανώμενος 96 ἁλώς· κρατηθείς 3406 ἁλώσεως (Ierem. L 46)· ἀπωλείας, θανάτου 11 ἀλώσω (Eur. Or. 1165)· ἀνταναλώσω 15 ἀλῶ (Λ 405)· ἀποθάνω 16 ἀλωσομένην· ἀπολουμένην 17 ἅμ' (Homer.)· ἅμα, ὁμοῦ 18 ἅμα (Moer. Att. 273)· ὁμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ. καὶ ἐκ διαφόρων τόπου καὶ εἰς ἕνα τόπον. καὶ ὁμόσε 20 ἀμάδην (Χ 310)· ἁπαλήν 28 ἀμάθοιο (Ε 587)· ἡ κατὰ τὸ πεδίον κόνις 30 ἀμαδύνας (Μ 32)· ἀφανίσας

ἀμαθύνει (I 598)· ἄμαθον ποιεῖ. ἀφανίζει, καὶ φθείρει (Aesch. Eum. 937)
ἀμαιμακέτην (Z 179)· ἀκαταμάχητον. μεγάλην. χαλεπήν
ἄμακι[ς]· ἅπαξ. Κρῆτες [34]
ἀμάκιον· ἄβαξ. Λάκωνες
ἄμαλα· τὴν ναῦν, ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν τὴν ἅλα. Αἰσχύλος Πρωτεῖ Σατυρικῷ (fr. 210)
ἀμαλδῦναι (M 18)· ἀφανίσαι.
ἀμαλδύ(νο)μεν· ἀφανίζομεν, μαραίνομεν [39]
ἀμαλή (X 310)· ἁπαλή, νέα (Macedones)
ἀμαλθάκτους· σιδηροῦς. σκληρούς. ἀμαλάκτους
Ἀμαλθείας κέρας (Antiphan. fr. I p. 57)· τὸ πάντως ἐπιτυγχάνειν. ἐπειδὴ οἱ εὐχόμενοι τῇ οὐρανίᾳ αἰγὶ ἐπιτυγχάνουσιν· ἢ ὅτι Ἑρμῆς Ἡρακλεῖ ἔδωκε τὸ κέρας, ὅταν τὰς Γηρυόνου βοῦς ἔμελλεν ἐλαύνειν
ἀμαλθεύει· πληθύνει, πλουτίζει. ἢ τρέφει
ἀμαλλοῖ· ἀφανίζει. † δηλοῖ
ἀμαλόν· ἁπαλόν. ἀσθενῆ. Εὐριπίδης Ἡρακλείδαις (75)
ἀμαλλοδετῆρες (Σ 553)· οἱ τὰς ἀμάλλας δεσμεύοντες
ἀμαλλόν· ἰσχυρόν ⟨ἀμάλθακτον⟩
ἀμάλλιον· σχοινίον, ἐν ᾧ τὰς ἀμάλλας δεσμεύουσιν
ἄμαλλα(ι)· δράγματα, δέσμη τῶν ἀσταχύων. Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ (fr. 546) ἀγκάλη, δράγματα ρ', ὥς φησι Ἴστρος, Φιλητᾶς δὲ ἱστορεῖ ἐκ σ'. καὶ Ὅμηρος χρῆται τῇ λέξει
ἄμαλλος· πέρδιξ. Πολυρρήνιοι
ἄμαλ[λ]οι· φυτὰ σικύων, ἢ τῶν ὁμοίων
ἀμαλῶς (Hippocr. II p. 177. 218. 484 K)· μετρίως, εὐκόλως. ἀσθενῶς. ἁπ(α)λῶς
ἀμαμαξύς (Sappho fr. 150 Epicharm. fr. 15)· ἄμπελος, ἢ γένος σταφυλῆς. εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ χωλοῦ τινος, δύο βακτηρίαις ὑπὸ τὰς μασχάλας ἐρειδομένου, καὶ ἐκκρεμάμενον ἔχοντος τὸν πόδα ὡς βότρυν ⟨cf. ἀμαρυγκυσία⟩
ἀμαμηλίς (Hippocr. II p. 671)· ἀπίου γένος, ἢ μήλου, ἢ μεσπίλου
ἀμαμίξαι· ἀποπνῖξαι ⟨v. ἠμάλλιξε, ἀμμιάξαι⟩ [56—58]
ἀμάναν· ἅμαξαν
ἀμανδαλοῖ· ἀφανίζει, βλάπτει
ἀμάνορες· δοθιῆνες. Ἠλεῖοι
Ἄμαντοι ⟨—τες EM.⟩· ἔθνος Ἠπειρωτικόν
† ἀμαξακάρινον ⟨—κάρριον⟩· ἅμαξα
Ἀμαξαντιά· δῆμος τῆς Ἱπποθοω(ν)τίδος φυλῆς [65]
ἀμαξεύς· ζευγηλάτης
ἀμαξήποδες· τῆς ὑπερτερίας τὰ εἴδη τὰ ⟨εἰλητά,⟩ τοῖς ἄξοσι προστιθέμενα στρεφομένοις περὶ αὐτά
ἀμαξίς· γένος σταφυλῆς ἀπὸ ἀναδενδράδος ⟨ad ἀμαμαξύς⟩. καὶ τὸ μικρὸν ἁμάξιον Ἀττικοὶ οὕτως καλοῦσιν
ἀμαξιτόν (X 146)· ὁδὸν δημοσίαν, ἁμάξαις διαπορευτὴν ὁδόν
ἆμαρ (Tragici)· ἦμαρ, ἡ ἡμέρα
ἀμάρακος (Theophr. IX 7, 3)· γένος μύρου, ἀπὸ φυτοῦ ἀμάρακος καλουμένου (Comici)
ἀμάραν (Theocr. XXVII 52)· αὔλακα [73]
ἀμάραντος· εἶδος φυτοῦ, ἀφ' οὗ στέφανοι πλέκονται
ἀμαράσαι· αἱ σῦς. οἱ δὲ κύνας ⟨v. μαράσσαι⟩ [76]
ἀμάρευμα· ἀθροίσματα βορβόρου
ἀμαρεύων· διοδεύων
ἀμάρη· ἡ ἐν τοῖς κήποις ὑδρορρόη. παρὰ τὸ ἅμα καὶ ἴσως καὶ ὁμαλῶς ῥεῖν, [ἢ] οἷον ἀμαρύη τις οὖσα (Greg. Naz. XIV 124 p. 91 Dronk.) [80]
ἀμάρησι· πόροις [82]

COD. 32 ἀμεμάκητον$_{δ}$ 36 Σατύρι^{κ} 40 νέα. εἰ ὀξύνοιτο. ἢ δράγματα παροξυνόμενον 45 Ἡρακλεῖ δηλοῖ 48 δεσμεύουσιν. ἤτοι δράγματα 49 δέσμει — Φιλίτας 50 πολλορήνιοι 52 ἀμάλλως... ἁπλῶς. ἀκάμηλος· ἀπίου 53 Legebatur post gl. 3457 58 θερίζειν. ἀπὸ τοῦ ἅμα ἀνέχειν 64 Ἀμαξαντία 66 ἀμαξεύς 67 ἀμαξίποδες — ἄξωσι 68. 69 = 69. 68 79 ἀμαρῆ — ἆμαρ ὄν τις

HES. 34 ἀμάλαι· αἱ δεσμαὶ τῶν δραγμάτων 39 ἀμαλεκύδαλος (Eur. Hec. 928 cf. Or. 185)· θόρυβος 56 ἀμαλάττει· ἀπολλύει. πορθεῖ ⟨non ἀμαλάπτει⟩ 57 ἀμαλαυρεῖ· μαραίνει, σήπει, φθείρει ⟨ἀμαλδύνει (Hippocr. I p. 391) ἀμαυροῖ⟩ 58 ἀμᾶν (Moer. Att.). θερίζειν 65 ἀμαξάων (H 326)· ἀμαξῶν 73 ἀμαράντινον (I Petr. V 4)· ἄσηπτον 76 ἀμαρεῖν· ἀκολουθεῖν. πείθεσθαι. ἁμαρτάνειν (φ 155) 80 ἀμαρίς (Φ 259)· ὑδρορρῆς ὀχετός 82 ἀμάη· Ἑβραϊστί. βαβαὶ Συριστί. Ἑλληνιστὶ σύγχυσις

† ἀμαρία· ὁμοῦ παραγώγως

ἀμαρτάδας (Herod. VIII 140, 1)· ἁμαρτίας [85]

ἀμαρτῇ· ἅμα, κατ' ἐπακολούθησιν, ὡς Ὅμηρος χρῆται (Ε 656) [87. 88]

ἀμαρτεῖν· ἀκολουθεῖν. Εὐριπίδης Σκείρωνι (fr. 681). Σοφοκλῆς δὲ ἐν Φιλοκτήτῃ (v. 210) ἐπὶ τοῦ ἀποτυχεῖν [90]

ἀμαρτήσεσθαι (ι 512)· δι' ἁμαρτίαν στερηθῆναι

ἀμαρτήσαντες (Φ 188)· συντυχόντες, ὁμοῦ γενόμενοι. ἢ ὁμοῦ προέμενοι, ὅ ἐστι ἐκπέμψαντες

ἀμαρτοεπής (Ν 824)· ἁμαρτάνων ἐν τῷ λέγειν

ἀμάρτοις (Soph. Ai. 155)· ἀποτύχοις

ἀμαρτωλόν· πανοῦργον, μοχθηρόν, αἱμύλον

ἀμαρτῶν· ἀκολουθῶν. ἀγνοήσας ⟨—ών⟩

ἀμάρυγγες· ἀκτῖνες, λαμπηδόνες. ὄφεις [98]

ἀμαρύγματα (Hesiod. EM. 77, 32)· λαμπηδόνες [3500]

Ἀμαρύσια· ἑορτὴ Ἀθήνησι

† ἀμαρύς· ἄπλετος, πολύς ⟨v. ἀμύκαρις⟩

ἀμαρύσσει· στίλβει, λάμπει

ἀμαρύσσων (h. Hom. III 278. 415)· λάμπων, ἀστράπτων

† ἀμαρύχαρ· ἀπ' ἀρχῆς ⟨v. ἀμμαχρύ⟩

† ἀμαρύττα· τοὺς ὀφθαλμούς ⟨ἀμάρυγας⟩

ἁμάς (Ν 96)· ἡμετέρας. Δωρικῶς

ἀμᾶσθαι· ἐφέλκεσθαι τὴν γῆν

ἀμασυκάδες· αἱ σὺν τοῖς συκοῖς γινόμεναι ἄπιοι

ἀματίζει (Cyprii?)· ἀναφυρᾷ

ἀματίς· ἅπαξ. Ταραντῖνοι

ἀμάτορος (Eur. Phoen. 666)· μητέρα μὴ ἐχούσης [13]

ἁματροχεῖν· τῶν ἁρμάτων συνάφεσις

ἁματροχίας· τὰς χαράξεις τῶν τροχῶν (Callim. fr. CXXXV 2). καὶ ὁμοδρομίας (Ψ 422)

ἁματροχόωντα (ο 450)· ἅμα συνεκτρέχοντα

ἀμαυρῇ γλώσσῃ· ἡσύχως

ἀμαυροῖ· ἀναιρεῖ, μαραίνει (Eur. Hipp. 816)

ἀμαυρούμενοι· σκοτιζόμενοι

ἀμαυρώσας· σκοτώσας [21]

ἀμαχητηρία· εἶδος ἀκάνθης ⟨ἀμυχτηρία⟩

ἄμαχον· ἀκαταμάχητον, ἀκαταγώνιστον

ἄμβαινα· ἀναδενδράς (v. Xen. Oec. XIX 18) [25]

ἄμβασιν· ἀνάβασιν (cf. Soph. OC. 1070)

ἀμάσεται· ἀπὸ τῆς ἀμήσεως, οἱονεὶ σφάξαι. Σοφοκλῆς Τρωίλῳ (fr. 562) [28. 29]

ἀμβατός (Ζ 434 λ 315)· ἀναβατός. προσβατός

† ἀμβές· δύσκολον. ἢ ἀβλαβές

ἄμβη (Hippocr. III p. 265)· ἡ τῆς ἴτυος ὀφρῦς τῶν κυλλῶν ἀσπίδων

ἄμβικα· χύτραν. κάδον [34]

ἀμβ(λ)ακεῖν· ἁμαρτεῖν [36]

ἀμβλήδην (Χ 476)· ἀναβολάδην, ἀπὸ προοιμίου. ἢ μετὰ ὀλολυγμοῦ ἀναβάλλων [38]

† ἀμβλύσκει· ἐξαμβλοῖ. κυρίως δὲ ἐπὶ ἀμπέλου. καὶ ἐκτιτρώσκει. Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδῃ (fr. 127)

ἀμβλύ· βραδύ

ἀμβλύτερον (Plat. Polit. 273 B)· ὀκνηρότερον

ἀμβλυωπεῖ· τυφλώττει

ἀμβλυώττοντες (v. l. Plat. Crit. 121 A)· τυφλώττοντες

ἀμβλῶνες· χαλβάνη. Διονύσιος [45—47]

ἀμβλωπή· τυφλή

ἀμβλώσσει (Nic. Ther. 33)· ἀμβλυωπεῖ

COD. 89 δόρατα. Εὐριπίδης Σκείρωνι 90 ἀκολουθεῖν. Σοφοκλῆς 97 ἀμαρυγγές 3501 ἀμαρυσία 9 αἱ μὲν 24 ἀνάδενδρα μδ 27 τρωίλῳ. Corrigunt ἄμης et σφάξει 33 χύτρας καδον 39 ἐξαπλοῖ — Ἀνδρο 41 ἀμολύτερον 48 ἀμβλώπη ⟨ὦπις?⟩

HES. 85 ἄμαρτεν (Ν 518)· ἀπέτυχεν, ἐψεύσθη 87 ἀμαρτῆσαι (ι 512)· στερηθῆναι 88 ἀμαρτητήν (Ε 656)· ὁμοῦ προήκοντα δόρατα 90 ἀμαρτήδην (Ν 584)· ὁμοῦ 98 Ἀμαρυγκέα (Ψ 630)· ὄνομα κύριον 3500 ἀμαρυγκυσία· βοστρυχία ⟨ἀμαμαξύδια· βοτρύδια⟩ 13 ἅμα τοῖσι (Λ 348)· σὺν τούτοις 21 ἀμαυρόν (δ 824)· σκοτεινόν 25 ἀμβαδέως· ἀφροντίστως. ἀπρονοήτως 28 ἀμβαίδην· ἐμβολάδην. μετὰ ὀλολυγμοῦ ⟨ἀμβλήδην⟩ 29 ἀμβαλλόμεθα (Β 436)· ἀναβαλλόμεθα 34 ἀμβιτιῶν (Ducang. c. 57)· ἐπιτηδεύων παρεκβάλλει(ν) τινὰ τῆς αὐτοῦ ἐξουσίας 36 ἀμβλάκημα (Aq. Daniel VI 3)· ἁμάρτημα 38 ἀμβλοθρίδιον· ἄμβλωμα. βρέφος. ἔκτρωμα (v. ἀβλ.) 45 ἀμβλώσσειν· ὠμοτοκεῖν (Moer. Att. p. 62 e Plat. Theaet. 149 D) 46 (ἀ)μβλωθρίδια· τὰ ἐξημβλωμένα ἔμβρυα 47 ἄμολωμα· ἔκτρωμα

Digitized by Google

ἀμβολάδην· ἀναβολῇ χρώμενος. ἀναζέων. ἀναβάλλων (Φ 364 Herod. IV 181)

ἄμβος· ἡ ἐπίγειος † πλάστη

ἀμβρίζειν· θεραπεύειν ἐν τοῖς ἱεροῖς [53. 54]

ἀμβροσίη· θεία (Σ 268), καὶ ἀθάνατος. καὶ ἡ τῶν θεῶν τροφὴ ἡ καθαρὰ καὶ ἀθάνατος καὶ ἄφθαρτος σημαίνεται. Κορίνθιοι δὲ τὸ κρίνον (Nicand. fr. 126 OS)

ἀμβροσίου (Ε 338)· θείου [57—61]

ἀμβροτεῖν· ἁμαρτεῖν. ἀποτυχεῖν βροτοῦ, ὅ ἐστι ἀνθρώπου. καὶ κρύπτειν ⟨EM. 80, 30⟩

ἀμβροτίξας· ἀπαρξάμενος. Λάκωνες

(ἄμβροτοι· ἀθάνατοι, θεῖοι, ἄμοιροι βρότου EM. 80, 27) [65]

† ἀμβρυχαί· αἱ τῶν χειρῶν ἐμβολαί

ἄμβρυττοι· εἶδος ἐχίνων θαλασσίων. Ἀριστοτέλης (HA. IV 5, 2) δὲ αὐτοὺς βρύττους καλεῖ ⟨v. ἄβρυτοι⟩

Ἀμβώνιον· χωρίον τῆς Ζελείας ⟨Ἄμβων· Ἴων Καινεῖ χ.?⟩

ἄμβωνες (Ar. Byz. p. 186 Nck.)· αἱ προσαναβάσεις τῶν ὀρῶν. Αἰσχύλος Κερκύωνι καὶ Σισύφῳ (fr. 98)

ἀμέγαρτον· ἀφθόνητον (Β 420), ἀζήλωτον. ἢ πολύν, ἢ μέγα(ν). ὡς τό·

ἀμέγαρτε συβῶτα (ρ 219)

ᾧ οὐκ ἄν τις φθονήσειεν.

ἀμέθυσος· βοτάνη. καὶ λίθος (Exod. XXVIII 19?)

ἀμείβεται· παραιτεῖται. Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ (fr. 156)

ἀμείβοντα (Plat. Soph. 224 B)· ἀλ(λ)άσσοντα

ἀμείβου (e. c. Aesch. Suppl. 249)· ἀνταποδίδου (λόγον) [75]

ἀμειδές· στυγνόν, ἀγέλαστον [97]

ἀμείδητον· ἀγέλαστον

ἀμείλικτον (Φ 98)· πικράν. οὐ προσηνῆ [80]

ἀμείλικτον (Eurip. Melanipp.)· ἄμικτον. ἀπάνθρωπον, σκληρόν (Λ 137). καὶ πικρόν, οὐ προσηνῆ

ἀμείλιχος (Ι 158)· ἀπροσηνής. ἀπειθής. σκληρός. πίης ⟨πικρὸς?⟩ [83]

ἀμ(ε)ίνασις· ἡδύοσμον (Περγαῖοι EM. 82, 50) [85—87]

† ἀμερεῖν· ἀμελεῖν ⟨ἀφελεῖν⟩

ἀμείρεσθαι· στερεῖσθαι

ἀμείρον(τ)ες· στερίσκοντες, ἀφαιρούμενοι

ἀμεῖς· εὑρήσεις ⟨οὐρήσεις?⟩

ἀμειφθήσεται· ἀλλαγήσεται [93]

ἄμειψεν· ἤλλαξεν

ἀμειψικοσμίη (Democritus)· μετακόσμησις

ἀμειψιρυσμεῖν (Democritus)· ἀλ(λ)άσσειν τὴν σύγκρισιν ⟨ῥύθμισιν⟩, ἢ μεταμορφοῦσθαι

ἀμειψίχροον· μεταβάλλοντα ....

ἀμειψόμεθα· ἀνταποδώσομεν [99]

ἀμέλγει· ἐπισπᾶται τὸ γάλα

ἀμέλδειν· τήκειν. [3602]

ἀμέλει· διό. ἁπλῶς ⟨καλῶς⟩. οὕτως οὖν. τοιγαροῦν

ἀμέλεια· καταφρόνησις [5]

ἀμελίου δίκη· ζημίου (?)

ἀμελ(λ)ητί· ταχέως, μελ(λ)ήσεως χωρίς

ἀμελοῦσαν· ἄκουσαν. ἢ ἀνελοῦσαν

Ἀμελοῦς γωνία· χωρίον Λιβύης [10]

ἀμέμπτους (Demosth. 300, 17)· ἀκαταγνώστους

ἀμεμφῶς· ἀμέμπτως (Plat. Legg. VI 751 D)· ἀφειδῶς (Xen. Hell. III 1, 10)

ἄμεναι (Φ 70)· πληρωθῆναι

COD. 55 τροφὴ βαρυτόνως ... στέρησιν ἡ καθαρὰ 67 αὐτὸς δὲ 68 χῶ τῆς 69 κερχύονι (ω above) 70 ὃν οὐχ 79 πικρὸν 95 ἀμειψικῆς, μὴ 96 ἀμειψίρωμεν 97 ἀμείψιχρον 3601 τίκτειν ⟨cf. μέλδειν⟩ στερίσκειν ⟨ad ἀμέρδειν⟩ 12 ἀμέμφως

HES. 53 ἀμβροσία (Sapient. XIX 20)· θεία, θαυμασία τροφή, ἡ μάννα 54 ἀμβρόσιον· εὐῶδες. ἡδύ 57 ἀμβρότιγνον· ἄχοιρον (βρύτου.) βαρυτόνως γὰρ ὁ βρότος τὸν ἄνον (—ον above) (λύθρον ἀπὸ) φῶς οὐ ⟨l. φόνου⟩. κατὰ στέρησιν. 58 ἄμβροτα (Ρ 194)· θεῖα, ἀθάνατα 59 ἄμβροτα τεύχεα (Ρ 202)· θεῖα ὅπλα 60 ἄμβροτος· ἄφθαρτος (Ω 460), θεῖος, ἀθάνατος (Υ 358) 61 Ἀμβρόσιος (Β 19)· θεῖος, ἀθάνατος. ἡδύς. καὶ ὄνομα κύριον 65 ἄμβροτε· † καινεῖ ἀποτυγχάνει 75 ἀμείβων (Λ 546)· ἀλ(λ)άσσων 97 ἀμειδήτοις (Sapient. XVII 4)· σκυθρωποῖς. Μειδιᾶν γάρ ἐστι τὸ γελᾶν 80 ἀμειλέοις· ἀθλίοις ⟨cf. μελαίοις⟩ 83 ἀμεῖναι (Φ 70)· πληρωθῆναι 85 ἄμεινον· κάλλιον (Ω 52), βέλτιον (Λ 217), κρεῖσσον (Λ 116) 86 ἀμείνονα (Β 239)· βελτίονα 87 ἀμιλλώμενος· [ὁρίζων. ἢ] ἐρίζων 93 ἀμείψασθαι (Ψ 489)· ἀποκρίνασθαι 99 ἀμεθόδευτος· ἀτέχναστος 3602 ἀμελ[δ]ῆσαι· ἀφροντιστῆσαι 5 ἀμέλατον· τὸ ἴσον 10 ἀμεμακέτην (Ζ 179)· ἀκαταμάχητον

ἀμενεῖς· ἀσθενεῖς
ἀμενήνωσεν (Ν 562)· ἀσθενῆ ἐποίησεν. Ἡλιόδωρος δὲ ἐπὶ τῶν νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα (κ 521) τὰ ἀδιανόητα ἀπέδωκεν
† ἀμενητά· ὑμένα. Αἰολεῖς [17—20]
ἀμέρας· ἡμέρας
ἀμεργομένη· δρασσομένη. ὑφαιροῦσα
† ἀμεργὸν ἐς· ἡ εἱμαρμένη. Κρῆτες ⟨v. θυμαμοργάς⟩
ἄμερδεν (Ν 340)· ἠμαύρου[ν]. ἔβλαπτεν
ἀμέρδεαι (φ 290)· στερίσκει [26—31]
ἀ μέρεια· τριακάδες δέκα ⟨v. μέρεια⟩
ἀμέριον ἔργον· τὸ ἡμερήσιον. Λάκωνες [34]
† ἀμερνός· ἄπειρος
ἀμεροκοίτης· ὁ καλλιώνυμος ἰχθῦς. ἢ μύρον 37. 38]
ἀμερσίφρων· βλαβερά
ἄμερσεν (θ 64)· ἄμοιρον ἐποίησεν. ἐστέρησεν [41]
ἀμερφές (Bocoli??)· αἰσχρόν [43]
ἀμέσω· ὠμοπλάται
ἀμετάθετος· ἄτρεπτος, ἀκίνητος
ον ον
ἀμεταποίητος· ἀμετάθετος
ἀμετα(σ)τρεπτί (Plat. Pol. X 620 E)· δίχα τοῦ μεταστραφῆναι
ἀμεταχείριστα· δύσληπτα
† ἀμετέναι· ἀποδοῦναι
ἄμετρα· κέρατα κʹ, κεράμια μαʹ, χόες δʹ
ἀμετρίαν· ὑπερβολήν [52—54]
ἄμετρον (Xen. Anab. III 2, 10)· ἀμέτρητον, ἄπειρον
ἀμεύσασθαι· ἀμείβεσθαι. διελθεῖν. περαιώσασθαι
ἀμευσιεπής (Pindarus)· διαλλάσσουσα καὶ ἀμειβομένη τοῖς λόγοις
ἄμη (Xen. Cyr. VI 2, 11)· σιδηροῦν σκεῦος. καὶ σκάφη, εἰς ἣν ἐβάλλοντο ἐρίφων πόδες πρὸς τὸ μὴ βαίνειν [50—62]
ἃ μὴ θέμις (Eur. Herc. f. 1341)· ἃ μὴ πρέπει
ἀμήκωα· δεινά. Ταραντῖνοι
ἀμήλι(χον)· ἀκολάκευτον. Κρῆτες
† ἀμημένοι· σῖτον συλλέγοντες ⟨v. ἀμοῦσιν⟩
ἀμήν (Silenus Ath. XIV 645 A)· πλακοῦντος εἶδος
ἀμηνίτως· ἀμέμπτως. Ἀχαιὸς Ἀλκμέωνι
ἅμ' ἠοῖ (Η 331, Hippocr. III p. 680?)· ἅμα ἡμέρᾳ
ἄμηροι· ὅμηροι
ἀμήρυτον· ἄφθαρτον, ἀτελεύτητον. πολύ.... ⟨v. 3641⟩
ἀμῆσαι· θερίσαι
ἀμησάμενος (ι 247)· συναγαγών. θερίσας
ἀμήσαντες (Ω 451)· θερίσαντες, ἀποτεμόντες (φ 301)
ἀμήτορας· κιθαριστάς Κρῆτες [76—78]
ἀμήτορες (Nic. Ther. 134)· μὴ ἔχοντες μητέρα
ἀμητός· θερισμός
ἄμητος (Τ 223)· ὁ καιρός
(ἀμήτωρ· κακομήτωρ Σοφοκλῆς Ἠλέκτρᾳ 1154)
ἀμήχανον· ἄπορον, πρὸς ὃν μηχανὴν οὐκ ἔστιν εὑρεῖν. ἢ δυσχερές. ἢ ἐνδεές

COD. 25 ἀμέρδειν· στερίσκειν 32 ἀμερία 33 ἡμερήσιον. ἀμέρμερα· πολλὰ Λάκωνες 45 In Cyr. Dr. ἀμετακένητος· ἄτρεπτος ἀκλινής 50 ἄκερα ἀκεράμια μαχόεσα 56 περιώσασθαι 58 ἀμὴ 65 ἄμηλι 67 ἀμὴν 68 Ἀχαιοί ἅμα, ἡμέραιάλκαιῶνι ἄμηοι 70 ὅμοιροι 74 ἀμήσαντα· |τα |τα 75 ἀμητορίδας· καθαριστὰς Κ. ἢ κιθαριστὰς

HES. 17 ἀμενηνά (κ 521. 536)· ἀσθενῆ, κατὰ στέρησιν τῆς δυνάμεως. μένος γὰρ ἡ δύναμις. ἢ ἄψυχα 18 ἀμενηνῶν (Greg. Naz. Arc. II 74 p. 192)· ἀσθενῶν 19 ἀμενηνόν· ἀσθενές 20 ἀμένηνος (Ε 887)· ἀδυνάμενος 26 ἀμερεῖ (III Macc. VI 29)· ἀμερίστῳ. βραχυτάτῳ ⟨ταχ. cod.⟩ 27 ἀμερεινοῦ (Greg. Naz. XVIII 17 p. 227 Dr.)· ἀποτυχόντος τοῦ νοῦ ⟨ἀμερσινόου⟩ 28 ἀμερεφές (cf. Α 45)· τὸ ἀμφοτέροθεν (ἐστεγασμένον) 29 ἀμέργει· ἀποστερεῖ ⟨ἀμέρσει⟩ 30 ἀμερθείς (Χ 58)· στερηθείς 31 ἀμερθῇ· στερηθῇ 34 ἀμέρμερα (Κ 289 Φ 217)· πολλά 37 ἀμερής· τυφλός 38 ἀμέρσαι (Π 53)· ἀποστερῆσαι, συλλῆσαι 41 ἀμέρυτος· † ἀναπόσχετος. ἀτελεύτητος ⟨ἀμήρυτος⟩ 43 ἀμέσαι· ἀμαυρῶσαι (Nicol. David. ad Greg. Naz. p. 41). ἄμοιρον ποιῆσαι 52 ἀμετροεπής (Β 212)· φλύαρος, ἄμετρος ἐν τῷ λέγειν 53 ἀμετουσίαστον· ἀμέτοχον 54 ἀμέτοχον· ἀμετάληπτον 59 ἀμῆγε· ἀμηγέτω 60 ἄμητος· ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ 61 ἀμητός· ὁ θερισμός 62 ἀμηγέπη· ἀμηγέποι. ὅποι ποτέ (Moer. Att.) 76 ἀμῆτες· πλακοῦντος, εἶδος (Moer. Att.) 77 ἀμητῆρες (Λ 67)· θερισταί 78 ἀμητόν· ἀποίητον

ἀμήχανε (Ο 14)· ἀπροσμάχητε [85. 86]
ἄμια(ι) (Epicharm. fr. 30 Arist. HA I 1, 10)· ἰχθύες
† ἀμιερεῖ· δείξει [89. 90]
ἀμιθρόν (Simonid. fr. 228)· ἀριθμόν
† ἄμιθα· ἔδεσμα ποιόν, καὶ ἄρτυμα, ὡς Ἀνακρέων (fr. 139; v. ἀμμαμηθάδης)
ἀμιθρεῖν (cf. Callim. Cer. 87)· ἀριθμεῖν
† ἀμίθιος· μυλῶν
ἀμικόνιστος· ἄρτος. Ταραντῖνοι ⟨v. ἀμμισκόμιστον⟩
† ἀμικτήσας· αἰτήσας ⟨διαστάς?⟩. χωρισάμενος
ἅμιλλα· φιλονεικία (Plat. Legg. VIII 834 C). πόλεμος. ἀγών
ἁμιλλᾶν· τὸ ἐρίζειν. καὶ εἰς τάχος γράφειν
ἁμιλλᾶσθαι· φιλονεικῆσαι. ἀγωνίζεσθαι
ἀμίλλακα[ν]· οἶνον Θηβαῖοι
ἁμιλλᾶται (Plat. Lys. 208 A)· ἐρίζει
ἁμιλλότεροι· ἐπὶ πλέον ἐρίζοντες
ἀμίλλυκα· δρέπανον Ἠλεῖοι
ἁμιλλώμεθα· φιλονεικοῦμεν
ἁμιλλώμενος (Plat. Legg. V 731 A)· ἐρίζων [3706. 7]
Ἀμιναῖον· δι' ἑνὸς ν̄ τὸν οἶνον λέγει. ἡ γὰρ Πευκετία Ἀμιναία λέγεται
ἀμῖξαι· οὐρῆσαι. ἢ † ἠχῆσαι ⟨ad μύξαι⟩. ἢ ὀμῖξαι
ἅμιπποι (Thuc. Xen.)· δύο ἵπποι συνεζευγμένοι .... [11]
ἀμίς· σταμνίον
ἀμίσαρος· ἀκόρεστος⟨!⟩
ἄμιτρα· μικρά. Κρῆτες
ἀμι(τ)ροχίτωνας (Π 419)· ἀζώστους ἔχοντας τοὺς χιτῶνας
ἀμιχθαλόεσσα (Ω 753)· ἀπροσόρμιστος ἐκ θαλάσσης, καὶ δύσορμος [17]
ἅμμα· δεσμός
ἀμμάθω· μεταμέλωμαι
ἀμμαλλῆς· ἀνοστία (?)
Ἀμμαλῶ· ἑορτὴ ἀγομένη Διΐ
† ἀμμακρύ· τὸ ἀπαρχῆς .... ⟨v. ἀμαρύχαρ⟩
ἀμμαμηθάδης (Anacr. fr. 139)· ἥδυσμά τι σκευαστὸν διὰ κρεῶν εἰς μικρὰ κεκομμένων † δι' ἀρτυμάτων ⟨v. ἄμιθα⟩
ἀμμάξαι· αἰωρῆσαι, καὶ κρεμάσαι ⟨v. ἀμαμαξύς⟩. ἢ ἀποπῆξαι
Ἀμμάς· ἡ τροφὸς Ἀρτέμιδος. καὶ ἡ μήτηρ. καὶ ἡ Ῥέα. καὶ ἡ Δημήτηρ.
ἀμματίζει· περιπλέκει, δεσμεύει
ἄμμε· ἡμᾶς οἶμαι (Α 59)
ἀμμεδαπὰν· τὴν ἐγχώριον
ἄμμες· ἡμεῖς (Φ 432) ἡμᾶς ⟨v. l. Theocr. 29, 2⟩
(ἀμμέων)· ἡμῶν (Alcae. fr. 67 Ahr.)
ἄμμια· μήτηρ. τροφός ⟨ἀμμία EM.⟩ [32]
ἀμμιάξαι· ἀποπνῖξαι ⟨v. ἀμαμίξαι⟩
ἀμμιρός· πεπληρωμένος [35]
ἀμμισκόμιστον· συγκομιστὸν ἄρτον ⟨v. ἀμικόνιστον⟩ [37—39]
ἀμμορίην (υ 76)· τὸν κακὴν μοῖραν, κακομοιρίαν
ἄμμορον· δύσμορον, κακόμορον
καὶ ἔμ' ἄμμορον (Ζ 408)
καὶ ἀμέτοχον, ὡς τό·
οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν (Σ 489) [42]
Ἀμμοῦς· ὁ Ζεύς. Ἀριστοτέλης (fr. 206 ed. Müller)
Ἀμμῶν..· ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἀγομένη. † καὶ ὄφεις. [45]
ἀμμωχεῖν· ἀργεῖν ⟨v. σμώχειν⟩
ἀμνάδας· † παρθένους. ἢ πρόβατα (Theocr. VIII 35 et LXX)
ἀμνάμους (Lycophro)· τοὺς ἐγγόνους
ἀμνάμων· υἱοῦ υἱός, (ἀπόγονος. Κυρηναῖοι)
ἀμνημόνει· ἐπελάθετο

COD. 96 ἀμικτίσας — χωρ[η]ισάμενος ⟨22 ἀμμαρυχᾶσθαι?⟩ 24 ἀμμάζαι· ἐωρεῖσθαι, καὶ κρεμᾶσθαι 27 ἄμμες· ἡμᾶς, ἢ ἡμεῖς, ἢ ἡμῖν. ἢ οἶμαι 28 ἄμμε, λάγην· ἐγχ. 33 ἀμμία, καὶ 40 ἀμμοιρίαν 41 ἐμμάμορον 43 ἀριστό [τλ] 44 ὄφεις Κυρηναῖοι. Ἄμμωνος· υἱὸς ἀπόγονος. ἀμμωχεῖν· 49 ἀμναμός 50 ἀμνημονεῖ (Demosth. 69, 3)

HES. 85 ἀμητός· τῆς μὲν πρώτης ὀξυνομένης, αὐτὰ τὰ (τε)θερισμένα· τῆς δὲ τελευταίας, ὁ καιρὸς τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν 86 ἀμία· φυλακία ⟨μυία· φυκία⟩ 89 ἀμιέρα· ἀμμώδη ⟨v. ἁλίστρα⟩. ἔρημα ⟨ad ἄμοιρα⟩ 90 ἀμειδῆ (Gloss. τ. παναρ.)· στυγνά. ἀγέλαστα 3706 ἁμιλλητήριος· ὁ ἐρίζων πολύ 7 ἀμίλικτον· σκληρόν 11 ἀμιλτορίους λόγους· τοὺς ἐν ἀγῶνι 17 ἄμισθος· χωρὶς μισθοῦ 32 ἄμμι δέ (Α 384)· ἡμῖν δέ 35 (ἀ)μιλλᾶσθαι· εἴρηται ὡς φιλονεικῆσαι 37 ἀμοιβάς (Iesai. I 23 Sym.)· τιμωρίας. ἐκτίσεις 38 ἀμοιβοί (Ν 793)· οἱ διαδεχόμενοι τοὺς προεστρατευκότας 39 ἄμμοιρον· ἀμέτοχον. ἀθάνατον 42 ἄμμος (LXX)· ψάμμος ⟨v. Moer. Att.⟩ 45 Ἄμμωνος υἱός ⟨v. ἀναβέβρυχεν⟩

ἀμνὴν θερίζειν [52—55]
Ἀμνησία (l. Ἀμνισιάς)· ἡ Εἰλείθυια
ἀμνήστευτος γυνή· ἡ παλλακή. Εὐριπίδης Φοίνι(κι fr. 815)
ἀμνίον· τὸν ὑμένα τοῦ σώματος
† ἀμνόα (ἀμνίς)· πρόβατον. οἱ δὲ ἀμνός (ἀμνάς) [60]
ἀμνοὶ τοὺς τρόπους (Ar. Pac. 935)· πρᾶοι καὶ μαλακοί
ἀμνοκόλος· ποιμήν [63]
ἀμογητί (Λ 637)· ἄνευ κακοπαθείας, χωρὶς μόχθου (v. ἀβοητί)
ἀμόγῳ· ἀκοπιάστῳ
ἀμόθεν (α 10)· ἀπό τινος μέρους, ὁπόθεν θέλεις·
τῶν ἀμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διὸς εἰπέ
δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μηδαμῶς κατὰ μηδένα τρόπον
ἀμοιβηδίς (Σ 506 σ 310)· ἐναλλάξ. ἀνὰ μέρος
ἀμοιβηδόν (Aristarch. Σ 506)· ἐφεξῆς
ἀμοιγέποι· εἴς τινα τόπον
ἄμοιος· κακός. Σικελοί
ἀμοιρεῖ· ἐστέρηται
ἄμοιροι· ἄχωροι. ἄκληροι [73. 74]
ἀμοιρῶν· ἀστοχῶν
ἀμολγάζει· μεσημβρίζει
ἀμολγὸν νύκτα· Εὐριπίδης Ἀλκμήνῃ (Eur. fr. 105), ζοφερὰν καὶ σκοτεινήν. οἱ δὲ μέρος τῆς νυκτός, καθ' ὃ ἀμέλγουσιν (cf. Aeschyl. fr. 67, 6) [78]
ἀμολγῷ (Ο 324)· τῷ μεσονυκτίῳ, ἤτοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἐν ᾗ ἀμέλγουσιν [80—82]
ἀμόμηλις (Aethlius Ath. XIV 650 D)· ἄπιος. ἀχράς
ἀμόρα (Philetas Ath. XIV 646 F)· σεμίδαλις ἑφθὴ σὺν μέλιτι. ἀμοργίτας (βίτας Siculi)· πλακοῦντας
ἀμορβεύσασθαι· ὁδοιπορῆσαι. ὁρμῆσαι
ἀμορβεύων· ἀκολουθῶν. ἀπαλλαττόμενος
ἀμοργίς (schol. Plat. Epist. XIII 363 A)· καλάμη τις, ἐξ ἧς ἔνδυμα γίνεται. ἢ ὕφασμα. ἢ χιτών
ἄμοργμα· σύλλεγμα. ἄρτυμα
† ἀμοργῖδα· ἐξεσβικυῖα τὸ γάλα
ἀμόρξαι· ἀποψῆσαι. ἢ ὀμόρξαι
ἀμόρρωτον (ἄμορτον)· ἀθάνατον
ἀμορφύνειν (Antimach. fr. CVIII)· οὐ δεόντως πράττειν
ἀμόρφωτον· ἀδιατύπωτον. Σοφοκλῆς Θυέστῃ τῷ ἐν Σικυῶνι (fr. 228)
ἄμοτον· ἀπλήρωτον (Ε 518). πολύ
† ἀμοῦσι· θερίζουσιν (Theophr. IX 11, 9)
ἄμουσον· ἀπαίδευτον
ἄμουχα (ἀμουσχρά)· καθαρεύουσα. Λάκωνες
ἀμόωλον· ἀγγεῖον εἰλικρινές
ἀμόωμφος· ἄπιστος
ἀμπαδίην· φανερῶς
ἀμπάζονται (Lacones)· ἀναπαύονται
(ἀμπαιανίσαι· ἀνιερῶσαι (v. hoc))
ἄμπαιδες· οἱ τῶν παίδων ἐπιμελούμενοι παρὰ Λάκωσιν
ἀμπαλίνωρον (ορρον?)· τὸ ἀνακάμψαι πάλιν τὴν αὐτὴν ὁδόν (Com. vol. III p. 296?)
ἀμπάξαι· παῦσαι. Λάκωνες
† ἄμπαυλις (—λα?)· ἡ τὰ πράγματα (δια)φέρουσα (v. ἀνάπαυλις). [7]
ἀμπαυστόν· ἀναπαυστόν (q. v.)
ἀμπείρας (Eur. Rhes. 514)· διχάσας
ἄμπειρος· ἔμπειρος (κἄμπειρος)
ἀμπελόπρασον· πόα τις. ἔστι δὲ καὶ βοτάνη
Ἄμπελος· ἡ μηχανή. καὶ ἄκρα Μυκάλης Κυρηναίας δὲ αἰγιαλός. καὶ πόλις Θρᾴκης. καὶ ἡ ἄμπελος
† ἀμπελίοι· ἀμπελίδα. φυτόν τι οὕτω κατὰ στελέχη τῆς ἀμπέλου [14]

COD. 51 ἀμνεῖν 56 ἠλιθυῖα 58. 57 = 57. 58 61 ἀμνοιτούς, 62 ἀμνο-
δ
κόπος 65 ἀμώγω 66 τὸ μοναχὸς καὶ 67 ἀμοιβά 69 τόπον. ἢ καθ' ἕνα τρόπον (ad ἀμηγέποι) 71 ἀμοιροῖ· ἐστερεῖται 75 ἀμοίρων· ἀστόχων 77 ἀλημήνην 83 ἀπιοσάχρας 84 ἀμοργίτας 90 ἀμοργέαι 92 ἀμορφυγεῖν 5806 ἀμπαυλίς 8 |παιστόν bis 12 μύκαλις ἤγουν ὄρους Κυρηναῖοι

HES. 52 ἀμνημύονες· ἀθυμοῦντες (l. μνημύοντες) 53 ἀμνήνοσεν (Ν 562)· ἀσθενῆ ἐποίησεν 54 ἀμνησικακία· τὸ μὴ μιμνήσκεσθαι κακῶν 55 ἀμνησ[τε]ία· τὸ μὴ (μι)μνήσκεσθαι 60 ἀμνόν· μᾶλλον. ἢ τὸ ἄρτι τεχθὲν πρόβατον 63 ἀμοιβαί· χάριτες. καὶ τιμωρίαι, ἀνταποδόσεις, καὶ ἐκτίσεις. χρέα 73 ἀμοιρῆσαι· ἀποτυχεῖν (v. 6530) 74 ἄμοιρος (Sapient. II 9)· ἐκτός, ἄνευ 78 ἀμολγοί· οἱ ἀμέλγοντες τὰ δημόσια (μολγοί Eratosth. p. 209) 80 ἀμόργη· τρυγία ἐλαίου, ἰλύς 81 ἀμοργινά· λεπτοϋφῆ (sic) ἐνδύματα (Moer. Att.) 82 ἄμορος (Σ 489)· ἀμέτοχος 5807 ἀμπεδίον (Ψ 464)· κατὰ πεδίον 14 ἀμπελόεσσαν (Γ 184)· ἀμπέλους ἔχουσαν

ἀμπερέως· διαμπάξ ⟨Philyll. fr. III p. 862⟩ [16]
ἀμπέσαι· ἀμφιέσαι Λάκωνες
ἀμπέτασον (Eur. Phoen. 296 al.)· ἀνακάλυψον [19. 20]
ἀμπέχειν· περιβάλλεσθαι
ἀμπεχές· ἔνδυμα, ἀπὸ τοῦ ἀμπέχειν [23]
ἀμπεχόμενος· περιβαλλόμενος
ἀμπέχονον (Aristoph. fr. VI p. 1079)· σύμμετρον περίβλημα [26—29]
ἄμπηρον· πεπηρωμένον
ἀμπίουρον· πυλῶνα Ταραντῖνοι ⟨ἀμπίθυρον⟩
ἀμπιστάτηρ· ἐξεταστής
ἀμπιστᾶσθαι· ἐξετάζειν ⟨v. ἀμφίστ.⟩
ἀμπισχεῖν (Eur. Suppl. 165 ?)· περιβαλεῖν
ἀμπισχνούμενον· περιβαλλόμενον
ἀμπίτιαρ· παρατατιομένη ⟨ἀμπιττάρ—[όμενος⟩
ἀμπλακεῖν· ἁμαρτεῖν
ἀμπλάκημα (Eur. Phoen. 23 al.)· ἁμάρτημα [39]
ἀμπλακήματα· ἁμαρτήματα
ἀμπλακών· ἀποτυχών (Eur. IA 124). ἁμαρτάνων [42]
ἄμπνυτο (Χ 475)· ἀνέπνευσεν [44]
† ἀμποίχοιτις· ἐν Συρακούσαις ἀρχή
ἀμπρακόν· μακρόθεν
ἀμπρεύειν· προτονίζειν. ἕλκειν (cf. Callim. fr. CCXXXIV). ἁμαξηλατεῖν
ἀμπρεύωμεν· ἕλκωμεν
ἄμπρον· τὸ τεταμένον σχοινίον, ᾧ ἐχρῶντο ἀντὶ ῥυμοῦ
ἄμπυκα, κεκρύφαλον (Χ 469)· κόσμον γυναικῶν [51]
ἄμπυκες· τὰ διαδήματα ἢ χαλινοί: ἢ τροχοί. οὕτως Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκτήτῃ (678). διὰ τὸ κυκλοτερές
ἀμπυκτήρια· τὰ φάλαρα. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι ἐν Κολωνῷ (1069)
ἄμπωτις· ἀνάπαυσις. ξηρασία, ὅπου ἀναποδίζει τὸ ὕδωρ καὶ πάλιν ἔρχεται (Herod. VII 198 VIII 129) [55]
ἀμυγδαλῆ· τὸ δένδρον. καὶ τὰ τραγήματα ⟨ad ἀμυγδάλη⟩
ἀμύγμασι· σχίσμασιν (58—60]
ἄμυδις (Ι 6)· ἅμα, ὁμοῦ
ἀμυδρά (Theaet. 195 A)· τὰ ἀσθενέστερα
ἀμυδρός· σκοτεινός [64]
ἀμυδρότερα (Plat. Tim. 72 B)· ἀμαυρότερα. ἀσθενέστερα
ἀμύητος (Plat. Phaed. 69 C)· βέβηλος....
ἀμύθητοι· ἀναρίθμητοι, πολλοί
ἀμυθήτου· ἀνεκδιηγήτου
ἀμύκαρις· πλῆθος, ἄθροισμα. πλούσιον, πολύ
ἀμυκαλαί· αἱ ἀκίδες τῶν βελῶν παρὰ τὸ ἀμύσσειν ⟨ἀμυκάλαι EM.⟩
ἀμυκλαῖδες· εἶδος ὑποδήματος πολυτελοῦς Λακωνικοῦ. Καὶ πόλις Ἀμύκλαι
ἀμυκλίς· γλυκύς, ἡδύς
ἀμύκταν· γλυκύν. οἱ δὲ ἄμικτον
ἄμυλα· μῆτρα ⟨ἴτρια⟩
ἀμύλους· πλακοῦντας [76. 77]
ἄμυμος (Aeol.)· ἀγαθός. ἀμώμητος, ἄμεμπτος. καὶ ἀμύμων
ἀμυνάθειν (Tragici)· ἀμύνειν, βοηθεῖν
ἀμῦναι· ἐκδικῆσαι, τιμωρία [81]
Ἀμυνανδρί(δ)αι· γένος, ἐξ οὗ ἱερεῖς Ἀθήνησιν
ἀμύνανδρος· δυνάμενος ἄνδρας ἀμύνεσθαι
ἀμυνίας (Ar. Eqq. 570)· ὁ ἀμυντικός. παρὰ τὸ ἀμύνειν [85—89]

COD. 17 Post Λάκωνες legebatur 3802 25 ἀμπεχανόν 30 ἀμπηρόν 33 Sic 34 παραβαλεῖν 35 ἀμπισχό.μενον 49 ἀμπρόν 50 ἄμπυκας· κρύφαλον.κοσμ κῶν γυναιξί 52 Cave ἀνάποσις scribas 57 ἀμύγμασιν (sic) 78 ἄμυγος 79 ἀμυναθεῖν

HES. 16 ἀμπέπαλον (Γ 355)· διασείσας ⟨ἀνασείσας⟩, κινήσας 19 ἀμπεπαλών (Γ 355)· κραδάνας. σείσας 20 ἄμπευσις· ἀνάψυξις ⟨ἄμπαυσις⟩ 23 ἀμπεῖχε (ζ 225)· παρακέχυτο. κατεῖχε 26 ἀμπεχόνην (Plat. Charmid. 173 B)· λεπτὸν ἱμάτιον 27 ἀμπεχόνιον· ὅμοιον (Moer. Att.) 28 ἀμπειλήδιον· πηλίον ⟨παλλίον? ad λήδιον⟩ 29 ἀμπέψει (ο 83)· ἀποπέμψει 39 ἀμπλακίῃσιν (Empedocl., Greg. Naz. LVIII 47. 104)· ἁμαρτήμασιν 42 ἀμπνύνθη (Ε 697)· ἀνεσωφρονίσθη 44 ἀμπνύνθη (Ξ 436)· ἀνεπνεύσθη. ἀνεσωφρονίσθη 51 ἄμπυξ· χαλινός. τριχόδεσμος 53 ἀμυτήμων· ἁμαρτωλός ⟨ἀλιτήμων⟩ 58 ἀμυβαδόν (Σ 606)· ἐφεξῆς 59 Ἄμυτρον· πόλις τῆς Θρᾴκης ἄμυτρον 60 ἀμιδάναι (Μ 18)· κρύψαι 64 ἄμυ[δ]ροι· τόποι οἱ κάθυδροι καὶ ἄγαν ἔοντες. παρὰ τὸ μυρεῖν, ὅ ἐστι ῥεῖν 76 ἄμυλος (Symm. Exod. XVI 31)· βρῶμα τὸ ἐκ πυροῦ 77 ἀμυλλίδωτον· χιτῶνος εἶδος ⟨ἀλυσιδωτόν⟩ 81 ἀμῦναι· ἀπαλεξῆσαι βοηθῆσαι (Ι 576) μ 85 ἀμύνει Π 265)· βοηθεῖ 86 ἄμυνεν (Ξ 71)· βοήθησεν 87 ἀμυνίων· ἀμώμητος 88 ἄμυνον (Λ 456) 89 ἀμυνόμος (Π 622)· τιμωρούμενος

ἀμύνου (monost. 152)· ἀποδίδου

ἀμυντήριον· ξίφος δίστομον. ἤ τι τῶν πληττόντων

ἀμύντορας (β 326)· βοηθούς [93. 94]

ἀμύξ (Nic. Ther. 131)· ἀμυχί

ἄμυξα· ἔξυσ(α). ἐ(σ)πάραξα

ἀμύξαι· καταμύξαι, καταξῦσαι: στενάξαι (ad μύξαι)

† ἀμύξανος· ἀνόσιος

ἀμύξεις (Α 243)· καταξέσεις [3900—2]

ἄμυροι· τόποι οἱ κάθυγροι, καὶ ἄγαν ῥέοντες. ἀπὸ τοῦ μυρεῖν (v. 3864) [4]

ἀμυρτόν· ἱμάτιον Κρῆτες

ἀμύς· ὁμοῦ σὺν αὐτῷ (Callim. fr. CCXVI?) [7]

ἀμύσσειν· ξέειν. σπαράττειν. λυπεῖν

ἄμυσσος· κῆτος. Λάκωνες [10]

ἀμυστία· μέτρον τι (ἀμυστί· ἀμετρί?)

ἄμυστις (Eur. Rhes. 419)· τὴν ἀπνευστὶ καὶ ἀθρόαν πόσιν Τίμαρχός φησιν οὕτως λέγεσθαι

ἀμυ(σ)χῆναι· καθᾶραι, ἁγνίσαι

† ἀμύσχαια· οἰνάνθη. ἢ ἀναδενδράς [15]

ἀμυσχρόν· καθαρόν, ἁγνόν. ὁλόχροον

ἀμυττέτωσαν· κνιζέτωσαν. σπαραττέτωσαν

ἀμυχή· ἐπιπόλαιον ἕλκος

† ἀμυχούσης· στυφούσης ἐπιπλέον

ἀμφαγαπαζόμενος (Π 192)· ὑπερβαλλόντως περιαγαπώμενος καὶ περιαγαπαζόμενος

ἀμφαγαπῶντες (Hesiod. opp. 58)· ἀσπαζόμενοι [22]

ἀμφαδίην (Η 196)· φανερῶς. ἀναφανδόν

ἀμφαδόν (Η 243)· φανερῶς

ἀμφαεικής· κύκλῳ σειομένης (ἀμφαΐκος)

† ἀμφαής· πρόσκολος. περισκελής. οἶκος περίσκεπτος

ἀμφ' Ἀκίριος ῥοάς (Archil. fr. 20)· Ἄκιρις ποταμός

† ἀμφακλῆς· ἀξίνη (v. ἀμφιγενῆς) [29]

ἀμφαλλάξαι· διαμφοδῆσαι. οἱ δὲ ὁμοῦ βαδίζοντας ἐφ' ἑτέρας ὁδοῦ χωρισθῆναι

ἀμφ' ἄλητα (Sophro in Anecd. Par. IV 179, 16)· περὶ τὰ ἄλευρα. † ἀμφάνα μάλιστα

ἀμφαξονεῖν· τὰ γόνατα περικλᾶσθαι. καὶ μὴ εὐτονεῖν (Pausan. Att. p. 20)

† ἀφαρμένη· δίκελλα. Λάκωνες

ε

† ἀμφαρής· πωρωμένη, κατολιγωρουμένη. καὶ γυμνός (ad ἀφαρής), ἐπιφανής

ἀμφαρίστερος (Aristoph. fr. XXV p. 1156)· ἀμφοτέρωθεν ἀριστερός. οὐκ αἴσιος. οὐ δεξιός. ἐναντίος τῷ περιδεξίῳ [36]

ἀμφασία (Ρ 695)· ἀλογία, ἀφωνία, ἀγρυξία

ἄμφασμα· ψαιστά, οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ βεβρεγμένα ἐν θυσίαις. Συρακούσιοι [39—41]

ἀμφαφᾷς· ψηλαφᾷς

ἀμφαφόῳεν· ψηλαφήσειεν

ἀμφαφόωντα (Apoll. lex. 26, 5)· διὰ χειρὸς ἔχοντα καὶ περιψηλαφῶντα

ἀμφέθετο (φ 431)· περιέθετο

ἀμφεικάς (C. I. n. 2448)· ἡ περὶ εἰκάδα (cf. ἀμφίκ.)

ἀμφεκάλυψεν (Ε 68)· περιεσκέπασεν. περιέσχεν

ἀμφεκτέον· περιβλητέον

ἀμφελαῖς· μάζα ἐλαίου πλήρης

ἀμφελάσασα· περιεγείρασα. κινήσασα

ἀμφελάχαινε (ω 242)· περιέσκαπτεν, περιέσκαλλε, περιώρυσσεν [52—54]

ἀμφέπει (Eur. Phoen. 151)· περιέπει. θεραπεύει. παρακολουθεῖ [56]

COD. 91 ξίφος δ. ἢ βάκλον 8 ζέειν 12 ἀμυστὶς, τὴν ἄμυστιν 13 ἀμαχῆναι — ἁγνῆσαι 24 ἀμφαδῶν 25 κυκλωσ| 27 ἀμφακάριος ῥόας 30 βαδίζοντες τὰς 31 ἀμφάλητα 32 ἀμφαζονεῖν 35 ἀμφαριστερὸς — περιδεξιῷ 49 ἀφελλαίς 51 περιέσχαλλε

HES. 93 ἀμύντωρ· βοηθός (Ν 384), ἐπίκουρος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ὁ τοῦ Φοίνικος πατὴρ Ἀμύντωρ (Ι 448) 94 ἀμυνεῖ· ἀνταποδώσει 3900 (ἀμύξεις)· σπαράξεις τὴν ψυχὴν
υ
ἀνιώμενος (Α 243) 1 ἀμοιρεῖν· μὴ ἔχειν μέρος 2 ἀμύρημα· ἀτύχημα (v. ἀκύρημα)
ο
4 ἀμυροιραῖν· ὁ μὴ μυσαττόμενος τὸ ῥαίνεσθαι (ad ἀμυσχρός) 7 ἀμὺς σὲ (Τ 284)· ἔξεσεν. ἐσπάραξεν 10 ἀμυστὴν (Eur. Cycl. 417?)· τὴν συνεχῆ πόσιν 15 (ἀ)μύσχεσθαι· τὸ ξέειν τὰς σάρκας τοῖς ὄνυξιν 22 ἀμφαγέροντο (Σ 37)· περιηθροίζοντο 29 ἀμφάλα (Α 409)· παρὰ τὴν θάλασσαν 36 ἀμφὰς, ἀ[σ]παζόμενος (Π 192)· πάνυ φιλοφρονούμενος 39 ἀμφαυγεῖ· ἀντιλάμπει (Eur. Or. 1519 Empedocl. 151) 40 ἀμφαῦον (Μ 160)· περιήχουν 41 ἀμφ' αὐτούς· ἐπ' (sic) αὐτούς (an Xen. Cyr. V 1, 13?) 52 ἀφέμενον· τὸ ἐν μάχαις καὶ λοιδορίαις ἀφίστασθαι, καὶ μεγαλοψυχεῖν Λακώνων (v. ἀφέμενον; Aesch. Ag. 413) 53 ἀμφενέμοντο (Β 521 cet.)· οἰκοῦσαν, ἐδιοικοῦσαν 54 ἄμφεπεν (Π 124)· ἐνήργει 56 ἀμφεπένοντο· ἐνήργουν (Ν 656). ἀπέφερον (Τ 278). ἤσθιον (Ψ 184)

ἀμφέπλεον· περιέπλεον [58. 59]

ἀμφερείξεται· περισχισθήσεται

ἀμφέρετο· ἀνεφέρετο

ἀμφερκῆ πίθον· τὸν πάντοθεν κύκλῳ · περιειργόμενον. Ἀχαιὸς Πειρίθῳ (fr. 34)

† ἀμφαικτήρ· χιτὼν διπλοῦς ⟨v. ἀμφικτ∴⟩ [64. 65]

† ἀμφεωρία· περισσευομένη ⟨περισιωμένοι Cyr. Dr.⟩

† ἀμφενώτας· ὁ Κρητικὸς χιτών ⟨cf. ἀμφινώτους⟩

ἄμφηκες· λέγεται ἐξ ἑκατέρου μέρους ἠκονημένον βέλος. ἢ κεραυνός (Aesch. Prom. 1044) ἢ ξίφος

ἀμφήλυθεν· περιῆλθεν. περιήχησεν. περιέλαβεν ἀμφοτέρωθεν † ὅρμους ἀμφιορέας

† ἀμφήν· αὐλήν ⟨vid. 3974⟩

ἀμφήρεις· νῆες ἀμφοτέρωθεν † δρώμεναι, ἢ ἐρεσσόμεναι

ἀμφηρεφής· ἀμφίστεγος. πλήρης [73. 74]

(ἀμφηρικὸν ἀκάτιον· (Thuc. IV 67) ληστρικόν, ἐν ᾧ εἷς ἐλαύνει δύο κώπας)

ἀμφήριστον (Ψ 382)· ἀμφοτέρωθεν ἐξισούμενον. ἀμφίλογον, ἀμφιβαλλόμενον (Callim. Iov. 5) παρὰ τὸ ἄμφω καὶ ἐρῶ τὸ λέγω ῥῆμα

† ἀμφής· οἴνου ἄνθος. οἱ δὲ μέλανα οἶνον

ἀμφιάλῳ (α 386)· [ὑπὸ] θαλάσσῃ περιεχομένῃ πάντοθεν

ἀμφὶ ἄνακτα (Aristoph. fr. XX p. 695)· ἀρχὴ νόμου κιθαρῳδικοῦ

ἀμφίας (Nicostrat. com. III p. 285)· γένος οἴνου 81—86]

ἀμφίβασις (Ε 623)· ὑπὲρ νεκροῦ μάχη· περιβάντες γὰρ τὸν νεκρὸν ἐμάχοντο περὶ τοῦ σώματος, ἵνα μὴ σκυλευθῇ· ἀπὸ δὲ τῶν ἀλόγων ζῴων ἡ μεταφορά

ἀμφιβατεῖν· ἀμφισβητεῖν [89]

ἀμφίβια ζῷα· τὰ ἔνυδρα καὶ χερσαῖα

ἀμφίβιον· ἐν γῇ καὶ ὕδατι ζῆν δυνάμενον

ἀμφίβλημα (Tragici)· ἀναβόλαιον [93—96]

ἀμφίβολοι· ἑκατέρωθεν περιβαλλόμενοι, ὡς Θουκυδίδης (IV 36, 3) [98]

ἀμφιβρότης (Β 389)· [περὶ] ὅλον τὸν βροτὸν περιεχούσης

ἀμφίβωτος· περιβόητος. Ἴων Τεύκρῳ (fr. 35) [4001—4]

Ἀμφιγένεια (Β 593)· πόλις τῆς Πύλου

ἀμφιγενύς· ἀξίνη ⟨ἀμφιγενῆς⟩

ἀμφιγνοεῖν· τὸ μὴ ἀκριβῶς γινώσκειν (Dorotheus)

ἀμφίγονος· υἱὸς ὁ ἐκ προτέρας γυναικός

ἀμφιγυιῶσαι· ἀκρωτηριάσαι. ἢ ἑκατέρωθεν εἰς γῆν πῆξαι ⟨ad —γυῶσαι⟩ [10—12]

ἀμφιδέαι (Aristoph. VI p. 1079)· ψέλ(λ)ια. κρίκοι. δακτύλιοι

ἀμφιδεδίνηται (Ψ 562)· κύκλῳ περίκειται

ἀμφιδεές· περιδεές [16. 17]

ἀμφιδεκάτη· ἡ μετὰ εἰκάδα ⟨δεκάτην⟩ ἡμέρα, παρὰ Ἀρκάσιν

ἀμφιδεξίοις χερσί· ταῖς τῶν τοξ(οτ)ῶν.

COD. 60 Legebatur post 3963: ἀμφερήσεται 62 ἀμφερκήπιθον — Ἀ(χαι)ός 67 κριτικός 68 ἀμφικὲς δὲ 69 ἀμφίλυθεν — ἐπ| 75 ἀμφήρικα — εἰσελαύνει 77 οἶνον [4136] ἀμφιάλω 78 ἀμφιαλῶ — θαλάσση 79 ἀμφιάνακτα Ante 87 legebatur 3975 97 παραβαλλ| 4000 ἀμφιβώτης — υἱῶν 7 ἀμφιγνό.ν 13 ἀμφιδεαὶ

HES. 58 ἀμφέπτατο (Β 315)· περιεπέτατο 59 ἀμφερέεθρα (Β 461)· περὶ τὰ ῥεῖθρα 64 ἀμφέχυτο (Β 41)· περιεκέχυτο 65 ἀμφέχανε (Ψ 79)· περιεκάλυψε ⟨ἔκαψε?⟩ 73 ἀμφιρεφέα (Α 45)· ἀμφηρεφῆ, ἀμφοτέρωθεν ὀροφωμένην ⟨ἐρεφο|⟩, ὅ ἐστιν ἐσκεπασμένην 74 ἀμφήν· αὐχήν, τράχηλον 81 ἀμφίασιν (Iob. XXII 6)· σκέπην 82 ἀμφίασμα· ἔνδυμα 83 ἀμφισχυῖα (Β 316)· περὶ τῶν τέκνων ὀδυρομένη, ἢ κραυγάζουσα, ἢ φωνοῦσα 84 ἀμφιβάλλεσθαι (ζ 178)· περιθέσθαι 85 ἀμφικάλευμαι (χ 103)· καθοπλισθήσομαι 86 ἀμφίβασις (Ε 623)· κύκλωσις. ὁρμή 89 ἀμφιβάλλων· [μαχόμενος] περιβάλλων (ψ 192) 93 ἀμφιβέβηκας· ἐπεκδικεῖς. προΐστασαι. ὑπερμαχεῖς (Α 37), καὶ σώζεις 94 ἀμφιβέλεσι (Λ 465)· περὶ τοῖς ὀβελίσκοις 95 ἀμφιβείην (Ε 781)· περὶ τὴν δύναμιν 96 ἀμφιβολεῖς (Iesai. XIX 8)· ἁλιεῖς 98 ἀμφίβλιστρον (Habac. I 17)· δίκτυον 4001 ἀμφιγνοής· ἀμφισβητής 2 ἀμφιγυιοῖσι (Ν 147)· τοῖς ἑκατέρωθεν χωλῶσαι ⟨v. ἀφιγύοισιν⟩ 3 Ἀμφιγυέεις (Α 607)· ἀμφοτέρους τοὺς πόδας χωλοὺς ἔχοντες 4 ἀμφὶ γυναικί (Γ 157)· περὶ γυναικός 10 ἀμφιδασίαν (Ο 309)· ἐξ ἑκατέρου μέρους κροσσοὺς ἔχουσαν. ἢ κυκλόθεν δασεῖαν 11 ἀμφιδενῆες (Β 333)· περὶ τὰ πλοῖα 12 ἀμφὶ δέ· περὶ δέ 16 ἀμφεδεέ· περὶ αὐτὸν δέ ⟨v. Μ 396⟩ 17 ἀ[μφιδέδεε (Ζ 329)· κύκλῳ ἄνω κέκαυται

διὰ τὸ ἑκατέραν χεῖρα ἐνεργεῖν ἐν τῷ τοξεύειν. Αἰσχύλος Τηλέφῳ (fr. 236)

ἀμφιδέξιον (cf. Hippocr. III 761)· τὴν ἑκατέροις μέρεσι τῆς μήτρας ἄρρεν καὶ θῆλυ γεννᾶν δυναμένην ἵππον

ἀμφιδέραια· ψέλ(λ)ια

ἀμφιδήριτος (Thucyd. IV 134)· ἀμφισβητήσι(μος)

† ἀμφιδήτιοι· ὡς κρίκοι διάκενοι, παρὰ Δημοκρίτῳ (p. 420 Mullach)

ἀμφιδήσασθαι· ὑποδήσασθαι

ἀμφίδοξοι μῦθοι· οἱ διχογνωμονο(ύ)μενοι

ἀμφίδουλος· ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων δοῦλος

ἀμφίδοχμοι (Xenoph. eq. IV 4)· λίθοι μέγεθος ἔχοντες

ἀμφιδράνες ⟨δρακές?⟩· ἱμάτιον διπρόσωπον ἐν τῷ πεποικίλθαι τὴν αὐτὴν ἔχει ἐπιφάνειαν

ἀμφιδρόμια (Ar. Lys. 757)· ἡμέρα ἀγομένη (ἐπὶ) τοῖς παιδίοις, ἐν ᾗ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν ἔφερον τρέχοντες κύκλῳ, καὶ ἐπετίθεσαν αὐτῷ ὄνομα, ὅτε ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ φίλων δῶρα ἐπέμπετο (Plat. Theaet. 160 E)

ἀμφίδρομος· Αἰσχύλος Σεμέλῃ (fr. 218) ἔπλασε δαίμονα. καὶ περὶ τὰ ἀμφιδρόμια
ἢ
ᾠδει ἔλεγες τὸν γενέθλιον. δηλοῖ δὲ καὶ ἐξ ἑκατέρου μέρους θεώμενον, ἢ προηγούμενον, ἢ ὁρμᾶν δυνάμενον, ὡς Αἰσχύλος Ἠδωνοῖς (fr. 63)

† ἀμφιδρυτί· δένδρον ἀκῆς ⟨δρυπίς?⟩

ἀμφιδρυφής (Β 700)· ἀμφοτέρωθεν κατεξεσμένη καὶ περιεσπαραγμένη τὸ πρόσωπον διὰ τὸ τοῦ ἀνδρὸς πένθος· δρύψαι γὰρ τὸ ξέσαι [33]

ἀμφίδυμοι (δ 487)· διπλοῖ ἐξ ἑκατέρου μέρους εἴσπλουν ἔχοντες

ἀμφίδυμος (Φαίαξ Callim. CCCXXXVI)· ἐξ ἑκατέρου μέρους εἴσδυσιν ἔχων

ἀμφιδύς (v. schol. Soph. Tr. 605. 8)· ἐνδυσάμενος

ἀμφίδυσις· ἐπίθετον φιάλης παρὰ Ἀναξανδρίδῃ (fr. XXV p. 202)

ἀμφιδῶ· φά(σ)γανον· ζῶόν τι πολύπουν, (σ)κολόπενδρα καλ(ούμενον) [39]

ἀμφιελίσσας (Β 165)· ἀμφοτέρωθεν ἐλαυνομένας [41]

ἀμφιεκτ.., χιτὼν διπλοῦς ⟨v. ἀμφαικτήρ⟩

ἀμφιελόν· ἄφθονον ⟨ἀφνειόν⟩

† ἀμφιέπουσα· περιέχουσα [45]

ἀμφιέποντες (γ 118)· περὶ ἔργον ποιούμενοι, καὶ ἀσχολούμενοι. ἢ περὶ τὸν αὐτὸν πονούμενοι (Τ 392) [47—49]

ἀμφιετιζομένας· τὰς κατ' ἐνιαυτὸν περιερχομένας [51. 52]

ἀμφιθαλής (Χ 496)· ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων. ἢ ἐφ' ᾧ ἀμφότεροι θάλλουσιν οἱ γονεῖς

ἀμφιθέ[ο]ντες· περιβάλλοντε. δυϊκῶς

ἀμφίθετος φιάλη (Ψ 616)· ἑκατέρωθεν τίθεσθαι δυναμένη. ἢ ἀμφοτέρωθεν τετορευμένη. ἢ κύκλον ἔχουσα. (ἢ) πυθμένα ἄνευ ὤτων. ἢ διὰ μέγεθος ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν αἱρουμένη καὶ τιθεμένη (Antimach. fr. 20) [56. 57]

ἀμφιθῇ (Eur. Med. 787)· ἐπιθῇ

ἀμφίθυρος (Soph. Phil. 159)· οἰκία ἔχουσα ἀμφοτέρωθεν θύρας

ἀμφικαλύπτειν· σκέπειν

ἀμφὶ κάρη κεκοπώς (ρ 231)· περὶ τὴν κεφαλὴν κόπτων καὶ τύπτων. ὅπερ ἐστὶ κονδύλους διδούς. ἢ ἀμφ(οτέρωθεν τὰς) κεφαλὰς ἔχων. λέγεται δὲ ὑποπόδιον [62]

ἀμφικάς (C. I. 2448)· ὑστέρα (δεκάτη) [64]

ἀμφίκαυστις (Cratin. fr. XXX p. 186)·

COD. 18 ἀμφιδεμάτη
λ
21 ἀμφιδέξια 22 ἀμφιδήρητος
δ
29 ἀμφιδρομία 30 σεμέ — ἠδωνές 34 εἰσπλέον 35 εἰς δύσιν 37 ἀναξανδρί 38 ἀμφι-
ο
δὲσφάγανον — πολὺ πρ 40 ἀμφιελισσός 50 ἀμφιεταζομένας 55 φίλη 61 ἀμφικεφαλάς 63 ἀμφϊκ, Post 64 legebantur gl. 4071. 75, post 4065 : 4073. 74 65 ἀμφίκλυστ, ἡ

HES. 33 ἀμφίδρυφοι (Λ 393)· πένθος ἔχουσαι 39 ἀμφιεγίνωσκεν, ἑτέρους πειρόμενος (Ο 241) 41 ἀμφιελιώσας (Β 165)· οὕτως 45 ἀμφιέπον (Ω 804) περιέπον 47 ☐ ἀμφιέννυμι· ἐνδύομαι 48 ἀμφιέπω (ε 167)· περιθάλπω 49 ἀμφιεπαπτήνας (Δ 497)· περι.......αὐτόν 51 ἀμφίζαν ἐτέφραν (Σ 25)· ἐκαθέζετο περὶ τὴν τέφραν 52 ἀμφιηκές (Π 80)· ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον 56 ἀ.φίεσπον (θ 61)· περιενήργουν 57 ἀμφιθέτοις (Greg. Naz. Arc. VII 104)· εὐμεταπτώτοις 62 ἀμφικαλύψῃ (θ 511)· ἔσω παραδέξηται 64 ἀμφικὲς ξίφος (π 80)· δίστομον καὶ ἑκατέρωθεν ἠκονημένον

ἡ πρώτη τῶν ἀσταχύων ἔκφυσις. λέγεται δὲ καὶ καῦστις

ἀμφικελεμνίς· κατ' ὤμων περικρεμάσας ἰσορρόπως

ἀμφικέλεμνον· ἀμφιβαρές. οἱ δὲ τὸν βασταζόμενον ὑπὸ δύο ἀνθρώπων δίφρον, ἄλλοι δὲ ἀμφίκοιλον [68. 69]

† ἀμφίκεστον· περιτμητόν. ἢ περιγραφόμενον •

(ἀμφικεύθων· περικρύπτων)

ἀμφικέφαλος· κλίνη. ἑκατέρωθεν ἔχουσα ἀνάκλιντρον

(ἀμφίχορος· ὁ μέσος τριῶν ἀδελφῶν)

(ἀμφίκουρον· ἀμφοτέρωθεν κεκαρμένον)

(ἀμφίκρημνον (Eur. Bacch. 1019)· ἑκατέρωθεν ἐπικίνδυνον)

ἀμφικτύονες· περίοικοι Δελφῶν συναγόμενοι ἐπο....λέαν πυλαγόροι καὶ ἱερομνήμονες [77. 78]

ἀμφικύπελ(λ)ον (Α 584)· περιφερὲς ποτήριον

ἀμφιλαφές· πολύ, δαψιλές, καὶ μέγα. πανταχόθεν πλῆρες. κατάσκιον (Callim. Cer. 27)

ἀμφιλαφῆ· μέγα(ν), δαψιλῆ

† ἀμφιλασθείς· περιελασθείς

ἀμφιλάφ.ιαν· συγκρότησιν. ὠφέλειαν

† ἀμφιλάων· περικυκλούντων

ἀμφίλεκτος (Eur. Phoen. 500)· ἀμφίβολος

ἀμφιλέξαντες· ἀμφισβητήσαντες

ἀμφίλινα κρούπαλα· Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσι (fr. 41)

πατὴρ δὲ † χρυσοῦς ἀμφίλινα κρούπαλα

ἀμφιλίτην (Aesch. Sept. 101?)· τὴν λιτανευτήν [89. 90]

ἀμφιλύκη νύξ (Η 433)· ὃ ἡμεῖς λυκόφως λέγομεν· λύγη γὰρ ἡ σκοτία κατ' ἔλλειψιν αὐγῆς λέγεται

ἀμφιμάσασθαι (υ 152)· περιψήσασθαι. περικαθᾶραι. ἀπομάξαι

ἀμφίμαστα· ψαιστά. (ἄλφιτα μέλιτι δεδευμένα. Λάκωνες)

ἀμφιμάτορα δύσμορον· κακοθάνατον.

(ἀμφιμάτωρ)· ἄμφω τοὺς γονεῖς ἢ ἔχων, ἢ ἀποβαλλόμενος

† ἀμφιβάλλος· ἔνιοι τὸν ἐν τοῖς ἱστοῖς καῖρον ἀποδιδόασιν. καῖρον δὲ τὸν μίτον ἔλεγον

ἀμφιμάσχαλος· χιτὼν χειριδωτὸς ἐλευθέρων, ὡς Πλάτων (Com. fr. XXVI p. 689), δύο χειρίδας ἔχων, ὡς μασχάλας ἔτι καὶ νῦν λέγουσιν (forte ex Moeride)

ἀμφιμέμυκε (κ 227)· περιηχεῖ. μυκᾶται

ἀμφιμήτωρ· ὁμοπάτριος, ἀλλ' οὐχ ὁμομήτριος (schol. Lycophr. 19)

ἀμφιμήτορες· οἱ ἐκ πολλῶν μητέρων γεγονότες ἀδελφοί. Αἰσχύλος Ἡρακλείδαις (fr. 71)

ἀμφιμήτρια· τὰ μετὰ τὴν τρόπιν τῆς νεὼς ἐξ ἑκατέρου μέρους ἐπιτιθέμενα

ἀμφιμή(τ)ριον· τὸ σημαντικὸν τῶν περὶ τὴν μήτραν παθῶν. Ἱπποκράτης (III p. 627 K)

ἀμφιμιγές· πολυμιγές· ἢ πολυσύγκρατον. καὶ (ἀμφίμιτον?) σπαρτίον, πρὸς ὃ τὸν μίτον αἱ γυναῖκες προσάγουσιν [4104]

Ἀμφιμυσίων· Δημήτρια ζῷα (ἀμφὶ Μύσαιον)

† Ἀμφιμυσίων· ἡ Δημήτηρ

ἀμφινεικής· περιμάχητος. ἐναντίους ἔχων λόγους. Σοφοκλῆς Τραχινίαις (104? 524?)

ἀμφινωτίζοντα· προσπελάζοντα, προσφερόμενον

ἀμφινώτους χιτῶνας, Κρῆτες (v. ἀμφενώτας, ἄμφωτος)

ἀμφίον· ἔνδυμα. Σοφοκλῆς Μώμῳ (fr. 524)

Ἀμφιονὶς κιθάρα (an Eur. Phoen. 831)

ἀμφιορκία· ὅταν οἱ δικαζόμενοι ἀλλήλοις ὀμνύωσιν

ἀμφίπαστον· † ἀλφίτοις ἀναδεδευμένοις ἐλαίῳ

COD. 66 ἀμφικέλαυνίς· κατωμένων περικρέμασισ ἰσόρροπος 67 ἀνφίξυλον 72 ἀμφικελὸς — ἀνωκλητί 81 ἀμφιλαφή 86 |λήξαντες 87 |λώτησι 92 |μάσεσθαι 94. 95 ἀμφιμᾶντορα... ἀποβαλλόμενος. ἀμφιμάντορα· ἄλφιτα... Λάκωνες ἀμφιβάλλος 96 καιρὸν bis 97 χειρίδωτος 4100 ἡρακλίδ.. 2 μητέρα 7 ἀμφίνηχες (η suprascr.) — |ητοι 8 ἀμφινοτ| 9 χ. ἢ φελώνας Κρ. φελώνην λέγουσιν 11 ἀμφιονή 12 |ήλους

HES. 68 ἀμφικαλύπτει (Β 262)· περιέχει 69 ἀμφικέας (ξ 12)· περισχίσας. περικόψας 77 ἀμφίκρανον (Eur. Herc. f. 1274)· ἀμφοτέρωθεν ἔχον (ουσαν) κεφαλάς 78 ἀμφικώμῳ (Ρ 677)· φυλλάδει 89 ἀμφιλιχή (Aesch. Ag. 686 Soph. Tr. 104)· περιμάχητον 90 ἀμφιλυκή· ὄρθρος, τὸ λεγόμενον λυκόφως 4104 ἀμφιμέλαινα (Α 103)· βαθεῖα. συνετή

ἀμφιπελέκ.. (Ν 612)· πελέκιον δίστομον, Κυρηναῖοι. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος τὸν τῆς ἀξίνης στελεὸν ἀπέδωκεν

ἀμφιπέληται (α 351)· περιγένηται

ἀμφιπήρους· τυφλούς. ἢ μηδὲν λέγοντας .....· ἐμπλεκόμια (Soph. Tr. 520)

ἀμφιπλήξ· ἑκατέρωθεν πλήσσουσ(α). Σοφοκλῆς Οἰδίποδι Τυράννῳ (417)

ἀμφιπλήκτοις· ἀμφιθαλάσσοις, παρ' ὅσον ἑκατέρωθεν θαλασσεύεται

ἀμφίπλοι· οἱ ἰσθμοί

ἀμφίποκοι· τάπητες ἀμφίμαλλοι [22—24]

ἀμφιπολεύοι (σ 254)· ὑπηρετοῖ. φρον-
οι
τίζει. περιέποι. ἢ ἀναστρέφοιτο

ἀμφίπρυμνον· πλοῖον ἑκατέρωθεν πρύμνας ἔχον. Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ (fr. 128). καὶ τὰ ἐπὶ σωτηρίᾳ † πελωπόμενα πλοῖα [27]

ἀμφί ῥα ἕ· περὶ δ' αὐτόν

ἀμφιρεφέα (Α 45)· ἑκατέρωθεν ἐστεγασμένην [30—32]

† ἀμφιρόν· ἀμφορέα

ἀμφιρύτη (α 198)· πανταχόθεν περιρεομένη ... τῶν ὑδάτων [35]

(ἀμφίς· περὶ [Θ 444] χωρίς, δίχα [Ψ 393]) [37. 38]

ἀμφίσβαινα (Nic. Ther. 372)· εἶδος ὄφεως μακροκέφαλον, ἰσόπηχυ, τὴν οὐρὰν κολοβὴν ἔχον, καὶ ταύτῃ πολλάκις τὴν πορείαν ποιούμενον, ὥστε τινὰς ἀμφισβητεῖν μὴ δύο κεφαλὰς ἔχειν. λέγεται δὲ καὶ διὰ τοῦ μ̄ ἀμφίσμαινα (σθμαινα EM.)

ἀμφίσβατα (Hellanicus)· ἀμφισβητήσιμα

ἀμφισβητεῖν· ἀμφιβάλλειν

ἀμφίσγονοι· ἑτερόγονοι (cf. ἀμφίγονοι) [43—45]

ἀμφὶς ἔχοιεν (θ 340)· περιέχοιεν [47]

ἀμφίσκοντες· ἐνδυόμενοι

ἀμφίσκωμοι· οἱ περιοικοῦντες τὰς κώμας [50]

ἀμφίστασθαι· ἐξετάζειν (v. ἀμπιστ)

ἀμφιστερῆ· καταρχὴ τῶν θυσιῶν. Λάκωνες

ἀμφίστερνον (cf. Empedocl. 257)· δεινήν

ἀμφίστομος· φάλαγξ, ἡ τοὺς ἡμισεῖς ἔχουσα ἀντιτεταγμένους

ἀμφιστ(ρ)εφέες (Λ 40)· ἀλλήλαις περιπεπλεγμέναι. ἢ πάντοθεν πλήρεις (ad —στεφ—) [56]

ἀμφιστροφή· ἐκχώρησις. ὑποστροφή

ἀμφίσφυρα· εἶδος ὑποδήματος γυναικ(ε)ίου

ἀμφιτάπης (Alex. com. III p. 421)· χιτὼν ἑκατέρωθεν ἔχων μα(λ)λούς [60]

ἀμφὶ τεοῦ· περὶ τοῦ σοῦ [62]

ἀμφίτερμον· ἀπο(τε)τερματισμένον

ἀμφιτέρμως· ἀπο(τε)τερματισμένως. Σοφοκλῆς Ἀμφιτρύωνι (fr. 120)

ἀμφίτριβα[ς] (Archiloch. fr. 133) περιττῶς τετριμμένον

ἀμφιτρίτη (ε 422)· θάλασσα. ἀπὸ τοῦ φόβῳ περιβάλλειν τοὺς διαπλέοντας αὐτήν

Ἀμφιτροπή· δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς

ἀμφιτρύχη (cf. Eur. Phoen. 326)· κατερρωγότα ......

ἀμφιτοῖο (ἀμφὶ τίω)· περὶ σοῦ (Rhintho?)

ἀμφίτυπα· ἐπταισμένα [71]

ἀμφιφανέα· ἄστρα (δὶς φαινόμενα)

ἀμφιφορεύς· σορός. ὑδρία. κέραμος. ἢ μέτρον ἐλαίου [74]

COD. 16 πηρούς 17 ἀμφίπλη (v. 4119)· ἐμπλεκόμια. Post 19 legebatur 21
μδ
21 ἀμφίποκοι [οἱ ἰσθμοί] τ. 26 ἀνδρο 28 ἀμφίραε· περιδαυτόν 29]μένα 36 Vide 3977 39 ἰσόπαχυ 49 ἀμφισήκωμοι 58 ἀμφισφαῖρα 61 ἄμφιτεοῦ 63 ἀμφιτέρμοον 68 ἀμφιτρώγη 69 Post σοῦ apparent glossae genuinae sed corruptissimae ἀμφίτοροι· ἄλφιτα ἐλαίῳ δεδευμένα. Λάκωνες ἀμφίσωπον· περίωπον, πάντοθεν ἀναπεπταμένον. Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ (fr. 40)

HES. 22 ἀμφιπεριεστροφά (Θ 348)· περιέστρεφα 23 ἀμφιπολεύει (υ 78)· ἐργάζεσθαι 24 ἀμφίπολλοι (e. c. ζ 239)· θεράπαιναι 27 ἀμφιπυρίνην (Η 336)· περὶ πυράν 30 ἀμφιρεφές· ἑκατέρωθεν ῥιπτόμενον (ἐρεπτ. an ἀμφιριφές) 31 ἀμφιρίοστον· ἐξ ἀμφοτέρων ἐρετός 32 ἀμφίριστον· ἐπίμαχον 35 ἀμφιρῶτις (Ion. fr. 35)· περιβόητος. [κεφαλὴν ἔχων ἑκατέρωθεν (ad ἀμφιδώ)] 37 ἀμφισαρωγοί (Σ 502)· κεχωρισμένως βοηθοῦντες, οἱ μὲν τῷδε οἱ δὲ τῷδε 38 ἀμφισαριζήλῳ (Σ 519)· ἄγαν περιφανής 43 ἀμφισεέργει (Ν 706)· χωρίζει 44 ἀμφισέκαστον (Λ 634)· περὶ ἕκαστον 45 ἀμφισεόντες (Ι 464)· χωρίζοντες (χωρὶς ὄντες). ἀποδημοῦντες 47 ἀμφισιδών (Β 384)· φανερῶς 50 ἀμφιστεφής· πάντοθεν πλήρης 56 ἀμφιστρατόωντο (Λ 713)· περιεστρατοπεδεύοντο 60 ἀμφιτάποις (Prov. VII 16)· ταπητίοις ἀμφιμάλλοις 62 ἀμφιτάλαντον (Greg. Naz. Arc. VII 103 p. 14)· ἀμφοτέρωθεν ῥέ[μ]ψαι δυνάμενον 71 ἀμφίφαλος (Λ 41)· κύκλῳ φάλους ἔχουσα. Φαλοὶ δὲ οἱ ἧλοι (sic) 74 ἀμφιφορίας (Ψ 170 non Simonid. ep. 157)· ἀγγεῖα τὰ ἑκατέρωθεν ὦτα ἔχοντα

ἀμφιφῶν (Comic. IV p. 21. 387)· πλακοῦς ποιὸς Ἀρτέμιδι μετὰ δάδων προσφερόμενος

ἀμφιχανόντες· καταπιόντες

ἀμφιχυθείς (π 214)· περιπλακείς

ἀμφίχυτον (Υ 145)· περικεχωσμένον ἔξωθεν καὶ ἔσωθεν, ὥστε προβάσεις ἔχειν φανεράς [79]

ἀμφοῖν· τῶν δύο, καὶ τοῖς δυσίν. ἐπ' ἀμφοτέρων

† ἀμφόνη· ἀκρατής. ἁμαρτωλός. μὴ δυναμένη νηστεῦσαι ⟨v. ἀμφώτιξ⟩ [82. 83]

ἀμφορείῳ· φορτίῳ ⟨|ρεῖ· ᾧ φορτία ...⟩ [85. 86]

ἀμφότερα· δύο

ἄμφουδις· περὶ τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν εἰς τὸ οὖδος ῥίπτων [89—91]

ἀμφύσκῃ· τῇ χειρὶ κυτρωθείσῃ. ἔνιοι δὲ τὸ λεῖκνον [93]

ἀμφώβολα· ἡ διὰ τῶν σπλαγχνῶν μαντεία

ἄμφω μὲν ἥστην (Theocr. VIII 3?)· ἀμφότεροι μὲν (ὑπ)ῆρχον [96]

ἀμφώδων (Lycophr. 1401)· ὄνος. ἐπεὶ καὶ κατὰ τῶν ἄνω καὶ κάτω ὀδόντας ἔχει, μερικῶς [98]

ἀμφώμοις· ἀναβλήμασιν. ἀναθήμασιν

ἀμφωμοσία· ὅταν τῶν δικαζομένων ὁ μὲν προομόσῃ, ὁ δὲ ἐπομόσῃ. λέγεται δὲ καὶ ἀμφορκία

ἄμφωξις· ὑδρεῖον ξύλινον ἀγροικικόν, εἰς ὃ καὶ ἀμέλγουσιν ⟨ἀμφωτίς Ath. XI 783 D⟩

ἄμφωτος· χιτῶνος εἶδος ⟨ἀμφώτας EM⟩ [4203. 4]

† ἀμφώτιξ ἢ ἀμφώνυξ· γαστρίμαργος. ἀκρατής ⟨v. ἀμφόνη⟩

ἀμφώτιδες (Aeschyl. fr. 97)· ἃς ἔχουσιν οἱ παλαισταὶ περὶ τοῖς ὠσίν

ἀμφῶτις· σκεπαστήριον (ὠτός) [8]

ἄμωμον· ἐν ταῖς ὀνομασίαις, ὁ λιβανωτός [10. 11]

ἀμῶνας (Sappho)· τὰς ἀνεμώνας. Αἰολεῖς

† ἄμωρος· πλακοῦντος εἶδος ⟨ἀμόρας⟩ [14]

ἀμώντων· θεριζόντων

ἀμώσας· κρεμάσας. Ταραντῖνοι

ἀμωσγέπως (Ar. Thesm. 429)· ὁπωσδήποτε, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου

ἀνά· ἀνά (Ε 599). κατά (Α 10). περί. ἐπί (Ξ 352). καὶ ἄνω. προθέσεις. τὸ δὲ ἄν καὶ σύνδ(εσμος)

ἄνα· ἀνάστηθι (Σ 178). ἄναξ (Π 233). βασιλεῦ

ἀναβάδην (Comici) πόδα· καθέζεσθαι ἀνάβατα καὶ μετέωρα [21]

ἀναβαίνει· κατέχει

ἀναβαλλίδες· ταινία(ι). ἢ σφαῖρα(ι)

ἀναβαλλαγόρας· φάρμακόν τι, καὶ λίθος ἐν Σάμῳ ⟨ἀνὰ βῶμ' ἀγορᾶς?⟩ [25]

ἀναβασμοί· ἀναβαθμοί [27]

ἀναβεβρασμένη· ἀνακεκινημένη ⟨sc. γῆ⟩

ἀναβέβρυχεν (Ρ 54)· ἀναβάλλει. ἀναπηδᾷ, ἀναβλύζει, ἀναβρύει· (πεποίηται δέ) [30 31]

(ἀναβήμεναι (α 210)· Ὅμηρος τὸν ἐπὶ τὴν Τροίαν πλοῦν ἀνάβασιν λέγει. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀναχωρῆσαι)

ἀναβήσομαι· ἐπανελεύσομαι ἐπὶ τὰ ἐξ ἀρχῆς

ἀναβησάμενοι (ο 475)· ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὴν ναῦν

ἀναβιβάζων (Xen. Cyr. VI 3, 1)· ἀναφέρων [36]

COD. 75 ἀμφιφοῶν — ποῖ 78 ἔχων 88 ησιόδος 92 ἀμφίσκη — δεῖπνον 94 ἀμφόβολα 95 ἀμφωμενηστήν — ἦρχον 97 ὄνομα 4201 προϋμόσει — ἐπομόσει 5 ἢ α|ἀμφώνυξ 18 ἄν 23 ἀναβαλλίδα· τὴν ὑάκινθον, ⟨ad ἀναγαλλίς⟩ τ. ἢ σ. 29 ἀναβάλλει [4230] ἀναπηδᾷ 31 ὑπερτεθεὶς πεποίηται δὲ

HES. 79 ἄμφοδα (cf. Ierem. XVII 27)· αἱ ῥῦμαι ἀγυιαί. δίοδοι ⟨ex onomast.⟩ 82 ἄμφονον (Κ 298)· περὶ τὸν φόνον 83 ἀμφορεαφόρους (Aristoph. fr. VI p. 1072)· τοὺς μισθῷ τὰ κεράμια φέροντας (Moer. p. 62) 85 ἀμφ' ὀστεόφιν (μ 45)· περὶ τοῖς ὀστοῖς 86 ἀμφοτέρωσε (Λ 6)· εἰς ἑκάτερον μέρος 89 ἀμφούροισιν (Μ 421)· περὶ ὅρων γῆς 90 ἀμφράσσατο (τ 391)· ἐγνώρισεν 91 ἀμφιδαρκανές· ὁμαλόν 93 ἄμφω· ἀμφότεροι 96 ἀμφωδιέσθην (Σ 501)· ἀμφότεροι ἐπεβάλλοντο, ἢ προεθυμοῦντο 98 ἀμφῶμος· ἐν ταῖς ὀνομασίαις ὁ λιβανωτός ⟨cf. ἄμωμον, ὠμός⟩ 4203 ἄμφω χεῖρε (Δ 523)· ἄμφω τὰς χεῖρας 4 ἄμφωτον (χ 10)· δίωτον. ἑκατέρωθεν ὦτα ἔχον 8 ἀμῷεν (135)· ἀμώοιεν, θερίζοιεν 10 Ἀμώς· προφήτου γένος. Ἀμὼς (Luc. III 25) ἑρμηνεύεται ῥέωσις, ἢ ἰσχύς ⟨אמץ⟩ 11 ἀμώμητος· ἄμωμος. ἄψογος. ἀγαθὸς ἢ σώματι ἢ ψυχῇ 14 ἄμωμος (ex onomastico)· ἄμεμπτος. καθαρός. ἄψεκτος ⟨v. ἄψεκτος⟩ 21 ἀναβάλλετο (α 155 ρ 262)· προοιμιάζετο 25 ἀνάβαλλε (τ 584)· ἀναβολὴν δίδου, καὶ ἀναβάλλου 27 ἀναβάτης (Iesai. XXI 9)· ἵππος ὀχευτής (ἵππου) 30 .μμῶν υἱοί· μεθ' ἡμῶν λαός (Basil. M. in Iesai. XI p. 253) 31 ἀναβεβλημένος (I Regg. XXVIII 14?)· ὑπερτεθείς (?) 36 ἀναβίωσις (II Macc. VII 9)· ἀνανέωσις ζωῆς

ἀναβιώσκεσθαι (Plato saepius)· ἀναζῆν [38]
ἀναβλύες· πηγαί
ἀναβλύει (Hippocr. I p. 600 II p. 720)· ἀναζεῖ. ἀναβρύει
ἀναβλύζουσα· ἀναβρύουσα
(*ἀναβλυστωνῆσαι* (Eupol. fr. XII p. 464)· ἀναβλύσαι)
ἀναβοθρεύουσιν· ἀνασκάπτουσι
ἀναβόλιμοι· δίκαι, αἳ διὰ περίστασιν εἰς ὑπέρθεσιν ἐμπίπτουσιν
ἀνὰ βουνόν· ἀνὰ βουνίον. † ἀνόρρουν [46—48]
ἀναβρώσκων· κατεσθίων [50]
(*ἀ*)*νάβωνες*· βαθμοῦ εἶδος [52. 53]
ἀναγαργαρισμός· διάχυσις
ἀναγαγγανεύουσιν· ἀναβοῶσιν ⟨v. ἀνακραγγαίνειν⟩
ἀναγαλλίς· πόα τις. λέγεται δὲ καὶ ἀρρενικῶς (?)
ἀνάγειν (c. c. Herod. II 122)· ἄγειν. [58]
ἀνάγεσθαι (c. c. Xen. Hell. I 1, 8)· ἀνέρχεσθαι [60]
ἀνάγεται· ὁδηγεῖται
(*ἀναγέτρια*· ἡ ταῖς τικτούσαις ὑπηρετοῦσα γυνὴ παρὰ Ταραντίνοις οὕτω λεγομένη, ἣν Ἀττικοὶ μαῖαν καλοῦσιν)
(*ἀναγηρύεται?*)· ἀναγγέλλει. κηρύσσει. λέγει
ἀναγής· καθαρός
† *ἀναγκαίνισμα*· ἀνακίνημα ⟨v. ἀνασκένισμα⟩
ἀναγινώσκειν· ἀναγνωρίζειν, πείθειν (Iones)
ἀναγκαίᾳ (Callim. Cer. 62)· ἐξ ἀνάγκης
ἀναγκαία⟨*η*⟩ (τ 73 Z 85)· ἀνάγκη
ἀναγκαῖοι πολεμισταί (ω 499)· κατὰ ἀνάγκην πολεμικοὶ γεγονότες, γέροντες ὄντες, ὅ τε Λαέρτης καὶ ὁ Δολίος
ἀναγκαῖον (Isae. p. 167 Xen. Hell. V 4)· τὸ δεσμωτήριον
ἀνάγκη (Aristoph. fr. XLIII p. 1186)· ἡ δικαστικὴ κλεψύδρα
ἀναγκομόναρχος· ὁ τύραννος
ἀναγκοφαγεῖν· πρὸς ἀνάγκην ἐσθίειν, ὅπερ ἀθληταὶ πάσχουσιν
ἀναγνούσῃ (τ 250)· ἀναγνωρισάσῃ
ἀνάγνωσις (Herod. I 116)· ἀναγνωρισμός
ἀναγνῶναι (Hippocr. III p. 136)· ἀναπεῖσαι
ἀναγνωστήριον· ἀναλογεῖον [78. 79]
ἀνάγου· ἀνάπλευσον [81]
ἀνάγραπτον· φανερῶς γεγραμμένον
ἀνάγρετον· ἀνυπόστροφον [84]
Ἀναγυράσιος (v. Plat. com. fr. III p. 668)· δῆμος τῆς Ἀττικῆς. ἔνθα καὶ φυτὸν δυσῶδες φύεται
ἀνάγυρον κινεῖν (Ar. Lysistr. 68)· παροιμία· Κινήσω τὸν ἀνάγυρον. διὰ τὸ δυσῶδες φυτὸν αὐτόθι φύεσθαι [87]
ἀναγωγή· ἡ τῶν πραθέντων ἀνδραπόδων ἀνάδοσις, ἐχόντων αἰτίαν τινά. (schol. Plat. Legg. 236, 3 Bkk) ἢ ὁ ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Τροίαν ἀπόπλους. καὶ ὁ τοῦ ναυστάθμου ἐπὶ τῆς Ἡλιοδώρου
ἀνάγωγος· ὑβριστής. ὁ (μὴ) τῆς δεούσης ἀγωγῆς τετυχηκώς
ἀναγώγους· ἐκλελυμένους
ἀναδαιμονίζειν· τὸ ἐκ δευτέρου κληροῦσθαι [92]
ἀναδάστως· ἀνωμάλως ⟨ἀγχωμάλως;?⟩ ἔχων τις τοῦ σώματος [94]
ἀναδείγματα (Poll. V 92)· ἡνίας περὶ τραχήλοις (sc. praeconum). καὶ τὰ ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς εἴδωλα δεικνύμενα

COD. 42 Cf. 4255, ubi cod. ἀναβλυσταρεῖται 44 δίκαιαι διὰ 45 *ἀναβουνόν*, ἀναβούνιον. ἀνόρρουν ⟨ἀν' ὀφρῦν?⟩ 51 .*ναβῶδες* 54 *ἀναγαγγαλισμός*? Post 55 legebatur 4232. 4242 56 *ἀνάγαλλις* 57 ἄγειν, πείθειν ἀναγινώσκειν. *ἀναγής*· 62 Cf. 4286 67 ἀναγκαία 74 |*γνό.σῃ* 76 ἀναπέσει 82 *ἀναγραπτόν* 83 *ἀναγρετόν* 86 κινὴ — φύεσθαι. *ἀναγετρία*· ἡ... καλοῦσιν. *ἀνάγχρεψις*· ἀνάβυξις ⟨v. gl. 938a 4725⟩ 89 *ἀναγωγός* 90 |*γούς*

HES. 38 *ἀνάβλησις*· ἀναβολή (Ω 655). ὑπέρθεσις (B 380 non Callim. Apoll. 46) 46 *ἀνάβρεχε* (T 13)· ἤχησε, ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν 47 *ἀναβρύξειεν* (μ 240)· ἢ ἀναροφήσειεν. ἀναβροχθήσειεν. ἀνα(ρ)ροφήσειεν. ἀναπιύει. ἔστι δὲ τῶν πεποιημένων 48 *ἀναβρόξειν* (μ 240)· ἀναρροφήσειν 50 *ἀνάβροχεν* (λ 586)· ἀνάποθεν. ῥοφηθέν 52 *ἀνάγαιον*· ἀνὰ τὴν γῆν 53 *ἀναγαργάρῳ, ἄκρῳ* (Ξ 352)· Γάργαρον ἀκρωτήριον 58 *ἀναγής*· ὁ ἐναγής, ἡ βέβηλος 60 *ἀναγεστρίς*· μάζας. Ταραντῖνοι ⟨v. ἀγέτρια⟩ 78 *ἀναγογωπῶς*· ἀτακτῷ πως 79 *ἀνάγοντο* (Λ 478)· ἀνέπλεον 81 *ἀνάγουνον* (α 193)· ἀνὰ τὴν γόνιμον γῆν 84 *ἄναγρον ἢ ἄνιγρον*· ἐναγές ⟨cf. ἀνιγρόν⟩ 87 *ἀνάγχρεψις* (να) (Hippocr. I p. 158 K)· ἀνάβηξις ⟨ἄγχρεμψις⟩ 92 *ἀναδάσασθαι* (Thucyd. V 4, 1)· ἀναμερίσασθαι ⟨e Moer. Att.⟩ 94 *ἄνα δέ* (B 100)· ἀνέστη δέ

ἀναδείμασθαι· ἀνοικοδομῆσαι

ἀναδεῖσθαι· ἀναδήσασθαι

ἀναδέσμη (Χ 469)· μίτρα, διάδημα. οἱ δὲ εἶδος κόσμου ἐπὶ κεφαλῆς [99—4302]

ἀναδέρειν· γυμνοῦν

ἀναδεύειιν· φυρᾶν [5]

ἀνάδημα· στέμμα, ᾧ τοὺς ἱερονίκας ἀναδεσμοῦσιν

ἀναδῆσαι· ταινιῶσαι

ἀνάδικοι (Plat. Legg. IX 937 D)· οὕτως ἐλέγοντο δίκαι εἰς ἀκεραίαν ἐγκαθιστάμεναι, ἤτοι διὰ πολιτικὴν αἰτίαν, ἢ τῶν μαρτύρων ἁλόντων ψευδοκατηγόρων (Dem. 1018, 26)

ἀναδινίω (Dor. Boeot.)· περιπατῶ [10]

ἀναδινήσας· ἀνακινήσας

ἀναδούμενος (Xen. Hell. V 1, 9)· ἀναδεσμούμενος

ἀναδοιδυκίζειν· ἀνταραράσσειν

ἀνάδοχος καὶ ἀναδοχεύς· διχῶς ἐλέγετο ⟨v. ἀνδοκεύς⟩

ἀναδραμεῖν· ἀναβῆναι. αὐτός ⟨ὁ αὐτὸς Ἱκέτισιν ?⟩

ἀναδρᾶσαι· ἀναπρᾶξαι

ἀναδρομαί· αὐξήσεις. βλαστήσεις. Εὐριπίδης [Ἱκέτισιν (fr. 850)] Ὑψιπύλῃ (766)

ἀναδρύφει· ἀναξανεῖ

† ἀναδρύγματα· θύματα ⟨ἀναρρύματα ?⟩

ἀναδύεσθαι· ἀναβάλλεσθαι. ἀπωθεῖσθαι. μὴ βούλεσθαι [21]

ἀναδύμεναι· ἀναβάλλεσθαι

ἀναδῦναι· ἐκκλῖναι (Η 117). ἀναφυγεῖν. ἀναχωρῆσαι (Antiph. com. III p. 7). ἢ ἀνανήξασθαι (?), ἢ ἀνα[π]νεῦσαι

ἀναδύομαι (Xen. Symp. V, 2)· φεύγω. ἀνανεύω. ὑποχωρῶ [25]

ἀνάεδνον (Ι 146)· ἄπροικον, χωρὶς ἕδνων. Ἕδνα δέ ἐστι τὰ πρὸ τῶν γάμων ταῖς γαμεῖσθαι μελλούσαις παρὰ τῶν μνηστήρων διδόμενα δῶρα [27]

ἀναζεύξας (Thuc. VIII 108, 3)· ὑποστρέψας. ἐκ μεταφορᾶς ἁρμάτων [29]

ἀναζυγοῦν· τὸ ἀνοίγειν κιβωτόν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναφωνεῖν [31]

ἀναζωπυρῆσαι· ἀνανεῶσαι. ἀνεγεῖραι. ζωῶσαι [33—35]

ἀναθεῖς· ἀνατρέχεις. ἐπιθέμενος ⟨ad |εἷς⟩

ἀναθέσθαι (Plat. Gorg. 461 D)· ὁμολογῆσαι. ἐπὶ τῶν πεσσῶν ἐλέγετο· οἱ γὰρ παίζοντες καὶ τὰς ψήφους δώρῳ αὐτῶν

ἀναθήκη· ἀνάθεσις

ἀναθηλῆσαν· ἀναβλαστῆσαν [40]

ἀνάθημα· κόσμημα [42. 43]

(ἀναθολοῖ·) ἀνταράσσει

ἀναθόλωσις (Plat. Legg. VII 824)· μολυσμός

ἀναθορεῖν· (Xen. Lac. II 3)

ἀναθορόντες· ἀναπηδῶντες

ἀναθρήσας· ἀναβλέψας [49]

ἀναθύειν ⟨θυᾶν⟩· ἀνασκιρτᾶν. καὶ αὖθις ἐξ ἀρχῆς ἀνανεάζειν

ἄνω

ἀναθυήσασα· ἀνασκιρτήσασα

ἀναθυμιάσεις (cf. Theophr. C. V 12, 3)· ἀναδόσεις. ἀτμοί. καπνοί

ἀναθύοντες· ἀνιεροῦντες παραβαίνοντες

ἀναθῶ· προσφέρω

ἀναθωΰξας· ἀναβοήσας [56. 57]

COD. 98 μήτρα 4308 δίκαια — ἄλλον τῶν (λ) 11 ἀναδηνήσας 13 ἀναδεδοικαζειν 16 ἀναπράξαι 17 ὑφοπύ 18 ἀναξηράνει 20 ἀποθεῖσθαι 26 ἀναέδνων — ἴθνων — μέλλουσιν 36 ὑποθέμενος 37 ἀναγέσθαι — πεσῶν — πέζοντες 39 |λάσαν 43 ἅρμενα. ἀναθύλωσις· μ. ἀναθορεῖ· ἀναταράσσει ἀναθοροῦντες· 53 ἀναιροῦντες

HES. 99 ἀναδήσομαι· στεφανώσω 4300 ἀναδεβόας, ὁ λεώς (Eur. Tro. 522)· ἀνεβόησε δὲ ὁ λαός 1 ἀναδέδραμεν (ε 412 κ 4)· ἄνω ἔδραμεν, καὶ εἰς ὕψος ἀνῆλθεν. ἢ ἐχώρησεν εἰς τοὐπίσω 2 ἀναδέρω· [ὑπερτίθημι. ⟨ad ἀναφέρω⟩ ἢ] ἀπολύω ⟨v. ἀπολύγματος, ἀπόνοιμον⟩ 5 ἀναδέφλυε (Φ 361)· ἀνέβαλλεν 10 ἀνίσχεο (Η 110)· ἀνάσχου δέ 21 ἀναδύει (ι 377)· μεταβουλεύει 25 ἀν.δωδώναιε (Π 233)· βασίλευεδωδώνητιμώμεναι 27 ἀνάειρεν (Ψ 614. 725)· ἐπῆρεν, ἀνεβάστασεν 29 ἀναζυγαί (LXX)· ἀναλύσεις. ἀναστροφαί [Ad 30: ζύγαστρον ἀναζυγοῦντες· ἀνοίγοντες] 31 ἀναζωπυρεῖν (II Timoth. I 6)· ἀνεγεῖραι 33 ἀναθέην (Ξ 326)· βασιλίσσης 34 ἀναθεμα(τισμένος) (Num. XVIII 4)· ἐπάρατος. ἀκοινώνητος 35 ἀναθεῖναι (τὸ φορτίον)· ἐπιθεῖναι ⟨Moer. Att.⟩ 40 ἀναθελήσει (Α 236)· ἄνω βλαστήσει 42 ἀναθήματα δαιτός (α 152 non Hermipp. I 21 p. 408)· καὶ κοσμήματα τῆς εὐωχίας 43 ἀναθήστια (Α 480)· ἅρμενα 49 ἀναθρώσκων (Ν 140)· ἀναπηδῶν 56 ἀναιεστιόν· μηκέτι ἐσθιόμενον ⟨ἀνέδεστον ?⟩ 57 ἀναιδέος (Ν 139)· ἀναισχύντου

ἀναιδείας φάρος· † κίων. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ (fr. 272). παρὰ τό·

χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει (B 262) [59]

ἀναιδής· σκληρός. ἀναίσχυντος. μεταφορικῶς γὰρ τὸν λίθον ἀναιδῆ λέγει Ὅμηρος·

λᾶας ἀναιδής (λ 598) [61]

† ἀναιή· τροφός. τιθήνη ⟨v. schol. Nic. Alex. 419 et ἀμμία⟩

ἀναιθύσ(σ)ω· ἀνασείω. Σοφοκλῆς Σίνωνι (fr. 497) [64]

ἀναίκλεια· ἄδειπνα (Doric.)

ἀναιμακτί· ἄνευ αἵματος [67]

ἀναιμόδιτον· ἡ ἀνδράχνη

ἀναίμων· ἀναιμάκτων (Attic.)

ἀναίνομαι (ϑ 212)· ἀρνοῦμαι

ἀναΐξας (φ 119)· ἀνορμήσας

(.....)· ἀνῆλθεν. ἀνήγαγεν

ἄναιρον· ὄνειρον. Κρῆτες ⟨v. ἄναρ⟩

ἀναιρεῖν· κρύπτειν. τὸ ἐν γαστρὶ συλλαβεῖν (Herod. III 108 VI 69). τὸ τεχθὲν ἀνατρέφειν. καὶ κυΐσκειν. καὶ ἀμέλγεσθαι ⟨v. ἀναρεῖν⟩

ἀναίρεσις· ἡ τῆς κάρας ἐκτομή. καὶ ἄλλως θανατῶσαι. καὶ ἡ τινός τι ἀφαίρεσις. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνατροπῆς (Dem. 385, 3)

ἀναιρέτης· φονευτής. ἐκτομεύς

ἀναιρῶ· φονεύω

ἀναισιμοῦν (Herod.)· δαπανᾶν, ἀναλίσκειν

ἀναισιμώματα (Herod. V 31?)· ἀναλώματα [80]

ἀνακαίειν (Herod. VIII 19)· ἀνάπτειν

ἀνακαλυπτήριον· ὅτε τὴν νύμφην πρῶτον ἐξάγουσιν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ

ἀνακαμψέρως· φυτόν τι, ὃ καὶ ἀρθὲν ἀπὸ γῆς ζῇ

ἀνακαμψίπνοος ὁ καικίας καλούμενος (Aristot. de mundo)

ἀνάκανδα· ἐν ὑπερῴῳ. Λάκωνες

Ἄνακας· τοὺς Διοσκόρους. ἢ ἄνωθεν, ἐν ὕψει, ἄνω ⟨ad ἀνακάς⟩

ἀνακεκαλυμ(μ)ένως· ἀκατακαλύπτως. φανερῶς

Ἀνακείοις· Διοσκόρων ἑορτὴ τὰ Ἀνάκεια

ἀνάκης· ὀρνεόν τι Ἰνδικόν, ὅμοιον ψάρῳ

† ἀνακῆσαι· ἡσυχάσαι [91—93]

ἀνακλάσεις· περιστροφάς

ἀνακλέπτεσθαι· ἀναχωρεῖν

ἀνάκλισιν· ἀνάπαυσιν

† ἀνακνίδεσι· τῇ ὀσφύϊ [98]

ἀνάκλισις· τόπος τις ἐν τῇ νηΐ [4400]

ἀνάκλιτον· ἀνακεκλιμένον [2. 3]

ἀνακογχυλίσαι (Plat. Symp. 185 D)· ἀναγαργαρίσαι

ἀνακομιδή· ἀναγωγή

ἀνακομίσαι (Hippocr. II p. 421)· θεραπεῦσαι. ἀνενέγκαι

ἀνακραγγαίνειν· κράζειν

ἀνακραδεύει· σείει. σαλεύει (dei Greg. Naz. XIV 8 p. 78)

ἀνακραθέντες· ἀνακερασθέντες

ἀνακράτος (Xen.)· ἰσχυρῶς. ἐν κεφαλαίῳ, ἢ κατὰ τὴν κεφαλήν. ἢ παντελῶς

ἀνακρινόμενος· ἐξεταζόμενος

ἀνακρούεται· ἀναχαιτίζει ⟨cf. hoc et προανακρούεται⟩

ἀνακρουσία· παιδιᾶς εἶδος ἐπὶ σφαίρας

ἀνάκρουσις· ἐν ναυμαχίᾳ ἐλέγετο ἐπὶ τοῦ πρύμναν κρούειν [15]

ἀνακτᾶται· ἀπ' ἀρχῆς κτᾶται

ἀνακτητικόν· γλήχων [18]

ἀνακτορία (cf. Callim. fr. CCVIII)· βασιλεία. δεσποτεία

ἀνακτορίησι· ταῖς δεσποτικαῖς ἢ βασιλικαῖς ὑπηρεσίαις. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος ταῖς ἀπὸ λείας·

δειπνήσας ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἕπεσθαι (ο 397)

COD. 58 χλαινἔτηδεχιτῶνατ 60 λάας 63 σίνωμη 71 ἀνοίξας 75 τινος τὶ
περι
76 |ετής 78 |ίμουν Post 81 legebantur 4387. 88 83 |ερῶς 89 ἀνάγκης 94 ἐπιστ| 99 ἀνάκλησις 4403 ἀνάκοιν 4 |λίσασθαι Eupol. fr. V p. 534 13 παιδείας 20 ἀπολείαις — ἀμύεσιν

οι

HES. 59 ἀναίδεστον· ἄμυρον. ἄτιμον 61 ἀναίδειαν (A 149)· ἀναισχυντίαν 64 ἀναίλειπος (Theocr. IV 56?)· ἀνυπόδητος ⟨v. ἀνελλιπούς⟩ 67 καὶ ἀναίμονες (E 342). καὶ ἀναιμωτί (P 363) 80 ἀναίτιος· ἀθῷος, ἀνέγκλητος (Y 297 Eur. Med. 730) 91 ἀνακηκίει (N 705, non Plat. Phaedr. 251 B)· ἀναφέρεται 92 ἀνακειρεῖ· ἀποτέμνει 93 ἀνακεφαλαιοῦται (Rom. XIII 9)· συμπληροῦται. ἐπαναλαμβάνει 98 ἀνακλῖναι (E 751)· ἀνοῖξαι 4400 Ἀνάκ(ε)ιον· τὸ Διοσκούρ(ε)ιον. (Moer. Att.) καὶ ἑορτὴ

α

Ἀθήνησιν ⟨ad Ἀνάκεια⟩ 2 ἄνικμος· ἄνυγρος. ξηρά ⟨v. ἄνικμος⟩ 3 Ἀνακοῖν· τοῖν Διοσκόροιν ⟨ex Atticistis⟩ 15 ἄνακτα (A 444)· βασιλέα 18 ἄνακτος (A 529)· βασιλέως

ἀ(να)κτόριον (Herod. IX 65)· ἱερόν (ἀνάκτορον· τὸ τῆς Δήμητρος· ὅ τινες μέγαρον καλοῦσιν. ὅπου τὰ ἀνάκτορα τίθεται)

ἀνακτόρων· ναῶν (Eur. e. c. IT. 41). ἢ οἴκων. βασιλέων

ἀνακτοτελεσταί· οἱ τὰς τελετὰς ἐπιτελοῦντες τῶν ἱερῶν

ἀνάκτωρ (Eur. IT 1414)· θεός. βασιλεύς (Aesch. Cho. 357) [25]

ἀνακυίσκειν·

ἀνακύκλει (Eur. Or. 231)· ἀνόρθου

ἀνακυπῶσαι (Antimach. fr. LXXXVIII)· ἀνατρέψαι

ἀνακυριάσαι· ἀνασκιρτῆσαι. ἀναπηδῆσαι ⟨v. 4623⟩

ἀνακωδώνισον (Arist. fr. X p. 1073)· ἀνάσεισον

ἀνακωνᾶν (Lacon.)· ἀναστρέφειν

ἀνακῶς· ἐπιμελῶς, πεφροντισμένως (Herod. I 24 alii)

† ἀνακυντεῖν· ῥέγχειν

ἀνακωχεῖν (Hippocr. I p. 490)· ἀναχωρεῖν (ποιεῖν)

ἀνακωχεύειν (sch. Soph. El. 732)· ὅταν χειμῶνος ὄντος ἐν πελάγει στείλαντες τὰ ἄρμενα αὐτοῦ σαλεύωσιν

ἀνακωχή· ἀναχώρησις διὰ τῶν νεῶν. ἢ ἀνάπαυσις (Thuc. I 66)

ἀνακωχῆς (Thuc. I 40, 1)· τῆς ἀναπαύσεως

ἀνακωχήσαντες· ἀναχωρήσαντες. ἢ μετεώρως κατέχοντες τὰς ναῦς (Herod. VI 116)

ἀναλαβοῦ· στρέφου εἰς τοὐπίσω

ἀναλακάτοιο (Matro Ath. IV p. 183 a)· οὐ πρὸς ἠλακάτην ἐργαζομένης

ἀναλαμβάνειν ξένον· δειπνίζειν. φιλοφρονεῖσθαι (Plat. epist. VII p. 329 D)

ἀνάλγητοι· ἀνηλεεῖς. ἢ ἀμέριμνοι

ἀναλδές (Hippocr. I p. 552?)· ἀναυξές, ἄτροφον

† ἀναλεῖ· σχολάζει. Ταραντῖνοι

ἀναλέγειν· ἀνοικοδομεῖν. ἀναγινώσκειν

ἀναλελά(μ)φθαι (Hippocr. III p. 56)· ἀνειλῆφθαι

ἀνάλημμα· μέρος τι τοῦ ἥπατος. ἢ ὕψωμα [48]

ἀναλθές (Hippocr. III p. 242)· ἀνίατον. ἀνυγίαστον: ἀναίσθητον ⟨ad ἀναλγές?⟩

ἀναλίγκιον· ἀνόμοιον

† ἀναλκατάλλα· ἄνοσον κάτω

ἀναλκές (Hippocr. I p. 553)· ἀδύναμον, ἀσθενές

ἀναλκής (Soph. El. 301)· ἄνανδρος, ἀσθενής [54]

ἀναλλοίωτον (Theophr. C. IV 12, 2)· ἄτρεπτον, τὸ μὴ ἀλλοιούμενον, ὅ ἐστι ἄλλο ἐξ ἄλλου γινόμενον

ἀναλογάδην· κατ' ἀναλογίαν [57]

ἀναλόγως· ἴσως [59]

ἄναλτον· ἀναυξές (Hippocr. II p. 575). ἢ ἀπλήρωτον (ρ 228 Cratin. fr. CLXV). παρὰ τὸ ἅλις, τουτέστιν ἱκανόν ⟨v. ἄνατλος⟩

† ἀναλύζων· ἀνανύττων

ἀναλῦσαι· τὸ βεβλαμμένον τινὰ δι' ἐπῳδῆς ἀπαλλάξαι (cf. Menand. fr. IV p. 129)

ἀναλυσάμενος· ἀνακομίσας

ἀνάλυσις· ἀνατροπή (non Soph. El. 142)

ἀναλφάβητος (Philyll. fr. II p. 857)· ἀπαίδευτος [66]

ἀναλῶσαι· ἀφανίσαι. Ποιμέσιν (fr. 470)

ἀνάλωτος· ἀπόρθητος ἰσχυρός

ἀναμάθω· ἐξ ἀρχῆς μάθω

ἀναμαιμάει (Υ 490)· ἀναφαίνεται. ἀναφέγγει. ἀναζεῖ

ἀναμάξεις (τ 92)· ἐναποψήσεις. ἐναποτυπώσεις. ἀναδείξεις

ἀναμασχαλιστήρ (Philippid. I p. 467)· εἶδος γυναικείου κόσμου

ἀναμασσόμενος· ἀνειληφώς

ἀναμαστεύων· ἀναζητῶν

ἀναμάττεσθαι· ἀναφυρᾶν

ἀναμέλποντες· ἀνυμνοῦντες

ἀνὰ μέρος (Euripid. Phoen.)· ἐν μέρει

ἀνὰ μέσον (Antiph. fr. II p. 6)· ἐν μέσῳ

ἀναμετρήσαιμι (μ 428)· διέλθοιμι, πλεύσαιμι

COD. 23 |τελευταί — τελευτὰς 26 ἀνακτίσκειν· ἀναπηδᾶν ἀνακύκλη· 28 |πτῶσαι 29 ἀνακυρτᾶσαι — |δῆσαι. ἀνάκτορον· .τίθεται. ἀνακοδήνισον 31 ἀνακονεῖν 35 ἑαυτοὺς 40 ἀνάλακατα — ἐργαζόμενος 43 ἄναλδος — ἀνυγείαστον ⟨ad ἀναλθές⟩ 45 ἀναλγεῖν 49 ἀνίασον 55 ἄτριπτον — ἀλλοιώμενον 60 ἀ. ἀ. τουτέστιν ἱκανόν. ἢ ἀ. π. τὴν ἅλσιν 65 |βιτος 67 ποιμένεσιν 75 ποιμένεσιν 75 ἀναφυρᾶν. ἀνάματτοι ⟨4483⟩· ἄματα μὴ ἔχοντες. ἀναμ| 77 ἀναμέρος 78 ἀναμέσον

HES. 25 ἀνακτόρη· δεσποσύνη 48 ἀναλῆσαι· ἀνατρέψαι ⟨ἀναλῦσαι⟩ 54 ἀνάλκιδα (Ο 62)· ἀσθενῆ 57 ἀναλογίαν (Rom. XII 6)· κατὰ μέτρ[ι]ον ἢ κανόνα 59 ἀνάλογος· ἰσχυρός ⟨ἀνάλωτος⟩ 66 (ἀ)νάλωμα· ἔξοδος ⟨imo ἔξοδος· ἀν.⟩

ἀναμηλῶσαι· μήλῃ ἀναγλύψαι
ἀναμίλλητον· ἀφιλονείκητον, καὶ ἀναμφίλεκτον
ἀναμίξ· ἀναμεμιγμένως (Herod. Hippocr. Thuc. Xen.)
ἀνάμματοι· (Xen. Cyn. II 5) ἅμματα μὴ ἔχοντες
ἀνάμνησις· ὑπόμνησις
ἀναμονή· μακροθυμία
ἀναμορμύρεσκεν (μ 238)· ἀνέζει. ἀνετάραττεν
ἀναμύειν· ἀναβλέπειν
ἀναμυλλᾶναι· ἀνανεῦσαι, ἀρνήσασθαι
† ἀναμυρησάμενος· χρηματισάμενος
ἀναμφιλέκτως· ἀνενδοιάστως
ἀναμφήριστον· ἀναμφίβολον ⟨v. ἀναφήριτον⟩
ἄναν· ἄνυσιν [93]
† ἄνανδες· οὐκ εὐάρεστον. ἢ ἀληθές ⟨v. ἀλανές⟩
ἀνανεύει (Plat. rep. 561 C)· οὐ συντίθεται πρός τι [96—98]
ἀνανήξας· ἀναπλεύσας ⟨v. ἀνήξεις⟩
† ἀνανῆσαι· σφάξαι ⟨ἀμῆσαι⟩
† ἀνανέσαι· καταστῆσαι. Κρῆτες
ἀνάνιος (Hippocrates)· ἀβλαβής. ἢ ὑπερήφανος. ἢ ἄλυπος
ἀνανομήν· ἀναδασμόν. Ἀνανέμειν γὰρ τὸ μερίζειν. Εὐριπίδης Τημένῳ (fr. 748)
ἄναντα· Σοφοκλῆς [δὲ] Ἰνάχῳ (fr. 273) τὰ μὴ κεκομμένα, παρὰ τὸ αἴνειν, ὅ ἐστι κατακόπτοντα πτίσσειν ⟨ad ἀνάντα⟩
ἀνανταγώνιστος· ἀήττητος
ἄναντες (Plat. Xen.)· ἀνωφερές, ὑψηλόν. ἄνισον
ἀναντιρρήτως· ἀναμφιβόλως
ἀναξαίνειν· ἀνακινεῖν
ἄναξ· βασιλεύς (Α 7), ἄρχων, δεσπότης
ἀναξίαν· βασιλείαν. Αἰσχύλος † λιανοίαις (fr. 9)
Ἀναξιδώρα· ἡ ἀνάγουσα καὶ ἀνιεῖσα τοὺς καρποὺς ἐκ γῆς Δημήτηρ ⟨v. ἀνησιδ.⟩
ἀναξυρίδες· βαρβαρικὰ ἐνδύματα ποδῶν (Hippocr. I p. 563), ὑποδήματα βαθέα, ἢ βασιλικά (Herod. I 71) [13]
ἀνάπαιστα· κυρίως τὰ ἐν ταῖς παραβάσεσι τῶν χορῶν ᾄσματα· καὶ ἰδίως τὰ τῶν ῥυθμῶν
ἀναπαιστρίδες· σφῦραι, παρὰ τοῖς χαλκεῦσιν ⟨σφαῖραι — χαλκιδεῦσιν⟩
ἀνάπαλιν· ἐκ τοῦ ἐναντίου πάλιν
† ἀνάπαπλον· ἀνοίμωξον ⟨ἀναπαπαίασον?⟩
ἀναπατάξασθαι· ἀνακρούσασθαι ᾆσμα
† ἀναπαντοῦσιν· ἀνακύπτουσιν [20]
ἀνάπαυλαν (Soph. El. 873)· ἀνάπαυσιν
† ἀνάπαυλις· ἀνάπαυσις. κατάπαυσις ⟨v. ἄμπαυλις⟩
ἀναπαυστόν· τὸ μηκώνιον ⟨v. ἄμπαυστον⟩ [24]
ἀνάπειρα· ῥυθμὸς αὐλητικός
ἀναπειρᾶσθαι (Herod. VI 12)· μελετᾶν [27]
ἀναπελάσας· ἀναρρωσθείς
ἀναπεμπάζει· ἀνὰ πέμπε ἀριθμεῖ
ἀναπεμπάζεσθαι (Plat. Lys. 222 F)· ἐπαναλαμβάνειν τὰ προειρημένα
(ἀναπεμπαζόμενον· ἐν ἀναπολήσει γινόμενον)
ἀναπεμπάσαι· ἀνασκέψ(ασθ)αι. ἀναριθμῆσαι [33. 34]
ἀν[απ]επτοημένοι· τὰς διανοίας ἀνατετραμμένοι ⟨cf. Demosth. 411, 3⟩
ἀναπεπτωκώς· ἀναπεσών
ἀναπετάσωμεν· ἁπλώσωμεν
ἀναπεφλασμένον· ἀνατεταμένον ἔχων

COD. 80 μὴ 81 ἀναμήλλικτον· ἀφιλονείκιστον 83 Cf. 4475 86 |ρισκεν· ἀνέζη 88 |μελλᾶναι 90 ἀνεφιλέκτως· ἀνενδυ| 92 ἄνησιν 4502 ὑπερύ| 3 ἀνανομεῖν — |νεμεῖν 4 κεκωλυμένα — αἰνεῖν — πῆσιν 8 |ξένειν 12 ἀναξυρίδες· φιμινάλια, βρακία, β. ἔνδυμα 14 ἀναπαιστὰ — χοίρων ἀΐσματα 20 ἀναπᾶσαι· καταπᾶσαι 23 μὴ κώνιον 31 ἀναπομπ| — ἀπολύσει 35 cf. Bekk. AG 215, 11

HES. 93 ἄνανδρος, ἀσθενής ⟨v. ἀναλκής⟩ 96 ἀνάνευσις (Psalm. LXXII 4)· ἀναβίωσις. ἀνάπαυσις. ἀνάληψις 97 ἀνανεύων (Num. XXX 6)· παραιτούμενος 98 ἀνανήξασθαι (Philo Iud. I p. 595, 4)· ἀνακολυμβῆσαι Ad 4504: ἀνωφερῆ (Ψ 116), ὑψηλόν. τινὲς δὲ τὰ μὴ βεβρεγμένα ⟨ad ἀδίαντα⟩ 13 ἀνά, οὐλαμὼν ἀνδρῶν (Δ 251)· κατὰ τὸ ἄθροισμα τῶν ἀνδρῶν 20 ἀνὰ πᾶσαν (Herod. II 37)· κατὰ πᾶσαν (sic Cyr. 63) 24 ἀνάπαυστα· ἀνεκλάλητα, ἄρρητα. ἔκδηλα (λ 274). ἐξάκουστα 27 ἀνάπειρος (cf. Eudem Eth. Θ 3)· πηρός. τυφλός. νοσώδης 33 ἀναπεποιημένης (Levit. XXIII 13)· ἀναζυμωθεῖσαν ⟨ad Num. VIII 9⟩, ἀναπεφυραμένης 34 ἀναπεπταμένον (Μ 122)· ἀνεφγμένον ⟨as Cyr. 171⟩

τὸ αἰδοῖον. Ἀναφ(λ)ᾶν γὰρ λέγουσιν Ἀττικοὶ (Ar. Lys. 1101) τὸ ἀναμαλάσσειν τὰ αἰδοῖα

ἀναπεφοίτηκεν· ἀνῆλθεν

ἀναπηγάζει· ἀναδίδωσιν

ἀναπῆξαι· ἀναπεῖραι

ἀναπήροις· τυφλοῖς

ἀναπίμπλασθαι (Plat. Hipp. m. 291 A)· πληροῦσθαι

ἀναπιτνᾶσθαι (sic)· ἀνοῖξαι

ἀνάπλασμα· ψεῦ(σ)μα

ἀνάπλεως· μεστός. πλήρης

ἀνάπλοον (Hippocr. loc. inc.)· (τὸ κοῦφον) καὶ ἔχον εὐρυχωρίαν

ἀναπνῶ· ἀνπνέω, καὶ ἀναπνεύω

ἄνα πόδα (Eur. Or. 171)· ἔμπαλιν, ὀπίσω

ἀναποδίζειν (Herod. V 92, 6)· τὸ ἀκριβῶς ἐξετάζειν καὶ συγκρούειν. Ποδίζειν γὰρ τὸ μετρεῖν

ἀναποδισμός· ἐπανάλυσις

ἀναπόδραστον· ἄφευκτον. ἄπρακτον ⟨v. ἄδραστον⟩. φεύγειν μὴ δυνάμενον

ἀνάποινος· ἀλύτρωτος (Α 99). μάταιος

(ἀνάποινος· ἄνευ λύτρων. Κυρηναῖοι δὲ ματαίως)

ἀναπολεῖ (cf. Soph. Phil. 1238)· μνημονεύει. † Λάκωνες

ἀναπόλαυστος· ἄγευστος [57]

ἀναπολεῖ· ἀναπτύσσει ⟨sc. φορβήν⟩ [59]

ἀναπρῆσαι· ἀναφυσῆσαι (β 81). † ἀναπελύψαι. ἀνενέγκαι [61]

ἀνάπτειν· περιτιθέναι (Eur. Bacch. 176 ?)

ἀνάπτεται· φλέγεται

ἀναπτερώσω· μετέωρον ποιήσω

ἀναπτήτω· ἀναπετασθήτω [66]

ἄναπτος· ἄληπτος, ἀπίαστος

ἀναπτύσσειν τὸ κέρας (Xen. Anab. I 10, 9)

ἀναπτυχαί (Eur. Hippol. 601)· ἀνατολαί. ἀκτῖνες

(ἀ)ναπτύξαντες (Eur. IT. 1286)· ἀνακαλύψαντες [71]

ἀνάπυστα (Herod. VI 64)· φανερά. ἀνήκοα. ἀναφανδά

(ἀνάπυστα (λ 274)· ἀνεκλάλητα καὶ ἀνεξάκουστα. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος ἀνάγγελτα, ἔκδηλα. καὶ ἐξάκουστα. καὶ ἄρρητα. καὶ ἐξάγγελτα)

ἄναρ (Cretes)· ὄναρ [75]

ἀναραθαγῆσαι· ἀναψοφῆσαι. ἀναπηδῆσαι

ἀναραῖσαι· παύσασθαι ὀδυνᾶσθαι ⟨v. ἐνδραι⟩

ἀνάρβηλα· τὰ μὴ ἐξεσμένα. Ἀρβήλοις γὰρ τὰ δέρματα (ξέουσιν) [79]

ἀνάρημα· κήρυγμα [81]

ἄναρθρα (v. l. Hippocr. I p. 558)· ἀτύπωτα. ἀμέριστα κατ' ἄρθρα (Plat. Tim. 75 A)

ἄναρθρος· ἄτονος. ἀσθενής. Εὐριπίδης Οἰδίποδι (fr. 561, Or. 227) [84]

ἀναρίθμιον· ἐχθρόν

ἀναριπίζειν· ταράσσειν, ἐκσείειν

ἀναρίτης (Ibyc. fr. 22)· ζῶον κοχλιῶδες [88] ἐν πέτραις

ἄναρκτον· ἀνυπότακτον, (οὗ) οὐδεὶς ἦρξε. Σοφοκλῆς Αἰθίοψι (fr. 27) [90]

ἀναροδανισθῆναι· ἀναβληθῆναι

ἀναροι(β)δεῖ· ἀναρροφεῖ. Αἰσχύλος Σαλαμινίαις (fr. 213) ἀντὶ τοῦ ἀναπνεῖν. Ὅμηρος (μ 105) δὲ ἀναπίνει καὶ ἀναροφεῖ μετὰ ποιοῦ ἤχου. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ναυσικάᾳ (fr. 404) ἀντὶ τοῦ ἀναρ(ρ)ίπτει

o

COD. 40 ἀνεγεῖραι 44 ἀναπητνᾶσθαι· — ἢ ἀνοιμῶξαι 47 ἀναπλοῦν — ἔχων 49 ἀναπόδες 50 ἀναποδείξειν 58 Cf. 4575 Post 4554 legebatur ἀνάπαυστα κτλ. ⟨v. 4573⟩ 60 ἀναπρίσαι 62 περιθεῖναι 64 ποιήσω. ἀναπτησιοκέρας ⟨v. 4568⟩, ὁ ἰκτῖνος ⟨4569⟩. ἀναπτήτω· 67 ἀπίαστος. ἀναπτυχαί· ἀνατολαί· ἀναπτύξαντες 72 ἀνάπτυστα ⟨ἀνάπτυκτα Sturz⟩ 73 Cf. 4554 74 ὄναρ. ἢ ἤκουσα. ἀνάπυνος·... ματαίως ⟨v. 4553⟩ 78 ἀναρδβηλα — ἄρβηλοι 80 ἀνώρημα 82 κάταρθρα 89 ἦρξαι 92 Σαλαμῖνες — ἀναροφήματα ποιοῦν ἦχον — ναυσὶ καὶ

HES. 57 ἀναποδίζουσαν· ἐπαναλύουσαν 59 ἀναπότριπτον (Cyrill. Iesai. I 4 p. 6)· ἀνεξάλειπτον 61 ἀναπρόθυρον τετραμμένον (Τ 212)· εἰς τὸ πρόθυρον βλέπων. τοιοῦτον γὰρ τὸ σχῆμα τῆς τῶν νεκρῶν προθέσεως 66 ἀναπτομένας· ἀναπετασθείσας ⟨ἀναπταμένας⟩ 71 ἀνάπτω (Ezech. XX 47)· ἀνεγείρω 75 † ἀνάρακτος· δημόσιος 79 ἀναρῆ· κύουσα 81 ἀναρεῖν· ἀμέλγεσθαι. κυΐσκεσθαι ⟨v. ἀναιρεῖν et ἐναρεῖν⟩ 84 ἀναροιζοῖ (Α 191)· φονεύει 88 ἀναριχᾶσθαι· ἀναβαίνειν ⟨Moer. Att.⟩ 90 ἀναρκτῆ· ἀνυπότροπον

ἀναρός· ἄγγελος. Ταραντῖνοι ⟨cf. ἀστάνδης⟩ [94]

ἀναρρηθῆναι· ἀνακηρυχθῆναι

ἀναρρήσεως (Dem 244, 21)· ἀνακηρύξεως

ἀναρρύει (Eupol. fr. XXXVI p. 576)· σφάζει. θύει

ἀνάρρυσιν (Ar. Par. 890)· τὴν τελετήν [99]

ἀναρρύττειν· διδάσκειν. ἀναδιδάσκειν (Cratin. II 1 p 36 ?)

ἀνάρσιοι (κ 459)· ἀνάρμοστοι. πολέμιοι (Ω 365). ἀπὸ τοῦ μὴ συνηρμόσθ[ῆν]αι τοῖς ἤθεσιν

ἀνάρσιον (Herod. IX 110)· ἀβάστακτον. ἀκαταφόρητον. ἄδικον. ἀνάρμοστον ⟨sch. Lycoph. 1144⟩

ἀναρτῆσαι (v. Eur. Andr. 412)· ἀνακρεμάσαι

ἀναρυστῆρα· ἐν ᾧ ὁ οἶνος ἀνιμᾶται

ἄναρχον· τὸ μὴ ἔχον ἀρχήν

ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο (χ 143)· τὰς τῆς οἰκίας διόδους ἐν τοῖς ὑπερῴοις οἴκοις. Ῥῶγας δὲ οἷον ῥήγματα καὶ ἀνοίγματα

† ἀνασαβρῶσαι· εἰς ὀροφὴν ἐμπλῆξαι

ἀνασείεις (Com. II 2 p. 836)· ἀναπείθεις

ἀνασειράζει· ἀναχρυύειν ποιεῖ. Εὐριπίδης Ἱππολύτῳ στεφανηφόρῳ (237)

ἀνασειράζουσιν· ἀνθέλκουσιν, ἀνακόπτουσιν

ἀνασειράζων· ἄγχων, ὡς ἀπὸ τῆς σειρᾶς. εἰς τὰ ὀπίσω ἕλκων

ἀνασεσιλλιᾶσθαι· ἐστεμμένας ἔχειν τὰς τρίχας. Ἀνάσιλλος † στέφανος

ἀνασεσυρμένη· ἡ συρόμενον ἱμάτιον ἐπαίρουσα, καὶ μέρος γυμνοῦσα [4614]

ἀνάσιλλον· τρίχωμα τὸ ἀπὸ τοῦ μετώπου ἐπὶ κορυφὴν (ἀν)εστρα(μ)μένον

ἀ(να)σιμοῦν· τὸ τὰ ζῷα πρὸς ὀχείαν ὁρμῶντα ὀσφραίνεσθαι. [δηλοῖ δὲ καὶ ἀναλίσκειν]

ἀνασκαλεύοντες· ἀνακινοῦντες. ἢ ἐρευνῶντες [18]

ἀνασκευάζει(ν)· μετατιθέναι

ἀνασκευαζόμενοι (Thuc. I 18 ?)· μετοικιζόμενοι [21]

ἀνασκινδυλεύσεσθαι (Plat. Rep. II p. 362 A)· ἀνασκολοπισθῆναι [23]

ἀνασκολοπίσει· ἀνασταυρώσει

ἀνασκολύψας· γυμνώσας

ἀνασοβεῖ· ἀνακινεῖ. [Ταραντῖνοι

† ἀνασεῖν· ἀναφέρεσθαι

ἀνασπᾷ· ἐπαίρει ⟨sc. αἰδοῖον⟩. ἐκριζοῖ (Aristot. HA. II 1)

ἀνασπάζουσιν· ἀνασπαράσσουσιν

ἀνασπάς· (φυ)τὸν ἀνεσπασμένον ⟨v. παρασπάς⟩

ἀνα(σ)πάσω (Eur. Bacch. 949)· ἐκβαλῶ [32—40]

ἀναστάτους (Herod. III 93 ?)· κατεστραμμένους

ἀνασσύτῳ· τῷ ἀνασεσει(σ)μένῳ

ἀνάστατα ἐποίεε (Herod. I 177)

ἀναστάται· πλακοῦντος γένος

ἀναστατήρια· θυσίαι ἐπὶ ἀναρρώσει (ἐκ) νόσου

ἀναστέλλω· κωλύω, ἀναφράσ(σ)ω

ἀναστήσειεν (Α 191)· ἀναστάτους ποιήσειεν [48]

ἀναστήσειν (cf. Apoll. Rh. I 1349)· ἀνάστατα ποιήσειν, ἀναστατώσειν

ἀναστίδωνος· ἀνατεταμένος ⟨ἀναστυδόν· —ως ?⟩ [51—53]

ἀναστρέφειν (e. c. Eur. fr. 493)· ἀνατρέπειν [55]

COD. 98 ἀνάρρησιν — τελευτὴν 4602 ἀκαταφρόνητον 4 ἀνήμαται 6 ἀναρώγας — ῥώγας 8 ἀνασείοις, ἀναπαθεῖς 10 ἀναθέλγουσιν 13 ἤ 15 ἀνάσιμον — διὰ 17 |κινῶντες 18 H. e. ἀγκίνημα 24 |πήσει 29 ἀνατα ρ| 30 ἀνασπάσιον· ἀν. 43 ἐποίει. ἐθαυμάζετο 44 ἀνάστατοι ⟨sed cf. Pausan. Eustath. 1165, 11 45 |ήριαι 49 ἀναστάντα — ἀναστῶσιν

HES. 94 ἀνάρρησις· προανακήρυξις, πρόρρησις, προαγόρευσις ⟨ad προανάρρησις⟩ 99 ἀναρρίπτειν (η 328)· [διδέσκειν] [gl. 70a (ἀνασείει·) ἀνερεθίζει ad Luc. XXIII 5 4614 ἀνασίνδης· ἀναπήδησις ⟨natum e 4583. 84⟩ 18 ἀνακένισμα· ἀνακίνημα ⟨v. ἀναγκαίνισμα⟩ 21 ἀνασκήπτρῳ (Δ 15)· ἅμα τῇ βασιλικῇ ῥάβδῳ 23 ἀνασκιρτῆσαι· ἀναπηδῆσαι ⟨vid. 4129⟩ 32 ἀνάσαι· γηρασαι. ⟨cf. ἐνᾶσθαι⟩ ἀναδοθῆναι 33 ἄνασσα (ζ 149)· δέσποινα 34 ἀνάσσεσθαι· παρῶσαι γηρᾶσαι. ⟨v. ἐναίσασθαι⟩ αὐλῶσαι 35 ἄνασσεν (Α 252)· ἐβασίλευσεν 36 ἀνάσσεις (Α 38)· βασιλεύεις 37 ἀνασσέμεν (Β 643)· κελεύειν 38 ἀνάσσων (Ζ 397)· βασιλεύων 39 ἀρασταδόν (Ι 671)· ἀνιστάμενος 40 ἀναστατοῦντας (Galat. V 12 ?)· ἀνατρέποντας 48 ἀνάστημα (LXX)· ὕψωμα 51 ἀνατειχειουμένης (eccles.)· ἀναπλαττομένης ⟨ἀναστοιχ.⟩ 52 ἀνάστημα (Β 250)· διὰ στόματος 53 ἀνάστρατον (Δ 10)· κατὰ στράτευμα 55 ἀναστρεφόμενος (Ezech. III 15)· περιερχόμενος

ἀναστρέφων· ἀρνούμενος. Σοφοκλῆς (fr. inc. 909)

ἀναστροφάδην (oratores)· ἀνεστραμμένως [58]

ἀναστῦψαι (Com. an. fr. CCCXVI)· ἐπᾶραι τὸ αἰδοῖον, ἢ στυγνάσαι. Σοφοκλῆς Μώμῳ (fr. 385)

ἀναστυφελιζομένη· ἀνερειδομένη [61]

ἀνασῦραι· ἀποκαλύψαι. ἢ † περιποιῆσαι ⟨εἴσθαι ad 4668⟩

ἀνασυροίμεθα· τὸ πολὺ ἀργύριον ἤ τι ἄλλο λαμβάνειν σῦραι ἔλεγον Ἀττικοὶ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν τὰς † σωτῆνας ἀρόντων

ἀνασφαδάζειν· ἀναπηδᾶν, ἀνάλλεσθαι, λακτίζειν

ἀνασφήλας (cf. Axioch. 364 C)· ὑγιάνας. ἀνανήψας. ἀναστάς. ἀνελθών

ἀνασφοδάξαι (Aeoles?)· ἀναπηδῆσαι. ἐξελάσαι ⟨ἐξαλέσθαι?⟩ [67]

ἀνασχών· ἀνατείνας (Α 450 al.). αὐξήσας. ἀναφήνας (Ξ 499) [69]

ἀνατεθυμιασμένος· † ἀναπεπισμένος ⟨—πρησμένος⟩, ἀνακεκαυμένος [71]

ἀνατείνασθαι (Demosth. 389, 1)· ἀπειλῆσαι

ἀνατέξεται· ἀναγεννήσει [74]

ἀνατί (Tragici, Isaeus)· ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης

ἀνατιμήσας· ὑπερβαλλόμενος τῇ τιμῇ

ἀνατοιχῆσαι· † π^{ε} τοῖχον περιπατῆσαι (Eubul. fr. V p. 229)

ἄνατος (Soph. OC. 786)· ἀβλαβής [79 — 84]

ἀνατρίπειν· ἀναστρίφειν ⟨q. v.⟩

† ἀνατρέχειεν (Polyb. II 13, 4?)· μεταπλάσειεν [87]

ἀνατύπωσις· τύπωσις

ἀναύδατον (Soph. Ai. 705)· ἀνεξήγητον, ἄλεκτον

ἀναυδέα· ἄρρητα, ἄφωνα [91]

Ἄναυρον· ὄνομα ποταμοῦ ⟨vid. EM. 100, 57⟩ [93. 94]

ἄναυτα· † ἠπειρωτικά. Ταραντῖνοι παραχρῆμα ⟨ut πάραυτα⟩ λέγουσιν

ἀναφαιρέτων· ἀμεταχλήτων. μηκέτι ἀφαιρουμένων [97 — 99]

ἀναφευγέτω· πάλιν φευγέτω

ἀναφής (Plato Phaedr. 247 C)· ἄψαυστος, ὁ μὴ ψηλαφώμενος

ἀναφῆναι (δ 254)· φανερῶσαι [4703. 4]

ἀναφλᾶ· λάχανον † φέρει ἄνθος ⟨φερανθές⟩, ὡς ἡ μαλάχη καὶ τὸ ἄνηθον ⟨v. ἀνθρίσκιον⟩

ἀναφλᾶν (Aristoph. fr. IX p. 956)· χειροτριβεῖν αἰδοῖον. οἱ δὲ στύειν, ἢ μαλάττειν

ἀναφοιβάσας· ἀνακαθάρας [8. 9]

ἀνάφορον (Ar. Eccl. 833)· τὸ τῶν ἐργατῶν ξύλον ⟨ad τἀνάφορον⟩

ἀναφράξαντες· ἀναπτύξαντες, ἀναπετάσαντες

ἀναφρονέων· ἀναλογιζόμενος

ἀναφῦναι (Herod. Theophr.)· ἀναφανῆναι

ἀναφυομένων· ἀναφαινομένων

ἀναφώνημα· ἀνειμένη βοή

ἀναχαιτίζειν· ἀπειθεῖν. ἀναχαλινοῦν (. . . . .)· ἀνακρούεται. ⟨vid. hoc⟩ ἀναποδίζει. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἵππων. Σοφοκλῆς Ἑλένης ἀπαιτήσει (fr. 181)

(ἀναχαιτίσαντι· ἀνορμήσαντι. (ἀ)ποστρέψαντι. ἀνακρούσαντι. (ἀνα)χαλινώ-

COD. 59 μωμῶ 66 ἀνασφοδῆξαι 73 |νῆσαι 77 ἀνατοιχάσαι 89 ἀναύδακτον (h. e. —δητον)· ἀνεξί^{α}γητον 10 ἔργων 15 ἀνημένη 16 ἀναπίθειν 17 ἀπαιτήσει. Ἀνάχαρσις·

HES. 58 ἀναστροφῆς (Hebr. XIII 7)· ζωῆς 61 ἀναστρώφων (φ 394)· ἀναστρέφων 67 ἀνασχέμεναι (Ω 301)· ἀνασχεῖν 69 ἀνατάξασθαι (Luc. I 1)· εὐτρεπήσασθαι 71 ἀνατεῖλαι (LXX ter)· ἀνθῆσαι 74 ἀνατέταλκεν (Hebr. VII 14)· ἀνέτειλεν 79 ἀνατιναγμός (Nahum II 10)· μετάστασις, μετακίνησις 80 ἀνατιτήσαντες (Θ 34)· πληρώσαντες ⟨v. ἀνεπίπλη⟩ 81 ἀνατλῆναι· ὑπομεῖναι 82 ἀνατλάς (π 205)· ὑπομείνας. ὅθεν τλήμων ὁ πολλὰ παθὼν ἢ πάσχων 83 ἄνατλος· ἀκρατής ⟨ἄναλτος⟩ 84 ἀνατομίαν· ἀνατολήν 87 ἀνατροπῆς· ἀντὶ τοῦ ἤχου. Ὅμηρος ⟨Apoll. lex. 31, 2⟩ 91 ἄναυδος (ε 456)· ἄφωνος 93 ἀναύροις (Greg. Naz. LVIII 5 p. 35)· δίχα ἀνέμου 94 ἀνὰ τυχόντα· κατὰ τὰ γινόμενα 97 ἀναφαίνειν (δ 159)· λέγειν 98 ἀναφαλαντώματι (Levit. XIII 41)· φαλακρώματι 99 ἀναφανδόν (Π 178)· φανερῶς. [ἀναφωτά.] ἀναφανδά 4703 ἀναμφήριτον· ἄμαχον ⟨ἀδήριτον⟩ 4 ἀναφλύει (Φ 361?)· ἀναζεῖ 8 ἀναφορά (Psalm. L 20)· δέησις, παράκλησις 9 ἀναφορεῖς (Exod. XXV 13)· οἱ ἀνέχοντες, οἱ ἀναβαστάζοντες

σαντι. ἀναποδίσαντι. ἀπειθήσαντι (ex onomastico?))

Ἀνάχαρσις· ἰχθῦς ποιός. καὶ ὄνομα κύριον (Menand. IV p. 229) [20. 21]

† ἀναχειοῖ· οἰκειοῦται [23]

ἀναχοαί· πόροι

(ἀνάχρεμψις (Hippocr. I p. 158 K)· ἀνάβηξις: v. 4287) [26. 27]

ἀναψαθάλλων· ψηλαφῶν. βαστάζων

ἀνάψαι· ἀναθεῖναι. κοσμῆσαι

ἀναψῦξαι· ἀνεμίσαι [31—33]

ἀναψύχουσα· ξηραίνουσα. ῥιπίζουσα. Σοφοκλῆς (fr. 910) [35]

ἀνάψω· ἀναθήσω

ἄνδα· αὕτη Κύπριοι

ἁνδάνει (Hippocr. II p. 27 K)· ἀρέσκει

ἁνδάνον· ἀρέσκον, εὐάρεστον

ἁνδάνοντα (e. c. Eur. Alc. 1111)· ἀρέσκοντα [42]

ἄνδας· βορέας ὑπὸ Τυρρηνῶν [44]

ἀνδειράδες· πρασιαί. ὀχετοὶ ταφρώδεις.

ἄνδεργμα· ὁ ἐπὶ τῆς τραγικῆς σκηνῆς παραγόμενος παράκοτος

ἄνδηρον (Hyperides)· ἄκρον, ἢ τὰ χείλη τῶν ποταμῶν

ἄνδικε· ἀνάρ(ρ)ιψον. Δικεῖν γὰρ τὸ ῥίπτειν· ὅθεν καὶ ὁ δίσκος ἀπὸ τοῦ ῥίπτεσθαι. καὶ τὸ δίκτυον τὸ δικούμενον εἰς τὴν θάλασσαν

ἀνδίκτης (Callim. fr. CCXXXIII)· τὸ ἀναρριπτόμενον τῆς μυάγρας ξύλον

ἄνδινος· περίπατος

ἀνδικά· ὁ βόλος· δίκη ἡ ἐξ ὑπαρχῆς δικαζομένη παρὰ Ταραντίνοις (ad ἄνδιχα) [52—54]

ἀνδοκάδην· ἐκ διαδοχῆς

ο

ἀνδοκεύς· ἀνάδοχος (vid. hoc)

Ἀνδοκίδου Ἑρμῆς (Aeschin. Tim. § 125)· ἐπειδὴ πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Ἀνδοκίδου εἱστήκει ὁ Ἑρμῆς, ἀνάθημα φυλῆς (Αἰγηΐδος)

ἄνδρα (Archiloch. fr. 123)· τὸ[ν] ἀνδρεῖον

ἀνδραγαθίαν (sic)· καλοκαγαθία. ἔπαινος

ἀνδραγαθίζεται (Thuc. II 63, 1)· ἀνήδεται τῷ ἀγαθῷ

ἄ(ν)δράγρια (Ξ 509)· σκῦλα, τὰ τῶν πιπτόντων ἐν τῷ πολέμῳ ἀνδρῶν ὅπλα, ἀγρεύματα ὄντα (Nicand. fr. 128)

ἀνδρακάς (υ 14 Cratin. fr. V p. 30)· κατ' ἄνδρα ἕνα ἕκαστον, ἐπιρρηματικῶς. ὡς εἰπεῖν καθ' ἕνα, ἢ κατ' ἄνδρα. οἱ δὲ μερίδες, μοῖραι [63—65]

ἄνδραγχος· δήμιος

ἀνδραποδίζει· αἰχμαλωτίζει. βιάζει. καὶ ὑπεραίρει

ἀνδραποδισμός· αἰχμαλωσία

ἀνδραποδ(ώδεις· ἀν)δάστατοι, δουλοπρεπεῖς

ἄνδρας γράφειν· τὸ ἐν διδασκάλου τὰ παιδία ὀνόματα γράφειν

ἀνδραποδοκάπηλον (Isaeus ap. Harp.)· ἀνδραπόδων μεταβολέα

ἀνδρ' ἀφάσσειν· κατ' ἄνδρα ἐφάπτεσθαι

† ἀνδραφυστεῖν· φεύγειν, ἢ ἐπὶ φόνῳ διώκειν

ἀνδραχθέσι (κ 121)· τοῖς δυναμένοις καὶ ἀνδράσιν ἄχθος ποιῆσαι

ἀνδρεία· ἰσχύς. καὶ τὰ συσσίτια Κρητῶν (ad ἀνδρεῖα Aristot. Pol. II 8) [76. 77]

ἀνδρεών (Herod. I 34)· ὁ μέγας οἶκος

ἀνδρηλάται· κατήγοροι. καὶ ἐπὶ φόνῳ διώκοντες [80. 81]

COD. 23 χειρός. ἀναχαιτίσαντι· — ἀναποδήσαντι, ἀναπίσαντι. ἀναχοαί 43 ἀνδασβορέας 47 ἄνδειρον 49 δίκην — ὑπὸ 50 ἀνδινός· περὶ παντός 51 ἀνδικλόβολος 57 εἱστήκατο 62 ἄνδρακας 66 ἄνδραχοι 69 ἀνδραποδέσταται· δουλ| 71 μετάβολον 72 ἀνδραφασάειν 79 ἀνδρηᾶται

HES. 20 ἀναχασάμενος (Π 264) ἀναποδίσας 21 ἀναχασαμένη (Φ 403)· ἀναχωρήσασα, κωλύσασα 23 ἀναχεῖρα (II Salom. XV 2)· ἐγγὺς τῆς χειρός 26 ἀναχρήσῃ· ἀνατεμῇ (ἀναρήσῃ· ἀνατέμῃ?) 27 ἀνάχυσιν· φυρμόν. βλακ(ε)ίαν (I Petr. IV 4) 31 ἀνάψυξις (Exod. VIII 15)· ἀνάπαυσις (v. ἄμπευσις) 32 ἀναψύχειν (δ 568)· ῥιπίζειν 33 ἀναψυχήν· παραμυθίαν 35 ἀναψύχοντα (Ε 795?)· ἀναπνέοντα Post 36: πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πνοήν 37 ἀναψυχῆναι· ἀναπαύσασθαι (ex atticistis) 42 ἀνδ' ἀρέβαινεν (Γ 311)· ἀνέβη δέ 44 ἂν δ' αὐτήν (Α 143)· καὶ αὐτήν 52 ἄνδιχα (Π 412)· διχῶς, εἰς δύο μέρη 53 ἀνδιάχων (Ε 798)· ἀνατείνων 54 ἀνδοκάνας (ξ 474)· δοκοὺς δέ(?) Post 58: καὶ τὴν κατακοινωνίαν τῆς γυναικὸς ὑπολαμβάνει. 63 ἀνδραπόδηποι· οἱ σὺν ἀνδραπόδοις ἀποδημοῦντες 64 ἀνδραπόδεσσι (Η 475)· τοῖς αἰχμαλώτοις, τοῖς δούλοις 65 ἀνδραποδίζεσθαι· τὸ βιάζεσθαι. καὶ τὸ σύνηθες 76 ἄνδρε δύω (κ 102)· ἄνδρες (ας) δύο 77 ἀνδρείων (LXX)· γενναίων 80 ἀνδρείκελον (eccl.)· ἀνδρὶ ὅμοιον. ἀνθρώπου (sic) ὅμοιον 81 Ἀνδρεάς (Matth. X 2)· δύναμις εὐπρεπής, ἡ ὑποκρινομένη

ἀνδρ(ε)ίκελον (Plat. Rep. VI 501 B)· χρώματος εἶδος. καὶ τὸ ὅμοιον .... [83. 84]

ἀνδρόβασμος (Cretes)· στενὴ ὁδός

ἀνδρόγυνος· ὁ ἑρμαφρόδιτος. καὶ ὁ ἀσθενής (Aeschin. p. 45, 5), ἤγουν ὁ ἀνίσχυρος

ἀνδροδμής· ὕπανδρος γυνή

ἀνδροδόμων· τρικλίνων

ἀνδροκάδες· πόα τις ⟨ἀνδρόσακες⟩

ἀνδροκάς (Aeoles?)· μερίς

Ἀνδροκλεῖδαι· γένος Ἀθήνησιν

ἀνδροκμήτῳ (Λ 371)· ἐν ᾧ ἀνὴρ ἀποθανὼν κεῖται. ἢ ὑπὸ ἀνδρὸς οἰκοδομηθέντι

ἀνδροκόβαλος· κακοῦργος. πανοῦργος

ἀνδροκόνοι· ἀνδροφόνοι [95. 96]

ἀνδροκτύνοιο· ἀνδροκτόνου (Eur. Cycl. 22 et trag. adesp. 290?)

(ἀνδρόλημον· (Aesch. Ag. 10) ἀνδρὸς ἔχουσαν ⟨ἔχον?⟩ λῆμα)

ἀνδρολη[μ]ψία (Demosth. 647, 26)·...... ἐνεχύραζον γὰρ τοὺς ἔχοντας ἀνδροφόνους

ἀνδρολογεῖ (Attici)· στρατολογεῖ

ἀνδρομανής· ἐπιμεμηνυῖα τοῖς ἀνδράσιν [4802]

ἀνδρομέοι(ο) (Ρ 571)· ἀνθρωπίνου [4]

ἀνδρόμεον· ἱμάτιον. Κρῆτες

ἀνδρομητόν· συσπαστὸν ἐγχειρίδιον τραγικόν. καὶ ἀνδρομηρόν ⟨παράμηρον⟩ [7]

ἀνδρόπαις· ἀνδρούμενος ἤδη πως. ἢ ἀνδρὸς φρόνησιν ἔχοντες ⟨ἔχων παῖς⟩. Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ (fr. 557)

ἀνδροσάθης ⟨al. |θων⟩· ἀνδρὸς αἰδοῖον ἢ μεγάλα αἰδοῖα ἔχων [10]

ἀνδρὸς πορφυρέως· κογχυλευτής, ἀναλέγων τὰς κόγχ[λ]ους

ἀνδρύτητα (Χ 363)· ἀνδρείαν

ἀνδρόφιγγες (Herod. II 175)· σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρὸς καὶ † γυναικός, ὑπὸ δημουργοῦ γεγονός [14. 15]

ἀνδρώδους· ἀνδρὸς ἐπαινετοῦ

ἀνδρωθεῖσα· ἀνδρὶ συνοικήσασα, διακορηθεῖσα

ἀνδρώσασθαι· συγγενέσθαι

...........· ὠμότερον

ἀνδύεται· ἀνα[βαίνει]δύεται. ὑπεκκλίνει. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀφηνίων ὑποζυγίων, καὶ οὐχ ἑλκόντων

ἀνεβάλλετο (α 155)· ἀνεκρούετο. ἀνήρχετο

ἀνέβαλλεν· ἀναβολὴν ἐδίδου

ἀνεβίω...· ἀνέζησεν, ἀνέστη

ἀνεβλύζετο· ἀνεδίδοτο [25]

ἀνέβραχεν (φ 48)· ἤχησεν

ἀνεγκαλύπτοις· μὴ κεκαλυ(μ)μένοις [28—30]

ἄνεγμα· αἴνιγμα. Ταραντῖνοι. καὶ ἐκβολῇ τοῦ ἑνὸς ῑ, καὶ τροπῇ τοῦ δευτέρου εἰς ε̄ ψιλόν

ἀνέγναμψαν (ξ 348)· ἀνέλυσαν. ἀνέκαμψαν. ἀνετράπησαν

ἀνεγνάμφθη (Π 259)· ἀνεκάμφθη

ἀνέγνω (α 216)· ἐπέγνω

ἀνεδάρδανε· ἀνεμόλυνε. Δαρδαίνει γὰρ μολύνει [36]

ἀνεδείματο· ἀνῳκοδόμησεν

ἀνεδέξατο· ὑπέσχετο (cf. Demosth. 925, 13). ὡμολόγησεν [39]

ἀνέδην· Αἰσχύλος·

φεύγειν ἀνέδην διὰ κῦμ' ἅλιον (Suppl. 15)

κατὰ στέρησιν τοῦ ἕσαι, ὅ ἐστι ἱδρῦσαι, ἀναστάτους γενομένας, ἐκ τοῦ ἐδάφου(ς) ἀνεστηκυίας. ἄλλοι δὲ ἐκκεχυμένως

δ ῆ

COD. 85 ἀνδροβάμων Cret. inscr. n. 2570, 3 87 ἀνδρομις (ι) 91 ἀνδρόκλειδαι — ἀθηνίησι 4801 ἀνδρομανης 6 ἀνδρόμητον — ἀνδρομηρόν. ἀνδρολήμην· ... λῆμα. ἀνδρόμενον 11 ἀνδροπορφυρεύς· ἀνδροκογχ. 13 ἀνδροφῆτες ⟨an Empedocl. 259?⟩ 17 συνοικίσασα 20 ὑπεγκλ. ἀθηνιδῶν ὑποζυγὸν καὶ οὐθελόντων 26 ἀνέβρεχεν 31 ἄνεγκα 32 ἀνέγκαψαν — ἀνέκαψαν 40 κυμάλιον ἢ ἐκκεχυμένως — τοῦ εσ

HES. 83 ἀνδριφόντης (Β 651)· ἀνδροφόνος 84 ἀνδριχέρηϊ (Λ 80)· ἄνδριον ἐλάττονι καὶ ἰδιώτῃ 95 ἀνδροκτασίαι (Ω 548)· ἀνδροφονίαι 96 ἀνδροκτασιάων (Ε 909)· ἀνδροφονιῶν 4802 ἀνδρομέης (Greg. Naz. II p. 44, 124)· ἀνθρωπίνης 4 ἀνδρομαίου· ἀνθρωπείου 7 ἀνδρόμενον (Λ 538)· τὸ τῶν ἀνδρῶν 10 ἀνδρόπρωρος· ἀνδροπρόσωπον ⟨v. ἀντιπρόσωπος⟩ 14 ἀνδροφόνοιο (Α 242)· ἀνδροφόνου 15 ἀνδροχμήτωρ (Λ 371)· .... ἀνὴρ ἀποθανὼν ..... 25 ἄνεβοι· ὥσπερ δώδεκα ἐτῶν ὄντες ⟨ἄνηβοι⟩ 28 ἀνέγγυος· ἄπιστος ⟨ἀνεχέγγυος⟩ 29 ἀνεγκλήτους (I Cor. I 8)· ἀνευθύνους 30 ἀνεγχώρητον (Greg. Naz.)· ἀμήχανον 36 ἀνεδέγμεθα (ρ 563)· ὑπεμείναμεν 39 ἀνεδέματο· ἀνεβίωσεν

(ἀνεζηνάσκετο· ἐζηνάσκετο, ἀνεξηραίνετο) v. 4942
ἀνεθολοῦτο (Pherecr. fr. VIII p. 314)· ἀνεταράσσετο
† ἀνεθύραξεν· ἀνεθυμώθη [44—48]
ἀνέθορεν· ἀνεπήδησεν [50]
ἀνεικάσασθε (Cratin. fr. XIII p. 52)· ἀνασκώψατε σκῶμμα [52. 53]
ἀνειλείθυιαν· ἄτοκον. Εὐριπίδης Ἴωνι (fr. 453) [55—59]
ἀνεῖλεν· ἐφόνευσεν
ἀνεῖλεν † ἐχθρῶς· ἔχρησεν
ἀνειληθέντες (Thuc. VII 81, 4)· ἄνω εἰληθέντες
ἀνειληφότων· λαβόντων
ἀνειμένον· ἀπολελυμένον, ἐκλελυμένον [65]
ἀνείμονες· μὴ ἔχοντες ἱμάτια [67]
ἀνεῖν· ἀνακαθαίρειν. † ἀναπαύειν. οἱ δὲ † ἀναπλεῖν κριθὰς βεβρεγμένας
ἀνεῖναι· ἀφεῖναι [ἀνιέναι. στρέφειν. ἀνασείειν
† ἀνείμασθος· ἄφθορος. ἄπληστος [71]
ἀνεῖπεν (Ar. Ach. 11)· ἐκήρυξεν, διὰ κήρυκος εἶπεν (Xen. Hell. III 1, 20)
ἄνειρε (Plato Com. fr. XXII p. 687)· (........ ....)· ἐρώτησον, πύθου
† ἀνειρεσίαν· οὐσίαν πολλήν ⟨ἀπειρεσίην?⟩
† ἀνείρετον· ἀπαραίτητον ⟨v. ἀειρὸν⟩
ἀνειρήκασιν· κεχρη(σ)τηριάκασιν
ἀνεῖρπεν· ἐβάδιζεν
ἀνεῖρφ' ὑ..... (Eur. Phoen. 1178)· ἐβάδιζεν
ἀνείρων· [80] ἀναπείρων
ἀνείς· ἀφείς, ἐάσας

ἀνεῖσθαι· ἀφεῖσθαι [83. 84]
ἀνέκαθεν· μακρόθεν. ἤτοι ἐκ πολλοῦ. ἢ ἀπ' ἀρχῆς. Ἑκὰς δέ ἐστι μακρόν
† ἀνέκαιρεν· ἀνεβάλλετο, ἀνήρχετο, ἀνεφέρετο
ἀνεκαλαμήσατο· ἀνεθέρισεν
ἀνεκαλέσατο· ἀπέστρεψεν
ἀνεκδιήγητον· ἀνεκλάλητον, ἄρρητον
ἀνεκήκιεν (H 262)· ἀνεπήδα. ἀνεβάλλετο, ἀνεφέρετο
ἀνεκολυμβήθη· ἐκ βυθοῦ ἀνηνέχθη [92. 93]
ἀνεκνάδαλλον· ἀνέκνων. ἔκνιζον, ὡς οἱ ὀρτυγοπῶλαι
† ἀνεκλητ.', ἐξαίρεσιν ποιεῖσθαι, παρὰ Ῥοδίοις
ἀνεκρούσατο· ἐκιθάρισεν
ἀνέκτημαι· ἀνείληφα. Σοφοκλῆς Κρεούσῃ (fr. 330) [99]
ἀνεκτοτέρων· ἐλαφροτέρων, ἡμερωτέρων [4901]
ἀνεκυμβαλίαζον (Π 379)· ἀνετρέποντο ἐπὶ κεφαλήν, παρὰ τὸ κύμβαχος. ἢ ἦχον ἀποτελεῖσθαι, παρὰ τῶν κυμβάλων ⟨v. ἀνατροπῆς⟩
ἀνέκφραστον· ἀνερμήνευτον
ἀνεκώκυσεν (Hippocr. III p. 796)· ἀνεστέναξεν
ἀνελέσθαι (Empedocl. 17)· ἐξελέσθαι
ἀνελευθέρως· (τὸ) ἐκτὸς τῆς ἀληθείας ποιεῖν τι
ἀνελίξεις· ἀνοίξεις [8. 9]
ἀνελίττεται· ἀποτυλίττεται

COD. 41 ἀνεξινάσκετο· ἐξινάσκετο 50 ἀνῆ. ἀνείλατο .,.. ἀνασείειν. ἀνεικάσασθαι .... ἀναρίχασθαι. † ἀνείμασθος· πδ 51 ἀνασκῶψαι. ἀνέεργεν· σκῶμμα 54 ἀνειλειθῦ, ἀνάτοκον. εὔρι ἴωνι 68 ἀνεῖν 73 ἀνεῖρε· ἐρώ' 79 ἀνεῖρφι 80 ἀνειρῶν 89 ἀνεκήκιδεν 93 ἀνεκλάσθη. ἀνεκκόρει· ἐ. ἐσάρου. ἀνεκν| 94 ἀνέκνωνειν 97 |ιζον 98 κρεοῦσιν 4904 |κησεν

HES. 44 ἀνέεργεν (Γ 77)· ἐκώλυεν. ἀνέκοπτεν 45 ἀνέζευγον· ὥδευον 46 ἀνέηκεν (E 882)· ἀνέπεισεν 47 (ἀν)εθέμην (Galat. II 2)· ὡμολόγησα 48 ἀνεθήσεται· λυπηθήσεται 50 ἀνείη (B 34)· ἀφῇ. ἀνῇ 52 ἀνεέργειν (P 752)· [ἀνοίγειν] ἀνέστελλεν, ἀπεκώλυεν 53 ἀνιεμένη· ἀνέλκουσα, καὶ ἀναχαλῶσα τὸν πέπλον, καὶ τὸν μασθὸν δεικνύουσα, καὶ ἐκ τοῦ αὐχένος ⟨ενίου⟩ προβάλλουσα (X 80) κόλπον ἀνιεμένη ⟨v. hoc⟩ 55 ἀνειλύπω· ἀνέβαινεν ⟨v. 5255⟩ 56 ἀνείχεσθαι· συντρέφεσθαι καὶ ἀλλήλους τοῖς δόρασι τύπτειν ⟨v. ἀνίλλεσθαι⟩ 57 ἀνεῖσαι· ἐρευνῆσαι, ζητῆσαι ⟨ἀνελίξαι⟩ 58 ἀνειλύσπασθαι· ἀναρίχασθαι ⟨v. 5254⟩ 59 ἀνείλατο· ἀνέλαβεν. ἐπανεκαλέσατο 65 ἀν[ε]ιμώμενος· ἀντλῶν, ἀναφέρων ⟨v. 5257⟩ 67 ἀνείμονος (γ 348)· γυμνοῦ 71 ἀνεινῶς (T 314)· οἰκτρῶς ⟨4930⟩ Ad 80 ἁμαρτωλῶν ⟨ad ΑΛΙΕΤΡΩΝ q. v.⟩ 83 ἄνεισιν (X 492)· ἀνέρχεται 84 ἀνεῖται (Iesai. III 8)· ἀπολέλυται 92 ἀνέκναψαν (ξ 348)· ἀνέλυσαν, ἀνέκαμψαν 93 ἀνεκάμφθη (Π 259)· ἀνεκλάσθη 99 ἀνεκτόν (υ 83)· φορητόν, ὑπομονητικόν 4901 ἀνέκτως (Θ 355)· πρᾴως, ἐπιεικῶς 8 ἀνελλιποῦς (sch. Theocr. IV 56)· ὁ τοῖς ποσὶ μὴ ἁλλόμενος, ἤτοι χωλός ⟨v. ἀναίλιπος⟩ 9 ἀνέλεπτον καὶ ἀνέκλητον· τὸ ὑγιῶς καὶ ὀρθῶς ἔχον ⟨v. ἀνεπιπλήκτως⟩

ἀνελοίμην (σ 357)· ἀναλάβοιμι, ἐκθρέψαιμι [12]

ἀνέλω· φονεύ(σ)ω [14]

ἀνεμέσητον (Attici)· ἄμεμπτον

ἀνέμητα (Attici)· ἀμέριστα [17. 18]

Ἀνεμοκοῖται· οἱ ἀνέμους κοιμίζοντες. γένος δὲ τοιοῦτόν φασιν ὑπάρχειν ἐν Κορίνθῳ

† ἀνεμυμάχθη· ὑπείδετο

ἀνεμώλια· μάταια, ἄκαιρα. ἀπὸ τοῦ μετὰ τῶν ἀνέμων μολίσκειν καὶ φέρεσθαι τὰ τοιαῦτα

ἀνεμώνη· μάζης εἶδος. καὶ φίλημα. καὶ ἡ μήκων. καὶ τὸ ἄνθος. καὶ πᾶν φυτὸν ταχέως ὑπὸ ἀνέμων φθειρόμενον καὶ μάταιον καὶ ἀνεμῶδες [23—25]

ἀνεμώτας· ὄνος ἄφετος, ἱερός, τοῖς ἀνέμοις θυόμενος ἐν Ταραντίνοις

ἀνένδοτον· ἄκλιτον, ἀκατάστρεπτον [28. 29]

ἀνενείκατο (Τ 314)· ἐστέναξεν ἐκ βάθους [31]

ἀνενε(ι)χθείς· ἀναβιώσας [33]

ἀνέντονον· ἱμάτιον. Λάκωνες [35—37]

ἀνεξαπάτητος· μὴ ἀπατώμενος, ἢ χλευαζόμενος

ἀνεξέλεγκτος· ἀβασάνιστος

ἀνέξεται· ὑπομενεῖ [41]

ἀνεξίκακος· ὑποφέρων κακά

ἀνεξικώμη· ἧς οὐκ ἀνάσχοιτο ὅλη κώμη. παρὰ Κρατίνῳ (fr. inc. LIV)

ἀνεξίτητον· ἀνεξέλευστον, † ἀσάλευτον. ἀδιάβατον. μὴ ἔχον ἔξοδον [45. 46]

ἀνεοί· ἥσυχοι, ἄφωνοι ⟨ἄνεῳ?⟩

ἀνεοστασίη (Apoll. Rh. II 76?)· θάμβος

ἀνεπάγγελτοι (Cratin. fr. IV p. 39)· οἷς οὐ παρηγγέλη ἐπὶ δεῖπνον ἐλθεῖν. ἄκλητοι

ἀνεπάλλετο· ἀνεκινεῖτο

ἀνεπάταξεν (Siculi)· ἐξ ὕπνου ἀνέβλεψεν

ἀνεπάφλαζον· ἀνεκάχλαζον

ἀνέπαφος (Menander)· ἀψηλάφητος [54]

ἀνεπής· ἄφωνος [56]

ἀνεπικόητα· ἀσύνετα

ἀνεπικόρρι(σ)τος· † ἄπιστος. ἀνύβριστος

ἀνεπίληπτον (Eur. Or. 922 v. l.)· ἄμεμπτον. ἀκατάγνωστον ⟨v. ἀκέραιος⟩

ἀνεπιλόγιστον· τὸ μὴ διὰ λογισμοῦ συνιστώμενον

ἀνεπίπλη· ἀνεπλήρου

ἀνεπιπλήκτοις (Eupol. fr. CXXXIX)· ἀμέμπτοις

ἀνεπιπλήκτως· ἀμέμπτως. εὐσεβῶς. ὑγιῶς ἔχων

ἀνεπιστάτητον· ἀφύλακτον, ἀνεπίσκοπον [65]

ἀνεπιτήδευτον· ἀμελέτητον, μὴ σπουδαζόμενον εἰς τέχνην ἢ μάθησιν [67]

ἀνεπιτίμητοι μισθώσεις (C. I. n. 103, 7)· αἷς ὑποτ(ι)μήσεις οὐ δίδονται ἐπὶ βλάβῃ καὶ ἀφορίᾳ

ἀνεπίτμητος ἀπολογία· ἡ μὴ ἔχουσά τι ἀπότομον ⟨ἀνεπιτίμητος — ἐπίτιμον⟩ [70]

ἀνεπιχάδην· οὐκέτι χωροῦν

COD. 16 |σιτοι 26 ἀνεμύτας EM 103, 33. ὄνομα ἀφεκτός 30 ἀνενέγκατο 32 ἀνενεχθείς 41 ἀνεξιπήμων· ἀνεξίκακος Cyr. Dr. Post 42 legebatur 4841 49 |γελη 52 ἀνεκόχλαζον 57 ἀνεπινόητα

HES. 12 ἀνέλοιο (τ 22)· λάβοις 14 ἀνελών (Ψ 551)· ἀναλαβών 17 ἀνεμιαίων (Plat. Theaet. 151 E, Com. III p. 274)· ἐκ τῶν ἀνέμων, [18] ὑπηνέμιον ὃ καλοῦσιν ᾠόν ⟨Moer. Att.⟩ 18 ἄνευμνον (Λ 171)· ἀνέμενον, ἀνέμιον 23 Ἀνεμωρία (Β 521)· πόλις τῆς Φωκίδος 24 ἀνεμοσκεπέων· τῶν πρὸς ἀνέμου[ς] σκέπην ἐπιτηδείων χλαμύδων 25 ἀνεμοτρεφές· τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τρεφόμενον, τυπτόμενον καὶ κινούμενον, οἱονεὶ στερεὸν καὶ εὔτονον. ἔστι δὲ πάλιν ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος (Λ 256) στερρὸν δόρυ 28 ἀνένδεκτον (Luc. XVII 1)· ἀπαράδεκτον 29 ἀνενδοιάστως· ἀναμφιβόλως. ἀδιστάκτως ⟨ex onom.⟩ 31 ἀνενέργητος· μὴ ἐργασθείς, εἴτε (l. ἤγουν) ἐλθὼν εἰς ἐνεργείας 33 ἀνενήνοθεν (ρ 270)· ἀνῆγεν. ἢ ἀνέβη 35 ἀνενεύει (Ι 675)· ἀρνεῖται, ἀπὸ τοῦ ἄνω νεύειν. ἢ ἀπαρνεῖται 36 ἀνεμοτραφές (Ο 625)· εὔτονον. ὑπὸ ἀνέμου γεγυμνασμένον 37 ἀνένευεν (Ζ 311). ἀνένευσεν (Π 250). ἀνέντες (Ε 761) δὲ ἀπήμονες ἀφέντες 41 ἐνδέχεται· μακροθυμεῖ ⟨ad ἀνέχεται⟩ 45 ἀνεξιχνίαστος (Greg. Naz.)· ἀκατάληπτος 46 ἀνέξομαι (τ 27)· ὑπομενῶ 54 ἀνέπαλτο (Θ 85)· ἀνήλατο ⟨Greg. Naz. Arc. VI 31 p. 204 Dr.⟩ 56 ἀνεπίδεκτον (Greg. Naz.)· ὅλως μὴ ἐπιδεχόμενον 65 ἀνεπιστρέπτως (Macc. III 1, 20)· μὴ ὑποστρέφων ⟨ουσαι⟩ 67 ἀνεπιβούλευτον (Thuc. III 37?)· ἀσύλητον 70 ἀνεπίφα(ν)τον (Philo Iud.)· ἀπροσδόκητον. καὶ ἀμιγές

ἀνεπιχείρητοι· ἀνεπιβούλευτοι [73. 74]

ἀνεπ(ό)λησα· ἀνεμνήσθην [76. 77]

ἀνεπτερωμένος· μετεωρισμένος ⟨sic⟩, καὶ κεκουφισμένος

ἀνεπτυξάτην· ἀνέπτυξαν δυϊκῶς [80—83]

ἀνερε(ι)ψάμενοι· ἀναρπάσαντες

ἀν ἐρεπτομένη· χορταζομένη ⟨v. ἀνηρίπτεσθαι⟩. ἀναλίσκουσα

(ἀνερίναστος· Hermipp. fr. IX p. 406; vid. ἀνηρίναστος) [87]

ἀνερμάτιστα· ἀστήρικτα, † ἀπόφρακτα ⟨ἀποφόρτιστα⟩

ἀνερμάτιστος ναῦς·

ἀνέρπει (Callim. Apoll. 111)· ἀνέρχεται

ἀνερπύσαι (Ar. Pac. 586)· ἀναχωρῆσαι

ἀνερρίπιζον (Antiph. com. II 16 p. 117)· ἀνήγειρον. ἀνεκίνουν

(ἀνερριπίσθη· ἀνεκινήθη (καὶ ἐξεκάη))

ἀνέρριψαν (κ 130)· ἀνεβάλοντο. ἀνελαύνοντες εὐτόνως ἤλασαν

ἀνερροίβδησεν (μ 236. 431)· ἀνέπιεν, ἀνερρόφησεν

ἀνερρώσθημεν· ἀνελάβομεν, ὑγιεῖς γεγόναμεν [97—99]

† ἀνέρσει· ἀναρτήσει. κρεμάσει (Thuc. I 6, 3) [5001]

ἀνέσαιμι (Ξ 209)· ἀ(να)πείσαιμι. καὶ παρορμήσαιμι [3—5]

ἀνεσθαι· αὐξάνεσθαι ⟨v. προσάνων⟩. οἱ δὲ φθ[ε]ίνειν [7]

ἀνεσθίων (f. l. Demonic. com. IV p. 570)· † μηκέτι ἐσθιομένων

ἀνεσκολόπισαν· ἀνεσταύρωσαν

ἀνεσκολοπίσθη (Thucyd. I 110, 1?)· ἀνεσταυρώθη

ἀνεσπάκασιν (Menand. fr. VII p. 199)· εὑρήκασιν, εἰλήφασιν

ἀνέσπερον· ἀσκότεινον [23—17]

ἀνεστέλλοντο (Thuc. III 98)· ὑπεχώρουν [19]

ἀνέστιοι· ἄοικοι. Ἑστία γὰρ ἡ οἰκία

ἀνεσύρατο (Orpheus Clem. Al. Prot. p. 17[6])· ἄνω τὰ ἱμάτια ἔσυρεν

ἀνέσφηλεν (Nicol. Damasc. p. 255)· ἀνέζησεν [23—25]

ἄνεται (Κ 251)· (κατ)ανύεται, καταναλοῦται (EM. 104, 38) [27. 28]

ἀνέτρεχον· ἐν συνθήκῃ οὐκέτι ἔμενον [30]

ἀνετῶς· ἀνατετα[λ]μένως. Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς (fr. 678) [32]

ἄνευ(θε Χ 88)· χωρίς [34. 35]

ἀνεύθυνον· ἀζήμιον. ἀνέγκλητον

ἄνευ πρυτανείων· δίκαι τινές, αἳ δίχα τοῦ τεθῆναι πρυτάνει(α) ἐκρίνοντο [38]

ἀνεύροι· ἐξερευνήσοι

ἀνευρύνει (cf. Hippocr. 264, 14 Foes)· ἐξαπλοῖ

ἀνευφημήσει· ἀνοιμώξει, κατὰ ἀντίφρασιν. Σοφοκλῆς Τραχινίαις (783) [42]

ἀνέφικτον· ἀκατάληπτον, ἀδύνατον

ἀνεφί(κ)του· ἀσυγχωρήτου ⟨ἀνεγχω—⟩

ἀνέφλυεν (Φ 361)· ἀνέβλυζεν, ἀνέζει, ἀνέβαλλεν

COD. 79 δυϊκῶ 85 ἀνερ| χωρίζ| ἀναλίσκουσα. ἀνεριπίσθη· ἀνεκινήθη ἀνερίψαντο· 95 |σαν 5009 ἀνεσκολόπησαν· ἀνέστρωσαν 10 ἀνεστρώθη 11 εὑρίκασιν 26 ἀνύεται καὶ ἀναλοῦται 40 |πλεῖ 45 ἀνέζη

HES. 73 ἀνεπήδησεν (Sirac. XLVI 5 XLVIII 26)· ἀνέκαμψεν, ἀνέλυσεν 74 ἀνέπνεον (Λ 327)· ἀνεκτῶντο 76 ἀνεπταμένας (Μ 122)· ἀναπεπετασμένας. ἀνεῳγμένας 77 ἀνεπταμένη· ἀνεῳγμένη ⟨Polluc. IX 19: v. ἀνιπταμένη⟩ 80 ἀνερ (Ω 725)· ἀνήρ, κλητικῶς 81 ἀνέρας (Λ 262)· ἄνδρας 82 ἀνέρες (Ε 529)· ἄνδρες 83 ἀνέρεξα (Eur. Andr. 837)· ἔπραξα ⟨l. ἂν ἔρεξ' ἅ⟩ 87 ἀνερείψαντο (Υ 234)· ἀφήρπασαν Post 89: κούφη σαβούρας (Ducang. col. 1315) 97 ἀνέρυσαν (Α 459)· εἰς τοὐπίσω ἔκλασαν ⟨v. ἐπαναρύεται⟩ 98 ἀνερύσκος· ἄνθους εἶδος ⟨v. ἄνθρυσκος⟩ 99 ἀνερχομένῳ (Δ 392 al.)· ὑποστρέφοντι 5001 ἄνες (Psalm. XXXVIII 18 Sirac. XXXIII 30)· ἄφες, ἀπόλυσον, παῦσον 3 ἀνέσαντες· ἀνακαθήσαντες (Ν 657): ἀνοίξαντες (Φ 537): ἀναλαμβάνοντες 4 ἄνεσις· ἀνάπαυσις 5 ἀνέσει (σ 265)· σώσει. ἀναπέμψει. καὶ ἐπανάληψιν ⟨λυσιν⟩ ποιήσει εἰς τὴν
οι
οἰκίαν 7 ἀνεσίτων· ἀμέμπτων ⟨ἀνεμεσήτων⟩ 13 ἀνέσπητο· ἀνέρχοιτο ⟨ἅμ' ἕσποιτο⟩ 14 (ἀνέσσυτο Λ 548)· ἀνεπήδησεν 15 ἀνεστάλη (Nahum I 5)· ἐσείσθη, μετεκινήθη 16 ἀνεστάλησαν (I Macc. VII 24)· ἐκρύβησαν 17 ἀνέσταν (Λ 533)· ἀνέστησαν 19 ἀνεστενάχιζεν (Κ 9)· ἀνέστενεν 23 ἀνέσχεν· ἐκράτησεν (Sirac. XLVIII 3). ἄνω ἔσχεν (χ 297). ἐπῆρεν, ὕψωσεν 24 ἀνεσχίθεν (Κ 461)· ἀνέσχεν. ἀνέτειvεν (Η 412) 25 ἀνέσχον· ἀνάστασιν ἐποίουν 27 ἀνέτειλεν (Ε 777)· ἀνεβλάστησεν 28 ἀν[ει]έτησι (Ξ 180)· πόρπαις ἢ φίβλαις 30 ἀνετράπετο (Ζ 64)· ἀνετράπη, ἔπεσεν ὕπτιος 32 ἄνευ· ἄνευθεν 34 ἄνευ· δίχα 35 ἀνευθέτου (Actt. Ap. XXVII 12)· ἀχρήστου 38 ἀνευρόντες (Actt. Ap. XXI 4)· εὑρόντες 42 ἀνέφαινον (σ 310)· ἀνέκαιον

ἀνέφυ· ἀνῆλθεν [47]
ἀνέχαζεν· ἀνεπόδιζεν
(ἀνεχάζετο· Π 710) ἀνεχώρει [50]
ἀνεχαίτισεν (Demosth. 20, 27 Eur. Hipp. 1235)· ἠπείθησεν, ἀνεκρούετο, ἀνέτρεψεν
ἀνέχει (sch. Thuc. IV 53, 3)· ἀνατε(ίνει καὶ ἀναπέπ)ταται
ἀνέχειν· ἄνεσιν ἔχειν ⟨v. schol. Soph. OT. 174⟩
ἀνέχεσθαι (ρ 13)· ἀναδέχεσθαι, καὶ τρέφειν
ἀνέχησι (τ 111)· αὔξει καὶ ἄνω ἔχει, καὶ μὴ καταβάλλει
ἀνέχομαι· καταδέχομαι ⟨v. οὐκ ἀνέχομαι⟩ [57. 58]
ἀνέχουσιν· [ἀ]κρατοῦσιν ⟨v. ἀνθέξομαι⟩
† ἀνέχραζεν· ἀνέχριμπτεν· † ἀνήρει δ' ἐνεκούφιζεν
ἀνεχρήσαντο (v. l. Thucyd. I 126, 7)· διέφθειραν
ἀνέχω· κωλύω (cf. Thuc. VI 86) [63]
ἀνεψαινυγμένως· ἐσπουδασμένως
ἀνεψιαδοῦς (Pherecr. fr. XXVIII p. 348)· ἐκ τοῦ ἀνεψιοῦ γεγονώς, ἢ τῆς ἀνεψιᾶς
ἀνεψιότης (Solon)· ἡ μέχρι ἀνεψιαδῶν συγγένεια [67]
ἀνέψυξα (Diphil. fr. I p. 415)· ἀνεπαυσάμην [69. 70]
ἄνεῳ (Β 323)· ἄφωνοι. ἐνεοί, καὶ ἐκπλήξει ἥσυχοι
ἀνέῳγον (Amips. com. fr. II p. 706)· ἄνωιγον
ἄνη (Aesch. Sept. 713)· ἄνυσις, καὶ πρᾶξις
ἀνηβᾷ (Eur. Ion. 1465)· ἐκ δευτέρου ἀνθεῖ. νεάζει
ἀνη(βη)τηρίαν (Eur. Andr. 552)· † πᾶν ἀνελων νεότητος
ἄνηβος· ὁ μήπω (ἐπι)φθάσας τὴν ὀφε(ί)λουσαν ἡλικίαν, τουτέστιν δωδεκαέτης. ἢ βόλου ὄνομα ⟨v. ἄνεβος⟩
(ἀνηβῶν)· ἀνανεάζων [78]
ἀνήγγειλεν· εἶπεν, ἀπήγγειλεν
ἀνῆγες· ἄνω ἦξας. ἀνῆξας
ἀνηγμένον· ηὐξημένον, ἐξειργασμένον [82—84]
ἀνῆκα· ἀφῆκα. ἀνέπεισα
ἀνῆκεν· εἴασεν, ἀπέλυσεν, ἐρρύσατο. ἐξήγαγεν. παρώρμησεν (Η 152)
ἀηκές· † ἀῆκον. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν (fr. 45)
ἀνήκεστον (Ε 394)· ἀνίατον [89]
ἀνηκέστου (Soph. Ai. 52)· ἀθεραπεύτου
ἀνηκέστων (Hippocr. III p. 230)· ἀνιάτων. ἀνυπομονήτων (Com. inc. fr. CCLXXXVII)
ἀνηκίδωτοι· ἄνευ ἀκίδος. Αἰσχύλος Ψυχοστασίᾳ (fr. 273) [93]
ἀνηλεγές· ἀφρόντιστον
ἀνηλεές (Callim. Del. 106)· οἴκτιστον. ὠμόν
ἀνηλεῶς (Plat. Legg. III p. 697 D)· ἀνοίκτως, ἀσπλάγχνως (Hippocr. II p. 412)
ἀνήλιον· [ad 97] τὸ μὴ ἔχον ἥλιον
ἀνηλόκισμαι· ἀνέσχισμαι [99]
ἀνήλυσιν· ἄνοδον
ἀνη.μένος· ἐξηρτισμένος. ἡτοιμασμένος
ἀνημέρων· ἀγρίων
ἀνήμυκτος· ἀχάρακτος
ἄνην (Callim. Iov. 90)· ἄνυσιν. ἢ δεινήν ⟨ad αἰνήν⟩ [5. 6]
ἀνηνέχθη (Theopomp. com. fr. XII p. 819)· ἀνήνεγκεν. ἐξ ἀφωνίας καὶ λειποψυχίας ἐφθέγξατο
† ἀνηνεχυῖαν· ἀναφέρουσαν ⟨v. κατήνοχα⟩ [9]
(ἀνήνιον· ἀδούλευτον) [11]
ἀνήνορα (κ 301)· ἀδύνατον. ἄνανδρον
ἀνήνυεν· ἐτέλει, ἐξεπόνει (Soph. Phil. 1145?) [14]

COD. 48 ἀνεπέδιζεν ἀνεχώρει 55 ἀνεχήσει 71 ἄνευ 72 ἀνώγιον 73 ἀνή 75 πᾶν ἀνανεάζων ⟨vide Bekk. 402, 4⟩ 92 |δοτοι 98 ἀναίσχυσμαι ⟨5100 ἀνήμεσεν χόρῳ Meineke⟩ 4 ἀνὴν (υ)· ἄνησιν

HES. 47 ἀνεχέγγυος· ἄπιστος ⟨v. ἀνέγγυος⟩ 50 ἀνεφυσίαζεν· ἀπέθανεν 57 ἀνεχομένων· ὑποστρεφόντων (Δ 392) 58 ἀνεχόμην (Eur. Andr. 980)· ἄνω εἰχόμην σεμνυνόμενος 63 ἀνεψιοί (Ι 464)· ἀδελφῶν υἱοί ⟨v. ἄεται⟩ 67 ἀνέψυχθεν (Κ 575)· ἀνεκτήσα(ν)το 69 ἀνέψυξεν (II Timoth. I 16) ἀνέπαυσεν 70 ἀνέψυχον (Ν 84)· ἔπνεον 78 ἀνήβραχεν (Τ 13)· ἤχησεν 82 ἀνήϊξαν (Ο 86)· ἀνώρμησαν 83 ἀνήη· ἀναπείσῃ (Χ 346). ἀφῇ (Β 34) 84 ἀνηθείη· ὁμιλία ⟨ἐνηείη⟩ 89 ἀνηκέσαι· ἀναπαῦσαι ⟨ἀνέσαι· ἀναπαύσαι⟩ 93 ἀνηκούστησε· παρήκουσεν (Ο 236), ἀνήκοος ἐγένετο, .. ταχέως ἤκουσεν Ad 97: ἀδούλευτον. καὶ 99 ἀνήμισεν· χωρῶ ⟨ἀνίημι· συγχωρῶ⟩ 5 ἀνήνασθαι· παραιτεῖσθαι. ἀρνεῖσθαι (Η 93) 6 ἀνή(νατο· ἀνέ)νευε. παρῃτήσατο (Ψ 204 κ 18) 9 ἀνήνηται· ἀποτρέψηται. ἀπαρνήσηται (Ι 510) 11 ἀνήνοθεν· ἀνεφέρετο (Δ 266). ἀνεπήδα ἐξ ἀρχῆς ⟨v. ἀνενήνοθεν⟩ 14 ἀνηνύ(σ)τῳ (π 111)· ἀπράκτῳ, ἀτελειώτῳ

ἀνήνυτα· ἄπρακτα. δύσκολα. ἀκατόρθωτα. μὴ ἀνυόμενα

ἀνήνωρ· ᾧ (ἄρσενα?) τέκνα οὐ γίνεται. ἄτεκνος

ἀνήξεις (Aeoles· ἀνα)κολυμβήσεις

ἀνηπελίη· ἀσθένεια [19]

ἀνῆπται· ἀνάκειται. ἀνιεροῦται [21]

ἀνηρεοί ⟨h. acc.⟩· κρίκοι. δι' ὧν οἱ κάλοι διαδέχονται ⟨v. ἀειρίδες⟩

ἀνῆρες· τὸ[ν] (οὐκ) ἀρεστόν [24]

ἀνήρης· ἀνδρώδης. Αἰσχύλος Σαλαμινίαις (fr. 214) [26]

ἀνηρήμεθα· ἠρωτήθημεν [28]

ἀνήριστα· ἀνέριστα. † ἄπλαστα [30]

ἀνηρίναστος (Hermipp. fr. IX p. 406)· ἐρινεοῦ τῆς συκῆς περιάπτονται ὄλυνθοι, ἀγρίας οὔσης, ὑπὲρ τοῦ τελεσφορῆσαι καὶ τὴν ἡμέραν. καὶ τὸ μὲν ἐρινάζειν λέγεται. οἱ δὲ μαλακός, καὶ ἄγονος [32. 33]

ἀνήρρησα (Eupol. fr. XXVII a)· ἀνελεξάμην ἐμαυτὸν † ἐκ τόπου

ἀνήρυσαν· ἀνήντλησαν [36. 37]

ἀνήσειν· ἀφήσειν [39. 40]

ἀνησιδώρα (Athenienses)· ἡ γῆ. διὰ τὸ τοὺς καρποὺς ἀνιέναι [42]

ἄνηστις (Cratin. fr. III p. 38)· ἀντὶ τοῦ νῆστις. προσκειμένου τοῦ ᾱ, ὡς ἀσταφίς [44. 45]

ἀνήψατο (Eur. Phoen. 572)· προσέθηκεν. ἀνέθηκεν. προσήνεγκεν [47]

ἄνθ(ε)α· φάρμακα ποικίλα

Ἄνθειαι· Ὧραι [50]

(Ἄνθεια)· Ἀφροδίτη παρὰ Κνωσίοις ⟨imo Stheneboea⟩

ἀνθείλαντο (Thuc. VI 103?)· προέκριναν. ἐπελάβοντο [53]

ἀνθελέσθαι (non Eur. IA. 482)· χειροτονῆσαι

ἀνθέλκει (Plat. rep. IV 439 B)· ἀντεπισπᾷ...

ἀνθελομένην· προκρίνασαν

ἄνθεμα (Callim. ep. V 2)· ἀνάθεμα. καὶ μάζα τις (Poll. VI 76) [58. 59]

(ἀνθέμιον)· γραμμή τις ἑλικοειδὴς ἐν τοῖς κίοσι (C. I. n. 160, 4). καὶ τόπος Ἀθήνησιν ἐν τῇ ἀκροπόλει

ἀνθεμίς· ἡ ὑπ' ἐνίων ἀμάρακος πόα

ἀνθεμόεντα (Ψ 885 al.)· εὖ πεποικιλμένον ἀνθηματικόν [63]

ἀνθεμόεσσα (Hesiod. Theog. 878)· ὑψηλὰ ἄνθη ἔχουσα

Ἀνθεμοῦς· πόλις (Thuc. II 99 al.): † χώρα, ποταμός

Ἀνθεμουσία· τάγμα τι παρὰ Μακεδόσιν ἐξ Ἀνθεμοῦντος πόλεως Μακεδονίας

ἀνθεμώδη (Eur. Bacch. 462)· ἄνθος ἔχοντα

ἀνθέξεται· ἀντιλήψεται. † ἢ λίει

ἀνθέξομαι· κρατῶ

ἀνθερεών (Α 501 al.)· ὁ ὑπὸ τὸ γένειον τόπος, ἀφ' οὗ μέρους ὁ πώγων ἄρχεται [71]

(ἀνθέρικος Herod. IV 190 al.)· καὶ ὁ ἀσφοδελοῦ καρπός ⟨al. καυλός⟩. καὶ βοτάνης εἶδος (Cratin. fr. CXXXV p. 215)

ἄνθεσι μήλων (Ι 538)· τοῖς ἀκροδρύοις. ἀπὸ † μεταφορᾶς τῶν μήλων. πᾶς καρπὸς δένδρου μῆλον λέγεται

Ἀνθεστήρια (Com. anon. IV p. 676)· τὰ Διονύσια

ἀνθεστηριάδας· τὰς ἐχούσας ὥραν γάμου. Ῥόδιοι

ἄνθεται· ἐλεύθεροι παρὰ Ταραντίνοις

COD. 16 ἀνήρωρ 21 ἐξειλήφθη 31 Diogenianus haud dubie posuerat ἀνερίναστος εἰ sine explicatione ⟨v. 4986⟩ 31 ἐρίναι οὐ — τελεσφρονήσαντος — ῥινάζειν 34 [ρηξα 43 ἀνῆστις 49 ἀνθεῖαι ⟨Ἄνθεια· ἡ Ἥρα EM 108, 47⟩ 60 γὰρ μή τις ἐν λικοειδέσι ἐν 61 ἀνθέμης 62 ἀνθηματικὸν post εὐώδη(ει) 65 Ἀνθέμους — ποταμούς; χωρίον EM. 108, 50 66 ἀθυμοῦντος 68 ἢ λίει ἀνθερεῶν ἀνθέξομαι· 71. 72 προβολαί. καὶ ἀσφοδέλου — εἶδος. καὶ τὰ 73 ἀνθεσιμήλων· τὴν ἀκροδρυοίοις — μήλων τοῖς ἀκροδρίοις 75 ⟨Bekk. lex. 215, 17⟩

HES. 19 † ἀνήπλησσον· (η 325) ἀνήγαγον 21 ἀνηρέθη (Greg. Naz.)· ἐξηλείφθη (sc. ἁμάρτημα) 24 ἀνῆρει (Ψ 724)· κουφίζει ⟨l. κούφιζε⟩ 26 ἀνήρετο (Φ 508)· ἠρώτησεν (cf. Callim. ep. I 1) 28 ἀνηρήψαντο (Υ 234)· ἀνήρπασαν 30 ἀνηρίπτεσθαι· χωρίζεσθαι ⟨v. ἀνερειπτομένη⟩ 32 ἀνήρτησαν· ἀνεκαίνισαν 33 ἀνήροτα (ι 109)· οὐκ ἠροτριωμένα, ἀγεώργητα 36 ἀνήροτον· μὴ ἀροτριωμένον 37 ἀνήσει (Β 276)· ἀναπείσει. ἀφήσει 39 ἀνήσω (LXX)· ἀφήσω 40 ἄνησιν· ἀνέρχεται ⟨ἄνεισιν⟩ 42 ἀναχαίας· χάσμη ⟨ad χάνα⟩ 44 ἀνήφθω (μ 51. 162)· ἐξήφθω, δεδέσθω 45 ἀνῆψαν ἔδησαν (μ 179). ἀνέθηκαν (γ 274) 47 ἀνήωχμον (Θ 89)· κατὰ τὴν ταραχήν 50 Ἄνθεια· πόλις τοῦ ⟨sic⟩ Πελοποννήσου (Ι 151). καὶ 53 ἀνθέκαστον (Θ 233)· ἐξεναντίας ἕκαστον 58 ἀνθήμασιν· ἐξανθήμασιν 59 ἀνθέμιον· τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον (Eccles. XII 6). ἢ 63 .... (Β 467 γ 440)· ἀνθοφόρῳ. ἀνθηρῷ, ἢ εὐώδη 71 ἀνθέρικας τὰ τῶν σταχύων ἄκρα (Υ 227). καὶ αἱ προβολαί. καὶ τὰ ἐν τοῖς στ[ρ]άχυσι κέντρα

ἄνθη· τὰ χρώματα
Ἀνθηδών (Bergk. Lyr. fr. 25 p. 1048)· ἡ μέλισσα (μεσπίλη Theophr. III 12, 5). καὶ πόλις Παλαιστίνης
ἀνθήλη· πώγων
† ἀνθηλήπυρος [81]
ἀνθήλια· περιδέρματα
ἀνθήλιον· τῆς σελήνης [84]
† ἀνθήμερον· σήμερον ἡμέρα. Σοφοκλῆς Δανάῃ (fr. 172)
ἀνθηρημένος· ἀντιλαμβανόμενος
ἀνθηρόν· τὴν σα(ν)δαράκην
ἀνθίνας (Alcman?)· ὁ προσφάτως συντεθειμένος τυρός
ἀνθίνης οἶνος (Hippocr. II p. 450)· ἡδυσμένος ἀπὸ βοτανῶν
ἀνθινόν· ἀνθηρόν. βαπτόν
ἀνθιππασία (Xen. Hipparch. I 20)· τῶν ἱππέων ἄσκησις, καὶ ἀγῶνες αὐτῶν
ἀνθοβοσκόν· ἀνθοτρόφον. Σοφοκλῆς Αἰθίοψι (fr. 28) [93]
ἀνθολκόν· ἀντίρροπον, ἑτεροκλινές
ἀνθοπωλεῖν· οἰνοπωλεῖν. φαρμακοπωλεῖν
ἀνθορισθήσεται· ἀντιτεθήσεται
ἄνθος· βλάστησις
ἀνθοσμίας (Aristoph. fr. II p. 1076)· οἶνος ἄνθος ἔχων
ἀνθοῦσα· † βλαστήσασα [5200. 1]
ἀνθράκιον· τὸ μικρὸν τριπόδιον (Alexis com. III p. 443). καὶ λίθος τίμιος ὁ ἐν δακτυλίῳ (Theophr. fr. 2 de lapid. 33) καὶ χυτροπόδιον. καὶ πᾶσα μικρὰ κάμινος
† ἀνθρεῖ· κρύπτει
ἀνθρηδών· ἡ τενθρηδών
ἀνθρήνη· εἶδος μελίσσης. Ἀριστοφάνης (Nubb. 947), παρ᾿ ᾧ (Vesp. 1080) καὶ ἀνθρήνια τὰ μελισσεῖα
ἀνθρήνιον (Anon. com. CCIX p. 655)· τὸ τῶν μελισσῶν πλάσμα

ἀνθρίσκιον· λάχανον ἔχον ἄνθος, ὡς ἄνηθον. ἢ τὸ ἄννησον (Cretenses)
(ἄνθρυσκος· ἄνθους εἶδος)
ἀνθρώπω (sic)· ἡ γυνὴ παρὰ Λάκωσιν
ἀνθρωπείους ἡμέρας· τὰς ἀποφράδας. Ῥόδιοι
ἄνθρωσκε· ἄνω θρῶσκε, ὀρχοῦ. Σοφοκλῆς Μώμῳ (fr. 386)
ἀνθυπόμνυσθαι (Dem. 1174, 8)· τὸ ἀναβάλλεσθαι δίκην, ἢ χειροτονίαν μεθ᾿ ὅρκου
ἀνθυπούργησιν (cf. Soph. fr. 314)· ἀντευεργέτημα
ἀνθυποφορά· ἀνταπόκρισις, ἀνθυφαίρεσις
ἀν(θ)υφεστῶτα· ἀντικαθεστῶτα [16]
ἀνθώπλισαν· ὥπλισαν ⟨—αντο? Xen. Hell. VI 5, 7⟩
ἀνθωπλισμένοι (Eur. Suppl. 666)· ἀντιτεταγμένοι
ἀνίαζεν (δ 460)· ἠνιᾶτο
ἀνιαρόν (e. c. Eur. Med. 1095)· λυπηρόν. μοχθηρόν
ἀνιᾶσιν· ἀναδιδόασιν [22]
ἀνίατον· ἀθεράπευτον
ἀνίαχεν· ἀνεβόησεν
ἀνιγρόν· ἀκάθαρτον. φαῦλον. κακόν (Nic. Al. 627). δυσῶδες. ἀσεβές
(ἀνιγροῦ· χαλεποῦ, λυπηροῦ) [27—32]
ἀνιδιτί (Plato Legg. IV p. 718 E)· ἀνιδρωτί
ἀνιεμένη (X 80)· ἀνέλκουσα καὶ ἀναχαλῶσα τὸν πέπλον, καὶ τὸν μασθὸν δεικνύουσα, καὶ ἐκ τοῦ αὐχένος ⟨ενίου⟩ προβάλλουσα
ἀνιεμένους (β 300)· ἐκ τῶν κάτω μερῶν ἐπὶ τὰ ἄνω ἕλκοντας, καὶ ἐκδέροντας κάτωθεν ἀρξαμένους. ἢ διὰ πυρὸς † ἢ ἐρωμένους
ἀνιέναι· δέρειν (?)
ἀνιέντα ⟨ἀνέντα?⟩· ἐνδόντα
ἀνίερα· κακά, βέβηλα

COD. 78 Παλαιστίνης. ἀνθηλά· περιδέρμα. ἀνθήλη· πώγων ἢ περίδερμα ἀνθηλή-
ῃ
πυρος· ἀνθεῖ. ἀνθήσει. ἀνθήλιον· τῆς 85 δανα 88 ἀνθήνας· ὁ πρόσφατος συντεθη| 89 ἀνθινος 91 |πασίων 92 |βόσκον 94 ἄνθολκον 5201 ἀνθότουδεδή· ἀνθ᾿ οὗ 2 |πώλιον 4 τεμθρ| 5 Ἀρίσταρχος 6 ἀθήνιον 11 ἄνωθρωσκε ὀρχοὺς — κωμῳ 12 ἀνθυπομνῆσται 17 ὥπλησαν 18 |πλησμένοι 19 ἀνίαζον· ἀνιᾶσθαι 21 ἀνίασιν 24 ἀνίσχεν 26 Cf. post 5267 33 Schol. Plat. p. 451 Bekk.

HES. Ad 78 πόλις] Βοιωτίας (B 508) καὶ 81 ἀνθεῖ· ἀνθήσει ⟨Moer. Att. p. 4⟩ 84 ἀνθ᾿ ἡμέρας (T 168)· δι᾿ ὅλης τῆς ἡμέρας 93 ἀνθολεῖν· ἀνθολογεῖν Ad 98 οἶνος] εὔπνους ⟨e Moer p. 71⟩ ἢ 5200 ἄνθος ἀφιεῖσα(ι) (η 126)· ἐκ τοῦ ἄνθους εἰς ὄμφακα μεταβάλλουσα(ι) 1 ἀνθ᾿ ὅτου δὲ (Eur. Hec. 1136)· ἀνθ᾿ οὕτινος δή ⟨v. ὅτου δὲ δή⟩ 16 ἀνθοπολιός· λαμπόμενος ⟨αἴθων· π.⟩ 22 ἀνιᾶται (ο 335)· ὀδυνᾶται, λυπεῖται 27 ἀνιδρωτί (O 228)· ἄνευ ἱδρῶτος 28 ἀνίει (O 24)· ἐλύπει, ἔλυεν 29 ἀνιείς (E 880)· ἀφ(ι)είς. ἐρεθίζεις 30 ἀνιεῖσα (E 422)· ἀναπείθουσα 31 ἀνιάχειν· ὄζειν ⟨—χειν· οἴζειν?⟩ 32 ἀνιγροδέτης· βυρσοδέψης ⟨ὁ γρινοδέψης⟩

ἀνιεροῦσθαι· εἰς θυσίαν κρίνεσθαι [40—42]
ἀνιερώσαντες· ἀναθέντες [44]
ἀνίηρ· βοτάνη τις
ἀνίησιν· ἐᾷ. ἀπολύει, ἀναπαύει
ἀνίησιν· ἐνδίδωσιν, ἀναβάλλει (μ 105)
ἄνιθι· ἄνελθε [49]
ἀνικλώμενον· ἀνακαθαιρόμενον (cf. Plat. Tim. p. 52 E)
ἄνικμος· ξηρά. ἰκμάδα, ὅ ἐστιν ὑγρασίαν, μὴ ἔχουσα
ἀνίλ(λ)εσθαι· συστρέφεσθαι (καὶ ἀλλήλους τοῖς δόρασι τύπτειν)
(ἀνιλυσπᾶσθαι· ἀναριχᾶσθαι ⟨v. 4855. 59⟩
ἀνιλυσπῶ· ἀνέβαινες)
ἀνιμᾶται· πιπίζει
(ἀνιμώμενος· ἀντλῶν, ἀναφέρων) v. 4865
ἄνιος· † ἀνατεπεῖς [59—62]
ἀνιόντος· ἀνερχομένου, ἀνατέλλοντος (Θ 538) [64—66]
ἀνιπτόποδες (Π 235)· δι' ἀγνείαν χρείαν μὴ ἔχοντες νίπτεσθαι [68]
ἀνισοφυές· ἀνόμοιον [70. 71]
ἀνίσχει (Aesch. Ag. 93)· ἀνατέλλει
ἀνίσχουσαν· ἀναδύουσαν. ἀνατέλλουσαν
ἀνίσχων (Eur. fr. 771)· ἀνατέλλων
ἀνισῶσαι· τὸ ἴσον πιεῖν τοὺς ὕστερον ἐλθόντας [76]
ἀνίψανον (Stesich. fr. 76)· οὐ βεβλαμμένον. οἱ δὲ ἡλικίας τάξιν
ἀνιωμένους (Xen. Memor. III 9, 8)· λυπουμένους, δακνομένους [79]
ἀννεῖται (κ 192)· ἀνατέλ(λ)ει. ἀναφέρεται
ἀννέμειν (Epicharmus)· ἀναγινώσκειν

ϊ
ἀννησοειδές· κώνειον (schol. Nic. Al. 186)
ἀννίς· μητρὸς ἢ πατρὸς μήτηρ ⟨v. νάννη⟩
ἀννωδεῶς· τρυφερῶς. σοβαρῶς
ἄννωμα· θρυπτόμενα. Ταραντῖνοι
ἀννέφελος
(......) ἀννέφελος (ζ 45) τουτέστιν αἰθρία [87]
ἄνοδος (Xen. An. II 1, 1)· ἀνάβασις. ἡ ἐνδεκάτη τοῦ Πυανεψιῶνος, ὅτε αἱ γυναῖκες ἀνέρχονται εἰς Θεσμοφόρια, οὕτω καλεῖται (sch. Ar. Thesm. 80)
ἀνόδοντος (Pherecr. fr. IX p. 285 ?)· ὀδόντας οὐκ ἔχων
† ἀνόζεστα· τὰ μὴ ἐξεσμένα ⟨ἀπόξεστα?⟩ [91]
ἀνοηταίνει (Attici)· μωραίνει
ἀνόητος· μωρός, ἠλίθιος, ἀσύνετος, ἄφρων
ἀνόθευτος· γνήσιος
† ἀνόθηρον· νωθρόν [96]
† ἀνοικτές (Eur. Tro. 782)· ἀταλαιπώρητον ⟨ος — ος⟩
ἀνοίκτως (Eur. Tro. 751)· ἀνηλεῶς. ἀταλαιπωρήτως
ἀνοιμώζοντα· ἀναστενάζοντα
ἀνοιμῶξαι· στενάξαι. ὀλολύξαι [5301]
ἀνοῖτο (Σ 473)· ἀνύοιτο. τελειοῖτο ⟨v. ἄνεται⟩
ἀνόκαιον (Xen. Anab. V 4, 16)· ὑπερῷον. γράφεται καὶ ἀνώγεων [4]
ἀνοκωχή (Thuc. I 66 al.)· ἀναχώρησις. ἀνοχή [6. 7]
ἀνόλβους· ἀπόρους. ἀνοήτους. κακοδαίμονας

COD. 50 Rectius ἀνικμ| cf. ἀπικμῶντο et ἀφικλῶντο 51 ἰκμάμα 52 συντρέφεσθαι ⟨v. ἀνείλεσθαι⟩ ⟨65 πετόμενος Cyr. 63. 171⟩ Post 67 ἀνίργου· ⟨marg. ἀνίγρου a pr. m.⟩ χαλεποῦ λυπηροῦ 75 ποιεῖν; cf. Bekk. lex. 80, 9 ⟨77 ἀνίψαλλον EM. Cyr.⟩ 81 ἀννεμεῖν 84 ἀβαρῶς 88 πιανετίωνος — θεσμοφορίαν 5303 ἀνόκεον 4 ἀνοικῆ· τὸν EM 110, 55 9 Cf. 5616

HES. 40 ἀνιερῶσαι· ἀναπαιωνίσαι ⟨v. ἀμπαιανίσαι⟩ 41 ἀνίθω (Θ 377)· ἀνὰ τὸ ὀρθόν 42 ἀνίεσθαι· τὸ ἀπολύεσθαι. συγχωρεῖσθαι. κουφίζεσθαι 44 ἀνιηθέντα (Β 291)· λυπηθέντα Ad 46 ἀναπαύει] ἐνδιδεῖ 49 ἀνήκεστον· ἀνίατον 59 ἀνιμᾶσθαι· ἀντλεῖν (Moer. Att.; cf. ἀπαλλᾶσθαι) 60 ἀνιμέναι· ἐκλελυμέναι ⟨ἀνει.⟩ 61 ἀνίξειαν (Δ 114)· ὁρμήσειαν 62 ἀνιόντα (Ζ 480)· ὑποστρέφοντα 64 ἀνιπταμένη· ἠνεῳγμένη ⟨ἀναπεπταμένη⟩ 65 ἀνιπτάμενος· ἀναπετασθείς ⟨ἀναπτάμενος⟩ 66 ἀνίπτοισιν (Ζ 266)· ἀνίπτοις 68 ἀνίσει· ἀναφέρει ⟨ἀνοίσει⟩ 70 ἀνιστάμενος (Α 58)· ἀναστάς 71 ἀνίστη (Ω 515)· ἤγειρεν, οἱονεὶ (Eur. Ion. 1129) ἀναστάς 76 ἀνιχνεύων (Χ 192)· ἀναζητῶν τὰ ἴχνη 79 ἀνίωγμον (Θ 89)· κατὰ τὴν δίωξιν, ἢ τὴν ταραχήν 87 ἀνόχμους (Σ 546)· κατὰ τὰς ἐπὶ στίχον φυτείας. τὴν σχιζομένην αὔλακα 91 ἀνοήμων (Β 278)· ἄνους, ἄφρων Ad 93 ἄνοντος] ἢ ἀνύοντος, ἢ δρῶντος 96 ἀνείας (Eur. Hec. 640)· μωρίας 5301 ἀνοίσω (Iob. VII 13)· ἀναφέρω. ἀνα(βι)βάσω 4 † ἀνοκηδεολόγον (schol. Il. Α 97)· τὸν παρὰ τὸ εἰκὸς † εἰρημένον 6 ἀνόλεθρον (Plat. Phaed. 88 B)· ἀθάνατον. ἀκίνδυνον. Ὄλεθρος γὰρ ὁ θάνατος καὶ ὁ κίνδυνος 7 ἀνάλκητον· ὑφ' οὗ τι ἀνέλκητον

(ἀνολόφυκτον· ἀδάκρυτον) [10—13]
ἀνομένῳ· † ἀρνουμένῳ
ἀνομολογίαι· αἱ διὰ λόγων συγκαταθέσεις [16]
ἄνομον· τὸ μὴ ὑποκείμενον νόμῳ. παράνομον. πρὸ τοῦ νόμου
ἄνομος γνώμη· ἡ ἔξω μᾶλλον νόμου
ἀνονδόκως· ἄνωθεν
ἀνό(ν)ητον (Eur. Or. 1520. fr. 390)· ἀνωφελῆ, ἄκερδον
(ἄνοντος Ar. Vesp. 369)· ἡ ἀνύοντος. ἡ δρῶντος ⟨v. ἄντος⟩
ἀνοπαῖα (α 320)· ὀρνέου ὄνομα καὶ εἶδος. ἡ ἀνὰ τὴν ὀπὴν τῆς θύρας, ἡ ἀνὰ τὴν θυρίδα. ἡ ἄφωνος [23]
ἄνορ· νοῦς, ὑπὸ Σκυθῶν
ἀνοργάζειν· ἀνακινεῖν.
ἀνοργίας· ἀμυησίας
ἀνόρεος πόλεμος· ἀνδρεῖος. ὁ πρὸς τοὺς ἄνδρας. Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ (fr. 400) [28]
ἀνόρουσεν (I 193)· ἀνώρμησεν
ἀνορταλίζειν (Ar. Eqq. 1344)· (ἀν)άλλεσθαι, ἐντεῦθεν καὶ οἱ νεοττοὶ ὀρτάλιχοι. καὶ τὸ τὰ παιδία ταῖς χερσὶν ἀναπάλλειν
† ἀνοσάμικτον· ὀλιγόρ(ρ)υτον ὕδωρ
ἀνόσια· βέβηλα, ἄδικα, ἄνομα [33]
ἀνοσιουργηθέντων· ἀνοσίως ἐργασθέντων
ἀνόστεος (Hesiod. opp. 522 = 524)· ὁ θαλάσσιος πολύπους. σκώληξ
ἄνοστοι (ω 528? EM. 112, 5)· μὴ ἐπιστρέφοντες, ὅθεν ἦλθον
ἀνοσχήν· ἄνανδρος
ἀνοτότυκτον· ἀθρήνητον
† ἀνούλεγοι· ἀνώλεθροι
ἄνουροι· ἄβρεκτοι. ὑψηλοί
† ἄνου· ἄνω. Ἴωνες
ἄνους· ἀσύνετος [43]
(ἀν' οὖς ἔχων· ἄνω τὸ οὖς ἔχων.) Αἰσχύλος Λυκούργῳ (fr. 122) [45]
(ἀνοχή· ἀνατολή)
ἀνοχ.'.ου· ἀνατολικοῦ
ἀνοχλίζων· ἀναμοχλεύων
ἀνοψίην· τὸ μὴ βλέπειν [50]
ἄνσατον· ἅψασθαι. συνάψαι. Κρῆτες ⟨v. ἐνσευδηάψαι⟩
ἀνσατήρ· βουβών. Λάκωνες
ἀνσερίσασθαι· τὸ μόνον πρὸς τὸ πῦρ στῆναι. Λάκωνες [54—57]
Ἀνταγορίδας· γένος Ἀθήνησιν
ἀντάδει· ἐναντιοῦται [60]
ἀνταίας· πολεμίας. ἐχθρᾶς. Σοφοκλῆς Πολυείδῳ (fr. 219)
ἀνταίαν· ἔκτοπον, χαλεπήν. Σοφοκλῆς τισίῳ (fr. 63)
ἀνταία· ἐναντία ⟨ἡ ἀντία⟩. ἱκέσιος. Αἰσχύλος Σεμέλῃ (fr. 367). σημαίνει δὲ καὶ δαίμονα. καὶ τὴν Ἑκάτην δὲ Ἀνταίαν λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ ἐπιπέμπειν αὐτά
ἀνταίρουσιν· ἀντιλέγουσι. Σοφοκλῆς Θυέστῃ (fr. 244)
† ἀντακάς· σήμερον
ἀντακαῖοι (Herod. IV 53)· ἰχθῦς κητώδεις
† ἀντακές· σημεῖον [68]
† ἀνταλλαγὴν ⟨—γῆν⟩· ἀναπαύσασθαι. Κρῆτες
† ἀνταλλές· ταύτης τῆς ἡμέρας [71]
ἀνταμιλλᾶσθαι· ἀντερίζειν
ἀντᾶν· ἀντιάζειν, ἱκετεύειν
ἀνταναγνῶναι (Cratin. XLIV p. 190)· ἀντιβάλλειν βιβλίον [75—77]

COD. 13 ἀν' ὅμιλον Cyr. 171 21 δρῶντος ⟨v. 5293⟩ 25 ἀνακινεῖν, ἀνάλλεσθαι καὶ τὸ τὰ π. τ. χ. ἀναβάλλειν. ἀνοργίας· 30 ἄλλεσθαι .... ὀρτάλιχοι. ἀνοσάμι-
y
κτον· Post 36 ordo erat hic ἄνου· ἄνω .... Λυκούρ. ἀνοσχήν .... ὑψηλοί. ἀνοχή· 38 ἀνότευκτον ⟨nolui ἀνόχευτον· ἀθάρνευτον⟩ 44 schol. Soph. OC. 674 49 ἀνοψοφίην 58 Ἀθηνήϊσιν 59 ἀντάδεται 64 ἀντεροῦσιν 66 ἀντακεοί

HES. 10 ἀνομβρεῖ· ἀναβάλλει (LXX) 11 ἄνομεν (Greg. Naz. Arc. V 70 p. 203, Dr.)· πορευθῶμεν 12 ἀνώμαλον· τραχεῖαν 13 ἀνώμαλον (Γ 449)· κατὰ τὸ πλῆθος: ἡ ἔκφυλον ⟨ad ἀνώμαλον⟩ 16 ἀνόθως (Philo Iud. II p. 461, 7)· γνησίως 23 ἀνόπιν (recens)· εἰς τοὐπίσω 28 ἀνοροῦσαι· ὁρμῆσαι. † κατάγουσαι 33 ἀνόσ(τ)ιμος (δ 182)· (ὡ)νοστῆσαι οὐκ ἦν 43 ἀνούτατος (Δ 540)· ἄτρωτος ἐκ χειρός 45 ἀνοχή· μακροθυμία, παρὰ τὸ ἀνέχειν, καὶ ἀνέχεσθαι. ⟨v. post ἀνέξεται⟩ ἡ χάριτι (Rom. III 26) 50 ἀνστάντες δέ (Β 398)· ἀναστάντες δέ 54 ἀνστήτην (Α 305)· ἀνέστησαν, δυϊκῶς 55 ἄνστησον (Κ 176)· ἀνάστησον 56 ἄντα· ἐξεναντίας (Ν 404), κατὰ πρόσωπον 57 ἀνταγονῆς, τίς· ἀντίπαλος 60 ἄνται (ι 139)· ἄνεμοι 68 ἀντάλλαγμα· ἀντόμοιον ⟨Eur. Or. 1157 et gl. sacr.⟩ 71 ἀντάμειψιν (Psalm. CXVIII 11)· ἀνταπόδοσιν 75 ἀνταναιρεθῇ (Psalm. LXXII 7)· ἀφανισθῇ 76 ἀνταναίρεται (Psalm. X 5)· ἀφαιρεῖται 77 ἀνταναχλωμένη (Sapient. XVII 19)· κατ' ἀνάκλησιν ⟨sic⟩ διά ⟨al. ἀπό⟩ τινος μεταγομένη. γίνεται δὲ τοῦτο ἐπὶ φωνῆς, ἣν καλοῦσιν ἠχώ. καὶ ἐπὶ φωτός. ἢ ἀντιπίπτουσιν ⟨sic⟩

σαντι. ἀναποδίσαντι. ἀπειθήσαντι (ex onomastico?))

Ἀνάχαρσις· ἰχθῦς ποιός. καὶ ὄνομα κύριον (Menand. IV p. 229) [20. 21]

† ἀναχειοῖ· οἰκειοῦται [23]

ἀναχοαί· πόροι

(ἀνάχρεμψις (Hippocr. I p. 158 K)· ἀνάβηξις: v. 4287) [26. 27]

ἀναψαθάλλων· ψηλαφῶν. βαστάζων

ἀνάψαι· ἀναθεῖναι. κοσμῆσαι

ἀναψῦξαι· ἀνεμίσαι [31—33]

ἀναψύχουσα· ξηραίνουσα. ῥιπίζουσα. Σοφοκλῆς (fr. 910) [35]

ἀνάψω· ἀναθήσω

ἄνδα· αὕτη Κύπριοι

ἀνδάνει (Hippocr. II p. 27 K)· ἀρέσκει

ἁνδάνον· ἀρέσκον, εὐάρεστον

ἁνδάνοντα (e. c. Eur. Alc. 1111)· ἀρέσκοντα [42]

ἄνδας· βορέας ὑπὸ Τυρρηνῶν [44]

ἀνδειράδες· πρασιαί. ὀχετοὶ ταφρώδεις.

ἄνδεργμα· ὁ ἐπὶ τῆς τραγικῆς σκηνῆς παραγόμενος παράκοτος

ἄνδηρον (Hyperides)· ἄκρον, ἢ τὰ χείλη τῶν ποταμῶν

ἀνδικε· ἀνάρ(ρ)ιψον. Δικεῖν γὰρ τὸ ῥίπτειν· ὅθεν καὶ ὁ δίσκος ἀπὸ τοῦ ῥίπτεσθαι. καὶ τὸ δίκτυον τὸ δικούμενον εἰς τὴν θάλασσαν

ἀνδίκτης (Callim. fr. CCXXXIII)· τὸ ἀναρριπτόμενον τῆς μυάγρας ξύλον

ἄνδινος· περίπατος

ἀνδικά· ὁ βόλος· δίκη ἡ ἐξ ὑπαρχῆς δικαζομένη παρὰ Ταραντίνοις (ad ἄνδιχα) [52—54]

ἀνδοχάδην· ἐκ διαδοχῆς

ο

ἀνδοχεύς· ἀνάδοχος (vid. hoc)

Ἀνδοκίδου Ἑρμῆς (Aeschin. Tim. § 125)· ἐπειδὴ πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Ἀνδοκίδου εἱστήκει ὁ Ἑρμῆς, ἀνάθημα φυλῆς (Αἰγηΐδος)

ἄνδρα (Archiloch. fr. 123)· τὸ[ν] ἀνδρεῖον

ἀνδραγαθίαν (sic)· καλοκαγαθία. ἔπαινος

ἀνδραγαθίζεται (Thuc. II 63, 1)· ἀνήδεται τῷ ἀγαθῷ

ἀ(ν)δράγρια (Ξ 509)· σκῦλα, τὰ τῶν πιπτόντων ἐν τῷ πολέμῳ ἀνδρῶν ὅπλα, ἀγρεύματα ὄντα (Nicand. fr. 128)

ἀνδρακάς (ι 14 Cratin. fr. V p. 30)· κατ' ἄνδρα ἕνα ἕκαστον, ἐπιρρηματικῶς. ὡς εἰπεῖν καθ' ἕνα, ἢ κατ' ἄνδρα. οἱ δὲ μερίδες, μοῖραι [63—65]

ἄνδραγχος· δήμιος

ἀνδραποδίζει· αἰχμαλωτίζει. βιάζει. καὶ ὑπεραίρει

ἀνδραποδισμός· αἰχμαλωσία

ἀνδραποδ(ώδεις· ἀν)δστατοι, δουλοπρεπεῖς

ἄνδρας γράφειν· τὸ ἐν διδασκάλου τὰ παιδία ὀνόματα γράφειν

ἀνδραποδοκάπηλον (Isaeus ap. Harp.)· ἀνδραπόδων μεταβολέα

ἄνδρ' ἀφάσσειν· κατ' ἄνδρα ἐφάπτεσθαι

† ἀνδραφυστεῖν· φεύγειν, ἢ ἐπὶ φόνῳ διώκειν

ἀνδραχθέσι (κ 121)· τοῖς δυναμένοις καὶ ἀνδράσιν ἄχθος ποιῆσαι

ἀνδρεία· ἰσχύς. καὶ τὰ συσσίτια Κρητῶν (ad ἀνδρεῖα Aristot. Pol. II 8) [76. 77]

ἀνδρεών (Herod. I 34)· ὁ μέγας οἶκος

ἀνδρηλάται· κατήγοροι. καὶ ἐπὶ φόνῳ διώκοντες [80. 81]

COD. 23 χειρός. ἀναχαιτίσαντι· — ἀναποδήσαντι, ἀναπίσαντι. ἀναχοαί 43 ἀνδασβορέας 47 ἄνδειρον 49 δίκην — ὑπὸ 50 ἀνδινός· περὶ παντός 51 ἀνδικλόβολος 57 εἱστήκατο 62 ἄνδρακας 66 ἄνδραχοι 69 ἀνδραποδέστατοι· δουλ| 71 μετάβολον 72 ἀνδραφασάειν 79 ἀνδρηᾶται

HES. 20 ἀναχασάμενος (Π 264)· ἀναποδίσας 21 ἀναχασαμένη (Φ 403)· ἀναχωρήσασα, κωλύσασα 23 ἀναχεῖρα (II Salom. XV 2)· ἐγγὺς τῆς χειρός 26 ἀναχρήσῃ· ἀνατεμῇ (ἀναρήσσῃ· ἀνατέμῃ?) 27 ἀνάχυσιν· φυρμόν. βλακ(ε)ίαν (I Petr. IV 4) 31 ἀνάψυξις (Exod. VIII 15)· ἀνάπαυσις (v. ἄμπευσις) 32 ἀναψύχειν (δ 568)· ῥιπίζειν 33 ἀναψυχήν· παραμυθίαν 35 ἀναψύχοντα (Ε 795?)· ἀναπνέοντα Post 36: πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πνοήν 37 ἀναψυχῆναι· ἀναπαύσασθαι (ex atticistis) 42 ἀνδ' ἀρέβαινεν (Γ 311)· ἀνέβη δέ 44 ἂν δ' αὐτήν (Α 143)· καὶ αὐτήν 52 ἄνδιχα (Π 412)· διχῶς, εἰς δύο μέρη 53 ἀνδιάχων (Ε 798)· ἀνατείνων 54 ἀνδοκάνας (ξ 474)· δοκοὺς δέ(?) Post 58: καὶ τὴν κατακοινωνίαν τῆς γυναικὸς ὑπολαμβάνει. 63 ἀνδραπόδητοι· οἱ σὺν ἀνδραπόδοις ἀποδημοῦντες 64 ἀνδραπόδεσι (Η 475)· τοῖς αἰχμαλώτοις, τοῖς δούλοις 65 ἀνδραποδίζεσθαι· τὸ βιάζεσθαι. καὶ τὸ σύνηθες 76 ἄνδρε δύω (κ 102)· ἄνδρες (ας) δύο 77 ἀνδρείων (LXX)· γενναίων 80 ἀνδρείκελον (eccl.)· ἀνδρὶ ὅμοιον. ἀνθρώπου (sic) ὅμοιον 81 Ἀνδρεάς (Matth. X 2)· δύναμις εὐπρεπής, ἢ ὑποκρινομένη

ἀνδρ(ε)ίκελον (Plat. Rep. VI 501 B)· χρώματος εἶδος. καὶ τὸ ὅμοιον .... [83. 84]

ἀνδρόβασμος (Cretes)· στενὴ ὁδός

ἀνδρόγυνος· ὁ ἑρμαφρόδιτος. καὶ ὁ ἀσθενής (Aeschin. p. 45, 5), ἤγουν ὁ ἀνίσχυρος

ἀνδροδμής· ὕπανδρος γυνή

ἀνδροδόμων· τρικλίνων

ἀνδροκάδες· πόα τις ⟨ἀνδρόσακες⟩

ἀνδροκάς (Aeoles?)· μερίς

Ἀνδροκλεῖδαι· γένος Ἀθήνησιν

ἀνδροκμήτῳ (Λ 371)· ἐν ᾧ ἀνὴρ ἀποθανὼν κεῖται. ἢ ὑπὸ ἀνδρὸς οἰκοδομηθέντι

ἀνδροκόβαλος· κακοῦργος. πανοῦργος

ἀνδροκόνοι· ἀνδροφόνοι [95. 96]

ἀνδροκτόνοιο· ἀνδροκτόνου (Eur. Cycl. 22 et trag. adesp. 290?)

(ἀνδρόλημον· (Aesch. Ag. 10) ἀνδρὸς ἔχουσαν ⟨ἔχον?⟩ λῆμα)

ἀνδρολη[μ]ψία (Demosth. 647, 26)·...... ἐνεχύραζον γὰρ τοὺς ἔχοντας ἀνδροφόνους

ἀνδρολογεῖ (Attici)· στρατολογεῖ

ἀνδρομανής· ἐπιμεμηνυῖα τοῖς ἀνδράσιν [4802]

ἀνδρομέοι(ο) (P 571)· ἀνθρωπίνου [4]

ἀνδρόμεον· ἱμάτιον. Κρῆτες

ἀνδρομητόν· συσπαστὸν ἐγχειρίδιον τραγικόν. καὶ ἀνδρομηρόν ⟨παράμηρον⟩ [7]

ἀνδρόπαις· ἀνδρούμενος ἤδη πως. ἢ ἀνδρὸς φρόνησιν ἔχοντες ⟨ἔχων παῖς⟩. Σοφοκλῆς Τρωίλῳ (fr. 557)

ἀνδροσάθης ⟨al. |θων⟩· ἀνδρὸς αἰδοῖον ἢ μεγάλα αἰδοῖα ἔχων [10]

ἀνδρὸς πορφυρέως· κογχυλευτής, ἀναλέγων τὰς κόγχ[λ]ους

ἀνδρότητα (X 363)· ἀνδρείαν

ἀνδρόφιγγες (Herod. II 175)· σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρὸς καὶ † γυναικός, ὑπὸ δημουργοῦ γεγονός [14. 15]

ἀνδρώδους· ἀνδρὸς ἐπαινετοῦ

ἀνδρωθεῖσα· ἀνδρὶ συνοικήσασα, διακορηθεῖσα

ἀνδρώσασθαι· συγγενέσθαι

. . . . · ὠμότερον

ἀνδύεται· ἀνα[βαίνει]δύεται. ὑπεκκλίνει. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀφηνίων ὑποζυγίων, καὶ οὐχ ἑλκόντων

ἀνεβάλλετο (α 155)· ἀνεκρούετο. ἀνήρχετο

ἀνέβαλλεν· ἀναβολὴν ἐδίδου

ἀνεβίω...· ἀνέζησεν, ἀνέστη

ἀνεβλύζετο· ἀνεδίδοτο [25]

ἀνέβραχεν (φ 48)· ἤχησεν

ἀνεγκαλύπτοις· μὴ κεκαλυ(μ)μένοις [28—30]

ἄνεγμα· αἴνιγμα. Ταραντῖνοι. καὶ ἐκβολῇ τοῦ ἑνὸς ι̅, καὶ τροπῇ τοῦ δευτέρου εἰς ε̅ ψιλόν

ἀνέγναμψαν (ξ 348)· ἀνέλυσαν. ἀνέκαμψαν. ἀνετράπησαν

ἀνεγνάμφθη (Π 259)· ἀνεκάμφθη

ἀνέγνω (α 216)· ἐπέγνω

ἀνεδάρδανε· ἀνεμόλυνε. Δαρδαίνει γὰρ μολύνει [36]

ἀνεδείματο· ἀνῳκοδόμησεν

ἀνεδέξατο· ὑπέσχετο (cf. Demosth. 925, 13). ὡμολόγησεν [39]

ἀνέδην· Αἰσχύλος·

φεύγειν ἀνέδην διὰ κῦμ᾽ ἅλιον (Suppl. 15)

κατὰ στέρησιν τοῦ ἕσαι, ὅ ἐστι ἱδρῦσαι, ἀναστάτους γενομένας, ἐκ τοῦ ἐδάφου(ς) ἀνεστηκυίας. ἄλλοι δὲ ἐκκεχυμένως

δ ῆ

COD. 85 ἀνδροβάμων Cret. inscr. n. 2570, 3 87 ἀνδρομις 91 ἀνδρό-
ῖ
κλειδαι — ἀθηνίησι 4801 ἀνδρομανης 6 ἀνδρόμητον — ἀνδρομηρόν. ἀνδρολήμην· ... λῆμα. ἀνδρόμενον 11 ἀνδροπορφυρεύς· ἀνδροκογχ. 13 ἀνδροφῆτες ⟨an Empedocl. 259?⟩ 17 συνοικίσασα 20 ὑπεγκλ. ἀθηνιδῶν ὑποζυγὸν καὶ οὐθελόντων 26 ἀνέβρεχεν 31 ἄνεγκα 32 ἀνέγκαψαν — ἀνέκαψαν 40 κυμάλιον ἢ ἐκκεχυμένως — τοῦ εσ

HES. 83 ἀνδριφόντης (B 651)· ἀνδροφόνος 84 ἀνδριχέρηϊ (Α 80)· ἄνδριον ἐλάττονι καὶ ἰδιώτῃ 95 ἀνδροκτασίαι (Ω 548)· ἀνδροφονίαι 96 ἀνδροκτασιάων (E 909)· ἀνδροφονιῶν 4802 ἀνδρομέης (Greg. Naz. II p. 44, 124)· ἀνθρωπίνης 4 ἀνδρομαίου· ἀνθρωπείου 7 ἀνδρόμενον (Λ 538)· τὸ τῶν ἀνδρῶν 10 ἀνδρόπρωρος· ἀνδροπρόσωπον ⟨v. ἀντιπρόσωπος⟩ 14 ἀνδροφόνοιο (Λ 242)· ἀνδροφόνου 15 ἀνδροχμήτωρ (Λ 371)· .... ἀνὴρ ἀποθανών..... 25 ἄνεβοι· ὥσπερ δώδεκα ἐτῶν ὄντες ⟨ἄνηβοι⟩ 28 ἀνέγγυος· ἄπιστος ⟨ἀνεχέγγυος⟩ 29 ἀνεγκλήτους (I Cor. I 8)· ἀνευθύνους 30 ἀνεγχώρητον (Greg. Naz.)· ἀμήχανον 36 ἀνεδέγμεθα (ρ 563)· ὑπεμείναμεν 39 ἀνεδέματο· ἀνεβίωσεν

ἀνελοίμην (σ 357)· ἀναλάβοιμι, ἐκθρέψαιμι [12]
ἀνέλω· φονεύ(σ)ω [14]
ἀνεμέσητον (Attici)· ἄμεμπτον
ἀνέμητα (Attici)· ἀμέριστα [17. 18]
Ἀνεμοκοῖται· οἱ ἀνέμους κοιμίζοντες. γένος δὲ τοιοῦτόν φασιν ὑπάρχειν ἐν Κορίνθῳ
† ἀνεμυμάχθη· ὑπείδετο
ἀνεμώλια· μάταια, ἄκαιρα. ἀπὸ τοῦ μετὰ τῶν ἀνέμων μολίσκειν καὶ φέρεσθαι τὰ τοιαῦτα
ἀνεμώνη· μάζης εἶδος. καὶ φίλημα. καὶ ἡ μήκων. καὶ τὸ ἄνθος. καὶ πᾶν φυτὸν ταχέως ὑπὸ ἀνέμων φθειρόμενον καὶ μάταιον καὶ ἀνεμῶδες [23—25]
ἀνεμώτας· ὄνος ἄφετος, ἱερός, τοῖς ἀνέμοις θυόμενος ἐν Ταραντίνοις
ἀνένδοτον· ἄκλιτον, ἀκατάστρεπτον [28. 29]
ἀνενείκατο (Τ 314)· ἐστέναξεν ἐκ βάθους [31]
ἀνενε(ι)χθείς· ἀναβιώσας [33]
ἀνέντονον· ἱμάτιον. Λάκωνες [35—37]
ἀνεξαπάτητος· μὴ ἀπατώμενος, ἢ χλευαζόμενος
ἀνεξέλεγκτος· ἀβασάνιστος
ἀνέξεται· ὑπομενεῖ [41]
ἀνεξίκακος· ὑποφέρων κακά
ἀνεξικώμη· ἧς οὐκ ἀνάσχοιτο ὅλη κώμη. παρὰ Κρατίνῳ (fr. inc. LIV)
ἀνεξίτητον· ἀνεξέλευστον, † ἀσάλευτον. ἀδιάβατον. μὴ ἔχον ἔξοδον [45. 46]
ἀνεοί· ἥσυχοι, ἄφωνοι ⟨ἄνεῳ?⟩
ἀνεοστασίη (Apoll. Rh. II 76?)· θάμβος
ἀνεπάγγελτοι (Cratin. fr. IV p. 39)· οἷς οὐ παρηγγέλη ἐπὶ δεῖπνον ἐλθεῖν. ἄκλητοι
ἀνεπάλλετο· ἀνεκινεῖτο
ἀνεπάταξεν (Siculi)· ἐξ ὕπνου ἀνέβλεψεν
ἀνεπάφλαζον· ἀνεκάχλαζον
ἀνέπαφος (Menander)· ἀψηλάφητος [54]
ἀνεπής· ἄφωνος [56]
ἀνεπικόητα· ἀσύνετα
ἀνεπικόρρι(σ)τος· † ἄπιστος. ἀνύβριστος
ἀνεπίληπτον (Eur. Or. 922 v. l.)· ἄμεμπτον. ἀκατάγνωστον ⟨v. ἀκέραιος⟩
ἀνεπιλόγιστον· τὸ μὴ διὰ λογισμοῦ συνιστώμενον
ἀνεπίπλη· ἀνεπλήρου
ἀνεπιπλήκτοις (Eupol. fr. CXXXIX)· ἀμέμπτοις
ἀνεπιπλήκτως· ἀμέμπτως. εὐσεβῶς. ὑγιῶς ἔχων
ἀνεπιστάτητον· ἀφύλακτον, ἀνεπίσκοπον [65]
ἀνεπιτήδευτον· ἀμελέτητον, μὴ σπουδαζόμενον εἰς τέχνην ἢ μάθησιν [67]
ἀνεπιτίμητοι μισθώσεις (C. I. n. 103, 7)· αἷς ὑποτ(ι)μήσεις οὐ δίδονται ἐπὶ βλάβῃ καὶ ἀφορίᾳ
ἀνεπίτμητος ἀπολογία· ἡ μὴ ἔχουσά τι ἀπότομον ⟨ἀνεπιτίμητος — ἐπίτιμον⟩ [70]
ἀνεπιχάδην· οὐκέτι χωροῦν

COD. 16 |σιτοι 26 ἀνεμύτας EM 103, 33. ὄνομα ἀφεκτός 30 ἀνενέγκατο 32 ἀνενεχθείς 41 ἀνεξιπήμων· ἀνεξίκακος Cyr. Dr. Post 42 legebatur 4841 49 |γελη 52 ἀνεκόχλαζον 57 ἀνεπινόητα

HES. 12 ἀνέλοιο (τ 22)· λάβοις 14 ἀνελών (Ψ 551)· ἀναλαβών 17 ἀνεμιαίων (Plat. Theaet. 151 E, Com. III p. 274)· ἐκ τῶν ἀνέμων, [18] ὑπηνέμιον ὃ καλοῦσιν ᾠόν ⟨Moer. Att.⟩ 18 ἄνεμνον (Λ 171)· ἀνέμενον, ἀνέμιον 23 Ἀνεμώρια (Β 521)· πόλις τῆς Φωκίδος 24 ἀνεμοσκεπέων· τῶν πρὸς ἀνέμου[ς] σκέπην ἐπιτηδείων χλαμύδων 25 ἀνεμοτρεφές· τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τρεφόμενον, τυπτόμενον καὶ κινούμενον, οἱονεὶ στερεὸν καὶ εὔτονον. ἔστι δὲ πάλιν ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος (Λ 256) στερρὸν δόρυ 28 ἀνένδεκτον (Luc. XVII 1)· ἀπαράδεκτον 29 ἀνενδοιάστως· ἀναμφιβόλως. ἀδιστάκτως ⟨ex onom.⟩ 31 ἀνενέργητος· μὴ ἐργασθείς, εἴτε ⟨l. ἤγουν⟩ ἐλθὼν εἰς ἐνεργείας 33 ἀνενήνοθεν (ρ 270)· ἀνῆγεν. ἢ ἀνέβη 35 ἀνενεύει (Ι 675)· ἀρνεῖται, ἀπὸ τοῦ ἄνω νεύειν. ἢ ἀπαρνεῖται 36 ἀνεμοτραφές (Ο 625)· εὔτονον. ὑπὸ ἀνέμου γεγυμνασμένον 37 ἀνένευεν (Ζ 311). ἀνένευσεν (Π 250). ἀνέντες (Ε 761) δὲ ἀπήμονες ἀφέντες 41 ἐνδέχεται· μακροθυμεῖ ⟨ad ἀνέχεται⟩ 45 ἀνεξιχνίαστος (Greg. Naz.)· ἀκατάληπτος 46 ἀνέξομαι (τ 27)· ὑπομενῶ 54 ἀνέπαλτο (Θ 85)· ἀνήλατο ⟨Greg. Naz. Arc. VI 31 p. 204 Dr.⟩ 56 ἀνεπίδεκτον (Greg. Naz.)· ὅλως μὴ ἐπιδεχόμενον 65 ἀνεπιστρέπτως (Macc. III 1, 20)· μὴ ὑποστρέφων ⟨ουσαι⟩ 67 ἀνεπιβούλευτον (Thuc. III 37?)· ἀσύλητον 70 ἀνεπίφα(ν)τον (Philo Iud.)· ἀπροσδόκητον. καὶ ἀμιγές

ἀνεπιχείρητοι· ἀνεπιβούλευτοι [73. 74]

ἀνεπ(ό)λησα· ἀνεμνήσθην [76. 77]

ἀνεπτερωμένος· μετεωρισμένος ⟨sic⟩, καὶ κεκουφισμένος

ἀνεπτυξάτην· ἀνέπτυξαν δυϊκῶς [80—83]

ἀνερε(ι)ψάμενοι· ἀναρπάσαντες

ἀν ἐρεπτομένη· χορταζομένη ⟨v. ἀνηρίπτεσθαι⟩. ἀναλίσκουσα

⟨ἀνερίναστος· Hermipp. fr. IX p. 406; vid. ἀνηρίναστος⟩ [87]

ἀνερμάτιστα· ἀστήρικτα, † ἀπόφρακτα ⟨ἀποφόρτιστα⟩

ἀνερμάτιστος ναῦς·

ἀνέρπει (Callim. Apoll. 111)· ἀνέρχεται

ἀνερπύσαι (Ar. Pac. 586)· ἀναχωρῆσαι

ἀνερρίπιζον (Antiph. com. II 16 p. 117)· ἀνήγειρον. ἀνεκίνουν

⟨ἀνερριπίσθη· ἀνεκινήθη (καὶ ἐξεκάη)⟩

ἀνέρριψαν (κ 130)· ἀνεβάλοντο. ἀνελαύνοντες εὐτόνως ἤλασαν

ἀνερροίβδησεν (μ 236. 431)· ἀνέπιεν, ἀνερρόφησεν

ἀνερρώσθημεν· ἀνελάβομεν, ὑγιεῖς γεγόναμεν [97—99]

† ἀνέρσει· ἀναρτήσει. κρεμάσει (Thuc. I 6, 3) [5001]

ἀνέσαιμι (Ξ 209)· ἀ(να)πείσαιμι. καὶ παρορμήσαιμι [3—5]

ἀνεσθαι· αὐξάνεσθαι ⟨v. προσάνων⟩. οἱ δὲ φθ[ε]ίνειν [7]

ἀνεσθίων (f. l. Demonic. com. IV p. 570)· † μηκέτι ἐσθιομένων

ἀνεσκολόπισαν· ἀνεσταύρωσαν

ἀνεσκολοπίσθη (Thucyd. I 110, 1?)· ἀνεσταυρώθη

ἀνεσπάκασιν (Menand. fr. VII p. 199)· εὑρήκασιν, εἰλήφασιν

ἀνέσπερον· ἀσκότεινον [13—17]

ἀνεστέλλοντο (Thuc. III 98)· ὑπεχώρουν [19]

ἀνέστιοι· ἄοικοι. Ἑστία γὰρ ἡ οἰκία

ἀνεσύρατο (Orpheus Clem. Al. Prot. p. 17[6])· ἄνω τὰ ἱμάτια ἔσυρεν

ἀνέσφηλεν (Nicol. Damasc. p. 255)· ἀνέζησεν [23—25]

ἄνεται (Κ 251)· (κατ)ανύεται, καταναλοῦται (EM. 104, 38) [27. 28]

ἀνέτρεχον· ἐν συνθήκῃ οὐκέτι ἔμενον [30]

ἀνετῶς· ἀνατετα[λ]μένως. Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς (fr. 578) [32]

ἄνευ(θε Χ 88)· χωρίς [34. 35]

ἀνεύθυνον· ἀζήμιον. ἀνέγκλητον

ἄνευ πρυτανείων· δίκαι τινές, αἱ δίχα τοῦ τεθῆναι πρυτάνει(α) ἐκρίνοντο [38]

ἀνεύροι· ἐξερευνήσοι

ἀνευρύνει (cf. Hippocr. 264, 14 Foes)· ἐξαπλοῖ

ἀνευφημήσει· ἀνοιμώξει, κατὰ ἀντίφρασιν. Σοφοκλῆς Τραχινίαις (783) [42]

ἀνέφικτον· ἀκατάληπτον, ἀδύνατον

ἀνεφί(κ)του· ἀσυγχωρήτου ⟨ἀνεγχω—⟩

ἀνέφλυεν (Φ 361)· ἀνέβλυζεν, ἀνέζει, ἀνέβαλλεν

COD. 79 δυϊκώ 85 ἀνερ| χωρίς| ἀναλίσκουσα. ἀνεριπίσθη· ἀνεκινήθη ἀνερίψαντο· 95 |σαν 5009 ἀνεσκολόπησαν· ἀνέστρωσαν 10 ἀνεστρώθη 11 εὑρίκασιν 26 ἀνύεται καὶ ἀναλοῦται 40 |πλεῖ 45 ἀνέζη

HES. 73 ἀνεπήδησεν (Sirac. XLVI 5 XLVIII 26)· ἀνέκαμψεν, ἀνέλυσεν 74 ἀνέπνευν (Λ 327)· ἀνεκτῶντο 76 ἀνεπταμένας (Μ 122)· ἀναπεπετασμένας. ἀνεῳγμένας 77 ἀνεπταμένη· ἀνεῳγμένη ⟨Polluc. IX 19: v. ἀνιπταμένη⟩ 80 ἆνερ (Ω 725)· ἀνήρ, κλητικῶς 81 ἀνέρας (Λ 262)· ἄνδρας 82 ἀνέρες (Ε 529)· ἄνδρες 83 ἀνέρεξα (Eur. Andr. 837)· ἔπραξα ⟨l. ἂν ἔρεξ' ἃ⟩ 87 ἀνερίψαντο (Υ 234)· ἀφήρπασαν Post 89: κούφη σαβούρας (Ducang. col. 1315) 97 ἀνέρυσαν (Α 459)· εἰς τοὐπίσω ἔκλασαν ⟨v. ἐπαναρύεται⟩ 98 ἀνερύσκος· ἄνθους εἶδος ⟨v. ἄνθρυσκος⟩ 99 ἀνερχομένῳ (Δ 392 al.)· ὑποστρέφοντι 5001 ἄνες (Psalm. XXXVIII 18 Sirac. XXXIII 30)· ἄφες, ἀπόλυσον, παῦσον 3 ἀνέσαντες· ἀνακαθησαντες (Ν 657): ἀνοίξαντες (Φ 537): ἀναλαμβάνοντες 4 ἄνεσις· ἀνάπαυσις 5 ἀνέσει (σ 265)· σώσει. ἀναπέμψει. καὶ ἐπανάληψιν ⟨λυσιν⟩ ποιήσει εἰς τὴν [οι] οἰκίαν 7 ἀνεσίτων· ἀμέμπτων ⟨ἀνεμεσήτων⟩ 13 ἀνέσπητο· ἀνέρχοιτο ⟨ἆμ' ἕσποιτο⟩ 14 (ἀνέσσυτο Λ 548)· ἀνεπήδησεν 15 ἀνεστάλη (Nahum I 5)· ἐσείσθη, μετεκινήθη 16 ἀνεστάλησαν (I Macc. VII 24)· ἐκρύβησαν 17 ἀνέσταν (Α 533)· ἀνέστησαν 19 ἀνεστενάχιζεν (Κ 9)· ἀνέστενεν 23 ἀνέσχεν· ἐκράτησεν (Sirac. XLVIII 3). ἄνω ἔσχεν (χ 297). ἐπῆρεν, ὕψωσεν 24 ἀνεσχίθεν (Κ 461)· ἀνέσχεν. ἀνέτεινεν (Η 412) 25 ἀνέσχον· ἀνάστασιν ἐποίουν 27 ἀνέτειλεν (Ε 777)· ἀνεβλάστησεν 28 ἀν[ει]έτησι (Ξ 180)· πόρπαις ἢ φίβλαις 30 ἀνετράπετο (Ζ 64)· ἀνετράπη, ἔπεσεν ὕπτιος 32 ἄνευ· ἄνευθεν 34 ἄνευ· δίχα 35 ἀνευθέτου (Actt. Ap. XXVII 12)· ἀχρήστου 38 ἀνευρόντες (Actt. Ap. XXI 4)· εὑρόντες 42 ἀνέφαινον (σ 310)· ἀνέκαιον

ἀνέφυ· ἀνῆλθεν [47]

ἀνέχαζεν· ἀνεπόδιζεν

(ἀνεχάζετο· Π 710) ἀνεχώρει [50]

ἀνεχαίτισεν (Demosth. 20, 27 Eur. Hipp. 1235)· ἠπείθησεν, ἀνεκρούετο, ἀνέτρεψεν

ἀνέχει (sch. Thuc. IV 53, 3)· ἀνατε(ίνει καὶ ἀναπέπ)ταται

ἀνέχειν· ἄνεσιν ἔχειν (v. schol. Soph. OT. 174)

ἀνέχεσθαι (ρ 13)· ἀναδέχεσθαι, καὶ τρέφειν

ἀνέχῃσι (τ 111)· αὔξει καὶ ἄνω ἔχει, καὶ μὴ καταβάλλει

ἀνέχομαι· καταδέχομαι ⟨v. οὐκ ἀνέχομαι⟩ [57. 58]

ἀνέχουσιν· [ἀ]κρατοῦσιν ⟨v. ἀνθέξομαι⟩

† ἀνέχραζεν· ἀνέχριμπτεν· † ἀνήρει δ' ἐνεκούφιζεν

ἀνεχρήσαντο (v. l. Thucyd. I 126, 7)· διέφθειραν

ἀνέχω· κωλύω (cf. Thuc. VI 86) [63]

ἀνεψαινυγμένως· ἐσπουδασμένως

ἀνεψιαδοῦς (Pherecr. fr. XXVIII p. 348)· ἐκ τοῦ ἀνεψιοῦ γεγονώς, ἢ τῆς ἀνεψιᾶς

ἀνεψιότης (Solon)· ἡ μέχρι ἀνεψιαδῶν συγγένεια [67]

ἀνέψυξα (Diphil. fr. I p. 415)· ἀνεπαυσάμην [69. 70]

ἄνεῳ (Β 323)· ἄφωνοι. ἐνεοί, καὶ ἐκπλήξει ἥσυχοι

ἀνέῳγον (Amips. com. fr. II p. 706)· ἄνοιγον

ἄνη (Aesch. Sept. 713)· ἄνυσις, καὶ πρᾶξις

ἀνηβᾷ (Eur. Ion. 1465)· ἐκ δευτέρου ἀνθεῖ. νεάζει

ἀνη(βη)τηρίαν (Eur. Andr. 552)· † πᾶν ἀνελων νεότητος

ἄνηβος· ὁ μήπω (ἐπι)φθάσας τὴν ὀφε(ί)λουσαν ἡλικίαν, τουτέστιν δωδεκαέτης. ἢ βόλου ὄνομα ⟨v. ἄνεβος⟩

(ἀνηβῶν)· ἀνανεάζων [78]

ἀνήγγειλεν· εἶπεν, ἀπήγγειλεν

ἀνῆγες· ἄνω ἦξας. ἀνῆξας

ἀνηγμένον· ηὐξημένον, ἐξειργασμένον [82—84]

ἀνῆκα· ἀφῆκα. ἀνέπεισα

ἀνῆκεν· εἴασεν, ἀπέλυσεν, ἐρρύσατο. ἐξήγαγεν. παρώρμησεν (Η 152)

ἀηκές· † ἀῆκον. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν (fr. 45)

ἀνήκεστον (Ε 394)· ἀνίατον [89]

ἀνηκέστου (Soph. Ai. 52)· ἀθεραπεύτου

ἀνηκέστων (Hippocr. III p. 230)· ἀνιάτων. ἀνυπομονήτων (Com. inc. fr. CCLXXXVII)

ἀνηκίδωτοι· ἄνευ ἀκίδος. Αἰσχύλος Ψυχοστασίᾳ (fr. 273) [93]

ἀνηλεγές· ἀφρόντιστον

ἀνηλεές (Callim. Del. 106)· οἴκτιστον. ὠμόν

ἀνηλεῶς (Plat. Legg. III p. 697 D)· ἀνοίκτως, ἀσπλάγχνως (Hippocr. II p. 412)

ἀνήλιον· [ad 97] τὸ μὴ ἔχον ἥλιον

ἀνηλόκισμαι· ἀνέσχισμαι [99]

ἀνήλυσιν· ἄνοδον

ἀνη.μένος· ἐξηρτισμένος. ἡτοιμασμένος

ἀνημέρων· ἀγρίων

ἀνήμυκτος· ἀχάρακτος

ἄνην (Callim. Iov. 90)· ἄνυσιν. ἢ δεινήν ⟨ad αἰνὴν⟩ [5. 6]

ἀνηνέχθη (Theopomp. com. fr. XII p. 819)· ἀνήνεγκεν. ἐξ ἀφωνίας καὶ λειποψυχίας ἐφθέγξατο

† ἀνηνεχυῖαν· ἀναφέρουσαν ⟨v. κατήνοχα⟩ [9]

(ἀνήνιον· ἀδούλευτον) [11]

ἀνήνορα (κ 301)· ἀδύνατον. ἄνανδρον

ἀνήνυεν· ἐτέλει, ἐξεπόνει (Soph. Phil. 1145?) [14]

COD. 48 ἀνεπέδιζεν ἀνεχώρει 55 ἀνεχήσει 71 ἄνευ 72 ἀνώγιον 73 ἀνή 75 πᾶν ἀνανεάζων ⟨vide Bekk. 402, 4⟩ 92 |δοτοι 98 ἀναίσχυσμαι ⟨5100 ἀνήμεσεν κόρῳ Meineke⟩ 4 ἀνὴν· ἄνησιν

HES. 47 ἀνεχέγγυος· ἄπιστος ⟨v. ἀνέγγυος⟩ 50 ἀνεφυσίαζεν· ἀπέθανεν 57 ἀνεχομένων· ὑποστρεφόντων (Δ 392) 58 ἀνεχόμην (Eur. Andr. 980)· ἄνω εἰχόμην σεμνυνόμενος 63 ἀνεψιοί (Ι 464)· ἀδελφῶν υἱοί ⟨v. ἄεται⟩ 67 ἀνέψυχθεν (Κ 575)· ἀνεκτήσα(ν)το 69 ἀνέψυξεν (II Timoth. I 16) ἀνέπαυσεν 70 ἀνέψυχον (Ν 84)· ἔπνεον 78 ἀνήβραχεν (Τ 13)· ἤχησεν 82 ἀνήϊξαν (Ο 86)· ἀνώρμησαν 83 ἀνήῃ· ἀναπείσῃ (Χ 346). ἀφῇ (Β 34) 84 ἀνηθείη· ὁμιλία ⟨ἐνηείη⟩ 89 ἀνηκέσαι· ἀναπαῦσαι ⟨ἀνέσαι· ἀναπαύσαι⟩ 93 ἀνηκούστησε· παρήκουσεν (Ο 236), ἀνήκους ἐγένετο, .. ταχέως ἤκουσεν Ad 97: ἀδούλευτον. καὶ 99 ἀνήμισεν· χωρῶ ⟨ἀνίημι· συγχωρῶ⟩ 5 ἀνήνασθαι· παραιτεῖσθαι. ἀρνεῖσθαι (Η 93) 6 ἀνή(νατο· ἀνέ)νευε. παρῃτήσατο (Ψ 204 κ 18) 9 ἀνήνηται· ἀποτρέψηται. ἀπαρνήσηται (Ι 510) 11 ἀνήνοθεν· ἀνεφέρετο (Λ 266). ἀνεπήδα ἐξ ἀρχῆς (v. ἀνενήνοθεν) 14 ἀνηνύ(σ)τῳ (π 111)· ἀπράκτῳ, ἀτελειώτῳ

ἀνήνυτα· ἄπρακτα. δύσκολα. ἀκατόρθωτα. μὴ ἀνυόμενα

ἀνήνωρ· ᾧ (ἄρσενα?) τέκνα οὐ γίνεται. ἄτεκνος

ἀνήξεις (Aeoles· ἀνα)κολυμβήσεις

ἀνηπελίη· ἀσθένεια [19]

ἀνῆπται· ἀνάκειται. ἀνιεροῦται [21]

ἀνηρεοί ⟨h. acc.⟩· κρίκοι. δι' ὧν οἱ κάλοι διαδέχονται ⟨v. ἀειρίδες⟩

ἀνῆρες· τὸ[ν] (οὐκ) ἀρεστόν [24]

ἀνήρης· ἀνδρώδης. Αἰσχύλος Σαλαμινίαις (fr. 214) [26]

ἀνηρήμεθα· ἠρωτήθημεν [28]

ἀνήριστα· ἀνέριστα. † ἄπλαστα [30]

ἀνηρίναστος (Hermipp. fr. IX p. 406)· ἐρινεοῦ τῆς συκῆς περιάπτονται ὄλυνθοι, ἀγρίας οὔσης, ὑπὲρ τοῦ τελεσφορῆσαι καὶ τὴν ἡμέραν. καὶ τὸ μὲν ἐρινάζειν λέγεται. οἱ δὲ μαλακός, καὶ ἄγονος [32. 33]

ἀνήρρησα (Eupol. fr. XXVII a)· ἀνελεξάμην ἐμαυτὸν † ἐκ τόπου

ἀνήρυσαν· ἀνήντλησαν [36. 37]

ἀνήσειν· ἀφήσειν [39. 40]

ἀνησιδώρα (Athenienses)· ἡ γῆ. διὰ τὸ τοὺς καρποὺς ἀνιέναι [42]

ἄνηστις (Cratin. fr. III p. 38)· ἀντὶ τοῦ νῆστις. προσκειμένου τοῦ ᾱ, ὡς ἀσταφίς [44. 45]

ἀνήψατο (Eur. Phoen. 572)· προσέθηκεν. ἀνέθηκεν. προσήνεγκεν [47]

ἄνθ(ε)α· φάρμακα ποικίλα

Ἄνθειαι· Ὧραι [50]

(Ἄνθεια)· Ἀφροδίτη παρὰ Κνωσίοις ⟨imo Stheneboea⟩

ἀνθείλαντο (Thuc. VI 103?)· προέκριναν. ἐπελάβοντο [53]

ἀνθελέσθαι (non Eur. IA. 482)· χειροτονῆσαι

ἀνθέλκει (Plat. rep. IV 439 B)· ἀντεπισπᾷ...

ἀνθελομένην· προκρίνασαν

ἄνθεμα (Callim. ep. V 2)· ἀνάθεμα. καὶ μάζα τις (Poll. VI 76) [58. 59]

(ἀνθέμιον)· γραμμή τις ἑλικοειδὴς ἐν τοῖς κίοσι (C. I. n. 160, 4). καὶ τόπος Ἀθήνησιν ἐν τῇ ἀκροπόλει

ἀνθεμίς· ἡ ὑπ' ἐνίων ἀμάρακος πόα

ἀνθεμόεντα (Ψ 885 al.)· εὖ πεποικιλμένον ἀνθηματικόν [63]

ἀνθεμόεσσα (Hesiod. Theog. 878)· ὑψηλὰ ἄνθη ἔχουσα

Ἀνθεμοῦς· πόλις (Thuc. II 99 al.): † χώρα, ποταμός

Ἀνθεμουσία· τάγμα τι παρὰ Μακεδόσιν ἐξ Ἀνθεμοῦντος πόλεως Μακεδονίας

ἀνθεμώδη (Eur. Bacch. 462)· ἄνθος ἔχοντα

ἀνθέξεται· ἀντιλήψεται. † ἢ λίει

ἀνθέξομαι· κρατῶ

ἀνθερεών (Α 501 al.)· ὁ ὑπὸ τὸ γένειον τόπος, ἀφ' οὗ μέρους ὁ πώγων ἄρχεται [71]

(ἀνθέρικος Herod. IV 190 al.)· καὶ ὁ ἀσφοδελοῦ καρπός ⟨al. καυλός⟩. καὶ βοτάνης εἶδος (Cratin. fr. CXXXV p. 215)

ἄνθεσι μήλων (Ι 538)· τοῖς ἀκροδρύοις. ἀπὸ † μεταφορᾶς τῶν μήλων. πᾶς καρπὸς δένδρου μῆλον λέγεται

Ἀνθεστήρια (Com. anon. IV p. 676)· τὰ Διονύσια

ἀνθεστηριάδας· τὰς ἐχούσας ὥραν γάμου. Ῥόδιοι

ἄνθεται· ἐλεύθεροι παρὰ Ταραντίνοις

COD. 16 ἀνήρωρ 21 ἐξειλήφθη 31 Diogenianus haud dubie posuerat ἀνερίναστος εἰ sine explicatione ⟨v. 4986⟩ 31 ἐρίναι οὐ — τελεσφρονήσαντος — ῥινάζειν 34]ρηξα 43 ἀνῆστις 49 ἀνθεῖαι ⟨Ἄνθεια· ἡ Ἥρα EM 108, 47⟩ 60 γὰρ μή τις ἐν λικοειδέσι ἐν 61 ἀνθέμης 62 ἀνθηματικὸν post εὐώδη⟨ει⟩ 65 Ἀνθέμους — ποταμούς; χωρίον EM. 108, 50 66 ἀθυμοῦντος 68 ἢ λίει ἀνθερεῶν ἀνθέξομαι· 71. 72 προβολαί. καὶ ἀσφοδέλου — εἶδος. καὶ τὰ 73 ἀνθεσιμήλων· τὴν ἀκροδρύοις — μήλων τοῖς ἀκροδρύοις 75 ⟨Bekk. lex. 215, 17⟩

HES. 19 † ἀνήπλησσον· (η 325) ἀνήγαγον 21 ἀνηρέθη (Greg. Naz.)· ἐξηλείφθη (sc. ἁμάρτημα) 24 ἀνῇρει (Ψ 724)· κουφίζει ⟨l. κούφιζε⟩ 26 ἀνήρετο (Φ 508)· ἠρώτησεν (cf. Callim. ep. I 1) 28 ἀνηρήψαντο (Υ 234)· ἀνήρπασαν 30 ἀνηρίπτεσθαι· χωρίζεσθαι ⟨v. ἀνερεπτομένη⟩ 32 ἀνήρτησαν· ἀνεκαίνισαν 33 ἀνήροτα (ι 109)· οὐκ ἠροτριωμένα, ἀγεώργητα 36 ἀνήροτον· μὴ ἀροτριωμένον 37 ἀνήσει (Β 276)· ἀναπείσει. ἀφήσει 39 ἀνήσω (LXX)· ἀφήσω 40 ἄνησιν· ἀνέρχεται ⟨ἄνεισιν⟩ 42 ἀναχαίας· χάσμη ⟨ad χάνα⟩ 44 ἀνήφθω (μ 51. 162)· ἐξήφθω, δεδέσθω 45 ἀνῆψαν ἔδησαν (μ 179). ἀνέθηκαν (γ 274) 47 ἀνήωχμον (Θ 89)· κατὰ τὴν ταραχήν 50 Ἄνθεια· πόλις τοῦ ⟨sic⟩ Πελοποννήσου (Ι 151). καὶ 53 ἀνθέκαστον (Θ 233)· ἐξεναντίας ἕκαστον 58 ἀνθήμασιν· ἐξανθήμασιν 59 ἀνθέμιον· τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον (Eccles. XII 6). ἢ 63 .... (Β 467 γ 440)· ἀνθοφόρῳ. ἀνθηρῷ, ἢ εὐώδη 71 ἀνθέρικας τὰ τῶν σταχύων ἄκρα (Υ 227). καὶ αἱ προβολαί. καὶ τὰ ἐν τοῖς στ[ρ]άχυσι κέντρα

ἄνθη· τὰ χρώματα

Ἀνθηδών (Bergk. Lyr. fr. 25 p. 1048)· ἡ μέλισσα (μεσπίλη Theophr. III 12, 5). καὶ πόλις Παλαιστίνης

ἀνθήλη· πώγων

† ἀνθηλήπυρος [81]

ἀνθήλια· περιδέρματα

ἀνθήλιον· τῆς σελήνης [84]

† ἀνθήμερον· σήμερον ἡμέρα. Σοφοκλῆς Δανάῃ (fr. 172)

ἀνθηρημένος· ἀντιλαμβανόμενος

ἀνθηρόν· τὴν σα(ν)δαράκην

ἀνθίνας (Alcman?)· ὁ προσφάτως συντεθειμένος τυρός

ἀνθίνης οἶνος (Hippocr. II p. 450)· ἡδυσμένος ἀπὸ βοτανῶν

ἀνθινόν· ἀνθηρόν. βαπτόν

ἀνθιππασία (Xen. Hipparch. I 20)· τῶν ἱππέων ἄσκησις, καὶ ἀγῶνες αὐτῶν

ἀνθοβοσκόν· ἀνθοτρόφον. Σοφοκλῆς Αἰθίοψι (fr. 28) [93]

ἀνθολκόν· ἀντίρροπον, ἑτεροκλινές

ἀνθοπωλεῖν· οἰνοπωλεῖν. φαρμακοπωλεῖν

ἀνθορισθήσεται· ἀντιτεθήσεται

ἄνθος· βλάστησις

ἀνθοσμίας (Aristoph. fr. II p. 1076)· οἶνος ἄνθος ἔχων

ἀνθοῦσα· † βλαστήσασα [5200. 1]

ἀνθράκιον· τὸ μικρὸν τριπόδιον (Alexis com. III p. 443). καὶ λίθος τίμιος ὁ ἐν δακτυλίῳ (Theophr. fr. 2 de lapid. 33) καὶ χυτροπόδιον. καὶ πᾶσα μικρὰ κάμινος

† ἀνθρεῖ· κρύπτει

ἀνθρηδών· ἡ τενθρηδών

ἀνθρήνη· εἶδος μελίσσης. Ἀριστοφάνης (Nubb. 947), παρ' ᾧ (Vesp. 1080) καὶ ἀνθρήνια τὰ μελισσεῖα

ἀνθρήνιον (Anon. com. CCIX p. 655)· τὸ τῶν μελισσῶν πλάσμα

ἀνθρίσκιον· λάχανον ἔχον ἄνθος, ὡς ἄνηθον. ἢ τὸ ἄννησον (Cretenses)

(ἄνθρυσκος· ἄνθους εἶδος)

ἀνθρώπω (sic)· ἡ γυνὴ παρὰ Λάκωσιν

ἀνθρωπείους ἡμέρας· τὰς ἀποφράδας. Ῥόδιοι

ἄνθρωσκε· ἄνω θρῶσκε, ὀρχοῦ. Σοφοκλῆς Μώμῳ (fr. 386)

ἀνθυπόμνυσθαι (Dem. 1174, 8)· τὸ ἀναβάλλεσθαι δίκην, ἢ χειροτονίαν μεθ' ὅρκου

ἀνθυπούργησιν (cf. Soph. fr. 314)· ἀντευεργέτημα

ἀνθυποφορά· ἀνταπόκρισις, ἀνθυφαίρεσις

ἀν(θ)υφεστῶτα· ἀντικαθεστῶτα [16]

ἀνθώπλισαν· ὥπλισαν ⟨—αντο? Xen. Hell. VI 5, 7⟩

ἀνθωπλισμένοι (Eur. Suppl. 666)· ἀντιτεταγμένοι

ἀνίαζεν (δ 460)· ἠνιᾶτο

ἀνιαρόν (e. c. Eur. Med. 1095)· λυπηρόν. μοχθηρόν

ἀνιᾶσιν· ἀναδιδόασιν [22]

ἀνίατον· ἀθεράπευτον

ἀνίαχεν· ἀνεβόησεν

ἀνιγρόν· ἀκάθαρτον. φαῦλον. κακόν (Nic. Al. 627). δυσῶδες. ἀσεβές

(ἀνιγροῦ· χαλεποῦ, λυπηροῦ) [27—32]

ἀνιδιτί (Plato Legg. IV p. 718 E)· ἀνιδρωτί

ἀνιεμένη (X 80)· ἀνέλκουσα καὶ ἀναχαλῶσα τὸν πέπλον, καὶ τὸν μασθὸν δεικνύουσα, καὶ ἐκ τοῦ αὐχένος ⟨ενίου⟩ προβάλλουσα

ἀνιεμένους (β 300)· ἐκ τῶν κάτω μερῶν ἐπὶ τὰ ἄνω ἕλκοντας, καὶ ἐκδέροντας κάτωθεν ἀρξαμένους. ἢ διὰ πυρὸς † ἢ ἐρωμένους

ἀνιέναι· δέρειν (?)

ἀνιέντα (ἀνέντα?)· ἐνδόντα

ἀνίερα· κακά, βέβηλα

COD. 78 Παλαιστίνης. ἀνθηλά· περιδέρμα. ἀνθήλη· πώγων ἢ περίδερμα ἀνθηλή-(ῆ)πυρος· ἀνθεῖ. ἀνθήσει. ἀνθήλιον· τῆς 85 δανα 88 ἀνθήνας· ὁ πρόσφατος συντεθη| 89 ἀνθινος 91 |πασίων 92 |βόσκον 94 ἄνθολκον 5201 ἀνθότουδεδή· ἀνθ' οὗ 2 |πώλιον 4 τεμθρ| 5 Ἀρίσταρχος 6 ἀθήνιον 11 ἄνωθρωσκε ὀρχοῦς — κωμω 12 ἀνθυπομνῆσται 17 ὤπλησαν 18 |πλησμένοι 19 ἀνίαζον· ἀνιᾶσθαι 21 ἀνίασιν 24 ἀνίσχεν 26 Cf. post 5267 33 Schol. Plat. p. 451 Bekk.

HES. Ad 78 πόλις] Βοιωτίας (B 508) καὶ 81 ἀνθεῖ· ἀνθήσει ⟨Moer. Att. p. 4⟩ 84 ἀνθ' ἡμέρας (T 168)· δι' ὅλης τῆς ἡμέρας 93 ἀνθολεῖν· ἀνθολογεῖν Ad 98 οἶνος] εὔπνους ⟨e Moer p. 71⟩ ἢ 5200 ἄνθος ἀφιεῖσα(ι) (η 126)· ἐκ τοῦ ἄνθους εἰς ὄμφακα μεταβάλλουσα(ι) 1 ἀνθ' ὅτου δὲ (Eur. Hec. 1136)· ἀνθ' οὕτινος δὴ ⟨v. ὅτου δὲ δή⟩ 16 ἀνθοπολιός· λαμπόμενος ⟨αἴθων· π.⟩ 22 ἀνιᾶται (ο 335)· ὀδυνᾶται, λυπεῖται 27 ἀνιδρωτί (O 228)· ἄνευ ἱδρῶτος 28 ἀνίει (O 24)· ἐλύπει, ἔλυεν 29 ἀνιεῖς (E 880)· ἀφ(ι)είς. ἐρεθίζεις 30 ἀνιεῖσα (E 422)· ἀναπείθουσα 31 ἀνιάχειν· ὄζειν ⟨—χειν· οἴζειν?⟩ 32 ἀνιγροδέτης· βυρσοδέψης ⟨ὁ γρινοδέψης⟩

ἀνιεροῦσθαι· εἰς θυσίαν κρίνεσθαι [40—42]
ἀνιερώσαντες· ἀναθέντες [44]
ἀνίηρ· βοτάνη τις
ἀνίησιν· ἐᾷ. ἀπολύει, ἀναπαύει
ἀνίησιν· ἐνδίδωσιν, ἀναβάλλει (μ 105)
ἄνιθι· ἄνελθε [49]
ἀνικλώμενον· ἀνακαθαιρόμενον (cf. Plat. Tim. p. 52 E)
ἄνικμος· ξηρά. ἰκμάδα, ὅ ἐστιν ὑγρασίαν, μὴ ἔχουσα
ἀνίλ(λ)εσθαι· συστρέφεσθαι (καὶ ἀλλήλους τοῖς δόρασι τύπτειν)
(ἀνιλυσπᾶσθαι· ἀναριχᾶσθαι ⟨v. 4855. 59⟩
ἀνιλυσπῶ· ἀνέβαινες)
ἀνιμᾶται· πιπίζει
(ἀνιμώμενος· ἀντλῶν, ἀναφέρων) v. 4865
ἄνιος· † ἀνατεπεῖς [59—62]
ἀνιόντος· ἀνερχομένου, ἀνατέλλοντος (Θ 538) [64—66]
ἀνιπτόποδες (Π 235)· δι' ἁγνείαν χρείαν μὴ ἔχοντες νίπτεσθαι [68]
ἀνισοφυές· ἀνόμοιον [70. 71]
ἀνίσχει (Aesch. Ag. 93)· ἀνατέλλει
ἀνίσχουσαν· ἀναδύουσαν. ἀνατέλλουσαν
ἀνίσχων (Eur. fr. 771)· ἀνατέλλων
ἀνισῶσαι· τὸ ἴσον πιεῖν τοὺς ὕστερον ἐλθόντας [76]
ἀνίψανον (Stesich. fr. 76)· οὐ βεβλαμμένον. οἱ δὲ ἡλικίας τάξιν
ἀνιωμένους (Xen. Memor. III 9, 8)· λυπουμένους, δακρυμένους [79]
ἀννεῖται (κ 192)· ἀνατέλ(λ)ει. ἀναφέρεται
ἀννέμειν (Epicharmus)· ἀναγινώσκειν
ϊ
ἀννησοειδές· κώνειον ⟨schol. Nic. Al. 186⟩
ἀννίς· μητρὸς ἢ πατρὸς μήτηρ ⟨v. νάννη⟩
ἀννωδεῶς· τρυφερῶς. σοβαρῶς
ἄννωμα· θρυπτόμενα. Ταραντῖνοι
ἀννέφελος
(......) ἀννέφελος (ζ 45)
τουτέστιν αἰθρία [87]
ἄνοδος (Xen. An. II 1, 1)· ἀνάβασις. ἡ ἐνδεκάτη τοῦ Πυανεψιῶνος, ὅτε αἱ γυναῖκες ἀνέρχονται εἰς Θεσμοφόρια, οὕτω καλεῖται (sch. Ar. Thesm. 80)
ἀνόδοντος (Pherecr. fr. IX p. 285 ?)· ὀδόντας οὐκ ἔχων
† ἀνόζεστα· τὰ μὴ ἐζεσμένα ⟨ἀπόζεστα ?⟩ [91]
ἀνοηταίνει (Attici)· μωραίνει
ἀνόητος· μωρός, ἠλίθιος, ἀσύνετος, ἄφρων
ἀνόθευτος· γνήσιος
† ἀνόθηρον· νωθρόν [96]
† ἀνοικτές (Eur. Tro. 782)· ἀταλαιπώρητον ⟨ος — ος⟩
ἀνοίκτως (Eur. Tro. 751)· ἀνηλεῶς. ἀταλαιπωρήτως
ἀνοιμώζοντα· ἀναστενάζοντα
ἀνοιμῶξαι· στενάξαι. ὀλολύξαι [5301]
ἀνοῖτο (Σ 473)· ἀνύοιτο. τελειοῖτο ⟨v. ἄνεται⟩
ἀνόκαιον (Xen. Anab. V 4, 16)· ὑπερῷον. γράφεται καὶ ἀνώγεων [4]
ἀνοκωχή (Thuc. I 66 al.)· ἀναχώρησις, ἀνοχή [6. 7]
ἀνόλβους· ἀπόρους. ἀνοήτους. κακοδαίμονας

COD. 50 Rectius ἀνικμ| cf. ἀπικμῶντο et ἀφικλῶντο 51 ἰκμάμα 52 συντρέφεσθαι ⟨v. ἀνείλεσθαι⟩ ⟨65 πετόμενος Cyr. 63. 171⟩ Post 67 ἀνίργου· ⟨marg. ἀνίγρου a pr. m.⟩ χαλεποῦ λυπηροῦ 75 ποιεῖν; cf. Bekk. lex. 80, 9 ⟨77 ἀνίψαλλον EM. Cyr.⟩ 81 ἀννεμεῖν 84 ἀβαρῶς 88 πιανετίωνος — θεσμοφορίαν 5303 ἀνόκεον 4 ἀνοικῆ· τὸν EM 110, 55 9 Cf. 5646

HES. 40 ἀνιερῶσαι· ἀναπαιωνίσαι ⟨v. ἀμπαιανίσαι⟩ 41 ἀνίθ᾽ ω (Θ 377)· ἀνὰ τὸ ὀρθόν 42 ἀνίεσθαι· τὸ ἀπολύεσθαι. συγχωρεῖσθαι. κουφίζεσθαι 44 ἀνιηθέντα (Β 291)· λυπηθέντα Ad 46 ἀναπαύει] ἐνδιδεῖ 49 ἀνήκεστον· ἀνίατον 59 ἀνιμᾶσθαι· ἀντλεῖν (Moer. Att.; cf. ἀπαλλᾶσθαι) 60 ἀνιμέναι· ἐκλελυμέναι ⟨ἀνει.⟩ 61 ἀνίξειαν (Δ 114)· ὁρμήσειαν 62 ἀνιόντα (Ζ 480)· ὑποστρέφοντα 64 ἀνιπταμένη· ἠνεῳγμένη ⟨ἀναπεπταμένη⟩ 65 ανιπτάμενος· ἀναπετασθείς ⟨ἀναπτάμενος⟩ 66 ἀνίπτοισιν (Ζ 266)· ἀνίπτοις 68 ἀνίσει· ἀναφέρει ⟨ἀνοίσει⟩ 70 ἀνιστάμενος (Α 58)· ἀναστάς 71 ἀνίστη (Ω 515)· ἤγειρεν, οἱονεὶ (Eur. Ion. 1129) ἀναστάς 76 ἀνιχνεύων (Χ 192)· ἀναζητῶν τὰ ἴχνη 79 ἀνίωγμον (Θ 89)· κατὰ τὴν δίωξιν, ἢ τὴν ταραχήν 87 ἀνόχμους (Σ 546)· κατὰ τὰς ἐπὶ στίχον φυτείας. τὴν σχιζομένην αὔλακα 91 ἀνοήμων (Β 278)· ἄνους, ἄφρων Ad 93 ἄνοντος] ἢ ανύοντος, ἢ δρῶντος 96 ἀνείας (Eur. Hec. 640)· μωρίας 5301 ἀνοίσω (Iob. VII 13)· ἀναφέρω. ἀνα(βι)βάσω 4 † ἀνοκηδεολόγον (schol. Il. Α 97)· τὸν παρὰ τὸ εἰκὸς † εἰρημένον 6 ἀνόλεθρον (Plat. Phaed. 88 B)· ἀθάνατον. ἀκίνδυνον. Ὄλεθρος γὰρ ὁ θάνατος καὶ ὁ κίνδυνος 7 ἀνάλκητον· ὑφ' οὗ τι ἀνέλκητον

(ἀνολόφυκτον· ἀδάκρυτον) [10—13]
ἀνομένῳ· † ἀρνουμένῳ
ἀνομολογίαι· αἱ διὰ λόγων συγκαταθέσεις [16]
ἄνομον· τὸ μὴ ὑποκείμενον νόμῳ. παράνομον. πρὸ τοῦ νόμου
ἄνομος γνώμη· ἡ ἔξω μᾶλλον νόμου
ἀνονδόκως· ἄνωθεν
ἀνό(ν)ητον (Eur. Or. 1520. fr. 390)· ἀνωφελῆ, ἀκερδόν
(ἄνοντος Ar. Vesp. 369)· ἡ ἀνύοντος. ἡ δρῶντος ⟨v. ἄντος⟩
ἀνοπαῖα (α 320)· ὀρνέου ὄνομα καὶ εἶδος. ἡ ἀνὰ τὴν ὀπὴν τῆς θύρας, ἡ ἀνὰ τὴν θυρίδα. ἡ ἄφωνος [23]
ἀνορ· νοῦς, ὑπὸ Σκυθῶν
ἀνοργάζειν· ἀνακινεῖν.
ἀνοργίας· ἀμυησίας
ἀνόρεος πόλεμος· ἀνδρεῖος. ὁ πρὸς τοὺς ἄνδρας. Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ (fr. 400) [28]
ἀνόρουσεν (Ι 193)· ἀνώρμησεν
ἀνορταλίζειν (Ar. Eqq. 1344)· (ἀν)άλλεσθαι, ἐντεῦθεν καὶ οἱ νεοττοὶ ὀρτάλιχοι. καὶ τὸ τὰ παιδία ταῖς χερσὶν ἀναπάλλειν
† ἀνοσάμικτον· ὀλιγόρ(ρ)υτον ὕδωρ
ἀνόσια· βέβηλα, ἄδικα, ἄνομα [33]
ἀνοσιουργηθέντων· ἀνοσίως ἐργασθέντων
ἀνόστεος (Hesiod. opp. 522 = 524)· ὁ θαλάσσιος πολύπους. σκώληξ
ἄνοστοι (ω 528? EM. 112, 5)· μὴ ἐπιστρέφοντες, ὅθεν ἦλθον
ἀνοσχήν· ἄνανδρος
ἀνοτότυκτον· ἀθρήνητον
† ἀνούλεγοι· ἀνώλεθροι
ἄνουροι· ἄβρεκτοι. ὑψηλοί
† ἄνου· ἄνω. Ἴωνες
ἄνους· ἀσύνετος [43]
(ἀν' οὖς ἔχων· ἄνω τὸ οὖς ἔχων.) Αἰσχύλος Λυκούργῳ (fr. 122) [45]
(ἀνοχή· ἀνατολή)
ἀνοχ.'.ου· ἀνατολικοῦ
ἀνοχλίζων· ἀναμοχλεύων
ἀνοψίην· τὸ μὴ βλέπειν [50]
ἄνσατον· ἄψασθαι. συνάψαι. Κρῆτες ⟨v. ἐνσευδηάψαι⟩
ἀνσατήρ· βουβών. Λάκωνες
ἀνσερίσασθαι· τὸ μόνον πρὸς τὸ πῦρ στῆναι. Λάκωνες [54—57]
Ἀνταγορίδας· γένος Ἀθήνησιν
ἀντάδει· ἐναντιοῦται [60]
ἀνταίας· πολεμίας. ἐχθρᾶς. Σοφοκλῆς Πολυείδῳ (fr. 219)
ἀνταίαν· ἔκτοπον, χαλεπήν. Σοφοκλῆς τισίῳ (fr. 63)
ἀνταία· ἐναντία ⟨ἡ ἀντία⟩. ἱκέσιος. Αἰσχύλος Σεμέλῃ (fr. 367). σημαίνει δὲ καὶ δαίμονα. καὶ τὴν Ἑκάτην δὲ Ἀνταίαν λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ ἐπιπέμπειν αὐτά
ἀνταίρουσιν· ἀντιλέγουσι. Σοφοκλῆς Θυέστῃ (fr. 244)
† ἀντακάς· σήμερον
ἀντακαῖοι (Herod. IV 53)· ἰχθῦς κητώδεις
† ἀντακές· σημεῖον [68]
† ἀνταλλαγήν ⟨—γῆν⟩· ἀναπαύσασθαι. Κρῆτες
† ἀνταλλές· ταύτης τῆς ἡμέρας [71]
ἀνταμιλλᾶσθαι· ἀντερίζειν
ἀντᾶν· ἀντιάζειν, ἱκετεύειν
ἀνταναγνῶναι (Cratin. XLIV p. 190)· ἀντιβάλλειν βιβλίον [75—77]

COD. 13 ἀν' ὅμιλον Cyr. 171 21 δρῶντος ⟨v. 5293⟩ 25 ἀνακινεῖν, ἀνάλλεσθαι καὶ τὸ τὰ π. τ. χ. ἀναβάλλειν. ἀνοργίας· 30 ἄλλεσθαι .... ὀρτάλιχοι. ἀνοσάμι-
γ
κτον· Post 36 ordo erat hic ἄνου· ἄνω .... Λυκούρ. ἀνοσχήν .... ὑψηλοί. ἀνοχή· 38 ἀνότευκτον (nolui ἀνόχευτον· ἀθάρνευτον) 44 schol. Soph. OC. 674 49 ἀνοψοφίην 58 Ἀθηνήϊσιν 59 ἀντάδεται 64 ἀντεροῦσιν 66 ἀντακεοί

HES. 10 ἀνομβρεῖ· ἀναβάλλει (LXX) 11 ἄνομεν (Greg. Naz. Arc. V 70 p. 203, Dr.)· πορευθῶμεν 12 ἀνώμαλον· τραχεῖαν 13 ἀνώμαλον (Γ 449)· κατὰ τὸ πλῆθος: ἡ ἔκφυλον ⟨ad ἀνώμαλον⟩ 16 ἀνόθως (Philo Iud. II p. 461, 7)· γνησίως 23 ἀνόπιν (recens)· εἰς τοὐπίσω 28 ἀνορούσαι· ὁρμῆσαι. † κατάγουσαι 33 ἀνόσ(τ)ιμος (δ 182)· (ἀ)νοστῆσαι οὐκ ἦν 43 ἀνούτατος (Δ 540)· ἄτρωτος ἐκ χειρός 45 ἀνοχή· μακροθυμία, παρὰ τὸ ἀνέχειν, καὶ ἀνέχεσθαι. ⟨v. post ἀνέξεται⟩ ἡ χάριτι (Rom. III 26) 50 ἀνστάντες δέ (Β 398)· ἀναστάντες δέ 54 ἀνστήτην (Λ 305)· ἀνέστησαν, δυϊκῶς 55 ἄνστησον (Κ 176)· ἀνάστησον 56 ἄντα· ἐξεναντίας (Ν 404), κατὰ πρόσωπον 57 ἀνταγονῆς, τίς· ἀντίπαλος 60 ἄνται (ι 139)· ἄνεμοι 68 ἀντάλλαγμα· ἀντόμοιον ⟨Eur. Or. 1157 et gl. sacr.⟩ 71 ἀντάμειψιν (Psalm. CXVIII 11)· ἀνταπόδοσιν 75 ἀνταναιρεθῇ (Psalm. LXXII 7)· ἀφανισθῇ 76 ἀνταναίρεται (Psalm. X 5)· ἀφαιρεῖται 77 ἀντανακλωμένη (Sapient. XVII 19)· κατ' ἀνάκλησιν ⟨sic⟩ διὰ ⟨al. ἀπό⟩ τινος μεταγομένη. γίνεται δὲ τοῦτο ἐπὶ φωνῆς, ἣν καλοῦσιν ἠχώ. καὶ ἐπὶ φωτός. ἡ ἀντιπίπτουσιν ⟨sic⟩

ἀντανελέσθαι· ἀντιλαβεῖν χεῖρονα
ἀντανελών· ἐκκοπών ⟨ὄπτων?⟩ ἀφελών [80]
ἄνταξ· ἐν μέρει ⟨v. ὑπαντάξ⟩
ἀντάξιον· ἴσον κατὰ τὴν ἀξίαν [83]
ἄνταρ· ἀετὸς ὑπὸ Τυρρηνῶν. Εὐφορίων δὲ δίασμα [85. 86]
ἀντᾶσθαι· συναντᾶν
ἀντεγράψατο (Demosth. 1044, 5)· ἀντεδικάσατο [89. 90]
†ἀντετοῦς· τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Λάκωνες ⟨σατανείους⟩
†ἀντεῖν· ὁ ἐναντίος τῇ ἀγωγῇ
ἀντείχοντο· κατέσχον [94]
ἀντεκκομιεῖ· [ἀντευξεῖ] ἀντεκ(κ)ομίσει [ἀντεκφέρει]
ἀντέκτισις· ἀνταπόδοσις
ἀντεμβριάζειν· ἀντεξετάζειν
ἀντεμμάσασθαι· ἀνταποδοῦναι. ἐπιπλῆξαι. Εὐριπίδης πολλίασιν (fr. 614)
ἀντεμφανίζων· ἀντιδεικνύς
ἀντεξάγοντες· ἀντεκφέροντες
ἀντεξάγω· ἀντεκφέρω. † ἀντιστήκω ⟨σηκῶ ad ἀντεξισάζω?⟩
ἀντεξετάζω· ἀντερωτῶ
ἀντεπήει· ἀντεπήρχετο
ἀντέπιπτεν· ἐναντιοῦτο
ἀντεποισόμεθα· ἀντεπενέγκω...
ἀντεραστής (Ar. Eqq. 733)· ὁ ἀντερῶν
ἀντερίσεις· ἀττείπης. ἀντιζηλώσεις
ἀντέσχεν· ὑπέμεινεν
ἄντεσθαι· ποτὲ μὲν λιτανεύειν· ποτὲ δὲ ἐξεναντίας παραγίνεσθαι (O 698), ἢ παραγίνεσθαι πρὸς λιτανείαν
ἀντέσο· ἀντί(α)σον, ἄντικρυς ἐλθέ ⟨ἄντεσο?⟩
†ἀντεταιῶς· ἀναγεγραμμένως [5412]
ἀντέχεται· ἀντιλαμβάνεται. φροντίζει. περιποιεῖται [14]
ἀντήλιοι· θεοὶ οἱ πρὸ τῶν πυλῶν ἱδρυμένοι. Εὐριπίδης Μελεάγρῳ (fr. 542)
ἀντήλιος· ὁ ἴσος καὶ ὅμοιος ἡλίῳ φαινόμενος. καταχρηστικῶς δὲ ὁ ἀντικρὺ ἡλίου ἱδρυμένος βωμός ἢ θεός (Eur. Ion. 1550) [17]
ἀντήρεις· ἀντιθέτους .... Σοφοκλῆς Ἠλέκτρᾳ (88) ...... ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐλαύνωσι, καὶ μὴ ἐπὶ θάτερα περιωθῆται ἡ ναῦς
ἀντηρέται· ἴσον, ἐπὶ τῶν ἐξίσου ἐρεσσόντων, ἤγουν κωπηλατούντων
ἀντήρη (Eur. Tro. 221)· ἀντωπίαν, ἀντίον, τό(ν) ἐξεναντίας ἀντιπαρατατόμενον (Eur. Phoen. 754)
ἀντηρίδες (Thuc. VII 36, 2)· τὰ ἀντερείδοντα ξύλα, ἢ λίθινα κατασκευάσματα
ἀντήριος· στήμων. καὶ κανὼν ὁ προσκείμενος τῇ θύρᾳ, ὃν ἔνιοι καλυπτῆρά φασι [23. 24]
ἀντῆσαι (Soph. OC. 1445)· τυχεῖν. ἀντιάσαι
ἀντησει· λιτανείαις. ἀντήσεσιν
ἀντήσεις· ἱκεσίαι, λιτανεῖαι, ἱκετεῖαι
.ντι., πρόθεσις
ἀντιάαν (N 215)· μεταλαβεῖν
ἀντιάζει· ἀπαντᾷ, συναπαντᾷ
ἀντιάζων (Soph. OT. 192)· ἀπαντῶν
ἀντιάσας· μεταλαβών. ἢ συντυχήσας. ἢ ἵλεως γενόμενος (A 67)
ἀντιάσειεν (μ 88)· ἐπιτύχοι [34. 35]
ἀντιάνειραι (Γ 189)· Ἀρίσταρχος ἰσάνδροι· τὸ δὲ ἐπίθετον τῶν Ἀμαζόνων. ἤτοι διότι ἀνδράσιν ἠναντιοῦντο, οὐ θέλουσαι αὐτοῖς συνευνασθῆναι
ἀντιβαίνων· ἀνθιστάμενος
ἀντιβάλανος· ἡ κικκίς
ἀντιβάλλει· ἀντιστρέφει. ἢ διαβάλλει. ἢ διορθοῖ. ἢ ἐπιστρέφει [40]
ἀντιβαρνικί· ἡ κασσία [42]

COD. 84 τυρινῶν 96 ἀντέκτασις· ἀντ. καὶ ἀντέκτισις 98 v. schol. Nic. Th. 809 5401 ἀντεισφ| 3 ἀντέπνει· ἀνταπ| 5 ἀντεπονησόμεθα 7 ἀντερήσεις 13 παραποιεῖται 16 ἴσος ubique 20 ἀντίον· ἀντωπίαν. ἀντήρη· τό 21 ἀντήριδες 32 μεταβάλλων 33 ἐπιτύχοιεν ἢ ἐπιτύχοι 34 μεταβάλλητον

HES. 80 ἀνταντάν· ἐπίβουλον. ἀντίδικον ⟨ἀνταίαν⟩ 83 ἀντάποτος· συνδεδεμένος ⟨ἀντυγωτός⟩ 85 ἀντάρτης (recens)· τύραννος, ἀντιβαίνων βασιλεῖ 86 ἀντάς· (Ξ 254)· πνοάς 89 ἀντατισκόμενος (ω 181)· ἐξεναντίας τιτρωσκόμενος 90 ἀντεβόλησα· ἀπήντησα 94 ἀντεδύσατο (A 496)· ἀνέδυ. ἀνέβη 5412 ἀντεφέροντο (E 701)· ἐναντιοῦντο, ἀντέπραττον 14 ἀντετόρησε (E 337)· διεπερόνησε, διέτρησε. διέπρησεν 17 ἄντην· ἐξεναντίας (A 187), ἐναντίον. φανερῶς 23 ἀντήδης· ἱκετευτικῶς ⟨ηδίς Theognost. 163, 26⟩ 24 ἀντῆ· δῶρον ἱκέσιον Ad 28: ἢ ἀντίον γυναικείου ἱστοῦ ⟨II Regg. XXI 19⟩ 34 ἀντιάσητον (M 356)· μεταλάβητον 35 ἀντιάουσαν (A 31)· ὑποστρωννύουσαν 40 ἀντιβάλμους (Eur. IT. 179)· ἀντιστρόφους ⟨cf. 5572⟩ 42 ἀντίαιον (Γ 20)· ἐναντίον ἀλλήλων

ἀντίβιος· ἐξ ἐναντίας

ἀντίβοιον· ἰσόβοιον. ἀντὶ βοὸς καθαγιαζόμενον. Σοφοκλῆς Μελεάγρῳ (fr. 368) [45]

ἀντιβολεῖν· συναντᾶν. καὶ ἱκετεύειν

ἀντιβολήρ· στρωτὴρ μικρός. Λάκωνες

ἀντιβολῆσαι (Δ 342)· μεταλαβεῖν. συναντῆσαι

ἀντιβολῶ· παρακαλῶ

Ἀντιγόν(ε)ιον· βοτάνη, καὶ ἄνθος

Ἀντιγόν(ε)ιος· βόλος τις οὕτως ἐκαλεῖτο

ἀντίγονον· ἀκακία (v. αἰθιοπικόν)

ἀντιγράφεσθαι (Isae. p. 61, 27)· Ἀττικοὶ τὸ ἀντιποιεῖσθαι κλήρου, ἢ ἀντικατηγορεῖν

ἀντιγραφή (Plat. Apol. p. 27 C)· [τῷ] ἐν ἴσῳ τῇ ἀντωμοσίᾳ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀντιποιεῖσθαι

ἀντιδιαπλέκειν (Aeschin. p. 57, 41)· ἀντιμηχανᾶσθαι

ἀντιδιαιρεῖται· ἀντιμερίζεται

ἀντιδιαστέλλεται· ἀντιβάλλει, ἀντιδιίστησιν

ἀντιδικεῖν· ἐν δίκῃ ἀντιβαίνειν

ἀντίδικος (Aesch. Ag. 41)· ἀντίπαλος, ἐχθρός. ἐναντίος

ἀντίδοξος· ἐναντίος κατὰ τὴν δόξαν

ἀντίδοσις· ἡ μετάληψις

ἀντιζήλου· (.......

........)· στρογγύλον, στραγγαλιώδη ἐν κύκλῳ

ἀντίζυγα· ἰσόζυγα

ἀντίθεον (Α 264)· ἰσόθεον

ἀντίθεσις· ἀντιλογία. ἐρώτησις [67. 68]

ἀντικαθεστώσας· ἀντικειμένας

ἀντίκαινον· ἰσόκαινον

ἀντικάρδιον· τόπος ὁ μετὰ τὴν κλεῖδα (e Rufo p. 28 Cl.) [72]

† ἀντικαταλαβεῖν· τὸ ἀντιλαχεῖν δίκην

ἀντίκειται· ἐναντίος κεῖται [75]

ἀντικρύ· κατέναντι, ἐξ ἐναντίας (Γ 359)

ἄντικρυς· φανερῶς. [ἀπέναντι. ἀντικρὺς]

ἀντικυρικόν· ὁ ἐλ(λ)έβορος

ἀντικύων· ἀλώπηξ

ἀντιλαβαί· (δια)λογικαὶ ῥήσεις ἐξ ἡμιστιχίων λεγόμεναι κατὰ μικρὸν παρὰ τραγικοῖς. † Ἱπποκράτης (ad ἀντίληψις)

ἀντιλαβεύς· ὁ πόρπαξ τῆς τοῦ ὁπλίτου ἀσπίδος (v. γόλαια et ἀντοχεύς)

(ἀ)ντιλάζυσθαι (Eur. Or. 753)· ἀντιλαβέσθαι

ἀντιλαμβάνεται· βοηθεῖ. ἢ κωλύει

† ἀντιλαοί· τῶν ἄρτων κλάσματα [85]

ἀντιλαχεῖν (Dem. 543, 14)· τὸ δίκη(ν) ἐπὶ διαιτητοῦ λαχόντα ἐρήμην ὀφλεῖν, καὶ πάλιν περὶ τὰ αὐτὰ δικάζεσθαι [87]

ἀντιλογικός (Ar. Nubb. 1173 alii)· ἀντιλογητικός [89]

ἀντίμηνα· κατὰ μῆνα

ἀντιμισθωτός· ὁ ἀντ' αὐτοῦ ὑπηρετῶν [92—94]

ἀντίξοοι· ἐναντίοι, ἀντίπαλοι [96]

ἀντιόφρων· ἐναντίον φρονῶν

ἀντίπαις (Soph. fr. 530)· νέος παῖς

ἀντίπαλον· ἐναντίον, ἐχθρόν. Θουκυδίδης (II 61) [5504]

ἀντιπαρεξάγει· ἀντιτάσσει

† ἀντίπερα (ἀπέραν?)· τὸ ἐν τῷ πέρᾳ, ἢ ἀντικρύ, πέρα τῆς θαλάσσης, ἢ ἐναντίον

ἀντιπελαργεῖν· ἀντι[σ]τρέφειν [8]

ἀντιπεφυκότων· ἐναντίως πεφυκότων [10]

ἀντίπηγα· κίστην. Εὐριπίδης Ἴωνι (1338). [12]

ἀντιπιφάσκει· ἀνταποδίδωσιν (λόγον)

COD. 48 ἀντηβολῆσαι· μεταβάλλειν 53 κλῆρον. Praeterea bis scripta sunt ἀντιποιεῖσθαι κλ. ἢ ἀκτικατηγορεῖν. 54 καὶ τὸ ἐν ἴσῳ τὸ ἀντ. 55 ἀντία, πλέκειν 58 ἀντιδίκειν — ἀντιμένειν 62. 3 ἀντιζήλου — στραγγαλώδη 71 ἀντικαραών — κλειΐδα 76 ἄντικρυ 78 ἀντικύρικον, ut Rufus p. 28 Matth. 80 ἐξιμιστίχων 82 .ντιλαζῦσθαι 83 sc. ἱκέτου Bachm. AG. II 90, 34 86 ἐπιδιαίτητον 90 ἀντὶ, μῆνα 5506 τῶ ἐν τῷ 7 ἀντιπεραλαχεῖν 11 Ἴωνι ἤγουν ἀγγεῖον

HES. 45 ἀντιβοιῖον (Η 40. 51)· ἐξεναντίας πολεμοῦντες 67 ἀντίθετα (Iob. XXXII 3)· ἐναντία .... 68 ἀντιθόντων (Ψ 643)· ὑπαντώντων 72 ἀντικασιγνήτου (θ 546)· ἴσος τῷ ἀδελφῷ 75 ἀντικένσωρ· ὁ τοὺς νόμους μεμαθηκώς 85 ἀντίκρυδ. ἀπόφημι (Η 262)· φανερῶς λέξω 87 ἀντιλήπτωρ (Ps. III 3)· ἀντιλαμβανόμενος. ὑπερασπιστής. βοηθός 89 ἀντίλυτρον (I Tim. II 6)· ἀντίδοτον 92 ἀντίνη· ἄντινι ἐτέχμεθα. ἐναντιώμεθα (ἀντιηνέγμεθα) 93 ἀντινυπολλῶν (Ι 116)· ἴσος πολλῇ 94 ἀντίζωοι· ἀντίπαλοι 96 ἀντίον (Α 230)· ἐξ ἐναντίας 99 ἀντιοώντων (Ψ 643)· ὑπαντώντων. ἢ μεταλαμβανόντων 5500 ἀντιόωσα (Homer. ter)· ἀπαντῶσα, παραγινομένη. εὐτρεπίζουσα 1 ἀντιοχεῖ· ἐναντιοῦται (ἀντίσχει? ἀντιξοεῖ?) 4 ἀντιπαράθεσις· .... 8 ἀντιπεφᾶσθαι (Ξ 471)· τεθνᾶναι. ἀναιρεῖσθαι 10 ἀντίπηξ· κιβωτός (nomin. fictus) 12 ἀντιπέραια (Β 635)· τὰ ἐν τῇ πέρᾳ, καὶ τῷ πέραν

ἀντίπλαστον· Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ (fr. 264)·
πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἴναχος
τὸν ἀντίπλαστον νόμον ἔχει κεκμηκότων
ἀντὶ τοῦ ἰσόπλαστον, ὅμοιον

ἀντιπολέμους (Herod. IV 140)· πολεμίους

ἀντιπράττε[τα]ι· ἀντιμάχεται. ἐναντιοῦται

ἀντίπροικα (Xen. Ages. I 18)· τὰ ἐπευωνισμένα καὶ ἰσόπροικα

† ἀντιπροῖσχεν· ἀντιδοῦναι

ἀντιπροκλήσεις· ἀντιλογίαι. ἀντεγκλήματα

ἀντίπρῳρα· ἀντιπρόσωπα — πρῷρα γὰρ τὸ πρόσωπον. καὶ ἀνδρόπρῳρον· ἀνδροπρόσωπον — Σοφοκλῆς Τραχινίαις (224)

ἀντίπυργος (cf. Eur. Bacch. 1097)· ἰσόπυργος. ἴσον κατὰ τὸ ὕψος τοῦ † μήκους τὸ ἀνάστημα ἔχων [22]

ἀντίρ(ρ)ινον (Theophr. IX 19, 2)· ἀντίρ(ρ)ιζον. οἱ δὲ βοτάνης εἶδος (Hippocr.)

ἀντίρροπον (Soph. El. 120)· ἴσον, ἰσόσταθμον, ἰσόζυγον

† ἀντίρρωται· ἀντὶ τοῦ ἀποπέμπεται

ἀντίσπαστον· φιλήματος ὄνομα [27—29]

ἀντιστάτης· ὁ ἀνθεστηκὼς (ἐν) τῇ μάχῃ· καὶ σημεῖον ἐν θυτικῇ [31]

ἀντιστρέφω· ἀνταξιῶ. Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς (fr. 579)

ἀντιστήσεται· ἀνταλλάξεται

ἀντιστοιχεῖ(ν)· κατὰ στοῖχον ἱστάναι

† ἀντίστομος· ἡ ἐξ ἐξ ἑκατέρου μέρους τάξις ⟨l. ἀμφίστομος⟩

ἀντίστροφος (Aristot. Pol. IV 5)· ἴση, ὁμοία

ἀντ' ἰσχάδος· τὸ μηδενὸς ἄξιον [38]

ἀντιτάλαντον· ἀντίσταθμον. ἴσον [40. 41]

ἀντιτείνει (Eur. Herc. f. 283)· ἐρίζει

† ἀντίτι(μ)α· τὰ ἄποινα. τὰ ἀντέκτιτα

ἀντιτιμᾶσθαι· ἐν τοῖς δικαστηρίοις τὸν ἁλόντα ὃ χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι

ἀντιτίμημα· ἡ ἀντιτίμησις

ἀντιτίσασθαι (Eur. Med. 261)· ἀνταποδοῦναι [47]

ἀντίτομον· φάρμακον ἀντιπαθές, ὅπερ ὁ πιὼν οὐ βλάπτεται ὑπό τινος. ἀλεξιφάρμακον

ἀντιτορήσας (K 267)· διορύξας, κατακόψας

ἀντίτυπα ....

ἀντιτυπῆσαι· ἐναντιωθῆναι. ἀντειπεῖν

ἀντιτυπίαι· ἀντιλογίαι. ἐναντιώσεις

ἀντιτύποις· σκληροῖς

ἀντιφάρα (Syracusani)· ἀντιλογία. μάχη. ξήλη ⟨ζάλη⟩. οἱ δὲ μητρυιά [55]

ἀντιφαρές· ἐναντίον [57]

ἀντιφέρεται· ἐναντιοῦται [59. 60]

ἀντιφερίζειν (Φ 357)· ἐξισοῦσθαι. ἀντιστῆναι

ἀντιφέροιντο· ἐξισοῖντο

ἀντιφιλοτιμούμενοι· πρὸς τὴν οἰκείαν ἕκαστος ὁρῶντες φιλοτιμίαν καὶ δόξαν

ἀντιφολκός· μέρος τῆς πολεμικῆς νεώς ⟨ἀντεφολκός⟩

ἀντίφρουροι· τὴν ἴσην ἔχοντες φρουράν

ἀντίφωνα· ἐναντιόφωνα

ἀντίχειρε· ἔνια τῶν βαρβάρων ἐθνῶν τοὺς ἀντίχειρας ὑποτιθέντα τοῖς γενείοις, καὶ τοὺς δακτύλους ἐκτείνοντα προσκυνεῖ τοὺς ἡγουμένους αὐτῶν

ἀντιχέλυσμα· μέρος τι τῆς μακρᾶς νεώς ⟨v. χέλυσμα⟩

ἀντίχορδα· σύγχορδα. ἰσόχορδα

ἀντιχόρτοις· συνόροις

ἀντίψυχοι· οὕτως καλοῦνται οἱ Μέμνονες ὄρνιθες

ἀντιψάλμους· ἀντιστρόφους. Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις (179)

† ἀντλεῖται· ἐλαύνεται ⟨ἑλκύεται?⟩

ἀντλητήρ· κάδος ναυτικός

COD. 14 ἔχει νόμον 17 ἐπώνυμα ⟨Poll. VII 10⟩ 30 ὁ ἐνθέατης — ἐνθυτικῇ 34 στοιχεῖον 35 τάσις 37 ἀντίσχαδος — ἔξεστι ⟨fortasse illata ex App. prov. I 32⟩ 43 ἀνέκτιστα 44 ὃ χ. π. ἐ. τ. δ. ἢ ἀποτίσαι τ. ἁλόντα 48 ποιῶν 49 ἀντιτορεῖν εἴσας· δ. κ. ἀντιτορήσας 54 ἀντιφθάρα ⟨v. αὐτοφαρίζειν⟩ 68 ἀντιχάλημα 71 καλοῦντες 72 cf. 5440

HES. 22 ἀντίρρησις (Greg. Cor. VII 1206, 12 Wlz.)· ἔστι λόγος τὸ πιθανὸν ἑτέρου λόγου διαβάλλων 27 ἀντίσειεν (H 158)· ἀπαντίσειεν 28 ἀντίσεις· λιτανείαις ⟨v. ἀντήσεις⟩ 29 ἀντισκνεῖται· ἀναβάλλεται 31 ἀντιστρατευόμενον (Rom. VII 23)· ἀνθιστάμενον 38 ἀντι..τα (Ω 213)· ἀνέκτιστα. ἀντιτιμώρητα 40 ἀντιτάσσεται (epist. Iacob. IV 6)· ἀντίκειται 41 ἀντιτεχνήσει ⟨άσει?⟩· ἀντικατασκευάσει 47 ἀντιποιειμικέτα (Φ 75)· ἴσος ἱκέτης σοι εἰμί 55 ἀντίφασις· ἀπόκρισις ⟨e Polluce⟩ 57 Ἀντιφάτης (ο 243)· ὁ τῶν Λαιστρυγόνων βασιλεὺς οὕτως ἐκαλεῖτο 59 ἀντιφέρεσθαι· ἐριστικῶς ἢ ἀντιλέγειν ἢ ἀντιτάσσεσθαι ἢ ἐναντιοῦσθαι (Φ 482) 60 ἀντέκτιστα· οἷα εἰργάσαντο εἰς ἡμᾶς ⟨ad ἄντιτα⟩

ἀντλία· σκάφη, ἐν ᾗ μάσσουσι. καὶ τοῦ πλοίου τὸ σκαφίδιον.
ἀντλίαν· τὸν καδίσκον
ἄντλον· κάδον. ἀντλητήριον. τινὲς δὲ καὶ τὴν θάλασσαν (ο 479 Eur. Hec. 1025). καὶ τὸν σωρὸν τῶν δραγμάτων (Nic. Ther. 114). καὶ ἡ ἀντλία (μ 411)
ἀντοίσομεν· ἀντιδώσομεν
ἀντολίη· ἀνατολή [80]
ἄντομαι (Tragici)· ὑπαντῶ, ἱκετεύω: ἢ αἱ καλάμαι ὑπὸ Ταραντίνων ⟨ad ἀντομαί⟩ [82. 83]
ἀντόμους· σκόλοπας. Σικελοί (C. I. III p. 706 A) [85]
ἀντοναί· αἱ τῶν χειρῶν φοραί
† ἄντος· εὖρος. οἱ δὲ Εὐριπίδης ⟨v. schol. Ar. Vesp. 369⟩
ἀντοχεύς· πόρπαξ ἀσπίδος ⟨v. ἀντιλαβεύς⟩
ἀντύφρυς· βοτάνης εἶδος
ἀ(ν)τρέσας· ἀναφοβηθείς [91]
(ἄντρα νύχια (Eur. Andr. 1224)·) σκοτεινὰ σπήλαια [93]
† ἀντρώδων· ἀνανεάζων. ἢ σπηλαίων [95]
Ἀντρώνιος ὄνος (Pherecr. fr. XII p. 261)
† ἄντυ, ἄντινα (δ 544?). [Ῥόδιοι
ἀντύα· τὸ ὑποπόδιον [99]
ἀντύγων χνόαι (Eur. Rhes. 118)· αἱ περιφέρειαι τοῦ ἅρματος, οἱ τροχοί
ἀντυγωτός· ἀναδεδεμένος, ὅτι αἱ ἄντυγες καταδέονται ⟨v. ἀντάποτος⟩
ἀντυκάρτερα· ἀντίσχυρα. Λάκωνες
ἄντυξ (Ζ 118)· ἅρματος περιφέρεια [5604]
ἀντωμοσία· ἑκατέρου μέρους ὅρκος, τοῦ μὲν [δια]φεύγοντος, ὅτι μὴ ἠδίκησεν, τοῦ δὲ ἐγκαλοῦντος, ὅτι ἠδίκηται

ἀντωπεῖ· ἀντοφθαλμεῖ
ἀντωπόν· ἀντόφθαλμον
ἀντωπός· λαμπρός. ἀντίος τοῖς ὄμμασιν
ἀνυδρευόμενος· ἐκ φρέατος ἀντλῶν
ἄνυδρος (Eur. Tro. 1085)· ἄταφος. οὐ λελουμένος, οὐδὲ τῶν νομιζομένων τυχών
ἄνυμφον (Eur. Hec. 616 Hipp. 548)· κακόνυμφον. ἢ τὴν μὴ δυναμένην νυμφευθῆναι [12]
† ἀνύξιον· ἄβρωτον. Εὐκλείδης ⟨ἄνυκτον· ἄτρωτον. Εὔκλος⟩ [14]
ἀνύοντα· ἀναπληροῦντα
ἀνυπαίτιος· ἀναίτιος [17]
ἀνυπέρβλητον· ἀνυπομόνητον (Dem. 23, 10. 1389, 7). προῦχον. ἢ βόλος τις
ἀνύπη(ν)ον· ἀγένειον [20]
ἀνύποδας (Soph. Ai. 837)· ταχύποδας. ἀπὸ τοῦ τοῖς ποσὶν ἀνύειν
ἀνύποιστον (Timaeus Ath. XII 519 F)· ἀφόρητον. ἀνυπομόνητον [23]
ἀνυποστόλως· ἀνυπόπτως
ἀνύπουλος (Philo Iud.?)· ἀνύποπτος [26—29]
ἀνύσεις· τελειώσεις. κατορθώσεις
ἄνυσις· σπεῦσις (Attici). πρᾶξις (Β 347). αὔξησις. ἐπίδοσις
ἄνυσις· περαίωσις. κατόρθωμα. δύναμις πράξεων ἀποτελεστική
ἄνυται· τελειοῦται
ἀνύω· τελειῶ, ἐκτελῶ. ὠφελῶ (Δ 56). † ἀπαιτῶ
ἄνω· ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου τόπου καὶ χρόνου τὸ ἐπίρρημα τάσσεται [36—39]
ἀνωδόρκας· βρίγκος ὁ ἰχθῦς ὑπὸ Θηβαίων
ἀνωϊστί (δ 92)· ἀνυπονοήτως. ἀπροσδοκήτως

COD. 75 ἀντλεία — μαλάσσουσι — σκαφίδιον καὶ ἡ ἀντλεία 81 ἀντόμαι, λ, παντὸ. — κάλαμοι. ἀντῶμαι· — ὑπὸ Ταρ. 92 σπη 96 ὄγκος ⟨97 ἄν του· ἄν τινος Suid.⟩ 10 ἀνύδρονος 30 |ώσεις δύναμις πράξεων ἀποτελεστική. ἄνυσις· 33 EM. 104, 38 34 ἀφελῶ

HES. 80 ἀντολαί (μ 4)· γενέσεις 82 ἀντῶμαι (Β 595)· ὑπαντῶσαι 83 ἀντωμένη· ὑπαντήσασα (Θ 412). ἐντυχοῦσα. ἱκετεύουσα 85 ἀντομῶσαι (Eur. Med. 709 al.)· ῶ ε παρακαλέσαι 91 ἄντρον (ι 216)· σπήλαιον. ἢ ὑπόγαιος τόπος, ἢ βαθύς. [ἢ] 93 ἀντρώδη (II Macc. II 5)· σπηλαιώδη 95 Ἄντρων (Β 697)· πόλις Θεσσαλίας ⟨sic⟩ 99 ἄντυγος (Ε 262)· περιφερείας τοῦ ἅρματος 5604 ἄντυπος· ἴσος, ὅμοιος ⟨ad ἀντωπόν; schol. Oppian. H. V 7⟩. ἢ ἐναντίος ⟨ἀντίτυπος⟩ 12 ἀνῦξαν (Ο 86)· ἀνώρμησαν 14 ἀνυλήεντα (ξ 2)· κατὰ τὸν ὑλώδην 17 ἀνυπείκαστον ⟨imo ἀνύπεικτον⟩ 20 ἀνύπικτον (recens)· ἀναχώριτον 23 ἀνυπόκριτος (Rom. XII 9)· ἄδολος. ἀπροσωπόληπτος 26 ἄνυρις· ἄδικος, ἀσεβής ⟨ΑΛΙΤΡΟC⟩ 27 ἄνυρος· ἄδικος ⟨imo ἀλιτρὸς⟩ 28 ἀνύσας· συνελών ⟨Ar. Plut. 349 ap. Moer. p. 62⟩ 29 ἀνύει· πληροῖ. † ἀπαιτεῖ 36 .φιθεῖ· ἀπειθεῖ 37 ἀνώγει (Β 280)· παρακελεύεται 38 ἄνωγεν (Α 313)· ἐκέλευσεν 39 ἀνώγει (Ι 101)· προστάξει

ἀνώϊστον (Φ 39)· ἀνόητον, ἀπροσδόκητον
ἀνῳκισμένος· ἐν τοῖς ἀνωτάτοις γενηθείς, ἄνω οἰκῶν
ἄνω κοιλία (Hippocr. I p. 528)· παρὰ τοῖς ἰατροῖς λέγεται ἡ τὰ ποτὰ καὶ τὰ σιτία δεχομένη
ἄνωκται· κελεύεται [46]
ἀνώμαλα δάσσειν· ἀνωμάλως μερίζειν
ἀνωμαλία· □ □ □
ἀνωμαλοκράς· ἀνωμάλως κεκραμένη. οἱ δὲ † δεδεμένως
ἄνων· ἀνύων
ἀνώνυμος (Eur. Hipp. 1)· ἄδοξος
ἀνωνύμους· ἀδόξους
ἄνωξις· βούλευσις
ἀνώπιστον· ἀόρατον. † ἀπάρακτον. ἀνεπίστροφον
ἄνω ποταμῶν· παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντία γινομένων. κέχρηνται καὶ Αἰσχύλος (fr. 326) καὶ Εὐριπίδης (Med. 410)
† ἀνωρέας· οὐκ ἀπολυμένους ⟨sic⟩ [57]
† ἀνωστόν· ἐγκλητόν [59—62]
ἄνωχμον· κελευστικόν (προστακτικόν) [64]
ἄξαντε (Z 40)· κατάξαντες [66]
ἄξενοι· οἱ μὴ ἔχοντες τὸν ξενιοῦντα
ἄξενος· ἀνεπίμικτος (πολύξενος)
ἄξεσθαι· ἀγαγέσθαι (φ 316?). ἀφ[α]ίξεσθαι. παραγενέσθαι
η
ἀξέστους· τραχείας. Σοφοκλῆς σιῶν (fr. 299)
ἀξία· τιμή. καθῆκον. ἀξίωμα (Demosth. 1477, 20)
ἀξιαπηγητότατον (Herod. II 99)· ἀξιολογώτατον, ἄξιον ὑφηγήσεως
ἀξιέπαινος· ἐπαινετός
ἀξιεπαινότατος· ἄξιος ἐπαίνου
ἀξιέραστον· ἀγαπᾶσθαι ἄξιον, ἀξιεπιθύμητον, ἐπέραστον
ἀξίνη (Iesai. X 15?)· δίστομος πέλεκυς
ἀξιοῖς· βούλει, προαιρεῖ [78]
ἀξιομανεῖς· δυνατώτεροι
ἀξιόμαχοι (Thuc. V 60)· ἱκανοὶ μάχεσθαι
ἀξιομνημόνευτος· ἄξιος μνημονεύεσθαι
ἄξιον· εὔωνον ⟨schol. Ar. Eqq. 645⟩
ἀξιόπιστος (e. c. Demosth. 10, 4)· ἀξιόχρεως [84—86]
ἀξιούμενος· παρακαλούμενος ⟨Antiatt. 80, 21⟩
ἀξιῶν· παρακαλῶν. ἢ ἄξιον ἡγούμενος [89]
ἄξονα· ξύλον τὸ τοὺς τροχοὺς φέρον
ἄξοον· ἄτμητον
(ἄξοος· ἀδιάγλυφος Callim. fr. CV 2)
ἄξος· ὕλη παρὰ Μακεδόσιν ⟨v. ἄζοξ⟩
ἀξύλιστον· ἄκοπον
ἄξυλον· πολύν, ὅθεν οὐδεὶς ξυλοφορεῖ. ἢ ἱερὸν τόπον
ἀξύλῳ ὕλῃ (Λ 155)· πολυξύλῳ. ἢ ἐξ ἧς οὐδείς πω ἐξυλεύσατο
ἀξύ(μ)βλητον· ὃ μηδενὶ ἀπαντᾶν δυνατόν, ἢ ἀσυνάντητον. Σοφοκλῆς Λημνίαις (fr. 354)
ἄξυνος· ἀκοινώνητος
ἀξυγγενές· ἀλλότριον κατὰ γένος
ἀξυνέτου· ἀσυνέτου, ἀνοήτου, ἄφρονος
ἀξυρές· ἄξυρον. ἄστομον. ἄτομον. ἀμβλύ [5702]
ἄξων· τὸ διὰ τῶν τροχῶν διῆκον ξύλον, περὶ ὃ στρέφονται
ἄοζοι· μάγειροι. ὑπηρέται, θεράποντες. ἀκόλουθοι. Καλλίμαχος (Del. 249)
ἀόζεον· ἐθεράπευον
ἀοζήσω· διακονήσω, ὑπουργήσω. Αἰσχύλος Ἐλευσινίοις (fr. 53) [7]
ἀοῖα· δένδρα κοπτόμενα καὶ ἀνατιθέμενα τῇ Ἀφροδίτῃ, ὡς ἱστορεῖ † Νάσσανδρος ⟨Νίκ—?⟩, πρὸς ταῖς εἰσόδοις [9]

COD. 40 βρίκχος ⟨v. βρίγκος, οὐρανοσκόπος⟩ 41 ἀνυπομονήτως 43 γενέσθαι 44 ἀνωκολιά Post 46 legebatur .νωλόφυκτον· ἀδάκρυτον ⟨v. 5309⟩ 47 ἀνωμαλαδάσσειν 49 ἀνωμαλοκρῶς — κεκαρμένη ⟨v. Theophr. CP. VI 17, 11⟩ 65 ἄξαντες· κατεάξαντες 72 ἀξιοπηγητώτατον 74 |νέτατος; |νέστατος Cyr. Voss. 75 ἀξιεπεθύμητον, ἀπέραστον 80 |ομάχοι 88 Cf. Ulpian. Olynth. III p. 29 (42 B) 92 Cf. 5726 96 ἀξυλεύσατο 97 ἀπαντᾷ ἢ 5704 ἀοξοί ⟨Clitarch. Ath. VI 267 C⟩ 5 ἀόξεον 6 ἀοξήσω — ἐλευσινίαις

HES. 46 ἀνώλεως (υ 24)· ἰσχυρός ⟨v. νωλεμές⟩ 57 ἄνωθον· ὀξύν ⟨ἄνω θοόν⟩ 59 ἀνώσαντες (ο 552)· ἀναστρέψαντες 60 ἄνω φύουσα (Hebr XII 5)· ἀναβλαστάνουσα 61 ἀνώχθει (Κ 67)· παρακελεύω 62 ἀνώχθω (Λ 189)· κελευέτω 64 ἆξαι· κλάσαι ⟨ἆξαι Φ 178⟩ 66 ἀξέμελαι (Ψ 50)· ἐνεγκεῖν 78 ἀξιόλεπτον (Cyrill. in Iesai. c. I p. 21)· ἐπαινετόν 84 ἀξιόχρεως· ἀξιόπιστος 85 ἀξιοχρέως· ἱκανῶς ⟨v. οὐκ ἀξιόχρεως; Eur. Or. 597⟩ 86 Ἀξιός (Β 849)· ποταμὸς Παιονίας 88 Ἀξιῶται (f. l. Soph. fr. 147)· ἔθνος Τρῳάδος ⟨v. 1462⟩ 5702 ἄξω (Α 139 ρ 250)· ἀγάγω, φέρω 7 ἀοί· νέοι. ἀείμνητοι (Z 357) 9 ἄοιγον· τὸν ὀλέθριον ⟨λοιγόν⟩

ἀοιδάων (Callim. Del. 5)· ᾠδῶν. φωνῶν [11]
ἀοίδιμος (Theocr. XIII 9)· ἀείμνη(σ)τος. διαβόητος. ἀεὶ ᾀδόμενος. εὐκλεής. ὀνομαστός (Callim. fr. XLV) [13]
ἀοιδοί· περιβόητοι. ὀνομαστοί. ἢ εὐνοῦχοι
ἀοιδοπόλος· περὶ τὰς ᾠδὰς ἀναστρεφόμενος
ἀοιδός· ᾠδός. κιθαρῳδός. καὶ ὁ ποιητής. καὶ ὁ θρηνῳδός (Eur. Herc. f. 110). ὁ εὐνοῦχος, σπάδων (γ 267) [17]
ἄοιμον· ἄρρητον
ἄοιμος· ἄπορος. ἢ ἀληθὴς ἢ ἀπρόστυχος
ἄοινα· ἱερά, τὰ καὶ νηφάλια (Aesch. Eum. 107) [21]
ἀολλέες (Ε 498 al.)· ἀθρόως, ὁμοῦ πάντες
ἀολλίζει· συνάγει ⟨v. ἀθλοίζει⟩
ἀολλίσασα (Ζ 270)· ἀθροίσασα [25. 26]
ἄοπος· ἄφωνος.
(ἄοπτος Antipho·) ἀόρατος [29—31]
ἄορες (ρ 222)· γυναῖκες λέγονται καὶ τρίποδες [33]
ἀορίστως (Plat. Legg. XI p. 916 D)· ἀπολύτως [35]
†ἄορον· μοχλόν. πυλῶνα. θυρωρόν (ad ἰωρόν). Κύπριοι
Ἄορνος (Soph. fr. 678)· λιμὴν ἢ λίμνη [38]
ἀορτεύς· φορεὺς τοῦ ξίφους
ἀορτή (Comici V 1 p. 189)· ὑπὸ Μακεδόνων ἄγγος δερμάτινον ἱματίων
ἀορτῆρε(σ)ιν (Λ 31)· οἱ ἀναφορεῖς τοῦ ξίφους. ἢ οἱ κρίκοι τῆς θήκης [42]
ἄος (non Aesch. Suppl. 781)· πνεῦμα. ἢ ἴαμα ⟨ἢ ἄημα⟩
ἀοσσητήρ (Χ 333)· βοηθός [45]

ἀούματα· τὰ τῶν πτισσομένων κριθῶν ἄχυρα. Κύπριοι ⟨imo λούματα⟩
ἄουτον· ἀνήκοον [48. 49]
ἄοψ· ἀνόφθαλμος.
ἀπαβοιδῶρ· ἐκμελῶς. Λάκωνες
ἀπαγ(αγ)ών· ἀφελών
ἄπαγε (Eur. Phoen. 1733)· παῦσαι. ἀναχώρει
ἀπάγει· ἀναχωρεῖ
ἀπάγεσθαι· εἰς θάνατον ἕλκεσθαι
ἀπάγελος· ὁ μηδέπω συναγελαζόμενος παῖς. ὁ μέχρι ἐτῶν ἑπτακαίδεκα. Κρῆτες (Arist. Byz. p. 95)
ἀπαγκωνισάμενοι· ἐκτείναντες τοὺς ἀγκῶνας
†ἀπάγλαυται· διόλου κατάνυται [59]
ἀπαγορεύει· κάμνει (Lysias erotico). διαλέγεται. κωλύει. ἀποφαίνεται [61]
ἀπαγρε[υ]θείς· ἀφαιρεθείς
ἄπαγρος· ἀτυχὴς περὶ τὰς ἄγρας
ἀπαγωγή· ἡ τῶν κακούργων πρὸς τοὺς ἕνδεκα (Demosth. 735) παράδοσις. ἢ ἀπαίτησις, ἀποκομιδή (Attici)
ἀπᾶδον· ἀπρεπές, οὐχ ἁρμόζον
ἀπᾴδοντα· ἀλλότρια ⟨v. οὐκ ἀπᾴδοντα⟩ [67]
ἀπαθής· ἀνάλγητος. ἀβλαβής. ἄτρωτος. σκληρός
†ἀπαιάζει· πέσθαι. παραλελύσθαι (ε supra)
ἀπ' αἰγείρων· Ἀνδροκλέα τὸν ἀπ' αἰγείρων (Cratini?) ἀντὶ τοῦ συκοφάντην: ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ αἰγείρου τὰ πινάκια ἐξῆπτον [τουτέστιν ἐξήρτων], οἱ ἔσχατοι
ἀπαίδειν· τὸ μὴ λέγειν προσόμοια
(ἀ)παιδευσία· ἀγυμνασία

COD. 16 εὐνοῦχοσποδῶν ⟨v. δοῖδος⟩ 20 ἄοιμα — τὰ κενηφάλια 22 πάντα 26 ἔχων. ἀόξοος· ἀδιάγλυφος ⟨v. 5692⟩ ἄοπος· 36 Κύπριοι. ἄορος· ἄϋπνος Μηθυμναῖοι ⟨v. ἄωρος et μινυώριος⟩ 37 ἀόριος 40 ἀόρτης· ξιφιστής ⟨ad ἀορτὴρ⟩ ὑ. Μ. ἄγγος ἄγγος δερμάτειον ἱμάτιον 46 πτυσσ| 51 ἀπαοῖδορ· ἐμμελῶς 53 παῦσε (suprascr. αι) 57 ἐντείναντες 64 ἐνδικαστηρίῳ παράδοσις — ἀποσκο (μδ suprascr.) 70 ἀπαιγείρων bis — συκοφαντεῖν — ἔκτισε τῇ ἀ. 71 ἀπαιδεῖν

HES. 11 ἀοιδή (α 159)· ᾠδή. φωνή 13 ἀοιδίαα (κ 227)· αἰδεῖ, ὑμνεῖ 17 ἀοιδούς (Ω 702)· ὁμοίους 21 ἀσκηθής· ὑγιής ⟨v. ἀγκηθής⟩ 25 ἀολλισθῆναι (Ο 588)· συναθροισθῆναι 26 ἀολλόπους (Θ 409)· ταχεῖς πόδας ἔχων 29 ἄορ (Ξ 385)· ξίφος, μάχαιρα 30 ἄορας (ρ 222)· ξίφη, ἀρσενικῶς ⟨cf. Eur. Tro. 831⟩ 31 ἄορι (Φ 179 al.)· τῷ ξίφει 33 ἀόρατον· μὴ θεωρούμενον 35 ἀόρκτους (Ξ 216)· ὁμιλίας 38 ἀορτανυηκές (Ξ 385)· ξίφος ἐκτεταμένον 42 ἀόρων (Ι 327)· γυναικῶν 45 ἄοστον· ἄριστον ⟨λῷστον⟩ 48 (ἄουτον Σ 536)· ἄτρωτον 49 ἀοιρούς· τὰς μακροτάτας πέτρας, οἱ δὲ μεγίστας. ἄλλοι ἀφυλάκτους ⟨ἀόρνους; ἀώρους⟩ 59 ἀπαγγῆ· φανερὸν ποιῶ ⟨v. ἀπογυμνῶ⟩ 61 ἀπαγόρευσις (novicium)· ἀπόφασις 67 ἀπαειρόμενον (Φ 563)· ἀπαίροντα

ἀπαίδευτον (Eur. Cycl. 493)· ἀμαθῆ
ἀπαιδοτρίβητος· ἀγύμναστος [75]
ἀπαιδοίωται (Aeoles)· ἀπηναισχύντηκε. τέτμηται
ἀπαῖξαι· ἀπελθεῖν, ἀποχωρῆσαι [78]
ἀπαιόλη· ἀπάτη. ἀποστέρησις. Αἰσχύλος Περραιβίσιν (fr. 180) [80]
ἀπαιόλημα· ἀποκάθαρμα. ἢ ἀ[πο]πάτημα ἢ ἀποπλάνημα. Σοφοκλῆς (fr. 912)
ἀπαιόλησις μισθοῦ· ἀποστέρησις μισθοῦ, ὡς στεροῦντας τῶν μισθῶν τοὺς ὑπουργοῦντας
ἀπαίρει· ὁδεύει (Aesch. fr. 406 Ar. Eccl. 818), ἀποδημεῖ, ἀναχωρεῖ
ἀπαίροντα[ι]· ἀποδημοῦντα[ι]
ἄπαις (e. c. Soph. fr. 4)· μὴ ἔχων τέκνον [86]
(ἀπαίσιον· δύσφημον)
ἀπαιτίζοντες (β 78)· ἀπαιτοῦντες
ἀπαιώνιστον· δύσφημον. Εὐριπίδης Ἀλκμέωνι (τῷ) διὰ Κορίνθου (fr. 78)
ἀπάκρας μάχη· ἡ ἑνὸς πρὸς ἕνα μάχη. Λάκωνες
ἀπακταίνων· ὁ κινεῖσθαι μὴ δυνάμενος
ἀπάλαμνος (E 597)· ἀσθενής. ἀμήχανος
(ἀπαλασῖξαι· ὀμόσαι. Λάκωνες)
† ἀπαλαύξινα· εἰς αὐτὸν καταστρέφοντα [95]
ἀπαλέξασθαι· ἀποφυλάξασθαι. Σοφοκλῆς Ἱππόνῳ (fr. 282)
ἀπαλεξήσειν (ρ 364)· βοηθήσειν
ἀπαλεξίκακον· † ἀθεράπευτον
ἀπαλθήσεσθαι· ....
ἀπαλθήσεσθον (Θ 405)· δυϊκῶς. ἀποθεραπεύονται, ἢ θεραπεύουσιν [5801—5]
ἀπαλλάξαιμι· ἀποστήσαιμι
† ἀπαλλητόν (v. ἀπόπληκτον)· θαυμαστόν, ἔξαλλον, πολὺ παρηλλαγμένον
ἀπ' ἄλλων (Soph. Philoct. 183)· μόνον [9]
† ἀπαλοβραχέα· ἀπαλοανθῆ ἀπαλῶς θάλλοντα
† ἀπάλιον· θῦμα δελφάκιον
ἀπαλον· ἀνοχὴ ἀπὸ τοῦ παλαίειν
ἀπάλοις (Sapph. fr. 54)· μικροῖς
ἁπαλός· μικρός [15—17]
ἀπαμβρακοῦ· ἀνδρίζου. καρτέρει (v. ἐξαμβρακοῦται)
ἀπαμείρεται (P 2 Hesiod. Th. 801)· ἀφαιρεῖται
ἀπαμήσεται· ἀποθερίσει
ἀπαμῦναι (Herod. IX 90)· ἀποτρέψαι
ἀπαμυνταί· βοηθοί [23]
ἀπαμφιεῖ (Menand. fr. IX p. 171)· ἀπογυμνώσει [25. 26]
ἀπανᾶν· καλεῖν
ἀπανεῖ· καλεῖ (v. βαπαίνει) [29]
ἀπάνεσον· κάλεσον. Λάκωνες [31. 32]
ἀπανηνάμενοι· ἀπαρνησάμενοι
ἀπανθρακίδες (Ar. Ach. 670 ἐπ—)· οἱ πρὸς ὄπτησιν ἐπιτήδειοι ἰχθύες. καὶ πέμματος εἶδος ἀπανθρακίς (ἐπ— Diocl. Caryst. Ath. III 110 B)
ἀπάν(θρωπ)ος· σκληρός. ἀνόητος, ἄφρων. ἀνελεήμων. Σοφοκλῆς (fr. 913) ἀπανί... [36. 37]
ἀπαντλοίην ἄν (Eur. Alc. 365)· ἐπικουφίσαιμι ἄν
ἀπαξιοῖ· οὐκ ἀξιοῖ. ὑπερηφανεύεται
† ἀπαξοί· μοναχοί [41]

COD. 76 ἀπαιναισχύντηκε 88 |ντα bis 89 ἀλλὰ καὶ διὰ ἀκορὶν ἀπαιώσιον· δ. 91 ἀπακτένων 5808 ἄπαλλον 9 ἀπαντλεῖν. ἀπαλοῖξαι· (v. ἀτταλασῖξαι) ὀμόσαι. Λάκωνες. ἀπαλοβραχέα (—κραδέα?) 11 Cf. ἀπόλιον 13 ἀπαλοῖς 22 ἀπαμυντοί 32 Forte πανιζόμενοι· ξαινόμενοι (texti cf. Arist. HA V 19 Theophr. VIII 10, 3)

HES. 75 ἀπαινύμενον (Λ 582)· ἀφαιρο(ύ)μενον 78 ἀπαΐξας (Φ 234)· ἀποχωρήσας 80 ἀπαιολ.῀, παραλογίζεσθαι 86 Ἄπαις (Β 828)· ὄνομα πόλεως 95 ἀπαλαστήσασα (α 252)· σχετλιάσασα 5801 (ἀ)παλεῖν· ἀμελεῖν (v. γαπελεῖν) 2 ἀπαλέντες· ἀμελοῦντες (ἀπαμέλεντες?) 3 ἄλλακες· ἱερῶν κοινωνοί (v. ἀπέλλακες) 4 ἀπάλλαξις (Iones)· ἀπαλλαγή 5 ἀπαλλαξίοντες· ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες (Thuc. I 95 ap. Moer. Att.) 9 ἀπαλλᾶσθαι· ἀπαντλεῖν (ΑΝΙΜΑCΘΑΙ) 15 (ἁπαλός)· τρυφερός; (Deuter. XXVIII 45) 16 ἀπαμείβομαι· ἀνταποκρίνομαι 17 ἀπαμειβόμενος (Α 84)· ἀνταποκρινόμενος 23 ἀπαμφιάσαντες (Philo I p. 608, 37)· ἀποδύσαντες 25 ἄπαν· ὅλον ἅπαντα· ..... 26 ἀπαναίνου· ἀποστρέφου (Iob. V 17 Sirac. IV 4) 29 ἀπανάστασις (Greg. Naz. Or. X p. 175)· ἀποικία 31 ἀπάνευθεν· μακρόθεν, ἄποθεν, προσωτέρω 32 ἀπανιζόμενοι· ξηραινόμενοι 36 ἀπαντίζορα· ἐναντία (ἀντίξοα) 37 ἀπαντινά· ἀνέντροπα. ἐκτετημένα 41 ἅπαξ (μ 22)· ἐπίρρημα ἀριθμητικόν

ἄπαξον· ἀπορρίπισον ⟨ἀπαίθυξον?⟩ [43—50]
ἀπάρας· † σκεψάμενος. ὁρμήσας ⟨Eur. Hel. 1671 al.⟩
(ἀ)παράσσεται· ἀποκατάγνυται [53]
ἀπαράτιλτα· ἀπαράλεκτα [55]
ἀπαράχυτος οἶνος (Galen. vol. XIII p. 721 L)· ᾧ οὐ προστέθειται θάλασσα
ἀπάρβατον· πιστόν
ἀπάργματα· ἀπαρχαί [59]
ἀπαρές (Dorice)· ὑγιές. ἀπήρωτον [61]
ἀπαρθένευτος· ἀκέραιος, καθαρά. Σοφοκλῆς Ἱππόνῳ (fr. 283)
ἀπαρθένευτα· οὐ πρέποντα παρθένοις. Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι (993)
ἀπαρίνη (Theophr. VII 14, 2)· φυτάριόν τι. ἔνιοι δὲ ὀροβάγχην
ἀπαρκῆ· ἁρμόζοντα. αὐτάρκη ⟨v. ἀρτάκης⟩
ἀπαρκίας (Aristot. de mund. IV 13)· οὕτως ἄνεμος
† ἀπαρκτεῖν· ἀποτυχεῖν ⟨v. ἀφακεῖν⟩ [68]
ἀπαρτῆσαι· χωρίσαι, διαστῆσαι
ἀπαρτί· ἀπηρτισμένως. ἀκριβῶς. Αἰσχύλος Ἀθάμαντι (fr. 2)
ἀπάρτια ⟨ἀπαρτία?⟩· τὰ ἔπιπλα
ἀπαρτίαν· μετάβασιν. ἀποσκευήν (Hipponact. fr. 25)
ἀπαρτίζει· τελειοῖ (non Aesch. Sept. 374)
ἀπαρτικός· πρὸς ἄπαρσιν καὶ ἀποδημίαν ἕτοιμος
ἀπαρτιλογία (Herod. Antipho Lysias)· ἀπηρτισμένη ψῆφος
ἀπαρτύειν· ἀποκηρύσσειν. Ταραντῖνοι

ἀπαρτῦναι· τάξαι
ἀπαρυόμενον· ἀφαιρούμενον
ἀπάρχεσθαι· μεταδιδόναι [80—82]
† ἅπας, χαλκή (v. Plat. Cratyl. p. 389 E) λαμπρ ὃ Κρῆτες
† ἀπασιτόν· τὸ δεσμωτήριον
ἀπασκαρίζειν (Aristoph. fr. XVIII p. 1154)· σπαίρειν
ται
† ἀπασσέιον· παμποίκιλον. οἱ δὲ λινοῦν χιτῶνα· οἱ δὲ μαλλωτόν
ἀπαστί· ἀγευστί
(ἀπαστίας· διαγωγῆς ....
ἄπαστος (Τ 346)· ἄγευστος) [90. 91]
ἀπατᾷ· πλανᾷ. φενακίζει
ἀπάτερθεν (Ε 445)· ἄποθεν, ἢ χωρίς
ἀπάτη· ψεῦδος
ἀπατηλόν (Δ 526)· ψευδές. ἀπατητικόν. παραλογιστικόν
ἀπάτητον· τὸ ἀνωμάλως συγκείμενον. παρὰ Δημοκρίτῳ (p. 420 Mull.)
Ἀπατούρια· ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἐπὶ ἡμέρας τέσσαρας, ὧν ἡ πρώτη δόρπεια καλεῖται, ἡ δευτέρα ἀνάρρυσις, ἡ τρίτη κουρεῶτις, ἡ τετάρτη ἔπιβδα
† ἀπατουργόν· κωλυτικόν [99]
ἀπαυγέος· λαμπροῦ, φωτεινοῦ ⟨v. διαυγές⟩
ἀπαυδῶ (Com. Trag.)· ἀπαγορεύω
ἀπαυθαδιάζοντας· μέγα φρονοῦντας [5903]
ἀπαυλεῖσθαι· τὸ μὴ προαυλεῖν κατὰ τρόπον

COD. 54 ἀπαράντινα· ἀπαράλλακτα 57 ἀπαράβατον· ἄπιστον 60 ἀπλήρωτον
ω
62 ἀπαρθίνευτος· ἱππόν 64 ὀροβάκχην 69 .παντῆσαι· χωρῆσαι 70 ἀπαρτιᾶ·
τ'
ἀπαρτ| ἀθαμαν 72 ἀπαρτίας 78 ἀπαρύμενον (cf. ἀπαινύμενον) 81 χς π χς Post 83 legebantur 88. 89 85 ἀπαπαρίζειν· ἐπαίρειν 86 λινὸν 92 ἀπάτα· πλάνα φενάκιζε (Empedocl. 90 Stz.) Cyr. 171 96 ἀπατητόν 97 δορπία — κρουρεῶτις 5900 |αὐγεος —ός —ός

HES. 43 ἀπατάλη· ἀπαντήτρια [ἤγουν ἀπατηλή· ἀπατήτρια] ἀλαζών, (v. Themist. p. 251 a) ἢ μαντευόμενος 44 † ἀπαράγκλητος· ἀσύγκλητος. ἀνόμοιος ⟨ad novicium ἀπαράβλητος⟩ 45 ἀπαραίτητον (Sirac. XVI 4)· ἄψευστον ⟨κτον⟩, ὃ οὐ δύναταί τις παραιτήσασθαι 46 ἀπαράλλακτον· ἀναλλοιωτόν (sic) 47 ἀπαραλλάκτῳ· ὁμοίῳ [κατὰ μηδὲν παραλλάσσον 48 ἀπάραξεν (Π 116)· ἀπέτεμεν 49 ἀπαρεμποδίστως (sic)· ἀνεμποδίστως 50 ἀπαραποιήτως· ἀπλάστως 53 ἀπαράσιμον· ἀσινέστατον. ἀπαραχάρακτον. ἀπαραλόγιστον, ἀψευδές, ἀληθές 55 ἀπάρατον· ἀπευκτόν. ἀπέραντον ⟨ad ἐπάρατον et ad ἀπέρατον⟩ 59 ἀπαρεμφάτως· ἄνευ δηλώσεως [ἢ] προσώπου 61 ἀπαρέσασθαι· εἰς ἀρέσκειαν ἀγαγεῖν 68 ἀπαρθῆναι· ἀρθῆναι Ad 69 πληρῶσαι (Aristot. de gen. an. V 1) Ad 72 τέλος. ἀπαρτισμόν (LXX) 80 ἀπαρχή· προσφορά. ἀφαίρεμα (LXX) 81 ἀπαρχὴ Χριστός (1 Cor. XV 20)· πρῶτος Χριστός 82 ἀπάρχου (Prov. III 9)· τὰς ἀπαρχὰς πρόσφερε 90 ἀπαστεύων· ψευδόμενος ⟨ἀπατεύων⟩ 91 ἀπαστακῶς· ἁμαρτών Ad 94 πλάνη (e Moer. Att. 99 ἀπαύγασμα (Hebr. 1 3)· ἡλίου φέγγος 5903 ἀπ' αὐτόφιν (Λ 44)· ἀπ' αὐτῶν, ἢ ἀπ' αὐτοῦ

ἀπαύλια καὶ ἐπαύλια διχῶς λέγεται ἡμέρα, ἐν ᾗ.......... ἐπαυλίζεται τῷ ἀνδρὶ ἡ νύμφη

ἄπαυλον· ἀπόκοιτον [7—9]

ἀπαφίνιον· Λάκωνες κάρδοπον λιθίνην, ἐν ᾗ † μένουσιν, ἣν κτητϊ καλοῦμεν

ἀπαφίσκειν (λ 217)· ἀπατᾶν. ἀφαιρεῖσθαι

ἀπαφός· ἔποψ τὸ ὄρνεον

ἀπαφούλιστορ· σταφυλῖνος. Λάκωνες ⟨ἀτταφούλιττορ?⟩

ἀπάφω· ἀπατήσω

ἀπέβη· συνέβη (Thuc. IV 39). ἐγένετο (Eur. Med. 1419). (ἀπεβίω, ἀπέθανεν?)

ἀπέβλισεν (Ar. Avv. 498)· ἀπεπίασεν [17—19]

ἀπεγγυαλίζειν· ἀποκαθιστᾶν

ἀπεγένετο (Antipho et Thucyd.)· ἀπέθανεν

ἀπεγνωσμένος· ἀνέλπιστος [23. 24]

ἀπεδίζειν (Clidemus)· ὁμαλίζειν

ἀπεδικάσθη· † κατεδικάσθη

(ἀπεδίσαι· ὁμαλίσαι, ἐδαφίσαι

ἀπεδόεν· ὁμαλόν

ἀπεδόεσσα· ἰσόπεδος, ὁμαλή)

ἄπεδον (Thuc. VII 78)· ὁμαλόν. ἰσόπεδον, ἐπίπεδον [31—34]

ἀπέδρα (Cratin fr. II p. 62?)· ἀπέφυγεν [36—38]

ἀπέθριξεν (Eur. Or. 128)· ἀπέκειρεν. ἀπέκοψεν (Archil. fr. 137) [40]

ἄπει· ἄπιθι, ἄπελθε, βάδιζε [42]

ἀπειθεῖ (Plat. Legg. XII 949 C)· ἀντιλέγει

ἀπειθής· ἀνυπότακτος. ἄπιστος. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν (fr. 46) [45]

ἀπεικάσματα (Plat. Cratyl. 420 C)· ὁμοιώματα (an LXX?)

ἀπεικός· ἄτοπον, οὐ πρέπον

ἀπειλή· ὀργή (an LXX?)

ἀπειλεῖται· ....

ἀπείπατο (Herod. I 205)· ἠρνήσατο [51.52]

ἀπείπαντο (Herod. VI 100)· παρῃτήσαντο. ἀπετάξαντο

ἀπείπεται· ἀποτάσσεται. ἀπαρνεῖται

ἀπειραίη· ἠπειρωτική

ἀπειράκις (Aristot. de Xenoph. 2 p. 975, 26)· πολλάκις. πλειστάκις

ἀπεῖργον· ἐκώλυον

ἀπειρηκότων· ἀπειπαμένων

ἀπειρημένοι· ἀπεγνωσμένοι [60]

† ἀπειρήδιον· πολύ, ἄπειρον πλῆθος ⟨ἀπειρίδιον?⟩ [62—65]

ἀπεῖρξεν (Soph. Ai. 1280)· ἐκώλυσεν

ἄπειρον· πολύ. ἄγευστον. περιφερές (Attici), στρογγύλον, διὰ τὸ μήτε ἀρχὴν μήτε πέρας ἔχειν

ἀπείρονα (δ 510 al.)· πέρας μὴ ἔχοντα ⟨v. ἀπέρονα⟩

ἀπείρονας· ἀπειράτους. Σοφοκλῆς Θυέστῃ (fr. 245)

ἀπείρου· ἀγνώτου. μεγάλου

ἀπείρῳ· πολλῇ [72]

ἀπείρων· μεγάλων, ἀναριθμήτων, πέρας μὴ ἐχόντων [74]

ἄπεισιν· ἀπέρχεται (c. c. Soph. OT. 229). ἀπέθανεν

† ἀπεισουτῆρες· σκόλοπες [77. 78]

ἀπεκαίνυτο (θ 127. 219)· ἐνίκα

COD. 5 ἀπαυλία — ἐπαυλία 6 ἀπαυλόν· ἀπόκοπον 10 καρδαπόν 14 ἀπαφῶ 27 Legebatur infra post 7477 ἀρπεδίσαι — ἐδαφῆσαι et ἀρπεδόεν ἀρπεδόεσσα post ἀρπᾶναι — λατίνους ⟨7474⟩ 32 ἀπέδοσθεν· ἀπεπωλήσατο 40 ἄπειθι 44 |ωτησιν 49 ἀπειληταί· ὀργίλοι Cyr. Dr. Cf. Mein. Com. III 526 54 ἀπάρχεται 61 ἀπειρέσιον Cyr. Dr. 79 ἐνίκα, ἀφαιρεῖται ⟨ad ἀποαίνυται⟩

HES. 7 ἀπαυστίας· ἀπαρσαχύτας 8 ἀπαυτομολήσει (Prov. VI 11)· ἀφ' ἑαυτοῦ ⟨ἧς⟩ ἔλθῃ, παρὰ τὸ μολεῖν, ὅ ἐστιν ἐλθεῖν 9 ἀπ' αὐτομάτου· ἐξαίφνης ⟨v. ἀπὸ ταὐτομάτου⟩ 17 ἀπεβήσατο (A 428)· ἐπορεύθη 18 ἀπέβαισεν· ἀπέασεν 19 ἀπεβίω· ἀπέθανεν ⟨v. ἀπεξεβίω⟩ 23 ἀπεδέξατο (A 95)· ἀπέλαβεν 24 ἀπέδετο (Iud. II 14 III 8)· ἐκδέδωκεν 31 ἄπεδος· ἀνάπαλιν ... ⟨v. ἀνὰ πόδα⟩ 32 ἀπέδοσθεν (Actt. App. V 8)· ἀπημπολήσατε 33 ἀπέδωτο (Iud. II 14 III 8)· ἐκδέδωκεν 34 ἀπέδου (Psalm. XLIII 13)· παρέδου 36 ἀπέεργεν (Ω 238 Greg. Naz. Arc. VII 107· ἀπεκώλυσεν 37 ἀπέησει (τ 169)· ἄπεστη 38 ἀπέειπεν (I 431)· ἀπηρνήσατο. ἀπεῖπεν 40 ἀπεέργει· ἀπείργει, κωλύει 42 ἀπ[ε]ίης γῆς (A 270)· τῆς πολὺ ἀφεστώσης γῆς 45 ἀπ[ε]ίθησεν (B 441)· οὐκ ἐπείσθη 51 ἀπεῖπεν· ἠρνήσατο 52 ἀπειπάμεθα (II Cor. IV 2)· ἀπερριψάμεθα (non Herod. IX 7) 60 ἀπεγνωκότες· ἀπηγορευμένοι 62 ἀπειρ....· ἄπειρα τῷ πλήθει, πολλά. ἐν δ' αἶγαις ἀπειρέσιαι (ι 118) 63 ἀπείρρητον· ἄρρητον, ἀνεκλάλητον ⟨v. ἄειρον, ἀνείρητον⟩ 64 ἀπείρητος (β 170)· ἄπειρος 65 ἀπείρηται· ἀπηγόρευται 72 ἀπειρομένων· ἀποφευγόντων 74 ἀπειροπλάσιον· πολυπλάσιον 77 ἀπεῖτε· ἀπέλθατε (Herod. VI 97 Thuc. II 46) 78 ἀπεκάκι⟨η⟩σεν (Ierem. XV 9)· ἐσιάνθη

ἀπέκαμον· ἠτόνησαν
ἀπεκέλλερεν (Tarentini?)· ἀπέκλεψεν ⟨v. ἀκελλεά⟩
ἀπεκέντησαν τὴν ἀλήθειαν· οἷον ἐδείχθη, ὁποῖον ἦν τῷ πράγματι
ἀπέκιξαν (Ar. Ach. 869)· ἀποπεσεῖν φυσῶντες ἐποίησαν
ἀπεκομίσθη· ἀπηνέχθη
† ἀπεκτον· τοῦ τέκοντος ἐγένετο
ἀπεκορύφου (Herod. V 73)· εἰς κορυφὴν [τὸ τέλος] ἦγεν
ἀπεκόσμεον (η 232)· ἀπετίθουν, ἀπετίθεντο
ἀπέκτητον· ἄκαρτον, ἀπόκιστον
ἀπεκυπάρωσεν· ἀπέκτεινεν ⟨v. ἀποκυπαρῶσαι⟩
ἀπεκωλύθη· ἀπεχωρίσθη
(ἀπελάπη vid. ἀπελέπη)
ἀπελασία· διωγμός [93]
ἀπέλεθρον (Ε 245)· ἀμέτρητον. Πλέθρον γὰρ εἶδος μέτρου [95. 96]
ἀπέλεξα· ἀπεῖπον. ἀπηγόρευσα
ἀπελέπη (imo ἀπελάπη)· ἀπελεπίσθη
ἀπέληκα· ἀπέρρωγα. Κύπριοι [6000]
ἀπελήκησεν· τοῖς δακτύλοις ἐψόφησεν
ἀπελλάζειν (Oracul. ap. Plut. Lyc. VI)· ἐκκλησιάζειν. Λάκωνες ⟨v. ἀππαλλάζειν⟩
ἀπέλλαι· σηκοί. ἐκκλησίαι (Lacones). ἀρχαιρεσίαι
(ἀπέλλακας· ἱερῶν κοινωνούς; vid. ἀπάλλακες;)
ἀπέλλειν (Aeoles)· ἀποκλείειν [6. 7]
† ἀπελιγκόμην (Cretes?)· ἀπερριπτούμην
ἀπελλόν· αἴγειρος, ὅ ἐστι εἶδος δένδρου [10]
ἀπελυμαίνοντο (Α 314)· ἀπεκαθαίροντο, ἀφηγνίζοντο [12—14]
ἀπεμέσω· ἐμετιῶ
ἀπεμορξάμην (Ar. Ach. 706)· ἐδάκρυσα [17—19]
ἀπεμπολήν. ἀπαλλαγήν. πρᾶσιν. ἐμπορίαν
ἀπεμπολήσας· πωλήσας. πεπρακώς. πραγματευόμενος [22]
ἀπεμυθεόμην· ἀπηγόρευον·
πόλλ' ἀπεμυθεόμην (Ι 109)
γράφεται δὲ καὶ ἐπεμυθεόμην, ὅ ἐστι † ἐπέλεγον, καὶ συνεβούλευον
(ἀπεμύλλαινεν· ἐξηυτέλιζεν; v. 6219)
ἀπεμφαίνοντα· ἀπεοικότα. ἐκ τοῦ μὴ ἐμφαίνειν τὸ ὅμοιον [26]
ἀπενάσθη (Eur. IT. 175?)· ἀπῳκίσθη
ἀπενάσσατο (Β 629)· ἀπῴκησεν [29—32]
ἀπενεγκεῖν γραφήν· τὸ γράψασθαι δίκην [34]
ἀπενήσω· ἀπέβαλες. Εὐριπίδης Αὔγῃ (fr. 281) [36]
ἀπενιαυτισμός· ἡ εἰς ἐνιαυτὸν φυγὴ τοῖς φόνον δράσασιν
ἀπενθέα (Bacchyl. fr. 19, 2)· ἀπενθῆ
ἀπεννέπῃ (Eur. Phoen. 1657)· ἀπαγορεύσῃ
ἀπενώτισαν· ἀπέστρεψαν τὰ νῶτα. Σοφοκλῆς Φινεῖ (fr. 642)
† ἀπεξέβαι· τὸ ἀποπατεῖν. Κρῆτες ⟨ad ἀποσκευή⟩
ἀπεξεβίω· ἀπέθανεν ⟨v. ἀπεβίω⟩
ἀπεξενωμένη· ἀλλοτρία [44]
ἀπεξινησάμην (Iones)· ἀπεξεφόρησα. ἢ ἐξεκένωσα. ἢ ἀπεθέμην
ἀπεοίκασιν· † ἀνομοιοῦσιν

COD. (81 Ad ὀκέλλειν· βλέπειν?) 83 ἀπέκειξαν 88 ἀπόκροτον 90 Ordo gl. ἀπεκωλύθη. ἀπελάζειν. ἀπελασία 6001 ἀπελέκησεν· ἀπεδήμησεν ⟨l. ἀπήμησεν ex ε 244 πάντα, πελέκκησεν⟩ καὶ … ἐψόφησεν. ἀπελλαί, — ἀρχιερεσίαι. ἀπέλλειν 9 δένδρου. ἀπελλακὰς κτλ. ἀπελύκησεν 15 ματαίω 20 ἐμπορίας 21 ἀπεμπωλήσας 23 ἀμυθεόμην — γὰρ δὲ καὶ ἐπιεθεόμην (ν.˘.) 33 ἀπενέγκειν 35 αὐγή 40 φι 43 |ομένη 45 ἀπεξηκησάμην

HES. 93 ἀπελαιθρόνην (Ε 245)· τὴν δύναμιν τὴν ἀμέτρητον 95 ἀπελεθρόνηνα (Ε 245)· τὴν δύναμιν τὴν ἄμετρον 96 ἀπεληλαμένοι· διωχθέντες 6000 ἀπέλαστον· ἀπρόσιτον 6 ἀπελεύθερος (I Cor. VII 22)· ἐκ δούλου ἐλεύθερος 7 ἀπελεύσῃ (Genes. XV 15)· ἀπέρχῃ ⟨v. Comic. V p. XXXVII⟩ 10 ἀπελύκησεν (Δ 522, non Aesch. Ag. 1410)· ἀπέτεμεν ⟨v. ἄχρης ἀπελύησαν⟩ 12 ἀπέλυσεν (Ω 115)· ἀπελύτρωσεν 13 ἀπελύωσεν (Δ 522)· ἀπέτεμεν, ἀπέκοψεν ⟨an ἀπέλουσεν?⟩ 14 ἀπεμάσσετο (υ 429)· καθήψατο. ἀπῴκησεν (Β 629) 17 ἀπεμόρξατο (Β 269)· ἀπεψήσατο 18 ἀπεμόργνυ (Ε 798)· [ἀπέμεσεν· ἐξέρασεν] 19 ἀπ|εμπω|λεῖ ⟨πολᾷ?⟩· πιπράσκει 22 ἀπεμπωλῆσαι (Greg. Naz. I p. 54 B)· τὸ ἐπὶ κέρδος ἀποδόσθω ⟨sic⟩ τι 26 ἀπέναντι (Iosu. XI 2)· κατὰ ἀνατολὰς νότου 29 ἀπενεγκάμενος (II Macc. V 21)· κτησάμενος 30 ἀπενδονικῶς· φυγών ⟨ἀπενιαυτικῶς?⟩ 31 ἀπενέγκασθαι (Ezech. XXXVIII 13)· λαβεῖν 32 ἀπένεικας (Ξ 255)· ἀπήνεγκας 34 ἀπένειμεν (Deuter. IV 19)· ἀπεκλήρωσεν 36 ἀπενήνατο (Ps. LXXVI 3)· ἀπεῖπεν, ἀπηρνήσατο 44 ἀπεξεσμένον (Greg. Naz.)· ἐκτετορνευμένον. ἠκριβωμένον

ἀπεοικώς· ἀνόμοιος [48]
ἀπέπαντος· ὁ μὴ παλαιούμενος
†ἀπεποριάνεν (cf. Hippocr. III p. 669)· ἀπεχλωρίασεν
ἀπεπ...μην· ἀπεχώρησα. ἀπεπήδησα
ἀπέπρησεν (Archil. fr. 121)· ἀπεδάκρυσεν. ἀπεφύσησεν. ἀπεμάρ(αν)εν
ἀπέπτυσε λόγους· ἀπεμυσάξατο τοὺς λόγους, ἀντὶ τοῦ ἀπεστράφη. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ (fr. 613)
ἅπερ (Xen. Hell. VI 1, 4)· καθάπερ [55. 56]
ἀπέραντον· μέγαν. ἀτελείωτον. ἐκ τοῦ πέρας μὴ ἔχειν [58]
ἀπέρατοι (Atticum)· ἀόριστοι....τέλος μὴ ἔχειν [60]
ἀπεργός· ἀργός
(ἀπερείσια (Π 178)· ἄπειρα τῷ πλήθει, πολλά)
ἀπερημάσαι· ἀποικῆσαι
†ἀπεριόριστος· ὁ μὴ καθαρῶς ἐπιφωνῶν ⟨ος ἀπὸ φόνων⟩. ͵Περ....ίζειν ⟨v. περιστίαρχος⟩ γὰρ τὸ περικαθαίρειν ἔλεγον
ἀπεριλάλητον (Ar. Rann. 839)· ἀνεξαπάτητον. ἀφελῆ [66—69]
ἀπεριέργως· ἀπερισκεπάστως. ἀπολυπραγμονήτως [71. 72]
ἀπερίληπτος· ἀκατάσχετος [74—76]
ἀπεριμερίμνως (Aristoph. Nubb. 136)· ἀμερίμνως [78]
ἀπερεισαμένοις· στηριχθεῖσιν
ἀπερείσεται· στηρίξεται [81]
ἀπερισκέπτως (Thuc. IV 10. VI 57, 3)· ἀ..πινοήτως, (ἀβουλήτως) [83. 84]
ἄπερρε (Ar. Nubb. 783)· ἀποφθείρου. πορεύου μετὰ φθορᾶς
ἀπέρρηκται· τέτμηται
ἀπερρήσεις (Cratin. fr. VI p. 89)· ἀπελεύσῃ, ἀποφθαρήσῃ ⟨v. ἀπορραίσει⟩
ἀπερρίγασι (β 52)· πεφρίκασιν [89]
ἀπερύκειν· κατέχειν. κωλύειν. ἀποδιώκειν
ἀπερύκοι (Δ 542)· κωλύοι
ἀπερωεύς (Θ 361)· κωλυτής. Ἐρωεῖ(ν) γάρ ἐστι τὸ ὁρμᾶν
ἀπερωπός (Aesch. Cho. 600, Anacr. fr. LXXVII)· ἀπάνθρωπος ⟨v. 460. 61⟩
ἀπερώπως· θαυμαστῶς. ἀδοκήτως ⟨—ωπῶς?⟩ [95. 96]
ἀπέσβη (Eur. fr. CXXVII Matth.)· ἐσβέσθη
ἀπεσείσατο (Callimach. fr. CCXLV, Herod. VII 88)· ἀπεβάλλετο
ἄπεσθαι (Elei?)· ἀκολουθῆσαι
ἀπεσίμωσεν· ὕψωσεν, πρὸς μετέωρον ἀνήγαγεν. Σίμαι γὰρ αἱ μετέωροι προσαναβάσεις [6101]
ἀπεσκευάζετο· ἀκύρους ἐποίει ⟨inf. ἀποσκ.⟩
ἀπεσκευασάμην· ἀπέρριψα, ἀπεδοκίμασα
ἀπεσκῆ·
τόξ' ἀπεσκῆ.
ἔνιοι δὲ γυμνὰ θήκης τόξα. Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ (fr. 563)
ἀπέσκλη· ἀπέθανεν ⟨v. ἀποσκλαίη⟩
ἀπεσκληκώς· ἀναισθήτως ἔχων
ἀπεσκόλυπτεν (Archiloch. fr. 123)· ἀπέσκεπε τὸ δέρμα. ὅθεν καὶ σκολοδέψης
ἀπεσκοράκιστο· καταπεφρόνητο
†ἀπεσκόραξεν· ἀπεσύρατο
ἀπεσκοτωμένα (Aristoph. fr. CXXXII p. 1205)· ἐσκιαγραφημένα. τὰς γὰρ χρίσεις σκότους καλοῦσιν οἱ ζωγράφοι
ἀπεσκύθισται· κέκαρται
ἀπέσοιξεν· ἀπέσωσεν. Λάκωνες
†ἀπεσουτήρ· ἀπεσώθη. Λάκωνες ⟨v. σοῦται⟩

COD. 47 ἀνομοίως 49 ἀπεπανότος 52 ἀπέμαρεν 53 ἀπεμύξατο 63 ἀπφκῆσαι 82 |σκήπτως 87 ἀπερρήσει, ἀπελεύσει, ἀποφθαρεῖ 90 ἀπερικεῖν 91 ἀπερ.-κοῖ· κωλύ.. 6100 πρὸς ἀν| 4 ἀπέσκη· τόξον ἀπέσκη — θήκαις — τρώλω 7 ἀπεσκέπτετο — σκολοδέτης 9 ἀπεσκόραζεν 10 |τόμενα 11 ἀπεσκύψισται· κεκάθαρται 12 ἀπεσίωσ.. 13 Λάκωνες [6123] ἀπεσποδικώτων

HES. 48 ἀπεόντος (Ζ 362)· ἀπόντος 55 ἀπεράντοις (I Timoth. I 4)· ἀπείροις 56 ἀπειπέμεν (α 91)· ἀπειπεῖν. ἀπαγορεῦσαι 58 ἀπέργαθεν (Φ 599 φ 221)· ἀπώλεσεν 60 ἅπερ ἐστίν· ἅ τινά ἐστιν 66 ἀπερίβλεπτον· ἀπερινόητον ⟨v. 6071⟩ 67 ἀπερίγασεν· ἀπεφθάρη ⟨v. 6087. 88⟩ 68 ἀπερίγραπτον (Philo I p. 187, 42)· ἀπεριόριστον ⟨ἀπερινόητον cod.⟩ 69 ἀπερίγραφος (scr. eccl.)· ἀπερινόητος. ἀνίκητος ⟨ἀνέφικτος?⟩ 71 ἀπερινόητον· ἀπερίβλεπτον ⟨v. 6066⟩ 72 ἀπερεισαμένοις· στηριχθεῖσιν 74 ἀπερισκέπτως· ἀβουλήτως. ἀπρονοήτως ⟨vid. 6082⟩ 75 ἀπερισπάστως (I Cor. VII 35)· ἀμερίμνως, ἀφροντίστως. ἡσύχως 76 ἀπερίστατον· μωρόν (Hebr. XII 1). ἀφορμὰς μὴ ἔχον 78 ἀπερίσατο· ἀπετειναξατο ⟨v. ἀπηρείσατο⟩ 81 ἀπερείσια (Π 178)· πολλά. ἄπειρα 83 ἀπερίτρεπτον (Ps. CXXIV 1 Symm.)· τὸ μὴ περιτρεπόμενον. ἤγουν τὸ μὴ καταστρεφόμενον 84 ἀπέρονα· πέρας μὴ ἔχοντα 89 ἀπερρώεντο (υ 107)· ἐρρωμένως ἦλουν 95 ἀπερωήσειας (Π 723)· ἀποχωρήσειας 96 ἀπέσαξεν (Genes. XXIV 32)· ἔστρωσεν ⟨ad ἐπέσαξεν⟩. ἀπέ(σ)τρωσεν 6101 ἀπέσεισεν· ἀπεώσατο. ἀπέρριψεν ⟨vid. 6187⟩

ἀπεσποδικότων· φλεγομένων ἐν τῇ τέφρᾳ [15]

ἀπεσποδῆσθαι· ἀπερρῖφθαι. ἀποθανεῖν

ἀπεσσία· ἄνεσις (ad ἀπεσία). καὶ ἀπέδρα, ἀπηλλάγη. ἠφανίσθη (Xen. Hell. I 1, 23)

ἀπεσταύρωσαν· ἀπέφραξαν ξύλοις [19. 20]

ἀπεστλεγγισμένον· ἀπεξυσμένον. (Στ)λεγγὶς γὰρ ἡ ξύστρα [22]

(ἀπεστύπαζον (Archiloch. fr. 126)· ξύλοις ἀπεδίωκον)

ἀπεστύς· ἀποχώρησις [25]

ἀπέστω (Callim. fr. CCCXL)· † ἀγνοία. ἢ ἀπείη. ἢ μὴ γένοιτο

ἀπεσφακέλισεν· ἐσάπη. Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν (fr. XXII) ἢ ἀντὶ τοῦ προσεσπάσθη. ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν. οἱ δὲ ἰατροὶ τὴν ἐκ τῆς σήψεως μελανίαν

ἀπέσφηλεν· ἀποτυχεῖν ἐποίησεν

ἀπεσφραγίσθαι· ἀποκεκλεῖσθαι

† ἀπέσχας· ἀπεσχάσας

ἀπ' ἐσχαρόφιν (η 169)· ἄποθεν τῆς ἐσχάρας

ἀπεσχεδιάζετο· ἀσκέπτως ἐγένετο

ἀπεσχεδιάζετο· ἡτοιμάζετο

ἀπεσχοινισμένος (Demosth. 778, 16)· [ὡς] διεστηκώς, διεζευγμένως, ἀποκεκλεισμένος (ο written above διεζευγμένως)

ἀπετείχιζον (Thuc. VII 78)· ἀπεχώριζον [36]

ἀπετέλουν· ἀπεπλήρουν [38—41]

ἀπετράπημεν· ἀπεφύγομεν

(ἀπετύλουν· ἀπέσυρον. ἀπεγύμνουν τὸ αἰδοῖον; Pherecr. fr. LXXI p. 356)

ἀπετυμπάνισαν· ξύλῳ ἀνῃρήκασιν [45—48]

ἀπευθῦναι· κολάσαι

ἀπευθύνει (Eur. Bacch. 884)· κολάζει

ἀπευκταίοις· ἀχρησίμοις

ἀπευκτόν· μισητόν (Aesch. Suppl. 790). τὸ μὴ εὐχῆς ἄξιον [53]

ἄπευστος· ἀνήκοος

ἀπευτελεῖσθαι· ἀπάρξασθαι

ἀπεύχεται· ἀρᾶται

ἀπέφατο· ἀπέθανεν (πέφατο?)

ἀπέφατο· ἀπείπατο. ἀπεφήνατο

ἀπέφησεν (Menand. fr. CCCCXVII)· ἠρνήσατο

ἀπεφθαρμένον· ἀποθνήσκοντα

ἀπέφθιθεν (ε 110)· ἀπεφθάρησαν

ἀπέφρησαν· ἀφῆκαν. Κρατῖνος Θρᾴσσαις (fr. XI p. 66)

ἀπέφρυσεν (Thessali)· ἀπέξεσεν. ἀπέβαλεν

ἀπέχεσθαι· φεύγειν [65—67]

ἀπέχθεια· ἔχθρα. μῖσος

ἀπεχθέος· ἐχθροποιοῦ [70]

ἀπεχθής (Callim. Cer. 117)· ἐχθρός [72. 73]

ἀπέχθομαι (epici recentiores)· μισοῦμαι

ἀπεχθῶς (Demosth. 61, 25)· ἐχθρωδῶς [76]

ἀπεχοιρίασεν· ἀπεσκίρτησεν. οἱ δὲ ἀπὸ τῶν χοίρων † ἀπέπληξεν

ἀπέχρα (η Plat. Phaedr. 275 B)· ἤρκει [79]

ἀπεχρήσαντο (Aristoph. fr. III p. 1098)· ἀπέκτειναν

ἀπέψα (Eur. I. T. 311)· ἀπέμασ(σ)εν

(ἀπεψήφισται· ἀποδεδοκίμασται)

ἀπεψύχη· ἀπεπνευματίσθη. Αἰσχύλος Κερκυόνι Σατυρικῷ (fr. 99) [84—86]

COD. 21 |γυσμένον — ξύστρα Post 22 legebatur 6143 23 ἀπεσούπαζον ⟨6113⟩ 26 ἀπεῖν 27 ὁλκασιν. οἱ δὲ — ὄψεως. μελανίαν. ἢ ἀντὶ — ἐφνιδίως 31 ἀπεσχαρόφην 33 ἀπεσχηδιάζετο· ἔτ. 36 ἀπήρτησεν 43 ἀπεστυλουν ⟨v. 6121⟩ 60 ἀπέφθιτον 61 κρατῖνοι-
-ες
θρασυ ⟨cf. ἐπέφησαν⟩ 62 ἀπέξεσεν ⟨v. Meinek. Callim. p. 15⟩ 67 μῖσος [6252] ἀπεχθαῖος
ξ οι ει
75 |θρῶς 77 ἀπεχει| — χοίρων 82 Vide ἀποξίφισται 83 |ύχει — κερκυόνησατυρικῶ

HES. 15 ἀπεσπάδαντο· ἀπέστησαν 19 ἀπέστη (Γ 33. Actt. Ap. XII 10)· ἐχωρίσθη 20 ἀπέστηλεν (μ 143)· ἀπῆλθεν 22 ἄπεστιν (Iob. VI 13)· ἀπέχει 25 ἀπεστυφέλιξεν· ἀπέρριψεν. [ἀπέσφηλεν]. ἀπέκρουσεν. ἀποδιέσεισεν (Π 703). ἐδίωξεν (Σ 158) 36 ἀπετέλεσεν· ἀπήρτισεν (Moer. Att.) 38 ἀπετίνυυον (Psalm. LXVIII 5)· ἀπεδίδουν 39 ἀπετίν[ν]υτο (Π 398)· ἀπελάμβανεν 40 ἀπέτισεν (γ 195)· ἀπέδωκεν 41 ἀποτμίγουσι χαράδραι (Π 390)· ἀποτέμωσιν αἱ ὑδρορροαί 45 ἀπευθανατίζειν (II Macc. VI 28)· ..ἀποθνήσκειν 46 ἀπευήκασιν· ἐξηρημέναι εἰσίν ⟨v. 6215⟩ 47 ἀπευθής (γ 184)· οὐδὲν ἀκούσας 48 ἄπευτος· ἀνήκοος. ἢ ἀπαθὴς ὢν παντὸς κακοῦ 53 ἀπεύδα· ἀπη-
οι
γόρευσεν ⟨v. 6243⟩ 65 ἀπέχεχρ (Ω 19)· ἀπέχεσθαι ἐποίει τοῦ χρωτός 66 ἀπέχη· λάβης ⟨ἀνέλῃ⟩ 67 ἄπεχε (Ω 19)· ἐκώλυε 70 ἀπεχθαίρων (Greg. Naz.)· μισῶν 72 (ἀ)πέχθετο (Z 200)· ἐμισεῖτο ⟨v. ἀπήχθετο⟩ 73 ἀπεχθήρω (Γ 415)· μισήσω 76 ἀπέχω· πόρρω εἰμί 79 (ἀ)πέχρησεν· ἤρκεσεν 84 ἀπεψύχοντο (Λ 621)· ἐξηραίνον(το) ἀνέλω ⟨—μφ⟩ 85 ἀπεώρητον· ἀμετεώριστον 86 ἀπεωρούμενον· κρεμάμενον

ἀπεώσατο· ἀπεσείσατο. κατεβάλετο
ἀπέωσται· ἀπωθεῖτο [89. 90]
ἀπηβηκώς (Iones)· τὴν ἀκμὴν παρελθών [92. 93]
ἀπηγμένων· κρατηθέντων. ἀποφερομένων
ἀπηγορευμένα· ἄνομα [96]
ἀπηγορευ[ὑ]μένος· ἀποβεβλημένος
ἀπηγόρημα (Plat. Legg. VI p. 765 B)· ἀπολόγημα
ἀπηγορήσομαι· ἀπολογήσομαι [6200]
ἀπηγκωνισμένος· ἐν σχήματι τὸν ἀγκῶνα ἀποτεταχώς
ἀπηδέσθη (Plat. com. fr. V p. 662· ἀπεβρώθη
ἀπειδέχθετο)· ἄμορφος ἐγένετο ⟨v. Cyr. 11⟩
ἀπηθάλωσεν· ἐξεπύρωσεν. ἢ ἀπέσβεσεν
† ἀπήκει· ἀπέχει ⟨ἀνήκει· ἀν—?⟩. ἢ εἰς ὀξὺ συνάγει ⟨ἀνάγει?⟩
† ἀπηκολλύρισεν· ἐν τῷ παραβεβλῆσθαι ἀπέστροφε. Λάκωνες
ἀπήκοοι· οἱ μὴ ὑπήκοοι [8]
ἀπηλλάξει· ἀπηλ(λ)αγμένος ἔσῃ [10. 11]
ἀπηλεγέως (α 373 al.)· ἀπολελεγμένως. ἀποτόμως. κεκριμένως
ἀπηλοίησεν (Δ 522)· ἀπηλό(η)σεν. ἀπέκοψεν [14]
ἀπήμαντος (Hesiod. Th. 955)· ἀβλαβής. Πῆμα γὰρ ἡ βλάβη [16]
ἀπήμησαν· ἀπεθέρισαν [18]
ἀπή[μ]πλακον (Soph. Tr. 1139)· ἀπέτυχον
ἀπήμων (Λ 415)· ἀβλαβής. ἀπήμαντος. ἀναμάρτητος [21]
ἀπηνές (Ar. Nub. 970 al.)· σκληρόν. ὠμόν [23]
† ἀπηνεμούθη· ὑπ' ἀνέμου ἔπεσεν
ἀπηνέστερον· ἀ(πο)τομώτερον [26]

ἀπήνη (Ω 590 ζ 78)· ἅμαξα. οἱ δὲ ζεῦγος ἡμιόνων
ἀπηνής· σκληρός. ὠμός. χαλεπός. κακός (Hom. alii)
ἀπηξίωσεν· ἀπέβαλεν [30]
ἀπήορα· μετέωρα, ὑψηλά
ἀπήορον· ἀπέχον
ἀπῆραν· ὥδευσαν
ἀπηρεῖς (Empedocl. 411 Stz.)· ἀπήρωτοι, οὐ πεπηρωμένοι
ἀπηρείσατο· ἔπηξεν [36]
ἀπῆρκεν· ἀπεδήμηκεν [38]
ἀπηρτημένη· κρεμαμένη
ἀπηρτημένοι (Demosth. 43, 22)· μακρὰν ὄντες
ἀπηρτισμένον (soloecum)· τέλειον
ἀπήτρια (Dores)· ἀκέστρια
(ἀπηύδα (Soph. Ai. 741)· ἀπηγόρευσεν)
ἀπηύδησαν· ἀπέγνωσαν, ἀπηγόρευσαν
(ἀπηυήκασιν· ἐξηραμμέναι εἰσίν)
ἀπηύρα· ἀφήρηκεν (Ζ 17). ἀφεῖλεν (Ι 273)
ἀπηῦρον· ἀφείλαντο. Εὐριπίδης Ἀνδρομάχῃ (1029) [48. 49]
ἀπήχεια· (Lysias, Dinarchus)· δυσοιωνισμός. ἀπέχθεια. μῖσοσ
ἀπηχής· ἀπεχθής
(ἀπηχθάνοντο (Isocr. p. 137)· ἐμισοῦντο)
ἀπήχθετο (Sappho fr. *41)· ἐμισεῖτο
ἀπηχθημένον· ἀπόβλητον
ἀπηχθημένος· μεμισημένος
ἀπηχῶς· σκληρῶς. ἀπεχθῶς
ἀπήωροι (μ 435)· μακροί, καὶ ἐκτεταμένοι
Ἀπιακὸς ἄρτος· ὁ Μεμφιτικός
ἀπιαλεῖς· ἀποπέμψεις
ἀπίαλος· ῥῖγος [61—63]
ἀπίη· ἀλλοδαπή, ἀλλοτρία

COD. 88 ἀποθεῖτο 98 |όρευμα 9 |λάζεις 17 |θέρησεν 19 ἀπέτυχον. ἀπημύλλαινεν ⟨6024⟩· ἐξηυτέλιζεν. ἀπήμων 24 ἀπηνέβήθη ⟨sic⟩ 27 ἡμίονες 29 ἀπέλαβεν 33 ἀπηῦραν 35 ἀπηρήσατο 37 |μησεν (43 Cf. 6153) 44 ἀπηυδόκησαν ⟨ἤκεσαν?⟩ 45 Cf. 6146 46 ἀφῆκεν 48 δειδές 50 ἀχθεία 52 Cf. 6167 ἀπεχθ|

HES. 89 ἀπηνήνατο (Ps. LXXVI 3)· παρῃτήσατο 90 ἀπεωστόν· ἀπόθητον 92 ἀπῆγε, ἐλεῶς· (......... 93 ....)· σκληρός. ἀπηνής. † ἀπήρητος ⟨-ωτος ad ἀπηρής⟩ 96 ἀπηγόρευται (Greg. Naz.)· κεκώλυται 6200 ἀπηγενεές· ἀποτετα[γ]μένοι (ε 253) 8 ἀπῆκτο (Genes. XL 3)· ἀπηνέχθη 10 ἀπηλγηκότες (Ephes. IV 19)· μηκέτι θέλοντες πονεῖν. ἀναίσθητοι γενόμενοι. ἀποκαμόντες 11 ἀπηλγηκώς· ἀναίσθητος, παρὰ τὸ ἄλγος 14 ἀπημάλδυνεν (Greg. Naz. XIII 115 p. 74 Dr.)· ἤμβλυνεν. ἠφάνισεν 16 ἀπήμβροται (Ο 521)· ἀπέτυχεν 18 ἀπήμονα (Ξ 164)· ἀβλαβῆ. ἀπήμαντ.. 21 ἀπηναῖος (Α 340)· ἀπάν(θρωπ)ος. ὠμός 23 ἀπηνέος (Α 340)· σκληροῦ. ὠμοῦ 26 ἀπηνέμοις (Basil. M. I p. 65 C)· μὴ ἔχουσιν ἀνέμοις ἢ ξηρασία. ἢ ἄποθεν ἀνέμων 30 ἀπηοροί (μ 435)· ἀποκρεμεῖς. † ἀπαρτιζόμενοι 36 ἀπῆρεν (Ps. LXXVII 57)· μετέστησεν 38 ἀπήρξατο (II Paral. XXX 24)· ἀπαρχὰς ἔδωκεν 48 ἀπηχές· ψευδές. ἀηδές 49 ἀπηχεστάτων (Cyrill. Alex.)· ἀειδεστάτων 61 ἀπίδω (Philipp II 23)· ἴδω 62 ἄπιτε. ἔλθετε 63 ἀπίει· ἀπέρχεται ⟨ἄπισι Cyr. Dr.⟩

ἀπίης· πολὺ ἀπεχούσης
ἀπίης γαίης (Α 270)· τῆς μακρὰν ἀπεχούσης γῆς
† ἀπίθετο̄· † ἀπεζημιοῦτο
ἀπιθοῦντι· ἀνυποτάκτῳ
ἀπ' ἰκριόφιν (μ 414)· ἀπὸ τοῦ ἰκρίου. λέγεται γὰρ καὶ ἡ τοῦ κυβερνήτου καθέδρα ἰκρίον
ἀπικρόχολον· τὸ οὐκ ἔχον ξανθὴν χολήν
† ἀπικμῶντο· ἀπεψῶντο ⟨v. ἀφικμῶντο et ἀνικμώμενα⟩ [72]
ἀπινύσσων (Ο 10)· ἀπινύτως ἔχων, οὐ σωφρονῶν. Πινὺς γὰρ ἡ σωφροσύνη
(ἀπιξῖνος vid. ἀπυξῖνος et 6571)
ἄπιος· ἡ ὄγχνη καλουμένη. βοτάνη (Theophr. IX 9, 5) [76]
Ἆπις· βασιλεύς, ὡς Αἰγύπτιοι. καὶ ὁ παρ' αὐτοῖς ἆπις
ἀπιστεῖ· ἀπειθεῖ. Σοφοκλῆς Αἰθίοψ(ιν fr. 29)
ἄπιστος· ἀπαράπ(ε)ιστος. ἀπειθής. Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ (fr. 564)
ἄπιχθυς (Aristoph. fr. VI p. 1173)· ὁ μὴ ἐσθίων ἰχθῦν [81]
ἀπλᾶ· εὐθέα [83]
ἀπλαῖ (Demosth. 1267, 23 Strattid. com. fr. IV p. 772)· ὑποδήματος εἶδος (Λακωνικοῦ)
ἀπλάκητον· ἀναμάρτητον. Σοφοκλῆς Τραχινίαις (120)
(ἀπλανῆ
(ἄπλετα)· πολλὰ † Κύπριοι)
ἄπλετον· πολύ, μέγα. ἀμέτρητον, οἷον ἄπλεθρον [89]
ἄπλευρος· ἡ μὴ ἔχουσα βοηθείαν, ἢ πλευρὰν
ἀπλήγιος (Eupol. fr. XXVII[b] p. 518)· ἁπλοῦς
ἀπληγίς (Aristoph. fr. XVIII p. 964 Soph. fr. 704)· σύμμετρος χλαῖνα, οὐ δυναμένη διπλωθῆναι
ἀπλήμων· ἄπληστος
ἀπλῆν· ἀκακούργητον [95]
ἄπλητον (Hesiod. Theog. 315)· ἀπρόσιτον [97]
ἀπλοΐδας (Ω 230)· ἱμάτια μικρά
ἀπλοϊκός· ἁπλοῦς
ἀπλοϊκώτερος· ἁπλούστερος
ἄπλοι (Thuc. Andoc.)· οἱ ⟨αἱ?⟩ μὴ δυνάμενοι ⟨—αι?⟩ πλέειν [6302]
ἁπλοῦν· ἀσύνθετον. ἢ τὸ μὴ πλάγιον
ἄπλυτα· ῥυπαρά
ἄπλυτοι ῥαφανῖδες· οὕτως ἐνοῖ καὶ Εὔπολις Πόλεσι (fr. XLVIII p. 564) ....., ἃς καὶ Θασίας τινὲς ἔλεγον
ἁπλῶς· συντόμως, καθάπαξ [7]
ἀπνίγμου· οὐ πεπνιγμένου· ἀπνίγμου κνώδοντος
ἄπνους (Callim. ep. V 9)· ἄψυχος. νεκρός. ἄφωνος
(ἀπὸ ζ 40)· ἄπωθεν [11]
ἀποαγνεῖς· ἀποκαθαίρεις
† ἀποαιρεῖ· ἀποκαθαίρει. Κύπριοι ⟨ἀποαίνει?⟩ [14. 15]
ἀπόβαθρα· ἀποβατήρια, ἢ κλῖμαξ νεώς. Σοφοκλῆς Μυσοῖς (fr. 378)
ἀποβαίνει· ἐξέρχεται
ἀποβαίνοντες· ἀναβαίνοντες
ἀπὸ βαλβῖδος (Arist. Vespp. 548)· ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας
ἀποβαλεῖν· ἀπολέσαι
ἀπ' ὀβελίσκου ἰχθῦς (Sotad. fr. I 10 p. 587)· οἱ ἀναπεπαρμένοι [22. 23]
ἀπόβλεπ(τ)ον· ἔνδοξον [25]
ἀποβλίσαι· ἀποθλῖψαι
ἀποβλύζων (Ι 491)· ἀναβάλλων. τὸ αὐτὸ

COD. 69 ἀπικρεόφιν 72 [6610] 73 75 EM. 122, 29 77 ἆπις bis 89 Post 89 in codice ordo glossarum est hic: ἀπλῆν ἄπληξ ἄπλητον ἄπλαυτα (leg. ἄπλυτα) ἀπλανῆ· πολλὰ Κύπριοι; ἀπλήμων ἀπλῆτις ἀπλήτιος ἄπλευρος 96 EM. 123, 2 98 |δες |ον |όν ō ō
6301 ἄπλοιοι· οἱ 2 ἀπλους 5 ἔνιοι καὶ οὐ π π 6 ἀπλοὺς 8 ἀπνίγμον, κνώδοντος 10 ἄποθεν 16 ἀποβάθρα, ἀποβατηρία 20 .ποβάλλειν 21 ἀποβελίσκου 26 ἀποβῆσαι

HES. 72 ἀπιλημμένη· κρατήσασα 76 ἀπιόντος (Μ 392)· πορευομένου 81 ἀπιών (Κ 289)· πορευόμενος, ἀπερχόμενος 83 ἄπλαστος (Genes. XXV 27)· ἀληθινός Ad 88: ἢ τὸ μὴ πλεόμενον (ad ἄπλευστον vel ἄπλωτον) 89 ἀπλέητος· ἀπροσπέλαστος 95 ἀπλήξ (Greg. Naz. II p. 12, 731)· ὁ μὴ πεπληγμένος Ad 96: ἀχώρισ(η)τον. μέγα 97 ἄπληστος· ἀχόρταστος 6302 ἁπλοΐς (Agathias AP. V p. 295, 4)· ἱμάτιον μικρόν 7 ἄπνευστος (ε 456)· οὐκ ἀναπνέων κατὰ φύσιν 11 ἀπόαιμαι (Ε 763)· ἀποδιώξω 14 ἀποαίνυμαι (Ν 262)· ἀφαιροῦμαι 15 ἀποαίνυτο (μ 419)· ἀφῃρεῖτο Ad 20: τὰς τρίχας τίλλειν ⟨v. ἀποψάλλειν⟩ 22 ἀποβήσεται (Luc. XXI 13)· γίνεται 23 ἀποβήλου (Δ 591)· ἀπὸ τοῦ οὐδοῦ 25 ἀπόβλητον (Β 361)· ....

καὶ τὸ ἀναφλύων. ἔστι δὲ ἡ λέξις τῶν πεποιημένων [28]
ἀποβουκολήσας· ἀπατήσας. [ἀποστήσας]
ἀποβράσαι· τὸ διαττῆσαι πυροὺς ἢ ἄλευρα † ἀθόνῃ ⟨ὅθεν καὶ?⟩
(ἀ)πόβρασμα· κάχλασμα
ἀποβράσματα· τὰ σκύβαλα τῶν πυρῶν
ἀποβρίξαντες (μ 7)· μετὰ βορὰν ἀπονυστάξαντες
ἀποβρόχθι... (Aristoph. fr. XXXVI p. 1046), κατάπιε
ἀποβώμιος· ἄθεος. καὶ θυσίαι ἀποβώμιοι (Eur. Cycl. 365)· αἱ μὴ ἐν τοῖς βωμοῖς
ἀπόγεμε· ἄφελκε. Κύπριοι ⟨v. ὕγγεμος⟩ [37]
ἀπόγνοια (Thucyd. III 85)· ἀπόγνωσις [39]
ἀπόγνωσις· ἀνελπ(ιστ)ία
ἀπογνώστης· ἀνέλπιστος
ἀπόγονος· υἱός, ἢ ἔγγονος, ἢ συγγενής
ἀπογραφή· ἀρίθμησις (Luc. II 1?). ἢ ἡ γινομένη μήνυσις
ἀπόγυιοι εὐχαί· σιωπώμεναι
ἀπογυιώσῃς (Z 265)· ἀσθενῆ, ἢ χωλὸν ποιήσῃς
ἀπογυμνῶ· φανερὸν ποιῶ
ἀποδαιμονίζει· ἀποκαρτερεῖ ἐν τῷ ἐνθουσιᾶν
ἀποδαρθάνει· ἀποκοιμᾶται
ἀποδάσεται· ἀπομεριεῖ
ἀποδάσμιοι (Herod. I 146)· ἀποδεδασμένοι
ἀποδαστύς· ἀπομερισμός
† ἀπόδατοι· μετοικισθέντες
ἀποδάψαι· ἀποκόψαι (v. δάψαι)
ἀποδεῖν· ἀποδεσμεῖν
ἀπόδειπνος· ἄδειπνος [56]
ἀποδέκται (Comici et oratores)· ἀρχὴ Ἀθήνησι τῶν ἀποδεχομένων τὰ χρήματα [58]
ἀποδέοντες· ἐλλείποντες
ἀποδέουσα· λείπουσα. ὑστεροῦσα. Δεῖ γὰρ τὸ ὑστερεῖν ἀποσημαίνει, ὅτε ῥῆμά ἐστι. τὸ ἐπίρρημα δὲ τὸ χρὴ σημαίνει [61. 62]
ἀπόδεσμος (Aristoph. fr. II 2 p. 1079. 1084)· κόσμιόν τι γυναικεῖον. περικεφάλαιον
(ἀποδεχθέντα· ἀποδοχῆς ἀξιωθέντα) [65. 66]
ἀποδιδράσκων· ἀποφεύγων. δραπετεύων
ἀποδιϊστῶνται· χωρίζονται
ἀποδικεῖν (Xen. Hell. I 7, 10 Antiph. com. vol. III p. 159)· ἀπολογεῖσθαι δίκην
(ἀποδινᾶν vid. ἀπολεῖνα)
ἀποδιοπομπεῖσθαι· ἀποστρέφεσθαι, τὸν ἀποτρόπαιον ἐκπέμπεσθαι μακράν
(ἀ)ποδίωμαι (E 763)· ἀποδιώξω [73]
ἀποδοκιμάζει (Timocl. com. III p. 595)· ἀποβάλλει
ἀποδομένου· πωλήσαντος
ἀποδον· βραδύ ⟨v. ἄπολον⟩. ἢ ἀπαγόρευσις ⟨ἀποχώρησιν?⟩ [77. 78]
ἀπο δόξης (K 324)· ἀπὸ δοξασμοῦ. ἀπὸ ὑπονοίας [80]
ἀποδοῦ· ἀπόδυσον
ἀποδοῦ(ν)· ἀποδοῦναι
ἀποδοχμώσας (ι 372)· πλαγιάσας, ἢ πλατὺς ἀνακλιθείς
ἀπόδραγμα· ἀπομερισμός
ἀποδρέπειν· ἀφαιρεῖν
ἀπόδρομον· ἐλαττούμενον τοῖς δρόμοις. ἢ παλίνδρομον. ἢ μετ' ἐπάνοδον. † Ἀκρισίῳ (Soph. fr. 19)
ἀποδρύφοι (Ψ 187 Ω 21)· ξαίνοι, ἢ ἀποξέσαι
ἀποδρύψωσι (ρ 480)· καταξέσωσι
ἀποδῦ ⟨ὖν?⟩ [90. 91]

COD. 30 διαστῆσαι 31 κοχλ| 33 ἀποβρίξαι — |τας 35 ἀπόβωμος — ἀπόβωμοι 45 |γυνώσεις 49 |ρίζει 50 |δρασμένοι 51 |στης Post 56 legebatur 6364 59 ἀπόδεκτον 61 στέρημα 64 Cf. 6356 79 ἀπὸ ⟨81 ἀπίδουδν Laconice?⟩ 86 ἀχρησίω 87 ξένοι 90 ἀποδυθεῖ

HES. 28 ἀπόβολον (Levit. VII 18)· ἀποβεβλημένον 37 ἀπογενόμενοι (I Petr II 24)· ἀποθανόντες 39 ἀπογνώμων· ἀποβεβληκὼς πάντας τοὺς ...... ὀδόντας, καὶ μὴ ἔχων δι' οὗ γνωσθῇ ⟨λιπογνώμων⟩ 56 ἀποδειροτομήσω (Σ 336)· ἀποτεμῶ τοὺς τραχήλους 58 ἀποδεκτόν (I Timoth. II 3)· ἐπαινετόν 61 ἀποδέει· λείπει 62 ἀποδέων· λείπων 65 ἀπο δὲ χλαῖναν βάλε (B 183)· ἀπέβαλε δὲ τὸ ἱμάτιον 66 ἀποδημεῖ· ἀναχωρεῖ ⟨v. ἀπαίρει⟩ Ad 71: ἀποκαθαίρεσθαι (Plat. Cratyl. p. 396 E al. e Moer. Att.) 73 ἀποδοθῇ· πραθῇ ⟨Cobet. Nov. Lectt. 159⟩ 77 ἀπόδοντο (B 162)· ἀπώλοντο 78 ἀποδόσθαι· πιπράσαι ⟨v. περάσαι⟩ 80 ἀπόδορος (Π 863)· ἀδόρατος βολῆς, ἢ μέγεθος βολῆς διαστήσας 90 ἀπόδυσαι· ἀπόδυθι (Moer. Att.) 91 ἀποδύσοι (ΑΠΟΔΥΘΙ: ΑΠΟΔΥϹΑΙ correctio prioris gl.)

[ἀποδυσπετεῖ· ἀποδύρεται (Nicet. David. ad Greg. p. 65, 7 Dronk.)]

ἀποδυρόμενος· θρηνῶν. πενθῶν [94—99]

ἀπόερσε (Z 348)· ἀπέπνιξε. τουτέστι ποταμοφόρητον ἐποίησεν [6401—4]

ἀποέσαν· ἀπῆσαν

(ἀποζίννυται· ἀποσβέννυται)

ἀπόθεα· ἄθεα, ἐκτὸς θεῶν. Σοφοκλῆς Θυέστῃ (fr. 246) [8—10]

ἀπόθετος κείμενος

ἀποθήσεσθαι· † ἐκτήσεσθαι [13. 14]

ἀποθλίψαντες (Galen. XIV p. 193 L)· ἐκπιάσαντες, ἀποστάξαντες [16]

ἀπόθρεκτα· φευκτά

ἀποθριάζειν (cf. Ar. Ach. 158)· τὸ ἀφαιρεῖν φύλλα συκῆς. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ ὁτιοῦν ἀφαιρεῖν

ἀπόθριξ (Callim. fr. CCCXLI)· ἄνηβος. ἄθριξ [20]

ἀποθύμια (Ξ 261)· ἀπαρέσκοντα τῇ ψυχῇ, ἢ ἐχθρά [22]

ἀποθυρούμενος· ἀποκεκλεισμένος

ἀποθύ(σ)κειν· ἀποτυγχάνειν ⟨v. ἐνθύσκειν⟩

ἀποθύσ(σ)ει· ἀποπνεύσει. ἀποζεύξῃ [26]

ἀποίζειν· ἀπομωκᾶσθαι [28]

ἀποικιστής· κατοικιστής

ἄποινα (A 13)· λύτρα καὶ δῶρα. ἔστι δὲ καὶ ἀντί τινος (ἐ)κτίσματα

ἀποινᾶν· ἀπολυτροῦν (Demosth. 629, 22 Arist. fr. XV 4 p. 1031)

ἄποινον· ἀτιμώρητον. ἢ λύτρον [33]

ἀποίσει· ἀπενέγκῃ

ἀποίσω· ἀποφέρω

ἀποίχεται (δ 109?)· ἀφίσταται

ἄποκα· ἀπόκιστα. οὐ κεκαρμένα [38. 39]

ἄπο καιροῦ (Plat. Theaet. p. 187 E)· ..ἀκαίρως [41—43]

ἀποκατάστασις· τελείωσις

ἀποκαταστῆσαι· τελειῶσαι

† ἀποκεστίλλαι· ἐκδεῖραι ⟨ἄποκ' ἐστῖλαι (Boeotice)· ἐκδεῖραι?⟩ [47]

ἀποκεκλῆσθαι σιτίων (Demosth. 1260, 23)· ἀνορέκτως ἔχειν τροφῆς

† ἀπόκετον· ἀποκομίζων

ἀποκηδήσαντε[ς] (Ψ 413)· ἀφροντίσαντες

† ἀποκήλειν· ἀποδιώκειν ⟨v. ἀποσήχειν⟩

ἀποκήρυκτος (Theopompus)· ὁ ἐπὶ ἁμαρτήμασιν ἐκπεσὼν τῆς πατρῴας οἰκίας (Eratosth.)

ἀποκηρυχθέντα (Plat. Legg. XI p. 929 C)· ἀποβληθέντα

(ἀπόκινος· εἶδος ὀρχήσεως Ar. Eq. 20)

ἀποκλαίω· κλαίω [56. 57]

ἀποκληίσαντες (Herod. I 150)· φυλακίσαντες

ἀπόκλωμα· ἀπολογία ἐπὶ τὸ χεῖρον

ἀποκλωνεῖ· ἀποστρ.φεῖ. Ταραντῖνοι

ἀποκναίει (Demosth. 564, 12)· λυπεῖ. φονεύει. ἀπολλύει. ἀποτρίβει, ἀποκόπτει [62. 63]

COD. 92 Spuria videtur. 83 |ώμενος 6400 ἀποέρσαι 6 Vid. ἄποξίννυται 17 |επτα 32 ἀτιμώτατον 34 ἀπενέγκει ⟨cf. ἐποίσει⟩ 40 ἀποκαιροῦ ⟨v. Phrynich. 27, 12⟩ ⟨44 Spuria? 45 ἀποκαταπτῦσαι: spuria?⟩ 48 |εῖσθαι — ἔχειν 54 Cf. ἀπόκρισις 58 ἀποκλείσαντες 61 φονεύει. ἀποκλάνει. ἀποκάμνει. ἀπολλύει κτλ.

HES. 94 ἀποδώσεται (Prov. XXVIII 21)· πωλήσει 95 ἀποδ' ὀστέ.ν ἄχρις ἄραξεν (Π 324)· ἄχρι τοῦ ὀστοῦ τὴν σάρκα διέκοψεν 96 ἀποέθεν (Z 62)· ἀπὸ † ἄνωθεν ⟨ἀπέωσεν?⟩. ἀπὸ ἑαυτοῦ 97 ἀποεῖπεν (A 515)· ἀπαρνῆσαι 98 ἀπόειπεν (Γ 406)· ἀπόφησον, ἀπαρνῆσαι 99 ἀποέο (E 343)· ἀφ' ἑαυτῆς 6401 ἀποέρσει (Φ 283)· ἀποστερῇ. ἀποπνίξει 2 ἀποέργαθεν (φ 221)· ἐχώριζεν (Greg. Naz. Carm. IV 295) 3 ἀποεργεῖ (Θ 325)· χωρίζει 4 (ἀ)ποέννυταὶ (μ 419)· ἀφαιρεῖταὶ 8 ἄποθεν (barbare)· ἐκτός. ἔξωθεν 9 ἀπόθεσις· ἀπόδοσις ⟨non Hippocr. III p. 61⟩ 10 ἀπόθεστος (ρ 296· οὐκ) ἐπιζήτητος 13 ἀποθησαμένη (Eur. Ion. 875)· ἀποσωρεύσασα ⟨vid. ἀπονη— et ἀποκοπη—⟩ 14 ἀπόθητος· μὴ φιλούμενος ⟨ad ρ 296⟩ 16 ἀπόθου (Ezech. XXI 10)· θές 20 ἀποθρώσκοντα (B 702)· ἀποπηδοῦντα ⟨sic⟩ Ad 21: [ἀπὸ ψυχῆς, ἀπὸ θυμοῦ. ἢ] 22 ἀπὸ θυμοῦ (A 562)· ἄπο ψυχῆς. ἢ ἄποθεν τῆς ψυχῆς Ad 25: ἀποσείσῃ 26 ἀπὸ Ἰδ(α)ίων ὀρέων (Θ 170)· ἀπὸ τῶν τῆς Ἴδης ὀρέων 28 (ἀποικίαν Sapient. XII 7)· ἀποίκησιν. μετανάστασιν 33 ἄποιον (gl. octat.)· ἀνήδονον. ἄνοστον 38 ἀποκαθημένη (c. c. Levit. XX 18)· αἱμορροοῦσα 39 ἀποκεκλισιάων (B 91)· ἀπὸ τῶν σκηνῶν 41 ἀποκαραδοκία (Rom. VIII 19)· προσδοκία. ἀπεκδοχή 42 ἀποκάλυψις· πρόγνωσις, προθεωρία 43 ἀποκαταλλάξαι (Coloss. I 20 Ephes. II 16)· φίλον ποιῆσαι 47 ἀπόκειται (II Tim. IV 8)· ἡτοίμασται 56 ἀποκλήρωσιν (rec.)· τὸ μέρος 57 ἀπόκλεισμα (Ierem. XXXVI 26 Tisch.)· φυλακή(ν) 62 ἀποκναίεις (Menand. fr. X p. 172 Ar. Vesp. 679)· ἀναιρεῖς ⟨Moer. Att.⟩ 63 ἀποκνεῖ· ἀποκάμνει. [βέβαιος, ἀσφαλής ⟨cf. 6641 ἄποπτος⟩] ἢ ἀποσπᾷ. ἀφέλκει τὸν πατέρα ⟨gl. octat.⟩

ἀπόκναισις· ἡ κατὰ βραχὺ ἀναιροῦσα λύπη [65]

ἀποκνησάμενοι (Hippocrates?)· ἀποξύσαντες

ἀπόκνησιν (Thuc. I 99)· ὄκνον. ἀποκάκησιν [68]

ἀποκολοκαύτωσις· †παΐνδοῖς ἡ συνου-
ε
σία. οἱ δὲ π παφλαγόσι τινῶν χριομένων τὰ αἰδοῖα δονεῖν παρέχει

ἀποκομίζεσθαι· ἀποφέρεσθαι

ἀποκοπῆναι· ἐπὶ τῶν ἰχνευόντων λέγεται, ὅταν μὴ εὕρωσιν

† ἀποκοπησαμένη· στερνοκοπησαμένη (Eur. Ion. 875?) ἀποκοψαμένη

ἀποκορεῖν· ἀποψᾶν ἀπὸ τραπέζης

ἀποκορσωσαμέναις· ἀποκειραμέναις· κόρσας γὰρ τρίχας. Αἰσχύλος Ὑψιπύλῃ (fr. 244)

ἀποκ(οτ)ταβίζειν (Xen. Hell. II 3, 56)· τὸ λειπόμενον πόμα τοῦ ποτηρίου ἐκλαταγεῖν οὕτως, ὥστε ψόφον ποιεῖν

ἀποκραιπαλισμός· ....
............· ἀπανθρακισμός ⟨ἐπ —⟩ [78. 79]

ἀποκριθῆναι· χωρισθῆναι [81]

ἀποκρίνου· ἀποφαίνου

ἀπόκρισις (Lysias et Antipho)· ἀπολογία

ἀπόκροτον (Xen. Eq. VII 15)· σκληρόν

ἀποκρούεσθαι (Xen. Hipparch. III 14)· ἀποβάλλεσθαι [86]

α
ἀπόκυνον· μάζα μεμιγμένη φαρμάκῳ, πρὸς ἀναίρεσιν κυνῶν. ἢ εἶδος βοτάνης

ἀποκυπαρῶσαι· ἀποκτεῖναι ⟨v. ἀπεκυπάρωσεν⟩

ἀποκυριάζειν· ἀποκακεῖν. ἀποφεύγειν. ἀποσκιρτᾶν ⟨v. 6177⟩

ἀπολάκημα· ῥάπισμα. ἀπὸ τοῦ ψοφεῖν

ἀπολαχόντες (Herod. V 57 al.)· ἀποκληρώσαντες

† ἀπολΰ, δαίμων ἢ θυσία. ζῶντες ὄμφακες [93]

ἀπολελα(ϊ)σμένον· ἀπολελιθωμένον

ἀπολέγει· † παραγγέλλει

ἀπολέγειν· ἀπολέγεσθαι. ἀπαυδᾶν

ἀπολέγομαι· ἀπαγορεύω

ἀπολέγοντες· ἀπαγορεύοντες ⟨Poll. VI 118⟩

(ἀπολείβοντες· ἀποστάζοντες, ἀποσπένδοντες) [6500]

ἀπολείψεται· ἐάσεται

ἀπόλειψις (Demosth. 868, 17) ἡ ἀπὸ γυναικῶν ἐγκατάλειψις

ἀπολεκτῶν· ἐκλεκτῶν

ἀπολελάγνευται· εἰς λαγνείαν ἀνάλωται

ἀπολελαμμέναι κοιλίαι· παρὰ Ἱπποκράτει (vol. I p. 163 K.)

ἀπολέξας (Thuc. IV 70)· ἐκλεξάμενος

ἀπολέξω· ἐρῶ. δηλώσω

† ἀπολέλασται· ἀπολέλεκται [9]

ἀπολέψομεν· ἀποδεροῦμεν. Λέψαι γὰρ τὸ ἀποδεῖραι [11—13]

ἀπόληρος (?)· ἡ τοῦ θανάτου γραφή. Ταραντῖνοι

ἀπολῆσαι· ἀποπεσεῖν ⟨imo ἀποπαλῆσαι⟩

† ἀπολησθῆναι· ἀποστραφῆναι ⟨ἀπολυγισθῆναι?⟩

ἀπολιβάξαι (Ar. Avv. 1467)· ἀπολεῖψαι. ἐκνοτίσαι. ἄλλοι πορρωτέρω ἀπελθεῖν

ἀπολιγαίνειν (Ar. Ach. 968)· ἀφηδύνειν. (ἀ)ποφθέγγεσθαι. ἢ ὀξέως ἀποτρέχειν ⟨v. λιγαίνει⟩

† ἀπολεῖνα· ἀποστρέφειν. Λάκωνες ⟨ἀποδεινᾶν?⟩

† ἀπόλιον· θαῦμα

COD. 64 μετὰ 66 ἀποκνΰ| 74 ὑψηπούλη 75 ἐκλογεῖν 83 ἀπολογία ἢ εἶδος ὀρχήσεως ⟨vid. ἀπόκινος⟩ 85 ἐπιβάλλεσθαι ⟨92 δαίμονι θυσιάζοντες?⟩ 98 Vide post ἀπόληγε 99 Cf. 6513 6502 Vid. 6509 4 |χνευται· εἰς λαχν 5 |αμέναι, κοιναὶ Post 9 legebatur 6502 10 ἀπολείψομεν· ἀποδέρομεν. λεῖψαι Post 13 ordo hic est: ἀπολείβραξαι. ἀπόληγε ἀπολείβοντες ⟨σ 499⟩ ἀπόληρος ἀπολῆσαι ἀπολησθῆναι 17 Cf. 6513 18 ὀξεται 20 ἀπόλγον· θαῦμα CDr. Cf. ἀπάλιον et Theocr. I 56

HES. 65 ἀποκναισθέντες (Greg. Naz.)· λυπηθέντες 68 ἀπόκνιζε (I Regg. IX 29)· ἀπότιλλε 78 ἀποκρισάμενοι· ἀπολυσάμενοι, ἐπιπλυνάμενοι 79 ἀποκλύσασθαι· ἀποκαθαίρεσθαι (Plat. Phaedr. 243 D, Greg. Naz. I p. 150 A) 81 ἀπόκριμα (II Cor. I 9)· κατάκριμα. ψῆφον 86 ἀποκτᾶσθαι (rec.)· τὸ ἀποβάλλεσθαι 93 ἀπολαύει· τρυφᾷ 6500 ἀπολείπεται (Hebr. IV 9 X 26)· ἀπομένει 9 ἀπολελειψειμέναι (Φ 455)· ἀποκειραμένου· ἀπολελειψειμένου τὰ καλά 11 ἀπόλεμον· ἀπειροπόλεμον ⟨v. B 201⟩ 12 ἀπολέσθαι (Α 117)· ἀποθανεῖν 13 ἀπόληγε (Ν 230)· παύου

ἀπολιταργίσαι (Ar. Nubb. 1253)· ταχέως ἀποδραμεῖν [22—24]

ἀπολιχμήσονται (Φ 123)· ἀπολείξουσιν

ἀπολλωνιάς· ἡ δάφνη ⟨vid. ἀσκληπιάς δυσαρεία, δελία⟩

Ἀπολλωνιεῖς· δῆμος τῆς Ἀττικῆς, φυλῆς (Ἀτταλίδος) [28]

ἀπολογίζεσθαι [30]

ἀπολογισμός· ἀπολογία

ἀπόλογος· ἀπολογισμός [33]

ἀπολοίμιον φανόν (Soph. Naupl. ?)· τὸν ἐπὶ δόλῳ

ἄπολον· ἀστρεφές. βαρύ ⟨v. ἄποδον ?⟩. ἀκίνητον [36]

ἀπολουσέμεν (Φ 455)· κολοβώσειν (Κύπριοι)

(ἀπολούφειν· ἀποτίλλειν)

ἀπολοφύρεσθαι· ἀποδύρεσθαι

ἀπολύγματος· ἀπογύμνωσις. Κύπριοι [41]

ἀπολυμαντῆρα δαιτῶν (ρ 220)· τὸν τὰ δεῖπνα λυμαινόμενον

ἀπολυσάμενος· ἀπολυτρωσάμενος [44—46]

ἀπομαγδαλιάς (Aristoph. Eqq. 413. 414)· στέαρ, ἐν ᾧ τὰς χεῖρας ἀπεμάττοντο ἐν τοῖς δείπνοις. βαλόντες δὲ αὐτὸ τοῖς κυσίν, ἀναλύοντες ἀπὸ τῶν δείπνων

ἀπομάγματα (Soph. fr. 31)· περιθειώματα

ἀπομάκτης (Comicus ?)· περικαθαρτής

ἀπόμακτρα (Aristoph. fr. CXXXII)· ξύλα. τὰς (σ)κυτάλας, ἐν αἷς ἀποψῶσι τὰ μέτρα [51. 52]

ἀπομάττεσθαι ⟨ἄξασθαι?⟩· ἀναλαβεῖν. μιμήσασθαι

ἀπομερμηρίσαι (Ar. Vespp. 5)· ἀπονυστάξαι, ἀποκοιμηθῆναι. Μέρμηρα γὰρ (ἡ εἰς) ὕπνον καταφορὰ (περὶ τὴν ἕω)

ἀπομηνίσει (π 378)· τὴν μῆνιν ἀπαγγελεῖ [56]

ἀπὸ μισθωμάτων (Isocr. Areop. 29)· θυσίας δημοσίας οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον, (ἃς) ἐργολαβοῦντες (ἐτέλουν) [58]

ἀπομνύμενοι· ἀποβάλλοντες δι' ὅρκων

ἀπομόρξατο (ρ 304)· ἀπεψήσατο

ἀπομυξίαι· ἀποκαθαρσίαι

ἀπομύττειν· ἐξαπατᾶν. γοητεύειν [63. 64]

ἀποναρκήσαντες· ὀκνήσαντες

ἀπόνασθαι (cf. Apoll Rh. II 196)· ἀπολαῦσαι. κατατρυφᾶν ⟨ῆσαι Cyr. Dr.⟩

ἀπονέμει (c. c. Plat. Legg. VI p. 750 C)· παρέχει, δίδωσιν [68—70]

ἀπονευρούμενος· τὰ νεῦρα κοπτόμενος ⟨v. ἀπυξῖνος⟩

ἀπονησαμένη (Eur. Ion. 875)· ἀποσωρεύσασα ⟨v. ἀποθη| ἀποκοπή|⟩

† ἀπονήσασθαι· ἀφίξεσθαι. ἀνελεῖν [74—76]

ἀπονίζεσθαι (Hippocr. t. VIII p. 214, 10 L)· ἀπονίπτεσθαι

ἀπονιζόμεναι· † πλυνοῦμαι

ἀπόνιπτρον (Ar. Ach. 616))· ἀπόνιμμα

ἀπόνοιμον· ἀπογύμνωσιν ⟨ἀπολουμόν ?⟩ [81]

ἀπονομή (Dinarch.)· ἀπομερισμός [83—87]

ἀπονοσφισθείς· χωρισθείς, στερηθείς

COD. 21 |γῆσαι 27 δ. φ. τ. Ἀττικῆς 34 δόλῳ. ἀπολοίφειν· ἀποτελεῖν Κύπριοι ἄπολον 37 |μεναι· κολλοβῶσιν. ἀπολοφύρεσθαι Post 46 ἀπολύφειν ἀπολῶ· 47 |δαλία 48 ἀπόγματα 54 ὕπνος κατάφορα 55 |ίειν —μήνησιν |γέλλειν 57 ἀπομισθώματα οὐσίας — ἔργον λαβόντες 59 δὲ 66 cf. 6986

HES. 22 ἃ πολλά· ἅτινα πολλά 23 ἀπολλύει, λυπεῖ, φονεύει ⟨v. ἀποκναίει⟩ 24 ἀπόλλυρε (Rom. XIV 15)· φόνευε εἰς ἀπώλειαν 28 ἀπολογία· πληροφορία 30 ἀπολυμαίνεσθαι 33 ἀπολοιγοναμῦναι (Α 67)· ἀποσοβῆσαι τὸν θάνατον 36 ἀπόλοιτο (Ε 311)· ἀπόλετο 41 ἀπολυμαίνεσθαι (Α 313)· ἀποκαθαίρεσθαι 44 ἀπολύτρωσιν (Hebr. IX 15)· ἀποφυγήν 45 ἀπολῶ (LXX Abdi. 8)· ἀπολέσω. ἀφανίσω 46 ἀπόλωψεν (Ο 129)· ἀπώλετο 51 ἀπομαρξάμενοι (Ψ 739)· ἀπομαξάμενοι 52 ἀποματαιάσαι (recens)· ἐξευτελίσαι 56 ἀπομηνήσας (Β 772)· χωλωθείς 58 ἀπόμοιρα (recens)· μερίς 63 ἀπώμοτον (Eupol. fr. XXV p. 517)· φευκτέον ἀπὸ ὠμότητος 64 ἀπόναιο (Ω 556)· ἐπαύραιο. ὄνοιο 68 ἀπονέεσθαι· ἀποκομίζεσθαι. ἐπανελθεῖν (Β 288) 69 ἀπονένεται· ἀποστρέφεται (ἀπαναίνεται) 70 ἀπονέοντο (Γ 313)· ἀπήρχοντο 74 ἀπονήσεται (Ν 763)· ὄνησιν λήψεται 75 ἀπονημένος (ω 30)· ὄνησιν εἰληφώς 76 ἀπονηστίσασθαι· τὸ ἀπὸ νηστ(ε)ίας ἐπὶ πρώτην ἐλθεῖν 81 ἀπόνοια (Sirac. XXII 16)· ἀπολογισμός 83 Ἀπόλλων· ὁ τῶν Ἑλλήνων θεός. ἐτυμολογεῖται δὲ ὁ μὴ μετὰ πολλῶν (Clem. Alex. Strom. I p. 349 B) συναριθμούμενος 84 ἀπονήνισι· τιμὴν ἀποδοῦναι ⟨ἀποιτῆσαι⟩ 85 ἀπονοστήσει· ἀποκομίσει ⟨ad ἀπαναστήσειν (Herod. VI 133)⟩. ἐπανέλθει, ὑποστρέψει (Α 60) 86 ἀπονοστήσω ἀπονοσφίσωμαι 87 ἀπονοσφίζεσθαι (Cyrill. Al. V 585 B)· χορτάζεσθαι ⟨sic⟩

ἀπον(ο)ούμενοι· οὐ μνημονεύοντες

ἀπ' ὄνου καταπεσών (Ar. Nubb. 1273)· .... ἀπὸ τύμβου πεσών (Ar. Vesp. 1370). καὶ Εὔπολις (fr. inc. LXXX).
ὥσπερ ἀπ' ὄχθου πεσών
οἷον ἀπ' ὄνου

ἀποξανᾶν· κακοπαθεῖν

ἀποξιφίζειν· ὀρχεῖσθαι ποιὰν ὄρχησιν. ὁ γὰρ ξιφισμὸς σχῆμα τῆς ἐμμελ(ε)ίας τραγικῆς ὀρχήσεως [93]

(ἀποπαλῆσαι vide ἀπολῆσαι)

† ἀποπαλώσει (Hippocr. I p. 364 K)· ἀποπαλαιώσει. καὶ ἀποκρούσεται

† ἀπόπαξ· ξύμπαν, ἢ σύμπαν

ἀποπαπταίνουσι (Ξ 101)· περιβλέπουσιν, ὅπως φύγωσιν

ἀποπάρδακα (Com. inc. fr. CIX)· τοῦτο εἴρηται παρὰ τὸ ἀποπαρδεῖν [99—6601]

ἀποπέμποντες· παραιτοῦντες

ἀποπέπεκται· ἀποκέκαρται

ἀποπερανῶ· ἀποπληρώσω, ἀποτελέσω

ἀποπεφάνθαι· ἀποδειχθῆναι

ἀποπεφασμένον (Dinarchus)· ἀπειρημένον

ἀποπεφασμένως (Demosth. 1367, 27)· φανερῶς

ἀποπεφοίτηκεν· ἀπῆλθεν, ἀπεδήμει

ἀποπεφυκέναι· ἀλλοτρίας φύσεως εἶναι

† ἀποπηλώσειν· ἀποπηδώσειν

ἀ(πο)πινοῦται· ἀπορυποῦται· πίνος γὰρ ὁ ῥύπος [11]

ἀποπλά(γ)ξαντες· ἀποπλανήσαντες [13]

ἀπόπλανοι· κακοί. γόητες

ἀπόπληκτον· θαυμαστόν. ἀναίσθητον [16]

ἀποπλήκτῳ ποδί· μανιώδει. Σοφοκλῆς Θυέστῃ Σικυωνίῳ (fr. 229) [18. 19]

ἀποπληξία· μανία, ἢ ἄνοια

κω
ἀποπλοκίαι· ἐμπλοκαὶ Λά

ἀπόπλουν· τὸ μηκέτι πρὸς πλοῦν ἐπιτήδειον ὂν πλοῖον

ἀποπομπαί· ἡμέραι τινές, ἐν αἷς θυσίαι ἐτελοῦντο τοῖς (ἀπο)πομπαίοις θεοῖς

ἀποπομπαῖος· ὁ ἀποστραφεὶς ἄπρακτος. καὶ ὁ κεκαθαρμένος (Levit. XVI 8?)

ἀποπομπεῖν· τὸ ἀποπέμψασθαι. καὶ ἀποκαθήρασθαι [26]

ἀποπόμπιμοι· αἱ ἀποφράδες ἡμέραι

ἀπόπροθεν (Κ 209)· πόρρωθεν. ἄπωθεν. χωρίς

† ἀποπεῖν· ἀπελθεῖν ⟨ἀποπροθορεῖν?⟩ [30]

ἀποπροσωπίζεσθε (Pherecr. fr. IX p. 259)· ἐκμ[αλ]άσσεσθε τὸ πρόσωπον, ἢ ἐσοπτρίζεσθε

ἀποπταίη· πετασθῇ. ἀπέλθῃ [33]

ἀποπτερύσσεται· ἀποτινάσσεται τὰ πτερά, ἢ πτάρνυται ⟨ad ἀποπτερν|⟩ [35]

ἄποπτον· πόρρωθεν ὁρώμενον. ἢ ἀθεώρητον. ἢ † πολύοπτον

ἄποπτος· ὁ ἄνωθεν. καὶ ἔξω τῆς ὄψεως (Soph. Ai. 15)

ἀποπτύσαι (Aesch. Cho. 197)· ἀπομυσάξασθαι

ἀπόπτυσον· ἀπόρριψον

ἀπόπτυσ(τ)ον (Eur. Med. 1373)· ἀπόβλητον. κατάπ(τ)υστον, ἔκβλητον [41]

ἀποπυρίας (Cratin. fr. III p. 74)· ἄρτος ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενος

ἀποπυρίζων· ἀπὸ πυρὸς ἐσθίων [44. 45]

(ἀπορέγειν (Com. anon. fr. CXC)· τὸ ἐκ πολλῶν ὀλίγα διδόναι)

ἀπόρθητοι (Antiph. com. III p. 63)· ἀδιαμέριστοι. ἀναιχμάλωτοι

ἀπ' ὀρθίου (Eur. Phoen. 1223)· ἐπὶ ὑψηλοῦ

ἀπορία· ἀγνωσία

ἀπορνύμενοι (Mimnerm. fr. 9, 5)· ὁρμῶντες

COD. 90 ἀπόνου — ἀπόχθου — ἀπόνου Post 91: ἀποξίννυται· ἀποσβ. ⟨v. 6406⟩ Post 92: ἀποξίφισται· ⟨v. ἀπεψήφισται⟩ 97 ἀποπαττραινεύουσι 98 |δακᾶ — |πάρδειν 6610 πῖνος ⟨6272⟩ 23 ἡμέρες 24 |πεμπ| 27 ἀπόμπημοι 32 ἀποπταίει 36 ὑψηλότατον Bekk. 433, 9 38 |μύξασθαι 42 ὀπυρώμενος 50 |ται

HES. 93 ἀποξύσας (Ι 446)· ἀφελών 99 (ἀ)ποπατρὶ φιληδομέναι (Α 98)· ἀποδοῦναι τῷ προσφιλεστάτῳ πατρί 6600 (ἀποπατροσαμαρτών (Χ 505)· ἀμοιρήσας, ἢ ἀποτυχὼν τοῦ πατρός 1 ἀποπεθασμένον· ἀπ.ρριμένον ⟨—φασμένον⟩ 11 ἀποπλασθεῖσα (Ν 578)· ἀποκρουσθεῖσα 13 ἀποπλαγχθείς (Ν 592)· ἀποπληγείς. ἀποτμηθείς 16 ἀποπλήκτῳ· ᾧ οὐκ ἄν τις ἑκὼν προσπελάσειεν, οἷον μοχθηρῷ ⟨v. 6926⟩ 18 ἀποπνείων (Ν 654)· ἀποπνέων 19 ἀποπλέειν (Actt. Ap. XXVII 1?)· πλέειν 26 ἀπόπεμπτοι· οἱ ἄξιοι ἀποπεμφθῆναι διὰ μοχθηρίαν ἤθους 30 ἀποπρονήων (Π 334 sp.)· ἄποθεν τῶν πλοίων 33 ἀποπτάμενος (Β 71)· ἀποπτάς 35 ἀποπτόλιος (Δ 514)· ἀπὸ τῆς πόλεως 41 ἄποπτος· ἀσφαλής, βέβαιος ⟨v. ἀποκνεῖ⟩. καὶ ὁ ἄνωθεν τῆς ὄψεως 44 ἀποράξ (Β 755)· ἀπόρρογα. ἀπόσπασμα. ἀπότμημα 45 ἀπορεῖ· ἀδημονεῖ. ἀγωνιᾷ ⟨v. ἀδημονεῖ⟩

ἀπόροις (Alexid. fr. II p. 490)· ἀμηχάνοις
ἄπορος· ἐνδεής [53—57]
(ἀπορραῖσαι· ἀπο)κνεῖν
ἀπορραίσει (α 404)· ἀπολεῖ. διαφθερεῖ
ἀπορραγεῖς· οἱ καθαρμοί ⟨ἀπόρρανθροι· κ.?⟩
ἀπόρραξιν· παιδιὰν διὰ σφαίρας [62]
ἀπόρρημα (Plat. Polit. 296 A)· ἀπαγόρευσις [64. 65]
ἀπόρρητοι· ἄφραστοι. ῥηθῆναι μὴ δυνάμενοι
ἀπορρήτους (non Ar. Eccl. 12)· ἀπηγορευμένους
ἀπορρήτως· ἀφράστως [69]
ἀπορρόας (Empedocl. Democrit.)· εἴδωλα, καὶ σκιαί ⟨—ροίας —ροάς?⟩
ἀπορροή· ἡ ἀπό τινος ῥέουσα
ἄπορρον· πάλιν ⟨ἄψ—⟩ [73]
ἀπορρυταλίξαι· ἀποσπάσαι ⟨—ρυττα—⟩
ἀπορρῶγας· ἀπεσχασμένας
ἀπορρῶγες (ν 98)· αἱ ἀνέχουσαι πέτραι
ἀπορρώξ (Β 755)· ἀπόσταγμα. ἀπόρ(ρ)ηγμα. ἀπόσπασμα (ι 359). ἀπόρροια [78]
ἀπορυπτόμενος· ἀπονιπτόμενος
ἀποσαλεύσας (Thuc. I 137, 2)· ἐπιτηρήσας [81]
(ἀποσ(ε)ισάμενοι· ἀπορρίψαντες; cf. 6690)
ἀποσεσύκασται (Amips. com. fr. XVII p. 417)· τὰ σῦκα ἀποβέβληκε βρωθέντα
ἀποσεμνύνει· μεγαλύνει
ἀποσηκώσας· ὡς ἐν σηκῷ κατακλείσας
ἀποσημανῶ· ἀποδείξω
ἀποσημήνασθαι (Herod. IX 71)· σημειώσασθαι
† ἀποσήχειν· ἀποδιώκειν ⟨v. ἀποκήλειν; ἀποσίζειν?⟩ [89]
ἀποσιμοῦν· ἀποστρέφειν (τὴν ἀκήν). πρὸς τὸ[ν] σιμὸν φέρειν
ἀπόσιτος (Philonid. com. fr. IV p. 422) καὶ ἄσιτος
(ἀποσκαλιδώματα· τῶν σκαλίκων τὰ ἀνω†ειδῆ ἄκρα. Ξενοφῶν Cyneg. X 7)
ἀποσκαμυνθίζειν· ἀπομυκτηρίζειν
ἀποσκελίσαι· παιδικὴν ὄρχησιν ὀρχήσασθαι
ἀποσκευαζόμενος· ἀποχωριζόμενος. ἀποβαλλόμενος, ἀπορ(ρ)ιπτόμενος
ἀποσκευάζονται· ἀποφέρονται [97]
ἀποσκευάζων· ἀποφέρων. ἀφανίζων
ἀποσκευάσαι· ζημιῶσαι
ἀπόσκημμα· ἀπέρ(ε)ισμα. Αἰσχύλος Ἀργείᾳ (fr. 18)
ἀποσκιρωθέν· ἀποσκληρυνθέν
ἀποσκλαίη· ἀποξηραίνοι(το), ἀποθάνοι
ἀποσκνίψῃς· σκεδάσῃς. κρούσῃς [6704]
ἀποσκόλυπτε· ἀπολέπιζε. καὶ ἀποκόλουε. φασὶ καὶ τὸν περιτετμημένον τὸ αἰδοῖον ἀπεσκολυ(μ)μένον. Σοφοκλῆς Μώμῳ (fr. 387)
ἄπο σκοποῦ (λ 344)· οὐκ ἐκτὸς σκοποῦ. ἢ ἀπ(ρ)οσκέπτως
ἀπόσκοπος· ἄπωθεν σκοπῶν
ἀποσκορακίζειν· ....
(ἀποσκορακίζεσθαι)· ἀποδοκιμάζεσθαι [10]
ἀποσκύδμαινε (Ω 65)· ὀργίζου. χολοῦ. μέμφου
ἀποσκύζει· ἀπομέμφεται. ἀπαξιοῖ. τελευτᾷ εἰς τὸ διχοστατεῖ
ἀποσκυθίσαι· περιτεμεῖν

COD. 59 ἀπορεῖ. δ. ἀποφθ. ἀπορραίειν· .... διδόναι ⟨v. 6646⟩ 61 ἀπορράξειν παιδιᾶν 77 ἀπορροίαξ 86 ἀποδιώξω ⟨88 ἀπόσχῃ (Z 96)· ἀποδιώκῃ ap. paraph. Bekk.⟩ 89 ἀπόσεται, ἀπόσιτος καὶ ἄσιτος ἀποσιμοῦν· Post 90 legebatur 6682 92 ἄνω. ἦν δὲ δικρᾶ? ⟨v. 6710⟩ 94 |λῆσαι 6700 ἀργίας 3 σκευάσῃς 5 ἀπολέπιζον 6 ἀπεσκοποῦ 8. 9 ἀποσκοραχί· ἀποδοκιμάσθαι Post 10 ἀποσκαλίδοντα· ...Ξενοφῶν 11 ἀποσκύδμεναι 13 ἀποσκυθῆσαι· περιτομεῖν
ξ ξ

HES. 53 ἀπορούμενοι (II Cor. IV 8)· πενόμενοι 54 ἀποροῦντες (Sapient. XI 6)· ἀμηχανοῦντες 55 ἀπόρουσεν (Φ 251)· ἀφήλετο 56 ἀπορῆσαι (Ε 20)· ἀφορῆσαι (l. ἀπόρουσε· ἀφώρμησε) 57 ἀπορράσαι (π 428)· ἀφελέσθαι Ad 59: ἀποφθαρήσεται (ad ἀπερρήσει) 62 ἀπόρρησις· ἀπορία ⟨v. ἐπαπόρησις⟩ † προσαγόρευσιν 64 ἀπορρήξας (Z 507)· ἀτιμάσας 65 ἀπορρίψας· ἀποκόψας 69 ἀπόρρητα· ἀνεκλάλητα 73 ἀπόρροια (Sapient. VII 25)· σταλαγμός 78 ἀπόρυξ· σχίσμα 81 ἀποσβαίῳ· νεκρῷ ⟨ΑΠΟΒΙΩΙ⟩ 89 ἀπόσεται ⟨ἀποσίεται?⟩ 97 ἀποσκευάζετο· ἀκύρους ἐποίει ⟨v. 6102⟩ 6704 μὴ ἀποσκορακίσῃς με (Ps. XXVI 9)· μὴ ἀποδοκιμάσῃς με, μὴ ἀπορρίψῃς με 10 ἀποσκορακισμός (Iesai. LXVI 15)· ἐξουδένωσις

ἀποσκώμ(μ)ατα· μυκτηρίσματα [15]

ἄποσον· τὸ ποσότητι ἢ μέτρῳ οὐχ ὑποπίπτον

ἀποσπαράσσουσι (Hippocr. II p. 220 K)· σπαίρουσι. σφύζουσιν [18]

ἀποσπεύδει· (.........

............·) ἀποπηδήσας. ἀποκόψας. καὶ θραύσας

ἀπὸ σπυρίδος δειπνεῖν, ἢ δειπνίζειν· τὸ ἀντὶ δείπνου ἀργύριον καὶ μέρ' εν (μερίδα ἐν?) σπυρίδι λαβεῖν, ἢ δοῦναι

ἀποσπῶμαι· μερίζομαι

ἀποσταδά (ζ 143)· ἀφεστηκότες πόρρωθεν, ἐξ ἀποστήματος [24]

ἀποσταλέντων· ἀποσπασθέντων

ἀποστάς· φυγών. Αἰσχύλος Ἰσθμιασταῖς fr. 75). καὶ .... Ἀλκμήνῃ (fr. 12) [27]

(ἀποσταδίου δίκη Dem. 940, 15 Lys. Hyperid.· ἡ κατὰ τῶν ἀπελευθέρων, ὅτε ἀποστῶσιν τῶν ἐλευθερωσάντων)

† ἀπόσταδον· δίκτυον μεμολυβδωμένον καὶ καλάμῳ † περιεννημένον [30]

ἀποστέλλεις· ἀπείργεις. κωλύεις. Εὐριπίδης Μηδείᾳ (281)

ἀπόστημα· ......

ἀποστήσας· πωλήσας σταθμῷ

ἀποστήσασθαι· ἀποδοῦναι χρέος

ἀποστήσωνται (Ν 745)· ἀποκομίσωνται. σταθμῷ γὰρ ἀπεδίδοσαν

ἀποστιβ(ής)· ἀποπεφοιτηκώς. οὐ τὴν αὐτὴν τρίβον στείβων, τουτέστι φοιτῶν. Σοφοκλῆς (Σ)κυρίαις (fr. 511)

(ἀπόστιχε Λ 522· ἄπιθι. ἀναχώρει. ἄπελθε) [38]

ἀποστολεύς (Demosth. 262, 18. 1146)· τὰ πρὸς πλοῦν παρασκευάζων τοῖς [πλέουσιν] ἀποστελλομένοις

ἀπόστολον· τὴν διὰ θαλάσσης

ἀπόστολος· στρατηγὸς κατὰ πλοῦν πεμπόμενος

ἀποστομ(ατ)ίζειν· ἀπὸ μνήμης † ἀξιοῦν λέγειν [43]

ἀποστρακισθῆναι· ἐξορισθῆναι. τὸ παλαιὸν γὰρ ἐν ὀστράκῳ αἱ ἐξορίαι γραφόμεναι τοῖς ὑπερορίζομένοις ἐδίδοντο [45]

ἀποστρέφεται· ἀποτρέπει τὸ πρόσωπον

ἀποστροφή· προδοσία

† ἀποτρωμάξαι· ἀποφράξαι ⟨v. 6118⟩ [49]

ἀποστύφων· τῇ φωνῇ σκληρός [51]

.......· ἀποσύρει. ἀποσπᾷ. Σοφοκλῆς Μυσοῖς (fr. 379) [53]

(ἀ)ποσυκάζειν· σῦκα ἐσθίειν

ἀποσυμβολ.. (Hippocr. II p. 105 K)· συναντᾶν

ἀπὸ συμβόλων δικάζειν (Aristot. ap. Bekk. Anecd. p. 436, 1)· ἐδίκαζον Ἀθηναῖοι ἀπὸ συμβόλων τοῖς ὑπηκόοις. καὶ τοῦτο ἦν χαλεπόν [57]

ἀπόσφαγμα (Hippocr.)· παρήθημα τρυγῶδες

ἀποσφαλείς (Aesch. Prom. 472)· ἀποτυχών

ἀποσφάξ· τὸ ὑψηλόν [61—63]

ἀποσχᾶν (Hippocr. II p. 246 K)· ἀναιρεῖν ⟨δι—⟩

ἀποσχάσαι (Hippocr. II p. 206)· διαρρῆξαι. διαλῦσαι. φλεβοτομῆσαι

ἀποσχεδιάσας· † συντομίας σκεψάμενος [67. 68]

ἀποσχοινίσαντες· ἀποστερήσαντες (v. Philo de nobil. 904 C)

ἀποσχολάζειν (Aristot. Nic. Eth. X 6)· κατασχολάζειν

ἀποτάδην· ἐκτεταμένως

ἀποταμιεύεται· ἀποκλείει. ἀποφυλάττει

† ἀποτάξιον· ἀπόπομπον

COD. 17 ἀποσπαρθάξουσιν Galen. p. 440 23 |δόν 23] ἀποσταδίου ut Laur. 55, 14 Harp. |24 26 ἰσθάσταις — καὶ ἀλκμήνη 29 καλάμου Post 31 ἀπόστειλε· ἄπιθι κτλ. 35 |δίδωσαν 37 Cf. 6731 39 ἀπαστολεύς 40 ἀπὸ στόλων 43 φιμόνων 52 cf. EM. 127, 19 58 παρ$^{\eta}$άθημα 60 ἀπόσφαξ 71 |δων |νων 72 ἀποπεξεύεται

HES. 15 ἀποσοβεῖ (gl. Sirac. XXII 20)· ἀπελαύνει, ἀποδιώκει 18 ἀπόσπασμα· μέρος. ἀπότμημα 24 ἀποσταθμοῖο (Ρ 110)· ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως 27 ἀποστάσιον (Matth. V 31)· τὸ ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα, καὶ γράψαι ἀποστάσιον (Deuter. XXIV 1) 30 ἀποστερεῖται· στερεῖται 38 ἀποσταλαί (Cantic. IV 13)· ἀποπέμψεις .... 43 ἀποστομίζων· φιμῶν ⟨ἐπιστ.⟩ 45 ἀποστρατόφιν (Κ 347)· ἀπὸ στρατοῦ 49 ἀπόστοργον· ἀπεχθές, καὶ μὴ στεργόμενον 51 ἀποστυγοῦντες (Rom. XII 9)· μισοῦντες 53 ἀποσσοῦν· ἀφορᾶν 57 ἀπόστησον· ἀντὶ τοῦ παραδός 61 ἀποσφειῶν (Δ 535)· ἀφ' ἑαυτῶν 62 ἀποσφήλλειν (Ε 567)· ἀποτυχεῖν ἐποίησεν 63 ἀποσφήλωσις (γ 320)· ἀπενέγκωσις 67 ἀπόσχῃ (Prov. III 27)· παύσῃ 68 ἀποσχήσει (ε 572)· ἀποχωρήσει

ἀποταυρούμενος· θρασυνόμενος
ἀπὸ ταὐτομάτου (Hippocrates)· ἐξαίφνης
ἀπόταφοι· οἱ συνηριστευκότες τὴν ἐλευθέραν δοῦλοι, καὶ μὴ συνταφέντες αὐτοῖς [77—79]
ἀποτεθρίακεν (Ar. Ach. 158)· ἀποπεφύλ(λ)ικεν. ἀπεκάθαρκεν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σ(υ)κοφύλλων
ἀποτεθυ(μ)μένοι· κεκαυμένοι
(ἀποτειχίζων Ar. Eqq. 818?· περιφράττων) [83. 84]
ἀπότευγμα· ἀποτυχία
ἀποτεύξασθαι· ἀποτυχεῖν
ἀποτίθεται· συνάγει εἰς τὰς ἀποθήκας [88]
ἀποτίθησιν· ἀποθνήσκει [90]
ἀποτιμᾷ· ὑποτίθησιν
ἀποτιμήματα· αἱ πρὸς τὰς φερνὰς ὑποθῆκαι
ἀποτιμήσασθαι· τὸ λαβεῖν εἰς ὑποθήκην
ἀπότιμος (Soph. OT 215?)· ἄτιμος
ἀποτίνῃ· τιμωρίαν παρασχῇ
ἀποτίπλα[σ]τον· ἀπροσπέλαστον [97—99]
ἀπότμημα· ἐκκεκο(μ)μένον
ἀποτμήξαντες (Λ 468)· ἀποτεμόντες. ἀποχωρίσαντες [6802—4]
ἀποτόκους (Hippocr. III p. 208)· τὰς ἀπογεννήσεις τῶν νοσημάτων
ἀποτομάδα· σχίζαν. καὶ ἀκόντιον πεντάθλου (Poll. III 151)
ἀπότομοι· οὐκ ἐνεργοί
ἀπότομον (—οπτον)· τὸ μὴ ἄξιον προσόψεως [9]
ἀποτράγημα (Eupol. fr. XV p. 542)· λείψανον. βρώματα
ἀποτραχύνεται (non Theophr. VI 4, 2)· θρασύνεται
ἀποτραχύνοιτο· θρασύνοιτο [13]
ἀποτρέψαι (Herod. V 17)· διαλῦσαι φιλονείκως
ἀποτριψάμενοι· ἀπορ(ρ)ιψάμενοι
ἀποτριάξαι· τρεῖς πληγὰς δοῦναι (Poll. III 151)
ἀποτρόπαιος· φευκταῖος (sic). φοβερὸς τὴν ὄψιν. κακός
ἀποτροπὴν· .....
ἀποτροπίασμα· ἐξιλέω[σ]μα ἀποτρέπον[τα] τὸ φαῦλον
ἀπότροπον· ὅ τις ἀνατρα[π]. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι (1314)
ἀπότροπος (§ 372)· (οὐκ) ἐπιστρέφων εἰς τὴν πόλιν. ἀποτετραμμένος τῆς τοῦ ἄστεως ἐπιστροφῆς
ἀπὸ τρόπου (e. c. Plat. Phaedr. 278 D)· ἔξω τοῦ τρόπου
ἀπότροφος (Herod. II 64)· μακρὰν τεθραμμένος
..ἀποτρόχου (Arist. fr. LXXXVIII p. 1197)· ἐξ ἅρματος δρόμου (v. ἐξ ἀπ.)
ἀποτρυπῶν· λάθρα ἐξιὼν (v. ἐκτρυπῆσαι) [26]
ἀποτυλῶσαι (Pherecr. fr. LXXI p. 356)· ἐπᾶραι αἰδοῖον
ἀποτυχισθείς· ἀντὶ τοῦ ἀποτιλθείς. καὶ τὸ ἀποτυχισθὲν ἐπὶ τοῦ ἀποπελεκῆσαι τὸν λίθον, ἀπὸ τῶν τύχων.. ἔστι δὲ λιθοξοϊκὸν σιδήριον
ἀποτύφωνται (Herod. II 40)· παύσωνται τοῦ τύφεσθαι [30—32]
ἀπούρας (Χ 489)· ἀφορίσας, καταχρηστικῶς δὲ ἀφελόμενος (Β 240)
ἀπούργους γωνίας· εὐτελεῖς, καὶ ὅπου τὰ ἀράματα συνάγεται
ἀπουρίσσουσιν (Χ 489)· ἀφαιρήσονται
ἄπους· μὴ ἔχων πόδας

COD. 74 θρασυνούμενος 75 ἀποταυ| 80 |άκειν |φύλακεν, ἀπεκάθαρεν 92 |ματος —φρένας 95 ἀποτινεῖ· παράσχει Post 99 ἀποτιχίζων· περιφράττων 5 ἀπὸ τόκου —γεννημάτων 16 (cf. ἐντριβάσαι) 21 |στρέφον — |μένους τὴν — |φὴν 22 ἀποτρόπου 24 ἀποτροχοῦ 25 ἀποτρυσῶν — ἀξιῶν 27 ἀαιδνον 28 |σθὲν — τονῶν τυχονῶν 34 ἀπούργους, γονίας — ἅρματα

HES. 77 ἀποτίνεται· ἐκτίνει. φιλονεικᾶ (sic) 78 ἀποτεμεῖ· ἀποκόψει 79 ἀποτεμεῖν· ἁγνίσαι 83 ἀποτηνεῖται· ἀποδόσεται 84 ἀποτετίνακται (I Samuel. X 2)· ἀπέρ(ρ)ιψεν 88 ἀποτηλόθεν· μακρόθεν 90 ἀποτίμαστος (Τ 263)· ἀνύβριστος 97 ἀποτίσει (Exod. XI 36)· ἀποδώσει 98 ἀποτῖσαι (υ 193)· ἀποδοῦναι 99 ἀποτίσεται· (α 268 al.)· τιμωρήσεται 6802 ἀπότμηται· ἀποκέκοπται (ἀποτέτμηται) 3 ἀπότμου (Ω 388)· δυστυχεστάτου 4 ἀπὸ τοιῖν (Λ 110)· ἀπὸ τούτων 9 ἀποτόμως (Tit. I 13)· σκληρῶς. ἀπ(αρ)αιτήτως 13 ἀποτρέχοντες (Ierem. XXXVII 8)· ἀναχωροῦντες 26 ἀποτρωπᾶσθαι (φ 112)· ἀποτρέπεσθαι 30 ἀπόβατος (Σ 272 non Callim. fr. CCCI)· μακρὰν τῆς ἀκοῆς 31 ἀπούδεος (Μ 448)· ἀπὸ τοῦ ἐδάφους 32 ἀπούκρατος (Ε 7)· ἀπὸ τῆς περικεφαλαίας 33 Post ἀπούρας: ἀφελόμενος ἢ

ἀπουσία· ὅταν τις ἀπῇ, ἢ τις ἀπέχῃ. καὶ ἡ ἀπόλειψις
ἀποφαίνει· φανεροποιεῖ
ἀποφαίνουσιν· ἀποδεικνύουσιν
ἀποφανθείς· ἐν τῷ φανερῷ καταστάς. Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ (fr. 70; cf. fr. 916)
ἀπύφαρσις· ἡ ἑταίρα, ὡς Ἡγήσανδρος (Ath. VI 267 C) [42]
ἀποφάσκει· ἀπαγορεύει
ἀπόφασις· κρίσις. ψῆφος. δίκη
ἀποφεῖν· ἀπατῆσαι (pro ἀπαφεῖν) [46]
ἀπόφημι (Η 362)· ἀπολέγω. ἀποφαίνομαι, ἀπαρνοῦμαι
ἀποφῆναι (Ar. Eqq. 817)· ἀποδεῖξαι (μάντευμα)
ἀποφήνας· εἰπών [50—53]
ἀποφθαράξασθαι· τὸ τοῖς μυκτῆρσιν εἰς τὸ ἔξω ἦχον προέσθαι, ἀποφλάσαι, ῥογχάσαι. Κρῆτες (pro ἀποπταρ|) καὶ Σάμιοι
ἀποφθίμην (κ 51)· ἀπολοίμην. ἀποθάνοιμι [56]
ἀποφλαυρίζεσθαι· ἐξευτελίζεσθαι
ἀποφλύειν· ἀπερεύγεσθαι
ἀποφοιτᾶν· ἀποπηδᾶν
ἀποφοίτησις· χωρισμός. ἀναχώρησις
ἀπυφορά (imo ἀναφ—)· ὀσμή. ἢ δένδρα μὴ φέροντα καρπόν (ἀπόφορα)
† ἀποφόρος· ἀσθενέστερος
ἀποφορτίσασθαι (cf. Act. Ap. XXI 3)· τὸ βάρος ῥῖψαι
ἀποφράδας· κακάς. παρατηρησίμους
ἀποφράδες· ἡμέραι (Plat. Legg. VII 800 D) ἑπτὰ οὕτως ὀνομαζόμεναι, ἐν αἷς ἐναγίζουσι τοῖς νεκροῖς. Μεταφέρουσι δὲ τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοὺς πονηρούς (Eupol. fr XXII p. 557)
ἀποφύλιοι· ξένοι, οἱ μὴ ἔχοντες φυλήν. Αἰσχύλος (......) σατυρικῷ (fr. 279)
ἀποφῦναι· διαστῆναι
ἀποφυσήσας (Ar. Vespp. 330)· ἐγκρύψας
ἀποφύσιας (Hippocr. I p. 453 K)· ἐκφυσήσεις. ἐξοχάς
ἀποφώλια (ε 182)· ἀποφίλια [72. 73]
ἀποχασθῇ· ἀποθάνῃ
ἀπόχασον· ἀποχώρησον
ἀπ(ο)χή· .... [77]
ἀποχειρόβιοι· οἱ ἁλ(ι)εῖς (cf. Herod. III 42). καὶ χειρώνακτες, καὶ ἐγχειρογάστορες, οἱ τεχνῖται [79]
ἀποχλωρία(ς)· οὐ ὑπὸ αἰσχύνης ἢ μανίας ἡ χρόα τῆς ὄψεως ἀλλάσσεται
ἀποχραίνειν (Plat. Legg. VI p. 769 A)· τὸ † ἀπολειφθὲν τῶν χρωμάτων παρὰ τοῖς ζωγράφοις
ἀποχρέμματος (Hippocr. II p. 126)· ἀποπτύσματος
ἀπόχρη (c. c. Demosth. 688, 14)· ἐξαρκεῖ
ἀποχρησαμένοις· ἀποσεισαμένοις
ἀποχριμφθέντα· ἀποχωρισθέντα
ἀποχρῶν (Pherecr.)· πεπληρωμένος πρὸς τὰς πράξεις
ἀποχρώντως (Thuc. I 21 al.)· ἀρκούντως, αὐτάρκως, ἱκανῶς
ἀποχρῶσιν· ἐξαρκοῦσιν
ἀποχυρράζειν· ἀποσοβεῖν, ὡς χοῖρον ἐξελαύνειν ....
ἀποψάλλειν τὰς τρίχας· τίλλειν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χορδῶν (v. ἀποβαλεῖν)
ἀπόψηστ(ρ)ον· τὸ ἀπόμακτρον τοῦ μετρουμένου σίτου
ἀπόψυγμα· ἀφόδευμα, κόπρος
ἀποψύχειν· ἀποπατεῖν. ἀποπνευματίζεσθαι (Thuc. I 134, 3). ἀφοδεύειν
ἄππας (Callim. Dian. 6, Macedones)· ὁ τροφεύς
(ἀππέμψει vid. ἀμπέψει)
ἄπιλος· ἀσπάργαντος [97]
ἄππιρ· ὕσπληξ. Λάκωνες
ἀπραγμοσύνη· ἀργία (Thucyd. VI 18, 6). ἢ φυτὸν ἐν Ἀκαδημίᾳ (Ar. Nubb. 1003)

COD. 37 ὅταντἰσαπῆ 54 πρό.σθαι — ἀποφλᾶσαι — Κρῆται 60 ἀποφοῖντα
ε μ
65 πτηρισι 69 |ασα |άσα 74 ἀπὸχάσχῃ Cyr. Dr. — ἀποθάνῃ. ἀποχὴ ἀπόχασον 78 |όβιες — |όναχτες — |νῆται 80 ἀπὸ Post 86 Cf. ἀπρόχανος 89 ἀποχοιριάζειν 90 |ψαίλειν 93 |πλάττειν

HES. 42 ἀπόφασθαι (Ι 422)· ἀπαγγείλαται (supr. scr. ε) 46 ἀποφῆσαι· ἀρνήσασθαι 50 ἀποφθαναῖνον· ἀποθνήσκοντα 51 ἀποφθάρητί μου (Alexid. fr. I 16 p. 462)· ἀπαλλάγητί μου (Moer. Att.) 52 ἀποφθέγματα (Ezech. XIII 19)· σύντομος λόγος 53 ἀποφθείσθω (Θ 429)· ἀποθανέτω 56 ἀποφθίμενον (Γ 322)· ἀποθανόντα Ad 66 Ἡ ἀπηγορευμέναι πρὸς τὰς πράξεις (Moer. Att.) 72 ἀποφώλιος (θ 177)· μάταιος. ἀδόκιμος. εὐτελής. ἢ ἀπαίδευτος 73 ἀποφῶρας (Greg. Naz. Carm. I 392)· κλέπτας (l. ἀπὸ φώρας) 77 ἀπόχρη· ἐξαρκεῖ 79 ἄποχον (ἄστοχον)· ἀπότεχνον. οἱ δὲ ἄγροικον. οἱ δὲ μάταιον 97 ἀππαλλάζειν· ἐκκλησιάζειν. Ἴωνες (ἀπελλάζειν — Λάκωνες)

ἄπρατα· μὴ (πι)πρασκόμενα (v. Demosth. 910, 1)

ἄπρηκτα· ἀνωφέλητα

ἄπρηκτον (Ξ 221)· ἄπρακτον [6903]

ἄπρητον· ἀφλόγιστον

ἀπριάτην (Α 99)· ἄνευ πράσεως

ἀπρίξ (Soph. Ai. 310)· προσπεφυκότως. ἰσχυρῶς. σφοδρῶς. ὃ οὐχ οἷόν τε πρῖσαι, διὰ τὴν σύμφυσιν ⟨v. ἄρπιξ⟩ [7]

ἀπροΐτως· ἀνεξόδως [9]

ἀπρόοπτος (cf. Aesch. Prom. 1074)· ἀπροόρατος

ἀπροόπτως· ἀπροοράτως. λαθραίως

[ἄπροπον]· ἄτροπον. ἀπρεπές

ἀπρόσβλητον· γενναῖον ..... [14]

ἀπροσδιόριστος· ἀόριστος. μὴ πρός τι διωρισμένος

ἀπρόσειλος· ᾧ οὐδεὶς προσειλεῖται, ἀλλ' εὐθέως πίπτει. ἢ ἀκαυμάτιστος, ἀπὸ τῆς εἵλης. Εὐριπίδης αλῇ (fr. 842)

ἀπροσεξία· ῥαθυμία· παρὰ τὸ μὴ προ(σ)έχειν τινὰ ἑαυτῷ ἢ τοῖς πρακτέοις

ἃ προσήκει· ἃ δεῖ

ἀπρόσιτος· ἀπροσπέλαστος. ἀπάνθρωπος. ἀχώρητος. ἀπροσέγγιστος [20]

ἀπρόσκλητος δίκη (Demosth. 1251, 12)· ἡ μὴ τυχοῦσα τῶν καλουμένων κλητόρων κατὰ τὸν νόμον. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἦν εἰσαγώγιμος

ἀπροσκοπεῖν· μὴ προορᾶν [23]

ἀπρόσσοι(σ)τος (Aesch. Pers. 92)· ἀνυπομόνητος [25]

ἀπροσπλήστῳ· ᾧ οὐκ ἄν τις προσπελάσειεν (v. 6616)

ἀπροσπταίστῳ· ἀσκανδαλίστῳ

ἀπροστασίου δίκη (Hyperides; Dem. 940, 15)· κατὰ τῶν προστάτην μὴ ἀπογραψαμένων μετοίκων

ἀπροστάτευτος· μὴ ἔχων προστασίαν τινός

ἀπροτίμαστος (Τ 263)· ἀπρόσθικτος, ἄψαυστος. Μάσασθαι γὰρ τὸ ἅψασθαι. [31]

ἀπρόσφορον· ἀνάρμοστον

ἀπρόσωπος· οὐκ εὐπρόσωπος (Plat. Charm. p. 154 D). καὶ ὁ προσωπείῳ μὴ χρώμενος, ἢ λανθάνων [34. 35]

(ἀπρόχανος· ἀκάλυπτος, ἀπροφάσιστος; ⟨cf. προχάνη⟩)

† ἀπτά· φάρμακα ⟨περίαπτα⟩

ἀπταυτίτας· τοῦτο ἐν συνηθείᾳ λέγεται. σημαίνει δὲ ἀπτὰν πένητα, τιτὰν δὲ παιδεραστήν ⟨τιτᾶν' ἀτίταν vel ἀτίτας τιτάν⟩ [39]

ἀπταρύσσεται· πέτεται ⟨ἀπτερ—?⟩

Ἀπταρεύς· ὁ ἀπὸ Κρήτης· Ἄπτα(ρα) γὰρ πόλις Κρήτης

ἄπτερα· ἰσόπτερα. ταχέα. ἡδέα

ἄπτερος· αἰφνίδιος· παρὰ Ὁμήρῳ (ρ 57) ὁ προσηνὴς ἢ ταχύς. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι (276 ἰσόπτερος)

(......·) αἰφνίδιον

ἀπτέρωτα· ταχέα. αἰφνίδια ⟨ἀπτέρῳ τάχει· αἰφνιδίῳ⟩

ἀπτίλους· λείας [47—50]

ἀπτίστων (Hippocr. I p. 38 K)· ἀκόπων [52]

ἀπτοεπές (Θ 209)· ἀπτόητον τοῖς ἔπεσιν. οὐ σκάζων. ἢ κακολόγε, ἢ ἀνόητε [54]

ἅπτομαι· ψαύω, ψηλαφῶ

ἀπτῷ· ψηλαφητῷ

ἄπτωτον· τὸ μὴ πῖπτον, ἀλλ' ἑστός

COD. 6906 Κύπριοι δὲ γένος τι ἀκάνθης EM. 8 |ξόχως 12 Verum est ἄτροπον. Cf. hoc 16 ὃ — προσηλεῖται 17 ἀπρακταίοις 18 ἄπροσηκει· ἄδει 22 |γημος
ϊ
24 ἀπρόσσοιτος 26 |στων· ὧν ⟨v. ἀποπλήκτῳ⟩ 27 |πιαίτω 28 ἀπογιψαμένων 30 μασσᾶσθαι — ἄψασθαι, ἀπρόσβατον 33 λαμβάνων 36 ἀπόχρανος Cf. 6886 38 Sic 43 ἀγαμέμνων (vide 55) 46 ἀπτειλοῦς ⟨v. ἄψιλον⟩ 55 Post ψηλαφῶ: ἄπτορος· ἰσόπτερος (v. 43)

HES. 6903 ἀπρήκτως (Β 376)· ἀπράκτως 7 ἀπροϊδῆ (Greg. Naz. de rebus suis 59, non Nic. Ther. 2)· ἀφανῆ 9 ἀπρονίμευτος· οὐ πρυτανευθείς. [ἀ]προνομὴ ἡ ἐπὶ τῆς χώρας ἁρπαγή 14 ἀπροσδεής (II Macc. XIV 35)· ὁ μηδενὸς χρείαν ἔχων 20 (ἀπρόσιτον I Timoth. VI 16)· εἰδεχθές, μοχθηρὸν ἰδεῖν 23 ἀπρόσκοπον (Act. Ap. XXIV 16)· ἀσκανδάλιστον 25 ἀπροσπέλαστος· ἀπροσέγγιστος ⟨nata e 6919⟩ 31 ἀπροστίματον· ἀπροσδόκητον. ἀπρόσβατον ⟨ad ἀπροτίβατον· ἀπροσόδευτον⟩ 34 ἀπροτιόπιστος (Greg. Naz. Carm. II 289)· ἀπρονόητος 35 ἀπροτίοπτοι (Greg. Naz. Carm. IV 163 p. 213 Dr.)· ἀόρατοι 39 ἀπτάν· ἀναχωρήσιον 47 ἅπτεσθαι (Β 152)· ψαύσεσθαι ⟨sic⟩ 48 ἀπταίστως (non Plat. Theaet. 144 B)· ἀκαταγνώστως 49 ἅπτει· συνάπτει 50 ἀπτῆσι (Ι 323)· μηδέπω πετωμένοις 52 ἀπτόν· ψηλαφητόν 54 ἀπτόλεμος (Β 201)· πολέμου ἄπειρος

ἄπυγοι· οἱ λεῖοι τὰς πυγάς. ἐσκώπτοντο δὲ ἐπιεικῶς Ἀθηναῖοι εἰς αἰσχρότητα ⟨schol. Ar. Eqq. 1365⟩

ἀπυθύσσομεν (Aeoles)· ἐξιλασκόμεθα. ἢ ἀποπνεύσομεν

ἄπυθεν (Aeoles)· ἄποθεν

† ἀποθυμίω· ἀποφαίνω. Κρῆτες

ἀπυνδάκωτος· ἀπύθμενος. Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ (fr. 550). ἐν δὲ Ἰφιγενείᾳ (fr. 290) πύνδακα τοῦ ξίφους τὴν λαβὴν ἔφη

† ἀπυξῖνος· ἀπονεύρ̈. Τιμοκλέους (Com. vol. III p. 613)

† ἀπυλλέ.ω· αἰνείσθω .

ἄπυρα σκεύη· τὰ ..παρέχοντα χρῆσιν ἐν πυρί

ἀπυργος· ἀτείχιστος. Εὐριπίδης Τημένῳ (fr. 749)

(ἄ)πυρος· † ἄναστος. νεκρός. καινός (Alcman. fr. 25)

ἀπύρου· ἀθύτου. Σοφοκλῆς Μυσοῖς (fr. 380)

ἀπύρους· καινούς. νεκρούς

ἀπύρους τρίποδας (I 122)· τοὺς ἀναθηματικούς, καινούς, καὶ οὐδέποτε πεπυρωμένους, ἀλλ' ἕνεκα κόσμου ἀνακειμένους. ἐξ ἐναντίου δὲ (ἐμ)πυριβήτας, ἐν οἷς θερμαίνουσιν ὕδωρ

ἀπύρωτον (Ψ 270)· καινήν. ἢ ἀναθηματικήν

ἀπύτισιν (Aeoles)· ἀπότισιν [73]

ἀπυ[σ]τρόπεον (Aeoles)· ἀπέστρεφον

(ἀ)πφία (Ar. Byz. p. 157)· ἀδελφῆς ἢ ἀδελφοῦ (ὑποκόρισμα)

† ἀποδέον· δυσῶδες [77]

ἀπφῦς (Theocr. XV 14)· ὁ πατήρ

ἄπωθεν (e. c. Eur. IT. 108)· μακρόθεν

ἀπῴκισεν· ἠχμαλώτευσεν

ἀπῴκισται (1 Sam. IV 22?)· μεμάκρυνται

ἀπῴλλυον· ἀνῄρουν

ἀπωμοσία· ὅταν τις κρινόμενος σκήπτηται μὴ εὐσχολεῖν πρὸς τοὺς δικαστάς, ἀνθυπομνύῃ δὲ ὁ ἀντίδικος. καὶ περὶ αὐτοῦ τούτου προδικάζονται

ἀπώμοτον (Eupol. fr. XXV p. 517)· φευκτέον. ἢ ὅπερ ἄν τις ἀπομόσειεν

ἀπών· μακρὰν ὤν [86]

ἀπωνηθήσεται (Theopomp. com. fr. XXXIV p. 823)· πεπράσεται [88—91]

ἀπωστός (Soph. Ai. 1019)· φυγάς [93]

ἀπωτάτω (Demosth. 675, 27)· μακράν

ἀπωτέρω (Soph. OT 137)· πόρρω

ἄρ (ψ 258)· σύνδεσμος ἰσοδύναμος τῷ δή [97]

ἀρά· εὐχή. κατάρα. βλάβη (Hippocr.). καὶ σύνδεσμας ἄρα· λοιπόν. τάχα. δῆτα. δή

Ἀραβία ⟨—βά⟩· τόπος Συρίας. καὶ κόσμος γυναικός ⟨εἶος⟩

ἀράβησεν (Ε 42)· ἐψόφησεν, ἤχησεν (Δ 504)

ἀραβίδες· αἱ μετὰ κονιορτοῦ πνοαί

ἀραβικὴ πνοή· ἡ τυφωνική

Ἀράβιος ἄγγελος (Menand. fr. V p. 79)· παροιμία. παρὰ τὸ Ἀράβιος αὐλητὴς παραλαμβανομένη, ἐπὶ τῶν ἀπαύστως διαλεγομένων. μετῆκται δὲ ἀπὸ τοῦ Ἀραβίου αὐλητοῦ, ὅς

δραχμῆς μὲν ηὔλει, τεττάρων δ' ἐπαύετο

ἄραβος (Κ 375)· ψόφος, θόρυβος (Callim. Del. 147)

ἀραβύλας· ὑποδήματα διάφορα καὶ βαρβαρικά

ἀράβῳ· ψόφῳ [7007]

† ἀράγειν· σπαράσσειν

ἀραγμός (Eur. fr. 032)· ψόφος

ἀραδήσει· θορυβήσει, ταράξει

ἀράδηται· κεκίνηται. συγκέχυται

ἄραδος (Nic. Th. 775 Hippocr. I p. 41)· ἡ ἀπὸ τῶν γυμνασίων τῆς καρδίας κίνησις. καὶ πόλις (Phrynich. trag. fr. 10)

ἀράδους·

COD. 58 ἐσκόπων τὸ ⟨59 Vide ἐκθύεσθαι et τύσσει; ἀποθύσσει et ἐχθύσσῃ⟩ 62 |ακῶτος — πένδακα 63 cf. ἴξινα 66 τιμένῳ 72 ἀπύτησιν· ἀπότησιν 79 ἄποθεν 80 |κησεν 82 ἀπολύων 83 ἀπομοσία — ἀνθυπομμνύει 84 EM. 133, 57 87 πειράσεται 92 ἀπαιτος ⟨7000 v. ἠράβησεν 1 ἀρίδες⟩ 3 φλεγομένων — κύλει μὲν δ. ἐ. δὲ τετ. 4 ἄραβον 5 |τος διαφορὰ 9 ἀράδει 10 κεκόνηται 12 post ἀράδους: βλαβερὰς λεπτὰς 13 ἀράξουσιν ⟨ἀρράζω· ἐρεθίζω καινὰ Cyr. Dr.⟩

HES. 74 ἄπυστος (α 242)· ἀνήκουστος, περὶ οὗ μηδεὶς πέπυσται 77 ἀπφῶ (II Regg. II 9. 14)· πατρός. ἡ διπλασία χάρις Ad 78: ἡ πνεύματος ἁγίου διττὴ ἐνέργεια 86 ἀπόνασθαι· κατατρυφᾶν. ἀπολαῦσαι ⟨cf. 6566⟩ 88 ἀπώρυγας (Ezech. XVII 6)· ὑδρηγοίς 89 ἀπώσατο (Ω 508)· μακρὰν ἔρριψεν 90 ἀπώσθησαν (Psalm. LXXXVII 6)· ἀπερ(ρ)ίφησαν 91 ἀπῶσμαι (Amos V 21)· ὤθησα 93 ἀπῶσμαι (Thren. III 54)· ἀπερρίφην Ad 96: μεγάλως· ὅθεν καὶ ὁ ἀρίζηλος ὁ μεγάλως ζηλωτός. καὶ 97 ἀρά (Iesai. XXIV 6)· κατάρα 7007 (ἀραβῶνι)· ἐνχύρῳ, μνήστρα

ἀράζουσιν· ἐρεθίζουσιν [15—22]

ἀραιαί (Σ 411)· ἐπὶ μὲν τοῦ ἀσθενοῦς·
ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί
ἐπὶ δὲ τοῦ λεπτοῦ καὶ στενοῦ·
ἀραιὴ δ' εἴσοδος [δὲ] ἐστιν (κ 90)

(ἀραιάκις· ὀλιγάκις)

ἀραίας· βλαβεράς. Σοφοκλῆς Ἀλκμέωνι (fr. 107 λεπτάς)

Ἀραιθυρέη (Β 571)· ὄνομα πόλεως

ἀραῖον· κατάρατον. ἢ ⟨ὡς⟩
ὁ πρόσθεν ἐλθὼν ἦν ἀραῖός μοι νέκυς
οἷον ἀρὰν προσετρίβετο καὶ κατευχήν. Σοφοκλῆς Πολυείδῳ (fr. 366)

(ἀραιόν· διεστός, ἐλαφρόν: Hippocr. III p. 412)

(ἀ)ραιότερος· βραδύτερος

ἄραιτο (Eur. Or. 3)· ἀπενέγκαιτο. λάβοι

† ἀράη· φιάλην, καὶ ἀράκτην ⟨βατιάκην⟩

ἄρακοι (Aristoph. fr. XV p. 1122)· ὄσπριόν τι. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ λάθυρον

ἄρακος· ἱέραξ. Τυρρηνοί

ἀρακτῆρα· ἀμελκτῆρα ⟨ΔΡΑ—; cf. ἀράσσει⟩ [35]

ἀραμέν· μένειν. ἡσυχάζειν ⟨pro ἠρεμεῖν⟩

ἀράμεναι·

ἀράμενοι τὰ ἀπόχυτα ὕδατα

ἀράντισιν· ἐρινύσι. Μακεδόνες

† (α)ρανις· ἔλαφος

ἀραρεῖν· ἁρμόσαι. πλέξαι [42. 43]

ἄραρε[ν]· ἡρμόσθησαν (Eur. Or. 1571). ἢ παγίως δέδο(κ)ται, ἢ κέκριται (Eur. Med. 322 al.) [45]

ἀραρινοί· ὅσα παρασφηνοῦται λιθάρια εἰς τὰς ῥαγάδας

ἀράρισκε (ξ 23)· περιάρμοζεν

† ἄραμος· ἐρφδιός ⟨v. ἄσιδον⟩ [49]

ἀραρόν(?)· πάγιον ⟨q. v.⟩. βέβαιον. κατάρατον ⟨ad ἀραῖον⟩

ἀραρότως (Eur. Med. 1192 al.)· ἁρμοδίως, προσηρμοσμένως, ἁρμοζόντως, ἀσφαλῶς. ὅθεν καὶ τὸ ἄραρεν παγίως δέδοκται (Eur. Andr. 254 al.) [52]

ἀραρυίας (Γ 331)· ἡρμοσμένας [54]

ἀρὰς ἐπισπεῖραι· ἔθος Κυπρίων σπειρόντων κριθὰς μεθ' ἁλὸς καταρᾶσθαί τισιν [56]

Ἀρᾶς ἱερόν· ἱερὸν Ἀρᾶς Ἀθήνησιν. Ἀριστοφάνης Ὥραις (fr. VIII p. 1174). ἔνιοι δὲ τὴν βλάβην λέγειν αὐτὸν ἐνόμισαν [58]

ἀράσσει· συντρίβει. τύπτει (Callim. Apoll. 3). ἀμέλθει ⟨ad δράσσει⟩

† ἀράστε· ἑλεῖν, λαμβάνειν

ἀρασσόμενα· προσρηγνύμενα. πλησσόμενα. θορυβούμενα

ἀρασχάδες· τὰ περυσινὰ κλήματα ⟨ἀροσχάδες?⟩ [63]

ἀράττων· κρούων

† ἀράνη· μεσάγκυλον ⟨v. ἄρκυν⟩ [66]

Ἀραυκηλίς· ἡ νῦν Αἴγυπτος

ἀραχθείς· διωχθείς

ἀράχνια (Pherecr. fr. III p. 325)· ἀράχ(ναι). Ἀττικοί

† ἀράχνηκες· ἀράχναι

(ἀράχνιον· τὸ λεπτὸν ὕφος)

ἀράχνου· ἀπ' εὐθείας ὁ ἀράχνης. Αἰσχύλος Λαΐῳ (fr. 117) [73]

ἀράχῡ ⟨ἄραχος?⟩· εἶδος ὀσπρίου [75]

ἀρβάλη· τήγανον ὀστράκινον. Ταραντῖνοι

ἀρβίννη (arvina)· κρέας. Σικελοί [78]

ω

COD. 23 δέεστιν 24 cf. ἀρβάκις et ἀδράκις 25 ἀλκμαί 27 ἀραιὸν — ἠνάραιός — κατ' εὐχῆς 28 Cf. ἀρβόν 31 cf. ἐξ ἀρκιάων 37 ἄραμεν· μ. ἀράμεναι· ἡσ. 41 ἀράραι ⟨an ἄρσαι? ἀρτίσαι⟩ 51 ἀραρῶσαι — ἀραρῶς π. δέδεικται 54 Cf. ἀρσάμεναι 57 ἀράς, l. Ἀριστοφάνην 59 cf. 7034 62 cf. ἀρέσχαι 67 ἀράνκιλις 69 ἀραχνία 71 Infra ἀράχνιον legebatur suo loco. 75 Post ἱερέων: ἀρβάκις· ὀλιγάκις (cf. ἀραιάκις) 77 Post Σικελοί: ἀρβόν· διεστός, ἀραιὸν ⟨q. v.⟩ ἐλαφρόν

HES. 15 ἀραιῇ (Π 212)· ἁρμοστὸν ποιήσει 16 ἀραιήν (ε 425)· ἀσθενῆ 17 ἀραίῃσι (Π 161)· λεπταῖς καὶ μακραῖς 18 ἀράμενοι· ἐπάραντες 19 ἄραντες· ἀπενεγκάμενοι 20 ἀραιαί, γαστήρ (Nic. Ther. 133, Ruf. Ephes.)· τὰ λεπτὰ ἔντερα 21 ἀραιητόν· στρεπτόν ⟨ἀπαραίτητον· ἄστρ.⟩ 22 ἀράξαι (Μ 384)· συντρῖψαι 35 ἄραμα (recens)· βόρβορος 42 ἄραριν· ἀράχνην 43 ἄραρις· ἔνορκος 45 ἀράραχνος· τὸ αὐτό 49 ἀράμ (Matth. I 3)· μετέωρος 52 ἀραρυῖαν (Ε 744)· ἡρμοσμένην 54 ἀρ[α]σάμεναι· ἀλειψάμεναι. ποιοῦσαι ⟨ποτίσασαι⟩ 56 † ἀρασύνη· πέλος ⟨v. ἄρσει⟩ 58 ἄρας, μῶσαι. δῆσαι ⟨ἄρ(σαι)· ἁρμόσαι⟩ 63 ἀρᾶται· καταρᾶται (Num. XXIII 8). εὔχεται (Ι 240) 66 ἀρατειχεύειν· καταρᾶσθαι. οἱ δὲ στρατεύεσθαι ⟨v. ῥατιχεύειν et ἐρατειτεύειν⟩ 73 ἀραχνοῦφεῖς (Philo de somn. 1115 B)· ὡς ὑπὸ ἀράχνης ὑφασμένα 75 ἀράων (Ο 378)· τῶν εὐχῶν. ἢ ἱερέων ⟨ad ἱαρ—⟩ 78 ἀρβύκη (Eur. Or. 140)· τοῦ ὑποδήματος

ἀρβύλαι (Hippocr. III p. 239 K)· εἶδος ὑποδημάτων [80]

Ἀργάδες· εἶδος φυτοῦ. καὶ Ἀργεῖαι γυναῖκες

ἀργαίνειν· λευκαίνειν. Εὐριπίδης Ἀλκμέωνι διὰ (Ψω)φῖδος (fr. 74)

ἀργαίνουσα· λευκαίνουσα. φοιβῶσα [84]

ἀργαλεώτατοι· δεινότατοι [86. 87]

ἀργαλεωτέροις· δεινοτέροις. χαλεπωτέροις [89]

Ἀργᾶς· ὄφις (Achaei fr. 1) καὶ ποιητὴς μοχθηρὸς (Anaxand. I 17 p. 183). (Δωριεῖς καὶ μάλιστα Ἀργεῖοι τὸν ὄφιν) ἀργᾶν ἐκάλουν. καὶ Δημοσθένης ὑπὸ Αἰσχίνου (de fals. leg. p. 260) Ἀργᾶς ὀνομάζεται. οἱ δὲ ὄνομα τυράννου ⟨Thucyd. VII 33, 4⟩

ἀργεῖαι (Eupol. fr. II p. 532)· ὑποδήματα πολυτελῆ γυναικεῖα

Ἀργεία φορά (Com. vol. IV p. 427)· ὡς φιλοδίκους καὶ συκοφάντας Ἀργείους κωμῳδοῦσιν

Ἀργείη (Z 323 Δ 8)· Πελοποννησία. λευκὴν δὲ Ἡσίοδος (Theog. 12)

Ἀργεῖοι· οἱ Ἕλληνες. καὶ ἐκ τῶν † εἰλύτων οἱ πιστευόμενοι οὕτως ἐλέγοντο. ἢ λαμπροί

Ἀργεῖος (Eubul. fr. II p. 233)· κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα ⟨ἄρτος⟩

Ἀργείους ὁρῶ· παροιμιῶδες (Soph. fr. 200 Aristophont. fr. I 4 p. 357) [97]

Ἀργειφόντης (κ 302 al.)· ὁ Ἑρμῆς ἢ ὁ ἀργὸς φόνου ἢ ἐν Ἄργει πρῶτον πεφηνώς. ἢ καταργῶν τοὺς φόνους [99]

Ἀργείωνας· τοὺς Ἀργείους

ἀργέμων· τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς λευκωμάτων. οἱ δὲ ὀφθαλμῶν. Σοφοκλῆς ἐπὶ Ταινάρῳ Σατυρικῷ (fr. 213) [7102]

ἀργεμώνη (Diosc. II 208)· εἶδος βοτάνης [4—7]

ἀργεννῶν (Σ 529)· λευκῶν. λαμπρῶν

ἀργέσται· οἱ ἐτήσιοι

ἀργεστᾶο νότοιο (Λ 306)· τοῦ λεγομένου λευκονότου τινὲς λέγουσιν οὐ καλῶς. Ὅμηρος γὰρ τέσσαρας οἶδεν ἀνέμους (μόνους). ἔστιν οὖν ταχέος

ἄργετος· ἡ ἄρκευθος. Κρῆτες

ἀργέτι δημῷ (Λ 817)· λευκῇ πιμελῇ [13]

ἀργή· στεῖρα. (εἶδος μελίσσης ἀκέντρου) cf. κηφήν

Ἀργῆν ἔπεφνεν (trag. adesp. fr. 163)· ὄφιν. ἔστι δὲ ἐπίθετον δράκοντος

ἀργῆτα· λευκόν. λαμπρόν
ἀργῆτα κεραυνόν (Θ 133)
τὸν λαμπρὸν ἢ...... ταχύ [17]

† ἀργοιβίαντον· Βοιωτίας [19]

ἄργιλος· ἡ σμηκτὶς γῆ, ἡ λευκόγειος

ἀργίλοφοι (Ar. Vespp. 672)· λαπάραι κωδίων. οἱ δὲ πρωκτόν. καὶ μηλωταί

ἀργιμήτας ταῦρος (Phrynich. trag. fr. 15)· ταχύμητις. ἢ λευκὸς παραγώγως. λέγεται δὲ ἐπὶ τοῦ διακομίσαντος τὴν Εὐρώπην

ἀργ[ε]ινόεντα (Β 647)· λευκόν, λευκόγειον, ἀργιλ[λ]ώδη

ἀργιόδοντος (Κ 264 al.)· λευκοὺς ὀδόντας ἔχοντος [25]

ἀργίπους· ἀετός. Μακεδόνες [27—29]

COD. 81 καὶ ἀργαὶ ⟨cf. Com. anon. fr. CXCIV⟩ 82 ἀλκμαίονι 88 ἀργαλαιο| 90 ἀργὰς—ἄργαν 92 ἄργεια, σφυρὰ (ο) 93 Post Ἡσίοδος ⟨Ἡλιόδωρος Ruhnken.⟩ gl. 7123 95 ἀργείης 98 ἑρμησαργφόνου; cf. gl. 7113 7103 ἀργεμόνη 10 |σταονό| —τινὲς δὲ οὐ — οἶδα — ταχέως 12 ἀργέτη, δήμω 13 Post λευκοφόντης: ἢ — φόνους ex 7098 (αι) 14 ἀργηστεῖρα. (Legebatur infra ἀρχή· εἶδος) 15 ἀργηνέπεφν, ὄφιν ⟨18 Ἄργος Ὑάντιον? ἀργιβόειον· τὴν Εὔβοιαν?⟩ 20 σμικτὴ⟩ 22 ταχομῆτις — |ώγους 26 EM. 28, 18; cf. ἄρξιφος 28 ἀρτιαφής Cretes?

HES. 80 ἀρβύνδα ⟨ἀρυβαλλίδα⟩· λήκυθον. Λάκωνες 84 ἀργαλαίω (Ν 85)· ἀργῷ 86 ἀργαλαιοὺς (Ξ 87)· χαλεπούς, δεινούς 87 ἀργαλαιή (Μ 63)· χαλεπή, δεινή 89 Ἀργεῖ παντί (Β 108)· [διόλου λευκή] 97 Ἄργεις· πόλις Θεσσαλίας 99 Ἀργείων (Α 79 al.)· Ἑλλήνων 7102 ἀργέματα· τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν λευκώματα 4 ἀργενάων (Γ 198)· λευκῶν, ἢ λαμπρῶν 5 ἀργενήϊσι (Ζ 424)· λαμπραῖς, λευκαῖς 6 ἀργέννησι (Γ 141)· λευκαῖς. λαμπραῖς 7 ἀργῆτι (Γ 419)· λαμπρῷ 13 Ἀργειφόντης· καθαροφόντης, λευκοφόντης. ἢ ταχέως καὶ τρανῶς ἀποφαινόμενος. ἀμφότερα δ' ἂν εἴη ἐπὶ ⟨εἴπῃ περὶ⟩ τὸν θεὸν ταῦτα· διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν ὀνομάτων τὸ ταχέως, διὰ δὲ τὴν θειότητα τὸ σαφῶς ἑρμηνεύειν. Ἑρμῆς γοῦν ὠνομάσθη διὰ τὸ ἥρεμος ⟨εἱρεμός⟩ τις εἶναι· ὅτι εἰρηναμήσατο ⟨εἴρειν ἐμήσατο,⟩ ὅπερ ἐστὶν λέγειν. ὁ γὰρ Ἑρμῆς λόγος ἐστί 17 † ἀργίλληψιν· γῆ μὴ βλαστάνουσά τι ⟨ἀργιλῖτις?⟩ 19 Ἀργίλια· δῆμος τῆς Ἀττικῆς ⟨Αἰγιλιά⟩ 25 ἄργιος· λευκός. ταχύς ⟨ἀργός⟩ 27 ἄργιστα ⟨αἰγὶς· τό, q. v.⟩ ἐκ τῶν στεμμάτων μέρη ὡς διαπεπλεγμένον δίκτυον 28 ἀργιάφης (Χ 281)· ὁ ἀπηρτισμένος τῷ λόγῳ ⟨v. ἀρίσπης⟩ 29 ἀργίφοντ· καθαροφόνου

ἄργματα (ξ 446)· ἀπαρχάς

ἀργόν (ex Apoll. lex. 41, 28)· ἀργύρεον. ταχύ. λευκόν

ἀργός· μιλ(λ)ός ⟨recens⟩. βραδύς

Ἄργος (Homer.)· Πελοπόννησος [34. 35]

(ἀργυραμοιβοί)· τραπεζῖται

ἀργυράσπιδες· τάγμα τι στρατιωτικὸν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου

ἀργύρεαι λόγχαι (oraculum)· οἱ μισθοφόροι

ἀργυρέα λιμός (App. proverb. I 39)· ἀργυρίου σπάνις

ἀργυρέα ὗνις· ἡ ἀργυρία † αὖλαξ ⟨v. εὐλάκᾳ⟩. παρὰ Θουκυδίδῃ (V 16, 2) [41. 42]

ἀργυρηλάτης· ἀργυροκόπος

ἀργύριος· εἶδος βοτάνης ⟨v. ἀγκύρις⟩

ἀργυρίτης· ὁ ἐν ἀργυρίῳ τὴν οὐσίαν ἔχων. καὶ ⟨ad ἀργυρῖτις⟩ ἡ ἐκ τῶν ἐναργύρων μετάλλων γῆ † ἄργυρις λιθάργυρος (Xenoph. vectig. I 5, Dem. 974, 28)

ἀργυρογνώμονες (Plat. de virt. 378 E)· τραπεζῖται [47]

ἀργυροθήκη (Antiphan. III p. 85)· τὸ (εἰς) ἀργύριον γραμματεῖον (ὃ καὶ Βοιώτιον καὶ κοῖλον λέγεται)

ἀργυροκοπιστήρ (Cratin. fr. VII p. 143)· τραπεζίτης. ἢ ὁ τὰ ἀργύρια ἐργαζόμενος [50]

ἀργυρολόγος· τελώνης

ἀργυρόπεζα (Α 538)· λευκόπους. Πέζα γὰρ ὁ πούς. καὶ καλλίπους

ἄργυρος· ὁ στατήρ. ἦσαν δὲ ὀβολοὶ ἄση (μιο superscr.) ⟨cf. ἄσημος⟩ [54]

ἀργύρου κόπις (Phryn. com. fr. V p. 582)· ἀργυρολόγος. ἐκ τοῦ παρεπομένου

ἀργυρώνητος (Eur. Alc. 679)· οἰκέτης ἀργυρίου ἀγορασθείς [57—59]

ἀργώ· εἶδος φυτοῦ, ἀφ' οὗ ἡ Ἀργὼ ναῦς

ἄρδα (Pherecr. fr. VII p. 276)· μολυσμός

ἀρδάλια· τοὺς πυθμένας τῶν κεραμίδων, οὓς ἔνιοι γοργύρας καλοῦσιν

Ἀρδαλίδες· αἱ Μοῦσαι

(ἄ)ρδαλος (Hippocr.?)· μόλυσμα

ἀρδάλους· εἰκαίους

ἀρδαλωμένους· ταρασσομένους ⟨ἠρδ—⟩

ἀρδάνια (schol. Eur. Alc. 99)· αἱ τῶν κεραμίων γάστραι, ἐν αἷς τὰ βοσκήματα ἐπότιζον, ἃ Δωριεῖς κύμβαλα καλοῦσι. ταῦτα δὲ πρὸ τῆς αὐλείου θύρας ἐτίθεσαν ὕδατος πλήρη πρὸς ἀφαγνισμόν, ἵνα, ὁπότε τις τελευτήσειεν, οἱ ἐξιόντες περιρραίνωνται ⟨v. πηγαῖον⟩

ἀρδεία· ποτισμός

(ἀ)ρδείας· ποτισμούς [70]

ἀρδεύει (Aesch. Prom. 852 Antiphan. fr. LXXXVII)· ποτίζει

ἀρδεύσαντες· ποτίσαντες

ἄρδην (Eur. Alc. 624)· φοράδην. ἢ σφόδρα. ἢ παντελῶς. ἢ ἀθρόως (Ar. Thesm. 274). ἢ ἐξ ὁλοκλήρου

Ἀρδήττους (Lysias)· τοὺς ῥᾳδίως ἐπὶ τοὺς ὅρκους ἰόντας Ἀρδήττους ἐκάλουν. τόπος περὶ τὸν Ἰλισσόν. ἐγγὺς τοῦ Παναθηναϊκοῦ σταδίου, ἐν ᾧ τοὺς ὅρκους ἐποιοῦντο

ἄρδιας (Herod. I 215)· τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα

† ἀρδικός· φάρετρα

ἄρδις· ἀκίς. Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ (880)

ἀρδμός· ποτισμός·

ἐν πο(ταμῷ .... Σ 521)

ἄρδοι· ἀρδεύοι. ποτίζοι

ἄρδων (Xen. Symp. II 24)· ποτίζων [81. 82]

Ἀρέθουσα (ν 408)· κρήνη ἐν Ἰθάκῃ, καὶ ἐν Σικελίᾳ, ἐν ᾗ ὁ ἐν τῇ Ἤλιδι ῥέων ποταμὸς Ἀλφειὸς † ἀργύριον ϰ̈ νενόμισται

COD. 34 ἀργυραῖον 38 μυθοφόροι 45 ἀναργύρων μ. γῆ. ἀργύρινον· γραμμ. ὃ κ. Βοιωτικὸν κ. κ. λ. ἄργυρις· λιθάργυρος. ἀργυρογν| 46 τραπεξῆται [δοκιμασταὶ e Moer. Att.] 55 ἀργυρουκόπις 56 ἀργυρονόητος — ἀγοραστὴς 63 ἀργαλίδες 67 ἀρδανίαι — πλήρη, ἵνα ὁ. τ. τ. οἱ πρὸς ἐμφανισμὸν περιρέονται 68 αἰδεία 73 ἀθρό(ο) 75 ἀρδιαστὰ

HES. 34 ἀργούς (Α 50)· ταχεῖς. λευκούς 35 ἀργυραμοιβοί (Plat. Polit. 289 E)· κολ(λ)υβισταί ⟨Moeris⟩ 41 ἀργυρέοιο (Ω 605)· τοῦ λαμπροῦ. καὶ καλλίστου 42 ἀργύρεον (Λ 31 al.)· λαμπρὸν καὶ καθαρόν. ἀργῶς καὶ καθαρῶς ὑφασμένον ⟨ἀργύφεον⟩ 47 ἀργυρόηλον (Β 45)· ὁ ἀργυροῦς ἥλους ἔχων 50 ἀργυροδίνην (cf. Φ 8)· λευκὰ ῥεύματα ἔχουσαν κρήνην 54 ἀργυρότοξος (Β 766)· καλλίτοξος 57 ἀργυφαί. (Greg. Naz. Carm. LVIII 16) λαμπρ∴. λευκ∴. ⟨—φέη⟩ 58 ἀργύφαιον (Σ 50)· λαμπρόν. λευκόν 59 ἀργυφαιοῦσι (Greg. Naz. Arc. IV 231 p. 217)· λαμπροῖς. καθαροῖς 70 ἄδεται· πίμπλαται ⟨v. col. 32, 21⟩ 81 ἀρείας· ἀπειλάς 82 Ἀρείας· πώλους Περσικάς. Ἀρείσοιγε ἔθνος Περσικόν ⟨Ἀριῆνας⟩

ἀρειή (*P* 311)· ἀπειλή. [βλάβη]

ἀρ(ε)ιθύσανοι (Aeschyl. fr. 198)· ἡνίοχοι. (ἀποσχίσματα καὶ ἀποκλαστήματα) [86—90]

† ἀργυῖτας· τὴν λάμιαν Φρύγες

Ἀρειμανής· ὁ Ἀΐδης, παρὰ Πέρσαις

ἀρείφατον λῆμα· ἰσχυρόν, ἀντὶ τοῦ Ἄρει ἐοικός. Αἰσχύλος Νεανίσκοις (fr. 143; v. ἀριθάτων)

(ἀρειφάτων ⟨Aesch. Eum. 913⟩ πολεμίων) [95. 96]

ἄρεκτον (*T* 150)· ἄπρακτον, ἀτελείωτον

Ἀρεοπαγίτης· ὁ δικάζων. καὶ σιωπῶν δι᾽ ὅλου κατὰ ἀνάγκην ⟨Diogen. prov. II 91⟩ [99. 7200]

ἀρεσάμεναι· φιλοφρονήσασαι, ἀρεστὸν ποιήσασαι

ἀρέσασθαι· ἱ(λ)άσασθαι. ἀρεστὸν ποιῆσαι [3]

ἀρεσάσθω (*T* 179)· εὐάρεστον καταστησάτω [5. 6]

ἄρεσκος· ὁ προσηνής. καὶ ἡ διδομένη ῥάβδος .... τοῖς κωμικοῖς (Pollux IV 120)

ἀρεσκεύεσθαι· φιλοφρονεῖσθαι [9]

ἀρεστήριον· ἱερεῖον, καὶ θῦμα

ἀρεστήρ· πέμμα πρὸς θυσίαν

ἀρεστόν· σύμμετρον. ἀρέσκον [13]

ἀρέσχαι· κλήματα. βότρυες ⟨v. ἀρασχάδες⟩

ἀρετᾷ (θ 329)· ἐν ἀρετῇ ἐστίν

οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα

τουτέστιν οὐκ ἀπολήγει εἰς ἀρετήν. ἀνεγνώσθη δὲ περισπωμένως

ἀρετή· ἡ τῶν καλῶν νομιζομένων ἐμπειρία [17—20]

ἀρῇ· λή[μ]ψῃ. οἴσῃ. Σοφοκλῆς Αἴαντι μαστιγοφόρῳ (129)

ἀρή· εὐχή

ἀράων δίων (*O* 378)

καὶ βλάβη ἡ ἐν τῷ Ἄρει, τουτέστιν ἐν πολέμῳ. ἀπειλή. εὐχή. κατάρα

ἀρήγει (*O* 42). βοηθεῖ [24]

ἀρηγομέναις· βοηθουμέναις [26—28]

ἀρήϊα (*Z* 340)· πολεμιστήρια [30]

ἀρηίφατοι (λ 41)· ἐν πολέμῳ πεφονευμένοι

ἀρ(η)ίφιλος (*Γ* 21)· ὑπὸ τοῦ Ἄρεος φιλούμενος, ἢ ὁ φιλῶν τὸν Ἄρεα. δι᾽ ἀμφοτέρων δὲ ὁ πολεμικὸς δηλοῦται

ἀρημένος (*Σ* 435)· βεβλα(μ)μένος. εὐχόμενος [35—38]

ἀρηνοβοσκός· προβατοβοσκός. Σοφοκλῆς Τυροῖ β΄ (fr. 218). γράφεται δὲ ἐρρηνοβοσκός, διά τε τοῦ ε̄ καὶ τῶν δύο ῥῶν ⟨v. ἀρενο—⟩ [40—42]

ἀρηρομένη (*Σ* 548)· [ἀρουριομένη] ἀροτριωμένη

ἄρηρεν (ε 248)· ἥρμοσεν

ἀρηρώς (κ 553)· ἰσχυρῶς ἡρμοσμένος [46]

ἀρηρυμένου· ἀπηντλημένου ⟨non Alc. fr. 47⟩ [48]

ἀρήσαιο· εὔξῃ⟨αιο⟩ [50. 51]

Ἄρης τύραννος (Timoth. Miles. fr. 8)· παροιμία [53]

ἀρητῆρα (*A* 11)· ἱερέα

COD. 84 cf. ἀριή 85 cf. ἀρθύσανοι et Eustath. 600, 43 93 ἀντιάρει ἐοικώς 94 cf. ἀριθάτων 7201 ἄρ᾽ οὖν Cyrillus 7 ἀρεσκές· ὁ πρώην 11 ἀρηστήριον ⟨EM. 138, 52⟩ 12 ἀρεσίπονον 13 Recte ἀρειοτέρῃ Cyr. 171 15 ουκᾶραιτὰκακὰ 29 ἀρκία 31 ἀρκίφατοι 39 τυροίκω, γράφει — τοῦ ε̄ω καὶ τῶν βόρων 40 ἀ|· ἥρμοζεν 44 ἰσχυρῶς ἥρμοσται 45 |ρύς· 47 |υγμένου 49 |σεο

HES. 86 ἄριον· βέλτιον. καλλεῖον. κρεῖσσον 87 ἀρείονα (υ 133)· βελτίονα 88 ἀρείοσι (*Δ* 260)· βελτίοσιν 89 Ἄρειος πάγος· ἐν Ἀθήναις δικαστήριον ἐν τῇ ἀκροπόλει 90 ἀρειούσει· αὐξήσει 95 ἀρείων (*B* 707)· βελτίων 96 ἀρενοβοσκός (Soph. fr. 589)· προβατοβοσκός ⟨v. ἀρη—⟩ 99 ἆρεν οὖν· ἆρα οὖν 7200 ἀρρενωπός· φοβερός 3 ἀρέσσατο· ηὔφρανεν 5 ἀρέσθαι· λαβεῖν (*H* 203). ἆραι 6 ἀρέσθορεν (*M* 462)· ἐπήδησεν 9 ἀρεσόμεθα (*Δ* 362)· ἐξιλασόμεθα 13 ἀρεστῶσα· ἡ ὑπερέχουσα τὰς ἄλλας (Greg. Naz. Arc. II 55), καὶ βελτίων τῶν ἄλλων 17 ἀρετή· θεία δύναμις (II Petr. I 3). διάθεσις ἀγαθή. ἢ τὸν ἐνάρετον βίον 18 ἀρέτησαν· ἥρμοσαν ⟨ἤρτισαν⟩ 19 ἀρετῶσιν (τ 114)· ἀρεταίνωσιν, εὐδαιμονῶσιν, ἐν ἀρετῇ ὦσιν 20 ἀρῇ· λήψῃ. πολέμῳ (*Φ* 431) 24 ἀρήγων (*E* 507 al.)· βοηθῶν 26 ἀρήγοντες (*Δ* 7)· βοηθοῦντες 27 ἀρκιθόων (*Δ* 280)· πολεμιστῶν, ἐν τῷ Ἄρει θεόντων 28 ἀρηθόσσων (*O* 315)· τῶν ἐν τῷ πολέμῳ εὐκινήτων 30 ἄρκιος (*B* 698)· ἀλλαχοῦ ⟨h. e. 7241⟩ θρασύς, ἀγαθός, πολεμικός 35 Ἀρήνη (*B* 591)· ὄνομα πόλεως 36 ἀρήξειν (*E* 833)· βοηθήσειν 37 ἀρῆξαι (*A* 408)· βοηθῆσαι ἐν πολέμῳ. ἀπὸ τοῦ Ἄρεος 39 ἀρηξήνορα (*H* 228)· τὸν τὴν ἀνδρείαν 40 ἀρήρει (*Γ* 338)· ἰσχυρῶς ἥρμοσται 41 ἄρηος (*B* 698)· θρασύς. ἀγαθός. πολεμικός (v. 7230) 42 ἀρήρασθαι (*Z* 115)· εὔξασθαι 46 ἀρηρότα (*O* 530)· ἡρμοσμένα 48 ἀρήσασθαι (*Z* 115)· εὔξασθαι 50 ἀρήσῃ (*N* 818)· εὔξῃ 51 ἀρήσθορεν (*M* 462)· ἐπήδησεν ⟨cf. ἀρεσ—⟩ 53 ἄρηται (*M* 435)· ἀπενέγκηται

Ἀρητήριον (Philochor. EM. 140, 49)· τόπος ἐν ᾧ Ἀττικοὶ ...... ἔξω τοῦ ἄστεως
ἀρητόν (P 37)· βλαβερόν. πολυχρόνιον
†Ἄρωτος· Ἡρακλῆς παρὰ Μακεδόσιν
ἄρθεος· τράγος [59. 60]
ἀρθῆναι· ἀπολέσθαι
ἀρθ(μ)ήσαντε (H 302)· φιλιωθέντες, δυϊκῶς. ὁμοίως καὶ ἀριθμήσαντες
ἄρθμιοι (π 427)· φίλοι. παρὰ τὸ ἡρμόσθαι καὶ συμφωνεῖν ἡμῖν
ἀρ(θ)μός (h. Merc. 521)· εἰρήνη, συνθήκη. φιλία
ἀρθμό., προτμηστί., ἢ μετάφρενον. [ἢ αἰδοῖον ἀνδρὸς καὶ γυναικός
ἄρθρα· μέλη ἄκρα [
ἀρθρέμβολα (e Seleuco)· δαμαστήρια ⟨δοκιμ—?⟩. ὄργανα βαλλόμενα εἰς τὰ ἄρθρα. καὶ βασανιστήρια. καὶ ὄνομα στρεβλωτικῶν ὀργάνων εἰς ὃ ἐξαρθροῦσιν οἱ δήμιοι τὰ τῶν καταδίκων μέλη
ἀρθρούμενον· τρανούμενον [69]
ἄρι· μεγάλως. ὅθεν καὶ ἀρίζηλος ὁ μεγάλως ζηλωτός [71]
(ἀρία vid. ἀριή)
ἀριβάσκανος· πεποίηται ὡς ἀριπρεπής
ἀρίγνω[σ]τοι· εὔγνωστοι (N 72)· τὸ γὰρ ἄρι μέγα δηλοῖ. πάνυ ἐγνωσμένον ⟨οι⟩
ἀρίδακρυς (Eur. Med. 903 Herm.)· ταχέως ..... (εὐχερὴς πρὸς δάκρυον)
ἀριδάκρυσι· πολυδάκρυσιν
ἀριδάκρυτον· πολυδάκρυτον
ἀριδείκετον (Ξ 320)· ἄγαν ἔνδοξον. ἀσπαστόν. φανερόν. ἢ μεγάλως (Empedocl. 220 Stz.)
ἀρίδες· αἱ μετὰ κονιορτοῦ πνοαί ⟨cf. ἀραβίδες⟩
Ἀριδήλαν· τὴν Ἀριάδνην Κρῆτες [81]
ἀριδήλους· φανερούς
ἀριδήλως· φανερῶς [84. 85]
ἀριζήλη (Σ 219. 221)· θαυμαστὴ ἄγαν. ἐκδηλοτάτη [87]
†ἄριζος· τάφος. Κύπριοι ⟨v. 7483. 84⟩ [89]
ἀριή· ἀπειλή. (ἀρία (Theophr. III 16, 3 al.)· φυτὸν ἡ ἀρία) ⟨v. δῖλαξ⟩ [91]
Ἀριῆνας ἀρισ(το)πώλους ⟨v. Ἀρείας⟩ [93]
ἀριήκοος (Callim. Del. 308)· πολυήκοος [95]
ἀριθμεῖν· τοῦτο τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ κλήρου
ἀριθμεῖται (Herod. VII 59)· ἐξετάζεται [98. 99]
ἀριθμὸν ὁμοῦ εἰσιν ἔτη διακόσια
ἀριθμός· μέτρον. ἀριθμῷ ὀλίγους [7302]
ἀρικύμων (Hippocr. I p. 467 K)· εὐσύ(λ)ληπτος
†ἀριμάζει· ἁρμόζει
†ἀριμάσπου· γαστὴρ σὺν κόπρῳ
ἄριμος (Tyrrheni)· πίθηκος [7]
†ἀρίξαι· ὑποστηρίξαι [9]
ἀριπρεπές (θ 176)· μεγαλοπρεπές
ἀρίπικρον· μεγάλως πικρόν
ἄρις· εἶδος βοτάνης (Galen. lex. p. 442)
Ἀρίσβη (Z 13)· πόλις τῆς Λήμνου. οἱ δὲ Τρῳάδος [14]
ἀρίσκος· κόφινος [16]
ἀρίσταρχον (Simonid. fr. 231 Bacchyl. fr. 52)· Δία [18]
ἀριστερο(σ)τάτης (Cratin. fr. IX p. 138)· ὁ πρωτοστάτης τοῦ χοροῦ
ἀριστεύει· ἀνδραγαθίζεται (cf. Z 208)
ἀριστεύς· ἀνδρεῖος (Eur.) [22. 23]
ἀριστίνδην (Demosth. 1009, 8)· ὁ ἐκ τῶν ἀρίστων ἐκλελεγμένος [25]

COD. 56 |ριον. Σοφοκλῆς συνώνυμον ὕστερος ⟨cf. ἄρρητον⟩ 61 ἀπολέσαι ἢ ἀπ|
ε
62 |τες 63 |οσται 75 Cf. ἀρτιδ. 81 ἐκδηλοῦν 88 Κύπριοι. ἄρια — ἄρια 92 ἀρισπώλους, ἀριῆνας 94 ἀρίηκος 7307 παλικίας 11 ἀριπικρὸν 13 τοῦ δήμνου — τρῳάς 15 ἄρριχος an [ταλ]αρίσκος? 17 ἀρισταρχαμία ἀριστία ἀριστέα 24 ἀριστήδης ⟨—ιδεύς?⟩

HES. 59 ἀρθείς (N 63)· μετεωρισθείς 60 ἄρθεν (Π 211)· συνηρμόσθησαν 69 ἀρθύσανοι (Aeschyl. fr. 198)· ἀποσχήματα. καὶ ἀποβλαστήματα ⟨v. ἀρειθύσανοι⟩ 71 ἄρθρον· μέρος λόγου, δι' οὗ τρανωτέρα ἡ λέξις πέφυκε γίνεσθαι 81 ἀρίδηλον (Zenod. B 318)· ἔκδηλον. [φανεροῦν] φανερόν 84 ἀριδηλώτατα· φανερώτατα 85 Ἀρισβῆθεν (B 838)· ἀπὸ Ἀρίσβης πόλεως 87 ἀρίζηλον (B 318)· μέγα φανερόν 89 ἀριζήλως (μ 453)· μεγάλως ἐκδήλως 91 ἀρίηλ (Ezech. XLIII 15)· λέων 93 ἀριηρέστερον (β 190)· χαλεπώτερον 95 ἀριθάτων· τῶν πολέμων ⟨ἀρειφάτων |μίων q. v.⟩ 98 ἀριθμήμεναι (B 124)· εἰς φιλίαν ἐλθεῖν 99 ἀριθμητά (Iob. XV 20)· [τὰ] ὀλίγα 7302 ἀρίκεσι (B 264)· χαλεπαῖς 7 Ἄριμα (B 783)· πόλις Κιλικίας, οἱ δὲ ὄρος 9 ἀριπρεπέα (Θ 556)· ἄγαν, μεγάλως ἔκδηλα 14 Ἀρίσβηθεν (B 838 M 96)· ἀπὸ Ἀρίσβης πόλεως 16 ἀριστεία· ἀνδραγαθία 18 ἀριστῆα (Γ 44)· ἀριστέα, τὸν ἐν τῷ πολέμῳ ἀνδραγαθήσαντα 22 ἀρίσπης (X 281)· εὔλαλος, ἄρτιος τοῖς ἔπεσιν ⟨l. ἀρτιεπής⟩ 23 ἀρίστη (B 715)· βελτίστη 25 ἀριστῆραι (τ 345)· δοῦλαι

Ἀριστόδημος· Ἀριστόδημον οἱ κωμικοὶ (Cratin. p. 104 Aristoph. p. 1045) τὸν πρωκτόν, καὶ Θεόδωρον καὶ Τιμησιάνακτα ἔλεγον, ἀπὸ τῶν ἡταιρηκότων. Φορμισίους δὲ τὰ γυναικεῖα αἰδοῖα καὶ Βασιλείδας, καὶ Λαχάρας

ἀριστοκρατούμενοι (Xen. Hell. VI 4, 18)· ὑπὸ ἀρίστων κρατούμενοι, ἢ δήμου, ἢ ἑτέρων τινῶν καλλίστων

ἀριστολόχεια (Theophr. IX 13, 3)· βοτάνη τις

ἀριστομένειον· βοτάνη

ἄριστον (π 2 Ω 124)· τὸν πρωϊνὸν ἀκρατισμόν. ὃν ἡμεῖς λέγομεν ἄριστον, τοῦτο ὁ ποιητὴς καλεῖ δεῖπνον, τὸ δὲ δεῖπνον δόρπον

ἀριστονομία· εὐνομία. Ἄριστον γὰρ τὸ καλόν [32]

ἀριστοτέχνης (Pindar. Plut. Symp. I 2)· ἐν τῇ τέχνῃ χρήσιμος

Ἀρίστυλλος· Ἀρίστων (Aristoph. fr. XIII p. 1162). † ἀρίστου ὥρα (ad ἀριστητός?)

ἀρισφαλές (ρ 196)· μεγάλως σφα(λ)λόμενον [36]

ἀριφραδέα (Ψ 240)· δῆλα

ἀριφραδές (Ψ 326 al.)· ἄγαν φανερόν [39. 40]

ἄριχα· ἄρρεν πρόβατον (v. βάριχοι)

ἀρίχεται· γλίχεται, ἐπιθυμεῖ (v. ὀριχᾶται, ἀρόχεται)

† ἀρίχωταν· ἐκδύειν ζητῶν

ἀριώθ· ἡ λέαινα ὑπὸ Σύρων (cf. Genes. II. 9)

Ἀρίων (Antimach. fr. XXVI. CXXIII)· ὁ ἵππος. Ποσειδῶνος υἱὸς καὶ μιᾶς τῶν Ἐριννύων

Ἀρκάδας μιμούμενος (Plat. com. fr. VII p. 651)· παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων καὶ μοχθούντων. οἱ γὰρ Ἀρκάδες πολλὰ πολεμήσαντες οὐδεμίαν νίκην ἰδίαν ἔσχον

ἄρκαλα (Aeoles)· λευκὰ καὶ ἐνώτια ἐξ ὑάλου περίχρυσα· οἱ δὲ ξύλα ξηρά

ἐ

† ἄρκαλαν· π χάλανμύζειν

ἀρκάνη· τὸ ῥάμμα, ᾧ τὸν στήμονα ἐγκαταπλέκουσιν (αἱ) διαζόμεναι (v. πέρκανα)

ἀρκαλέον· ξηρόν. ῥυσόν υσ (sic)

Ἀρκὰς κυνῆ· Ἀρκαδικὸς πῖλος. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ (fr. 251)

ἀρκεῖ· προσαρκεῖ. βοηθεῖ. Εὐριπίδης Πηλεῖ (fr. 626)

ἄρκηλα· ᾠόν (—οι· ζῷον). Κρῆτες τὴν ὕστριχα

ἀρκής· ταχύς

ἄρκιον (Β 393)· ἀρκετόν. αἱρετώτερον. ἱκανόν. ἕτοιμον (vid. ἀκεῖον. ἀκίμων)

ἀρκίως· ἀρκετῶς, ἱκανῶς

ἀρκόν· σχολήν. Μακεδόνες

ἄρκος· ἄρκεσμα. βοήθεια. ἢ τὸ παιώνιον. καὶ τὸ ζῷον (Iesai. LIX 11). καὶ ἱέρεια τῆς Ἀρτέμιδος (Eur. fr. 767 Aristoph. fr. XIV p. 1102)

ἀρκτεία (Lysias)· ἡ τῶν ἀρκτευομένων παρθένων τελετή. Ἀρκτεύειν δὲ τὸ καθιεροῦν

ἀρκτῆ (Anandrid. fr. XIV p. 200)· ἡ τῆς ἄρκτου δορά

ἄρκτος· ζῴδιον ἐν οὐρανῷ. μεσημβρία (v. πρὸς ἄρκτον)

ἀρκτοῦρος (Diosc. IV 106)· βοτάνης εἶδος. καὶ ἄστρον [63—66]

ἄρκυα· δίκτυα. λίνα

ἄρκυες· δίκτυα τὰ πρὸς θήραν {θηρείαν}

ἄρκυλον· δίκτυον

ἄρκυμα· ἀκρίς ὑπὸ Περγαίων

ἄρκυν· μεσάγκυλον (v. ἀράνη). καὶ γυναικεῖον κεκρύφαλον

ἄρκυς (e. c. Aesch. Ag. 1116)· δίκτυον

ἄρκυσι (Eur. Bacch. 451)· δικτύοις

ἀρκυστάσια (Xen. Cyneg. VI 6)· οἱ τόποι, ἔνθα αἱ ἄρκυες πήγνυνται

ἀρκύων (Eur. Med. 1278)· δικτύων. βρόχων

ἀρκυωρεῖσθαι· φυλάσσεσθαι τὰς ἄρκυς

Ἅρμα (Β 499)· πόλις Βοιωτίας [78]

COD. 26 πρῶκτον — τιμισ| 29. 30 His glossis in marg. adscriptae fuisse videntur glossae 7339. 40 ἀριστερέων· φοιτώντων (sic) et ἀριστόδειπνον 34 ἀρίστωτος †. Cf. EM. 143, 4. 5 47 ἄρκαλλα; ἀρτίαλα Poll. V 97 (47. 50 cf. καρχαλέοι) 51 ἀρκασκύνη — πινός 55 ἐρεώτερον 56 ἀρκῶς 58 παιόνιον 59 τελευτή 73 ἄρκυη 74 ἀρκύτατα

HES. 32 ἄριστος· μέγιστος. ἔξαρχος. ἐξοχώτατος 36 ἀριστοκρατεία (sic)· ὑπὸ ἀρίστων διοικουμένοι (sic), (ἢ) γενναίων, ἢ ἄλλως πως ἀγαθῶν 39 ἀριστερεών (Pausan. Eustath. 1935, 2)· φυτὸν τῶν εἰς τοὺς καθαρμοὺς παραλαμβανομένων (περιστερεών?) 40 ἀριστόδειπνον (Alexid. fr. XXV p. 516 Menand. p. 180)· ὅταν τὸ ἄριστον τῷ δείπνῳ συνάψωσιν 63 ἀρκτοῦρον (Iob. IX 9)· .... 64 ἀρκτῶ(ο)ς τόπος· διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἑπτὰ ἀστέρες ὁμοῦ καλεῖται 65 ἀρκτοῦρος, ἐπειδὴ ἐπὶ τὸ ἀρκτῷον κατανοεῖ. λέγεται καὶ ἅμαξα 66 ἀρκτῴων· βορ(ε)ίων τόπων (gl. mss. Iobi) 78 (ἅρμα Actt. App. VIII 38)· ὄχημα, καροῦχα, δίφρος

ἀρμακίας· στοάς

ἁρμαλιά (Theocr. XVI 35)· ἡ τροφή

ἁρμαλιᾶς ὄχος· ὁ τὴν τροφὴν τῇ στρατείᾳ ἐ(μ)περιφερόμενος. ἡ τροφήτης, καὶ θρεπτικός

ἁρμαλιήν (Hesiod. Opp. 765 Hipponact. fr. 103)· τὴν τροφήν. παρὰ (τὸ) ἁρμόζειν καὶ ἰσχυροποιεῖν τὰ μέλη

ἁρμάτειον μέλος (Eur. Or. 1385)· .... ἔνιοι δὲ τὸν τῆς Ἀθηνᾶς νόμον. ἄλλοι τὸ ταχὺ ἐπὶ τοῦ ἅρματος

ἁρματηλάτης· ἡνίοχος

ἁρματροχιαί· αἱ τῶν τροχῶν ἐν τῇ γῇ ἀποχαράξεις (Callim. fr. CXXXV)

ἁρματροχιή (Ψ 505)· ἡ τῶν τροχῶν ἀποχάραξις [87]

†Ἀρμεθεῖς· οἱ πατρίδαι ἐν κύκλῳ

ἄρμενα· τὰ πρὸς τὸ ὑποκείμενον πρᾶγμα ἐπιτήδεια καὶ ἁρμόδια: τὰ ὑγιῆ, καὶ ἡρμοσμένα (Apoll. lex. 42, 15)

ἄρμενον· φιάλιον (v. ἀκάτιον)

ἄρμη· † λευκή. καὶ σύνοδος σώματος

ἁρμογή· ἦχος τόνου καὶ φωνῆς

†ἁρμογλώσσας· ἄνθη † πάντα (v. 7428)

ἁρμόδιοι· οἰκεῖοι. συγγενεῖς. φίλοι

†ἁρμόγαλα. τὰ ἀρτύματα. Ταραντῖνοι (v. 7402. 7411)

ἁρμόδιον μέλος· μέτρον. καὶ τόπος ἁρμόδιος, καὶ προσφιλής

ἁρμοδιοτυπές (Democriti?)· ὁμοίως ἢ ἴσως διακείμενον

Ἁρμοδίου μέλος (Cratin. fr. X p. 154 Aristoph. fr. III 2 p. 427)· τὸ ἐπὶ Ἁρμοδίῳ ποιηθὲν σκολιὸν ὑπὸ Καλλιστράτου οὕτως ἔλεγον [99. 7400]

ἁρμοῖ· ἀρτίως (Callim. fr. XLIV). ἡσυχῆ. ἐξαίφνης. προσφάτως (Aesch. Prom. 615)

ἁρμοίματα· ἀρτύματα

ἁρμονίας· συμφωνίας. συνθήκας. σπονδάς

ἁρμονιάων (X 255)· ἁρμονιῶν

ἁρμονίης· συζεύξεως

ἁρμοστής· ὁ πεμπόμενος ἐπιμελητὴς εἰς ὑπήκοον πόλιν. καὶ λίθοι δύο πρὸς τῷ † αὐτῷ τῆς φλιᾶς τιθέμενοι ἁρμοστῆρες λέγονται

ἁρμόσυνοι· ἀρχή τις ἐν Λακεδαίμονι ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν

ἄρμυλα· ὑποδήματα. Κύπριοι

†ἁρμώατος· σπασμός. Κύπριοι

ἁρμῷι (Pherecr. fr. IV p. 306)· ἀρτίως

ἄρμωλα· ἀρτύματα Ἀρκάδες. καὶ ἁρμώμαλα (v. 7395) [12]

ἄρναν (Hipponax?)· τὸν ὅρκον Κλαζομένιοι. ὅθεν καὶ τὸ ἔξαρνος

ἄρνα προβάλλειν· νόμος ἦν Ἀθήνησι, μὴ πρότερον συμβάλλειν, πρὶν ἢ τὸν ἄρνα † προσμένων τις λάβῃ τῶν πολεμίων (Diogen. II 96)

ἀρνακίδες (Hippocr. I p. 480?)· ἀρνῶν κώδια

ἄρναπον· τὸν (ἀρνάριον· νέον) ἄρνα [17—19]

ἀρνεῖα· τὰ κρεοπώλια τῶν προβάτων

ἀρνειός (ι 444)· ὁ τριετὴς κριός

ἄρνες· οἱ † κάπηλοι. καὶ τὰ νεογνά (Δ 102)

ἀρνευτῆρες· δύται. οἱ δύνοντες

ἀρνευτῆρι (M 385)· κυβιστ(ητ)ῆρι

†ἀρεώνιον· ὅρκον βασίλειον

Ἄρνη· πόλις Βοιωτίας (B 507 Thuc. I 12). ἔστι δὲ καὶ Θεσσαλίας [27]

ἀρνόγλωσσον (Theophr. VII 8, 3)· βοτάνη τις (v. 7393)

†ἀρνορίη· ὁ μετὰ τοῦ ἀρνὸς † αἰρομένου γινόμενος ὅρκος

ον
†ἀνόφ...· κύτισον. ἔστι δὲ πόα θαμνώδης

ἄρνυθεν· ἠγωνίζοντο. ἐνήργουν

ἀρνύμενοι· ἀντικ(αταλ)λασσόμενοι (A 159). ἀντιπρασσόμενοι [33. 34]

ἄρνυται· λαμβάνει. ἀντικαταλλάσσεται

ἀρνῳδοί· οἱ ῥαψῳδοί· [35b] ἄρνα γὰρ ἔπαθλον εἶχον

†ἀρνυτός· εὔπνους [εὔνους]

ἄρξαι· ἄρχειν, κατακρατεῖν

ἄρξιφος· ἀετὸν παρὰ Πέρσαις (Περγαίοις?)

COD. 80 ἁρμαλία 81 ἁρμαλίας, ὀχὸς 82 |ίην 83 |εῖον, μέλος 85 |χίαι 88 |χίη 7402 ἁρμύματα 3 ἀνθήκας 4 |νίων 6 τῆς φ (υ above) 13 |όμενοι 20 |πωλεῖα (22 φάγιλοι an Theophr. HP. VIII 7, 5) (38 v. ἀργίπους)

HES. 87 ἁρματοποιός (Δ 485)· τέκτων. ἢ ἁρματοπηγός 99 ἁρμόζεται (Prov. XIX 14)· συζεύγνυται 7400 ἁρμόζουσα (Prov. VIII 29)· συμφωνοῦσα. συνοικειουμένη. ἢ κοσμοῦσα 12 ἁρμῶν (Hebr. IV 12)· ἁρμονιῶν 17 ἄρνας (Γ 117)· πρόβατα 18 ἄρνες (Θ 131)· μικρὰ πρόβατα 19 ἀρνε· (Γ 246) πρόβατον (ἄτω) 27 ἀρνίον (Ierem. XI 19)· πρόβατον. ἀμνός 33 ἀρνύμενος (Z 446)· φυλάσσων. σώζων. ἀντιπεριποιούμενος 34 ἀρνύσθην (X 160)· ἀντι(καταλ)λάττοντες ἐλάμβανον [35b] ἀρνῶν· φωτισμός (Basil. in Iesai. XIV p. 608 C)

Ἀρσα(ν)δικόν (Herod. IV 166)· *νόμισμα, ᾧ χρῶνται Αἰγύπτιοι. ἀπὸ Ἀρσάνδου*
† *ἀρσάτους· ἀβάτους. καὶ ἀνιαρούς* [42. 43]
ἄρ' οἴσει τρία (Cratin. III p. 117· *ἐπὶ οἴνου ἐλέγετο, ἐπεὶ τὸ πάλαι ἐκιρνᾶτο τρία ὕδατος λαμβάνων, τὸ δὲ τέταρτον οἴνου*) cf. 7464
ἄροιτο (*E* 3)· *λάβοιτο, ἀπενέγκοιτο* [46]
ἀρόμενος· ἀντιλαβών
ἄρον· τρυβλίον μέγα (ad *ἄροκλον* Nicand. fr. 129). *καὶ βοτάνης ῥίζα* (Theophr. I 16, 6)
ἀροπῆσαι· πατ(αγ)ῆσαι Κρῆτες
† *Ἀροπάνοι· οἱ ἐν Ἀλεξάνδρου ἐπιστολαῖς*
ἄρος· ὄφελος (Aesch. Suppl. 885). *καὶ* [*κοιλάς, ἐν αἷς ὕδωρ ἀθροίζεται* † *ὁμόριον* (ad 7452?). *καὶ*] *βλάβος ἀκούσιον*
† *ἀροπάκες· δρύες ἐπικεκομμέναι* (v. *κοπάδες*) [53. 54]
ἀροτόν· τὸν ὁλκὸν τοῦ Ἕκτορος. ἢ τὸ ἀντίσταθμον. Αἰσχύλος Φρυξί (fr. 264)
ἀροτούς· ἐνιαυτούς. [*Σοφοκλῆς Τραχινίαις* (68?)
ἄρουρα· γῆ, χώρα. πλέθρα [58]
ἄρουρα· ἡ γῆ. ἀπὸ τοῦ ἀροῦσθαι (Homer.). *ὡς ἐπιτοπολὺ δὲ ἡ σπόριμος ......*
ἀρουραία θεός (Ar. Rann. 840)· *ἡ Εὐριπίδου μήτηρ, διὰ τὸ λαχανόπωλις εἶναι*
ἀρουραῖοι· οἱ κατ' ἀγροικίαν μύες (Ar. Ach. 762). *καὶ ἐργάται. ἤδη δὲ καὶ βίος ἀρουραῖος,* † *ὁ ἀρυσσόμενος χρυσός*
ἀρουραῖος Οἰνόμαος· Δημοσθένης (307, 25) *Αἰσχίνην οὕτως ἔφη, ἐπεὶ κατὰ τὴν χώραν περινοστῶν ὑπεκρίνετο Σοφοκλέους τὸν Οἰνόμαον*
† *ἀρούς· τὰ λιβάδια*
† *ἄρουρα· σωρὸς σίτου σὺν ἀχύροις. Κύπριοι* [65—68]

ἁρπάγη· ἐξαυστήρ. ἔστι τὸ σκεῦος ἔχον ὀγκίνους, ᾧ τοὺς κάδους ἀνασπῶσιν ἀπὸ τῶν φρεάτων. ὁ καὶ λύκος. Εὐριπίδης (Cycl. 33)
ἁρπαγὴ τὰ Κιννάρου (Callim. fr. LXXIX)· *παροιμία. ὅτι οὗτος πορνοβοσκὸς ὢν καὶ μετοικήσας εἰς Σελινοῦντα εὔπορος ἐτελεύτα καὶ τὰ ὄντα προύθηκεν εἰς ἁρπαγήν*
ἁρπαλᾶ· ἁρπακτικά
ἁρπαλέως (ξ 250)· *ἁρπακτικῶς. προθύμως, προσηνῶς. καὶ*
κερδέων ἁρπαλέων (θ 164)
τῶν ἁρπακτικῶν
ἁρπάλιμα· ἁρπακτά. προσφιλῆ
ἁρπᾶναι· (μ)*άνδραι βοσκημάτων κατὰ Λατίνους* (*Ταραντίνους*?)
ἁρπεδόναι (cf. Vitruv. IX 7)· *τῶν ἀμαυρῶν ἀστέρων σύγχυσις*
† *ἁρπαλίζομαι· ἀσμένως δέχομαι*
ἁρπεδονίζειν· λωποδυτεῖν. καὶ διὰ σπάρτου θηρᾶν
ἁρπέζας· τοὺς αἱμασιώδεις τόπους. οἱ δὲ τείχη καὶ περιβόλους. οἱ δὲ τὰ κλιμακώδη χωρία
ἁρπετόν· ἀκόμιστον
ἅρπη(ν)· εἶδος ὀρνέου (*T* 350). *καὶ δρέπανον* (Soph. fr. 388). *ἢ ἄνεμον. ἢ ἰκτῖνον* (Aristot. H. A. IX 2, 10). *Κρῆτες*
ἁρπίαθος· φοίνιξ, καὶ ἁρπίαλος
ἀρπίδες (Callim. fr. LXVI)· *κρηπῖδες, ἢ ὑποδήματα. Λάκωνες*
ἄρπισαι· αἱμασιαί. ἢ τάφρους (v. *ἄριζος*)
† *ἄπριξ· εἶδος ἀκάνθης. Κύπριοι* (v. *ἄπριξ*)
ἅρπυιαι (α 241 ξ 371)· *αἱ τῶν ἀνέμων συστροφαί, θύελλαι* [86]
Ἁρπυίας· ἁρπακτικούς. κύνας
ἄρπυν (cf. Parthen. Nic. fr. X)· *ἔρωτα. Αἰολεῖς* [89]

COD. 44 *ἀροῖσιν, ἀροτριᾶν — λαμβᾶ*(ν) (49 = *ἀραβῆσαι*) 51 *βλάκος* (55 *ἀντίρροπον· ἀντίσταθμον* Cyr. Dr. — *Φρυξὶς* 57 *ἄροτρα* 59 *σπορία* 60 *λαχανό*(πλ) 62 *σοφοκλῆς — οἰνόμαον* 64 *Κύπριοι, α.ουσιτρία — οἴνου* (v. 7444) 69 *ξυστήρ* 70 *τὰ κόρνα* 71 *ἅρπαλα* EM. 148, 4 74 *ἁρπᾶναι, ἄνδραι β. ἅρπη* (v. 7480) .... *γένος κατὰ Λ.* (cf. 5927) Post 7477 legebatur *ἁρπεδίσαι* (v. 5927) *διασπάρθηρα*(τ)*ν* 78 *ἁρπέζεις — κλημ*| 79 *ἀκόμιστον. ἢ ἰκτῖνον Κρῆτες* 80 *ἅρπη — ἄνεμον ἁρπίσθος* 82 *ἁρπίδες· ὁμαλὰ καὶ* (ad *ἄπεδα*)

HES. 42 *ἀροίμεθα* (*E* 273)· *ἀπενεγκοίμεθα* 43 *ἄροιο* (*Δ* 95)· *λάβοιο, ἀπενέγκοιο* 46 *ἀριστεύς* (τ 179)· *ὁμιλητής* 53 *ἀροτήρ* (*Ψ* 835)· *ἀρότης* 54 *ἀροτῆρες* (*Σ* 542)· *οἱ ἀροτριῶντες, γεηπόνοι, γεωργοί* 58 *ἀροῦν· ἀροτριᾶν* (Moeris) 65 *ἀρούρης* (*Z* 195)· *γῆς ἀροσίμης* 66 .... *χωρίον, ἢ κῆπος* 67 *ἀρόχεται· γλίχεται, ἐπιθυμεῖ* (*ὀρίχεται*) 68 *ἀρόωσις* (ι 108)· *ἀροτριῶσις* (Greg. Naz. Carm. XIV 25) 86 *ἅρπυια* (*Π* 150?)· *ἁρπαγὴ μὴ διατάχος* 89 *ἁρπῶμαι* (Oseae V 14)· *ἁρπάζω. δρεπάνῳ κέχρημαι*

ἀρράβακα· ὀρχηστήν. ἀπὸ τοῦ ἀρ(ρ)αβάσσειν, ὅ ἐστι ὀρχεῖσθαι. οἱ δὲ τὸν βλάσφημον

ἀρραβών· πρόδομα. καὶ † ἄγκιστρον

ἀρραβῶνα Σίφνιον· διαβεβλημένω. ὡς τῶν Σιφνίων ἀσελγῶν ὄντων

ἀρραβωνίζεται· ἀρραβῶνι δίδοται

† ἀρράβη· θύρα. οἷον γέρ(ρ)ον

ἀρραγὲς ὄμμα· οὐ δακρῦον· ᾧ τρόπῳ φαμὲν κατερράγη μου δάκρυον. Σοφοκλῆς σατυρικῷ (fr. 666)

ἀρραγέσι· στερεοῖς. ἀκαταπονήτοις

οι

ἀρραγίδες· στήμονες. κρόκαι

ἀρράζει· κρατεῖ. ἀράσσεται

ἀρραθάγησεν· ἐψόφησεν

ἀρραχθές· ἀσύνετον ⟨ἀφραδές?⟩

ἄρρεκτον (Τ 150)· ἀποίητον. ἄθετον [7502. 3]

(ἄρρενα)· τῶν κονδύλων τὰ ἐξέχοντα, καὶ τὰ εἰς κοιλότητα ἐμπίπτοντα ((Poll. II 180)

ἀρρενωπάδες (Cratin. fr. XXXII^{b} p. 187)· ἀνδρόγυνοι

† ἀρρήδην· οὐ κατατιθέμενος ⟨συγκατ—⟩ τῇ ῥήσει [6]

ἀρρήκτοις (Aesch. Prom. 6)· ἀσχίστοις

ἄρρηκτον· ἰσχυρόν. ἄπτωτον. μὴ ῥηγνύμενον

ει

† ἀρρήνην· λοιδορεῖν. καὶ γυναικὶ ⟨—ιστί?⟩ πρὸς ἄνδρα διαφέρεσθαι

ἀρρηνές (Theocrit. XXV 83)· ἄγριον. δυσχερές

† ἀρρῆσαι· ἀβουλῆσαι. ἀπαγορεῦσαι

ἄρρητον (ξ 466)· ἄφραστον, ἀνιστόρητον, ἀπόρρητον. ἄφωνον. αἰσχρόν. Σοφοκλῆς (fr. 498) Σίνωνι ⟨v. ἀρητόν⟩

ἀρρητοποιός· αἰσχροποιός

ἄρρητος κόρη· ἡ Περσεφόνη. Εὐριπίδης Ἀλεξάνδρῳ (fr. 64)

ἀρρητουργία· αἰσχ(ρ)ουργία. κακουργία. τὸ ἄρρητα ἐξεργάζεσθαι

ἀρρήτως· ἀλέκτως

ἀρρηφορία· ἑκατέρως λέγουσιν οἱ συγγραφεῖς. κἂν μὲν διὰ τοῦ ε̄ ἐρρηφορία, διὰ τὸ τῆς Ἕρσης † ἐγκατειλῆσθαι τὴν πομπήν (Ister)· ἐὰν δὲ διὰ τοῦ ᾱ, ἐπεὶ ἐπ' ἀρρήτοις συνέστη

ἀρρηφόρος· μυσταγωγός

ἀρριχᾶσθαι (Hippon. fr. 104)· εἰς ὕψος ἀναβαίνειν χερσὶ καὶ ποσίν [20]

(ἄρριχος)· ἀγγεῖον λύγινον [22—24]

ἄρρυ· ἐπίφθεγμα κωπηλατικόν. ὡς τὸ σίζε ἐπὶ κυνηγούντων, καὶ τὸ σίττα ποιμένων

ἀρρυσίαστον· ἄσυλον. ἀνε(νε)χυρίαστον

ἀρρυσμεῖ· ἀκοσμεῖ, ἀσχημονεῖ ⟨v. ἀρυσμεῖ⟩ [28]

ἀρρώξ (cf. Soph. Ant. 251 fr. 161)· οὐκ ἐρρωγώς

ἄρσαι (Apoll. lex. 42, 33)· ἁρμόσαι ⟨v. ἀράραι; ἄρας⟩. ποτίσαι. σκευάσαι

ἄρσακες· οἱ βασιλεῖς Περσῶν

οι

ἀρσάμεναι· ἀλειψάμεναι. πιοῦσαι ⟨ποτίζουσαι⟩

ἄρσαντες (Α 136)· ἁρμόσαντες. εὐαρεστήσαντες

ἄρσεα· λειμῶνες ⟨ut ἄλσεα⟩

† ἄρσει· μέμφεται [36. 37]

† ἄρσει. τὸν πύελον. Ἀργεῖοι ⟨v. ἀρασύνη⟩ [39]

ἄρσιν· ἀφανισμόν

ἄρσιον· δίκαιον ⟨v. ἀνάρσιον⟩

ἄρσις· ζύμη

Ἀρσίππη· ἡ Ἄλκηστις

ἄρσω· ἁρμόσω [45]

ἀρσωμίδες· ὑπόδημα γυναικεῖον

ἀρτᾷ· ἀναρτᾷ, κρεμᾷ ⟨v. διαρτᾷ⟩

ἀρτάβη (Herod. I 192)· μέτρον Μηδικὸν σίτου, Ἀττικὸς μέδιμνος

ἀρτάδες· οἱ δίκαιοι ὑπὸ Μάγων

ἀρταῖοι· οἱ ἥρωες παρὰ Πέρσαις

Ἀρτάκη (Herod. IV 14)· πολίχνιον Ἑλλησπόντου. καὶ ὑπὸ Ἀρμενίων κρήνη [52]

COD. 98 ἀρράξει; ⟨κροτεῖ?⟩ Post 7500 legebatur gl. 7071 8 ἄρρηκτον· στερεόν (Ξ 56), l. ἀρραγές (Ξ 68) 12 σίννωνι; cf. ἄρητον 14 |δρα 17 ἐριφορία 19 ἀρρήχασθαι 25 τὸ ἐπισίζειν κ. 26 ἄσυλλον 27 ἀρρυομεῖ 30 ποτίσαι, πληρῶσαι ⟨ad ἆσαι⟩

HES. 7502 ἄρρενα· ἄρσενα. (Moer. Att.) ἤ 3 ἀρρεπῶς· ἀκλινῶς 6 ἀρ(ρε)νικόν· χρώματος εἶδος χλωρόν, ὅπερ ἡμεῖς ἀρσενικῶς(ὸν) λέγομεν (ex Aelio Dionysio) 20 ἔρρηχος· κόφινος (Moeris) ἤ 22 ἀρρωγεῖ· βοηθεῖ 23 ἀρρωγή· βοήθεια 24 ἄρροθος· ἀρ[ρ]ωγός. βοηθός ⟨v. τάρροθος⟩ 28 ἀρρωστία (LXX)· νόσος, ἀσθένεια 36 ἄρσεις· ἀροτριάσεις ⟨ad ἀρόσεις⟩ 37 (ἄρσεις)· βαστάγματα (III Reg. XI 28) 39 ἄρσεων (Psalm. LXXX 6)· βασταγμάτων 45 ἄρανον· τὴν οὐσίαν. καὶ τὸ λευκόν 52 ἀρτάκης· αὐτάρκης ⟨ἀπαρκής⟩

Ἀρτακία (κ 108)· κρήνη .... [54. 55]
ἀρταμεῖν· κατακόπτειν. Εὐριπίδης Πελίασιν (fr. 615)
ἀρταμῆσαι· κρεανομῆσαι
ἄρταμος· μάγειρος .... (Soph. fr. 918)
λ'
† ἀρτάνας· βασι καὶ στάσεις
ἀρτάνη· ἡ διὰ καλωδίων ἀγχόνη. ..... ἐν Αἰχμαλωτίσιν (fr. 47) ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ
Ἀρτάς .... μέγας καὶ λαμπρός (Demetr. com. fr. 1 p. 876). Θουκυδίδης (VII 33, 4)
ἀρταχῆλας· τὰ χελύνια. τὰ χείλη
ἀρτεμές· ὑγιές
ἀρτεμέα (Ε 515 Η 308)· ὑγιᾶ. ὑγιῆ
ἀρτεμέοντα· ὑγιαίνοντα. ἰσχύοντα
Ἄρτεμι Σαμορνίη· ἡ Ἔφεσος Σάμορνα καλεῖται. οἷον οὖν Ἐφεσία
ἀρτεμισία· βοτάνη (Diosc. III 127) [68]
(ἀρτέοντο Herod. V 120· ὡπλίζοντο)
ἀρτήματα· ὁρμιαὶ τοῖς ἀγκίστροις προσαρτώμεναι. καὶ κόσμιά τινα (Herod. II 69)
ἀρτήρ (Pherecr. fr. VI p. 269)· ὑπόδημα. οἱ δὲ ξύστραν
ἀρτηρίαι· τὰ ἀγγεῖα (πνεύματος)
ἀρτῆσαι· δῆσαι. ἀναρτῆσαι
ἀρτητά· κρεμαστά
ἄρτι· ἡ τότε. ἡ εὐθύς (Ar. Nubb. 145) [76]
ἄρτια (Ε 326 Θ 240)· ἀπηρτισμένα, τέλεια. προσηρμοσμένα
ἀρτιάζειν· παίζειν (Poll. IX 101)
ἀρτίγαμοι· νεόγαμοι [80. 81]
ἀρτιεπής (Χ 281)· ἀπηρτισμένος ἐν τῷ λέγειν. λέγεται δὲ οὕτως καὶ ὁ ἐπιτροχάδην φράζων· ὅθεν καὶ ἐπὶ ψόγου τάσσεται ⟨v. Creticum ἀρτιαφής 7128⟩
ἀρτίζῳα (Hippocr. I p. 465 K)· ὀλιγοχρόνια
ἀρτίη· ἀγαθή
ἀρτίκολ(λ)α (Aesch. Cho. 580)· ἡρμοσμένα
ἀρτικροτεῖν (cf. Menandr. fr. CCCXXX)· συμφωνεῖν· ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων

† ἀρτιμαξές· νέον [88]
ἀρτιμήτας· νέους
Ἀρτίμπασαν (Herod. IV 59)· οὐρανίαν Ἀφροδίτην ὑπὸ Σκυθῶν
ἀρτιν(ο)εστέραν· ὑγιεστέραν
ἄρτιον· ὑγιές, ὁλόκληρον
† ἀρτιπλακέες· πεινῶντες
ἀρτίπνουν· ὀρθόπνουν
(ἀρτίπος Ι 505 Θ 310)· ἀρτίπους, ἄρτιος τοῖς ποσίν, ὑγιόπους
ἀρτίπουν (Herod. IV 130)· ὑγιῆ τοὺς πόδας ἔχοντα
ἀρτίσαι· ἁρμόσαι. συναγαγεῖν. πλέξαι ⟨v. ἀραρεῖν⟩
ἀρτίσασθαι· παρασκευάσασθαι
ἀρτίτονον· εὔτονον. εὐάρμοστον ⟨v. ἀρτίγονος⟩
ἀρτίφατος· νεωστὶ πεφονευμένος
ἄρτιφος· ὀρίγανον
ἀρτίφροσιν· ὑγιεῖς ἔχουσι τὰς φρένας. Ἄρτιον γὰρ τὸ ἀνελλιπές· διὸ καὶ ὑγιές [7603]
ἀρτιχείλης· ὑπερέχων τοῖς χείλεσιν, ὑπόμακρος
ἀρτίως· πρὸ μικροῦ. ἢ ὑγιῶς, ὁλοκλήρως. τελείως
† ἀρτιωτά· βραχυτάτῳ χρόνῳ συντετελεσμένα
ἄρτοι πίονες· οὕτως πλακοῦντες
ἀρτοπόπος (Plat. Gorg. 518 B)· ὁ πέσσων ἐν ἐργαστηρίῳ
Ἄρτος· βόλος τις ⟨v. ἀργεῖος⟩. καὶ ὁ Ἀθηναίων ξένος (Demetr. com. fr. 1 p. 876)
ἀρτοῦ· ἀρτίζου. ἑτοιμάζου
ἀρτύει· ἡδύνει [ἀρτύες]
ἄρτυεν·
ὁ Τιτὰν ἄρτυεν
ἀντὶ τοῦ διέτασσεν, ἐβασίλευεν [13. 14]
ἄρτυμα· διαθήκη. δίκη
ἀρτύμασι· τοῖς πρὸς τὴν θυσίαν εὐτρεπιζομένοις. Σοφοκλῆς Φινεῖ βῳ (fr. 637)

COD. 56 πολίασιν 57 κρεμάσαι 60 ἡ αἰχμαλώτησις 62 χέμνια 63 ἀρτελές Post 65 ἀρτέονται· ὁπλίζονται ⟨v. ἠρταλέοντο⟩ 66 ἄρτεμις ἀρμενίη — Ἀρμενία 67 ἀρτιμησία 70 ὅρμια — |τώμενα 71. 72 = 72. 71 74 ἀρτητά· θαυμαστά ⟨ad ἀγητά⟩ κρ. 78 ἀρτιάζειν· σκευάζειν ⟨ad ἀρτίζειν⟩ π. ⟨82 v. ἀρίσπης⟩ 89. 90 = 90. 89 Ἀρτιμήασαν 91 |ραν.ἐντιμότεραν ⟨ad τιμηεστέραν⟩ 7602 ἔχοντας — φρένων 8 ἀρτοπῶλος 11 ἀρτύνει 16 φιμεί

HES. 54 ἀρταμαγέν (Π 374)· ἐχωρίσθησαν 55 ἀρταμοῦσιν (Eur. Alc. 494)· ἐσθίουσιν 68 ἀρτεμῆ· σῶον. ὑγιᾶ. σώφρονα 76 (ἄρτι)· πρὸ μικροῦ — ἢ νῦν ex Moerid. p. 68 80 ἀρτίγονος· εὔτονος. εὐάρμοστος ⟨v. ἀρτίτονον⟩ 81 ἀρτίδακρυς (Eur. Med. 903 ?)· εὐχερὴς πρὸς δάκρυον ⟨v. ἀριδ.⟩ 88 ἄρτημα· διαθήκη. δίκη ἀρτήματος ⟨v. ἄρτυμα⟩ 7603 ἀρτίφρων (ω 261)· ὑγιὴς τὴν φρένα. σώφρων, συνετός 13 ἀρτύλλεν· λόγχην. ἀγκύλην ⟨cf. ἀτύλλα⟩ 14 † ἀρτυλία· διαθήκη

ἀρτύν· φιλίαν. καὶ σύμβασιν. ἢ κρίσιν
ἀρτῦναι· διαθεῖναι
ἀρτυ(ν)θῆναι· παρασκευασθῆναι [20]
ἄρτυνος· ἄρχων ⟨Epidaurii et Argivi⟩
ἀρτύς· σύνταξις
ἀρτωμένη βρόχῳ ⟨χους?⟩ (Eur. Tro. 1012)· ἀπαγχομένη
ἄρυα· τὰ Ἡρακλεωτικὰ κάρυα ⟨v. αὔαρά⟩
ἀρυβαλίδα· λήκυθον ⟨v. ἀρβύνδα⟩. Δωριεῖς. οἱ δὲ μάρσυππον
ἀρύβαλλοι (Antiph. com. fr. III p. 26)· τὰ μαρσύππια. ἀπὸ τοῦ ἀρύειν καὶ βάλλειν εἰς αὐτούς
† ἀρυβάσσαλον· κοτύλη [28]
ἀρυέτωσαν· ἀντλείτωσαν
ἀρύει· ἀντὶ τοῦ λέγει. βοᾷ
ἄρυθμος· ἄμετρος
θω
ἀρύθμων· ἀσυμφώνων. Σοφοκλῆς αἰγὶ (fr. 659)
ἀρύομαι· ἀντλῶ
ἄρυον· εἷλκον ⟨εἴρυον?⟩
ἀρύουσαι· λέγουσαι. κελεύουσαι
ἀρύσασθαι (Syracusani)· ἐπικαλέσασθαι [37—40]
ἀρυσμεῖ· ἀσχημονεῖ. ἀκοσμεῖ (v. ἀρρυομεῖ)
ἀρυσμίη· ἀκοσμία. ἀρ(ρ)υθμία
ἀρυστίχους (Phryn. com. fr. II p. 595)· τὰς οἰνοχόας, οἷον κοτύλας, ἀπὸ τοῦ ἀρύειν, ἔνθεν καὶ ἡ ἀρύταινα (Antiph. com. III p. 11). ἔλεγον δὲ καὶ ἔφηβον τὸ τοιοῦτον σκεῦος
† ἀρυφῆνα· ῥυτίδα.
ἀρυφή. ἄρφα· ἀρραβών ⟨עֲרָבָּה⟩
† ἀρφύς· ἱμάς. Μακεδόνες
τνον
† ἀρφύ ⟨sic⟩· ὁ δίσκος ὑπὸ Λυδῶν [48]

ἀρχαῖα (Ar. Nubb. 1156)· τῶν δανείων τὰ κεφάλαια
ἀρχαία φύσις· ἡ πρὸ τοῦ νοσεῖν κατάστασις. παρὰ Ἱπποκράτει (Oecon. Foes. p. 61 sq.)
ἀρχαίοις· τοῖς ἐξ ἀρχῆς παραδεδομένοις
ἀρχαῖον· παλαιόν. πρῶτον. ἁπλοῦν (Pherecr. fr. LXII p. 354). ἄκακον. εὔηθες
ἀρχαιρεσιάζειν· τὸ πρὸς χάριν τοῖς πολλοῖς ζῆν [54—56]
ἀρχέλας· τὸν ἐπιστάτην τοῦ Λυκείου παρὰ τὴν ἀρχὴν οὕτως ὠνόμασεν (Aristoph. Eqq. 164). ἔνιοι δὲ τὸν ἄρχοντα τοῦ λαοῦ θέλουσιν ἀκούειν
† ἀρχενόμενα· ξύλα [59]
ἀρχηγέται· ἥρωες ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, ἢ θεοὶ ἐν Ἀθήναις
ἀρχηγέτας (Arist. fr. III p. 996)· ἄρχοντας
ἀρχηγέτης· ἄρχων [63—66]
ἀρχὴ Σκυρ[ε]ία· παροιμία ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελὲς ἐχόντων. ἔστι γὰρ καὶ λυπρὰ καὶ πετρώδης ἡ Σκῦρος [68]
ἀρχιλλάν ⟨—ίλαν?⟩· ἀρχιποίμενα. Κρῆτες
ἄρχματα· ἀπάρχματα θεοῖς ⟨pro ἀργ—⟩
ἀρχολίπαροι (Com. anon. fr. LXXXI)· οἱ λιπαροῦντες ἵνα ἄρξωσιν, ἢ ἐκ τοῦ ἄρχειν λιπαινόμενοι [72—74]
ἄρχων· ἡγεμών. πρύτανις Ἀθήνησιν ἐπώνυμος τῶν ἀρχόντων
ἀρχώνης (Andocyd. de myst. p. 17, 22)· ὁ προηγούμενος ......
† ἀρχολαβῶν ⟨Ϝαργο — Elei⟩· ἢ ἐργολαβῶν
ἀρχωνίδας· δρῦς. Πλάτων (fr. XXVII^a p. 689) [79—81]
ἀρώματα· ἀροτριάματα. καὶ ἀπὸ τοῦ ἀροῦν

υ
COD. 18 διαθῆναι 25 λύκιθον 28 ἀρετᾷ 42 ἀρυσμί 43 ἔνθα 53 ζητεῖν Bekk. 449, 27 57 ἐλαίου θέλουσιν 58 ἀρχένομα Cyr. Dr. Post 59 legebatur ἀρχὴ· εἶδος κτλ. (v. ἀργή) 67 ἀρχησκυρεία — πτερώδης 71 Ex Sueton. Tranq. fr. 174 p. 273 Reiffersch. 75 ἀθηναῖσιν 82 ἀρόματα — ἐπὶ — ἄκρισι

κατα
HES. 20 ἀρτύναντες (Μ 43)· παρασκευάσαντες. συν(τ)άξαντες Ad 27: ἢ φ(λ)άσκων. Φ(λ)άσκων δέ ἐστι εἶδος ποτηρίου 28 ἀρύεται ⟨ἀρετᾷ cod.⟩ (Symm. Proverb. VIII 35)· ἀντλεῖ 37 ἀρύσαι· ἀντλῆσαι 38 ἀρυσάμενος (Herod. VIII 137)· ἀντλήσας 39 ἀρυστήρ (cf. Herod. II 168)· οἴνου ἀρυστήρ. κοτύλη ⟨v. αὐστήρ⟩ 40 ἀρυστεῖς (non Soph. fr. 693)· τὰς ἀπνευστὶ πόσεις. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἀρυστῆρας καὶ ἀρυστίχους ἐκάλουν 48 ἄρχα· ἀρραβών ⟨עֲרָבָּה arrha⟩ 54 ἀρχάς· ὑποθέσεις. βαθμίδας (q. v.) 55 ἄρχειν· λάμπειν ⟨ἀργὴν· λαμπράν⟩ 56 ἀρχέκακος (Ε 63)· ἀρχὴ τῶν κακῶν 59 ἀρχέτυπον· πρωτότυπον, ἀφ' οὗ πᾶσιν ὁ τύπος (Phot. Bibl. 532 a 22) 63 ἀρχέκακοι (Ε 63)· τῶν κακῶν ἀρχαί 64 ἄρχευων (Β 345)· ἡγοῦ. ἄρχου 65 ἀρχεύειν Τρώεσσιν (Ε 200)·
η
ἡγεῖσθαι Τρώων 66 ἄρχει· κατάρχει, κρατεῖ 68 ἀρχία· ἔνθα οἱ δημόσιοι χάρται .... ἢ χαρτοφυλάκια 72 ἀρχός (Δ 144)· ἡγεμών 73 ἀρχούς (Β 493)· ἡγεμόνας 74 ἀρχύσωσι (Η 85)· θάψωσιν ⟨v. ἐπιαρχύσωσιν⟩ 79 ἀρῶ· ἐκτε[ι]νῶ (gl. in Cantic.) 80 ἀρωγή (Δ 408?)· βοήθεια 81 ἀρωγός (Δ 235)· βοηθός

τὰ ἄλφιτα (Eupol. fr. V p. 550) οὕτω λέγεται. Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ (fr. 71)
(ἀρωμάτων Eupol. l. l.· ἀλφίτων) ἀροτριαμάτων· γεννημάτων [84]
ἀρῶς· ἀριθμοῦ ὄνομα παρὰ Πέρσαις ⟨v. σαρός⟩ [86]
† ἀροτορυσμῶν· ἀσθενῶς ἕλκων.
ἄς (Dorienses)· ἕως, ὅπως, μέχρις οὗ
ἆσαι (Ε 289 al.)· κορέσαι, χορτάσαι. θρέψαι. πληρῶσαι: ψῆλαι, ὑμνῆσαι (ad ᾆσαι)
ἀσάζειν· λυπεῖσθαι ⟨v. ἀγάζει⟩
ἀσαίνειν· λυπεῖσθαι [92]
ἀσαίνων· ὑβρίζων. λυπῶν
ἀσαλεῖν· ἀφροντιστῆσαι. Σάλα γὰρ ἡ φροντίς
ἀσαλαμίνιος (Ar. Ran. 206)· ἄπειρος θαλάσσης. οἱ δὲ οὐ κεκοινωνηκὼς ὑπὲρ Σαλαμινίων
ἀσάλγαν· ὕβριν. ἀμέλειαν. τὴν † πενίαν ⟨πορνείαν⟩
ἀσαλγάνας· φοβερός. εἴρηκε δὲ οὗτος παραβαρβαρίζων
ἀσάλπι(γ)κτον ὥραν· τὸ μεσονύκτιον. ἑσπέρας γὰρ καὶ ὄρθρου ἐσάλπιζον. Σοφοκλῆς Λημνίαις (fr. 356)
ἀσάμινθος (Hom. et Cratin. fr. XIII p. 157)· πύελος. ἡ λίθος εἰς βάθος κεκολαμμένος, ἔμβασιν. ἡ λέβης μέγας. καὶ πᾶν τὸ κοῖλον. ἢ κιβωτός
Ἀσαναίων πόλιν (Alcman. fr. 10)· τὰς Ἀφίδνας
ἄσαντος (Aesch. Cho. 422)· οὐ σαίνων
ἄσαρον· ἀσάρωτον: [ἀσαρδὰν] λυπηρόν. ἀηδές (Hippocr. III p. 121 K al.)
ἄσας· βλάψας. ἔβλαψας. Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ (fr. 565) [7704]
ἀσᾶται (Hippocr. I p. 611 K)· λωβήσεται. ἀνιᾶται [6]
ἄσβεσθε· διέφθειρε ⟨ἀδιάφθορε Voretzsch⟩ Κρῆτες
ἀσβηνοί· ὄρνιθες (v. 1457)
ἄσβεστος (Α 599)· ἀκατάπαυστος, δυσκατάπαυστος
ἀσβολόεν· μέγα. ὑψηλόν. μέλαν [11. 12]
ἀσεβής· ἄθεος. ἁμαρτωλός [14—16]
ἄσειρος ἵππος (Trag. adesp. fr. 164)· ὁ μὴ ἔχων σειράν, μηδὲ δέσιν· ἀλλ' ἄφετος καὶ ἄνετος
ἄσεκτος· ἀγαθός. παρὰ Ῥίνθωνι Ταραντίνῳ † φιλοσόφῳ [19. 20]
ἄσεπτον· ἀσεβές. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν (fr. 48) [22. 23]
ἀσηθείς· λυπηθείς [25—27]
(ἀ)σήμαντα (Hyperides)· ἀφύλακτα
ἀσημάντοισ(ιν Κ 485)· ἀφυλάκτοις. ἀδιδάκτοις
ἀσήμων· ἀφανῶν. ἀγνώστων
ἀσήμως· ἀτρανῶς [32]
ἄσης· λύπης
ἀσήσει· λυπηθήσῃ. βλαβήσῃ [35]
ἀσθενής· ἄρρωστος
ἆσθμα (Ο 241?)· ἀναπνοὴ βιαία. σύρισμα [38—41]
ἀσιάς (Ar. Thesm. 120)· ἡ κιθάρα. διὰ τὸ ἐν Ἀσίᾳ εὑρῆσθαι (Eur. fr. 371)
† ἀσίαρος· ἐπισκάζων. ἢ ἀσίδαρος [44—46]
ἄσιν (Φ 321)· τὴν μετ' ὀστράκων .. λίθων ἰλύν

COD. 88 ἄς — μέχρι οὗ 89 ἄσαι 94 ἀσάλειν· ἀφροντισθῆναι 95 ἀσαλαμήνιος — σαλαμηνίων — κοινωνικῶς 7700 ἀσανέων 3 ἔβλαψας om. Cyr. 171 5 ἄσαται 10 ἀσβολθέν 18 pro ἄψεκτος; an ἄσειστος? 21 |λώτοις 42 ἀσίας· ἡ Post 46 legebatur πόλις; cf. Ἀσίνη 47 ὕλην

HES. 84 ἀρώμενος (τ 367)· καταρώμενος 86 ἀρώσει· ἀροτριάσει (ad ἀρόσσει). ποτίσει (ad ἄρσει) 92 ἄσαιμι (Ι 489)· πληρῶσαι. κορέσαιμι 7704 ἀσατον· θόρυβον, ταραχήν ⟨ad ΡΑΘΑΓΟΝ⟩ 6 ἄσατε ψάλατε (Ps. XCVII 6) 11 ἀσβόλως· ἀσβόλη ⟨Moeris p. 11⟩ 12 ἅ σε (υ 43?)· ἅτινά σε .... 14 ἄσειν (Λ 818)· πληρώσειν 15 ἀσέλγεια (Sapient. XIV 26)· πορνεία ⟨v. ἀλσείαν⟩ 16 ἀσελγής· ἀκόλαστος. ἀκάθαρτος. Ἔστι δὲ ἀσελγὴς ὁ μέγας ἢ σφοδρός, ὡς Πλάτων ἀσελγόκερων τὸν μεγαλόκερων (com. fr. XXIV p. 688) ⟨v. κριὸς ἀσελγ.⟩ 19 ἄσει· ὑμνήσει 20 ἄσεν (λ 61)· ἐνέδυσεν ⟨—ησεν⟩ 22 ἀσαρθά, ῡ π ἐ Ἰούδα 23 ἀσάριον καὶ λεπιὸν ἕν εἰσιν. ἤγουν ς´ τ ων ταλάντων, ὅ ἐστι ἐν ἥμισυ λ ο. οο´ τὰ δὲ δύο λεπτὰ κοδράντης (Marc. XII 42) εἷς, ἤγουν νν γ´ 25 ἀσηχορίς· ἀδικία ⟨ἄση· κόρος, ἀηδία (e Moer. p. 60)⟩ 26 ἀσήκορος· ἀκηδιαστής 27 ἄσημα (Genes. XXX 42)· ἄφθογγα. ἄμορφα 32 ἄσιν (Φ 321)· ἀκαθαρσίαν 35 ἄσθατος· νεχέτου ἀναπνοῆς, πνεύματος 38 ἀσθμαίνει (Sirac. XXXI 21)· πνευστιᾷ 39 ἀσθμαίνων (Ε 585)· πνευστιῶν 40 ἄσθματι (Ο 10)· φυσήματι. τῷ συνέχοντι πνεύματι 41 ἀσιάσκει· σκευάζει ⟨ἀσκεῖ⟩ 44 ἄσιδον (Aquil. Iob. XXXIX 13)· ἐρωδιόνα 45 ἄσημος· ἄργυρος ⟨cf. ἄργυρος⟩ 46 ἀσινῆ (III Macc. VI 7)· ἀβλαβῆ. ἤ

(Ἀσίνη B 650· πόλις) [49]
ἆσις· κόνις
ἀσιτία· ἡ ἀνορεξία
ἀσιχήρ· ὀστικός ⟨v. ἡσιχήρ⟩ [53]
Ἀσιώτας· Ἀσία ἔστι κώμη Ἀρκαδίας, ὅθεν Ἀλφειὸς δοκεῖ τὰς πηγὰς ἔχειν ⟨v. Steph. Byz. 130, 17 M.⟩
ἄσκαλα (Theocr. X 14)· ἀκάθαρτα
ἀσκάλαβος· γαλεός. Ἀσκαλαβώτης καὶ αὐτό
ἀσκαλεῶς ⟨—ελέως T 68?⟩· ἄγαν σκληρῶς. ἐπιμόνως
†ἀσχαλιάζοντες· ἐφ' ἑνὸς κώλου βαδίζοντες
ἄσκαλτοι· κακῶς εἰργασμένοι. ἀτύπωτοι
ἀσκάνη· ἀγανάκτησις ⟨v. ἀσχάλλει⟩ [61]
Ἀσκανίη (B 863)· πόλις Φρυγίας [63]
(ἀσκάντης)· κλινίδιον εὐτελές ⟨v. σκάνθας et ἀκχαλίβαρ⟩
ἀσκαρδαμύ(κ)τοις· ἀκα(μ)μύ(σ)τοις (cf. Hippocr. III p. 463)
ἀσκαρές· ἀκίνητον. καὶ ἄσκαρθμος
ἀσκαρίδες (Hippocr. III 725 K)· εἶδος σκωλήκων ⟨v. σκαρίδες, Aristot. HA. V 17, 3⟩
ἄσκαροι· γένος ὑποδημάτων ἢ σανδαλίων. οἱ δὲ κρόταλα ⟨cf. ἄκραι et Poll. IV 60⟩
ἀσκαροφόρον· φορτηγόν
ἀσκαληρές· ἰσόπλευρον παρὰ Δημοκρίτῳ (p. 420 sq. v. σκαληνόν)
ἀσκεία· θρησκεία, εὐσέβεια. κόσμησις
ἀσκεῖ· μελετᾷ. γυμνάζεται. φιλοπονεῖ [73—76]
ἀσκέρα (Attici)· εἶδος ὑποδήματος (Lycophr. 855)
ἀσκεύοις· ψιλοῖς. ἀπαρασκεύοις. Αἰσχύλος Μέμνονι (fr. 123)
ἄσκη (Platon. com. fr. XLVIII) ἄσκησις
ἀσκηθῆ (Solon. fr. 11)· ἀβλαβῆ
ἀσκηθής (K 212)· ἀβλαβής. ὑγιὴς ἐξ ἐπιμελείας [81. 82]

ἀσκητής (Attici)· ἀθλητής ⟨v. ἐπασκηταί⟩ [84]
ἄσκιον· μὴ ἔχον σκιάν [86]
†ἀσκηρά· εἶδός τι τῶν καστανίων [88]
ἀσκληπιάς· ἡ δάφνη (Diosc. III 106 p. 219)
ἀσκόλαχα· ἀσκαλαβώτης ⟨ην?⟩
ἄσκοπον· ἀθέατον. Σοφοκλῆς Αἴαντι μαστιγοφόρῳ (21)
ἄσκοπος· ἀνόητος (Ω 157. 186). ἀπροόρατος
ἀσκὸν λήψεται (Ar. Ach. 1002)· ἀσκὸς νικητήριον ἐτίθετο, καὶ μετὰ σάλπιγγος ἔπινον. νικητήριον στέφανον
ἀσκορδίνωτος· ἀσάλευτος. μὴ κινῶν τὰ μέλη. Σκορδινᾶσθαι γὰρ λέγουσιν τὸ παρὰ φύσιν ἐκτείνειν, ὅπερ γίνεται παρὰ τοῖς ἐγειρομένοις ἐξ ὕπνου
ἀσκός· ὑδρ[ε]ία
ἀσκούμενοι· γυμναζόμενοι, παιδευόμενοι
†ἀσκουρῶτις· ἄκτος ἢ μικρά
ἄσκρα· δρῦς ἄκαρπος ⟨ἄσπρις Theophr. III 8, 7⟩
ἀσκύροι (Diosc. III 172)· βοτάναι τινές [7800]
ἀσκωλίζοντες (Plat. Conv. 190 D)· ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἀλλόμενοι
ἀσκωλιάζεις· κυρίως μὲν τὸ ἐπὶ τοὺς ἀσκοὺς ἅλλεσθαι, ἐφ' οὓς ἀληλιμμένους ἐπήδων γελοίου ἕνεκεν
ἄσκωμα (Ar. Ach. 97)· δερμάτιον, ὃ ἐν ταῖς τριήρεσιν ἔχουσιν
ἀσκῷ φλαυρίζεις· οὐδεν[ὶ] καταπλήττῃ, τῇ σκιᾷ ⟨ἀσκίῳ?⟩ μορμύσσῃ, τουτέστιν κενὸς †δὲ νοῦς κενώματι ἢ ⟨κενῷ σώματι⟩ φλυαρεῖς
ἆσμα· [ᾠδή, ὕμνος.] δίασμα (Sophro Bekk. 452, 20). [καὶ μέλος ᾠδῆς]
ἀσμενέστατα· χαίρων
ἀσμενίζει· χαίρει, ἀγάλλεται [8—10]
ἄσμηκτον (Pherecr. fr. LXX p. 355)· τὸ ἀπαράλεκτον

COD. 51 Ἀσίας ⟨imo Ἀσέα⟩ 55 |ρτος 75 κατασκ| 77 ἀγαμέμνονι 78 Cf. 7789 88 κοινοραῖσται Post 88: ἄσκλη· ἄσκησις 91 ἄθετον ⟨99 cf. ἀγκύρις, ἀργύριον⟩ 7800 Eleorum? 1 ἀσκαλίζοντες: cf. p. 18, 4 et 7758 4 ἀσκοφλ| — φλυαρός 5 ᾠδίασμα

HES. 49 ἄσιον (B 461)· λιμενῶν ἐροδίονα (Iob. XXXIX 13). καὶ ἡ καλουμένη ἅμαξα (Ierem. VIII 7) Ad 50: ἢ εἶδος ὀρνέου 53 ἀσιῷ (B 461)· ἄσην ἔχοντι καὶ ἰλύν 61 ἀσκανδής· ἄγγελος ⟨v. ἀστάνδης⟩ 63 ἀσκάντης· κράβατος ⟨Moeris; cf. ἀστάνδης⟩ 73 ἀσκελές (α 68)· σκληρόν, χαλεπόν. ἀδιάλη(ει)πτον. πικρόν. ἢ σεμνόν 74 ἀσκελόν· ἄγαν τὰ αὐτά 75 ἀσκελέες (κ 463)· κατεσκελετωμένοι. ἄσαρκοι. ξηροί 81 ἀσκήσας (Δ 110)· κοσμήσας. κατασκευάσας 82 ἀσκήσασα (Ξ 179)· μετ' ἐπιμελείας ὑφάνασα 84 ἄσκησις· ἐπιμέλεια 86 ἄσκιος ὕλη (Ο 273)· ἡ δασεῖα ὕλη 88 ἀσκότονοι· κυνορραῖσται, κρότωνες 7800 ἀσκώσατο ⟨ἐσκύσατο⟩· ἠχθέσθη 8 ἄσμενοι (ι 63)· χαίροντες 9 ἀσμένῳ (Ξ 108)· χαίροντι 10 ἀσμένως (Act. App. II 41 XXI 17)· μετὰ χαρᾶς. ἡδέως. εὐκτέως. προθύμως. ἑκουσίως

† ἀσμόσσει· ἀγνοεῖ. ἀναπνεῖ

ἀσόλοικον· ἥμερον, προσηνές. οὐ βάρβαρον. Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ (fr. 566) [14]

ἀσοῦρ· κρατὴρ ὑπὸ Φοινίκων [16]

ἀσπάζει· συμπεριπατεῖ ⟨v. ἀστιλάζει⟩

ἀσπάζομαι· ἀσπάζω

ἀσπάθητα· τὰ μὴ κεκρουσμένα τῇ σπάθῃ ἱμάτια

ἀσπάθητον χλαῖναν (Soph. fr. 791)· τὴν δοράν, παρόσον οὐχ ὕφανται [21]

ἀσπακάζομαι (Comici)· τὸ ἀσπάζομαι. πέπαικται [23. 24]

ἀσπάλαξ· ζῷον ἐστερημένον ὄψεως [26]

ἀσπαλία· τοῦ ἁλιέως ἐργασία. ὁρμιά. ἁλ(ιε)ία

ἀσπαλιεύς· ἁλιεύς. Ἄσπαλος γὰρ ὁ ἰχθῦς. Ἔνιοι δὲ ἀπὸ τοῦ σπᾶν τῷ λίνῳ. Λίνον δὲ ἡ ὁρμιά, ὡς Πλάτων ἐν ταῖς ἀφ' ἱερῶν (fr. III)·
πόθεν † ὁρμιὰ καὶ κάλαμος [29. 30]

ἄσπαλον (Aeoles)· σκύτος

ἀσπάλους· τοὺς ἰχθύας Ἀθαμᾶνες

ἀσπάνιον· πάσσαλον

ἀσπάραγος (Antiphan. fr. XXXVII p. 148)· τὸ ἐκ τῶν ἀκανθῶν φυόμενον τραχύ

ἄσπαρτον· μὴ σπειρόμενον [36. 37]

ἀσπασίως· ἀσμένως. ἡδέως. περιχαρῶς. ἀγαπητῶς (e. c. Π 118)

ἀσπαστήν· θαυμαστήν. ἐπίχαρμ..

ἀσπαστοί· ἥδιστοι. χαρτοί

ἀσπαστόν (ε 398)· ἐπιθυμητόν [42]

ἀσπερχές (Δ 32)· συνεχές. δαψιλές. † σχολεαῖον. καὶ ἀδιαλείπτως [44]

ἄσπετα (ι 162)· παρακολουθετα (sic) πολλά [46. 47]

Ἄσπετος· ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν Ἠπείρῳ, ὥς φησιν ὁ Ἀριστοτέλης ἐν Ὀπουντίων πολιτείᾳ [49—51]

ἀσπίδια· τὰς πτυχὰς τῶν ἀσπίδων. καὶ μέρος τῆς νεὼς τὸ πρὸς πρύμνῃ ⟨ad ἐπισείων⟩

ἀσπίδια· ἀσπίδας (μικρὰς) [54—56]

ἀσπιδίσκοι· τῆς κιθάρας τὰ ἐπ' ἄκροις πήχεσιν [58. 59]

ἀσπίθιον (Diphil. fr. I 12 p. 381)· ἀψίνθιον

ἄσπιλος· ἄμωμος. καθαρός

ἄσπιλος· χείμαρρος ⟨χείμαρος⟩ ὑπὸ Μακεδόνων

ἀσπιστάων (Δ 90 al.)· ὁπλιτῶν, μαχητῶν

ἄσπλαγχνος (Soph. Ai. 472)· δειλός [65]

ἀσπλῆνις· βοτάνης εἶδος

ἀσπονδεῖ· οὐχ εἰρηνεύει. ἀδιάλλακτον ⟨ad ἀσπονδεί⟩

ἄσπονδοι (Thuc. III 113)· ἄγριοι. ἐχθροί. καὶ μὴ μνημονεύοντες φιλίας, ἢ διαθέσεως

ἄσπορον· ἄγονον, χωρὶς σπέρματος

ἀσπουδεί (Θ 512)· χωρὶς σπουδῆς, ἢ κακοπαθείας. καὶ ἄνευ πόνου καὶ μόχθου [71]

ἄσσα· τινά. λεγέσθω δὲ ψιλῶς. Ἀττικοὶ δὲ ἄττα λέγουσιν. καὶ ὅσα ἅσσα [73]

ἅσσα (Κ 208)· ἅτινα. ἄττα· τινά, ψιλῶς [75]

† ἀσσέως· ἐπὶ σοῦ

† ἄσσιος· προκόλπιος

ἄσσιστα· ἔγγιστα. Αἰσχύλος Ἠδωνοῖς (fr. 64)

ἆσσον (Homer.)· πλησίον, ἐγγύς [80]

Ἀσσυρία· ἡ Χαλδαϊκή

Ἀσσυρίη· τῇ Χαλδαϊκῇ

δν
COD. 12 EM. 155, 33 13 ἀσόλυκον 15 ἀσούρ EM. 22 πέπεκται 28 τῷ
ον
λῖνῶν — ἀφιερῶν 32 ἀθεμάνες 38. 39 = 39. 38 ⟨48 Phot. Bibl. 147, 18; τσπέτε = ὠκύπους⟩ 52 τῇ — πρύμνας 52. 53 ἀσπιδεῖα — ἀσπιδήϊα 60 ἀσπήθιον, cf. EM. 183, 26 62. 63 = 63. 62 64 ἀσπλαγχνός ⟨66 ἄσπληνον Diosc. III 151⟩ 72 ἅτινα — ἅττα λ. ἢ ὅσα 74 ἄσσα 78 ἠδωνῶν 83 Infra Ἀσυρίων

HES. 14 ἅ σου· ἅ τινά σου 16 ἄσπα· ἤπιος. ἡ ἐγγία ⟨ἄσσιστα· ἔγγιστα⟩ 21 ἀσπαίρον(τ)ας (Γ 293)· σκαρίζον(τ)ας 23 ἀσπακῶς ⟨σίως Bekk. 453, 5⟩· φιλοφρόνως 24 ἀσπάλαθοι (Moer. p. 58)· ἄκανθαι 26 ἀσπάλαθος (Sirac. XXIV 17)· φυτὸν ἀκανθῶδες 29 ἀσπαλιευτής (Plat. Soph. 218 E)· τῇ ὁρμιᾷ χρώμενος ..... (Moeris p. 42) 30 ἄσπαλος· ἰχθῦς 36 ἀσπαρίζειν· σκαρίζειν (Moeris) ἐπὶ ἰχθύων, καὶ ἀσπαίρειν τὸ αὐτό 37 ἀσπάσιος· ἀσπαστός. χαρτός 42 ἄσπερμος (Υ 303)· ἄγονος. ἀφανής 44 ἄσπετος
θ λ λ
(Θ 558) λί· πό μέ 46 (ἄ)σπετον (Β 455)· καὶ πολύ 47 ἄσπετον κῦδος (Γ 373)· δόξαν μεγάλην 49 ἀπεκτόνια· ὠφελήματα ⟨ἄσπετ' ὄνεια⟩ 50 ἀσπίδα (gl. Sapient. V 19) σκυτάριον· ἢ ὅπλον 51 ἀσπιδὲς πεδίον (Λ 753)· περιφερές· ἢ ἀσπίδας ἔχον 54 ἀσπιδιότης· πολεμιστής 55 ἀσπίδι γινώσκων (Ε 182)· ἐκ τῆς ἀσπίδος γινώσκων 56 ἀσπιδίσκας (Exod. XXVIII 14)· πελτάρια. σκουτάρια. ἢ περιφερὴς κόσμος ὅπλοις ἐοικώς 58 ἀσπιδιότας (Β 554 Π 167)· ὁπλίτας, πολεμιστάς 59 ἀσπίς· ὅπλον πολεμικόν. τὸ σκουτάριον 65 Ἀσπληδών (Β 511)· πόλις τῆς Βοιωτίας 71 ἀσπόλην· ἀρίστην 73 ἀσυμφανές· ἄδηλον 75 ἄσσει· κατάσσει 80 ἄσσονες (Λ 335)· ἐγγὺς ἔρχεσθε

(Ἀσ(σ)υρίων· Χαλδαίων Callim. fr. CLII) [84]

†ἀσταγανά· ἱμάς

ἀσταγές (Nic. Ther. 307)· πολύ, καὶ λάβρον

ἀσταθῆ· ἀβέβαιον, (ἀσθενές)

ἀστάθμητος (Eur. Or. 979)· ἄνισος

ἀσταίνει· δυσπαθεῖ. ἁμαρτάνει. μοχθεῖ

ἄστακτον· οὐ καταστάζον, ἀλλὰ ῥύδην

ἀστάλακτον· νοτερόν

ἀσταλής· μὴ περιβεβλημένος

†ἀστάλη· πολύπους ὁ ἐν μυκτῆρι. ἔνιοι σκώληκα οὐρὰν ἔχοντα

ἀσταλύχειν· ἀναβλύζειν. κλαίειν ⟨v. ἀλυκτάζει et ἀστυλάζει⟩

ἀστάνδης (Persae)· ἡμεροδρόμος. [ἢ ἄγγελον. Ταραντῖνοι]

ἀστασίαστον (Thuc. I 2, 5)· ἀθόρυβον [97]

ἀσταχύεσ(σ)ι (B 148)· τοῖς σταχύσιν [99—7901]

ἀστεϊζόμενος· ὡραϊζόμενος

ἀστεῖος· ὁ χαρίεις, ὁ ἐπίχαρις

(ἄστεκτα· τὰ οὐ δυνάμενα κατασχεθῆναι. Αἰσχύλος Σεμέλῃ fr. 220)

ἄστεκτος· ἀφόρητος, ἀβάστακτος ⟨v. οὐδὲ ἄστεκτος⟩

ἀστέκτως· ἀνυπομονήτως, ἀνυποστάτως

ἀστέλεχος· ὁ δακτύλιος. ἕδρα

ἀστέλεφος· τὸ περὶ τὴν κιθάραν δέρμα

† ἀστελοφοῦν· δέρμα τὸ εἰς τὰ ἄκρα [10—12]

ἀστεμβής· ἀθαμβής, ἀτάραχος [14]

ἀστεμφέας· ἀμετακινήτους, βεβαίους

ἀστεμφῆ· τραχύ(ν), χαλεπόν. ἀκίνητον

ἀστέρι ὀπωρινῷ (E 5)· τῷ κυνί, τῷ κατὰ τὴν ὀπώραν ἀνατέλλοντι

Ἀστερίη· ἡ Κρήτη καὶ ἡ Δῆλος (Callim. Del. 224) οὕτως ἐκαλοῦντο

Ἀστέριοι· οἱ πρῶτοι τὴν Τένεδον κατοικήσαντες

Ἀστερίς (δ 846)· ὄνομα νήσου .... [21]

ἀστερόεν· λαμπρόν. ποικίλον [23]

ἀστεροπάς· ἀστραπάς [25]

ἀστερωπός (Eur. Phoen. 131)· κατάστικτος

ἀστέρων τέθριππος (Eur. Tro. 855)· τὸ ἅρμα ἡλίου [28—30]

ἀστὴ ἐλαία (Com. anon. fr. CCCXXIV)· ἡ ἐν ἀκροπόλει ἡ καλουμένη πάγκυφος ⟨vid. inf.⟩ διὰ χθαμαλότητα. (καὶ πολῖτις, οὐκ Ἀθηναία)

ἀστηνεῖ· ἀδυνατεῖ ⟨v. ἀτήνειν⟩

ἀστηνόν (Seleucus)· δύστηνον, χαλεπόν

ἀστῆνες· ταλαίπωροι, δυστυχεῖς

†ἄστηρ· ἡ φαρέτρα, ἤγουν βελοθήκη [36]

ἀστήρικτον· ἄπιστον [38]

ἀστιβῆ (cf. Aesch. Sept. 859)· ἄβατα

ἀστίβους· ἀπατήτους

ἀστίβητοι οἶκοι· ἄδυτα

ἀστ.γγας· αἶγας ⟨capreolos⟩. ἢ ἄστριγγας

ἀστικοὶ νόμοι· οἱ κατὰ τὴν Ἀθηναίων πόλιν. ἦσαν γὰρ καὶ ἐμπορικοί [44]

ἄστικτον· τὸ ἀνέπαφον χωρίον (Menand. fr. CCCXXII). τὸ γὰρ ὑποκείμενον ἐστίχθαι ἐλέγετο ⟨v. ἐστιγμένην⟩

†ἀστιλάζει· συμπεριπατεῖ ⟨v. ἀσπάζει⟩ [47]

ἀστίοχος (malleolus incendiarius)· ἄγγος περιφερές, εἰς ὃ ἐγχέοντες πίσσαν καὶ θεῖον καὶ στυππεῖον ἠφίεσαν καὶ ἔνθα ἐφέρετο, ἔκαιε τὰ προστυγχάνοντα. ἔστι δὲ καὶ γένος λίθου καὶ ξηροῦ ξύλου καὶ πεπισσωμένου ⟨v. ἀσταλίοχος⟩ [49]

COD. ⟨84 ἀστραγαλωτὴ μάστιξ?⟩ 86 ἀστεγὲς ⟨89 EM. 159, 37⟩ 90 Vide 7895 91 ἀσθενὲς ἢ νοτερὸν 95 |δρόμος. ἢ κράββατον ⟨v. ἀσκάνδης⟩ Post 95 legebatur 90 7902 ὀραΐζ| 3 χαρίης 4 Cf. 7921 17 ἀστεριῷ πωρινῷ Post 21 legebatur ἄστερκτα· κτλ. v. 7904 31 v. ἀθηναῖς et χαμπουλίᾳ 33 ἄστηνον ⟨v. ἀλυστηνόν⟩ 40 ἀπατηλοὺς 41 ἀδύνατα 42 v. ὀστάλαιξ et EM. 159, 38 43 ἐμπειρικοὶ 48 καὶ τὰ πρ.

HES. 84 ἀσσυτία· ἄλλα ἐπ' ἄλλοις ⟨ἐπασσύτερα⟩ 97 ἀσταφίς· (σ)ταφίς (Moeris) 99 ἄστεγον (Prov. XXVI 28)· τὸ μὴ ἔχον στέγην. ἢ ἀκαρτέρητον καὶ ἀνυπομόνητον ⟨ἄστεκτον⟩ 7900 ἀστέγους (Iesai. LVIII 7)· οἱ μὴ ἔχοντες οἴκους 1 ἀστεΐζεσθαι· πολιτεύεσθαι (Moeris) 10 ἀστηταί (Ἀκτῖται?)· οἱ ..δεῖοι. καὶ Ἀττικοί 11 ἀστείων· τῶν ἐν ἄστει διατριβόντων. καὶ γελωτοποιῶν 12 ἀστεΐζεται· ἀγλαΐζεται, ὡραΐζεται, κόψεται ⟨κομψεύεται⟩ 14 ἀστεμφέα (B 344)· ἀμετακίνητα 21 Ἀστέριον (B 735)· πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ 23 ἀστερόεντι (Δ 44)· ἀστέρας ἔχοντι ⟨non Callim. fr. CXLV 4⟩ 25 ἀστεροπητής (A 580)· ἀστράπτων. ἢ ὁ Ζεύς, ἀπὸ τῆς ἀστραπῆς. αὕτη γὰρ ἀναστρέφειν ποιεῖ τοὺς ὦπας 28 ἄστεως (Eur. Phoen. 842)· πόλεως 29 ἄστεσι· πόλεσιν 30 ἄστυ· ἡ πόλις· ἀλλὰ καὶ ὁ περίβολος 36 ἀστήρει· σῖτος ⟨ἀστήρικτος⟩ 38 ἀστηρίκτους (II Petr. II 14)· ἀσθενεῖς 44 ἀστικῶν· πολιτικῶν 47 ἄστιον (Exod. II 2)· καλόν, ἢ πολιτικόν, ἢ ἐπίχαριν, ἢ κεχαριτωμένον 49 ἀστείως· γελοιωδῶς, χαριέντως

ἄστιππος· ἱππέων ἑβδομήκοντα (τάγμα?)

ἄστοβον· ἀλοιδόρητον [52]

ἀστοιχείωτα· μὴ ἔχοντα ἀρχάς

ἄστομος· ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν. Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ (fr. 72) [55]

ἄστονον· ἄλυπον. μεγαλόστονον (schol. O Aesch. Sept. 858)

ἀστόξενοι (Aesch. Suppl. 356)· οἱ γένει μὲν προσήκοντες, ἐπὶ δὲ τῆς ἀλλοδαπῆς γεγονότες. οἱ δὲ τοὺς ξένους μὲν ὄντας, ἐπὶ τιμῇ δὲ ἀστοὺς γενομένους (v. ἀστύξενοι) [58]

† ἀστόριον· μέγα, καὶ διακεχυμένον

ἀστός· πολίτης, πολιτικός

ἀστοχεῖ· ἀποτυγχάνει. ἁμαρτάνει

ἀστράβη (Demosth.)· τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον, ὃ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄνων. οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τὴν σωματηγὸν ἡμίονον οὕτως ἔλεγον. ἐνίοτε δὲ πάντα ἁπλῶς τὰ σωματηγοῦντα † ὑποζυγοῦντα (Arist. Byz. p. 104, 9 Nck.) [63]

ἀστραβίζειν· ὁμαλίζειν, εὐθύνειν

ἀστραβές (Hippocr. III p. 173 K)· ἄστρεπτον. ἀσφαλές (v. ἀστραφές)

ἀστραβιστήρ· ὄργανόν τι, ὡς δίοπτρον (ρα)

ἀστραγάλας· τὰς πονηρὰς κύνας. κακοηθεῖς κύνας

ἀστραγάλη· ἡ τῆς ἴρεως ῥίζα (v. λύκος). ἡ κακοηθὴς κύων

ἀστράγαλον (Ξ 466)· τὸν σφόνδυλον. καὶ τὸ ὑποκάτω τοῦ σκέλους [70—72]

† ἀστρακλεῖν· ἀδυνατεῖν

Ἀστραλίαν· τὸν Θρᾶκα Λυδοί

ἀστραλός· ὁ ψαρὸς ὑπὸ Θετταλῶν

ἀστραπαῖοι (Aristot. Met. II 6)· ἄνεμοι πνέοντες, ἀφ' ὧν ἀστραπαὶ γίνονται

ἀστραπὴ δι' Ἅρματος· Ἀθηναῖοι, ὁπότε δι' Ἅρματος αὐτοῖς ἀστράψειεν, ἔπεμπον εἰς δύο θεοὺς τοὺς λεγομένους Πυθιαστάς

ἀστραφής· σκληρός. Σοφοκλῆς Μυσῶν ..... (fr. 381) [79]

ἀστράψη διὰ πυκνός (Com. anon. fr. CX)· ἀντὶ τοῦ δι' Ἅρματος

† ἀστρεκίας· ἀστροφανίας

ἄστρεπτον· ἄπιστον (ἄπειστον?). ὀρθόν

ἀστρηνές· δύσθετον. σκαιόν. ὀξύ (v. ἐστρηνές, στρηνές)

ἄστριες (Antiph. fr. I p. 50 Callim. fr. CCXXXVIII)· ἀστράγαλοι. ἄστριχοι· τὸ αὐτό

† ἄστροβλον (στρόβιλον)· τὸν ταχυλόγον. ἔνιοι τὸν συνεστραμμένον, ἢ δεδονημένον. (ἢ ἀστρόβηλον)

ἀστροβόλως (Plato nescio uter)· ἐντρεχῶς

ἀστροβλήτους (Theophr.)· τοὺς ὑπὸ τοῦ κυνὸς βαλλομένους

ἀστροβοληθῆναι· νόσῳ τινὶ κατασχεθῆναι, ἐπὶ τῶν παιδίων

† Ἀστροβόλιον· ἐν Ἰταλίᾳ [Ad 89. 90]

ἄστροις σημειοῦσθαι· μακρὰν ὁδὸν καὶ ἐρήμην βαδίζειν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πλεόντων

ἀστρολόγος (Xen. Mem. IV 2, 10)· γενεθλιολόγος

ἀστροφαές· λαμπρόν, λευκόν

ἄστυ (P 144)· πόλις. ἀπὸ τοῦ εἰς ὕψος ἀνίστασθαι

Ἀστυάναξ· ἰχθῦς τις οὕτως καλεῖται. καὶ ὁ τοῦ Ἕκτορος παῖς (Z 400 Eur. Tro. 570)

Ἀστυάνασσα· Ἑλένης θεράπαινα. ἥτις πρώτη ἐξεῦρεν Ἀφροδίτην, καὶ ἀκόλαστα σχήματα [97]

ἀστύγειτον· πλησιόχωρον

ἀστυγείτων· τῇ πόλει γειτνιῶν

Ἀστυδάμεια· Ἀκάστου γυνή

ἀστυλάζει· λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ

ἀστυλίς (cf. Theophr. CP. II 17, 1 et στελίς)· φυτόν, ὅθεν ὁ ἰξός

COD. 50 ἄστυβον 52 |ειότατα 56 ἀμπόν, μ. 64 ἀστροβίζειν; ἀστραβαλίζειν EM. 159, 56 65 ἀσύραπτον 67 κύνες (= ἑστερικάς?) 68 ἱεράς 74 ἱέρακα Meineke; aliter Giseke *thrak. Stämme* p. 19) 75 ὄψαρος 78 Sic 84 ἀστρίες — τῷ αὐτῷ 86. 87. 88 = 88. 86. 87 86 |ολῶς (ολίως EM); |ίλως? 87 ἀστροβολήτους 8001 v. ἀσταλύζειν et νεοστάλυγες

HES. 52 ἀστοῖσι (Λ 242)· πολίταις 55 ἀστόν· πολίτην. ἢ πυκνόν (ad λάσιον vel ναστόν) 58 ἀστόργους (Rom. I 31)· μὴ ἀγαπῶντάς τινας (v. ἀσυνθέτους) 63 ἄστρα· Ἀττικοὶ τοὺς ἀστέρας 70 ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκεν· παρῴχηκεν δὲ πλέω νὺξ τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται (K 252. 253) ἤτοι εἰς τρεῖς μοίρας διαιρετέον, καὶ τὸ πλέω ἀντὶ τοῦ πλήρης ἀκουστέον, ἵνα ᾖ, ὅτι πλήρης τῶν δύω μοιρῶν ἡ νὺξ παρελήλυθεν 71 ἀστραπὴ δι' ἅρματος· Ἀθηναῖοι ..... 72 ἀστράπτων (B 353)· ὑπερλάμπων 79 ἀστραφές· ἄστρεπτον. ἀσφαλές (v. ἀστραβές) Ad 89. 90 ἔνιοι δὲ τὸ δεδονημένον. ἢ ἀστρόβηλον. ἀστροβοᾶν· ταχύ. συνεστραμμένον. ἐντρεχῆ 97 ἄστυ, ἀστός· πόλις, πολίτης

ἀστυλόν· τὸ τραχὺ ἱμάτιον, καὶ φαῦλον ῐ † μηλήτιον, καὶ ἀναιδές ⟨στυφλόν?⟩

ἀστυνόμος (Demosth. 735, 11)· ὁ διοικῶν κατὰ τὸ ἄστυ [8005]

ἄστυ νυμφέων· τὴν Σάμον Ἀνακρέων (fr. LI 2), ἐπεὶ ὕστερον εὔϋδρος ἐγένετο

ἀστύξενοι· οἱ μὴ ἔχοντες ἐν τῇ πόλει τὴν οἰκίαν ἰδίαν. Ταραντῖνοι

† ἀστυπολεῖ· ἀγελοφορεῖ. ἰχθυοφορεῖ

ἄστυρον (Callim. fr. CCLXXXVIII)· πόλισμα (ἢ ἀκρόπολις) [10]

ἀστύτριψ· ἐν ἄστει διατρίβων

ἀστυφίη· ἀστυσία

ἀστυφέλικτον (Xen. Laced. XV 7)· ἄσειστον. † ἄσβατον. ἀδιάφ(θ)ορον (Greg. Naz. Carm. XIII 45)

ἀσύγ(γ)νωστος· οὐκ ἔχων συγγνώμην

ἀσύγκριτον· ἀνόμοιον. ὑπερέχον

ἀσύγχυτον· ἄμικτον, ἤγουν μὴ συγκιρνώμενον

ἀσυλλόγιστον (Menand. fr. II p. 176)· μὴ καλῶς γεγονός

ἄσυλον· ἀβλαβές ⟨v. ἀάτυλον⟩

ἀσύμβατον· ἀφιλίωτον. πολέμιον, ἀνειρήνευτον

ἀσύμβλητον· ἀσύγκριτον

ἀσυμφανές· περικεκαλυμμένον ⟨v. 7873⟩

ἀσυμφανῶς· ἀδήλως, αἰνιγματωδῶς, ἐπικεκαλυ(μ)μένως [23]

ἀσύμφορον (e. c. Xen. Cyr. V 2, 11)· τὸ μὴ συμφέρον, ἢ πρέπον. καὶ ἀπρόσφορον (v. Eurip. fr. 184)

ἀσυμφυὲς τῇ κτίσει· ἐκτὸς κτίσεως [26]

ἀσυνδέτους (Xen. Cyn. V 30)· μὴ συνδεσμουμένους

ἀσύνετος (Eur. Phoen. 1606)· ἄφρων

ἀσυνδύαστος· ἀσύμπλοκος. παρὰ τὸ μὴ συνδυάζειν, ὅ ἐστι ἐκ δυάδος καὶ τῆς σὺν προθέσεως [30. 31]

ἀσύνορον· ἀσύμφωνον

ἀσύντακτον (Nicostr. fr. II p. 285)· μὴ τεταγμένον

ἀσυντελές· ἐκτὸς τοῦ τετα(γ)μένου

ἀσυντελής· ἀσύμφορος

ἀσυρές· βδελυρόν. προπετές. βλοσυρόν. θρασύ [37. 38]

ἀσύφηλον (I 643)· ἀπαίδευτον. κακόν, ἁμαρτωλόν. ἀδόκιμον, μηδενὸς ἄξιον [40]

† ἀσφάζει (Eur. Tro. 134)· [ἀντέχεται

ἀσφακέλιστον· ἀπερίστατον. οὐ μελανθέν [43]

ἀσφαλτῖτις· ἐρυθρὰ θάλασσα [45]

ἀσφάραγος (X 328)· φάρυγξ, ἢ βρόγχος. ἢ λάχανον εὐτελές, ἀσπάραγος (Amips. com. fr. III p. 711)

ἄσφηλοι· ἀσθενεῖς. Σφηλὸν γὰρ τὸ ἰσχυρόν (Stesichor. fr. 82)

ἀσφόδελος (λ 538)· εἶδος φυτοῦ, οὗ τὴν ῥίζαν ἐδώδιμόν φησι Ἀρίσταρχος, καὶ ἅπαν εὔοσμον· ἀσφοδελὸς δὲ ὀξυτόνως λειμών, παράδεισος

ἀσχαδές (Aeschyl. fr. 410)· ἀμετάσχετον [50]

ἀσχάλλει (Eur. fr. 287)· ὀχλοῦται, λυπεῖται, ἀθυμεῖ, ἀδημονεῖ, ἀγανακτεῖ ⟨v. ἀσκάνη⟩ [52]

ἀσχέδωρος (Aeschyl. fr. 254)· ὁ σύαγρος παρὰ Ἰταλοῖς

ἀσχέλιον· τραχύ. Κρῆτες ⟨pro ἀσκελές⟩ [55]

ἄσχετος· ἄμετρος (non υ 19) [57]

ἀσχη(μο)νεῖ (Plat. Pol. VII p. 517 D)· ἀκοσμεῖ [59—61]

ἄσχολος (Eur. Or. 93)· ὁ σχολὴν μὴ ἄγων, ἀσχολούμενος [63]

ἀσώδης· ἀμμώδης (schol. Aesch. Suppl. 32)

ἀσωμένη (Soph. Ant. 17)· λυπουμένη

Ἀσώπιον· τόπος Ἀθήνησι ⟨Θήβησι Meinek.⟩

Ἀσωπός (Δ 383)· ποταμὸς ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας [68]

COD. ⟨8 EM. 160, 34⟩ 9 ἀστυρόν· π. ἄστυ· πόλις ἢ ἀκρ. ὁ ἐν π. ἀ. 34 |λές 39 |φιλον; cf. 8023 44 |ίτης 56 ἀσχέτως Cyr. 171 ⟨66 cf. Stratt. com. fr. I 2 p. 783⟩

HES. 8005 Ἀστυνόμη (schol. AD Α 392)· ἡ Χρυσηΐς, ὑπὸ τῶν νεωτέρων 10 ἀστυπόλος· ὁ ἐν πόλει ἀναστρέφων 23 ἀσύμφιλος· ἀνόητος. ἄτιμος ⟨ἀσύφηλος⟩ 26 ἀσύνακτος (Greg. Naz. VIII 24 p. 225 Dr.)· ὁ μὴ συναγόμενος. ἐξο⟨ω⟩βλητος 30 ἀσυνθέτους (Rom. I 31)· μὴ ἐμμένοντας ταῖς συνθήκαις, μὴ συντεθη⟨ει⟩μένους ⟨v. ἀστόργους⟩ 31 ἀσυνθεσία (LXX)· παραβασία 37 ἀσυρῆ (Sirac. XXIII 14)· ἀκάθαρτα 38 Ἀσυρίων (Callim. fr. CLII)· Χαλδαίων 40 ἀσφάλειαν· σωτηρίαν 43 ἀσφαλῆ⟨ι⟩σαι· ..... 45 ἀσφαλτώσεις (Genes. VI 14)· χρίσεις. πισσώσεις 50 ἀσχαλάα (Β 293)· δυσανασχετεῖ ⟨v. ἐσχαλάα⟩ 52 ἀσχαλόωντα (Χ 412)· ἀδημονοῦντα, λυπούμενον, ἀγανακτοῦντα 55 ἄσχεο (Ω 518)· ἀνάσχου 57 ἄσχετον (Π 549)· ἀκατάσχετον, οὐκ ἀνασχετόν. ἄφιλον. οἱ δὲ ἰσχυρόν 59 ἀσχήμονα· ἄμορφον, ἀνείδεον 60 ἀσχήμονι (Sapient. II 20)· ἐπονειδίστῳ θανάτῳ 61 ἀσχολία (Sirac. XL 1)· ἐνδελεχισμός 63 ἄσω (Psalm. XII 6)· ψαλῶ, αἰνέσω, ὑμνήσω 68 ἀσώτως (Luc. XV 13)· αἰσχρῶς. ἀπλήστως

ἄτα ⟨sic⟩· ὦτα. Ταραντῖνοι [70]
Ἀταβυρία· ἡ Ῥόδος πάλαι [72]
ἄται· πληροῦται [74]
ἀταισόν· ἀναδενδράς. Τυρρηνοί ⟨v. πεταιτά⟩ [76]
† ἀταθήνιον· χαλκός. ἔλυτρον
ἀταλά (Σ 567)· νήπια. ἁπαλά
ἀταλαιπώρως (Aristoph. fr. XIII p. 1053)· ἄνευ κόπου, ἀκοπιάστως
ἀτάλαντον (Ρ 72 al.)· ἰσόζυγον. ἴσον. ὅμοιον (Β 169) [81]
ἀτάλλει (Ν 27)· τρέφει. τιθηνεῖ. σκιρτᾷ· χαίρει. φιλεῖ, ἀγαπᾷ
ἀτάλματα· ἀντὶ τοῦ ἅλματα. παίγνια
ἀταλόφρονα (Ζ 400)· νήπια. ἁπαλόφρονα
ἀταμίευτα· ἀδιοίκητα. ἀναπόθετα. ἀφύλακτα [86]
ἀτάρ (Ψ 336)· δή [Ad 87. 88]
ἀτάρβητος (Γ 63)· ἄφοβος
ἀταρβίζεται· ἀτηρὸς φαίνεται
ἀτὰρ· δέ, πλήν, ὅμως δέ (Plat. Euthyd. p. 304 D)
ἀτὰρ δή (Eur. Tro. 63)· ἀλλὰ δή. διὰ τοῦτο [Ad 93—96]
ἀτάρμυκτον· ἄφοβον, θρασύν. ἄθικτον, ἄψεκτον ⟨ἄεικτον, ἄτρεστον⟩
† ἀτάρνη· βρόχος ⟨ἀρτάνη⟩ [99—8101]
ἀταρπιτός· ἀταρπός. ὁδὸς ἄτραπτος ⟨. ἀτραπιτός?⟩
ἀταρτᾶται· βλάπτει. πονεῖ. λυπεῖ
ἀταρτηροῖς (Α 223)· βλαβεροῖς, ἀτηροῖς
ἄταρχον· ἀχείμαστον ⟨v. τάρχη⟩
ἄτας· εἰκαιολογίας. ἀπάτας (cf. Aesch. Suppl. 110) [7. 8]
ἀτάσθαλος (Apoll. lex. 46, 24)· ἁμαρτωλός, πονηρός, φρενοβλαβής
ἀτάρχυτος (Lycophr.)· ἄταφος
ἄτας κελαδεῖν (Eur. Tro. 121)· μάταια εἰπεῖν, ἢ ἠχεῖν [12]
ἀταύρωτος (Aesch. Ag. 243)· ἄζυγος. καὶ παρθένος, παρ' ὅσον ἐζεῦχθαι γάμοις αἱ γημάμεναι λέγονται
ἄτεγκτοι· ἄβροχοι. σκληροί, ἀσυμπαθεῖς. ἄβρεκτοι
ἀτέγκτοις· ξηροῖς, ἀβρόχοις
ἄτεγκτος (Soph. OT 336)· ὁ μήτε δακρύων, μήτε ἱδρῶν. ἀνένδοτος ⟨v. τέγγεσθαι⟩. καὶ γὰρ ὁ ἐλεῶν δακρύει
ἀτεδή· ἐπειδή. ὡς δηλαδή
ἀτειρής (Γ 60 al.)· ὁ στερεός. καὶ ἄτρωτος, οὐ τειρόμενος ὑπὸ Ἄρεως. ἀκαταπόνητος
ἀτέκμαρτον· ἀτελείωτον. ἄγνωστον. ἄσημον
ἄτεκνος· ἄγονος [21]
ἀτέλεια· ἀλειτουργησία
ἀτελεῖς· ἐλλιπεῖς [24]
ἀτελῆ· ἀδάπανα. οὐκ ἔχοντα τελέσματα. Σοφοκλῆς Θυέστῃ (fr. 247)
ἀτέμβεσθαι· στέρεσθαι. ὀδυνᾶσθαι ⟨v. ῥεμεῖ, τέμβει⟩
ἀτεμβόμενος (Λ 704)· στερισκόμενος
ἀτέμβονται (Ψ 445)· στερίσκονται
ἀτενές· ἰθύ. † ἀναλγές. συνεχές
ἀτενής·
ἥκω δ' ἀτενὴς ἀπ' οἴκων
Εὐριπίδης Ἀλκμαίωνι τῷ διὰ Ψωφῖδος (fr. 66) συντείνασα. καὶ ἀτενίζειν λέγουσι τοὺς συντείνοντας καὶ ἐπερείδοντας τὴν ὄψιν
ἀτενίζει· ..... προσέχει, βλέπει
ἀτέοντα (Υ 332)· (ἀ)τώμενον. βλαπτόμενον, παρὰ τὴν ἄτην [33]
ἄτερ· χωρίς, ἄνευ, ἐκτός [35]

COD. ⟨69 ἄτα· ὦτα? an ἆ 'τα· ὦ τᾶν?⟩ 87 τιοῦν 97 ἀτὰρ, μικτὸν 8105 ἀτάραχον 11 ἀτασκελαδεῖν 13 ἀτάβρωτος — ἐζεύχθη — γηγάμεναι 18 τηρούμενος 22 ἀλειτούργητα 29 † παντελῶς Bekk. 458, 26 30 ψοφίδος 32 ἀ. ἀτιμάζοντα, .τήμενον· βλ|

HES. 70 ἀταβέες· ἄφοβοι ⟨ἀταρβέες⟩ 72 Ἀταβύριον (Oscae V 1)· ἔνθα ὄρος ⟨sic⟩ θηρία συνάγονται 74 ἄταιθα· λαμυρά ⟨ἀτάσθαλα· μωρά⟩ 76 ἀταής· ἀγύμναστος 81 ἀταλοῖς· νηπίοις. ἁπαλοῖς. [ἁπλοῖς] 86 ἀταποῦ· χαλεπῆς ⟨v. Lobeck. Path. El. p. 492 n.⟩ Ad 87 ἢ ἦν ποτέ, ἐὰν δήποτε. ἢ οὖν. καὶ [δη] δή, ἤδη ⟨ἢ δέ?⟩ 88 ἀτὰρ ἄρποτε (Α 166)· ἐὰν δήποτε Ad 93 ἦν ποτε. ἐὰν δήποτε 94 ἀτὰρ ἤνποτε (Α 166)· ἐὰν δήποτε 95 ἀταρ ϊ μενοῦνγε (σ 123)· καὶ δή, καὶ ἄρτι (Ζ 125) 96 ἀτάρ μὴ νῦν γε (Α 506)· νῦν δὲ αὐτόν 99 ἀταροῦν (Hom.)· διὰ τοῦτο οὖν 8100 ἀτὰρ οὐ τέλος ἱκεομυθῶν (Ι 56) 1 ἀταρπιτός (Σ 565)· ἡ ὁδός 7 ἀτάσθαλα· ἁμαρτωλά, ἄδικα (Λ 694) 8 (ἀ)τασθαλίαι (φ 146)· ἁμαρτίαι· ἐπὶ ⟨ἀπὸ⟩ τοῦ ταῖς ἄταις θάλλειν 12 (ἄ)τε (Χ 127)· καθάπερ 21 ἀτεκνία (Sapient. IV 1) 24 ἀτελεύτητον (Α 527)· τὸ μὴ ἔχον τέλος 33 ἀτέλεβος· εἶδος κνωδάλου ⟨ἀττ—⟩ 35 ἀτέραμνον (ψ 167)· τὸ μὴ ἐνδιδοῦν. σκληρόν. Τέρ[σ]εν γὰρ τὸ ἁπαλόν

ἀτεράμων (Plat. Legg. IX 853 D)· σκληρός. ἀκαμπής. ἀκαταπόνητος. ἀνελεήμων
ἀτεράμοσι (Hippocr. I p. 524 K)· σκληροῖς
Ἀτερέα· ὄρος. γοργόν. Κρῆτες ⟨v. Ἀπταρεύς⟩
ἀτέρεμνα· τὰ μὴ ἑφόμενα ὄσπρια (schol. Theocr. X 7) [40—43
ἀτέρμονες· ἀόριστοι
ἄτεροι· ἕτεροι. † ἑτέρωθεν
† ἀτεροῖον· τὸ ἑτέρωθεν. καὶ χωρίς ⟨ad ἄτερ οἷον⟩ [47]
ἀτευχῆ (Eur. Andr. 1119)· ἄνοπλον [49—54]
ἀτεχνῶς· τὸ παράπαν, καὶ τῷ ὄντι, καὶ καθόλου. οἱ δὲ [55] καθάπαξ (schol. Plat. Euthyphr. p. 325 sq.)
ἄτη (B 111)· βλάβη
ἀτημέλητος (Xen. Cyr. VIII 1, 5)· ἠμελημένος
ἀτημελῶς· ἀνεπιστημόνως. ἀμελῶς [59]
ἀτηρόν (Eur. Andr. 353)· βλαβερόν
(Ἄτης λόφος cf. 8187) [62. 66]
Ἀτθίδων· Ἀθηναίων
ἀτίζει (Nic. Alex. 193)· ἀτιμάζει. ἢ ἀφροντιστεῖ ⟨ad ἀτύζει⟩
ἀτίζεις (Eur. Rhes. 327)· ὑπονοεῖς.
ἀτίζεται· ἀτιμάζεται
ἀτίζων (Y 166 Eur. fr. 349)· ἢ τὸ ⟨ἤτοι?⟩ ἀφροντιστῶν. ἢ ἄταις περιβάλλων, ἤγουν βλάβαις
ἀτίθασσον· ἀνήμερον. Τιθασσεύειν γὰρ λέγεται τὰ ἄγρια θηρία ἡμεροῦν καὶ χειρόηθη ποιεῖν
ἀτιμαγέλας (Soph. fr. 919)· ὁ ἀτιμάζων. καὶ τῇ ἀγέλῃ μὴ συνυποταττόμενος [71]
ἀτιμαλφοῦσι· τιμὴν οὐχ εὑρίσκουσιν [73]
ἀτίνακτα· ἄσειστα [75. 76]

ἀ.τισανδρεῖν· ἀτιμάζειν ἄνδρα, καὶ ὑπερηφανεῖν
ἄτισεν· ἠτίμησεν. ἄτιμον ἐποίησεν
ἀτίσεις· ἀτιμάσεις. Αἰσχύλος Κερκύωνι (fr. 100) [80—82]
ἀτῖται (Aesch. Ag. 71?)· ἄδικοι ⟨ἄδοξοι⟩
ἀτιτάλλει (Apoll. lex. 46, 13)· ἀγαπᾷ [85]
ἀτίτην· ἀτιμώρητον. ἄπορον. ἄτιμον. τὸν μὴ ἔχοντα ἀποτῖσαι [87. 88]
† ἀτίτηστον· ἀπρομηθέ[υ]ς ⟨v. ἀρετήσιον⟩
ἄτιτος (N 414)· ἀτιμώρητος. κατὰ στέρησιν τῆς ἄτης
Ἄτλαντα ὠμοφόρον
ἄτλας· ἄτολμος. ἀπαθής. καὶ ἡ διϊοῦσα εὐθεῖα ἕως τῶν πόλων
ἀτλατεῖ· ἀγωνιᾷ. ἀθυμεῖ. φοβεῖται
ἀτλατέω· ἀγωνιῶ
ἀτλησία· ἀμηχανία. ἀνυποστασία
ἄτλητον (T 367)· ἀνυπομόνητον [97]
ἀτμενία· δουλεία. δυστυχία ⟨v. λατμενεία⟩
ἄτμενον οἶτον· δουλικὸν μόρον
ἄτμενον (Archil. fr. 154)· ἄπαυστον οἰκέτην
† ἀτμησίφρων· οὐδεμιᾶς τόλμης ἔννοιαν ἔχων
ἄτμητον· ἀμέριστον, ἀτραυμάτιστον Σοφοκλῆς Ἀμφιτρύωνι (fr. 121)
ἀτμιδοῦχον· ἀτμίδα † ἔχων [8204]
ἀτμίς· ἀναθυμίασις. σπινθήρ. ἀνάδοσις
ἀτμοῖς· ἀναδόσεσιν
ἀτμός· ἡ ἐκ τοῦ ὑγροῦ ἀνάδοσις. ἢ καπνός. ἢ ἀτμίς. ἢ πνοή
ἀτμ....· ἀναθυμιάζουσαν (Xen. Anab. IV 5, 2?)
ἀτοκῶ· βοτάνη ⟨—κώ⟩
ἄτομα· λεπτά, τομὴν μὴ δυνάμενα λαβεῖν

COD. 37 ἀτεράμοισι ⟨sic⟩ Cyr. 171 44 ἀτέρμωνες· ἄριστοι ⟨45 ἀτέρυι· ἑτέρωσε?⟩ Post 64 ἀτιαλλεῖ· ἀγαπᾷ; cf. 8184 ⟨65 EM. 168, 12⟩ 66 |εἷς πένεις 67 πένεται ἀτιμάζεται 74 ἀτειν| 77 ἀντισ| 78 |μησεν ἔβλαψεν ⟨ad ἄτησεν⟩ 85 ἀτιταί, ἄδικοι. ἀτίτηλα· 92 ἠδηδοῦσα — πυλῶν 93 ἀγνοεῖ 96 ἀτλητόν 99 ἀτμενονοιτόν — μωρόν ⟨v. ὑπάτμενοι⟩ 8201 |ήφρων· οὐδὲ 8 ἀτμύσαν?

HES. 40 ἀτέρεμνον (ψ 167)· σκληρόν 41 ἀτερήμενον (Λ 498)· χωρὶς καθήμενον 42 ἀτέριγε (O 292)· χωρίς 43 ἀτερμάτιστος· ἀβέβαιος, ἀθεμελίωτος (v. l. in Phil Iud. pro ἀνερμάτιστος) 47 ..ατερος· ὁ ἕτερος, ὁ εἷς τῶν δύο ⟨imo ὁ θάτερος Menand. fr. CC⟩ 49 † ἀτεύκτου· ἀνεπάφου. ἀτερπές ⟨ad ἀπευκτόν⟩ 50 ἄτακτον· ἀσκεύαστον ⟨ad ἄτευκτον⟩. ἀσύνθετον 51 ἀτερέψατο· ἠθέτησεν ⟨v. 458. 464. 784. 854⟩ 52 ἀρετήσιον· ἀπρομηθές ⟨v. ἀτίτηστον⟩ 53 ἀτετόν· λευκόν 54 ἀτετῶς ⟨l. ἀξέστως⟩· ἀφροντίστως Ad 55: ἁπλῶς, ἢ ⟨Moeris p. 46⟩ 59 ἀτήνειν· μοχθεῖν ⟨v. ἀστηνεῖ⟩ 62 ἀτεωρόχοι· ἄγαν αὐθάδεις ⟨ἀγέρωχοι⟩ 63 ἀτηρής· ἀκαταπόνητος ⟨ἀτειρής⟩ 71 ἄτιμος (A 171)· ὁ μὴ ἔχων τιμήν 73 ἀτιμοτάτη (A 516)· ἄτιμος 75 ἀτινοῦν (A 289)· ἅ τινα οὖν 76 ἀτηρὴς χαλκός (T 233)· ἀκαταπόνητος σίδηρος 80 ἀτισιλινοῖς (E 487)· περὶ τὰ λινὰ ἐξαμάτων δέσιν 81 ἀτίταλ(λ)ον (Ξ 202)· ἔτρεφον 82 ἀτίταλ(λ)ε (B 271)· ἀγάπα. μετὰ ἐπιμελείας τρέφε 85 ἀτίτηλα (Ω 60)· ἀνέθρεψα 87 Ἀτιόλοφος· οὕτως τὸ Ἴλεον ἐκαλεῖτο πρῶτον (Diogen. prov. III 10) 88 ἀτιτεῖν· ἀδικεῖν ⟨ἀλιτεῖν⟩ 97 ἄτματα (A 314)· καθάρματα 8204 ἀτμίς (Sapient. VII 25)· ἀπαύ(γ)ασμα. πνοή

ἀτονία· ἀδυναμία [12. 13]

ἀτόπαστον· ἀνείκαστον. Τοπάζειν γὰρ τὸ εἰκάζειν· καὶ τὸ ὑποτοπάσαι δὲ ἐνθένδε λέγεται. Αἰσχύλος Κρήσσαις (fr. 114)

ἄτοπα· ξένα. ἐνίοτε δὲ ἄτοπον τὸν δεινὸν καὶ ἔκθεσμον καὶ παρηλλαγμένον, ἢ καὶ πονηρὸν καὶ αἰσχρὸν λέγει καὶ χαλεπόν

ἄτοπος· παράδοξος λόγος (Epicrat. fr. I 12 p. 370), ἢ θαυμαστός

ἄτρακτος (Soph. Tr. 714)· βέλος, μεταφορικῶς [ad 17]

ἀτρακτυλίς (Xen. Cyneg. III 15)· φυτὸν ἀκανθῶδες. οἱ δὲ τὴν ἀγρίαν κνῆκον (Theophr. VI 4, 3)

ἀτραπίζειν (cf. Pherecr. fr. X p. 265)· βαδίζειν. ὁδοιπορεῖν

ἀτραπιτοῖς (Nic. Ther. 917)· ὁδοῖς

ἀτραπός (Apoll. lex. 46, 6)· ὁδὸς τετριμμένη, μὴ ἔχουσα ἐκτροπάς, ἀλλ' εὐθεῖα[ν] [22. 23]

ἀτρεκέως (B 10 al.)· ἀληθῶς. ἀκριβῶς

ἀτρεκῆ· ἀληθῆ. ἀκριβῆ

ἀτρεκήσασα· ἀκριβωσαμένη. Εὐριπίδης Βουσίριδι (fr. 317)

ἀτρέμας (B 200 al.)· ἡσύχως, ἡσυχῇ [28]

ἀτρεμῆσαι· ἡσυχάσαι ⟨v. ἠτρεμεῖ⟩

ἀτρέμητον ⟨ἢ. τὸν⟩· ἀσάλευτον

ἀτρεμία (Xen. Cyr. VI 3, 6)· ἡσυχία

ἀτρεμέων ⟨—ίων Dorice?⟩· ἡσυχάζων

ἄτρεπτον· ἀκίνητον

ἀτρέστοις· ὀξυβλέπταις

ἄτρεστον (Soph. Ai. 365)· ἀφόβητον [36—38]

ἀτριάκαστοι· οἱ μὴ μετέχοντες τριακάδος. Ἀθηναῖοι (C. I. I p. 104 B)

ἀτρίζεται· πήνεται ⟨v. ἀτίζεται⟩

ἄτριον· ὕφος λεπτόν ⟨v. ἤτριον⟩. καὶ εὐάτριοι· εὐυφεῖς [42]

ἄτροπον· ἄτρεπτον

† ἀτροπίη· ἀωρία. μεσονύκτιον ⟨ἀβροτίη?⟩

(ἄτροπον· ἀπρεπές v. ἄπροπον)

ἄτροπος· ἀμετάτρεπτος

ἄτροφος (Alcman. fr. 26)· τυρὸς ὁ πησσόμενος ὑπὸ Λακώνων [48]

ἀτρυγέτοιο (Α 316)· ἀκάρπου ἀβύσσου καὶ ἀπείρου [50]

ἀτρύγετος· ἄκαρπος. ἀκαταπόνητος [52]

ἀτρυγηφάγου (Archil. fr. 95)· πολυφάγου. Τρύγη γὰρ ὁ Δημητρ[ε]ιακὸς καρπός ⟨v. ὀτρυγηφάγου⟩

ἄτρυτον· ἄπονον (Herod. IX 51). ἄκοπον. ἄπληκτον

ἄτρυτος· πολύπονος

ἀτρυτώνη (B 157)· ἄτρυτος ἐν μάχῃ. ἡ Ἀθηνᾶ

ἀτρώτως· ἀνικήτως. ἀκαταπονήτως. ἀκοπιάστως

αττα· τινά. ἅτινα. † ὁμοίως ἡ ὁ δὲ στενη. καὶ προσφώνησις φιλοφρονητικὴ νέου πρὸς πρεσβύτερον καὶ τροφέα, ὡς ἡ πάππα πρὸς τὸν πατέρα. σημαίνει δὲ καὶ ἅτινα καὶ ὁπόσα ⟨v. ἅσσα⟩. καὶ ψιλῶς, ταχέως ⟨ad φ 369⟩

ἄττα· τινά. ὀλίγα τινά ⟨ad ὀλίγ' ἄττα⟩. καὶ τὸ ἄττα γε(ραιέ Ι 607)

ἀτταβυγάς (Arist. fr. I p. 1127)· εἶδος ὀρνέου ⟨ἀτταγᾶς?⟩

Ἀτταγάθη· Ἀθάρη παρὰ τῷ Ξάνθῳ

ἀτταλαγώσεται· μολυνθήσεται [63—65]

ἀττάλη· † φάρυξις ὑπὸ Φρυγῶν

ἀτταλίζομαι· πλανῶμαι. Σικελοί

ἄττανα· τήγανα. καὶ πλακοῦς ὁ ἐπ' αὐτῶν σκευαζόμενος ......

ἀττανίδες· πλακοῦντες, ἔνθρυπτοι

ἀττανίτας (Hipponax)· τηγανίτας

ἀττάραγος (Callim. epigr. XLIX 9)· τὸ ἐλάχιστον. οἱ δὲ τὰς ἐπὶ τῶν ἄρτων φλυκταίνας. οἱ δὲ τὰς καλουμένας ψίχας (Attici)

ἀττάρυμα· πόμα. ῥόφημα Κρητικόν

ἄττασι· ἀνάστηθι (Λάκωνες)

COD. 18 ἀτρατρακτύαλος 28 ὑγεία 40 πένεται 47 πισσόμενος 48 ἀτριγέτοιο· ἄκαρπον 55 ἀτρύπονος 56 ἄτρωτος 57 ἀκατ. ἀκοπ. legebantur post ἀτρυτώνη 58 |νητικὸς — παπα Post 59 ἄττει· πηδᾷ, ἅλλεται ⟨pro ᾄττει⟩ 60 ὀρνέου καὶ τὸ ἀττάγε·· Post 65 ἄττεσθαι· ὁ. στ. 71 ἀττάραχος — ψυγας 72 σόφισμα 73 ἀττασία

HES. 12 ἄτοπα (gl. Iob. XXXIV 12)· πονηρά, αἰσχρά 13 ἀτοπία (LXX)· αἰσχρότης. πονηρία Ad 17: καὶ ὁ ἄδρακτος 22 ἀτρέχως· ἀτρίβως 23 ἀτρεκές (E 208)· ἀληθές 28 ἀτρέμη· ὑγιέα ⟨ἀρτεμῆ⟩ 36 Ἀτρείδα δέ (Α 16)· τοὺς Ἀτρέως παῖδας 37 Ἀτρείδαο (Δ 203)· τοῦ Ἀτρέως παιδός 38 Ἀτρείδης (Α 12)· ὁ τοῦ Ἀτρέως παῖς Ἀγαμέμνων 42 ἄτρομον (E 126)· ἄφοβον 48 ἀτριτοις· ἀκαταπονήτοις 50 ἀτρύνων· ἐγείρων 52 ἄτρυγον καθαρόν (Exod. XXVII 20)· μὴ ἔχον τρύγα 63 ἀτταλασίξαι· ὀμόσαι ⟨v. ἀπαλασίξαι⟩ 64 ἀττελάβη· ἀκρίδας 65 ἀττέλαβος (gl. Nahum III 17)· ἀκρὶς μικρά. καὶ εἶδος κνωδάλου, ζώου μικροῦ καὶ λεπτοῦ [γὰρ ⟨l. γράφεται⟩ καὶ ἀκρίδος]

(ἀτταφούλιττορ· σταφυλῖνος Λάκωνες ⟨v. ἀπαφούλιστορ⟩

ἇττει (Melagen. fr. I 10 p. 753)· πηδᾷ, ἅλλεται

ἄττεσθαι (Hermippus)· διάζεσθαι στήμονα ⟨v. ἀΐττεσθαι, ἄσμα, ἀτρίζεται⟩)

Ἄττης (Theopomp. com. fr. V p. 801)· τὸν Ἄττην φασί

Ἀττικὰ γράμματα (Demosth. 1370, 28)· τὰ ἀρχαῖα ἐπιχώρια

Ἀττικουργῆ (Menand. fr. CCCCXXVIII)· τὰ ἐπὶ τῆς Ἀττικῆς εἰργασμένα

Ἀττικῶς· Ἀθηναίως

† Ἀττίς· Ἀθῆναι

ἇττον(τ)ες (Plat. Theaet. p. 144 A)· ὁρμῶντες. πηδῶντες. λέγεται δὲ ὡς ἀπὸ τῶν σκορπίων

ἇττουσα· ὁρμῶσα. πηδῶσα

ἀτύζει (cf. Nic. Alex. 193)· ἐπιτιμᾷ. ταράσσει. ἀπολύει. φοβεῖται

ἀτυζηλόν· φοβερόν

ἀτύζεσθαι· φοβεῖσθαι. ταράσσεσθαι. ἀπὸ τῆς ἄτης

ἀτυζομένη (Soph. El. 149)· φοβουμένη. θορυβουμένη

(ἀτυζόμενοι Z 41)· ταραττόμενοι ⟨ἔνη cod.⟩

ἀτυζόμενος (Eur. Tro. 809)· λυπούμενος. ἐκπλησσόμενος

ἄτυκτον· ἄκοσμον ⟨ad ἄτακτον?⟩. σκληρόν. ἀκατασκεύαστον

† ἀττύλλα· ἀγκύλη ⟨v. ἀρτύλλεν⟩

ἀτυλόν· μικρόν. ἀγενές

† ἀτυπῆδες· κριθαὶ ἀπίτυροι, λεγόμεναι ἀλέπυροι ⟨v. πήτεα⟩ [94]

ἀτυχήσεις (Eupol. fr. XXV p. 472)· ἀποτεύξεις [96. 97]

ἀτυχῶν· μέτριος

† ἄτωρ· ἡ μελία ὑπὸ Αἰγυπτίων

ἀτωμένη (cf. Soph. Ant. 17)· βλαπτομένη. στερισκομένη. [8301]

αὖ· πάλιν. ἢ ἐπὶ τοῦ δή (E 1) συνδέσμου.

αὖαι· ξηραί. φθαρταί

αὐαίνεται· ξηραίνεται. φθείρεται

αὐαινομένοις· ξηραινομένοις. φθειρομένοις [6]

αὐαλέον· λίαν ξηρόν

Αὔαλος· ὁ Διόνυσος ⟨v. Δύαλος⟩

αὐανθείς (Aesch. Choeph. 260)· ξηρανθείς

αὐαρά· τὰ Ποντικὰ κάρυα ⟨v. ἄρυα, ἄλαρα⟩ [11]

αὐγάζομαι (Ψ 458)· βλέπω

† αὔγαρος· ἄσωτος ὑπὸ Κυπρίων

αὐγάζουσα· ὁρῶσα

αὐγάσασθαι· ἰδεῖν [16]

αὐγεῖν (Cretes)· ἀλγεῖν [18]

αὐγῶ· αὐγάζομαι [20]

αὐδάς· φωνάς

αὐδᾶται (Eur. Phoen. 126)· λέγεται

αὐδή· φωνή [24]

αὐδήεσσα (ε 334)· ὀνομαστή. ἔνδοξος [26. 27]

αὐδῶ (Tragici)· φωνῶ, λέγω

αὖε· ψιλῶς μὲν ἐφώνει (Λ 461), ἐβόα, δασέως δὲ καὶ ἐξέκαιεν, ἀνῆπτε πῦρ

ω

† αὐεοῦλλαι· ἄελλαι. παρὰ ἄκλ ⟨Εὔκλῳ⟩

αὐεκίζει· σφακελίζει. Κύπριοι

αὐερός· σκιά ⟨ἀνέρος· σκιᾶς?⟩

αὐερύοντα (Θ 325). εἰς τοὐπίσω ἕλκοντα

αὐῆναι· αὖσαι

αὐετῆ· τὸν αὐτοετῆ ⟨v. 1430⟩

ἄυητον (cf. I 5)· ἔπνεον

αὔθαδες· ἐξουσιαστικόν

αὐθάδης· ὑπερήφανος. θυμώδης. παράνομος. αὐτάρεσκος

αὐθαδία (Antiph. fr. XIII 4 p. 139)· προπέτεια [40]

(αὔθαιμοι· ἀδελφοί)

αὐθαίρετοι· αὐτεπάγγελτοι. αὐτοπροαίρετοι, αὐτάρεσκοι. ἑκούσιοι (Eur. fr. 294). αὐτόκλητοι

αὐθέκαστα· ἁπλᾶ (Posidipp. fr. XIII p. 527). αὐστηρά

COD. 74. 5. 6 legebantur post 5912. 8259. 8265 84. 5. 6 ἀττ— 85 ἀττύζηλον· φ| 86 ἐπὶ 98 ἀτυχών 8607 αὐάλεον ⟨18 χροιά C 171, χαρά?⟩ 34 αὐῆλαι· αἶσαι 36 αὐήτω 37 αὐθάδες 38 αὐτάρεστος 39 |τία 42 |ται· αὐτεπάγγελτον

HES. Ad 85 ἀφανές. ἄσημον ⟨ad ἀΐζηλον B 318⟩ 94 ἀτυχής (Z 468)· καταπλαγής 96 ἀτυχθείς (Z 468)· ἀποστραφείς. ἐκπλαγείς 97 ἀτύχημα· ταλαιπωρία 8301 αὖα (ε 240)· ξηρά .... Ad 2 ἢ ἐπὶ τοῦ παρόντος ⟨v. αὖθι⟩ 6 αὖον· ξηρόν 11 αὐάς (M 137)· ξηράς 16 Αὐγεῖαι (B 532)· πόλεως ὄνομα 18 αὐγή· χρεία. λαμπρότης. καὶ φῶς
δ
⟨v. γάνος⟩ 20 αὖγα (Ξ 195)· λέγων φώνει 24 αὐδηέντων (ζ 125)· τῶν λόγων καὶ φωνὴν ἐχόντων 26 αὐδή (Σ 419)· φωνή, καὶ φθόγγος 27 αὐδήσας (E 786)· φωνήσας, λέξας 40 αὐθαδιάζεται· ὑπερηφανεύεται ⟨rec.⟩

αὐθέκαστος· ἀκριβής. αὐστηρὸς τῷ λόγῳ. ἀπαρακάλυπτος, ἢ τῷ τρόπῳ ἁπλοῦς (καὶ) ἐλευθέριος. ἀξιόπιστος. αὐτάρεσκος [45. 46]
(αὐθέντης· αὐτόχειρ. φονεύς) [48. 49]
αὐθημερόν (e. c. Ar. Lys. 113)· σήμερον, αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ (Thuc. II 12, 2)
αὖθι (Λ 492)· ἐπὶ τόπῳ. αὐτόθι
αὐθιγενής· αὐτόχθων. γνήσιος. ἰθαγενής
αὐθιγενές· ἐγγενές, ἐπίγονον [54]
αὖ θίξας· κινήσας
αὖθις· πάλιν, ἐξ ἀρχῆς, εὐθύς. [ἐπὶ τόπου] ἢ μετὰ ταῦτα· τὸ δὲ αὖτις· ἐκ δευτέρου· τὸ δὲ αὖθι τοπικῶς διχῇ, ὡς ἐπὶ τοῦ παρόντος·

εἰ μὲν κ' αὖθι μένων (I 412)

ἀντὶ τοῦ ἐν τούτῳ (τῷ) τόπῳ, ποτὲ δὲ ἀναφορικῶς·

αὖθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἀνέρας (M 111)

†αὐθόρης· αὐτὸς βλέπων
αὐθωρόν (Hippocr. III p. 274)· σύντομον [59. 60]
†αὐθορίτους· συντόμους
αὐΐαχοι· ἄνευ βοῆς. μετὰ (μεγάλης) ἰαχῆς (N 41). ἢ αἴαχοι· σιωπῇ. ἄφοβοι. καὶ αὖοι ἠχοῦντες ⟨v. αἴαφοι⟩
ἀυϊδέτου· ἀφανοῦς, ἀοράτου
ἀ(υκ)άν· ἀλκήν. Κρῆτες
αὐκήλως· ἕως ὑπὸ Τυρ(ρ)ηνῶν
†αὐκηρεσίη· ἀφθάρτη ⟨v. 2401⟩
αὐκυόνα· ἀλκυόνα. Κρῆτες
αὐλὰ πανδέκτης
αὐλαία· ἐν αὐλῇ διατρίβουσα. ἢ τὸ τῆς σκηνῆς παραπέτασμα (Hyperides)
αὔλακας· κοίλους τόπους
αὖλαξ· τὸ σχίσμα τοῦ ἀρότρου. διῶρυξ. σπήλαιον
αὐλαρός· αὐλωρός, οἰκοφύλαξ
αὐλάχα (Thuc. V, 16, 2)· ἡ ὕννις
αὐλεία (Arist. fr. VIII p. 1050)· ἡ τῆς αὐλῆς θύρα
†αὐλειταί· ἀκροαταὶ αὐλοῦντες
(αὐληουροί· φύλακες)
αὔληρα (Epicharm.)· ἡνίας. [μάνδρας]
αὔληρον· χαλινόν. σχοινίον· οἱ δὲ σπεῖραν
αὐλῆς· ἐπαύλεως·

αὐλῆς ἐν χόρτῳ (Λ 774)

ἐν τῷ περιφράγματι τῆς αὐλῆς περιωρισμένῳ. καὶ γὰρ τὰ ὅμορα σύγχορτα (Eurip.) λέγουσιν

αὐλῆς· τῆς κατ' ἀγροὺς ἐπαύλεως λέγει
αὐλητηρία· αὐλῶν θήκη
αὐλητήριον· τόπος παρὰ Ταραντίνοις
αὐλητής· εἶδος σφηκός [83—85]
αὐλίζομαι (Eur. El. 304)· μένω, ἐνδιατρίβω
αὐλιζομενάων (μ 265)· εἰς κοίτην ἐλαυνομένων [88]
αὐλίξαι· στασιάσαι ⟨σταδ—?⟩. δραμεῖν
Αὐλίς· πόλις †Ἤλιδος ⟨ad Ἆλις⟩. ἢ †κίλλα τις δίδυμος: ἐπίθετον Ἀπόλλωνος, ὁμοίως καὶ Διός ⟨ad Ἀλαῖος et Ἀλεῖος (Callim. fr. XLIX)⟩
†αὐλίξ· φλέψ ⟨Cyr. 39. 63⟩
αὐλίσκοι· ἐνώτια. Πέρσαι ⟨Περγαῖοι⟩
αὐλισμός· διανυκτέρευσις
(αὐλίτην (Soph. fr. 459)· τὸν τοῦ κόπρου ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων)
αὐλός (K 13)· κιθάρα. ἢ σῦριγξ αὐλόν (P 297)· τὴν ῥύσιν τοῦ αἵματος [96]
αὐλουρός· οἰκοφύλαξ
αὐλωλάζειν· τὸ συρίττειν διὰ τῶν δακτύλων
αὐλών· † στενὴ ἀναφορὰ τοῦ ὕδατος. καὶ λειμών, ἢ ἔφυδρος τόπος
αὐλῶνα (Nicand. fr. 31)· Αἰσχύλος (fr. 411) καὶ τὴν τάφρον καὶ τὴν πυράν
αὐλῶνες· οἱ ἐπ' εὐθείας τόποι. φάραγγες. (ἢ) τόποι πλατεῖς ἐπὶ τὰ ὄρη
αὐλωνίζουσα· ἐν αὐλῶσι διάγουσα ⟨v. ἀλω—⟩
αὐλώνων (Eur. Rhes. 112)

COD. Post 44 αὔθεμοι· ἀδελφοί 55 αὐθίξας 56 αὐτῆς ἐκ — καὐθιμένων — λυπεῖν 62 αὐισχοι — ἰσχῆς — ἄισχοι — αὐλοί 71 διόρυξ 75 αὐλίτας· τοὺς ἀκροατὰς τοὺς αὐλοῦντας Cyr. Dr. 75b legebatur αὐλίκουροι post 87 77 αὐλήρας ⟨v. 141 et εὔληρον⟩ 77 αὐληρόν· χαληνόν 78 περιορ| συγχόρτω 82 σφηκὸς. αὐλήτην· ...προβάτων Post 87 legebatur 8375b 97 |ρyός 98 σύρειν 99 αὐλῷ 8400 αὐλῶνες· οἱ ... τόποι. Αἰσχύλος ... πυράν. Σοφοκλῆς ... εἶπεν. αὐλωνίζουσα ... διάγουσα. αὐλώνων· φάραγγες ... ὄρη

HES. 45 αὐθεντεῖν (I Tim. II 12)· ἐξουσιάζειν 46 αὐθέντης (Sapient. XII 6)· ἐξουσιαστής 48 αὐτεπισπάστῳ· αὐθαιρέτῳ 49 αὐθαιρέτως (II Macc. VI 19)· ἑκουσίως 54 αὖθι μένων (Λ 492)· ἐπὶ τόπῳ μένων ad 56 ἤγουν ἄνδρας 59 αθρίζειν· ῥιγοῦν. Κύπριοι (cf. 8426) 60 αὐθύπαρκτον· αὐτοῦπαρκτον 83 αὐλία θύρα· πυλών (Moer. p. 88) 84 Αὐλίδα· λιμένα ⟨v. ἐς Αὐλίδα B 303⟩ 85 αὐλίζεται (Iob. XXXVIII 19)· κοιμᾶται. φυλάττε[τα]ι. κοιτάζεται 88 αὐλίν (I 232)· κοίτην. ἐπαυλισμόν 96 ἀΰλους (Greg. Naz.)· ἀσωμάτους

αὐλωπίαι· αὐλοὺς ἔχουσαι
αὐλωπίας· κοιλόφθαλμος [6]
αὐλῶπιν· αὐλοὺς ἔχουσαν. (Σοφοκλῆς fr. 727 δὲ τὴν λόγχην τὴν μακρὰν αὐλῶπιν εἶπεν)
αὐλῶπις (Λ 353)· εἶδος περικεφαλαίας, παραμήκεις ἐχούσης τὰς τῶν ὀφθαλμῶν (ὀπάς) καὶ εἰς ὀξὺ ληγούσης. οἱ δὲ ἐκτεταμένον ἔχουσα τὸν λόφον
αὐλωτοὶ φιμοί (Soph. fr. 318)· οἱ κημοί. διὰ τὸ τοῖς κημοῖς κώδωνας προσῆφθαι, εἰς οὓς ἐμφυσῶντες οἱ ἵπποι φωνὴν σάλπιγγος προΐεντο
αὖμα· ἅλμη ὑπὸ Κρητῶν [11. 12]
αὔξησις· βλάστησις
Αὐξίδημος· Ἑρμῆς ἐπὶ τῆς ἱδρύσεως ⟨ἀπὸ τῆς ἀδρύνσεως?⟩
(αὐξίς· Phrynich. com. fr. VII p. 600)
αὖοι. ξηροί
αὖον (Μ 160)· ξηρόν
αὔονα· ἄυλόν. ξηρόν. νεκρόν [19]
(α)ὖ πάλιν· πάλιν αὖθις [21]
αὔραν· πνοὴν λεπτήν
αὖραι· πνοαί [24]
αὐριβάτας· Αἰσχύλος τὸ αὐρὶ ἐπὶ τοῦ ταχέως τίθησι· καὶ ὁ αὐτὸς Ψυχοστασίᾳ (fr. 274) οὕτως φησὶ τὸ ὄνομα ταχυβήμων
αὐρίζειν· ῥιγοῦν (Κύπριοι). καὶ τὸ εἰς αὔριον ὑπερτίθεσθαι ⟨cf. 8359⟩
αὖροι· λαγοί. Ἴσαυροι
αὖς· αὐτός. Κρῆτες καὶ Λάκωνες
ἀῦσαι· βοῆσαι, κλαῦσαι (ι 65). φλέξαι ⟨ad αὖσαι⟩ [30—32]
† αὐσαῖς· πνοαῖς. κραυγαῖς
αὐσόν· ξηρόν
αὖσος· ἄλσος. Κρῆτες

αὐσταλέος· κατάξηρος. αὐστηρός. αὐχμηρός (τ 327). ἀστόλιστος
αὐστηρός· σκυθρωπός. ξηρός
† αὐστήρ· μέτρου ὄνομα ⟨ἀρυστήρ?⟩ [39—41]
αὐτάγγελοι (Thuc. III 33, 2)· ἑαυτοῖς χρώμενοι ἀγγέλοις [43—46]
αὐτάγητοι· ἀγάμεναι ἑαυτὰς καὶ θαυμαστικῶς ἔχουσαι ἑαυτῶν, Ἴων Ἀλκμήνῃ (fr. 8). ἔνιοι δὲ αὐθάδεις. καὶ Ἀνακρέων (fr. 142) οὕτω κέχρηται
(αὐτάγρετα [π 148])· αὐτόλημπτα
(αὐτὰ κέλευθα [Μ 225])· τὴν αὐτὴν ὁδόν
† αὐτάλκης· ζωμός. καὶ ὁ αὐτάρκης
αὔταν· αὐτῶν (Callim. Cer. 133), ἢ αὐτήν (Callim. L. M. 22)
αὔτανδρον· σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσιν
αὐταιώρητος· ὑφ᾽ ἑαυτοῦ μετεωριζόμενος ⟨spur.?⟩
αὐτανίδας· αὖθις πάλιν [55]
† αὔταντας· ὁ προεστὼς τινος πράγματος. καὶ αὐθεντῶν
αὐτάρ (Γ 1)· δέ [58]
αὐτάρεστος· ὁ ἐφ᾽ ἑαυτῷ ἀγαλλόμενος [60. 61]
αὐτάρκης· ἱκανῶς .... [63—66]
αὐτεξούσιος· ὁ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ ἐξουσιάζων
αὐτεπίβουλος· αὐτοφονεύς
αὐτερέται (Thuc. I 10, 4)· αὐτοὶ ἐρέσ(σ)οντες [70]
ἀυτή· ἐπὶ μὲν τῆς φωνῆς·
ἀυτὴ δ᾽ οὐρανὸν ἷκεν (Β 153)
ἐπὶ δὲ τῆς μάχης·
ῥεῖα δὲ κ᾽ ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀυτῇ (Λ 802 sp.)
αὐτῇ βίᾳ· τῇ δυνάμει

COD. 5 αὐλο| κυλωπίας Ruhnk. 8 |μήκης — ἔχουσι τὸν 9 |τοίφιμοι — |σόντες 10 αὖμα — κριτῶν 13 .υξις· αὐξ. βλ. 14 l. q. Ἀδρεύς 18 αὐλόν ⟨Formatur ut τήφων αἶθων⟩. An αὐονά· αὐχμός Aesch. Eum. 332? 22 .ὑπαλιν 25 αὔριον — |βήλων 27 αὐροί· λόγοι 31 αὐσαντέσων 35 ἄλλος ⟨41 γλωττῶν Ἰταλικῶν Cyr. Athanas.⟩
ῶς ος
62 ἱκανός 67 αὐτεξούσιον 71 ἧκεν — κάμητες κεχμηκότας

HES. 6 αὐλώπιδι (Ε 182)· στενὴ περὶ τοὺς ὀφθαλμούς 11 αὔξας (Ε 81)· ὁρμήσας 12 αὔξην· αὔξησιν (Moer. Att.) 19 αὔονος ξύλον· ξηρόν ⟨imo ξύλον αὖον ὅσ... Ψ 327⟩ 21 ἄυπνους (Ι 325)· κακοῦπνους 24 αὔη· πνοή (ε 469). ἢ ἄψηται (ε 490) 30 αὐρότερον· ἀσθενέστερον ⟨ἀφαυ—⟩ 31 ἀϋσάντων (Β 334)· κραυγασάντων 32 ἀΰσας (Δ 508)· φωνήσας, κράξας 39 Αὐσονίοις· ὑπὸ τὴν Ἰταλίαν 40 Αὐσονίῃσι· Ῥωμαϊκοῖς 41 Αὐσονίων· Ἰταλῶν 43 αὐτακέλευθα (Μ 225)· τὰς αὐτὰς ὁδούς 44 αὐτάλεν (Ν 27)· ἐσκίρτα 45 αὐτάγρετα (π 148)· αὐθαίρετα. ἑτοίμως λαμβανόμενα 46 αὐτάδης· αὐτὸς ἐφ᾽ ἑαυτοῦ ⟨αὐτοδαής — διδαχθείς⟩ 55 αὐτὰρ δή. ἢ εὐθέως. ἢ ἐπειδή Ad 57: ....· ἐγὼ δέ 58 αὐτὰρ ἔπειτα (Α 51)· μετὰ δὲ ταῦτα 60 αὐτόγυον (Hesiod. Opp. 433)· μονόβολον 61 αὐτάρ· αὐτομάτη, ἑκουσία 63 αὐτάρο· ὁ δέ, ἢ ὁ δ(ή) 64 αὐτὰρ ἐγώ· ἐγὼ δέ 65 αὖτε· πάλιν 66 αὐτὰρ ὑπὸ χθών (Β 465)· ὑπὸ δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν ἡ γῆ 70 αὐτάνων (Μ 160)· ἐφώνουν, ἐβόων

αὐτὴ κάμινος· παροιμία, ἐπὶ τῶν τὰ παραπλήσια πρασσόντων εἰρημένη. ἀπὸ γὰρ τοῦ κεραμεικοῦ τροχοῦ ἡ μεταφορά

αὐτῆμαρ (Α 81)· ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ [75—79]

αὐτίκα μάλα· εὐθὺς λίαν, πάνυ. πάλιν. παραχρῆμα (Apoll. lex. 47, 7). σήμερον. Αὐτίκα Ἀριστοφάνης μὲν ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος· Ὅμηρος δὲ ἐπὶ μόνου τοῦ νῦν. διὸ καὶ παραλλήλως λέγει αὐτίκα νῦν. Αὐτίκα δὴ μάλα· πάραυτα, ταχέως δὴ [καὶ] καλῶς

αὖτις (Α 27)· πάλιν ἐκ δευτέρου

ἀ(υ)τμή (Ι 605)· πνοή. φλόξ

ἀ(υ)τμένα (Ψ 765. γ 289)· τὴν ἀναπνοὴν πνευμάτων. ἢ καὶ πεφυσημένα

† ἀυτμενόπις· πεφυσημένος, πεπνευσμένος

αὐτοβο(ε)ί· τὸ παραχρῆμά τι συντελεσθῆναι ἐν πολεμικοῖς ἔργοις. ἅμα βοῇ. Θουκυδίδης (II 81. III 113)

αὐτοβοί· αὐθημερόν. πάραυτα. ἔτι τῶν βοῶν ἐν τοῖς ζυγοῖς ὄντων. ἢ αὐτοὶ βοῶντες, κράζοντες ἀπέκτειναν αὐτούς [87. 88]

αὐτογενής· αὐτογένεθλος, οὐκ ἔκ τινος γεννώμενος

αὐτόγυον (Hesiod. opp. 433)· μονόβολον [91]

αὐτοδακὴς μῆνις· † μικρά

αὐτοδάξ (Ar. Lys. 687. Eqq. 607)· παραχρῆμα, ἢ τὸ ἐκ τῶν χειρῶν ἀποδάκνειν

αὐτὸ δείξει· παροιμία ἔξω τοῦ ἐπιλόγου λεγομένη, ἧς μνημονεύει καὶ Πλάτων (Theaet.)

αὐτόδειπνος· ὅταν τις κεκλημένος ἑαυτῷ φέρῃ τὰ ἐπὶ τὸ δεῖπνον [96]

αὐτόδικοι (Thuc. V 18, 2)· οἱ ἑαυτοῖς δικασταῖς χρώμενοι, καὶ οὐκ ἀλλαχόθεν παραγινομένοις

αὐτόδιον (Θ 449)· ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ ἐληλυθότος⟨α⟩

αὐτοε...ρας· κόμας, ἢ καὶ κόσμους

αὐτοέντης (Soph. OT 106)· αὐτόχειρ

αὐτοετές (γ 322)· ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει [8502. 3]

αὐτοὶ θύομεν· ἀντὶ τοῦ αὐτοὶ πίνομεν ἐνηλλαγμένως, παρόσον οἱ καλούμενοι εἰς ἑστίασιν λέγουσι· καὶ αὐτοὶ θύομεν· ἐπὶ γὰρ τῶν καλουμένων ὑπό τινων λέγεται. Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ (fr. XXIII) [5. 6]

αὐτοὶ χελώνας ἔσθετε (Diogen. prov. I 36)· παροιμία. ἁλιεῖς γὰρ ἑλκύσαντες χελώνην μεγάλην καὶ ἀνα(σ)πάσαντές αὐτὴν διαμερίζονται τοῖς παρ(ι)οῦσιν ....

αὐτοκάβδαλα (v. Eupol. II 1 p. 505)· αὐτοσχέδια ποιήματα. εὐτελῆ

αὐτοκαλές (—άβδαλον)· τὸ ἐπιτυχόν, συμβεβηκός

αὐτόκαρνος· αὐτοζήμιος. Κάρνη γὰρ ἡ ζημία (q. v.)

αὐτοκασίγνητος (Β 706)· ὥρας μέτρον, οὐκ ἐπιδεόμενον ἢ θερμοῦ ...., τουτέστιν τὸ τοῦ ἀέρος αὐτόκρατον, εὔκραές

αὐτοκτί[σ]τους δόμους· οὐ κατεσκευασμένους, ἀλλ' ἐκ ταυτομάτου γεγενημένους, ἢ τοὺς οἰκουμένους. Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι (fr. 308)

αὐτόκλητοι· αὐτεπάγγελτοι

αὐτόκλητον· ὅταν ἀρχὴν μὴ κληθὲν ὑπό τινος ἑαυτῷ δὲ ἀπαντῆσαι

αὐτόκρανα· αὐτόδηλα, ἑαυτὰ δηλοῦντα. ἢ κίονα μονόλιθον [17. 18]

αὐτόλαβον· ἑαυτοῦ λαβὴν ἔχον

αὐτολήκυθοι (Menand. fr. IV p. 99)· οἱ πένητες, οἱ μόνην λήκυθον ἔχοντες· ἢ δι' ἑαυτῶν βαστάζοντες τὴν λήκυθον, οὐ δι' οἰκετῶν (Demosth. 1261, 17) [21]

αὐτόλυσις· δέμα, ἐφ' ᾧ ἀγκύλη ἐφῆπται, καὶ οὐχ ἅμα γέγονεν

αὐτόμαρτυς (Aesch. Ag. 988)· ὁ ἑαυτῷ μαρτυρῶν

COD. 73 αὐτηκάμινος 80 δὲ μάλα πάραυτα 85 |βοῖ bis δ 92 |δάκις 93 ἀποδεδώκασιν Bekk. 465, 13 94 αὐτοδείξει 8504 γαρυτά 12 |οκέρας ⟨18 ἀωρόλειον· λεῖον?⟩ ⟨19 (αὐτόκωπον·) αὐτόλαβον?⟩ 23 |ομάρ|

HES. 75 ἀυτήν (Λ 492)· κραυγήν, φωνήν, βοήν 76 ἀυτῆς (Β 97 al.)· κραυγῆς, βοῆς 77 αὐτῇ κεν γαίῃ (Θ 24)· σὺν αὐτῇ τῇ γῇ 78 αὐτῇσι ῥίζῃσι (Ι 542)· σὺν αὐτῇ τῇ ῥίζῃ 79 ἀυτῇ (Λ 258)· ἐβόα 87 αὐτόγε (—σε)· ἐπ' ἐκεῖνον τὸν τόπον 88 αὐτογένεθλον· αὐτογέννητον 91 αὐτοδάϊκτος· ὁ ἑαυτὸν φονεύσας, ἢ καὶ κακοποιήσας (Greg. Naz. Arc. IV 53 p. 198) 96 αὐτοδικεῖ (Dinarchus)· αὐθεντεῖ. ὅταν αὐτὸς λέγῃ ⟨Moeris⟩ 8502 αὐτόθεν (Τ 77)· ἐκεῖθεν 3 αὐτόθι (Ι 613)· ἐκεῖσε. ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ. ἐπὶ τόπου 5 αὐτοῖο (Λ 360)· αὐτοῦ 6 αὐτοῖσιν (Λ 698)· αὐτοῖς 17 αὐτοκράτωρ· αὐτεξούσιος. ἢ κοσμοκράτωρ 18 αὐτόλειον· λειτόν 21 αὐτολόχευτος· θεὸς ἀγέννητος, αὐτογέννητος

†**αὐτομάττιτα**· σπέρμα ἀνδρός [25]
αὐτόματοι δ' ἀγαθοί· παροιμία (Crat. p. 111 Eupol. p. 542 Bacchyl. fr. 33)
αὐτόματον (Hippocr. I p. 581)· αὐτοφυές
αὐτομαχεῖν· αὐτοδικεῖν
αὐτόμοιρος· μονόμοιρος. Σοφοκλῆς Θυέστῃ Σικυωνίῳ (fr. 230)
αὐτόμολος· ὁ πρὸς τοὺς πολεμίους ἀπελθών, προδότης
αὐτομόλπως αὐτόμολπα ὁμοίως ἐκείνοις
αὐτομόλως· προδοτικῶς. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ (fr. 624)
αὐτονυχί (Θ 197)· αὐτῇ τῇ νυκτί
αὐτόξυλον (Soph. Phil. 34)· αὐτοδημιούργητον ξύλον. ἢ ξύλινα
†**αὐτοξένειν**· ἐν ἴσῳ τῷ προξενεῖν
αὐτόπαιδα (Soph. fr. 921 Trach. 827)· αὐτὸν τρόπῳ τινὶ παῖδα ὄντα
†**αὐτοπέλις**· κλῖμαξ
αὐτόπαστοι πύλαι· παστάδας ἔχουσαι, ποικίλαι
αὐτόπεδον καὶ αὐτοποδητί· τὸ ἐκ ποδὸς βαδίζειν
αὐτοποίητον· εὐτελές
†**αὐτόπομα**· ἐπίκληρον ⟨αὐτοπάμονα?⟩
αὐτοπόκιστον (Com. an. CCCXXVII)· μὴ κεκαρμένον. οἱ δὲ εὐτελὲς ἱμάτιον
αὐτόπρεμνος (c. c. Aesch. Eum. 401)· αὐτόρ(ρ)ιζος
αὐτόπτης· θεατής [45]
αὐτορέγμονος πότμου· ὅσον ἑαυτὸν ἔρεξε καὶ κατέθυσε. ἢ αὐτορέγμονος, παρὰ τὸ ὀρέγειν τὴν χεῖρα. Αἰσχύλος Κρήσσαις (fr. 112)
αὐτός· ἢ ἐγώ. ἢ σύ. ἢ ἐκεῖνος
αὐτόσε· ἐκεῖσε ⟨v. αὐτόγε⟩
αὐτόσιτον (Crobyl. fr. I p. 565)· τὸν ἑαυτὸν τρέφοντα. ἢ τὸν σὺν ἑτέρῳ δειπνοῦντα, καὶ ἑαυτῷ φέροντα τὰ ἐπιτήδεια πρὸς τὸ δεῖπνον
αὐτόσ(σ)υτον· αὐτοκέλευστον. Σοφοκλῆς Σκυρίοις (fr. 512)

αὐτοστέριφον· ἰσχυρόν. αὐτοφυές
αὐτόστυλον· αὐτοσκεύαστον
αὐτοσχεδές (Hermipp. fr. V p. 387)· ὑποδήματος εἶδος γυναικείου ⟨—σχιδές⟩
αὐτοσχεδιάζει· πάραυτα λέγει
αὐτοσχεδίῃ (Ο 510)· ἀπὸ χειρός. ἀπὸ τοῦ σύνεγγυς
αὐτοσχέδιον· τὸ εὐθὺς ῥηθέν, ἢ ὑπαγορευθέν, ἢ γενόμενον [57. 58]
†**αὐτότευον**· ἀπηρτισμένον. πλῆρες, ὅσον δεῖ
αὐτόταγος μύλη· ἀδέσποτος, παρόσον οὐδεὶς ἤλαυνεν αὐτήν· [ἐν]ταγοὺς γὰρ τοὺς ἡγουμένους ἔλεγον. ἔνιοι δὲ αὐτάγγελον
αὐτοτελὲς ψήφισμα· τὸ μὴ προβεβουλευμένον
αὐτοτελής· τέλειος
αὐτοτελὴς δίκη· ἀφ' ἧς μὴ ἔστι ἐφιέναι
αὐτοῦ· ἐκεῖ. αὐτόθι. ἐπὶ τόπου. εὐθύς [65]
αὐτουργός (Eur. Or. 918)· ὁ δι' ἑαυτοῦ ἐργαζόμενος
αὐτοφαρίζειν (Syracusani?)· αὐτοματεῖν
αὐτόφλοιον (Theocr. XXV 208)· αὐτόδερμον
αὐτόφορβος· αὐτοφάγος. Αἰσχύλος Κίρκῃ (fr. 109)
αὐτόφορτοι· αὐτοδιάκονοι. κυρίως δὲ οἱ ἐν τοῖς ἰδίοις πλοίοις. Σοφοκλῆς Θυέστῃ Σικυωνίῳ (fr. 231). ὁ δὲ Κρατῖνος ἐν Χείρωσι (fr. XX) τοὺς τὰ κοινὰ φορτιζομένους ἔφη
αὐτοφωρίᾳ· τὸ ἐπὶ αὐτῇ φωρᾷ
αὐτόχειρ· φονεύς
αὐτόχειρες (Xen. Hell. VII 3, 7)· οἱ ταῖς ἰδίαις χερσὶ φονεύοντες (Ar. Lys.)
αὐτόχειρι (Eur. Or. 1040)
αὐτοχειρίᾳ (c. c. Dem. 787, 26)· τὸ τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ ποιῆσαί τι
αὐτόχειρος· ὁ ἑαυτὸν ἐγχειρίσας [77]
αὐτόχθων· ἐντόπιος, ἐγχώριος, πολίτης, γνήσιος
αὐτόχθων ἑστία (fr. trag. adesp. 165)· ἡ

COD. 25]ήσαντες 29 αὐτόμαρος — θυέστη σικυωνία 35 τοῦ 39 αὐτοποδί? ⟨41 v. ἐπιπαματίδα⟩ 42 αὐτόποχον Bekk. 467, 18 κεχραμμένον 46 κατευθὺς ἑαυτορέγμοτος — Κρή (τ superscript) 49 ἑταίρῳ 50 ἀκυρίοις 60 ἔλαυνεν [v. EM. 173, 47] 61 προβεβουλομένον 63 ἐφ' 70 θυέστη σικυωνία — χειρῶσι 71 αὐτοφορία — φυρᾷ 76]ήσας 79 αὐτοχθρῶν — χείρονος

HES. 25 αὐτοματίσαντες (Xen. Cyr. IV 5, 21)· ἀφ' ἑαυτῶν (τι) πράξαντες (Moeris p. 88) 45 αὐτορέγμων· ἑαυτὸν ἐργαζόμενος 57 αὐτοσχεδίως (Sapient. II 2)· αὐτομάτως. ταχὺν ἢ (ταχινῇ Cyr. 171) δυνάμει 58 αὐτοσχεδόν (Η 273)· ἐγγύς, ἐκ τοῦ σύνεγγυς. παράλληλα 65 αὐτοῦ ἐνεύναιον (ξ 51)· τὸ ἴδιον ἐγκοίτιον Ad 72 ὁ ἑαυτὸν φονεύων ⟨post 74⟩

τοῦ Χείρωνος, παρόσον ἐν τοῖς ὄρεσι διῆγεν [80]

αὐτόχρημα· αὐτὸ τὸ πρᾶγμα (gl. Vict. Ar. Eqq. 78) [82]

αὐτοχόωνον (Ψ 826)· αὐτοχώνευτον. ἀπ' αὐτῆς τῆς χωνείας τὸ τέλειον ἔχοντα, καὶ μὴ προσδεόμενον ἄλλου τινὸς εἰς συμπλήρωσιν. ἢ αὐτόχυτον. ὅλον στερέμνιον, οὐ κοῖλον

αὐτοχροιηδόν· πρὸς τὸν χρῶτα

αὐτόχρυσα· τὰ τίμια

αὐτώδης· ὑπέρφρων. ἰδιογνώμων ⟨EM. 173, 38⟩

αὐτώλης· ὑβριστής. αὐτόχειρ

αὔτως· μάτην (Hippocrates). ἁπλῶς. ὡς ἔτυχεν

αὔτως· ἐπὶ μὲν τοῦ ματαίου καὶ κατακένου·
  αὔτως γὰρ ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν (B 342)
ἐπὶ δὲ τοῦ ὁμοίως·
  ὡς δ' αὔτως .... (Γ 339)
(καί)
  φαγέμεν καὶ πιέμεν αὔτως (π 143)

αὐχάν· καύχησιν

αὐχαλέοι· σεμνοί

αὐ χάττειν· ἀναχωρεῖν. καὶ τὸ ἐμμένειν (ἐγ)χάττειν [93]

αὐχένιοι· χιτῶνος εἶδος ὑπὸ Ἀντιφάνους (fr. 79 p. 157)

αὐχεῖν· καυχᾶσθαι

αὐχέω· εὔχομαι

αὐχήεις· σεμνός

αὔχημα (Thuc. II 62, 4 al.)· καύχημα, ἔπαρσις, ὑπερηφάνεια

αὐχήμασιν· ὑπερηφανείαις

αὐχήματα (Plat. Axioch. 365 A)· καυχήματα. σεμνολογήματα [8601]

αὐχήσασθαι· καυχήσασθαι

† αὐχῆτις· σεμνότης ⟨—ητύς⟩

αὐχθῇ· αὐξηνθῇ

αὐχμεῖν (Plat. Pol. X 606 D)· ξηραίνειν

† αὐχμεν.¯ς· ἀστεῖος

αὐχμηρόν· ξηρόν. σκοτῶδες (Eur. Alc. 950) [8]

αὐχμοί (Thuc. I 23, 3)· ἀνομβρίαι

αὐχμός (Ar. Plut. 839)· ξηρασία, ἀνομβρία. ἔνδεια. καυματινὸς ἀήρ. ἢ λιμὸς ἀπὸ ἀβροχίας γενόμενος [11]

αὐχμῶντα· ῥυπῶντα (cf. Anaxandr. com. p. 177)

αὔω· διαχέω. θερμαίνω· τὰ γὰρ προσηνῆ τοῖς θερμοῖς παρέβαλλον

ἄυως (Sapph. fr. 95)· ἡμέρα [15. 16]

ἀφάδ.ιος· ἐχθρός, ἀπὸ τοῦ ἀφανδάνειν. λέγεται δὲ καὶ † ἀνφάδιος ⟨v. ἀφόδιοι et ἀφραδέα⟩

ἀφαδίαν (Eupol. VII p. 438)· τὴν πολεμικὴν ναῦν, διὰ τὸ ἀφανδάνειν

ἀφάζει· ἀναδέχεται, ἀπὸ τῆς ἀφῆς

Ἀφαία (Nicand. fr. 67)· ἡ Δίκτυννα, καὶ Ἄρτεμις

† ἀφαιᾶσαι· ἀπαλγῆσαι. ἀπολειτουργῆσαι. καὶ ἀπολέσαι. ὁ αὐτὸς (Menander? Ἀ)δελφοῖς

ἄφαιμοι· ἀπόγονοι. εὐγενεῖς ⟨συγγ—⟩

† ἄφακες· εὐῆθες ⟨v. ἀφηκές et ἄμφηκες⟩ [24—28]

ἀφάκη (Arist. HA. VIII 12, 2)· ὄσπριον [30. 31]

ἄφαλος (Apoll. lex. 49, 8)· περικεφαλαία μὴ ἔχουσα φάλους. Φάλοι δέ εἰσιν οἱ λαμπροὶ ἧλοι, ἢ τὰ ποικίλματα

ἄφαλτοι· οἱ ἀναπηδῶντες

ἀφαμιῶται (Cretes)· οἰκέται ἀγροῖκοι, περίοικοι ⟨8728. 32⟩

ἀφανδάνει (π 387)· ἀπαρέσκει [36]

ἀφανές· ἀθεώρητον. μὴ φαινόμενον

ἀφανῆ· μὴ ὁρώμενον [39]

ἀφανίζειν· σήπειν. ἀπολλύειν [41]

Ἀφάνναι (v. Zenob. III 92)· χωρίον τῆς

COD. 84 |οἶνδόν (υυ) 86 ὑπερόφρων 89 αὐτῶς — κατακείνου — αὐτὸς γὰρ 92 αὐχάττειν 8604 αὐξηθῇ ⟨6 ἀχμηνός (Crelici)· ἄσιτος?⟩ 10 καῦμα τινὸς 14 αὔως 17 ἀφάδειος Cyr. Dr. 18 EM. 174, 50 Dorr. 19 ἀφ| 21 ἀφεᾶσαι· ἀπολῦσαι Cyr. 171 — Δελφοῖς 29 ἀφαή 34 πάροικοι

HES. 80 αὐτοχθηδ· αὐτοποίητον 82 αὐτόχωνον· αὐτοχώνευτον 93 αὐχέε(ς Θ 230)· καυχομενοι ⟨sic⟩ 8601 αὐχήν (κ 559)· τράχηλος 8 αὐχμηρῷ (II Petr. I 19)· ξηρῷ. σκοτώδη ⟨ει⟩ 11 αὐχμώδης (Mich. IV 8)· ξηρός. ῥυπώδης 15 ἀφα[γ]νίσας· ἀποδύσας, ἢ συλήσας 16 (ἀφαγνίσασθαι (Num. VI 2)· καθιερώσασθαι, ἀφοσιώσασθαι 24 ἀφαιρεῖται (Α 182?)· ἀποσπᾷ 25 ἀφαίρημα (LXX)· ἀνάθημα. δῶρον 26 ἀφαιρήσασθαι (Α 161 Ψ 544)· λαβεῖν. στερήσασθαι 27 ἀφελοῦνται (Ezech. XXVI 16)· ἀποστεροῦνται 28 (ἀ)φαῖς (II Regg. VII 14)· πληγαῖς 30 ἀφελέον· συνηγμένον. κοινόν 31 ἄφαλον· φαλὸν μὴ ἔχον· ἀφάλονται (Κ 258) μήτε προμετωπίδα 36 ἄφαντος ⟨v. Moer. Att. p. 383⟩ 39 ἀφανίαν· συναγωγὴν ἑστιάσεως ⟨ἐράνια?⟩ 41 ἀφανίσαι (gloss. Ezech. XXX 9)· σκεπάσαι. προνομεῦσαι (Ez. XXXVI 5)

† Δαμάρτιδος φυλῆς. πόρρωθεν (Epicharm. Bekk. 83, 29) [43. 44]

ἄφαρ (Α 349 al.)· ταχέως. ἢ εὐθέως (ῥαδίως) [46]

† ἄφαρβαν· ἐλεύθερον

ἀφαρεί (Hipponax) [49]

ἀφαρεύς (Arist. HA. V 9, 2)· τοῦ θήλεος θύ(ν)νου τὸ ὑπὸ τῇ γαστρὶ πτερύγιον

† ἀφαρκίδευτον· ἄγρευτον. ἀθυσίαστον

ἄφαρκτος· ἀφύλακτος

ἀφάρμακον χρῶμα Οἰδίποδος· ἄνευ ἄνθους. Ἄνθη γὰρ τὰ φάρμακα. καὶ τὰ βαφεῖα φαρμακῶν[τ]ας Σοφοκλῆς (fr. 1001) ἔφη

ἄφαρον (Callim. fr. CLXXXIII)· ἀνήροτον

ἄφαρ.οι· ἀνίματοι, ἀνένδυτοι [56]

ἀφάρτεροι (Ψ 311)· ταχύτεροι

ἀφάρυμος· ἄτο(λ)μος ⟨v. φάρυμος⟩

ἀφάρωτος· ἀναροτρίαστος

ἀφασία (Eur. IA. 837 Ar. Thesm.)· ἀφωνία. ἔασις ⟨ad ἀφεσία?⟩. στέρησις. σιωπή, ἀναυδία

ἀφάσσειν (Herod. III 69)· ψηλαφᾶν, παρὰ τὴν ἀφήν ⟨v. ἀφύσσειν⟩

† ἀφατῆλες· μαστοί, θηλαί

ἄφατον (Callim. Cer. 58 LM. 77)· ἀμήχανον. πολύ. ἄρρητον (Eur. Ion. 783). ἀμέτρητον. δεινόν

ἀφαυροῖσιν· ἀσθενέσι. ταπεινοῖς

ἀφαυρότατος (Ο 11)· ἀσθενέστατος. ταπεινότατος [66. 67]

ἀφάψαι· συνδῆσαι. † μῦξαι

ἀφέδιτος· ἡμέρα παρὰ Λάκωσιν, ἐν ᾗ θύουσιν [70]

ἀφεδνή ν· ἀναιδῆ

ἀφεδρεῦσαι· ἐπὶ δίφρῳ καθίσαι [73. 74]

ἀφεθῆναι (Xenoph. Vectig. II 4)· ἀπολυθῆναι

ἀφειδήσας· μὴ φεισάμενος. καταφρονήσας, ὑπεριδών ⟨v. ἀφιδήσας⟩ [77—80]

ἀφελής (Soph. fr. 651)· ἀσινής. καθαρός. ὁλόκληρος, ὁ μήτε πλεονάζων μήτε δέων τι τοῦ σώματος (Solon Poll. I 29?). καὶ πεδία ἀφελῆ· τὰ σύνδενδρα [82. 83]

ἄφελμα (Cretice)· τὸ κάλλυντρον

ἀφελομένη· ἀπάρασα

ἀφέμενον· ἀποστάντα ἀντιλέγοντα. (τὸ ἐν μάχαις καὶ λοιδορίαις ἀφίστασθαι καὶ μεγαλοψυχεῖν Λακώνων)

ἄφενος (Apoll. lex. 48, 30)· ὁ ἐξ ἑκάστου ἐνιαυτοῦ πλοῦτος. ἢ ἄπενος, ὁ κεχωρισμένος πενίας

ἄφενος (Α 171)· ὁ ἐνιαυσιαῖος καρπός· (ἀφ)' ἑνὸς γὰρ ἐνιαυτοῦ. καὶ ἔνος ὁ ἐνιαυτός [89. 90]

ἄφεος· ἄφωνος [92]

ἀφέριστα· ἄχρηστα ⟨v. ἀφόρτιον⟩

ἀφέρτεροι· ἥσσονες

ἀφερτέρους· πολὺ φερτέρους. [96]

ἄφερτος (Aesch. Ag. 386)· ἀφόρητος

ἀφέσθαι· ἀποσχέσθαι

ἄφεσιν· ὕσπληγ(γ)α ⟨v. ἄππιρ⟩

ἄφεσις· ἀπόλυσις (Hippocr.). συγχώρησις

† ἀφεστακέναι· ἀπεσταλκέναι [8702—4]

† ἀφεστής· ἀγαθός [6]

ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμενος· παροιμία. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν περὶ τὰ ἱερὰ δρωμένων. ἔθος γὰρ ἦν τῇ Ἑστίᾳ τὰς ἀπαρχὰς ποιεῖσθαι [8]

ἀφετηρία· ἀρχή. ἡγεμονία

COD. 47 Cf. ἀφάρυμος 48 ἀφαρεῖ ⟨51 ἀφαρκίδωτον· ἀρρυτίδωτον?⟩ 54 |ρωστον 57 |ρος bis 59 ἀνδρειότατος ⟨62 v. ἀφλετῆρες⟩ 76 ἢ παριδών 81 cf. ἀφίλης ⟨82 Infra ἐφελγύνοντες⟩ 84 I. q. ὄφελμα 85 ἐπάρασα 87 ἀφέμενος 88 ἔνος — ἐνάς ⟨91 ἀνεός?⟩ 97 ἀφέρτερος 8700 |λαυσις ⟨1 ἀφεσταλκέναι?⟩ 7 ἀφέστιος — δρομέων — αἰτία

HES. 43 ἀφάμαρτεν (Θ 119)· ἀπέτυχεν 44 ἀφαμαρτοεπής (Γ 215)· ἁμαρτάνων ἐν τῷ λέγειν 46 ἄσπετος· πολύς. ἄριστος. βοηθός [ῥαδίως] Ad 49 ἰδροῖ ⟨ad ἀφρεῖ; fallitur Bergk. Theogn. 716⟩ ἀνιμᾶται ⟨ad ἄφαροι q. v.⟩ 56 ἄφαρ· εὐθέως 66 ἀφαυροῦ (Η 235)· ἀσθενοῦς 67 ἀφαυρότερος (Η 457)· ἀσθενέστερος 70 ἀφεδρῇ· ἀποπυίγη ⟨v. ἔρξον⟩ 73 ἀφέδρῳ (Levit. XV 19)· ἀκαθαρσίᾳ 74 ἀφεδρῶν.. (Matth. XV 17)· σέλλαι, σελλάρια, σωτήρια (latrinae), ἀναγκαῖα 77 ἀφειδία (Coloss. II 23)· καρτερία ⟨v. 8780⟩ 78 ἀφεικνούμενος· παραγενόμενος 79 ἀφείλαντο (Iob. XXIV 10)· ἀπεστέρησαν 80 ἀφεῖλεν· ἦρεν (ξ 455). ἔκοψεν ⟨ad ἄφηνεν⟩ 82 ἀφελγύνουσα· κακοῦσα ⟨cf. 2852⟩ 83 ἀφελλίαι· μελανὸς ἀλφός ⟨v. ἀλφινία⟩ 89 ἀφεξέῃ (Μ 248)· ἀποστήσῃ. ἢ ἀποκωλύσῃ. ἢ ἀπισχίσει ⟨l. ἐπίσχει Α 97⟩ 90 ἀφέξομαι (τ 489)· ἀποστήσομαι 92 ἀφέρεμα (LXX)· ἀνάθημα. δῶρον. ξένιον Ad 95 ταχυτέρους 96 ἀφέρτερος· ταχύτερος 8702 ἀφέστατε (Δ 340)· ἀφεστήκατε 3 ἀφέστηκας (Ps. IX 21)· ἐμακρύνθης 4 ἀφεστηκώς (v. l. Iesai. XLII 19)· μακρυνθείς 6 ἀφεστός· ἀφειμένος 8 ἀφέτην (Δ 642)· ἀφήκαμεν

ἄφετοι (Plat. Prot. 320 A)· οἱ ἱεροβόαι ⟨—οἱ βόες⟩. καὶ ἀπολελυμένοι [11]
†ἀφεύς· ἀδύνατος ⟨v. ἀφῆς⟩
ἀφεψάλου· ἄνευ σπινθῆρος λαμπροῦ
ἀφεψεῖν· β[λ]άπτειν τρίχα
ἀφεψιασ[σ]άμην· ἀφωμίλησα. Σοφοκλῆς Ἀντηνορίδαις (fr. 135)
ἀφή (Plat. Pol. VII 523 E)· αἴσθησις χειρῶν, ἤγουν ψηλάφησις.
ἀφηγεῖσθαι (Eur. Suppl. 186)· διηγεῖσθαι
ἀφηγήμων· ὁ ἀφηγούμενος ὁδοῦ, ὁδηγός
ἀφηγητής· ὁμοίως
†ἀφηγοῦσα· μεταστρέφουσα [21]
†ἀφηκές· εὐηθές ⟨v. ἀφακές⟩ [23]
ἀφῆλιξ· καταδεὴς ἀκμῆς τὴν ἡλικίαν [25. 26]
ἀφήμενος (Ο 106)· ἄπωθεν καθήμενος
ἀφημιάστους ⟨—ίας· τὰς⟩· ἀγροικίας
ἀφημίζεσθαι· ἀθερίζεσθαι
ἄφημοι· ἀνώνυμοι, ἀκλεεῖς
ἀφήμονες· ἄρρητοι. οὐκ ὀνομαζόμενοι
ἀφημοῦντας· ἀγροίκους ⟨8634⟩ [33]
ἀφήμως (Thuc. III 104, 5)· ἐν κόσμῳ, ἡσυχῇ
ἄφηνα· ἔκοψα ⟨v. ἀφεῖλεν⟩
ἀφῆναι· τὸ τὰς ἐπτισμένας κριθὰς ταῖς χερσὶ τρῖψαι
ἀφηνιάζετο· ἐχωρίζετο
ἀφηνιάσαντες· ἀποχωρισθέντες. ἐκ μεταφορᾶς ἵππων ἁρμάτων ⟨—ατείων⟩
ἀφηνιαστήν· ὑπερήφανον, ἀνυπότακτον ⟨cf. Moer. Att.⟩
†ἀφηράν· μακράν
ἀφῄρημαι· ἐστέρημαι
†ἀφῆς· ἀδύνατος. †ἄλλος: ἡ ἐξ ἧς ⟨ad ἀφ' ἧς⟩
ἀφήσασθαι· ἅψασθαι
ἀφητορεία· μαντεία
ἀφήτορος (Ι 404)· προφητεύοντος. ἢ τοῦ τοξότου
†ἀφθίβορον· ὁ βορῶς ἐσθίων

ἄφθα· ἡ ἐν στόματι ἕλκωσις. καὶ φθόη δὲ τὸ αὐτό ⟨v. Foes. Oecon. Hippocr. p. 70⟩
ἄφθιτον (Β 46 al.)· ἄφθαρτον. θεῖον
ἀφθίτους γνώμας· ἀμετατρέπτους. Σοφοκλῆς Μυσοῖς (fr. 382)
ἀφθονία (c. c. Plat. Leg. IV 718 D)· πλῆθος. καὶ κακία
ἄφθονον· πολύ. καὶ πλούσιον
ἀφθόνους· τοὺς ἅλας ⟨v. 2919. 2939⟩
ἀφίας· βωμός ⟨v. 1136⟩
ἀφῖγμαι (Eur. Tro. 58)· παραγέγονα
ἀφιγμένος (c. c. Arist. fr. XXXV vol. V p. 62)· παραγεγονώς, παραγενόμενος [56. 57]
Ἄφιδνα· δῆμος τῆς Πτολεμαΐδος (?) φυλῆς [59]
ἀφίδρυ[σ]μα· ἱερόν [61]
ἀφ' ἱερᾶς (Sophron. fr. 98)· οὕτως ἐλέγετο γραμμὴ ἱερὰ παρὰ τοῖς πεττεύουσιν
ἀφιερισμένα· περικεκαθαρμένα
ἀφιερωμέναι· αἱ τῷ θεῷ ἀνακείμεναι
ἀφιέρωσε· τῷ θεῷ ἀνέθηκεν
ἀφίζειν· ἀποκαθίζειν [67]
ἀφ' ἱκετηρίας· ἐπὶ τῶν κατασπουδαζομένων καὶ λόγου τυγχανόντων οὕτως ἔλεγον [69. 70]
ἀφικμῶντο· ἀπεσείοντο. ἢ ἀποελῶντο ⟨ἀπεψῶντο⟩
ἀφικομένῳ· παραγινομένῳ
ἀφικόμην (Eur. Phoen. 369)· ἀφῖγμαι
ἀφίκου (Eur. Ion. 316)· παραγενοῦ
ἀφῖκται (Anaxil. com. fr. I 6 p. 347)· παραγέγονεν
†ἀφικτόν· ἀκάθαρτον. μισητόν
Ἀφίκτορα (Aesch. Suppl. 1?)· τὸν ἱκέσιον Δία
†ἀφικτρός· ἀκάθαρτος. μιαρός [79. 80]
ἀφιλοικτίρμονες· ἀνελεήμονες
ἀφιλότιμος· ταπεινός. παρὰ τὸ μὴ φιλεῖν τιμὴν (ἢ) ἡττᾶσθαι .... [83. 84]
ἄφιξις· ἔφοδος ⟨v. ἔφοδος⟩. παρουσία

COD. 15 ἀντινορίδαις 24 ἀφῆλιξ — ἀτμῆς ⟨28 v. ἐφημίαι⟩ ⟨36 v. ἧνας ἄναντα⟩ 42 cf. ἀφεύς et ἄφεος — ἐξῆς 45 τόξου 62 ἀφιερὰς — πιττεύουσιν 68 ἀφικετηρίας 71 ἀφικλῶντο ⟨cf. ἀπικμῶντο⟩ 77 ἀφικτορατὸν 81 ἀφιληκτίρμονες 82 φιλεῖν ἡττᾶσθαι τιμῇ

HES. 11 ἀφέ[υ]ξομαι· παύσομαι Ad 16 ἡ χροιὰ λέπρας (Levit. XIV. XV) 21 ἀφῆκεν (Κ 372)· ἐξέπεμψε 23 ἀφηλικεστέραν (Pherecr. fr. LXV)· νεωτέραν ⟨Moer. p. 83⟩ 25 ἀφήμαρτεν (Θ 119)· ἀπέτυχεν 26 ἀφημειῶν (Ε 158)· ἀφημιῶν 33 ἀφ' ἡμῶν (Psalm. II 3)· ἄποθεν ἡμῶν 56 ἀφιγύοισιν εὐχέσι (Ν 147)· δόρατα ἑκατέρωθεν ἐστομωμένα 57 ἀφιδήσας· ἀφροντιστήσας 59 ἀφνιδρόν· ἀκοίμητον 61 ἀφίει (Α 25)· ἀπέπεμπεν 67 ἀφικάνει (Ζ 388)· παραγέγονεν 69 ἀφίκετο (Σ 395 al.)· παρεγένετο 70 ἀφικνεῖται· παραγίνεται 79 ἀφίλης· καθαρός. ὑγιής. ὁλόκληρος ⟨v. 8681. 9042⟩ 80 ἀφιλία (Coloss. II 23)· καρτερία ⟨v. 8677⟩ 83 ἀφινιάζει ⟨v. 8737⟩ 84 ἀφίζεται (Σ 270)· παραγενήσεται

ἄφιπποι· οἱ ἀπείρως ἔχοντες ἱππικῆς
ἀφίστησιν· σταθμῷ παραδίδωσιν
†ἀφλάσαι· ἀπολέσαι
ἄφλαστον (Ο 717)· τὸ ἀκροστόλιον, τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης, ἀποτεταμένον εἰς ὕψος
†ἀφλετῆρες ⟨v. 8862⟩· μαστοί, θηλαί [91]
ἀφλοι(σ)μός (Ο 607)· ἀφρός
ἀφλους· ἄφλοιος
†ἀφνιδία· ἀφνίδαν, ἄφνω
ἀφνειός (Ε 9 al.)· πλούσιος
†ἀφνός (Aeschyl.?)· ἐξαίφνης
ἀφνύει· ἀφνύνει· ὀλβίζει
ἄφνω· ἐξαίφνης, αἰφνιδίως
ἄφοδος· ἀποχώρησις ἐπὶ τὸ ἀφοδεῦσαι
ἀφόδιοι (Dor.)· ἐχθροί ⟨v. ἀφάδειος⟩
ἀφοίβα(σ)τον· ἀκάθαρτον. Αἰσχύλος Νεανίσκοις (fr. 144)
ἀφοιδεῖν (Aeol.)· μὴ φροντίζειν
ἀφοίνους· φόνους. ὑγιεῖς [8804]
ἀφόπλισον· ἀπόδυσον
ἀφοπλίζεσθαι· ἀφαιρεῖσθαι
ἀφοπλίττονται ⟨—τη Boeoti⟩· ἀπολύονται στρατείας
ἀφόρητον· ἀβάστακτον, ἀνυπομόνητον ⟨II Macc. IX 10⟩
ἀφορήτως· δεινῶς, ἀβαστάκτως
ἀφορίαν· ἀκαρπίαν
ἀφόριος· θρασύς. ἄπιστος [12. 13]
ἀφορμή· ἡ νῦν ἐνθήκη λεγομένη. Ἀριστοφάνης (fr. CXXXVI)

μέλλει δὲ πέμπειν τοὺς εἰς ἀφορμήν

ἢ πρόφασις. ἢ αἰτία.
ἄφοροι· ἀσύλληπτοι
ἀφόρτιον· ἄχρηστον. ἀκάθαρτον [17]
ἄφορτος· οὐκ ἠγμένος τὴν Λυκουργ(ε)ίαν ἀγωγήν [19]
ἄφος· ἡ τραγάκανθα
ἀφοσιούμεθα· τὸ ὅσιον ποιούμεθα
ἀφοσιούμενοι· ἐν ὑποκρίσει θωπεύοντες, τιμῶντες
ἀφοσιούμενος· πληροφορῶν. ποιήσας τὴν ὁσίαν (Plat. Legg. IX 874 A)
ἀφοσιοῦν· καθαίρειν
ἀφοσιοῦσθαι (Aeschin. III 120 Bkk.)· ἀποκαθαίρεσθαι
ἀφοσιώματα· καθάρματα, καθάρσια. [27—29]
ἀφοσιώσεται· ἀπάρξεται ὁσίας χάριν
ἀφ' οὗ †γνωμηστός· ἀφ' οὗ μέμνημαι ⟨'γὼ μύστης — μεμύημαι⟩
ἀφόωντα (Ζ 322)· ψηλαφῶντα [33. 34]
ἀφραδέα· ἐχθρά, πολέμια ⟨Cretice? pro ἀφάδια⟩ †ἀδιαμέλητα ⟨ἀδιάλλακτα?⟩ μωρά
ἀφραδέες (λ 476)· ἀδιανόητοι [37. 38]
ἀφραδέως· ἀνεπιστημόνως. ἀπείρως (Γ 436). ἀδιανοήτως (Ψ 320) [40. 41]
ἄφρακτος· ἀφύλακτος. Σοφοκλῆς Αἴαντι μαστιγοφόρῳ (910)
ἀφράκτους οἰκήσεις (Thuc. I 6)· τὰς μὴ ἐχούσας περιβολάς
ἀφράσμων· ἀσύνετος. ἀμαθής. Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ (fr. 552) [45]
ἀφράσ(σ)ει (Hippocr.)· ἀσυνετεῖ
ἄφραστον· ἀπρονόητον, ὥστε μηδένα νοῆσαι. ἀνεκλάλητον, ἀνεκδιήγητον, ὃ μὴ †φράζον. ἄλεκτον
ἀφρατίας· ἰσχυρός. Κρῆτες
Ἄφραττος· ἡ Ἑκάτη παρὰ Ταραντίνοις
ἄφρεον (Λ 282)· ἤφριζον, ἵδρουν [51]
ἀφρίους· αἰθέρας
ἀφρῖνον· τάλαρον. τῶν ἐκ τῶν ἑλκυσμάτων τῶν ἐρίων
ἀφρίς· μύρτον
ἀφροδισία ἄγρα· Σοφοκλῆς Δανάῃ (fr. 170)· [γόνοιον μήλων] καὶ ἀφροδισίαν ἄγραν οἱ μὲν τοὺς πέρδικας· τῇ δὲ θηλείᾳ παλεύοντες αἱροῦσιν αὐτούς. οἱ δὲ πρὸς τὸν καθαρμὸν ἁρμόζουσιν, κακῶς δέ· χοίρῳ γὰρ καθαίρουσι καὶ ἀρνίῳ, ἀλλ' οὐ πέρδικι. λέγει οὖν τὴν τῶν συῶν· διὰ τὸ

COD. 93 ἀφλοῦς, ἀφλοῖο 8801 ἀνακάθαρτον ⟨v. schol. Eum. 237⟩ 5 ἀφόπλησον 16 ἀφόρδιον EM. 178, 23 23 θυσίαν 30 ὁσίαν 32 ἀφῶντα 44 ἀφράδμων 55 πέρδικας οἱ δὲ — ἁρμόζουσιν. τῇ ... αἵρουσιν ... καπραιέναν

HES. 91 ἀφλοισβός· ἀφρὸς ὁ ἐκ ταραχῆς ⟨Aesch. Prom. 792⟩ 8804 ἀφ.οισμός (Ο 607)· ἀφρός 12 ἀφωρισμένος (Rom. I 1)· ἐκλελεγμένος, διακεκριμένος 13 ἀφόριος· θρασύς. ἄπιστος 17 ἀφορολόγητον ⟨III Esdr. IV 50⟩· φόρον μὴ τελοῦν 19 ἀφορῶντες (Hebr. XII 2)· ἀποβλέποντες 27 ἀφοσίωσις 28 ἀφοσιωμέναι· ἀνόσιαι. ἄποθεν τοῦ ὁσίου γεγενημέναι. Σοφοκλῆς Θυέστῃ β' (fr. 233 v. ἀφωσ—) 29 ἀφοσώμενοι· τιμῶντες 33 ἀφραίνεις (Η 109)· μωραίνεις. παραφρονεῖς 34 ἀφραίνοντι (—α Β 258)· παρανοοῦντι. ἀσυνετοῦντι 37 ἀφραδέοντι (Ι 32)· παρανοοῦντι 38 ἀφραδέουσιν (η 294)· ἀφρονεύονται 40 ἀφραδίῃ (Β 368)· ἀπειρίᾳ. ἀμηχανίᾳ 41 ἀφραδίῃσι· μωρίαις, ἀνοίαις (Ε 650 al.), ἐξηγίαις (non Ar. Pac. 1064) 45 ἀφράσμων· ἀσύνετος 51 ἀφρήτωρ (Ι 63)· φρατίαν οὐκ ἔχων, οἷον συγγένειαν

καταφερὲς εἶναι τὸ ζῶον πρὸς συνουσίαν. Καρπᾶν γέ τοι καὶ κάπραιναν ἀπὸ τούτου. Δύναται δὲ καὶ τὴν τῶν αἰγῶν γονὴν δηλοῦν. καὶ γὰρ καὶ τοῦτο τὸ ζῶον λίαν ἐπτόηται πρὸς τὰ ἀφροδίσια· ὥστε καὶ εἰς ἑαυτὸ ὑβρίζειν

ἀφροδισιάζεσθαι (Philetaer. III p. 299)· γυναικίζεσθαι [57]

Ἀφροδίσιον· Ἀφροδίτης ἄγαλμα, ἢ Ἀφροδίτης ἔργον

ἀφροδίσιος ὅρκος· παροιμία, ἣν καὶ ἀναγράφουσιν· Ἀφροδίσιος ὅρκος οὐ δάκνει· πρῶτος δὲ Ἡσίοδος ἔπλασε τὰ περὶ τὸν Δία καὶ τὴν Ἰώ. Ὤμοσεν· ἀλλὰ .... (Callim. epigr. XXVI 3)

(Ἀφροδίτης·) περὶ μὲν τῆς θεοῦ Ἀφροδίτης·

ἐϋστεφάνου τ' Ἀφροδίτης (θ 267)

ἐπὶ (δὲ) τῆς συνουσίας·

καὶ ἐκλελάθοιντ' Ἀφροδίτης (χ 444)

Ἀφρόδιτος (Aristoph. fr. CXXXVII)· Θεόφραστος μὲν τὸν Ἑρμαφρόδιτόν φησιν, ὁ δὲ τὰ περὶ Ἀμαθοῦντα γεγραφὼς † Παίων εἰς ἄνδρα τὴν θεὸν ἐσχηματίσθαι ἐν Κύπρῳ λέγει [62]

ἀφρόν· κυρίως θαλάσσιον. καὶ ἀφρῶδες δὲ διαχώρημα, ὡς Ἀριστοφάνης (Lysistr. 1259)·

πολὺς δέμα ς κατὰ τὴν ....

ἀφροντιστεῖν (Xen. Conv. VIII 33)· ἀμελεῖν

ἀφροντιστίας· ἀμελείας [66. 67]

ἀφύα (e. c. Aristonym. fr. II p. 699)· μεμβράς

ἀφυδραίνεσθαι (Eur. Ion. 97)· περ(ιρρ)αίνεσθαι. ἀπολούεσθαι

ἀφύει (Hippocr. II p. 498 K)· ἀπολευκαίνεται, καὶ ὥσπερ ἀφύης χρῶμα ἴσχει

† ἄφυξε· ἀπόλαβε

ἀφύη· τὰ μικρὰ (Aristoph. fr. X p. 1152) ἰχθύδια

ἀφυής (Xen. Cyrop. II 3, 4)· δυσχερής

ἄφυκα· ἀκαλλώπιστα· παρὰ τὸ μὴ ἔχειν φυκάριον, ὃ βάλλουσιν αἱ γυναῖκες πρὸς φιλοκαλίαν. ῥοϊδάριον

ἀφύκτοις (Eur. Med. 531)· † οἷς οὐκ ἔστιν ἐκφυγεῖν [76]

(ἄφυκτον·) ἀνεξάλειπτον ⟨—λυκτον⟩

ἀφύκτως· ἀνεξαλείπτως ⟨—λύκτως⟩ [79]

ἀφύλλου στόματος· ἄνευ ἱκετηρίας. Εὐριπίδης Ὀρέστῃ (383)

ἀφύλλωτον πέτραν· ἄ(σ)πορον. ἄδενδρον. οἷον λεωπετρίαν. Σοφοκλῆς Ἰοβάτῃ (fr. 276)

ἄφυλλον· λεῖον. ξηρόν. ἄνοζον. ψιλόν

ἄφυλλος † αὐχήν· οἱ δὲ ἄτρακτον ⟨ἄκαρπον? cf. Aesch. Eum. 785⟩ [84. 85]

† ἀφυρεῖν ⟨ἀφόρδιον⟩· ἀκαθαρσία

ἀφυσγετόν (Λ 495)· συρφετόν. ἀκαθαρσίαν. κόπριον [88]

ἄφυσσαν· τὴν κοτύλην (παρὰ) Ταραντίνοις

ἀφύσσειν· ἀπαρύεσθαι. ἀπαντλεῖν

ἀφύσσων (Λ 598 ι 9)· ἀπαντλῶν. ἐκχέων

ἀφύστα· κοτύλη. στάμνος

ἀφύτρις· ἅρπαινα ⟨ἀρύτ—⟩

ἀφύων τιμή· τὸ ἔλαιον, ἐπεὶ ἐν τούτῳ ἕψονται. λέγουσι δὲ Ἀττικοὶ πληθυντικῶς τὰς ἀφύας, ἑνικῶς δὲ οὐδέποτε· λέγουσι δὲ καὶ αὐτὰς ἀφρὸν διὰ τὴν λευκότητα (e Didymo ad Ar. Eqq. 642)

ἀφωσιωμένε· (ἀνόσιε), ἄπωθεν τοῦ ὁσίου ἀφωρισμένε (γεγενημένε. Σοφοκλῆς Θυέστῃ β')

Ἀχαία· ἐπίθετον Δήμητρος, ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν Κόρην ἄχους, ὅπερ ἐποιεῖτο ἀναζητοῦσα αὐτήν (Ar. Ach. 709). Λάκωνες δὲ ἀγαθά (Ar. Lys. 90. 91). οἱ δὲ ἔρια μαλακά ⟨v. ἀχιά⟩

† ἀχαίας· λύπας

Ἀχαιΐδα γαῖαν (Η 124)· τῶν Ἑλλήνων γῆ(ν)

ἀχαΐζειν· ἑλληνίζειν

Ἀχαιμένης (Herod. VII 11)· Πέρσης, ἀπὸ Ἀχαιμένους βασιλέως· καὶ Ἀχαιμενίδαι (Herod. I 125)· οἱ Περσ(ε)ῖδαι

COD. 59 ὤμοσεν 60 τῆς Ἀ. — ἐκλέλαθον τῆς Ἀ. 61 δὲ περὶ τὰ — παιάνισον παρὰ ἄνδρα 63 ἄφρον· κ. θάλλον 68 μέμβρας 69 ἀφαιδρύνεσθαι 74 πρὸς 87 ἀφύσγετον· σύρπετον. ἀ. κ. συρφετόν 89 ἀφύσσαν 90 Post ἀφύσσειν: ψηλαφᾶν ⟨ad ἀφάσσειν⟩ 95 Cf. ἀφοσιωμέναι 96 Cf. Ἀχθεία ⟨97 τολύπας? an ἄχεα?⟩ 98 ἀχάει ει δαγαῖα, ἡ 8900 δαι ες· αἱ περσίδαι

HES. 57 Ἀφροδίτη ψίθυρος 62 ἀφρονῆσαι (φ 12)· ἄφρονα γεννῆσαι 66 ἀφρός (Υ 168) 67 ἄφρων (Λ 389)· μωρός, ἄνους 76 ἄφ[ε]υκτον (Morris)· ἄφευκτον 79 ἀφύλλοις (Β 425)· ξηροῖς ⟨αἷς⟩ 84 ἄφυξιν (Λ 171)· ἀπάντησιν 85 ἀφυπνίσας· ἀφύπνισεν ⟨Moer. p. 61; Eur. Rhes. 25⟩ 88 ἀφυσσάμενοι (Γ 295)· ἀντλήσαντες

ἀχαιῖναι (Arist. Byz. ex Aristot. HA II 11, 5. IX 6, 3)· ἐλάφων ἡλικίαι

ἀχαίνει· σαίνει. παίζει. κολακεύει

Ἀχαιοί (Α 22)· οἱ Ἕλληνες. κυρίως δὲ Ἀχαιοὶ οἱ κατοικοῦντες μέρος τι τοῦ Πελοποννήσου, τὴν καλουμένην Ἀχαΐαν (Apoll. lex. 50, 4)

ἀχαιομάντεις· οἱ τὴν τῶν θεῶν ἔχοντες ἱερωσύνην ἐν Κύπρῳ [5. 6]

ἀχάλκευτα τρύπανα· τὰ φρύγια, πυρεῖα. Σοφοκλῆς Φινεῖ βφ (fr. 638)

†ἀχανά· κλήματα ⟨ἀχάν· ἠχήματα?⟩

ἀχάνας (Ar. Ach. 108)· τινὲς μὲν Περσικὰ μέτρα. Φανόδημος δὲ κίστας, εἰς ἃς κατετίθεντο τοὺς ἐπισιτισμοὺς οἱ ἐπὶ θεωρίας στελλόμενοι [10]

ἀχανές· ἡπλωμένον (πέλαγος)

ἀχάνη (Aristoph.)· μέτρον σίτου ἐν Βοιωτίᾳ, χωροῦν μεδίμνους μέ (Aristoteles)

ἀχανής (Hegesipp. v. 25 p. 480)· ἄφθογγος. μὴ ἀνοίγων στόμα [14. 15]

ἀχαρές· λυπηρόν ⟨cf. 8920. 9006⟩

ἀχάριστα· ἀγνώμονα

ἀχάριστα (θ 236)· ἀχαρίστως, ἢ ἄνευ χάριτος

ἀχαριστεῖν (Antipho)· μὴ χαρίζεσθαι

ἀχαρίστερον· ἀχαρι(σ)τότερον
 δόρπου δ' οὐκ ἄν πως ἀχ.ρίστερον (υ 392)
οἱ δὲ λυπηρότερον

ἀχάρνα(ς· Arist. HA. VIII 4, 2. 20, 7)· εἶδος ἰχθύος

Ἀχάρνη.· δῆμος τῆς Ἀττικῆς

Ἀχαρνικαὶ πύλαι Ἀθήνησιν

Ἀχαρνικοὶ ὄνοι (Com. II 1 p. 502)· ἐπὶ τῶν μεγάλων οὕτως ἔλεγον [25—27]

ἄχειλον· ἄτροφον. πολύχορτον ⟨v. ἀγχιλὰ et εὔχειλον⟩

ἀχείμα[σ]τον (Aesch. Suppl. 136)· ἀτάραχον

ἀχείρωτος (Thuc. VI 10, 5)· ἀπόρθητος. ἀήττητος, ἀνίκητος. Χειροῦσθαι γὰρ λέγεται νικᾶσθαι

ἀχέλιον· τὸ λεπτομερές (τῶν ἀχύρων)

ἀχέλουρις· ποίμνη τις παρὰ Ταραντίνοις

Ἀχελῷος· ποταμὸς Ἀκαρνανίας. καὶ πᾶν ὕδωρ οὕτως λέγεται (Didym. p. 85) [34]

ἄχερδος (ξ 10)· ἄκανθα ποιά
 καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ

ἄχερνα· ἰχθῦς ποιός

ἀχερούσια· ὕδατα ἑλώδη (Aristoteles EM. 180, 55)

ἀχερωΐς (Ν 389)· δένδρου γένος ἀκάρπου. λεύκη

Ἀχέρων (κ 513)· ποταμὸς ἐν ᾅδου

†ἄχεται· στυγεῖ. μέμφεται ⟨ἄχθεται?⟩

ἀχέτας (Ar. Pac. 1159)· ὁ τέλειος, καὶ φωνήεις

ἀχέτης (Aristot. HA. IV 7, 7)· ὁ ἄρρην τέττιξ. ὁ λαλίστατος [43]

ἀχήν· ἄπορος

ἀχηνεῖς· κενοί

ἀχῆνες· πένητες ⟨v. 1440 et ἠχῆνες⟩

ἀχηνία (Aristoph. fr. VI p. 954 Aesch. Ch. 301)· ἀπορία, ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχειν. καὶ οἱ πένητες ἀχῆνες· τινὲς δὲ ὅτι τὰ κενὰ ἠχεῖ ⟨v. μὴ 'π' ἀχην.⟩ [48. 49]

(ἀχηρὴς ὕπνος vide ἀλχηρής)

ἄχηρον· ἀκρίδα ⟨ἀχράδα⟩ Κρῆτες

Ἀχηρώ· ἡ Ἀχηρὼ καὶ Ὦπις καὶ Ἑλλ(ή)γηρις καὶ Γῆ καὶ Δημήτηρ ἡ αὐτή

†ἀχητεῖς· ἀζήτητοι. ἀσύνετοι: ἄποροι ⟨ad ἀχηνεῖς⟩

(ἀχθεινόν [Attici]· ἐπίπονον, ὀδυνηρόν)

ἄχθεος· βάρους [56. 57]

ἄχθεσθαι· βαρεῖσθαι

ἄχθεται· λυπεῖται [60]

ἀχθηδόνα (Thucyd. IV 40, 2)· λύπην. ὀδύνην. βάρος

†ἀχθηρές ⟨—όν? Antiphan. com. III p. 51, 3⟩· λυπηρόν

COD. 1 ἀχαίνε 2 πέζει 7 φηνεῖβω 9 θεωρίας [ἰόντες οἱ εἰς θεοὺς] τιλλόμενοι 12 ἀχανὴ — μέδιμνον ἓν 18 ἀνευχαρίστως ⟨21 cf. ἀκάρναξ et ἄχερνα; al. ἀχαρνώς⟩ 23 ἀχάρνι, καὶ 24 ἀχάρνικοὶ 32 ἀχέλουρις· τῶν ἀχύρων 33 ἀρκαδίας 35 ἀχέρδος — ἐθριγκῶσ ἐν 36 ἄχερλα ⟨v. 8921⟩ 37 ἀχερού 39 ἐλιάδου 41 φονηείς 52 ἀχειρώ bis. Cf. ἐπωπίς, ἐγγῆρυς ⟨Ἑλήγηριν Eustath.⟩ et χειρογονία 54 Legebatur ἀχθινόν ⟨sic⟩ post 64 62 ἀχηρής EM. 181, 18.

HES. 5 Ἀχαιοῖς (Α 2)· τοῖς Ἕλλησιν 6 Ἄχαξ (LXX)· κατάσχεσις 10 ἀχαν[αν]εῖ (Sapient. XIX 16)· ἀνανοίκτῳ 14 (ἀχανής·) ἄφωνος e Moer. Att. 15 ἀχανόωσαν (Ψ 300)· ἐπιθυμοῦσαν 25 ἀχέα λύπη (Eur. Hel. 336) 26 Ἀχεής· γυνή ⟨Ἀχαιΐς⟩ 27 ἄχειν προτραπέσθαι (Ζ 336)· τῇ λύπῃ ὑπεῖξαι, καὶ οἷον ὑποχωρῆσαι 34 ἀχαιὸς νεφέλη (Ρ 591)· περιφραστικῶς λύπη 43 ἀχεύων (Ε 869). λυπούμενος 48 ἀχείμονα· ἀγυνήν 49 ἀχειρές· ἀχρεῖον 56 ἄχητι· λυπήθητι ⟨ἄχθητι⟩ 57 Ἀχθεία· ἡ Δημήτηρ μυστικῶς ⟨Ἀχαία⟩ 60 ἄχθη· ἀκαθαρσία. ἀφρὸς θαλάσσης ⟨ἄχνη⟩

ἀχθήσας· γομώσας. ἤγουν πληρώσας

ἀχθηφόρος· νωτοφόρος. βάρη φέρων

ἀχθομένη (Ε 361)· βαρυνομένη

ἀχθόμενος (ι 225?)· βαρούμενος. λυπούμενος

ἄχθος (Homer.)· λύπη. βάρος

ἀχθών· κορμὸς ἐκ λιπαροῦ δᾳδίου. Λάκωνες [69—71]

Ἀχίλλειον πλάκα (Tragic. inc.)· τὴν Ἀχιλλέως νῆσον, τὴν Λευκὴν λεγομένην. (εἰσὶ δὲ καὶ Ἀχιλλέως δρόμοι (Eur. IT. 436. 7) περὶ ταύτην τὴν νῆσον)

Ἀχιλλείων· Ἱππεῦσιν (819) Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς Σκύθαις (fr. 504). Ἀχιλλείων ἔνιοι δὲ ⟨λέγουσι⟩ τῶν λευκῶν. τινὲς δὲ σπόγγον ⟨ων?⟩ φασί, οἷς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀποψῶνται [74]

† ἀχληρόν· ἀπεχθές ⟨v. 8962⟩ [76. 77]

ἀχλύν (Ε 127)· σκοτίαν. καὶ ἀορασίαν (η 41)

ἀχλυοέσσης· σκοτομήνης

ἀχλύς (Ε 696)· ἡ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς λεπτὴ ἰλύς. ὀμίχλη. σκοτία. ἀμβλυωπία

ἄχνα (ς· Ε 499. 501) ἄχυρα λεπτά. ἀποβράσματα

ἄχναν· τὴν † οἴκησιν. καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ σίτου λεπτὴν καλάμην

ἄχνη· τὸ ἄχυρον

ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέῃ (Ε 499)

ἄχνη δὲ καὶ ὁ ἐπιπολάζων ἀφρὸς τῷ κύματι τῆς θαλάσσης

ἄχνημος (Cretice?)· νῆστις

ἄχνην Λυδῆς κερκίδος· Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτοις (fr. 49). Ἄχνην τὸ ἄκρον κατὰ τὴν ἐργασίαν ἄκρως ἔχον, ἢ ἀπὸ τῆς θαλασσίας ἄχνης· ἔστι γὰρ λαμπρὰ καὶ διαφανής. γράφεται δὲ καὶ Ἴχνη (Herod. VII 123)

ἄχνη πυρός (Aesch. fr. 327)· ὁ καπνός. καὶ Ἀριστοφάνης οὕτως ἄχνην (Vespp. 92) ὕπνου. ὁ δὲ Ἱπποκράτης (III p. 274 K) τοῦ λίνου ἄχνη· δηλοῖ δὲ [καὶ] τὸ λεπτὸν ξύσμα [87]

ἄχνυλα· κάρυα. Κρῆτες [89]

ἀχνῶδες· ἄχνῃ ὅμοιον [91]

ἄχορα (Aristoph. fr. XI p. 1120)· τὰ πίτυρα. ἔνιοι δὲ † κρανίον ⟨κήριον⟩ [93. 94]

ἀχόρους (Eur. Andr. 1038)· κακοχόρους

ἀχόρταστος (Menand. fr. CXLIV)· ἄπληστος

ἄχος (Hom.)· λύπη [98]

ἀχράδα· ἄπιον (Λάκωνες). καὶ βοτάνη

ἀχραδαμύλα· ὁ κοχλίας. Ταραντῖνοις

ἀχράδας (c. c. Eupol. fr. VIII p. 439)· τοὺς ἀπίους [9002]

ἀχραδῆναι ⟨—ῖναι⟩· ζῷά τινα ..... καὶ ξυλοφάγα

ἀρχανές· ἄρχαντον, ἀμόλυντον, καθαρόν, ἀμίαντον. Χραίνειν γάρ ἐστι τὸ μιαίνειν

ἄχρατοι (Cretice)· οἱ πολέμιοι

ἀχρέα· βλάσφημον. ἄμορφον. ἀχρεῖον. λυπηρόν

ἀχρεῖον ἰδών (Β 269)· εἰς οὐδεμίαν χρείαν ἐμβλέψας. σκυθρωπάσας, καὶ δια(σ)τρέψας τὴν ὄψιν. καὶ ἐπὶ τῆς Πηνελόπης·

ἀχρεῖον δ' ἐγέλασε (σ 162)

τὴν μὴ ἀπὸ γνώμης γελῶσαν δηλοῖ

ἀχρήματ† α· ἀδάπανον. Σοφοκλῆς Σκυρίοις (fr. 513)

ἀχρημοσύνη (ρ 502)· πενία. ἔνδεια. ἀπορία

† ἀχρήεις ⟨—ῆς⟩· μάταιος. ἐλαφρός. ἄχρηστος

ἄχρηστος· ὁ μὴ χρηστηριασάμενος [12—14]

(ἄχρι εἰς τὸν ὄλεθρον· μέχρι τοῦ ἐσχάτου καὶ ἀπεράντου) [16]

† ἀχρισατέες· ἀληθές

ἀχρο(ι)ίην (Herod. I 74)· ὁμόχροιαν, καὶ συγχρωματισμόν

ἄχρονον· τὸ μὴ ἀρξάμενον ἐπὶ χρόνου

COD. 64 Cf. 8954 ⟨71 Cretice?⟩ 73 ἀχιλλίων — ἀχιλλίων. εἰσὶ δὲ — νῆσον. ἔνιοι 81 |βιάσματα 84 Pro ἄκμηνος; cf. χνισμός 85 λυδίς — ἢ ἐπὶ. Cf. Steph. Byz. 342, 17 86 λιμοῦ 92 ἀχόρα 95 ἀχώρους· κακοχώρους 9000 ἀχραδάμυλλα; cf. ἀκραμύλα et χραμαδοῖλαι 5 Pro ἄκρατοι 7 εἰδῶν 10 Post ἄχρηστος legebatur ἀχρήϊστον ὄλεθρον [9015] 18 |άτιστον

HES. 69 ἀχι· ποῦ (Α 607). ἢ χόρτῳ χλωρῷ (Sirac. XL 16) 70 ἀχιά· ἔρια μαλακά ⟨v. ἀχαία⟩ 71 ἀχίκητα (Ρ 75)· ἀκατάληπτα 74 Ἀχινάων (Β 625)· τῶν Ἐχινάδων 76 ἀχλυδιᾶν· θρύπτεσθαι ⟨v. χλοιδῶσι⟩ 77 ἀχλύμενος (Α 103 al.)· λυπούμενος 87 ἀχνητόν· δαψιλές. ἄφατον. πολύ. ἄφθονον ⟨l. ἀχύνετον⟩ 89 ἀχνύμενος (Α 103 al.)· λυπούμενος 91 ἄχολον· ἀποσκευαζόμενον τὴν ὀργήν. κωλυτικὴν ὀργῆς δύναμιν ἔχον νηπενθές, ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων (δ 221) 93 ἀχώρητος· ὁ μὴ χωρούμενος 94 ἀχώριστος· ὁ μὴ χωριζόμενος 98 ἄχουσα (Φ 340)· κραυγάζουσα 9002 ἀχράδα· ἄπιον Λάκωνες 12 ἀχρήμων (Eur. Med. 461)· πένης. καὶ αὐτάρκης 13 ἄχρης ἀπελύησεν (Δ 522)· παντελῶς ἀπέκοψεν 14 ἄχρι (σ 369)· μέχρι. ἕως: ἄχρις ⟨e Moeride⟩ 16 ἄχριον· ἄχριστον

ἀχρονοτριβές· σύντομον. ταχύ. παρὰ τὸ μὴ τετρῖφθαι ἐν χρόνῳ, ἢ χρόνον πολὺν διατρῖψαι

ἄχροοι· πυρραὶ ἡμίονοι

† ἄχροον· πονηρόν. Λάκω(νες) νόθον

(ἀ)χύνετον (Nic. Alex. 174)· πολύν, (δαψιλές, ἄφατον, ἄφθονον)

ἀχυρμιαί (Ε 502)· τόποι, εἰς οὓς τὰ ἄχυρα ἐκπίπτει λικμώμενα

ἄχυρος (Ar. Vespp. 1310)· ὁ ἀχυρών. ἀχυ(ρ)οδόκη (Xen. Oec. XVIII 7)· ἀποθήκη τῶν ἀχύρων

ἀχώνευτον· ἄκαυστον

ἄχωρ· τὸν ἄχορα (Aristoph. fr. IX p. 1120). εἴρηται δὲ ἀποπιτυρίασις κεφαλῆς

ἄχωρος· ἐν κατάρᾳ λέγεται ὁ μήτε τάξιν βίου μήτε κατάστασιν οἰκίας ⟨—είαν⟩ ἔχων

ἄψ (Α 60)· πάλιν. εἰς τὰ ὀπίσω. ἐκ δευτέρου

† ἀψάκειν· ἀποτυχεῖν

ἄψαλα· ἀψοφητὶ πορεύεται

ἀψάλακτος (Cratet. fr. XI p. 250)· ἀκίνητος. ἀψηλάφητος. ἀκράτητος. Σκύθα(ις) Σοφοκλῆς (fr. 605)

ἀψάμαθον· ἀψ...ον

ἄψασθαι (ι 397)· ἀναφθήσεσθαι· ἄψασθαι, χλωρός περ ἐών

ἀψάσθην (Κ 377)· ἐπελάβοντο· χειρῶν (δ') ἀψάσθην

ἄψαυστον· ἀπροσπέλαστον. ἀνέπαφον (Thuc. IV 97, 3). ἀψηλάφητον [37—40]

ἄψεκτον· ἄμωμον, ἀμεμπτον. [ἀψευδές]

ἀψελές· ὑγιές (8681. 8779)

† ἄψερον· ὕστερον. πάλιν

ἀψεφές· ἀφρόντιστον. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ (fr. 625)

ἀψεφέων· ἀμελῶν

ἀψηλάφητον· ἀνέπαφον ⟨spur.?⟩

† ἄψητος· ἀνυπότακτος

ἄψηφον· πολύ. μέγα. ἰσχυρόν

ἀψίαι· ἑορταί. Λάκωνες ⟨v. ἐψίαι⟩

ἀψῖδες· τὰ κύκλα τῶν τροχῶν. αἱ περιφέρειαι. ἢ καμάραι

ἀψίκορον (Plat. Ax. 369 A)· ἄπλησμον. ἢ ἅμα τῷ ἅψασθαι κορεννύμεναι καὶ ταχέως

ἀψίκορος· καματηρός. ταχέως ὀλιγωρῶν, καὶ κόρον λαμβάνων

ἀψικόρως· εὐμεταβλήτως

ἄψιλον· ἄπτερον, ἢ πολύπτερον

ἀψιμαχία· συναφὴ μάχης

ἀψίμαχος· ἐπίμαχος. ἐπίφορος μάχης

ἀψιμισία· πρὸς ὀλίγον διαφορά

† ἀψίον· τὸ πρόσωπον

† ἀψίορ· μέγα. πλατύ. πολύ. ἰσχυρόν [60]

ἀψῖσι λίνου (Ε 487)· ἅμμασιν. ἀπὸ τῆς συναφῆς [62]

ἄψοος· θηρίον τι κατεσθίον ἀμπέλους

ἄψορρον (Soph. Ai. 369)· ὀπισθόρμητον

ἄψορρον (Δ 152 al.)· παλινόρμητον, ἐξ ὑποστροφῆς

ἀψορρόου (Σ 399 υ 65)· ἀνάπαλιν ῥέοντος. ταχυρ(ρ)όου

ἀψοφητί· ἠρέμα. ἡσύχως .... Κόλακι (Com. IV p. 155)

ἀψόφητος (Soph. Ai. 321)· ἄνευ κραυγῆς

ἀψυθές· ἀληθές, οὐ ψευδές

ἀψυχίη (Hippocr. II p. 216 K)· λειποθυμία

ἄψυχον (εἰκὼ Eur. Med. 1162)· εἴδωλον μὴ ἔχον ψυχήν

ἄψυχος· δειλός. καὶ ὁ τῶν Πυθαγορικῶν βίος

ἄψω· προσεγγίσω. δήσω. Κρατῖνος (fr. LV p. 196)

ἀῶ· † ὑγείᾳ. ἡμέραν (Theocr. XVIII 14)

ἀωδυνεῖν· ἀπονεῖν. ὑγιαίνειν

ἀῷος· πρωϊνός, ὀρθρινός

† ἀώλυπον· τὸ οὐκ ἀπολλύμενον

ἀῶν (Epicharm. fr. 34)· ἰχθῦς ποιός

Ἄωοι· θεοὶ οἱ ἐκ Δρόμου μετακομισθέντες εἰς Σαμοθράκην (ἢ) Λῆμνον. καὶ Κίλικες ἀπὸ Ἀώου τοῦ Κεφάλου (ἢ) τοῦ παραρέοντος ποταμοῦ

ἀωρεῖν· ὀλιγωρεῖν. ἀπειθεῖν. φυλάσσειν ⟨ad γαωρεῖν?⟩ [81. 82]

ἄῶροι (μ 89)· εἰ μὲν δασέως γράφει τὸ ῶ ὡμοί· ὥριμοι γὰρ οἱ πέπειροι· εἰ δὲ ψιλῶς ἀφύλακτοι. βέλτιον δὲ οἱ μὴ δυνάμενοι ὀρούειν· ἐνερρίζωται γὰρ ταῖς πέτραις ἡ Σκύλλα καθάπερ οἱ κοχλίαι

COD. 20 ἄντομον 22 λακωνόθον 23 Cf. ἀχυητόν 27 ἀχώρατον — ὅτι πυρίασις 30 ἀψακεῖν Cyr.; cf. ἀπαρκτεῖν 34 περεωνί 45 Cf. καταψέφει, ψέφει 50 ἀψίδες 52 καυματινὸς 53 ἀμετ| 57 ἀψιμεσσία 66 ἀψόρροον — ταχυρόου 67 κολακείᾳ 69 ἀψηθές 73 ἀψῶ· προσαγγίσω 78 ἀῶν 79 λίμνην — περιρ|

HES. 37 ἂψ ἀπιών (Κ 289)· πάλιν ὑποστρέφων 38 ἂψ αὖθις (Θ 335)· πάλιν ἐκ δευτέρου (Ο 364) 39 ἂψ δέ (Α 220)· πάλιν δέ 40 ἄψεα (δ 794)· αἱ συναφαὶ τῶν μελῶν. οὐχὶ τὰ μέλη (Greg. Naz. Carm. IV 6 p. 207) 60 ἀψῖσι· συναφαῖς 62 ἀψίτω (α 276)· ἐπανίτω 81 ἀώρησις· κρέμασις 82 ἀωρία (gl. Ps. CXVIII 147)· σκοτία. μεσονύκτιον. ἄπρακτος ὥρα

ἄωροι (Callim. fr. CCCXXV)· ὠμοί. ἄγριοι. σκληροί

ἄωρον· ἀπρεπές. ἄχαρι. ἄκαιρον ⟨Eur. IA 1218 et v. οὐκ ἄωρον⟩. ἄμορφον (Plat. Pol. IX 574 C)

⟨ἄωρος· ἄϋπνος ⟨ὁ ὕπνος?⟩ Μηθυμναῖοι

ἄωρτο (Γ 272)· παρήρτητο⟩ [88]

⟨ἀωτεῖς· ἀπανθίζεις. κοιμᾷ Κ 159⟩

ἀωτεῖτε (κ 548)· ἀπανθίζετε τὸν ὕπνον

ἀωτεύειν· ἀπανθίζεσθαι

ἄωτοι· ὦτα μὴ ἔχοντες

ἄωτον· ἔριον. ἄνθος
  ἀώτου θεσπεσίοιο (ι 434)
ἐρίου θείου. Ἄωτον (Ι 657) γὰρ τὸ ἄνθος

ἄωτος (Theocr. XIII 27)· τὸ ἄνθος, ἀρσενικῶς. ἢ μὴ ἔχων ὦτα

ἀωτοῦσιν· ἀνθοῦσιν

Β.

Βαβάζειν· τὸ (μὴ) διηρθρωμένα λέγειν. ἔνιοι δὲ βοᾶν

βαβαί (Comici)· θαυμαστικὴ φωνή

βάβακα· τὸν γάλλον

βαβάκινος· χύτρας εἶδος

βάβακοι· ὑπὸ Ἠλείων τέττιγες· ὑπὸ Ποντικῶν δὲ βάτραχοι

βαβάκτης (Cratin. fr. XXII p. 182)· ὀρχηστής. ὑμνῳδός. μανιώδης. κραύγασος. ὅθεν καὶ Βάκχος

βάβαλον· κραύγασον Λάκωνες

βάβαλον· αἰδοῖον ⟨βάμβαλον⟩

βάβαξ (Archil. fr. 32)· μάταιος, λάλος, φλύαρος. ἐνθουσιῶν. ἀναιδής

βαβάξαι· ὀρχήσασθαι

†βαβήρ· ὁ ἄρης ⟨ἀήρ⟩ [12]

βαβράζων· κεκραγὼς συντόνως

βάβρηκες· τὰ οὖλα τῶν ὀδόντων. οἱ δὲ σιαγόνας. οἱ δὲ τὰ ἐν τοῖς ὀδοῦσιν ἀπὸ τῆς τροφῆς κατεχόμενα

βαβρήν· ὑπόστασις ἐλαίου κατὰ Μακεδόνας

βαβύας (Tarentini)· βόρβορος, πηλός

Βαβύη ⟨—κη?⟩· χείμαρρος. οἱ δὲ πόλις ⟨ποταμός?⟩

Βαβύκα· γέφυρα

Βαβυλώνιοι· οἱ βάρβαροι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς

βαβύρτας· ὁ παράμωρος (baburrus)

βαγαία· ματαία. Λυσικράτης· —βαγαία γὰρ ὅστις ἐπικουρεῖ

βαγαῖος· ὁ μάταιος. ἢ Ζεὺς Φρύγιος. [μέγας. πολύς, ταχύς; cf. βαλαιόν]

βαγαρόν· χλιαρόν. Λάκωνες [24]

†βάγιον· μέγα

βάγος· κλάσμα ἄρτου, ... μάζης: καὶ ⟨ad βαγός⟩ βασιλεὺς καὶ στρατηγός. Λάκωνες [27]

βαδάς· κίναιδος, ὡς Ἀμερίας

βαδελεγεῖ (Macedones)· ἀμέλγει

βάδην· σχολῇ. κατὰ βῆμα. βαδόν, περιπάτῳ ἔρχομαι (Ar. Lys. 254) [31—35]

βάδομαι· ἀγαπῶ

†βάδηδοι· ἠχεῖοι ⟨βαδύ· ἡδὺ Ἠλεῖοι⟩ [38]

βάζειν (Ξ 92 al.)· λέγειν [40—45]

βαθάλη· κρήνη. Ἀμερίας

βαθμίδες λόγων· ἀρχαί

βαθμοί· ἴχνη. πόδες. καὶ δίφροι παρὰ †τραγικοῖς

COD. 84 ἀώριοι 85 ἄμορφον. ἄωρτο· ἐκρ. 86 Cf. 5736 90 ἀωτεῖται· ἀπανθίζεται 93 ἐρεῖον — ἐρείου. mox post ἄνθος legebatur ἀωτόρ· παρήρτητο 95 Post ἀνθοῦσιν legebatur ἀωτεῖς· ἀπ. κοῖνα (9089) 3 γάμον 14 βάβρικες 16 Cf. βακύας et EM. 186, 1 18 βαβύκτα 22. 25 Ad βουγάϊος? 27 δ' μή 30 βάδην· ἠρέμα (Ν
οο
516) σχ. ⟨30 βαστακτικῶς περιπάτῳ ἐρχόμενος Cyr.⟩ 32 λι διμη 36 βάδδομαι Cyr. Dr. ⟨38 βαθρακίζων?⟩ 48 δίφρου ⟨οἱ παρὰ τοῖς στρατηγοῖς δίφροι Bekk. 224, 3⟩

HES. 88 ἄωρτο (Γ 272)· ἀκρέματο 12 βαλβῖδες· αἱ θύραι τοῦ ἱππικοῦ. καὶ βαλβίδες 24 βαγεῖ· εἰσελθοῦσαι ⟨βᾶσαι Cyr. 63⟩ 27 βάδος· ὁ καὶ βάτος (Luc. XVI 6). ν' ξέσται. ἤγουν λίτραι μή 31 βαδδίν (Daniel X 5 XII 6. 7)· βύσσινον ἔνδυμα ἐξερίας ⟨ἐξαίρετον⟩ 32 βάδος (Epiphan. de pond. p. 178)· ὃ καὶ βάτος. ν̄ ξέσται, ἤγουν λίτραι μή 33 βαδίζει (Baruc. II 13)· περιπατεῖ 34 βάδος· υἱός ⟨Σαβάδιος· εὔϊος⟩ 35 βάδιστοι (Ψ 310. 530)· βαδύτατοι 38 βαθακίζων· κακῶς ἕρπων ⟨v. βαθάκων⟩ 40 βάζομεν (γ 127 v. l.)· (ἐ)λέγομεν 41 βαθεῖαν (Υ 440)· κεχρυμμένην 42 βαθείης· ὑψηλῆς. μελανῆς. δαψηλοῦς. ἢ (βαθέης) ἐξάλλεται (Ε 142)· κεχρυμ(μ)ένης 43 βάθιστον (Θ 14)· βαθύτατον 44 βάθρων· ἐμμελίων ⟨θεμε—⟩. ἢ ἀγαλμάτων 45 βαθάκωνβ, κακῶς ⟨v. βαθακίζων⟩

βάθρα· ἀγάλματα ⟨—ατος⟩. βάσεις
†βάθος· στίχος ⟨Suid.⟩. ἐπίστάσις ⟨ἐπὶ βάθος (Thuc. V 68, 3)· στάσις⟩. καὶ τὸ βαθὺ καὶ μέγα. καὶ ὑψηλόν. καὶ μέλαν
βάθρον· βῆμα, βάσις. ὑποπόδιον (καὶ ἀνδριάς ⟨—άντος βάσις⟩)
βαθύγλωσσοι· ἐλλόγιμοι [53]
βαθύζωνοι· εἰς βάθος ζωννύμεναι τοὺς χιτῶνας
βαθυζώνους (γ 154 I 590)· ἐν βάθει ζωννυμένας
βαθὺ κομῶσαν· ἐν βάθει ἔχουσαν στάχυας
βαθύκολπος· ἀρχαία. παλαιά. κοίλη [58—60]
βαθύμαλλον· κνεωροῦ †τοῦ μήλωνος χάπης. ἀπὸ ἱστορίας, ἀπὸ κνεωροῦ φυτοῦ, ᾧ ἐχρῶντο πρὸς κάθαρσιν. ἀπὸ δὲ τοῦ αὐτοῦ αὐχμηροῦ
Βαθυμίδαι· γένος παρὰ Λυδοῖς
βαθυπέπλων (Apoll. lex. 50, 26)· καλὰ ἱμάτια ἐχόντων
βαθύρρη· γαλῆ. ἰκτῖνος ⟨ἢ κτίς⟩ ὑπὸ Λυδῶν
βαθύρ(ρ)ιζοι· βαθεῖαι [66]
βαθυρ(ρ)ίζου πέτρας· τῆς ὑψηλῆς
βαθυσπόρος· βαθεῖα(ν) σπείρων γῆν
Βαιάγις· ἑορτὴ παρὰ Ἀσσυρίοις, ὡς Λέων ὁ Ἀλαβανδεὺς ἐν τρίτῳ
βαίβυκος· πελεκᾶνος Φιλητᾶς, Ἀμερίας (δὲ) βαυκάλας
βαίδειον· ἕτοιμον Ἠλεῖοι
βαιδυμῆν· ἀροτριᾶν Βοιωτοί
βαίεσσα· βότρυς
βαιῆσι· μικραῖς [75]
βαῖκαν Κρῆτες
βαίκυλος· προβατώδης ⟨βάκηλος⟩ [78]

†βαίμεναι (θ 518?)· βαίνειν [80]
βαίνειν· φιλεῖν. κολακεύειν ⟨ad σαίνειν?⟩. βιβάζειν. πορεύεσθαι. περιπατεῖν
βαίνετον· βαδίσατε. δυϊκῶς [83—85]
βαιόν· ὀλίγον. μικρόν. Σοφοκλῆς δὲ Οἰδίποδι Τυράννῳ (750) ἀντὶ τοῦ †ἀφθόνος καὶ πολλάς. †βαιὼν ἐκβαλών. καὶ ἐν Αἰχαλώτισι (fr. 39) βαῖον, εν ⟨l. βαιὸν ἓν⟩ [87. 88]
βαισήνης· παρ' Ἰνδοῖς τὸ στρατόπεδον.
βαίσηνος· ὁ στρατός
βαισσόν· βάθος ⟨pessum?⟩
βαίταν Ἕλληνες [93. 94]
†βαιτρεύειν· ἀροτριᾶν [96]
βαίτη (Soph. fr. 102)· δερμάτινον ἔνδυμα. ὅπερ ἔνιοι σισύραν· ἔνιοι δὲ σκηνὴν δερματίνην· οἱ δὲ διφθέραν
βαίτυλος· οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ δοθεὶς λίθος τῷ Κρόνῳ ἀντὶ Διός [99. 100]
βαιῶμφαι· αἱ αἶγες ἐν ἱερατικοῖς
βαιών (Epicharmus)· ἰχθῦς †οὕτως. καὶ μέτρον παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι ⟨ad βαίθ III Regg. V 11?⟩
Βαιῶτις· Ἀφροδίτη παρὰ Συρακουσίοις
†βακάϊον· μέτρον τι
βάκηλος· ὁ μέγας. ἢ ἀνόητος. ἢ ὁ ἀπόκοπος, ὑπ' ἐνίων γάλλος. οἱ δὲ ἀνδρόγυνος. ἄλλοι παρειμένος, γυναικώδης, παρὰ Μενάνδρῳ Ὑμνίδι (fr. IX) καὶ τὸ σύνηθες ἡμῖν
βάκκαρις (Arist. Thesm. fr. IV)· μύρον ποιὸν ἀπὸ βοτάνης ὁμωνύμως· ἔνιοι δὲ ἀπὸ μυρσίνης· ἄλλοι δὲ μύρον Λύδιον (Hippocr. II p. 549 K al.). ἔστι δὲ καὶ ξηρὸν διάπασμα τὸ ἀπὸ τῆς ῥίζης [7]
βάκοα· βάθρον ⟨= 125?⟩

COD. 54 |νοι τοὺς χιτοὺς χ. 56 λήϊον· ἐν ⟨γῆν· ἐν Meineke⟩ 62 |ῆδαι — ἐπὶ λύδοις 63 ἔχων (ο) 64 βαθυρρηγάλη 70 βαβυκώς, πελεκάν, ὡς — ἀμεριάσας ⟨v. βαυβυκάτες⟩ 73 Cf. βλήσσαν et βεύσα Cyr. 171 76 κρῆται ⟨supplent αἶγα⟩ 86 γράμμα [Βαιθήλ (Aquila ad Genes. XXVIII 10)· οἶκος θεοῦ] βαιὼν — αἰχμαλώτησι 99 Infra βλέτυς 102 βαίων 5 Cf. βαίκυλος κάβηλος κάληβος

HES. 53 βαθυδίνης (Υ 73)· ἐν βάθει ἔχων τὰ ῥεύματα, ἢ βαθείας δίνας ἔχων, ἢ μελάγα ῥεύματα 58 βαθυκόλπων Ἠρωίδων (Σ 122)· ἀπὸ τοῦ μεγέθους. καὶ βαθυζώνων 59 βαθὺ λήϊον (Σ 550)· πολύκαρπον πεδίον 60 βαθύλιμον (Ι 151)· βαθὺν λειμῶνα ἔχουσαν 66 βαθυρρόου (Η 422)· βαθέως καὶ ταχέως ῥέοντος 75 βαιήν· ὀλίγην, μικροῦ ⟨μικράν⟩. ἢ ἔβησαν, ἢ ἐπορεύθησαν ⟨ad βάτην Α 327⟩ 78 βαιμάζειν· βασιλεύειν ⟨ad βαννάζειν?⟩. ἢ βαστάζειν ⟨βλι—⟩ 80 βαίνη· ὕβρις ⟨v. βλίμη⟩ 83 βαῖνον (Ι 589 non Β 510)· ἐξέβαινον 84 βαίνοντα (δ 653)· ἐπιβαίνοντα 85 βαίομαι (Χ 431)· βιώσομαι 87 Βαρκάθοις ὄχλος (Soph. El. 729)· Λιβυκός ⟨—αίοις⟩ 88 βαΐς· ῥάβδος φοίνικος. καὶ βαΐων (I Macc. XIII 51) 93 βαιτάς· εὐτελὴς γυνή. † ἀρχαία δὲ ἡ λέξις ⟨βλιτάς⟩ 94 βαιτάδα· εὐτελὴς γυνὴ ⟨βλιτάδα⟩ 96 βαίτιον· βοτάνη ἐμφερὴς δικτάμνῳ, ἤγουν γλήχωνι ⟨βλίτον⟩ 99 βαίτυξ· βδέλλα ⟨βλίτυξ⟩ 100 βαιτῶνα· τὸν εὐτελῆ ἄνδρα ⟨βλίτωνα⟩ 7 βακνίδες· εἶδος ὑποδημάτων ⟨βαυκίδες? βασιλίδες?⟩

† βακόν· πεσόν. Κρῆτες
βάκται· ἰσχυροί
βακτηρία· ῥάβδος
? βακοίας· πηλός (Ταραντῖνοι)
βάκτρον· † κάμηλος ⟨καμπυλ—⟩ [14]
βακχᾶν· ἰστεφανῶσθαι κισσῷ
Βακχέβακχος (Ar. Eqq. 408)· ὁ Διόνυσος οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν ταῖς θυσίαις
Βακχεῖα (Ar. Rann. 357)· ἑορτὴ Διονύσου
βακχεύει (Aesch. fr. 57)· μαίνεται. τραγῳδεῖ
βακχευθεῖσα· † ἐξιχνευομένη, ἐξεστηκυῖα
βακχεύοντες· μαινόμενοι. σειόμενοι
† βακχεῖον· τελεστήριον· νάρθηξ
Βάκχη· γένος ἀπίου (Nic. Ther. 512). ἡ μία τῶν Βακχῶν. ἡ τοῦ Διονύσου (βακχεύτρια)
Βακχιάδαι (Herod. V 92)· οὐ μόνον οἱ Μιλήσιοι, ἀλλὰ καὶ Κορίνθιοι, ἀπὸ Βάκχιδος
βακχίη (Archilochus)· μανία
βακχόαν· βόθρον. Αἰολεῖς (v. 108)
βάκχος· ὁ ἱερεὺς (Eur. fr. 475, 15) τοῦ Διονύσου. καὶ κλάδος ὁ ἐν ταῖς τελε[υ]ταῖς ...... οἱ δὲ φανὸν λέγουσιν· οἱ δὲ ἰχθὺν (Dorio Athen. 118 C)
Βάκχου Διώνης· οἱ μὲν βακχευτρίας Σεμέλης· οἱ δὲ Βάκχου τοῦ Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης τῆς Διώνης. παρόσον διωνυμία περὶ τὰς θεάς. Πράξιλλα δὲ ἡ Σικυωνία Ἀφροδίτης παῖδα τὸν θεὸν ἱστορεῖ (fr. 8)
βάκχυλον (Nicand. fr. 121)· σποδίτην ἄρτον. Ἠλεῖοι
βάκχον· κλαυθμόν. Φοίνικες
† βάλαικες· δεσμωτήριον καὶ βαλαικάκες
† βαλαιόν· μέγα, πολύ. οἱ δὲ ταχύ h. e. βαλιόν
βαλανάγρα (Herod. III 155)· κλείς
βαλανεύειν· λαμπροφωνεύεσθαι, παρόσον οἱ βαλανεῖς, ὅταν παραχέωσιν τὸ ὕδωρ, κραυγάζουσιν
βαλανεύς (Aristoph. fr. VIII p. 1129)· πολυπράγμων, περίεργος. καὶ παραχύτης
βαλανιομφάλους· οὕτω Κρατῖνος (Fugit. fr. IX) ὠνόμασε τὰς ἐχούσας ὀμφαλοὺς ἄνευ προσώπων, ὁποῖοι οἱ θόλοι ἐν τοῖς βαλανείοις. οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ὀμφαλῶν τῶν ἐν τοῖς πυέλοις
βάλανοι· τὰ ἐξηρτημένα τῶν ὅρμων περὶ τὸν τράχηλον (Ar. Lys. 410). καὶ (κ 242) τῶν δρυῶν ὁ καρπὸς (κυρίως. ὑπὸ Ξενοφῶντος [An. I 5, 10]) καὶ ὁ τῶν φοινίκων. καὶ κλεῖδες ...... (Bekk. 225, 10. 13) καὶ ἰατροὶ τὰ ἐντιθέμενα τῇ ἕδρᾳ βαλάνους λέγουσιν (Hippocr. II p. 87 K)
βάλαρες· οἱ βλαισοί. Βαλάρα ⟨βανά⟩ γὰρ γυνὴ παρὰ Βοιωτοῖς
† βαλάσαι· ἀγοράσαι
βαλαύστιον (Disc. I 155)· εἶδος ῥοιᾶς, φέρον ἄνθος ἁρμόζον πρὸς θεραπείαν
βαλβιδοῦχον· τερματοῦχον [41—43]
βαλβίς· ἀφετηρία. καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς εἰσόδου καὶ ἐξόδου. καὶ ἡ ἄφεσις τῶν ἵππων. καὶ ἡ θύρα τοῦ ἱππικοῦ. ἔνιοι δὲ καμπτῆρα. καὶ παρὰ Ἱπποκράτει (III p. 273 K) βαλβῖδες τὸ ἔχον ἑκατέρωθεν ἐπαναστάσεις. ἔστιν δὲ καὶ βαθμός. καὶ ἔρεισμα
βάλε· [ῥίψαι. ἢ] ὄφελον (Alcman. fr. 21) [46—52]
βαλήν (Aesch. Pers. 659)· βασιλεύς. Φρυγιστί [54]
βαλία· ὀφθαλμία. καὶ τὸν βάλιον πηρόν Κρῆτες (EM. 186, 27; βάνος, βλάνος)
† βαλίαδος· μαινόμενος
Βαλιαρίδες· νῆσοι αἱ περὶ Κύρνον (Paus. X 17, 9). αἱ δὲ αὐταὶ καὶ Γυμνήσιαι
βαλικιώτης· συνέφηβος. Κρῆτες
βαλιῶται· πρόγονοι [60. 61]
βάλλαι· βαθμοὶ ὑπὸ Κυπρίων
βά(λ)λ' ἐς Ἄκραν· οἱ μὲν Ἄκρα(ν) πλησίον Λέσβου· οἱ δὲ Ἀκτήν
βά(λ)λ' ἐς Μακ(α)ρίαν· Ἡρακλέους θυγάτηρ Μακ(α)ρία, ἣν λόγος κατὰ τὴν Εὐρυσθέως .... (cf. Ar. Eqq. 1151)

COD. ⟨9 ἀβάκιον· πεσσόν?⟩ 12 Cf. gl. β 16 17 Διονύσου βακχεύτρια 22 ἡ μία] ἡ μήτηρ? 23 ἀπὸ βάκχου 24 βακχία ⟨26 Bekk. 224, 32⟩ 27 διώνυμα — τραξίλα — συκιωνία 30 Mox βάλεκες ⟨βαλέκ Zonar., alii βάλάκές, βαλάδες, βάλαδε⟩ 31 Cf. βάγιον Post 31 leguntur 141—151 33 παράγωσιν 35 βαλανειο| — ὁποίας οἱ θ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἐ. τ. π. ἐν τοῖς βαλ. 36 τῶν τραχήλων — ἱδρύων — κλίδες 51 ἐλαφρὸν post ταχύν 53 βαλλήν 62 pro βηλοί

HES. 14 βακτρεύμασιν (Eur. Phoen. 1539)· τοῖς ἐρείσμασιν † στηριζομένοις 41 βάλανοι· δρύες. φήμην 42 βαλάντιον· μαρσύππιον ⟨Moer. 96⟩ 43 βαλβῖδες· ὕσπληγες ⟨Moer. 103⟩ 46 βάλλειν (Ν 387)· τρῶσαι, πλῆξαι 47 βάλεκες· δεσμωτήριον ⟨v. βάλαικες⟩ 48 βάλλε (Α 52)· ἐτίτρωσκεν 49 βάλλετο (Β 43)· περιεβάλλετο 50 βάλλετον· βάλλουσιν. δυϊκῶς 51 βαλίαν ἔλαφον (Eur. Hec. 90)· κατάστικτον, ποικίλον. [Κρῆτες.] ταχύν. [πηρόν, βάλιον] 52 βαλῆ· ...ρα. ἀχρεῖα ⟨l. ἀβαλῆ· νωθρά⟩ 54 βάλλεκα· ψῆφον ⟨balluca, ballux?⟩ 60 βαλαντιοτόμος (non Ar. Ran. 772)· κλέπτης 61 βάλαρις· βοτάνη τρίφυλλος ⟨Ducang.⟩

βαλλήσομεν (Ar. Vespp. 222)· βαλοῦμεν

Βαλλητύς· ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐπὶ Δημοφῶντι τῷ Κελεοῦ ἀγομένη (Ath. IX 406 D) [67—69]

† βαλοιτήσειρον· παρὰ τὸ διεστραμμένον εἶναι τοὺς πόδας

βαλόν· (tragici) οὐδόν. καὶ οὐρανόν. καὶ βαλός

βάλσαμον· ἀρωματικὸν ἄνθος

βᾶμα· βάσις, βῆμα

βαμβαίνων (K 375)· τρέμων τοῖς ποσίν, ἢ τοὺς ὀδόντας ......

βαμβακεύτριαι (Cilices)· μαγγανεύτριαι. οἱ δὲ φαρμακίστριαι. οἱ δὲ ..... λαλοῦσαι· τὸ δὲ βαμβακ(ε)ίας χάριν· φαρμακ(ε)ίας χάριν

βάμβαλα· χειμερινὰ ἱμάτια

βαμβάλειν· τρέμειν. ψοφεῖν τοῖς χείλεσι

βάμβαλον· ἱμάτιον. καὶ τὸ αἰδοῖον. Φρύγες ⟨v. βάβαλον⟩

βαμβαλύζει· τρέμει. τοὺς ὀδόντας συγκρούει. ῥιγοῖ σφόδρα (Hipponact. fr. 17?)

βάμμα· τὸ χρῶμα. καὶ μύρου τι γένος. καὶ τὸ ἔμβαμμα. Συρακούσιοι

βάμμα Κυζικην(ικ)όν (Ar. Pac. 1174)· Κυζικηνοὶ διὰ τὸ Ἴωνες εἶναι ἐκωμῳδοῦντο ἐπὶ μαλακίᾳ

βάμμα Σαρδιανικόν (Ar. Ach. 112 Pac. 1176)· τὸ φοινικοῦν. διάφορα γὰρ ἦν τὰ ἐν Σάρδεσι βάμματα

βανά (Corinn. fr. 21)· γυνὴ ὑπὸ Βοιωτῶν [84]

βαναυσία· πᾶσα τέχνη διὰ πυρός. κυρίως δὲ ἡ περὶ τὰς καμίνους. καὶ πᾶς τεχνίτης χαλκεὺς ἢ χρυσοχόος βάναυσος

βανῆκας· γυναῖκας Βοιωτοί ⟨v. βάττικες et βαλάρα⟩ [87. 88]

† βάνισος· εἶδος θυμιάματος

† βανκόν· μωρόν [91]

βάννας· βασιλεὺς παρὰ Ἰταλιώταις. οἱ δὲ μέγιστος ἄρχων

βαννάται· αἱ λοξοὶ καὶ μὴ ἰθυτενεῖς ὁδοὶ παρὰ Ταραντίνοις. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ βάννατροι

βάννεια· τὰ ἄρνεια. καὶ βάννιμα (—να?) τὸ αὐτό ⟨v. βρίννια⟩

βάνος· μωρός. καὶ τυφλός ⟨v. βλανός⟩

† βανθῶσαι· σκοτοδινιᾶσαι

βανούς· ὄρη στρογγύλα ⟨βουνούς?⟩

βανύσει· μωραίνει, ἐπιμαίνεται

βάξις (e. c. Aesch. Pers. 663)· λόγος, φωνή, κληδών

βᾶξον· κατᾶξον. Λάκωνες

βαπαίνει· παρακαλεῖ ⟨cf. p. 180, 20—22 et 322⟩ [202]

βαπτάν (Eur. Hippol. 123)· ἀντλουμένην.

βαπτόν· ......

βάρα· νόσημά τι καρηβαρικόν. ἢ θρέμματα. Λάκωνες [6. 7]

βαράγχια (Hipponact. fr. 106)· τὰ βραγχία τῶν ἰχθύων

βάρακες (Epilyc. fr. II p. 887)· τὰ προφυράματα τῆς μάζης (Eratosth.). Ἀττικοὶ δὲ βήρηκας. δηλοῖ δὲ καὶ τὴν τολύπην (Lycophro)

βάρακος· ἰχθῦς ποιός

† βάρακον· τὸν ἄνουν, καὶ βάρβαρον ⟨v.1163⟩

βάραξ· ἱέραξ παρὰ Λίβυσι. καὶ φύραμα στρογγύλον, ἀφ' οὗ αἱ μάζαι γίνονται. καὶ ἐρίων τολύπη

βάρβαρα (Aesch. Pers. 634)· ἀσύνετα. ἄτακτα

βαρβαρόφωνοι· οἱ Ἠλεῖοι καὶ οἱ Κᾶρες, ὡς τραχύφωνοι καὶ ἀσαφῆ τὴν φωνὴν ἔχοντες [15—17]

βάρβιτος· εἶδος κιθάρας, ἢ ὀργάνου μουσικοῦ. ἢ λύρα. ἐν Θεσμοφοριαζούσαις (137). οὕτω καὶ βαρβίτῳ (—ιτιῷ Aristoph. fr. CXLI)

† βαρβός· μύστρον [20—23]

COD. 70 περὶ — πόδες βάλον 73 βάμα. Deinde ordo erat hic: 76. 78. 77. 74. 75 79 ῥυγᾶ. Cf. παμφαλύζει 80 βάμβα — τι μέρος 83 βάννα. Cf. γάνα et βάλαρες 90 βαῦκος· μωρός Cyr. Dr. 93 βαμβάκτης idem 94 bis —εῖα 95 βάνος, κλάσμα ⟨ad βάγος⟩ μ. 200 βάξον, καταξιον 8 βαράχνια ... ἰχθύων. βάρβαροι· .... μύστρον. βάρακες 9 βήρικας 12 βάρβαξ (Cf. ἄρακος) — ἐρύοντολύπη 15 Cf. 208 18 μουσικόν

HES. 67 βαλλήιαι· οἱ ἀκροβολισμοί 68 βαλιός· στῆθος (Ducang.) 69 βαλλομένων (I 574)· καταστρεφομένων Ad 81: καὶ τὸ ἔμβαμμα. Συρακούσιοι. καὶ μύρου τι [μέρος, ἢ] γένος 84 βαναυσίας· ἰδιωτ(ε)ίας. ἢ ἀλογίας 87 βανοί· τέχναι 88 βανόν· λεπτόν ⟨μανόν? ἑανόν?⟩ 91 βαθίοι· τόποι 202 βάρ (v. l. I Sam. II 18)· μικρόν 6 βάραθρον· ὄρυγμα. βάθος. γῆς βόθρος 7 βαρακινῆσιν (Iudic. VIII 16)· ἀκάνθαις. σκόλοψι 15 βαρβαρύπην ⟨βαρυόπαν⟩· βαρύφωνον 16 βάρβαροι· οἱ ἀπαίδευτοι 17 βαρβαρισμός· παράτονος διάλεκτος 20 βάρακος· βάτραχος ⟨rec.⟩ 21 βαρακίς· γλαύκινον ἱμάτιον ⟨rec.⟩ 22 βαρακάκαι· ἅγιοι διαφέραι παρὰ Κελτοῖς ⟨βράκκαι· αἴγειοι διφθέραι⟩ 23 βάρδιστοι (Ψ 310)· βραδύτατοι κατὰ ἀντίθεσιν τοῦ ρ̄, ὡς κραδία ἡ καρδία

βαρδῆν· τὸ βιάζεσθαι γυναῖκας Ἀμπρακιῶται

βαρδοί· ἀοιδοὶ παρὰ Γαλάταις

βαρεῖα χείρ· ἡ μιαιφόνος [27. 28]

(βαρίβαν (Soph. fr. 471)· τὸν ναυσιβάτην, (ἢ) ἐν ναυσὶν ἐλθοντα)

βαρινακέδα· τὸν δούριον ἵππον

† Βαρθει· γένος ἰθαγενῶν (v. Βύρθακες)

βάριον· πρόβατον.

βᾶρις· πλοῖον (Herod. II 96). ἢ τεῖχος. ἢ στοά. ἢ πύργος

† βαρισίκται· οἱ μὴ γεννῶντες (βᾶρις· οἰκία [οἱ μὴ γεννῶντες ad 235?])

βάριχοι· ἄρνες (v. col. 227, 28) [36]

† βαρκίων· βοτάνη τις ἐν Αἰγύπτῳ

Βαρκαίοις ὄχοις (Soph. El. 729)· Λιβυκοῖς. οὗτοι γὰρ ἐσπούδαζον περὶ ἱπποτροφίαν. φασὶν αὐτοὺς καὶ πρώτους ἅρμα ζεῦξαι διδαχθέντας ὑπὸ Ποσειδῶνος, τὸ δὲ ἡνιοχεῖν ὑπὸ Ἀθηνᾶς, ὡς Μνασέας ἐν τοῖς περὶ Λιβύης (gl. 87)

† βαρμίγκαλλος· ὑπέρκαλ[λ]ος

Βᾶρος· ὄνομα κύριον

βαρρεῖ· ἀπολεῖ (?)

βαρραχεῖν· ἠχεῖν (Paphii?). σκιρτᾶν [43]

βαρύ· τινὲς μέν φασι θυμίαμα εὐῶδες, τὴν βαρεῖαν. δηλοῖ δὲ καὶ μέγα, καὶ χαλεπόν, καὶ ἰσχυρόν, καὶ ἀναιδές

βαρυβρόμου· μεγαλοφώνου

βαρυγέτας (Comicus)· βάρος μὲν ἔχοντας, ὄντας Γέτας δὲ ὄνομα

βαρύες· δένδρα [48]

βαρυθυμήσαντος· ὀλιγωρήσαντος

βαρύθων· βαρυνόμενος [51. 52]

βαρύκαν· σφῦραν

βάρ(υ)κα· αἰδοῖον παρὰ Ταραντίνοις. καὶ περον .... [55]

βαρὺν ἀστράγαλον· δυσκίνητον

βαρύνει· ὀδυνᾷ κωλύων [58]

βαρύνθην· (βαρυνθῆναι). Αἰολικῶς [60]

βαρύς· κακός. ἀηδής. σκληρός

βαρύστονος· κακοδαίμων

βαρυσυμφορώτατος (Herod. I 45)· βαρέως (βαρυτάτας) φέρων τὰς συμφοράς

βαρὺ τὸ σκαφίον· τοῦτο λέγεται ἐπὶ τῶν δυσαρεστουμένων [65. 66]

† βασαγεῖ· ἀλεσχοῖ [68]

† βασαγικόρος· ὁ θᾶσσον συνουσιάζων. παρὰ Ἱππώνακτι (fr. 107)

βασανεύεται· διελέγχεται. ἢ διακρίνεται. βασανίζεται

βασανιστής· ὁ δημόκοινος. † τί πολλὰ δὲ ὁ διαιτητής, καὶ παρὰ τῶν ἀνδραπόδων τὴν ἀλήθειαν πυνθανόμενος

βασανίτης λίθος (Soph. fr. 925, Antipho)· οὕτω λέγεται Λυδικοῦ λίθου γένος. καὶ λίθος βάσανος, ᾧ παρατρίβοντες τὸ χρυσίον ἐδοκίμαζον

βάσανος· δοκιμασία

† βαθανίαν· νεοσσείαν. Κρῆτες [75]

βασίλειοι δικασταί· παρὰ Ἡροδότῳ (III 14) οἱ βασιλεῖ παράνομον ἐργαζομένῳ ἐναντιούμενοι

βασίλεια· ...... γένος ἰσχάδων (Philemo)

βασίλειον (Cratet. fr. II p. 234)· εἶδος [τυροῦ, καὶ] μύρου

βασίλειος στοά (Dem. 776, 20)· δύο εἰσὶν Ἀθήνησιν † βασίλειοι στοαί, ἤτε τοῦ λεγομένου Βασιλέως † Διός, καὶ ἡ τοῦ Ἐλευθερίου

βασιλειῶντα· βασιλεία ἐπιβαλλόμενον

βασιλεύς· ἄρχων τις Ἀθήνησιν, μυστηρίων προνοῶν

COD. 29 Post 264 legebatur βαρύδανιν, βαρύδαν, τὸν ... ἐλθόντα (30 βᾶριν Ἀχαΐδα? βᾶριν κέλητα?) (37 βαρίων an βαρκί?) 38 ὀχοῖς — ἁρμαζεῦξαι — κνασέας — παρὰ Λιβύοις (cf. 87) 41 Cf. γερρῶ et γάρρης (42 Cf. κάρραξον) 45 βαρυδρόμου 46 EM. 206, 23 βαρυγέταν 49. 50 = 50. 49 49 βαρυθημ| |ίσαντος 50 βαρυζήμενος 62 ὀδυνάων. 63 β. βαρυνθεῖν Αἰολικῶς 66 ἀειδὴς 67 βαρυτοσκαφίον — |ομένων Cf. 229 (69 infra βαστιζακρολέα) Ἱππονάκτη 72 βασανιτής — χρόμα (74 κάσσης· νεοττείας schol. Lycoph. 131) 76 βασιλεῖς, οἱ δ. 77 imo β. (σῦκα, ὅθεν καὶ βασιλίδες) γ. l. 80 βασιλείαν περιβ|

HES. 27 βαρ (Daniel VIII 2) πύργος, πορμεῖο περὶ ἀμφωδῶν (πορθμεῖον, περιάμφοδον) 28 βαρείας (Α 89)· ἰσχυράς. βλαβεράς Ad 32: καὶ τὸ βαρύ (recens). καὶ τὸ βράδιον (ad βάρδιον) 36 Βάρκη· πόλις Λιβύης (schol. Soph. El. 729) 43 βαρύαρον· ἰσχυρόν. στερέμνιον 48 βαρυκάν· σου (nata e 253) 51 Βαρούχ (I Regg. XXV 32)· εὐλογημένος 52 Βαρθολομαῖος (Matth. X 3)· υἱὸς κρεμάσας ὕδατα 55 βαρυκάρδιοι (Psalm. IV 3)· ἀσύνετοι, μωροί (Greg. Naz. Or. X p. 174) 58 βαρυνθέν (Θ 308) 60 βαρύκτυπος· μεγαλόηχος, μεγαλόψοφος 65 βάς (Ζ 65)· ἐπιβάς 66 βασά· αἰσχύνη. ὅ ἐστι δρῦς (Zachar. XI 2) 68 βασάν (Ps. LXVII 23?)· αἰσχύνη (בושה) 75 βασιλεύει (Matth. II 22)· κρατεῖ, ἄρχει

βασιλέως ὀφθαλμός (Arist. Ach. 92 al.)· ἐπέμπετό τις ὑπὸ βασιλέως ἐπίσκοπος, ὃς ἐφεωρᾶτο (τὰ) πράγματα, τοῦ(τον) βασιλέως ὀφθαλμὸν ἐκάλουν

βασίλη· βασίλεια. Σοφοκλῆς Ἰφιγενείᾳ (fr. 289)

βασιλίδες· ὑπόδημα γυναικεῖον, καὶ αὐλητικόν, ὡς Ἐρατοσθένης (p. 206), ἀπὸ τοῦ βασιλέως κληθέντος [85]

βασιλίνδα· παιδιᾶς εἶδος, ᾗ βασιλέας καὶ στρατιώτας ἀπομιμούμενοι ἐχρῶντο (.........) παρὰ Ταραντίνοις δὲ καὶ ἡ Ἀφροδίτη Βασιλίς

βάσιμα· ἐπίβατα

βάσιμον· ἑδραῖον, βέβαιον, στάσιμον. ἢ πορευτικόν

βάσις· ὁ ῥυθμός (Pind. Pyth. I 4). δηλοῖ καὶ τὴν πορείαν. καὶ βῆμα. καὶ ὁδόν

βάσις· στήριγμα. ἕδρα. στάσις [ad 91]

βάσκα· μάκελλα. ⟨v. μάσκη⟩

βασκαίνει (Pherecr. fr. VIII p. 343)· λυπεῖ. φθονεῖ. μέμφεται

βάσκανος· φθονερός. Σοφοκλῆς (fr. 926) δὲ ἰδίως τὸ βάσκανος ἐπὶ τοῦ ἀχάριστος. καὶ ὁ συκοφάντης παρὰ τοῖς ῥήτορσιν (Demosth. 307, 22)

βασκαρίζειν· σκαρίζειν. Κρῆτες

βασκᾶς (Ar. Avv. 885)· ὀρνεόν τι

† βάσκε πικρολέα· πλησίον ἐξεθόαζε. Λυδιστί ⟨v. 269. 315⟩

βάσκε· πορεύου (Apoll. lex. 50, 25). λέγε. ἀνάστηθι (Aesch. Pers. 663)

βάσκειν· λέγειν. κακολογεῖν. καὶ ἀνίστασθαι

† βασκευταί· φασκίδες. ἀγκάλαι [301]

βάσκιοι· δεσμαὶ φρυγάνων

βάσκιλλος· κίσσα

βάσκον· χῶρον ⟨ἐχῶρουν⟩

βάσκου· πορεύου(?) [6]

βασσαίας· τὰς ἐν βήσσῃ γεγονυίας. ἔλεγον δὲ βήσσας τοὺς κοίλους καὶ δενδρώδεις τόπους. ἔνιοι τοὺς βασίμους τῶν ὀρῶν

βασσάραι· χιτῶνες, οὓς ἐφόρουν αἱ Θρᾴκιαι Βάκχαι ....

βασσάρη· ἀλώπηξ. παρὰ Κυρηναίοις

βασσάρια (Herod. IV 192)· τὰ ἀλωπέκια οἱ Λίβυες λέγουσιν

βᾶσσος οὐδετέρως· ἡ βῆσσα [12]

βαστά· ὑποδήματα. Ἰταλιῶται

Βάστας ὁ Χῖος· Δημοκρίτου ἐπώνυμον, καθὰ καὶ Εὔπολις ἐν Βάπταις (fr. VIII). ἔστι δὲ ἱστοριογράφος

† βαστιζα κρόλεα (Hipponax?)· θᾶσσον ἔρχου. Λυδιστί ⟨269. 297⟩

† βαστραχηλίζει· τραχηλίζει

βάστραχας· τοὺς τραχήλους. Βοιωτοί

Βάτα Κάρας· δύο ταῦτα ὀνόματα. ἐπιγέγραπται δὲ ἐπὶ ἀναθήματος ἐν Σάμῳ ἐν τῷ τῆς Ἥρας ἱερῷ οὕτω· Βάτα Κάρας Σάμιος Ἥρῃ τήνδε θήρην ἀνέθηκε

βάστακας· τοὺς πλουσίους καὶ εὐγενεῖς ⟨βίστακας q. v.?⟩

Βάταλος (Dem. 288, 17 al.)· καταπύγων καὶ ἀνδρόγυνος. κίναιδος. ἔκλυτος

βατάνια (Eubul. vol. III p. 223. 265)· [τὰ] λοπάδια. ἡ δὲ λέξις Σικελική [22]

† βαθάρα· πυκλιή Μακεδόνες. πυρλὸς Ἀθαμᾶνες

βάτας· ὁ καταφερής. Ταραντῖνοι ⟨v. βαδάς⟩

† βατήν· αἰχμήν [ad 25]

βατήρ· βαίνων. βαδιστικός

βατῆρα· τὸ ἄκρον τοῦ σκάμματος τῶν πεντάθλων, ἀφ' οὗ ἅλλονται τὸ πρῶτον (Seleucus)

βατηρίαν (cf. Herod. iambogr. fr. 10 et schol. Nic. Th. 377)· ῥάβδον. καὶ βακτηρίαν

βάτης· πίθηκος. ἀναβάτης

βάτια· ὁ τῆς συκαμίνου καρπός (Salaminii). καλεῖται δὲ καὶ ἄβρυνα καὶ μόρα

COD. 82. 83 = 83. 82 83 βασίλ, ἡ βασιλεία 84 ἐπὶ 90 ὀρθμός 92 μακέλη [βασκανία] 93 φθονερὸς [ἀχάριστος συκοφάντης] Σ. βάσκανος ἔπειτα 96 βάσκας τ ⟨105 ἐποχεύου Meinck. Callim. p. 139⟩ 7 βασσέας 9 βασσαρίς, d. καὶ βασσά π. Κ. 10 bis |εια 11 βάσσος 14 βαστα.όχειος Post 14 legebantur 18. 19 15 Cf. κρολίαξε 16 βαστραχαλίσαι EM. 191, 11 18 Cf. 14 Βάστα bis. 23 ἀθάμαντες ⟨πύελος?⟩ 24 βατάς 25 βατήν· τὴν γῆν Μεσσήνιοι EM. 192, 13 29 βατία — καλάμης — ἄβρυνα ἢ μορέα

HES. 85 βασιλῆα (Α 331)· βασιλέα Ad 91 ῥυθμός. πορεία. βῆμα. ὁδός 301 βάσκ' ἴθι (Β 8 al.)· ἐκ παραλλήλου πορεύου 6 βασμός (Soph. fr. 1020)· βαθμός ⟨Moer. Att. p. 97⟩ 12 βασταγή· βάρος ⟨rec.⟩ 22 βαταίνει· καλεῖ ⟨cf. 201⟩ Ad 25 ἐπορεύετο (Ε 778) ἐβάδιζεν ⟨ad βάτην⟩

βατίδες (Epicharm. fr. 30)· εἶδος ἰχθύος πλατὺ ἡ βατίς· διαφέρει δὲ τοῦ βάτου ἰχθύος, ὡς Ἀριστοτέλης (HA. XI 10, 4. 7) ποιεῖ φανερόν [32]

βατίη· φιάλη. οἱ δὲ εἶδος ποτηρίου

Βατιῆθεν· ἐκ δήμου Βατῆς, τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς ⟨Βατῆθεν?⟩

† βατῆρος· ἐξ ἐχίνου σφάκελος

βατόν· βάσιμον, ἐν ᾧ δύναταί τις ἐπιβαίνειν

† βάτνος· αὐλός. Μεσήνιοι

βάτος καὶ βατίς· ἰχθύες διαφέρουσιν ἀλλήλων (Epicharm. fr. 30). καὶ ἀκάνθης εἶδος (ω 229) [39—43]

† βάτρα· βάσις, βασιλέως

βατραχίς· ἱματίου εἶδος ⟨schol. Ar. Eq. 1406⟩

βατραχίς· ἱματίου χρῶμα, ὃ βάπτεται ὑπὸ βατραχίου πόας

βατραχίσκοι· μέρος τι τῆς κιθάρας

βάτραχος· ἐσχάρας εἶδος ⟨v. παρφυσίδες⟩

βατταρίζειν (Hipponact. fr. 108)· ἐμοὶ μὲν δοκεῖ κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς πεποιῆσθαι, ὡς τὸ ποππύζειν. λέγουσι δέ τινες ἀπὸ Βάττου τοῦ ἰσχνοφώνου πεποιῆσθαι, ᾧ καὶ ἡ Πυθία εἶπεν·

Βάττ' ἐπὶ φωνὴν ἦλθες (Herod. IV 155)

ἔστι δὲ (παρα)φθέγγεσθαι, ποππύζειν, τραυλίζειν

βατταρισμοῖς· φλυαρίαις

βάττικες· γυναῖκες. Βοιωτοί ⟨v. βανῆκες⟩

Βάττος· βασιλεύς, τύραννος. Λίβυες· τραυλόφωνος, ἰσχνόφωνος

Βάττο(υ) σίλφιον (Ar. Plut. 925)· παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς ὑπερβαλλούσας τιμὰς εὑρισκομένων. Μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ Κυρηναίου(ς) ἐνὶ τῶν Βαττ(ι)αδῶν μεταδοῦναι ἐξαίρετον (τὸ) σίλφιον, ὃ ἐκτετ(ί)μηται παρ' αὐτοῖς, ὥστε καὶ ἐν τῷ νομίσματι ὅπου μὲν Ἄμμωνα, ὅπου δὲ σίλφιον ἐγκεχαράχθαι

Βάττου σκοπιά· χωρίον Λιβύης, ἀπὸ Βάτ(τ)ου

βαῦ· εἶδος ἄνθους

βαυβᾷ· κοιμίζει ⟨—εται?⟩

βαυβᾶν (Trag. adesp. fr. 136)· καθεύδειν

βαύβυκες (Macedones)· πελεκᾶνες

Βαυβώ· τιθήνη Δήμητρος. σημαίνει δὲ καὶ κοιλίαν, ὡς παρ' Ἐμπεδοκλεῖ

βαΰζειν· ὑλακτεῖν. ἀσαφῶς λέγειν

βαΰθει· μασᾶται ⟨cf. μάθυιαι⟩

βαυκά (Ararot. fr. II p. 275)· ἡδέα

βαυκαλᾶν· τιθηνεῖν. παιδία μετ' ᾠδῆς κοιμίζειν [64]

βαυκαλιζόντων· τιθηνούντων

βαυκίδες (Arist. fr. XXIII p. 1087)· εἶδος ὑποδήματος γυναικείου

βαυκίζεσθαι· θρύπτεσθαι

βαυκιζόμενον (Alexid. fr. IV p. 486)· τρυφερὸν καὶ ὡραϊστήν

βαυκίσματα· τρυφερώματα

βαυκισμός· Ἰωνικὴ ὄρχησις. καὶ εἶδος ᾠδῆς πρὸς ὄρχησιν πεποιημένον

βαύνη· κάμινος ἢ χωνευτήριον

βαῦνοι· χυτρόποδες καὶ κάμινοι (Eratosth. p. 142). ἔνιοι δὲ καὶ ἐφ' ὧν ἐπικαθίζουσι

βαῦνος· χυτρόπους

βαφά· ζωμός. Λάκωνες

βάφιον· ὀξύβαφον. Ταραντῖνοι

βαχία· τελετή, ἔνοχος χορεία ⟨pro βακχεία⟩

† βάχθει· τέλμα ὕδατος. ἢ βάθος

βάψας (Ar. fr. XXIV p. 1041)· δεύσας. πλεύσας, ἢ (τοι) τὴν κώπην βάψας [79]

βδαλῆται (Hippocr.)· θηλάζηται. ἢ (ἀ)μέλγηται

βδαροί· δρύες. δένδρα ⟨v. βάρυες et δάρυλλος⟩

βδέλλα· εἶδος σκώληκος. ἢ βδέλλιον

βδαλοί· ῥαφίδες θαλάσσιαι. καὶ φλέβες κρισσώδεις (Hippocr. I p. 211 K) [84]

βδελυγμίαις· δυσωδίαις

βδελυγμίαν (Xen. Mem. III 11, 13)· ναυσίαν [87. 88]

βδελυρά· μίσους ἀξία

COD. 31 ἡ βατία 33 βατιθῆ 44 βάτθρα Ross *gr. Inschr.* I S. 61 — ἡ βασίλισσα ⟨ad βαννάτρα⟩ Cyr. 171 45. 46. 47. 48 = 48. 45. 46. 47 ⟨48 Cf. Niclas ad Geopon. p. 1104⟩ 53 ἐπὶ τοῦ 54 ἐπὶ βάτου 58 βαυβυκάνες, πελεκάνες. Cf. 70 59 βαυμῶ — ὥσπερ ἐν πεδοκλεῖ 64 βαυκανιζόντων 68 |εύματα Bekk. 225, 27 74 βάφα 76 τελευτὴ ἐνόχιος ⟨77 Ross *gr. Inschr.* IV p. 210⟩ 80—83 = 83. 80. 81. 82 ⟨80 Cf. Erotian. p. 106⟩ 82 Confundit βελόναι (cf. βέλλαι) et βδέλλαι 85 βδελύγμασι Cyr. 63 86 |ιαι bis 88 |ζη

HES. 32 Βατίεια (B 813)· πόλις Τρωϊκή 39 βατός· διαπεράσιμος τόπος. ἡ δὲ ἄκανθα βάτος 40 βαταῖς· πορφυρῆσιν ⟨—ίσιν ad βαπταῖς⟩. ἢ ὁδοί(οῖς) 41 βαταρισταῖς· τοῖς βαταρίζουσιν ⟨βαττ—⟩ 42 βατεῖν· πορεύειν. πορεῖν 43 βατολογία· ἀργολογία. ἀκαιρολογία ⟨βαττ—⟩ Ad 63: βαυκαλᾶν] κατακοιμίζειν ⟨Moeris⟩ 64 βαυκανήσεται· βοήσεται [βοήσει] ⟨v. βρυκανήσομαι⟩ 79 βδάλλει· ἀμέλγει ⟨Moeris⟩ 84 βδέλεσθαι· κοιλιολυτεῖν 87 βδελυκτός (II Macc. I 27)· μισητός. ἐξουδενημένος. καὶ βδελυρός 88 βδελύξῃ (Sirac. XI 2)· (........)

βδελυροί· μισητοί. κακοί. ἐξουδενημένοι
βδελυρῶν· ὑφορωμένων. μισητῶν [92]
βδελυσσόμενοι· μισοῦντες
βδελύττεται· μισεῖ (Apollod. Cyren.). ὑφορᾶται [95]
βδύλλειν· δεδιέναι, τρέμειν. † βδένεσθαι, κενοῦσθαι κοιλίαν [97]
βεβαδικώς· παρών [99]
βέβαιον· ἀσάλευτον, ἀμετάβλητον
βεβαιῶ· κυρῶ
βεβαιώσεως δίκην· ἐπὶ τῶν ὠνησαμένων τὸ μετὰ ταῦτα ἀμφισβητούμενον
βέβακεν, οἴχεται (Eur. Or. 971)· ἀπέθανεν
βέβακται (ϑ 408)· εἴρηται
βεβάμεν (Ρ 359. 510)· βεβηκέναι
÷ βέβασις· τὸ † εὐζόμενον
βεβαώς· ἱστάμενος [408]
βέβηκα· ἵσταμαι
βεβήκει· ἥδραστρο, πεπαγίωτο
βεβηκός· ἀσφαλές
βεβηκότας (Archiloch. fr. 58, 3)· βεβαίως ἐνεστηκότας
βέβηλον· τὸ μὴ ἱερόν (Aesch. Suppl. 509). καὶ ἄθεον. καὶ ἀβέβηλον ......
βέβηλος· ἀνίερος. ἀμύητος [15. 16]
βεβίωκα· ἔζησα
βεβιωμένα (Demosth. 315, 5)· ἃ ἐπράξαμεν [19. 20]
βέβλεσθαι· μέλειν. φροντίζειν [22]
βεβλυχασμένον· μεμολυσμένον [24]
βέβλωκεν· ἠρεμεῖ. φύεται [26. 27]
βεβοημένα· διαβόητα
βεβουκόλημαι· πέπαιγμαι. πεπλάνημαι

βεβράδα (Nicostr. III p. 283)· ἀθερίνην
βεβράξαντα· συντόνως κεκραγότα ⟨cf. 13⟩. Λέγουσι γὰρ τὸ ἔνδον τῶν σιαγόνων μέρος βέβρηκας
βεβραμένων· εἱμαρμένων ⟨ἐμβραμένων?⟩
(βεβρασμένων)· τετιναγμένων [34]
βεβρεγμένος (Eubul. fr. V p. 263)· ὑπομεθύων
βεβρενθυ † όμενον· παρὰ Ἱππώνακτι (fr. 109) ὀργιζόμενον
βεβρίθασι (ο 333)· βεβαρημέναι εἰσίν, οἱ δὲ πεπληρωμέναι. Βρῖθος γὰρ τὸ βάρος καὶ ἡ ἰσχύς [38. 39]
βεβριθώς· βαρούμενος
βέβροξ ⟨Macedones?⟩· ἀγαθός, χρηστός, καλός
βεβρός (Hipponact. fr. 64?)· ψυχρός. τετυφωμένος ⟨v. βεμβρός⟩
βεβροτωμένα (λ 41)· ἡματωμένα. μεμολυσμένα [44]
βεβρυχότες· † θυμῷ φωνοῦντες [46]
† βεβηκῶσθαι· πεπρῆσθαι, Θετταλοῖς
βεβυλλῶσθαι· βεβύσθαι ⟨1317⟩
βεβυσμένη· πεπληρωμένη. πεφραγμένη
βεβυσμένον (Ar. Ach. 462)· πλῆρες
(βεβῶσα· βεβηκυῖα ἢ περιβεβηκυῖα (υ 14)
βεβῶτα· βεβηκότα
† Βεβέηκος· ὁ Ἠριδανὸς ὑπὸ τῶν Ἐνετῶν
(βέθρον [Euphorio]· βάθος, δεσμωτήριον)
βειέλοπες· ἱμάντες, οἷς ἀναδοῦσι Λακεδαιμόνιοι τοὺς νικηφόρους (Didymus) [55]
βεικάδες· δέρματα θρεμμάτων νόσῳ θανόντων. Λάκωνες
βείκατι· εἴκοσι. Λάκωνες [58. 59]

COD. 94 Malim (βδύλλει Ar. Eq. 224)· βδ. μ. Vide schol. ⟨96 βδέννυσθαι Cyr. 171⟩ 402 βεβαιώσω. δ. τὸ ἐ. τ. ἡγησαμένων Post 7 legebatur 451 18 |μένων 21 μέλλειν
ά ος
⟨25 φαίνεται Bekk. 223, 28⟩ 29 πέπεγμαι 30 βέβραδα· ἀθα| ⟨cf. 508⟩ 31 τὸ — μέρη ⟨cf. πεφλάζω⟩ 35—40 = 36—40. 35 40 |θῶς — |ένως 43 αἱματώμενα 45 θυμοφοροῦντες 51 βεβαῶσα. Legebatur post 407 53 Βέδεκκος? 53^b Cf. βλέορον

HES. 92 βδελύσσεσθαι· κενοῦσθαι τὴν κοιλίαν ⟨v. 396. 384⟩ 95 βδέλλων· τρέμων. ἢ βδέων Ad 96: τρέμειν] ἢ βδεῖν ⟨Moeris⟩ 97 βεβάασι· βεβήκασιν. ἐνεστήκασι. παρεληλύθασι (Β 134) 99 βεβαίαν (Hebr. VI 19)· ἀσάλευτον, μένουσαν Ad 400: β. ἀ.] ἀσφαλές (Sapient. VII 23) Ad 7] β. βεβηκώς (Ξ 477) 8 βέβηκεν· οἴχεται. τέθνηκε (Eur. Alc. 393). πεπόρευται Ad 10] β. ἐπορεύετο (Α 221) 15 βεβηλοῦνται (Ps. IX 26)· μιαίνονται. ἁμαρτάνουσιν 16 βεβίηκε (Κ 145. 172)· βεβίασται 19 βεβλημένος (Λ 591)· τετρωμένος 20 βεβλήκει (Δ 108)· ἔβαλε 22 βέβλειν· μέλλειν ⟨v. βέλλειν⟩ 24 βέθηλον (Genes. XXVIII 19)· οἶκος θεοῦ ⟨cf. 86⟩ 26 βεβολημένος (Ι 9)· βεβλαμμένος. βεβουλευμένος. ἠπορημένος. τεταραγμένος. ἢ τετρωμένος 27 βεβόληντο (Ι 3)· τέτρωντο 34 βέβρηκες· τὸ ἔνδον τῶν σιαγόνων μέρος ⟨cf. 431 et 14⟩ 38 βέβριθε (Π 384)· βεβάρηται 39 βεβριθυῖαι (v. l. Δ 282)· βαρεῖαι. ἰσχυραί 44 βέβρυχεν (Ρ 264)· ἤχησε 46 βεβρώθοις (Δ 35)· καταφάγοις 55 βεῖκας· μακράν ⟨βεκάς q. v.⟩ 58 Βεζέκ· ἀστραπή τις. Ἰεζεκιήλ (Ι 14 spur.) 59 βεικάσθων· κατ' ὀλίγον προβάς ⟨βιβάσθων⟩

βειλαρμοστάς· βειλάρχας. Ταραντῖνοι [61—63]

βείρακες· ἱέρακες

βειράκη· ἡ ἁρπακτική

βεῖριξ· ἔλαφος ⟨v. *βέρκιος*⟩

βειρόν· δασύ ⟨v. *βέῤῥον* et *βίρροξ*⟩

† *βεικηλά· νωχελῆ. ἀχρεῖα. Λάκωνες* [69—71]

βεκάς· μακράν ⟨v. 455⟩

βεκκεσέληνος· σεληνόπληκτος

βεκός· ἀνόητος

βέκος (Herod. II 2)· *ἄρτος. Φρύγες*

βεκῶς· μακρόθεν ⟨*βεκόσα*?⟩

βέλα· ἥλιος, καὶ αὐγή, ὑπὸ Λακώνων

† *βελάς· εἴρων, καὶ καταγελαστής*

Βελβίνα (cf. Herod. VIII 125)· *κώμη Λακωνική*

Βελέβατος· ὁ τοῦ πυρὸς ἀστήρ. Βαβυλώνιοι ⟨v. *Δελέφατ*⟩

† *βελεβέκη· βελόνη* [82]

βέλεμνα (*O* 484)· *βέλη, τόξα* (Apoll. lex. 51, 1) [84. 85]

βέλεκος (Aristoph. fr. CXLIII)· *ὀσπριόν τι ἐμφερὲς λαθύρῳ μέγεθος ἐρεβίνθου ἔχον*

βελλάσεται· ἡλιωθήσεται ⟨*βελασῆται* Ahrens⟩

βέλλειν· μέλλειν ⟨v. *βέβλειν*⟩

Βέλλερος· ὑπὸ Βελλεροφόντου κτανθείς. ἢ ὁ Βελλεροφόντης (lex. rhet.)

βέλλιον· ἀτυχές. Κρῆτες ⟨v. *γελσόν*⟩

† *βέλλιαι· εὐκίνητοι* [92]

βέλλιρ· τρυφαλία. Λάκωνες [94]

βελλούνης· τριόρχης. Λάκωνες

βελόναι (Ath. VII 319 C)· *ῥαφίδες θαλάσσιαι*

βελονοποικιλτής· ὁ τῇ ῥαφίδι ὕφη ποιῶν καὶ ζωγραφῶν

βέλος· μάχαιρα. τραῦμα (*Ξ* 439). *ἀκίς. καὶ πᾶν τὸ βαλλόμενον* (*ι* 495. schol. Aesch. Sept. 255). *καὶ τὴν ἀλγηδόνα βέλος λέγει* (*Λ* 269)

Βέλτη· χωρίον Φρυγικόν [500]

βελτιωτ(έρ)ας· τὰς βελτίους. Τελέσιλλα (fr. 6)

βελτός· ὁ βλητός

βεμβικίζει· ῥομβεῖ. στρέφει. διώκει ⟨v. *βιμβικίζεται*⟩

βέμβικος δίκην (app. prov. I 53)· *ῥόμβου τρόπον. ἐπὶ τοῦ τὸν φεύγοντα μὴ* ⟨*ἐπ'*⟩ *εὐθείας τὴν φυγὴν ποιεῖσθαι, ἀλλ' εἱλεῖσθαι*

βέμβιξ· ῥόμβος (Callim. ep. I 9). *στρέβλα. δίνη. ἡ συστροφὴ ἀνέμου.* (*κῶνος. τροχός*) [6. 7]

βεμβίδιον ⟨*βεμβραδών*⟩· *ἰχθύδιον λεπτόν*

βέμβλωκεν· ἐντυγχάνει. ἕστηκε. πάρεστι ⟨*μεμβ—*?⟩ [10. 11]

βεμβρός (Hippon. fr. 64)· *τετυφωμένος. πάρετος* ⟨v. 442⟩ [13. 14]

Βενδῖς· ἡ Ἄρτεμις, Θρᾳκιστί· παρὰ δὲ Ἀθηναίοις ἑορτὴ Βενδίδεια (Plat. Civ. I 354 A)

βένθεσι (*N* 21)· *βάθεσι*

βένθος· βάθος (*Σ* 38). *πυθμήν* ⟨v. 1112⟩

βερβίνια· ξύλα καθηλωμένα, ἐξ ὧν τὰς ληκύθους ἐκρέμων. οἱ δὲ γένος τι Ἀρκαδικὸν τοὺς Βερβενίους

Βεργαῖος· ὁ ἀπὸ πόλεως Βέργης

Βέργιος· ποταμὸς ἐν Λιβύῃ

βέρεθρον· βάθος. βάραθρον (*Θ* 14). *κατώτατον. ἔσχατον. ἢ πηλώδης τόπος* (Apio) *ἢ κοίλωμα καταχθόνιον*

Βερεκύνδαι· δαίμονές ⟨v. *Βρεκύνδαι*⟩ *τινες. καὶ ῥόμβοι*

Βερεκύνται· Φρυγῶν τι γένος. καὶ πρότερον Βερεκυντία ἡ Φρυγία. καὶ αὐλὸς Βερεκύντιος· Βερέκυντα βρόμον Φρύγιον αὐλόν. Σοφοκλῆς Ποιμέσιν (fr. 468)

COD. 60 |όσται Post 68 legebantur 612. 13 ⟨71 *β[ε]ίχους* Cretice?⟩ 73. 74. 75. 76 = 75. 76. 73. 74 75 *βεκός·* d. *ἢ ἄβητος* Φ. 79 *βελαίνα* 86 *βέλλεκυς* Post 87 *βέλλαι· ῥαφίδες θαλάσσιαι* ⟨cf. *βδαλοί* et *βελόναι*⟩ 91 *βελβός· εὐκίνιτος* Cyr. Dr. 501 |ώτας 4 *βεμαικός* 3. 4. 5. 6 = 5. 4. 6. 3 15 *βένδις — βενδιδία* 18 *λικύνθους* 20 *βέλγιος* 23 |εκύντα βόμον

HES. 61 *βείῃ· ζήσεις* (*Ω* 131). *βιώσεις. βιώσῃ* (*Π* 852). *πορεύσῃ* 62 *βείομαι· πορεύσομαι. ζήσομαι* (*X* 431) 63 *βείωμεν· πορευθῶμεν* (*K* 97). *ζήσωμεν* 69 *βείω* (*Z* 113)· *πορευθῶ* 70 *βείωνται* (*λ* 503)· *καταπονῶνται* 71 *βεικους* (Xen. Cyrop. I 9, 25)· *τοὺς πίθους* ⟨*βίκους*⟩ 82 *Βελγαῖος· ἀπὸ πόλεως Βέλγης* ⟨v. *Βεργαῖος*⟩ 84 *βελέων* (*Δ* 465)· *βελῶν* 85 *βέλεα* (*Θ* 159)· *βέλη* 92 *Βελίαρ* (II Cor. VI 15)· *δράκων* 94 *βεελφεγώρ* (Num. XXV 3)· *εἴδωλον* 500 *βέλτερον, βέλτιον* (*O* 511), *κρεῖσσον* (*Ξ* 81), *ἄμεινον, κάλλιον* 6 *βεμεῖ· δονεῖ* ⟨*ῥέμβει*⟩ 7 *βεμβεύει· δινεύει* ⟨*ῥεμβεύει*⟩ 10 *βεμόλετο* (*Φ* 516)· *ἐφρόντισε* 11 *βεβροντῆσθαι· παραπεφρονηκέναι* 13 *βεμόριξ· κῶνος. συστροφὴ ἀνέμου. ῥόμβος. στρέβλα. τροχός* ⟨*βέμβιξ*⟩ 14 *βεμβρεῖ· βεμβρεύει. δινεύει* ⟨*ῥεμβ—*⟩

Βερεκυντίας (Aristoteles)· ἄνεμος οὕτως καλούμενος
Βερενίκης πλόκαμος· τοῦτον κατηστερίσθαι φησὶ Κόνων
Βερενίκη· πόλις. καὶ βόλος δέ τις ἀστραγάλων οὕτω καλεῖται
Βερενικίδαι· δῆμος Πτολεμαΐδος φυλῆς
βερενικίδες· (εἶδος) ὑποδήματος γυναικείου
βερενίκιον· εἶδος βοτάνης
βέρκιος· ἔλαφος ὑπὸ Λακώνων ⟨v. βεῖριξ⟩
†βρέκται· φυσσῆται (βύκται?)
†βερκνίς· ἀκρίς
†βερνώμεθα· κληρωσώμεθα. Λάκωνες ⟨μεριώμεθα?⟩
βερρεύει· δραπετεύει
βέρρης· δραπέτης
βέῤῥον· δασύ ⟨v. βειρόν et βίρρος§⟩
βέῤῥεαι· κληρῶσαι ⟨κληροῖ? an μέρσεαι· κληρώσῃ?⟩
†βερωνετῶν· ἀλλὰ ἀνετῶν
βέσκεροι· ἄρτοι ὑπὸ Λακώνων
†βεσόν· ἔθος. καὶ ὁ τῶν ἐθῶν ἔμπειρος. Λάκωνες δὲ βεστικὸν τὰ ἔσον .. [41. 42]
Βεῦδος· στέμμα τι, καὶ ἱμάτιον γυναικεῖον (Sapph. fr. 155 Callim. fr. CLV). καὶ πόλις (Liv. XXXVIII 15). καὶ ἄγαλμα (Hermionenses)
βῆ· ἔβη, ἐπορεύθη (Hom.) [45]
βηβήν· πρόβατον (cf. Cratin. fr. V p. 40)
βήζει· φωνεῖ [48. 49]
†βῆκα· ἀναδενδράς
βῆθι· βάδιζε. μέτρει (Bekk. 85, 21)
†βῆμα· πρόβατα
βήκη· χίμαιρα
βηκώνιον· εἶδος βοτάνης
βὴ λέγει (Aristoph. fr. CVII)· βληχᾶται. ἢ θύεται
βήλημα· κώλυμα. φράγμα ἐν ποταμῷ. Λάκωνες

(Β)ήλθης· ἡ Ἥρα. ἡ Ἀφροδίτη ⟨Βῆλθις⟩
†βηλήσσει· βληχᾶται ⟨v. 566⟩
Βῆλος· οὐρανός. καὶ Ζεὺς (καὶ) Ποσειδῶνος υἱός
βηλός· οὐδὸς οἴκου. σταθμός
βηλοῦ (Α 591)· σταθμοῦ [62. 63]
βῆμα· πλείονα μὲν σημαίνει κοινότερον. (....) δὲ οὕτως καὶ τὸ λογεῖον, ὥσπερ ἐν ἐκκλησίᾳ (Dem. 247, 4) καὶ δικαστηρίῳ (Ar. Eccl. 678). σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐκκύκλημα. ἦν δὲ καὶ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ..... [65]
βηματίζει· τὸ τοῖς ποσὶ μετρεῖν. ἔστι δέ πως ἡ λέξις Μακεδονική
†βηνῶσα· ἡ φωνὴ τῶν προβάτων ⟨v. 558⟩
βήξ (Hippocr. III p. 671 K)· βηχίον
βήρ· τὸ φρέαρ. Σύροι
βηράνθεμον· νάρκισσος. οἱ δὲ Ϝηράνθεμον λέγουσι [71]
†βήρβη· κωδία μήκωνος ⟨διὰ μήκωνος; cf. βορβύλα⟩
βήρηκες· μᾶζαι ὀρθαί. οἱ δὲ ἁπλῶς μάζας. ἄλλοι μάζας ἄνωθεν κέρατα ἐχούσας ⟨v. βάρακες⟩
βηρίδες· ὑποδήματα, ἃ ἡμεῖς ἐμβάδας λέγομεν [75]
βηρίχαλκον· τὸ †μάρανθον Λάκωνες
βήρυλλος· λίθος. ἢ βοτάνης εἶδος
βῆρυς· ἰχθῦς ⟨scarus⟩
†βηρυσσεύειν· σπείρειν
Βῆσσαι· κλίμακες, κοιλίαι. καὶ ὑδρηλοὶ τόποι. κρημνοί. καὶ τὰ βάσιμα ὄρη. καὶ πόλις (Β 532). καὶ βάσιμοι τόποι τῶν ὀρέων [81—84]
βησ(σ)ίον· ποτήριον
βήχιον (Diosc. III 126)· βοτάνης εἶδος [87]
βητάρμονες (Θ 250)· ὀρχησταί, οἱ διὰ τῶν ποδῶν ὀρχούμενοι. ἀπὸ τοῦ ἡρμοσμένως βαίνειν
βηχίον (Hippocr. III p. 671)· νόσος ἐν λάρυγγι [90. 91]

COD. 25—29 Βερον| 25. 26 Verba Βερονίκη πόλις legebantur post Βερονίκης 34—36 = 35. 36. 34 ⟨34. 35 βέρης βερεδεύει EM. 294, 17 40 βέστον· τὸ ἱμάτιον ὑπὸ Λακώνων, οἱ δὲ βέττον Diogen. EM. 195, 46 42 βαίτης crupta Gl. 52 βηκίοις· προβατίοις Galen.⟩ 55 βήλγει — θύει 56 βέλημα ⟨59 Schol. Hom. Α 591⟩ 64 λόγιον — δὲ καὶ τὸ κυκλῆσαι γράφεται δὲ καὶ κυεκκλῆσαι 70—72 = 72. [71.] 70 70 τηράνθεμον 77—79 = 79. 78. 77 80 κοῖλαι

HES. 41 βέτεθρον· βάθος ⟨βέρεθρον⟩ 42 βέτης· τὸ ἀπόκρυφον μέρος τοῦ ἱεροῦ בית־אל 45 βεβῆσαι ⟨ζῆσαι⟩· τὸ βιῶσαι βιῶναι 48 βῆ δ' ἄρ' (Β 18)· ἐπορεύθη 49 βῆ δέ (Α 34)· ἐπορεύθη δέ Ad 60 οἴκου] ἀπὸ τοῦ μαίνεσθαι. ὁδός 62 βλοσέμεν· σκοτωθῆναι 63 βηλῷ (Ψ 202)· βαθμῷ. βατῆρι. οὐδῷ 65 βῆνος· κιβωτός ⟨ἶβ—⟩ 71 βήραξ· μάζα μεγάλη 75 βηρι, μέναι (π 341)· ὥρμησαν ἰέναι 81 βήσσας (Ρ 283)· ὁμοίως 82 βήσσατο (Γ 262)· ἐπέβη 83 βησίσεις (Λ 87)· τόπους βασίμους τῶν ὀρέων ⟨cf. οὔρεος ἐμβήσησις⟩ 84 βήσεται (Β 339)· ἀποβήσεται 87 βήσσομεν (Δ 144)· ἐπιβηβάσωμεν, ἐμβηβάσωμεν 90 βία· δύναμις, ἰσχύς, ἀνάγκη 91 βιάζεται (Λ 588)· βιαίως κρατεῖται

βίαιος· παράνομος
βία πυρός· δύναμις πυρός, ἢ ἀνάγκη
† βιάτωρ· κυάθιον μικρόν, ἤγουν κοχλιάριον
βιᾶται· γυναῖκας βιάζεται
βιβάζει· ὀχεύει, ἐπὶ τῶν θρεμμάτων. ὑβρίζει
βιβάς· βαίνων. ἕρπων
† βίβασις· κοίτη. στιβάς [99—601]
βίδην· εἶδος. κροῦμα. Σοφοκλῆς Ἀκρ(ισίῳ· fr. 57) [603]
ὡς ἐπιψάλλειν βίδην τε καὶ ξυναυλίαν. ἄλλοι βίθυν ⟨cf. βυδοί⟩
† βιζῆαι· κοῖται. στιβάδες [5—7]
ὡς Πολέμων (p. 94 Pr.) ἐν Ἐρατοσθένους ἐπιδημίᾳ
Βῖκας· Σφίγγας (Macedones?)
βῖκος (Hippon. fr. 26 Herod. I 194)· στάμνος ὦτα ἔχων ⟨v. 471⟩
βιμβικίζεται· περικρούεται ⟨βεμ—⟩
Βίμβλινος· εἶδος οἴνου (Hesiod. Opp. 587). καὶ γένος ἀμπέλου ἐν Θρᾴκῃ. καὶ ὁ παλαιὸς οἶνος. Ἐπίχαρμος δὲ ἀπ' ὀρῶν Βιμβλίνων· ἔστι δὲ Θρᾴκης
(βινεῖν· παρὰ Σόλωνι τὸ βίᾳ μίγνυσθαι. τὸ δὲ κατὰ νόμον ὀπύειν)
(βινητιᾶν· τὸ πασχητιᾶν. καὶ τὸ ὄρεξιν ἐπὶ συνουσίαν ἔχειν, Ar. Lys. 715) [14. 15]
(βίον μεμαγμένον· ἐπὶ τοῦ εὐδαίμονος βίου)
βιός (Δ 125)· τόξον, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἔντασιν βίας
βίος· ζωή. περιουσία
(βιώσσαο (Θ 468)· τὸ ζῆν ἔδωκας, βιῶσαι ἐποίησας) ⟨v. ἐβιώσαο⟩ [20]
βιοτεύειν· ζῆν. Θουκυδίδης (I 130)
βιοτῆς (Ar. Vespp. 1452)· ζωῆς
βιοτεύων (Xen. Cyr. IV 6, 2)· συζῶν. συναναστρέφων [24]
βίοτος· τὸ ζῆν, ἡ ζωή. καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν
βίοτον κατακείρ(ετε δ 686)
† βιορρός· δουλεία ⟨εἴρερος⟩
βιότου· βίου
βιόωνται (λ 502)· καταπονοῦσι. βιάζονται ⟨cf. 470⟩
βιπτάζειν (Sophro Epicharm.)· ἐπιβάπτειν
βίρρη· πυράγρα. οἱ δὲ δρέπανον
βίρροξ· δασύ. Μακεδόνες ⟨v. 536. 467⟩
† βιρρωθῆναι· ταπεινωθῆναι
βίσβην· δρέπανον ἀμπελοτόμον λέγουσι Μεσάπιοι. καὶ ἑορτὴν Βισβαῖα, ἣν ἡμεῖς κλαδευτήρια λέγομεν
† Βίσσαιον· ὄνομα ἐν Ἰλίῳ πολεμ.... [35]
βίσταξ· ὁ βασιλεὺς παρὰ Πέρσαις ⟨v. βάστακες⟩
βιστήνη· ἡ καρδία
Βιστονίς (Herod. VII 109)· Θρᾳκίς [39. 40]
Βισύρας· ἥρως Θρᾷξ. Θεόπομπος δὲ Χερσοννησίτην λέγει † Βισσύρας
βίσχυν (Eupol. VII p. 483)· ἰσχύν. σφόδρα ὀλίγον. Λάκωνες
βιωμένων· βιαζομένων [44]
βιώνης· ὁ τὰ δημόσια ἀγοράζων [46—48]
βίωρ· ἴσως. σχεδόν. Λάκωνες
† βλαί· βλητή. Λάκωνες [51]
βλάβεται (Τ 82)· βλάπτεται
βλάβη· λύμη. φθορά [54]
βλαβυρίαν· εἰκαιολογίαν
βλαβύσσειν· βλάπτεσθαι
βλαγίς· κηλίς. Λάκωνες
βλαδά· ἄωρα. μωρά. ὠμά
βλαδάν· νωθρῶς (ἔχουσαν)
βλαδαρά· ἄωρα. μωρά. ὠμά

COD. 602 βιδῆν· ἰδεῖν Λάκωνες EIG. 104, 13 4 ἀποδημίᾳ 8 βίκας 11 ὁ ἀπολός — ἀπὸ ῥοιῶν ⟨v. EM. 197, 42⟩ 12. 13 Legebantur post 468 βείνειν — σμίγνυσθαι — σοπύειν. βεινητιᾶν (ubi σ valet σημείωσαι) 16. 19 Legebantur post 626. 27 21 βιωτεύειν, τοῦ 22 βιωτῆς 23 βιωτεύων, συνζῶν 25 βίωτος — τὶ πρὸς τὰ — βίωτον Post 26 : 16, post 27 : 19 27 βιωτοῦ βίου quod potest verum esse 41 χέρσαννισυτην ⟨42 Com. Gr. V p. LXXV⟩ 49 βίω, ῥίσως 55 εἰκεο|

HES. Ad 97: διαβαίνων (Η 213) 99 βιβάσσων (Ν 809)· βίρβαίνων 600 βιβλία$^{\omega}$ (Dem.)· βυβλία. ἐπιστολαί ⟨Moeris⟩ 601 βιβοῦντα· διαλαμβάνοντα 3 Βηρσαβεέ· μὴ ρ Σολομῶντος (II Sam. XI 3). καὶ τόπος περὶ τὴν ὀρεινὴν τῆς Παλαιστίνης 5 βίην Ἡρακληίην (Ε 638)· περιφραστικῶς τὸν Ἡρακλέα 6 βίῃ (Λ 404)· δυνάμει. ἡ δύναμις (Γ 45) 7 βίηφι (Δ 325)· δύναμις. βία 14 βιοῖο (Α 49)· τοῦ τόξου 15 βιόν (Κ 260)· τόξον 20 βιότοιο (Η 104)· τῆς ζωῆς 24 βιοῦν καὶ βιωτεύειν ....· βιοῦν μὲν τὸ διάγειν (ἐξάγειν cod.), τὸ ζῆν, βιωτεύειν δὲ τὸ πορίζειν τὰ πρὸς τὸν βίον 35 βίσκαρις· εἶδος βοτάνης ⟨βάκκαρις⟩ 39 Βίστρας· Θράκιον ὄνομα ⟨Βισύρας⟩ 40 βιστιαρίον· τόπος, ἐν ᾧ τὰ χρήματα τίθενται καὶ τὰ ἱμάτια τοῦ κοινοῦ 44 βιῶ (Ζ 113)· βῶ, πορευθῶ 46 βιῷ· τῷ τόξῳ. ἢ τῇ ζωῇ 47 βιῶναι (Κ 174)· ζῆσαι 48 βιώτω (Θ 429)· ζήτω 51 βλάβεν (Ψ 545)· ἐσφάλησαν. ἐστέροντο. ἐβλάβησαν 54 βλάβος· βλάβη ⟨Moer. p. 103⟩

βλαδαρόν· ἐκλελυμένον. χαῦνον
βλαδόν· ἀδύνατον ⟨v. βράδων⟩
βλαδεῖς· ἀδύνατοι ἐξ ἀδυνάτων
βλάζειν· μωραίνειν
† βλαβύρει· πτερύσσεται
βλᾶθρον· φυτὸν πτέρει ὂν ὅμοιον, ὅπερ ἔνιοι βλάχρον ⟨—χνον?⟩ [67]
βλᾶκα· τὸν ἀργὸν Ἀθηναῖοι. ἔνιοι προβατώδη
βλᾶκα· μωρόν
βλακεία· μαλακία
βλακεύει· διατρίβει. ληρεῖ, μωραίνει. νωθρῶς τι ποιεῖ (cf. Hippocr. III p. 96 Khn.). ῥᾳθυμεῖ. μαλακίζεται ⟨ex onomastico?⟩
βλακεύειν (Xen. An. II 3, 7)· μωραίνειν. εἴρηται δὲ ἀπὸ ἰχθύος τοῦ καλουμένου βλακός
βλακίας· ἰχθῦς ποιός ⟨cf. 677⟩
βλακικώτερα· εὐηθικώτερα
βλάξ (Xen. Cyr. I 4, 12)· μωρός, ἀπό τινος ἰχθύος † δασώδους ⟨μυξώδους⟩. ἢ ὁ διὰ νωθ⟨ρ⟩είαν ἡμαρτηκὼς ἐν τοῖς προδήλοις (Plat. Gorg. 298 A)
λ
βλάσκει· λέγει ⟨βάσκει?⟩. καπνίζει
† βλασκείας· ἰχθῦς ποιός ⟨cf. 673⟩
βλάστα (Nic. Alex. 332)· βλαστήματα. πλαταγώνια. Σικελοί [79. 80]
βλάστην (Antiph. com. III p. 129)· φυήν. βλάστημα. βλαστός
βλασταρίζουσα· ἐπικροτοῦσα [83]
† βλάτταν· χόρτος. ἢ λάχανον ⟨v. βλήσσανον, βλίτον, βαίτιον⟩
βλαττοῖ· παιδαριεύεται ⟨οἱ δὲ βλακεύει⟩
βλαῦδες· ἐμβάδες. κρηπῖδες. σανδάλια. ὑποδήματα ⟨v. βλύδιον⟩
Βλαύτη· τόπος Ἀθήνησι. ⟨οἱ δὲ ὑπόδημά τι⟩
βλαυτοῦν· ὑποδέειν. ἢ πλήσσειν σανδαλίῳ.
βλαῦρια· σανδάλια ⟨βλαυτία⟩
βλαχάν· ὁ βάτραχος ⟨βλίχανος?⟩
βλαχρόν· πόα τις ⟨βλάχνον vel βλᾶχρον⟩
υ σ
† βλαστά· βλαστή Κύπριοι
βλεερεῖ· οἰκτείρει. Βοιωτοί
βλείης (Epicharm. fr. 151)· βληθείης. καὶ βλεῖο (N 288). ἔτι
† βλεθράνασιν· ἰχθῦν
βλεχέμυξος· βλακώδης. μυξώδης. εὐαπάτηρος [97]
βλένα (Hippocr. II p. 221 K)· μύξα. οἱ δὲ διὰ τοῦ π πλένα καὶ πλέννα τὰ ἀσθενῆ καὶ δυσκίνητα
βλεννόν (Sophro)· νωθῆ. μωρόν [700. 1]
βλεπάζοντες· βλέποντες
βλεπεδαίμων (Com. anon. IV p. 625)· ὁ ὑπὸ νόσου κατεσκληκὼς καὶ κακόχρους ὑπὸ δαιμόνων
βλεπετύζει· σκαρδαμύττει. βλέπει
βλέπησις· βλέψις (Aristoph. fr. p. 1215)
βλέτυγες· φλυαρίαι. οἱ δὲ βλέχυγες
βλέτυες· αἱ βδέλλαι
βλεφαρίδες (Ar. Eqq. 373)· αἱ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τρίχες
βλῆ (Lacones)· βλίσσει. ἀμέλγει. βλίζει
βλήδην· μετὰ τοῦ βάλλειν
βλῆθα· ἄρτος ἐντεθρυμμένος ⟨v. σίβληθρα⟩ [12—14]
βλῆναι· † ἀληθεῖς ⟨βληθῆναι?⟩
βλῆρ· δέλεαρ. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ αἶθμα. παρὰ Ἀλκμαίων ἡ λέξις
βλῆραι· αἱ κνῖδαι
βλήσσανον· φυτὸν σχίνῳ ὅμοιον (ἄλλοι χόρτον. οἱ δὲ τῶν ὀσπρίων τὴν καλάμην)
βλῆσσα· βότρυν † ἡμίπειρον [20]

COD. 61 ἐκλελεγμένον — χαυνόν 66 πτέρειον 68 βλάκα[κα βλακεύειν καὶ] τὸν
ας ης
ἄρτον [ἀργεῖοι] Ἀ. Post 69 ordo 73. 71. 70. 72 70 βλακία 73 ἰχθὺ ποιὸς 75 ἐπὶ — ἁμαρτηκὼς 85 βλάτταις· βλάκαις Cyr. 171 86—92 = 89—92. 86—91 86 ὑποδήματος. οἱ δὲ βλακεύς 88 βλαπτοῦν — σανδαλίῳ, οἱ δὲ ὑποδήματι 94 βλείεις ⟨ἔτι = Ἐπί⟨χαρμος⟩?⟩ Post 705: βλέτενον· βλητώδη. Cf. βλιτόνουν 8 τρίχαι 9 βαδίζει 11 βλῆμα
ε
Seleucus Ath. III p. 114 D) 16 βλήρ — ἄσθμα — π ἀλκμαίων 17 κνίδαι. ἄλλοι — καλάμην 19 Cf. βαίεσσα

HES. 67 βλαιμάζειν· ψηλαφᾶν. δοκιμάζειν, πειράζειν ⟨βλι—⟩ Ad 68: καὶ βλακεύειν ... καὶ ἀργεῖν 79 βλαστάζειν ⟨βαστ—⟩· βλιμάζειν. οἱ αὐτοί 80 βλάξ· ἀργός. τρυφερώδης (τυφλώδης cod.). μαλθακός ⟨ex onomastico?⟩ 83 βλάνος· τυφλώδης 97 βλεμεαίνειν (Greg. Naz. Carm. LVIII 113 p. 51 Dr.)· γαυριᾶν, ἐπαίρεσθαι. πεποιθέναι. εὐθυμεῖν. χαίρειν. πιστεύειν. ἀφρίζειν. ὀργίζεσθαι ⟨ex onomastico⟩ 700 βλέορον· βάθος. δεσμωτήριον ⟨EM. 194, 23⟩ 1 βλεσός· παραλυτικός ⟨βλαισός vel βλεσσός⟩ 12 βληθρήν (ω 233)· τραχεῖαν. οἱ δὲ πάλην (Dryopes et Arcades schol. N 390) 13 βλημάζειν (Dorice?)· ὑποθλίβειν τοὺς μαστούς 14 βλήμενος (Θ 514)· τετρωμένος 20 βλῆσται· βλαστῆσαι (Δ 115)· τρωθῆναι (χ 253)

βληστάς· ὁ χερσαῖος σκορπίος
βληστρισμός (Hippocr. III p. 413 K)· ῥιπτασμός. καὶ ἄλυσις
βλητιεῖ· καταβαλεῖ. νικήσει
† βλητεύα· καταβάλλει [25]
βλητός (Hippocr. II p. 218)· ὁ ἀπόπληκτος
βλήτροισι (O 678)· ..... τῆς ἁμάξης τροχοί. σφῆνες. ἐμβλήματα. οἱ δὲ γόμφους καὶ συμβολὰς ἀξόνων
βλητρώσας· ἐμβαλών
βληχά· φωνὴ προβάτων
βληχᾶται (Ar. Vespp. 570 ?)· φωνεῖ
βλήχημα· μωρός. προβατώδης
βληχήματα· βοαὶ προβατώδεις
βληχήσασθαι· ὡς πρόβατα βοῆσαι
βληχράν· ἀσθενῆ
βλήχρα· πτέρις ⟨βλῆχρον⟩
βληχρόν (Nic. Ther. 446)· ἀσθενές. νωθρόν. ἁπαλόν. λελυμένον
βλήχων· γλήχων. καὶ οὕτως λέγεται. ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης. καὶ τὸ ἐφήβαιον (Ar. Lys. 89)
† βλιαρόν· ἀβλεβές
† βλιβρόν· λαγρόν
βλίδες· ψεκάδες
βλίκανον· βάτραχον. καὶ βλίχαν ⟨v. βλάχαν⟩
βλικάς· σύκου φύλλον
βλι†ηχῶδες· παρὰ Ἱπποκράτει (III p. 372 K) τὸ λελιπασμένον, καὶ ⟨μὴ⟩ καθαρόν
βλιμάζειν· τὸ τιτθολαβεῖν. οἱονεὶ θλίβειν, ἢ βαστάζειν ⟨v. βαιμάζειν⟩, καὶ τὸ τοὺς ὄρνιθας ἐκ τῶν στηθῶν πειράζειν. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν (530)
βλιμάξαι· βαστάσαι. ἀτιμάσαι
βλίμασις· ἡ τῶν τιτθῶν θλῖψις
βλίμη· προπηλακισμός. ὕβρις ⟨v. βαίνη⟩
βλῖνον· δαλόν (piscem)
βλίξ· συνεχῶς

βλίσαι· καπνίσαι μελίσσας, καὶ ἐξελάσαι τῶν σμηνῶν, ὑπὸ τοῦ μέλ.. τρυγῆσαι
Βλίσσιοι· οἱ Βοιωτοὶ πρότερον οὕτως ἐκαλοῦντο
βλιτάς. καὶ βλίτωνας· τοὺς εὐήθεις ⟨v. 98. 99. 105⟩
βλιτάχεα· παρὰ Ἐπιχάρμῳ. οἱ μὲν τὰ κογχύλια· οἱ δὲ τὰ ὑφ' ἡμῶν σελάχια
βλίταχος· βάτραχος
(βλιτόνουν· βλιτώδη ⟨v. 705⟩)
βλίττειν· τὸ ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων
βλί(τ)τον (Theophr. VII 1, 2)· λαχάνου εἶδος ⟨v. βαίτιον⟩
(βλίτυξ· βδέλλα) v. βαῖτυξ et βλέτυες
βλίτυρι.....· Ἰόβας τὸν σκινδαψὸν ὄργανον μουσικὸν ἀποδίδωσι, τὸ δὲ βλίτυρι χορδῆς μίμημα ......
βλοσυρόν (Aesch. Eum. 169)· φοβερόν. καταπληκτικόν
βλοσυρῶπις (Δ 36)· καταπληκτικοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα
βλύδιον· ὑγρόν. ζέον [Ad 66]
βλύζει· βρύει, πηγάζει, ἀναβρύει ὕδατα [68]
βλωμοί· στραβοί
βλωμός (Callim. fr. CCXL)· ψωμός
βλωρός· σύκου φύλλον
βλῶσις· παρουσία
βλώσκει· ἀνατέλλει. ἕρπει
βοᾷ· κραυγάζει ⟨v. κραυγάζει⟩
βοάγρια (M 22)· ἀσπίς
βοαδεῖ· ὀκνεῖ ⟨v. ἀάδειν⟩
βόας αὔας (M 137)· ξηρὰς βύρσας [78—80]
βοῆ· βύρσα. ἀσπίς
βοηδρομεῖν (Eur. Or. 1510)· μετὰ σπουδῆς παραγίνεσθαι [83. 84]
βοηθόον (N 477)· κατὰ τὴν μάχην ταχύν [86. 87]

COD. 22 βλησύριμος· ὁ ἱππασμός καὶ ἀλύς 26 βλῆτος; cf. βελτός 27 βλητοί, οἱ (ϊ) 35 πτερίς 37 ἐφήβαλον 38. 39 βλιαρόν· λαῦρον EM. 201, 41 λάβουρον Choerob. 40 ψηκάδες 43 βλιχῶντες — λελεπισμένον 44 τηθολ| 45. 46 = 46. 45 46 ἄλειψις 48 βλινόν 49 τὸ συνεχῶς βλιχᾶσθαι Choerob. Theognost. 55 Βλίσχοι EM. 201, 39 56 Schol. Plat. 387 Bkk. 57 |ύλεα 62 βλιτύριον — ὄργανον ὄν — ἐπιδίδωσι 65 |ωπεῖς — ἐχούσας 70 βλωμός· ἰσχνή ⟨ὄγχνη ad ω 233⟩ 81 βοή

HES. 25 βλῆτο (Δ 518)· ἐβέβλητο Ad 66: ἢ ὑποδήματα ⟨βλαυδία⟩ 68 βλωθρή (N 389)· εὐάξής (Tyrrheni). ἢ προβαίνειν καὶ ἄνω θρώσκειν ⟨v. βληθρήν⟩ 78 βοείας (Λ 843)· βύρσας 79 βόεσι (O 587)· βουσί 80 βοάεσιν ἱμᾶσι (Ψ 324)· βοείοις 83 βοὴν ἀγαθός (B 408)· ὁ κατὰ τὴν μάχην ἀνδρεῖος 84 βοηθήσων (Deuteron. XXII 27)· βοηθῶν 86 βόθρος (Ps. XCIII 13)· ὄρυγμα γῆς 87 βολάων (ρ 283)· βολῶν. ἢ πληγῶν

βόλβιτα· ἀφόδευμα βοός (Dores, Hipponax) [89—93]

βολοί (Cratet. fr. III p. 241)· ὀβολοί

βόλος· θύρα ⟨θήρα Cretes?⟩ † πηλός. βόλου ὄνομα: καὶ δίκτυον

βόμβαξ (Ar. Thesm. 46)· τοῦτο παρεμβολοειδές ἐστι. σημαίνει δὲ διασυρμόν

βομβαύλιος (Ar. Ach. 866)· ὁ αὐλητής, ἀπὸ τοῦ βομβεῖν

βομβῆσαι· ὡς περιστερὰ φωνῆσαι

βόμβησεν (θ 190)· ἐψόφησεν [800. 1]

βομβοία· ἡ κολυμβὰς ἐλαία παρὰ Κυπρίοις

βομβοιλαδόνας· ἐνιαυτούς

βομβρύζων· τονθορύζων. βοῶν ⟨v. βορβορύζει⟩

βομβρυνάζειν· βρενθύεσθαι

βόμβυκες (Aesch. fr. 56, 3)· γένος αὐλῶν. ἢ εἶδος ζώου πτερωτοῦ κατὰ σφῆκα

βομβύλην· λήκυθον ⟨—υλιόν?⟩

Βομβυλία· κρήνη ἐν Βοιωτίᾳ

(Βομβυλία· ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Βοιωτίᾳ Lycoph. 786)

βομβυλίδας· πομφόλυγας (Macedones?)

βομβυλιός· ποτηρίου γένος κατὰ μικρὸν πότον στάξαντος (Hippocr. II p. 315 K)· ὅθεν διὰ τὸν ἦχον οὕτω κεκλῆσθαι. ἢ ζῷον. ἠχόν τινα ποιοῦν τοῦ γένους τῶν σφηκῶν. ἢ μέλισσα μεγάλη. ἢ μυῖα

βόμβυξ· στάμνος, Λάκωνες. καὶ αὐλοῦ εἶδος. καὶ ζῷον, ἀφ' οὗ τὰ βομβύκινα ὑφάσματα συντελεῖται. ἔνιοι δὲ βομβυλιὸν οὕτω λέγουσιν· οἱ δὲ † ῥυμόν ⟨ῥύμβον?⟩. ἢ ἦχος βομβυ ..υ [13. 14]

βομβυλεύματα· τὰ μαγειρικὰ ἀρτύματα κατεσκευασμένα. ἔνιοι τὸ σὺν τῇ ὄνθῳ ἀρτύειν* ⟨βονθυλεύματα pro μονθ—⟩

βοὸς κέρας (Ω 81)· τὸ περιτιθέμενον τῇ ὁρμιᾷ κέρας κατὰ τὸ ἄγκιστρον. οἱ δὲ τρίχα [17]

βοοσσόος· μάστιξ. καὶ βούτης

βορά· θοίνη. βρῶσις, σῖτος, τροφή [20]

βόρβορος· ὀχετὸς δυσώδης

βορβορυγή· ποιός τις ἦχος, ὃν καὶ κορκορυγὴν καλοῦσιν

βορβορύζει· γογγύζει ⟨v. βομβρύζων⟩: μολύνει. Κύπριοι ⟨κοπροῖ ad βορβορίζει?⟩

βορβορωπόν (Hippon. fr. 110 Com. inc. fr. CVII)· αἰσχρόν, βορβόρῳ ἐμφερές

βορβύλα· πέμμα στρογγύλον διὰ μήκωνος ⟨cf. βήρβη⟩ καὶ σησάμης. † εὐμεγέθους ἄρτου

Βορέας (Com. IV p. 677)· σκόλιόν τι οὕτως † ᾀδόμενον ἔλεγον. καὶ ὁ ἄνεμος

Βορεασμοί· Ἀθήνησιν οἱ ἄγοντες τῷ Βορέᾳ ἑορτὰς καὶ θοῖναν, ἵνα ἄν.τοι πνέωσιν (ᾆδον μέλη?). ἐκαλοῦντο δὲ Βορεασμοί

βορέην· τὴν φῦσαν. γράφεται δὲ καὶ βοέη

βορεῖον· γαστὴρ ἐσκευασμένη πως

βορθαγορίσκεα· χοίρεια κρέα. καὶ μικροὶ χοῖροι βορθαγορίσκοι. Λάκωνες [31. 32]

βόρμαξ· μύρμηξ

βόρμος· ὃν καὶ βρόμον λέγουσιν. ἔστι δὲ τροφὴ τετραπόδων τὸ πολλαχοῦ μὲν σπειρόμενον, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτομάτως φυόμενον [35]

βορόν (Ar. Pac. 58)· βρωτικόν, καταβρῶσκον

βορός· πολυφάγος, ἄπληστος. καὶ † ουκ ἐκ τῶν στεμφύλων ἐπὶ τῆς ῥυστίδος ὁλκός. Λάκωνες

βορρᾴζων· ψοφῶν

βορρᾶς· βορέας. Πλάτων [40]

COD. 97 ἐπὶ Post 99 legebatur Βομβυλία. ἡ Ἀ. ἐ. Β. 804 τῶν θρῦζων 6—8 = 8. 7. 6 9 Cf. 799 10 βομβόλυγες EM. 204, 16 11 βομβηλιός 12 ἄμμος Post 15 legebatur βοοντὰ· [ὢν] ... ἠγοράσθαι. [ἢ ἀνόσιος] ... ἀνοσίως ⟨cf. βοώνητα⟩ 18 βουσσῶος· μάστιγι 23 |ρίζει 27 θοίναν — ⟨ἄνοσοι?⟩ 29 φύσσαν 30 βορθαγορίσκια χοίρεα — βορθάκεοι ⟨31 βορκά Elei = βοσκή! 33 βόρμοξ EM. 205, 3. Cf. βύρμακας ὅρμικας φόρμικα⟩ 34 αὐτὸ κάτω

HES. 89 βόλυνθον· τὸ αὐτό 90 βολίδες (gl. Psalm. LIV 24)· ἀκοντίαι. λογχάρια 91 βολι.-ς (Ierem. IX 8)· βέλος. λόγχη· ἀκόντιον 92 βολίσι (ω 160)· τρώεσι, πληγέσι 93 βολίτοις (Ar. Eqq. 658 Moer.)· βολβίτοις 800 βόμιος· ἦχος (non Hippocr. I p. 262 K), ψόφος 1 βομίους· ἤχους, ψόφους 13 βομβῶνας· βουβῶνας ⟨Moer. p. 94⟩ 14 βοῶντες (Β 97)· κραυγάζοντες 17 βόοσκον· βούφορβον. ὀρειτόμον ⟨recens⟩ 20 βορρᾶς (Proverb. XXVII 16)· ἄνεμος ψυχρός, καὶ παγώδης, καὶ σκληρός, τροπικῶς καλούμενος διάβολος, ὁ παρὰ τὸ δρᾶσθαι ἐπιδέξιος ⟨832⟩ 31 βορηά· βοτάνη πᾶσα ⟨βοσκὰς Eur. Hel. 1331⟩ 32 βορρᾶς (Prov. XXVI 27)· ἄνεμος ψυχρὸς παγώδης καὶ σκληρός, ὃς τροπολογούμενος σκαιὸς καὶ ἀπόπεμπτος λέγεται, ὃς σημαίνει τὸν διάβολον. περὶ δὲ τῶν ἀσεβῶν ἐπιδέξιος ⟨cf. 820⟩ 35 βρότος· αἷμα. μολυσμός. Ἄμβροτοι θεοί· ἄναιμοι καὶ ἀμόλυντοι. Ἄμβροτοι θεοί· ἀθάνατοι, τῷ ἄμοιροι εἶναι βρότου, τουτέστι αἵματος καὶ μολύσματος Ad 39: βρώσεως. ἢ ⟨gl. ms. in Iob.⟩ 40 βορρόν· βρωτικόν

βορρου̃· του̃ βορέου. ἡ γενικὴ παρὰ Ἀριστωνύ(μῳ fr. I p. 700)

βορσόν· σταυρόν. Ἠλεῖοι

βόρταχος· βάτραχος ⟨v. βρόταχος⟩

† βορμός· ἔνιοι δὲ ⟨λέγουσι?⟩ τὴν ἱππάκην. ἔνιοι δὲ τὴν σιτώδη πόσιν

Βορυσθένης· ὁ Ἑλλήσποντος. ἔστι δὲ (καὶ) ποταμός

βόσις· βόσκησις [47—49]

βοσκάς (Arist. HA. VIII 5, 8)· φασκάς. † λίβιον

βοσκεών· ὁ τροφεύς

βοσκή· τροφή

βόσκομεν· τρέφομεν

Βόσπορος· οὐ μόνον ὁ Σκυθικός, ἀλλὰ καὶ Θράκιος οὕτως ἐκαλεῖτο

† βοστρυχιδῆ· πολυκαμπῆ [56]

βοστρυχίζεται· κοσμεῖται

βόστρυχοι· πλόκαμοι (Eur. Tro. 1182. 3)

† βοστρυχῆνδες· τὸ θάλλον

βοτά (Eur. Hipp. 75)· βοσκήματα. κατὰ πάντων λέγεται καὶ χερσαίων καὶ πτηνῶν καὶ ἐνύδρων καὶ ἀγρίων ζώων. λέγεται δὲ ἀπὸ του̃ βόσκεσθαι

βοτεῖν (cf. Nic. Ther. 394)· βόσκειν

βοτῆρα (Eur. Androm. 281)· ποιμένα

βοτίς (Sophro fr. 17?)· † βόλτιον

βοτοῖσι (Σ 521)· βοσκήμασι

βοτρύδια· ἐνωταρίων εἶδος. οἱ δὲ βότρυς. ἢ Θεσμοφοριαζούσαις (VI, 10 p. 1079. Com. inc. CCCXCVIII) [66]

βοτρυδόν (B 89)· ἑτέρα τῆς ἑτέρας ἐχομένη, ὡς οἱ βότρυες τὰς ῥᾶγας ἔχουσι πυκνάς. καὶ κατὰ συστροφήν. ἢ συνηγμένοι. ὁμου̃

βοτρυ†μός· τρυγητός [69. 70]

βοτῶν (Aesch. Ag. 1170)· θρεμμάτων

βου̃· τὸ μέγα καὶ πολὺ δηλοῖ

βου̃ά· ἀγέλη παίδων (Λάκωνες)

βουαγετόν· ὑπὸ βοῶν εἱλκυσμένον ξύλον. Λάκωνες

βουαγόρ· ἀγελάρχης, ὁ τῆς ἀγέλης ἄρχων παῖς. Λάκωνες

βουάκραι· οἱ φοίνικες ὑπὸ Λακώνων

βουβάλιες (Herod. IV 192)· οἱ βούβαλοι. ἢ (ἀ)στράγαλοι

βουβάλιον (Nicostr. com. fr. VII p. 289)· γυναικὸς (κοσ)μάριον ⟨cf. 956⟩. καὶ ἄγριος σικυὸς παρὰ Ἱπποκράτει [79]

βουβάραι· μεγάλοι [81]

βουβάρας· μεγαλοναύτης, παρὰ τὴν βᾶριν. καὶ μέγα βάρος ἔχων καὶ † αὐχῆνα. ἢ ὁ μέγας καὶ ἀναίσθητος ἄνθρωπος ⟨v. βαρυγέταν⟩

βούβαρις· νεὼς ὄνομα παρὰ Φιλίστῳ

βούβελα· κρέα βόεια (bubula?)

βουβίλιξ· σιταποχία

βούβοσις· πολυφαγία

βούβ(ρ)ωστις· μεγάλη πενία. λύπη (Ω 532). ζωύφιον. μέγας λιμός (Callim. Cer. 103). λύμη. φθορά. φθόνος

βουβωνιασκόπος· ὁ βουβῶνι ἐπᾴδων

βουγάϊε (N 824 σ 78)· μεγάλως ἐφ' ἑαυτῷ γαυριῶντα. δηλοῖ δὲ καὶ ἀναίσθητον (Apoll. lex. 52, 11). καὶ ἀλαζόνα καὶ μεγάλαυχον ἢ ἀγλαϊζόμενον

βουγενέων· τῶν μελισσῶν. Καλλίμαχος (fr. CCXXX)·

ἀρμοῖ γὰρ Δαναου̃ γῆς ἐπὶ † γενέας
καὶ ἡ μέλισσα βουγενής, ὅτι ἐκ βοείων ὀστέων γεννᾶται

βούγλωσσον (Matro Ath. 136 B)· ἰχθῦς ποιός. καὶ βοτάνης εἶδος

βουδάκη· ἡ βούπρηστις

βουδεψήιον· τὸ βυρσ(ε)ῖον [94]

Βούδιος· παρὰ Λυσίππῳ (fr. IV p. 748) τὸ ὄνομα·

κύων δέ τις
ἐβόα δεδεμένος -◡ ὥσπερ Βούδιος.

Σέλευκος ἀποδίδωσιν ἀ□ων, ἀνόητος

βουδόρῳ· μοχλῷ, ᾧ βου̃ς δέρουσιν· οἱ δὲ ἀσκῷ ⟨ad μολγῷ?⟩

ὲ
COD. 41 ἦγε π ἀριστουν 44 ἱππικὴν 50 φασκίας 51 βοσκέων ⟨55. 59 βοστρυχλιδῆ Meinek.⟩ 59 τὸ [θάλπον ἢ] 60 πάντων δὲ καὶ — ἐπὶ 65 βοτροιδία, ἐνωτάριον — |ἀζουσιν 71 βροτῶν 72 δηλοῖ Λάκωνες 73 βου̃α (βουο̃α EM.) 75 βουάγορ 77 βουβαλίς 79 Cf. EM. 206, 19 et βούπαλον 80 μεγάλαι 82 καυχητιῶν EM. 206, 18 83 βουβάρτις 88 |ίας σκότος 89 βουγάϊος 90 βουγενεῶν — ἅρμενοι γ. δανάου 82 |ῆστις 93 |σίον

HES. 47 βοσκημάτων (II Paralip. VII 5, non Eur. El. 494)· θρεμμάτων 48 βοσκόμενον· δαπανου̃ν 49 βόσκων (Ierem. XXXI 10)· τρέφων 56 βοστρύχια· στέμφυλα ⟨βρύτια⟩ 66 βοτρύδιον (B 89)· κατὰ συστροφήν 69 βοτιανείρη (Α 155)· τροφὴν ἀνδράσι παρέχουσα 70 βοτύσι (Σ 521)· βοσκήμασι 79 βούβαλος (Deuter. XIV 5)· δορκάδιον. καὶ μέγα καὶ πολύ 81 βούβαρα· μεγάλα 94 Βούδ(ε)ιον (Π 572)· πόλις

Βουζύγης· ἥρως Ἀττικός, ὁ πρῶτος βοῦς ὑπὸ ἄροτρον ζεύξας· ἐκαλεῖτο δὲ Ἐπιμενίδης (Aristot. ap. Serv. ad Georg. I 19). Καθίστατο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ὁ τοὺς ἱεροὺς ἀρότους ἐπιτελῶν βουζύγης

βουθερεῖ (Soph. Tr. 188)· ἐν ᾧ βόες θέρους ὥρᾳ νέμονται. καὶ βουθόρωι τὸ αὐτό

† **βουθοίνης**· βούχειλος ⟨—οίνης —χιλος⟩

† **βούθουτον**· ὅ τινες ἀμέμαρον· Ἀχαιοὶ δὲ ἰσόχοιρον. Ἀριστοφάνης. Λάκωνες

Βοῦθος περιφοιτᾷ (Cratin. fr. XVI p. 158)· παροιμία ἐπὶ τῶν εὐήθων καὶ παχυφρόνων, ἀπὸ Βούθου τινὸς μετενεχθεῖσα τοῦ Πύθια νικήσαντος, ὃν ἀναγράφει καὶ Ἀριστοτέλης νενικηκότα [902]

βουκάϊος (Nic. Ther. 5)· βουκόλος. οἱ δὲ θεριστής

βουκανῆ· ἀνεμώνη τὸ ἄνθος. Κύπριοι

βουκάπαι· τῶν βοῶν αἱ φάτναι

βουκέντας· βοηλάτας

βούκερας (Menesth.)· τὸ σπερμάτιον, τῆλις

Βουκέφαλος· ἵππος ἐγκεχαραγμένον ἔχων τοῖς ἰσχίοις βούκρανον (Aristoph. fr. II 2 p. 961). καὶ ὁ Ἀλεξάνδρου ἵππος, ἀφ' οὗ πόλιν ἐν Ἰνδοῖς κτίσαι λέγεται

βουκολέοντα (Callim. Del. 176?)· .....

βουκολητής· ἀπατεών [11]

βουκολίη· κακολογία

βουκολίνη· κίγκλος τὸ ὄρνεον

βουκολι[α]σμός· μελοποιίας τινὸς εἶδος καὶ ὀρχήσεως· ἀμφότερα δὲ ἀγροικικά. καὶ Θεοκρίτῳ (Id. V) γέγραπται [15. 16]

βουκόλοι· οὐ μόνον οἱ τῶν βοῶν νομεῖς, ἀλλὰ καὶ ζῷά τινα οὕτω καλοῦνται [18]

βουκολοῦμαι· ἀπατῶμαι

βουκολουμένας· ἀπατωμένας. ἀπολουμένας ⟨ἀπαιολωμένας?⟩

βουκολοῦντες· ἀπατῶντες

βουκολῶν· ἀπατῶν. σοφιζόμενος

Βουκόλω Φαρσαλίας· πόλις Θρᾴκης

βουκόρυζος (Menand. fr. CCCCXIII)· ἀναίσθητος. ἀσύνετος

† **βούκτησις**· φυσητική ⟨βούκτας· —ός Laconice?⟩ Cf. col. 301, 12

βουλαῖα· τὰ βεβουλευμένα

βούλακα· βόλου ὄνομα ⟨βῶλον Cypril?⟩

βούλει· βούλῃ (schol. Ar. Plut. 40)

βουλεία (Ar. Thesm. 809, Dinarchus)· ἡ τοῦ βουλεύειν ἀρχή [30. 31]

βούλευμα· αἱ βουλαί

βουλεύσεως ἔγκλημα· τὸ ἐπιβεβουλευκέναι θάνατον οὕτως Ἀθήνησιν ἐλέγετο (Isaeus, Dinarchus, Aristot.)

βουλευτικόν (Ar. Avv. 794)· τόπος τις Ἀθήνησιν ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅπου οἱ βουλευτικοὶ καθήμενοι ἐθεῶντο· καὶ οὐ οἱ ἔφηβοι ἐφηβικὸν ἐκαλεῖτο

βουλευτικός· φρόνιμος

βουλευτός· ἀντὶ τοῦ βουλευτής

βουλεφίη· ἡ λέξις παρὰ Ξάνθῳ. λέγει δὲ τὰς Ἀμαζόνας, ἐπειδὰν τέκωσιν ἄρρεν, ἐξορύσσειν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοχειρίᾳ

βουλή· γνώμη. θέλημα. ἢ τόπος. ἄνδρες. πρᾶγμα βουλῆς

βουλῆς λαχεῖν (Plat. com. fr. IV p. 670)· τὸ λαχεῖν βουλευτήν. καὶ δραχμὴν τῆς ἡμέρας λαβεῖν

βουληφόροι· καὶ ἐπιθετικῶς μὲν αἱ ἐκκλησίαι· κυρίως δὲ βασιλεῖς (Β 24) [40]

βούλιμος (Alexid. fr. I 17 p. 444)· μέγας λιμός

Βουλίς· γυνὴ οὕτω καλουμένη

βουλυτόν (Π 779)· τὴν δείλην ὥραν, ἐν ᾗ τὸ ἄροτρον λύεται τῶν βοῶν

βουμανές καὶ † **βορύπαστον**· εἴδη βοτανῶν

βουμέτρης· ὁ ἐπὶ θυσιῶν τεταγμένος παρὰ Αἰτωλοῖς

βούμυκοι· φωναὶ μυκη(θ)μῷ ...... [48]

(**βουνιάς** [Nicandr. fr. 70, 3]· γογγυλίδι ὅμοιον Θετταλοί)

βοῦνις· γῆ. Αἰσχύλος (Suppl. ter.)

βούνιον· πόας εἶδος

βουνόμαι (Ar. Ran. 1383?)· ἰλώδεις λέγονται

COD. 97 βοζήγις — ἢ πρ. — ἀρότρους ἐ. 98 |θέρει — βούθοροι 901 βουθός πέφυται 3 ἄνεμον ἢ τὸ 7 σπέρμα τῆς τίλης ⟨v. EM. 207, 40⟩ 8 ἀχίοις — ἰνδίοις 28 βούλη· βουλή 33 ἐπὶ — θανάτου 34 εὔφημοι — εὐφημικόν 38 πρ. β. [λαχεῖν] 47 βουμυκαί — μυκημῶν 49a βουσία κτλ. legebantur infra post 981 49b βουνίς

HES. 902 βουϊέρευσεν (Η 314)· βοῦν ἔθυεν 11 βουκόλεα (I Reg. XIV 32)· ἀγέλη βοῶν 15 βουκολεῖσθαι· χρησταῖς ἐλπίσι (ἀπατᾶσθαι) 16 βουκολήσομεν· μεριμνήσομεν. ἀπτάσομεν ⟨l. ἀπατήσομεν⟩ 18 βουκόλος (Ψ 845)· βοονόμος, βοοσκός ⟨v. hoc⟩ 30 βούλεον· βούλευμα 31 βουλεύσαντες (Δ 531)· βουλεύσαντες, δυϊκῶς 40 βουληφόρον (Β 24)· σύμβουλον· οἱ δὲ δεινὸν βουλεύσασθαι· οἱ δὲ βουλευτήν 48 βοῶναι· οἰκίαι ⟨v. 1020⟩

βούνομον· ὑπὸ βοῶν νεμόμενον
βουνός· στιβάς. Κύπριοι [54]
βούπαις (Ar. Vespp. 1206 al.)· νέος, μέγας, ἀφῆλιξ, μέγας παῖς. ἢ ἰχθύς ⟨ἰσχυρός?⟩
βουπαλίδες· περισκελίδες ⟨878⟩
Βούπαλον· μέγα. καὶ ὄνομα (Hipponax)
βούπειναν· μέγαν λιμόν
βούπλευρον· λαχάνων εἶδος (Epaenet. schol. Nic. Ther. 586) [60]
βουπλήξ (Z 135)· μάστιγξ. πέλεκυς. βουκόπος
βουπόλον· βουκόλον
βουπόρους ὀβελούς (Herod. II 135, non Eur. Cycl. 301)· μεγάλους ὀβελίσκους [64]
βουπρηόνες· κρημνοὶ μεγάλοι, καὶ λόφοι
βούπρηστις (Nic. Alex. 346 al.)· λαχάνου εἶδος
βούπρωρον· θυσία τις ἐξ ἑκατὸν προβάτων καὶ βοὸς ἑνός· οἱ δὲ τὴν ἥβωσαν ἢ βουάρχην· σημαίνει δὲ καὶ τὴν βουπρόσωπον
†βούπρως· ἀσθένεια
βούπτινον· βοτάνη, λεγομένη τρίφυλλον
Βοῦρα (Callim. Del. 102)· πόλις τῆς Ἀχαίας
βουρικυπάρισσος· ἡ ἄμπελος. Περγαῖοι
βούρυγχος· ἰχθῦς κητώδης
βούρυτος· ποταμὸς μέγα ῥεῦμα ἔχων
Βούσβατον· τὴν Ἄρτεμιν. Θρᾶκες
βοῦς· πόπανόν τι τῶν θυομένων οὕτως ἐν ταῖς ἁγιωτάταις Ἀθήνησι θυσίαις. ἦν δὲ βοΐ παραπλήσιον. κυρίως δὲ βοῦς. ἡ ἀσπίς. βάρος (Aesch. Ag. 35 schol.), †ἀργός ⟨ἄργυρος?⟩ [76]
βοῦς ἐν αὐλίῳ· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχρήστων. Κρατῖνος Δηλιάσιν (fr. X p. 35)
βοῦς ἐν πόλει· χαλκοῦς (Plat. com. p. 688 Henioch. vol. III p. 560) ὑπὸ τῆς βουλῆς ἀνατεθείς
βοῦς ἐπὶ δεσμά καὶ βοῦς ἐπὶ φάτνην ⟨—νῃ δ 535⟩ καὶ ἐπὶ σφαγήν (Proverb. Sal. VII 22) καὶ κύων ἐπὶ σῖτον καὶ ὗς ἐπὶ δεσμά
†βουσή· δούλη
†βοῦς· μάστιγξ
βοῦς ἡγητήρ (Antiph. com. III p. 68)· τὸν εἰς ἑορτήν [εἴρηται κακοσχόλως ἐπὶ τοῦ γυναικείου αἰδοίου ⟨ad βοῦς⟩
βοῦς Κύπριος· κοπροφάγος, εἰκαῖος, ἀκάθαρτος. σημαίνει δὲ ἀτοπίαν τῶν Κυπρίων. καὶ Εὔδοξος ἀφηγεῖται, ὅτι κοπροφαγοῦσιν
βοῦς πετηλός· ὁ ἀναπεπταμένα τὰ κέρατα ἔχων [85. 86]
βουστροφηδόν· οὕτως ἔλεγον, ἐπὰν ὁμοίως τοῖς ἀροτριῶσι βουσὶ τὰς ἀντιστροφὰς ποιῇ τις. ἔλεγον δὲ ἐπὶ τοῦ γράφειν τρόπῳ τοιούτῳ (Euphorio fr. V)
βούσυκα· τὰ μεγάλα σῦκα [89]
Βουτάδαι· γένος Ἀθήνησιν, ἀπὸ τῆς Βούτου γενεᾶς
βοῦται· βουκόλοι, νομεῖς, βοτῆρες [92]
βουτάνη· μέρος τι τῆς μακρᾶς νεώς. ἡ μάστιγξ ⟨v. βουστάνη⟩. ἡ τάνυσις τῆς βοείας. μέρος δὲ τῆς νεώς, πρὸς ὃ τὸ πηδάλιον δεσμεύεται. δηλοῖ δὲ καὶ μάχην, ἀηδίαν ⟨ad οὐανία?⟩
†βούταρος· ὁ παχὺς ⟨ΒΟΥΓΑΙΟC?⟩
βούτας· βουκόλους. βοσκήματα ⟨ad βοτά?⟩
βουτελέστην· θύτην
Βούτης· ὀρίγανος ὑπὸ Κυδωνιατῶν· καὶ βουκόλος· καὶ παροιμία (Zenob. IV 28) ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως συντελουμένων· καὶ ὁ τοῖς Διϊπολίοις τὰ βουφόνια δρῶν [98]
βούτιμοι· βοώνητοι, ὥσπερ ἀλφεσίβοιαι
βουτοί ⟨h. e. ΒΠΟΥΤ⟩· τόποι παρ' Αἰγυπτίοις, εἰς οὓς οἱ τελευτῶντες τίθενται
βούτομον (Iob. XL 16?)· φυτὸν βουσὶ διδόμενον τροφήν, οἷον χόρτον

COD. 52 βουνόμου 58 βουπεῖν . . . 61 βουσκόπος 65 |πρήονες 66 |ῆστις 70 βούρρα ⟨71 βουρι· κ. ἡ ἀ.?⟩ 73 μέγας 79 δεμά Post 981 legebatur 949^{a} βουσία (imo βουνιάς) κτλ. 82 βουσκητήριον εἰς εἱρύνην 84 πετηνός 86 κλητ| — ἀττίδι 91 βότιρες 93 π. ἡ ὁ πάχης 96 βουτελέστιν θύειν 98 |ηται

HES. 54 βουνοί· βωμοί ⟨cf. βανούς⟩ 60 βουόφθαλμος· βοτάνη τις 64 Βουπρασία (B 615)· τόπος τῆς Ἠλιάδος, ἡ κώμη ἐν Ἠλίῳ 76 βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ· παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι (Aesch. Ag. 35). ἤτοι διὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ζώου· ἢ διὰ τὸ τῶν Ἀθηναίων (νόμισμα) ἔχειν βοῦν ἐγκεχαραγμένον, ὅνπερ ἐκτ[ε]ίνειν τοὺς πέρα τοῦ δέοντος παρρησιαζομένους ἦν ἔθος (Zenob. II 70) 85 βοῦς ἐμβαίνει μέγας· Στράττις (fr. VIII p. 790) εἶπε παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν βοῦς ἐπίγνωσιν ⟨ἐπὶ γλώσσῃ⟩ 86 βοῦς ζ'· μνημονεύει δὲ τοῦ ἑβδόμου βοός (Euthycl. II p. 890). ὅτι δὲ πέμμα ἐστὶ καὶ τῆς Σελήνης ἱερόν, Κλειτόδημος ἐν Ἀτθίδι φησί 89 βουστάνη· βοοστασία, ἡ τῶν βοῶν στάσις. ἡ μάστιξ ⟨v. βουτάνη⟩, καὶ πληγή 92 βοῦς ἐμβαίη. μέγας στραττὴς (fr. VIII p. 790) εἶπε παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ 98 βουτιανείρη (Δ 155)· τροφὴν ἀνδράσι παρέχουσα ⟨Cyprii?⟩

† βούτορον· ψάκαστρον, νιφάδ' ὑετοῦ (Nycoph. Ath. 269 E). βουκέντη. καὶ βούτουρος τὸ αὐτό

† βουτόων· ὁδὸν ἀτραπὸν ⟨v. 1018⟩; Lycoph. 697

βούτρωκτον· ὄροβον

βούτυπον· † πυθμὴν Ἀθήνησιν ἐκαλεῖτο, ἐκ τοῦ Θαυλωνιδῶν γένους καθιστάμενος

βουτύπος· ὁ βοῦν καταβάλλων. ἢ εἶδος ζώου καλουμένου ἐμπίς (Cyrill. Alex. in Hoseae c. IV p. 80)

βούτυρος· βοτάνης εἶδος. † Διονύσιος

βουφάγος· πολυφάγος

βούφαρον· τὴν εὐάροτον γῆν· φάρος γὰρ ἡ ἄροσις. † καὶ ἐπίθετον βοός

βούφθαλμον (Nicand. fr. 74, 53)· βοτάνη τις, ὑφ' ἡμῶν ⟨ὑῶν?⟩ ἐσθιομένη

βουφόνια (Ar. Nubb. 985)· ἑορτὴ Ἀθήνησιν. ἐν γὰρ τοῖς Διιπολίοις φασὶ βοῦν καταφαγεῖν, τὸ παρεσκευασμένον πόπανον τῇ θυσίᾳ, οἷον πλακούντιον ἐξ ἄρτου

βουφάρας ⟨—φορ—⟩· γεφύρας

βουφορβός (Eur. IT. 237 al.)· βοῦς τρέφων

βουχανδά· πολυχώρητα

βουχανδέα· τὸν μέγαν λέβητα

† βουχρώς τις· ἰσχυρός. ἢ ἴξηρος [17. 18]

βοῶν· τῶν τετραπόδων, τῶν βοῶν (K 352). ἢ ἀσπίδων (Π 636). καὶ φθεγγόμενος (B 224)

βοῶνας· ἀγροικίας ⟨v. 948⟩

βοώνητα· ἐπὶ ὠνῇ βοῶν δοθέντα (τιμῆς βοῶν ἠγορασμένα. παρὰ Κυπρίοις δὲ ἀνόσιε)

βοωνία· αὔλειος θύρα. Κρῆτες

βοῶπις (A 551)· μεγαλόφθαλμος, εὐόφθαλμος. Εὔπολις (fr. LXXXI p. 571) δὲ τὴν Ἥραν

Βοώτης (ε 272)· ὁ Ὠρίων. οἱ δὲ (ἀρκτο)φύλαξ

βοωτεῖν (Hesiod. Opp. 361 = 391)· ἀροτριᾶν, ὅταν ὁ Ὠρίων δύνῃ. ὃ Λάκωνες (βωτεῖν)

(βοωτύν· τὴν ἄροσιν)

βραβέα· ἄρχοντα

βραβεῖαι· διαλλάξεες (cf. Eur. Phoen. 453)

βραβεῖον· ἐπινίκιον, ἔπαθλον, νικητήριον. ἀμοιβή. ἢ στάδιον ⟨q. v.⟩

βραβεύει· διακρίνει. ἐπιψηφίζεται. μεσιτεύει. διοικεῖ [30]

βραβευτής· διαλλακτής

βράβυλος (Rhodii, Siculi)· εἶδος φυτοῦ κακοῦ

† βρά· ἀδελφοὶ ὑπὸ Ἠλείων

βράγος· ἕλος ⟨pro βράχος⟩

βραγχία· ἡ περιτράχηλος ἀλγηδών

βραγχιάζοισθε· πνίγοισθε

βραγχίον· τῆς καταφράκτου νεὼς τὸ κύτος

βράγχος· νόσημά τι τῶν ἐν τῷ σώματι γιγνομένων (περὶ) τὸν βρόγχον, ὃ τὰς ὗς μάλιστα διαφθείρει (schol. Thuc. II 49, 2) [39]

βραγχῶν· φλεγμονῇ πνευμόνων (ἁλούς)

βραδανίζει· ῥιπίζει. τινάσσει

βραδέως (Thuc. I 78)· μελλητικῶς

βραΐδιον· ῥαΐδιον. Αἰολεῖς

βράδων· ἀδύνατος ⟨v. βλαδόν⟩

βράζειν· τὸ ἡσυχῇ ὀδύρεσθαι

βράθυ· πόα τις θεοῖς θυομένη

βράκαλον· ῥόπαλον

βράκανα (Pherecr. II p. 252)· τὰ ἄγρια λάχανα (δύσπλυτα)

βρακεῖν· συνιέναι

βράκες· ἀναξυρίδες

βράκετ(ρ)ον· δρέπανον. κλαδευτήριον. † οἱ δὲ πλῆθος

βρακίας· τραχεῖς τόπους

† βρακίς· συνείς

(βράκκαι· αἴγειαι διφθέραι παρὰ Κελτοῖς)

βράκος· κάλαμος. ἱμάτιον πολυτελές (Sapph. fr. 70)

βράξαι· συλλαβεῖν: δακεῖν. καταπιεῖν ⟨v. βρύξαι⟩

βράπτειν· ἐσθίειν. κρύπτειν, ἀφανίζειν. τῷ στόματι ἕλκειν (Nic. al. 359). ἢ στενάζειν

βράσσει· ζέει. ἀναβάλλει βρασμοῖς, ἢ τοῖς σεισμοῖς

† βρασσιότροχος· κεραμικὸς ὁ μὴ ἐρρωγώς

βράσκη· κράμβη. Ἰταλιῶται

βράσσον· βραδύτερον. ἀσθενέστερον. ἢ ἑτεροκλινές, ἐπὶ τροχοῦ. ἔνιοι (1059)

COD. 5 θαυλωνίδων ⟨7. 9 † καὶ ἐπίθετον † Διονύσου ad 8?⟩ 11 βουφονία 14. 15 βουχανδέα — βουχάνδα 19 ἀπίδων 21 Cf. βοονητά 22 αὔλιος 23 εὐ. [μεγαλόφωνος] Εὐ. Cf. βριήπυος 25 ὃν ὁ ⟨cf. Procl. l. l.⟩ 25b βυωτὴν, τὴν ἄρσιν infra 1367 26 ἄρχων 27 βραβεῖα· διαλλάξ 36 bis |θαι 38 πρόγχον ὅταν — |ρεται 42 μελη| ⟨46 Symmach. ad Iesai. LV 13⟩ 48 EM. 291, 46 50 ἀναξηρίδες 52 |είας 54 Cf. 227 60 κράμη ⟨ad βρασσίκη⟩ 61 βρασσόν. Forte ἔνιοι δὲ βράσσων τροχὸς ὁ κεραμικὸς ὁ διερρωγώς

HES. 17 βούχωμα· φρόνημα ⟨v. φρόνημα⟩ 18 βοῶνα· ὁδόν ⟨v. 1003⟩ 30 βραβευέτω (Coloss. III 15)· μεσιτευέτω. μηνυσαίτω. ἠθυνέσθω 39 βράγχοντος· βρόχοις ἁλόντος (Porphyr. Plotin. p. 94 Fabric.)

βράσσονας· ταπεινοτέρας

βράσσων· ἐλάσσων· ἢ ἄτακτος, ἀπὸ τοῦ βρασμοῦ, ὁ οὐ σταθέρος [Ad 63]

βρατάναν· τορύνην. Ἠλεῖοι ⟨v. ῥατάνα⟩

βρατάνει· ῥαΐζει ἀπὸ νόσου. Ἠλεῖοι

βρατάχους· βατράχους

βράττειν· πληθύνειν. βαρύνειν

βραυκανᾶσθαι· ἐπὶ τῶν κλαιόντων παιδίων λέγεται, ὡς μίμημα φωνῆς (Menand. ap. schol. Nic. Alex. 221)

βραύκας· ἀκρίδας ⟨v. βρεῦκος⟩

βραύλα· φθείρ

βραῦλον· κοῖλον

βραῦνα· κήλη. κύστις. ἐντεροκήλη

βραυνία· κοιλώματα τῆς γῆς

Βραυρών (Euphorio fr. LXXXI)· τόπος τῆς Ἀττικῆς

Βραυρωνίοις (Ar. Lys. 645)· τὴν Ἰλιάδα ᾖδον ῥαψῳδοὶ ἐν Βραυρῶνι τῆς Ἀττικῆς. καὶ Βραυρώνια· ἑορτὴ Ἀρτέμιδι Βραυρωνίᾳ ἄγεται καὶ θύεται αἶξ

βραυῶσα· κεκραγυῖα

βράχαλον ⟨—όν?⟩· χρεμετισμόν ⟨—τικόν?⟩

(βραχ†μάζουσαι· χρεμετίζουσαι

βραχέ' ἄττα· ὀλίγα τινά) [79]

βραχεῖν· ἠχῆσαι. ψοφῆσαι [81]

βραχεῖς· ὀλίγοι

βράχιστον (Soph. fr. 173)· ἐλάχιστον

βραχίων· βραχύτατος ⟨—ερος⟩

βραχμᾶνες· οἱ παρ' Ἰνδοῖς γυμνοσοφισταὶ καλούμενοι

βραχύ· ἀντὶ τοῦ οὐδέν. ὀλίγον, μικρόν

βραχυλόν· μικρόν [88]

βραχώδης (Aeoles)· τραχύς

βράψαι· συλλαβεῖν. ἀναλῶσαι. κρύψαι. θηρεῦσαι ⟨v. ἐραπτήρ⟩

Βρέα· Κρατῖνος (fr. inc. LVI)· μέμνηται τῆς εἰς Βρέαν ἀποικίας. ἔστι δὲ πόλις Θρᾳκίας, εἰς ἣν Ἀθηναῖοι ἀποικίαν ἐξέπεμπον

βρέγμα (Stratt. fr. II p. 776)· τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς [93]

Βρέκυν· τὸν Βρέκυντα, τὸν Βρίγα. Βρίγες γὰρ οἱ Φρύγες [95]

βρέμει· ἠχεῖ (Δ 425 Aesch. Sept. 85). φωνεῖ. σίζει. πατάσσει ⟨—αγεῖ⟩. ἀπειλεῖ ⟨v. βρίμη⟩

†βρεμεαίνων· ἠχῶν [98]

βρέμοντι· ἠχοῦντι. ἀπειλοῦντι

†βρέμβος· ἔμβρυον ⟨βρέμος⟩

βρεμούσας· ἠχούσας

βρεναιάται (Macedones?)· δυσχεραίνει(ν) προσποιεῖται ⟨βρενδίεται?⟩

βρένδον (Messapii)· ἔλαφον

(βρενθείῳ) (Sappho fr. 49)· βρενθίῳ. ἀνθινῷ

βρενθινά· ῥιζάρια τινά, οἷς ἐρυθραίνονται αἱ γυναῖκες τὰς παρειάς· οἱ δὲ ἄγχουσαν. οὐκ εὖ □ οἱ δὲ φῦκος παρεμφερὲς κάλλει Ἀφροδίτης

βρένθιξ (—ις Nicand. fr. 120)· θριδακίνη. Κύπριοι

βρένθον (cf. Pherecr. fr. V p. 298)· μύρον τι, ὡς βάκκαρις. οἱ δὲ ἀνθινὸν μύρον. καὶ ὄρνεον βρένθος (Aristot. HA. IX 2, 4), ὅπερ ἔνιοι κόσ(σ)υφον λέγουσι. †Βρένθος (Cretice?) καὶ ὁ τύμβος λέγεται ⟨v. βένθος et 1112⟩

†βρενθύνεται· ἀξιοπαθεῖ ⟨ἀπαξιοῖ?⟩. βαρεῖται. σεμνύνεται

βρενθύεσθαι· θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι. † ἀξιοπιστεύεσθαι. δυσχεραίνεσθαι προσποιεῖσθαι

βρενθύεται· μεγαλοφρονεῖ (Ar. Pac. 26), ὑπερηφανεύεται, ἐπαίρεται

βρενθυόμενοι· ἐναβρυνόμενοι, τρυφῶντες [1112]

Βρέντιοι· ἔθνος ἐν Ἰταλίᾳ

βρέτας ἅγιον (Ar. Lys. 262)· εἰκών, ὁμοίωμα [15]

βρέτας (tragici)· ἀπεικόνισμά τι. ὁμοίωμά τι. παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι. ὅπερ φασὶν οἱ νεώτεροι δίκηλον

COD. 74 βαυρωνίοις — βραβῶνι 78 βραχέα 81 βραχίονα. Supple κόσμον περὶ 85 Cf. γεννοί 87 βραχυτελόν· μ. βραχυλόν Post 88 legebantur 1077. 78 95. 99 βρέμμει = βριμᾷ ut τέμμει — τιμᾷ? ⟨1103 Seleucus Steph. Byz. 185, 16⟩ 4 βρενθινῷ· ἀνθινῷ 5 οὐκευ — φυκὸς περιφερὲς κύδει ⟨Diogen. EM. 212, 48⟩ 6 Cf. 1180 8. 9. 10 = 10. 9. 8. In Cyr. 171 copulantur 8. 10 14 βρεντάγιορ 16 βρέτας· ξόανα εἴδωλα παρὰ τῷ

HES. Ad 63: σταθερός] βράσσων τε νόος (Κ 226) οἷον ἀκαταστατῶν, ἀσθενέστερος ὤν 79 βραχέ..· ἐψόφησε (φ 387) 81 βραχιόλια (II Regg. I 10)· ..... τὸν τράχηλον 88 βραχυτελῆ (Sapient. XV 9)· μικρόν 93 βρέγμα· τὸν βρεγμόν (Ε 586) 95 Βερεκύνδαι· δαίμονες. οἱ Φρύγες ⟨v. Βερ—⟩ 98 βρέμεται (Ξ 399)· ἠχεῖ. ψοφεῖ. προσρήσσεται (Β 210) 1112 βρενός ⟨βένθος, q. v.⟩· πυθμήν. τύμβος. καὶ ὄρνεον, ὃ καὶ βρένθον 15 βρενταί· βρονταί ⟨βρέμεται· βροντᾷ Cyr. Mosq.⟩

βρέτη (c. c. Aesch. Sept. 94)· ξόανα, εἴδωλα
Βρεττανία· νῆσος ἡ περὶ τὸν ὠκεανόν [19]
Βρεττία· μέλαινα (πίσσα). ἡ βάρβαρος (Aristoph. fr. inc. LXXIV). ἀπὸ τοῦ Βρεττ[α]ίων ἔθνους
βρεῦκος· ἡ μικρὰ ἀκρὶς (ὑπὸ Κρητῶν)
βρέφος· ἔμβρυον ⟨cf. 1100⟩. νήπιον, παῖς
βρεχμόν (Ε 586)· τὸ κρανίον
βρεχμός· βρέγμα. τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς
βρῆγμα· ἀπόπτυσμα ἀπὸ θώρακος παρὰ Ἱπποκράτει (vol. II p. 255 K) [ad 25] ἔλεγον βρήσσει (ibid.)· βήσσει
βρῆσσαι (Cretes?)· βῆσσαι
Βρησσαῖος (Lesbii)· ὁ Διόνυσος
βρήσσουσι· βληχῶνται. φωνεῖ τὰ πρόβατα
βρητός· ἀλεκτρυὼν ἐνιαύσιος (v. 1181) [30]
βρι· ἐπὶ τοῦ μεγάλου, καὶ ἰσχυροῦ, καὶ χαλεποῦ τίθεται
† βριαγχόνην· βάτραχον. Φωκεῖς ⟨βρίταχον?⟩
βρίακχος (Soph. fr. 706)· βριαρῶς [ad 33] ἰακχάζουσα [34]
βρίαν· τὴν ἐπ' ἀγροῖς κώμην
(Βριάρεω στῆλαι· αἱ Ἡράκλειοι λεγόμεναι) [37. 38]
βριαροί· βαρεῖς, ἰσχυροί
βριαρόν· κραταιόν, ἰσχυρόν. μέγα. βαρύν. ἄγριον
Βρίγες· οἱ μὲν Φρύγες· οἱ δὲ βάρβαροι· οἱ δὲ σολοικισταί. Ἰόβας δὲ ὑπὸ Λυδῶν (ἀπο)φαίνεται βρίγα λέγεσθαι τὸν ἐλεύθερον
βρίγκα· τὸ μικρόν. Κύπριοι
βρίγκος (Ephipp. fr. 1 3 p. 330)· ἰχθῦς κητώδης
βρίζει· † ἐσθίει ⟨v. ῥίζειν⟩. † πιέζει. † χύει. καθεύδει (Aesch. Eum. 280) [ad 44]
Βριζοῖ (Semus Ath. 335 A)· ἐν ὕπνῳ μάντις [46]
βρίζοντα· νυστάζοντα (Δ 223). κοιμώμενον
βρίηπυος (Ν 521)· μεγαλόφωνος. μέγας. δεινός
βρίηρον· μεγάλως κεχαρισμένον [50]
βρίθει· αὔξει. ἢ εὐθηνεῖ † διατρέφει
βρίθειν (Eur. Tro. 216)· γέμειν
βρίθεται (Aesch. fr. 111)· βαρύνεται καρπῷ
βρίθοντα (Nic. Al. 210)· βαροῦντα
βριθοσύνη· βάρος
βρίθουσαν· λάμπουσαν· βαροῦσαν (Σ 561)
βριθύ· ἰσχυρόν (Ε 746). μέγα. βαρύ (Θ 390)
βρίθων· γέμων. κομῶν ὑπὸ καρπῶν
βρίκελοι· οἱ μὲν τοὺς ἱστόποδας, ἀπὸ τοῦ βάρους καὶ τοῦ ξύλου· οἱ δὲ βαρβάρους· Δίδυμος δὲ τὰ τραγικὰ προσωπεῖα παρὰ Κρατίνῳ ἐν Σεριφίοις (fr. XI p. 140), οἷον βροτῷ εἴκελοι
βρικίνη· εἶδος βοτάνης
βρικίσματα· ὄρχησις Φρυγιακή
βρικοί· πονηροί ⟨v. προικός. πρόκοος⟩
βρικόν· ὄνον, Κυρηναῖοι. βάρβαρον (Κύπριοι)
βριμάζει· ὀργᾷ εἰς συνουσίαν
βριμάζων· τῇ τοῦ λέοντος χρώμενος φωνῇ, βριμῶν, ἀπειλῶν
βριμαίνεται· θυμαίνεται ⟨—νει· —νει?⟩, ὀργίζεται
βρίμη· ἀπειλή. καὶ γυναικεία ἀρρητοποιΐα
βρίμημα· ἐπίπληξις
βριμήσασα· δεινή, χαλεπή
βριμός (Bergk. PLG. fr. 6 p. 1028)· μέγας. χαλεπός
(βριμούμενον· ὀργιζόμενον)
βριμοῦσθαι· θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι
Βριμώ (Bergk. PLG. fr. 6 p. 1028)· ἰσχυρά
βρινδεῖν· θυμοῦσθαι. ἐρεθίζειν
βρίννια· τὰ ἄρνεια κρέα ⟨βρήνεια?⟩
βρῖξαι· ὑπνῶσαι, νυστάξαι
Βρῖσαι· βαρῦναι. ὁρμῆσαι. καὶ Νύμφαι
† βρισθείς· ὑπνώσας
βρίσαντα ⟨—ες? Ρ 233⟩· ἰσχύσαντα. βαρύναντα
† βρίξ· θριδακίνη ⟨v. 1106⟩. καὶ εἶδος ἄνθους. οἱ δὲ περιστερεῶνα

COD. 17 βρέτη· ἀπεικ. τι ὁμ. τι 18 |λία 21 βρέκος ⟨v. βραῦκος βρόκος βροῦκος⟩. Cf. 1119 36 legebatur post 40 scripta βριάρως, στῆλαι Post 43: βριγκώμενον· ὁ. μιμούμενον h. e. βριμούμενον, q. v. 45 βριζομάντις, ἐνυπνιομάντις 48 βρινποιός 49 βρικρόν ⟨EM. 213, 21; ἐρίηρον?⟩ 51 εὐθύνει 52. 53 = 53. 52 59 ἐπὶ τοῦ — Κρατίνῳ οἷον βροτοίκελοι ἐν Σ. 60 |νυη ⟨63 Cf. βρύκος et βρούχετος⟩ 64 συνουσίαν Κύπριοι 71 Cf. post 1143 ⟨73 βριμῷ· ἰσχυρῷ Cyr. 171⟩

HES. 19 βρέττανα (Ar. Eqq. 17)· φοβερά ⟨θρέττανα⟩. ἀκρὶς μικρὰ ὑπὸ Κρητῶν Ad 25: βρηνεύομαι ⟨βρενθύομαι⟩ 30 βρηχανώμενοι· φωνοῦντες. ἢ χασμώμενοι ⟨v. 1279⟩ Ad 33 βριαρῶς] βριαρῶς (Greg. Naz. XIV 32) βριάγχως βραδέως 34 βρίσει· θρασύνει ⟨v. 1150⟩ 37 Βριάρεων (Α 402. 3)· ἀνθρώπῳ ἑκατονταχείρῳ 38 βριαρήν· βαρεῖαν (Τ 381), ἰσχυράν (Δ 375) Ad 44 καθεύδει] ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις (Δ 223) cf. καμβρίζοντα 46 βρίζω· κηδεύω 50 βρίθει (Sapient. IX 15)· βαρύνει

† βρίτος· ἔτος ⟨v. 1129⟩

Βριτόμαρτις· ἐν Κρήτῃ ἡ Ἄρτεμις

βριτύ· γλυκύ. Κρῆτες [84]

βρογχιάζει· καταπίνει

βρόγχος· ῥόφημα. ὁ λάρυγξ ὁ καταπότης

βρόδα (Sappho fr. 65)· Αἰολεῖς ῥόδα

βρόκοι (Paphii)· ἀτ(τ)έλεβοι. ἀκρίδες

βροκός· μωρός. † Ἕλλην ⟨ad Βραῖκος?⟩ [90. 91]

βρομήσει· φυσήσει. ψοφήσει

Βρόμιος· παρὰ Τηλεκλείδῃ (fr. inc. XXIV) ὁ Σάτυρος, ἢ ὁ Διόνυσος

βρόμος (Theophr. VIII 9, 2)· βοτάνη ὁμοία σίτῳ, μὴ ἔχουσα γόνατα

βρόμος· ἰδίωμα ἤχου. ἦχος [ ]. καὶ σπέρμα λεπτῆς κριθῆς (Pausan. Eustath. 918, 38) [ ]

βροντάζων (Ar. Vespp. 323 Dindorf.)· βροντῶν

βρόντημα· ὁ ἐμβρόντητος

βρόξαι· ῥοφῆσαι

† βρόκων· ἀμαθής, ἀπαίδευτος, οἷον βόσκημα

βρόσσονος (Aeoles)· βραχυτέρου

βρόταχος (EM. 214, 44)· βάτραχος

βροτέης· ἀνθρωπίνης

βροτήσια (Alcman. fr. 38)· ἀνθρώπεια

βροτόεντα· [ ] τὰ λαμπρά ⟨EM.⟩

βροτοδαίμων· ἡμίθεος 6—12]

βροτόφηλος· ἀνθρώπους φηλῶν, τουτέστιν ἀπατῶν

βροῦκος· ἀκρίδων εἶδος, Ἴωνες. Κύπριοι δὲ τὴν χλωρὰν ἀκρίδα βροῦκαν. Ταραντῖνοι δὲ ἀττέλεβον ⟨1188⟩. ἕτερο.. ἀρουραίαν μάν...

βροῦνος· ἐνεὸς ἢ μαινόμενος ⟨βροῦχος? v. 1247⟩

βρούξ· τράχηλος. βρόγχος

† βρουλός· πονηρός

βροῦς· πιεῖν

βροῦτος (Boeoti?)· ἐκ κριθῶν πόμα

βρούχετος· βάρβαρος ⟨v. 1163⟩. βάτραχον δὲ Κύπριοι ⟨1271⟩

† βροῦχαλ· θερμός

[ ] βροχέως (Sappho fr. 2, 7)· σαφῶς. συντό'μως. Αἰολεῖς [ad 22]

βροχμώδης· ἡ νοτερὰ καὶ ἁπαλή. Δημόκριτος (p. 421) [24. 25]

βρόχος· ἀγχόνη, δεσμός [ad 26]

βρύα (Hippocr. II p. 568 K)· ἃ γίνεται μὲν ἐπὶ πετρῶν, λέγεται δὲ καὶ σφάκος ἢ φυκίς. ἐπετίθετο δὲ ἁγνισμοῦ χάριν

βρυάζει· θάλλει. τρυφᾷ

βρυάζειν· γαυριᾶν. ἥδεσθαι

βρυαζούσης λεαίνης· ἐν Ἀθάμαντι (Trag. adesp. 1). ἀκμαζούσης. ἢ ἐγκύμονος

βρυαθμόν (Dorice)· βρυασμόν

βρυαλιγμόν· ψόφον, ἦχον

βρυαλίζων· διαρρήσσων

βρυαλίκται· πολεμικοὶ ὀρχησταὶ μενέδουποι, Ἴβυκος (fr. 52) καὶ Στησίχορος (fr. 79)

βρυανίων· μετεωριζόμενος. καὶ κορωνῶν ⟨—νιῶν⟩

βρυάσομαι· ἀναβακχεύσομαι μετά τινος κινήσεως

βρυγμός (Eupol. fr. XIII p. 492)· κατανάλωσις. καὶ νόσος (Hippocr. II 572 K), ἀπὸ τοῦ βρύχειν, ὅ ἐστι τοῖς ὀδοῦσι πιέζοντα ψόφον ἀποτελεῖν, ὡς ἐν ῥίγει συμβαίνει. ἢ ἀκόνησις μύλων ⟨v. βρυχμοί⟩ [ad 37]

βρυγχός· βρόχος ⟨βρύγχος· βρόγχος?⟩

βρύει· ῥέει, πηγάζει, ἀναβλύζει. πηδᾷ. ἀνθεῖ (P 56). ἀνίησιν. αὔξεται

COD. 82 Diogen. ap. schol. Callim. Dian. 190 86 ῥούφισμα 86. 87 = 87. 86 88 Cf. βροῦχος, βρύχος 89 Cf. πρόκος, προικός, βρόκων 1200 βρόσσομος 1 βότραχος ⟨1184⟩ 3 βροτίεια, d. καὶ ἀνθρώπινα 14 ἀρουραῖαν 18 Phrynich. 31, 10 ⟨cf. 1255⟩ 20 βάραθρος 22 βρουκε.. 27 σκάφος ἢ σκαφίς ⟨30 βράζουσα λέαινα Cyr. Dr.⟩ 31 βρύαθον 34 ὤρχηται μὲν αἰδοίπου 36 ἀνακακ| 37 ἐπὶ τοῦ Post 37 legebantur 1247. 48

HES. 84 βρόγχος ⟨βρόταχος⟩· βάτραχος 90 βρομέον· ὀζόμενον *) 91 βρομέωσιν (Π 642)· ἠχῶσιν Ad 95: καὶ ὁ τόπος, εἰς ὃν ἔλαφοι οὐροῦσι καὶ ἀφοδεύουσι (Alcaei fr. 97) — καὶ ὀσμή ⟨v. βρῶμος⟩. καὶ χόρτος (Iob. VI 7) Ad 1204: ἠμαγμένα (Z 480). οἱ δὲ καὶ ἀνθρώπινα (Ξ 509) 6 βροτολογεῖ (E 31)· ἀνδροφθορεῖ 7 βροτολοιγός· ἀνθρωποκτόνος (E 518). αἱμοφθόρος (E 846) 8 βροτήσεια· ἀνθρώπεια ⟨1203⟩ 9 βροταί· γυναῖκες 10 βρότος· αἷμα 11 βροτον· [τὸ αἷμα] ὀξυτόνως μὲν ἄνθρωπον· παροξυτόνως δὲ σημαίνει τὸν ἐκ φόνου λύθρον 12 βροτός· φθαρτός, ἢ γηγενὴς ἄνθρωπος Ad 22: βρουχέων ἢ 24 βροχμόν (E 586)· τὸ βρέγμα 25 βρόχοι (χ 472)· ἅμματα Ad 26 βρόχος] ἀγκοίλη. Δημόκριτος Ad 37 μύλων] ἢ τρισμὸς ὀδόντων (Matth. VIII 12)

*) ⟨βρόμεον (ἦχουν συρίζον Cyr. 171) habet Greg. Naz. Carm. XIV 99. Sed ὀζόμενον est βρωμέειν q. v.⟩

Βρύθακες· αἱ ⟨Βρυθακίδαι?⟩ χιτῶνες βομβύκινοι. ἢ γένος ἰθαγενῶν ⟨v. Βάρθει⟩
βρύκαι· αἱ ἱεραὶ ὑπὸ Δωριέων ⟨βρύκαιναι· ἱέρειαι?⟩
βρυκανήσομαι· βοήσομαι
βρυκεδανός· πολυφάγος. οἱ δὲ μακρός ⟨λάβρος⟩
βρύκειν· λάβρως ἐσθίειν. ἀπὸ τοῦ τρίζειν τοὺς ὀδόντας (Hippocr. II p. 623 K). οἱ δὲ μασᾶσθαι
βρυκετός· ταυτὸν τῷ βρυγμῷ. καὶ βρυκηθμός ὁμοίως Δωριεῖς
βρύκος· κῆρυξ ⟨μῆρυξ? 1260. 1288⟩. οἱ δὲ βάρβαρος ⟨1163⟩. οἱ δὲ ἀττέλεβος ⟨1188⟩
βρυκύς· ἄφωνος. νεκρός ⟨v. κρύβες⟩
βρύκουσα (Ar. Avv. 26)· δάκνουσα. † μετελθοῦσα
βρυκταία· εἶδος βοτάνης
βρύκων· συνερείδων τοὺς ὀδόντας μετὰ ψόφου
βρυλλιχίδδει· πρόσωπον γυναικεῖον περιτίθεται καὶ γυναικεῖα ἱμάτια ἐνδέδυται. ὅθεν καὶ τὰς † μαχρὰς βρυλλίχας καλοῦσι Λάκωνες παρὰ τὸ γελοῖον καὶ αἰσχρόν. ὁ Ῥίνθων τὴν ὀρχήστριαν
βρυλλιχίζειν· ἀκταίνειν
βρυλλιχισταί· οἱ αἰσχρὰ προσωπεῖα περιτιθέμενοι γυναικεῖα καὶ ὕμνους ᾄδοντες
βρύλλων (Ar. Eqq. 1126)· ὑποπίνων
βρῦν (Ar. Nubb. 1382)· πιεῖν (v. 1218)
† βρύματα· μυρήματα
† βρυνθαλλόν· βρύσμα
βρυνχόν· κιθάραν. Θρᾷκες
βρύξαι· δακεῖν. καταπιεῖν ⟨v. βράξαι⟩
† βρύοχον· κήρυκα ⟨1246. 1288⟩
βρύσδην (Aeoles)· χύδην [62]
† Βρύσται· κρημνοί. καὶ πόλις κρημνώδης ⟨Βρυσειαί?⟩
βρύταna· κονδύλους
βρυτιγγοί· χιτῶνες

Βρυτίδας (Demosth. 1365, 9)· γένος παρὰ Ἀθηναίοις
βρυτίνη (Cratin. II 1 p. 76)· ἐν Μαλθακοῖς· ἀμοργιν ἔνδον βρυτίνην ἠθεῖν τινα ἔπαιξε πρὸς τὸ πόμα τὸ βρύτινον. ἔστι δὲ καὶ ζῷον βρύτον ὅμοιον κανθάρῳ, καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ βρύτινον πήνισμα, ὅπερ ὑπ' ἐνίων βομβύκινον λέγεται
βρυτίνην (Cratin. l. l.)· βυσσίνην
βρύτιχοι· βάτραχοι μικροὶ ἔχοντες οὐράς ⟨v. 1280⟩
βρῦτον (Archil. fr. 31)· πᾶν τὸ ἐκ κριθῆς ποτόν [βρυτονία κτλ. Cf. βρυωνία]
βρυτταί· τὰ λείψανα ⟨EM. 209, 50?⟩
βρύττεα· στέμφυλα (Athenaei). ἔνιοι εἶδος σκορόδου
βρύττειν· ἐσθίειν ⟨EM. 216, 29⟩
βρύττιον· πόμα ἐκ κριθῆς
βρύττος· εἶδος ἐχίνου πελαγίου, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης (HA. IV 5, 2)· οἱ δὲ ἰχθῦν. οἱ δὲ τρισυλλάβως ⟨ἄμβρυττον⟩ † βρυγγόνην λάχης ποιεῖ [77]
βρύχανα· σάλπιγγι καμπύλῃ ⟨βυκάνᾳ?⟩
(βρυχανώμενοι· φωνοῦντες. ἢ χασμώμενοι; cf. 1130)
βρυχετόν· πυρετόν
βρυχηθμός· στεναγμός. οἰμωγή
βρυχίς· κλῆμα
βρυχμοί· ψόφοι [84. 85]
Βρύχων· ποταμὸς περὶ Παλλήνην [87—89]
(βρυωνία (Nic. Ther. 858)· ῥίζα τις οὕτως καλουμένη)
(βρωμέεν· ὀζόμενον ⟨cf. 1191⟩ βαρυῶδες δυσῶδες) [91]
(βρῶμος· καὶ ὁ τόπος εἰς ὃν οἱ ἔλαφοι οὐροῦσι καὶ ἀφοδεύουσι καὶ ὀσμή) Cf. 1195
βρωμωμένου· ὀγκωμένου
βρωτόν (Xenoph. An. IV 5, 7)· βρώσιμον [95]
† βυατά· βεβυσμένα ⟨1318⟩ † αὔτη

COD. 40 σχιστῶνες θομ| — ἰθαλενων ⟨sic⟩ 44 λαύρως — τρύζειν 45 |ιθμός 47 βρυγκός ⟨v. μύρκος βροῦνος et Nic. Alex. 226⟩ 47. 48 Cf. 1237 not. 51 βρυδαλίχα π. γ. παρὰ τὸ γελοῖον καὶ αἰσχρὸν ὀρϋτίθεται, ὀρίνθω, τὴν ὀρχίστραν καὶ γυναικ... l. ἐ. ὅ. κ. τ. μ. βρυδαλίχας κα. Δ. 52 βρυδακίζειν· ἐκτείνειν 53 βρυλλοχ| 57 Cf. ad 1322 ⟨βρῦον· θάλλον⟩ 61 βρύγδην (64 βύτανα infra, βύζανα Theognost.) Post 65 legebantur 72—86, deinde 66—71 66 Βρυτίνας — περὶ 67 νίθειν τ. ἔπαξε — π.' ν. σμα 69—71 = 70. 71. 69 70 βρυττόν — τρυφῆς ⟨τρύγης?⟩ 73 βρυττία 79 βρυχετῶ 80 |ιθμός Post 88: βρυῶδες (sic)· δυσῶδες 93 |ομένου bis

HES. 62 Βρύσια (B 583)· πόλις 77 βρύχα (ε 319)· ὑποβρύχιον. βυθιζόμενον 84 βρυχίσασθαι· ὡς λέων 85 βρύχιον· βυθιζόμενον ⟨non Aesch. Pers. 392⟩ 87 βρύχεται (Menand. fr. CCCCXXXII)· μένεται ⟨βρυχᾶται· μαίνεται⟩ 88 βρυχός· κῆρυξ ⟨1246. 1260⟩ 89 βρωμᾶσθαι· ὀγκᾶσθαι ⟨Moeris⟩ 91 βρώμην (κ 460)· βρῶσιν 95 βρώτωον· βρῶσιν (T 205). τροφήν ⟨v. δεσβρωτύν⟩

βυβὰ ταῦτα (Anaxandr. III p. 186, Sophro)· ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάσσεται [98]

† βυγή· πηγή ⟨πυγή? φυγή?⟩

βύβλιοι· οἱ τῶν τάφων φύλακες, παρὰ Κυπρίοις. καὶ πόλις Φοινίκης Βύβλος

βυδοί ⟨cf. 206⟩· οἱ μουσικοὶ [ἢ] κρουμά τι. Σοφοκλῆς † Κρησίν (fr. 57)

βύει· καμμύει. φράσσει τὰ ὦτα

† βύζαντες· πλήθοντες

βυζαντία· εἶδος ὁρμιᾶς [1305]

βύζην (Thucyd. IV 8, 7)· ἱκανῶς. ἀθρόως. δαψιλῶς. πυκνῶς (Hippocr. I p. 388 K). ἐπαλλήλως. ἢ πληρῶς

βύζην· τὸ πεπιασμένως μετέχειν

βυζόν· πυκνόν. συνετόν. γαῦρον δὲ καὶ μέγα [9]

βυθίζων· ποντίζων ἐν βυθῷ (Sophocles?). Σκύθαις

βυθμός· ἄντρον. πυθμήν, † καὶ βυθμήν ⟨v. βυσσός⟩

† βυκνισταί· εἴκασταί

† βυκήης ⟨—ήεις?⟩· ὑπνηλός

† βυκός· δασμοφόρος

† βυκτά· σχέτλια, δείλαια

βυκτάων (κ 20)· πνεόντων, φυσητῶν ⟨cf. 531. 925⟩

βύκτης· ὁ ἐκ βυθοῦ ταράσσων. φυσῶν

βυλλά· βεβυσμένα ⟨448. 1296⟩

βυλλίχαι· χοροί τινες ὀρχηστῶν παρὰ Λάκωσι

βυλλίχης· χορευτής

βυλλιχίδες· † ῥαχίδες ⟨βακχιάδες?⟩

βύνη· θάλασσα. πεύκη [ad 22]

⟨βύνην⟩· σκεύασμά τι κρίθινον

βύξ· τὸ ἐν τῷ στόματι κατέχειν τι

βύπτειν (Aeoles)· βαπτίζειν

βύρθακος· βάτραχος

† βυρικόμενος· πνιγόμενος. τραχηλιζόμενος

βυριόθεν (Cleo EM. 389, 24)· οἴκοθεν

βύριον (Messapii)· οἴκημα

βύρμακας· μύρμηκας ⟨v. βόρμαξ⟩

βυρμός· σταθμός

βυρρός (fullo)· κάνθαρος. Τυρρηνοί

βυρσαίετον· Ἀριστοφάνης (Eqq. 209) ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τοῦ ἁρπάζειν τὸν Κλέωνα εἶπε

ῡ ~
Βύρσαν· π' Θ Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι (fr. IV) παίζων ἔφη

βυρσιμάλους (Ar. Eq. 136?)· βυρσοδεψίμους

† βυρσάτονος (Eur.?)· τύμπανον

Βυρσίνης· Μυρσίνης. ἦν δὲ αὕτη γυνὴ Ἱππίου τοῦ τυράννου. ἐν τοῖς Ἱππεῦσι (449)

βυρσίς· δέρμα

βυρσοδέψης (Eqq. 44)· σκυτοδέψης, βυρσεύς

βυρσόκαπρον (Com. anon. fr. III)· τὸν Κλέωνα ⟨—οκάπηλον⟩ [41]

† βύρτη· λύρα

βῦσαι· ἐπιθεῖναι. φορτῶσαι. κρύψαι

βύσας· πλήσας. φράξας

βυσαύχην (Xenarch. com. III p. 614, Ar. fr. CCXIII)· ὁ συνέλκων τὸν τράχηλον καὶ τὸν αὐχένα μικρὸν ποιῶν καὶ τοὺς ὤμους ἀνέλκων

βύσσαλοι· βόθροι [47]

βυσσαλεύοντι· τῷ † βυθῷ ἐφικνουμένῳ

βυσσοβαρῆ· μεγάλα. ἀπὸ τῶν καταφερομένων εἰς βυθὸν διὰ τὰ βάρη

βυσσοδομεύει· ἐνθυμεῖται. μηχανᾶται. ἀποκεκρυμ⟨μ⟩ένως βουλεύεται, καὶ ἐκ βάθους

βυσσοδομεύειν· ἐνθυμεῖσθαι. κατὰ βυθοῦ δομεῖν, ἤγουν οἰκοδομεῖν [52]

βυσσός· βυθός (Ω 80). ἄντρον. πυθμήν. καὶ χρῶμα ἀντὶ τῆς ⟨ὕσ⟩γης παραλαμβανόμενον

βυσσοφαρεῖ· μεγαλοφαρεῖ

βυσσόφρων (cf. Aesch. Cho. 651)· κάτωθεν ἐκ σπλάγχνων βουλευόμενος. καὶ ἐκ βυθοῦ φρονῶν

† βυσσῶσι· φράξωσι

βύσταγα (—ας Antiphon. com. III p. 22)· πώγωνα

COD. 97 βαβά 1301 σοφῶς 6 βύζ.. — ἐπ' ἀλλήλων ἢ πληροῦς 10 σκῦθαι 11 ⟨βυκανισταί· ἤχηταί? 15 ἰβυκτά? Sed cf. φλυκτά, φύκα⟩ 19 ὀρχιστῶν 22 θαλάμη ⟨EM. 217, 9⟩ — βύσμα, βύξ, βυθός 24 βυννεῖν· τὸ (cf. 1322) Post 31 legebantur 36—38 32 τυρηνός 33 |αίετο, ἀπὸ τοῦ 35 ἀράμασι 36 βυρσάτονος τοῦ τυμπάνου CDr. Zonar. 42—44 = 44. 42. 43 43 βῦσσαι· ἐπιθῆναι 49 |οβάρη 56 φράζωσι ⟨βύσωσι?⟩ 57 βυστάγα ⟨cf. μίτταχες⟩

HES. 98 βυβλία· βιβλία (Moeris) 1305 Βυζάντιος· Κωνσταντινουπολίτης 9 βύθιος· φόσσα Ad 22: βύθαλον. βύσμα ⟨1277⟩. βυθός. βυνεύς. 41 βύουσαν· κρύπτουσαν 47 βύσσινον (Apocal. XVIII 16)· πορφυροῦν 52 βύσινα (Ezech. XVI 13)· πορφυρᾶ

βυστίχοις· τοῖς ἐν θαλάττῃ βρόχοις
βῦστραι (Antiph. III p. 98)· αἱ τῶν λαχάνων ἐνθέσεις. ἔνιοι δὲ τοὺς ἐκ τῶν λαχάνων ψωμούς
βύτθαν· τὸν ψᾶρα
βυτθόν· πλῆθος
† βύτανα· κονδύλοι. οἱ δὲ βρύτανα (q. v.)
βυτίνη· λάγυνος, ἡ ἀμίς. Ταραντῖνοι [ad 63]
βύττος· γυναικὸς αἰδοῖον
βύων τὰ ὦτα· ἐπιφράττων [66]
βυωτήν· τὴν ἄρσιν (v. 1025b)
βῶ· ἐπιβῶ
βωβός· † πτορός
† βώβους· χωλός
βωβύζειν· σαλπίζειν
Βωβώ· οὕτως ἡ Μάκρις ὠνομάζετο
βῴδιον· βοίδιον
βωθεῖν· ὁμιλεῖν. βοηθεῖν
βωθέοντες (Iones)· βοηθοῦντες
βωθύζειν· βοᾶν. θωύσσειν
βῶκα (Arist. HA. IX 3, 1)· θύννον
† βωκός· τρυφερὸς χιτών (βράκος?)
Βώκαρος (Lycophro 451)· ποταμὸς ἐν Σαλαμῖνι ἐκ τοῦ Ἀκάμαντος ὄρους φερόμενος
βωλάκιον· χωρίον βώλους ἔχον
βῶλαξ· βῶλος. γῆ
βωλία. βωλίς· μάζης εἶδός τι ἐν ταῖς θυσίαις
βωλίνας· καλιάς. ἢ πλινθίνας οἰκίας
βωλόναι· οἱ μὲν κολώνας· οἱ δὲ τὸ Κίλλαιον ἀκούουσι, διὰ τὸ ἀνακεχῶσθαι, παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 928)
βῶλορ (Lacones)· γῆ
βωλόρυχα· τὴν σῦν. Λάκωνες
βωμακεύμασι Apollod. Cyren. ap. schol. Plat. p. 421)· βωμολοχεύμασι. παραλογισμοῖς. πανουργήμασι κολακευτικοῖς
βώμαξ· βωμολόχος. καὶ ὁ μικρὸς βωμός, ὑποκοριστικῶς (βῶμαξ)
βώμευσις· βωμοῦ ἵδρυμα
βώμηνεν. ὤμοσε
βωμίδας (Herod. II 125)· ἀναβάσεις
Βωμιῆς (Thucyd. III 96, 2)· οἱ περὶ τοὺς Βωμοὺς καλουμένους λόφους οἰκοῦντες [93]
βωμίσκοι· ἀριθμοὶ ἄνισοι
βωμοί· ἔμβολοί τινες οὕτω λεγόμενοι
βωμοῖς· βαθμοῖς
βωμοῖσι (Θ 441)· β.΄σεσι
βωμολοχία· γένος κοβαλείας φορτικὸν καὶ γελωτοποιόν
βωμολόχος· σκώπτης. ἱερόσυλος· παρὰ τὸ λοχεῖν εἰς τοὺς βωμούς (Pherecr. fr. II p. 325), ὅ ἐστιν ἐνεδρεύειν· πανοῦργος. ἀσεβής. ἀπατεών
βωμός· ἱερόν. τέμενος
βῶν (Π 238)· βοῦν. ὅπλον
βωνίτας (Callimachi?)· τοὺς ἐν ἀγρῷ. οἱ δὲ βουκόλουν, ἢ ἀγροίκους
† βώνημα· εἴρημα. Λάκωνες
Βωρθία· Ὀρθία
Βῶρμον (Nymphis Ath. XIV 620 A)· θρῆνον ἐπὶ Βώρμου νυμφολήπτου Μαριανδυνοῦ
βῶροι· ὀφθαλμοί [1407]
βῶς· ἀσπίς (Argivi). πέλτη. βύρσα. καὶ ποιὸς ἰχθῦς (Aristot. HA. V 4, 2?)
βώσαντι· βοήσαντι (cf. Herod. VI 105)
βώσομαι· βοήσομαι, ἐπικαλέσομαι
βωσόμεθα· † μαρτυρώμεθα. ἐπικαλεσώμεθα
βῶσον (Cratin. fr. CLIII)· κάλεσον, βόησον
βωστῆρες· νομεῖς
βωστρεῖν (μ 124)· βοᾶν. καλεῖν. ἐπικαλεῖσθαι [15]
βωτάζειν· βάλλειν (h. e. οὐτάζειν)
βωτιάνειρα (Α 155)· τοὺς ἄνδρας τρέφουσα (v. βοτ— βουτ—)
βωτίον· σταμνίον (διωτίον?)
βώτορες (ξ 102)· βωτῆρες. νομεῖς. ποιμένες
βώχ· βοτάνης εἶδος
† βωῶμεν· ὀμόσωμεν

Γ

Γᾶ· χθὼν ἢ θεόν
γαβαλάν (Maced.)· ἐγκέφαλον, ἢ κεφαλή(ν)
† γαβαθόν· τρύβλιον (v. 115 et ζαμάτιον)
γάβενα· ὀξυβάφια. ἤτοι τρύβλια

COD. 59 βύστραι — ψαμένους 63 λάγηνος ἢ ἄμις (63 V. μυττός et σάβυσσος) 72 βώμω 76 θούσσειν 77 βωκάθυνον (79 EM. 217, 40) 82 μάζα εἰς 85 βῶλοι 86 βωλορύχα 91—3 = 92. 3. 1 91 βωμίνας 92 βώμενοι — λοφ. καλ. τοὺς οἰκοῦντες 95 legebatur post 97; 1400 post 98 98 κολακείας 9—14 = 10. 12. 9. 13. 14. 11 9 βώσοντι (21 βωώμεν· βοήσωμεν Laconice?) 1 γάαθον, ἤσσον 3 τρυβλία ubique

HES. Ad 63: ἤγουν σταμνίον 66 βυώσης (Ps. LVII 4)· πληρούσης. καλυπτούσης. κωφωθείσης 93 βώμενος· βωμός 1407 Βῶρος (Π 177)· ὄνομα κύριον (v. Βᾶρος) 15 βωσσοῦσι· βομβοῦσιν, ἠχοῦσι (Ν 106)

γαβεργόρ· οὐ μισθωτός. Λάκωνες

γαγγαλιᾶν· γαγγαλίζεσθαι. ἥδεσθαι

γαγγαλίδες· γελασῖνοι

γάγγαλος· ὁ εὐμετάθετος καὶ εὐρίπιστος τῇ γνώμῃ καὶ εὐμετάβολος

γαγγαμεύς· ἁλιεύς, ὁ τῇ γαγγάμῃ ἐργαζόμενος

γαγγάμη· σαγήνη ἢ δίκτυον ἁλιευτικόν (v. γωγγάμη). καὶ σκεῦος γεωργικὸν ὅμοιον τῇ κρεάγρᾳ

γάγγαμον· δίκτυον (Aesch. Agam. 361). καὶ τὸ περὶ τὸν ὀμφαλὸν τῶν ὑποχονδρίων

γαγγαμουλκοί· σαγηνευταί

γαγγα†ίνειν· τὸ μετὰ γέλωτος προσπαίζειν

γαγγλιοειδέων (Hippocr. III p. 187 K)· γαγγλίοις ἐοικότων. Γαγγλίον (defin. med. 400, 45) δὲ νεύρου συστροφή [15. 16]

γάγγραινα· φαγέδαινα· οἱ δὲ καρκίνος, πολυδιάχυτον ἐν τῷ σώματι πάθος

†γαδεδᾶν· χαίρειν (γελᾶν? γανᾶν?)

γαδεῖν· χαρίσασθαι

Γάδειρα· νῆσος ἔξω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν

γάδειρα· τὰ περιφράγματα. Φοίνικες

Γαδειρικὸν τάριχος (Eupol. fr. XXIII p. 506)· τὸ ἀπὸ Γαδείρων [κομιζόμενον]. ἐκεῖθεν γὰρ ἐκομίζετο [23]

Γαδείρων· χώρας ὄνομα

†γαδεῶ· χαρά (γαθῶ)

γάδεσθαι· ἥδεσθαι

γάδεται· ἥδεται

γάδιξις (Tarentini)· ὁμολογία

γάδονται· εὐφραίνονται

γᾶδος· γάλα. ἄλλοι ὄξος

γάδου αἴδων (Corinn. fr. 14 v. l.)

Γάζα· πόλις, παρὰ δὲ Πέρσαις βασίλειον. ἢ οἱ ἐκ τῶν πολλῶν φερόμενοι φόροι

γάζαν· πλοῦτον. ἢ ταμιεῖα

γάζας· ἰχθῦς ποιός

γάζης κεκορεσμένος· ......

γαζοφυλάκιον· θησαυροφυλάκιον (lex. rhet.). βαλάντιον [ad 36]

γάθευδον· ἐκ γῆς ῥέον (γᾶθεν ὕδος?)

γαθία· ἀλλαντία

Γαθιάδας· ἥρωος ὄνομα, ὃς [καὶ] τοὺς καταφεύγοντας εἰς αὐτὸν ῥύεται καὶ θανάτου ....

γαῖα· ἡ κόνις. καὶ ἡ γῆ

γαιάδας· ὁ δῆμος ὑπὸ Λακώνων

γαιάλοχος· ἠπειρώτης [43. 44]

γαίειν· χαίρειν. γαυριᾶν. σεμνύνεσθαι

γαίεσχον· ἔχαιρον

Γαιηΐδα· τὴν Φοίβην Ἀντίμαχος (fr. LXXXIX)

Γαιήϊον (η 324)· τὸν γῆς υἱόν, Τιτυόν [49]

γαιήοχος (Ν 43)· ὁ τὴν γῆν συνέχων, ἢ ἐπὶ τῆς γῆς ὀχούμενος. ἢ ὁ ἱππικός, ὁ ἐπὶ τοῖς ὀχήμασι ἢ ἅρμασι χαίρων. Λάκωνες (Xen. Hell. VI 5, 30) [51—54]

†γαίνεται· ἀνύει (γ' ἄνεται· ἀνύεται?) [56. 57]

γαιογράφοι· τὰ ἐν τῇ γῇ γράφοντες

γαῖος· ὁ ἐργάτης βοῦς (Apoll. lex. 52, 13). καὶ ὁ ἀπόγειος ἄνεμος. (οἱ δὲ μισθόν Tarentini)

γαίουσα· ὑπερφρονοῦσα

γαῖσος· ἐμβόλιον ὁλοσίδηρον (schol. Iosu. VIII 18). ἢ ὅπλον ἀμυντήριον (Pausan. lex.) (Γαίσων Archestr. Ath. VII 311 A)· ὄνομα ποταμοῦ

γαῖται· γεωργοί

γαίων (Α 405)· γαυριῶν [65]

COD. 5 γαβεργός, δρουμισθωτός 9 γαγγαλεύς (11 cf. μάγγανα) (13 γαγγανῶν Arcad) 14 γαγγαλιοιδέων — γαγγαλίους — γαγγάλιον 20—27 = 25—27. 20—26 28 γάδιξ. Cf. ἄδιξις 30 γάλοι 31 γάδουα, ἴδιον 32. 33 ἢ ταμιεῖα post φόροι (EM. 219, 39) 37 Cf γάφυτον 44 γαιῶ Theognostus; v. γλιᾶται 47 γαίηΐδα 48 Πίτυον 50 ὑπὸ — συνεχόμενος — ἄρξουσι χ| 59 Cf. 61. EM. 223, 24; μίσθιον Eustath. 188, 28 61 γαισός, ἐ. ὁ. [καὶ ὄνομα ποταμοῦ. οἱ δὲ μισθόν.] ἢ 62 γαιάτης Cyr. Dr.

HES. 15 γαγγίας ἢ γαγγαλίας· οἱ μὲν γελασινόν (cf. 7)· οἱ δὲ τὴν τῶν νεύρων συστροφήν (cf. 14). ἄλλοι ὑποστάθμην (v. γάργασις) 16 Γάγης· Φεισῶν ποταμός 23 γαδή· κιβωτός (v. γάνδιον) Ad 36: σκευοφυλάκιον (LXX) 43 γαῖα χάνοι (Ζ 282)· καταπίοι ἡ γῆ 44 †γαιᾶται· κερτομεῖ καταμωκᾶται 49 γαίη· τὴν γῆν. τὸ χῶμα (rec.) 51 Γαλιλαία· κατακυλιστή 52 Γαλλίμ· κεκριωμένον. ἤγουν κριῶ κριῶν (Basil. Iesai. XV 8 p. 606 B) 53 γαιηούχῳ (Ξ 355)· τῷ τὴν γῆν ὀχοῦντι, καὶ συνέχοντι 54 γαίηθες,
ο
πρῶτον (ξ 315)· ἡ Ἤπειρος μοίρας ἔχει τέσσαρας Θεσπρωτοὺς Χάονας Μολοττοὺς Κασσω-
δ
πάνους 56 γαῖντα (Callim. fr. CCCIX)· σπλάγχνα (γέντα) 57 γαιθυλα· ἀμπελόπρασα (v. γήθυα) 65 γαιῶς· μακροκέντης. ἢ κόντος λαμβάνων

γάκα· ἡδέως [67]

Γακεῖαι· Γλυκεῖαι (cf. Paus. VII 27, 2)

γάκινος (Athenienses)· σεισμὸς γῆς

γακίναν· τὸν σεισμόν

γάκου· ἡδύ, γλυκύ

γακούδια· ἡδύσματα

γακουπώνεις (Boeoti)· ἡδυπότης

γακτός· † κλάσμα

γαλαθηνόν (Pherecr. fr. VI p. 263)· ὑποτίτθιον. νέον [76]

γαλακτοκόμος· ποιμήν

γαλακτώδης (Hippocr. III p. 696)· οἰνός τις [79. 80]

γαλάξια (Athenienses)· ἑορτή, ἐν ᾗ ἕψουσι γαλαξίαν. ἔστι δὲ πόλτος κρίθινος ἐν γάλακτι

γαλαρίας· ἰχθῦς, ὁ ὀνίσκος

γάλας· γῆ παρὰ Εὔκλῳ

γαλάσιον (Cyprii)· ἐνηρόσιον (festum) [85. 86]

γαλατμόν· λάγανον ἄγριον [88]

Γαλεοί· μάντεις (cf. Archipp. fr. IV p. 720). οὗτοι κατὰ τὴν Σικελίαν ᾤκησαν. καὶ γένος τι, ὥς φησι Φανόδημος καὶ Ῥίνθων Ταραντῖνος

γαλεώτης (Menand. IV p. 124)· ὁ ἀσκαλαβώτης. καὶ ἰχθῦς. καὶ ζῷον χερσαῖον

γάλη· ἐξέδρας εἶδος [ad 91]

(Γαλήνη [Philetaer. fr. I p. 295] ὄνομα κύριον ἑταίρας)

γαλήνη (plumbago)· τὸ ἐπιπολάζον ἐν τῇ μεταλλείᾳ τοῦ ἀργύρου χωνευομένου

γαληνόν· ἥσυχον. ἱλαρόν. εὔδιον

γαληρόν· τὸ αὐτό (gl. α 642), καὶ γαλερόν

γαλῆ Ταρτησία· ἡ Ταρτησὸς ἔξω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ἧς Ἀργανθώνιος ἐβασίλευσεν. ἔστι δὲ ἡ πόλις αὕτη πρὸς τῷ Ὠκεανῷ, μεγάλη λίαν· ὡς οὖν ἐκεῖ μεγάλων γινομένων γαλῶν εἶπε

Γαληψός· παίζει μὲν Εὔπολις (fr. inc. LXXXII) παρὰ τὸ λαμβάνειν. ἔστιν δὲ καὶ πόλις (v. Γάμψηλος). καὶ βοτάνης εἶδος

γάλι· ἱκανόν (γ' ἅλις?)

γαλιαγκών (Hippocr. III p. 220 K)· ὁ τὸν βραχίονα ἐλάττονα ἔχων

γαλίαι· οἱ ὀνίσκοι

γαλιδέως· Κρατῖνος (fr. XIX p. 170). λέγει δὲ (οὕτ)ως τὸν εὐτελῆ. καὶ ὡς γαλῶν παῖδα γαλιδέα θθ

γάλινθοι (Cretes?)· ἐρέβινθοι. οἱ δὲ γαλ' [103]

† γάλις· γαλαός

† γαλιώσης· ἀκολασταινούσης

γαλιώταρ· ἀσκαλαβώτης. Λάκωνες

γάλλαρος· Φρυγιακὸν ὄνομα (sc. συγγενικόν. Cf. 290). [παὰ Λάκωσι

γάλλια· ἔντερα (v. γόδα. χαλίδια)

γάλλοι (Aeoles)· ἧλοι

γάλλος· ὁ ἀπόκοπος, ἤτοι ὁ εὐνοῦχος

γαλόως (Homer.)· ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή

γαλωνίς· χρῶμα ἵππων τὸ ὀνοειδές

γάλως (Apoll. lex. 53, 31)· ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή, καθάπερ Κασάνδρα τῇ Ἀνδρομάχῃ

γαμάλ· ἡ κάμηλος παρὰ Χαλδαίοις

† γάμβριον· τρύβλιον (γαμάτιον? cf. 3)

γάμβρια· δῶρα ἢ δεῖπνα γαμβροῦ

γαμβρός· ὁ ἀνὴρ τῆς θυγατρός .....

γαμέσσεται (I 394)· εἰς γάμον ἄξει

γαμηλία (Dem. 1312, 12)· φέρνη εἰς γάμου παρασκευήν, καὶ δεῖπνον, ὃ τοῖς φράτορσιν ἐποίει ὁ γαμῶν

γαμήλιος (Philetaer. fr. I p. 297)· ὁ εἰς τοὺς γάμους πεσσόμενος πλακοῦς

γαμηλιών· ὁ (ζ) τῶν μηνῶν, τῆς Ἥρας ἱερός

γαμησείειν· γαμητικῶς ἔχειν [ad 22] [23]

COD. 66 γβήα 68 γαγεῦαι 69 γάκεινα 70 γακινίαν 71 γάκυ, ἡδὺς γλυκὺς 73 γακουττάνης 81 γαλεξία 82 ὀνικός 83 εὐκλίτω (88 v. ἀδάλτομον) θ 89 ῥιν ταραντῖνοι 91 ἐν ᾗ γαλαία 92 Γαλίνη post 100 99 γαλιακόν Post 100] 92 1 γαλίδεως — δὲ ὡς — γαλὸν παῖδα γαληδέα 2 Cf. 303. 429 λέβινθοι, ῥάβινθοι et ἰάλιον 6—9 = 7—9. 6 6 γαλλιῶται, ἀσκαλαβώτησις (12 γάλωνες EM. 220, 32 γαλῶμες Bekk. 230, 6) 14 γαμάλη (v. ἀκαμάλα) 16 γαμβρία 18 γαμήσεται, ἄξεται 21 |ίων, ὁ τῶν

HES. 67 Γαιών (Genes. II 13)· ποταμός. παρ' Ἕλλησι Νεῖλος 76 γάλα· ἡδέως 79 γαλακτιῶντες· γάλακτος μεστοί (γλακτῶντες) 80 γαλακτοφάγων ἀβίων (N 6)· γάλα ἐσθιόντων καὶ τόξα μὴ ἐχόντων 85 Γαλαάδ (Hoseae VI 8)· παλαιῶν ὄνομα. ἡ μέτοχος 86 Γαλαλά (Hos. XII 11)· πόλις ἔθνον 88 γαλερόν· γαληνόν. ἱλαρόν. εὔδιον (v. 95) Ad 91: καὶ ἐν (τῷ) ἡ γαλέα τὸ ζῷον (Moer. p. 112) 103 γαλιός (Cyprii)· παράδεισος (γάτος) Ad 22 καὶ γαμεῖται (Eur. Ion. 58) μὲν ἡ γυνή, γαμεῖ (Eur. Phoen. 53) δὲ ὁ ἀνήρ 23 γάμμοροι (Eur. Hec. 421)· ἀμέτοχοι. ἐστερημένοι

γάμοι· ἡ πρώτη ἡμέρα τῶν γάμων. ἡ δὲ δευτέρα ἀπαύλια

† γαμοτελεῖν· γάμους ἐπιτελεῖν

γαμόροι (Aesch. Suppl. 613)· οἱ περὶ τὴν γῆν πονούμενοι. ἢ μοῖραν εἰληχότες τῆς γῆς. ἢ οἱ ἀπὸ τῶν ἐγγείων τιμημάτων τὰ κοινὰ διέποντες (Herod. VII 155)

γαμφηλαί· γνάθοι, σιαγόνες. [28] Ὅμηρος δὲ ἐπὶ ἀλόγων

γαμφηλῇσι (Ar. Eqq. 198. Π 489)· σιαγόσι [30]

γαμψόν· ποικίλον. καμπύλον (Hippocr.). ἐπικαμπές

γαμψωλή· κάμπη. οἱ δὲ ἄκρον, ἡ περιφέρεια

γαμψώνυχας (Π 428)· ἐπικαμπεῖς ὄνυχας ἔχοντας

γάμων ἔθη· τὰ προτέλεια καὶ ἀπαρχαὶ καὶ τριχῶν ἀφαιρέσεις τῇ θεῷ πρὸ μιᾶς τῶν γάμων τῆς παρθένου

† γᾶν· ἀγγεῖον, σκύφῳ παραπλήσιον

γάνα· χέρσος. γῆ (v. γάλας) [37]

γανάσσαι· σμῆξαι, ἡδῦναι

γανάσσας· καλῶς .....

γαναυγέας· τελείας ἐν τῷ ὁρᾶν

γανδᾶν (— άαν) ἢ γανᾶν· λάμπειν

γανδάνειν· ἀρέσκειν (v. γαδεῖν)

Γάνδαρος· ὁ ταυροκράτης παρ' Ἰνδοῖς

γάνδιον· κιβώτιον (v. 27)

γάνδομα· πυροί

γανδόμην· ἄλευρα

γάνδος· ὁ πολλὰ εἰδὼς καὶ πανοῦργος. τινὲς δὲ γάδος (v. γάσος. H. c. γαυσός)

γάνεα· κήπους

γανεῖν· λευκαίνειν

γανῖται· δάπανοι. ἄσωτοι

γάνος· παράδεισος (Cyprii; v. γαλίος). χάρμα. φῶς. αὐγή (gl. α 8318 et γ 181). λευκότης. λαμπηδών. ἡδονή. καὶ ἡ ὕαινα (Aristot. HA. VIII 7, 2), ὑπὸ Φρυγῶν καὶ Βιθυνῶν (γλάνος) [52]

γάνυμαι (Ar. Vespp. 612 al.)· χαίρω

γανύμενος· χαίρων

γανυρόν· λευκόν. ἡδύ. ἱλαρόν

γανύρματα· ἀρτύματα [57]

γάνυται (Ν 493)· χαίρει. εὐφραίνεται. λαμπρύνεται (Eur. IT. 1239). καὶ γελᾷ. ἥδεται

γανυτελεῖν· † γανοπετεῖν. ἡδύσματα ποιεῖν

γανωθείς· λαμπρυνθείς

γανῶσαι· λαμπρῦναι

γάπεδα· ἀγροικικαὶ οἰκίαι

γαπελεῖν· ἀμελεῖν (v. ἀπαλεῖν)

γάπος· ὄχημα. Τυρρηνοί

γάραβος· ὀλολυγών

γάργα· αἴγειρος

γαργαίρειν (Cratin. fr. CXLI p. 221)· [ ] πληθύειν [ ]

γάργαλα (Alcae. com. p. 830)· πλῆθος. πολλά (v. 412)

γαργαλίζει· ἐρεθίζει

γαργαλισμός (Hippocr. II p. 21 K)· κνῆσις σώματος

γαργαλισμός· γαγγαλισμός, ἡδυπάθειά τις (Hegesipp. IV p. 479, 16)· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ γάργαλος (Attici)· καὶ γαργάλη

† γαργαρής (ἰς?)· θόρυβος

γαργαρεών (Hippocr. II p. 241)· κιονίς, ἡ καὶ σταφυλίς (v. 415)

Γάργαρον (Ξ 292)· ἀκρωτήριον ὄρους Ἴδης. καὶ πόλις Τροίας πλησίον Ἀντάνδρου

† γάργασις· γαργαλέη ὑποσταθμοῦ (v. 15)

† γαργάρται· λίθοι αὐτοφυεῖς

Γαργηττός· δῆμος Ἀθήνησι .... φυλῆς, ὅπου δοκεῖ κεῖσθαι τὸ σῶμα Εὐρυσθέως

γαρέλαιον· γάρος καὶ ἔλαιον

Γαρίμαντας· τοὺς βαρβάρους. οἱ δὲ ἔθνος Λιβυκόν (Herod. IV 174)

γάρκαν· ῥάβδον. Μακεδόνες [81]

γάρνον· τὸ ἔσω τῆς πλήμνης σιδήριον, ὃ τὸν ἄξονα τρίβει (l. τόρμος)

γάρρα· ῥάβδος

† γάρρης· ἄρρης (ἔρρεις?)

† γαρρίαι· γάμοι (γάλλοι?)

COD. 24 παλία 26 γάμοροι — ἀγγέων 27 γαμφῆλαι 29 |λήϊσι 32 |ώλα (Aeolice?)
τ
35 ἀγγίον 40 τέλειος. τελείας Cyr. 319 43 |κρά 48 κόπους (49 λευκᾶναι EM.) 50 γανιταί 51 ὕενα — βυθινῶν (55 γανερόν EM.) (56 γανύματα Bekk. 230, 7) 60 |ωθείς 62 ἄγροικοι καὶ οἰκεῖαι 67 πληθύναι (v. ἐκάρκαιρεν) 70 κίνησις 69. 70 = 70. 69 71 γαργαρισμός — γαργίλη 77. 78 = 78. 77 γαρελον (82 γάρκον EM., γαρνὸν Poll.) (84 Cf. βαρρεῖ. γερρῶ. γερητηρία) (85 = κερσίαι?)

HES. 28 γαμφαίη, γνάμφαί, γνάθοι 30 Γάμψηλοι· πόλις Μακεδονίας (v. 97) 37 γάναι· περιπτύσαι (γλαγγάνει· πτερύσσεται) 52 γανόωντες· λελαμπρυσμένοι. λάμποντες (Ν 265) 57 γανύσεται (Ξ 504)· χαρήσεται. διαχυθήσεται. αὐξηθήσεται. εὐφρανθήσεται Ad 67: γ.] λάμπειν — κινεῖσθαι σπαίρειν (μαρμαίρειν — καρκαίρειν) 81 γαρμαφών. λευκότης. λαμπηδών (v. γάνος)

γαρριώμεθα· λοιδορούμεθα
γάρσανα· φρύγανα. Κρῆτες ⟨v. τραύσανον⟩
γᾶς· χώρας, γῆς
γάσ[σ]αν· ἡδονήν
γάσος ⟨γαυσός?⟩· ὁ ἀπατεών. ὁ πολλὰ εἰδὼς καὶ πανοῦργος ⟨v. γάνδος⟩
γαστέρες οἶον· τροφῆς μόνης ἐπιμελούμενοι. (ὡς Ἡσίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ 26)
γαστερόχειρες καὶ ἐγχειρογάστορες· οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶντες [93]
γάστρα· γογγυλίς (Λάκωνες). ἢ κράμβη (Boeoti)
γάστρα· τὰ ὀπίσθια τῶν μηρῶν
γαστρίαν· στρόφον. ἢ † διάνοιαν
γάστριδες· οἱ τὰς ἕλμινθας ἔχοντες. γίνονται δὲ ἐν ταῖς κοιλίαις αὗται
γαστρίζεσθαι· λαβρότερον τρέφεσθαι ὑπὲρ τὴν χρείαν, ἤγουν γαστριμαργεῖν (ὥσπερ τὰ θηρία)
γαστρίμαργοι· τῇ κοιλίᾳ μαινόμενοι. ἀκρατεῖς. ἄπληστοι. πολυφάγοι
γάστριον· πέμμα σησαμῶδες παρὰ Κρησί
γάστρις (Ar. Avv. 1604)· ὁ πολυφάγος, ἢ ἀκρατὴς περὶ τὴν γαστέρα
γαστρίσαι (Ar. Vesp. 1528)· εἰς τὰ στέρνα πλῆξαι. ἢ χορτάσαι
γαστροίδης (Pherecr. fr. I p. 324)· προγάστωρ. καὶ γαστροπίων
γαστρόπ(τ)ης· σκεῦός τι μαγειρικόν [205]
γατειλαί· οὐλαί
† γάστρι· τὰ σπαρθέντα πρὸς τὸ ⟨σπαρέντα πρὸ τοῦ?⟩ λιστρευθῆναι. οἱ δὲ κύαμοι ἢ ῥάφανοι, οἷς ἀντὶ κόπρου χρῶνται, ὅταν αὐξηθέντα λιστρευθῇ
γαυλός· ὁ ἐξ ἀλλοτρίων ζῶν. ἢ κάδος (Antiphan. III p. 132), ἐν ᾧ τὰ πλοῖα ἀντλεῖται
γαυλοί· τὰ ποιμενικὰ τοῦ γάλακτος ἀγγεῖα (ι 223). καὶ τὰ Φοινικικὰ πλοῖα γαῦλοι (Callim. fr. 217, Ar. Avv. 598) καλοῦνται καὶ γαυλικὰ χρήματα (Xen. An. V 8, 1) τὰ ἀπὸ τῶν πλοίων. τινὲς δὲ καὶ τὰς χύτρας γαυλούς καλοῦσι
γαύρηξ· ὁ γαυριῶν
γαύρης· ὁ σεμνυνόμενος [12. 13]
γαυριῶν· χαίρων. ἀγαλλόμενος. ἐπαιρόμενος. ἀλαζονευόμενος
γαῦρος (Eur. Phoen. 128)· αὐθάδης. σεμνός. μεγαλοπρεπής. Εὐριπίδης Φιλοκτήτῃ (fr. 786). ἢ μετέωρος
γαύρῳ· μεγάλῳ. ἀκαταπλήκτῳ
γαυσάδας· ψευδής
γαυσαλίτης· ὄρνεον παρὰ Ἰνδοῖς
γαυσόν (Hippocr. de fract. 765 C)· σκαμβόν, στρεβλόν
γαυσῶσαι· προσελάσαι. κάμψαι
γαφάγας· σκώληξ, ὃν ἡμεῖς γῆς ἔντερον λέγομεν, Συρακούσιοι
γάφυτον· γηγενές
† γάφυτον· ἐν γῆς ῥέον [24]
γέαρ· ἔαρ ⟨v. γίαρ⟩ [26—28]
† γέβουτον· ψόφον ⟨γδοῦπον?⟩
γεγάκω (Dores)· γεγενημένος (ὦ)
γεγάλημαι ⟨—άνυμαι⟩· γεγαλήνισμαι (.......·) διακέχυται
γεγανωμένη· λελαμπρυσμένη
γεγαυῖα (Δ 199?)· γεγεν(ν)ημένη
γεγαώς· γεγονώς, ὑπάρχων [36. 37]
γέγηθεν (Eurip. Or. 66)· χαίρει. ἥδεται. γελᾷ
γεγηθότες· χαίροντες
γεγηθώς (Demosth. 332, 9)· χαίρων [41]
γέγλανται· κεκοίλανται
† γεγλύπωνται (Hippocr. III p. 195 K)· ἀντεγκλείονται ⟨cf. 556⟩
γεγραμμένοι· ἐξωστρακισμένοι. ἢ ἐζωγραφημένοι
γεγριφώς· ὁ ταῖς χερσὶν ἀλιεύων
γεγυναικωμένα· πέμματά τινα, ὧν γυνὴ ἥψατο, καλεῖται οὕτω

COD. ⟨89 γάσαν = γῆθην Lacones?⟩ 90. 91 πανοῦργος, ὡς — Θεογονίᾳ γαστερεσσοιον 92 |οχεῖρες — ἐπὶ 94 γαστορίς ⟨v. 205. 456 et Ath. IX p. 369 A⟩ 97 ἑλμενεῖς — αὗται, ὥσπερ τὰ θηρία 200 σισαμῶδες — ἀκρισίῳ 3 |ειδής — |ποίων 6 γατάλαι
π δ
7 ῥόφανοι 8 γαῦλος 9 γαῦλοι 15 |πρε εὖ ἢ μετέωρος ἀρι φιλοκτίτῃ 16 |αλήπτῳ 21 γαφάτα 23 Cf. γάθευδον ⟨γάχυτον? γάρυτον?⟩ 33 |ομένη; γεγαννυμένη Cyr. 212 43 γεγλύποντάι, ἀντεγκλέονται 45 ἀλοῶν 46 γεγυνε|

HES. 93 γαστεριμαργῇ (σ 2)· τῇ γαστριμαργίᾳ 205 γαστραία· ἡ γογγυλίς. Λάκωνες 12 γαυριᾷ (Iob. XXXIX 23)· σεμνύνεται. χαίρει 13 γαυρίαμα (e. c. Sirac. XLIII 1)· καύχημα. ἔπαρμα. φρύαγμα 24 (γ)δούπησεν (ο 479)· ἐψόφησεν 26 γέβους (Iob. XXXIX 10)· ζυγά ⟨עבות⟩ 27 γεάγια· κουράλλια ⟨γέλγια⟩ 28 γεγάασι (δ 325)· γεγενημένοι εἰσίν. ὑπάρχουσι 36 γεγαότα (I 456)· γεγονότα, ὑπάρχοντα 37 γέγγει· βρέχει ⟨τέγγει⟩ 41 γεγιώτας· τρίγλας ⟨Sophro γενεᾶτιν⟩. οἱ δὲ τράγον ⟨γενειάταν⟩

γεγυρωμένον· κεκαμμένον, ἡττονηκότα τῷ σώματι

γεγωναί· αἱ (μεγαλόφωνοι) ὁμιλίαι

γεγωνεῖν· μεγαλοφωνεῖν. ἤδη δὲ φθέγγεσθαι (Aesch. Prom. 523)

γεγωνοκώμη (Com. an. fr. CVI)· ἡ μέγα κεκραγυῖα

γεγωνόν (Antiph. com. fr. I 2 p. 112)· τὸ ἐξάκουστον. μεγαλόφωνον

γεγωνός· μεγαλόφωνος [53. 54]

γεγωνήσω· βοήσω ⎫ spur.? [56]
γεγωνίσκει· λέγει ⎭

γεγωνώς· κράξας [59]

γεγώς (tragici)· γεγονώς, ὑπάρχων

γέῃ· τῇ γῇ

γεηπόνος· γεωργός [63]

γειναμένη· ἐνεγκαμένη. ἡ πατρίς, ἀφ' ἧς ὑπάρχει (Eur. Tro. 825)

γειναμένοις (Xenoph. Apol. 20)· γονεῦσι [66]

γείνεαι (υ 202)· γεννήσεις

†γεῖθρον· ἔνδυμα

γεῖσα· τὸ ἐν ταῖς οἰκίαις, ἢ τειχῶν (Eur. Or. 1620) ἐξέχον κυμάτιον. οἱ δὲ πρὸ τῶν θυρῶν στέγασμα. καὶ τὰς ὤας τοῦ ἐνδύματος γεῖσα (Aristoph. fr. inc. CXLIX) λέγουσιν [70. 71]

γεισιποδίζειν (Isaeus)· τὸ προσβάλλειν τὰ γεῖσα ἐν τοῖς τοίχοις

γεῖσον· στεφάνωμα οἴκου ⟨v. γίσιον⟩

γείσωσις· τὸ τῆς στέγης ἐξέχον [75]

γειτνία· πλησιασμός

γειτνιῶντες· πλησιόχωροι [78—80]

γεῖτον· ἐγγύς [ad 81]

γειτόνημα (Plat. Legg. IV p. 705 A)· γειτνίαμα [83]

γέκαλον· ἥσυχον

γεκᾶσα· ἑκοῦσα

γέλαν· αὐγὴν ἡλίου

γέλανοι· εἶδος ἵππων δυσγενῶν καὶ εἰς πόλεμον οὐκ εὐθέτων

γελαρής· γαληνή. Λάκωνες

γέλαρος· ἀδελφοῦ γυνὴ Φρυγιστί ⟨v. 107⟩

γελαιώς ⟨—αστύς⟩· ὁ γέλως (Callim. Del. 324)

†γέλας· ναύτας

†γέλγει· βαπτίζει. χρωματίζει

γέλγη (Eupol. fr. V p. 550)· ὁ ῥῶπος. καὶ βάμματα. ἄτρακτοι. καὶ κτένες ⟨v. τελγή⟩

γελγοπωλεῖν (Hermipp. fr. VI p. 385)· ῥωποπωλεῖν. παντοπωλεῖν

γέλγια· πήνη. σπάθη. κουράλια ⟨v. 227⟩

γέλγιθες· αἱ τῶν σκορόδων κεφαλαί

†γελγηθεύειν· ἀπατηλογεῖν ⟨γελγι—⟩ [98]

γελεῖν· λάμπειν. ἀνθεῖν

γέλενος· ἀσφοδελός ⟨v. ἔλικοι⟩. νάρκισσος

× γέλιν· ὁρμιάν

†γελανδρόν· ψυχρόν (gelidum?)

γέλινθοι· ἐρέβινθοι [304]

γέλλαι· τῖλαι

× γελ(λ)ίκη· ἕλιξ

γελλίξαι· συνειλῆσαι

Γελλώ· εἴδωλον Ἐμπούσης, τὸ τῶν ἀώρων, τῶν παρθένων (Zenob. III 3)

Γέλλως ...... (Sapho 47)· δαίμων, ἣν γυναῖκες τὰ νεογνὰ παιδία φασὶν ἁρπάζειν

γελοδυτία (Dores)· ἡλιοδυσία [11]

γελοιός· ἱλαρός. γελοιαστής. καὶ ὁ καταγέλαστος ἄνθρωπος καὶ λοίδορος [13]

[ἢ γέλιον

γέλουτρον (Lacon. Boeot.)· ἔλυτρον, ἤγουν λέπυρον

COD. 47 γεγυρανο| — |ικότα 50 |κόμη / γεισῃ 67 γειτεαί· γεννήσει / ἔκθεματα 69 γείσατο — γείσας 72 γεισαπ| (Scriptum erat γεισαποδίζειν — τὰ γεῖσα) 84 γέγκαλον 85 γεκαθά 88 γαλήνη 93 ὀρωπώς 94 γελγεοπωλεῖν 95 πίνη 96 γελγίδες ⟨99 σελάειν — αἴθειν?⟩ 301 ὀρχιᾶν; cf. σέλμιν ⟨3 Cf. 102. 429. λέβινθοι ῥάβινθοι et ἰάλιοι⟩ 5 τίλαι 8 γελῶ — δώρων 9 γελλώς — ἣ 10 ὀλιοδυσία ⟨14 v. γολούριον⟩

HES. 53 γεγωνέειν (Eur. Or. 1220)· ἐξάκουστον βοῆς ⟨βόησον⟩ 54 γέγωνεν ⟨—ονεν⟩ ἐν καλῷ· καλλίστω(ς....) 56 γεγωνέμεν (Θ 223)· ἐξάκουστον φωνεῖν 59 γεγωώς (Θ 227)· κραυγάζων, βοῶν 63 γειγνοῖα· γείτονα ⟨γειτνία· γειτονία⟩ 66 γείνατο (Λ 280)· ἐγέννησε 70 γειοχόμον· γεωργόν ⟨rec. epici⟩ 71 γείσας· ἐξοχὰς τῶν οἰκοδομῶν Ad 72: γείσῃ· ἐκθέματα 75 γείτη· βάμματα ἐξ ἐρίων ⟨ΡΗΓΗ non ΓΕΛΓΗ⟩ 78 γειτνιῶν (Susann. 4)· ἐγγίζων 79 γειτνίαι· γειτονίαι 80 γειτνιᾶν· γειτονεῖν ⟨Bekk. 86, 16⟩ Ad 81: καὶ γεῖτος γὰρ ⟨l. ΡΗΓΟC γράφεται⟩ αὐτό (cf. 275) 83 γείωρας (Exod. XII 19)· γείτονας ἐξ ἄλλου γένους καλουμένους τῷ Ἰσραήλ, προσηλύτους (Iesai. XIV 1). ἢ τοὺς περὶ τὴν γῆν διαπονουμένους ⟨v. 482⟩ 98 γέλεα τέλεα ⟨τέλεα· τέλεια Aesch. Suppl. 116⟩ 304 γελλίζειν· γαργαρίζειν ⟨v. γιγγλίζειν⟩ 11 γελοίιον (Β 215)· γέλοιον, γέλωτος ἔξεστι ⟨l. ἄξιον⟩ 13 γέλων· γέλωτα ⟨Moer. p. 108⟩

γελσόν· ἀτυχές ⟨v. βέλλιον⟩

Γελχάνος ⟨sic⟩· ὁ Ζεὺς παρὰ Κρησίν [17]

γέλως Μεγαρικός (Ar. Vespp. 57)· ὁ σκωπτικός

γελωτῖνος· καταγέλαστος

γέμειν (cf. Eur. fr. 107)· κύειν

γέμματα (Aeoles)· ἱμάτια ⟨v. γῆμα⟩ [22]

γέμος (Aesch. Ag. 1221)· γέμισμα, πλήρωμα [24]

γενάρχου (Callimach.)· πατρός [26]

γενεά· φυλή. ἐπὶ διαστήματος χρόνου τῶν μὴ κατ' αὐτὸ βεβιωκότων. τὴν δὲ γενεὰν ὑφίστανται ἐτῶν οἱ μὲν κ', οἱ δὲ κε', οἱ δὲ λ'

(γενεᾶτιν (Sophro, Eratosth. p. 138)· τρίγλαν. οἱ δὲ τράγον ⟨γενειάταν⟩)

γενεῇ· ἡλικία. τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων (Α 250). εὐγένεια (Δ 60) [ad 29]. γένεσις (Β 707)

γενέθλια· τὰ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ δῶρα. καὶ ἡ εὐωχία (Eur. Ion. 653. 805)

γένεθλον (tragici)· τέκνον [32]

γενειάς (Theocr. II 78)· ἴουλος

γενειήτης (Callim. Dian. 90)· πωγωνίας ⟨v. 328⟩ [35—37]

γενέσια (Herod. IV 26)· ἑορτὴ πένθιμος Ἀθηναίοις. οἱ δὲ τὰ νεκύσια. καὶ ἐν ᾗ ἡμέρᾳ τῇ γῇ θύουσι [39]

γένεσις Κύπρου ⟨—ιδος?⟩· ἡ σπονδὴ παρὰ Κυπρίοις [41]

γενέταν (Eur. Or. 1010)· πατέρα. καὶ γενέτην (Callim. epigr. XXII 2)

γενέτας (Soph. O. T. 470)· ἔκγονος ⟨v. 349⟩

γενετῆρι· πατρί

γενετυλλίδας (Ar. Thesm. 130)· δαίμονας

Γενετυλ(λ)ίς (Ar. Lys. 2)· γυναικεία θεός, πεποιημένου τοῦ ὀνόματος παρὰ τὰς γενέσεις, ἐοικυῖα τῇ Ἑκάτῃ. διὸ καὶ ταύτῃ κύνας προετίθεσαν. ἔστι δὲ ξενικὴ ἡ θεός. καὶ ἑορτὴ τῶν γυναικῶν

γένη. διαφορά· ἢ γενεά (Callim. fr. CCXLI γενὴν). ἢ βλαστήματα

γενηΐδα (Eur. fr. 534, 6 Valck.)· ἀξίνην, πέλεκυν [49. 50]

γενικόν· τὸ καθόλου περιεκτικόν

γεννάδαι· εὐγενέστατοι, γενναιότατοι

γεννάδας (Ar. Ran. 179)· γενναῖος, ἀνδρεῖος. εὐγενής. μέγας

γενναῖον· τὸ εὐγενές. καὶ τὸ τῆς γενέσεως ἀρχηγόν. καὶ συγγενικόν (Ε 253)

γενναῖος· ἀνδρεῖος. εὐγενής [56]

γέννημα (Soph. Ant. 627)· παιδίον

γεννῆται· οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους μετέχοντες καὶ ἄνωθεν ἀπ' ἀρχῆς σχόντες κοινὰ ἱερά. οἱ δὲ ὁμογάλακτας καὶ φράτορας συγγενεῖς τοὺς γεννήτας (Isae. p. 64, 35. 66, 13) [59]

γεννήτορες (Eur. I. T. 576)· γονεῖς

γεννητός· γνήσιος υἱός [62]

γέννου· Κύπριοι. καὶ λάβε. καὶ κάθιζε ⟨ἰνύου⟩

γενούστης (Plat. Phileb. c. XVI)· ἐπὶ τοῦ θεοῦ ἐννοίας. ὁ γεννητικός

†Γεννοί· ⟨Iaina⟩ οἱ Γυμνοσοφισταί [66—70]

γέντα (Thraces, Callim. fr. CCCIX Nic. Al. 62)· κρέα. σπλάγχνα ⟨v. 56. 455⟩

†γεντελισταί. οἱ ἑορτάζοντες, καὶ παίζοντες ⟨πεντελιθίσται?⟩

γεντιανή· ῥίζα τις οὕτω καλουμένη, χρήσιμος οὖσα εἰς τὰς ἀντιδόσεις

†γέντιροι· οἰκεῖοι ⟨οἱ Κεῖοι⟩

†γέντινος· ὕπνος

γέντο (Θ 43)· ἔλαβεν. ἀνέλαβεν (Callim. Cer. 44) [77]

γένυν· σιαγόνα

COD. 16 κρισίω 20. 21 = 21 (γεμεῖν) 20 27 χρόνων — Post βεβιωκότων] τῷ δ' — ἀνθρώπων 28 Cf. γεγιώτας 29 εὐγένεια. [συγγένεια] et μὲν [γὰρ] γενεαὶ ⟨h. e. γράφεται συγγένεια⟩ 31 γενέθλιον ⟨γενέθλων· τέκνων?⟩ 34 γενειίτης ⟨38 πενθήμερος Bkk. 231, 19⟩ 44—6 = 46. 4. 5 46 |τύλης — τῇ ἑορτῇ — κεῖνας πρ. 51 |ικὸν εὐγενεῖς 53 εὐγενὴς συγγενής 58 |λακτες καὶ φράτορες 64 γένους, τῆς 70—77 legebantur post 383 hoc ordine 76. 70—75. 77 72 ἐργάζοντες 73 χωροῦσα

HES. 17 γελυνμάξαι· γελοιάσαι ⟨σχελυνάξαι⟩ 22 †γεμπός· κοῖλος ⟨v. γεννόν et γλαφυρόν⟩ 24 γεμπύλους (Ath. 284 B)· τοὺς ἰχθῦς, τὰς πηλαμίδας ⟨πομπίλους⟩ 26 γενέθλιον· γενήματα Ad 29 συγγένεια] γενέθλης· γενεᾶς (Ε 270) ἢ πρότερος (Ο 166). προγενέστερος (Ι 161). 32 γενειάδες (π 176)· αἱ περὶ τὸ γένειον τρίχες 35 γένει ὕστερος (Γ 215)· νεώτερος (τῇ ἡλικίᾳ) 36 γενεός· εἶδός τι πελέκεος ⟨γενηΐς⟩ 37 γενε...ολογία· ..... 39 γένεσιν (Ξ 201. 302)· πατέρα ἢ μητέρα 41 γενεσιουργία· ...... 49 γενιᾶς· ἔκγονος ⟨v. 343⟩ 50 γενικαί· γενεαί ⟨γεννικαί· γενναῖαι?⟩ 56 γέννας· μητρὸς ἀδελφός ⟨v. νέννος⟩ 59 γεννησιουργός (Sapient. XIII 5)· δημιουργός 62 γεννήτορες· γονεῖς. δυϊκῶς 66 γεννόν· ἀρχαῖον ⟨ὠγένιον⟩ 67 γεννόν· κοῖλον ⟨v. γεμπός⟩ 68 γεννικῶς· ἰσχυρῶς. γενναίως 69 γενοιατόν (Β 310) γένοιντο 70 γέντιμος· ἄκρον τοῦ ἁλιευτικοῦ καλάμου ⟨v. γέρσυμον⟩ 77 γέντερ· ἡ κοιλία ⟨venter⟩

γένυς· γένειον (λ 320). πέλεκυς (Soph. El. 485). μάχαιρα [80]
γενύεσσι (Nic. Al. 50 al.)· ταῖς σιαγόσιν, ἢ γνάθοις. † ἢ μητέρες ⟨μήτραις?⟩ [82—84]
°γενύων (Eurip. Hel. 1111)· τῶν παρειῶν
γεοῦχος· ὁ τὴν γῆν ἔχων
γέρα (Soph. El. 413)· τὰ τίμια [ad 87]
γέραα (Iones)· τιμαί ⟨440⟩
γεραιάς (Z 87)· ἐντίμους γυναῖκας, τὰς γέρας τι ἐχούσας [90]
γέραϊ· τιμῇ
γεραίρειν· τιμᾶν (Xen. Hell. I 7, 10)· σέβειν [93. 94]
γεραίροντες· τιμῶντες, εὐφημοῦντες [96—98]
γεραίρει (Xen. Oec. IV 8)· τέρπει. τιμᾷ
γεράνδρυες· αἱ παλαιαὶ δρύες. καὶ τὰ παλαιὰ δένδρα γεράνδρυα
Γερανεῖδαι· οἱ τὴν Φωκικὴν οἰκοῦντες
γεράνιος ⟨—ειον?⟩· βοτάνης εἶδος
† γεραραί (Demosth. Neaer. § 73)· ἱέρειαι κοινῶς. ἰδίως δὲ αἱ τῷ Διονύσῳ τῷ ἐν Λίμναις τὰ ἱερὰ ἐπιτελοῦσαι, τῷ ἀριθμῷ ιδ'
γέρανος· ὀρνεόν τι. καὶ ὄρχησις. καὶ ὄργανον ξύλινον, ἐν ᾧ κόπτουσιν οἱ ἀλφιτοποιοὶ τὰ ἄλφιτα ....
γερανουλκός· ὁ τοῦ χοροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ ἐξάρχων [406]
γέρας· τιμή (A 120), σέβας. ἆθλον ἀρετῆς. ἀμοιβή. δωρεά [ad 7]
γεράσμιον (Nic. Ther. 613)· τίμιον
γερασφόρος· ὁ τὰς τιμὰς φέρων (Pind. Pyth. II 43 (78)
† Γέραντες· Αἰθίοπας (Ath. 393 E an Herod. [IV 194?⟩
γέργανα· ἐργαλεῖα
γέργερα (Aeoles)· πολλά
γεργέριμος (Callim. fr. L)· ἐλάας εἶδος. τὸ τῆς ἐλάας ῥυσόν [14]
γέργερος (Aeoles)· βρόγχος ⟨v. 173⟩
γεργέροψ· ζῷον
Γέργιθες· πόλις (Herod. VII 43)
γεργῖνος· διάβολος (Clearch. Ath. 225)
γέργυπες· νεκροί ⟨νεβροί⟩
γεργύρα (Alcm. fr. 131)· αὐλή. δεσμωτήριον
γερδιός· ὑφάντης [22. 23]
γέρην· ἔντιμος. οἱ δὲ γέρανος (θήλεια)
γερήνιος (B 336)· ἔντιμος. γέρων
γέρηραν· ἐτίμησαν [27. 28]
γέρινθοι· ἐρέβινθοι ⟨102. 303⟩
† γερητηρία· ἀπώλεια ⟨v. γερρῶ⟩
γεροίταν· πάππον. Κρῆτες [32. 33]
γεροντίας (Lacones)· πάππος [35. 36]
γερούσιον (Δ 259)· τὸ(ν) τοῖς ἐντίμοις κατὰ γέρας διδόμενον
(γερουχεῖται· γέρας τῆς ἀρχῆς ἔχει. Cf. 532) [38]
γέρρα (Herod. VII 61 al.)· τὰ σκεπάσματα πάντα ἢ τὰ δερμάτινα σκεπάσματα
γέρρα· τὰς σκηνάς (Demosth. 284, 24). καὶ τὰ γυναικεῖα καὶ ἀνδρῷα αἰδοῖα γέρρα (Epicharmus)
γέρρα· τὰ ἀπὸ καλάμων ἢ παπύρων ἐργα-
γερράδια· στρωτηρίδια [στήρια
γερρῶ· ἀπόλωλα ⟨v. βαρρεῖ⟩ [44]
γέρυς· γέρων ⟨v. τέρυς et EM. 242, 1⟩
γερύτας· γέρων
† γεροάκται· οἱ δήμαρχοι (?) παρὰ Λάκωσιν [48]
γέρων· ἐπὶ μὲν τοῦ ἐντίμου·

κίκλησκεν δὲ γέροντας ἀριστῆας (B 404)

γέρας γὰρ ἡ τιμή· ἐπὶ δὲ τῆς ἡλικίας·

ὦ γέρον (B 796)

COD. 88 τιμαὶ τιμὰ 95 γεράροντες 403 γεραῖραι Dionys. Hal. EM. 227, 36, γεραιράδας Bekk. 228, 9. Cf. 427. Utraque spuria videtur 12 γέργενα 13 ῥῦσον 16 γεργέλοψ 18 διάφορος διάβολος ⟨v. 413⟩ ⟨19 γεργοῦπες?⟩ 26 γερῆραν, ἐτίμητο [27] γεραράδες Bekk. 231, 30 Post 37] 48. 49 49 ὦ γέρων Post 48 legebantur ἦν — γερόντων

HES. 80 Γεννισαρέτ (Luc. V 1)· πατρὶς ⟨παράδεισος⟩ ἀρχόντων 82 γενύσθην (Plat. Phileb.)· γένοιντο. δυϊκῶς ⟨γενοίσθην⟩ 83 γένυσι (Λ 416)· σιαγόσι 84 γένυξ· πέλεκυς ⟨γένυς vel γενῆς⟩ Ad 87] τιμά(ς B 237) 90 γέραδος· αἰγιαλός ⟨v. σχερὸς et χέραδος⟩ 93 γεραλέον· γέροντα. ἢ ἀσθενῆ 94 γεραρόν· ἔντιμον (Γ 170). ἱλαρὸν ⟨ad γελαρόν⟩. μεγαλοπρεπῆ 96 γεραιός· πρεσβύτης (K 77) 97 γεραιῶν· [γερόντων (B 21). ἐντίμων] ἢ τιμῶν (Greg. Naz. Carm. IV 349 γεραίρων), ἢ σεβῶν 98 γεράζεται· τιμᾶται 406 γεραρώτερος (Γ 211)· ἐντιμότερος. πρεσβύτερος Ad 7 ἀμοιβή] θέαμα (h. e. τέρας) 14 γεργέρινος· διάβολος ⟨v. 418⟩ 22 γερέρα· ἐτίμου, ἐτίμησα 23 Γέρεστος (γ 177)· ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας 27 γερθιδάρες· αἱ τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν γυναῖκες ⟨v. 403⟩ 28 γερθυρεόν· ἱλαρόν ⟨γηθόσυνον?⟩ 32 Γερμανικός· ἔθνος 33 γέρων· πρεσβύτερος 35 γερουσία (LXX)· πρεσβυτέριον, πλῆθος γερόντων 36 γέροντες (Σ 448)· ἔντιμοι 38 γερᾶ ἢ γερεά (Herod. VII 104)· ἱμάς ⟨388⟩ 44 γέρσυμον ⟨l. κέρσιμον⟩· ἄκρον ἁλιευτικοῦ καλάμου ⟨v. 370⟩ 48 γερῶα· γερόντια

γέρως (Xen. Ages. I 5)· τιμήματος, οἷον τιμῆς

γερωχία (Ar. Lys. 980· ἦ) γερουτία παρὰ Λάκωσι καὶ Κρησὶ (ἦν σύστημα γερόντων) [52]

γέσμα· † γεῦμα ⟨ἔνδυμα⟩

ϝέστα (Cyprii?)· στολή

† γεστία· ἔνδυσις [ad 55]. ἱμάτια ⟨—αί· ἐνδύσεις?⟩

γέστρα· γογγυλίς ⟨v. γάστρα⟩ [57]

γέτορ (Lacones)· ἔτος

γέτος· ἐνιαυτός ⟨v. γίτεα, βρίτος⟩ [60]

γεύνων· γονάτων [62. 63]

γεύσει (Ar. Ran. 462?)· ἀποπειράσει

γευστρίνην· γαυλόν

† γεύλοφα(ς) ἢ γεώλοφα· ὄχθαι, τινὲς δὲ ὄρη γεώδη [67]

γέφυρα· διάβαθρα [ad 68], πέραμα, διάβασις (Ε 88)

γεφύρας (Δ 371)· δι(εξ)όδους. τάξεις. ὑπεροχάς. τὰ μέσα τῆς φάλαγγος

γεφυρίς· πόρνη τις ἐπὶ γεφύρας, ὡς Ἡρακλέων. [ἄλλοι δὲ οὐ γυναῖκα, ἀλλὰ ἄνδρα ἐκεῖ καθεζόμενον τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων ⟨μυστῶν⟩ συγκαλυπτόμενον ἐξ ὀνόματος σκώμματα λέγειν εἰς τοὺς ἐνδόξους πολίτας

γεφυρισταί· οἱ σκῶπται· ἐπεὶ ἐν Ἐλευσῖνι ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῖς μυστηρίοις καθεζόμενοι ἔσκωπτον τοὺς παριόντας [

γεφύρωσε (Ο 357)· διαβατὴν ἐποίησε τὴν ὁδόν

† Γεώγους· ὁ Ἡρακλῆς ⟨v. 561⟩ [74]

γεωμέτρης (Menand. fr. XV p. 216)· ὁ τῆς γῆς μετρῶν τὰ μόρια

γεωμόρος (Callim. Iov. 74)· γεωργός ⟨v. 514⟩

γεωμόριον· τὸ τῆς γῆς μόριον

γεωνόμαι. οἱ ἐν ταῖς ἀγροικίαις διαιτώμενοι κληροῦχοι καὶ νέμοντες τὴν γῆν

γεωπεῖναι (Herod. II 6)· οἱ γῆς πεινῶντες, καὶ ἀπορούμενοι

γεωργίτης· γεωργός

γεωροί· γεωφύλακες [ad 81]

γεωφάν(ε)ιον (Ephorus, Dinarchus)· μέταλλον τῆς κεραμίτιδος ἢ ἄλλης ἐργασίας ⟨v. προσφανῆ⟩ [83]

γηγενέται· γῆς αἱρεταί ⟨ἐρασταί?⟩

γηγενέταις· γηγενέσι

γηγενής (Eur. Herc. f. 4)· ὁ ἐκ τῆς γῆς τὴν γένεσιν ἐσχηκώς [87]

† γηγγήλιξ· γήλιγρος ⟨γλῆρις⟩. ὁ ἄγριος μῦς

† γηγυρίδαι· οἰκτροί

γήθειν· χαίρειν [91]

γηθῆσαι· ἡσθῆναι, χαρῆναι [93. 94]

γήθια (Boeot. Cret.)· ἤθη [96]

γηθόσυνον· χαίροντα, ἱλαρόν, χαροποιόν

γηθοσύνη· χαρά, τέρψις, ἡδονή

γήθους· χαρᾶς ⟨v. γαδεώ⟩

γήθυα (Phrynich. com. fr. III p. 584)· ἀμπελόπρασα, οἱ δὲ γηθυλλίδας, οἱ δὲ μεγάλα
δ
κρόμμυα, ἄλλοι χλωρά ⟨v. γαιθυλα⟩

γηΐτης (Soph. Tr. 32)· ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος, γεωργός ⟨v. γαῖται⟩

γηλεχέες (Callim. Del. 286)· χαμαικοῖται [503]

† γηλουμένους· συνειλημμένους ⟨γηλομένως⟩

γηλιώμενοι· κατεχόμενοι

γῆμα (Dores)· ἱμάτιον ⟨v. γέμμα⟩ [7—10]

COD. 50 γερωχία — Λάκωσι [καὶ Λακεδαιμονίοις] — ἦν [γὰρ] h. e. γρ. καὶ Λακεδ. 50—52 = 51. 52. 50 54 γέστα· γογγυλίς 56 γέστρα· στολή 58 γέτορι 61 γευνῶν ⟨Cretice ut βρεῦκος an Λ 407?⟩ 66 γευλόφας ἢ γεολόφα ὄχθη 77 γεώμορον· ἡ μορτή Cyr. 212 Post 77: γεώνα· ὗς θήλεια Λάκωνες ⟨v. γρῶνα⟩ 79 αἰτούμενοι
N
80 πίνοντες 95 γηθία 504 ΙΠΟΥΜΕΝΟΥC?

HES. 52 γερώνοιον· κοῖλον. κενός ⟨ἐντεριώνη· ἐγκοίλιον⟩ Ad 55 ἐνδ.] μέλη ⟨l. γέντα⟩ 57 γέτις ἐλπίς ⟨γέ τις ἐλγίς?⟩ 60 γεῦμα (Num. XI 8)· γεῦσις. ἔδεσμα 62 † γεῦ· γυνὸν τὶ ἄρα ⟨γοῦν· τοίνυν πάρα Eur. Med. 1408⟩ 63 γεύσασθαι (II Macc. VI 20)· πειρᾶσαι. ἅψασθαι (υ 181) 67 γευσώμεθα ἀλλήλων (Υ 258)· πεῖλαν λάβωμεν Ad 68 διαβάθρα] ὁδός, στράτα 74 γεώδους (Sapient. XV 13)· πηλώδους Ad 81 —κες] μέτοικοι. πάροικοι ⟨283⟩ 83 γηγενεῖς (Ps. XLVIII)· ἄνδρες. γυναῖκες 87 γηγενῶν (Prov. II 18)· τῶν τὰ γεινά ⟨γεῖνα⟩ ἐργαζομένων, καὶ ἁμαρτανόντων. κατὰ κοινοῦντες ⟨κοινὸν δὲ⟩ καὶ πάντες ἄνθρωποι νοοῦνται γηγενεῖς (Ps. XLVIII 20)· καθὸ τὴν ὑπόστασιν ἀπὸ γῆς ἔχοντες 91 γήθησεν (Δ 330)· ἐχάρη 93 γηθήσει (Θ 378)· χαρήσει ⟨χαρείη⟩ 94 γηθόσυνοι (Η 122)· χαίροντες 96 γηθόσυνος (ε 269)· χαίρων, περιχαρής 503 γηλιᾶσθαι· κατέχεσθαι 7 γῆμαι (φ 72. 158)· συνοικῆσαι 8 γημαμένη (λ 272)· συνοικήσασα 9 γήμασθαι (β 128)· γαμηθῆναι 10 γήνεια· ὅσα ἐκ τῆς γῆς. ὠφέλιμα ⟨γήϊνα et ὄνεια⟩

†γήνεσθαι· κατέχεσθαι ⟨γήλεσθαι⟩

γηοῦχος· ὁ τὴν γῆν συνέχων (Didymi)

γήπεδα· χωρία. κτήσεις

γηπόνος (Eur. Suppl. 420)· γεωργός. γεωμόρος [15]

γηράλιον· δριμύ. μέλαν

γηράλιος· γέρων. †γερόηθείση

γηράμων· †γράζα [19]

γηράνιον· γήραν (Hesiod. fr. 163, 2?) [21—25]

γῆρας· ὄφεως δέρμα [27. 28]

γήρεια· τὰ τῆς ἀκάνθης (Nic. Ther. 329) ἐξανθήματα, ἅπερ ἔνιοι πάππους λέγουσι [30]

γηροκόμος (Hesiod. th. 604)· γηροτρόφος

γηρουχεῖται· ὑπὸ γήρως ὀχεῖται

γηρύεσθαι· φθέγγεσθαι. λέγειν

γηρύοντες· φωνοῦντες, λέγοντες [35]

γῆρυς (Δ 437)· φωνή. ὅθεν καὶ κήρυξ, τοῦ κ̄ πρὸς γ̄ συγγένειαν ἔχοντος

γηρωπίζεται ⟨—χίζεται?⟩· γεροντεύεται

γῆς ὀμφαλός· ἡ Πάφος. καὶ Δελφοί (Soph. OT. 895)

γήτεια κρόμμυα (Anaxandr. fr. I 56 p. 184)· ἃ καὶ γήθυα καλοῦνται

γητικά· παρὰ Ἀλεξάνδρῳ Ἐπιστολαῖς ποτήρια οὕτω καλούμενα

γηφάγοι· πένητες, ἄποροι, ὡς τὰς ἐκ γῆς βοτάνας σιτιζόμενοι τροφῆς ἀμοιροῦντες. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ (fr. LVIII)

γήχυτον (Hippocr. Galen. p. 452)· τὸ ἁπαλὸν τῆς γῆς

γία· ἄνθη

γῖαι (Paphii)· ὀδυν(ῆσ)αι

γίαρ (Boeoti)· ἐς ἔαρ

γιγαλία· ἡ γῆ [47]

Γιγαντία· ἡ Λυκία τὸ πρότερον. καὶ οἱ κατοικοῦντες Γίγαντες

γίγαντος (Aesch. Ag. 691?)· μεγάλου. ἰσχυροῦ. [ὑπερφυοῦς (an Iesai. XLIX 24?)

γιγαρτίς (Comic. V p. 48 Mein.)· σταφίς

γίγαρτον (Simonid. epigr. p. 89)· τῆς σταφυλῆς τὸ ἔνδον

γιγγλισμός· γαργαλισμὸς ⟨τ. γελλίζειν⟩ ἀπὸ χειρῶν, γέλως

γιγγλισμοῖς· κιχλισμοῖς

†γιγγλίαν· κάλυμμα κεφαλῆς ἐροῦντες ⟨ἐρεοῦν τι⟩

γίγγλος· νᾶνος

γίγγλυμος· ὁ στρεφόμενος γόμφος ἐπὶ τῶν θυρῶν. καὶ ἐπὶ τοῦ θώρακος οἱ στροφεῖς (Xenoph. Eq. XII 6). καὶ φιλήματος εἶδος ⟨cf. 243⟩

γιγγρασμός· ἦχος

γιγγρί· ἐπιφώνημά τι ἐπὶ καταμωκήσει λεγόμενον. καὶ εἶδος αὐλοῦ

γιγγρίαι· αὐλοὶ μικροί, ἐν οἷς πρῶτον μανθάνουσιν

γίγγρος· αὔλημά τι, ὅπερ ἔνιοι γίγγρον· οἱ δὲ αὐλοῦ γένος

Γιγνῶν οἱ δὲ Γιγῶν· Πάταικος ἐπιτραπέζιος. οἱ δὲ Αἰγύπτιον Ἡρακλέα ⟨v. 473⟩

γιγνώσκει· γινώσκει

γιλός· ἑτερόφθαλμος

†γίμασαι· σιαγόνες

γιμβάναι· ζεύγανα ⟨v. ἴμψας⟩ [66]

†γυνίς· γέρανος. Τυρρηνοί

γίννος (Arist. HA. VI 24, 1)· (ζῷον οὗ) ὁ πατὴρ ἵππος; ἡ δὲ μήτηρ ὄνος νωθή ⟨v. σίνος, σιρός⟩

γῖξαι (Boeoti)· χωρῆσαι

γίο (Tarentini)· αὐτοῦ

γῖπον (Boeoti)· εἶπον

γίς· ἱμάς. καὶ γῆ. καὶ ἰσχύς

γισάμεν (Dores)· εἰδέναι

γίσας· φθείρας ⟨= ἴψας?⟩ [75. 76]

γιστία· ἐσχάρα

γιστίαι· ἱστουργοί

†γιστιῶ· παύσομαι

γισχύν· ἰσχύν

COD. ⟨16 γηραλέον· μέλαν παλαιόν Cyr. 11⟩ 29 γήρια — πάπος 30 γηροβοσκῶ· γηροτροφῶ 32 ὀχεῖται, ἢ γέρας τῆς ἀρχῆς ἔχει (cf. 437b) 38 γησόφαλος 39 γήτια 41 σιτίζεσθαι — ἀμοιροῦντας — ἐνεκάλει 44 γίαι· ὀδύναι 45 γίαρες, ἔαρ 56 γιγγλυμός 58 κατὰ κώμης 61 Γιγρῶν, Γιγγρῶν Eustath. 1880, 62 1599, 1 παταϊκὸς ἐπιπαταϊκὸς τρ. 68 ὄνομα ⟨69 Cf. τῖξαι⟩ 72 ἰσχάς 73 γισάμεναι 77 ἐσχάτη ⟨cf. ἱστία⟩ 80 ἡσυχήν

HES. 15 γήρᾳ (Γ 150)· τῷ γήραϊ 19 γηρᾶναι· γηρᾶσαι (Moeris) 21 γηράσας· 22 γήρας (P 197)· γηράσας κατὰ συγκοπήν 23 γήρας· γηράσας· γήρας. ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔτεσι πατρὸς ἐγήρα (P 197) 24 γηράσκει (η 120)· φθίνει, λήγει 25 γηράσκοντα κομίζοντα (Ω 541)· γηροκομῶντα 27 γηρεῖν ποίοις ⟨πηρίν· πέος non Γήρεια· πόλις⟩ 28 γηροί, γεωλόχοι 30 γηροβοσκῶ (Eur. Phoen. 1436)· γηροτρόφω 35 γῆρυν (Eur. Tro. 441)· φωνήν 47 γίγας (Genes. X 8)· δυνάστης. ἰσχυρός 66 γίνσοί ⟨τίν⟩ 75 γισγόν· ἴσον (X 440) 76 γίσιον· μικρὸν τεῖχος

γιτέα· ἰτέα

γίτονας (Boeoti)· τὰ δύο αἰδοῖα ⟨δίδυμοι, ἥλικες⟩ [83]

γλ(αγγ)άζει· πτερύσσεται. κέκραγε

γλάγος (B 471)· γάλα ⟨v. κλάγος. κνάξ⟩

† γλαισμοί· λόφοι

γλαινοί· τὰ λαμπρύσματα τῶν περικεφαλαιῶν, οἷον ἀστέρες

γλακκόν· γαλαθηνόν

γλακῶντες· μεστοὶ γάλακτος ⟨79⟩ [90. 91]

γλαμᾶν (Dorice)· λημῶν

Γλαμία· πόλις. Κρῆτες

γλαμυξιᾶν· γλαμᾶν. λημᾶν

† γλαμός· μύξα

† γλάματα· ἀστράγαλοι

γλαμυρόν (cf. Hippocr. II p. 773 K)· γλαμῶδες. ἔνυγρον. ὑπόδακρυν

γλανίς· ἀργός. καὶ εἶδος ἰχθύος (Arist. HA. I 5, 3). οἱ δὲ γλάνιος

γλανοί· ἀρχεῖοι

(γλάνος Arist. HA. VIII 7, 2· ὕαινα) [601. 2]

γλαρίς (Callim. fr. CLIX)· † ὅρος

γλαυκή· ἰσχυρά. φοβερά (Π 34). λευκή

γλαυκία ἢ γλαυκόν ⟨γλαύκιον⟩· βοτάνη τις

γλαυκίζειν· ἀμβλυωπεῖν

γλαυκιόων (Υ 172)· καταπληκτικός, ἔμπυρον καὶ φοβερὸν βλέπων ⟨v. 668 et κλαυκίθων⟩

γλαυκός· λευκός

Γλαύκου φορβάδας· ἵππους εὐγενεστάτας

γλαυκῶπις (Α 206)· φοβερὰ ἐν τῷ ὁρᾶσθαι. λαμπρόφθαλμος. εὐόφθαλμος (Ε 405) [11]

γλαῦξ· νόμισμα Ἀθήνησι τετράδραχμον. ἐλέγετο δὲ καὶ ὄρχησίς τις. καὶ ὄρνεον. καὶ φυτόν ⟨γλάξ⟩

γλαυσόν· λαμπρόν. θρασύ ⟨v. δαῦκος⟩. ἰταμόν

γλαύσσει· λάμπει, φαίνει, φαύσκει [15—20]

γλάφει· γλύφει. ὀρύσσει (Hesiod. Scut. 431)· κοιλαίνει

γλάφυ (Hesiod. opp. 531 = 503)· σπήλαιον. ἄντρον

γλαφυραί· κοῖλαι (B 602) [ad 23]

γλαφυρᾶς· ἀνθηρᾶς [ad 24] [25]

γλαφυρός· ἀνθηρός. λαμπρός. τερπνός. κοῖλος. ἡδύς. βαθύς

γλάψαι· κοιλᾶναι. γλύψαι. ἐκτρῖψαι. σκαλεῦσαι. βαθῦναι

γλευκήσας· γλεύκους γενόμενος ⟨μεστός⟩, ἔκλυτος καὶ παρειμένος ἀπὸ τῶν οἴνων

γλεῦκος· τὸ ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς, πρὶν πατηθῇ

γλεῦξις· οἶνος ἔψημα ⟨ἔχων⟩ [31]

γλέφαρα (Pind. Ol. III 21)· βλέφαρα. ὀφθαλμοί

γλήνεα (Ω 192 Nic. Ther. 228)· .... οἱ δὲ ποικίλματα καὶ γληνὸν τὸ ποικίλον· καὶ ζώδια, ἀγάλματα· ἔνιοι καὶ κήρινα πλάσματα ἀξιοθέατα

γλήνη (Θ 164)· κόρη ὀφθαλμοῦ. καὶ παίγνιον. οἱ δὲ τὸ οὐδενὸς ἄξιον ⟨v. γλώνη⟩. καὶ τὴν πεπλασμένην κόρην. πρόσοψιν. καὶ γλήνας τὰ κηρία τῶν μελισσῶν. ἢ ὄρη ⟨κόρη⟩

γλῆνος· φάος

γλήνωσα ⟨cf. γέγλανται διαγλαίνειν ἐγγανᾶται⟩

..........· πονηρά

COD. 81 ἐτέα Post 85] 95—97 87 γλαίνους EM. 232, 40 94 |ίαν |μὰν bis 95 γλάμυξα ὄμματα EM. l. c. 97 ἀνεμῶδες 98 γλανέος 600 Cf. γάνος 3 ὄρυγμα EM. 233, 9 ⟨ὄργανον?⟩ 9 γλαυκοφορβίδας 11 γλαύξ 12 |γμον 14 γλαύσει 20 ἔστατο — κλαῦκα — |ουσι 27 γλαῦψαι 30 Cf. γλύξις et Paus. Eustath. 1534, 63 33 ποικίλιττα 34. 35 = 35. 34 35 γληχο| 36. 37 γληνῶσαι· διαφθεῖραι. γληχυλίς (—ρίς Zonar.)· πονηρά Cyr. 171. 39

HES. 83 γλαγέας (Π 642)· γεγαλακτωμένας 90 γλαμῶντες. λημῶντες ⟨v. Moer. p. 111⟩ 91 γλαμῶν· λημῶν 601 γλαμψοί· γαληνοὶ στόματος ⟨v. γναμπτούς⟩ 2 γλάμπτειν· πεινεῖν ⟨λάπτειν· πίνειν⟩ 11 γλαύξ· νυκτόβας ⟨—οβαῦς⟩. πετεινὸν νυκτερινόν 15 γλαυρόν· σεμνόν ⟨γαῦρον⟩ 16 γλαῦκ' Ἀθήναζε (Ar. Avv. 301)· παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην τι πραττόντων, ὥσπερ (εἰ) γλαῦκας Ἀθήναζε ἄγοι. πληθύουσι γὰρ ἐνταῦθα γλαῦκες 17 γλαῦκες Λαυριωτικαί Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν (1106), οἱ ἀργυροστατῆρες· ἐν Λαυρίῳ γὰρ τὰ μέταλλα τὰ ἀργυραῖα ⟨—εῖα⟩· γλαῦξ δὲ τὸ ἐπιχάραγμα τοῦ στατῆρος 18 Γλαύκου τέχνη (Plat. Phaed. p. 108 D)· παροιμία ἐπὶ τῶν [μὴ] ῥᾳδίως κατεργαζομένων· Διονυσόδωρος δὲ τὴν περὶ τὸν σίδηρον κόλλησιν· Γλαῦκος γὰρ Χῖος σιδήρου κόλλησιν εὗρεν 19 γλαῦξ ἐν πόλει· παροιμία [ταῖς ἀληθείαις]. ἀνέκειτο γὰρ ὑπὸ Φαίδρου ἐν τῇ ἀκροπόλει 20 γλαῦξ διέπτατο (Ar. Vespp. 1086· ταῖς ἀληθείαις) πρὸ τῆς μάχης ἐν Σαλαμῖνι γλαῦκά φασι διαπτῆναι τὴν νίκην προσημαίνουσαν ⟨schol. l. c.⟩ Ad 23 κοῖλαι] βαθεῖαι (B 516) Ad 24 ἀνθ.] ἄλλοι δὲ κοίλης (P 416) ἢ βαθείας (Γ 119) 25 γλαφυρόν (ε 194)· τερπνόν. κοῖλον. ἡδύ· βαθύ 31 γλέβα· ἀξίωμα συγκλήτου

γληχωνοειδές· δίκταμνον
γλί· εὔτονον. ἰσχυρόν
γλία· κόλλα
(.....·) γλοιός, ῥύπος
γλίσχραι (Nicand. fr. 83)· χῆμαι
γλίσχρον· ἐνήλατον
γλίσχρος· φειδωλός. σκνιφός. λίαν ῥυπαρός. ἐνήλατος. κολλώδης (Ar. Ach. 452)
γλίσχρως (Xen. Hell. VII 2, 17)· ὀλισθηρῶς [46. 47]
γλιττόν· γλοιόν
γλίχει (Aristoph. fr. VII p. 987)· ἐπιθυμεῖς
γλίχεται· ἐπιθυμεῖ. προθυμεῖται
γλιχόμενοι (Herod. IV 152)· ἐπιθυμοῦντες
γλιχόμενος· ἐπιθυμῶν
γλιχυρίς· ἀτυχής. ἡ ἐπίπονος. ἡ ἐρωτική
†γλιχός· φειδωλὸς καὶ γλίσχρος, οἱ δὲ πολυπράγμων, περίεργος [55]
γλοίας· ὁ κακοήθης ἵππος καὶ †πολυδίκη παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 930). καὶ γλοίης τὸ αὐτό
γλοιάζειν (Hippocr. Galeni p. 452)· τὸ καταφερόμενον εἰς ὕπνον [καὶ] ἐπιμύειν τοῖς ὄμμασι. καὶ κατιλλώπτειν, οἱ δὲ διεγγελᾶν
γλοίητα· κακοήθη
γλοιός (Ar. Nubb. 449?)· ῥυπαρός [ad 59]
γλοιῶς (Hippocr. l. l.)· συστακτικῶς
γλούρεα· χρύσεα. Φρύγες
γλουρός· χρυσός (v. χλουνός)
γλουτοί· τὰ τῆς κοτύλης σφαιρώματα
γλουτόν (*E* 66 Hippocr. III p. 88)· τὸν περὶ τὰ ἰσχία .....
γλουτός· σφαίρωμα
γλυκεῖα (Theophr. IX 13, 2)· ἡ γλυκύρριζος
γλυκερῷ Σιδωνίῳ (Com. anon. fr. CXIII)· δρᾶμα δέ ἐστιν, ἐν ᾧ τῆς θυμέλης ἄρχεται οὕτως·

Σιδώνιον ἄστυ λιπόντες (v. l. λιποῦσα)
καὶ δροσερὰν Ἄραδον (Prynich. fr. 10 Nck.)

διεβεβόητο δὲ τὸ μέλος τοῦτο [68. 69]
γλυκή· βοτάνη τις ἐδώδιμος
γλυκίννας (Cretice)· διὰ γλυκέος οἴνου πλακοῦς (e Seleuco) [72. 73]
γλύκκα· ἡ γλυκύτης
γλυκκόν· γλυκύ
†γλυκκεῖν· τὸ γάλα, καὶ τὴν χολήν (γλυκεῖαν?) [77]
γλυκυδερκές· ἡδὺ ἐν τῷ ὁρᾶσθαι
γλυκυθυμία· ἡδονή
γλυκύθυμος (*Y* 467)· ἀνειμένος. ἡδύς. ἁπαλόψυχος. ἤπιος. προσηνής. γλυκύς
γλυκυσίδη (Plat. com. fr. V p. 635)· φυτὸν ποιόν, συντελοῦν πρὸς ἀτόπημά τι τῶν γυναικῶν (Hippocr. I p. 478 K)
γλυκύφαιον· τὸ ἐρυθρόδανον. Κρῆτες
γλυκύφρουροι· τὰ ἐν οἴκῳ φρουροῦντες καὶ ἔνδον μένοντες
γλύκων (Ar. Eccl. 985)· ὁ εὐήθης
γλύξις (Phrynich. com. fr. XIII p. 605)· ὁ ἀνειμένος οἶνος καὶ ἄτονος, ὃν ἔνιοι μὲν ἁπαλόστομον, οἱ δὲ γλεῦξιν
Γλυφεῖον· ἄντρον τι. καὶ ὄργανον
γλυφίδες (*Δ* 122 *φ* 419)· αἱ χηλαὶ τοῦ βέλους, ἀπὸ τοῦ γε(γ)λύφθαι καὶ κεκοιλᾶνθαι, εἰς ἃς ἡ νευρὰ ἐντίθεται τοῦ τόξου. ἐνίοτε δὲ καὶ τὰς τῶν ἀκίδων χηλὰς λέγει Ὅμηρος. καὶ αἱ θαλάμαι [88. 89]
Γλῶς (Xen. An. I 5, 7)· ὄνομα Αἰγυπτίου τινός [91]

COD. 39 γλίον (γλί Cyr. 212 40 γλοῖα 41 γλοῖος 42 γλῆσχραι· κνῆμαι 43 γλησχρόν 48 Cf. Eustath. 1560, 32 49 γλιχεῖς 50 γλ. παίζεται ἐπ. 53 γλιχύτης 54 γλιχώ EM. 234, 26 (Forte γλιχώ· (φειδωλία. γλίχων·) φειδωλός κτλ.) 57 κα-
τλ
τειλλωπεῖν 58 γλοιητά 63 κό 67 legebatur post 71 — γλυκερῶσιδονίω — θεμέλης — καῖδρος ἐρανάδαρον — μέρος 81 ἀτοπήματι 83 μελίοντες 85 ἄγυνας 86 ὅρος 87 ἐπὶ

HES. 46 Γλίσσα (*B* 504)· πόλις 47 γλιᾶται· παίζει. ἀπατᾷ (v. γαιᾶται) 55 γλίδου χοάναι· εἰς οὓς τύπους κατέρχεται τὸ ἐν τῇ χώνῃ διὰ τῶν κεντημάτων. ἦσαν δὲ πήλινοι. Σοφοκλῆς (fr. 32) Ad 59 γλοιός] νωθρός. ἀσθενής (ad γυιός) 68 γλυκίων (*A* 249)· ἡδίων 69 γλυκυόνων (*Y* 172)· ἔμπυρον καὶ φοβερὸν βλέπων (v. 607 et κλαυκιόων) 72 γλύκιον (ι 34)· ἥδιον 73 γλυκύς (*A* 610)· ἡδύς 77 γλυκύ (*A* 598)· μελιχροῦν 88 γλύψαι (II Paralip. II 7)· ξῦσαι. χαράξαι 89 γλυκὺς ἀγκών (Plat. com. fr. IV p. 677)· παροιμία, ἥν φησιν εἰρῆσθαι ἀπὸ τοῦ λεγομένου μακροῦ ἀγκῶνος ἐν τῷ Νείλῳ, κατ' ἀντίφρασιν. εἶναι γὰρ δυσκόμιστον διὰ τὸ ῥεῦμα καὶ ἀηδῆ· ὅθεν λέγεσθαι τὴν παροιμίαν ἐπὶ τῶν αἰσχρόν τι δοκιμαζόντων, ἐπαινούντων (—οῦντες cod.) δὲ ὡς καλόν. ἢ τοῦ ἐναντίου σπουδαῖον μὲν ἡγουμένων, χλευαζόντων δὲ ὡς φαῦλον. Κλέαρχος (Ath. XII 640 E) δέ φησι, (τοὺς Σαρδιανοὺς) ἐξυβρίζειν εἰς τὰς τῶν καταδεεστέρων γυναῖκας καὶ παρθένους, καὶ τὸ χωρίον, ἐν ᾧ ταῦτα ἔδρων, ὀνομάσαι Γλυκὺν ἀγκῶνα 91 γλωσσαλγία (Eur. Andr. 689)· φλυαρία

γλῶσσαι· [ad 92] σημεῖα ἐπὶ τοῦ ἥπατος παρὰ τοῖς θύταις

γλώσσας· τὰς γλωσσίδας τῶν αὐλῶν, καὶ τῶν ὑποδημάτων [ad 93]

γλώσσαργον (ἦθος?)· στόμαργον. ταχύγλωσσον [95]

γλωσσοστροφεῖν (Ar. Nubb. 792)· περιλαλεῖν, καὶ στωμύλλεσθαι [97—99]

γλωττοκομεῖον· ἐν ᾧ οἱ αὐληταὶ ἀπετίθεσαν τὰς γλωσσίδας (Lysipp. com. fr. IV p. 745). καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον (Eubul. fr. XXVII p. 272)

γλωττοποιός· ὁ τὰς αὐλητικὰς γλωσσίδας ποιῶν

γλωχῖνα (Ω 274)· τὴν γωνίαν τοῦ βέλους. καὶ τριγλώχινας ὀιστούς (Ε 393? Θ 297?) καὶ γλῶσσαν. καὶ ἄκρον (Callim. Del. 235). κυρίως δὲ γλωχῖνες αἱ τῶν ἀκίδων ἐξοχαὶ καὶ αἱ τοῦ ζυγοῦ γωνίαι

?γλῶσσαν οὐκ ἐμπήξεται· οὐκ ἂν γεύσοιτο

?γλωσσάσπιδας· τοὺς τῇ γλώσσῃ ὅπλῳ χρωμένους, ὥσπερ ἀσπίδι. μεταφορικῶς [705]

γναθμόν· τομώτατον καὶ αἱρετικώτατον

γνάθους θηλείας· ἢ γυναῖκας

γναθοῦν (cf. Phrynich. com. IX 591)· τὸ εἰς γνάθους τύπτειν

Γνάθων· παράσιτος

γναμπτά· καμπύλα. †πεκτά. ὑγρά

γναμπτῇσιν (Λ 416)· ἀνακεκλασμέναις [11]

γναμπτόν (Ω 41?)· εὔπειστον. εὔυγρον. εὔγναμπτον. εὐμετάβολον

γναμπτούς· χαλινούς (v. γλαμψοί)

γνάμψαι· κάμψαι. κλάσαι. πεῖσαι

γναπτὰς ἕλικας (Σ 401)· τὰ καμφθέντα ψέλλια

γνάπτει (veteres)· κάμπτει

γνα(π)ταὶ ἀκταί (Aeschyl. fr. 29)

γναφάλιον· βοτάνη (Diosc. III 132)

γνάφαλλον (Alcae. fr. 34, 6 Cratin. p. 74)· τύλη. λέγεται δὲ καὶ διὰ τοῦ κ̄ κνάφαλλον· καὶ ὁ γναφεὺς κναφεύς

γνάφαλλος· πῖλος

γναφεύς· εἶδος ἰχθύος (Epaenetus)

(γναφέως· καθαίροντος ῥύπον)

γναφῆναι (veteres)· κλασθῆναι, καμφθῆναι

(γνάψεν· ἔξεσεν. ἤμυξεν)

γνήσιος· ὁ ἐξ ἴσων γονέων. ἴδιος, οἰκεῖος [26. 27]

†γνοιῖσαι· γνοῦαι

γνόφεον· μέλαν

γνόφος· [ ] δῖνος. ἄνεμος [ ]: σκοτομηνία ⟨ad γνοφομηνία⟩ [31]

γνύθοι· βόθροι. κοιλώματα. σπήλαια. θαλάμαι. καὶ τὰ ἐν τῷ βαδίζειν προσκόμματα ἔνιοι γνυθούς [33]

γνύξ (Ε 68)· ἐπὶ τὰ γόνατα

γνυπετεῖν· ἀσθενεῖν. μαλακίζεσθαι

γνυπετήσει. εἰς γόνυ †πετήσει

γνύπετον· ἀργόν. οἱ δὲ ἔκλυτον. (οἱ δὲ) γνύπετοι· ἐκτεταμένοι. δειλοί. ἄλλοι δὲ κατηφεῖς. καὶ κατεγνυπῶσθαι κατεστυγνάσθαι

γνυπο(ῦ)ντι· ἀσθενοῦντι

γνύπωνες· στυγνοί. κατηφεῖς. ⟨v. γρυπνόν et γρυπόν⟩ ἄτολμοι. παρειμένοι. καὶ μαλακοί, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πεπτωκέναι

γνυφαί· νάπαι

γνῶθι σαυτόν· ἀπόφθεγμα ... Χείλωνος φασί .....

γνῶμ(α Com. an. fr. XCIII. IV)· τὸν βαλλόμενον ὀδόντα, δι' οὗ τὰς ἡλικίας ἐγνώριζον τῶν τετραπόδων. καὶ ὁ κατηρτυκὼς ἤδη λιπογνώμων. λέγεται δὲ καὶ †γνῶσις (Ar. Byz. p. 101)

γνῶμαι· τὰ ψηφίσματα

COD. 96 γλωττοστροφεῖν EM. 235, 41 στομύλεσθαι 700 |κόμιον 3 γλώσσας 4 |ασπίδας 12 εὔπιστον Post 12] 22; post 14] 24 18 γναφάδιον, γναφάλλιον 20 πηλός 22 σπίλον Ath. VII 297 C 25 ἐξισονομῶν 29 μελίαν 30 δεινὸς ἄ| Cyr. 63 212 ⟨Forte γνοφίας (v. gl. 829) δῖνος ἄνεμος *γνόφος· σ. ἀχ.⟩ 32 γνάθοι 35 γνυπτεῖν 36 γνυπετήσει 37 γνυπεσόν — γνυπετοὶ — δηλοι — μετεγυμνᾶσθαι 38 γνύλποντι ⟨γνύποντι, ut αἴθονα νήφονες?⟩ 39 γνυπῶνες Post 40 legebantur 49—53 41 χεί 42 κατηρτηκώς

HES. Ad 92: φωναί. καὶ Ad 93: καὶ τὰς λαλιάς ⟨N. Test.⟩ 94 γλωσσόκομον· θήκη, σορὸς ξυλίνη τῶν †λειψάνων 97 γλώνη· οὐδενὸς ἄξιον (634) 98 γλωρεῖν· χρονίζειν 99 γλωρόν· νομόν ⟨χλωρὸν νομόν· ....⟩ 705 γναθμοί (π 175)· γνάθοι. σιαγόνες Post 11: ἐπικάμπεις ⟨ad Σ 401⟩ 26 γνοῖεν (Σ 125)· μάθοιεν 27 γνοίης· ψευδής (Γ 53?) Ad 30: συνεφία (Theodot. Iob. III 5) ἀχλύς (Symmach. l. l.) 31 γνώμει ⟨—ην δὲ⟩ δίδωμι (1 Cor. VII 25)· συμβουλεύομαι 33 γνύων· νωθραίνων ⟨γνιὼς ὤν⟩

γνώμη· διάθεσις ποιά τις. καὶ γνώμη. καὶ ἐπιστήμη

γνωμοτυπία· γνωμολογία

.......· ἀκριβής ⟨—εῖς⟩, ἀπὸ τοῦ γνῶναι. λέγεται καὶ τὰ ἐν τοῖς ἡλιοτροπίοις κέντρα. καὶ †τὸ παρὰ τοῖς τακτικοῖς

γνώμων· συνετός. Σοφοκλῆς (fr. 931)

γνῶναι (Eur. fr. 743)· κρῖναι. καὶ τὸ συνουσιάσαι

γνώριμοι· μαθηταί

γνωρίμω (Xen. Mem. II 3, 1)· γινωσκομένω. δυϊκῶς [51]

γνωρίσματα· τὰ συνεκτιθέμενα τοῖς παισὶν ἔξω τῶν περιδεραίων [53]

γνωσιμαχῆσαι (Herodot.)· τινὲς μὲν τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν τήν τε τῶν ἐναντίων ἰσχύν· ἄλλοι τὸ γνόντα, ὅτι πρὸς κρείττονα ἔσοιτο αὐτῷ ἡ μάχη, ἡσυχάσαι [post 54]

γνῶσις· σύνεσις, εἴδησις, νόησις

γνωτή· ἀδελφή· ἡ ἐρωμένη

γνωτοί· ἀδελφοί. γνωστοί

γνωτόν· εὐεπίγνωστον (Π 401). ποτὲ δὲ ἀδελφόν (Ρ 35)

(γόαον· γόητα (Arcad. 38, 11)

†γόνα· τὸ ὅριον. Φοίνικες

γοβρίαι· φανοί, λαμπτῆρες (Stratt. com. fr. VI p. 783)

γόγγρος· ἰχθύος εἶδος (Antiph. com. III p. 130). καὶ ἡ γογγρώδης τῆς ἐλαίας ἔκφυσις τὸ κάτω τοῦ στελέχους (Theophr I 13)

γογγρύζειν· τονθορύζειν. τὸ τὰς ὗς φωνεῖν, ὅπερ ἔνιοι γογγύζειν. τὸ αὐτὸ καὶ γρυλίζειν λέγεται ⟨946⟩

γογγρύσαι· ὡς χοῖρος φωνῆσαι

γογγρώνη (Hippocr. III p. 597)· ἀπόστημα ἐν φάρυγγι (σκληρόν) ⟨v. γωγώνη⟩

γογγύζειν· φθέγγεσθαι. τονθορύζειν

γογγύλον· στρογγύλον (Soph. fr. 362)

γόγγυλσιν· συστροφήν

γογγυλόσκηνος· στρογγύλον ἔχων τὸν οἶκον, ἢ τὸ σῶμα

γογγυλώματα· στρογγυλεύματα

γογγυλωπά· στρογγύλα. εὔτονα. γοργά

γόγγρων· μωρός

†γόδα· ἔντερα. Μακεδόνες

†γοδᾶν ⟨γοάαν?⟩· κλαίειν. Κύπριοι

†γόδατος· θήρα ⟨θ. Κύπριοι?⟩ [76]

γόης (Attici)· μάγος, [ad 77] περίεργος

γοητεύει· ἀπατᾷ. μαγεύει. πείθει. φαρμακεύει. ἐξάδει [79]

γοητικόν· ἀπατηλόν. μαγικόν. τὸ δι' ἐπαοιδῶν ἐσκευασμένον

γοί· αὐτῷ

γοῖδα· οὐκ οἶδα

†γοιδύες· ῥυτῆρες

γοίδημι (Aeoles)· ἐπίσταμαι

†γοιδοῦλος· λαλιός. οἱ δὲ γοδοῦλος

γοίνακες· βλαστοί ⟨v. εἶναξ⟩

γοῖνος· οἶνος

γοινάρυτις· οἰνοχόη

γοινέες· κόρακες ⟨v. οἰνάς. οἰνιάξ⟩

γοῖσος· μέλαν. πλατύ ⟨EM. 237, 51⟩

γοῖτα· οἶς ⟨v. γοτάν⟩

γοῖτος· ῥύπος. πάτος

Γοιτόσυρον (Herod. IV 59)· τὸν Ἀπόλλωνα. Σκύθαι

γόλαμος (Aeoles)· διωγμός ⟨h. e. οὐλαμός⟩

γόλανα· ἀγκύλη. ἀντιλαβεύς ⟨Fόχανα⟩

γόλησις· κακοδαιμονία

γόλλακα· λάκκον

γολοινά· χλωρά. ἢ γολονά

γολομένη· βοτάνη ⟨v. γόμνη⟩

γολύριον· κέλυφος. οἰκεῖον Ταραντίνοις ⟨κολύφιον?⟩ [801]

γόλμις· ψὰρ τὸ ὄρνεον

γόμος· ζωμός [4—6]

γόμφοι· μύλοι. σφῆνες. δεσμά. ἄρθρα. σύνδεσμοι. καὶ ὀδόντες γόμφιοι

COD. 46 (γνώμονες)· ἀκριβεῖς EM. 52 |δυραίων 54 τοῦ γν. — τὸ γνῶντα — ἔχει αὐτῷ 59 γοδόν· γ. legebatur post 75 ⟨60 γονά· τὸ μόριον [Φοινίσσαις]?⟩ 61 γράβια Seleuc. Ath. XV 699 E 62 γόγροσγρογόδης 63 γογρύζειν, τονθρύζειν, γογγυλίζειν 66 τὸ θρύζειν 68 γογγυλεῖν, συστρεφεῖν 70 |λεύματα Post 75] 59 81 γοιαυτῶ, γοῖδα φάρυξ οὐκ ⟨cf. γῶ⟩ 88 γοιναῦτις 90 μελίαν Post 91 γοιταί ⟨v. γοσταί et Theognost. 13, 27⟩ 92 πάθος ⟨quod ad Fοῖτος male referunt⟩ 94—97 legebantur post 802 807 μῆλρι

HES. 51 γνώριμος (π 9)· οἰκεῖος. γινωσκόμενος 53 γνωρίσαι (Rom. IX 22)· φανεροποιῆσαι Post 54: ἢ μετανοῆσαι ⟨Ar. Avv. 556 ap. Moer.⟩ 76 γοεραῖς (Eur. Hec. 84)· θρηνώδεσι, πενθικαῖς Ad 77: κόλαξ (Moeris) 79 γοησίοδος (Eur. Bacch. 234?)· ᾠδός, ἀπατεών 801 γολμοί· στολμοί ⟨v. 976 et στολμοί⟩ 4 γόμνη· ὀρίγανον ⟨v. γολομένη et γονώνη⟩ 5 γομφία ἤγουν γομφοτηρία ξύλω εἰς τόμφους 6 γομφιασμόν (Amos IV 6)· συνθλασμων, ἢ συντριμμόν, ἢ αἱμωδιασμὸν ὀδόντων

γόμφοις· ταῖς τῶν ξύλων ἁρμογαῖς [9—12]
γομφοπαγῆ (Ar. Rann. 824)· συνηρμοσμένα
γομφῶσαι· συμπῆξαι
γονάδες· μῆτραι
γοναι· κύει. γεννᾷ. φύει. καὶ γυναικεῖον αἰδοῖον
γονάρ· μήτρα. Λάκωνες
γονάς (Soph. Ant. 641)· τέκνα [19—23]
γονήν (δ 755)· γένεσιν. μήτραν (Hippocr. III p. 271). καὶ τὸ σπέρμα (Herod. III 109)
γονής· νάρκισσος τὸ φυτόν
γονίμη ἡμέρα (Hippocr. III p. 464)· ἡ περισσὴ καὶ μὴ ἄρτιος
γόνιμος· γνήσιος υἱὸς γεγονώς, ὁ οὐκ εἰσποιητός
γόνιμον (Ar. Rann. 96)· εὔκαρπον
† γονίας ⟨v. 730⟩· εὐχερής. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι (fr. 126 Nck.)
γονοειδές (Hippocr. I p. 261 K)· γόνῳ ἐοικός [31. 32]
γονοτύλη· τὸ τετυλωμένον (ἐν) τῷ γόνατι. τύλας γὰρ λέγουσιν, ἃ ἡμεῖς τυλώματα
† γουνοννία· σάμψυχος
γονύκροτοι (Anacreo fr. 144)· ἤτοι βλαισοί, οἷς τὰ γόνατα συγκρούει. ἢ δειλοί. ὑπὸ γὰρ δέους ἔσθ' ὅτε συγκρούουσι τὰ γόνατα
γονυπετεῖ· παρακαλεῖ. δέεται. ἱκετεύει [ ] ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν γερόντων μηκέτι σθένειν δυναμένων τοῖς γόνασι [38]
γονώνη· ὀρίγανος [40—43]

Γοργάδων· ἁλιάδων. Δαιδάλῳ Σοφοκλῆς (fr. 167)
γόργεια (Dorice)· προσωπεῖα
Γοργίδες· αἱ Ὠκεανίδες
γοργόνες (Eur. Ion. 224)· αἰγίδες. οἱ δὲ τὰ ἐπὶ τῶν αἰγίδων πρόσωπα
γοργολόφα (Ar. Ach. 567)· ἀπὸ τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας, καὶ τῆς ἀσπίδος [Γοργόνα] ἣν [ἐπ' αὐτῆς] εἶχεν ὁ Λάμαχος, ἵνα τὸν Λάμαχον εἴπῃ · [49]
γοργός (Eur. Phoen. 149)· εὐκίνητος, ταχύς. σκληρός. λιπαρός. εὐτραφής
γοργοτάτω· γοργότατοι. δυϊκῶς
γοργύρα· ὑπόνομος, δι' οὗ τὰ ὕδατα ὑπεξῄει (Herod. III 140 ?)
γοργῶπιν (Soph. fr. 759, 2)· φοβερόφθαλμον [54]
Γοργῶπις Κρατῖνος ἐν Πυλαίᾳ (fr. XI)· λίμνην φασὶ εἶναι ἐν Κορίνθῳ, εἰληφέναι δὲ τοὔνομα διὰ τὸ Γόργην ἐμπεσεῖν εἰς αὐτήν
γοργωπόν (Aesch. Prom. 356)· πικρὸν τὴν βλέψιν [ ], αὐστηρόν [57]
γοργώψατο· πικρὸν ἔβλεψε ⟨v. ἐγγοργώψατο et ἀγερούατο⟩ [59—61]
γόρτυξ· ὄρτυξ
γόρυνος (Paphii)· † μῦς. βάτραχος
(γοσταί· κριθαί. γράστις)
γοτάν· ὗν. Μακεδόνες ⟨v. 791⟩ [65—69]
† γουνέομαι· ἱκετεύομαι [71. 72]
† γουνιαῖος τόπος [74. 75]

COD. 15 μητέρες 16 ἀΐδοῦν 17 γόναρ· μητέρα 24 μητέρα 27 γόνος, γν. Cyrilli. 29 ⟨Cf. schol. Aesch. Cho. 1067, γνοφίας Cyrill. et Io. Lyd. de mens. p. 280⟩ 35 βελεσοί ὡς — ἢ δηλοῖ 36 ἐπὶ — σθένει 51. 52 legebantur post 859 52 ὑπ. ξείη 53 φεροφθ| 57 Diogeniani videntur γοργώ· γοργότης, ὡς Ζηλώ Χρυσώ ⟨66 μικρός pro μῦς St. Byz. 170, 5⟩ 64 Imo γοῦταν 65 γωρός Cyprii?

HES. 9 γόμφους· ὀδόντας. καὶ τοὺς συνδέσμους τῶν ξύλων. ἢ μυλούς (Moeris) 10 γομφωτήρια· ἧλοι 11 Γόμορρα (Procop. Iesai. I p. 17)· μέτρον. στάσις 12 γόμφοισι (ε 248)· σφηναρίοις 19 γονορρύης (Levit. XV 4)· οὗ ἡ γονὴ φέρεται ἀκουσίως 20 γονορρύα· πάθος περὶ τὴν γονήν 21 γόνος· υἱός. γέννημα. † φυλή ⟨φύτλη, non ἀφύη⟩. καὶ ὁ ἀπόγονος παρ' Ὁμήρῳ (N 449) 22 γόνοις· τέκνοις 23 γόνυ κάμψαι (H 118)· ἀναπαύεσθαι 31 Γονόεσσα (B 573)· πόλις 32 γονυαγκών Ad 37: Γονόεσσα· πόλις Πελοποννήσου. γόνυγρον· τὰ ἄκαρπα καὶ ξηρὰ πεδία. ἢ 38 γόνον· μίτον ⟨τόνον⟩ 40 γόοιο (Σ 51)· θρήνου 41 γόον (E 156)· θρῆνον 42 γόος (Ω 240)· θρῆνος. ἢ θρηνητικός ⟨ad γόαος⟩ 43 γοῶσα (E 413)· θρηνοῦσα 49 γόργευσον (recens)· τάχυνον, σπεῦσον 54 γοργωπένεδραν (Eur. Rhes. 7)· φοβερὰν [καὶ] καθέδραν. [ἢ ὄψιν] Ad 56 καὶ γορδελίζειν· ἀδολεσχεῖν 57 γοργώ (Λ 36)· γοργότης. [πέπλασται δὲ ὥσπερ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς] ὡς ζηλοχρύσω [τὰ γὰρ περὶ τὴν Δανάην καὶ τὰ .... Περσέα καὶ τὰς Γοργόνας Ὅμηρος οὐκ οἶδε 59 γοργείην κεφαλὴν (λ 633)· οὐ τὴν Γοργόνα ἐκληπτέον, ἀλλὰ γοργότητά τινα καὶ φόβητρον. (..........) Ἡσίοδος δὲ πλανηθεὶς ἀνέπλασεν ⟨—θεῖσαν ἔπλασε cod.⟩ ἐκ τούτων τὰ περὶ τὸν Περσέα, ὅτι ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν Γοργόνος 60 γοράπιες· ῥάφανοι ⟨ῥάπυες⟩ 61 Γορτύνα (B 646)· πόλις 65 γορός. κυρτός ⟨γυρός⟩ 66 γορυτός· θήκη τόξου ⟨γωρυτός⟩ 67 γοῦν (Π 30)· τοίνυν ⟨v. γεῦ⟩ 68 γοράτου· ἠφινόν. οἱ δὲ ῥατῶ 69 γουναζέσθην (Λ 130)· ἐλιτάνευον 71 γουνούμενος (O 660)· ἱκετεύων 72 γουνοῦσθαι· (κ 521) 74 γουνοειαλῶς (I 530)· ἐν τῷ γονιμῷ τῆς ἀλωνίας 75 γουνόντων (Λ 407)· γονάτων ⟨v. γεύνων⟩

γουνῷ (I 530)· γονίμῳ τόπῳ [77. 77b]

γρᾶ· φάγε. Κύπριοι ⟨v. καγρᾶς⟩

γραβάν· σκαφίον. βόθρον

Γραῖα· πόλις (B 498). γῆ. καὶ Δημήτηρ

γραῖαν † κάρδοπον ⟨κάδροπον⟩

γραιβία ἢ γραιτία· πανήγυρις. Ταραντῖνοι

Γραικιστί· Ἑλληνιστί

Γραικός (Callim. fr. CIV 4)· Ἕλλην

γραίνειν· ἐσθίειν

γραιολέας· πονηράς, ἢ ὀλεθρίας γραίας

γραιωπίας· γραίᾳ ἐμφερής

γράμματα· τὰ γεγραμμένα καὶ συλλαβαί (Eur. fr. 582, 2). καὶ τὰ ζωγραφήματα. καὶ τὰ ἐν ταῖς δικαστικαῖς ψήφοις (Aristoph.). καὶ ἀπογραφαί

γραμμαί· ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ ἦσαν, ὡς τὸν χορὸν ἐν στοίχῳ ἵστασθαι [90. 91]

γραμματεύειν· γράφειν. ἀναγινώσκειν

γραμματεύς· ὁ ἀναγνώστης γράμματα εἰδὼς καλῶς

γραμματίδιον· ὁτὲ μὲν τὸ πινακίδιον· ὁτὲ (δὲ) ὅμοιον γλωσσοκόμῳ. λέγεται δὲ καὶ ἐπιστόλιον

γραμματιστής· γραμματοδιδάσκαλος

γραμμή (Ar. Ach. 483)· ἡ ἐπὶ τοῦ δρόμου, ἧς ἐπέβαινον οἱ δρομεῖς

γραμμὴ μακρά (Ar. Vespp. 106)· εἰώθει ὁ δικαστὴς καταδικάζων ἐν τῷ γραμματιδίῳ μακρὰν γραμμὴν ἕλκειν, ὁ δὲ ἀπολύων μικράν [98. 99]

† γρανθέωνα· γέροντα ⟨γρᾶν· Θέων ?⟩ [901]

γραός· [ad 902]

γράπιν· γῆρας τέττιγος, ἢ ὄφεως, καὶ τῶν ἐκδυομένων. καὶ εἶδος ὀρνέου (Arist. HA. VIII 5, 3 Schn.). καὶ ῥυσσόν, ἀπὸ τοῦ γραμμὰς ἔχειν τὰς ῥυτίδας. ὅθεν καὶ ἡ γραῦς ἠτυμολόγηται

γραπίνης· οἶνος τραχύς

γραπτῦς (ω 228)· τὰς ἀμυχὰς καὶ καταξύσεις τῶν ἀκανθῶν

γράσος (Eupol. fr. XXXIV p. 520)· δυσοσμία

γράσων· μωρέ, δυσύστατε

γραύκαλας· ὄρνις τεφρός ⟨v. καυκαλίας⟩

γραῦς· τὸ συναγόμενον καὶ ἐπιπηγνύμενον ἐπάνω, ὅταν γάλα ἕψηται, τοιοῦτον ὑγρόν. καὶ ἡ ἐν τοῖς χείλεσι τῶν ποταμῶν γραμμή. καὶ βόλος τις ἀστραγάλων

γραῦς ἔριφος· Ἀπολλόδωρος φησί, ὅτι ἔστι τις παροιμιώδης λεγομένη ἐριφία γραῦς· εἶναι δὲ αὐτὴν οἷον γραῦν ἔριφον, τὴν ἐν παρθενίᾳ καταγεγηρακυῖαν. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς ἀκρίδος· τὴν γὰρ ἀρουραίαν ἀκρίδα ὑπό τινων μάντιν λεγομένην ......

γράφεται· ἀντιγράφει. ἢ κατηγορεῖ

γραφεύς (Eur. Hec. 807)· ζωγράφος

γραφή· κατηγορία

γραφή· ἡ δημοσία δίκη, ὡς ὅταν ἢ ψηφίσματος ἢ νόμου τις κατηγορῇ. καὶ ἡ ἐπὶ δίκην κλῆσις. καὶ ἡ παράγραφος γραφή. καὶ ἐπίκλημα, κατηγορία, καὶ ἔγκλημα

γράψαι· ξῦσαι, χαράξαι (Z 169), ἀμύξαι [16]

γρήιον· παλαιόν (Callim. EM. 603, 23 et Nicand. fr. 62)

γρήνη· ἄνθη σύμμικτα [19]

γρίντης· βυρσεύς

γρῖνος (Aeoles)· δέρμα

γριπίζει· ἁλιεύει

γριπεύς (Theocr. I 39)· ὁ ῥάπτων τὰ ἁλιευτικὰ λίνα. καὶ ὁ ἁλιεύων

γριπωμένα (Hippocr. I p. 171)· συνελκόμενα. καὶ σπασμωδῶς συμπαθοῦντα. οἱ δὲ συνεγγίζοντα

Γρίσων· ὑς. Ἀριστοφάνης (fr. CLII p. 1208) δὲ ὄνομα δρομέως νενικηκότος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάδιον

γριφᾶσθαι· γράφειν, Λάκωνες. οἱ δὲ ξύειν καὶ ἀμύσσειν

γριφεύειν· αἰνιτίττεσθαι [28]

γριφοειδές· δυσεύρετον

γρῖφος· τὸ δίκτυον. καὶ συμποτικὴ ζήτησις

COD. 78 γρά 80 γραία (82 γράτεια Cyr. 63 γρατίανα C. 171) 86. 87 = 87. 86 97 διδάσκαλος 906 γράσως 10 ἀκρίκα — μάτην λέγομεν ⟨Coni. γραῦς στέριφος⟩ 20 γρηντίς 21 γρίνος 24 σπατωδῶς — ἐγγίζοντα 25 γρισῶν 26 Λάκωνες post ἀμύσσειν 29 δυσάρεστον 30 γρίφος — γρίφον

HES. 77 γοῶσα· θρηνοῦσα ⟨813⟩ 77b γοργώ· κατάπληξις. φόβος. πικρία. αὐστηρία. καὶ γοργώ δυϊκῶς. τὰ λοιπὰ ζητητέα ὄπισθεν εἰς ἕτερον Γοργώ 90 γραμαιτιτά· γραμματευτά 91 γραμματίας· περιεσπασμένους 98 γραμμαθέπτα· δραπέτα ⟨γράμμαθ' ἑπτά; cf. ἑπτὰ γρ.⟩ 99 γραμματικός· πεπαιδευμένος. καὶ παιδευόμενος 901 γράμμα δήμιον· ἡ διαθήκη Ad 2: γραῦς· γυνὴ γηράσασα Post 3: παρὰ τὸ εἰς γῆν ῥέειν 16 γρηὶ καμινοῖ (σ 27)· ἐπεὶ εὔλαλοι αἱ γρᾶες· διὰ τὸ παντοδαποῖς ἀνδράσιν ὁμιλεῖν 19 Γρήνικος (M 21)· ποταμός 28 γρίφη· τὰ ἐν τοῖς πότοις βαλλόμενα ζητήματα ⟨Moeris⟩

αἰνιγματώδης· καὶ πρόστιμον τῷ μὴ λύσαντι τὸν γρῖφον ἐκπιεῖν τὸ συγκείμενον, ἤτοι ἄκρατον, ἢ ὕδωρ, τουτέστι κάδον ὕδατος

γρίφου· ζητήματος

γριφώμενα· γραφόμενα (Lacones). ἢ ἐπανειλούμενα (Hippocr. I p. 171)

γρομφάς· ὗς παλαιά, σκρόφα. ὁμοίως καὶ ἡ γρόμφις (Hipponact. fr. 67)

γρόνθων· ἀναφύσησις, ἣν πρώτην μανθάνουσιν αὐληταὶ καὶ κιθαρισταί (Paus. Att.)

†γρονθονεύεται· θυμοῦται

γρόσυνον· τάραξον ⟨Φ 312?⟩

γροῦμος· στρόβιλος

γρούσσεται· μηρύεται, ἤγουν ἐκτείνεται

γροφεῖς (Dores)· οἱ ζωγράφοι

γρῦ (Comici)· ὁ ὑπὸ τῷ ὄνυχι ῥύπος ⟨v. γρύξ⟩. ἤδη δὲ καὶ τὸ ἐλάχιστον. καὶ ἡ γρύτη. καὶ τὸ βραχύ

γρυβός· γρύψ

γρύζειν (Ar. Plut. 454)· φθέγγεσθαι, λέγειν

†γρυήλιον· ῥωσμὴν ⟨γρυνόν· ῥωχμήν?⟩ δρυός

γρυλίων· ὁ χοῖρος

γρυλίζοντα· γρύζοντα [46]

γρύλλη· ὑῶν φωνή

γρύλλος (Elei ap. Nicand. fr. 122)· χοῖρος [49]

γρυμέα (Diphil. fr. XLV p. 428)· [ἐσθής. καὶ] ἀγγεῖον, σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη. ἤδη καὶ τὰ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ γρύτην λέγομεν

γρυμπάνειν· γρυποῦσθαι. συγκάμπτειν [52. 53]

γρύξαι· ἠρέμα κράξαι, ἢ ἠρέμα φθέγξασθαι, ἢ ὑλακτῆσαι ⟨v. ῥύζειν⟩

γρῦπαι· αἱ νεοσσιαὶ τῶν γυπῶν· οἱ δὲ γῦπαι (q. v.)

γρυπάλιον· γερόντιον. ἢ γρυπάνιον (Antipho)

γρῦπες· μέρος τῶν τῆς νεὼς σκευῶν, καὶ εἶδος ζώου πτερωτοῦ, ὃ καλοῦσι †γύπον ἐμέσιν ⟨γυπονέμεσιν⟩ [58]

γρυπός· τὰ ἔξω τοῦ στόματος καμπυλόρρις. ὁ ἐπικαμπῆ τὴν ῥῖνα ἔχων [60]

γρύπτειν (Melanthius)· γρυποῦσθαι. συγκάμπτεσθαι

γρῦται· σκεύη

γρυτεύεται· παρασκευάζεται

γρωθύλοι· φωλεοί. σπήλαια

⟨γρῶνα· ὗς θήλεια. Λάκωνες

γρωνάδες· θήλειαι σύες

γρώνη· σαπρὰ γραῦς. οἱ δὲ τὴν παλαιὰν †ὄνησιν ⟨καὶ παλαιὸν ἀγγεῖον σκύτινον. καὶ τὸ κοῖλον τοῦ δίφρου, οὗ λόγχαι κεῖνται. ἄλλοι δὲ τὴν ὀπὴν τῆς πέτρας, δι' ἧς τὰ σχοινία πρὸς τῶν νεῶν στάσιν ἠσφαλίζοντο)

γρώνους· τοὺς ἀκούοντας, καὶ τοὺς μὴ λαλοῦντας

γύαι· [ ] πλέθρα

γύαια· ἀπόγεια σχοινία, τὰ πρυμνήσια.

γύαλα· θησαυροί. ταμεῖα (Eur. Andr. 1094). κοῖλα. (πτερύγια. ποτήρια. πτυχαί)

γυάλας (Marsyas)· εἶδος ποτηρίου παρὰ Μακεδόσι

γύλλινα· ἐρείσματα. †γεισῆ (Ar. Thesm. 110?)

γύαλον· κοῖλον, ἄλλοι περίβολον. ἄλλοι τὸ κύτος τοῦ θώρακος (N 507)· τιθέασι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κοιλώματος (Hesiod. Th. 499). καὶ δηλοῦται διὰ περιφράσεως ὁ πᾶς θώραξ

γυαλός· κύβος. ἢ τετράγωνος λίθος (epicus inc. ap. schol. E 99)

γυλλοί· στολμοί ⟨γυάλου στολμοί?⟩

γυβᾷ· κολυμβᾷ

Γυγᾶ (Lycoph. 1152)· Ἀθηνᾶ ἐγχώριος

γυγαί· πάπποι [80. 81]

†γυγαίη νύξ· ἡ σκοτεινή [83]

γύελον· κόλπον [85. 86]

COD. 32 γριφόμενα 33 γρομφίς ⟨36 δρόσυνον Laconice? Cf. etiam πορσύνων⟩ 39 γρομφεῖς 41 γρύξ 50 γρυμαία 55 νεοσσεῖαι et γρυπαί — γυπαί 59 καμπυλώρης — ἐπίκαμπὴν 64—68 = 67. 64 (65) 66. 68 65 Cf. γεώνα 67 γρωθώνη — κοίνον Cf. Eustath. 633, 47. 852, 9. 1307, 22 68 λαλοῦντας [καὶ παλαιὸν — ἠσφαλίζοντο] 70 ἀπόγυιο — πρ. περίγυαι ποτήρια πτυχαί 71 κοιλία 72. 73 legebantur post 995 72 γυλλάς ⟨Ath. XI 467 C⟩ †74 γοίαλον — κοῖτος 75. 76 legebantur post 72. 73 75 γυλλός ⟨76 γύαλα· — στολισμούς EM. 243, 11⟩ ⟨78. 79 Forte Γυγαία et γυγαῖοι⟩ 79 πάμποι 82 σκοτεινὴ γῆ 84 γυέλιον

HES. 46 γρυλάζειν· γογγύζειν ⟨763⟩ 49 γρύμνη· ἄνηκος ⟨v. γυμνή⟩ 52 †γρῦνος· ὁ γρύψ 53 γρύξ· ὁ τόπος ⟨γρῦ· ὁ ῥύπος?⟩ τοῦ ὄνυχος 58 γρυπνόν· στυγνόν, κατηφές ⟨γυύπονες⟩ 60 γρυπόν· [γρύψ]. κατηφῆ, στυγνόν ⟨γυύπων⟩ Ad 69 γ.] ὁδοί ⟨ad dyviaí⟩ 80. 81 γύας (Eurip. passim)· γῆς ⟨γῆν⟩ 81 Γυγαίη λιμήν (B 685)· ἐν Λυδίᾳ 83 γυλός, μένος ⟨γυλομένοις· ὀλεθρίοις h. e. οὐλομένοις Cyr. 319⟩ 85 γυήτης· χωλός (A 607) 86 γύη· μέτρον πλέθρου (ficticium)

γύης (Hesiod. Opp. 435. 434)· τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ἱστοβοέως ἐν τῷ ἀρότρῳ· αὐτόγυον δὲ τὸ μὴ σύνθετον, ἀλλ' ἐξ ἑνὸς ξύλου. δηλοῖ δὲ καὶ μέτρον γῆς δίγυον καὶ πεντηκοντόγυον (Ι 579), καὶ αὐτὴν γῆν. ἔτι δὲ καὶ ἡ τῶν ἀστραγάλων σύνθεσις γύης (Poll. II 131). Διονύσιος αὐτὴν †γύτης (v. σκύτα) εἴρηκε

γυθίσσων (Tarentini?)· διορύσσων

γυῖα (Γ 34 al.)· μέλη. χεῖρές τε καὶ πόδες καὶ τὰ λοιπά [90]

γυιή· χωλή. ἀσθενής (cf. Callim. Dian. 177)

γυιός (Herod. iamb. fr. 6)· χωλός. νοσώδης. πηρώδης ⟨v. 733⟩

(γυιῶσαι Cf. 1036)

†γυλλίσκοι· ἰχθύες ποιοί ⟨κυνίσκοι?⟩

Γύλιος· ὁ Ἡρακλῆς (Πύλιος?). καὶ ἀγγεῖον ὁδοιπορικὸν εἰς ἀπόθεσιν τῶν ἀναγκαίων, ᾧ ἐχρῶντο οἱ στρατιῶται (Alexis fr. IV p. 433)

γύλλιον (Persae)· ἀγγεῖον πλεκτόν

γυμνάζεται· ἀσκεῖται

γυμνασία· ἄσκησις. μελέτη

γυμνασιάρχης· ἄρχων τοῦ ξυστοῦ. ἢ βόλου ὄνομα

γυμνάσιον· τόπος, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται

γυμνή· ἄνηβος ⟨v. 949⟩

γυμνηλοί· οἱ ἀκτήμονες, καὶ πένητες

γυμνῆτες· οἱ μὴ ἔχοντες ὅπλα (Herod. IX 63). οἱ δὲ τοὺς σφενδονητάς (Eur. Phoen. 1154)· οἱ δὲ τοὺς γυμνοὺς μαχομένους

γυμνόν· ἀνυπόδητον. ἢ ἀπεσκυθισμένον, ὡς Ἀρχίλοχος (fr. 160)

Γυμνοπαιδία ⟨—ίαι?⟩· ἔνιοι μὲν ἑορτήν φασι Σπαρτιατικήν, ἐν ᾗ τοὺς ἐφήβους κύκλῳ περιθεῖν τὸν ἐν Ἀμυκλαίῳ βωμὸν τύπτοντας ἀλλήλων τὰ νῶτα. ταῦτα δέ ἐστι ψευδῆ. ἐν γὰρ ἀγορᾷ ἑορτάζουσι· πληγαὶ δὲ οὐ γίνονται, ἀλλὰ πρόσοδοι χορῶν γεγυμνωμένων (Thuc. V 82, 2. 3)

γυμνότερος λεβηρίδος [ad 1005]

γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττειν [ad 1006]

γυναικεῖα (Hippocr.)· τὰ ἔμμηνα. καὶ οἱ γυναικεῖοι τόποι

γυναικίσκιον· παιδίσκιον

γυναικωνῖτις (Menand. fr. II p. 223)· οἶκος γυναικῶν

†γύναιξ· γύναι

γύναιον (Menand. fr. I 12 p. 189)· γυνή [12]

γυναίου· γυναικείου ⟨spur.?⟩

γυναίου εἵνεκα δώρου (λ 520)· διὰ γυναικῶν δωροδοκίαν [15]

γυνή· ἡλικία τις παρὰ Πυθαγόρᾳ. ἢ ἄνθρωπος

γύννιδας· μαλακούς

γύννις· δειλός, ἄνανδρος, γυναικώδης. Ἀριστοφάνης (Thesm. 136) [19. 20]

γύπας· καλύβας, καὶ θαλάμας. οἱ δὲ γυπῶν νεοσσιάς ⟨v. 955⟩, ἄλλοι δασείας ὑδούς. οἱ δὲ τὰς κατὰ γῆν οἰκήσεις. οἱ δὲ σπήλαια. καὶ γυπάρια τὰ αὐτά. †οἱ δὲ ἀζώστους, ἀνασεσυρμένας

γύπη (Callim. fr. CLXXII)· κοίλωμα γῆς. θαλάμη. γωνία

†γυπόν· μακρόν ⟨ΩΛΥΓΙΟΝ⟩

γυπὸς σκιά· παροιμία, ἐπὶ τῶν μηδὲν ἄξιον ὑπὸ φθόνου πραττόντων (Diogen. III 100)

Γυράς· ὄρος ἐν Τήνῳ ⟨schol. Lycoph. 390⟩

γύργαθον (Aristoph. fr. XXI p. 1039)· σκεῦος πλεκτὸν, ἐν ᾧ βάλλουσι τὸν ἄρτον οἱ ἀρτοκόποι [27]

γῦρις (pollen)· πάλη. καὶ σποδός

γυρίτας (Amerias)· αὐτοπύρους ἄρτους

COD. ⟨88 γυυθίσσων?⟩ 91 γυίη· ὄρυξ, ὀργυιά, χ. d. ⟨95 Philem. p. 297 Osann.⟩ Post 95 legebantur 972. 3. 5. 6 1002 μετέχοντες 3 ἀνύδητον 6 γυμνοφυλακεῖν, ἐπιτάττειν 7 γυναίκιοι ἵπποι 15 μήρους 16 ἡ ⟨v. Thes. V col. 753 D⟩ 21 ὁδὰς εἰς ὁδούς 24 μηδὲ ἔξεστι 25 γύρας 28 γυρία — σπολίς

HES. 90 γυιώσω (Θ 402)· χωλώσω. ἐκλύσω. χωλοὺς ποιήσω, πηρώσω (genuina videntur γυιώσω· χωλώσω) Ad 1005: Ἀριστοφάνης (fr. XIII p. 957)· φησὶ τυφλότερος βεληρίδες. ἔστι δὲ λεβηρὶς τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας, διὰ τὸ λέ(πος) εἶναι. κενὸν δὲ τελέως ἐστὶ τοῦτο καὶ τυφλόν. τὰς γὰρ ὀπὰς μόνας ἔχει τῶν ὀφθαλμῶν. τάττουσι δὲ τὴν λέξιν ἐπὶ τέττιγος, καὶ συνόλως ἐπὶ τῶν ἀποδυομένων τὸ γῆρας. Τριχῇ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν. καὶ οἱ μὲν τυφλότερος λεβηρίδος, οἱ δὲ κενώτερος, οἱ δὲ γυμνότερος Ad 1006: παροιμίαν ἐπὶ τῶν (μὴ) δεομένων προστάξεως, διὰ τὸ ἀναγκαίως καὶ χωρὶς ἐπικελάσεως τοῦτο πράττειν. Φερεκράτης Τυραννίσι (fr. IV p. 326) 12 γυναιμανές (Γ 39)· γυναικομανές. ἐπὶ γυναιξὶ μεμηνώς, ἢ τὰς γυναῖκας ἐκμαίνων· ἢ ἐπὶ γυναιξὶ μαινόμενος, ἢ γυναῖκας εἰς μανίας ἄγων διὰ τὸ κάλλος 15 γυναῖκες εἰλίποδες (Eupol. fr. V p. 448)· διὰ τὴν δέσιν τῶν σκελῶν καὶ πλοκὴν τὴν κατὰ τὴν συνουσίαν. καὶ Ἀνακρέων (fr. 164)· πλέξαντες μηροῖσι περὶ μηρούς (e Pausan. Attic.) 19 γυναικόσαρ ἀντέτυξο (Θ 163)· ἀντὶ γυναικὸς ἄρα γεγένησο 20 γῦπες (Λ 237)· ὄρνεα σαρκοφάγα καὶ νεκροφάγα 27 Γυρῇσι πέτρῃσιν (δ 500)· οὕτω καλοῦνται Γυραὶ πέτραι ἐν τῷ Ἰκαρίῳ πελάγους πρὸς Μυκώνῃ τῇ νήσῳ

γυρόν (τ 246?)· κατακεκαμμένον. κυρτόν (v. 865), στρογγύλον. κυκλοειδῆ [31. 32]
γῦροι· βόθροι
†γυρτεύς· †ἀνακρωτόφονος [35]
γυρῶσαι (Hippocr. I p. 125 K)· πηρῶσαι (imo γυῶσαι vel γυιῶσαι)
γῷ· ἑαυτῷ. ἰδίῳ. καὶ ᾧ [38]
γωγγάμη· ἐν ᾧ οἱ ἁλιεῖς συνάγουσι τὰ ὄστρεα. εἴρηται καὶ γαγγάμη
γωλιοί (—ειοί?)· σπήλαια. καὶ αἱ πρὸς θάλασσαν καταδύσεις (Nic. Ther. 351)
γωνιασμός· τοίχων συμβολὴ ἐγγώνιος. οἱ δὲ γεωμετρικὸν θεώρημα. Ἀριστοφάνης Βατράχοις (956)
γῶνορ· γωνία. Λάκωνες [43]
γῶνος· γουνός. εἶδος. καὶ παιδιά τις παλαιστρική. οἱ δὲ κώπη [45]
†γῶος· μνημεῖον
γώπας· κολοιούς. Μακεδόνες
γωροῦται· σαρκοῖ. Λάκωνες
γωρυτός (φ 54)· τοξοθήκη. θύλακος. οἱ δὲ χωρυτός

Δ

†δαάναι· δύεσθαι. ὅσον εἰς τὴν χρείαν τοῦ στήμονος μεριζόμενον καθάπτεσθαι (ad δίασμα) [2]
δαβελός· δαλός. Λάκωνες
δαβούλ· ἡ ἄρκτος. Χαλδαῖοι [5]
δάκολον· δρέπανον [7. 8]
(δαγύς [Theocr. II 110]· κουράλλιον. νύμφη λευκόκηρος)
δᾶδα· λαμπάδα
δᾶδας· λαμπηδόνας
δᾶδες λαμπραί [12. 13]
δᾳδουχεῖ· λάμπει, φέγγει. φωτίζει. φ[α]ίνει [15]
δᾳδοῦχος· λυχνάπτης. λαμπαδηφόρος (Xen. VI 3, 3)
δᾳδουχοῦνται· φαίνονται
δᾳδουχῶν· διαλάμπων. φωτίζων
δαδύσσεσθαι (v. δαιδ—)· ἕλκεσθαι. σπαράσσεσθαι [20]
δαείς Aesch. Cho. 603)· μαθών [22]
δάειρα ..... δάερα (Ξ 156) γὰρ καὶ τὸν τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφὸν δηλοῖ [ad 23] [24—29]
δαερόν· μέλαν. καὶ τὸ καιόμενον [31]
Δαήλης· ἱερεὺς Ἀρτέμιδος
δαήμεναι (Aeoles)· ἔμπειροι γυναῖκες [34. 35]
δαήμων· εἰδήμων, ἐπιστήμων, ἔμπειρος [37]
δαηρόν· θερμόν, κα(υ)ματηρόν, προφανές
†δάης· μάχης. μεγάλης (Soph. Ai. 365?) [40]
δάθεα· ἅρπη. φρεάτια. Ταραντῖνοι [42. 43]
δαΐα (Soph. Ai. 874)· μεγάλη. ἔμπειρος (Ar. Ran. 897). σεμνή. φοβερά
δαΐαν· †τὴν †ἀρουμένην (λαΐαν γῆν?). σεμνήν [46. 47]

COD. 30 |κεκελμ| (32 λυρτόν Seleucus Ath. XI 500 B) σκυρόν 33 γύροι 37 σῷ 41 βαστράχοις 3 δαβελος 4 δαβουλή, ἀ| 8 Cf. 359 8b Legebatur δατύς· κουράλλινον — λευκοκήρως post 317. Cf. κάχαρις 21 Cf. 103 (23 Vid. Eustath. 648, 21 EM. 244, 34 et Δαῖρα) (41 ἁρπάγη φρεατεία?)

HES. 31 γύρινον· τὸ ἐκ τοῦ βατράχου παιδίον 32 γυρτόν (Epirotae)· σκύφον 35 Γυρτώνη (Β 738)· πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ 38 γωγώνη· φάρυγξ (v. γογγρώνη et γοῖ) 43 γωνορίσματα· γνωρίσματα. τοποθεσίαι (Philol. Gott. III p. 321) 45 γώνυμος· φερώνυμος (ἀγώνυμος) Δ 2 δαβεῖ· κάθηται Λάκωνες (v. ἐκδαβῇ) 5 δάγμνος· οἰκτρός. πένης. ἐλεεινός (ad ἀδινός et ἄτμενος) 7 δαγνόν· πυκνόν (v. δαϊνόν h. e. ἀδινόν et λατόν) 8 †δαγόμενον· ἐρρωμένον (Callim. ep. LIII 3) 13 δαδαίνειν (v. δανδ— et ἐνδανδαίνει)· ἀντέχειν. ἀτενίζειν. μεριμνᾶν. φροντίζειν. †ἀθῆναι 13 δαδεῦνται (δατ—)· διαιροῦσιν. εὐωχοῦνται 15 δᾳδουχίας (II Macc. IV 22)· λαμπαδηφορίας. λυχναψίας. φωτισμοῦ 20 δαεγώ· οἶδα, ἐπίσταμαι (ἐγῷδα· ἐγὼ οἶδα) 22 δάειν· κακουργεῖν (v. 152) Ad 23: καὶ δαήμων ἔμπειρος 24 δαεῖσαι· χορτάσαι σιτίων (ἀδδῆσαι) 25 δᾶερ (Ζ 355)· ἀνδράδελφε 26 δαείων (Κ 425)· μαθών (v. δαΐω) 27 δᾶερ ἐμίο κυνός (Ζ 344)· τοῦ ἀνδρός μου ἀδελφὲ τῆς ἀναιδοῦς 28 δαεινόν· κλαύσιμον 29 δάελον· διάδηλον (pro δέελον (Κ 466) vel δίαλον) 31 δαέρων (Ω 762)· τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφῶν 34 δαήμων· ἔμπειρος τεχνίτης (nata e 35, cf. 23) 35 δαήμονος (Ο 411)· ἐμπείρου τεχνίτου 37 δαῆναι (δ 493)· μαθεῖν (schol. Vict. Ar. Ran. 897) 40 δάηται (Υ 316)· καίεται 42 δαίδαλα (Ε 60)· κατασκευάσματα ποικίλα 43 δαηθμόν· ἐμπρησμόν (δαυθμόν) 46 δαιάζω (Eur. Or. 80)· ἀναβοῶ. στενάζω 47 δαιδαλέην (Σ 611)· ποικίλην

Δαιδάλεια· *Ἀριστοφάνης* (fr. II p. 1016) *τὸν ὑπὸ Δαιδάλου κατασκευασθέντα ἀνδριάντα, ὡς διὰ τὸ ἀποδιδράσκειν δεδεμένον* [49—54]

Δαιδάλου ποιήματα· *καὶ* (*δαίδαλον*) *τὸ κοσμούμενον ὑπὸ Πλαταιέων ξύλον* ⟨Pausan. IX 3⟩ [56]

δαιδύσσεσθαι· *ἕλκεσθαι* ⟨v. 19. 265⟩

δαιδῶχορ (Lacones)· *λυχνία*

δαῖε· *διεμέριζεν. ἔκαιεν* (σ 206)

δαίειν· *καίειν, φλέγειν* [61—63]

δαιέλιξι· *τοῖς πεπυρακτωμένοις ξύλοις κατὰ τὸ ἀρχαῖον μετὰ προσβολῆς πυρσῶν παρὰ Ἀργείοις*

δαϊζόμενος (non Ξ 20)· *κατακοπτόμενος. κατακαιόμενος*

δαΐζων (*H* 247)· *κατακόπτων* [67. 68]

† *δαῖμα*· *σπιθαμήν.* ⟨v. *δᾶριν*⟩ *καὶ τὸ ἔγκωλον τοῦ σχοινίου* ⟨v. *δέμα*⟩. *στήμονα δὲ Ταραντῖνοι* ⟨*δίασμα*⟩

δαιμονᾷ (Aesch. Cho. 566)· *ὑπὸ δαίμονος κατέχεται*

† *δαιμοί*· *οἱ καταδικασθέντες τὰς οὐσίας εἰς βασιλέως* [72]

δαίμονες (Apoll. lex. 56, 14)· *οἱ θεοί, δαήμονές τινες ὄντες, οἷον ἔμπειροι· ἢ ὅτι πάντα μερίζουσιν, ἀπὸ τοῦ δάσασθαι* [74]

δαιμονίζειν· *τὸν δαίμονα ἡγεῖσθαι, καὶ* † *ἀποθυοῦσθαι*

δαιμονίην· † *ἄκραν. θειοτάτην* [77]

δαιμονητιᾷ· *δαιμονίζεται. Κρῆτες*

δαίμων· *δαήμων. θερμόφρων* [ad 79]

† *δαιμοδία*· *ἡ τῶν ἀρίστων ἐπιβολή* [81. 82]

δαῖν (Callim. fr. CCXLIII)· *μάχην. νίκην λαμπάδων* ⟨EM. 244, 50⟩ [84—88]

δαΐξας (Aesch. Cho. 396)· *κατακόψας*

δάϊξε· *κατέκοψε* [91]

δάϊον τέρας (non Aesch. Prom. 352 sed Eur. Phoen. 1030)· *τὸ πολεμικὸν σημεῖον* ⟨v. *ἱέρας*⟩ [93—99]

Δαῖρα (Aesch. fr. 271)· *ἡ αὐτὴ τῇ Δαείρᾳ* [101]

? *δαί* ⟨cf. 52⟩· *σύνδεσμος, ἴσος* (*τῷ*) *δέ συμπλεκτικῷ παρὰ τῷ ποιητῇ* (α 225)

δαις· *πεύκη, λαμπάς: εὐωχία: ἡ μάχη: καὶ σώφρων* ⟨*δαείς* q. v. et 122⟩

δαίς· *Σοφοκλῆς* (fr. 544)

ἦλθεν δὲ Δαὶς Θάλεια πρεσβίστη θεῶν

ἡ δι' ἐράνων εὐωχία· ἔνιοι δὲ † *τὰς Μούσας. Τριπτολέμῳ* [5]

† *Δαισιανός*· *δρομεὺς ἐστιν ἐπὶ βραδυτῆτι καὶ πενίᾳ κωμῳδούμενος* (Com. inc. CXII)

δαίσιμον (Aesch. Ag.)· *ἐδώδιμον*

δαιταλεύς (Aesch. Prom. 1024)· *ὁ ἐπὶ τὰ δεῖπνα πορευόμενος. δαιτυμών* [9]

δαίτας (Macedones)· *μεριστάς* (Eur. fr. 475, 12) 11—13]

δαιτροί· *μερισταί* [15—17]

COD. 55 *δαίδαλον ποίημα — ὑποπλάταιον* 58 *δαδώχωρ* ⟨67 schol. *Δ* 222⟩ 73 *δάσσεσθαι* 83 *δαῖην* 100 Cf. *δμῖα* 3 *δαίς* 4 *ἦλθε — θήλει — πρέσβις τῇ* 6—9 = 7—9. 6 ⟨*Δαισίας*?⟩ ⟨10 *ὡς οἱ Μακεδόνες φασίν* Cyr. 171. Cf. *ὠμοφάγους δαίτας*⟩

HES. 49 *δαιδαλέοισιν* (*Z* 418)· *εὖ πεποικιλμένοις* 50 *δαιδάλεον* (*Θ* 195)· *ποικίλον. εὐεργές* (*X* 314) 51 *δαιδάλλων* (*Σ* 479)· *ποικίλλων* 52 *δαί. δαίε τί δέ* (α 225). Cf. 102 53 *δαΐδες*· *λαμπάδες. λύχνοι* 55 *δαΐδων* (*Σ* 492)· *λαμπάδων* 56 *δαιδήσουσι*· *βασανίζουσι* ⟨*δὲ δήσουσι*· *βασανίσουσι*; v. *δῆσαι*⟩ 61 *δαιεμῶν*· *δαιμόνων* 62 *δαιέοι* (*E* 4)· *διαμερίζοι* ⟨inepte⟩ 63 *δαίεται*· *διαμερίζεται. καίεται* (α 48). *αἰσχύνεται* (ρ 578). *δικάζεται* (*διχ*— ξ 132) 67 † *δαιημός*· *διαίρεσις, μερισμός* ⟨v. 313⟩ 68 *δαιῆσαι* (γ 187)· *διδάξαι* 72 *δαιμόνιον*· *θεῖον. μόρσιμον* 74 *δαιμόνιε*· *μακάριε. κακόδαιμον* (*N* 810) 77 *δαιμονίζει* (*Γ* 399)· *μακαρία* Ad 79: *ἡ θεός* (*Δ* 480) 81 *δαίνυ* (*I* 70 γ 309)· *ἑστίαα, εὐωχίαν παρασκεύαζε* 82 *δαΐ* (*N* 286)· *μάχη, ὡς γραῦς γραΐ, καὶ καῦσδαΐ* ⟨*ναῦς ναΐ*⟩ 84 *δαϊνόν*· *πυκνόν* ⟨*ἀδινόν*⟩. *καύσιμον* ⟨*δανόν*⟩ 85 *δαίνυντο* (*H* 477)· *εὐωχοῦντο* 86 *δαίνυσθαι* (*E* 805)· *εὐωχεῖσθαι. τρέφεσθαι* 87 *δαιομένων* (ε 61)· *μεριζομένων* (?) 88 *δαϊζόμενος* (*Ξ* 20)· *μεριζόμενος. τὴν γνώμην διαιρούμενος* 91 *δαΐξομαι* (*I* 61)· *διελεύσομαι* 93 *δαιόμενον* (*Θ* 75)· *καιόμενον. μεριζόμενον* 94 *δαίμονα δώσω* (*Θ* 166)· *λείπει κακόν, ἵνα* (*ᾖ*) *κακὸν δαίμονα δώσω* 95 *δαϊκταμένων* (*Φ* 146)· *ἐν πολέμῳ ἀναιρεθέντων* 96 *δαΐζει*· *διασπᾷ. τέμνει. σχίζει.* † *θάπτει. πορθεῖ. σκυλεύει* ⟨ex onomast.⟩ 97 *δαίελε μῦθον*· *δίελε. σαφήνισον* 98 *δαίνυνται* (η 203 κ 9)· *ἑστιῶνται. θερμαίνονται* ⟨ad *χλιαίνονται*?⟩ 99 *δάιον*· *ἰσχυρόν. ἀγαθόν* ⟨*χάϊον*⟩ 101 *Δαῖροι*· *Θάσιοι* ⟨*Λέριοι*⟩ 5 *δαῖτα* (*Ω* 43)· *εὐωχίαν* 9 *δαιταί*· *λαμπάδες* ⟨*δεταί*⟩ 11 *δαίτησιν* (κ 217)· *εὐωχίαις* 12 *δαῖτος*· *εὐωχία. εὐφρασία* 13 *δαιτὸς ἀκουάζεσθον* (*Δ* 343)· *ἐν εὐωχίᾳ τιμῆς ἀξιοῦσθαι* ⟨ε⟩, *ἢ οἱ* ⟨*οὐ*⟩ *πρῶτοι καλεῖσθαι* ⟨ε⟩; 15 *δαιτὸς ἐίσης* (*Δ* 48)· *τῆς ἐξίσου μεριζομένης εὐωχίας, ἤτοι τροφῆς* 16 *δαιτρεύειν* (*Λ* 704)· *διαιρεῖν, διανέμειν* 17 *δαιτρόν* (*Δ* 262)· *μεμετρημένον πρὸς μέρος.* † *μὲν διαιρετόν, μεριστόν. οἱ δὲ μάγειρον*

δαιτρός (α 141)· μάγειρος διαιρῶν τὰ κρέα, ἢ ὁ ἐν τραπέζῃ κόπτων τὰ μέρη. Δαὶς γὰρ ἡ εὐωχία

δαιτροπόνος· σιτοπόνος. σιτοποιός

δαιτυμόνες (Ι 7)· σύνδειπνοι. ἀρισταί. εὐωχούμενοι. ἢ μάγειροι [21]

δαΐφρων (θ 373)· συνετός. πολεμικός, πολεμικὰ φρονῶν (Β 875). Δαὶς γὰρ (ἡ) μάχη [ad 22] [23]

δαίων (Aesch. Ag. 496)· καίων [25. 26]

δακέθυμον· λυποῦντα τὴν ψυχήν

δάκετον (Callim. fr. CLXI)· θηρίον (ἑρπετόν. καὶ δάκος Callim. Dian. 84)

δάκη (Eur. Hipp. 646)· θηρία

δάκια· τὰ ἄγρια ὀρνιθάρια

δάκνει (Ar. Vespp. 253)· λυπεῖ

δακνίς· ὀρνέου εἶδος (δακνάς?)

†δακόσσαι· πορθῆσαι (δῃῶσαι?)

δαρκυόεντα· κλαίοντα (non Ε 737) [35—37]

δακρυ(ρ)ροῶν (Eur. Phoen. 370?)· δάκρυα ῥέων

†δακρυώτατον· ἀτυχέστατον

δακτύλιοι· οἱ τετρημένοι λίθοι, ἐξ ὧν τὰ ἀπόγεια σχοινία ἐξάπτεται (lex. rhet.)

δακτύλιος· Ἀττικῶς διέστελλον. καὶ τὸν μὲν ἁπλοῦν δακτυλίδιον ἐκάλουν, τὸ δὲ γλυφὴν ἔχον σφραγίδιον. καὶ τοῦ πηδαλίου τὸ ἄκρον δάκτυλ(ι)ος. καὶ τῆς θύρας τὸ ἐπίσπαστρον

δακτύλιος φαρμακίτης (Eupol. fr. XXII p. 454)· ὃν οἱ φαρμακοπῶλαι εἰώθασι πιπράσκειν ἀντὶ φαρμάκου (Ar. Lys. 1027)

δάκτυλος· οὕτω καλεῖται ῥυθμοῦ εἶδος (Ar. Nubb. 651) καὶ κρούματος. χρῶνται δὲ αὐτῷ [οἱ] μάλιστα αὐληταί

δακτυλόδικτον (Aesch. fr. 56)

δακτυλωτὸν ἔκπωμα (Ion fr. 1)· ἔνιοι τὸ κέρας. ἄμεινον δὲ τὸ †ξωστρωτὸν λεγόμενον. ἢ διὰ τὸ ὦτα ἔχειν ἔξωθεν καὶ δύνασθαι τοῖς δακτύλοις κρατεῖσθαι, (ᾧ) οἱ δάκτυλοι ἐνείροντο

†δάλα· ἄμπελος

δάκω φρένα (Eur. Phoen. 383)· λυπήσω τὴν διάνοιαν

δαλάγχαν (Macedones?)· θάλασσαν ⟨237⟩

δάλαν· λύμην ⟨v. gl. α 996⟩

δάλεμον· κηδεμόνα

[51] Κρῆτες

δαλῇ· κακουργῇ ⟨v. 22. 230⟩

δαλήσασθαι (Elei)· λυμήνασθαι, ἀδικῆσαι

δαλίδας· τὰς μεμνηστευμένας

δαλίον (Ar. Pac. 959)· δαλόν. ἐν ταῖς ἱεροποιΐαις εἰώθασι τὸν δαλὸν ἐμβάλλειν (—άπτειν) εἰς τὴν χέρνιβα καὶ περιρραίνειν τὸν βωμόν

δαλιοχεῖν· τὸ παιδὶ συνεῖναι. Ἀμπρακιῶται. τινὲς δὲ τὸ μοιχεύειν

δαλιοχός· μοιχός ⟨v. δάοχος⟩

δαλίς· μωρός

δάλλει· κακουργεῖ

δαλλώ· ἡ ἀπόπληκτος. οἱ δὲ τὴν ἔξωρον παρθένον, ἢ γυναῖκα πρεσβυτέραν, ὅταν συμπαίζῃ ταῖς παρθένοις. ὑπερῆλιξ ⟨v. 165⟩

δαλόν· ζῆλον ⟨ad δᾶλον⟩. ἢ λαμπάδα, ἢ ξύλον κεκαυμένον, δᾳδίον ἡμίφλεκτον

δαλός· μελάνουρος ἰχθῦς. ἢ λαμπάς, ἢ ξύλον κεκαυμένον, τὸ ἐξημμένον ξύλον· παρὰ τὸ δαίεσθαι ἤγουν καίεσθαι [63—67]

δάμαις (Aeoles)· δαμάζων [ad 68]

δάμαλις· μόσχος. καὶ κατὰ παντὸς νέου

δαμάλην (Anacr. fr. 2, 1)· τὸν ἔρωτα. ἤτοι τὸν δαμάζοντα. ἢ ἀγέρωχον

δαμάλλοντες· δαρδάπτοντες ⟨v. μαδ—⟩

δάμαρ· γυνὴ ἔχουσα ἄνδρα [73]

δαμαρίππεως· εἶδος ἰσχάδων. Εὔπολις (fr. LXXXIII p. 572)

δαμαρούσιος· [ὀχετὸς v. 173] δημόσιος [76]

δάμαρτος· τῆς γαμετῆς [78—80]

COD. 28 δακετόν 29 θ. καὶ δάκος, ἑρπετόν (30 τὰ μικρὰ θηρία EM. 245, 31) ⟨39 Philol. XII 607⟩ 40 τετριμμένοι — ἐξάπτεται καὶ τ. θ. τ. ἐπίσπαστρον 45 |πομα — κρέας ⟨54 ταλίδας?⟩ 56 τῷ — συνιέναι — τῷ 61 δαλίον ἡ. 68 δαμᾷ 70 δαμᾶλ 73 δάμαρ ἱππέως

HES. 21 δαΐφρονος (Β 23)· συνετοῦ περὶ τὸν πόλεμον Post 22: εὐωχία. καὶ σώφρων 23 δαΐω (Κ 425)· μάθω ⟨v. 26⟩ 25 δαίω· καὶ ⟨καίω⟩ ἐξάπτω 26 δάκε (Ε 493)· ἐλύπησε 35 δακρυόεσσαν (Ζ 455)· δακρύειν ποιοῦσαν 36 δακρυοέσσης (Π 436)· δακρύων παραιτίου 37 δακρυπλώειν (τ 122)· πλημμυρεῖν τοῖς δάκρυσιν 51 δάλεστον· ὄνον ⟨δ' ἀλετῶν ὄνος Alex. Com. III p. 477⟩ 63 δαλμῦναι· εἰκάσαι 64 δαλοῦν· σύντομον ⟨ἁπλοῦν⟩ 65 δαλώ· ὑπερῆλιξ. νεώτερος ⟨v. 160⟩ 66 δάλκιον· πινάκιον. οἷον γραμματίδιον ⟨v. χαλκοῦν⟩ 67 δαμᾷ (Λ 61)· δαμάζει Ad 68: δαμάζει, ὑποτάσσει 73 δαμάρης· ὀχετός ⟨δ' ἀμάρη σ⟩ 76 δάμαρτι (Γ 122)· γυναικὶ γαμετῇ 78 δάμασσεν (Ε 106)· ἀνεῖλεν 79 δαμάσσετο (Ε 278)· ἐδάμασε 80 δαμάσσῃ (Ε 138)· ἀποκτείνῃ

γλῶσσαι· [ad 92] σημεῖα ἐπὶ τοῦ ἥπατος παρὰ τοῖς θύταις

γλώσσας· τὰς γλωσσίδας τῶν αὐλῶν, καὶ τῶν ὑποδημάτων [ad 93]

γλώσσαργον (ἦθος?)· στόμαργον. ταχύγλωσσον [95]

γλωσσοστροφεῖν (Ar. Nubb. 792)· περιλαλεῖν, καὶ στωμύλλεσθαι [97—99]

γλωττοκομεῖον· ἐν ᾧ οἱ αὐληταὶ ἀπετίθεσαν τὰς γλωσσίδας (Lysipp. com. fr. IV p. 745). καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον (Eubul. fr. XXVII p. 272)

γλωττοποιός· ὁ τὰς αὐλητικὰς γλωσσίδας ποιῶν

γλωχῖνα (Ω 274)· τὴν γωνίαν τοῦ βέλους. καὶ τριγλώχινας ὀιστούς (Ε 393? Θ 297?) καὶ γλῶσσαν. καὶ ἄκρον (Callim. Del. 235). κυρίως δὲ γλωχῖνες αἱ τῶν ἀκίδων ἐξοχαὶ καὶ αἱ τοῦ ζυγοῦ γωνίαι

?γλῶσσαν οὐκ ἐμπήξεται· οὐκ ἂν γεύσοιτο

?γλωσσάσπιδας· τοὺς τῇ γλώσσῃ ὅπλῳ χρωμένους, ὥσπερ ἀσπίδι. μεταφορικῶς [705]

γναθμόν· τομώτατον καὶ αἱρετικώτατον

γνάθους θηλείας· ἢ γυναῖκας

γναθοῦν (cf. Phrynich. com. IX 591)· τὸ εἰς γνάθους τύπτειν

Γνάθων· παράσιτος

γναμπτά· καμπύλα. † πεκτά. ὑγρά

γναμπτῇσιν (Λ 416)· ἀνακεκλασμέναις [11]

γναμπτόν (Ω 41?)· εὔπειστον. εὔυγρον. εὔγναμπτον. εὐμετάβολον

γναμπτούς· χαλινούς ⟨v. γλαμψοί⟩

γνάμψαι· κάμψαι. κλάσαι. πεῖσαι

γναπτὰς ἕλικας (Σ 401)· τὰ καμφθέντα ψελλία

γνάπτει (veteres)· κάμπτει

γνα(π)ταὶ ἀκταί (Aeschyl. fr. 29)

γναφάλιον· βοτάνη ⟨Diosc. III 132⟩

γνάφαλλον (Alcae. fr. 34, 6 Cratin. p. 74)· τύλη. λέγεται δὲ καὶ διὰ τοῦ κ̄ κνάφαλλον· καὶ ὁ γναφεὺς κναφεύς

γνάφαλλος· πῖλος

γναφεύς· εἶδος ἰχθύος (Epaenetus)

(γναφέως· καθαίροντος ῥύπον)

γναφῆναι (veteres)· κλασθῆναι, καμφθῆναι

(γνάψεν· ἔξεσεν. ἤμυξεν)

γνήσιος· ὁ ἐξ ἴσων γονέων. ἴδιος, οἰκεῖος [26. 27]

† γνοιῖσαι· γνοῦαι

γνόφεον· μέλαν

γνόφος· [ ] δῖνος. ἄνεμος [ ]: σκοτομηνία ⟨ad γνοφομηνία⟩ [31]

γνύθοι· βόθροι. κοιλώματα. σπήλαια. θαλάμαι. καὶ τὰ ἐν τῷ βαδίζειν προσκόμματα ἔνιοι γνυθούς [33]

γνύξ (Ε 68)· ἐπὶ τὰ γόνατα

γνυπετεῖν· ἀσθενεῖν. μαλακίζεσθαι

γνυπετήσει. εἰς γόνυ † πετήσει

γνύπετον· ἀργόν. οἱ δὲ ἔκλυτον. (οἱ δὲ) γνύπετοι· ἐκτεταμένοι. δειλοί. ἄλλοι δὲ κατηφεῖς. καὶ κατεγγυπῶσθαι κατεστυγνάσθαι

γνυπο(ῦ)ντι· ἀσθενοῦντι

γνύπωνες· στυγνοί. κατηφεῖς. ⟨v. γρυπνόν et γρυπόν⟩ ἄτολμοι. παρειμένοι. καὶ μαλακοί, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πεπτωκέναι

γνυφαί· νάπαι

γνῶθι σαυτόν· ἀπόφθεγμα ... Χείλωνος φασί .....

γνῶμ(α Com. an. fr. XCIII. IV)· τὸν βαλλόμενον ὀδόντα, δι' οὗ τὰς ἡλικίας ἐγνώριζον τῶν τετραπόδων. καὶ ὁ κατηρτυκὼς ἤδη λιπογνώμων. λέγεται δὲ καὶ † γνῶσις (Ar. Byz. p. 101)

γνῶμαι· τὰ ψηφίσματα

COD. 96 γλωττοστροφεῖν EM. 235, 41 στομύλεσθαι 700 |κόμιον 3 γλώσσας 4 |ασπίδας 12 εὔπιστον Post 12] 22; post 14] 24 18 γναφάδιον, γναφάλλιον 20 πηλός 22 σπίλον Ath. VII 297 C 25 ἐξισονομῶν 29 μελίαν 30 δεινὸς ἄ| Cyr. 63 212 ⟨Forte γνοφίας (v. gl. 829) δῖνος ἄνεμος *γνόφος· σ. ἀχ.⟩ 32 γνάθοι 35 γνυπτεῖν 36 γνυπετήσει 37 γνυπεσόν — γνυπετοί — δηλοι — μετεγυμνᾶσθαι 38 γνύλποντι ⟨γνύποντι, ut αἴθονα νήφονες?⟩ 39 γνυπῶνες Post 40 legebantur 49—53 41 χεί 42 κατηρτηκώς

HES. Ad 92: φωναί. καὶ Ad 93: καὶ τὰς λαλιάς ⟨N. Test.⟩ 94 γλωσσόκομον· θήκη, σορὸς ξυλίνη τῶν † λειψάνων 97 γλώνη· οὐδενὸς ἄξιον ⟨634⟩ 98 γλωρεῖν· χρονίζειν 99 γλωρόν· νομόν ⟨χλωρόν νομόν· ....⟩ 705 γναθμοί (π 175)· γνάθοι. σιαγόνες Post 11: ἐπικάμπεις ⟨ad Σ 401⟩ 26 γνοῖεν (Σ 125)· μάθοιεν 27 γνοίης· ψευδής (Γ 53?) Ad 30: συνεφία (Theodot. Iob. III 5) ἀχλύς (Symmach. l. l.) 31 γνώμει ⟨—ην δὲ⟩ δίδωμι (1 Cor. VII 25)· συμβουλεύομαι 33 γνύων· νωθραίνων ⟨γυιὸς ὤν⟩

γνώμη· διάθεσις ποιά τις. καὶ γνώμη. καὶ ἐπιστήμη

γνωμοτυπία· γνωμολογία

.......· ἀκριβής ⟨—εῖς⟩, ἀπὸ τοῦ γνῶναι. λέγεται καὶ τὰ ἐν τοῖς ἡλιοτροπίοις κέντρα. καὶ †τὸ παρὰ τοῖς τακτικοῖς

γνώμων· συνετός. Σοφοκλῆς (fr. 931)

γνῶναι (Eur. fr. 743)· κρῖναι. καὶ τὸ συνουσιάσαι

γνώριμοι· μαθηταί

γνωρίμῳ (Xen. Mem. II 3, 1)· γινωσκομένῳ. δυϊκῶς [51]

γνωρίσματα· τὰ συνεκτιθέμενα τοῖς παισὶν ἔξω τῶν περιδεραίων [53]

γνωσιμαχῆσαι (Herodot.)· τινὲς μὲν τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν τήν τε τῶν ἐναντίων ἰσχύν· ἄλλοι τὸ γνόντα, ὅτι πρὸς κρείττονα ἔσοιτο αὐτῷ ἡ μάχη, ἡσυχάσαι [post 54]

γνῶσις· σύνεσις, εἴδησις, νόησις

γνωτή· ἀδελφή· ἡ ἐρωμένη

γνωτοί· ἀδελφοί. γνωστοί

γνωτόν· εὐεπίγνωστον (H 401). ποτὲ δὲ ἀδελφόν (P 35)

(γόαον· γόητα (Arcad. 38, 11)

†γόνα· τὸ ὅριον. Φοίνικες

γοβρίαι· φανοί, λαμπτῆρες (Stratt. com. fr. VI p. 783)

γόγγρος· ἰχθύος εἶδος (Antiph. com. III p. 130). καὶ ἡ γογγρώδης τῆς ἐλαίας ἔκφυσις τὸ κάτω τοῦ στελέχους (Theophr I 13)

γογγρύζειν· τονθορύζειν. τὸ τὰς ὗς φωνεῖν, ὅπερ ἔνιοι γογγύζειν. τὸ αὐτὸ καὶ γρυλίζειν λέγεται (946)

γογγρύσαι· ὡς χοῖρος φωνῆσαι

γογγρώνη (Hippocr. III p. 597)· ἀπόστημα ἐν φάρυγγι (σκληρόν) ⟨v. γογγώνη⟩

γογγύζειν· φθέγγεσθαι. τονθορύζειν

γογγύλον· στρογγύλον (Soph. fr. 362)

γόγγυλσιν· συστροφήν

γογγυλόσκηνος· στρογγύλον ἔχων τὸν οἶκον, ἢ τὸ σῶμα

γογγυλώματα· στρογγυλεύματα

γογγυλωπά· στρογγύλα. εὔτονα. γοργά

γόγγρων· μωρός

†γόδα· ἔντερα. Μακεδόνες

†γοδᾶν ⟨γοάαν?⟩· κλαίειν. Κύπριοι

†γόδατος· θῆρα ⟨θ. Κύπριοι?⟩ [76]

γόης (Attici)· μάγος, [ad 77] περίεργος

γοητεύει· ἀπατᾶ. μαγεύει. πείθει. φαρμακεύει. ἐξάδει [79]

γοητικόν· ἀπατηλόν. μαγικόν. τὸ δι' ἐπαοιδῶν ἐσκευασμένον

γοί· αὐτῷ

γοῖδα· οὐκ οἶδα

†γοιδύες· ῥυτῆρες

γοίδημι (Aeoles)· ἐπίσταμαι

†γοιδοῦλος· λαλιός. οἱ δὲ γοδοῦλος

γοίνακες· βλαστοί ⟨v. εἶναξ⟩

γοῖνος· οἶνος

γοινάρυτις· οἰνοχόη

γοινέες· κόρακες ⟨v. οἰνάς. οἰνιάξ⟩

γοῖσος· μέλαν. πλατύ ⟨EM. 237, 51⟩

γοῖτα· οἶς ⟨v. γοτάν⟩

γοῖτος· ῥύπος. πάτος

Γοιτόσυρον (Herod. IV 59)· τὸν Ἀπόλλωνα. Σκύθαι

γόλαμος (Aeoles)· διωγμός ⟨h. e. οὐλαμός⟩

γόλανα· ἀγκύλη. ἀντιλαβεύς ⟨Fόχανα⟩

γόλησις· κακοδαιμονία

γόλλακα· λάκκον

γολοινά· χλωρά. ἢ γολονά

γολομένη· βοτάνη ⟨v. γόμνη⟩

γολύριον· κέλυφος. οἰκεῖον Ταραντίνοις (κολύφιον?) [801]

γόλμις· ψάρ τὸ ὄρνεον

γόμος· ζωμός [4—6]

γόμφοι· μύλοι. σφῆνες. δεσμά. ἄρθρα. σύνδεσμοι. καὶ ὀδόντες γόμφιοι

COD. 46 (γνώμονες)· ἀκριβεῖς EM. 52 |δυραίων 54 τοῦ γν. — τὸ γνῶντα — ἔχει αὐτῷ 59 γοδόν· γ. legebatur post 75 ⟨60 γονά· τὸ μόριον [Φοινίσσαις]?⟩ 61 γράβια Seleuc. Ath. XV 699 E 62 γόγροσγρογόδης 63 γογρύζειν, τονθρύζειν, γογγυλίζειν 66 τὸ θρύζειν 68 γογγυλεῖν, συστρεφεῖν 70 |λεύματα Post 75] 59 81 γοιαυτῷ, γοῖδα φάρυξ οὐκ ⟨cf. γῶ⟩ 88 γοιναῦτις 90 μελίαν Post 91 γοιταί ⟨v. γοσταί et Theognost. 13, 27⟩ 92 πάθος ⟨quod ad Fοῖτος male referunt⟩ 94—97 legebantur post 802 807 μῆλρι

HES. 51 γνώριμος (π 9)· οἰκεῖος. γινωσκόμενος 53 γνωρίσαι (Rom. IX 22)· φανεροποιῆσαι Post 54: ἢ μετανοῆσαι ⟨Ar. Avv. 556 ap. Moer.⟩ 76 γοεραῖς (Eur. Hec. 84)· θρηνώδεσι, πενθικαῖς Ad 77: κόλαξ (Moeris) 79 γοησίοδος (Eur. Bacch. 234?)· ᾠδός, ἀπατεών 801 γολμοί· στολμοί ⟨v. 976 et στολμοί⟩ 4 γόμνη· ὀρίγανον ⟨v. γολομένη et γονώνη⟩ 5 γομφία ἤγουν γομφοτηρία ξύλῳ εἰς τόμφους 6 γομφιασμόν (Amos IV 6)· συνθλασμόν, ἢ συντριμμόν, ἢ αἱμωδιασμὸν ὀδόντων

γόμφοις· ταῖς τῶν ξύλων ἁρμογαῖς [9—12]
γομφοπαγῆ (Ar. Rann. 824)· συνηρμοσμένα
γομφῶσαι· συμπῆξαι
γονάδες· μῆτραι
γοναι· κύει. γεννᾷ. φύει. καὶ γυναικεῖον αἰδοῖον
γονάρ· μήτρα. Λάκωνες
γονάς (Soph. Ant. 641)· τέκνα [19—23]
γονήν (δ 755)· γένεσιν. μήτραν (Hippocr. III p. 271). καὶ τὸ σπέρμα (Herod. III 109)
γονής· νάρκισσος τὸ φυτόν
γονίμη ἡμέρα (Hippocr. III p. 461)· ἡ περισσὴ καὶ μὴ ἄρτιος
γόνιμος· γνήσιος υἱὸς γεγονώς, ὁ οὐκ εἰσποιητός
γόνιμον (Ar. Rann. 96)· εὔκαρπον
†γονίας ⟨v. 730⟩· εὐχερής. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι (fr. 126 Nck.)
γονοειδές (Hippocr. I p. 261 K)· γόνῳ ἐοικός [31. 32]
γονοτύλη· τὸ τετυλωμένον (ἐν) τῷ γόνατι. τύλας γὰρ λέγουσιν, ἃ ἡμεῖς τυλώματα
†γουνοννία· σάμψυχος
γονύκροτοι (Anacreo fr. 144)· ἤτοι βλαισοί, οἷς τὰ γόνατα συγκρούει. ἢ δειλοί. ὑπὸ γὰρ δέους ἔσθ' ὅτε συγκρούουσι τὰ γόνατα
γονυπετεῖ· παρακαλεῖ. δέεται. ἱκετεύει [ ] ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν γερόντων μηκέτι σθένειν δυναμένων τοῖς γόνασι [38]
γονώνη· ὀρίγανος [40—43]

Γοργάδων· ἁλιάδων. Δαιδάλῳ Σοφοκλῆς (fr. 167)
γόργεια (Dorice)· προσωπεῖα
Γοργίδες· αἱ Ὠκεανίδες
γοργόνες (Eur. Ion. 224)· αἰγίδες. οἱ δὲ τὰ ἐπὶ τῶν αἰγίδων πρόσωπα
γοργολόφα (Ar. Ach. 567)· ἀπὸ τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας, καὶ τῆς ἀσπίδος [Γοργόνα] ἣν [ἐπ' αὐτῆς] εἶχεν ὁ Λάμαχος, ἵνα τὸν Λάμαχον εἴπῃ [49]
γοργός (Eur. Phoen. 149)· εὐκίνητος, ταχύς. σκληρός. λιπαρός. εὐτραφής
γοργοτάτω· γοργότατοι. δυϊκῶς
γοργύρα· ὑπόνομος, δι' οὗ τὰ ὕδατα ὑπεξῄει (Herod. III 140 ?)
γοργῶπιν (Soph. fr. 759, 2)· φοβερόφθαλμον [54]
Γοργῶπις Κρατῖνος ἐν Πυλαίᾳ (fr. XI)· λίμνην φασὶ εἶναι ἐν Κορίνθῳ, εἰληφέναι δὲ τοὔνομα διὰ τὸ Γόργην ἐμπεσεῖν εἰς αὐτήν
γοργωπόν (Aesch. Prom. 356)· πικρὸν τὴν βλέψιν [ ], αὐστηρόν [57]
γοργώψατο· πικρὸν ἔβλεψε ⟨v. ἐγγοργώψατο et ἀγερούατο⟩ [59—61]
γόρτυξ· ὄρτυξ
γόρυνος (Paphii)· †μῦς. βάτραχος
(γοσταί· κριθαί. γράστις)
γοτάν· ὗν. Μακεδόνες ⟨v. 791⟩ [65—69]
†γουνέομαι· ἱκετεύομαι [71. 72]
†γουνιαῖος τόπος [74. 75]

COD. 15 μητέρες 16 αἴδοῦν 17 γόναρ· μητέρα 24 μητέρα 27 γόνος, γυ. Cyrilli. 29 ⟨Cf. schol. Aesch. Cho. 1067. γνοφίας Cyrill. et Io. Lyd. de mens. p. 280⟩ 35 βελεσοὶ ὡς — ἢ δηλοῖ 36 ἐπὶ — σθένει 51. 52 legebantur post 859 52 ὑπ. ξείη 53 φεροφθ| 57 Diogeniani videntur γοργώ· γοργότης, ὡς Ζηλώ Χρυσώ ⟨63 μικρὸς pro μῦς St. Byz. 170, 5⟩ 64 Imo γοῦταν 65 γωρός Cyprii?

HES. 9 γόμφους· ὀδόντας. καὶ τοὺς συνδέσμους τῶν ξύλων. ἢ μυλούς ⟨Moeris⟩ 10 γομφωτήρια· ἧλοι 11 Γόμορρα (Procop. Iesai. I p. 17)· μέτρον. στάσις 12 γόμφοισι (ε 248)· σφηναρίοις 19 γονορρύης (Levit. XV 4)· οὗ ἡ γονὴ φέρεται ἀκουσίως 20 γονορρύα· πάθος περὶ τὴν γονήν 21 γόνος· υἱός. γέννημα. †φυλή ⟨φύτλη, non ἀφύη⟩. καὶ ὁ ἀπόγονος παρ' Ὁμήρῳ (N 449) 22 γόνοις· τέκνοις 23 γόνυ κάμψαι (H 118)· ἀναπαύεσθαι 31 Γονόεσσα (B 573)· πόλις 32 γουναγκών Ad 37: Γονόεσσα· πόλις Πελοποννήσου. γόνυγρον· τὰ ἄκαρπα καὶ ξηρὰ πεδία. ἢ 38 γόνον· μίτον ⟨τόνον⟩ 40 γόοιο (Σ 51)· θρήνου 41 γόον (E 156)· θρῆνον 42 γόος (Ω 240)· θρῆνος. ἢ θρηνητικός ⟨ad γόαος⟩ 43 γοῶσα (E 413)· θρηνοῦσα 49 γόργευσον ⟨recens⟩· τάχυνον, σπεῦσον 54 γοργωπὲν ἕδραν (Eur. Rhes. 7)· φοβερὰν [καὶ] καθέδραν. [ἢ ὄψιν] Ad 56 καὶ γορδελίζειν· ἀδολεσχεῖν 57 γοργώ (Λ 36)· γοργότης. [πέπλασται δὲ ὥσπερ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς] ὡς ζηλοχρύσω [τὰ γὰρ περὶ τὴν Δανάην καὶ τὰ .... Περσέα καὶ τὰς Γοργόνας Ὅμηρος οὐκ οἶδε 59 γοργείην κεφαλήν (λ 633)· οὐ τὴν Γοργόνα ἐκληπτέον, ἀλλὰ γοργότητά τινα καὶ φόβητρον. (..........) Ἡσίοδος δὲ πλανηθεὶς ἀνέπλασεν (—θεῖσαν ἔπλασε cod.) ἐκ τούτων τὰ περὶ τὸν Περσέα, ὅτι ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν Γοργόνος 60 γοράπιες· ῥάφανοι ⟨ῥάπυες⟩ 61 Γορτύνα (B 646)· πόλις 65 γορός. κυρτός ⟨γυρός⟩ 66 γορυτός· θήκη τόξου ⟨γωρυτός⟩ 67 γοῦν (Π 30)· τοίνυν ⟨v. γεῦ⟩ 68 γοράτου· ἠφινόν. οἱ δὲ ῥανῶ 69 γουναζέσθην (Λ 130)· ἐλιτάνευον 71 γουνούμενος (O 660)· ἱκετεύων 72 γουνοῦσθαι· (κ 521) 74 γουνοειαλῶς (I 530)· ἐν τῷ γονιμῷ τῆς ἀλωνίας 75 γουνόντων (Λ 407)· γονάτων ⟨v. γεύνων⟩

γουνῷ (I 530)· γονίμῳ τόπῳ [77. 77b]

γρᾶ· φάγε. Κύπριοι ⟨v. καγρᾶς⟩

γραβάν· σκαφίον. βόθρον

Γραῖα· πόλις (B 498). γῆ. καὶ Δημήτηρ

γραῖαν †κάρδοπον ⟨κᾶδροπον⟩

γραιβία ἢ γραιτία· πανήγυρις. Ταραντῖνοι

Γραικιστί· Ἑλληνιστί

Γραικός (Callim. fr. CIV 4)· Ἕλλην

γραίνειν· ἐσθίειν

γραιολέας· πονηράς, ἢ ὀλεθρίας γραίας

γραιωπίας· γραίᾳ ἐμφερής

γράμματα· τὰ γεγραμμένα καὶ συλλαβαί (Eur. fr. 682, 2). καὶ τὰ ζωγραφήματα. καὶ τὰ ἐν ταῖς δικαστικαῖς ψήφοις (Aristoph.). καὶ ἀπογραφαί

γραμμαί· ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ ἦσαν, ὡς τὸν χορὸν ἐν στοίχῳ ἵστασθαι [90. 91]

γραμματεύειν· γράφειν. ἀναγινώσκειν

γραμματεύς· ὁ ἀναγνώστης γράμματα εἰδὼς καλῶς

γραμματίδιον· ὁτὲ μὲν τὸ πινακίδιον· ὁτὲ ⟨δὲ⟩ ὅμοιον γλωσσοκόμῳ. λέγεται δὲ καὶ ἐπιστόλιον

γραμματιστής· γραμματοδιδάσκαλος

γραμμή (Ar. Ach. 483)· ἡ ἐπὶ τοῦ δρόμου, ἧς ἐπέβαινον οἱ δρομεῖς

γραμμὴ μακρά (Ar. Vespp. 106)· εἰώθει ὁ δικαστὴς καταδικάζων ἐν τῷ γραμματιδίῳ μακρὰν γραμμὴν ἕλκειν, ὁ δὲ ἀπολύων μικράν [98. 99]

†γρανθέωνα· γέροντα ⟨γρᾶν· Θέων?⟩ [901]

γραός· [ad 902]

γράπιν· γῆρας τέττιγος, ἢ ὄφεως, καὶ τῶν ἐκδυομένων. καὶ εἶδος ὀρνέου (Arist. HA. VIII 5, 3 Schn.). καὶ ῥυσσόν, ἀπὸ τοῦ γραμμὰς ἔχειν τὰς ῥυτίδας. ὅθεν καὶ ἡ γραῦς ἠτυμολόγηται

γραπίνης· οἶνος τραχύς

γραπτῦς (ω 228)· τὰς ἀμυχὰς καὶ καταξύσεις τῶν ἀκανθῶν

γράσος (Eupol. fr. XXXIV p. 520)· δυσοσμία

γράσων· μωρέ, ἀνούστατε

γραύκαλας· ὄρνις τεφρός ⟨v. καυκαλίας⟩

γραῦς· τὸ συναγόμενον καὶ ἐπιπηγνύμενον ἐπάνω, ὅταν γάλα ἕψηται, τοιοῦτον ὑγρόν. καὶ ἡ ἐν τοῖς χείλεσι τῶν ποταμῶν γραμμή. καὶ βόλος τις ἀστραγάλων

γραῦς ἔριφος· Ἀπολλόδωρος φησί, ὅτι ἔστι τις παροιμιώδης λεγομένη ἐριφία γραῦς· εἶναι δὲ αὐτὴν οἷον γραῦν ἔριφον, τὴν ἐν παρθενίᾳ καταγεγηρακυῖαν. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς ἀκρίδος· τὴν γὰρ ἀρουραίαν ἀκρίδα ὑπό τινων μάντιν λεγομένην ......

γράφεται· ἀντιγράφει. ἢ κατηγορεῖ

γραφεύς (Eur. Hec. 807)· ζωγράφος

γραφή· κατηγορία

γραφή· ἡ δημοσία δίκη, ὡς ὅταν ἢ ψηφίσματος ἢ νόμου τις κατηγορῇ. καὶ ἡ ἐπὶ δίκην κλῆσις. καὶ ἡ παράγραφος γραφή. καὶ ἐπίκλημα, κατηγορία, καὶ ἔγκλημα

γράψαι· ξύσαι, χαράξαι (Z 169), ἀμύξαι [16]

γρήιον· παλαιόν (Callim. EM. 603, 23 et Nicand. fr. 62)

γρήνη· ἄνθη σύμμικτα [19]

γρίντης· βυρσεύς

γρῖνος (Aeoles)· δέρμα

γριπίζει· ἁλιεύει

γριπεύς (Theocr. I 39)· ὁ ῥάπτων τὰ ἁλιευτικὰ λίνα. καὶ ὁ ἁλιεύων

γριπωμένα (Hippocr. I p. 171)· συνελκόμενα. καὶ σπασμωδῶς συμπαθοῦντα. οἱ δὲ συνεγγίζοντα

Γρίσων· ὑς. Ἀριστοφάνης (fr. CLII p. 1208) δὲ ὄνομα δρομέως νενικηκότος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάδιον

γριφᾶσθαι· γράφειν, Λάκωνες. οἱ δὲ ξύειν καὶ ἀμύσσειν

γριφεύειν· αἰνιτίττεσθαι [28]

γριφοειδές· δυσεύρετον

γρῖφος· τὸ δίκτυον. καὶ συμποτικὴ ζήτησις

COD. 78 γρά 80 γραία ⟨82 γράτεια Cyr. 63 γρατίανα C. 171⟩ 86. 87 = 87. 86 97 διδάσκαλος 906 γράσως 10 ἀκρίκα — μάτην λέγομεν ⟨Coni. γραῦς στέριφος⟩ 20 γρηντίς 21 γρίνος 24 σπατωδῶς — ἐγγίζοντα 25 γρισῶν 26 Λάκωνες post ἀμύσσειν 29 δυσάρεστον 30 γρίφος — γρίφον

HES. 77 γοῶσα· θρηνοῦσα ⟨813⟩ 77b γοργώ· κατάπληξις. φόβος. πικρία. αὐστηρία. καὶ γοργώ δυϊκῶς. τὰ λοιπὰ ζητητέα ὄπισθεν εἰς ἕτερον Γοργώ 90 γραμαιτιτά· γραμματευτά 91 γραμματίας· περιεσπασμένους 98 γραμμαθέπτα· δραπέτα ⟨γράμμαθ' ἑπτά; cf. ἑπτὰ γρ.⟩ 99 γραμματικός· πεπαιδευμένος. καὶ παιδευόμενος 901 γράμμα δήμιον· ἡ διαθήκη Ad 2: γραῦς· γυνὴ γηράσασα Post 3: παρὰ τὸ εἰς γῆν ῥέειν 16 γρηὶ καμινοῖ (σ 27)· ἐπεὶ εὔλαλοι αἱ γρᾶες· διὰ τὸ παντοδαποῖς ἀνδράσιν ὁμιλεῖν 19 Γρήνικος (M 21)· ποταμός 28 γρίφη· τὰ ἐν τοῖς πότοις βαλλόμενα ζητήματα (Moeris)

αἰνιγματώδης· καὶ πρόστιμον τῷ μὴ λύσαντι τὸν γρῖφον ἐκπιεῖν τὸ συγκείμενον, ἤτοι ἄκρατον, ἢ ὕδωρ, τουτέστι κάδον ὕδατος

γρίφου· ζητήματος

γριφώμενα· γραφόμενα (Lacones). ἢ ἐπανειλούμενα (Hippocr. I p. 171)

γρομφάς· ὗς παλαιά, σκρόφα. ὁμοίως καὶ ἡ γρόμφις (Hipponact. fr. 67)

γρόνθων· ἀναφύσησις, ἣν πρώτην μανθάνουσιν αὐληταὶ καὶ κιθαρισταί (Paus. Att.)

†γρονθονεύεται· θυμοῦται

γρόσυνον· τάραξον ⟨Φ 312?⟩

γροῦμος· στρόβιλος

γρούσσεται· μηρύεται, ἤγουν ἐκτείνεται

γροφεῖς (Dores)· οἱ ζωγράφοι

γρῦ (Comici)· ὁ ὑπὸ τῷ ὄνυχι ῥύπος ⟨v. γρύξ⟩. ἤδη δὲ καὶ τὸ ἐλάχιστον. καὶ ἡ γρύτη. καὶ τὸ βραχύ

γρυβός· γρύψ

γρύζειν (Ar. Plut. 454)· φθέγγεσθαι, λέγειν

†γρυήλιον· ῥωσμὴν ⟨γρυνόν· ῥωχμὴν?⟩ δρυός

γρυλίων· ὁ χοῖρος

γρυλίζοντα· γρύζοντα [46]

γρύλλη· ὑῶν φωνή

γρύλλος (Elei ap. Nicand. fr. 122)· χοῖρος [49]

γρυμέα (Diphil. fr. XLV p. 428)· [ἐσθής. καὶ] ἀγγεῖον, σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη. ἤδη καὶ τὰ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ γρύτην λέγομεν

γρυμπάνειν· γρυποῦσθαι. συγκάμπτειν [52. 53]

γρύξαι· ἠρέμα κράξαι, ἢ ἠρέμα φθέγξασθαι, ἢ ὑλακτῆσαι ⟨v. ῥύζειν⟩

γρύπαι· αἱ νεοσσιαὶ τῶν γυπῶν· οἱ δὲ γύπαι ⟨q. v.⟩

γρυπάλιον· γερόντιον. ἢ γρυπάνιον (Antipho)

γρῦπες· μέρος τῶν τῆς νεὼς σκευῶν, καὶ εἶδος ζώου πτερωτοῦ, ὃ καλοῦσι †γύπον ἐμέσιν ⟨γυπονέμεσιν⟩ [58]

γρυπός· τὰ ἔξω τοῦ στόματος καμπυλόρρις. ὁ ἐπικαμπῆ τὴν ῥῖνα ἔχων [60]

γρύπτειν (Melanthius)· γρυποῦσθαι. συγκάμπτεσθαι

γρῦται· σκεύη

γρυτεύεται· παρασκευάζεται

γρωθύλοι· γωλιοί. σπήλαια

(γρῶνα· ὗς θήλεια. Λάκωνες

γρωνάδες· θήλειαι σύες

γρώνη· σαπρὰ γραῦς. οἱ δὲ τὴν παλαιὰν †ὄνησιν (καὶ παλαιὸν ἀγγεῖον σκύτινον. καὶ τὸ κοῖλον τοῦ δίφρου, οὗ λόγχαι κεῖνται. ἄλλοι δὲ τὴν ὀπὴν τῆς πέτρας, δι' ἧς τὰ σχοινία πρὸς τῶν νεῶν στάσιν ἠσφαλίζοντο)

γρώνους· τοὺς ἀκούοντας, καὶ τοὺς μὴ λαλοῦντας

γύαι· [ ] πλέθρα

γύαια· ἀπόγεια σχοινία, τὰ πρυμνήσια.

γύαλα· θησαυροί. ταμεῖα (Eur. Andr. 1094). κοῖλα. (πτερύγια. ποτήρια. πτυχαί)

γυάλας (Marsyas)· εἶδος ποτηρίου παρὰ Μακεδόσι

γύλλινα· ἐρείσματα. †γεισῇ (Ar. Thesm. 110?)

γύαλον· κοῖλον, ἄλλοι περίβολον. ἄλλοι τὸ κύτος τοῦ θώρακος (Ν 507)· τιθέασι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κοιλώματος (Hesiod. Th. 499). καὶ δηλοῦται διὰ περιφράσεως ὁ πᾶς θώραξ

γυαλός· κύβος. ἡ τετράγωνος λίθος (epicus inc. ap. schol. Ε 99)

γυλλοί· στολμοί ⟨γυάλου στολμοί?⟩

γυβᾷ· κολυμβᾷ

Γυγᾶ (Lycoph. 1152)· Ἀθηνᾶ ἐγχώριος

γυγαί· πάπποι [80. 81]

†γυγαίη νύξ· ἡ σκοτεινή [83]

γύελον· κόλπον [85. 86]

COD. 32 γριφόμενα 33 γρομφίς ⟨36 δρόσυνον Laconice? Cf. etiam πορσύνων⟩ 39 γρομφεῖς 41 γρύξ 50 γρυμαία 55 νεοσσεῖαι et γρυπαί — γυπαί 59 καμπυλώρης — ἐπὶκαμπὴν 64—68 = 67. 64 (65) 66. 68 65 Cf. γεώνα 67 γρωθώνη — χοῖρον Cf. Eustath. 633, 47. 852, 9. 1307, 22 68 λαλοῦντας [καὶ παλαιὸν — ἠσφαλίζοντο] 70 ἀπόγυιο — πρ. πτερίγυαι ποτήρια πτυχαί 71 κοιλία 72. 73 legebantur post 995 72 γυλλάς ⟨Alb. XI 467 C⟩ 74 γοίαλον — κοῖτος 75. 76 legebantur post 72. 73 75 γυλλός ⟨76 γύαλα· — στολισμούς EM. 243, 11⟩ ⟨78. 79 Forte Γυγαία et γυγαῖοι⟩ 79 πάμποι 82 σκοτεινὴ γῆ 84 γυέλιον

HES. 46 γρυλλάζειν· γογγύζειν ⟨763⟩ 49 γρύμνη· ἄνηκος ⟨v. γυμνή⟩ 52 †γρῦνος· ὁ γρύψ 53 γρύξ· ὁ τόπος ⟨γρῦ· ὁ ῥύπος?⟩ τοῦ ὄνυχος 58 γρυπνόν· στυγνόν, κατηφές ⟨γυύπονες⟩ 60 γρυπόν· [γρύψ]. κατηφῆ, στυγνὸν ⟨γνύπων⟩ Ad 69 γ.] ὁδοί ⟨ad ἀγυιαί⟩ 80. 81 γύας (Eurip. passim)· γῆς ⟨γῆν⟩ 81 Γυγαίη λιμήν (Β 685)· ἐν Λυδίᾳ 83 γυλός, μένος ⟨γυλομένοις· ὀλεθρίοις h. e. οὐλομένοις Cyr. 319⟩ 85 γυήτης· χωλός (Α 607) 86 γύη· μέτρον πλέθρου (ficticium)

γύης (Hesiod. Opp. 435. 431)· τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ἱστοβοέως ἐν τῷ ἀρότρῳ· αὐτόγυον δὲ τὸ μὴ σύνθετον, ἀλλ' ἐξ ἑνὸς ξύλου. δηλοῖ δὲ καὶ μέτρον γῆς δίγυον καὶ πεντηκοντόγυον (I 579), καὶ αὐτὴν γῆν. ἔτι δὲ καὶ ἡ τῶν ἀστραγάλων σύνθεσις γύης (Poll. II 131). Διονύσιος αὐτὴν †γύτης (v. σκύτα) εἴρηκε

γυθίσσων (Tarentini?)· διορύσσων

γυῖα (Γ 34 al.)· μέλη. χεῖρές τε καὶ πόδες καὶ τὰ λοιπά [90]

γυιή· χωλή. ἀσθενής (cf. Callim. Dian. 177)

γυιός (Herod. iamb. fr. 6)· χωλός. νοσώδης. πηρώδης ⟨v. 733⟩

(γυιῶσαι Cf. 1036)

†γυλλίσκοι· ἰχθύες ποιοί ⟨κυνίσκοι?⟩

Γύλιος· ὁ Ἡρακλῆς (Ηύλιος!). καὶ ἀγγεῖον ὁδοιπορικὸν εἰς ἀπόθεσιν τῶν ἀναγκαίων, ᾧ ἐχρῶντο οἱ στρατιῶται (Alexis fr. IV p. 433)

γύλλιον (Persae)· ἀγγεῖον πλεκτόν

γυμνάζεται· ἀσκεῖται

γυμνασία· ἄσκησις. μελέτη

γυμνασιάρχης· ἄρχων τοῦ ξυστοῦ. ἢ βόλου ὄνομα

γυμνάσιον· τόπος, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται

γυμνή· ἄνηβος ⟨v. 949⟩

γυμνηλοί· οἱ ἀκτήμονες, καὶ πένητες

γυμνῆτες· οἱ μὴ ἔχοντες ὅπλα (Herod. IX 63). οἱ δὲ τοὺς σφενδονητάς (Eur. Phoen. 1154)· οἱ δὲ τοὺς γυμνοὺς μαχομένους

γυμνόν· ἀνυπόδητον. ἢ ἀπεσκυθισμένον, ὡς Ἀρχίλοχος (fr. 160)

Γυμνοπαιδία ⟨—ίαι?⟩· ἔνιοι μὲν ἑορτήν φασι Σπαρτιατικήν, ἐν ᾗ τοὺς ἐφήβους κύκλῳ περιθεῖν τὸν ἐν Ἀμυκλαίῳ βωμὸν τύπτοντας ἀλλήλων τὰ νῶτα. ταῦτα δέ ἐστι ψευδῆ. ἐν γὰρ ἀγορᾷ ἑορτάζουσι· πληγαὶ δὲ οὐ γίνονται, ἀλλὰ πρόσοδοι χορῶν γεγυμνωμένων (Thuc. V 82, 2. 3)

γυμνότερος λεβηρίδος [ad 1005]

γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττειν [ad 1006]

γυναικεῖα (Hippocr.)· τὰ ἔμμηνα. καὶ οἱ γυναικεῖοι τόποι

γυναικίσκιον· παιδίσκιον

γυναικωνῖτις (Menand. fr. II p. 223)· οἶκος γυναικῶν

†γύναιξ· γύναι

γύναιον (Menand. fr. I 12 p. 189)· γυνή [12]

γυναίου· γυναικείου ⟨spur.?⟩

γυναίου εἵνεκα δώρου (λ 520)· διὰ γυναικῶν δωροδοκίαν [15]

γυνή· ἡλικία τις παρὰ Πυθαγόρᾳ. ἢ ἄνθρωπος

γύννιδας· μαλακούς

γύννις· δειλός, ἄνανδρος, γυναικώδης. Ἀριστοφάνης (Thesm. 136) [19. 20]

γύπας· καλύβας, καὶ θαλάμας. οἱ δὲ γυπῶν νεοσσιάς ⟨v. 955⟩, ἄλλοι δασείας ὁδούς. οἱ δὲ τὰς κατὰ γῆν οἰκήσεις. οἱ δὲ σπήλαια. καὶ γυπάρια τὰ αὐτά. †οἱ δὲ ἀζώστους, ἀνασεσυρμένας

γύπη (Callim. fr. CLXXII)· κοίλωμα γῆς. θαλάμη. γωνία

†γυπόν· μακρόν ⟨ΩΛΥΓΙΟΝ⟩

γυπὸς σκιά· παροιμία, ἐπὶ τῶν μηδὲν ἄξιον ὑπὸ φθόνου πραττόντων (Diogen. III 100)

Γυράς· ὄρος ἐν Τήνῳ ⟨schol. Lycoph. 390⟩

γύργαθον (Aristoph. fr. XXI p. 1039)· σκεῦος πλεκτόν, ἐν ᾧ βάλλουσι τὸν ἄρτον οἱ ἀρτοκόποι [27]

γῦρις (pollen)· πάλη. καὶ σποδός

γυρίτας (Amerias)· αὐτοπύρους ἄρτους

COD. ⟨88 γυυθίσσων?⟩ 91 γυίη· ὄρυξ, ὀργυιά, χ. d. ⟨95 Philem. p. 297 Osann.⟩ Post 95 legebantur 972. 3. 5. 6 1002 μετέχοντες 3 ἀνύδητον 6 γυμνοφυλακεῖν, ἐπιτάττειν 7 γυναίκιοι ἵπποι 15 μήρους 16 ἡ ⟨v. Thes. V col. 753 D⟩ 21 ὁδὰς εἰς ὀδούς 24 μηδὲ ἔξεστι 25 γύρας 28 γυρία — σπολίς

HES. 90 γυιώσω (Θ 402)· χωλώσω. ἐκλύσω. χωλοὺς ποιήσω, πηρώσω ⟨genuina videntur γυιώσω· χωλώσω⟩ Ad 1005: Ἀριστοφάνης (fr. XIII p. 957)· φησὶ τυφλότερος βεληρίδες. ἔστι δὲ λεβηρὶς τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας, διὰ τὸ λε(πος) εἶναι. κενὸν δὲ τελέως ἐστὶ τοῦτο καὶ τυφλόν. τὰς γὰρ ὀπὰς μόνας ἔχει τῶν ὀφθαλμῶν. τάττουσι δὲ τὴν λέξιν ἐπὶ τέττιγος, καὶ συνόλως ἐπὶ τῶν ἀποδυομένων τὸ γῆρας. Τριχῇ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν. καὶ οἱ μὲν τυφλότερος λεβηρίδος, οἱ δὲ κενώτερος, οἱ δὲ γυμνότερος Ad 1006: παροιμίαν ἐπὶ τῶν (μὴ) δεομένων προστάξεως, διὰ τὸ ἀναγκαίως καὶ χωρὶς ἐπικελάσεως τοῦτο πράττειν. Φερεκράτης Τυραννίσι (fr. IV p. 326) 12 γυναιμανές (Γ 39)· γυναικομανές. ἐπὶ γυναιξὶ μεμηνώς, ἢ τὰς γυναῖκας ἐκμαίνων· ἢ ἐπὶ γυναιξὶ μαινόμενος, ἢ γυναῖκας εἰς μανίας ἄγων διὰ τὸ κάλλος 15 γυναῖκες εἰλίποδες (Eupol. fr. V p. 448)· διὰ τὴν δέσιν τῶν σκελῶν καὶ πλοκὴν τὴν κατὰ τὴν συνουσίαν. καὶ Ἀνακρέων (fr. 164)· πλέξαντες μηροῖσι περὶ μηρούς ⟨e Pausan. Attic.⟩ 19 γυναικόσαρ ἀντέτυξο (Θ 163)· ἀντὶ γυναικὸς ἄρα γεγένησο 20 γῦπες (Λ 237)· ὄρνεα σαρκοφάγα καὶ νεκροφάγα 27 Γυρῇσι πέτρῃσιν (δ 500)· οὕτω καλοῦνται Γυραὶ πέτραι ἐν τῷ Ἰκαρίῳ πελάγους πρὸς Μυκώνῃ τῇ νήσῳ

γυρόν (τ 246?)· κατακεκαμμένον. κυρτόν (v. 865), στρογγύλον. κυκλοειδῆ [31. 32]

γῦροι· βόθροι

† γυρτεύς· † ἀνακρωτόφονος [35]

γυρῶσαι (Hippocr. I p. 125 K)· πηρῶσαι ⟨imo γυῶσαι vel γυιῶσαι⟩

γῷ· ἑαυτῷ. ἰδίῳ. καὶ ᾧ [38]

γωγγάμη· ἐν ᾧ οἱ ἁλιεῖς συνάγουσι τὰ ὄστρεα. εἴρηται καὶ γαγγάμη

γωλιοί ⟨—ειοί?⟩· σπήλαια. καὶ αἱ πρὸς θάλασσαν καταδύσεις (Nic. Ther. 351)

γωνιασμός· τοίχων συμβολὴ ἐγγώνιος. οἱ δὲ γεωμετρικὸν θεώρημα. Ἀριστοφάνης Βατράχοις (956)

γῶνορ· γωνία. Λάκωνες [43]

γῶνος· γουνός. ἔδος. καὶ παιδιά τις παλαιστρική. οἱ δὲ κώπη [45]

† γῶος· μνημεῖον

γώπας· κολοιούς. Μακεδόνες

γωροῦται· σαρκοῖ. Λάκωνες

γωρυτός (φ 54)· τοξοθήκη. θύλακος. οἱ δὲ χωρυτός

Δ

† δαάναι· δύεσθαι. ὅσον εἰς τὴν χρείαν τοῦ στήμονος μεριζόμενον καθάπτεσθαι ⟨ad δίασμα⟩ [2]

δαβελός· δαλός. Λάκωνες

δαβούλ· ἡ ἄρκτος. Χαλδαῖοι [5]

δάκολον· δρέπανον [7. 8]

(δαγύς [Theocr. II 110]· κουράλλιον. νύμφη λευκόκηρος)

δᾷδα· λαμπάδα

δᾷδας· λαμπηδόνας

δᾷδες λαμπραί [12. 13]

δᾳδουχεῖ· λάμπει, φέγγει. φωτίζει. φ[α]αίνει [15]

δᾳδοῦχος· λυχνάπτης. λαμπαδηφόρος (Xen. VI 3, 3)

δᾳδουχοῦνται· φαίνονται

δᾳδουχῶν· διαλάμπων. φωτίζων

δαδύσσεσθαι ⟨v. δαιδ—⟩· ἕλκεσθαι. σπαράσσεσθαι [20]

δαείς Aesch. Cho. 603)· μαθών [22]

δάειρα ..... δάερα (Ξ 156) γὰρ καὶ τὸν τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφὸν δηλοῖ [ad 23] [24—29]

δαερόν· μέλαν. καὶ τὸ καιόμενον [31]

Δαήλης· ἱερεὺς Ἀρτέμιδος

δαήμεναι (Aeoles)· ἔμπειροι γυναῖκες [34. 35]

δαήμων· εἰδήμων, ἐπιστήμων, ἔμπειρος [37]

δαηρόν· θερμόν, κα(υ)ματηρόν, προφανές

† δάης· μάχης. μεγάλης (Soph. Ai. 365?) [40]

δάθεα· ἅρπη. φρεάτια. Ταραντῖνοι [42. 43]

δαΐα (Soph. Ai. 874)· μεγάλη. ἔμπειρος ⟨Ar. Ran. 897⟩. σεμνή. φοβερά

δαΐαν· † τὴν † ἀρουμένην ⟨λαῖαν γῆν?⟩. σεμνήν [46. 47]

COD. 30 |κεκελμ| ⟨32 λυρτόν Seleucus Ath. XI 500 B⟩ σκυρόν 33 γύροι 37 σῷ 41 βαστράχοις 3 δάβελος 4 δαβουλὴ, ἀ| 8 Cf. 359 8[b] Legebatur δατύς· κουράλλιτον — λευκοκήρως post 317. Cf. κάχαρις 21 Cf. 103 ⟨23 Vid. Eustath. 648, 21 EM. 244, 34 et Δαῖρα⟩ ⟨41 ἁρπάγη φρεατεία?⟩

HES. 31 γύρινον· τὸ ἐκ τοῦ βατράχου παιδίον 32 γυρτόν (Epirotae)· σκύφον 35 Γυρτώνη (B 738)· πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ 38 γωγώνη· φάρυγξ ⟨v. γογγρώνη et γοί⟩ 43 γωνορίσματα· γνωρίσματα. τοποθεσίαι ⟨Philol. Gott. III p. 321⟩ 45 γώνυμος· φερώνυμος ⟨ἀγώνυμος⟩ Δ 2 δαβεῖ· κάθηται. Λάκωνες ⟨v. ἐκδαβῇ⟩ 5 δάγμνος· οἰκτρός. πένης. ἐλεεινός ⟨ad ἀδινός et ἄτμενος⟩ 7 δαγνόν· πυκνόν ⟨v. δαϊνόν h. e. ἀδινόν et λανόν⟩ 8 † δαγόμενον· ἐρρωμένον (Callim. ep. LIII 3) 13 δαδαίνειν ⟨v. δανδ— et ἐνδανδαίνει⟩· ἀντέχειν. ἀτενίζειν. μεριμνᾶν. φροντίζειν. † ἀθῆναι 13 δαδεῦνται ⟨δατ—⟩· διαιροῦσιν. εὐωχοῦνται 15 δᾳδουχίας (II Macc. IV 22)· λαμπαδηφορίας. λυχναψίας. φωτισμοῦ 20 δαεγώ· οἶδα, ἐπίσταμαι ⟨ἐγῷδα· ἐγὼ οἶδα⟩ 22 δάειν· κακουργεῖν ⟨v. 152⟩ Ad 23: καὶ δαήμων ἔμπειρος 24 δαείσαι· χορτάσαι σιτίων ⟨ἀδδῆσαι⟩ 25 δᾶερ (Z 355)· ἀνδράδελφε 26 δαείων (K 425)· μαθών ⟨v. δαΐω⟩ 27 δᾶερ ἐμῖο κυνός (Z 344)· τοῦ ἀνδρός μου ἀδελφὲ τῆς ἀναιδοῦς 28 δαεινόν· κλαύσιμον 29 δάελον· διάδηλον ⟨pro δέελον (K 466) vel δίαλον⟩ 31 δαέρων (Ω 762)· τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφῶν 34 δαήμων· ἔμπειρος τεχνίτης ⟨nata e 35, cf. 23⟩ 35 δαήμονος (O 411)· ἐμπείρου τεχνίτου 37 δαῆναι (δ 493)· μαθεῖν ⟨schol. Vict. Ar. Ran. 897⟩ 40 δάηται (Υ 316)· καίεται 42 δαίδαλα (E 60)· κατασκευάσματα ποικίλα 43 δαηθμόν· ἐμπρησμόν ⟨δαυθμόν⟩ 46 δαιάζω (Eur. Or. 80)· ἀναβοῶ. στενάζω 47 δαιδαλέην (Σ 611)· ποικίλην

Δαιδάλεια· Ἀριστοφάνης (fr. II p. 1016) τὸν ὑπὸ Δαιδάλου κατασκευασθέντα ἀνδριάντα, ὡς διὰ τὸ ἀποδιδράσκειν δεδεμένον [49—54]

Δαιδάλου ποιήματα· καὶ (δαίδαλον) τὸ κοσμούμενον ὑπὸ Πλαταιέων ξύλον ⟨Pausan. IX 3⟩ [56]

δαιδύσσεσθαι· ἕλκεσθαι ⟨v. 19. 265⟩

δαιδῶχορ (Lacones)· λυχνία

δαῖε· διεμέριζεν. ἔκαιεν (σ 206)

δαίειν· καίειν, φλέγειν [61—63]

δαιέλιξι· τοῖς πεπυρακτωμένοις ξύλοις κατὰ τὸ ἀρχαῖον μετὰ προσβολῆς πυρσῶν παρὰ Ἀργείοις

δαϊζόμενος (non Ξ 20)· κατακοπτόμενος. κατακαιόμενος

δαΐζων (Π 247)· κατακόπτων [67. 68]

† *δαῖμα*· σπιθαμήν. ⟨v. δᾶριν⟩ καὶ τὸ ἔγκωλον τοῦ σχοινίου ⟨v. δέμα⟩. στήμονα δὲ Ταραντῖνοι ⟨δίασμα⟩

δαιμονᾷ (Aesch. Cho. 566)· ὑπὸ δαίμονος κατέχεται

† *δαιμοί*· οἱ καταδικασθέντες τὰς οὐσίας εἰς βασιλέως [72]

δαίμονες (Apoll. lex. 56, 14)· οἱ θεοί, δαήμονές τινες ὄντες, οἷον ἔμπειροι· ἢ ὅτι πάντα μερίζουσιν, ἀπὸ τοῦ δάσασθαι [74]

δαιμονίζειν· τὸν δαίμονα ἡγεῖσθαι, καὶ † ἀποθυοῦσθαι

δαιμονίην· † ἄκραν. θειοτάτην [77]

δαιμονητιᾷ· δαιμονίζεται. Κρῆτες

δαίμων· δαήμων. θερμόφρων [ad 79]

† *δαιμοδία*· ἡ τῶν ἀρίστων ἐπιβολή [81. 82]

δαῖν (Callim. fr. CCXLIII)· μάχην. νίκην λαμπάδων ⟨EM. 244, 50⟩ [84—88]

δαΐξας (Aesch. Cho. 396)· κατακόψας

δάϊξε· κατέκοψε [91]

δάϊον τέρας (non Aesch. Prom. 352 sed Eur. Phoen. 1030)· τὸ πολεμικὸν σημεῖον ⟨v. ἱέρας⟩ [93—99]

Δαῖρα (Aesch. fr. 271)· ἡ αὐτὴ τῇ Δαείρᾳ [101]

? *δαί* ⟨cf. 52⟩· σύνδεσμος, ἴσος (τῷ) *δέ* συμπλεκτικῷ παρὰ τῷ ποιητῇ (α 225)

δαις· πεύκη, λαμπάς: εὐωχία: ἢ μάχη: καὶ σώφρων ⟨δαείς q. v. et 122⟩

δαίς· Σοφοκλῆς (fr. 544)

ἦλθεν δὲ Δαὶς θάλεια πρεσβίστη θεῶν

ἡ δι' ἐράνων εὐωχία· ἔνιοι δὲ † τὰς Μούσας. Τριπτολέμῳ [5]

† *Δαισιανός*· δρομεύς ἐστιν ἐπὶ βραδυτῆτι καὶ πενίᾳ κωμῳδούμενος (Com. inc. CXII)

δαίσιμον (Aesch. Ag.)· ἐδώδιμον

δαιταλεύς (Aesch. Prom. 1024)· ὁ ἐπὶ τὰ δεῖπνα πορευόμενος. δαιτυμών [9]

δαίτας (Macedones)· μεριστάς (Eur. fr. 475, 12) 11—13]

δαιτροί· μερισταί [15—17]

COD. 55 δαίδαλον ποίημα — ὑποπλάταιον 58 δαδώχωρ ⟨67 schol. Λ 222⟩ 73 δάσσεσθαι 83 δαῖην 100 Cf. δμῖα 3 *δαις* 4 ἦλθε — θήλει — πρέσβις τῇ 6—9 = 7—9. 6 ⟨Δαισίας?⟩ ⟨10 ὡς οἱ Μακεδόνες φασὶν Cyr. 171. Cf. ὠμοφάγους δαίτας⟩

HES. 49 *δαιδαλέοισιν* (Z 418)· εὖ πεποικιλμένοις 50 *δαιδάλεον* (Θ 195)· ποικίλον. εὐεργές (X 314) 51 *δαιδάλλων* (Σ 479)· ποικίλλων 52 *δαί*. δαίε τί δέ (α 225). Cf. 102 53 *δαΐδες*· λαμπάδες. λύχνοι 55 *δαΐδων* (Σ 492)· λαμπάδων 56 *δαιδήσσουσι*· βασανίζουσι ⟨δὲ *δήσουσι*· βασανίσουσι; v. δῆσαι⟩ 61 *δαιεμῶν*· δαιμόνων 62 *δαιέοι* (E 4)· διαμερίζοι ⟨inepte⟩ 63 *δαίεται*· διαμερίζεται. καίεται (α 48). αἰσχύνεται (ρ 578). δικάζεται (διχ— ξ 132) 67 † *δαιημός*· διαίρεσις, μερισμός ⟨v. 313⟩ 68 *δαιῆσαι* (γ 187)· διδάξαι 72 *δαιμόνιον*· θεῖον. μόρσιμον 74 *δαιμόνιε*· μακάριε. κακόδαιμον (N 810) 77 *δαιμονίζει* (Γ 399)· μακαρία Ad 79: ἡ θεός (Λ 480) 81 *δαίνυ* (I 70 γ 309)· ἑστίαα, εὐωχίαν παρασκεύαζε 82 *δαΐ* (N 286)· μάχη, ὡς γραῦς γραΐ, καὶ καῦσδαΐ ⟨ναῦς ναΐ⟩ 84 *δαϊνόν*· πυκνόν ⟨ἀδινόν⟩. καύσιμον ⟨δανόν⟩ 85 *δαίνυντο* (Η 477)· εὐωχοῦντο 86 *δαίνυσθαι* (E 805)· εὐωχεῖσθαι. τρέφεσθαι 87 *δαιομένων* (ε 61)· μεριζομένων (?) 88 *δαϊζόμενος* (Ξ 20)· μεριζόμενος. τὴν γνώμην διαιρούμενος 91 *δαΐζομαι* (I 61)· διελεύσομαι 93 *δαιόμενον* (Θ 75)· καιόμενον. μεριζόμενον 94 *δαίμονα δώσω* (Θ 166)· λείπει *κακόν*, ἵνα (ᾖ) κακὸν δαίμονα δώσω 95 *δαϊκταμένων* (Φ 146)· ἐν πολέμῳ ἀναιρεθέντων 96 *δαΐζει*· διασπᾷ. τέμνει. σχίζει. † θάπτει. πορθεῖ. σκυλεύει ⟨ex onomast.⟩ 97 *δαίελε μῦθον*· δίελε. σαφηνίσον 98 *δαίνυνται* (η 203 κ 9)· ἑστιῶνται. θερμαίνονται ⟨ad χλιαίνονται?⟩ 99 *δάιον*· ἰσχυρόν. ἀγαθόν ⟨χάϊον⟩ 101 *Δαῖροι*· Θάσιοι ⟨Λέριοι⟩ 5 *δαῖτα* (Ω 43)· εὐωχίαν 9 *δαιταί*· λαμπάδες ⟨δεταί⟩ 11 *δαίτῃσιν* (κ 217)· εὐωχίαις 12 *δαῖτος*· εὐωχία. εὐφρασία 13 *δαιτὸς ἀκουάζεσθον* (Δ 343)· ἐν εὐωχίᾳ τιμῆς ἀξιοῦσθαι ⟨ε⟩, ἢ οἱ ⟨οὐ⟩ πρῶτοι καλεῖσθαι ⟨ε⟩; 15 *δαιτὸς ἐΐσης* (Δ 48)· τῆς ἐξίσου μεριζομένης εὐωχίας, ἤτοι τροφῆς 16 *δαιτρεύειν* (Λ 704)· διαιρεῖν, διανέμειν 17 *δαιτρόν* (Δ 262)· μεμετρημένον πρὸς μέρος. † μὲν διαιρετόν, μεριστόν. οἱ δὲ μάγειρον

δαιτρός (α 141)· μάγειρος διαιρῶν τὰ κρέα, ἢ ὁ ἐν τραπέζῃ κόπτων τὰ μέρη. Δαὶς γὰρ ἡ εὐωχία

δαιτροπόνος· σιτοπόνος. σιτοποιός

δαιτυμόνες (Ι 7)· σύνδειπνοι. ἀρισταί. εὐωχούμενοι. ἢ μάγειροι [21]

δαΐφρων (Θ 373)· συνετός. πολεμικός, πολεμικὰ φρονῶν (Β 875). Δαῒς γὰρ (ἡ) μάχη [ad 22] [23]

δαίων (Aesch. Ag. 496)· καίων [25. 26]

δακέθυμον· λυποῦντα τὴν ψυχήν

δάκετον (Callim. fr. CLXI)· θηρίον (ἑρπετόν. καὶ δάκος Callim. Dian. 84)

δάκη (Eur. Hipp. 646)· θηρία

δάκια· τὰ ἄγρια ὀρνιθάρια

δάκνει (Ar. Vespp. 253)· λυπεῖ

δακνίς· ὀρνέου εἶδος (δακνάς?)

† δακόσσαι· πορθῆσαι (δηῶσαι?)

δαρκυόεντα· κλαίοντα (non Ε 737) [35—37]

δακρυ(ρ)ροῶν (Eur. Phoen. 370?)· δάκρυα ῥέων

† δακρυώτατον· ἀτυχέστατον

δακτύλιοι· οἱ τετρημένοι λίθοι, ἐξ ὧν τὰ ἀπόγεια σχοινία ἐξάπτεται (lex. rhet.)

δακτύλιος· Ἀττικῶς διέστελλον. καὶ τὸν μὲν ἁπλοῦν δακτυλίδιον ἐκάλουν, τὸ δὲ γλυφὴν ἔχον σφραγίδιον. καὶ τοῦ πηδαλίου τὸ ἄκρον δάκτυλ(ι)ος. καὶ τῆς θύρας τὸ ἐπίσπαστρον

δακτύλιος φαρμακίτης (Eupol. fr. XXII p. 454)· ὃν οἱ φαρμακοπῶλαι εἰώθασι πιπράσκειν ἀντὶ φαρμάκου (Ar. Lys. 1027)

δάκτυλος· οὕτω καλεῖται ῥυθμοῦ εἶδος (Ar. Nubb. 651) καὶ κρούματος. χρῶνται δὲ αὐτῷ [οἱ] μάλιστα αὐληταί

δακτυλόδικτον (Aesch. fr. 56)

δακτυλωτὸν ἔκπωμα (Ion. fr. 1)· ἔνιοι τὸ χέρας. ἄμεινον δὲ τὸ † ξωστρωτὸν λεγόμενον. ἢ διὰ τὸ ὦτα ἔχειν ἔξωθεν καὶ δύνασθαι τοῖς δακτύλοις κρατεῖσθαι, (ᾧ) οἱ δάκτυλοι ἐνείροντο

† δάλα· ἄμπελος

δάκω φρένα (Eur. Phoen. 383)· λυπήσω τὴν διάνοιαν

δαλάγχαν (Macedones?)· θάλασσαν (237)

δάλαν· λύμην (v. gl. α 996)

δάλεμον· κηδεμόνα

[51] Κρῆτες

δαλῇ· κακουργῇ (v. 22. 230)

δαλήσασθαι (Elei)· λυμήνασθαι, ἀδικῆσαι

δαλίδας· τὰς μεμνηστευμένας

δαλίον (Ar. Pac. 959)· δαλόν. ἐν ταῖς ἱεροποιΐαις εἰώθασι τὸν δαλὸν ἐμβάλλειν (—άπτειν) εἰς τὴν χέρνιβα καὶ περιρραίνειν τὸν βωμόν

δαλιοχεῖν· τὸ παιδὶ συνεῖναι. Ἀμπρακιῶται. τινὲς δὲ τὸ μοιχεύειν

δαλιοχός· μοιχός (v. δόοχος)

δαλίς· μωρός

δάλλει· κακουργεῖ

δαλλώ· ἡ ἀπόπληκτος. οἱ δὲ τὴν ἔξωρον παρθένον, ἢ γυναῖκα πρεσβυτέραν, ὅταν συμπαίζῃ ταῖς παρθένοις. ὑπερῆλιξ (v. 165)

δαλόν· ζῆλον (ad δᾶλον). ἡ λαμπάδα, ἢ ξύλον κεκαυμένον, ῥᾳδίον ἡμίφλεκτον

δαλός· μελάνουρος ἰχθῦς. ἡ λαμπάς, ἢ ξύλον κεκαυμένον, τὸ ἐξημμένον ξύλον· παρὰ τὸ δαίεσθαι ἤγουν καίεσθαι [63—67]

δάμαις (Aeoles)· δαμάζων [ad 68]

δάμαλις· μόσχος. καὶ κατὰ παντὸς νέου

δαμάλην (Anacr. fr. 2, 1)· τὸν ἔρωτα. ἤτοι τὸν δαμάζοντα. ἡ ἀγέρωχον

δαμάλλοντες· δαρδάπτοντες (v. μαδ—)

δάμαρ· γυνὴ ἔχουσα ἄνδρα [73]

δαμαρίππεως· εἶδος ἰσχάδων. Εὔπολις (fr. LXXXIII p. 572)

δαμαρούσιος· [ὀχετὸς v. 173] δημόσιος [76]

δάμαρτος· τῆς γαμετῆς [78—80]

COD. 28 δακετόν 29 θ. καὶ δάκος, ἑρπετόν (30 τὰ μικρὰ θηρία EM. 245, 31) (39 Philol. XII 607) 40 τετριμμένοι — ἐξάπτεται καὶ τ. θ. τ. ἐπίσπαστρον 45 |πομα — κρέας (54 ταλίδας?) 56 τῷ — συνιέναι — τῷ 61 δαλίον ἡ. 68 δαμᾷ 70 δαμᾶλ 73 δάμαρ ἱππέως

HES. 21 δαΐφρονος (Β 23)· συνετοῦ περὶ τὸν πόλεμον Post 22: εὐωχία. καὶ σώφρων 23 δαΐω (Κ 425)· μάθω (v. 26) 25 δαίω· καὶ (καίω) ἐξάπτω 26 δάκε (Ε 493)· ἐλύπησε 35 δακρυόεσσαν (Ζ 455)· δακρύειν ποιοῦσαν 36 δακρυοέσσης (Π 436)· δακρύων παραιτίου 37 δακρυπλώειν (τ 122)· πλημμυρεῖν τοῖς δάκρυσιν 51 δάλεστον· ὄνον (δ' ἀλετῶν ὄνος Alex. Com. III p. 477) 63 δαλμᾶναι· εἰκάσαι 64 δαλοῦν· σύντομον (ἁπλοῦν) 65 δαλώ· ὑπερῆλιξ. νεώτερος (v. 160) 66 δάλκιον· πινάκιον. οἷον γραμματίδιον (v. χαλκοῦν) 67 δαμᾷ (Δ 61)· δαμάζει Ad 68: δαμάζει, ὑποτάσσει 73 δαμάρης· ὀχετός (δ' ἀμάρη σ) 76 δάμαρτι (Γ 122)· γυναικὶ γαμετῇ 78 δάμασσεν (Ε 106)· ἀνεῖλεν 79 δαμάσσετο (Ε 278)· ἐδάμασε 80 δαμάσσῃ (Ε 138)· ἀποκτείνῃ

Δαμασικόνδυλον· Εὔπολις (fr. LXXXIV p. 572), ὡς ἂν τὸν Δαμασίστρατον, ὄντα Χῖον παλαιστήν, οὕτως λέγει [82]

Δαμαστής· οὕτως ὁ Προκρούστης ἐκαλεῖτο (Plut. Thes. c. 11)

δαματρίζειν· τὸ συνάγειν τὸν Δημητριακὸν καρπόν. Κύπριοι

δαμάτριον· ἄνθος ὅμοιον ναρκίσσῳ

Δάμεια· ἑορτὴ παρὰ Ταραντίνοις [87]

δαμεῖσα (Sappho)· δαμασθεῖσα. (ἀπόλεμος ἀναιρεθεῖσα)

δαμεῦσαι· αἰσχῦναι. κοινοποιῆσαι [90. 91]

δαμιουργοί· αἱ πόρναι [93]

δάμναμαι (Aesch. Suppl. 904)· δαμάζομαι ⟨201⟩ [95]

δαμνάμενοι· δαμαζόμενοι, βιαζόμενοι

δάμναται· ἕλκει. βιάζεται (ξ 488). φθείρει

δάμνει· δαμάζει [99]

δάμνηται· δαμάζηται [201]

†δαμνόν· δεινόν (ἄδαμνον?)

†δάμνος· ἵππος. Τυρρηνοί

δαμνῆτις· δαμάζουσα: τιμωρός ⟨ad δασπλῆτις⟩

δάμνια (Nicand. fr. 133, Theodoridas)· θύματα, σφάγια ⟨—εῖα⟩

δαμοσόνιος· εἶδος βοτάνης (Diosc. III 169)

δαμοῦαι ⟨—όται⟩· οἱ ἐπὶ †Μελαντίας πεμπόμενοι. Λάκωνες

δαμοῦχοι· οἱ τὸν δῆμον ἔχοντες. ἦσαν δὲ καὶ κατά τινας πόλεις ἀρχαὶ ἀποδεδειγμέναι δημούχων

δαμοφανής· τὸ ἱμάτιον. †οἱ Λάκωνες

†δαμπόν· τὸ πυρίεφθον. Κρῆτες ⟨v. ὑτθόν⟩

†δαμώσικτυν· δεδοκιμασμένον. Λάκωνες

δαμώματα (Ar. Pac. 798)· κοινώματα, δημοσιώματα ⟨v. δημ—⟩

δαμώμενος· ἀγαλλόμενος. οἱ δὲ παίζων

†δαμώσεις· δημόται. ἢ οἱ ἐντελεῖς παρὰ Λάκωσι

δάν· μακρῶς, ἢ πολὺν χρόνον. Ἠλεῖοι [ad 15] [16—18]

δανάκης (Heraclid. EM)· νομισμάτιόν τι βαρβαρικόν, δυνάμενον πλέον ὀβολοῦ ὀλίγῳ, τριτημόριον· ἐλέγετο δὲ καὶ ὁ τοῖς νεκροῖς διδόμενος ὀβολός (Callim. fr. CX 4)

δάνας· μερίδας. Καρύστιοι ⟨v. 232⟩

δανδαλίδες· κάχρυες. κριθαί. ἢ σῖτος πεφρυγμένος ⟨v. δενδ—⟩

δάνδαλος· ὁ ἐριθακὸς τὸ ὄρνεον

†δανδαρίκαι· οἱ βολευταί

δανδα†ίνειν· ἀτενίζειν. φροντίζειν, μεριμνᾶν ⟨v. δαδ— et ἐνδανδαίνει⟩

†δάναιε, δαιδοῦλαι. Ταραντῖνοι

δανειστήν· καὶ τὸν δανεισάμενον

δανές· ἀληθές ⟨v. ἀλανές⟩

δανήλοφα· μακροτράχηλα, ἐκτεταμένους ἔχοντα τοὺς λόφους. ἢ ὑψηλοτράχηλα, μετεώρους ἔχοντα τοὺς λόφους. ἢ πίονας [29—31]

(δάνος· ἢ) δάνειον, ὄφλημα, χρέος (Didymus). δῶρον (Euphor. fr. XC· ἢ μερίδα ἢ †ἰσχὺν. γέρας) [33—35]

δανῶν· κακοποιῶν. κτείνων. Μακεδόνες ⟨v. σφε δανῶν⟩

δάξα· θάλασσα. Ἠπειρῶται ⟨148⟩

†δάοι νόσῳ· ἐπικρατεῖ νόσῳ

δαόν· πολυχρόνιον ⟨v. δάν. δαρόν⟩ [40]

δάος· φῶς, δᾷδα (Ω 647). πῦρ, φλόξ, φέγγος, αὐγή. καὶ ὑπὸ Φρυγῶν λύκος

Δᾶος· ἀγγάριος. δούλου ὄνομά τι, εἰ καὶ ἐλεύθερος. καὶ εἰς κωμῳδίαν (vol. IV p. 600) εἰσαγόμενος [43]

δαπανά· ἀναλωτικά, ἢ τὰ δαπανώμενα

δαπάνη· τροφή

COD. 81 ὂν ταχεῖον Post 87 ἀπόλεμος ἀναιρεθεῖσα 94 δάμναιμα, δαμάζοιμι 96 βριαζόμεναι 97 δαμνᾶται 98 δαμνεῖ 208 αἰγαί ⟨ταγαί?⟩ 10 Λάκωνες Κρῆτες
I
13 δαμῶμος 19 ὀλίγῳ Γ' ἐλέγετο 20 καρύστοι 26 EM. 248, 21 Post 27 ἢ δῶρον ἢ μερίδα. ἢ ἰσχὺν. γέρας ἢ δάνειον 32 μερίδος ἰσχὺν Diogen. EM. 247, 51 ⟨δρᾶνος = ἰσχύς⟩ 36 δαινῶν (37 Cyr. Dr.) (39 δοάν?)

HES. 82 Δαμασκός· αἷμα σάκκου 87 δαμείς (Γ 429)· δαμασθείς 90 δαμῆναι· δαμασθῆναι ἐπὶ γυναικός, ἀναιρεθῆναι ἐπὶ ἀνδρός (Ο 522) 91 δαμήμεναι (Ρ 77)· ὑποταχθῆναι ⟨ἐποχηθῆναι⟩ 93 δάμνα (Π 103)· ἐδάμαζε 95 Δανάη· θυγάτηρ Ἀκρισίου 99 δαμνήσει (Ε 746)· δαμάσει ⟨δάμνησι· δαμάζει⟩ 201 δάμν.ναι· δαμαζόμεναι ⟨194⟩ Ad 15: καὶ χώρα περὶ Δαμασκὸν καὶ Σιδῶνα 16 δανά (ο 321)· ξηρά, καύσιμα ξύλα (non Callim. fr. CCLXXXIX) 17 δαινά· ἢ δή, ὡς δή ⟨v. δ' ἄρα⟩ 18 Δαναοί· οἱ Ἕλληνες (Α 42) 29 Δανιήλ· κρίσις Θεοῦ. ἑρμηνεύεται δὲ ἡ δὰν κρίσις 30 δανιεῖν (Sirac. XX 15)· κακουργεῖν ⟨v. 152⟩· οἱ δὲ δανίζειν ⟨—σειν⟩ 31 δανίζει (Proverb. XIX 17)· μεταδίδει τοῖς ἐνδεέσι. κιχρᾷ 33 δάνοη· ξηρῶ 34 δάντα (Χ 209)· ζυγά ⟨l. τάλαντα⟩ 35 δάνυντο (δ 15)· εὐωχοῦντο 40 δάοχος· μοιχός ⟨v. 157⟩ 43 δάρπακες· θαυμάλωπες ⟨δαύακες· θυ—⟩

δαπέδοις· οἴκοις. ἐρειπίοις
δάπεδον· ἔδαφος (Homer.), γῆ [ad 47]
δάπης· τάπης [49]
δάπιδες (Comici)· ποικίλα ὑφάσματα. τάπητες
δάπτης· δεινὸς ⟨ἐσθίειν⟩ [52]
δάπτομαι (Aesch. Prom. 437)· διασπαράσσομαι. κατεσθίομαι. τρύχομαι
δάπτων· κατεσθίων [55]
† δ' ἄρα· ὡς δή. Εὐριπίδης Ἰνοῖ (fr. 427) [57]
δαράτῳ (Thessali)· ἀζύμῳ ⟨e Seleuco⟩
† δάρδα· μέλισσα [60]
† δαρδαίνει· μολύνει ⟨v. ἄρδα⟩ [62]
δαρδάπτειν· λάβρως ἐσθίειν. σπαράσσειν
δαρδάπτουσιν· ἐσθίουσι (Λ 479)· σπαράττουσι, μετὰ σπαραγμοῦ κατεσθίουσιν· κυρίως μὲν ἐπὶ θηρίου, λέγει δὲ Ὅμηρος καὶ ἐπ' ἀνθρώπων·
χρήματα δαρδάπτουσι (π 315 ξ 92)
διασπῶντες ἀναλίσκουσι [65]
Δαρεῖος· ὑπὸ Περσῶν ὁ φρόνιμος, ὑπὸ δὲ Φρυγῶν Ἕκτωρ· καὶ ἀστραγάλων δέ τις βόλος οὕτως λαλεῖται
δαρεικοί· οἱ χρυσοῖ στατῆρες· ἐκλήθησαν δέ, ὥς τινές φασιν ἀπὸ Δαρείου τοῦ τῶν Περσῶν βασιλέως
δάρειρ (Lacones)· τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρὸν διάστημα ⟨זֶרֶת⟩
δάριν· σπιθαμήν. Ἀρκάδες ⟨v. δαῖμα⟩
δάρκες· δέσμαι
δαρόν· μακρὸν χρόνον (Soph. Ai. 414. 15), καὶ ἐπιπολύ. καὶ † ἑορτήν. καὶ ἄρτον τινὰ τὸν ἄζυμον (Nicand. fr. 134)
† δάροσος· τὸ βουτύπιον ⟨δ' ἄροσις ι 134?⟩
δάρπη· σαργάνη. κόφινος
Δάρρων· Μακεδονικὸς δαίμων, ᾧ ὑπὲρ τῶν νοσούντων εὔχονται
δάρτινον· πέπλον λινοῦν
δάρυλλος· ἡ δρῦς ὑπὸ Μακεδόνων

δαρχμάς (Arcades)· δραχμάς
δάς· ἐπὶ τοῦ πολλοῦ καὶ μεγάλου [ad 78] [79—82]
δάσεος· πυκνώσεως
δασθῆναι· διαιρεθῆναι, μερισθῆναι [85]
δάσκιον (ε 470)· μεγάλως σκιάζο†ν διὰ τὸ σύνδενδρον καὶ δασύ
δασκόν· δασύ ⟨δάσκιον?⟩
δάσματα· διαμερίσματα
δάσμευσις (Xen. An. VII 1, 37)· διαίρεσις
δασμολογεῖ· ἐπιμερίζει
δασμολόγοι· φορολόγοι. μερισταί
δασμολογοῦσι· φορολογοῦσι
δασμόν· μερισμόν. τέλος
δασμός· φόρος. μερισμός (Α 166)
δασμούς (Xen. An. I 1, 8)· μερισμούς. φόρους
δασμοφόροι· μερισταί
δάσονται· βρώσονται. μεριοῦνται (Χ 354)
δάσος· σύνδενδρος τόπος, ὑλώδης, δασύτης
δασπέταλον· πολύφυλλον
δάσπλη ⟨δασπλής?⟩· μεγάλων κακῶν ἀναπιμπλαμένη. πολλοῖς πλησιάζουσα. οἱ δὲ ἄπληστος, τιμωρητική, καὶ χαλεπή. ἐπὶ τῆς Ἐριννύος
δάσπλητα (Simonid. fr. 38)· πολυμισῆ. καὶ τολμηρόν
δασπλῆτις (ο 234)· δυσχερὴς τοῖς προσπελάζουσι. δυσπέλαστος. πολλοὺς μισοῦσα, ἢ μετιοῦσα. τολμηρά, θρασεῖα
δάσσα· λάχανα ⟨v. δαῦτα⟩
δασσάσκετο· διενείματο (Ι 333). ἔτρωγεν, ἔφαγε ⟨v. 281⟩
δασύ· τραχύ (ξ 51). πυκνόν, συνεχές
δασύς· † παράγωγος
δασύπους (Cratin. fr. CVIII. Aristot. HA. VIII 27, 4)· λαγωός
δατέεσθαι· μερίζεσθαι
δατεῖται· νέμει διαιρέσει
δατέν (Delphi)· ζητεῖν
† δατευβάλε [312]

COD. 46 δαδέδοις 56 Cf. 217 58 δάραι, θυμῷ ⟨v. 271⟩ 64 ταραγμοῦ — ἄλλων 66 ὑπὲρ Π. ⟨Δαρειάν?⟩ 68 ἐπὶ 70 δάρηες ⟨73 V. δράστην et τάρπη⟩ 75 λινόν ⟨δράστιν?⟩ 83 δασέως 96. 97 = 97. 96 301 δασπλῆτα· πολυμιγῆ 8. 9 = 9. 8 (διαιρήσει) ⟨11 δάτευ· λάβε Hemsterh. ΔΑΞΕΥ (Theocr. XV 21)⟩

HES. Ad 47: δριματόψυχος ⟨v. δρίμαι⟩. ἢ οἶκος, ἐρείπιοις 49 δάπτειν (Ψ 183?)· ἐσθίειν 52 δάπτουσιν (Π 159)· ἐσθίουσιν 55 δ' ἄρ· δή 57 Δαρδανίη (Υ 216)· χώρα 60 Δάρδανος ἀνήρ (Β 701)· ὁ πατὴρ τοῦ Δαρδάνου 62 Δαρδάνιαι πύλαι (Ε 789)· αἱ τῆς Ἰλίου, ἤτοι ἀπὸ Δαρδάνου κληθεῖσαι, (ἢ) διότι ἐπὶ τὴν Δαρδανίαν χώραν ἔφερον. τὰς δὲ αὐτὰς καὶ Σκαιὰς Ὅμηρος καλεῖ ⟨v. schol. l. l.⟩ 65 δαρδῶσαι. ῥίψαι ⟨ῥῆξαι?⟩ σπαράξαι. ταράξαι ⟨19. 57⟩ Ad 78: ἢ λαμπάδας. ἢ λαμπάς 79 δάσσαντο (Λ 368)· ἐμερίσαντο 80 δάσσασθαι (υ 216)· μερίσασθαι 81 δασσάμενοι (γ 66 al.)· μισθωσάμενοι(?) 82 δασάσκετο (Ι 333)· ἐμερίζετο 85 δασκάζει· ὑποφεύγει 312 δατεῦντο· ἐπορνεύοτο· κοσὶ δατεῦντο (Ψ 121)

δάτησις· διαίρεσις, μερισμός (v. 67)
Δᾶτις (Ar. Pac. 289)· στρατηγὸς Περσῶν
Δάτος .....· ὁ τρυγητός, ἡ πόλεως ὄνομα, ἐπὶ λίαν εὐδαιμόνων
δατούμενοι· μεριζόμενοι
Δατύλλου ἡμέρα (Alcae. fr. 41)
δατύσσειν· λαφύσσειν. ἐσθίειν
δατῶναι· ζειαί (דגן?)
δαύακες· θυμάλωπες (243)
δαύειν (Sapph. fr. 82)· κοιμᾶσθαι
† δαυάς· μέλαινα. καὶ πονηρά
(δαυθμόν· ἐμπρησμόν; cf. 43)
δαῦχος· ὁ θρασύς. καὶ βοτάνη τις Κρητική (schol. Nic. Th. 94)
Δαυλιανκορώνην (Aristoph. fr. CLVI)· ἀντὶ τοῦ ἀηδόνα. οὕτως δὲ ἀηδὼν ἐλέχθη (ἐπὶ ... Πανδίονός φησι)
Δαυλίς· ἑορτὴ ἐν Ἄργει, μίμημα τῆς Προίτου πρὸς Ἀκρίσιον μάχης [27]
δαῦλον· δασύ: ἡμίφλεκτον ξύλον (δαυλόν)
δαῦσαι· ἐκκαῦσαι
δαῦτα· λάχανα. οἱ δὲ χλωραί (303)
δαυχμόν· εὔκαυστον ξύλον δάφνης [32]
Δαφνίτης· Ἀπόλλων παρὰ Συρακουσίοις (Σύροις?) [34. 35]
δαφνοπώλην· τὸν Ἀπόλλωνα λέγουσιν, ὡς Ἀριστοφάνης (fr. CLIV)
δάψαι (Apoll. lex. 56, 4 e Ν 831)· σπαράξαι, καταφαγεῖν μετὰ σπαραγμοῦ. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ δαρδάψαι. καὶ διακόψαι. καὶ ῥῆξαι
δαψιλέστατος· πολυ(τελέστατος). λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ῥευμάτων, καὶ μεγαλοψυχούντων
δαψιλή (Democritus?)· πολλή
δαψιλῶς· ἀφθόνως

δαῶμεν (Β 299)· μάθωμεν
δέα· † δέα ὑπὸ τυρηνῷ. καὶ δείματα, φόβοι
δέαται· † φθείνεται, δοκεῖ (ζ 242?)
δεάμην· ἐδοκίμαζον. ἐδόξαζον
δέατος· δέους. Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι (fr. 304) [46]
† δεγμόν· ὁδόν
† δεγμῶν· χρόνος (v. δεμῶν)
δέδαεν· ἐδίδαξεν (ζ 233). ἐπίσταται [post 49] [50. 51]
† δέδαλοι· προμαχῶνες (Ε 681?)
† δεδάλας· δεσμάς
δεδάμωται· ἐπιτετήδευται
δέδαον (Callim. fr. CCCV)· ἔδειξαν. ἐδίδαξαν
δεδάρδαφε· καταβέβρωκε [57. 58]
δεδαυμένον (Callim. epigr. LIII 3)· περιπεφλεγμένον (cf. 8) [60—62]
δεδέηται (Proverb. XXVI 25?)· ἐν χρείᾳ καὶ ἐν ἐνδείᾳ γεγένηται [64—65]
† δεδειαί· δειλίαι (Aesch. Prom. 580?) [67—71]
δεδεκῶς· δήσας [73]
δεδέξομαι (Ε 238)· δέξομαι
δεδήει (Β 93)· ἐφλέγη [76. 77]
δεδῆσθε· δεδεμένοι εἴητε [79]
δεδήιωται· πεπόρθηται
δεδηνᾶσθαι· ἐνεχυράσασθαι, ἐνδήσασθαι ἐνεχύροις (Ταραντῖνοι)
(δεδήχασι· κατέδακον. ἐλύπησαν)
δεδηχμένος· βεβλημένος [84—86]
† δεδείκελον· ἀεὶ φοβούμενον, δειλόν
δεδίνηται· εἵληται [89]
δεδίσκετο· δίδωσιν. ἐκφοβεῖν (ἐφόβει ? Ar. Lys. 564)

COD. (13 Poll. VIII 136) 14 δάτις 15 ὄνομα ὑπὸ Λακεδαιμονίων (v. Zenob. III 11) Post 17 legebantur ἐπὶ Πανδίονός φησι δατύς, κτλ. (v. 325 et 8b) 22 Gl. α 994. 1024 26 δαῦλις 28 δαυλόν 31 ἔγκαυστον 38 πολύ 41 δάμωμεν 43 Cf. δ' οἱ δέατο 45 κιδαλίῳ (47 Cf. δέμει δέρμη δεσμή ἑρμή ἑρμή) Post 70] 82 72 δείσας 75 δεδίῃ (v. ἐδεδήει) 78 δεδῆσθαι 80 δεδίωται 83 δεδηγ] — Ταραντῖνοι

HES. 27 Δαῦλις (Β 520)· πόλις 32 δαῦγος· δασύς (Aeschyl. fr. 26?) 34 δαφοινοί (Λ 474)· λίαν φοίνιοι 35 δαφοινόν (Κ 23)· μέλαν. δεινόν. ποικίλον. ἐρυθρόν, πυρρόν 46 δέγμενος (Β 794)· προσδεχόμενος, προσμένων Post 49: φαίνεται 50 δεδάκηας (θ 146)· ἔμαθες, ἔγνως 51 δεδάκηεν (θ 134)· ἔμαθεν, μεμάθηκεν, ἔγνω 57 δέδασται (Α 125)· διῄρηται, μεμέρισται (Ο 189) 58 δεδάμασται (Iacob. III 7)· ὑποτέτακται 60 δέ· δέ, τί δέ (cf. 52) 61 δέδεια· φοβοῦ (v. 334) 62 δεδεγμένος· διακεκομμένος (Τ 319). ἐπιτηρήσας (Δ 107). ἐκδεχόμενος (Λ 124) 64 δεδέημαι (III Regg. VIII 59)· δέομαι. ἐδεήθην 65 (δ)εδέξο(μαι) (Ε 238)· ἐνεδρεύσω 67 δεδεῖσαι (Ν 810)· φοβῆσαι (φοβεῖς) 68 δεδέεσθαι (Β 190)· εὐλαβεῖσθαι, φοβεῖσθαι 69 δεδειττόμενος (Plat. Phaedr. p. 245 B)· ἐκφοβῶν (Moer. p. 118) 70 δέδειχα (Deuter. IV 5)· ἔδειξα 71 δεδιώς· φοβούμενος (gl. ms. Psalm.) 73 δέδεξο (Ε 228)· ὑπόμεινον 76 δέδηεν (Ρ 253)· ἐκλάμπειν 77 δεδήσεται (Plat. Xen.)· δεθήσεται (Moeris) 79 δεδήϊ· ἐξεγήγερτο (Μ 35). διεκέκαυτο 84 δεδήμνατο (Γ 183)· δεδαμνασμένοι. κατασκευασμένοι 85 δεδηακόνικε (Archedic. Ath. 294 C)· διῴκηκε. διεκόνησε (Moeris) 86 δεδιαλμένον (δεδαιδ—)· κεκοσμημένον. διατεταγμένον 89 δεδίξασθαι· ἐκφοβῆσαι. [τὰ παιδία ἀπὸ φρέατος εἰς δέος ἄξειν (Υ 201. 432). διῶξαι (Σ 164)

δεδίσκηται· ἔρριπται [92]
δέδιχθι· εὐλαβοῦ φοβοῦ (Nic. Alc. 443)
† δεδμάων· κριὸς ἡγεμών
δεδμήαται· κρατοῦνται
δεδμήατο (Γ 183)· ὑποτεταγμένοι † εἰσί [97. 98]
δεδμῆσθαι· κρατεῖσθαι. οἰκοδομεῖσθαι. ὑποτετάχθαι [400]
δεδοκημένος (Ο 730)· ἐπιτηρῶν
δεδόκητο· ἐπεθύμει. προσεδόκα. ἐσκοπεῖτο
δέδοκται (Tragici)· ἐφάνη. ἐψήφισται. διέγνωσται [404]
δεδορκότες· ὁρῶντες, ἰδόντες [6]
δέδουπε· τέθνηκεν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν πολέμῳ [8. 9]
δέδρακας· ἐποίησας [11]
δεδυημένη· κεκακωμένη [13]
δέει (Alexid. vol. III p. 429)· φόβῳ. χρείαν (ἔχεις)
δέει (Eubulid. vol III p. 559)· χρήζεις
δέειν· χρείαν ἔχειν
δέεις· ἀπέχεις [18]
δέελος· δεσμός. ἅμμα
† δεήλαδες· φύλακες
δέημα (Ar. Ach. 1059)· ἐρώτημα, ἀπὸ τοῦ δεῖσθαι [21]
δέησις· παράκλησις. ἢ χρεία
δεθέντα (cf. Xen. Hell. I 7, 2)· δεσμευθέντα
δεῖ· πρέπει. χρή (Ι 337). χρεία ἐστίν. δεσμεύει
δεία· ἔνδεια (cf. δύη) ι'
† δείασθεν· ἐδόκουν (h. e. δέασθεν)

Δεῖγμα (Demosth. 1214, 18. Xen. Hell. V 1, 18)· τόπος ἐν Ἀθήναις οὕτως καλούμενος [28]
δειδεγμένοι· δεξιούμενοι
δείδεκτο (Ι 224)· ἐδεξιοῦτο. διὰ φιλίας ἠσπάζετο καὶ λόγων
δειδέχαται (Callimach. fr. XXXII)· ἠσπασται. διαδέχεται
δειδήμονες (Γ 56)· φοβεροί. αἰσχυντηροί. εὐλαβεῖς. δειλοί [34—40]
δειελιήσας (ρ 599)· τὴν δειλινὴν ὥραν διατρίψας. ἢ τὸ δειλινὸν ἔμβρωμα λαβών. οἷον δειπνήσας
δειελιῆσαι· πληρωθῆναι τοῦ δειλινοῦ [43]
† δείεμα· βρῶμα (Callim. fr. CXC) [45. 46]
δεικανᾶσθαι (Apoll. 57, 21)· δεξιοῦσθαι [48]
δείκελον (Parthenius p. 284 M.)· φάσμα. ὁμοίωμα
δεικές· λαμπρόν. περιφανές. καὶ (δείκανα) τὰ ποικίλα ὑφάσματα καὶ μορφὰς ἔχοντα· καὶ γὰρ τὰ πρόσωπα (δείκανα καὶ δείκηλα) [51]
δείκηλα· εἰκόνες, ὁμοιώματα. ἢ κατ' εἶδος ὅμοια τοῖς πράγμασι (Herod. II 171). καὶ προσωπεῖα
δεικηλικταί· μιμηταὶ παρὰ Λάκωσι (v. δικ—) [54]
δεικνύμενος (Ι 196)· δεξιούμενος
δεικνῦσι· [ad 56] σημαίνουσιν. δεξιοῦνται [57]
δείλαιον· μάταιον, ἀχρεῖον (v. 724). δειλόν, ἄναλκες

COD. 93 δέδιθι 94 κρατεῖν 403 ἐψηφίσατο διέγνωστο 12 δεδυκμένη, κεκωμένη 14 χρεία 27 δίασθεν (a δίαμαι Crelice = δέαμαι) 39 δεδ| (29. 31 Cf. Ath. I p. 14 A) 41 ἔκρωμα 50 φόρβας (v. 723, ἐνδευκές, πολυδευκέα) 52 δείκελα (Mullach Democrit. p. 421) 53 δεικελισταί 55 διαξιούμενοι

HES. 92 δεδίσσεσθαι (Β 190)· εὐλαβεῖσθαι. φοβεῖσθαι 97 δεδμημένοι· δεδοκιμασμένοι. δεδαμασμένοι (Ω 678). ᾠκοδομημένοι (Ζ 245) 98 δεδμημεσθα (Ε 878)· δεδμημένοι ἐσμέν 400 δέδοικεν (Φ 198)· ἐφοβήθη 4 δέδορκε (Χ 95)· βλέπει 6 δεδορκώς (τ 446)· βλέπων, ὁρῶν 8 δεδουπότος (Ψ 679)· τεθνηκότος. πεπτωκότος 9 δεδρίομεν· ῥέξομεν 11 δεδροικώς· δοικώς 13 δέδυκεν (Ε 811)· ὑπεισῆλθε 18 δέελον (Aristarch. Κ 466)· δῆλον, φανερόν (v. δάελον) 21 δέημος· νόμος. ἢ δεσμός (650. 705) 28 δεδέχαντο (Ι 670)· ἐδεξιοῦντο, ἐφιλοφρονοῦντο (Δ 4) 34 δείδια· [φοβοῦ, δειλαίνου (Deuter. XXXI 8) ad δειλία] δέδοικα. φοβοῦμαι (Κ 93) 35 δειδίξεσθαι (Υ 201)· φοβήσειεν (v. 389) 36 δείδιθι (Ε 827)· εὐλαβοῦ. φοβοῦ (v. δείληθι) 37 δειδίσσεσθαι (Β 190)· εὐλαβεῖσθαι, φοβεῖσθαι. φεύγειν 38 δέδοικα (Α 555)· φοβοῦμαι 39 δείδω (Κ 39)· φοβοῦμαι 40 δειδισύετο (υ 197)· ἐδεξιοῦτο 43 δείελος ὀψὲ δύων (Φ 232)· ὁ ἑσπέριος ἀστήρ. ἐπὶ τοῦ ὑστερεῖν καὶ δεῖσθαι αὐτὸν τοῦ ἡλίου ἀπολειπόμενον ἐν τῇ δύσει. οὕτω γὰρ καὶ ἡ ἑσπέρα δειλινὴ καὶ δείλη ὠνόμασται 45 δειήλαιοι· μάταιοι. ἄθλιοι 46 δεηβών (Iesai. XV 2)· ῥύσις ἑρμηνεύεται. ἔστι δὲ τόπος, ἔνθα ἵδρυται ἱερὸν Μωαβιτῶν (דיבן) 48 δεικεῖν· ἀφεῖναι. ῥῖψαι (v. δικεῖν) 51 δικανόωντο (Ο 86)· ἐδεξιοῦντο 54 δείκηλα· τὰ ὁμοιώματα Ad 56: δεικνύουσιν (Moeris) 57 δεικνύμενος· φωνῇ ἀσπαζόμενος. ἢ δωρούμενος. καὶ ἐπιδεικνύμενος. καὶ δεξιούμενος

δειλάκρα (Ar. Plut. 973)· δειλαία

δειλακρίων (Ar. Pac. 192)· ἐλεεινός, ταλαίπωρος

† δειλανθείς· κλεφθείς. ἀπατηθείς ⟨δελεασθείς?⟩

† δειλάσαι· δειλιάσαι [63. 64]

δειλήμονες (Apoll. lex. 57, 24)· εἰδήμονες. εὐλαβεῖς. ἢ δειλοί, καὶ ἄτολμοι

δείλη ὀψία· περὶ δύσιν ἡλίου

δειλίην· δειλότητα [68]

δειλοκοπήσας (Hermipp. fr. inc. X)· ἐξαπατήσας. ἐκφοβήσας

δειλός (ε 299)· δείλαιος

δειλόν· πονηρόν ⟨v. 724⟩ ἀναλκῆ. τὸν ἀσθενῆ. κακόν [72]

δεῖμα· δέος, φόβος (Ε 682?), φόβητρον

δεῖμαι· οἰκοδομῆσαι

† δειμαλέτα· τὰ λεπτὰ τῶν βοσκημάτων. οἱ δὲ Λάκωνες νεκρά

δειμαλέον· φοβερόν

δειμαίνει (Plat. Civ. I p. 330)· ἐκφοβεῖται

δειμαίνων (Herod. III 72)· φοβούμενος [79]

δειμάμενοι· οἱ [οἰκοδομοῦντες, ἢ] οἰκοδομήσαντες [81]

† δειμᾶσθαι· φοβεῖσθαι [83]

δειματοῦται· φοβερὰ λέγει, ἢ ἀκούει. ἢ φοβεῖται

δειματούτω· φοβείτω, ταραττέτω [86]

δειματῶδει· φοβερῷ ⟨v. 513⟩ [88]

δειμάτων (Thuc. II 102, 5)· φόβων [90]

δεῖν· δεσμεύειν. καὶ δέον (Attici) [ ]. εὑρίσκειν (Alcae. fr. 103). καὶ στρέφειν (στέφειν?). Κύπριοι

δεῖν· χρή. ἀναγκαῖον. πρέπον, ἢ προσῆκον

δεινά· καταπληκτικά, φοβερά

δεῖναι (Eur. Alc. 245)· αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί

δείναις (Aesch. Prom. 1052)· συστροφαῖς

δείνας· [κινήσεις] τὰ κοιλώματα τῶν ὑδάτων (Eur. Or. 1310)

δεινεύει· κυκλεύει

δεινεύειν· βουλεύεσθαι κακά

δείνη· συστροφή [500]

δεινήεντα· περιστρεφόμενα [Post 501]

δείνησιν· κίνησιν. συστροφήν

Δεινιάδες· ὑποδημάτων εἶδος ἀνδρείων

δεινοί· σπουδαῖοι περὶ τὸ πρᾶγμα

δείνοις· κινήσεσι

δεινοπαθεῖ· δεινῶς ἔχει. χαλεπῶς ἔχει, ἢ καὶ πάσχει χαλεπῶς

δεῖνος· δίνησις [ad 7]. καὶ εἶδος ἐκπόματος (Dionys. com. fr. I p. 554). καὶ ὄρχησις (Apolloph. fr. I p. 859). ἢ δέους ἄξιος ⟨δεινός⟩

δεινός· κακός. φοβερός. † ἐστραμμένος. δυνατός. πανοῦργος. ἱκανός (Eur. Hec. 967). ἀκολάκευτος. (σκότωσις [Hippocr. III p. 366]. δεινότης)

δεινότατος· πάνυ φρόνιμος [10. 11]

δεῖν ᾠήθην· ἀναγκαῖον ἐλογισάμην, δέον εἶναι ὑπέλαβον

δεινωποί (Hesiod. scut. 250)· δειματώδεις. φοβεροί

δεινῶς· πάνυ

δείνωσιν (Hippocr.?)· δύναμιν. δεινότητα. συστροφήν

δεινωτήν· πεποικιλμένην ἐν κύκλῳ, ἢ τετορνευμένην, ἢ τὴν ἱμᾶσι διειλημμένην. χρῆται γὰρ Ὅμηρος (τ 56 Ν 407). ἐπὶ τῆς κοίτης τῇ λέξει

δεινωτοῖς (Γ 391?)· κυκλοτερέσι [18]

† δεισμένη· δεισομένη

Δειπάτυρος· θεὸς παρὰ Τυμφαίοις

δειπνήεντα· δειπνοφόρα. εὖ δυνάμενα φέρβειν ἡμᾶς

δειπνηστύν· τὴν τοῦ δείπνου ὥραν

COD. 60 δειλαχρήων 61 κλεοθείς 66 δειλή, ὀψία $\overset{\varepsilon}{\pi}$ (spuria? v. Moer. Att.) (75 λιμαλέα?) (82 δειματοῦσθαι an δειλιάσαι?) 503 δεινηάδες (Poll. VII 89) 7 δείνησις Post 14] σκότωσις. δεινότης; cf. 508 16 δεινοτὴν — τῆλε (ξ) 17 ἱέσι πεποικιλμένην 20 στυμφαίοις 21 οὐ — φέρειν

HES. 63 δειλιῶν· φοβούμενος ⟨ἀποδειλιῶν⟩ 64 δείληθι (Ε 827)· φοβοῦ 68 δείλη πρωΐα (Philem. fr. CXVI)· ἡ ⟨ἢ cod.⟩ μετ' ἄριστον ὥρα ⟨Moer.⟩ 72 δειλῶ (Ε 574)· δειλαίους, ἀθλίους. δυϊκῶς 79 δειμαλέος· ὁ εὐλαβής ⟨v. ὁ δειμαλέος⟩ 81 δείμασι (Eur. Hec. 70)· φόβοις 83 δείματα (Sapient. XVII 8)· φοβήματα 86 δειματουμένη (Eur. Andr. 42)· φοβουμένη, εὐλαβουμένη 88 Δεῖμος· Φόβος (Δ 440) 90 δείμομεν (Η 337)· οἰκοδομήσωμεν Ad 91: [δέησιν καὶ τὸ πνεῖν ⟨ad ΔΕΙΝ⟩. φέρειν 500 δεινὰ δέ (Eur. El. 957 Ε 439)· φοβερὰ δέ Post 501: φοβερά. δεῖνος· τὸ περιστρεφόμενον Ad 7: εἶδος δέους ⟨δεῖμος⟩. φοβερά (Ο 626) 10 δεινοῦσι (Κ 254)· φοβεροῦσι (an ε 52?) 11 δεινώδεοι (Δ 200)· δεινῶς δὲ αὐτῷ 18 δεῖξαι· δηλῶσαι, φανερῶσαι ⟨ex onomastico, cf. δηλῶσαι⟩

δειπνολογία· οἱ περὶ δείπνου λόγοι

δεῖπνον· τὸ καθ' ἡμᾶς ἄριστον. ἡ τροφὴν ἑσπερινήν [25]

δειπνοφόροι· παρὰ Ἀθηναίοις καθίστανται ἐν τῇ τῶν ὀσχοφορίων ἑορτῇ αἱ δειπνοφόροι

†δείρα, δείμοιρα. τράχημος. διαίρεσις

δειράδας (Soph. Ant. 832)· ἐξοχάς, κορυφὰς (669) (ἢ τὰς νάπας. ἢ τὰς φάραγγας)

δειράζειν· κλέπτειν (λέπειν?)

δειράδες· αὐχένες καὶ τραχηλοειδεῖς τῶν ὀρῶν. καὶ ἐξέχοντα μέρη

δειράρ (Lacones)· κορυφή [32]

δείρειν· ἐκδείρειν

δειρή· τράχηλος, αὐχήν (668) [35]

δειριᾶν· λοιδορεῖσθαι. Λάκωνες

δειρεῖοι· λοίδοροι. οἱ αὐτοί (670)

†δειρός· λόφος. καὶ ἀνάντης τόπος [39]

δεῖσαι· εὐλαβηθῆναι, φοβηθῆναι. δέος γὰρ ὁ φόβος

†δεισιλός· δειλός

δεισιάδα· τὴν μοῖραν. οἱ δὲ διμοιρίαν

δεισιδαίμων (Xen. Cyr. III 3, 26. 58) [ad 43]· ὁ εὐσεβὴς καὶ δειλὸς περὶ θεούς [44]

δεῖται· δέεται, χρήζει

δειφήσαντες· ψηλαφήσαντες [47]

[48] δίκην τοῦ προσήκοντος [49]

δεκάβοιον· ἀριθμὸς ποσός. καὶ σταθμὸς ποσός, ἐφ' ᾧ τετύπωτο βοῦς. ἔνιοι δὲ Δηλίων τὸν βοῦν νόμισμα εἶναί φασι (Poll. IX 61)

δεκαδάρχαι (Xen. Cyr. VIII 1, 14)· οἱ τῶν δεκάδων ἡγεμόνες. οὓς καὶ δωδεκάρχους ἔλεγον. ἦσαν γὰρ σὺν τοῖν δεκάρχοιν δώδεκα

δεκάδαρχος· οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ δεκαδαρχεῖν. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ δεκάζειν, ὅπερ ἐστὶ τοὺς δικαστὰς πείθειν δώροις. ἦν δὲ καὶ ὄνομα. καὶ ὁ τελώνης

δεκάδες· οἱ ἐκ τῆς τάξεως τῶν δέκα στρατιωτῶν συνεστῶτες

δεκάδρομοι· οἱ δέκα †ἐν τοῖς ἀνδράσι ἐσχηκότες, ὑπὸ Κρητῶν

δεκάζειν· διαφθείρειν, χρήματα ἢ δῶρα ..... (ἔλεγον δὲ οὕτω καὶ τὸ κατὰ δέκα διαφθείρειν τὸν δικαστήν, ἢ τοὺς κριτάς· καὶ ἁπλῶς τὸ διαφθείρειν δικαστήν)

δεκάζεσθαι· δωροδοκεῖσθαι

δεκάζων· ὁ εἰς †δέκατον ἀριθμὸν ἥκων

†δεκανᾶται· ἀσπάζεται (δεικ—?)

δεκάπουν (τὸ) στοιχεῖον (Ar. Eccl. 652)· οἱ ἐπὶ δεῖπνον κληθέντες τὰς ὥρας οὕτως ἐξελάμβανον, πρὸς τὴν σκιὰν ἀναμετροῦντες

δεκασθείς· δωροδοκηθείς [ad 60]

δεκάτα· τάξις. ἄθροισμα. καὶ ἡ τῶν κ' †ἁρμάτων τάξις

δεκατεύειν· τελωνεῖν, δεκάτην εἰσπράττεσθαι. ἔλεγον δὲ καὶ τὸ ἀρκτεύειν δεκατεύειν, ἐπεὶ ἔπρασσον αὐτὸ αἱ παρθένοι περὶ τὸν δεκαετῆ χρόνον οὖσαι

δεκατευταί (Antipho Harp.)· τελῶναι, οἱ τὴν δεκάτην ἐκλέγοντες. ὡς τὸ δεκατεύειν δεκάζειν

δεκάτη· τὸ δέκατον μέρος τῆς οὐσίας

δεκατηλόγοι (Demosth. 679, 26)· τελῶναι

δεκάτην θύομεν (Ar. Av. 922 Eubul. III p. 203)· τῇ δεκάτῃ ἡμέρᾳ τὰ ὀνόματα τοῖς βρέφεσιν ἐτίθεσαν. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης τῇ ἑβδόμῃ φησί

δεκάτη προτέρα· ἡ πρὸ εἰκάδος· ὡς ὑστέρα· ἡ μετ' εἰκάδα

δέκα τοῦ 'βολοῦ· (ἐπὶ) οὐδενὸς ἀξίου. βέλτιον δὲ εἰς μικρότητα τίθεσθαι αὐτό (Comic. V p. 77) [69]

δεκάφυια (Callim. fr. CLXII)· δεκαπλάσια, δίφυια δὲ διπλάσια

†δεκάχειλε· πρὸς ἀποδοχὴν ἐπιτήδειον [72]

δεκάχοια· δεκαπλαῖ [74]

δεκέτης· δεκαετής

COD. 26 ὠσχοφορίων — οἱ 30 μέρη. ἢ ... φάραγγας (38 δεῖρος (Euphorio fr. XXXIV) an δειράς?) 50 δειλιόντων βοῦν 51 σὺν τῷ δεκάρχῳ (57 Ut πεμπάζειν?) Post ἥκων] ἔλεγον ... δικαστήν 59 δεκαπουνστοίχιονοί 63 δεκάζειν δεκατεύειν 66 δεκάτη, θύομεν 68 δεκάτου, βόλου 69 δεκαδώρων. ο| 70 δεκαφυῖα |σία

HES. 25 δεῖπνον ἕλοντο (B 399)· ἐδείπνησαν 32 δείραντες (Actt. Ap. V 40)· ἐκδείραντες 35 δειρήν (Λ 26)· αὐχένα, τράχηλον 39 δειροτομῆσαι (χ 319)· διατεμεῖν, διατμῆσαι Ad 43: ὁ τὰ εἴδωλα σέβων, εἰδωλολάτρης 44 δεισιδαιμονία (Actt. Ap. XXV 19)· φοβοθεῖα 47 δειφόμενος (Ar. Pac. 290?)· ψηλαφήσας 48 δειφῶν (Π 747)· ζητῶν 49 δεκάδα· τάξιν τινά Ad 60: ἐπιτιμηθείς. ἐντραπείς 69 δεκαδώρῳ ἁμάξῃ (Hesiod. opp. 424)· (ἧς ἡ διάμετρος τῶν τροχῶν δέκα δώρων. Δῶρον δέ, ὡς μέν τινες, ἡ παλαιστή, ὡς δὲ ἕτεροι, ὅταν τοὺς τέσσαρας δακτύλους συστρέψας ἐγείρῃς τὸν ἀντίχειρα, ὡς Πλούταρχος 72 δεκάχειλοι (E 860 Ξ 148)· δεκασχίλιοι 74 δεκέτες (Moer. p. 123)· δεκαετές

δεκτή· χλαῖνα, χλανίς

δεκτῆρες· ὑποδυχεῖς

δέκτης (δ 248)· πτωχός, ἐπαίτης. ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι [79. 80]

δέκων· ὁ δεκαζόμενος

δελεάζει· ἐξαπατᾷ [83]

δέλεαρ· ἀπάτη, δόλος

δελεασθείς· ἀπατηθείς ⟨v. 461⟩ [86]

δελεάστραι· παγίδες

δέλετρον· φανός, ὃν οἱ νυκτερεύοντες φαίνουσι (Timachidas)

Δελέφατ· ὁ τῆς Ἀφροδίτης ἀστὴρ ὑπὸ Χαλδαίων

δέλητι· δελέατι ⟨v. 629⟩

δελήτιον (Sophro fr. 20)· (ὡς) λεβήτιον, (τὸ δέλεαρ)

δελία· δάφνη ⟨Δηλία?⟩

† δέλιχρα· τὰ ἡμίχοιρα

δέλλει (Arcades)· βάλλει ⟨v. 995⟩

δέλλιθες· σφῆκες. ἢ ζῷον ὅμοιον μελίσσῃ

δελλίθια· ἀνθρήνια. οἱ δὲ κηρία

Δέλκος· λίμνη ἰχθυοφόρος περὶ τὴν Θράκην

δελφάκιον· χοιρίδιον (Ar. Lys. 1061). οὕτως ἔλεγον καὶ τὸ γυναικεῖον (Ar. Thesm. 237)

δελφακοῦσθαι (cf. Ar. Ach. 786)· τελειοῦσθαι τὰς ὗς

Δελφικὸν τρίποδα· τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς

Δελφικὴ μάχαιρα· ἀπὸ κατασκευῆς, (μὴ) λαμβάνουσα ἓν πρὸς ἓν μέρος σιδηροῦν, ὡς Ἀριστοτέλης (polit. I 2)

δελφῖνες (Ar. Eqq. 762)· πολεμιστήριον μηχάνημα ἐν ναυμαχίαις. καὶ ἡ ἔχουσα αὐτὸ δελφινοφόρος ναῦς (Thuc. VII 41, 2)· οἱ δὲ διὰ τὰ κρεμαννύμενα βάρη, δελφίνων σχῆμα ἔχοντα, ἃ ταῖς λῃστρικαῖς ναυσὶν ἐμβάλλεται (Pherecr. fr. VI p. 258)

δελφίνιον· εἶδος βοτάνης

Δελφύς· μήτρα. καὶ ὁ ἐν Δελφοῖς δράκων

δελφύων· γαστέρων [6]

† δέμα· σχοινίον ⟨69⟩

δέμας· σῶμα. μορφή. ἰδέα. τρόπος

δέμας πυρὸς αἰθομένοιο (N 673)· τρόπον πυρὸς καιομένου

δέμει· οἰκοδομεῖ

† δέμει· ὁδός (cf. Herod. II 124)

† δεμβλεῖς· βδέλλαι ⟨Philol. XIV p. 204⟩

δέμνια (δ 301 al)· στρώματα. κοῖται

δεμνίοις (Soph. Tr. 915)· κοίταις. στρωμναῖς

δεμνιοτήρην (Aesch. Ag. 1449)· ἔγκοιτον. τὰ δέμνια τηροῦντα

δεμνιοτήρη πόνον· Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι (53). καθόπου οἱ νεοσσοὶ ἔτι τοιοῦτοί εἰσιν, ὡς τὰ δέμνια τηρεῖν καὶ κατέχειν, μηδέπω πέτεσθαι δυνάμενοι· πόνον δὲ τὰ περὶ τὴν τροφὴν αὐτῶν

† δεμών· χρόνος ⟨v. 318⟩ [18]

δενδαλίδας (Com. II 2 p. 852)· οἱ μὲν ἄνθος τι, ἄλλοι τὰς λευκὰς κάχρυς, οἱ δὲ τὰς ἐπτισμένας κριθὰς πρὸ τοῦ φρυγῆναι (Eratosth. fr. VIII p. 140), οἱ δὲ τὰς ἐκ κριθῶν μάζας γενομένας ⟨v. δανδ—⟩

δενδίλλει· σκαρδαμύττει. διανεύει. σιλλαίνει. ἀτιμάζει. σκώπτει (ex onomastico?)

δενδίλλων (I 180)· τοῖς ὀφθαλμοῖς διανεύων

δενδρῖτις· γῆ τις πετρώδης εὔθρυπτος παρὰ Λάκωσιν

δενέμωρ· κροκόδειλος

δενδρυάζειν· ταπεινῶς ὑπὸ τὰς δρῦς παραφεύγειν. προστρέχειν σκέπῃ

Δένθις (Alcm. fr. 115)· οἶνος. Λάκωνες

(δεννάζων (Soph. Ai. 243)· λοιδορῶν)

(δενναστόν· καταγέλαστον. λοιδορούμενον μετὰ καταγέλωτος)

δεννόν· κακολόγον [29]

δεξαμεναί (Herod. III 9)· ὑδάτων δοχεῖα. καὶ ἐν τῷ σώματι φλέβες, Δημοκρίτου (p. 421 Mull.) καὶ ἐπισκίαι

δέξασθαι· λαβεῖν παρὰ τῷ ποιητῇ (A 112)

Δεξιάδην (H 15)· οἱ μὲν ὄνομα κύριον· οἱ δὲ Δεξιοῦ παῖδα. οἱ δὲ ἐπιρρηματικῶς ἐκ δεξιῶν, δεξιῶς

COD. 76 λόκκη Arcad. 122, 9. Cf. λέκκη et λακτή 77 ἀποδοχεῖς 81 δεκών 87 δέλεστραι, βατίδες 89 Cf. βελέβατος 91 βελήτιον 94 καλεῖ 96 δενθρίνια 600—3 = 603. 600—2 1 ἔμπροσθεν 3 δελφίνιος ⟨—ινιάς?⟩ 10 δεμεῖ 11 Cf. 347. 700 16 πέτασθαι Post 18] 626 19 κάχρυσοι δὲ — ἐπισταμένας 22 δενέμωρ, γῆ Post 22] 627 23 δενδρίτης, κρ. 24 δενδριάζειν 25 δενθείς ⟨26 Cf. ἐδέννασεν, ἐλένναζεν, νεννάζει⟩ Post 32 ἐπεὶ ἐκδεξιῶν θεῶν βροτοὶ ἐπὶ δεξιμήλου

HES. 79 δεκτόν (Luc. IV 19)· εὐπρόσδεκτον 80 δεκτός (Luc. IV 24)· ἀρεστός 83 δελεαζόμενος (Iacob. I 14)· παγιδευόμενος 86 δελεδώνη (Aristot. HA. IV 1, 15)· ὁ μυλαῖος ἰχθύς ⟨v. ἐλεδώνη⟩ 606 δέλτος· πιναχίδιον. ἢ πλάκες 18 δενδιέω (Γ 152)· τὰ δένδρα 29 † δεντή· δέλεαρ ⟨δέλητι· δελέατι⟩

δεξιάς· συνθήκας [34]

δεξιμήλοις· ἐπηκόοις καὶ ἱλαροῖς θεοῖς· ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὰ θυόμενα μῆλα· καὶ δεξίμηλον ἐσχάραν, †(ἐπεὶ ἐκδεξιῶν θεῶν βροτοὶ ἐπὶ δεξιμήλου)

δεξιός· συνετός. ἀγαθός, καλός. ἐπιδέξιος. εὔθετος [37]

δεξιότοιχοι· ἐρέται οἱ κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ χορευτῶν [39]

δεξίς· τῶν ἐν τῷ ἥπατι μερῶν παρὰ τοῖς θύταις (ἡ) καλουμένη δοχή ⟨v. δυχεών⟩

δεξιώσασθαι· ἐγγυήσασθαι γυναικί

†δεξιόν· εἶδος μέρους

Δεξώ· ὁ Κρατῖνος (II 1 p. 58) ὠνοματοποίησεν. ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι δῶρα [44]

δέοιμι (ϑ 352)· δεσμεύοιμι

δέομαι· δοκῶ ⟨v. δέαμαι⟩

δεόμενοι· χρῄζοντες (Xen. An. VII 1, 6). δεσμοῦντες [48]

δεομένων (Xen. Cyr. II 3, 2)· χρῃζόντων

δέον· ἐς δέον ἢ εἰς δέον. οὕτω Περικλέα φασὶ λογιζόμενον εἰς τὸ δέον (Ar. Nubb. 859) προσγράφειν, ὃ σημαίνει εἰς προδοσίαν δεδομένον χρῆμα. πρέπον, ἀναγκαῖον

δέοντα· χρῄζοντα. λείποντα. πρέποντα [53. 54]

δεόντως· προσηκόντως

δέος (Macedones)· [ad 56] θεός ⟨v. δέα⟩

δέουσι· δεσμούουσιν ἀπέχουσι

δέπας (Hom.)· ποτήριον. παρὰ τὸ δέχεσθαι τὸ πόμα [59]

δέρα· ὑπερβολὴ ὄρους. οἱ δὲ τὰ σιμὰ τῶν ὀρῶν

Δέραι· αἱ συνάγκειαι. Λάκωνες

δέραια (Eur. Ion. 1431)· περιτραχήλια. παίγνια. τὸ αὐτὸ καὶ δεραιοί

δέρας· δέρμα προβάτου

δέργμα (Aesch. Pers. 81)· ὀφθαλμός. ὅρασις

δέργματα (Eur. Hec. 1265)· ὄμματα

δεργμάτων (Eur. Phoen. 660)· ὄψεων, ὀμμάτων. καὶ δεργμῶν

δέρεθρον (Arcades)· λίμνη ἀποχώρησιν ἔχουσα

δέρη· τράχηλος. αὐχήν (Xen. Hippocr.)

δέρης (Aesch. Ag. 329)· τραχήλου

δερίαι· λοιδορίαι ⟨536. 37⟩

δερίπιον· φλοιόν ⟨= τέρφος⟩

δέρκειν· βλέπειν. ὁρᾶν

δέρκεσθαι (P 675)· ὁρᾶσθαι

δερκομένου (Ξ 141)· ὁρῶντος

δερκομένῳ· ὁρῶντι, βλέποντι

δερκύλλειν· αἱμοποτεῖν. ἄλλοι δερμύλλειν διὰ τοῦ μ̄

δέρκων· βλέπων, ὁρῶν

δέρμα· πήρα. καὶ δέσμη (Elei ?)

δέρμα (Callim fr. CCXI)· δορά

†δέρμη· ὁδός ⟨v. 347⟩

δέρμα Δικυκόν (Com. V p. 33)· ὡς κάλλιστον

†δέρμητες· οἱ ἐξ ἐφ' ἡμῶν περισσοί

δερμιστής (Soph. fr. 408)· ὁ σκώληξ, ἢ ὁ σὴς ὁ τὰ δέρματα ἐσθίων. Ἀρίσταρχος ὄφιν

δέρξιος· ὄψεως

δέρος (Nic. Ther. 821)· δέρμα

δερμύλλει· αἱμοποτεῖ. οἱ δὲ †ἐκπαίει [87]

δερριδόγομφοι πύλαι (Com. II 1 p. 418)· δέρρεις ἔχουσαι παραπετάσματα

δέρρις (comici)· δέρμα. βύρσα

δερριστήρ· περιδέραιον ἵππου

δερριστής· κυνάγχης περιαυχένιος [92]

δέρτρα· τύμπανα

δέρτρον· δέρμα. ὑμήν. λαπάρα. ἦτρον. ὑπογάστριον (Hippocr. III p. 560 K). Ἄμεινον δὲ τὸ περιτόναιον ἀκούειν. ἢ ὑμένα, ἐπίπλουν (λ 578)

δεσαύχενες (Aristoph. fr. inc. CCXIII)· ἀσκοί, διὰ τὸ ἐκ τῶν αὐχένων δεδέσθαι ⟨v. μεσ—⟩ [96]

COD. 35 δεξιμήλους — ἐπὶ τοῦ — δεξίμηλοι ἐσχάραι ⟨46 δέαται. δείασθεν. ἐδεάμην. δοάσσατο. δέαλος. δ' οἱ δέατο⟩ 51 δέοντες δέησις δέον 61 συνάσκιαι (cf. Paus. IV 15, 4) 64 δέρμα ⟨68 cf. δηρή et ῥεδέρη⟩ 69 δέρις, τράχηλος, em. Cyr. 171 80 ὁδός. καὶ δεσμη? cf. 700 82 ἐξ ἡμῶν Phavor. 470 ⟨ἐξήβων? ἐξ ἐφήβων?⟩ 86 Cf. 676; ἐκδέρει EM. 90 δερβιστήρ Siculi ap. EM. 94 τὸ πὲ τὸ νέον

HES. 34 δεξιαί (B 341)· αἱ γινόμεναι κατὰ συνθήκας ἐπαφαὶ τῶν δεξιῶν χειρῶν, εἰς σύμβολον τοῦ βέβαια ἔσεσθαι καὶ †ἣν μετὰ τὰ συντιθέμενα 37 δεξιοῦται· προσάγεται 39 δεξιότερον (E 393 K 373)· δεξιον 44 δεξιωσάμενος (Xenoph. Cyr VI 3, 12 !)· δεξάμενος 48 δεόμενος ⟨δαι—⟩· καιόμενος 50 δεόμενος· νόμος. δεσμός ⟨v. δέημος et δεσμός⟩ 53 δέοντο (Σ 553)· ἐδεσμεύοντο 54 δεόντων (μ 54), δεσμευέτωσαν ⟨v. διδόντων⟩ Ad 56: φόβος. ἢ (Hebr. XII 28 gl. ms.) 59 δεπάσεσι (Θ 162)· ποτηρίοις 87 δέρραις (LXX)· τὸ παχὺ ὕφασμα, ᾧ εἰς παραπέτασμα ἐχρῶντο. ἴσως δὲ καὶ δερματίνοις ἐχρήσαντο [Περὶ τῶν δήλων ⟨αὐλῶν cod.⟩] 92 δέρριον (Zachar. XIII 4)· τρίχινον σακίον 96 δεβρωτέν (T 205)· δεῖπνον

δεσμά· πέδαι [98]

δεσμεῖν ἀμάλας· δεσμεῖν τὰς δεσμὰς τῶν σταχύων

† δεσμή· ὁδός ⟨v. 680⟩

δεσμίης· μάστιγος ἄξιος

δεσμοί (θ 296)· ἧλοι

δεσμοὶ Τυρρηνικοί· (ἐπὶ δεσμῶν,) οἷς ἐχρήσαντο Ἀθηναῖοι ⟨v. Τυρρηνοὶ δ.⟩

δεσμόν· σημεῖον παρὰ τοῖς θύταις [ad 704]

(δεσμός [Macedones]· νόμος)

δεσμός· σῶμα. μορφή. ἧλος. † εἶλος

δεσπίνας· γυναῖκας. Θεσσαλοί

δεσπότην κεκαρμένοι· ἔνιοι μὲν ἵππου κουρᾶς εἶδος εἶναί φασιν. ἐκαλεῖτο δὲ ἀπὸ τοῦ κείρειν τοὺς αὐχένας, ἐπειδὰν ὁ δεσπότης τοῦ ἵππου τελευτήσῃ. βέλτιον δὲ δεσπότην πενθοῦντες· ἐπειδὴ καὶ τοὺς ἵππους ἀπέκειρον ἐπὶ τοῖς θανάτοις τῶν δεσποτῶν [9]

† δέτις· παλάνθη

δεταί· λαμπάδες (Λ 553). καὶ αἱ πέδαι. καὶ τὰ δράγματα, παρὰ τὸ συνδεῖν

δέτρον· δέρμα τοῦ ἤπατος (Et. Gud. 389, 27) [ad 12]

Δευάδαι· οἱ Σάτυροι ὑπ' Ἰλλυρίων

Δεύας· τοὺς ἀκάκους θεοὺς Μάγοι

δεύασθαι (Arcades?)· γεύσασθαι ⟨v. ζεύσασθαι⟩

δεύειν· μάττειν (Arist. fr. IV p. 1057). τύπτειν [17]

δεύεσθαι· βρέχεσθαι. ἐπιδεῖσθαι (Ν 310) [19]

δευθέντα· βραχέντα

Δευκαλίδαι· οἱ Σάτυροι

δεύκει· φροντίζει

δευκές· λαμπρόν. ὅμοιον ⟨450⟩

δευλόν (Cretes)· πονηρόν. ἀχρεῖον ⟨458. 471⟩ [25]

δεύοιντο (Callim. Apoll. 51)· ἐπιδεεῖς γένοιντο

δευόμενα· δεόμενα

δευομένα (Eur. Tro. 273)· δεομένη

δευόμενος· [ ] βρεχόμενος [ad 29]

δεύοντο· ἐδέοντο. ἔχρηζον [ad 30]

δεῦρο· ἐνθάδε ἐλθέ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον [ad 31] [32]

Δεύς (Ar. Acharn. 911)· Ζεύς

δεῦσαι· βρέξαι (Eur. Phoen. 224). βάψαι. μάξαι (Xen. Oec. X 11)

δευσ(ο)ποιόν (Plat. Civ. IV p. 429)· τὸ ἔμμονον, καὶ μὴ ἐκπλυνόμενον βάμμα. οἱ δὲ τὸ γνησίως βεβαμμένον, ἤτοι πορφύρα, ἢ ἄλλο τι (Comici)

δεύσω· βρέξω [37]

δεῦτ' ἄγετε (Π 350)· δεῦτε φέρετε [39]

δεύτερα ἄλφιτα· τὰ δευτερεῖα καὶ εὐτελῆ

δευτεραγωνιστής· δεύτερος ἀγωνιζόμενος

δευτέρα φθίνοντος· † ἀπὸ ⟨α' πρὸ?⟩ τῆς τριακάδος

δευτερίας· Κάλλιπ(π)ος (com. IV p. 561). οἶνος εὐτελής

δευτερίναρ (Lacones)· ὁ μετὰ τὸ ὕδωρ ἐπιχεθῆναι εἰς τὰ στέμφυλα οἶνος

† δευρόλας· ὁ ἐξ ἐφήβων Ἀθηναίων ⟨δεῦρο πᾶς?⟩

δευτερόποτμος· ὁ ὑπό τινων ὑστερόποτμος. οὕτω δὲ ἔλεγον, ὁπόταν τινὶ ὡς τεθνεῶτι τὰ νομιζόμενα ἐγένετο, καὶ ὕστερον ἀνεφάνη ζῶν. ὁ δὲ Πολέμων (fr. L* p. 93) καὶ ἀπειρῆσθαι τοῖς τοιούτοις εἰσιέναι εἰς τὸ ἱερὸν τῶν Σεμνῶν φησι Θεῶν. ἢ ὁ φημισθεὶς ἐπὶ ξένης τετελευτηκώς, ἔπειτα ἐπανελθών. ἢ ὁ δεύτερον διὰ γυναικείου κόλπου διαδύς· ὡς ἔθος ἦν παρὰ Ἀθηναίοις ἐκ δευτέρου γεννᾶσθαι

δευτέρων ἀμεινόνων (Diogenian. IV 15)· παροιμία ἐπὶ τῶν θυομένων ἐκ δευτέρου, ὅταν αὐτοῖς τὰ πρότερα ἱερὰ μὴ καλὰ ὀφθῇ, καὶ ἐπὶ δεύτερα τραπῶσι λέγοντες ‚δευτέρων ἀμεινόνων.' Μνημονεύει Πλάτων (Legg. IV 723 D)

δέχεσθαι· λαμβάνειν. ἀσπάζεσθαι

COD. 97 πέδαις 99 δέσμειν 701—3 = 2. 3. 1 1 μάστιγας ἄξιος ἐστὶ δεσμῶν 5 Cf. 422. 650 6 εἶδος (v. εἴλεα) 8 κρεμμένοι — βελήντιον 11 δράμματα ⟨v. δαιτή⟩
ἐ
12 Cf. 1038. 39 13 σατοὶ π 15 δεύαται 16 μαλάττειν 26 δευοίαντο 28 δευομένη 29 βραχόμενος 31 περιδώμεθα; νυνὶ 34 μαλάξαι 43 δευτερεῖα 46 οἱ δὲ πολέμοις — φασὶ

HES. 98 δέσματα (θ 278 al.)· ἐπιδέσμια Ad 704: οὐδετέρως Ἀττικοί. καὶ ⟨Moer.⟩ 9 δετρός· μάγειρος Ad 12: ἢ διάπυρον. διαφανές ⟨Hippocr. II p. 475 δίαιτρον⟩ 17 δεύει· μίσγει. βρέχει (Β 471). φύρει. ἐνδεῖ ⟨l. δεύεαι· ἐνδεὴς εἶ (Ψ 484)⟩ 19 δεύεται (ε 53)· βρέχεται 25 δευοίατο (Β 128)· ἐπιδέο(ι)ντο Ad 29: δεύμενος (Χ 492). — χρήζων Ad 30: ἐβρέχοντο (Ι 570) Ad 31: ἢ ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἢ νῦν. ἢ παρακελευστικῶς· δεῦρό νυν. ἢ τρίποδος περιδώμεθα (Ψ 485) 32 δεύρω (Γ 240)· δεῦρο 37 δευσοποιός· βαφεύς ⟨Moer.⟩ 39 δεύτατος (Τ 51)· ὕστατος, ἔσχατος, μεθ' ὃν οὐκ ἔστιν ἕτερος

δέχμα· νόμιμον [50. 51]
δέχομαι· ὁμολογῶ
δεψήσας (μ 48)· μαλάξας [54]
† δῆ· γῆ. καὶ σιωπᾷ
† δηατάχα· καὶ φθορὰ δένδρων (v. 893)
† δήβοιλοί· κιθαρῳδοί ⟨δήβυδύ Boeotice pro δὴ ἀοιδοί⟩ [58. 59]
† δηγοῖ· πληροῖ
δῆγμα· σπάραγμα ὀδόντων [62]
δήειν· πολεμεῖν. φονεύειν
δήεις (N 260 η 49)· εὑρήσεις. ὄψει. μαθήσῃ [65]
δηθαγόρον· ἐπιπολὺ λέγουσαν
δηθαίωνας· μακραίωνας. μακροβίους
δηθάκι (Nic. Al. 215)· πυκνῶς, πολλάκις [69. 70]
δῆθεν· ὡς δή. ἤ φησιν (nempe). ἢ ἐντεῦθεν
δῆθεν· ὡς μάλιστα. ὡς δή. ἐξεπίτηδες [72—74]
δηιάλωτοι· αἰχμάλωτοι
δήϊοι (I 76 Σ 208)· πολέμιοι [77]
δηιοτής· πολεμικὴ διάθεσις (Apoll. lex. 58, 6). μάχη παρὰ τὸ δήϊον
δηιοτῆτας· μάχας [80. 81]
δηιοῦσι· πολεμοῦσιν [83—86]
δηλαδή· φανερόν ἐστιν. ἢ δηλονότι
δ' ἠλαίνουσι· παίζουσι
δηλεομένη· βλαπτομένη [90. 91]
δηλαυγῶς (Democritus?)· ἄγαν φανερῶς ⟨cf. ἐμφανῶν⟩
δήλεσθαι (Dores)· θέλειν, βούλεσθαι
δήλη· βούλη [95]
† δηληθήσονται· θεωρηθήσονται

δηλήματα (μ 286 Soph. OT. 1495)· βλαπτικά
δηλήμονας (Apoll. lex. 58, 14)· βλαπτικούς. κλέπτας. κακούργους. λυμεῶνας
δηλήμων· κακοῦργος. λυμαντήρ, λυμεών [800]
δηλήσασθαι (Δ 67. 72)· βλάψαι. διακόψαι. φθεῖραι [2]
δηλήσεις· στάσεις [4]
δήλησις· ὀργή. λώβησις. κακουργία. φθορά
δηλήσονται· ψεύσονται. βλάψουσι
δηλητήριον· φάρμακον. βοτάνη θανάσιμος
Δηλιασταί (Lycurgus)· οἱ εἰς Δῆλον πεμπόμενοι θεωροί [9]
Δῆλον· φανερόν, ὁρατόν. καὶ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερόν (Callim. Del. 2) [11]
δήλονται (Dores)· θέλουσι [13—15]
† Δηλκακὸς βωμός ⟨δηλιακὸς νόμος⟩· τὸ περιτρέχειν κύκλῳ τὸν ἐν Δήλῳ βωμὸν καὶ τύπτεσθαι· ἤρξατο τούτου Θησεύς, † χαριστητὴς ἀπάτης λαβύρινθος φυγῆς (schol. Callim. Del. 321)
δημαγωγεῖ· στρατηγεῖ [18]
δημαγωγός (Xen. Hell. V 2, 7)· ἄρχων, ἐκ τοῦ τὸν δῆμον ἄγειν καὶ διοικεῖν. δημόσιος
δημαγωγοῦνται· στρατηγοῦνται
Δημαρέτιον (Doric.)· νόμισμα ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ Γέλωνος κοπέν, ἐπιδούσης αὐτῷ Δημαρέτης τῆς γυναικὸς εἰς αὐτὸ τὸν κόσμον
δημαρχία· ὅτε δῆμος ἄρχει
δήμαρχοι· οἱ πρότερον καλούμενοι ναύκραροι (Aristoteles Harp.)· ἄρχοντες δὲ ἦσαν καὶ ἠνεχύραζον οὗτοι τοὺς ὀφείλοντας (Aristoph. fr. XIX p. 1146)

COD. 49 δέγμα ⟨55 δηῶ· ἡ γῆ Cyr. Dr. — δῆ Io. Alex. 31, 13⟩ 58 δειρῆτες Ath. IX 392 A δήγορες Zonar. 492. Verum est δρῖγες a δρίξ 61 δῆγμα, παράδειγμα καὶ 63 δηεῖν 67 δηθαιῶνας 71 ὡς δῆλον 88 δηλαίνουσι 89 δηλαινομένη 94 δηλή, βουλή 99 post λυμεών] κακ. διαπρ. 808 θεωριον 16 τῶν ἐν Δ. βωμῶν 21 εἰς αὐτὸν

HES. 50 δέχθαι (Δ 23. 377)· λαβεῖν 51 δέχμενος (I 191)· προσ[δια]δεχόμενος 54 δή· οὖν. σύνδεσμος 58 δὴ γάρ (ξ 282)· ἤδη γάρ 59 δηγῆρες (Elei ap. Nicand. fr. 123)· στρουθοί ⟨v. διγῆρες διρῆγες δρῆγες⟩ 62 δήεται (I 418)· εὑρήσεται 65 δηθά· πολὺν χρόνον (Φ 131). συνεχῶς 69 δηθὰ ματεύσωμεν (Ξ 110)· ἐπιπολὺ ζητήσωμεν 70 δηθά τε καὶ δόλιχον (K 52 sp.)· ἐπιπολύ, καὶ μακρὸν χρόνον 72 δηθύνειν (ρ 278)· ἐγχρονίζειν 73 δηθύνοντα· χρονίζοντα (Δ 27), βραδύνοντα 74 δηθυρεῖν· σχολάζειν, διατρίβειν 77 δηΐοιο· καυστικοῦ (B 415). πολεμικοῦ. φθαρτικοῦ 80 δηίοισι (Δ 373)· τοῖς πολεμίοις 81 δηίουν (M 425)· ἐμάχοντο. ἐπορθοῦντο 83 δηίεσθαι (M 276)· διώξασθαι 84 δηιωθέντων (Δ 417)· αἰκισθέντων 85 δηίων (P 65)· διακόπτων 86 δηιώσας (Θ 534)· κατακόψας 90 δηλαϊστή (Ezech. V 14)· ἐλεεινή 91 δηλάτωρ· κατήγορος 95 δηληγατιῶν· ἀφορίζων 800 δηλήσας ⟨ἀηδήσας⟩· καμών. διαπραξάμενος (κακῶς διαπραττόμενος) ⟨cf. ληδήσας et δμηκῶτες⟩ 2 δηλήσατο (χ 278)· ἔβλαψεν. ἐφθείρετο. ἐκακοποίησε ⟨cf. ἐδηλήσατο⟩ 4 δηλήσηται (Γ 107)· βλάψῃ. φθείρῃ 9 δήλιοι ⟨αἰέλιοι⟩· οἱ ἀδελφὰς γεγαμηκότες 11 δηλονότι· φανερὸν ὅτι 13 δήλων (Sirac. XXXIII 3)· δράσεων. ἐνυπνίων 14 δήλως· ἀπερικαλύπτως 15 δηλῶσαι· φράσαι. δεῖξαι. σημᾶναι ⟨ex onomastico; cf. δεῖξαι⟩ 18 δημαγωγίας (III Esr. V 90)· ὀχλοποιήσεις

δήμαρχον· τὴν ἐνεχυραστήν [25]

δημεῖαι· αἱ τῶν δήμων συστάσεις

δημελέητος· ἐλεεινός

δημεύειν· τὸ οὐσίαν τινὸς δημοσιῶσαι. καὶ τὸ ἐνδημεῖν. ἔνιοι τὸ δημαγωγεῖν λέγουσι

δημεύσεις· ἁρπάσεις

δημεύσας· δημοσιεύσας

δημεχθηλός (Hipponax?)· μισούμενος ὑπὸ τοῦ δήμου [32. 33]

δήμητρα· τὸν σῖτον

δημητριάς· κριθὴ ἑξάστιχος ⟨v. ξέστριξ⟩

Δημήτριος (Πέλεκυς)· τραγῳδ(ι)ῶν ὑποκριτής. καὶ ἴσως ὑπεκρίθη τὸν Ἀγαμέμνονος θάνατον, πελέκει κατὰ πολλοὺς γενόμενον. (Γλαῦκος)

δήμια· δημόσια. καὶ δημ(ι)όπρατα

Δημίαισι πύλαις· κοιναῖς, ἐπεὶ προεστήκεσαν ἐν ταῖς πύλαις αἱ πόρναι. ὁ δὲ Ἀντίπατρος τὸ γυναικεῖον μόριον δημόσιον ἔφη. οἱ δὲ τὰς Κεραμεικὰς πύλας· πρὸς γὰρ αὐτάς φασιν ἑστάναι τὰς πόρνας. μήποτε οὖν ἀντὶ τοῦ Διομῆσι πύλαις Δημίαισιν εἶπεν διὰ τὴν ἐγγύτητα τῶν ὀνομάτων [39]

δημίην· πόρνην. † Κύπριοι

δημιόπρατα (Ar. Vespp. 659)· τὰ δημευθέντα κτήματα, καὶ ὑπὸ δήμου πιπρασκόμενα

δήμιος· ὁ τοὺς καταγνωσθέντας ἀναιρῶν, ἢ ὁ ὑπηρέτης τῶν βασάνων

δημιουργεῖ· τὰ μὴ ὄντα ποιεῖ

δημιουργεῖον· χαλκεῖον. ἐργαστήριον

δημιουργός (Soph. Ai. 1035)· χειροτέχνης. κατασκευαστής

δημιουργός· ὁ ἥλιος· ὅτι πάντα πέσσει καὶ τελεῖ

δημιουργός· ἐπὶ μὲν τῶν ἀνδρῶν τὸ ἔθνος ἐκλήθη, ὅτι χειροτέχναι ἦσαν καὶ βάναυσοι· καὶ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν (Thuc. V 47 3) οἱ ἄρχοντες, τὰ δημόσια πράττοντες, ὥσπερ Ἀθήνησιν οἱ δήμαρχοι. Λέγονται καὶ οἱ τεχνῖται καταχρηστικώτερον. λέγεται δὲ καὶ γυνὴ δημιουργός, ἡ ἐν τοῖς γάμοις πέμματα πέσσει (Menand. fr. 1 p. 222)

δημιῶν· τὸν δῆμον διοικῶν

† δημοαλῆ ⟨—κλῆ?⟩· περιβόητον

δημοβόρος (Α 231)· ὁ τὰ κοινὰ τοῦ δήμου κατεσθίων, ἢ ὁ τὰ δημόσια [51]

δημοειδέως (Hippocr. III p. 262 K)· δημώδους, ὀχλικῆς [53]

† δημοθέσεση· ἐθεώρει

† δημοθεές· θεωρόν ⟨v. δηληθήσονται⟩

δημοθοινία· ἡ τοῦ δήμου εὐωχία. [δημόθυσα] ἡ τοῦ δήμου θυσία

δημοκαλλίας (Com. fr. CXIV)· τοὺς περὶ τὰ δημόσια ἀναστρέφοντας

δημόκοινον (Isocr. trapez. § 15)· δημόσιον

δημόκοινος· δημόσιος βασανιστής. πόρνος. καὶ δήμιος (Soph. fr. 707)

δημόκομπος· δήμῳ ἐπαιρόμενος

δημοκόπος· δημηγόρος [61]

δημοκώκυτος· ἀθρήνητος· ἀνελεήμων.... [63—65]

Δημοκλεῖδαι (Com. fr. inc. CXV)· οἱ ξένοι καὶ μοιχοί, ἀπὸ Δημοκλείδου τοιούτου ὄντος, καθάπερ καὶ τοὺς ἡταιρηκότας Τιμάρχους ἔλεγον, τοὺς δὲ πονηροὺς Εὐρυβάτους, Κιλλίκωνας δὲ τοὺς προδότας

Δημονήσιος χαλκός (Aristot. ausc. mir. c. LIX)· δύο εἰσὶ πρὸς τῷ Βυζαντίῳ νῆσοι, κοινῇ μὲν Δημόνησοι λεγόμεναι, ἰδίᾳ δὲ διαλλάττουσαι· ἡ μὲν γὰρ Χαλκῖτις, ἡ δὲ Πιτυοῦσα

COD. 28 ἐνδημαγωγεῖν (29 ἁρπαγὰς Cyr. 39. 171) 34 σῖτον γλαῦκον 38 πελέκη γενόμενος 39 δημίεσι — διομῆσι πύλαις δημιάσιν 44 ἱερεῖ (47 δημολάλητον EM. 265, 19 55 EM. 265, 36) 56 |λικας 59 |ομπος 59. 60 δημοκόμπος· δημηγόρος. δήμῳ ἐπαιρόμενος 62 |τυτος 64 εὔκρατος — δαημόστις — ἐόντα ὀξυτόνως 66 ἡτερ.κότας — κιλλίκωνας ⟨v. Comic. V p. CCCXXXVIII⟩ 67 δημοννήσιος — νήσω — δημόννησοι ⟨Πιτυώδης St. Byz. 685, 10⟩

HES. 25 δηματρεύεσθαι (Ο 512)· ἐπιπολὺ ὑπερτίθεσθαι [mire Ῥωμαϊκὴ ἡ λέξις addit Cyr. 121; cf. θαστρεύεσθαι] 32 δημηγορῆσαι (Nehem. VIII 6)· ἐν δήμῳ λαλῆσαι 33 δημηγορῶν (Prov. XXX 31)· εἰς τὸν δῆμον λέγων 39 δήμιον· κοινόν. δημόσιον. πολιτικόν 51 δηλογέροντες (Γ 149)· οἱ τοῦ δήμου ἐντιμότεροι 53 Δημήτερος ἀκτή (Ν 322)· τὸ ἀκρότατον καὶ ἐξοχώτατον τῶν Δημητριακῶν καρπῶν, τῶν πυρῶν. μεταφορικῶς ἐπὶ τῶν ἀκρωτηρίων καὶ τῶν ἐξεχόντων τόπων τῶν παραθαλασσίων· ἢ ἄλευρον 61 δημον· λειπός. ἢ ὄχλον 63 δημονέστερον· ἀσχημονέστερον, διὰ τὸ ἐν ὄψει πάντων γινόμενον ⟨δημωδέστερον⟩ 64 δημός (Θ 240 al.)· ὁ ἐπίπλους τοῦ ἱερείου, ἀπὸ τοῦ εὐκέατος εἶναι, δαϊμός τις (ὤν), ὠνομασμένος. καὶ τὸ λίπος (ὀξυτόνως)· προπερισπωμένως δὲ τὸ πολιτικὸν σύστημα (υ 266) .... δῆμον ἐόντα (Μ 213)· δημότην, καὶ ἕνα τῶν πολλῶν 65 δῆμον Ἐρεχθεῖον (Β 547)· τὰς Ἀθήνας, περιφραστικῶς

δημοσιεύειν· τὸ δημοσίᾳ ὑπηρετεῖν ἐπὶ μισθῷ

δημόσιον (Thuc. V 18, 7)· δεσμωτήριον

Δῆμος καλός (Ar. Vespp. 97)· Πυριλάμπους υἱὸς ἦν οὗτος, Δῆμος ὄνομα καὶ τὴν ὥραν κάλλιστος· ἔθος δὲ ἦν τοῖς ἐρασταῖς ἐπιγράφειν πανταχοῦ τὰ τῶν παίδων (παιδικῶν?) ὀνόματα

δημοποίητον (Demosth. Neaer. § 88)· ὁ κατὰ ψήφισμα δήμου γεγονὼς πολίτης, ξένος ὢν φύσει

δημόσα†ους· τὸν δῆμον σώζων. ἢ ὁ δημοδίωκτος

†δημοστροφεῖν· ἐν δήμῳ ἀναστρέφειν

δημοτελῆ ἱερά (Demosth. 1374, 1)· καὶ δημοτελῆ μέν, εἰς ἃ θύματα δίδωσιν ἡ πόλις· δημοτικὰ δέ, εἰς ἃ οἱ δῆμοι (Dinarch.)

δημοτεύεσθαι (Antipho)· τὸ μετέχειν δήμου καὶ πολιτείας κατὰ νόμον

δημότης· ὁ ἐκ τοῦ δήμου. δηλοῖ δὲ καὶ ἰδιώτην

δημοτικά· τὰ τοῖς πολλοῖς ἐμπρέποντα [79]

δημοῦσθαι· εὐφραίνεσθαι, εὐθυμεῖσθαι δημοσίᾳ, παίζειν

δημοῦται· παίζει. θωπεύει [81—85]

δημόφαντον· δημόσιον

δημώδης· παιδιώδης

δημῶ(δη Plat. Phaed. 61 A)· δημοσίαν

δημώματα (Ar. Pac. 797)· παίγνια

δημωφελῶν ⟨—λής?⟩· δῆμον ὠφελῶν [91]

δηναιόν· πολυχρόνιον, ἀρχαῖον [93—96]

δήνεα (Δ 361)· βουλεύματα

δῆνος· βούλευμα [99]

δήξεται (Eur. Med. 1370)· δάκνει

δήξομαι (Eur. Bacch. 351?)· λυπήσομαι, ἀνιάσομαι

†δῆος· βωβός. Κρῆτες

δῃουμένη· ἀπολλυμένη. ἠρημωμένη. καταστρεφομένη. πορθουμένη

δῃουμένων· ἀναιρουμένων

δῃοῦν (Thuc. I 81)· πορθεῖν [6]

δῃοῦντες (Xen. Cyr. III 3, 12 (23)· διακόπτοντες. καίοντες ἐλαττοῦντες. πολεμοῦντες

δῃούντων· ἀνελόντων

δήποθεν· λέξις συναπτική, ὡς καὶ τὸ δήπου [10—12]

δηράδες (Cretes)· βουνοί

δή ῥα δή· ὡς δή (v. 256) [15]

δῆρις· μάχη [ad 16] [17]

δηρίττειν (Cretic.)· ἐρίζειν [ad 18] [19. 20]

δῆσαι· ῥῖψαι

δῆσαι πρὸς σανίδι, Ἀττικῶς (Ar. Thesm. 940)· βασανίσαι ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ

δησάν(των μ 50)· δησάτωσαν

δήσαντι· ὁμοίως

δῆτα· οὕτως. ἢ τοίνυν

†δητός· ὕστερος

δηταί (Cretes)· αἱ ἐπτισμέναι κριθαί [28. 29]

Δηώ (Callim. Cer. 133)· Δημήτηρ [31]

δῄωσαν· κατέκοψαν. ἔπρησαν. ἠφάνισαν [33]

δῄωσε· κατέκοψεν. ἐφόνευσε [35. 36]

διάβαθρα (Alexid. III p. 423)· εἶδος ὑποδήματος γυναικείου

διαβάλλει· καταγινώσκει (Xen. An. I 1, 3). ὑβρίζει. ἐξαπατᾷ. παραλογίζεται (cf. Eur. fr. 438) [39]

COD. 68—73 = 72. 68. 71. 69. 73. 70, ut dubites de 72. 71. 73   68 δημοκοπεύειν   70 κάλλιστον   75 δίδω (δημοῦται Bekk. 240, 28)   88 δήμω   903 δησυμένη   16 δήρη   21 ῥίψαι   22 προσάνοδον   23 δήσαν   27 δηαὶ EM. 264, 12   38 $\overset{\varepsilon}{\pi}$ πετᾶ $\overset{\varepsilon}{\pi}$ λογίζεται

HES. 74 δημολάλητος· δημοβόητος (v. δημοαλῆ)   79 δήμου ἄνδρα (Β 198)· δημότην ἄνδρα   82 δήμου τ' ἄνδρα (Β 198)· δημότην ἄνθρωπον   83 δήμου· πόλεως   84 δήμω ἀρίστω (Λ 328)· δημότας ἀρίστους. δυϊκῶς   85 δημοφάλιον (Aesch. Prom. 555)· ἑτεροῖον, ἀλλοῖον   91 δήν (Hom.)· ἐπὶ πολὺν χρόνον   93 †δηναιά· ἀχρεῖα καὶ ἄφορα δένδρα (v. 765. α 1306. 1524. 1847; l. ἈΪΝΑ. ΤΑ ἀχρ.)   94 δηνάριον (Matth. XX 2)· τὸ νόμισμα, ἢ εἶδος ἀργυρίου   95 δηνάσας· διεξελθών. διεξῆλθες (διήνυσας et διανύσας)   96 δὴν δ' ἄνεω (Ι 30)· ἐπὶ πολὺ ἀχανής, ἥσυχος, ἄφωνος   99 δήναστο (Λ 512)· ἐπὶ πολὺ ἐκαθέζετο   906 δὴ οὖν· χρὴ δή, ἢ χρὴ οὖν (δεῖ οὖν vel δή· οὖν: χρῆ. δέῃ (ad Ar. Ran. 265))   10 δήπουθεν· δηλονότι (Moer. p. 130)   11 δηπορτάτος· ἐξομισιμαῖος   12 δή ῥα· ἄρα δή. ἤδη   15 δηριγένια (Λ 477)· ἡμέρα   Ad 16: δηρή· τράχηλος (δειρή)   17 δηρήσασθαι (Ρ 734)· μαχήσασθαι   Ad 18: δηρύτης   19 δηρύν (Hom.)· ἐπὶ πολὺν καιρόν   20 δηρότη· κακουργία (δηϊοτής)   28 δὴ τότε (Λ 476)· καὶ τότε. τότε δή   29 δηφένσωρ· ἔκδικος   31 δηωθέντων (Greg. Naz. Carm. I 493)· ἀναιρεθέντων (Δ 417). καυθέντων   33 δηώσαντες· πραιδεύσαντες (Π 158). πορθήσαντες. καταπολεμήσαντες   35 δῃώσωσι (Δ 416)· κατακόψωσι. φονεύσωσι. καταπολεμήσωσιν   36 διὰ τὸν δῖα: ἢ εὐγενής (v. διαγενής): καὶ πρόθεσις: ἐνδοξοτάτη, καὶ ἀγαθή   39 διάβασις· πορεία. γέφυρα. πέραμα (ex onomastico; cf. γέφυρα)

διαβάτης (Aristoph. fr. CLV)· ὀργανόν τι τεκτονικόν. διαβατικός [41. 42]
διαβεβαιοῦται οὐδέν· ἀντὶ τοῦ ἀσύμφωνον [44]
διὰ βίου (Aesch. Cho. 602?)· διὰ παντός, ἀεί
διαβιῶσαι· ζῆσαι
διαβόητος· ἐπὶ καλῷ φήμην ἔχων, ἢ κακῷ
διαβολή· λοιδορία. ἢ διαβολὴ ὑπόπτευσις. ἢ ὑπόληψις
διαβολίαν· διαβολήν [50. 51]
† διαβουλευείρ· ὁ ἐν τοῖς ἱστοῖς πρόβολος. Λάκωνες
† διαβουνίν· τὸ ἐν τοῖς πότοις τράγημα μεταξὺ ἐσθιόμενον
διαβρίθει· βαρύνει
διαβριθοῦς· ἰσχυρᾶς
διαβρόχους (Attici)· βεβρεγμένους
† διαβύσσει· διακαμύσσει ⟨v. βύει⟩
διαγέγραπται (Ar. Nubb. 774)· διακέκοπται
διάγειν· παρέλκειν ⟨1400⟩. ἐξαπατᾶν [60—63]
† διάγγαρον· δικέφαλον ⟨v. COD.⟩
διαγλαίνειν· διαλυμαίνεσθαι ⟨col. 350, 33 et καταγληνῆσαι⟩
διαγλάψασ' (δ 438)· διαγλύψασα. διασκαλεύσασα
διάγματα· διασκευάσματα
διαγνούς· διακρίνας. δίκαιον αἰσθόμενος. ἐπιγνούς, συνιείς, νοήσας [69—71]
Διαγόρας (Ar. Ran. 320)· Διόδωρος ὁ Ταρσεὺς ἀναγινώσκει περισπῶν δι' ἀγορᾶς, διὰ τὸ τοὺς μύστας βακχάζειν, τουτέστιν ᾄδειν τὸν Ἴακχον δι' ἀγορῶν βαδίζοντας
διαγορεύει· θεσπίζει. διαγγέλλει

διάγραμμα· διάταγμα. ψήφισμα
διαγραμμισμός (Philem. fr. CXV p. 64)· παιδιά τις ἑξήκοντα ψήφων λευκῶν καὶ μελαινῶν ἐν χώραις ἑλκομένων. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ γραμμὰς ἐκάλει
διάγραπτος δίκη· ἥτις καὶ ἐξεσμένη ἐλέγετο
διαγραφαί· αἱ συνθῆκαι
διαγράφειν· διαξύειν. [ad 78] ἀκυροῦν
διαγραφή· ἐπὶ ζωγραφικοῦ πίνακος εἴρηται [80]
διαγράφω (Ar. Lys. 676)· ἀποδοκιμάζω
διαγωγάν· [ad 82] διέλευσιν
διαγωγή· ἀναστροφή
δι' ἃ δή (Plato)· δι' ἅπερ [85. 86]
διάδημα· στέμμα βασιλέως, κεφαλῶν κόσμος [post 87]
διαδιδράσκει· διαφεύγει. † διαδιδράσκεται ⟨—τε!⟩
διαδικαιοῦν· φανερῶς ἀποφαίνεσθαι
διαδικασία· ἡ ἐπίκρισις τοῦ ἐπιτηδείου πρὸς λειτουργίαν καὶ πρὸς τὰ ἄλλα. ἢ ἀμφισβήτησις (Plat. Legg. XI 937 C). κρίσις
† διάδικος· τὸ εἰς δίκην καλεῖν. Ἀττικοί
διαδοιδυκίζειν· ὀρχεῖσθαι ἀσχημόνως [Post 92]
διαδοκίς· οἱ μὲν [ad 93] ἡ τὰς ἄλλας δοκοὺς ἀναδεχομένη· οἱ δὲ δοκῶν πλάγιον ὑπόθεμα
† διαδέλλειν· διασπᾶν
διαδοῦναι δίκας· τὸ τοῖς ἀδικουμένοις ἀποδοθῆναι τὸ δίκαιον ὑπὸ τῶν ἀδικησάντων
διάδρα· διάφυγε [97. 98]
διαδρᾶναι· διαφυγεῖν [1000]

COD. 41 διαβατ(ὸς) ἦν· Thuc. II 5, 2? 43 διαβεβᾶται (Excidisse videtur gl. Hippocr. 808 E διαβεβῶτα) ⟨50 Cf. 1486⟩ 53 ἐσθίομεν ⟨64 δίκρανον? an δι' ἔγκαρον· δι' ἐν ἐγκέφαλον?⟩ 66 |ας ter 75 λαβὼν — ἐγχώραις 88 ἀποφέρεσθαι 92 διεδοιδακίζειν ⟨cf. διεδοιδύκισε 94 διαπατῶν? δέλλω, ζέλλω Arcades pro βάλλω⟩

HES. 41 διαβάτειν· 42 διαβαίνει (Ios. III 11)· διαπερᾷ 44 διαβήματα (LXX)· πορείας. περιπατήματα 50 διάβουλοι· διπλοῖ. δίβουλοι ⟨δίβολοι· διπλαῖ⟩ 51 διαβουλία (LXX)· ἀμφιβολία: ἐνθυμήματα, διαλογισμοί (LXX; cf. τὰ διαβούλια) 60 διαγγέλλει (Exod. IX 17 Rom. IX 17)· ἀπαγγέλλει. διαδραμεῖ 61 διαγγέλλω· ἀπαγγέλλω, διέξειμι τῷ λόγῳ 62 διάγει (Sirac. XXXVIII 27)· διατρίβει 63 διαγενής· εὐγενής ⟨v. διά⟩ 69 διαγνῶναι (Π 424)· ἐπιγνῶναι 70 διάγνωθι (Deuter. II 7)· νόησον 71 διάγνωσις (Isae. p. 36, 27 St. ap. Moer.) Ad 78] ἀπαλείφειν ⟨Plato ap. Moer.⟩ 80 διαγραφάριος· ὁ ἀπαιτῶν δημόσια Ad 82: διαίρεσιν. διανομήν ⟨ad ΔΙΑΚΟΠΑΝ⟩ 85 διαδέχεται (Sapient. VII 30) 86 διάδηλοι (Genes. XLI 20)· φανεροί Post 87: ἤγουν στέφανος ἢ βασιλέως σύμβολον (I Macc. XIII 32) Post 92: διάδοχος ⟨διάδοχος· διάδοχος? an Sirac. XLVI 1?⟩ Ad 93: ὑπόθεμα τῶν δοκῶν, πλάγιον ὑπόθεμα 97 διὰ δουρός (Γ 61)· διὰ τοῦ ξύλου, καὶ δέρματος ⟨v. ὑπ' ἀνέρος⟩ 98 διαδράκοι (Ξ 344)· θεάσοιτο 1000 διὰ δρυμά (Δ 118)· δι' ὕλην

διαδύει· διαφθείρεται

διαδῦν· διοφυγεῖν [3—5]

διάζευξις· διαχώρισις

διαήσει· διαπνεῖ (ε 478?) [8. 9]

διαθέει· διαφεύγει. διατρέχει

διαθέντε· διαθέμενοι. δυϊκῶς

διάθεσις· σχῆμα. ἀγάπη. ἀπόδοσις (Isocr. 11, 14). προαίρεσις

διαθέσει (Phrynich. com. fr. VIII p. 601)· διακοσμήσει [14]

διαθήκη· συνωμοσία· ἑνικῶς, οὐ πληθυντικῶς τὰς διαθήκας ἔλεγον· δηλοῖ δὲ καὶ διάστασιν, διαίρεσιν, διάκρισιν, διάθεσιν [16]

διαθήσει· τιμωρήσεται, κολάσεται: πράσει ⟨ad διαθέσει (Isocr. Busir. § 14)⟩

διαθήσομαι· † συντελέσω

διαθλέοιμεν· διαγωνιζοίμεθα, κάμοιμεν, ἐργαζοίμεθα· ἆθλος δὲ τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀγώνισμα καὶ τὸ ἔπαθλον [20]

διαθρήσαντα· διϊδόντα

διαθρυλλῶ· διαομιλῶ. διαψιθυρίζω [23]

διαίνεται· βρέχεται. δακρύει

διαίνεσθαι ⟨—ε Aesch. Pers. 258⟩

διαιολᾶν· ἐξαπατᾶν. ποικίλλειν

διαιρεῖν (Eur. fr. 103)· διακρίνειν. ἐξακριβοῦν. διαμερίζειν

διαιρῶσα (Dorice)· διαιροῦσα [29]

δίαιτα· θεσμός. διαγωγὴ τροφῆς [ad 30]

δίαιτα τοὐρανοῦ· τὸ φαγεῖν, τὸ πιεῖν

διαιτ(ε)ομένη (Hippocr. II p. 661)· τρεφομένη

διαιτηταί· Ἀθήνησιν ἕτεροί τινες τῶν δικαστῶν, οἷς ἐπέτρεπον οἱ ἀμφισβητοῦντες τὰ ἐγκλήματα, καὶ αὐτοὶ διῄτων· .... εἰ δὲ μή, ἀνέπεμπον ἐπὶ τοὺς δικαστάς. οἱ δὲ περὶ ἑξήκοντα ἔτη γεγονότες διῄτων [34]

διαιτητής (Menand. fr. V p. 182)· κριτής. βασανιστής

† διαιτητός· ὁ μὴ κατὰ κλῆρον δικαστής [37]

δίαιθρον· διαφανές. καθαρόν. δίυγρον ⟨v. 712 et διερόν⟩

δίαιτρον (Hippocr. II p. 475 K)· δίοπτρον. διαφανές ⟨v. 712⟩ [40]

† διακαλαμάσαρκες. παρὰ Ῥοδίοις ἔριφοι οὕτως εἴρηνται ἐν νόμῳ τινί, οἱ τὴν καλάμην τῶν σπερμάτων ἐπιβεβοσκημένοι

† διάκινον· δυσκίνητον. Κρῆτες ⟨v. 1061⟩

διακαυνιάσαι (Ar. Pac. 1081)· διακληρώσασθαι· καυνὸς γὰρ ὁ κλῆρος [44. 45]

† διακεισομένων· διακειμένων ⟨διακΕCΚομένων?⟩ [47]

διακεκρίσθω· ἀφοριζέσθω

διακέρσαι (Θ 8)· διακόψαι. παραβῆναι

† διακεχειρεῖσθαι· πορθεῖσθαι

διακεχλοιδώς (Comic. II 2 p. 728)· διαρρέων ὑπὸ τρυφῆς ⟨1075⟩

διακίγκλισον (Arist fr. VIII p. 955)· διάσεισον. κίγκλος δὲ ὄρνεον ἢ σεισοπυγίς

διακλιμακίσας (Plat. com. II p. 656)· διαπαλαίσας. κλίμακες γὰρ καὶ κλιμακισμοὶ παλαίσματος εἶδος [54]

διακλονῶν· διασείων. δονῶν

διακναιόμενον (Aesch. Prom. 539)· διαπονούμενον. φθειρόμενον

διακνᾶσθαι (Hippocr. II p. 781 K?)· διαφθαρεῖν [58]

διακομισθείς (Plat. Legg. X p. 905 B)· διελθών. βασταχθείς [60]

† διακόνιν· δυσκίνητον. Κρῆτες [62]

διακονῆσαι· κατεργάσασθαι. ἀπολέσαι. βλάψαι

διακόνιον (Pherecr. fr. VI p. 312)· μάζα ἢ

COD. 1001 διαδύνειν ⟨7 διάη· διαπνεῖ. διαήσει· διαπέμψει Cyr. 39 12 πρᾶσις Eudemus⟩ 13 | θέσειν Post 14] 19 διαθέλοιμεν 15 συμωσία 31 τοῦ οὐρανοῦ 32 ξ´ ἔτη 32 legebatur post 35 ⟨38. 39 Philol. II p. 217, 8 43 διακαυχανιάσαι 51 | δῶς· διαρέων 52 ἢ σεισοπύλης 53 καίμακες 59 διακοσμιθείς 61 Cf. 1042 62—65 legebantur post 71

HES. 3 διὰ δώματα (Λ 600)· διὰ τὰ οἰκήματα 4 διαείσεται (Θ 535)· διαγνώσεται 5 διαειπέμεν (δ 215)· διαλεχθῆναι 8 διαείδεται (Ν 277)· ῥαίνεται ⟨φαί—⟩ 9 διέζετο· διεσχίζετο ⟨v. δαΐζει⟩ 14 δῖα θεάων (Hom.)· ἀντὶ τοῦ θειοτάτη 16 † διαθήσεις ⟨μαθήσεις⟩· νοήσεις 20 διάθονται (Herod. I 104 διαθέωνται) 23 διαθρύψεις (Levit. II 6)· συγκόψεις 29 διαίρεσις· τομή, μερισμός Ad 30: ἡ καθημερινὴ τροφή (Iudith. XII 15) 34 διαιτεῖν· διατρέχειν ⟨h. e. διάττειν⟩. διανύειν 37 διαιτός· κριτής ⟨Moer. p. 133?⟩ 40 διαίνεται· βρέχεται, ὑγραίνεται. διαχεῖται, ὑπὸ ὄμβρου βρέχεται 44 διὰ κενῆς (Ps. XXIV 3)· ματαίως 45 διακένῳ (Num. XXI 5)· κούφῳ 47 διακεκριμέναι (ι 220)· διακεχωρισμέναι (non Bacchyl. fr. 44) 54 διακλῶν (Thren. IV 4)· θρύπτων 58 διακοιρανέοντα (Δ 230)· βασιλικῶς ἐπερχόμενον, ἢ ὡς κοίραγγον διαπορευόμενον, διέποντα 60 διακομισθείημεν (Β 126) 62 διακοινώνησον (Ar. Vespp. 1169)· διασείσθητον ⟨—τι⟩ ἐν τῇ πορείᾳ. ἔνιοι πόνησον ⟨δαπάνησον⟩

ζωμός, καὶ ἡ κρηπὶς τοῦ πλακοῦντος. οἱ δὲ πέμματα ἐξαπτόμενα τῆς εἰρεσιώνης (Menecles)

διακονίς· ἐπὶ ὑφῆς ἱματίου † ἀνομάλου, ὅ φαμεν † κονίζειν. καὶ ἄνθρωπος ὁ μὴ πυκνὸς διακονίς

διακονουμένων. ὑπηρετούντων. ἢ ἀποκρίσεις τινὰς ἐκπληρούντων

(διακοπὰν· διαίρεσιν, διανομήν) cf. 982 [68]

διακορεῖς Plat. Legg. VIII p. 810 E)· κεκορεσμένοι

διακορεύει· τὴν κόρην διαφθείρει

† διακύρισται· διαπαρθενεύεται [72]

διακοσμησαμένω· διακοσμησάμενοι, δυϊκῶς

† διακορίζεσθαι· βλέπειν, ἀτενίσαι ..... [75. 76]

διακραδαίνοιντο· κινοῖντο. κραδαίνειν γὰρ τὸ κινεῖν

Διακριεῖς· οὐ μόνον Εὐβοέων τινές, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίων· καὶ τόπος τῆς Ἀττικῆς καὶ ἡ χώρα Διακρία, ἡ ἀπὸ Πάρνηθος ἕως Βραυρῶνος

δι' ἄκριας (ι 400)· κατὰ τὰς ἀκρωρείας [80]

διακριδόν (Ο 108)· ἐν διακρίσει ἄριστον. διακριδόν

διακριθέντες (Herod. VIII 18)· χωρισθέντες. (διαστάντες. χωρὶς ὄντες) [83—85]

διακρινομένω· διακρινόμενοι, δυϊκῶς

διακρινομένων· μαχομένων

διακρίνουσιν· διαχωρίζουσιν. μεσιτεύουσι [89]

διακρύτως· σκληρῶς. ἀποκρύτως

διακρούεσθαι· ἐξωθεῖν. ἢ ὑπερτίθεσθαι, καὶ ἄλλοτε ἄλλως διαναβάλλεσθαι (Demosth. 351, 15)

διακρουόμενοι· διαφεύγοντες

διακρούσασθαι (Demosth. 711, 18)· ἀπορρῖψαι [94]

διάκτορος· ἄγγελος, ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας· ἢ οἷον διατόρως καὶ σαφῶς διαλεγόμενος [ad 95] [96]

διακυδόμεναι· διαχεόμεναι

διακυκῶσι· διαταράττουσιν

διακυνοφθαλμίζεται (Com. inc. fr. CXVI)· δυσποβλέπεται. διανεύει. ἢ ἀναιδῶς ἀνθίσταται (v. κυν—)

διακυρίττεσθαι· ἀντιμάχεσθαι· κυρίως δὲ κριῶν

διακωδωνίσαι· δοκιμάσαι

διακωδωνισθέντες (Lysias EM. 267, 30)· διαφημισθέντες. ὡς ἐπιτοπλεῖστον δὲ ἐπὶ τῶν διαπαιζομένων καὶ χλευαζομένων λαμβάνεται

διακωμῳδῶ· διατραγῳδῶ

διακωνῆσαι· διαχλύσαι· ἀπὸ τοῦ κωνῆσαι, ὅπερ ἐστὶν πίσσῃ χρῖσαι

διάλ· τὴν ἔλαφον Χαλδαῖοι (אַיָּל)

διαλαβεῖν (Ar. Eqq. 262)· παλαιστρικόν τι (σχῆμα)

διαλαβών· διαγινώσκων, [1108] διαχειρίσας, δεξάμενος [ad 1107] [1109] διελών

διαλάμπει· ὡραΐζεται [11]

δι' ἅλα πορφυροειδῆ (Eur. Tro. 124)· διὰ τῆς μελα(ί)νης θαλάσσης

διάλας (Cretice)· τὰς δήλας καὶ φανεράς

διάλαυρος· οἰκία μεγάλη πανταχόθεν λαύραις διειλημμένη, ἡ λεγομένη περιάμφοδος (v. διέλθυρις)

διαλεγδόν· διαφερόντως

διαλέγειν· ἀνακαθαίρειν (Xen. Oec. VIII 9). οἱ † δέον (δὲ ?) ἀπιέναι, ἢ ἐκπλεῖν· ἀπὸ δὲ τῶν πεσσῶν ἡ μετραφορά

COD. 74 διακουράζεσθαι EM. 267, 25 78 διακρεῖς, μόνον εὐ. ἕων — ἀθῆναι — εἰς βαλυλῶνος 79 ἀκρίας — |ρίας 81 post ἄριστον] διακριδόν διαστάντος χωρίσαντος Post 95 legebatur διάκτορσι (sic etiam Cyr. 63). Cf. διατάκτορσι 1102 διαπεζ| 4 διακωνίσαι διαχλαῦσαι — κωνῆσαι 7 διαχειρήσας — διελθών 10 ὁραΐζεται (13 v. δάελος, δίαλος) 16 πεσῶν

HES. 68 διακοπή (LXX)· διαίρεσις. διαχωρισμός 72 διακόσμησις (II Macc. II 29) 75 διακεχλιδέναι· θρύπτεσθαι (v. 1051) 76 διακόχλω (Thuc. III 87)· ὁ μεταξὺ χρόνος, καὶ διάστημα χρόνου (v. διωκωχή) 80 διακριβοῦν (II Macc. II 28)· ἀκριβῶς σαφηνίζειν 83 διακριθῆται (Γ 102)· διακριθείηται, διαλυθείηται 84 διακρινθήμεναι (Γ 98)· διακριθῆναι, χωρισθῆναι 85 διακρῖναι (Psalm. L 4)· διαχωρίσαι 89 διάκρισις· διαίρεσις. φθορά. διάλυσις (ex onomastico, vid. διάλυσις) 94 διὰ κτῆσιν δατέοντο (Ε 158)· τὴν οὐσίαν διεμέριζον Ad 95: ἄγγελος ὁ θεὸς γράφεται διακτόρως εἰρηνικῶς 96 διάκτωρ· διάκονος, ἢ ἄγγελος ἀπαγγέλλων (ficticium) 1108 διαλλαγή· φιλία Ad 1107 δεξάμενος] ἀγαθὸς ἔνδοξος (ad δεξιός) 1109 διαλλακτής· φιλιώτης, μεσίτης 11 δι' ἅλα· διὰ τῆς θαλάσσης

διαλέγεσθαι (Aristoph. fr. XXIV p. 1078)· ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν [18]

διαλεκτικός· πολύλαλος

διάλεκτος· ὁμιλία. λαλιά [21. 22]

διαλελημμένων (Ar. Eccl. 1090?)· διαδεδεμένων. ἢ διακρατουμένων ἑκατέρωθεν ⟨—ένον Ier?⟩

διαλελοίπασιν· ἐπαύσαντο [25—28]

διαλέξαι (Ar. Vespp. 350 Ddf.)· διορύξαι

διαλήξεις (Antipho Harp. 57, 22)· διαιρέσεις κλήρου [31]

διαλλαγαί· μεταβολαὶ καὶ διαλλάξεις [Λάκωνες] ἐπὶ τῆς ἔχθρας (Menand. fr. CCIII p. 279)

διαλλαγῶ· διαχωρισθῶ [34]

†διαλλύος· ὁ ἀντὶ ἄλλου διακονῶν [36]

διάλογος· λόγος. ποίημα

δίαλον (Cretes)· φανερόν ⟨1013⟩

διαλύγισμα· διαπλοκή [40]

διαλυγίσαντες· κάμψαντες. περικλάσαντες

†διαλαός· οἱ μὲν ἐπιμύλιδιον δαίμονα· ἄλλοι δὲ παιδιᾶς εἶδος, ἐν ᾗ διαλέγουσι τὰς ψήφους. βούλεται δὲ λέγειν ὁ Κρατῖνος (fr. LVII p. 196) τὸν ἔσχατον τῶν πόρνων

(διαμαξαμένη· διασμηξαμένη. διαψησαμένη)

διαμαρτάνει· ἀποτυγχάνει

διαμαρτυρία· δίκη τις ὁμοία τῇ παραγραφῇ· ταύτῃ δὲ ἐναντία ἡ εὐθυδικία

διαμαρτών· ἀποτυχών, ἢ διασφαλείς

†διάμαστος θεός· καὶ διάματος

διαμάττειν (Ar. Avv. 463)· διαφυρᾶν τὰ ἄλφιτα πρὸς τὸ ποιῆσαι μάζας

διαμάχη (Plat. Legg. I p. 633 D)· μάχη [51]

διαμέλλει (Thucyd.)· ἀναβολῇ χρῆται

διαμεμετρημένην ἡμέραν (Dem. 378, 7. 1252, 12)· ἐπὶ τῶν μεγάλων δικῶν τὴν ἡμέραν ἐμέριζον εἰς διαστήματα (Aristot. Harp.)

διάμεσοι· οὕτως ἐλέγοντο παρὰ Ἀθηναίοις οἱ μέσοι τῶν πλουσίων καὶ πενήτων

διαμέσταν· ἀλαζόνα. ἐξαλλάκτην ⟨1158⟩

διάμετρος· ὄργανον γεωμετρικόν. καὶ τὸ διδόμενον εἰς ἀπουσίας λόγον τοῖς τοὺς σιτικοὺς καρποὺς μετροῦσιν (διάμετρον λέγεται. Dinarchus) [57]

διαμεύστας· ἀλαζόνας [59. 60]

†διαμέττης· ψεύστης, ἀπατεών

διαμηρίσαι· τοῦτο καὶ ἐπὶ παίδων ἀρρένων καὶ θηλείων ἔλεγον (Ar. Avv. 1254)

διάμοιος· ὁ ἀντ' ἄλλου διακονῶν ⟨1135⟩

διαμοιρᾶσαι (Eur. Hec. 1077 Hippol. 1376)· διαμερίσαι

διαμοιρωμένα· διαιροῦσα, καὶ διαμερίζουσα ......

διαμπάξ (Xen. Hell. VII 4, 23)· διόλου, καθόλου. διηνεκῶς. ἐξεναντίας (Eur. Bacch. 993)

διαμπείρας· διακεντήσας ⟨1206⟩

διαμπερές (Hom.)· διόλου. †παραγύρως. σαφῶς (Aesch. Cho. 380). τελείως. διαμπάξ (Xen. An. IV 1, 13)

διαμπερέως (Nic. Ther. 495)· σαφῶς. τελείως

διαμύθησις· παραλογισμός

διαμυλλαίνειν (cf. Ar. Vespp. 1355)· χλευάζειν. ἐπὶ τοῦ τὰ χείλη διαστρέφειν. διαμωκᾶσθαι [72. 73]

διαμφίδιον μέλος· ἀλλοῖον, διαπαντὸς κεχωρισμένον· ἀμφὶς γὰρ χωρίς. Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ (555)

διαμώμενοι (Thuc. IV 26, 2)· διϊστάντες

διαμῶσαι (Eur. Bacch. 709)· †ζητοῦσαι

Δῖαν· μεγάλην ἢ ἔνδοξον· τὸν οὐρανὸν Πέρσαι (Herod. I 131)· καὶ τὴν νῦν καλουμένην Νάξον (λ 325)

διᾶναι· σμῆξαι. πλῦναι [79]

COD. 30 διαλέξεις, διαλέξεις δ. κ. 32 καὶ διαλέξεις 35 διακονῶν (Λάκωνες?) Cf. διάμοιος Post 38 legebatur διαλουφῶν (v. διολουφῶν) 41 διαλυτίσαντες 43 παιδείας 44 legebatur post 50: διαμαψαμένη 51 διμέλαι Cyr. 174 244 διμελαὶ Cyr. Dr. οἰκέται λεπροί. 55 διαμέστας 62 |ήσαι — θηλυιῶν 63 διάμοιμος? Theognost. II 65, 2 ἀμοιμὸς κατὰ ἐναλλαγὴν στοιχείων ἀπὸ τοῦ ἀμοιβός (64 schol. l. c.) Post 71] διαμπετρονήσει κτλ.; cf. διαπερονήσει 75 δεσπότῃ 78 σμῖξαι

HES. 18 διαληκ[μ]ᾶσθαι· διασύρειν. διαμωκᾶσθαι ⟨ex Aelio Dionysio Eustath. 1208, 42⟩ 21 διαλαχόντα· κληρωσάμενα 22 διάλλασσε· διάλυε (monost. 122) 25 διάληψιν· ἐνθύμησιν. ἢ γνῶσιν ⟨φρόνησιν διαγόρευσιν Cyr. 171⟩ 26 διάλημμα· διάστημα 27 διαλήμματος· τοῦ διαχωρισμοῦ 28 διαληλιμμένη· ἠλ(ε)ιμμένη, κεχρισμένη ⟨v. α 2968⟩ 31 διάλεξις· ὁμιλία 34 δι' ἀλλήλων (Ζ 226?) 36 διαλογισμοί· (Rom. I 21)· ἀδολεσχίαι 40 διάλυσις· διάκρισις. φθορά. διαχωρισμός ⟨ex onomastico; cf. 1090⟩ 51 †διαμελεοί· οἰκέται ⟨αἶ αἶ μέλεοι⟩ 57 διαμετρητῷ (Γ 344)· διαμεμετρημένῳ 59 διαμῆσαι· διαθερίσαι. διακόψαι, διατεμεῖν 60 διάμησε· διέκοψε (Γ 359), διέτεμε. διεθέρισε (Η 253) 72 διαμπραθέειν (Η 32)· διαπορθῆσαι ⟨v. διαπρ—⟩ 73 διαμφάδιον (Aesch. Prom. 555)· ἀλλοῖον ⟨v. δημοφάλιον. διαφράγιον⟩ 79 διανκυΐ (διακυνοφθαλμίζεται)

διανάπαυσις· οἷον ὁ μεταξὺ χρόνος [81]

† διανδής· πολυχρόνιος. Κρῆτες

διανεῖμαι (Xen. An. VII 5, 1. 13)· διαδοῦναι

(διανείμαντε· διανείμαντες. δυϊκῶς)

διανεκές (Attici)· διαπαντός

διανέμεται· μερίζεται [87]

διανεύει· (σ)τρέφει. κυκλεῖ

(διανεῦσαι (Plat. Parmen. p. 24, 7 Bk.)· διαπλεῦσαι)

διανηξάμενοι· διακολυμβήσαντες. διαπεράσαντες

διανίζει· κρουνίζει. διακλύζει. πλύνει ⟨v. λανίζει⟩

διανίζεται· νίπτεται. καθαίρεται

διάνιον· κονία [94. 95]

διανοοῦμαι· λογίζομαι [97]

διανυκτερεύοντες (cf. Xen. Hell. V 4, 3)· ἀγρυπνοῦντες πᾶσαν τὴν νύκτα

διανυσθῆναι· τελειωθῆναι ⟨v. ἄνυται⟩

διαξιφίσασθαι (cf. Ar. Eqq. 781)· ξίφεσι διαγωνίσασθαι (κυρίως. ἤδη δὲ) καὶ (τὸ) μαχέσασθαι

διὰ πάντων κριτής· Βόηθός φησι ἐν τοῖς περὶ Πλάτωνος (Civ. IX 580 A), ὅτι ὁ νομοθέτης ἐκέλευσε τοῖς κρίνουσιν γράφειν τὰ κεφάλαια ἕκαστον ⟨—α⟩

διαπαρθενεύει· φθείρει κόρας [1203]

διαπατταλευθήσει (Ar. Eqq. 371)· τρόπῳ βύρσης διαταθήσῃ παττάλοις

διαπεπαρμένον· τοῖς ἥλοις πεπηγμένον

διαπείραντες· διακεντήσαντες ⟨1167⟩

διαπέπλιχε· διαβέβηκε· πλίγματα γὰρ βήματα

(διαπεπλίχθαι· διηλλάχθαι τὰ σκέλη, καὶ ἀντιβαίνειν)

διαπεπλιχώς (Hippocr. II p. 838 K)· διεστώς. κεχηνώς ⟨—ός⟩

διαπερᾶναι (Plat. Legg. I p. 625 B)· τελειῶσαι

διαπερδικίσαι (Com. inc. fr. CXVII)· διαλινῆσαι. καὶ διαφυγεῖν ⟨1412⟩

διὰ περιόδων· διὰ κύκλων

διαπεττεύων· μεταφέρων· μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν πεττῶν

διαπεττεύεσθαι ⟨—εῦσαι?⟩· πεττοῖς ἀποπαῖξαι. ἤδη δὲ καὶ τὸ συντελέσαι

(διαπερονήσει· διατρήσει † διατμήσαι, διακόψει, διακεντήσει, προσηλώσει)

† διαπνεύστας· παραλογιστικῶς

διαπέφλοιδεν (Hippocr.?)· (χαίρει) διακέχυται

διαπεφρούρηται βίος· Αἰσχύλος Φρυξὶν (fr. 258). οἷον ἡ διὰ τοῦ βίου φρουρὰ συντετέλεσται· ἢ διελήλυθεν ὁ χρόνος [19]

διαπεφυκέναι· διεσκέφθαι. καὶ καθεωρακέναι

διαπηνικίσαι (Cratin. fr. XXIV p. 184)· διακεφαλαιῶσαι. Πηνίκη γὰρ γένος περικεφαλαίας. οἱ δὲ τὸ ἀπατῆσαι, ἀπὸ τῆς πηνίκης [22]

διαπιδύει· διαπηδᾷ

διαπίνειν (Herod.)· προπίνειν. Ἐπιγένης

διαπληκτίζονται· διαμάχονται, φιλονεικοῦσι

† διαπλήσσειν· διέλκειν. διαπλέκειν

διαπλήσσοντες (Aristarch. Ψ 120)· διασχίζοντες

διαποδίζων· βασανίζων, ἐπιμελῶς ἐξετάζων ⟨col. 141, 18⟩ [29]

διαπονδαρίζει (Com. inc. CXVIII)· διαναβάλλεται, διαναρρίπτεται ⟨διαπυδαρίζει?⟩ [31]

διαπόρησις· ἀμφιβολία, ἀπορία

διαπορθμεῦσαι (Herod. V 52)· διαπεράσαι

διαπορθμεύων· διακομίζων [35]

διαπορπακίξαι (Lacones)· διὰ τοῦ πόρπακος [ad 36] διενεῖραι τὴν χεῖρα [37. 38]

διαπρέπειν· διαφέρειν. προκόπτειν

COD. 84 διανεύματε legebatur post 88 89 διαναῦσαι legebatur post [81]; cf. schol. p. 329 1200 |ήσασθαι 5 |λευθείσῃ — |τεθείσῃ 8 legebatur post 11 11 |ῆσαι, διαλαλῆσαι et q. s. legebantur post 14 15 Cf. post 1171 18 φθορὰ 20 |φρυκέναι 21 διαπηνηκίσαι — πηνήκης 23 διαπηδύει 24 Περιγένης ⟨Com. V p. 93⟩ 36 |ίσσαι — τὸ διενείρηται χεῖρα

HES. 81 διάνδιχα (Α 189)· διαφερόντως. χωρίς. ἢ διχῶς 87 διανεμηθῇ (Act. Ap. IV 17)· διαδοθῇ 94 διανοητικόν 95 διανοηθείς (Genes. VIII 21)· μεταμεληθείς. ἐνθυμηθείς 97 διαντεθῆναι· τελειωθῆναι ⟨h. e. ΔΙΑΝΥCΘΗΝΑΙ⟩ 1203 διαπεριτριβαί (I Timoth. VI 5)· ἐνδελεχησμοί, ἐνδελέχειαι 19 διαπέφρυδεν· ἐγείρει ⟨χαίρει⟩. διακέχυται ⟨1217⟩ 22 διαπεφωνήκαμεν (Ezech. XXXVII 11)· ἀπολλώμεθα 29 διαποδισμός· εἶδος ὀρχήσεως, ἢ ἁλμοῦ ⟨v. διποδία⟩ 31 διαπονηθείς (Act. Ap. XVI 18)· λυπηθείς Ad 33: παιδεῦσαι 35 διαπρήσσειν· κατεναντίον διελθεῖν. καὶ τάσσειν. ἢ σπεύδειν Ad 36: τῆς λαβῆς τὸ 37 διαπραθέειν (Η 32 al.)· ἐκπορθεῖν 38 δι' ἀποῤῥήσεων· δι' ἀμφιβολιῶν ⟨διαπορήσεων· ἀμφιβολιῶν?⟩

διαπρεπής· ἔκδηλος, ἐπίσημος [41—43]
† διαπρίεται· † διαγοράζει. μαίνεται [45—50]
διαπρύσιον (Hom.)· διαπορεύσιμον. μακρόν (P 247). διὰ πάντων δ(ι)εξιόν. ἐξάκουστον (Θ 227). μέγα (M 439). διάτονον [52]
διαπταῖσαι· σφαλῆναι [54]
διαπτερῶσαι (Hippocr. II p. 57 K)· ἀνευρῦναι. διαστῆσαι. διαπτύσαι ⟨—ξαι⟩
διάπτυε· ......
διαπτύει· ......
(διαπυδαρίζει cf. διαπονδ—)
διαπύλιον (Aristot. Oec. II 14)· τέλος τι παρ' Ἀθηναίοις οὕτως ἐκαλεῖτο
διαπυνθάνεται· ἐρωτᾷ
διαπυρισθέντα· διοργισθέντα
διαπύρσιος (Soph. OC. 1479?)· μέγας. διαβόητος
διάπυρος (Alexid. fr. V 7 p. 440)· θερμός ⟨cf. 1425⟩
διαρθρούμενον· ἀκριβούμενον
διαρθροῦν· διαδηλοῦν. (ὁμολογεῖν)
διαριθμουμένην· διαλογιζομένην
διαρικνοῦσθαι (Cratin. II p. 142)· ἐπὶ σχήματος ὀρχηστικοῦ τίθεται. ὁτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ συνεστράφθαι ⟨v. διερικροῦντο. ῥικνοῦσθαι⟩
διάρινον· τὸ σίναπυ ⟨v. ἀνάρρινον⟩
διαριπίζεσθαι· διακοντίζεσθαι
διαρκές· ἀρκέσαι μὴ δυνάμενον ⟨ad μὴ δ—⟩
διαρκέσαι (Hippocr.)· βοηθῆσαι
διαρκῆ (Thuc. I 15 an Demosth. p. 37?)· ὠφελοῦσαν. ἢ ἐξαρκοῦσαν
διαρκέστατοι· πλήρεις. ἀνενδεεῖς
διαρκῶς· ἀσφαλῶς. δι' ὅλου. ἀρκούντως. δαψιλῶς. ἱκανῶς
δίαρμα· κούφισμα
δι' Ἅρματος· τόπος ἐν Πάρνηθι τῆς Ἀττικῆς
διάρογχας (Hippocr. III p. 178 K)· τὰ μεταξὺ τῶν ἐπιδέσεων διαστήματα
διαροθεῦντα· διασοβοῦντα [79]
διαρραισθέντος· διαφθαρέντος [81—83]
διαρρεῖν· διαχεῖσθαι
διαρρέοντες· χαῦνοι, καὶ διαλελυμένοι
διαρρέουσα· τρυφηλή [87]
διαρρήδην (Demosth. 118, 1 al.)· φανερῶς, σαφῶς
διαρρήκτας· ἐπιβούλους [90—92]
διαρτᾷ· κρεμνᾷ· διαιρεῖ
διαρταμῆσαι (Aesch. Prom. 1023)· διελεῖν, κατακόψαι
(διαρτᾶν· [ ] ἀπατᾶν Menand. fr. CCCLVI)
διάρτασον (Aesch. fr. 311)· διάστειλον ⟨διάγγειλον?⟩
διαρτίζων· ἀρτία καὶ συνετὰ φθεγγόμενος [98]
διαρτυομένων· καταρτιζομένων
διαρύτειν· ἀντλεῖν
(διαρύτους· διηντλημένους)
δίαρχοι· οἱ Ἑλληνοδίκαι [1303]
διαρωχμίας (Hippocr. III p. 178 K?)· διαστάσεις ⟨1277⟩
διασαικώνισον (Ar. Vespp. 1169))· ἀντὶ τοῦ διασαλακώνευσον, οἷον τρυφερῶς βάδισον· τοὺς γὰρ θρυπτομένους σαλάκωνας ἔλεγον, ἴσως ἀπὸ τοῦ σαυλοῦσθαι, ὅπερ ἐστὶν θρύπτεσθαι· σαλάκωνα δέ

COD. ⟨44 διαγγρίζεται· μαίνεται? διαπυρίζεται? cf. 1260⟩ 53 διασπάσαι 55 διαπτύσαι legebatur ante διαπτερῶσαι 59 διαπυλῶν (cf. Aesch. Ag 407) Post 63 διαρθροῦν· ὁμολογεῖν 67 ὅταν 86 σύνάπυ ⟨νᾶπυ?⟩ 70 διαρκεῖς ⟨v. 71⟩ 71 διαρκῆσαι, β. διαρκές (corr. marg.) ⟨77 Cf. 1304; διαροχάς Erotian.⟩ 84 διασχίσθαι 93 διαργεῖ 95 legebatur post 1301 99 διαρτωμένων 1300 διαρυπτεῖν, ἀνατλεῖν 1301 legebatur post 1292: διαρρύτους 5 διασακώνισον ⟨cf. 1062, σαικωνίσαι, σαλακωνίσαι⟩

HES. 41 διαπρέψας (Esth. XIII 3)· λαμπρὸς φανείς 42 διαπρήσσουσα (A 483)· διατέμνουσα, διασχίζουσα 43 διαπρίζει ⟨—ήσσει⟩· διαπερᾷ 45 διαπρήσσει· τάσσει. ἀπατᾷ, ψεύδεται. διαπερᾷ 46 διαπρήσσοντες (Ψ 120)· διατέμνοντες. καὶ διαπερόντες 47 διαπροόλου, διαμπάξ, διηνεκῶς (vide tamen Eubul. III p. 255 fr. I 24) 48 διαπροδάμναξ, δι' ἐναντίας 49 διαπροδέ (Δ 138)· διαμπάξ, διόλου 50 διαπροδεήσατο, καὶ τῆς (Δ 138) διῆλθε δὲ καὶ δι' αὐτῆς 52 διαπτάντος (Sapient. V 11)· πετασθέντος 54 διαπτεῖν· ὁρμᾶν ⟨ΔΙΑΙΤΤΕΙΝ⟩ 79 διαρραίσει (I 78)· διαφθερεῖ 81 διαρραῖσαι (B 473)· διαφθεῖραι 82 διαρραῖσθαι (Ω 355?)· διεφθάρθαι ⟨διερρ—⟩ 83 διαρρέειν ⟨—αίειν⟩· διαπορθεῖν 87 διαρρέουσαι (μ 290)· διαφθείρουσαι 90 διαρρήξας (Marc. XIV 63)· συντρίψας. σχίσας 91 διαρρήξωμεν (Ps. II 29)· ἀπορρίψωμεν 92 διαρρυῆναι (II Macc. X 20)· διαφθαρῆναι Ad 95: διασείειν ⟨h. e. διαττᾶν· διασήθειν⟩. καὶ 98 διαρτίσαι (Iob. XXXIII 6?)· ἀναπλάσαι 1303 διὰ ῥωπήϊα πυκνά (Ψ 122)· διὰ χωρίων, ἐν οἷς ῥῶπες φύονται πολλοί. οἱ δὲ ῥῶπες εἶδος φυτοῦ ἱμαντῶδες διὰ τῶν συμφύτων τόπων

φασι τὸν οὐ μὴ δεῖ δαπανῶντα ⟨1062⟩. (διασείσθητι ἐν τῇ πορείᾳ. ἔνιοι δαπάνησον)

† διασάτηρ· διαπαίζειν. Λάκωνες

διασαλακώνισον· διάνυσον (Ar. Vespp. 1169). ἀπὸ τοῦ ἐγκεῖσθαι τὸν σαλάκωνα

διασαρκώνισμα· ἀσελγές τι σχῆμα

διασαρωνίσαι· τὸ προσποιητῶς γελάσαι. τὸ δ' αὐτὸ καὶ σαρ[κ]ωνίσαι ⟨v. διεσαρ—⟩

διασαυλούμενον (Arist. fr. inc. LXVII)· διακινούμενον, καὶ ἐναβρυνόμενον, ἢ διασειόμενον [11]

διάσημος· λαμπρότατος

Διάσια (Thuc. I 126)· ἑορτὴ Ἀθήνησι. καὶ σκυθρωποὺς ἀπὸ τῆς ἑορτῆς ἣν ἐπετέλουν μετά τινος στυγνότητος θύοντες

διασιλλοῦν· διασύρειν

διασιλλοῦσι· διαμωκῶνται [16]

διασκανδικίσῃς (Ar. Eqq. 19 Teleclid. fr. VII p. 374)· διευριπιδίσῃς· ἡ γὰρ τοῦ Εὐριπίδου μήτηρ σκάνδικας ἐπίπρασκε· σκάνδικες δέ εἰσιν εἶδος ἀγρίου λαχάνου

διασκαριφῆσαι· ἐπὶ ὀρνέων τῶν τοῖς ὄνυξι σκαλευόντων τὴν γῆν κυρίως λέγεται [19. 20]

διασκέπτεται· διαλογίζεται

διασκευάζει· κατασκευάζει

διάσκεψις· λογισμός

διασκηνίψαι (v. Nic. Ther. 193)· διαφορῆσαι. διασπεῖραι· διεσκηνίφθη δὲ διεσωματίσθη ⟨v. 1692⟩

διασκίδναται (Xenoph. ap. Poll. VI 194)· διασκορπίζεται

διασμιλεύων· διαξέων ⟨1671⟩

διασπαθᾶν· ἀσελγῶς ἀναλίσκειν

διασπαράττει (Aesch. Pers. 195)· διασπᾷ. διαιρεῖ, διαμερίζει

διασπάσαι (Xen. Cyr. VI 1, 23)· διασπαράξαι. διασχίσαι

διασπᾶσθαι· ὁμοίως [31]

διασταδόν· κεχωρισμένον

διασταθμῆσαι· διελεῖν [34—36]

διαστείχειν· διαπορεύεσθαι, διελθεῖν

διαστείχοντι (Dorice)· διαπορεύονται [39]

διαστείχων (Eur. Androm. 1090 ?)· διαπορευόμενος

διαστείχουσα· διαπορευομένη, διερχομένη

διαστείχουσι· διαπορεύονται

διαστέλλεται· διαμερίζεται. ἀφορίζεται [post 43] [44. 45]

διάστημα· πόρρω, μακράν

διαστῆσαι· δίχα καὶ χωρὶς στῆσαι. καὶ χωρίσαι

διαστησαμένω· διαχωρίσαντες. δυϊκῶς [49]

διαστοιχισάμενος· διαταξάμενος. ἀκολούθως διαθέμενος [51. 52]

διαστρεφομένη· διαπορευομένη

διάστροφον· στραβόν

διαστύρακοι· οἱ τὴν μὲν κόρην καὶ τὴν ἅλω μέλαιναν ἔχοντες, τὴν δὲ ἶριν ἔνωχρον

διασυκάξαι· διασκεδάσαι. Ταραντῖνοι

διασύρει (Dem. 1482, 27)· διαπαίζει, χλευάζει

διασύροντες (Dem. 332, 14)· χλευάζοντες, παίζοντες

διασφάγες (Herod. II 158)· αἱ διεστῶσαι πέτραι τῶν ὀρῶν

διασφυδῶσαι· αὐξῆσαι

(διασφύξιες)· ἀπὸ τοῦ σφύζειν παρὰ Ἱπποκράτει (vol. II p. 24 K)

διὰ σφῶν· δι' † ἑαυτοῦ

διάσχεσις· οὕτω λέγεταί τις ἐν μουσικῇ (....,) ὡς τὸ διάστημα· Σέλευκος δὲ κροῦσμα μουσικόν (EM. 310, 5) [64]

διασχών· διαστήσας

COD. 7 ἐγκεκλεῖσθαι 13 διασία — εἶναι pro ἣν 15 |σιμοῦσι, |κωμωδῶνται 17 |ίκησις |ησις 26. 27 = 27. 26 26 διασμύχων, διαζαίων 32 διαστατόν Cyr. 171 37—42] post 1349, scriptae διαστι— 38 διαστίχονται 40 |στιχῶν 41 |στιχοῦσα 42 στιχοῦσι 47 χωρισθῆσαι 54 legebatur post 1359 διασφόρον 55 ἄλωσιν — ἔνοχρον 56 διασυκάζαι

HES. 11 διασαφεῖ (II Macc. X 26)· διασαφηνίζει. ἀγγέλλει 16 διὰ Σκαιῶν (Γ 263)· διὰ τῶν ἀριστερῶν, ἢ τῶν πυλῶν τῶν οὕτω καλουμένων 19 διασκεδάσει (Iesai. XLIV 25)· διασκορπίσει 20 διασκελίδα· σπυρίδα, ἣν ἔνιοι διασκάλων (fiscella) 31 διασπιδέος πεδίοιο (Λ 754)· ἤτοι τοῦ μεγάλου πεδίου· ἢ τοῦ περιφεροῦς παραπλησίως ἀσπίδι· ἢ ἐν ᾧ πολλαὶ μαχομένων ἀσπίδες κατέπεσον. λέγειν γάρ· ,κτείνοντες .... διατενῆντε ἄκαλα λέγοντες (755)ʻ 34 διασταλήσονται (Genes. XXV 23)· ἀφορισθήσονται 35 διαστάντες (Μ 86) 36 διέστησαν (Ω 718)· ἐχωρίσθησαν 39 διαστήκόντι· διαστήσαντι ⟨διασχόντι· δ. Cyr. 171⟩ Post 43: διαστελλόμενον 44 διαστελλόμενον 45 διαστέλλουσα (LXX bis)· ὁμοίως 49 διαστήτην (Α 6)· διέστησαν. δυϊκῶς 51 διαστολή (gl. Rom. III 22)· διάκρισις, διαίρεσις 52 διαστρεπτοῖο (Ε 113)· ἀλυσιδότου. ἐκ συνεστραμμένων τινῶν γεγονότος ὑφαντοῦ 64 διασχῶ

(διατάκτορσι· ἡγεμόσι. βασιλεῦσιν)

διαταξαμένω· διαθέμενοι. δυϊκῶς

διατάξεων· διοικήσεων

διατάττει· διακοσμεῖ. καθηγεῖται

διὰ τάχους (Thuc. II 18, 4)· συντόμως

διατέθεικεν· εἰς συνήθειαν ἤγαγε

διατεθώκηται· διακεχώρισται

διατείνειν· διαρρήδην λέγειν, (ἀπο)λογεῖσθαι

διατείνεσθαι· διαβεβαιοῦσθαι. φιλονεικεῖσθαι

διατείνεται· ἀπολογεῖται. ὁμοίως

διατείνομαι· ὁμοίως

διατεκμαίρει· διαστοχάζει [post 77]

διατεκμαίρονται· σημειοῦνται [79]

διὰ τέλους (—εος Hippocr.)· διαπαντός

διατέμνεται· διασπᾶται. διακόπτεται

διατερσαίνοντες· διαξηραίνοντες [83—89]

διατειχίζειν· ὅταν πολέμου ὄντος συγκλεισθῶσι, τὰς ῥύμας διατειχίζουσιν, ἵνα μὴ εὐκατάληπτοι ὦσιν

διατινθάλεος (Ar. Vesp. 329)· διάπυρος ⟨1384⟩

διατλάς· ὑπομείνας. καρτερήσας. κακοπαθήσας

διατμήξας· λεπτύνας. ἀφανίσας. διελών. διασπάσας. διακόψας (Φ 3)

διάτοιχοι· οἱ ἀπὸ τοίχου ἐπὶ τοῖχον [95]

διάτορον· ἐξάκουστον

διάτορον· ὀξύτονον. καὶ στύραξ

διάτραμις (Stratt. com. p. 791)· διερρωγὼς τὴν τράμιν, τὸν ἀπὸ ὀσχέου ἐπὶ τὰ ἰσχία τόπον· τράμις γὰρ τὰ ἰσχία· καὶ φωνὴ δέ τις οὕτω καλεῖται ὑπὸ τῶν φωνασκῶν

διατρανοῦν· σαφηνίζειν [1400]

διατρήσεις (Hippocr. II p. 115)

διατριβῆναι (Herod. VII 120)· ἀπολέσθαι

διατρίβοιτε· παίζοιτε. παρ' Ὁμήρῳ δὲ διατρίβειν (Δ 42) ἐμποδίζειν. παρέλκειν. παρακρούεσθαι [4]

διατροχάδες· εἶδος ποιήματος, ὡς ἱστορεῖ Πραξιφάνης [ad 5]

διατρύγιος (ω 341)· τρυγήσιμος, ἔγκαρπος, διὰ τὸ τὴν τρύγην ἔχειν. τινὲς δὲ ὁ διὰ μέσων ἀμπέλων κατεσπαρμένος τόπος. οἱ δὲ τόκον ἀγροῦ ἤδη πεπείρων σταφυλῶν· οἱ δὲ ἀνθοῦντα [7]

διαττᾶν (Plat. Soph. p. 226 B)· διασήθειν

διάττειν· ὁρμᾶν ⟨1031⟩

διάττειν †σθένος· ὁρμᾶν διὰ δυνάμεως

†διατελείαν· τὸ ἄπρακτον παρὰ Σώφρονι· τινὲς δὲ γράφουσι διαγγελίαν [12]

δίαττος· ἡ ἀλευρότησις. τὸ κόσκινον

διάττοιεν· βαδίζοιεν. ˌδιάττοιεν τρίβον'· ὁρμήσουσιν ὁδόν

διάττουσιν· διατρέχουσι ⟨v. 1031⟩

διατυποῦται· διατίθεται. διαπλάττεται

†διατύψαι· διασθενοῦ διελθεῖν ⟨διατρυπῆσαι?⟩

διαυγάσαι· φωτίσαι

διαυγεῖσθαι· διορᾶσθαι

διαυγές· λαμπρόν, φωτεινόν

διαυλία· ὅταν δύο ᾄδωσι [ad 21]

διαύλιον· ὁπόταν ἐν τοῖς μέλεσι μεταξὺ παραβάλλῃ μέλος τι ὁ ποιητὴς παρασιωπήσαντος τοῦ χοροῦ· παρὰ δὲ τοῖς μουσικοῖς τὰ τοιαῦτα μεσαύλια (schol. Ar. Ran. 1282)

δίαυλος· μέτρον πηχῶν (σ')

διαύλους· στενοὺς (Eur. Tro. 435) τόπους. ὁδούς [25]

†διαύχην· εὐεξίαν

διαφαίνει· (Xen. Απ. III 10, 5)· διαδείκνυσι [28]

διαφανές· λαμπρόν. διάπυρον (Hippocr. III p. 151)

†διαφαίκωσι·

διαφάσσειν· διαφαίνειν

........· διασιλλαίνειν ⟨ad διαφαυλίζειν⟩

COD. 66 Cf. 1095 et schol. Aesch. Pers. 456 Ddf. 70 διατάχως 96 διάτονον 96 διατράμις — φωνακῶν 1406 δι' αὐτοῦ — ἔχων 8 διασίθειν 14 διαττυίειν, βαδίζειν. διαττοῖαν, τρίβον et post 15 iterum διαττοιᾶν τρίβον· ὁρ. ὁδ. 22 μέλσεσι 30—32 διαφαίκωσι, διαφαίνειν. διαφάσσειν, διασιλλαίνειν

HES. Post 77: σημειοῦται 79 διατέκμηρμαι· στοχάζομαι 83 διατεύονται (Σ 264)· μερίζονται 84 διατεύοντο (Ψ 121)· ἐμερίζοντο 85 διατινθάλεος· διὰ πυρός ⟨1393⟩ 86 διατιδόκησις· ὑπόνοια ⟨l. διὰ τί· (ἵνα τί). δόκησις· ὑ.⟩ 87 διατιμᾶται ⟨τειμᾶται ordo⟩ 88 διατειχίζεται 89 διατείχισμα (Thuc. III 34, 2. VII 60, 2) 95 διατόνι(α) (Exod. XXXV 11)· κρίκρους 1400 διατρίβει ⟨cf. 959⟩· διάγει, παρέλκει ἐπὶ πολὺν χρόνον ⟨EM. 267, 55⟩ 4 διατροφάς (I Tim. VI 8)· βρώματα Ad 1405: ὄνομα κύριον 7 διατρυφέν (Γ 363)· κλασθέν, ἀντριφθέν 12 διαττερίσαι· διαδρᾶναι ⟨1211 et ἐκπερδικίσαι⟩ Ad 21: γράφεται αἴδωσι 25 δίαυρος δαλός· διάπυρος (Eur. Cycl. 631) 28 διαφανής· ἐπιφανής. ἐπίσημος ⟨ex onomastico; cf. ἐπίσημος⟩

διαφερόντως (Thuc. I 38, 4)· ἐξαιρέτως [37. 38]
διάφλοισβοι· τεταραγμένοι [40. 41]
† διαφοιγοιμόρ· ὑπὸ Λακώνων, ἐπὶ πάσῃ ἡμέρᾳ τῆς τῶν φιλιτίων σιτήσεως [43—47]
διαφλύξιες (Hippocr.)· ὑπερφλοισμοὶ ὑγροί
διαφ(ο)υλλαί (Lacedaem.)· διακοπαί. διαλογαί
διαφρυκτῶσαι· κληρῶσαι. κυαμεῦσαι· ὁ γὰρ κύαμος παρὰ Ἀθηναίοις φρυκτός· ἐλάμβανον δὲ οὐ δικάζοντες τοῦτον ἀντὶ ψήφου
διαφυγ[ετ]εῖν· παρ' ἐλπίδα σωθῆναι
† διάφυσον· φασκίς
† διαφύσαι· διελεῖν
διαφύσσειν· διαντλεῖν. καὶ χωρίζειν
διαφωνεῖν· μὴ συμφωνεῖν
διαχαράττω· ξέω
διαχέαι· διαμελίσαι [58]
διαφέρει· ἀνήκει. πρύχει, ὑπερέχει, βέλτιόν ἐστι
διαφέρονται (Thuc. V 41, 2)· μάχονται
διαφέρεσθαι· βαστάζειν. ἀμφιβάλλειν
διαχειρίζει (Dem. 818, 8?)· διοικεῖ [60]
διὰ χειρὸς ἔχειν· τὸ φυλάττειν
διαχειροτονία· ἡ τῆς χειροτονίας διάκρισις ἐν πλήθει γινομένης
διαχεῖται· διαχέεται. χαίρει
? διαχειρίζεται· φονεύει
διαχεῦαι· διακόψαι
διαχοῦ (Herod. VIII 97)· διαχώννυε
? δ' ἰαχρόν· χλιαρόν (v. ἰαχρόν)
διὰ χρόνου (Ar. Pac. 710)· διὰ παντός
διαχρῆσθαι· καταχρῆσθαι
διαχρώμενοι· ἀναιροῦντες [71]
διάχυσις· ἔκστασις ὕδατος. χαρά. σύγχυσις
διαχύτλαζε· διακίνει. πλάτυνε. ἢ διάχει. ἢ διακάθαιρε. ἢ διάκρινε. οἱ δὲ πολλοὶ διύγραινε
διαχωρήσαντε· διαχωρήσαντες. δυϊκῶς
διαψαθάλλειν· διαστέλλεσθαι πρὸς ἔρευναν
διαψαίρειν (cf. Eur. fr. 919)· διακαθαίρειν
διαψαίρουσι (Ar. Avv. 1717)· διαπνέουσι. καὶ ψαίρειν λέγομεν τὸ ἱστίον, ὅταν ἐλαφρῶς διαπνέηται
διαψαλάττεσθαι· τὸ εἰς ἔρευναν διαστέλλεσθαι
διαψηφίζεσθαι (Demosth. 1301, 28)· τὸ ψηφοφορεῖν ἐν δικαστηρίοις
διαψήφισις· ἡ ἐξέτασις τῶν πολιτῶν ἡ κατὰ δήμους γινομένη
διαψοφεῖν· τὸ παραψοφεῖν [82]
† διάβαλον· μέλι καὶ μελίκρατον
δίβαν· ὄφιν. Κρῆτες (v. δίφατον)
δίβολον· φᾶρος διπλοῦν (v. 950)
διβόλους χλαίνας· οἱ μὲν διμίτους, οἱ δὲ διπλᾶς
δίγαμμα· στοιχεῖόν τι [88. 89]
δίγονος· περιστερά
δίγονος μάσθλης (Soph. fr. 125)· ὁ διπλοῦς. ἢ δυσὶ χρώμασι κεχριμένος [92]
διδασκαλία· παραίνεσις, νουθεσία
διδάσκαλος· πᾶς ὁ ἐνεργῶν τι περὶ τὴν δραματοποιίαν καὶ τῶν κυκλίων χορῶν παρασκευήν
† διδασκέτωσαν· διδαξάτωσαν
διδασκῆσαι (Hesiod. Opp. 64)· διδάξαι
διδέασιν (Xen. Anab. V 8, 24)· δεσμεύουσι
δίδει (Aeoles)· δεσμεύει [99]
δίδημι (Aeoles)· δεσμεύω
δίδην (Aeoles)· δῆσαι [2. 3]
διδίσσηται (Hippocr. II p. 646)· φοβῆται [5]

COD. 48 διαφρυξίαι 49 Cf. διέφυλλε φουλλόμενοι et φυλλεῖν 50 διαφρυκτος, κλῆρος, κύαμος 63 διαδέχεται 66 διαχώνευε 72 σύγχησις 73 διαχύτλαξε 75 προσερεύνα 78 διαψαλλ| 80 |φοσις 86 διμήτους 91 κεχρημένος 94 |ποιὸν 97 διδείασιν 98 διδεῖ 1501 διδεῖναι 4 διδίσσεται, φοβῆ

HES. 37 διαφθέρσει (N 625)· διαφθερεῖ 38 διαφορᾶς· ἔχθρας. βδελυρίας 40 διαφόρημα (Ierem. XXXVII 16)· παίγνιον 41 διάφορον· ἀμφίλεκτον. καὶ ἀνάλωμα διάφορον (Thucyd. ap. Suid.) 43 διαφορώτερον (Hebr. I 4)· κρεῖττον. ὑψηλότερον 44 διαφοροῦντές σε (Ierem. XXXVII 16)· παίζοντές σε 45 διαφράγιον (Aesch. Prom. 555)· ἀλλοῖον, καὶ διάφορον (διαμφάδιον) 46 διάψαλμα (LXX)· μουσικοῦ μέλους ἢ ῥυθμοῦ τροπῆς γινομένης, ἢ διανοίας καὶ δυνάμεως λόγου ἐναλλαγῆς 47 διαφρονέων (—φορέων)· διανοούμενος. [1448] καὶ ὁ ἐν διαφορᾷ τινι γεγονώς 58 διαχεθῇ (recens; Levit. XIII 28)· διαχεσθῇ (—υθῇ) 60 διαχέομαι· ἥδομαι. χαίρω 71 διαχύσει (Levit. XIII. XIV)· ἁπλώσει 82 διαβάλανα· κάρυνα Ποντικά (Διὸς βάλανοι) 88 δίγηρες· στρουθοί (δρῖγες) 89 δίγλωσσον (Sirac. XXVIII 13)· διχόθυμον 92 δίδραγμον (Exod. XXX 13)· τὸ τέταρτον τῆς οὐγκίας 99 διδεῖε· ἔδεισαν (δίδη (Δ 105)· ἔδησεν) 1502 διδίσκετο (σ 121)· ἠσπάζετο 3 διδόντων (μ 54)· δεσμευόντων 5 διδήμονες (Γ 56)· δημοί. ἄθλιοι

διδυμάονε (Ε 548 Ζ 26)· οἱ δίδυμοι. Ἀδελφοὶ δὲ οἱ κεχωρισμένοι τοῖς σώμασιν ἐν μιᾷ γαστρὶ γεγενημένοι· οἱ δὲ συμφυεῖς δίδυμοι λέγονται [7]

διδυμίου ῥίζα (Hippocr. Galeni)· βοτάνης εἶδος. καὶ ὁ ὄρχις δὲ οὕτως λέγεται

δίδυμοι (Ψ 641)· παρὰ τῷ ποιητῇ διδύμους ἀκούουσι τοὺς διφυεῖς, διδυμάονας δὲ οὓς ἡμεῖς διδύμους. δηλοῖ δὲ καὶ δύο [10. 11]

διεβάλλοντο· ἐξηπάτησαν

διέβη· παρῆλθεν. ἐπέρασε

διεβλήθη (Hippocr. ap. Erotian.)· ἐξηπατήθη [15. 16]

διεγείρω· ἐξυπνίζω

διεγγύησις (Dem. 724, 6)· ἡ γινομένη ἐγγύησις τῶν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπαγομένων

διέγνωκα· κέκρικα [20. 21]

διέγραφεν· διέξυε

διέδην· διὰ τέλους

διεδοίδυκισε (Com. fr. inc. CXIX)· διέτριψε, τὴν χεῖρα στρογγύλην ......

† διέδορκα· πόπανον παρὰ Συρακουσίοις τετρημένον, δι' οὗ ἔστι διαβλέψαι

διέδρα· ἀπέδρα. καθέδρα (?)

δίεδρος· διαφανής (Hippocr. p. 546, 43). ἡ λαμπρὰ καθέδρα (Callixenus Ath. V 197 B)

διέζευκται· κεχώρισται

διέθεε (Xen. Hell. VI 5, 26) διέτρεχε

διέθηκεν· ἐτιμωρήσατο [31]

διειδής· λαμπρόν, διαυγές. εὔδηλον [33—37]

διειληφότες· ἀντὶ τοῦ νομίσαντες

δίειμι· διέρχομαι [40—43]

διεῖπε (Β 207?)· περιεῖπε. μετήρχετο [45]

διείργων· κωλύων [47]

διείρηται Plat. Legg. 809 E)· διήγγελται

διείς· ἀνείς. καὶ διηθήσας (Hippocr. Sotades Ath. 293 D). διαπέμψας. ἀφεὶς [post 49]

δίεισι· προέρχεται. διέρχεται

† διειλοκομπάσας (Hermipp. fr. inc. X)· σχιᾷ καὶ κόμπῳ ἐξαπατήσας [52. 53]

διειρύσαι· διαστῆσαι. διελκύσαι (Herod. VII 24)

διεισόμεθα· διαπορευσόμεθα. διαγνωσόμεθα

διεκάναξε (Eur. Cycl. 157)· διέσεισε. διεσάλευσε ⟨v. ἐκάμαξε⟩ [57]

διεκδικεῖ· διεξέρχεται. τιμωρεῖται

διέκδυσιν· ἀπόδρασιν ⟨1535⟩ [60]

δι' ἐκ θυρῶν· τοὺς νεκροὺς οὕτω φασὶν ἑδράζεσθαι, ἔξω τοὺς πόδας ἔχοντας πρὸς τὰς αὐλίους θύρας ⟨cf. ἀνὰ πρόθυρον⟩

διεκναίσθη· ἀπώλετο

διεκνημώσατο· διέφθειρε

διεκομισάτην· δυϊκῶς. διεκόμισαν

διεκόρησε· διέφθειρε κόρην, διεπαρθένευσε

διεκπαίσαντες· διεκτρήσαντες [67]

διεκρίθησαν· ἀπελύθησαν. ἐπαύσαντο [69]

διεκρινάμην· διέστησα, διεχώρισα. ἐδοκίμασα

διεκρινά(την)· διέκριναν. δυϊκῶς

διεκρουσάμεθα· ἐξεβάλομεν

διεκτελέστερον· ἀκριβέστερον ⟨1560⟩

διελάφυξας· διεφόρησας, ἀνήλωσας. λαφυγμὸς γὰρ ἡ διαφόρησις ⟨διαρρόφησις?⟩ ἡ διακένωσις

διελέγχοντος· αἰσχύνοντος. μεμφομένου [76—80]

COD. 6 |νες, οἱ 24 διεδοίκισε, διέστρεφε 25 τετριμμένον — διβλέψαι ⟨27 Cf. δίαιτρος et διερός⟩ Post 35] διειχνείσθω· κτλ.; cf. 1792 43. 44 διέπει διεῖπε περιέρχεται. π. μ. 54 |ρῦσαι 56 διεκάνεξε 58 διεκδικᾷ 62 διεκλήσθη ⟨διεσκλήθη?⟩ 63 διασκνημήσατο 64 |ησάτην |ησα 66 διεκπέσαντες, διατρω| 71. 70 = 70. 71 71 διέκρινα 74 legebatur post 1589 80 διῆλαν

HES. 7 διδάσκων· φεύγων 10. 11 δίδυξ· τὸ τριβήδιν τοῦ ὀλβίου ⟨gr. barb.⟩ 11 δίε (Ε 566)· ἐφοβεῖτο. ἐδεδοίκει 15 διέβην· διὰ τέλους. δι' ἑαυτοῦ ⟨ad διέδην et δι' ἔθεν⟩ 16 διεβοήθη (Genes. XLV 16)· ἀνεφανήθη ⟨l. ἐνεφανίσθη⟩ 20 διέγνων 21 διεγχρινισάμενοι· διακρίνοντες ⟨διευκρ—⟩ 31 διεθρύβη (Habac. III 6)· ἐκλάσθη. διετρίβη 33 διείεται· διυλίζεται ⟨v. διίεται et διηθεῖται⟩ 34 διειέντα· διαπέμποντα ⟨v. διϊέντα⟩ 35 διεκδύσαι· ἀποδράσαι ⟨v. διέκδυσιν⟩ 36 διειχνούμενος (Hebr. IV 12)· διερχόμενος. διαδυόμενος ⟨cf. διηκ— διικ—⟩ 37 διεῖλεν (Genes. XXXII 7)· ἐμέρισε 40 διείρεο (Λ 550)· ἐρώτα 41 διειπετέος (Ρ 263)· χειμάρρου πληροῦντος διὰ τοῦ Διὸς ὄμβρον 42 δίειπε (Κ 425) 43 διέπει· περιέρχεται (cf. 1650) 45 διείραιε (ω 478)· διερωτᾶν 47 διείρεο (Λ 550)· ἐρώτα Post 49: ἀπλώσας (Deuteron. XXXII 11) 52 δίειξις· διάστασις 53 διειπεῖν (non Soph. OT. 394)· διηγήσασθαι. διαλεχθῆναι ⟨v. διαειπέμεν⟩ 57 διεκβάδην (Ierem. XII 12)· δίοδον 60 διεκθέστερον· ἀκριβέστερον ⟨διεκτελέστερον⟩ 67 διέκριναν (Ρ 531) 69 διεκρίθη (Rom. IV 20)· ἐμερίσθη. ἐδίσταζεν. εὐλαβήθη 76 διελέγχωμεν (Iesai. I 18)· εἰς ἔλεγξιν ἀλλήλων ἔλθωμεν ⟨διελεγχθῶμεν⟩ 77 διελεῖ (Daniel. XI 39)· μερίζει. ἐπικρίνει 78 διέλειπεν (LXX)· ἐπαύσατο 79 διελέξατο (Λ 407 al.)· διελέγετο 80 διελέσθαι σκῦλα (Psalm. LXVII 13)· διαμερίζεσθαι πραῖδαν

διελέτην· διεῖλον. δυϊκῶς ⟨v. ἑλέτην⟩
διελευσόμεθα· παρερχόμεθα [83. 84]
† διέλθατε ⟨—σατε?⟩· κυκλεύσατε [86. 87]
† διέλθυρις· διάμφοδος
διελκυστίνδα· παιδιά τις οὕτω καλεῖται ὑπὸ τῶν παίδων ἐν τῇ παλαίστρᾳ (Poll. IX 112)
διελινήσατο (Com. IV p. 634)· ἐξέφυγε [91]
διελομένου· ἐπικρίνοντος. διαχωρισαμένου [93]
διελών· διαμερίσας. διανείμας
διεμοιρήσαντο· διεμερίσαντο
διεμύλλαινε (Ar. Vespp. 1315)· τὰ χείλη διεκίνει καὶ διέστρεφε μυσαττόμενος
διέμπληντο· ἐνε(πε)φόρηντο
δίενος· διέτης
† διεναντίας· ἔχθρας
? διένειμε· διεμέρισε
? διενειμάτην· διενείμαντο. δυϊκῶς
δι' ἔνδειαν φρενῶν· διὰ μωρίαν
διενεγκόντα· κρείττονα φανέντα, ἢ διαφέροντα
διενεγυάσαμεν· ἐνεχυρισάμεθα ⟨διηγγυήσαμεν⟩
διενήνοχε· διαφέρει. παραλλάττει
διενηνοχότων· διαφερόντων
διενηνοχώς· ὑπερέχων
δίενται (Ψ 475)· διώκονται [1609]
διεξαγάγῃ· διεξενέγκῃ
διεξάγω· ὁδηγῶ [12. 13]
διέξεισι· διεξέρχεται
διεξιφίσω (Ar. Eqq. 781)· διεμαχέσω
διεξιών· λέγων, διηγούμενος [17]
διεξοδικῶς· πλατέως

διεπάλυνεν (Eur. Phoen. 1159)· διη..χασε. διεραπίσθη
† διεπαχήσατο· διεπράξατο [21]
διέπει· διοικεῖ. ἐπιστατεῖ, διατάσσει
διέπερσας (Antimach. fr. XXIV)· ἐπόρθησας ⟨—ατε?⟩
διεπεραίνετο· ἠνύετο [25]
διεπέφραδεν (Σ 9 al.)· ἐνετείλατο. διεσήμηνε
διεπέφρακτο· διέφθαρτο (sc. τὴν ἀκοήν)
διεπληκτίζετο· διεμάχετο, ἐφιλονείκει
† διέποντα· πληροῖ
διεπόρθμευε· διὰ σκαφιδίου ἔπλεε
διέπουσιν (A 166)· ἐνεργοῦσι. κατορθοῦσι. διαπονοῦσι [32—34]
διέπρησ(σ)ε· διεπέρασε
διερά· ὑγρά. ἢ σεσηπότα [37]
διεργάθοι· διαλύσειεν
διερείξας· διασχίσας
διερέσσοντας· διασείοντας (Eur. Tro. 1258) [ad 40] διαπερῶντας
διερέττοντα· διαπαντὸς κωπηλατοῦντα [42. 43]
διερευνᾷ (Attici)· ἀναζητεῖ
διερόν· ὑγρόν. χλωρόν (Aesch. Eum. 263). ζωόν. ἔναιμον· ὑγρὸς γὰρ ὁ ζῶν, ὁ δὲ νεκρὸς ἀλίβας
διερός (ζ 201)· ζῶν: λαμπρός. περιφανής ⟨v. δίεδρος⟩
διερούς· διύγρους
διέρπει (Nic. Ther. 297)· διέρχεται ⟨1513⟩
διερ(ρ)ικνοῦντο (cf. Cratin. fr. IV p. 142)· ἐκάμπτοντο· ἡ γὰρ ῥικνότης καμπυλότης ἐστίν, διὸ καὶ τὸ γῆρας ῥικνὸν λέγεται. οἱ δὲ· ἐκίνουν τὰς ὀσφῦς ἀσχημόνως ὀρχούμενοι

COD. ⟨88 ἔρθυρις EM.⟩ 89 |στί (v supra ί), δαπαιδία Post 89] 1574 90 legebatur post 1605 scripta διεΝνήσατο 94 διαμοιρήσαντος 97 δίεννος ⟨δίενα· διετῆ!⟩ 4. 5. 6 = 6 (διενενηχώς). 4. 5 Post 5] 1590 15 |φήσω 19 διέπλυνεν ⟨διεχλεύασε, διερράπισεν Meinck.⟩ 26 ἐνελήλατο 27] post 22 διεπέμφρακτο scripta ⟨διεμπέφρακτο?⟩ 28 |νίκει 39 διερείσας Post 42] 48—51 46 λαμπρὸς ζῶν 49 ὀφρῦς 49—51 Cf. post 42

HES. 83 διελειήσαν· τὴν δείλην διεξαγαγών. δειπνήσας 84 διέλιτην ⟨v. διηλίτης, διλίτης⟩· δόλιον, κακοῦργον: καὶ πανταχοῦ διερχόμενον ⟨διηλύτης⟩ 86 διέλθῃ (LXX)· διαπεράσῃ 87 διέλθωμεν (Luc. VIII 22)· διαπεράσωμεν 91 διελόησας (ρ 599)· τὴν δειλὴν διαίταν 93 δίελος· δείλη ὀψία 1609 δι' ἐντεύξεως (I Tim. VI 5)· διὰ παρακλήσεως 12 διεξειμέναι (Z 393)· διεξελθεῖν. διαφθεῖραι ⟨v. ἐξιμέναι⟩ 13 διεξερέεσθαι (K 432)· (δι)ερωτᾶσθαι 17 διεξόδοις (Psalm. I 3)· ὅθεν ἐκπορεύονται 21 δίεπε· διεῖπε. διέτασσε (B 207). διεξῆλθεν ⟨δίεσχε⟩. εἶπε (K 425). Cf. 1542 25 διέπεσεν (Deuter. II 14)· ἀπέθανε 32 διέπρησσον (B 785 al.)· διεπορεύοντο. διήνυον (Γ 14). διεπέρων 33 διεπράθομεν (A 367)· ἐπορθήσαμεν 34 διεπρίοντο (Act. Ap. VII 54)· ἐθυμοῦντο. ἔτριζον τοὺς ὀδόντας 37 διεργάσει (Eur. Hipp. 613)· φόνευσον (Eur. Hec. 369) Ad 40: διασχίζοντας ⟨h. e. διαρρήσσοντας⟩ 42 διερειδόμενα (Eur. Hec. 66)· στηριζόμενα ⟨—ένη⟩ [τοὺς ὀδόντας 43 διερμηνεύων· σαφηνίζων

διερρίπισε· διεσκέδασεν· ὡς ἐκ τῆς ῥιπῆς, ἥτις τὸν ἄνεμον δηλοῖ [51]

διερυμβονήσατε· διεφυρήσατε

διέρχεσθον· διέρχεσθε. δυϊκῶς

διέρχεται· ἀναγινώσκει [55. 56]

διερῷ ποδί (ι 43)· ὑγρῷ ἔτι ἀπὸ τῆς βάσεως ποδί. οἱ δὲ ζῶντως, ἐνεργῶς

διεσαρώνισε· διέσυρε. κατεγέλασεν. οἱ δὲ διέχανε ⟨1309⟩ [59—61]

διεσίλληνε· διεχλεύασε

δίεσιν· διαχωρισμόν

δίεσις· παρὰ τοῖς μουσικοῖς καλεῖται μέρος τι τόνου

διεσκεδάννυ· διεσκόρπιζε [66—68]

διεσκευασμένον· διατετυπωμένον

(διεσκλήθη cf. διεκναίσθη)

διεσμιλευμένων· λεπτολογηθέντων

διεσμιλευμένως· ἠκριβωμένως (1326)

διεσοῦτο (Dorice?)· διήρχετο [73—75]

διεσπλεκωμένη (Ar. Plut. 1082)· διεφθαρμένη

διεσποδημένη· διακεκρουσμένη

διεσποδήσατο· διέσεισε, διετίναξε [79]

διεστείλατο· διεσαφήσατο [81]

διεστήκασιν· διεχωρίσθησαν. ἐμάκρυναν πόρρω

διέστηκε· διακεχώρισται [84—86]

διεστοιχίζετο (Aesch. Prom. 230)· διετίθετο ἐν στοίχῳ καὶ τάξει [διῄρει]. ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς σηκοὺς εἰσαγόντων τὰ ποίμνια, καὶ διακρινόντων ἐκ τῆς νομῆς ἑκάστῳ τὰ ἴδια

διεστο†μαλίζετο ⟨—βάζετο?⟩· ἐλοιδόρησε, κακῶς εἶπεν

διεσφηκωμένον (Ar. Vespp. 1072)· διαδεδεμένον τῷ κέντρῳ, ἀπὸ τοῦ σφηκώματος, ἢ κατὰ τὸ μέσον ὄντα σφῆκα. τὸ γὰρ κέντρον ἐκεῖ ἔχουσι

διέσχε (Ε 100)· διῆλθε

διέσχε· [ ] διέλιπε (Hippocr. epid. V 1148 H). διεξῆλθε ⟨1621⟩

†διεσχηνισμένοι· διεσκορπισμένοι ⟨1324⟩ [93]

διετάθη· διέτριβε, διῆγεν ⟨cf. ἐτάθη⟩

διε(τα)ξάσθην· διετάξαντο. δυϊκῶς

δι†εταρίστριαι (Plat. Sympos. p. 191 E)· γυναῖκες αἱ τετραμμέναι πρὸς τὰς ἑταίρας ἐπὶ συνουσίᾳ, ὡς οἱ ἄνδρες. οἷον τριβάδες ⟨v. ἑταιρίστριαι⟩

διετεινάτην· διέτειναν. δυϊκῶς

†διετελέσω· διέμεινας

διετεκτήνατο· ἐμηχανήσατο

διετεμόμην· διέκοψα. διεῖλον [1701]

διετήσιος (Thuc. II 38 Ar. fr. inc. CLVII)· δι' ὅλου τοῦ ἔτους [3]

διέτριψεν· κατέσχεν

διευθύνεται· κυβερνᾶται εὐθέως, καλῶς

διευκρινεῖ· σαφηνίζει

(διευκρινέστερον)· λευκότερον ἢ τρανώτερον

(διευκρίνησε)· διετράνωσε

διευκρινησάμενοι (cf. Plat. Parmen. p. 135 B)· διακρίναν...

διευκρινήσας· σαφηνίσας [11]

δι' εὐφρόνης· διὰ τῆς νυκτός

διέφερε· διῆγεν

διεφέροντο· διεμάχοντο

†διέφθειρε· διῆγεν. Εὐριπίδης Αὔγῃ (fr. 282) [16]

διεφορή(θη)σαν· διεσκορπίσθησαν

διεφύγγανον (Thuc. VII 44, 8)· διέφυγον

διεφύλαξας· διετήρησας. ἐσκέπασας

COD. 52] post 1657 58 |ησε 62 διεσήμηνε 63 διέσινος, —ός 65 |άνυ ⟨71 ἐξεσμένως Cyr. 39 171⟩ 72 ΔΙΕCCYΤΟ? 76 διεπλεκώνη 77 διεπ| —ουμένη 78 διεσπουδ| —είναξε ⟨cf. EM. 273, 56⟩ 87 καὶ ποιμνία 91 |λειπε ⟨92 Leg. διεσκηνωμένοι⟩ 94 |τάη 96 ὄναρες 1702 διέτης 5 κυβερνεῖται 15 αὔγει ⟨διέφρει⟩

HES. 51 διέρχεο· ὅρα ⟨δέρκεο⟩ 55 διερχόμενος (Ζ 392)· περιερχόμενος, περιάγων 56 διερρωγότα (I Samuel. IV 12)· διεσχισμένα 59 διεσάφησας (Matth. XVIII 31)· ἑρμήνευσα[illegible] 60 διέσεισε (Iob. IV 14)· διήγειρε. διεσάλευσε 61 δίεσθαι (Μ 276 al.)· διώκειν. [illegible]χειν: πορεύεσθαι. τρέπεσθαι ⟨διῖεσθαι⟩: ζητεῖν, ἐρευνᾶν ⟨δίζεσθαι⟩ 66 διεσκέδασαν (Ps. CXVIII 126)· ἀπέρριψαν 67 διεσκεδασμένως· διατετυπωμένως ⟨διεσκευ—⟩ 68 διεσκευασμένοι (Iosu. IV 12)· ἡτοιμασμένοι. ἔνοπλοι. ξιφήρεις εἰς πόλεμον (gl. mss. Octat.) 73 διεσπάρησαν (e. c. Genes. IX 19)· διεσκορπίσθησαν 74 διεσπάσθησαν (Ierem. IV 20)· διεσχίσθησαν 75 διεσσεύετο (Β 450)· διήρχετο ⟨1672⟩ 79 διεσταλμένα (Ierem. XXII 14)· κατεσκευασμένα 81 διέστη (Exod. XV 8)· διεχωρίσθη 84 διεστήσατο (II Macc. VIII 10)· διεχώρισεν 85 διέσσυτο (Β 450)· διεπορεύετο (non Nic. Ther. 300) 86 διεστῶτα· κεχωρισμένα, πόρρω ὄντα [Ad 91: διέσχισε (ι 71)] 93 δίεται· διώκει 1701 διέτμαγεν (Δ 531 Π 302)· ἐχωρίσθησαν. δυϊκῶς. καὶ τὸ διέτμαγον (η 276 ν 439) 3 διέτρεσαν (Δ 481. 6)· διέφυγον. ηὐλαβήθησαν 11 διευλαβοῦντο (Iob. VI 16)· ἐφοβοῦντο 16 διέφθορε (Moeris)· διέφθαρκεν

διέφυλλε· διέτιλλε. διέτεμεν
διέχειν· διεστάναι. διεληλυθέναι
διέχευαν (Η 316 γ 456)· διέκοψαν. διεῖλον, διεμέρισαν [23]
διέχει· παρατείνει. διέλκει
διεχής· διμερής
διεχώλευον· διώδευον
διεψάθαλλε· διέφθειρε
διέψευσται· † διεφθάρη. διεσφάλη
διεψήσατο· διεκάθαρε
(διέψισε·) διεψώμισε
† δίζα· αἴξ. Λάκωνες
δίζειν· φροντίζειν. ἐρευνᾶν, ζητεῖν
δίζετο (Callim. Iov. 16?)· ἐπεζήτει [33. 34]
διηγανές· λαμπρόν [36]
διηγκυλίσθαι· τὸ ἐνεῖραι τοὺς δακτύλους τῇ ἀγκύλῃ τοῦ ἀκοντίου· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἕτοιμον εἶναι [38]
διήθει· διύλιζεν
διηθεῖτο· διυλίζετο
διηθήσεως· † σειρώσεως. ἐκτήξεως
διηθῶ· ἐκθλίβω
διήκει· διέρχεται
διήκειν· φθάνειν [45. 46]
διῆκον· διῆλθον
διήκουσα· διερχομένη, διελθοῦσα [49]
διηλάσω· διηγήσω. διῆλθες [51. 52]
διηλίτης· κακοῦργος. ἀπατεών
διηλκύσασθον· διετρίψασθε. δυϊκῶς
διηλυσίην· δίοδον
διήλυσις· δίοδος. χωρισμός. ἐκδρομή
διημερεύοντες (Xen. Cyr. VII 5, 26)· πᾶσαν ποιοῦντες τὴν ἡμέραν
διήνεγκας· διήνυσας. διέστρεψας
διηνεκές· δι' ὅλου. σκληρόν [60]
διηνεκῶς· ἀεί, διαπαντός, πάντοτε. διόλου. διὰ βίου [62]

διήντετο· διάζετο ἱστόν (α 5384) [64]
διῆρες (Eur. Phoen. 90)· κλῖμαξ [ad 65]
διήρεσαν· διενήξαντο [67]
διήρη· διπλᾶ τὰ ἐπαμπεχόμενα ζωστά ἐστιν, οἷον τὰ δι' ὅλου τοῦ σώματος ἡρμοσμένα, ἀναλόγως τῷ ποδήρει
διήρης ναῦς· ἣν καὶ δίκροτον καλοῦσιν
διηρθρωμένον (Aristot. gen. an. I 17)· ἀνατεταγμένον ⟨—πεπτα—⟩
διήριχον· διηροῦντο. ἐρήγνυντο
διήρκεσε· ἀντέσχεν
διήρτησαι· δέδεσαι
διήρχθην· ἐκωλύθην
διῆσαν (Hippocr.)· διέρεισαν
δίηται (Π 197)· διώξῃ. ἢ πορεύεται ⟨v. δίοντο⟩
διητανές· λιτόν. διατεταμένον [78]
διηυλίσθη· διεφθάρη ⟨1751⟩
διηύληται· ἠχρείωται· λέγεται δὲ καὶ ἐξηύληται, ἀπὸ τῶν γλωσσίδων τῶν ἐν τοῖς αὐλοῖς
διήφυσεν (τ 450)· ἐξήντλησε
† διηχήτας· ἄρτου εἶδος
διθυμία· διχοστασία
διθύροις· διπτύχοις
δίθυρον· γραμματίδιον δίπτυχον
διΐεται (Empedocles)· διέρχεται (διυλίζεται) [87. 88]
διϊθυνόμενοι· διοικούμενοι, κυβερνώμενοι
διϊθυντής· διοικητής. ἰθυντής
† διϊκαδία· ἐπὶ ὁμοίων καὶ ἀπαραλλάκτων ἐτίθετο τοῦτο ⟨διεικάδεια?⟩
(διϊκνείσθω· φθανέτω. καὶ χαλάσθω. ἐγγιζέτω) [93]
διϊπετέος (Ρ 263)· ὑπὸ τοῦ Διὸς πληρουμένου [95]

COD. ⟨20 Cf. διαφουλλαί et φουλλόμενοι⟩ 24 παραγίνει 30 διεψώμησε ⟨31 אצייר an ἴξαλος?⟩ 37 |λίσται ⟨41 διυλισθέν· σηρωθέν Cyr. 244 et διητήσεως· ἐκτήξεως Cyr. 171⟩ Post 50] 55 ⟨53 Cf. δειελίτην διλίτης et schol. Ven. Τ 90⟩ 55 |ασίην; cf. 50 56 δίοχος 72 διήρκησε ⟨75 L. διέρασαν vel διέσησαν⟩ 77 λειτόν 92 legebatur post 1535. φθανάτω κεχαλάσθω C. 171

HES. 23 διεχεῖτο (LXX)· διεχέετο 33 διζημένη (Δ 88)· ζητοῦσα 34 διζησόμεθα (π 239)· ζητήσομεν 36 διήγημα (Ezech. VII 2)· ἱστορία 38 διη[illegible]ρευμένοις (III Esdr. V 49)· παραγγελθεῖσι 45 διηκνεῖται· „διήκει χωρεῖ διὰ πάντων διὰ καθαρότητος" (Sapient. VII 24) 46 διηκνούμενος (Hebr. IV 12)· διαδυόμενος. εἰσερχόμενος 49 διήλασεν (Μ 120)· διῆλθε, διεπέρασεν 51 διηλίσθη· διεφθάρη ⟨1779⟩ 52 διῆλθε (Ψ 876)· διέβη, διεπέρασε 60 διηνεκέσιν (Μ 297)· ἐκτεταμένοις. μεγάλοις 62 διηνέχθη (II Macc. III 4)· ἐμαχήσατο 64 διήνυσαν (II Macc. XII 7)· διῆλθον (non Xen. Cyr. IV 2, 8) Ad 65: ὑπερῷον. ἢ ⟨Moer.⟩ 67 διήρεσα χερσί (μ 444 ξ 351)· ταῖς χερσὶν ὡς κ' ἐπχρησάμην ⟨κώπαις ἐ—⟩. διενηξάμην 78 διητία· ἡμιμέδιμνον ⟨δίπτυον⟩ 87 διΐεις· διέπεμψας ⟨v. διείς⟩ 88 διϊέντα· διαπέμποντα ⟨v. διειέντα⟩ 93 διϊκνούμενος (Hebr. IV 12)· διερχόμενος (διαδυόμενος, cf. 1536) 95 διΐπετος· ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων ποταμῶν, ἀπὸ τοῦ Διὸς πληρουμένων, χειμάρρων· ἐπὶ δὲ τοῦ Νείλου (δ 477), διαυγοῦς, διαφανοῦς, ἢ διαπεπετασμένου

Διϊπόλεια (Ar. Pac. 420, Antipho)· *ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἀπὸ τοῦ Πολιεῖ Διῒ θύειν Ἀθηναίους εἰς μνήμην τοῦ πελάνου καὶ τοῦ βοός*

διΐστανται· διαχωρίζονται

διϊστάς· χωρίζων

διΐσταται· διαχωρίζεται

Διῒ Συκασίῳ (Com. fr. CXX)· *παραπεποίηται παρὰ τὸ συκοφαντεῖν* [1801. 2]

δίκαια· ἔννομα

δικαιαρχία· ἀρχὴ δικαία

δίκαιον· εὔλογον. ἴσον, ὅμοιον, παρὰ Ἱπποκράτει (Foes. Oecon. p. 101)

δικαιοπραγεῖν· δίκαια πράττειν [7—11]

δικαιοσύνη· ἡ χοῖνιξ μυστικῶς

δικαιότητα· δικαιοσύνην

δικαιῶσαι· κολάσαι

δικαιωτήρια (Plat. Phaedr. 219 A)· *κολαστήρια*

δίκανα· ποικίλα ἱμάτια

δικαν(ικ)ούς· τοὺς περὶ τὰς δίκας διατρίβοντας [18]

δικάσιμοι μῆνες (Plat. Legg. XII 958 B Philelaer. vol. III p. 297) *οὕτως ἐλέγοντο, ἐν οἷς ἐδίκαζον*

δικασπόλους· δικαστάς, ἢ περὶ τὸ δίκαιον πολουμένους

δικαστάρ· τοὺς κριτάς. Ἠλεῖοι

†*δικαμπίας· οἶνος ὁ δύο τροπὰς ὑπομείνας ⟨ἐντροπίας, τροπίας⟩*

δικαστήρια· Ἀθήνησιν Ἄρειος πάγος κρίνει τὰ φονικά εἶτα ἡ βουλὴ τῶν φʹ· ἐπὶ Παλλαδίῳ βʹ δὲ τῶν ἀκουσίων ἐδικάζοντο, εἶθ' ἐπὶ Δελφινίῳ ἐδικάζετο τοῖς ὁμολογοῦσιν ἀνῃρηκέναι μέν, λέγουσι δὲ ἐννόμως· καὶ τῷ ἐν Πρυτανείῳ ....

δικαστικόν· Ἀριστοφάνης ἐν Ὥραις (fr. X p. 1174) *τριώβολόν φησιν εἶναι· οὐ μέντοι ἕστηκεν, ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλως ἐδίδοτο* (Aristot. Pol. VI 5) [25]

δικεῖν· (ἀφεῖναι). βαλεῖν. ῥῖψαι. ὅθεν καὶ δίκον καὶ δίσκον

†*δίκελλον δικράδεστος ξένος δύο κλάδους ἔχων*

δικέντρων· βόλος τις ἀστραγάλων οὕτως ἐκαλεῖτο [29]

δίκηλον· ἐκτύπωμα, ὁμοίωμα ⟨249⟩, εἴδωλον. ἀνδριάς. ζῴδιον. παρὰ Λάκωσιν

δίκηλον· φάσμα ⟨249⟩. ὄψις. εἴδωλον. μίμημα. ὅθεν καὶ ὁ μιμολόγος παρὰ Λάκωσι δικηλίκτας ⟨453⟩

δίκην· καθάπερ, ὥσπερ, ὁμοίως

δίκην τροχοῦ [34. 35]

δίκη πρόδικος· ἡ πρὸ τοῦ ἀχθῆναι εἰς δίκην ὁμολογουμένη

δικητροπεῖ· φυγαδεύει [38]

δικλίδες (ρ 268)· *αἱ θύραι*

δικλίδος (Theocr. XIV 42)· *διθύρου*

δίκορσος· δικέφαλος

δικράνους· τὰς τριόδους· δεῖ δὲ νοεῖν δικράνους τὰς ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ἐπὶ δύο ἐκνευούσας, οἷον δύο τέλη ἐχούσας

δίκρα ὀσφῦς· ἡ διπλῆ. Αἰσχύλος Τροφοῖς (fr. 51)

δίκρατον νόμισμα

(*δίκροον* Galen. lex. p. 458)· *δισχιδῆ ἢ δίκρανον*

δικρόα ξύλα· ὁμοίως

Δικταίῃσι (Callim. epigr. XXIII 3)· *Κρητικαῖς*

δικταμνοειδές· γλήχων τινές ⟨v. γληχωνοειδές⟩. οὐκ (εὖ). ἔστι γὰρ βοτάνη δίκταμνος [48]

δίκτυον· τοῦ κοσκίνου τὸ μέσον, ἐν ᾧ τὰ λεπτὰ τρήματα. καὶ τὸ ἁλιευτικὸν λίνον, ἢ σαγήνη [50]

COD. 96 *διιπολίεια — πολύειδι ἰθύνειν* 1800 *διΐσκασίῳ* 12 *σχοίνιξ* 13 |*στάτην —νη* 16 *ἰκάτια* 19 |*σειμοι* 19. 20 = 20. 19 21 *δίκαρ* 26 *δίκειν· βάλλειν, ῥίψειν* (cf. *δεικεῖν, ἄνδικε, πόδικε*) ⟨27 Com. IV p. 641⟩ 31 *δίκην, λίκτας* 32 *δίκη* 37 *δικοτροπεῖ* 39 *δίκλιδος· δίθυρος* 40 *δίκουρος* 42 *ὄψις ἡ* 43. 44. 45 *νόμισμα* [*ἢ δίκρανον*] — *ὁμοίως* [*δισχιδῆ*] 47 *δικτάμενος*

HES. 1801 *Διῒ φίλε* (*Α* 74)· *προσφιλέστατε* 2 *δικαζέμεν* (*Α* 542)· *δικαιοῦν. δικάζειν* 7 *δικαιότατος Κενταύρων* (*Λ* 831)· *ἀντὶ τοῦ ὁ ἐν τοῖς Κενταύροις δίκαιος* 8 *δικαιωτήριον· κριτήριον* 9 *δικάσπολος* (*Α* 238 λ 185)· *δικαστής, βασιλεύς* 10 *δικαιοῦν· μαστιγοῦν. νουθετεῖν. δικαάζειν, δικάζειν* ⟨v. 1802⟩ 11 *δικαιούμενον* (Plat. Legg. XI p. 934 B)· *κολαζόμενον* 18 *δικανόωνται* (*Ο* 86)· *ἐνδείκνυνται, λέγουσιν* 25 *δικάτωρ· ὁ διπλασίαν τὴν ἀρχὴν ἔχων* ⟨1847⟩ 29 *δίκη* (σ 274)· *ὁ τρόπος μνηστήρων* (schol. Pind. Pyth. I 3)· *δικαίως* (*Υ* 542). *ἡ πρόνοια* (Cyr. 171) 34 *δικηλόγον·* (*ῥήτορα* Cyr. 244 35 *δίκηλον·*) *ἄγαλμα, ἀνδριάντος* (*εἰκών* Cyr. 63) 38 *δίκης· τρόπου. ὁμοίωσις. ἡ κρίσις* 48 *δικτάτωρ· ὁ διπλασίαν τὴν ἀρχὴν ἔχων* ⟨1825⟩ 50 *δικτυωτή* (Iudic. V 28)· *καγκελλωτή*

δίκτυς· ὁ ἰκτῖνος ὑπὸ Λακώνων ⟨v. ἰκτός⟩ [52]

δικών (Eur. Or. 991)· βαλών

δίλαξ· ἡ δρία τὸ φυτόν. Λάκωνες [55—58]

δίλογχον· τὴν Βενδῖν οὕτω Κρατῖνος ἐν Θράτταις (fr. XII) ἐκάλεσεν, ἤτοι ὅτι δύο τιμὰς ἐκληρώσατο, οὐρανίαν τε καὶ χθονίαν (λόγχας γὰρ ἐκάλουν τοὺς κλήρους) ἢ ὅτι δύο λόγχας φέρει, κυνηγετικὴ οὖσα. οἱ δὲ ὅτι δύο φῶτα ἔχει, τὸ ἴδιον καὶ τοῦ ἡλίου. τὴν γὰρ σελήνην Βενδῖν καὶ Ἄρτεμιν νομίζουσιν

διμάχαι· οἱ λεγόμενοι ἅμιπποι, οἵτινες ὁτὲ μὲν πεζῇ, ὁτὲ δὲ ἐφ' ἵππων μάχονται [61]

διμέδιμνον· μέτρον χωροῦν δύο μοδίους

διμοιρίτης· †διμοιραῖος [64—69]

Δινδυμήνη (Herod. I 80 Callim. epigr. XLII 4)· μήτηρ θεῶν. ἀπὸ Δινδύμων ὀρῶν τῆς Φρυγίας

διξός· δισσός [72—74]

Διογενίδαι· γένος Ἀθήνησιν ἰθαγενῶν [76]

δι' οἶκτον· δι' ἔλεον. οἰκτιρμόν [78]

διοιγνύντες· ἀνοίγοντες

διοίκησις· ἡ ἀνάλωσις τῶν χρημάτων (Xen. Mem. IV 6, 14)

διοίξας· ἀνοίξας

διοίσει· παραλλάξει. ἢ κάλλιον ἔσται, ἢ συμφέρον. ἢ διαφέρει

διοίσεται (schol. Soph. Ai. 511)· διακριθήσεται. ἢ διάξει, καὶ βιώσεται. ἢ διαλέξεται

διοίσουσι· διαφέρουσι

διοκωχή (Thuc.)· διάστασις χρόνου τινός ⟨v. διακόχλω⟩

δι' ὀλίγου· ἀντὶ τοῦ μετ' ὀλίγον

Δίολκος· ὁ ἀπὸ Λεχαίου ἕως Κεγχρεῶν τόπος

διολλύει· ἀφανίζει, φθείρει, διαπολλύει

διολούφειν· διατίλλειν. ἢ διασιλλαίνειν. οἱ δὲ κακοσχόλως

(διολούφων· διατίλλων, οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὸ τίλλειν ὀλούφειν. οἱ δὲ τὸ ἐκλέγειν τῶν σπορίμων τὴν πόαν) [91]

διομανές· ὑπὸ Διὸς μαινόμενε· ἢ τῷ Διῒ βουλόμενε μάχεσθαι διὰ μανίαν

Διομεῖς· δῆμος Ἀθήνησιν, ἀπὸ τοῦ Διόμου τοῦ Κολύττου παιδός

Διομήδειος ἀνάγκη (Ar. Eccl. 1029)· παροιμία. Κλέαρχος μέν φησι, Διομήδους θυγατέρας γενέσθαι πάνυ μοχθηράς, αἷς ἀναγκάζειν πλησιάζειν τινάς, καὶ εὐθὺς αὐτοὺς φονεύειν· ὁ δὲ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα φησί, ἐπὶ τῆς τοῦ Παλλαδίου κλοπῆς γενέσθαι (Plat. Rep. VI 493 D)

διόμνυσθαι· τὸ ἀπόμνυσθαι ⟨v. 2061⟩

δῖον (Χ 251)· ἐδιώχθην. μέγα ἢ πολύ. θεῖον ἢ τὸν ἐκ Διὸς γενόμενον, ἀγαθόν

διονῦς (Comici)· ὁ γυναικίας, καὶ παράθηλυς [98]

(?) δίοντο· ἀνεπορεύοντο ⟨v. δίηται⟩

Διονύσια· ἑορτὴ Ἀθήνησιν Διονύσῳ ἤγετο, τὰ μὲν κατ' ἀγροὺς μηνὸς Ποσειδεῶνος· τὰ δὲ Λήναια μηνὸς Ληναιῶνος· τὰ δὲ ἐν ἄστει Ἐλαφηβολιῶνος

Διονυσιάδες· ἐν Σπάρτῃ παρθένοι, αἱ ἐν τοῖς Διονυσίοις δρόμον ἀγωνιζόμεναι ⟨Meinek. Theocr. p. 323⟩

Διονύσου γάμος· τῆς τοῦ βασιλέως γυναικὸς καὶ θεοῦ γίνεται γάμος

Διονυσοκουροπυρώνων· Κρατῖνος ἐν Σεριφίοις (p. 134)·

αἰσχρῶν Ἀνδροκλέων Διονυσοκουρώνων

COD. 53 δίκων, βάλλων 59 βένδην — θράπταις — λόγχαν — δευολόγχας φέρει γυνηγετική — βένδιν 60 οἱ μὲν — ὅτε 63 διμυριστής, διμυραῖος 70 δινδυμη 77 οἰκτιρμῶν 87 διοληὸς — κεγχρεῶνος 89 διολουφεῖν — διασυλλ| 90 Cf. διαλουφῶν ὀλούφων. οἱ γ. Α. τ. τ. οἱ δὲ 92 |μεναι bis 94 ἠλιάδα 96 διὸν — τῶν — ἀγαθῶν 97 διονννῦς 1900 λήνδια — ἐλαφιβωλίωνος 3 Διονυσοκρου| — ἐπεὶ οἱ — πεντεκομ| — αἰσχρὸν — κύρον κωμῳδεῖν — πάππον

HES. 52 δικτυωτὸν ὑπερῷον (IV Regg. 1 2)· τὸ πολλὰς θυρίδας ἔχον 55 δίλην ὀψείαν· ἀπὸ μεσημβρίας μέχρι δύσεως ⟨δειλ—⟩ 56 δηλητήριον· βλαβερόν ⟨δη—⟩ 57 διλίτης· κακοῦργος. απατεών. δόλιος ⟨διελίτην, διηλίτην⟩ 58 δολιχοδείρων (Β 460)· μακροτραχήλων ⟨2160⟩ 61 δίνη· συστροφὴ ὑδάτων 64 δίνεον (ι 384)· ἔστρεφον. ἀνεστρέφοντο 65 δινεύοιτο (Δ 541)· ἀναστρέφοιτο 66 δινηεντὸς (Β 877)· τὸ συστροφὰς τῶν ῥευμάτων ἔχον 67 δινωτήν (τ 56)· στρογγύλην, καὶ περιφερῆ ⟨v. δωτὴν et δεινωτήν⟩ 68 δινήσας (Ψ 840· συ)στρέψας. κινήσας 69 δινωτοῖσι λέχεσι (Γ 391)· στρογγύλοις. ἀπὸ τῆς τῶν κλινοπόδων περιφερείας ⟨v. δειν—⟩ 72 διό (Ies. XVI 7 v. l.)· διὰ τοῦτο 73 διογενές (Hom.)· εὐγενέστατε 74 διογενής (Hom.)· ἀγαθός. εὐγενέστατος 76 διόδευσον (Genes. XIII 17)· πέρασον 78 δυοῖν θάτερον· ἓν ἐκ τῶν δύο 91 διολύγιον· ἐξηχοῦν ⟨διῆχον⟩ ἐπὶ πολύ 98 δίονται (Ψ 475)· διώκονται

Ἔνιοί φασιν, ἐν τῷ αὐτῷ πέντε κωμῳδεῖσθαι, Αἶσχρον, Ἀνδροκλέα, Διονύσιον, Κῦρον, † Πυρῶν, ἁμαρτάνοντες· οὐδεὶς γὰρ Ἀθηναίων ἀναγράφεται Κῦρος. Δεῖ οὖν γράφειν Διονυσοκουροπυρώνων· τὸν γὰρ †Διόνυσον κουρέα ὄντα κωμῳδεῖ· κουρεὺς δὲ ἦν πρὸς πάππου, ὡς δηλοῖ ὁ τὰς Ἀταλάντας συνθείς

Διονυσοφόροι· ἀρχή τις ἐν Συρακούσαις

δι' ὀξείας (Ar. Thesm. fr. VI)· παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς λέγεται. ἔστι δὲ ἐπὶ τῶν συστημάτων

διόπαι· εἶδος ἐνωτίων· τινὲς δὲ ὑποδημάτων

διοπετές (Eur. I. T. 799)· ἐξ οὐρανοῦ ἐρχόμενον

διοπετής· ὑπὸ τοῦ Διὸς πληρούμενος

διοπεύειν (Dem. 929, 20)· ἐπιμελεῖσθαι νεώς

διοπλήκτα(ν)· ἰσχυροπλήκτην (Aesch. Ag. 367?)

δίοποι (Aesch. Pers. 44)· ἐπιμεληταί

δίοπος· ἐπίσκοπος. ἄρχων. ναύαρχος (Hippocr. III p. 575). ἐπιστάτης. διόπτης ⟨v. ὁ διόπος⟩ [13]

διοπτεύειν· κατασκοπεῖν (v. Soph. Ai. 307) [15. 16]

διόπτης· ὁ κατόπτης τὸ μηχανικὸν ὄργανον

διόπτρα· γεωμετρικὸν ὄργανον. καὶ σημεῖον ἐν θυτικῇ

διοργανώσεως· κατασκευῆς

διορίαν· προθεσμίαν· ἐὰν δὲ διὰ τοῦ (ω) μεγάλου, καιρὸν σημαίνει

διορίζει· διακρίνει

διορίσαι, ὃ καὶ ἐξορίσαι λέγουσι (Plat. Protag. 319)· τὸ φυγαδεῦσαι

διορισμόν· χωρισμόν. μερισμόν

διοριστέον (Plat. Legg. IX 874 D)· διαχωριστέον

δίορον· διαστάτην (Poll. IX 119) [26]

διορύττει· σκάπτει

δῖος· ὡς ἀπὸ Διὸς τὸ γένος ἕλκων·

‚δῖος Ἀχιλλεύς (Α 7)'

καταχρηστικῶς δὲ ὁ ἀγαθός [29]

(Διοσαμία)· Διὸς σημεῖον. τεράστιον σημεῖον

Διὸς ἄνθος· τοῦτο οὐ λάχανον, ἀλλὰ φυτὸν ἀκανθῶδές φασιν εἶναι οἱ περὶ Θεόφραστον (HPl. VI 6 p. 667 Bod.) [32. 33]

Διὸς βάλανοι· Ἕρμιππος Φορμοφόροις (fr. I)

‚τὰς ◡ Διὸς βαλάνους καὶ ἀμύγδαλα σιγαλόεντα'

τὰ καστάνια· τινὲς δὲ (Hermonax et Timachidas) Ποντικὰ λέγουσιν, (ἢ) Ἡρακλεωτικά

Διὸς βοῦς· ὁ τῷ Διὶ ἄνετος βοῦς, ὁ ἱερός. ἔστιν δὲ ἑορτὴ Μιλησίων

διοσδότους· ὑπὸ Διὸς δεδομένους (Aesch. Eum. 626?)

Διὸς θᾶκοι καὶ πεσσοί (Cratin. fr. IV p. 18. 19)· τινὲς γράφουσι ψῆφοι. Φασὶ δὲ ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων διαψηφίσει, ὅτε ἠμφισβήτει Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν, τὴν Ἀθηνᾶν Διὸς δεηθῆναι ὑπὲρ αὐτῆς τὴν ψῆφον ἐνεγκεῖν καὶ ὑποσχέσθαι ἀντὶ τούτου τὸ τοῦ Πολιέως ἱερεῖον πρῶτον θύεσθαι ἐπὶ βωμοῦ

διοσκεῖν (Anacr. fr. 3)· διαβλέπειν συνεχῶς τὴν ὅρασιν μεταβάλλοντα. [τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ διαφορεῖσθαι τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ. καὶ τὸ διαπολέσαι, καὶ τὸ διαφθεῖραι ⟨δοιάσαι — δῃῶσαι⟩ [39]

Διὸς Κόρινθος (Ar. Rann. 442) [ad 40] [41]

Διόσκουροι· οἱ Ἑλένης ἀδελφοί. (καὶ) Ζῆθος καὶ καὶ Ἀμφίων, λευκόπωλοι καλούμενοι (Eur. Herc. fur. 29. 30)· καὶ ἀστέρες, οἱ τοῖς ναυτιλομένοις φαινόμενοι. καὶ σημεῖον ἐν θυτικῇ

COD. 4 |ίφοροι 5 διοξείας 7 |ενος 10 |πλήητα 11 Ar. Byz. p. 186 Dionys. Eustath. 203, 14 Post 21 legebatur διορίζετο (v. διω—) 22 |ρῆσαι bis Legebatur post 19 30 διοσημεῖον ⟨v. ἐχεσαμία⟩ 37 πεσοὶ — διαψήφισιν — ἱερὸν 38 διόσκειν ⟨v. δακόσαι⟩ 42 Ἕλληνες — ναυτιλο|

HES. 13 διοπομπεῖσθαι· καθαίρειν. ἰδίως δὲ τὸ καθαίροντας τὸν προστρόπαιον Δία ⟨v. ἀποδ—⟩ 15 διοπτεύων (Κ 451)· κατασκεψάμενος 16 διοπτῆρα (Κ 562)· κατάσκοπον ⟨v. 1945⟩ 26 διόροφα (Genes. VI 16)· δίστεγα 29 Διὸς ἀμφί(ς Θ 444)· ἑκατέρωθεν τοῦ Διός 32 Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν (Α 334)· ἄγγελοι, ὧν τὸ γένος καὶ ἴδιον καὶ ἀνδράσι 33 Διὸς αὐγάς (Ν 837)· τῆς ἡμέρας τὸ φῶς. τὸν αἰθέρα 39 Διὸς ἐγκέφαλος (Archestratus)· παροιμία, ἥν Κλέαρχος φησὶν εἰρῆσθαι, οἷον ἐπὶ τῶν ἄγαν θείων Ad 40: παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων καὶ πραττόντων, ὡς ὁ Πίνδαρος (Nem. VII 155) φησίν 41 (..........)· ..... Ἀλήτην γάρ φησι φεύγοντα κατελθεῖν βουλόμενον εἰς Κόρινθον καὶ βουκόλου τινὸς ἀπαντήσαντος αἰτεῖν τροφήν· τὸν δὲ εἰπεῖν, τροφὴν μὲν οὐκ ἔχειν, ἄραντα δὲ βῶλον δοῦναι αὐτῷ ὡς τοῦ Διὸς ὄντα· τὸν δὲ εἰπεῖν ‚δέχεται καὶ βῶλον Ἀλήτης'

Διὸς κώδιον· οὕτως ἔλεγον, οὗ τὸ ἱερεῖον Διὶ τέθυται, ἐφ' οὗ οἱ καθαιρόμενοι ἑστήκεσαν τῷ ἀριστερῷ ποδί. τινὲς δὲ τὸ μέγα καὶ τέλειον. ὁ δὲ Πολέμων τὸ ἐκ τοῦ Διὶ τεθυμένου ἱερείου [44. 45]

διοτρεφεῖς· οἱ ἐν βασιλείᾳ τεθραμμένοι

διοτρεφέων (Δ 176)· ἐκ τοῦ Διὸς ἑλκόντων τὸ γένος

διοχλεῖ· ἐκταράττει

διοχλίζει· ἀνακινεῖ ⟨v. ὀχλίζειν⟩ [50]

δίοψιν· κατασκοπήν. ἢ δι' ὅλου ὄψιν γινομένην, καὶ διαύγειαν

† *διπάνας*· τοὺς διδύμους γεγεννημένους [53. 54]

διπλάσαι (Alexid. fr. III p. 436)· διπλᾶ ποιῆσαι

διπλασιασμός· ἡ ἐν τακτικοῖς οὕτως ἐνόπλιος κίνησις

† *διπλασμός*· ἡ διπλῆ εἰς πόνον

διπλῆ (Ar. Thesm. 982)· ὀρχήσεως εἶδος, ἢ κρούματος

διπλῆν (Κ 134)· διπλασίονα. καὶ μεγάλην

διπλοῖδα· διπλουμένην χλανίδα ἐν τῷ φορεῖσθαι

διπλοΐζειν· διπλασιάζειν (cf. Aesch. Ag. 835)

διπλοῦς ἄνδρας· τὰ δισύλλαβα † ἀνδρῶν ὀνόματα. οἱ δὲ παλιμβόλους

† *διπλόϊδα*· διπλοίδα

δίπνοια τρώματα (Hippocr. Galeni)· εἰς κενὰ τραύματα

διποδία (Cratin. fr. V p. 109)· ὀρχήσεως εἶδος (ἢ ἀλμοῦ). οἱ δὲ *διποδισμός*. (καὶ εἶδος Λακωνικῆς ὀρχήσεως) ⟨v. 1229⟩

Διπόλεια· ἑορτὴ Ἀθήνησιν. οἱ δὲ Διϊπόλ(ε)ια, ὡς προδεδήλωται

δίπολοι· διπλαῖ. Αἰσχύλος Προπομποῖς (fr. 205)

δίπτυον· Κύπριοι μέτρον. οἱ δὲ τὸ ἡμιμέδιμνον ⟨v. 1778⟩

δίπτυχα (Α 461)· δύο † ἐπιβολὰς ἔχοντα, ὥστε τὸ μὲν ὑπεστρῶσθαι, τὸ δὲ ἐπιβεβλῆσθαι

διπτύχιξον· δίπλωσον

δίπυλον (Soph. Phil. 952)· ὑπερῷον

δίπυροι ἄρτοι· οἱ ἐκ δευτέρου ὀπτώμενοι [73. 74]

Δίρκης· πηγῆς (Aesch. Sept. 273) [76]

δισαλέος· ῥυπαρός ⟨2682⟩

δίσδημαι (Theocr. XVI 68)· ζητῶ [79. 80]

δίσκελλα· σπυρίς ⟨v. διασκελίδα⟩

δισκεύει· δισκοβολεῖ

δισκεῦσαι· δίσκον ῥῖψαι. ἤτοι λιθάσαι

δίσκην (Aeoles?)· δίκειν. ὑπερβάλλειν [85]

δίσκουρα (Ψ 523)· [ad 86] ὅσον ἄν τις βάλλοι δισκεύων

δισσά (Cratin. p. 102)· διττά

δισσός· δύο τρόπους ἔχων, διπλοῦς

διστάζει· διχονοεῖ, ἀπορεῖ, ἀμφιβάλλει

διστάσιον (Plat. Hipparch. 231 D)· τὸ πρὸς διπλῆν ἱσταμένου τὴν τιμὴν χρυσίου ἢ ἀργυρίου, ὡς *ἰσοστάσιον* τὸ πρὸς τὴν ἴσην

δὶς τόσῃ· τῇ ἡλικίᾳ. Ἀρχίλοχος (fr. 162)

δίστομος· οὕτως ἡ Ἐπίδαυρος ἐκαλεῖτο, ἐπεὶ ἀμφιστόμῳ λιμένι ἐκέχρητο. (ἡ) συγγραφή

διττάμενον· ἀρνούμενον. Κρῆτες

διτταχῶς· διχῶς [95. 96]

διφᾶιν (Π 747)· ζητεῖν. ψηλαφᾶν. ἐρευνᾶν (Callim. ep. XXXIII 2)

δίφακος· εἶδος βοτάνης

δίφα†τον· ὄφιν. Κρῆτες ⟨v. δίβαν⟩

διφασία· διλογία. ἐκ τοῦ μὴ συμφωνεῖν τὰ λεγόμενα

δίφατον· διφάσιον, δισσῶς λεγόμενον [2002. 3]

διφθέρα· δέρμα, βύρσα. δέλτος, γραμμάτιον

COD. 43 |*κώλιον* — τῷ — ἱερείῳ — οὗτοι ἱερεῖον ἐτίθετο 51 *διοψεῖν* |πεῖν ἢ δι' ὅλην — διαυγίαν 55 *διπλαπάσαι* 58] post 61 scripta *διπλεῖ* 59 |σίωνα 60. 61 —οῖ— 62 πάλιν βόλα ⟨63 *διπλωίδα* an *διπλοῖδα*?⟩ 64 καινὰ τρώματα 66 *διπόλια* Post 66 καὶ — ὀρχήσεως 67 αἰσχύλος διπλαὶ προπόμποις ⟨68 δίπτυον κύπρον Alcae. fr. 142?⟩ 69 ἔχοντα [ἢ διπλοῦν] — [τὸν ἐπίπλουν] τὸ δὲ 70 |*δίξον* 72 ὀπτόμενοι 75 διρκῆς 76 *δίσαλα* (schol. Clem. Alex. p. 116) 88 *δισσῶς* — διπλῶς 90 *διστάδιον* — ἐστ| 91 *διστόσῃ* 92 *δίστημος* — ἀμφιστόμοις λιμέσιν ⟨95 Philol. XII 607⟩

HES. 44 *Διὸς μάστιγι* (Μ 37)· τῷ κεραυνῷ 45 *διοτήρ*· κατάσκοπος ⟨διοπτήρ⟩ 50 *δίοψ*· οἰκονόμος ⟨ficticium⟩ 53 *δίπλακα* (Γ 126)· διπλῆν, μεγάλην διπλοΐδα, ὥστε διπλῇ χρῆσθαι 54 *δίπλακα δημόν* (Ψ 253)· διπλοῦν λεῖπος 73 *δειράδαι*· αἱ τῶν ὀρέων ἐξοχαί ⟨δειράδες⟩ 74 *δίρηγες*· στρουθοί ⟨v. δίγηρες⟩ 76 *δισαλία* (Theodot. Iesai. XXVIII 8)· ἀκαθαρσία 79 *δισίθεος*· δισιδαίμων 80 *δισκάζεται*· διαφέρεται ⟨διστ—⟩ 85 *δίσκοισι* (Β 774)· τοῖς δίσκοις, λίθοις στρογγύλοις Ad 86: ὅσον ἂν λάβοι δίσκῳ δισκούρια 95 *δίτοιχος*· ἀναίσθητος ⟨v. Diogen. IV 31⟩ 96 *διυλίζοντες* (Matth. XXIII 24)· διηθμεύοντες, διηθοῦντες 2002 *διφαδεύει*· ἐξελεῖται 3 *διφένσωρ*· βασανιστής. κριτής

διφθεράλοιφος· γραμματοδιδάσκαλος παρὰ Κυπρίοις

δίφορος· Ἔφορος Κυμαῖος, ὅτι δὶς ἐτέλεσε τῷ διδασκάλῳ Ἰσοκράτει τοὺς τῆς παιδεύσεως μισθούς

διφοῦρα· γέφυρα. Λάκωνες

διφράγες· τινῶν στρατιωτῶν τῶν παρὰ Πάρθοις ταγαί

δίφραξ (Theocr. XIV 41)· κλιντήρ. θρόνος γυναικεῖος

διφρεῦσαι· διακαθίσαι

διφρίας (cf. Xen. Cyr. VI 1, 16)· ἁρματηλασίας

δίφρις· ὁ ἑδραῖος, καὶ καθήμενος ἀεί, οἷον ἀργός

δίφρον (Apoll. lex. 59, 15)· ἅρμα. καθιστήριον. κράββατον. ὄχημα

διφροφόροι (Strattis com. p. 766)· αἱ ταῖς κανηφόροις εἵποντο, δίφρους ἐπιφερόμεναι

διφροφορουμένους (Herod. III 146)· τοὺς φορ(ε)ίοις φερομένους

διφυᾶ (Soph. Tr. 1097)· διφυῆ, δύο φύσεις ἔχοντα

δίφυιον νυκτός· τὰ δύο μέρη, τὸ δίμοιρον

διφώνους· διγλώσσους (Philist. Poll. II 111)

διφῶσα (Hesiod. op. 374)· ζητοῦσα. ψηλαφῶσα

δίχα· χωρίς, ἐκτός (Xen. Cyr. VIII 7, 3), ἄνευ

δίχα λαλῆσαι· ἀκατάλληλα λαλῆσαι

δίχαλον ζυγόν· τὸν ἑκατέρωθεν κεκοιλασμένον. Χηλαὶ γὰρ καὶ τὰ κοιλώματα. ἔνθεν καὶ (χηλός) ἡ κιβωτὸς παρὰ τῷ ποιητῇ (φ 51)

†**δίχανον**· κεχωρισμένον

δίχα νυκτός· τὸ μεσονύκτιον

διχῇ· διχῶς, δισσῶς [26. 27]

διχόθεν (Aesch. Pers. 76)· ἐκ δύο μερῶν

διχόθυμος· διάβολος

δίχολοι· διάφοροι. Ἀχαιὸς (fr. 37)· ‚δίχολοι γνῶμαι κατὰ πεῖραν'· παρὰ τὸ δίχα· ἢ δίτροποι κατὰ μετάληψιν. Χόλος γὰρ ἡ ὀργὴ καὶ (ὀργὴ ὁ) τρόπος. Βακχυλίδης (fr. 44)· ‚ὀργαὶ μὲν ἀνθρώπων διακεκριμ(μ)έναι μυρίαι' [31]

†**διχόνδις**· ἀπύγων

διχόν(ο)ια· ἑτερογνωμοσύνη, διχοστασία

διχονοεῖν· διστάζειν

διχοριάζειν· ἐν δύο χοροῖς ᾄδειν

διχοστατεῖ· μάχεται, πολεμεῖ

διχοτομία· ἀναίρεσις [38]

διψακερόν· ταλαίπωρον [40]

διψάρα· δέλτος. οἱ δὲ διφθέρα

διψάς· ἔχις. ὕδρα. καὶ σημεῖον ἐν θυτικῇ ἐπὶ τοῦ ἥπατος

διψία κόνις (Aeschyl. Ag. 495)· ξηρά

δίψιον (Soph. fr. 274)· βλαπτικόν

δίψιον Ἄργος (Δ 171)· Ἡσίοδος (Ἡλιόδωρος?) μὲν τὸ ἄνυδρον, Ἀρίσταρχος δὲ τὸ πολυπόθητον (διψᾶν γὰρ τὸ ἐπιποθεῖν) ἢ ὑπὸ Διὸς βεβλα(μ)μένον· ἶψαι γὰρ τὸ βλάψαι

διψῆν (Ar. Nubb. 441)· διψᾶν

διψυχία· ἀπορία [48]

δίωγμα· θυσία τις Ἀθήνησιν ἐν ἀπορρήτῳ τελουμένη ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐν τοῖς Θεσμοφορ(ί)οις. τὸ αὐτὸ καὶ ἀποδίωγμα ὕστερον ἐκλήθη

διῴδει· ἐφλέγμαινε

διωθεῖται· ἀνατρέπεται. ἀνατρέπει

διωθεῖτο (Herod. VI 86, 2?)· ἀπεκρούετο. ἀπερ(ρ)ίπτετο. ἀπέρ(ρ)ιπτε [53. 54]

διώκειν· καταλαμβάνειν φεύγοντα. ἢ κατατρέχειν ἐν κλίμακι. καὶ φεύγειν μεθ' ὁρμῆς [56]

διωκισμένοι· κεχωρισμένοι

διωκόμενον· κατηγορούμενον

διωλισθηκόσι· πεσοῦσι

διωλύγιον (Plato et Callim. fr. CXI 1)· ἠχοῦν ἐπὶ πολύ. μέγα, καὶ σφοδρόν, διατεταμένον ⟨v. διολ—⟩

διώμνυτο· ὤμνυε

διωμοσία (Dem. 643, 3)· ὁ ἀντωμοσία. ἑκάτεροι γὰρ ὤμνυον· ὁ μὲν ἐγκαλεῖν δικαίως, ὁ δὲ ἐγκαλεῖσθαι ἀδίκως [63]

COD. 20/21 ἁρματε| 12 δίφρις 16 φύσας 22 δίκαλον — κύματα 30 καταπεῖραι διχολογνῶναι — βαχχυλίδος 31 πληροσέληνος — διχομηνίεια ⟨HSauppe index lect. Gotting. 18⁶¹/₆₂⟩ 42 εὐθυτικῇ — ὕπατος 46 δίψην· δίψαν 50 διωδεῖ· ἐφλέγμενεν 66 |ται, ὀμνύει

HES. 26 διχηλοῦν (Levit. XI 3)· δύο ὁπλὰς ἔχον 27 διχθαδίας (I 411)· δισσάς, διπλᾶς 31 διχομηνία (Sirac. XXXIX 15)· τὸ ἥμισυ τοῦ μηνὸς .... τῆς σελήνης, ὅτε πληροσέληνός ἐστι. διχομηνίαια, ὅτε πεντεκαιδεκαταία 38 διχοτομήματα (Exod. XXIX 17)· τμήματα 40 δῖψαι· βλάψαι (fictum) 48 δίῳ (B 57)· τῷ ἐντίμῳ. τῷ ἀγαθῷ. τῷ εὐγενεστάτῳ 53 διωκα[ν]θεῖν (Eur. fr. 364, 25 al.)· διώκειν (Moeris) 54 δίωκε (I Timoth. VI 11)· ζήλου. ἐπιτήδευε 56 διωκέτην (K 364)· ἐδίωκον. δυϊκῶς. ἢ διώκουσι 63 διῶνται (P 110)· διώξουσι

διώνυμος· περιβόητος, ὀνομαστός
† διωριεῖ· νεῖκος πολέμου
διωρίζετο (Dem. 263, 25)· διεβεβαιοῦτο, διισχυρίζετο
διωρίσαμεν· διεζεύξαμεν, διεστήσαμεν [68]
δίωρον· ἀσύμφωνον. οἱ δὲ ἀνόμοιον, διάφωνον
διῶρυξ· τάφρος
διῶσε· κατέβαλε
διωσάμενοι (Herod. IX 102)· ἀπωθησάμενοι, ἐκβαλόντες [73]
διώττας (Cretes)· ἐργοδιώκτας
† διωφέλλειν· διορύσσειν
διωχή (Pherecr. fr. IV p. 254)· δίφρος ὁ δυνάμενος δύο χωρεῖν
δματέα· δαμαστέα [78—80]
Δμήτειρα· [ ] † γῆ γεννήτρια (Ξ 259). Δημήτηρ. δαμάστρια (EM. 281, 9)
δμηθῆναι· κρατηθῆναι. διαπολέσθαι. ὑποταγῆναι
δμῆσαι· δαμάσαι. κρατῆσαι
δμητόν· [ ] ἀναγκαστόν. οἰκοδομητόν
† Δμῖα· Ὠκεανοῦ θυγάτηρ καὶ Δήμητρος ⟨Δλία — Ἀμαία?⟩
δμῶες (δ 644)· δοῦλοι [87]
δμωΐς (Aesch. Suppl. 334)· θεράπαινα, δούλη· ἀπὸ τοῦ δεδμῆσθαι [89]
† δμών· γυνὴ μεγάλη [91]
δνοπάλιζεν (Δ 472)· διὰ τῶν χειρῶν ἐδόνει καὶ ἐκίνει ἀναιρῶν. Δὶς κέχρηται τῇ λέξει ὁ ποιητής ⟨v. ἐδνο—⟩
δνοπαλίξεις (ξ 512)· οἷον δονήσεις ταῖς χερσί, καὶ ἐκτινάξεις. οἱ γὰρ πτωχοὶ † ἐπικρύπτουσι τὰ ῥάκ[κ]η. ἢ διὰ χειρῶν ἕξεις † δνός, κακοπλασσῶν [94]

δνοφέη· σκοτεινῇ (ν 269?)
δνοφερόν (I 15 Π 4)· σκοτεινόν. μέλαν, ἀπὸ τοῦ δνόφου· λέγεται γὰρ τοῖς Αἰολεῦσι δνόφος ἀπὸ τοῦ δονεῖσθαι τὰ νέφη (Hippocr. I p. 608)
δνύψ· χιτῶνος εἶδος. βάθος
δοάζει· ἀμφιδοξεῖ. διστάζει [ad 98a]
(δοάν [Alcman]· ἀντὶ τοῦ δήν)
δοάσσατο· διενοήθη. ἐβουλεύσατο [ad 99] [2100]
δοάσσετο· ἔδοξεν [2. 3]
δοιαὶ δίκαι· βουλαὶ δύο ⟨v. δωαί⟩
δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων (τ 562)· τὴν ἔκβασιν τῶν ὀνείρων Ὅμηρος μεταφορικῶς εἶπεν [6—8]
δοιάσαι· διστάσαι. βουλεύσασθαι [10. 11]
δοίδυξ (Ar. Eqq. 987)· ἀλετρίβανος
δ' οἱ δέατο· ἐβουλεύσατο [14—17]
δοῖτρον· πύελον. σκάφην ⟨δροίτη⟩
δοκάζει· μένει. ἐπιτηρεῖ. δοκεῖ. προσδοκᾷ ⟨v. ἐδόκαζεν⟩ [20]
δόκαι· ἐνέδραι, παρατηρήσεις ⟨v. ἐν δόκῃ⟩
δοκάν· θήκην. δοκεῖν (Dorice). ἐοικέναι
δοκάναι· αἱ στάλικες, αἷς ἵσταται τὰ λίνα [ad 23] [24]
δοκεύειν· τηρεῖν, φυλάσσειν, ἐπιτηρεῖν (Apoll. lex. 60, 14), προσδοκᾶν
δοκεύων· ἐκδεχόμενος
δοκήσει· ὑπονοήσει. νομίσει. προσδοκήσει. δοκιμάσει. στοχάσεται
δόκην· δόκησιν: δοχήν ⟨ad δοκήν⟩
δόκησις· τὸ μὴ ὂν νομιζόμενον, οἷον φαντασία
δοκησίσοφος (Ar. Pac. 44)· ὁ οἰηματίας ἐπὶ σοφίᾳ
δόκησις· σκοπή. ἀπάντησις. ὑπόληψις

COD. 65 νίκος ⟨διώρη Cyr. 39. 171⟩ 66 legebatur post 1921 76 διωχῶς, δ. οὐ 81 δμήτρα, δαμά.στρα 90 δμώη vel δμωή Cyr. 98 δοξάζει 98b Legebatur δόλαν — δήλου post 2147 2105 ἀμείνων 12 ἀλατρίβανος 13 δοιδέατο 23 σταλικαὶ — δεινά 25 δοκάειν 29 ὀνυμαζόμενον

HES. 68 διωρίαν (Ioseph. Bl. V 9)· διαζυγίαν, διαχωρισμόν 73 διωστῆρσιν (Exod. XXXVIII 11)· ἀναφόροις ⟨—εῦσι⟩ 78 δμηθέντι (Δ 99)· δαμασθέντι ⟨—τα Cyr.⟩ 79 δμηκῶτες· πεπληρωμένοι ἢ δεινῶς διακείμενοι ⟨ἀδδηκότες⟩ 80 δμῆσις· δαμάσῃς (P 476) Ad 81: δαμαστική (Greg. Naz. Carm. XVIII 35) Ad 83: βοητόν ⟨ad ΛΑΛΗΤΟΝ⟩ 87 δμωκίσι (Z 323)· δούλαις 89 δμῶες ἀναγκαῖοι (ω 209)· οἱ κατὰ ἀνάγκην δουλεύοντες, καὶ οὐ κατὰ προαίρεσιν 91 δμώς (ω 257)· δοῦλος, θεράπων 94 δνόσουσι· διακόψουσι (M 227). κακοπαθήσουσι Ad 98a: † δικάζει ⟨ad δοξάζει⟩ Ad 99: ἔδοξε (N 458) 2100 δοάσσεται (Ψ 339)· δοξάζει. ἀρέσκει. συμφέρον καταφαίνει 2 δοιά (M 464)· δύο 3 δοιαί (E 728)· δύο, δισσαί 6 δόγματα (gl. sacr. Cyr. Dr.)· ζητήματα. προστάγματα 7 δοειδές· διαφανές ⟨ὑαλΟειδές⟩ 8 δοῖεν (Α 18)· παράσχοιεν 10 δοῖδος· σπάδων ⟨δοιδός⟩ 11 δοιοιδυσσεῖν ⟨δοιδυκιεῖν?⟩ 14 δοίημεν· δῴημεν (Moeris) 15 δοίοις· δώσεις (δ 600) 16 δοίμασιν· ἀποφάσεσι, γνώμαις 17 δοιάς· δύο 20 δοκάλια ⟨δόκιμα⟩· καλά, ἄριστα, ἀγαθά Ad 23: ἢ κάλαμοι ⟨ad δόνακας⟩ 24 δοκεῖ· οἴεται, νομίζει

δοκίδες· οἱ ἰσάκις ἴσοι ἀριθμοὶ πλεονάκις ⟨v. πλινθίδες⟩

δοκίδων· δοκῶν [ad 33]

δοκικῶ· ἀντὶ τοῦ δοκῶ. ἔπαιξε δὲ Ἕρμιππος ἐν Ἀρτοπώλισι (fr. IV p. 384)

δοκιμαίνονται· δοκιμάζουσι

δοκιμάσας· κρίνας, ἐξετάσας

δοκιμασία (Plat. Legg. VI 753 E)· ἡ ἐξέτασις τῶν ἀρχόντων [38]

δοκιμοῦν (Iones?)· δοκιμάζειν

δοκίμωμι (Sappho)· δοκῶ καὶ οἴομαι

δόκον (Arist. fr. XXIX p. 1156)· τὴν ἀγχονήν

δοκος· σκοπή. προσδοκία. καὶ τὸ ἐν οἰκοδομῇ ξύλον (Eur. fr. 475, 5)

δοκουμένοις· δοκιμαζομένοις

δοκοῦντες (Eur. Hec. 295)· οἱ ἔνδοξοι

δοκοί· εἶδος ἀστέρων ἐπισημασίαν τινὰ παρεχόντων θεωρεῖσθαι

δοκῶμεν (Ar. Pac. 1051)· νομιζοίμεθα [47]

† δολάνα· μαστροπός ⟨v. 2170⟩

δολερῶς· ὑπούλως, δολίως

δολέων· ὁ δοθιήν

δολίχαυλος· μακρὸν τὸν αὐλὸν ἔχων· αὐλὸς δὲ λέγεται τοῦ σιδηρίου τὸ κοῖλον, … ὃ ἐμβαίνει τὸ ὀξὺ τοῦ δόρατος [52. 53]

δόλιχοι (Anaxandr. fr. I 43 p. 184)· ὀσπρίου εἶδος [55. 56]

δολιχεύωσι· περιοδεύωσι

δολιχήρετμοι (ϑ 191)· μακρόκωποι. δηλοῖ δὲ τοὺς ναυτικούς

δολιχόν (N 162)· μακρόν [60]

δολιχός· μακρός. ἢ μέτρον γῆς

δολιχόσκιον (Γ 346)· μακρὰν ἔχον σκιάν, μακρόσκιον, ἐξ οὗ τὸ μέγα δηλοῦται· ἢ μακρὰν ἰέναι δυνάμενον [63. 64]

δολιχόφρονα· πολύφρονα (cf. Empedocl. 45 Stn.)

δολιχωπά· μακρά [67]

δολίφονον (Com. inc. CXXI)· πέπαικται δὲ τοῦ δολοφονίου (Aesch. Ag. 1129)

(δολογχίζειν vid. ἀλογχεῖν)

δολομάν· μαστροπόν. Λάκωνες [71]

δολομήτεω· δόλια βουλευομένου

δόλοπα· κατάσκοπον. μαστροπόν

Δόλοπες· ἔθνος. οἱ τὰ ἔσχατα μέρη τῆς Θεσσαλίας οἰκοῦντες

δολοπεύει· ἐπιβουλεύει, ἐνεδρεύει

† δόλος· πάσσαλος ⟨[κύν]δαλος?⟩

δόλου τράπεζα· ἐπὶ τοῦ ἥπατος σημεῖον ἐν θυτικῇ [78—82]

† δολβαί· θύματα. οἱ δὲ μικτὰ πλακούντια ⟨v. ὄμπαι⟩

δόλπαι· πλακούντια μικρά. Κῷοι ⟨τολύπαι⟩

δολφός· ἡ μήτρα

δόλωνες· οἱ μικροὶ ἱστοὶ ἐν τοῖς πλοίοις (Poll. I 91). ἢ ξιφίδια ἐν ξύλοις ἀποκεκρυ(μ)μένα

δολώσῃ (Ar. Eqq. 1067)· ἀπατήσῃ

δόμα· τειχίον [88—90]

δομαίους· οἰκόπεδα. θεμελίους

δομή· τεῖχος. εἶδος, μορφή, πρόσοψις. σῶμα. οἰκοδομή. † τρόπων κατασκευή

δόμορ†τις· γυνή [94—96]

δόνακα· κάλαμον. Κρῆτες [post 97]

δόνακα ὑπολύριον (Ar. Rann. 233)· πάλαι γὰρ ταῖς λύραις κάλαμος ἀντὶ κέρατος ὑπετίθετο

δόνακες (K 467?)· κάλαμοι

(.....·) ἐλώδεσιν ἢ πτελέαις [post 2200]

COD. 32 ἴσα καὶ ἴσοι 34 δοκηκῶ — ἀρτοπώλησι 40 δοκιμῶμαι (Hort. Adon. 207 a) 41 δοκόν, τὴν ἀγχώνην (An. Oxx. I 223, 19) Post 47] 2098b 50 ὀδοθιήν 51 δολίκαυλος 54 δολιχοί 58 μακροήποι 59 δολιχόν, κύκλον μακρόν 65 δολιχόφρων, ἀπολύφρων 70 Cf. 2147. 2173 72—74 = 74. 2. 3 72 |ένω 73 δόλοφ Cyr. 79 δίοποι? 86 |σει bis 91 δομέους

HES. Ad 33: ὑπολαμβάνων 38 δόκιμον· χρήσιμον. τέλειον (Rom. XVI 10) 47 δόκωσις (Eccles. X 18)· στέγη ⟨v. ἡ δόκωσις⟩ 52 δόλιος (Psalm. V 6)· πανοῦργος 53 δολιομῆτα (A 540)· δολιόγνωμε 55 δολιχά (Δ 533)· μακρά 56 δολιχήν (δ 393)· μακράν 60 δολιχοδείρων (κύκνων B 470)· μακροτραχήλων ⟨1858⟩ 63 δόλοι· οἱ παραλογισμοί. καὶ στρατηγήματα 64 δολοῖ (v. l. I Cor. V 6)· φθείρει. κακουργεῖ 67 δολίσκος· δόλω. παρεξιφίς ⟨δόλων· παραξιφίς⟩ 71 δολομῆτα (A 540)· δολιόβουλε, κακότεχνε· μῆτις γὰρ ἡ βουλή 78 δολοπληκυίας· τὰς τῶν † λόγων πλοκάς 79 δόλοι· κατάσκοποι ⟨2173⟩ 80 δόλαντρον· κέρας γλοιὸν ἔχον, ᾧ ἁμαξεῖς χρῶνται εἰς τὸν ἄξονα ⟨v. δορ—⟩ 81 Δολοπέσσουσιν (I 484)· ἔστι δὲ ὄνομα ἔθνους Θεσσαλίας 82 δολοφρονέουσα (Γ 405)· δόλια φρονοῦσα, ἀπατοῦσα ⟨sic⟩ 88 δόμεναι (A 116 al.)· δοῦναι, παρασχεῖν 89 δομέοντι ⟨recens⟩· οἰκοδομοῦντι 90 δόμοισιν (Ξ 202 al.)· οἴκοις 94 δόμος· οἰκία. ἀπὸ τοῦ δεδομῆσθαι 95 δομος ἡμιτελής (B 701)· ὁ ἀτελὴς οἶκος. Ἡμιτελής· ἡμίγαμος. Τέλος γάρ ἐστι ὁ γάμος, καὶ Ἥρα τελεία καὶ Ζεὺς τέλειος, ὅτι γαμήλιοί εἰσιν 96 δανώροφον· ὑπὸ τῷ δόμῳ ἱδρυνθέντα Post 97: παρὰ τὸ δονεῖσθαι. καὶ ῥάδαλον Post 2200: (δονακῆα (B 576)· τὸν διάσειστον καλαμῶνα)

†δοναχήματα· ἀναλήμματα. καὶ ἀνμματα

Δονάκταν· τὴν Ἀπόλλωνα. Θεόπομπος

δονάκων (Pind. Pyth. XII 44)· καλάμων. ἢ αὐλῶν

δόναξ· κάλαμος ὁ ἁλιευτικός

δονεῖ (Ar. Eccl. 954)· κινεῖ, ταράσσει, σαλεύει

ῑ
δονεῖται, δονοῦντι, δονούμενοι· ὁμοίως [7]

(δοξάζει· δικάζει)

δόξαν λαβεῖν (Eur. Hel. 841)· δόξαν ἑλεῖν

δοξαρίοις· εὐτελέσι δόγμασιν, ὑπονοίαις, ὑποκοριστικῶς

δόξας· δοκήσεις

δοξασταί· δικασταί (Antipho p. 140, 38)

δόξει(ε)· ὑπολάβοι

δόξῃ· φανῇ. ἢ δοκήσει

δόξης (K 324)· δοκήσεως

δοξοῦσθαι· κατοπτρίζεσθαι. φαντάζεσθαι ⟨v. ἐδοξώθη⟩ [17. 18]

δοράζει· λογχάζει

δορατιζόμενοι· δόρασι μαχόμενοι

δόρα†υτον ⟨v. 2180⟩· κέρας, ἐν ᾧ τὸν γλοιὸν φέρουσιν οἱ ζευγηλάται ὑπὸ τῇ ἁμάξῃ [22]

δοριάλωτος (Eur. Tro. 518)· αἰχμάλωτος, ὑπὸ δόρατος ληφθείς [24]

δορίδες (Anaxipp. fr. I p. 465)· μάχαιραι μαγειρικαί, εἰς τὸ ἐκδεῖραι τὰ θύματα ἐπιτήδειοι

δορίκτητος (Eur. Andr. 155)· αἰχμάλωτος, πολέμῳ κτηθείς

δορίληπτον· †κατηγορούμενον

δορίς· σκεῦος μαγειρικόν [29]

δορκάζων· περιβλέπων ⟨2473. 2479⟩

δόρκαι (Cyprii)· κόνιδες

δόρκανα· ἀκριβῶς. Κρῆτες

δοροί (β 354)· θύλακες δερμάτινοι, κώρυκοι, δέρματα ⟨v. ἄδοροι⟩ [34. 35]

δορπηστός (Ar. Vespp. 103)· ὥρα τοῦ δείπνου

δορπία (Phillyl. fr. II p. 859)· ἡ τῶν ἀπατουρίων πρώτη ἡμέρα οὕτω καλεῖται (Poll. VI 102)

δορπιάζειν· δειπνεῖν

δόρπον (Apoll. lex.)· δεῖπνον [40]

δόρπος· βορά. δεῖπνος [42]

δόρυ· ὅπλον. λόγχη. ἀκόντιον. καὶ πᾶν ξύλον: ἢ δοκόν (Cretes)

δορύαλλος· τὸ τῶν γυναικῶν μόριον, ἀπὸ τοῦ δέρειν, ἐφ' ὕβρει τοῦ τραγῳδοποιοῦ Δορύλλου, οὗ μέμνηται (Ἀριστοφάνης) ἐν Λημνίαις (p. 1001)

†δορύκαι· δουροδόκαι

δόρυ καὶ κηρύκιον [ad 46]

δορύκνιον (Nic. Al. 376)· εἶδος βοτάνης

δορυμήστορας· τοὺς ἐμπείρους τῶν πολεμικῶν

δορυμόλπης· ἡ ⟨ἦν? ὁ?⟩ προηγούμενος τοῦ θυομένου βοὸς τῷ Διί

δορυξε(ῖ)ον· ὅπου τὰ δόρατα ξύεται

δορυξένους· οὓς ἐμπεδοῦν(τας) τὰς ὁμολογίας φίλους ἐποιοῦντο καὶ προσηγόρευον δορυξένους, διὰ τὴν οἰκειότητα τῆς γενομένης πράξεως. Δηλοῖ καὶ τὸν ἀγνίζοντα φόνον, καὶ πρόξενον

Δόρυσσα· οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Σάμος

δορυσσόον (Aesch. Suppl. 182)· ἀνδρεῖον [ad 53] ἢ δόρατι φοβοῦντα καὶ σοβοῦντα [54]

δορυφόνον· [ad 55] Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ (fr. XII). ὅτι δὲ Φιλοκλῆς τῇ λέξει ἐχρήσατο πρῶτος, δηλοῖ Τηλεκλείδης ἐν Πρυτάνεσι (fr. VI). δηλοῖ δὲ τὸν δολοφονοῦντα

COD. 2201 δοναστάν 8 Cf. 2098. 2212 9 δόξαν ἑλεῖν, δόξαν λαβεῖν 10 ὑπ' ἐνίων 12 vid. 2098. 2208 14 δοξηφανῇ ⟨19 χαλάζει EM. 284, 15⟩ 23 δορυ| ⟨25 τράπεζαι Ael. Dionys. 31 δίρκαι Cyr. 39. 171, δίρκοι Cyr. 244 Pausan. Eustath. 368, 10⟩ 44 δορυαλλός — ἐφ' — δοξύλλου — λιμνίαις ⟨alii Δορίαλλος δορύαλος δορίαλος δόριλλος⟩ 47 δορύμνιον 48 δορυμίστορας — πολέμων ⟨50 δορυξόος EM. 283, 31⟩ 52 Δρύουσα infra 55 δεδάλῳ — φιλόκτητος — πρυτανεῦσι

HES. 7 δόξα (Psalm.)· φήμη. τιμή 17 δορά (Genes. XXV 25)· δέρμα ⟨cf. EM. 284, 13 et δόρυ⟩ 18 δόρατα· λόγχαι 22 δορυάληπτον (II Macc. V 11)· δορύληπτον 24 δόρη (Eur. Rhes. 274) καὶ δορῶν ⟨q. v.⟩· ἀντὶ τοῦ δόρατα καὶ δοράτων (Theopomp. com. p. 802) 29 δώροα δῶρα (Diogen. IV 82 e Soph. Ai. 653) 34 δόρπα (I 66 Ω 444)· δεῖπνα 35 δορπῆσαι (η 215)· δειπνῆσαι 40 δόρπον ἑλόμεθα (Λ 729 Arist.)· ἐδειπνοποιούμεθα 42 δόρποισι· δόρποισι. δείπνοις Ad 46: παροιμίαν, ἣν ἔνιοι πιθαναγῆ (l. πειθανάγκην) λέγουσιν· εἴρηται δὲ ἐπὶ τοῦ ⟨τῶν⟩ ἅμα παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων, ἀπὸ τοῦ δόρυ κατέχειν καὶ κηρύκιον (Zenob. III 26 Pausan. Att.) Ad 53: δόρυ ὁρμᾶν 54 δορυφία· καρποφορία ἀγαθή ⟨δωροφορία Cyr. 171⟩ Ad 55: τὸν δολοφονοῦντα

δορυφόρος· ὁπλοφόρος. ὑπασπιστής. ἢ φύλαξ τῶν τυράννων. καὶ πρόσωπον (κωφὸν)

δορυφοροῦντες (Dem. 661, 8)· προβαδίζοντες ἔνοπλοι

δορυφόρους· ἄνω βαστάζοντας τὰ ὅπλα [59]

δορχελοί (Creles)· ἀστράγαλοι [61]

† Δορσάνης· ὁ Ἡρακλῆς παρ' Ἰνδοῖς [63—65]

(Δοτάδης v. Δωτάδης)

δοτῆρα (Aesch. Prom. 612)· δότην ⟨2776⟩

δοτήρ· ὁ διδούς [68. 69]

δοῦλος (Hipponact. fr. 74)· ἡ οἰκία, ἢ τὴν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνέλευσιν τῶν γυναικῶν

Δούλωνα (Com. inc. CXXII)· τὸν μουσικὸν Φιλόξενον, ἐπειδὴ δοῦλος ἐγεγόνει ὁ Φιλόξενος. ἦν δὲ τὸ γένος Κυθήριος [72]

Δούλων πόλις· Εὔπολις Μαρικᾷ (fr. XIX). κώμην γὰρ λέγει Δούλων πόλιν. ἔστι δὲ ἐν Κρήτῃ καὶ Λιβύῃ [74]

δουπῆσαι (N 426)· ψοφῆσαι. ἐν παρατάξει ἀποθανεῖν [76. 77]

δοῦπον· ψόφον. θάνατον. φόβον

δοῦρα· δῶρα (Cyprii). κώπας. καὶ ξύλα [80]

δουρηνεκές (K 357)· ὅσον δόρυ ἐκτείνεται, ἢ ἐφ' ὅσον ἂν ἐνεχθείη βληθέν, διηνεκῶς [82—84]

δουριαλής· αἰχμάλωτος

δουρικλυτός (B 645)· ὁ κατὰ μάχην ἔνδοξος. ἀπὸ μέρους [post 86]

δουρίκτητον (I 343)· αἰχμάλωτον [88]

δούριος ἵππος (Plat. com. fr. XXIV p. 688 Eur. Tro. 14)· Ἀθήνησιν ἐν ἀκροπόλει χαλκοῦς ἐστιν, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐκκύπτουσι δ' [90. 91]

Δουσάρην· τὸν Διόνυσον Ναβαταῖοι, ὥς φησιν Ἰσίδωρος

† δούς· δεσμευθείς (Poll. η 72) [94]

δοχέων·

δοχή (—αὶ Eur. El. 828)· σημεῖον ἐν θυτικῇ [97]

† δοχμαλόν· χαμαίζηλον. ταπεινόν ⟨ΧΘΑΜΑΛΟΝ?⟩

δοχμή· [ ] παλαιστή (Cratin. fr. LXXXVII)

† δοχμῆσι τὸ ἐπικάρσιον. τὸ δόχμιον τὸ πρόσαντες

δόχμια (Ψ 116)· πλάγια, λοξά, κεκαμμένα

δοχμόκορσοι· οἱ πλαγιοχαῖται

δοχμολόφαι (Aesch. Sept. 114)· οἱ ἐκ πλαγίου τοὺς λόφους ἔχοντες

δοχμόν· πλάγιον πεδίον

δοχούς· δοχεῖα, λουτῆρας

δράγμα· ὅσον περιλαμβάνει τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ ὁ θερίζων

† δραγμᾶναι· αἱ ἐν ταῖς τοῦ ἐγκεφάλου κοιλότησι ......

δράγματα (Λ 69)· δέσμαι. καὶ ὅπερ ἡ χεὶρ δράξηται (Callim. Cer. 20) [9]

† δραγκαλακτᾶν· βριμοῦσθαι

δραγματολόγος· ὁ τὰ δράγματα συνάγων

δραίνει· ποιεῖ. δύναται, ἰσχύει. ἐνεργεῖ. κυλίει. γυμνάζει

δραίνεις (K 96)· δραστικῶς ἔχεις [13]

† δραιόν· μακρόν. πυλεόν [16]

[ ] Λάκωνες

δράκαιναν· τὸν μάστιγα, τὸν ὑστριχίδα ὁ Ἀριστοφάνης (fr. CLVIII) [18]

Δράκονον· ὄρος Ἰκαρίας

Δράκαυλος· διὰ τὸ συναυλίζεσθαι (Κέκροπι ὄντι διφυεῖ. ἢ) ἐπειδὴ δοκεῖ ἡ Ἀθηνᾶ παρ' αὐτ†οῖς αὐλίσαι τὸν δράκοντα. Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς (fr. 580). ἢ ὅτι συνέστη Κέκροπι

COD. 59 δόρων 71 post 75 73 εὔπομα μαρικαίου — λίβους 79 κό^{πτ} 81 δουρενεκές 85 δουριάλης 92 μαβαταῖοι 99 σημαίνει 2301 κεκαυμένα Post 1] 4 3 δοχμοκόρσοι, οἱ πλαγιόχεται 4 |όφοι 6 παραλ| 15 cf. δοῖτρον δροίτη. ⟨μάκτραν πύελον?⟩) Post 15: δράκαλος· διὰ τὸ συναυλίζεσθαι 19 δρακάνιον, δροσκάριος 20 Vide post 15 et EM. 287, 14 — συνέστηκε σκόρπιος ἢ — μετεμορφώθη ⟨v. 2321⟩

HES. 59 δορῶν· τῶν δοράτων ⟨2224⟩ 61 δόσαν (A 162 al.) παρέσχον, ἔδοσαν 63 δοσείειν· δοτικῶς ἔχειν 64 δόσις (K 213)· ἡ δωρεά 65 δόσκον (I 331)· ἐδίδουν 68 δούλιον ἦμαρ (Z 463 Eur. Hec. 56)· τὴν τῆς αἰχμαλωσίας ἡμέραν 69 Δουλίχιον (B 629)· πόλις Κεφαλληνίας 72 δουλωσάμενοι· ὑποτάξαντες 74 δούξ· ἡγεμών, ἄρχων 76 δούπησεν (Δ 504 al.)· ἐψόφησεν 77 δοῦπον ἀκόντων (Λ 364)· τὴν μάχην 80 δουράτεον (θ 512)· ξύλινον 82 δοῦρε (Γ 18)· δόρατα 83 δουρεμηκές (K 357)· δόρατος μῆκος 84 δουρί (Δ 303)· δόρατι Post 86: τοῦ δόρατος Ad 87: δουρικτῆτον 88 δουροδόκη (α 128)· δόρατος θήκη 90 δοῦρος, βρώην (O 358)· ἡσὺν ⟨l. ὅσον⟩ δόρατος ὁρμή 91 δούς· παρασχών 94 δοῦσι· δεσμεύουσι ⟨Moer. Cf. δέουσι⟩ 97 δοχήν (Luc. V 29)· ἄριστον Ad 99: σπιθαμή ⟨Moeris⟩ 9 δραγκάζειν· κρύπτειν ⟨v. δασκ— et δρασ—⟩ 13 δραιώμη· ὠφέλεια ⟨χραίσμη⟩ 16 δραθεῖν· κοιμηθῆναι 18 δρακέν· ἐνεργεῖ, πράσσει

Δρακοντίδης· τὸν Κέκροπα Ἀριστοφάνης (Vesp. 436), ἐπειδὴ τὰ κάτω δράκοντος εἶχεν (ἢ ὅτι εἰς δράκοντα μετεμορφώθη)

δρακεῖν (Aesch. Eum. 35)· ἰδεῖν, βλέψαι

(δράκοντα· τὸ κηρύκιον. Σοφοκλῆς Φιλοκτήτῃ (fr. 633)) [24]

δράλαινα· λάμυρα (sic) Κῷοι

δρᾶμα· ποίημα. πρᾶξις. ἢ λόγος περιέχων ὑπόθεσίν τινα

δραματουργεῖν· πανουργεῖν. συντιθέναι. πράττειν

δραματουργηθέντων· πραχθέντων

δραματούργημα· σύνθημα ....

δρᾶν· πράσσειν. θύειν

δρᾶναι· [ ] φυγεῖν

δρανεῖς (—ές?)· δραστικόν, ὅθεν καὶ ἀδρανεῖς

δρᾶνος· ἔργον. πρᾶξις. ὄργανον. ἄγαλμα. κατασκεύασμα. δύναμις

δράξ· δράκα. [35] καὶ ξέστου τὸ τέταρτον [36]

δράξων· ἐν Σικελίᾳ ἱερόν, εἰς ὃ οἱ γεωργοὶ εὐχὰς ἔπεμπον· ὅθεν καὶ †δράσοντες (δραξόνες) ἐκλήθησαν

(δραξών· πορνοβοσκός)

δραπέτης· φυγάς

δραπετίνδα· δραπετικῶς (EM. 274, 49)

δράσας· ποίησας [ ]. πράξας

δράσειν· θύ(σ)ειν. καὶ θυσίας (ad δρᾶσιν). Αἰολεῖς

δρασείοντες· ἐνεργητικῶς ἔχοντες

δρασκάζειν (Lysias or. IX p. 129 [117, 35])· κρύπτεσθαι. ἀποδιδράσκειν

δρασείων· δραστικῶς ἔχων [46]

δράσκασις· (δρασμὸς) ἢ διάδρασις. ἢ δραπέτεια [48. 49]

δρασμῷ φυγεῖν· δραπετεύειν

δρασσόμενοι· κρατοῦντες

δραστείρας· τὰς θεραπαίνας, καὶ διακόνους

δράστην· κόφινον

†δραστηρά· δραστικά

δραστῆρας· τοὺς ὀψοποιούς, μαγείρους

δραστήριον· πρακτικήν

δράστης· πράττειν δυνάμενος. ἢ νοηματικὸς κατ' ἐπιβουλήν

δραστικός· κραταιός, ἰσχυρός, δυνατός

δράστις· ἡ βύσσος· καὶ οἱ ἐργαζόμενοι αὐτὴν δραστιουργοί

[60] Σικελοί [61. 62]

†δράγμα· τὸν τῆς σταφυλῆς βότρυν. καὶ τὰς φοινικίνας βαλάνους [64]

δραχμή· εἶδος μέτρου, κεράτια ιη'

δραχμὴ χαλαζῶσα [ad 66] [67]

δραχμὴ χρυσίου· ὁλκὴ νομίσματος, εἰς ἀργυρίου λόγον διδράχμων ε'

†δρέχμονες· οἱ νεφροί

δρέμμα· κλέμμα. οἱ δὲ κλάσμα [71]

δρεπανηφόρους· ξιφηφόρους

(δρεπανίδες· εἶδος ὀρνέου)

δρεπανίς· κεγχρῆς

δρέπειν· τρυγᾶν

δρέπεται· τρυγᾷ

δρεπόμενοι· λαμβάνοντες. ἀπολαύοντες. τρυγῶντες

†δρεπτεῖς· τρυγηταί (2421)

δρεπτόν· εἶδος φιλήματος. ὡς Τηλεκλείδης (fr. III p. 365)

δρεφθῆναι· τρυγηθῆναι

δρέψαι· ἀφελεῖν. τρυγῆσαι. ἀποκόψαι· ὅθεν καὶ δρέπανον

δρέψας· ἀναλώσας. τρυγήσας. θερίσας

δρέψασθαι· τρυγήσασθαι. ἀφελεῖν τῇ χειρί, ἢ λαβεῖν

δρῆγες· στρουθοί. Μακεδόνες

COD. 23 legebatur post 2333 26 δράματα, ποιήματα 27 συντιθεῖν Post 29 excidisse videntur glossae δράμικες· ἄρτοι Ἀθαμᾶνες. δρᾶμιν· ἄρτον Μακεδόνες 31 δράσαι 33 δρανός (cf. δάνος) 35 cod. Coisl. CXCV gl. N. T. 38 EM. 286, 33 Post 2338] 2373 43 δρασίονες (44 Cf. δασκάζει δραγκάζειν) 50 δρασμὸς φ. δρ. δρασμῷ φυγεῖν 52 δραστείας 53 Cf. δάρπη 58. 59 = 59. 58 65 κέρατα 68 δραγμὴ — διδράγμων ι' 73 δραπενίδες, cf. post 2338 74 κέγχρος 77 τρυγοῦντες 78 δρεπεῖς EM. δροπεῖς Cyr. 39 84 δρῆες, cf. ad διρῆγες

HES. 24 δρακός (LXX)· τῆς παλάμης, τῆς χειρός Ad 31: ποιῆσαι. ἢ 35 δράξαι· κρατῆσαι (κράτησον?) 36 δράξασθε παιδείας (Ps. II 12)· ἐπιλάβεσθε παιδείας, καὶ ἐπιστήμης Ad 41: κρατήσας (ad δραξάμενος) 46 δράσκας· δρασμός (δράσκασις) 48 δράσται· δραπέται (v. δρῆσται) 49 δρασμάτων· πανουργημάτων (2476) 60 δρακιά· φύλλα (ἀράκα· φιάλη) 61 δραστιουργοί· οἱ ἐργαζόμενοι τὴν βύσσον 62 δρατά (Ψ 169)· δαρτά, ἐκδεδαρμένα θύματα 64 δράγματα· συνθήματα (v. δραματούργημα) Ad 66: ἐπὶ Διοφάντου τὸ θεωρ[ητ]ικὸν ἐγένετο δραχμή ..... (Zenob. III 27) 67 δραγμή· τὸ ὄγδοον τῆς οὐγγίας 71 δρεπανηφόρα ἅρματα (II Macc. XIII 2)· τοὺς Μακεδόνας φασὶ πρώτους χρήσασθαι (non Xen. An. I 8, 7)

†δρηλοῖ· φοβεῖται (ἱδροῖ?)

δρησμοσύνη· θεραπεία (ο 230?)

δρῆσται· δραπέται (cf. Callim. ep. XLIII 4). ἢ δυνατοί

δρηστῆρας· πράκτορας. θεράποντας

δρηστῆρες (π 248)· ὑπηρέται, λειτουργοί, διάκονοι, θεράποντες [90]

δρία· τόποι σύνδενδροι καὶ χλοώδεις [92]

δριά†εντα· χλωρά

δριάουσαν· θάλλουσαν

δρίκκαι· ὄρνεα ποιά

δρίλακες· βδέλλαι. Ἠλεῖοι

†δρίμαι· ψύχος (v. δάπεδον) [98]

δριμύ· ὀξύ. σφοδρόν. θερμόν. ταχύ

δριμύς· ὀξύς. στυπτικός [1. 2]

δρίος· σύμφυτος τόπος καὶ σύνδενδρος καὶ χλοώδης. ἢ ὄρος. ἢ χόρτος. ἢ δρυμός, ὕλη

δρίς· δύναμις

δρίφακτος· κράββατος

δρίφον (Sophro fr. 38. 82)· τὸν δίφρον. Δωριεῖς [ad 106]

Δριωδόνες· θεοὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις τιμώμενοι (Meinek. Theocr. p. 326)

Δρόγγιλον (Theopomp. l. IX)· χωρίον Θράκιον

δροιόν· καλόν. Κρῆτες

δροίτη (Aesch. Eum. 633)· πύελος. σκάφη. καὶ εἶδος ὀρχήσεως [11]

δρομαῖος λαγωός· ὁ ἐν δρόμοις ἁλισκόμενος· εὐναῖος (Soph. fr. 177) δὲ ὁ ἐν κοίτῃ

δρομάς (Phrynich. com. p. 593)· ἡ ἑταίρα

δρομάσσειν· τρέχειν (2437. 2477)

(δρομίας καὶ) δρόμων· ὁ μικρὸς καρκίνος

†δρομιάφιον ἦμαρ· ἀμφιδρόμια. ἔστι δὲ ἡμέρα ἑβδόμη ἀπὸ τῆς γεννήσεως, ἐν ᾗ τὸ βρέφος βαστάζοντες περὶ τὴν ἑστίαν γυμνοὶ τρέχουσι

δρομοκῆρυξ (Aeschin. de FL 130)· ὁ ἐπὶ σπουδῆς πεμπόμενος τὰς ἐπικηρυκίας ποιήσασθαι, ἡμεροδρόμους

δρόμος· ἡ ὀρχήστρα τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου παρὰ Ταραντίνοις

δροόν· ἰσχυρόν. Ἀργεῖοι

δροπά· δρεπτά. Σοφοκλῆς Παλαμήδῃ (fr. 437)

δρόπις· τρυγητός (2378)

δροπίσκος· κάλαθος

Δροσερά· δροσιζόμενα. καὶ ὄνομα πηγῆς (v. Eur. Hel. 1335)

δρόσοι· ψεκάδες

δρόσους (Aesch. Ag. 145)· †ἀχρείους [Κύπριοι

δροῦνα· ἡ ἀρχή, ὑπὸ Τυρρηνῶν

†δρυάζειν· φλυαρεῖν

δρύακες· τῶν ξύλων τῶν βασταζόντων τὴν τρόπιν τοῦ πλοίου

†δρυάσαι· κατακολυμβῆσαι

†δρυαταί· ἄδιψοι. ψεῦσται

δρυαχαρνεῦ· ἡ δρύϊνε Ἀχαρνεῦ καὶ ἀναίσθητε. δοκοῦσι γὰρ οἱ Ἀχαρνεῖς σκληροὶ τὴν γνώμην εἶναι καὶ ἄτεγκτοι ....

δρύες οἰνοχίτωνες· αἱ ἄμπελοι, διὰ τὸ τὸν οἶνον χέειν. καὶ ὁ χιτὼν δὲ παρὰ τὸ κεχύσθαι ὠνόμασται [33. 34]

δρυμά (Λ 118, κ 150)· δρυμώδεις καὶ σύνδενδροι τόποι καὶ εὔξυλοι

δρυμάξεις· κυρίως μὲν σπαράξεις· χρῶνται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ συνέσει καὶ προσομιλήσει(ς Com. inc. CCCXCVII)

δρυμάσσει καὶ δρυμάξαι τὸ τύπτειν ξύλοις [post 38]

†δρυμίους· τοὺς κατὰ τὴν χώραν κακοποιοῦντας [39]

Δρυμός· δάσος. σύμφυτος τόπος, αὐτοφυὴς καὶ σύνδενδρος. καὶ χωρίον τῆς Ἀττικῆς (Harp. 63, 17). καὶ φρούριον (ad Δρύμος)

δρυόεντα· δρυώδη

δρυοβαφῆ ἱμάτια· τὰ ὑπὸ τοῦ κελύφους τοῦ δρυὸς βεβαμμένα

δρυοπαγῆ στύλον· τὸν πάσσαλον. Σοφοκλῆς Φιλοκτήτῃ (fr. 634)

COD. 95 δρικηαί cf. τρίκκος 97 δριμὺ ψῦχος? 2403 δριός — σύνδεδρος (5 δρίφακος, κραββάτου?) 10 δριτή (cf. δοῖτρον, δραιόν) 12 δρομαλός — εὐνεός 16 ἡμερῶν ζ 20 παλαμήδι — δρωπτά Suidas 23 πηνῆς (Philol. XII 607) (27 Vide δυάζει. λυάζει. φλουάζει. δυαεῖ) 28 δρυόχους EM. 288, 44 — τρόπην 31 δριαχάρνευ — ἄστεκτοι 32 ἔχειν — ὠνομάσθαι (v. οἰνοχίτωνας) (33 cf. δύεται) Post 34] 2451 scripta δρυϊτής 35 |ώδης — |δεδροι 42 ἐπὶ 43 |ήστολον

HES. 90 δρήστειραι (τ 345)· διάκονοι, θεράπαιναι 92 δριαλεῖν· ποιεῖν (δραίνειν) 98 δριμεῖα μάχη (Ο 696)· ἔνθερμος καὶ ἐνεργός 2401 δριός, ὕλη (ξ 353)· ὄρος. χόρτος. δρυμός 2 δραχμή· τὸ ὄγδοόν ἐστιν τῆς οὐγγίας ἐν χαλκῷ καὶ σιδήρῳ, ἐν δὲ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ ὀγδοηκοστόν ἐστιν οὐγγίας· οὕτω γὰρ εὑρίσκονται οἱ εἴκοσι ὀβολοὶ δίδραγμον ἐν τῷ Λεβητικῷ (XXVII 25) Ad 6: καὶ Εὐστόχιος 11 δρομάδην (Ε 80)· μετὰ δρόμου 33 δρύεται (Ε 140)· κρύπτεται 34 δρύϊνος· ξύλινος (φ 43?) Post 38: καὶ τὸ τρέχειν (v. 2414) 39 δρυφάξαι· δακεῖν

δρυὸς ὑψικόμοιο (μ 357)· τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον

δρυοτόμος· ὑλοτόμος. δενδροτόμος

Δρύουσα (C. I. n. 2905)· ἡ Σάμος τὸ παλαιόν

δρύοχοι (τ 574)· τῶν σιδηρῶν πελεκύων αἱ ὀπαί, εἰς ἃς τὸ στελεὸν ἐνείρεται

δρύοψ (Ar. Avv. 304)· ὀρνεόν τι διαφέρον τοῦ δρυοκολάπτου [49]

δρυπετεῖς (Com. V p. 323)· ἀπὸ δένδρου πεπτωκυίας ὡρίμας

(δρυπίς (Theophr. HPl. I 16)· βοτάνη) [52—56]

δρυπολεῖ· †ταλαιπωρεῖ. ὀρειβατεῖ. πυρὶ πολιορκεῖ

δρυπτερίς· βοτάνη τις, ἐμφερὴς πτέρει (Diosc. IV 189)

δρυφάδες· ὄνυχες ⟨—ος?⟩ καταξύσματα

δρυφάδες· λῦπαι, ὀδύναι. ἢ τὰ ἀπὸ πληγῶν πελιώματα

δρύφακτοι· [ad 61] τὰ διαφράγματα. ἢ τὰ περιτειχίσματα

†δρυφαίνηκα· τὸν οὐ μέγαν. Ἠλεῖοι

δρύφειν· περαίνειν

δρυφή· ἀμυχή, καταξυσμή

δρύφη· ξέσματα

δρυφόμενοι· φθειρόμενοι [67]

δρύψαι· ἀφελεῖν, καταξῦσαι

δρύψαλα (Parthenii fr. XXIV)· πέταλα δρυώδη [70]

δρυψόπαιδα· τὴν λαμύραν. οἱ δὲ ἀπαλόπαιδα. ἢ ἐλεεινόν

δρυψογέροντας· τοὺς ἀτόπους πρεσβύτας, καὶ οἱονεὶ ἀτίμους

†δροκτάζεις (Siculi?)· περιβλέπεις

†δρωμᾶ· τρέχει

δρωμένων· πραττομένων

δρώμενα· πραττόμενα πανούργως

†δρωμίσσουσα· τρέχουσα [78]

δρωπάζειν· ἐμβλέπειν [80]

δρώπτειν· διακόπτειν. ἢ διασκοπεῖν. Αἰσχύλος Ψυχαγωγοῖς (fr. 272)

δρώπτης· πλανήτης. πτωχός ⟨2455⟩

δρῶσι· πράττουσιν

δρώψ (Thespis fr. 4)· ἄνθρωπος

δρώωσι· διακον†οῦσιν, ὑπηρετ†οῦσι [86]

†δυάζει· φλυαρεῖ [88] ἀλογεῖ

Δύαλος· ὁ Διόνυσος παρὰ Παίωσιν

δύαν· κρήνην

Δυαρεία· ἡ ἐν τοῖς Τέμπεσι δάφνη. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Δηλία ⟨512⟩ [91—93]

δύη (ξ 215)· δυστυχία. ἢ ἔνδεια. πόνος. ταλαιπωρία. καὶ ἡ δυηπάθεια (Callim. CCCII 1) [96]

δυθίλαι ⟨δυθμαί?⟩· θαλάμαι. καταδύσεις

δυθμῆσι· δύσεσι. καταστροφαῖς [99]

Δύμη ⟨—αινα?⟩· ἐν Σπάρτῃ φυλή, καὶ τόπος [2501]

δύναμιν ἀρίστω· τὴν δύναμιν ἄριστοι. δυϊκῶς

δύνασθαι· θέλειν ⟨cf. ἔθελεν⟩ [4]

δύνασις (Tragici)· δύναμις

δυναστεία· δύναμις

δύνασαι σιωπᾶν· πρῶτον φασὶ Φοινικίδην Μεγαρέα κωμικὸν (vol. IV p. 509) ποιητὴν ἐν ἄστει διδάσκοντα ἀποσκῶψαι τὴν σιωπωμένην ὁμολογίαν περὶ τῶν διαλύσεων Ἀντιγόνου καὶ Πύρρου βουλόμενον, εἰπεῖν (ἐν) ταῖς Αὐλητρίσιν οὕτως·

‚δύνασαι σιωπᾶν; (B.) Ὥστε (τοὺς) τὰς διαλύσεις
συντιθεμένους κεκραγέναι δοκεῖν ....'

ἄλλοι δέ φασι παροιμιωδῶς εἰρῆσθαι ἐπὶ Ἀντιγόνου καὶ Πύρρου τῶν βασιλέων, τῶν τὰς ὁμολογίας ἀπορρήτως ποιησαμένων οὕτως, ὥστε μηδὲ τοῖς γραμματεῦσι πιστεῦσαι

COD. ⟨46 Cf. δόρυσσα⟩ 47 δρυοχοὶ — ἐνείρηται 50 ἐπὶ — ὠμάς 51] post 2431 57 πυρπολεῖ ὀρκεῖ 60 πελειώματα 65 δρυφοί ⟨δρῦφυ Cyr. 39⟩ 69 μέταλα 73 δροκτάζεις ⟨2230. 2479⟩ ⟨77 δρομίσσω Theognost. 143, 16⟩ 79 δρωντάζειν ⟨cf. Apoll. Dysc. adv. 549, 23⟩ 82 δράπτης Cyr. 87 Cf. 2427 89 Cf. α 8308 90 Δηλεία 95 —αθία 98 δυθμέσι

HES. 49 δρύπτεσθαι· καταξύεσθαι 52 δρύπτεται (Eur. Hec. 655)· ξέεται· ὅτε τις ἑαυτὸν κατατίλλει ἐπὶ θρήνου 53 δρύπτουσα· σπαράττουσα 54 δρῦς· πᾶν ξύλον καὶ δένδρον 55 δρύπτην· ἀλήτην ⟨v. 2482⟩ 56 δρυτόμος (Λ 86)· ὑλοτόμος Ad 61: αἱ τοῦ δικαστηρίου θύραι ⟨Moer. p. 127⟩. ἢ κάγκελοι. ἢ 67 δρὺψ ἀπὸ μυώνων (Π 324)· ἀφεῖλεν, ἀπέξεσεν ἀπὸ τῶν μυῶν τῶν ἐν τῷ σώματι, ἤτοι βραχιόνων, ἢ ἀγαστροκνημίων ⟨sic⟩ 70 δρὺψ, ἀπὸ μυώνων, δρύψιεν, ἐπιζητῶν 78 δρῶντες (Sapient. XV 6)· ποιοῦντες, ἐργαζόμενοι 80 δρώοιμι (ο 317)· ὑπηρετοίην 86 δῦ· ἔδυ (Θ 85), εἰσέδυ 88 δυαεῖ· φλυαρεῖ 91 δῦ δέ μιν Ἄρης (Ρ 210)· ἐπιθυμία αὐτὸν εἰσέδυ τοῦ πολεμεῖν 92 δυερός (Callistr. ϛ 201)· ἐπίπονος. τολμηρός 93 δύεται· δύνει. κρύπτεται (Ε 140) 96 δυθεῖ· ἔνδυσαι (Π 64) 99 δύμεναι (Ζ 185)· δῦναι. ὑπεισελθεῖν (Ζ 411) 2501 δῦναι (Γ 322)· κατελθεῖν 4 δύναμις· ἰσχύς

δυνατῶς· ἰσχυρῶς. γενναίως. ἀσφαλῶς
† δυνδεκάτῃ· ἡμέρᾳ δωδεκάτῃ [10—12]
δυοῖν θάτερον (Soph. OT. 640 Ddf.)· ἓν ἐκ τῶν δύο ⟨1878⟩
δυοῖσι (Herod. I 32. VII 104)· τοῖς δύο
δυοχοῖ· πωματίζει παρὰ Δημοκρίτῳ (p. 421)· ἤγουν πωμάζει, σκεπάζει
δυοχῶσαι· πωμάσαι [17]
δύπτης (Callim. fr. CLXVII)· κολυμβητής. δύτης (Antim. fr. LXXVII)
δύπτοντες· κολυμβῶντες [20]
δύρεσθαι (Tragici)· ὀδύρεσθαι. κλαίειν, θρηνεῖν
δύς· κακῶς. ἐπίρρημα
δυσάγωγοι· δυσκόλως φερόμενοι
δυσάγωγος· δυσχερής
δυσαέος (Ε 865)· χαλεπῶς πνέοντος (δύσπνου) [26. 27]
δυσαῆ· δύσπνουν. χειμέριον (Callim. Dian. 115). νοσώδη. οἱ δὲ ἄνεμον δύσαντα ἐκ νεφῶν. ἄλλοι ψυχρόν, ἢ ἀπὸ τῆς δύσεως πνέοντα· ἐπὶ τοῦ ζεφύρου (ε 295)
δυσάλγητος (Soph. OT. 12)· ἀσυμπαθής [30]
δυσαλθέα· ἀθεράπευτα (Greg. Naz.?)
(……·) δυσίατος [33]
δυσάλωτον (cf. Soph. OC. 1721)· δυσχερῶς κρατούμενον [35]
δυσάνιον (Menand. fr. CCLIX[a])· τὸ δυσχερείᾳ χρώμενον. δυσάρεστον. τὸ δὲ ἐναντίον ἀνήνιον λέγουσιν. ἔγκειται δὲ ἡ ἀνία τῇ λέξει ⟨2590⟩
δυσανασχετεῖ (Thuc.)· παραιτεῖται. βαρέως φέρει. δυσκόλως ἔχει. δυσπετεῖ ⟨2667⟩
δυσαναφορικός· δυσκόλως ἀναφερόμενος
δύσαντα· κατελθόντα [40]
δυσάντης· τραχεῖα. χαλεπή. δυσαπάντητος
δυσάντητον· δυσχερὲς ἀπαντᾶν
δυσαρεσκόμενοι· μὴ ἀρέσκοντες
δυσαρεσκομένην· ἀπαρεσκομένην [45]
δυσάρεστος. δυσχερής
δυσαριστοτόκεια (Σ 54)· ἐπὶ κακῷ ἄριστον τεκοῦσα. ἢ τὸν δι' ἀριστείαν δύστηνον
† δυσαύλητος· δυσεγκλήμων
δύσαυλος· δυσαύλιστος. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρῳ (fr. 93)
δυσαχθές (Aesch. Eum. 146)· βαρύ
δυσαχθής· πάνυ ἀηδιζόμενος
δύσβατον· δυσχερές. ἄβατον. δύσπορον. χαλεπόν [53]
δυσβηρές· δύσβατον. δυσχερές
δυσβουλία (cf. Soph. Ant. 95)· κακοβουλία. ἀφροσύνη
δυσβράκανον· δυσχερές· βράκανα γὰρ τὰ ἄγρια λάχανα· ἔστι δὲ δύσληπτα. λέγει οὖν ὁ Κρατῖνος (fr. LVIII) δυσκατανόητον, οἱονεὶ δύσληπτον ⟨v. 2615⟩
δυσγάργαλις (Aristoph. II 2 p. 961)· δυσπράυντος. οὐχ ὑποτασσόμενος. δυσπρόσιτος. ὁτὲ δὲ δυσγαργάλιστος (Xen. eq. III 10)
δυσγένειαν (Soph. OT. 1079)· ἀγένειαν
δυσγενής· ἐχθρός
† δύσγω· ἀποδύω
δυσδήλιδες· κακοῦντες· δηλήσασθαι γὰρ τὸ κακῶσαι
δυσδηνίας· δύσνους, κακὰ βουλευομένους ⟨l. Cretice δυσδανίας, vel —δηνέας⟩
δυσδιακόμιστον· δυσβάστακτον [64]
δυσδιάφυκτον· δυσχερῶς λανθάνον
δυσδιήλυτα· δυσδιόδευτα
δυσδιόρθωτος· δυσχερῶς διορθούμενος, μὴ διορθούμενος
δύσεα· τοῦ τοίχου τὰ πέριξ. Κύπριοι [69]
δυσειδής· κακὸν εἶδος ἔχων
δυσείμων· ἀκτήμων
δυσέκλυτα· δυσχερῶς λυόμενα
δυσέκλυτος· δυσεύρετος

COD. ⟨17 An κοχυδοῦσιν· ὑπερχέουσιν⟩ 25 Post 2518 legebatur iterum δυάης· δυστήνου δύσπνου 28 ἐπὶ — EM. ἐπίθετον Ζεφύρου 30. 33 δυσαλγής, δυσίατος ά. 32 δυσάλθετα
δ
36 δυσχέρειαν — ἀνὰ 46 δυσχερής, δυσάρεστος 47 |οκία — ἀριστίαν 49 ἀλέξαν 56 δύσπλητα — οἰσνεὶ δυσνόητον 65 |φύλακτον, δυσευχέρως 66 δυσδυ|

HES. 10 δῦνε (Ο 219)· ἐνεδύσατο 11 δύο· οἱ δύο, αἱ δύο, τὰ δύο 12 δυοῖν· τῶν δύο. τοῖς δυσί 17 δύουσιν (Υ 195)· ἀπορρέουσιν ⟨—αίουσιν⟩ 20 δέρεσθαι· τύπτεσθαι 26 δυσαίατο (Σ 376)· παραγένοιντο, εἰσίοιεν 27 δυσάιαντο· δυσπρόσιτον ⟨δυσαπάντητον⟩ 30 δυσαλέος (Ε 865)· δυσπνεύστου 33 δυσάλωτον (Sapient. XVII 17)· μὴ ἐκ φεῦγον (non Nic. Al. 537) 35 δυσάμοιρος (Χ 428 Greg. Naz. p. 44, 3 Dr.)· κακόμοιρος. δύστηνος. δυστυχής 40 δυσάντεα (Greg. Naz. Arc. VII 75 p. 206 Dr.)· φοβερά 45 δυσαρεεῖ· δυσφροντίστῳ ⟨δυσωρεῖ· δυσφροντιστεῖ?⟩ 53 δυσβάστακτον (Prov. XXVII 3)· βαρύ. [δυσαχθής· πάνυ ἀηδιζόμενος]. [δύσπορον· χαλεπόν ⟨v. 2670⟩]. δυσφερές, δύσακτον ⟨—οιστον⟩, ἀφόρητον 64 δυσδιάκτου (III Macc. VI 31)· δυσθρηνήτου ⟨v. δύστακτον⟩ 69 δύσεαι (Ι 231)· ἀναλάβοις

δυσέμβατος· ἀτριβής, ἀπάτητος. τραχύς (cf. Thuc. IV 10, 3)
δυσέμβολος (cf. Xen. Hell. VI 5, 24)· δυσεπιχείρητος
δυσεξάλυκτα· δυσέκφευκτα
⟨δυσεξίητα· δυσθεράπευτα
δυσεξίτητα· δυσκόλως ἐξοδευόμενα
δυσέξοιστον· δυσερμήνευτον. ἢ δυσεκκόμιστον [80]
δύσεριν· φιλόνεικον. παρὰ τὸ δύς καὶ τὴν ἔριν
δυσερμία· κακὴ συντυχία [83]
δυσέφικτον· δυσκατάληπτον
δυσηβόλον· δυσάν(τ)ητον
δυσηκῆ· δυσακῆ, δυσίατον [87]
δυσηλεγέος (Υ 154)· δυσάντης, χαλεπός. ἢ δυσλεχέος, ἤγουν κακοκοιμήτου
δυσήνεμον· δυστάραχον. τὸ κακοὺς ἀνέμους ἔχον
δυσήνιοι· ἀπειθεῖς, δυσάγωγοι. [ad 90] ἀνυπότακτοι ⟨2436⟩
δυσήνυτος· δυσκατόρθωτος. καὶ δυσήνυκτον
δυσήριστοι· [ad 92] φιλόνεικοι. ἢ ἀμφίβολοι
δυσήτορος· δυσθύμου
δυσηχέες· κακοὺς ἤχους ἔχοντες
δυσηχέος (Β 686 al.)· κακοφώνου. κακὸν ἦχον ἐπιφέροντος, διὰ τὰς γινομένας οἰμωγὰς καὶ θρήνους
δυσθαλής· δυσαυξής. Κρατῖνος (fr. inc. LIX)
δυσθαλπέος (Ρ 549)· κακοθαλποῦς, κακοῦ εἰς τὸ θάλπειν. ψυχροῦ
δυσθερέας· †δυσαλθήτους
δυσθήρατος· δυσεύρετος
δυσθύμει (Herod. VIII 100)· ἀθύμει
δυσκάθεκτοι· δυσκράτητοι, δυσκόλως ἐπεχόμενοι
δύσκαπνος· ὁ φοῖνιξ ὑπὸ Θεοφράστου (HPl. V 9, 5)
δυσκάτοπτος· δυσθεώρητος
δυσκέλαδος· δύσφωνος, κακὸν ἦχον ἀποτελῶν [2605]
†δύσκημον· ἄφρανα. δυσοιώνιστον (Aesch. Eum. 825?) [7. 8]
δυσκλεές (Eur. Hel. 66)· ἄδοξον [ad 9]
δύσκλειαν (Eur. Med. 218)· κακοδοξίαν
δύσκλυτος· ἄδοξος, ἄτιμος
δυσκολαίνει (Attici)· δυσφορεῖ
δύσκολος· ἄγριος, δυσχερής [14]
δύσληπτα· ἀκατανόητα
δύσλοφον· δύσκολον, οὐχ ἁρμόζον τῷ λόφῳ· οἱ δὲ τὸ χαλεπῶς φερόμενον, ἀπὸ τῶν λόφων, οἵ εἰσι τράχηλοι [17]
Δύσμαιναι· αἱ ἐν Σπάρτῃ χοροῖτιδες Βάκχαι [19—21]
δυσμεναίνει· διεχθρεύει, πολεμεῖ
δυσμαῖς βίου (Empedocles)· τῷ τέλει τῆς ζωῆς
δυσμεναίνων (Dem. 300, 26)· ἐχθρεύων [25]
δυσμενέων· πολεμίων. ἐχθρῶν, ἀντιπάλων [27]
δύσμηνις· βαρύθυμος, ὀργίλος, ἐχθρός
δυσμήτης· κακότεχνος [30]
δύσμορφος (monost. 47)· ἄμορφος, ἀσχημος. ἢ κακόμορφος
δυσνοίας· κακοβουλίας
δύσνους (Thuc. II 60, 4)· ἐχθρός
δυσξύμβολος (Xen. Mem. II 6, 3)· δυσεπίγνωστος
δυσξύνετος· ἀσύνετος
δύσοδον· φαυλὴν ὁδόν, κακήν
δυσοίζει· δυσχεραίνει. ὑπονοεῖ. Λάκωνες
δυσοίζειν· φοβεῖσθαι. ὑποπτεύειν
δυσοίζοντος· φοβουμένου. καὶ ἄγαν ὑποπτεύοντος

COD. 74 ἀκριβής 76 |άλακτα 78 δυσεξητητα — ἢ δυσθεράπευτα 82 εὐτυχία 85—88 = 88. 7. 6. 5 86 δυσηκεῖ, δυσακεῖ 91 |ιτος 99 δυσέρευτος 2600 |εῖ bis 9 δυσκελς — τέλος 18 σπάρταις χωρίτιδες κάκχαι 26 δυσμεναίνων, πολέμων 31 ἄσχημος δυστ. 32 ἄθλιος ἢ κακο| 37 δυσοῖεν, δυσχερεῖ 39 δυσοίζου, οἰωνιζομένου

HES. 80 δύσεο δαλῆνον (Τ 36)· δῦθει, ἀνάλαβε τὴν ἀλῆον, τουτέστιν τὴν δύναμιν· οἷον ἰσχυροποίησον σαυτόν 83 δύσετο (Τ 368)· κατῆλθε 87 δυσηλεγές· κακόπαθον. χαλεπόν Ad 90: [ἐπὶ πολὺ σκυθρωποί. ἐπὶ μικροῖς μεγάλα ὀργιζόμενοι.] Ad 92: δυσέριστοι ⟨Moer. p. 126⟩ 2605 δυσκηδέα (ε 466)· δυσφύλακτον. χαλεπόν 7 δύσκεν (Θ 271)· ἔδυνεν, ὑπεισήρχετο 8 δυσκλέα (Β 115 Ι 22)· ἄδοξα. κακόδοξα ⟨—ον⟩ Ad 9: τὸ μὴ ἔχον κλέος (Greg. Naz. LXII 48 p. 127 Dr.) 14 δυσκρανές· αὐχμηρόν ⟨δυσχ—⟩ 17 δυσλώσων· δυσχερῶν 19 δυσμενεῖ· πολεμίῳ, ἐχθρῷ 20 δυσμενεῖς· ἐχθροί, πολέμιοι 21 δυσμένεια· ἔχθρα, μῖσος 25 δυσμενής· ἐχθρός, πολέμιος, ἀντίπαλος 27 δυσμήν ⟨δύσμηνις⟩· ἐχθρός 30 δύσμορος· κακοθάνατος, ἄθλιος. δυστυχής (Χ 481)

δύσοιζ' οὐ (Eur. Rhes. 805)· οἰωνίζου

δύσοιμος (cf. Aesch. Cho. 945)· ἐπὶ κακῷ ἤκουσα. ἡ δύσοδος [42]

δύσοιστος (Soph. Phil. 507)· δυσυπομόνητος

δυσόμοιοι (Stratt. com. fr. XIII p. 791)· ἀνόμοιοι [45]

δύσοπον· δύσφωνον ⟨v. ἄοπος⟩

(.......)· δυσόρατον

δυσόργητον· ἀσεβῆ. ἀπηνῆ [49]

δύσοργος (Soph. Ai. 1017)· [κακοεργός

δυσόρφναια (Eur. Phoen. 325)· μέλανα. ἀφανῆ

δύσοσμον (Xen. Cyn. V 3)· δυσῶδες

δύσουρον· δυσφύλακτον [54]

δυσπαθεῖ· κακοπαθεῖ. δυσιάτως ἔχει

δυσπαθῶν· πάσχων κακῶς

δυσπαίπαλον (Nicand.)· δύσβατον. σκολιόν. δυσανάβατον

δυσπάλαιστος (Eur. Alc. 889 Xen. Hell. V 2, 12)· ἀκαταγώνιστος

δυσπάλαμον· δυσχερές. κακότεχνον

δυσπαλές (Pindar.)· δυσχερές. δυστυχές. σκληρόν. δύσαντες

δυσπάμφαλος· δυστάραχος, δυσκίνητος [62]

Δύσπαρι (Γ 39)· δυσώνυμε δύστηνε Πάρι, ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένε· τινὲς δὲ τὸν Πάριν εἶπον ὠνομάσθαι ἐπὶ τοῦ ἐν πήρᾳ ἐκτεθῆναι, ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ πηροῦν τῷ κάλλει τοὺς ὁρῶντας αὐτόν

δυσπέμφελος (Π 748)· ἐπὶ μὲν τῆς θαλάσσης ἡ δυσχείμερος καὶ τραχεῖα καὶ ταραχώδης· ἐπὶ δὲ τοῦ κολυμβητοῦ δυσάρεστος [65—68]

δυσπετές· δυσχερές

δυσπετέστερος· δυσκολώτερος. δυσεπιτευκτότερος

δύσπιστος· δεισιδαίμων. δυσ(σ)εβής. ὁ δυσκόλως πιστεύων, καὶ ἀβέβαιος καὶ ἀπιστούμενων

δυσπόριστον· δυσεύρετον

δύσπορον· δύσβατον. χαλεπόν

δύσποτμος· δυσθάνατος. δυστυχής

δυσπραγία (Antipho 120, 12)· ὅτε κακῶς ἐξάγῃ τις τὸν ἑαυτοῦ βίον

δυσπρεπεῖ· ἀπρεπεῖ. δυσμόρφῳ [77. 78]

δύσσειστον· δυσχερῶς σειόμενον

δύστακτον· κακοδάκρυτον

δύστακτον (Plat. Legg. VI 781 A)· κακότακτον [82]

δυστεκμαρτότερον· δυσκαταληπτότερον

δυστέκμαρτον (Soph. OT. 108)· .....

(δυστέρματον·) δυσχερὲς τέλος ἔχον, ἢ μὴ ἔχον τέλος

δυστηνία· μοχθηρία [87—90]

δυστοπάζοντες· δυσχερῶς ὑπονοήσαντες

δυστόπαστος (Eur. Tro. 885)· δυσκατάληπτος, δυσυπονόητος, δυσείκαστος

δυστραπελία· κακοτροπία, κακοήθεια

δυστράπελος (Soph. Ai. 913)· δυσμετάθετος

δύστρος· ὑπὸ Μακεδόνων μήν

δύ.σφαλτον· δύσμαχον [96]

δυσφορεῖν· βαρύνεσθαι. σιαίνεσθαι

δυσφόρητον· δυσβάστακτον

δύσφορον (Xen.)· χαλεπόν

δύσφυσιν· κακὴν φύσιν

δυσ.αλέα· ἄκρατον. κακὸν λίαν

δυσχαλέες· βλάσφημοι. χαλεποί

δυσχάριστος (cf. Aesch. fr. 131)· ἀχάριστος

δυσχεραίνει· μισεῖ (Xen. Hier. VIII 6). ἀπειθεῖ. ὑπερηφανεῖ. καὶ δυσάρεστός ἐστι

δυσχερῶν· μισητῶν. λυπηρῶν. ἀπειθῶν

δυσχιδώτερον· κακοτροπώτερον. Ταραντῖνοι

COD. 40 δύσοιο, φοβοῦ (δυσοίζω — φόβῳ Aesch. Ag. 1316) 46 δύσφημον 47 δυσόργητον ⟨v. ἄοπος⟩ 48 δυσόρατον 51 δυσόρφνεα 63 ἐμπήρα — ἐπὶ 64 δυσχειμάρρος 71 δύσπηστος· δυσιδ| 80 δυσαίακτον Lobeck., δύσστακτον? 92 δύσειχτος 2701 Cf. ἐγχαλές 6 —χιλό — |τροφ—?

HES. 42 δύσοικτος (III Macc. VI 31)· δυσθρήνητος ⟨δυσοίκτου Suid.⟩ 45 δύσονται ἀγῶνα (Η 298)· εἰσελεύσονται εἰς ἱερὸν τόπον 49 δυσοπαίοντα· δυστυχοῦντα, κακῶς ἔχοντα ⟨δυσπετοῦντα⟩ 54 δυσπαθία ⟨—άθεια⟩ 62 Δυσπαρείς· ἐπὶ κακῷ παρακληθείς 65 δυσ(ω)πεῖσθαι· ὑφορᾶσθαι. φοβεῖσθαι 66 δυσπέμφελον· δυστάραχον 67 δυσπετεῖ (ex onomastico)· δυσανασχετεῖ. παραιτεῖται ⟨v. 2537. α 6392⟩ 68 δυσπετέμτων (II Macc. V 20)· ἀποπτημάτων 77 δυσπρόσιτον (II Macc. XII 21)· ᾧ δυσκόλως τις προσέρχεται 78 δυσ(σ)εβής (II Macc. III 11)· ἀσεβής ...... 82 δυσταλέος· ῥυπαρός ⟨1977 et μολυχνόν⟩ 87 δύστερον· δυσξήθαθον ⟨ΔΙΕΠΕΡΩΝ, ΔΙΕΞΗΛΘΟΝ⟩ 88 δύστηνον (α 55 Χ 59)· μοχθηρόν. ταλαίπωρον 89 δυστήνων (Ζ 127)· ὁμοίως. καὶ ἀθλίων δυστυχῶν κακοδαιμόνων 90 δυστοκία· ἐπὶ κακῷ τῶν καθαρῶν τετοκυῖα 96 δυσφημίας (II Cor. VI 8)· κακοφημίας

δυσχραής· δυσχερής

δυσχρανής· αὐχμηρός ⟨α 9004 δ 2614⟩ ⟨2709]

δυσχωρία (Xen.)· στενοχωρία

† δυσχῶται· δυσχωρῇ. διακωλύεται

δυσώδης (Diphil. Com. p. 406)· κάκοσμος. ἀκάθαρτος

δυσώνυμος (Soph. Ai. 914)· κακώνυμος. χαλεπός

δυσωπεῖσθαι· ὑφορᾶσθαι [ad 14]

δυσωρήσονται (K 183)· δυσφυλακτήσωσι, κακὴν νύκτα διαγάγωσι φυλάσσοντες· ὦρος γὰρ ἡ φυλακή

δυσωχεῖν· δυσχεραίνειν [17]

δυωδεκάβοιον (Ψ 703)· δώδεκα βοῶν ἄξιον

δυῶν· δύο. Δωριεῖς

δῶ· δῶμα (Hom.), οἴκημα, σπήλαιον (Hermipp. fr. II p. 410) [21]

δωδεκάδαρχοι (Xen. Cyr. III 3, 8)· καὶ δεκάδαρχοι· οὗτοί εἰσιν οἱ τῶν δωδεκάδων καὶ δεκάδων ἡγεμόνες δύο πεμπαδάρχαι

δωδεκάδες· θυσίαι ἐκ δώδεκα ζώων, ὡς τριττύαι ἐκ τριῶν ⟨2730⟩

Δωδεκάκρουνος (Cratin. fr. VII 2 p. 119)· Ἀθήνησι κρήνη, ἣν ἔνιοι Ἐννεάκρουνόν φασιν, ἄλλοι δὲ Καλλιρόην καλοῦσιν

δωδεκαμήχανος (Ar. Ran. 1327 Plat. com. p. 661)· πόρνη τις ἐλέγετο, διὰ τὸ τοσαῦτα σχήματα ποιεῖν συνουσίας ⟨cf. Κυρήνη⟩

δωδεκάποδος (Menand. fr. II p. 179)· οὕτως ἔλεγον ἐλλειπτικῶς, στοιχείου, ἢ σκιᾶς. οὕτω γὰρ συνετίθεντο ἐπὶ δεῖπνον ἥξειν τοῦ στοιχείου ὄντος δωδεκάποδος, ὡς νῦν πρὸς ὥρας φασί ⟨cf. δεκάπουν, ἑπτάπους⟩

Δωδεκάτη· ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἣν χόας (Ar. Ach. 961. 1076) ἔλεγον

δωδεκεύς· χοεύς

δωδεκηΐδα· θυσίαν τὴν ἐκ δώδεκα ἱερείων. οἱ δὲ τὴν ἀπὸ τῶν δώδεκα μνῶν ⟨2723⟩

δωδεκηΐς· τέλειος θυσία, ὁμοίως

Δωδωναῖε (Π 233)· ἐπίθετον Διός, ἀπὸ Δωδώνης, διὰ τὸ ἐκεῖ τιμᾶσθαι τὸν θεόν

Δωδωνεύς· Ζεύς. † ὁ αὐτὸς καὶ Δῖος

δ' ὤια (Hermipp. Moer. fr. IV)· ὄα, οἷα

† δῶλα· ὦτα. Κρῆτες

† δωλέννετος· ὕβλητος

δωλοδομεῖς· οἰκογενεῖς

δώματα (A 600 al.)· οἶκος. οἰκήματα. ταμιεῖα. οἰκοδομήματα [ad 37]

δωμάτια· τὰ αὐτὰ ὑποκοριστικῶς

δώμησις· οἰκοδομή

δωμήσουσιν· οἰκοδομήσουσι

δωμητύς· κατασκευή (Cyr. Dr.)

δῶν· δεσμεύων [43. 44]

δωρεάς· χάριτας [46]

Δωριᾶς (Thuc. I 107)· Δωριέας

δωρίζει· ὡς οἱ Δωριεῖς ᾄδει

Δωρική· ὅπλισίς τις οὕτως ἐκαλεῖτο, καὶ κατασκευή. καὶ Δώριος ...... [50. 51]

† δώραξ· σπλήν, ὑπὸ Μακεδόνων [53]

δωροδοκεῖ· δίδωσι δῶρα

δωροδοκεῖν· δῶρα λαμβάνειν

δωροδοκία· τὸ λαβεῖν ἢ δοῦναι δῶρα [57. 58]

δωροδόκος· δεχόμενος δῶρα

Δωροῖ συκοπέδιλε (Ar. Eqq. 529)· παρῳδεῖται τοῦτο ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιημάτων

δῶρον· παλαιστής, μέτρον

δωροξενία (Lysias)· τὸ ἐπὶ ξενίᾳ ἐγκαλούμενον ἀποφυγεῖν δῶρα δόντα

δωροφορεῖ· δῶρα προσφέρει

δωροφορικὴ ἐσθής· οὕτω λέγεται, ἣν βασιλεὺς Περσῶν δωρεῖται

δωροφόρους (Euphor. fr. LXXIII)· τοὺς οἰκέτας. Μαριανδυνοί

δώρων γραφαί ...... [67]

COD. (11 δυσχωρῆται· διακωλύηται GD.) 12 κακόοσμος 18 δύων 19 δυωδεκαβοίων 22 δέκαρχοι — δυοπεμπαδάρχαι 23 pro τριῶν] γῆς 24 κρίνην 30 μηνῶν (Eustath. 1387, 49) 31 ἐπὶ 33 δωΐα, ὁμοία 37 ταμία 38 |ικά 47 δωριάς, δωρεάς (Crelice?) ⟨52 δῶος· σπλήν Cyr. 171⟩ 53 πεπόρπητον 59 |δόχος 60] Δῶροι κτλ. post 66 62 ξενίαν καλ| 65 |δηνοί 66 δωρεαί

HES. 2709 δύσχρηστος (Iesai. III 10)· κακός, εἰς οὐδὲν χρήσιμος Ad 14: φοβεῖσθαι ⟨Moer.⟩ 17 δύω (A 16 al.)· δύο 21 † δωαί· δικαίως, ὁσίως ⟨v. δυαὶ δίκαι⟩ Ad 37: κέλλια 43 δώομεν (Π 299. 351)· ἀποδῶμεν 44 δῶρα (Sirac. XX 29)· ξένια 46 δωρητοί (I 522)· δώροις πειθόμενοι 50 Δώριον (B 594)· πόλις τῆς Πύλου 51 δώρατα, δωρούμενα. καὶ ἐπὶ μέτρου παλαιστή 53 δωριάζειν (Anacr. fr. 60)· (παρα)γυμνοῦσθαι. ἀπὸ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ παρθένων, αἵτινες χορεύουσαι ἱματίδιον ἐπεπόρπηντο παραφαίνουσαι τὸ πολὺ τοῦ σώματος ⟨Moer. Ael. Dionys. Paus.⟩ 57 δῶρον· παλαστή, ἔνιοι τετραδάκτυλον. καὶ τὸ σύνηθες ἡμῖν. (Ἑκκαιδεκάδωρα [Δ 109] δὲ) ἑκκαίδεκα παλαιστῶν 58 δωρεῖται· χαρίζεται 67 δωρυφορεῖται· βαστάζεται

δώς (Hesiod. opp. 354)· δόσις [69]

δώσει· [ ] περιποιήσει [ad 70]

δῶσι (Α 129)· ὅταν μὲν ἑνικῶς ᾖ † δφῆ δὲ ⟨δῷ ἢ δῷσι⟩, σὺν τῷ ἰῶτα· ὅταν δὲ πληθυντικῶς ἄνευ τοῦ ῑ (Γ 66)

δωσιάραις· κακὰ διδοῦσαις [73. 74]

δώτειραν· παρεκτικήν

δωτῆρας· δότας [77]

† δῶττις· δώς. φέρνη [79]

δωτῖναι· αἱ δωρεαί

δωτινάζων· δῶρα προσδεχόμενος

Δωτάδης (Archil. fr. 92)· Δώτου υἱός, ὁ Λυκάμβας [83]

δωῶ (Lacones)· δώσω

Ε

Ε δασέως ὀρθοτονούμενον ἑαυτὸν .... ἢ αὐτὴν ἢ αὐτό

ἔα· ψιλούμενον καὶ παροξυνόμενον· ἤμην ἢ ὑπῆρχον, δασυνόμενον δὲ καὶ ὀξυνόμενον τὰ ἀγαθὰ καὶ ἴδια, καὶ τὰ ἑαυτοῦ (γ 387) δηλοῖ ⟨ad ἑά⟩ [4—6]

ἕαδεν (Herod. VI 106)· ἤρεσεν. ἔδοξεν [post 7]

ἕα δή· ἄγε δή

ἑαδότα (Ι 173 Call. Cer. 19)· ἀρέσκοντα [post 9]

ἑαδόσιν· ἀρέσκουσι. θέλουσιν

ἑαῖς· ἰδίαις

ἴακεν· ἀλγ.. ⟨ἤακεν?⟩

ἰακότες· ἀλγοῦντες ⟨ἠακότες⟩

ἰακώς· κακῶς ἔχων, παρειμένος, ἀναπεπαυμένος. ἀλγῶν [15]

ἐάλη· συνήχθη. ἐστάλη (Ν 408). συνεστράφη (Υ 168)

† ἑαλόν· λυπηρόν [post 17] [18]

ἑάλω· ἐκρατήθη. ἠλέγχθη

ἑαλωκότων· ληφθέντων

ἑάλωσαν (Xen. Hell. VI 2, 23)· ἐλήφθησαν. ἡττήθησαν. ἀπέπεσαν [22]

ἑανηφόρος· ἡ ἠώς. παρὰ Ἀντιμάχῳ (fr. XC) [24]

ἑανός· πᾶν λαμπρὸν ἱμάτιον, καὶ ἔνδυμα γυναικεῖον, ὃ καὶ πέπλον λέγει Ὅμηρος (Θ 385)· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἕννυσθαι. Ἑανοῦ δὲ κασσιτέροιο (Σ 613) τοῦ εὐδιαχύτου. Ἑανῷ δὲ λιτί (Σ 352) [ ] ἢ λεπτῷ ὑφάσματι, ἢ λινῷ περιβολαίῳ [26. 27]

ἑανῷ· εὐώδει [ad 28] [29. 30]

ἔαρ· αἷμα. Κύπριοι ⟨εἶαρ?⟩

ἔαρ· ὁ μετὰ χειμῶνα τριμην(ι)αῖος καιρός

ἐαρδάλη· ἐπλησίασεν ⟨v. βαρδῆν et ἄρδαλος⟩

ἑαρίδας· τὰς κανθαρίδας

ἐάριον· ῥόδον

† ἐαρόν· λουτῆρα, ἢ πρόχουν ⟨v. πρόαρον⟩

ἐάρτερα· ἐαρινά. λεπτά. ἁπαλά. πυκνά. χρόνια

ἐαρτέρου (Nic. Ther. 380)· ... τοῦ ἔαρος, ἢ ἐαρινοῦ

ἐάσαντες· καταλείψαντες [40—42]

ἕασθεν· ἐχάρησαν ⟨v. ἐφέασθεν⟩ [44]

† ἑασφόρος· ἑωσφόρος

ἕαται· καθέζ†εται, ἧνται [47]

COD. 71 σὺν τῷ δέκα   72 κακοδιδούσαις   78 δωσφέρνη dos, dotis?   82 Δοτάδης EM. 210, 3   84 δωῶ   E ⟨8 pro εἶα δή? an εἶα, arcadice pro εἴη, δή?⟩   9 ἑαδόντα aeolice Cyr. 171   19 ἐλήφθη Cyr. Dr. e Moeride   21 ἑαλ| 25 ἑανός — περὶ τὸ ἀνής. ἑανοῦν δὲ κασίτερος οἱ τοῦ — λιτῇ περιβολῇ⟩   31 cf. εἶαρ ἦαρ ἴαρα   34 δανθαρίδας — ἐριάδας Ducang. app. p. 74   37 ἐαρτερά   38 ἐάρτερος   43 ἔαθεν· ἐχώρησαν

HES. 69 δωτή· τορνευτή ⟨δινωτή⟩   Ad 70: καὶ δώει· — ἢ παρέχει (l. δῷσι· παράσχοι ex Α 129⟩   73 δοτέρες (schol. θ 325)· δοτῆρες, δοταί ⟨sic⟩   74 δότην· παρεκτικόν 77 δωτίνησι (Ι 155)· δωρεαῖς   79 δωτίνην (ι 268)· δωρεάν, δόσιν   83 δωχεῖον· χωρίον δεκτικόν ⟨δοχ—⟩   E 1 Ε δασυνόμενον μὲν καὶ ἐγκλινόμενον δηλοῖ ἀντωνυμίαν τρίτου προσώπου πτώσεως αἰτιατικῆς αὐτόν (Α 236 Δ 534), ὀρθοτονούμενον δὲ πάλιν τρίτον δηλοῖ ἑαυτόν (Ψ 203)   4 ἔα (Ο 472)· ἄφες. ἢ ἦν (Ε 887, ἢ ὑπῆρχον (Δ 321)   5 ἑαγῇ· κλασθῇ, κατεαγῇ, θραυσθῇ, συντριβῇ ⟨Fαγῇ⟩   6 ἑάγη· κατεάγη (Γ 367). καὶ τὰ αὐτά   Post 7: ἦρεν. ἀφεῖλεν ⟨cf. ἕλεν⟩   Post 9: ἀγαθά ⟨ad ἑά⟩   15 ἑαλεὶς (Χ 308)· συνσταλείς. συνγραφείς (l. συνστραφείς ad Fαλείς⟩   Post 17: λυτήριον   18 ἑαλός· τεθραυσμένος ⟨ἑαγώς⟩   22 ἑᾶν. (Π 96)· ἀφιέναι   24 ἑανόν· λαμπρὸν ἱμάτιον γυναικεῖον. εὐδιάχυτον   Ad 25: περιβολῇ, λιτῷ   26 ἕανται (Γ 134)· κάθηνται ⟨cf. αἶαται. ἕαται. εἴαται. ἤιατο⟩   27 ἕαντο (υ 106)· ἦσαν ⟨cf. εἵαντο⟩   Ad 28: ἢ λεπτῷ ἱματίῳ (Γ 419)   29 ἑανῶν· ἀγαθῶν, καλῶν ⟨ad ἑάων⟩ ἢ ἱματίων λεπτῶν   30 ἔαξεν (ε 385)· ἔκλασε, συνέτριψεν   40 ἔασι· πέλουσιν, εἰσί (Γ 168), τυγχάνουσιν (Χ 153)   41 ἑᾶσαι (ο 40)· κοιμηθῆναι   42 ἔασαν (ο 188)· ηὐλίσθησαν 44 ἕασεν (Ε 847)· ἤφιεν ⟨ordo ἔασκεν⟩   47 .αυτή· ἐκλάσθη ⟨h. e. ἐFάγη⟩

ἑαυτούς· ἀλλήλους (Trypho 34 Vels.)

ἐάφθη (*N* 543. *Ξ* 419)· ἐκάμφθη. ἐβλάβη [50]

ἔβα· ἐπῆλθε, καὶ ἦλθεν

† ἐβαδίαστον· μελανόβροχον

ἔβαζεν· ἔλεγε (λ 511). καὶ ἐκακολόγει (Eur. Rhes. 718. 19)

ἐβάθη (Boeoti ?)· ἐγεννήθη [55]

ἐβάμβαινεν· ἔτρεμεν. ἐδίσταζεν

† ἐβάμωσεν· ἡττήθη ⟨ἐκαρώθη⟩ [58. 59]

ἔβαξας· ἐλοιδόρ(ησ)ας [61. 62]

ἔβας· ἐπορεύθης

ἔβασκεν· ἐπορεύετο

ἔβασον· ἔασον. Συρακούσιοι (καὶ Λάκωνες EM. 308, 27) [66—71]

ἐβδηλάμην· ἀπήμελξα. Βδάλλειν γὰρ τὸ ἀμέλγειν· ὅθεν ἡ βδέλλα τὸ ζῶον, διὰ τὸ ἀμέλγειν τὸ αἷμα

ἔβδομαι· τομαί. ἣ ἑβδόμην ἡμέραν ἀπὸ γενέσεως παιδίου ἑορτάζουσιν

ἔβδομον ἡμιτάλαντον (Herod. I 50)· τὰ ἓξ ἥμισυ τάλαντα

ἕβδομος βοῦς (Euthycl. II p. 890)· εἶδος πέμματος κέρατα ἔχοντος ⟨v. βοῦς ζ⟩ [76]

ἐβῆνοι· ἀλωπεκίδες [78—80]

ἐβιάσατο· ἀπεστέρησεν

ἐβιόσσαο (*Θ* 468)· ἔσωσας. τὸ ζῆν περιεποίησας, ἢ ἔδωκας

ἐβίωσα· ἔζησα. διῆξα [84]

ἐβλιμάσθη (Hippocr. III p. 545 K)· ἐμαλάχθη

ἔβλιττεν· ἀπεπίεζεν

ἔβλυεν (*Φ* 361?)· ἀνεφύσα, ἀνέζει μετὰ ποιοῦ ψόφου

† ἐβλόν· ἀπόπληκτον ⟨ἐλλόν?⟩

ἔβλω· [ ] ἐφάνη. ᾤχετο, ἔστη

ἐβόα· ἐκάλει [91]

ἐβόρισεν· ἐσίτισεν

ἐβραμμένον ⟨v. βεβρ.⟩

ἔβραπτεν· ἔκρυπτεν. [ἔσφυξεν [95]

ἐβρατάγησεν (Elei ?)· ἐψόφησεν

ἔβραψεν· ἔκρυψεν. ἔπιεν. κατέφαγεν [98]

ἔβρεμον· ἐφώνουν [100]

ἔβριξαν· ἐκοιμήθησαν [2]

ἔβρισαν (*M* 346)· ὥρμησαν. ἐβάρυναν. ἐπορεύθησαν. ἐπέθεντο

Ἕβρος· τράγος βάτης. καὶ ποταμὸς Θρᾴκης (Nic. Th. 461)

ἐβρύαζεν· ηὐωχεῖτο

ἐβρυάζοντο· εὐφραίνοντο

ἔβρυεν (epigr. Ath. II 39 C, v. 5)· ἐπλήθυεν. ἤνθει

† ἐβρύσθη· ἔπεσεν

ἔβρυχεν· ἐψόφησεν, ἤχησεν

ἔβρω· ἔφαγεν. ἔδακε. διέσπασεν ⟨89⟩

ἐβρωμήσατο· βρώσεως ἐδεήθη· βρωμήσασθαι γὰρ τὸ βρώσεως καὶ βρώμης δεηθῆναι

ἐβύλλων (scv. Doris)· ἔβρυον. ἐπλήθυον

ἐβύνουν (Ar. Pac. 645)· τὰ αὐτά

ἔβωσεν (Hippon. fr. 1)· ἐκάλεσεν. ἔκραξεν [15]

† ἔγαν· ἐγένετο

ἐγάνωσαν· ἐκόσμησαν. χαρῆναι ἐποίησαν

ἐγαργάλιζον· ἐκίνουν. ὑπέσαινον. προετρέποντο

ἔγγαλον· πρόβατον γάλα ἔχον

ἐγγαμῶν· ὁ τὴν οἰκίαν κεχρημένος ἐν αὐτῇ ⟨ἐν Αὔγῃ?⟩ [21]

ἐγγαστριμάχαιραν (Hipponax)· τὴν ἐν τῇ γαστρὶ κατατέμνουσαν

COD. ⟨52 ἀδιάντον· ἄβροχον, ἐβενότριχον?⟩ 73 ἐπὶ 74 ἡμίσεια 82 ἐβίωσας 85 ἐβλημάσθη, ἡμαλάχθη 86 ἔβληττεν, ἀπεπίαζεν 87 ἔβλεν — ἀνέσει 88 Gurdus ὄμβλος Gl. 92 ἐσίτησεν 105 ἐβρύαζον 10. 11 = 11. 10 (ἐβρώμησε) ⟨12 Cf. βεβυλλωμένα⟩ 17 ἐγάνυσαν 18 |σήμαινον

HES. 50 ἐῶν (*Ω* 528)· ἀγαθῶν. τῶν ἑαυτ†ῶν (*Ω* 211) 55 ἐβαίνομεν (γ 127)· ἐλέγομεν 58 ἔβαλλεν (*Λ* 536)· ἔραινεν 59 ἔβαν· ἐπορεύθησαν (*Λ* 391), ἐβάδισαν 61 ἐβαρυθύμησεν (Num. XVI 15)· ἐλυπήθη 62 ἐβαρυώπησαν (Genes. XLVIII 10)· ἐβαρήθησαν, ἀσθενεῖς ἐγένοντο οἱ ὀφθαλμοί 66 ἐβεβήλωσεν (Thren. II 2)· ἐμίανεν, ἐμόλυνεν, ἀκάθαρτον ἐποίησεν 67 ἐβδομάτη (*H* 248)· ἑβδόμη 68 ἐβδελύχθη (III Regg. XXI 26)· ἐμίσησα. προσέκοψα 69 ἐβεβήκει (*Z* 513)· ἐπεπόρευτο 70 ἐβεβρήχει (μ 242)· ἐπηχεῖ πως 71 ἐβέβλις· θήκη ἀργυρίου κα(ὶ) κίστη ⟨v. σέβις et ἀρυβαλίς⟩ 76 ἔβη· ἦλθεν, ἀπῆλθεν (*P* 112), ἐπορεύθη (*Λ* 424) 78 ἔβησεν (*Θ* 129 Herod. I 80)· ἐπέβη ⟨v. ἐπέβησεν⟩ 79 ἐβήτην (*Z* 40)· ἔβησαν. δυϊκῶς 80 ἐβιήσατο (*Λ* 558)· ἐβιάσατο 84 ἐβλάστησεν (Num. XVII 8)· ἐξέφυ Ad 89: ἔδακε. διέσπασεν ⟨ad ἔβρω⟩ 91 ἐβόλοντο (α 234)· ἐβούλοντο, ἐβουλεύσαντο 95 ἔβρασεν (Greg. Naz. C. XXXIV 4)· ἀπέπτυσεν. ἐξέχεεν 98 ἔβραχεν· ἤχησεν (*Δ* 420). ἐβόησεν (*E* 859). [ἐβόησεν] ἐψόφησεν 100 ἔβρησεν· ἐβάρησεν ⟨v. ἐπέβρισεν⟩ 2 Ἑβρεί· Ἑβραῖος (schol. Genes. XIV 13). καὶ ὁ Ἑβραῖος περάτης 15 Ἐβώβ (Num. XXI 10)· πόλις Μωαβιτῶν, ἣ καὶ Ὠβώβ ⟨Ὠβώθ⟩ 21 † ἐγγανᾶται· διέφθαρται ⟨γέγλανται⟩

ἐγγαστρίμυθος· τοῦτόν τινες ἐγγαστρίμαντιν, οἱ δὲ στερνόμαντιν λέγουσι. Φησὶ δὲ περὶ τοῦ τρόπου τῆς μαντείας καὶ Πλάτων ἐν τῷ Σοφιστῇ (p. 176 E). τοῦτον ἡμεῖς Πύθωνα νῦν καλοῦμεν

† ἔγγαυρον· νοτερόν. ὑγρόν. χλωρόν. [ad 24] ἔνικμον

ἔγγαυσον· ἔνσκαμβον ⟨v. γαυσόν⟩

† ἐγγέαβλος· νεωκόρος [27]

ἐγγεγαῶτα· γεγεννημένα

ἐγγεγωνώς· βοήσας

ἐγγελῶσα (Soph. El. 277)· καταγελῶσα

ἐγγενής· ἐντὸς τοῦ γένους [32]

ἐγγείνωνται (T 26)· ἐγγεννήσωσιν

† ἐγγήναλοι· ὑπογράμματοι

Ἐγγῆρυς· ἡ γῆ παρὰ Ἀττικοῖς ⟨v. Ἀχηρώ⟩

ἐγγλαυκῶσαι· ἐμβλέψαι

ἐγγλύσσει (Herod. II 92)· ἐγγλυκάζει

† ἐγγλοψούμενα (Hippocr. I p. 315 ?)· ἔνωχρα. ἄχροα [39—43]

ἔγγονος· υἱὸς υἱοῦ

ἐγγοργῶν· φοβερῶς βλέψας

(ἐγγορπωπίασκεν· ἀτενὲς ἔβλεπεν)

ἐ(γ)γοργώψατο· γοργὸν καὶ φοβερὸν ἔβλεψεν ⟨v. γοργώψατο⟩

ἐγγρισμός (Aeolice ?)· παροξυσμός

† ἐγγριμᾶσθαι ⟨—ἆσαι ?⟩· ἐναγίσαι τοῖς (τε)τελευτηκόσιν

ἐγγυάζων· ἀντιφωνῶν [51. 52]

ἐγγυαλίζω· παρέχω. χαρίζομαι

ἐγγύαν· ὀψωνίαν. Λάκωνες

ἐγγύδιον· ἔγγιον ⟨319⟩. πλησίον. προσῆκον

ἐγγύη· γάμου ἀπογραφή. καὶ σημεῖον ἐν θυτικῇ [57]

ἐγγυιώσεται· συμπλακήσεται. ἐναγκαλισθήσεται [59]

ἔγγυον· [ ] ἀσφαλές [61]

ἐγγυῶ (Herod. VI 130)· ἐκδίδωμι

ἐγεγήθει (Aesch. Prom. 157)· ἔχαιρεν [64—66]

† ἐγέλα· χαλινοί

† ἐγέλωτοι· ἀστέρες ⟨אילת Ps. XXI 1 ?⟩

ἔγεντο· ἔλαβεν (Σ 477). ἐγένετο (Ar. Vesp. 1226) [70]

ἐγερτί (Eur. Rhes. 524)· ἐγρηγορτί

ἐγήλᾱσαν (Dorice)· συνήλ†ωσαν [73—77]

ἐγκαθελεῖν· καταβαλεῖν ⟨—καζελεῖν⟩

ἐγκαθειργμένος· ἐγκατακεκλεισμένος [80]

ἐγκαθειργνύντες· ἀποκλείοντες [82]

ἐγκαλεῖν· αἰτιᾶσθαι. προκαλεῖσθαι

ἐγκαλινδούμενος· ἐγκυλιόμενος

ἐγκαλινδεῖται· ἐναναστρέφεται. ἐνδιατρίβει

ἐγκαλοσκελής· οἱ μὴ ἀποδιδόντες τὰ χρέα ἐν κάλοις ἐδεσμεύοντο τοὺς πόδας

ἐγκαλύπτεσθαι· διατρέπεσθαι. αἰσχύνεσθαι

ἐγκαλύπτεται· συγκρύπτεται

ἐγκάναξον (Ar. Eqq. 105)· ἔγχεε. ἔκπιε ⟨ἐμ—⟩

ἐγκανθίς· σὰρξ ἐν ὀφθαλμῷ αὐξηθεῖσα τὸ πάθος ποιεῖ (Foes. Oec. p. 108)

† ἐγκαπῆ· ἐπικαρπία

ἐγκάπτει· ἐκπνεῖ [93]

ἐγκαρ†πασθέντας· ἐγκριθέντας. ἐντυχόντας

ἐγκάρσιον (Thuc. VI 99, 3)· πλάγιον

COD. 23 τούτων — πάντων ἦν 24 ἄωρον ⟨cf. ἔκλυρον⟩ 45 ἐγγόργων 46 Infra ἐγοργοπίασκεν 302 67 ἐγγάλεοι· γαληνοί C. 171 ἐγγάλαι, ἔγγιλαι, ἐγάλαι et χαλινοί reliqui 71 ἐγεργεῖ, γρηγορεῖ 72 ἐγείλασαν, συνήλωσαν (Fηλάω = εἰλέω Dor.) ⟨78 cf. ἔζελεν, κάζελε⟩ 86 ἐγκάλοις 89 ἐγκάναζον 92 v. ed. mai.

HES. Ad 24: πρόσφατον ⟨ἔναυλον Eustath. 1950, 5. 1236, 53⟩. ἐκλελυμένον 27 ἐγγεγάασιν· εἰσί (P 145). γεγάασιν (Z 493) 32 ἔγγεον· ἐοῦγον ⟨ἐρμίγγιον· ἴουλον h. e. ἔγγαιον lumbricum Ducang. app. p. 74⟩ 39 ἐγγονεῖν· ἐνεργεῖν. σπεύδειν ⟨ἐγκονεῖν⟩ 40 ἔγγια· τὰ ἐν τῇ γῇ ⟨ἔγγεια⟩ 41 ἔγγιον· ἐγγύτερον 42 ἐγγυῶνται· γεννῶσιν ⟨γαμῶσι ?⟩ 43 ἔγγονα (Symmach. Iob. XXXI 8)· τὰ τέκνα τῶν τέκνων 51 ἐγγύαι (Θ 351)· αἱ ἀναδοχαί 52 ἐγγυαλίξαι (A 353)· ἐγχειρίσαι, δοῦναι εἰς χεῖρας· ἐπειδὴ τὰ κύλα ⟨l. κυλά⟩ γύαλα λέγεται. ὁ δὲ λαμβάνων τῇ κύλλῃ ἢ ⟨cod. τὴν κύλικα⟩ τῇ χειρὶ ταῦτα λαμβάνει. [καλοῦνται δὲ γυῖα αἱ χεῖρες] 57 ἐγγύθεν (E 72 al.)· ἐγγύς 59 ἔγγυος (Hebr. VII 22)· ἀνάδοχος Ad 60: ἐγγυητήν (Moer. 160). ἢ 61 ἐγγύτητα· ‚ἀκούσας δὲ ὡς ὁμοῦ εἶεν οἱ πολέμιοι' (Xen. ap. Valck. Ammon. p. 162) 64 ἐγεγόναιεν (X 34)· ἐσήμαινεν 65 ἐγείνατο (O 526)· ἐγέννησεν 66 ἐγήρει (ε 48)· ἀναστήσει 70 ἔγειρεο· ἐγέρθητι, ἀνάστηθι ⟨metaphr. K 159⟩ 73 ἔγκλιζε· τὰ ἑτέρων ἑτέροις ἐδίδου ⟨ἐγγυάλιζε⟩ 74 ἔγκρεγαρ (Ψ 865)· ἐφθόνησεν ⟨cf. ἐμέγηρε, μέγηρε⟩ 75 ἐγήρα (P 197)· ἐγήρασεν 76 ἐγείναο (E 880)· ἐγέννησας 77 ἐγήγαρτος· ἐπίχαρτος (Prov. XI 4). ἐπίχαρσις (cf. Aesch. Prom. 158, 160) 80 ἐγκάθετος (Iob. XXXI 9)· δόλιος .... 82 ἐγκακοῦμεν (II Cor. IV
μ η
1. 16)· † ὑψοῦμεν 93 ἔγχαρος αἶση (I 378)· ἐγχοιρο. μοιρα, ἐνθανασίμῳ μοίρᾳ

ἔγκαρτα· τοὺς κεκουρευμένους πυρούς· ἀλλὰ καὶ ἔγκαρπα Φρύνιχος Δαναΐσιν [97]

ἐγκαταθεμένω· ἐγκαταθέμενοι. δυϊκῶς

ἐγκαταλέξει· ἐναριθμήσει

† ἐγκατάνα· κατὰ γνώμην, κατὰ νοῦν ⟨cf. καταvᾶ⟩

ἐγκατειλεγμένος· ἐγκαταλελεγμένος

ἐγκατειλημμένη· ληφθεῖσα, κεκρατημένη

ἐγκατέσκηψαν (cf. Thuc. II 47, 3)· ἐφώρμησαν

ἐγκατέχεεν· ἐνέχεεν

ἐγκατιλλῶψαι (Aesch. Eum. 113)· ἐγκαταμυκτηρίσαι

ἔγκαφος (Eupol. fr. LIII p. 565)· .... ἐγκάψαι, ἐλάχιστον

ἐγκεραύλης· ὁ τοῖς Φρυγίοις αὐλῶν. ἔχει γὰρ ὁ ἀριστερὸς προσκείμενον κέρας

ἐγκεραυλῆσαι· τὸ αὐτό· προσκειμένου γὰρ κέρατος τῷ αὐλῷ ᾖδον. ὅθεν καὶ ὁ ἐγκεραύλης

ἔγκειται (Eur. fr. 813, 9)· ἐπίκειται

ἐγκείσθω· τεθείσθω

ἐγκεκαροῦται· ἐγκαταβλέπει [212]

ἐγκέκλιται (Z 77)· ἔγκειται. ἐπήρεισται

ἐγκεκοισυρωμένη (Ar. Nubb. 48)· διὰ Κοισύραν, τὴν Μεγακλέους μητέρα τοῦ Ἀλκμαιωνίδου. ἔστι δὲ σεμνυνομένη τῷ γένει

ἐγκεκόμβωται (Epicharm. fr. 4)· ἐνείληται

ἐγκεκορδυλημένος (Ar. Nubb. 11)· ἐνειλημένος καὶ ἐγκεκαλυμμένος (v. 251)

Ἐγκέλαδος· ἡ Ἀθηνᾶ. ἢ ὄρος (?). ἢ εὔηχος

ἐγκεντρίσι· κέντροις. ὅμοιον καὶ μύωπες ἔγκεντροι, οἷς οἱ ἵπποι κεντρίζονται

ἐγκεντρωθέντες· ἀσφαλισθέντες

ἐγκέφαλος φθειρίασις· νόσος προβάτων [21]

ἐγκεχοιριλωμένη(ν)· λεπρὰν

ἐγκεχρημένοι (Herod. VII 145)· σπουδὰς ἔχοντες

ἐγκέχρικεν· ἐγκεκέντρικεν

ἔγκηροι· θνητοί

ἐγκίκρα (Sophron. fr. 2)· ἐγκίρνα

ἐγκιλ(ικ)ίζεται· κακοηθεύεται. κακοποιεῖ. διεβέβληντο γὰρ ἐπὶ πονηρίᾳ οἱ Κίλικες. (λέγεται καὶ ὁ Κιλίκιος ὄλεθρος)

† ἐγκιλικίστρια· περιαγνίστρια

ἐγκίλλαφον· οὐρά

ἔγκιλλον οὐράν [31]

ἐγκισσεύεται (Hippocr. I p. 516)· ἐμφύεται. πλέκεται [33]

† ἐγκλεφές· ἐπιθυμητικόν

† ἐγκλεπίς· ἐπιθυμία ⟨v. ἐνηλεγείς⟩

† ἐγκλέφωνος· ἐρεθιστής. διεφθαρμένος

ἔγκλημα· πταῖσμα. μέμψις

ἔγκληρον (Eur. I. T. 682 sp.)· ἐπίκληρον. πλούσιον. ἐνούσιον [39]

ἐγκοακίσαι· ἐγχέαι λάθρα [41]

ἐγκολεήσατο· εἰς τὸν κολεὸν κατέθετο τὸ ξίφος (Λ 220)

ἐγκομβωθείς· δεθείς ⟨v. ἐνκ—⟩ [44]

ἐγκονέοντες· σπεύδοντες. ἐνεργοῦντες. ἐπειγόμενοι ⟨139⟩

ἐγκόνως (Aesch. Ag. 374)· ταχέως, ἐσπευ(σ)μένως [47. 48]

ἔγκοπρος· ἡ μὴ δεομένη κόπρου χώρα

ἐγκόπτει· ἀνακόπτει ⟨ἀγκ—⟩

ἐγκορδυλῆσαι· ἐνειλῆσαι

ἐγκοσμεῖτε (ο 218)· ἐν τάξει τίθετε

ἐγκοσμογενεῖς· τοὺς ἅμα τῷ κόσμῳ ἐγκριθέντας [54]

ἐγκότως· ὀργίλως

ἐγκουράδες· τὰ ἐν τῷ προσώπῳ στίγματα, καὶ οἱ ἐν ταῖς ὀροφαῖς γραφικοὶ [προσώπων] πίνακες. ἔστι γὰρ κουρὰς (q. vid.) ἡ ὀροφή, καὶ ὁ γραπτὸς πίναξ, ἐγκουρὰς δὲ ὁ κεκαρμένος. Αἰσχύλος Μυρμιδόσιν

COD. 96 δάνεσιν 201 ἐγκαταλεγόμενος 3]σκαψαν (ε) 4 ἐγκατέχειν 6 EM. 310, 21 7 φρούνοις 8 ἐγκαίρεον αὐλῆσαι (h. e. ἐγκαιῤ αὐλῆσαι) 14 ἐγκεκριωρωμένη, διὰ κριώραν 16 legebantur post ἔστι δὲ (gl. 214): ἐνειλημένη, καὶ κεκορδυλημένη καὶ ἐγκεκαλυμμένη καὶ 18 ἐγκέντροις — ἐγκεντρίοις 20 φθειριᾷ 22 ἐγκεχυ| λέπραν 26 ἐγκίαχρα, ἐκέρνα ⟨cf. κίκρα⟩ 30 οὐρὰν [λέγεται — ὄλεθρος] ⟨40 Cf. ἐξεκοδόαξεν⟩ 52]ται bis 56 ἐγκούρας ὁ γεγραμμένος — μυρμήδοσιν

HES. 97 ἔγκασιν (Λ 438)· ἐντέροις, σπλάγχνοις 212 ἐγκέκλιται (Z 77)· ἐπήρεισται 21 ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμε (P 297)· ἐξεφύσησε ⟨συνεξέρρευσε?⟩ τῷ ποτισμῷ τοῦ αἵματος 31 ἐγκίς (Callim. fr. CCCXI)· εἰς χρῶτα κεκάρθαι ⟨v. ἐγκτισις⟩ 33 ἐγκισσήσωσιν (Genes. XXX 38)· ἐπιθυμήσωσιν 39 ἔγκλητον (Sirac. XLII 17)· τὴν σύνοδον, παραίτησιν 41 ἔγκυος· ἐγγαστρωμένη γυνή ⟨ἔγκοιος ordo; nata e κοιοφόρος⟩ 44 ἔγκομμα (Exod. XXXIV 12)· πρόσκομμα 47 ἐγκοπήν (I Cor. IX 12)· ἔνεδρον. ἐμπόδιον 48 ἔγκοποι (Eccl. I 8)· δυσχερεῖς 54 ἐγκότημα (Ierem. XLVIII 39)· ὀργή. μανία

(fr. 138). εἰ μὴ ἄρα ἰσοδυναμεῖ, ὡς κότῳ ⟨κοτῶ?⟩ καὶ ἐνεκότουν παρὰ Σοφοκλεῖ [57]

ἐγκραγγάνειν· (ἐμ)βοᾶν

ἐγκρασίχολοι (Callim. fr. XXXVIII)· εἶδος ἰχθύων

ἐγκρατῆσαι· καρτερῆσαι

ἐγκρατῶς (Thuc. I 76 VI 92, 2)· καρτερικῶς. ὑποτακτικῶς [62]

ἐγκρίδες (Stesichor.)· πέμμα ἐλαίῳ ἑψόμενον καὶ μελιτούμενον [post 63]

ἐγκρικάδεια· συναφὴ χειρῶν εἰς τοὐπίσω

ἐγκρίκια· ξύλα κεκαμμένα [66]

ἔγκριτος· ἐκλελεγμένος. ἐξειλεγμένος [68. 69]

ἔγκρυπτος· πέμματος εἶδος

ἐγκρυψαμένω· ἐγκρυψάμενοι. δυϊκῶς 72—74]

ἔγκυδον· ἔνδοξον ⟨col. 83, 12⟩

ἔγκυκλα· τὰ ἐγκυκλούμενα τῷ βίῳ, καὶ συνήθη [77]

ἐγκύ(κ)λια μαθήματα (Arist. Nicom. I 3)· τὰ ἔξω

ἐγκύκλιον· τὸ πανταχοῦ † κυκνῶν. ἢ Ζεὺς παρ' Ἀθηναίοις ⟨ἐπικυκλίδιος⟩

ἐγκύμονα· ἔγκυα

ἐγκυσίχωλος· ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ κύσου χωλός

ἐγκυτί (Callim. fr. CCCXI)· εἰς χρῶτα κεκάρθαι (cf. Archil. fr. 36)

ἔγκυτον· ἔγκατον. Λάκωνες ⟨Ἀλκαῖος?⟩

ἐγκωμιάζει· ἐπαινεῖ, καλῶς λέγει

ἐγκώμιον (Hesiod. Opp. 342)· ἔνδημον· κῶμαι γὰρ τὰ τοῦ δήμου συστήματα [86. 87]

ἔγλαψεν· ἐσκάλευσεν

ἐγλιξάμην (Plato)· ἐπεθύμησα, ἀπὸ τοῦ γλίχεσθαι

ἐγγλωττογάστορες (Ar. Av. 1696)· οἱ ἀπὸ τοῦ λέγειν βιοτεύοντες [91—93]

ἔγμεν· ἔχειν

ἐγνάμφθη· ἐκάμφθη. ἐκλάσθη

ἔγναψεν· ἔπεισεν. ἔκαμψεν

ἐγνυπωμένον· ταλαίπωρον. κατηφές

ἐγνυπώθη· τρυφᾷ. καὶ τὸ ἐναντίον [99]

ἔγνω· ὡμίλησεν ἀνὴρ πρὸς γυναῖκα

ἐγνωσιμάχησεν (Herod. III 25?)· ἑαυτοῦ κατέγνω, μὴ δυναμένου μάχεσθαι πρὸς τοὺς ἀντιπάλους

ἐγρεμάχας (Soph. OC. 1054)· ἐγερσιμάχας [303. 4]

ἐγρήγορεν· ἀγρυπνεῖ [6]

ἐγρήγορος· εὐγρήγορος

ἔγρηνται (Aeoles)· ᾕρηνται

ἐγρήσασα (Aeoles)· λαβοῦσα [10]

ἐγρήσσων (Aeoles)· ἐγρηγορώς. [ ] ἀγρυπνῶν [12—14]

ἐγρυπνεῖ (Aeoles)· ἀγρυπνεῖ

ἐγυμνασάμην· ἐγυμνήτευσα [17]

ἐγχαδές ⟨—λές?⟩· νέον ἄκρατον [19. 20]

ἐγχα†λεῖν· καταχασμᾶσθαι. [Λάκωνες

†ἐγχαλίδες· διαπεπαρμένοι ἧλοι

ἐγχάσκειν (Ar. Vesp. 721)· καταγελᾶν [25—27]

†ἐγχεῖδαι· τηρηταὶ δανείων

ἐγχείῃ (B 530)· δόρατι [30]

ἐγχειρίας (Hippocr. de art. p. 8, 7?)· [ ] ἐπιχειρήματα [32]

ἐγχειρίδια· σκεύη, καὶ ὄργανα σκευῶν. ἤγουν δόρατα. καὶ τὰ ἐν χειρὶ (μαχαίρια) [34—36]

COD. 58 ἐγκραμπανεῖν 64 ἐγκρικαδία (cf. ἐφεδρίζειν) 65 κεκαυμένα 67 ἐξηλ| ⟨70 cf. ἐσχαρίτης⟩ Post 71] 282 ἐγκτισισεἰς — κεκ..άρθαι 81 ἐπὶ 82 cf. 71 83 ἔγκυλον 90 ἐγκλ| 98 ἐγνυπωσθῇ Post 301] 146 8 ἥιρηνται (ἔγρημι = ἀγρέω) 9 μαθοῦσα 16 ἐγύμνασμαι ⟨18 cf. δυσχαλία et ἐπαγχάλιξον⟩ ⟨22 γάλλοι = ἧλοι⟩

HES. 57 ἐγκράτεια· ἄσκησις 62 †ἐγκρί· κοίλῳ καὶ κενῷ ⟨ἔγκει = ἄγκει⟩ Post 63] ἔνιοι δὲ †ἀμανίτας ⟨μὰν cf. Exod. XVI 31⟩ 66 ἐγκρίς (Exod. XVI 31)· γλυκὰς ἐξ ἐλαίου ὑδαρίς 68 ἔγκριτοι· τὸ αὐτό 69 ἐγκρυφίας (schol. Genes. XVIII 6)· ἄρτου εἶδος, ὁ ἐν σποδῷ γενόμενος, τῷ μὴ εἶναι κλίβανον 72 ἔγκυα· ..... 73 ἔγκυον· ...... 74 ἔγκυος· γυνή........ ⟨241⟩ 77 ἐγκυκλήσω· ἐγκαλύψω ⟨ἐκκ— bis⟩ 86 ἐγκωπή (I Cor. IX 12)· ἐμπόδιον 87 ἔγλασας (P 166)· ὑπέμεινας 91 ἔγμα (Π 549)· ὀχύρωμα. στῦλος ⟨v. ἔμπα⟩ 92 ἐκμαγεῖον· ἐκτύπωμα 93 ἔ(κμα)γματα· τύποι 99 ἐγνωδώς· σὺν θεῷ 303 ἔγρεο (K 159)· ἀνίστασο ⟨v. ἐγείρεο⟩ 4 ἔγρετο (H 434)· ἐγείρετο 6 ἐγρήγορθε (H 371)· γρηγορεῖτε 10 ἐγρήσσοντες (Λ 550)· ἐγρηγορότες Ad 11: φυσῶν ⟨v. ἐκρησσῶν, ἐφεγρήσσων⟩ 12 ἐγρῆτα· παρακαταβολήν, ἢ δίκης, ἢ κρίσεως 13 ἐγρόας, στόμα (Hippocr. III p. 433)· ἢ πόρου 14 ἐγρόμενοι (Y 166)· συλλεγόμενοι ⟨ἀγρ—⟩ 17 ἐγύρωσε (Iob. XXVI 10)· περιετείχισε πάντοθεν 19 ἐγχίδιον· ἔγγιον ⟨255⟩ 20 ἐγχύλης· διὰ τοῦ ῡ, εἶδος ἰχθύος 25 ἔγχεα (Δ 447 al.)· δόρατα 26 ἔγχεϊ (B 389 al.)· δόρατι 27 ἐγχέτας (Γ 345)· δόρατα, λόγχαι 30 ἐγχείῃσι (B 818)· δόρασιν Ad 31: ἀδείας. ἢ ⟨ἐκεχειρίας⟩ 32 ἐγχειρίδιον (LXX)· ξιφίδιον μικρόν. ἢ τμητικὸν ὄργανον 34 ἐγχειρίζω· .... 35 ἐγχείρισις· ..... 36 ἐγχείρημα· τόλμημα (Ierem. XXX 20). ἐπιτήδευμα

ἐγχειροῦντας· τολμῶντας
ἐγχειρογάστορες· οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν γαστριζόμενοι καὶ τῇ γαστρὶ πορίζοντες· λέγονται δὲ καὶ γαστρόχειρες
†Ἔγχειος· Ἀφροδίτη. Κύπριοι
ἔγχεον (cf. Ar. Eqq. 118)· ἄπαρξαι θεοῖς
ἐγχεσίμαργος· ἔγχει μαινόμενος
ἐγχεσίμωροι (Π 134)· περὶ τὰ δόρατα μεμορημένοι, τουτέστι πεπονημένοι [43]
ἐγχεσίπαλλοι· οἱ τὰ δόρατα πάλλοντες. πολεμισταί [45—47]
ἔγχηλος· ἐπίδεσμος ἰατρικός ⟨ἐγκ—⟩
ἐγχημώμενοι· ἐγχάσκοντες
†ἐγχηρωτύλει· ἐπιχαίρουσιν
ἐγχλίαμα· †μαῦρον ⟨μύρου⟩ ὄνομα
ἐγχλίει (Aesch. Suppl. 914?)· ἐντρυφᾷ
ἐγχλοᾶσθαι ⟨άσαι?⟩· ἐμφῦναι
—εγ χοδαῖα (Cyprii)· ἀθρόα
ἔγχος· ἐγχειρίδιον. δόρυ, (ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ χειρὶ εἶναι)
ἔγχουσα (Ar. Thesm. fr. VI)· ῥίζα τις, (ᾗ) παρειὰς ἐρυθραίνουσιν αἱ γυναῖκες
ἔγχουτον· (ἄρτον) στεάτινον. Λάκωνες [58. 59]
ἐγχρίει (Plat. Phaedr. 251 D)· τύπτει. ἐγκεντρίζει. (ἐμπίπτει)
ἐγχρίπτων (Hippocr. III p. 177)· προσπελάζων (Herod. III 85)
ἐγχρίμπτεται (Herod. V. Hom. 30)· ἐγγίζει [63]
ἐγχριμφθῆναι· ἐνερεισθῆναι. προσπελασθῆναι· ,
ἐγχριμφθήτω (Ψ 338)· ἐμπελασθήτω
ἐγχρίμψαι· πλησιάσαι. ψαῦσαι. ἐγγίσαι [67]
ἔγχρονος· πρόσκαιρος
ἐγχρώσας· χρίσας
ἐγχύματα· πλακούντων εἶδος
ἐγχυτριεῖς (Ar. Vesp. 289)· ἀποκτενεῖς· μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς χύτραις ἐκτιθεμένων παίδων
ἐγχυτρίζειν· ἐκτιθέναι βρέφος ἐν χύτρᾳ
ἐγχώριον· τόκος. δάνειον
Ἐγχώ· ἡ Σεμέλη οὕτως ἐκαλεῖτο [75. 76]
ἐγώγυνον· ἀρχαῖον ⟨ὠγύγιον⟩
ἐγῷμαι· ἐγὼ οἶμαι, νομίζω [79]
ἐγώνη· ἐγώ. Λάκωνες [81—83]
ἐδάην ἔμαθον (Eur. Hec. 77)· ἔγνων, συνῆκα, ἐνόησα
ἐδάης· ἔμαθες
ἐδάης· ἐκάης [87—90]
ἔδαισεν (Herod. I 162)· εὐώχησεν
ἐδακτύλιζον· ἐδακτυλοδείκτουν
†ἐδαλάχθη· ἐδήχθη [94. 95]
ἐδάμνη· ἐδαμάσθη
ἔδαμνον· ἐδάμαζον
ἐδανά· ἐδώδιμα, βρώσιμα
ἐδανοῖς· βρωσίμοις. Αἰσχύλος (fr. 415)
†ἐδάνη· εἶδος ἀμπέλου
ἑδανόν (Ξ 172)· εὐῶδες. ἡδύ. λιτόν
ἔδαπτον· ἤσθιον
ἔδαπτεν· ὁμοίως
ἔδαρ· βρῶμα
ἔδαρθεν· ἐκοιμήθη ⟨v. ἔδραθεν⟩
ἐδάσθη· ἐμερίσθη. ἀπεκρίθη
ἐδάσαντο· ἐμερίσαντο
ἔδαυσεν (Aeoles)· ἐκοιμήθη [309. 10]
ἐδαφίσθησαν· εἰς ἔδαφος ἀνῃρέθησαν [12—15]
ἐδέατρος· προγεύστης βασιλέως (Artemidorus). ἐπιμελητὴς δείπνου

COD. 42 μεμωρ| 44 |παλοι (Philol. IV 619) 50 ἐγχηρώ· τύλη ἐπὶ χερσίν (Dorice?) 54 ἐγχόδια 55 ἀπὸ κτλ. post 58 56 παρ' ἧς 57 ἐγχοῦν, τὸν 62 ἐγχριπτᾶται, ἐ., ἐμπίπτει ⟨70 ἔγχυτα?⟩ 86 ἔδες 89 Infra ἐνδάναῖ; ἐδαμίαν, ἐρημία Cyr. Dr. 302. 3 ἔδαπτνον — ἔδαπτνεν ⟨4 εἶδαρ. ἶδαρ; cf. ἔαρ⟩ 5 ἐδάρθη ⟨8 ἀδαυῶς. δαύω⟩

HES. 43 ἐγχεσίμωρος· πολεμικός (paraphr. B 692) 45 ἐγκεσίπαλος (Ξ 449)· πάλλοντος 46 ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι (N 147)· γύον, πούς· ἐξ ἑκατέρου δὲ μέρους κατεπήσσετο τὰ δόρατα 47 ἐγχέσπαλος (O 605 Ξ 449)· πολεμικός. δορύπαλος 58 ἔγχος· λόγχη 59 ἔγχος ἑχδεκάπηχυ (Θ 494)· τὸ πλῆρες ἑνδεκάπηχυ· ὅθεν ἐκ δύο συμβεβλημένον δυοκαιεικοσίπηχυ 63 ἐγχριμφθείς· ἐμπελασθείς (H 272), ἐγγὺς γενόμενος 67 ἐγγρῶ (Θ 298)· εἰς χρῶτα 75 ἐγὼ δέ κε (Α 137)· ἐγὼ δὲ οὖν 76 ἐγὼ δὲ μέν· ἐγὼ δὲ [ναί] 79 ἐγὼν αὐτὸς (Ψ 579)· ἐγώ 81 ἐγώ σου ὀναίμην (Paul. ad Philem. 20)· ἐγώ σου ἀπολαύσω (huc pertinet ναί) 82 ἔδαες· ἔδειξας ⟨ad δέδαες⟩. ἔμαθες ⟨ad ἐδάης⟩ 83 ἐδάην (Γ 208)· ἔμαθεν 87 ἐδαΐζετο· κατεκόπτετο. ἐμερίζετο (O 629) 88 ἐδαίνυντο (H 477)· ἤσθιον, εὐωχοῦντο 89 ἐδάαια· ἐρημία ⟨ἐνδαμία· ἐνδημία⟩ 90 ἐδάϊζε (Φ 147)· κατέκοψεν 94 ἐδάμη (B 860)· ἐδαμάσθη. ἀπώλετο 95 ἐδάμνα· ἐδάμαζεν (E 391). ὤλλυεν 309 ἐδάφησαν (Ezech. XXXI 12)· κατέβαλαν 10 ἐδαφιοῦσι (Luc. XIX 44)· προσκρού(σ)ουσι τῇ γῇ 12 ἔδαφος (gl. in Psalm.)· γῆ. [ἡ ἔλαφος] ⟨v. ἔδος⟩ 13 ἔδαφεν· διέκοψεν (E 858). διῆλθεν 14 ἐδέγγην (ι 513)· ἐδεξάμην, προσεδεχόμην 15 ἐδεδίειν· ἐφοβούμην

ἐδεδήει (Hesiod. Scut. 155)· [18] ἐξεκέκαυτο [19—22]
ἐδέησέ μου· χρείαν μου ἔσχεν
ἔδει· ἐχρῆν, ἔπρεπεν [25—28]
ἐδειλόμαν (Boeoti)· ἐβουλόμην [30. 31]
ἔδειν· ἐσθίειν· παρὰ ⟨παρ' ὃ?⟩ τοὺς ὀδόντας ⟨ἐδόντας Aeolice?⟩ [33]
ἐδεινολογεῖτο· δεινοὺς λόγους ἔλεγεν [35. 36]
ἐδεῖτο· ἔχρηζε, χρείαν εἶχεν, ἐδέετο
ἐδελώνη· ἄνθος [39]
ἐδέννασεν (Eur. Rhes. 925)· ἐχλεύασεν, ὕβρισεν
ἐδεξιοῦτο (Achaei fr. 39)· ἐξεναγώγησεν
ἕδεος· Θεσσαλικὸς θρόνος (Hippocr. III p. 143 K) [43]
ἔδεσθον· ἔφαγον
ἕδεσιν· ἱεροῖς
ἔδεσμα (Call. Dian. 148)· βρῶμα
ἐδέσματα· φάγια. βρώματα
ἐδεσμευσάσθην· ἐδέσμευσαν. δυϊκῶς
Ἐδεσσαῖος· ὁ Ἡρακλῆς ἐν Ἐδέσσῃ
ἐδεστή· βρωτή
ἐδεστός· βρώσει ὑποπίπτων καὶ τροφῇ
ἔδεται· ἐσθίει [53]
ἐδεύησεν (ι 483)· ἐνδεὴς ἐγένετο. ⟨537⟩ ἐνέλιπεν. ἤγγισεν [55]
ἐδέων· οἰκιῶν [post 56]
ἕδη· καθέδραι. τὰ ἱερά. ἢ τὰ ἐδάφη
ἐδηδών· φαγέδαινα [59]
ἔδηεν· εὗρεν ⟨cf. δεῖν. δήεις δήετε⟩
ἐδηλήσαντο (Δ 156 κ 459)· ἔβλαψαν, διέφθειραν
†ἐδηλώσαντο· ἠκολούθησαν [63]
ἐδηλήσω· ἐκακοποίησας, ἔβλαψας [65. 66]
ἐδητύος (Δ 469)· βρώσεως, τροφῆς. ἀπὸ τοῦ ἔδειν [68]
ἐδήωσαν· ἐπολέμησαν [70. 71]
ἐδίζησα ἐμεωϋτόν (Heraclit.)· ἐζήτησα ἐμαυτόν [73. 74]
ἐδικαιώθη (Hippocr. III p. 456 K)· ἴσως ἐμερίσθη [76]
ἔδικεν· ἔβαλεν, ἔρριψεν [78]
ἐδίνευον (δ 19)· ὠρχοῦντο [80]
ἐδινήθη· περιηνέχθη [82]
ἐδίωσεν· ἐξέωσεν [84]
ἕδνα (Apoll. 62, 16)· φερνή, τὰ ὑπὸ τῶν μνηστήρων ταῖς μνηστευομέναις διδόμενα. Μείλια δὲ τὰ ὑπὸ τῶν γονέων ταῖς γαμουμέναις
ἑδνάς· ἡ ἀπὸ τῶν ἕδνων ἐδητύς
ἐδνεύειν· ἐνεχυράζειν
ἕδνιος χιτών· ὃν πρῶτον ἡ νύμφη τῷ νυμφίῳ δίδωσιν
ἐδνοπάλιζεν (Δ 472)· ἀνῄρει. ἀνέτρεπεν. ἐφόνευεν. ἐσκύλευεν. ἐκακοποίει. ἐτίνασσεν. εἷλκεν
ἑδνωτήν· ἐγγαμιστὴν νυμφίῳ
ἐδόκαζεν· ἀπεδέχετο
ἐδομήθησαν· ᾠκοδομήθησαν
ἔδον (Hesiod. Theog. 30)· ἔδοσαν [94. 95]
ἔδοξεν· ἐνομίσθη
ἐδοξοεῖ· ἀγαλματοποιεῖ
ἐδοξώθη (Herod. VIII 125)· ἐδοξάσθη
†ἐδοργύπευσεν· ἔσφαξεν. ἢ ἐπέρανεν
ἐδόρπησαν· ἐδείπνησαν· δόρπος γὰρ ὁ δεῖπνος
ἕδος· ἔδαφος (Ω 144), γῆ. ἱερόν (Plat. Phaed. p. III B). ἄγαλμα. θρόνος. λόγος. φρόντισμα, ὥρα. ἢ βάσις. βρέτας. βάθρον. τέ-

COD. 17. 18 διῴκει ἐῴκει ἢ ἐξεκέκαυτο (33 ἐδυσφόρουν addit C. 171) 45 ἑδέσιν, ἱερεῦσιν 51 τρυφῇ 61 |ατο, |εν bis 62 ἐδήλοντο· ἠβουλήθησαν? 67 ἐδεῖν 89 εἴληεν 93 ἔδων· ἔδοσα 501 ἔασις· βρέτας

HES. [18] διῴκει ἐῴκει ⟨h. e. ἐδεδίει· ἐδεδοίκει⟩ 19 ἐδέτμαον· ἐδείκνυον ⟨δέδαον⟩ 20 ἐδετμέτο (Ν 683)· ᾠκοδομήθη 21 ἔδεε (Ω 129)· ἐσθίεις 22 ἐδέξετο· ἐπολεμεῖτο 25 ἔδει (Ο 636)· ἤσθιεν, ἢ ἐσθίει 26 ἐδειγμάτησεν (Coloss. II 15)· ἐδημοσίευσεν 27 ἐδείδιμεν (Ζ 99)· ἐφοβούμεθα 28 ἐδεικανόωντο (Ο 86)· ἠσπάζοντο ⟨476⟩ 30 ἔδειμαν (Η 436)· ᾠκοδόμησαν, ἔκτισαν 31 ἔδειμεν (Ι 349)· ὁμοίως 33 ἐδείναζον (II Macc. IV 35)· δεινῶς ἔφερον 35 ἔδεισεν (Α 33)· ἐφοβήθη 36 ἔδειραν (Α 459)· ἐξέδειραν, ἐξεδερμάτισαν 39 ἐδέμ (Genes. II 8)· τρυφή 43 ἐδεοῖν· ἱερεῖς ⟨445⟩ 53 ἔδευες (Ρ 142)· ἔλιπες 55 ἐδεύετο (Δ 468)· ἐκορέννυτο. ἐπαύετο. ηὐφραίνετο. ἐβρέχετο (Ρ 361?). ἐνδεὴς ἦν (Β 431), ἔχρησεν ⟨v. 534⟩ Post 56: καθεδρῶν (Λ 581) 59 ἐδηδώς (Ρ 542)· καταβεβρωκώς 63 εδημηγόρησε (paraph. Δ 385)· τῷ πλήθει εἶπεν, ἐλάλησεν 65 ἔδησεν (Χ 398)· ἐνέδησεν 66 †ἐδήτυεν· διεῖλεν, διῄρει ⟨δ' ἔντυνεν⟩ 68 ἐδητύς· τροφή, βρῶσις 70 ἐδήενεν (Χ 495)· ἔβρεχεν. ἐμόλυνεν ⟨ordo ἐδίαινεν⟩ 71 ἐδίδον· κατέμαθον 73 εδεήδιεν (Χ 495)· ἔβρεξεν 74 ἐδίηνεν (Χ 495)· ἔβρεχεν ⟨ἐμόλυνεν⟩ 76 ἐδικανόωντο (Ο 86)· ἐδεξιοῦντο ⟨428⟩ 78 ἐδίκοντο· ἐπορεύοντο (paraphr. Β 602) 80 ⟨ἐδινείσθην⟩· ἐδινοῦντο, περιεστρέφοντο (paraph. Ρ 680) 82 ἔδινον (Σ 494. 605) ὠρχοῦντο 84 ἔδμαιναι (Δ 345)· ἐσθίειν 94 ἔδονται (Δ 237)· φάγωσιν 95 ἔδονται (Ierem. XIX 9)· τὰ μέλη φάγωνται, τὰς σάρκας

μενος (Lycurg. p. 168, 17). ἀσφάλισμα. ἕδρασμα. καθέδρα (Θ 456)

ἐδούπησαν· ἐψόφησαν [503]

ἕδρα· βάσις. καθέδρα. ἢ συνέδρα. καὶ κατοχή

ἔδραθεν (υ 143)· κατεκοιμήθη

[ ] ἕδραι βουλῆς, αἳ ἐγίνοντο κατὰ πενταήμερον ⟨ἑπτ—⟩ [7]

ἑδραῖον· βάσιμον. στερεόν

ἔδρακεν (Antimach. fr. XI)· εἶδεν [10. 11]

ἐδραματουργήθη· ἐπράχθη

ἕδρανον· δίφρον, καθέδραν

ἕδρασεν· ἐκάθισεν. ἐκόσμησεν

†ἐδράσσατο· βοηήσσωνας ἦγεν

†ἐδρασσέτην· ἔδρασαν. δυϊκῶς [17. 18]

ἐδρέψατο· ἐθέρισεν [20—23]

ἐδρήεσσα· βεβαία

ἕδρια· συνέδρια

ἐδρίας (comicus)· ἀεὶ πνέων [27]

ἑδρίς· ἑδραῖος [29]

ἐδρύμαξεν· ἔθραυσεν. ἔσφαξεν

ἐδρύπτοντο (Xen. ΚΠ III 1, 13)· κατεσπαράσσοντο

ἐδρύψατο· κατημύξατο [33. 34]

ἔδυν· ἔδυσαν (Δ 222), κατῆλθον (Λ 263) [36—39]

ἐδύσοιξα· ὑπενόησα [41—43]

ἐδωδή (ξ 193)· βρῶμα

ἐδώδιμος· τρώκτης ⟨ad ἐδωδός vel ἐδός⟩. βρώσιμος

ἐδωδίμων· τροφῶν, βρωσίμων. (ἐδωδὴ γὰρ ἡ τροφή) [47]

ἔδωκε· περιεποίησεν

ἑδώλια (Soph. El. 1393)· τὰ τῆς νεὼς ζυγά, ἐφ' ὧν οἱ ἐρέσσοντες καθέζονται. μεταφορικῶς καὶ τὰ τῆς οἰκίας ἕδρια

ἐδωλιός (Ar. Avv. 484)· ὀρνέου εἶδος

ἐδωλός· λόχος Λακεδαιμονίων οὕτως ἐκαλεῖτο [52. 53]

ἕε (Υ 171)· αὐτόν. ἑαυτόν. αὐτό

ἓε δέ (Ω 134)· ἑαυτὸν δέ

ἐείδεσθαι· δοξάζειν [57—60]

ἔεικται· ὡμοίωται ⟨εἴκται⟩ [62]

ἐεισάμενος· ὁμοιώσας (non Hom.) [64]

ἐείσατο (Ο 415 Callim. Cer. 44)· ὡμοιώθη [66. 67]

ἐέλδεσθαι· ἐπιθυμεῖν [69—71]

ἐέλδωρ (Α 41)· ἐπιθύμημα. εὐτυχὲς δῶρον. ἢ βούλημα (Α 455)

ἐελμένοι (Σ 287)· συγκεκλεισμένοι, ἐληλάμενοι [74]

ἐέλποιμεν· ἐλπίσαι (ποιοῖμεν) [76—79]

ἐέργετο· συνείχετο [81. 82]

ἐέργων (Μ 201. 219)· κωλύων. χωρίζων. [ad 83] ἀφορίζων

ἐεργμένα· ἐγκεκλ(ε)ισμένα [85]

ἔερσαι (Ξ 351)· δρόσοι. ψεκάδες

ἐερσήεις (Ω 419)· καλός. δροσώδης. ἡ λέξις ἀπὸ τῶν δεδροσισμένων ἀνθῶν· ταῦτα γὰρ καλλίονα φαίνεται

COD. 4 κατωχή 5 ἐδραθέν ⟨v. ἔδαρθεν⟩ 10 Cf. ἀδράκις 24—26 = 26. 25. 24 24 ἐδριεσσά, βέβαια 30 ἐδρί| 32 κατεμ| 35 ἔδυναν 40 ἐδύσυξα (45 τρωκτός Meinek.) 46 ἐδωγαθη), ἡ τροφή post 42 50 ἐδώλιος 87 ἐερσιής — δενδροσμένων

HES. 503 ἔδουσιν (Ζ 142 al.)· ἐσθίουσιν Ad 6: ἕδραι (γ 7) 7 ἑδραῖοι (I Cor. XV 58)· σταθηροί, ἀσάλευτοι 10 ἐδράκις· ὀλιγάκις ⟨ἀραιάκις⟩ 11 ἔδρακον (κ 197)· ἴδον 17 ἑδρασθῆναι (Proverb. VIII 25)· παγῆναι. καὶ τὰ ὅμοια 18 ἑδρασμένη (Sirac. XXII 17)· βεβαιωθεῖσα 20 ἕδρῃ (Θ 162 Μ 311)· [προσεδρείᾳ καὶ] προεδρίᾳ 21 ἕδρισο· καθῆσο ⟨ἥδρισο⟩ 22 ἑδριᾶσθαι (Λ 646)· καθέζεσθαι 23 ἑδριᾶσθαι· καθῆσθαι 27 ἑδριόωντο (Κ 198)· ἐκαθέζοντο 29 ἔδρων· ἔπραττον. ἐπετέλουν ⟨ἔρδον⟩ 33 ἔδυ· εἰσῆλθε (Γ 36), κατῆλθε, κατέδυ (Λ 63) 34 ἐδέετο (Β 431)· ἐνδεὴς ἦν 36 ἔδυσεν (Γ 332)· ἐνεδύσατο 37 ἐδύησεν (ι 483)· ἤγγισεν. ἐνδεὴς ἐγένετο ⟨454⟩ 38 ἔδυνεν· ἐδύσατο, ἐνεδύσατο (Γ 332) 39 ἐδυέετο (Ο 120)· ἐνεδύετο 41 ἐδύτην (Ζ 19)· κατῆλθον. ἢ ἀπέθανον 42 ἐδύων (Φ 232)· ὀψὲ δύνουσα 43 ἐδωδή· τροφή 47 ἔδωκα πολλά (Λ 243)· παρ' Ὁμήρῳ οὐδεὶς εὐεργετήσας μέμνηται (θ 462), πλὴν τῆς Ναυσικάας. καὶ αὐτὴ δὲ ὡς ἄκακος παρθένος αὐτὸ ποιεῖ 52 ἔδων (ι 297)· ἐσθίων 53 ἐδωνά· ζυγά. κατὰ ζῶμα νεώς 57 ἐδνωτοί (Ν 382)· πενθερ(οί.) κηδεσταί 58 ἐειδόμενος (Greg. Naz. LVIII 44)· ὁμοιούμενος 59 ἐεικοσόροιο (ι 322)· φορτηγοῦ τελείας, εἰκοσακώπου 60 ἔειπεν (Ζ 375 al.)· εἶπεν 62 ἐεικοσα βοιέων (χ 57)· εἴκοσι βοῶν ἄξιον. ἢ εἰκοσαπλοῦν 64 ἐεισάσθην· ὥρμησαν (Ο 544), ἐπῆλθον 66 ἐόσκεις (δ 148)· εἰκάζεις, ἀφωμοίωσαι 67 ἐείσω (Ι 641)· ὡμοιώθης 69 ἐέλδω (Π 494)· ἐν ἐπιθυμίᾳ ἔστω 70 ἐέλδεται (Ν 638)· ἐπιθυμεῖ 71 ἐελδομένουσιν (Η 4 φ 209)· ἐπιθυμοῦσιν 74 ἐέλπετο· ἤλπιζεν (Ν 8). ᾤετο 76 ἐενδύναι (Β 42)· ἐνεδύσατο 77 ἐέργει· κωλύει, κατέχει (Ι 404) 78 ἐέργαθεν· ἐχώρη(ι)σεν (Ε 147) 79 ἢ φανῆναι. ἢ ὁμοιωθῆναι. δόξαι. κωλῦσαι. γνῶναι ⟨ad ἐείσασθαι⟩ 81 ἔεργεν· εἶργεν (Δ 130). ἐκώλυσεν 82 ἐεργόμενοι· κωλυόμενοι (Ν 525) Ad 83: [ἐεργιεῖς (Ω 419)· κάλλος. ἐριῶν·] 85 ἐεργμέναι (Ε 89)· (περι-)πεφραγμέναι, ἠσφαλισμέναι

ἐέρσης· δρόσου [89. 90]
†ἐέσθην ⟨Σ 517?⟩· ἐμαράνθη
ἐέσθω· ἠμφιέσθω [post 92]
†ἐετῶς· εὐχερῶς. εὐκινήτως
ἐεχμένη· συνεχομένη [95. 96]
ἐζάλωσεν· ἐμακάρισεν
ἐζατωσάμην· διενοήθην
ἐζατώθη· ᾔσθετο
ἔζελεν· ἔβαλεν [post 600] [601—4]
ἕζεται· καθέζεται [6]
ἐζήλωσεν· ἐφθόνησεν [8]
ἔζινεν· ἐπεσβέννυεν [10. 11]
ἐζώγρουν· ζῶντας συνελάμβανον
ἐζωμένοι· παρόντες. ἕτοιμοι
ἐζωμένον· ἐζωσμένον ζώνῃ [15—19]
εηος· σεαυτοῦ (Λ 393). ἀγαθοῦ (Τ 342). νεανίου προσηνοῦς [21]
ἔησον· ἔασον
†ἐητύς· ἀγαθότης ⟨εὔτης? ἐπητύς?⟩ [24. 25]
ἐθάδας· ἐθίμους, συνήθεις
ἐθάδων· ἐθίμων [28]
ἔθαλπον· ἐθέρμαινον
ἐθάμβη· ἐξεπλάγη, ἐθαμβήθη
ἐθάμβησεν· ἐθαύμασεν, ἐξεπλάγη
ἐθάμιζεν (Θ 451)· ἐπύκναζεν
ἐθάς· ἠθισμένος
ἐθάσσατο· ᾠκήσατο. ἐκάθισεν
ἔθεεν· ἔτρεχεν (Λ 483). †ὤθει
ἔθει· φθείρει. ἐρεθίζει [ad 36]
ἔθειρα· κόμη τημελουμένη
ἐθείρῃ (Φ 347)· ἐπιμελείας ἀξιώσῃ [39. 40]

ἐθειρόμενον· κοσμούμενον. ἀγαλλόμενον [42—44]
ἐθελημοί (Hes. Opp. 118)· πρόθυμοι
ἐθελήμως (Callim. Dian. 31?)· προθύμως [47. 48]
ἐθελοκάκων· τῶν κακὰ θελόντων [50]
ἐθελοντάς· τοὺς βουλομένους (Demosth. 247, 24). ἢ χορηγούς (Thebani ap. Aristot. poet. c. 5)
ἐθελοντῆρας (β 292)· ἐθελουσίους, θέλοντας
ἐθελοντής (Herod. V 110)· ἑκουσίως, αὐτοβουλήτως
ἐθελοπρόξενος (Thuc. III 70, 3)· ἑκὼν πρόξενος
ἐθελουργός· ἕτοιμος, ὁ κατὰ θέλησιν ἐργαζόμενος
ἐθελουσίως (Xen. Hier. XI 12)· ἑκουσίως, παρὰ τὸ θέλειν [52. 53]
ἐθέμωσεν ⟨non ι 486⟩· ἠνάγκασεν. ἐποίησεν (ἐγγίσαι)
ἕθεν· ἐγκλινόμενον μὲν αὐτοῦ, αὐτῆς (Γ 128), ὀρθοτονούμενον δὲ ἑαυτοῦ (Ε 96) καὶ ἑαυτῆς [61]
ἔθεον· ἔτρεχον [63]
ἐθερόμην· ἐθερμαινόμην
ἐθέσπισεν· προεῖπεν [66]
ἔθεται· [ ] πειρᾶται [68]
ἔθη ἀγαθά [70—73]
ἔθηκεν (Α 2)· ἐποίησεν
ἐθήμων· [ ] ἔμπειρος. [ ] συνήθης

COD. ⟨91 ἐμαράνθη ad 596?⟩ 97 ἐζάλησεν, cf. ζηλῶ 98. 99 Cf. ζαγῶσαι, ζατῶσαι, ξανίσσατο 600 Cf. ἐγκαζελεῖν 13 ἐζωμένοι ἐκδεδυμένοι C Dr. 14 ἐζώμενον [τῇ ἰδίᾳ] ἑ. ζ. 20 ἑαυτοῦ 26 ἐδάδας 31 ἐθαυμάσθη ⟨35 ἔθει an εἴωθει = ἐώθεε Herod. I 11?⟩ 46 cf. 675 51 Ath. XIV 621 F 59 cf. θέμωσε

HES. 89 ἔερτο (ο 459)· ἐκρέμνα(το) 90 ἐέσσατο· ἐνεδύσατο (Κ 177). περιεβάλλετο (Κ 23) Post 92: ἐνεδέδυτο ⟨Μ 464⟩ 95 ἐώργει (δ 693)· εἰργάσατο, (ἐ)πεποιήκει 96 ἐζάνθη· ἐξηράνθη ⟨ἠζάνθη⟩ Post 600: ἔλαβεν 601 ἕζεο· καθέζου (Ζ 354) cf. εἷζεο ἵζεο ἴζεο 2 ἕζεσθαι (Σ 247)· καθέζεσθαι 3 Ἐζεκίας· κράτησις θεοῦ 4 ἐζέσθην (Θ 74)· ἐκαθέσθησαν. δυϊκῶς ⟨κατεσπάσθησαν⟩ 6 ἕζετο (Hom.)· ἐκαθέζετο 8 ἐζηῶν (Ε 92)· νέων καὶ ἀκμαίων 10 ἑζόμενοι (Ψ 78 al.)· καθεζόμενοι 11 ἕζου (Ω 522)· καθέζου, κάθησο 15 ἔῃ· ὑπάρχῃ (Μ 300). (τῇ ἰδίᾳ I 148) 16 ἑῆς (Ε 371)· ἰδίας 17 ἔοικεν (Α 48)· ἐπαφῆκε, προήκατο 18 ἐήλακεν· ἐλήφθη 19 εην· ὑπῆρχεν (Β 217). ἢ ἰδίαν (Ι 420) 21 ἑῇ (Ω 165)· ταῖς ἑαυτοῦ 24 ἔθα πάλιν (Hesiod. Theog. 772) 25 ἔθαγεν· ἠπάτα (Φ 276) 28 ἐθαγενής· ἐγχώριος, ἐντόπιος ⟨v. αἰθαγ— s. v. αἰγειροτόμοι⟩ Ad 36 τρέχει (μ 407) 39 ἐθειρηξίῃ (Θ 42)· θριξὶ τῆς ἐπιμελείας ἀξιουμέναις 40 ἐθεῖν· ἐξ ἔθους ἔρχεσθαι ⟨v. I 536⟩ 42 ἐθελάεται· ἐπιθυμεῖ ⟨—CEEΛΔETAI υ 35⟩ 43 ἔθελγεν· ἠπάτα (Φ 276). κατεπόνει ⟨cf. ἔθαγεν⟩ 44 ἔθελεν (Φ 366)· ἐδύνατο 47 ἔθελξεν (κ 319)· εἰς μεταβολὴν ἤγαγεν 48 ἐθελοθρησκείαν (Colass. II 23)· ἐθελοσέβειαν ⟨—ρ⟩ 50 ἐθελοκωφῶν (Sirac. XIX 27)· ἐθελόντως κωφεύων 52 ἐθέλω (Α 116)· βούλομαι 53 ἔθεν· ἐκάς. αὐτοῦ, αὐτῆς. ἄνωθεν 61 ἔθεντο (Β 750)· ἐποίησαν 63 ἐθερμάνθη (LXX)· ἐπτίσθη 66 ἔθεσαν (Α 290)· ἐποίησαν Ad 67: καίεται ⟨ad αἴθεται vel θέρεται⟩. σκοτοῖ 68 ἔθετο (θ 274)· ἐποίησεν 70 ἐθηεύμεθα (ι 218)· ἐθεωροῦμεν 71 ἔθησαν (Α 290)· ἐποίησαν 72 ἐθήσατο (Ω 58)· ἐθήλασεν 73 ἐθηήσαντο (θ 17 τ 235)· ἐθεάσαντο Ad 75: ἐθῶν. ἢ — πρόθυμος ⟨ad ἐθελήμων⟩

ἐθημοσύνη· συνήθεια
ἔθησεν· † ἔψαυσεν. ἐθήτευσεν (Panyasis) [78]
ἐθίζει· ἔθος ποιεῖ [80. 81]
ἐθλιβόμην· ἐστενοχωρούμην
† ἐθμή· ἀτμός, καπνὸς λεπτός, † ἀτμή
† ἐθμοί· πολλοί. δεσμοί. πλόκαμοι
ἐθνισταί ⟨—ῖται⟩· οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους [86]
ἐθόαζεν· ἐκαθέζετο
ἔθοντες (Π 260)· ἐθιζόμενοι ⟨v. ἔοντες⟩
ἐθοινᾶτο· ἤσθιεν. εὐωχεῖτο. ἐτρύφα
ἐθόρνυτο (Soph. fr. 738)· ὠχεύετο [91—93]
ἔθραξεν (Plat. Phaedr. 32, 14 Bk.)· ἐτάραξεν. ἔνυξεν. συνέθηκεν [95]
ἔθρεξεν· ἐπῆλθεν. ἔδραμεν [97. 98]
ἔθρισεν (Aesch. Ag. 536)· † ἔφριξεν [700—2]
ἐθρύπτοντο· ἐφλυάρουν
ἔθρωσκεν· ἥλλετο, ἐπήδα
ἔθρωσσεν· ἐκινεῖτο [6. 7]
ἔθυιεν· ἐνεμαίνετο. ἔτρεχεν [9]
ἐθώκατι· εἰώθασιν ⟨v. εὐέθωκεν⟩
ἐθώκισε· κατήρτισεν
ἐθώμιξεν· ἐπέδησεν
ἔθων (I 536)· [ ] φθείρων. [ ] εἰθισμένος. τῷ ἔθει ἀγόμενος, ἢ ἐξ ἔθους παραγινόμενος
ἐθώπευσεν· ἐκολάκευσεν
εἶ· πορεύου
εἶ (h. Hom. I 13)· ὑπάρχεις
εἰάζων· εἶα ἐπικελεύων. Εὐριπίδης Χρυσίππῳ (fr. 841)
εἰαί· τῶν ὀσπρίων τὰ ἀποκαθάρματα ⟨ἦα, cf. εἶλαι, εἶοι⟩
† εἰακέν· ἀσθενεῖν
εἰαμεναί· τόποι κάθυδροι [21]
εἰαμενή (Δ 483)· τόπος, ὅπου πόα φύεται ποταμοῦ ἀποβάντος· ἢ ἕλος παραποτάμιον κάθυδρον. ἢ ἀναβολὴ ποταμοῦ φυτὰ ἔχουσα
εἶαρ· αἷμα (Salaminii). ἡ ψυχή (Callim. Nicand.)
εἰαροπότης (Τ 87?)· αἱμοπότης. ψυχοπότης [25—31]
εἵατο (Callim. Del. 61)· ἐκαθέζοντο [33]
εἴβει (Τ 323)· δακρύει. στάζει. κλαίει. τήκεται [35—40]
εἰδαλίς· ὄρνις ποιός ⟨v. ἰδάλιμος⟩
εἰδαλίμας (ω 278)· καλάς, εὐώψεις. ἐπὶ τοῦ εἴδους εὐμόρφους, εὐπρεπεῖς [43]
† εἰδαλίζεται· ἐναλίζεται
εἶδαρ (Callim.)· βρῶμα, σιτίον. ὄφελος
† εἶδας· εἰς αὔριον
εἴδατι (Apoll. lex. 63, 23)· βρώματι
† εἴδαυλος· λόγιος [49. 50]
εἴδειεν· ἐφοβεῖτο. ἠνιᾶτο [52]
εἰδέναι· γνῶναι
εἰ δέον· εἰ πρέπον
εἴδεος (Callim. fr. CXXIV)· θάλπους, καύματος
εἴδεος ἐνδίοιο (Callim.?)· καύματος μεσημβρινοῦ
εἴδεος ἧκε σέλας (Callim.?)· μορφῆς ἀφῆκε φῶς

COD. 76 ἐθυμοσύνη ⟨77 ἔθιξεν· ἔψαυσεν?⟩ 83 καμπτός ⟨84 (δ)εθμοί, πολύδεσμοι πλ.?⟩ 96 ἔθρηξεν ⟨701 ἶθρις Hes. ἄθρίς Suid. ὄθρις Zon. c. 1428, cf. Th. Benfey *Orient* I 1 p. 187—90⟩ 12 ἐπήδ| 20 εἰακέναι 23 Cf. ἔαρ ἦαρ ἴαρα 24 Cf. ἠεροπότης ἰαροπότης ἀεροβλεῖ 46 Cf. ἄας (Ahrens II 385) 48 εἰδύλος EM. 295, 30 51 εἰδεῖεν h. e. ἴδιεν 56 ἐνδήοιο

HES. 78 ἔθειραι (Π 795)· τρίχες κεκοσμημέναι 80 ἐθίζοντας· ...... 81 ἔθλασεν (σ 96)· συνέτριψε. ἔκλασεν 86 ἔθνεα (e. c. Β 91)· ἔθνη 91 ἔθορεν (Ο 573)· ἐπήδησεν. ἔβη 92 ἔθος· συνήθεια 93 ἐθόοσα (ι 327)· ὤξυνα 95 ἔθραυσεν (Exod. XV 6)· ἔπαυσεν 97 ἐθρήσκευον (Sapient. XI 15)· ἑτοίμως ἐσεύοντο ⟨ἐτίμων, ἐσέβ.⟩ 98 ἔθρια· εὐδία ⟨αἰ—⟩ 700 ἐθρίγκωσεν (ξ 10)· ἐπεγείσωσε· γεῖσσος δέ ἐστι τῶν οἰκοδομημάτων ἡ ἀνωτάτω στεφανίς 1 ἐθρίς· ταλμίας. κριός 2 —εθρυλίχθη περιεδρέφθη (Ψ 396. 395). ἀπεσύρη ⟨v. θρυλλίχθη⟩ 6 ἐθύειν· ἄγειν 7 ἔθυζεν· ἔκρουεν 9 ἔθυνεν· ἐδίωκεν ⟨εὔθυνεν, διῴκει Cyr. 171⟩ Ad 13: μαθών ⟨v. εἰθεῖν⟩. — ἐθισμός Ad 18: [ἄγγελοι. καὶ ἄλεσαι] 21 εἰαμένον· νήνεμον. κοῖλον. βοτανώδη 25 εἶα· λέγεται δὲ καὶ δισυλλάβως εἶα. Ἐπισκεπτέον δέ, εἰ ταυτόν ἐστιν ἡ ϊα καὶ εἶα· ὅταν γὰρ τὸ ἦ γίνηται βρῶμα, ὅταν δὲ τὸ ἔ, οὐ βρώματα, ἀλλ' ἢ ⟨ἀλλὰ⟩ χόρτος, καὶ ἡ παράθεσις ⟨ἢ καὶ γράστις⟩ 26 εἰανοῦ (Π 9)· εὐδιαχύτου 27 εἴαντο (υ 106)· ἦσαν 28 εἰαρινῆσιν (Θ 307)· ἐαριναῖς 29 εἴασεν (Κ 299)· ἔασεν 30 εἴεσκεν (χ 427)· συνεχώρει 31 εἵαται (Β 137)· κάθηνται 33 εἰαγχοῦν (Ε 343)· βοῶσαν ⟨an βρίαγχον⟩ 35 εἴη (δ 153)· ἔσταζε. καὶ τὰ ὅμοια 36 εἰ γάρ· εἴθε γάρ ⟨Moeris⟩ 37 εἴγε (ε 206)· εἴπερ 38 εἰ δ' ἄγε (Ζ 376 Callim. Dian. 81)· ἄγε δή. [εἰ δ' ἄγε δή] 39 εἶδα ἔδη (μ 112)· ἄγε δή 40 εἰ δ' ἄγε νῦν (Π 667)· ἄγε δὴ ἄρτι 43 εἰδάλλεται· φαίνεται ⟨ἰνδ—⟩ 49 εἰ δὲ ἄγε (Ζ 376)· εἶγε δή 50 εἰδεῖ· ἐλαύνει. κυλίει ⟨ad εἰλεῖ⟩. κλείει. κατέχει ⟨ad εἰλεῖ⟩. ἢ κάλλος, ἡ μορφή ⟨ad εἴδει⟩ 52 εἰδέμων· γνωστικός

εἴδεται (*Α* 228)· φαίνεται, δοκεῖ [59]
εἰ δέ τῳ· εἰ δέ τινι
εἰδεχθές· ἀειδές, αἰσχρὸν τῷ ἰδεῖν, ἤτοι ἄμορφον
εἰδεχθέστατος· μυσαρώτατος, δυσ(ε)ιδέστατος [63]
† εἰδηθμός· συστροφή. φυγή ⟨εἰλ—⟩ [65. 66]
εἰδημόνως· ἐπιστημόνως
εἴδῃ παντοίῃ (Herod. IV 21)· ἀντὶ τοῦ ὕλῃ. Αἰολεῖς (καὶ) Ἴωνες [ε]ἴδας τὰς ὕλας λέγουσι
εἴδησις· γνῶσις
εἰ δή τοι· εἰ δή σοι. ἐάν τοι
εἰδῖον ⟨ἰδῖον⟩· νενοτισμένον, ὑγρόν
εἰδίω· ἰδρῶ. ἀγωνιῶ [73. 74]
εἰδομένην· ὁμοιωθεῖσαν [76]
εἰδοποιός (Arist. Nic. Eth. X 3)· ἀναμορφωτής
εἶδος· καῦμα: σῶμα. χρῶμα. (ὄψις. πρόσωπον)
εἰ δ' οὖν (Soph. OT. 851)· εἰ δὲ οὖν [80—82]
εἰδῶ· φρόνησιν. ὄψιν
εἴδωλον· ὁμοίωμα, εἰκών, σημεῖον χαρακτηριστικὸν σκιοειδές
εἰδῶμεν· μάθωμεν. [post 86] [87]
εἴελος (Syracusani)· εἴλιγγος
εἶεν· ὑπάρχοιεν. † ἦσαν ⟨εἴησαν?⟩. [ ] καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. [ ] ἡ ἀναφώνησις [90—92]
† εἴεω· † ἐκπολεμιστοῦ νεανίσκου [ἀναφώνησις [94—96]
εἴη· ἔστιν ἄφεσις. καὶ ἔξεστιν
εἶθαρ δέ· ταχέως δέ, [ ] ἤδη κατ' εὐθύ, ὀξέως. καὶ † χθές ⟨ἑξῆς⟩
† εἰθεῖν· μαθεῖν ⟨v. ἐθῶν⟩ [800—2]
εἶθ' οὕτως· μετὰ ταῦτα [4]
εἰθύοντα· ὁρμῶντα
εἰθυνόμενον· ἐπίτονον [7]
εἰθύφαλλον (Paus. Att.?)· τὸ ἐντεταμένον αἰδοῖον. Δημοσθένης δὲ νεανίσκους τινὰς ἀσελγεῖς τοὺς εἰθυφάλλους εἴρηκεν. Λέγεται δὲ καὶ ποιήματά τινα ἐπὶ τῷ ἱσταμένῳ φαλλῷ ᾀδόμενα [9. 10]
εἰκαδάρχαι· προστάται τινὸς συστήματος ⟨v. ἐξεικάδιοι⟩
εἰκάδες· μέρη τινὰ φυλῆς
εἰκάζειν· σκώπτειν. ἐοικάζειν ⟨γελοιάζειν⟩. τὸ λέγειν ‚ὅμοιος εἶ τῷδε'
εἰκάζομεν· ὁμοιοῦμεν
εἰκαθέοιμεν· παραχωρήσωμεν ⟨cf. Moer.⟩
εἰκαιοβουλία· ματαιότης
εἰκαιολογία· ματαιολογία
εἰκαιομυθεῖ· ματαιολογεῖ, φλυαρεῖ
εἰκαῖον· ἀνωφελές, μάταιον, ἀργόν, μωρόν
εἰ καί τις ἄλλος (Trag.)· ὡς οὐδεὶς ἄλλος
εἰκασία (Xen. Mem. III 20, 1)· ὁμοιότης [22—25]
εἶκειν· ὑποχωρεῖν [27—31]
εἰκῆ· μάτην, ὅθεν καὶ εἰκαῖος ὁ μάταιος. ἢ ἀκαίρως, ἢ ὡς ἔτυχεν
εἴ κη λᾷς (Carm. pop. fr. 17)· ἐὰν τολμήσῃς ⟨αἴ κα λῇς⟩
εἰκλεῖ· δειπνεῖ
εἶκλον· δεῖπνον ⟨v. ἐξ εἴκλω⟩
† εἰκνεῖται· ἄλλος αὐτὸν εἰσφέρει [37]
εἴκομεν· ὑποχωροῦμεν, ἀναχωροῦμεν
εἰκόνα· χαρακτῆρα, τύπον
εἰκός· τάχα. ἴσως. εὔλογον. ἀκόλουθον. ἐνίοτε καὶ σημαίνει τὸ μὴ πάντως ὄν [41]
εἰκὸς ἦν· ἐνεχώρει

COD. 68 παντοία 79 εἰδ — ἰδέ 85 χαρακτήριον 806 ἐπίπονον 8 Pausan. Eusth. 1413, 38 13 cf. ἐρκάζειν 15 |ἑσοιμεν |ἴσωμεν 33 εἰκήλας 35 εἰκλόν 40 ἢ συμβαίνει

HES. 59 εἰ δ' ἐτεόν (*Η* 359)· εἶδε ἐλήθεται 63 εἴδῃ ⟨l. εἰ δή⟩. εἶδος· καῦμα. χρῶμα. σῶμα. ὄψις. πρόσωπον 65 εἰδηλήγε (π 317 αἳ νηλιτεῖς)· ἀναμάρτητον 66 εἰ δὴ ὁμοῦ· εἰ δὴ ἅμα ⟨ι 456?⟩ 73 εἴδωλον· σκιάν (schol. Eur. Ph. 1543) 74 εἰδομένη (*Β* 280)· ἐοικυῖα, ὡμοιωμένη 76 εἰδόμενος· ἐοικώς, ὁμοιωθείς (*Ε* 462) 80 εἰδύει (*Τ* 71)· καθεύδει 81 εἰδυίῃ (*Α* 365)· εἰδυία, ἐπισταμένῃ 82 εἰδυίῃσιν (*Α* 608)· ἐμπείροις, ἐπιστήμοσι, συνεταῖς, ἐπισταμέναις Post 86: θεασώμεθα (*Κ* 97) 87 εἰδώς· ἔμπειρος (*Α* 395), ἐπιστάμενος (*Γ* 202), γνούς Ad 89: ἢ ἄγε δή ⟨Moeris⟩ — [ἢ ἐσμέν.] 90 εἴεσθαι· ἀκολουθῆσαι (χ 324). ὁμοιῶσθαι 91 εἰ ἐτεόν (*Ε* 104)· ἀληθές 92 εἴετο (*Θ* 301) ἐπεθύμει. ὥρμα 94 εἵζει (*Ν* 281)· καθέζεται 95 εἵζεο (*Γ* 162)· καθέζου 96 εἴη· γένοιτο (*Δ* 189), ἔστω Ad 98: εὐθέως (*Ε* 337) 800 εἴθε· ὄφελον. μακάρι. αἴθε. εὐκτικὸν ἐπίρρημα 1 εἰθέσθων (*Β* 834)· ἐπείθοντο 2 εἰθεῖα (*Ψ* 580)· δικαιοσύνη 4 εἰθύ· ἐπ' εὐθείας (*Υ* 99) 7 εἰθυπτίωνα· ἐπ' εὐθείας φερόμενον (*Φ* 169) 9 εἶεν· ἐπορεύετο (Hesiod. Scut. 254?) 10 εἴημι· πορεύομαι 22 εἴ κε (*Ε* 131)· ἐάν πως 23 εἶκε· ὑποχώρει (*Β* 348), δίδου χώραν 24 εἰκεῆς· τυχούσης 25 εἶκει· παρεγένετο 27 εἶκεν· ἦλθεν. ἢ ἐάν πως 28 εἴκελον (*Ν* 330)· ὅμοιον 29 εἴκεσθαι (*Λ* 19)· παραγενέσθαι 30 εἴκετο· ἦλθε, παρεγένετο (*Θ* 149) 31 εἴκεται (*Δ* 509)· ὑποχωρεῖται, δῶται χώραν 37 εἶκοι (σ 373)· ὑποχωρήσοι 41 εἰκοσάβοιον (χ 57)· εἴκοσι βοῶν ἄξιον. εἰκοσαπλοῦν

εἰκόσι· χαρακτῆρσιν

εἰκοσινήριτ' ἄποινα (Χ 349)· εἰκοσαπλᾶ, πρὸς εἴκοσιν ἐξισούμενα. Ἐρίζειν γὰρ τὸ ἐξισοῦσθαι [45]

εἰκότα· ὅμοια. πρέποντα, ἁρμόζοντα [post 46]

εἰκοτολογῆσαι· ἐστοχασμένως εἰπεῖν

εἰκότως· πρεπόντως, εὐλόγως, δικαίως

ἐΐκτην (Δ 104)· ὁμοιούμενοι ἦσαν

εἰκοὺς· εἰκόνας·

εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων

Ἀριστοφάνης (Nubb. 559) τοῦτό φησι, δυσχεραίνων ἐπὶ τῷ ἄλλοις ποιηταῖς ἀφορμὰς παρασχεῖν. ἐν γὰρ Ἱππεῦσί (864) φησιν·

ὅπερ (γὰρ) οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πέπονθας

εἰκυῖα (Γ 386)· ἐοικυῖα, ὁμοία

[εἰκώ] εἰκών· χαρακτήρ. ὄψις [53. 54]

εἶλα· ὀσπρίων καλάμη ⟨cf. εἶλαι et 881⟩ [56—59]

εἰλαπίνη (Apoll. 63, 31)· θυσία. ἑορτή. ἀπὸ τοῦ συνειλεῖσθαι εἰς αὐτὴν πίνοντας. εὐωχία [61]

εἶλαρ (ε 257)· ἀλέξημα. βοήθημα. φυλακή. ἀσφάλεια (Η 338). (ἕρκος)

εἴλας· ἀγέλας. ἡ πυκνή. † ἀγαθή. σκοτεινή ⟨ad εἰλάς⟩ [64]

εἵλατο· ἔλαβεν. ἠγάπησεν. ἠθέλησεν [66]

εἴλεα· † ἄθλια ⟨ψαλία⟩. χαλινοί. δεσμοί. φιμοί. δέραια [68. 69]

εἰλέοντες· στρέφοντες

εἰλεός· ἡ τοῦ θηρίου κατάδυσις. καὶ στρόφος ⟨788⟩ [72]

εἰλεσιάς (Theophr. h. pl. IV 11, 13)· εἶδος καλάμου

† εἰλέτις· βλάσφημος

εἵλετε· ἐπορθήσατε

εἰλεῦντα (λ 572)· συγκλείοντα [77. 78]

εἰληθερῶν· ἡλιαζόμενος

εἰληθερήσαντες· ἐν ἡλίῳ θαλφθέντες [81]

εἰληθερεῖν (Hippocr. II p. 284 K)· ἐν ἡλίῳ θερμαίνεσθαι· εἴλην γάρ φασι τὴν τοῦ ἡλίου αὐγὴν (καὶ θερμασίαν) [83]

εἰληθερούμενος· ἐν ἡλίῳ θερμαινόμενος [85. 86]

† εἰλήϊον· ἐν ἡλίῳ θερμανθέν ⟨Φ 558?⟩ [88]

εἰλημμένον· συλληφθέντα

εἴλην· συστροφήν, πλῆθος

† εἰλῆς εἰ· ἵλεως εἰ [92. 93]

† Εἰλήτι· Ζεὺς ἐν Κύπρῳ

εἴληχα· λέλογχα, ἔλαχον, εἴληφα

εἰλιγγιᾶν· σκοτοῦσθαι. συστρέφεσθαι ⟨Moer.?⟩

εἰλιγγιῶν (Plat. Theaet. 175 D)· σκοτοδινιῶν

εἴλιγγον (Plat. Legg. X 893 A)· σκότωσιν

εἰλίγγους (Plat. Civ. III p. 623 B = 407 C)· σκοτοδινιάσεις [900]

εἰλικρινὲς καθαρόν (Plat. Sympos. 211 E)· ἄδολον, ἀληθές. φανερόν

εἶλιξ· σκότωσις. στρόφος

εἰλίξουσι· στρέψουσιν

† εἴλιον· παράφερνον

εἰλίποδας βοῦς (Ο 547)· ἐπιθετικῶς τὰς βοῦς, διὰ τὸ ἑλίσσειν τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν. τὰς αὐτὰς καὶ εἰλίποδας ἕλικας (Ι 466) διὰ τὸ οὕτω βαδίζειν λέγουσι [6]

εἰλιπόδης· ἐν τῇ ἑλιγῇ τοὺς πόδας ἔχων

εἰλίχθη· ἐστράφη ⟨883⟩

COD. 49 εἶκτην 50 εἰκουστῶν — ἐπὶ τὸ — πειρώμενοι πεπόνθασιν 55 ὄσπριον 60 πεινῶντας 63 σκοτεινὴ ἕρκος; cf. κατειλάς 75 εἴλεται, ἐπορθήσεται 76] post 872 εἰλεοῦνται |ται 82 καὶ θ. legebatur post 81 90 εἰλεῖν, συστροφεῖν 91 εἴλησι· ἵλεως ἤ (ab ἵλημι?) 95 ἔλαχα 902 εἰλισκότωσις

HES. 45 εἰκόσοροι (ι 322)· εἰκοσακώπου Post 46: ἢ ἐλθόντα 53 εἶκων (Κ 122)· ὑποχωρῶν 54 εἰκώς (Φ 254)· ἐοικώς 56 εἰλαδόν (Β 93)· ἀθρόως. κατὰ συστροφήν (cf. Herod. I 172) 57 εἰλαπιζάνων (Ξ 241)· εὐωχούμενος 58 εἰλαπίναι (Σ 491)· εὐωχίαι 59 εἰλαπιναστής (Ρ 577)· συμπότης, συνευωχητής, ὁμοτράπεζος 61 εἰλαπίνησιν (Κ 217)· εὐωχίαις. ὁμοίως 64 εἰλάτινον (β 424)· τὸ ἐπὶ τῆς τρόπεως τοῦ ἱστοῦ ἐλάτινον ξύλον 66 εἶλεν· κατέλαβεν (Π 607). ἐχειρώσατο (Β 677) 68 Εἰληθυίας· ἐνίοτε μὲν τὰς θεάς, (Λ 270 — Τ 119) ἐνίοτε δὲ τὰς ὀδύνας ⟨ὠδῖνας⟩· ὁ ποιητὴς δὲ ἑνικῶς, Ἥρα ἐν Ἄργει (Π 187) 69 εἰλεῖται· κρύπτεται. κακουργεῖ ⟨921⟩ 72 εἰλέουσι (Β 294)· συγκλείουσι. συνέχουσιν ⟨878⟩ 77 εἵλετο· † ἠνέσχετο. ἔλαβεν (Β 46), ἀφεῖλεν (Ζ 473) 78 εἰλέωσι (Β 294)· συγκλείωσι. συνέχουσιν ⟨872⟩ 81 εἴλη· ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή, ἡ θερμασία. ἢ καὶ τὰ ἄχυρα, καὶ τῶν ὀσπρίων ἡ καλάμη ⟨855⟩ 83 εἰλήθη· ἐστράφη ⟨εἰλίχθη infra⟩ 85 εἰλήλουθα (Φ 81)· ἦλθον 86 εἰλήλουθεν (Ο 131)· ἐλήλυθεν 88 εἴληθι (γ 380)· ἵλεως γίνου 92 εἴληφεν· ἔλαβεν, ἐδέξατο 93 Εἰλήθυιαι· αἱ ἐπὶ τῶν τικτουσῶν θεαί 900 εἰλιθιότης· παντελῶς ἀπόγνωσις ⟨ἠλ—⟩ 6 εἰλιπόδεσι (Ζ 424)· ταῖς βουσί

Digitized by Google

εἶλκετο· ἐτείνετο
† ειλκτής· αἴτιος ⟨v. εἰρητής⟩ [11]
εἶλλη· εἵργη, κωλύῃ
εἰλλόμενον· εἰργόμενον. Αἰσχύλος Βασσάραις (fr. 24) [14—16]
εἰλούμενος· συστρεφόμενος
εἰλύ· μέλαν [19]
εἴλυεν· ἐκρύπτετο ⟨—υπτε?⟩
εἰλύεται (Nic. Al. 18)· εἰλεῖται, συστρέφεται. κρύπτεται (M 286?). κακουργεῖ. ⟨869⟩ τετραποδίζει
Εἰλύθυια· ἐπιτεταγμένη τοκετῷ
εἴλυμα (ζ 178, Anacreo)· ἐνείλυμα. περίβλημα. σκέπασμα [24. 25]
εἰλυόμην (Soph. Phil. 291?)· ἐκρυπτόμην
† εἰλυθμός· ἕλκος. τρόμος
† εἰλυθέντες· καλυφάμενοι
† εἰλύσθαι· ἕλκειν
εἰλυσπᾶσθαι· τὸ παραπλησίως τοῖς ὄφεσι καὶ τοῖς σκώληξιν ἰέναι
εἰλυσπᾶτο· συνεσπᾶτο [32]
εἰλυσπῶνται· περὶ τὸν αὐτὸν τόπον στρέφονται μετὰ καμάτου
εἰλύσσεται· εἰλεῖται [35. 36]
εἰλυφᾷ· στρέφει. † ζητεῖ. τινάσσει τὴν φλόγα [38. 39]
εἰλυφάζει· συνάγει. ἰχνεύει. συστρέφει
εἰλυφάζετο· εἰλίσσετο, συνεστρέφετο
εἰλυφόων (Λ 165)· εἰς εἴλυσιν ἄγων, ἢ συνειλῶν τὸ φῶς μετὰ συστροφῆς [43. 44]
εἰλυφῶνται· συστρέφονται. περιέρχονται

εἰλύω· περιβάλ(λ)ω [47. 48]
εἰλῶν· συστρέφων
Εἵλωτες· οἱ Λακεδαιμόνιοι δοῦλοι. οἱ παρὰ Λάκωσι δουλεύοντες
εἰμάδες· ποιμένων οἰκίαι
(εἶ μάν· ὄντως)
εἱμαρμένη· τὸ πῦρ. ἢ βία, καὶ ἀνάγκη μεμοιραμένη [53—55]
εἶμεν (Eur. Alc. 921)· ὑπάρχοιμεν [post 56]
εἱμένοι· περικείμενοι. περιβεβλημένοι (Δ 432. ο 330?) [58]
εἰ μή σφας· εἰ μὴ αὐτούς
† εἰ μὴ καὶ λαγόνεσσι μή τι δ' ἂν κατ' ἀκριβολογίαν [61]
εἶμι (Λ 169)· πορεύσομαι [63—65]
† εἴμορος· πεπρωμένος
† εἶν· ἀντωνυμία. ἐκεῖνος
εἶναι πεφυκέναι, ὑπάρχειν (Z 91) [69]
εἰνάνυχες (I 470)· ἐπὶ ἐννέα νύκτας [71]
εἶνας (Archil. fr. 137)· νεῦρα [73. 74]
† εἰνάτιον· λοξόν ⟨cf. ἐνεάπον⟩ [76]
Εἴνατον· τόπος Λυκίας, καὶ Κρήτης (Cf. Callim. fr. CLXVIII) [78]
εἵνεκεν· ἕνεκεν, χάριν [80]
εἶνες· νεῦρα (λ 219?)
εἰνεσίαι· ἐπιστολαί [83. 84]
εἴνοσις· κίνησις
εἰνοσίφυλλον (B 632)· σύνδενδρον. κινησίφυλλον· ἔνοσις γὰρ ἡ κίνησις· καὶ ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος σύνδενδρος

COD. 13 βάσσαρες 22 εἰλήθυια 23 εἴλημα· ἐνήλυμα 31 συνησπᾶτο 33 πἐ αὐτὸν τρόπον ⟨36 cf. ἴληοι. ἴλιος. ὄλιος. ἀλείρ. λυρίτης. νηεξίς⟩ 37 εἴλυφαι 40—44 = 44. 41. 2. 3. 40 42 ἤλυσιν — συνεῖλον ⟨51 κοιμένων οἰκεῖαι CDr.⟩ 51b cf. 61 59 σφᾶς ⟨60 εἰ μὴ κατὰ κανόν' ἐστί Meineke⟩ ⟨61 εἶ μὰν inscr. Messen. in archaeol. Zeitschr. 1858 p. 253, 27⟩ (67 ἴν, ἀντωνυμία, ἐκεῖνον Cyr. 171) 70 θ̄ν̄ ⟨75 εἴναπον?⟩ 86 ἔνωσις

HES. 11 εἰλ(κ)τῆρες· ἐνώτια ⟨ἑλικτῆρες⟩ 14 εἰλόμενοι (E 782)· περιειλούμενοι, συεστραμμένοι. ἢ συγκεκλεισμένοι. ἢ συνηθροισμένοι 15 εἰλομένων (E 203 Θ 215)· συστρεφομένων ἐν πολέμῳ 16 εἰλός (εἶπος)· πᾶν τὸ ἐπιπῖπτον βάρος. καὶ τὸ ἐν ταῖς πάγαις ἐπιπῖπτον ξύλον ⟨cf. 1002⟩ 19 εἰλύει· κοιμᾶται ⟨ἰαύει⟩ 24 εἰλύος (Φ 318)· τέλματος 25 εἰλύς· εἰλύω (Φ 319. τὸ πηλῶδες τοῦ ποταμοῦ 32 εἰλυσπώμενος· εἰλούμενος ⟨Moer. p. 205⟩ 35 εἰλύσω (Φ 319)· ἐν ἰλύει κρύψω 36 εἰλύϊος ⟨v. ἐλειούς⟩· θηρίον ἀπὸ φρυγάνων σκωληκοειδές, ᾧ χρῶνται πρὸς δέλεαρ 38 εἴλυται· καλύπτεται (M 286?) 39 εἴλυτο· κατεσκεύαστο. κατεκεκάλυπτο (Π 640) 43 εἰλυφόων· συστρέφων ἄνεμος (Λ 156) 44 εἰλυφάζει (Y 492)· εἰλεῖ. παραγώγως 47 εἰλῶ· 48 εἰλώμην· ἐδεξάμην 53 εἵμασιν (Γ 392)· ἱματίοις 54 εἰ μέμονας (I 247)· εἰ προθυμῇ 55 εἰ μέν (Α 135)· ἐὰν μέν Post 56: ἐσμέν (E 873) 58 εἰ μή (Η 106)· ἐὰν μή 61 εἶμην· ὄντως ⟨ἢ μήν⟩, ὑπῆ(ρ)χον ἐγώ ⟨ἤμην⟩ 63 εἰμί (Z 225)· ὑπάρχω 64 εἴ μιν· εἰ αὐτόν ⟨εἰμίν· ἑαυτόν cod.⟩ 65 εἰμείρεται (α 41)· ἐπιθυμεῖ 69 εἶν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν (Σ 274)· βουλευσόμεθα δυνατῶς 71 εἶναξ· κάλλος ⟨v. οἶναξ. γοῖναξ⟩ 73 εἰνάετες· ἐπ' ἐννέα ἔτη (Σ 400) 74 εἰν Ἀρίμοις (B 783)· Ἀριμά τινες τὴν κατακεκαυμένην τῆς Φρυγίας χώραν 76 εἰνάτερες (X 473)· αἱ τῶν ἀδελφῶν γυναῖκες, αἱ σύννυμφοι 78 εἴνατος (B 295)· ἔνατος 80 εἰν ἐλεοῖσιν (I 215)· ἐν τοῖς μαγειρικοῖς τραπεζίοις 83 εἰνὶ θρόνῳ (Θ 199)· ἐν τῷ θρόνῳ 84 εἰνοδίοις (Π 260)· τοῖς πρὸς τῇ ὁδῷ τὰ οἰκεῖα ἔχουσιν

εἶξαντα· ὑποχωρήσαντα. ὑποστρέψαντα [88. 89]
εἶοι· ὀσπρίων τὰ καθάρσια (v. εἶαι)
εἰ οἷά τε· ἐὰν δυνατά
εἰπάδεον· ἐπίπονον [93. 94]
εἴπερ τινές· ὡς ἄλλοι τινές [96—98]
εἰπόμην· ἠκολούθουν
†εἴποντα· ἀκολουθοῦντα [1001]
εἶπος (Callim. fr. CCXXXIII)· παγίς. πάγη καὶ πᾶν βάρος (v. εἰλός) [3]
εἶρ· λαῖλαψ
εἶραι· συνάψαι. συρράψαι
Εἰραφιώτης· ὁ Διόνυσος, παρὰ τὸ ἐρράφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διός. καὶ ἔριφος, παρὰ Λάκωσιν
εἴργαθεν· διεῖργεν, ἐκώλυεν, †ἔπρασσε. διεῖλε, διέκοψεν
εἰργάσατο (Callim. epigr. LXXIII 4)· ἐποίησεν, ἐπράξατο
εἶργε (Callim. Del. 60)· κώλυε, κάτεχε
εἴργεσθαι· κωλύεσθαι, συνέχεσθαι
εἶργμαι· †ἠρξάμην
εἰργμός· κώλυσις. δεσμός. σύνσχεσις [14—16]
†εἰρέβαδε· εἰς ἔρεβος (υ 356?)
†εἰρεθύρη· ὀρσοθύρα. ὁ στροφεύς
εἰρεῖς· πνίγεις [20]
εἴρερον (ϑ 529)· δουλείαν (1119)
εἰρεσιώνη (Ar. Plut. 1055 Vesp. 399)· κλάδος ἐλαίας
εἰρεσίας· κωπηλασίας [24]
εἴρεται· ἐρωτᾷ, πυνθάνεται
εἴρετο (ι 251)· ἔλεγεν. ἠρώτα, ἐπυνθάνετο
εἰρεῦντα· ἐρωτῶντα
εἰρεῦσαι· λέγουσαι. Εἴρω γὰρ λέγω, οὐ ὁ μέλλων ἐρῶ. Ἡσίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ (38) [29—32]
εἴρη· ἐρώτησις. φήμη, κληδών
†εἰρήδεται· ἐρίζεται [35]
εἰρήν (Herod. IX 85)· κόρος τέλειος
†εἰρηνάζει· κρατεῖ
εἰρηνεύσομεν· εἰρηνικῶς διάξομεν [39. 40]
εἰρήσθω· λεγέσθω [42]
†εἰρητής· αἴτιος (910) [44. 45]
εἶρις· ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου γινομένη ταῖς νεφέλαις χρόα, τὸ καλούμενον τόξον
εἶρκται· ἑάλω. κεκώλυται
εἰρκτή· φυλακή, ἀσφάλεια. [ἢ κωλύει]
εἰρμός· ......
εἶρξαι· κωλῦσαι. κατακλεῖσαι, συγκλεῖσαι [51—55]
εἴροντες· λέγοντες. σπείροντες [57—73]
εἰρυσθαι· εἰδέναι·

χαλεπόν σε θεῶν αἰειγενετάων
δήνεα εἴρυσθαι (ψ 82)

καὶ φυλάξαι (γ 268)
εἰρύσθη· εἱλκύσθη
εἴρων· ὁ ἄλλα μὲν φρονῶν, ἄλλα δὲ λέγων [77]

COD. 90 ὀστρέων 91 εἰοίατε· ἀδ| (92 ἰπαλέον? ἐκτάδιον· ἐπίτονον?) 1002 πάγις παγι 18 ἐρθυρίς EM. Cf. δ 1588 36 εἰρήνη — τέλος 46 εἴρη 47 κε, κωλύεται (57 ἶρος· ὁ πτωχός C. 171) 74 εἰρύσθαι — εἰρῆσθαι

HES. 88 εἶξε δέ (Ω 100)· ὑπεχώρησε δέ 89 εἷο (Δ 400)· ἑαυτοῦ. [εἰπεῖν· λέγειν] 93 εἰπέ· (sc. τῷ τόνῳ ὡς) εὑρέ. ἐλθέ 94 εἰπέμεν (Η 373)· εἰπεῖν 96 εἴπερ γάρ (Α 81)· ἐὰν γάρ 97 εἴπεσκεν (Β 271)· εἶπεν 98 εἵπετο (Β 675)· ἠκολούθει 1001 εἵποντο (Ε 591 Λ 344)· ἠκολούθουν 3 εἴ ποτέ τοι (Α 39)· εἴ ποτέ σοι 7 εἰράων (Σ 531)· ἐκκλησιῶν, παρὰ τὸ εἴρειν ἐν αὐταῖς καὶ λέγειν 14 εἶρε· αἶρε (Ζ 264?) 15 εἴρεαι (Κ 416)· ἐρωτᾷς 16 εἴρεαι· ἔρωτες, [λέγει. σύρει. ἐρεῖ] 20 εἴρεον· δουλείαν. αἰχμαλωσίαν 24 εἰρεσίη (λ 639)· κωπηλασίη 29 εἰ μή τῳ· εἰ μή τινι 30 εἴρηκεν· εἶπεν, ἔλεγεν 31 εἴρημαι (Α 553)· ἐρωτῶ 32 εἰρημένος (Θ 524)· λελεγμένος 35 εἰρηναῖον (Thuc. I 29)· εἰρηνικόν 39 εἰρήσαντο· ηὔξαντο (ἠρήσαντο C. 171) 40 εἰρήσεται (Ψ 795)· λεχθήσεται 42 εἰρήσομαι (η 237)· ἐρωτήσω 44 εἴρητο· ἔλεγε (ι 251). λέλεκτο (Κ 540) 45 εἴρει· λέγει. ῥητορεύει (1015) 51 εἰροκόμῳ (Γ 387)· ἐριουργῷ 52 εἰροκόπος (Ε 137)· ἔρια κειρόμενα ἔχουσι· πέκειν γὰρ τὸ ξαίνειν, κείρειν 53 εἴρομαι (Α 553)· ἐρωτῶ (v. εἴρημαι) 54 εἰρώμαι (Ζ 239)· ἐρωτῶσαι 55 εἰροχοπῷ (Γ 387)· εἰρουργῷ 57 εἶρος (δ 135)· ἔριον: πτωχός (Ἶρος) 58 εἵρπον (μ 395)· ἐπορεύοντο. μετὰ σχολῆς ἐβάδιζον 59 εἰρτή· ἀσφάλεια (εἰρκτή) 60 εἴρηται· ἡτοίμασται (ἤρτισται) 61 εἰρύαται (Ξ 75)· ἀνελκυσμέναι, ἢ πεφυλαγμέναι εἰσίν 62 εἰρύατο (Ξ 30)· εἱλκυσμέναι ἦσαν 63 εἰρυμέναι (Ν 682)· εἱλκυσμέναι 64 εἴρυντο (Μ 454)· ἐφυλάσσοντο 65 εἰρυόμεθα (Φ 588)· φυλάττομεν 66 εἰρυσαίμεθα (Ρ 104)· εἱλκύσαιμεν 67 εἰρύσαο (Φ 230)· ἐφύλαξας 68 εἰρύσασθαι (Α 216)· φυλάξαι 69 εἴρυσαν (Θ 226)· εἵλκυσαν 70 εἰρύσαιτο (Θ 144)· γνοίη. καὶ ἐρύσασθαι· γνῶναι 71 εἴρυσεν (Π 863)· εἵλκυσεν 72 εἰρύσατο· ἐκώλυσεν. ἐφύλαξεν (Δ 186) 73 εἰρύσαι (Ρ 419)· ἑλκύσαι 77 εἰρωθέντα· κινδυνεύσαντα. σαλεύσαντα (αἰωρηθέντα)

εἴρων· προσποιητός· μὴ ἀληθεύων. ἀργός. ἀλαζών

εἰρωνεία· κολακεία. ψευδολογία. ὑπόκρισις. ἀπάτη. χλεύη

εἰρωνεία· ἔστι λόγος ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον δηλῶν, μετά τινος ὑποκρίσεως

εἰς (Η 312)· ἀντὶ μὲν τοῦ πρός· ‚εἰς Ἀγαμέμνονα' ...... [82]

εἰσαγγελία· κατηγορία. ἐμφανισμός. μήνυσις

εἰσαγείρατο· ἀνεκτήσατο (Ο 240?)

εἰσαγηόχασιν· εἰσήνεγκαν

εἰσαγηοχώς· εἰσενεγκών

εἰσαγωγή· ἀρχὴ Ἀθήνησι τῶν τὰ ἐγκλήματα εἰσαγόντων

εἰς ἀγρὸν Μάνης· παροιμία, ἐπὶ τῶν εὐχρήστων. ἐμφαίνει γάρ, ὡς ἐν ἀγρῷ χρησίμου μᾶλλον ὄντος τοῦ οἰκέτου [89—97]

εἴσατο· ἠμφιάσατο [ad 98]

ἐΐσας φρένας (λ 337)· εὐκράτους, ἀγαθάς. ἰσοτοίχους

εἰσαφάσματα· εἰσπτήματα, ἀπὸ τοῦ εἰσαφιέναι. ἢ σπαράγματα. Αἰσχύλος Προμηθεῖ λυομένῳ (fr. 199)

εἰσβάλλει· εἰσέρχεται

εἰς βοός· Ἀθήνησιν ἡμέρα οὕτως καλεῖται τοῦ βοηδρομιῶνος

εἷς βροτός· εἷς ἄνθρωπος

εἰς δέον (Ar. Nubb. 859)· οὕτω Περικλῆς τὰ εἰς προδοσίαν χρήματα ἀπεγράφετο

εἰσδύεται (Herod. II 123)· εἰσέρχεται [1106]

εἰσδυόμενα· εἰσερχόμενα [8]

εἰσδύσῃ· εἰσελεύσει [10]

εἰσέθει· εἰσέτρεχεν· θέειν γὰρ τὸ τρέχειν [12. 13]

εἰσεκώμασεν· εἰσῆλθεν [15]

εἰσελαύνοντα· εἰσερχόμενα

εἰσεμπορεύεσθαι· τὸ εἰς πολέμους ἐμπορίας χάριν ἀπιέναι

εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν (Demosthen. 1251, 3)· ἣν ἡμεῖς καλοῦμεν ἐμφανείας ἐγγύην [19]

εἷσεν· ἐκάθισεν (η 169). ἵδρυσεν (ζ 8)

εἰς ἐπίδοσιν· εἰς αὔξησιν

εἰς ἔνην (Ar. Ach. 171)· εἰς τρίτην [23]

εἰς εὐνήν (Λ 115 Eur. Hec. 921)· εἰς κοίτην

εἰσέφρησεν (Ar. Eqq. 4)· εἰσήγαγεν

† εἰσέφριχεν· εἰσεπήδησεν. εἰσαφῆκεν

ἐΐσης· εἰς ἴσον ἑκάστῳ μεμερισμένης· δαιτὸς ἐΐσης (Α 468)

εἰσηγαγέτην· εἰσήγαγον. δυϊκῶς

εἰσηγεῖται (Thuc. VII 73)· συμβουλεύει. νουθετεῖ

εἰσηγήσασθαι· τὰ αὐτά

εἰσηγήσεως· διδασκαλίας, παραινέσεως

εἰσήγησις· τὰ αὐτά

εἰσηγητής· διδάσκαλος. παραινέτης. εἰσάκτης. σύμβουλος

εἰσηγοῦμαι· συμβουλεύω, παραινῶ, διδάσκω, νουθετῶ

εἰσήλασεν (Xen. An. I 2, 26)· εἰσῆλθεν

εἰσήλατο (Soph. Ant. 1346)· εἰσεπήδησεν

† εἰσηλεῖν ⟨εἰσίλλειν⟩· εἰσάγειν. εἰσελαύνειν

εἰσηλούσιον· τίμημα εἰσόδου, ἢ τέλος

εἰσήρρησεν (Ar. Eqq. 4)· εἰσεφθάρη [41. 42]

εἶσθα (Κ 450)· πορεύσῃ [ad 43]

εἰσθμός· εἴσοδος [ὕδατος] στενή [45—48]

εἰσίῃς· εἰσέλθῃς

εἴσιθι (Eur. Andr. 876)· εἴσελθε

εἰσίθμη (ζ 264)· εἴσοδος στενή

εἴσιμεν (Eur. Or. 1119)· εἰσερχόμεθα

COD. 81 εἰς πατρὸς εἰς αγόμενον 85 εἰσαγεώχασιν 86 εἰσαγεωχώς 88 ἐναγρῶς ἐναγρῶ 99 εἴσας — ἰσοτύχους 1100 εἰς ἀφάσματα 4 παράκλησις 9 εἰδῇς, εἰσελεύσει Post 32 εἰσηγητήρια ⟨v. 1154⟩ ⟨37 εἰσπλεῖν?⟩ 39 εἴρησεν ⟨cf. ἤρρησεν⟩ 48 εἰσείεις, εἰσέλθεις

HES. 82 εἰσαγαγόντε (Μ 18)· εἰσαγαγόντες. δυϊκῶς ⟨εἰσδιάγοντες⟩ 89 εἰσαγωγικούς· νεαρούς. ἀρχαρίους 89 εἰσαγωγικούς· νεαρούς. ἀρχαρίους 90 εἴσετο (Β 215)· δόξειεν. ὁμοιοῦτο ⟨1123⟩ 91 εἴσατο· ὡμοιώθη 92 εἴσατο· ὡμοιώθη· εἰσάγω δὲ φθογγὴν υἷεϊ Πριάμοιο (Β 791) 93 εἰς ἅλα (Α 314)· εἰς τὴν θάλασσαν 94 εἰσάμενος (Ν 45)· ὁμοιωθείς 95 εἶσαν· ὑπῆχον (Σ 405). συνῆκαν, ἢ εἴδησαν (δ 772), ἢ ἐπεγίνωσκον 96 εἴσαντο· ἔδοξαν. ἐφάνησαν (Μ 103) 97 εἴσας (Α 468)· ἐξ ἴσου πᾶσι μεριζομένης Ad 98: εἰσῆλθεν (Ν 191) 6 εἰς Διονυσίου· πρὸς Διονύσιον ⟨Moer. 153⟩ 8 εἴσεαι· γνώσῃ (Η 226), γνῶθι. [προσήκει, πρέπει] 10 εἰσέ (Ψ 203)· πρὸς ἑαυτόν 12 εἰσίτω· εἰσερχέσθω 13 εἰσέδρακεν (ι 146)· ἐθεάσατο 15 εἰσελάσσων (κ 83)· εἰστρέχειν μέλλων 19 εἰσέρερον (θ 529)· εἰς δουλείαν ⟨1021. col. 304, 5⟩ 23 εἴσετο (Β 215)· δόξειεν ⟨1090⟩ 41 ἐΐσης (Α 468)· ἰσομοίρου. ἴσης 42 εἴσηται (Α 548)· παύσηται ⟨εἴσεται· πεύσεται⟩ Ad 43: ἢ πορεύου 45 εἶσι· πορεύεται (Χ 317) ἢ ἔρχεται (Ψ 226) 46 εἰσί· τυγχάνουσιν, ὑπάρχουσιν (Ι 144) 47 εἰσείασιν (Hebr. IX 6)· εἰσέρχονται 48 εἰσείεις ⟨—ήεις⟩· εἰσήρχου

εἴσιον· τὸ εἰσήρχοντο
†εἰσίουσιν· εἰσέρχονται ⟨—ωσιν —ωνται⟩
(εἰσιτήρια (Dem. 400, 25. 552, 2)· ὅταν ἄρχηται βουλεύειν, ἢ θύειν)
εἰσίτω (Eur. El. 661)· εἰσελθέτω
εἰς κάλλος· τὸ καλλιγραφεῖν. †ὅταν δὲ ἁμιλλᾶσθαι
εἰσκεκριμένον· ἐπεισαγόμενον, ἢ ἐπείσακτον [58]
ἐΐσκόμενον (Nic. Th. 421)· εἰκαζόμενον
ἐΐσκειν· εἰκάζειν, ὁμοιοῦν, δοκεῖν
Εἰσκονιανοί· οἱ Ἐφέσιοι. ὡς Ἀντίμαχος (fr. CXI)
εἰς κόρακας· εἰς τὸ σκότος
εἰσκρίνει· εἰσχωρίζει. μερίζει
εἰσκρίνοιτο· εἰσφέροιτο. κρίνοιτο
εἰσκυκλεῖσθαι· περιφέρεσθαι
εἰσκυκλήσας· περιελθών [67. 68]
εἰς λῆξιν· εἰς τελειότητα
εἰς μελίττας ἐκώμασας· παροιμία, ἐπὶ τῶν παρὰ δόξαν ἀθρόως κακουμένων
εἰς νέωτα (Philemo)· εἰς τὸ ἐπιόν
εἰσόδια· πρόσοδοι. ἀναλώματα
εἰς ὁδὸν †ὡρμήσθην· ἀντὶ τοῦ μετέωρος πρὸς ἀπόπλουν
εἰσοικίζεται· εἰσφέρει. ἢ εἰσφέρεται. ἢ ἰδιοποιεῖται [75]
εἰσοιχνεῦσιν (ι 120 Aesch. Prom. 122)· εἰσπορεύονται. καὶ ἐνεδρεύουσιν [77]
εἴσομαι· γνώσομαι (Θ 532). ὄψομαι. χάσομαι. ἱδρύσομαι. εἰσελεύσομαι (Φ 335)
εἰσομένας· γνωσομένας. ὁμοιωθείσας
εἰσόμενον· ὁδοιποροῦντα
εἶσον· ἀγαθόν
εἴσονται· γνώσονται, μαθήσονται [83—85]
εἰσπεπαικότες· εἰσπεπηδηκότες
εἰσπεποιημένη· ἔξωθέν γεγενημένη
εἰσποιητόν· θετόν, νόθον
εἰσπράκτωρ· ἐπαίτης ⟨ἀπαιτητής?⟩
εἰσπραξάμενος· μεθοδεύσας, ἀπαιτήσας
εἰσπράττει· ἀπαιτεῖ
εἶς ῥα· εἷς δή. περὶ ἑνός
†εἰσέω· ἱκετεύω
εἰς τέλος· ἕως γήμης
εἴστο· ἐνεδέδυτο
εἰς τὸ ἀπηχές· εἰς χεῖρον, ἢ κακόν
εἰσφορά· τέλεσμα
εἰσφρῆναι ⟨—σαι?⟩· εἰσάξαι, ἐνεγκεῖν
εἰσφρήσασθαι· καυχήσασθαι (Eur. Tro. 652). μετὰ σπουδῆς εἰσενεγκεῖν
εἰσφρήσῃ· εἰσαγάγῃ, εἰσάξῃ
εἰς χάος· εἰς ἀέρα. ἀντὶ τοῦ εἰς ἐρήμωσιν [1202]
εἴσω (Η 270)· ἔσω, ἔνδον (Ρ 163) [4]
εἰσωμίλει· ἐκολάκευεν
εἴσωποι (Ο 653)· ἐναντίοι, ἢ ἔσωθεν βλεπόμενοι, ἢ ἔνδον τῆς ἐπιφανείας ὄντες·
εἴσωποι δ' ἐγένοντο νεῶν
κατὰ πρόσωπον εἶχον τὰς ναῦς
εἶτα· ἔπειτα, μετὰ ταῦτα
†εἰταχεῖν· ἐληλυθέναι
†εἰτισκαί· πηγή, παρὰ τῶς κλειτῶς [10—12]
εἰφθῇ· εἴβηται [14. 15]
εἰχέσθην· ἐνείχοντο. ἐθαύμαζον [17. 18]
εἴω (Sophr. fr. 2)· πορεύωμαι [20—22]
εἷως· ἕως, μέχρι τινός
†εἴωσεν· ἀπεώσατο ⟨v. ὦσεν⟩ [25—27]
ἐκάδευον· ἐπένθουν [29]
ἑκάεργος (Δ 479)· ὁ μακρόθεν εἴργων τοῖς βέλεσιν [31. 32]
ἐκαθίσατο· Ἀττικοί. ὅταν τις ὠνούμενός τι τῶν ὑπὸ κήρυκι (πι)πρασκομένων, παραχρῆμα αὐτὸ μὴ ἀπάγῃ, ἵνα δὴ κυρία

COD. 52 εἰσίοντο 54 cf. 1132 ⟨73 ὑψοῦ δ' εἰνόδιον τήν γ' ὥρμισαν (δ 785 ϑ 55) — μετέωρον?⟩ 92 εἶς ῥα· εἰς δή ⟨an ϑ 450?⟩ ⟨93 ἴσσω?⟩ 94 εἴως γήμαις 95 εἰς τὸ 99 καυχάσασθαι ⟨1208 [πεφ]οιτάκην Aeoles 9 Philol. XII 602⟩ 13 εἰφθεῖ, εἰβῆται 14 εἰχέναι Cretice? 19 |ομαι 28 ἐκάδευτον· ἐπέλθουν Post 32 ἠτιῶντο κτλ. 33 ἀττικοῖς — αὐτῷ μὴ

HES. 58 ἐΐσκομεν (ι 321)· εἰκάζομεν 67 ἐΐσκω (Ε 181)· εἰκάζω, ὁμοιῶ 68 εἰς κόνιν (Symm. Ps. XXI 29)· εἰς γῆν 75 εἰσοίσει (Iob. XXXIX 12)· εἰσενέγκοι 77 εἰσόκεν (Β 332)· ἕως ἄν 83 εἰσορόων (Ε 183)· βλέπων 84 εἰς ὅτι (τ 144)· ἕως ἄν 85 εἰς παραβολήν (Ierem. XXIX 9)· εἰς γέλωτα 1202 εἰ σφῶϊν (Α 257)· εἰ ὑμῶν 4 εἰς ὦπα (Γ 158)· ἄντικρυς, ἢ τὸ πρό ὄψιν 10 εἰ τόγε (Α 116)· εἰ τοῦτο 11 εἴ τοι θυμός (Α 173)· ἐάν σου ἡ ψυχή 12 εἴτω· ἐλθέτω 14 εἰχέαι (Eur. fr. 167)· ἐοικέναι 15 εἶχε (Λ 739)· κατεῖχε 17 εἴχεται· οἴχεται· 18 εἰχόμενος· κατεχόμενος ⟨2156⟩ 20 εἴωθεν (Ε 766)· ἔθος ἔχει 21 εἰωθότες (Ε 203)· εἰθισμένοι, ἔθος ἔχοντες 22 εἰωθώς (Ζ 508)· σύνηθες ⟨συνήθης⟩ ἔθος ἔχων 25 εἰῶσιν (Λ 549)· ἐῶσιν 26 εἴως· ὅπως, ἵνα, ἐφ' ὃν χρόνον 27 ἐκ (β 433)· καὶ ἀντὶ τοῦ πρὸ 29 ἑκάεργον (Α 147)· μακροβόλον, τοξότην 31 ἕκαθεν (Β 456)· μακρόθεν, πόρρωθεν (non Aesch. Cho. 317) 32 ἐκάθιζον (π 408)·

αὐτῷ μένῃ ἡ ὠνή. καὶ ἱδρύσατο ⟨v. καθ—⟩ Callim. Dian. 233

ἐκαίνυτο (γ 282 Hesiod. Scut. 4)· ἐνίκα

(ἐκάκιζον)· ᾐτιῶντο, ἐμέμφοντο [35. 36]

Ἑκάλειος Ζεύς· ὃν Ἑκάλη ἱδρύσατο

†ἑκαλία· πόρρωθεν

†ἐκάλλιθμος· ἱερός. ἀφειμένος

ἐκαλίξαντο· ἐσκήνωσαν

ἐκάμαξεν· ἔσεισεν

ἐκαμάτευσε· μετὰ κακοπαθείας εἰργάσατο. [καὶ ἔφυγεν ⟨v. καμαρεύω⟩

ἔκαμεν· ἐπετέλεσεν, ἐποίησεν. ἠρρώστησεν. ἀπέθανεν. ἐκοπίασεν

ἐκάμοντο (ι 130)· κατειργάσαντο

ἔκανεν· ἐφόνευσεν

†ἑκανόμος· ἀγελαῖος φιμός [47]

ἐκαραδόκουν· ἐκαρτέρουν. ἐπετήρουν

ἐκαρβάνιζεν· ἐβαρβάριζεν· καρβάν γὰρ ὁ βάρβαρος. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐκαρβάνιζεν

†ἐκάρδικεν· οὐκ ἂν ἐπάη τὴν καρδίαν

ἐκαρίωσας· ἀπέκτεινας

ἐκάρκαιρεν· ἐπλήθυεν ⟨ἐγάργ—⟩

ἐκάρκαιρον· ψόφον τινὰ ἀπετέλουν

ἐκαρποῦτο· παρεκέρδαινεν [55]

(ἐκαρφύνοντο)· ἐξηραίνοντο ⟨v. καρφ—⟩

ἐκάρωσαν· ἐλιποθύμουν ⟨—ώθησαν? —ώσαντο?⟩ [58. 59]

ἑκάστοις· ἐνίοις, θατέροις

ἑκάστοτε· ἀεί. παρ' ἕκαστα [61]

ἐκασώρευον· π... φόνων ἐπόρνευον

ἑκάταια· τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα. τινὲς δὲ τὰ ἐν τριόδοις (Callistr. Ar. Vesp. 804)

ἑκατεράκις (Xen. KΠ IV 6, 2)· δίς

ἑκατερεῖν· τὸ πρὸς τὰ ἰσχία πηδᾶν ἑκατέραις ταῖς πτέρναις (Poll. IV 102)

ἑκάτερθεν (Γ 340)· ἑκατέρωθεν τῶν δύο μερῶν

ἑκάτερον· ἐπὶ δύο μεμερισμένον

ἑκατέρωθεν· ἐξ ὅλων τῶν μερῶν

ἑκάτη· ξύλον ἐν τοῖς φυλακίοις, ᾧ τοὺς κακούργους προσδεσμεύοντες ἐμαστίγουν [71]

ἑκατηβόλος καὶ ἑκηβόλος (Apoll. lex. 65, 14)· ὁ ἕκαθεν βάλλων καὶ ἐπιτυγχάνων. τινὲς δὲ ἐπεὶ ἑκατὸν βέλεσι τὸν ἐν Πυθοῖ δράκοντα ἀνεῖλεν Ἀπόλλων

Ἑκάτης ἄγαλμα (Arist. fr. inc. LXXXII)· τὰς κύνας οὕτω φασί, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἑκάτῃ κύνας. ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὴν κυνοκέφαλον πλάττουσιν ⟨v. ἄγαλμα Ἑ.⟩ [74]

Ἑκατόμβαια· ἑορτὴ ἐν Ἄργει, καὶ ἀγὼν τελούμενος

Ἑκατόμβαιος· ὁ Ἀπόλλων παρὰ Ἀθηναίοις· καὶ Ζεὺς ἐν Γορτύνῃ καὶ παρ' Ἀρκάσι καὶ Κρησίν [77]

Ἑκατομβεύς· μὴν παρὰ Λακεδαιμονίοις, ἐν ᾧ τὰ Ὑακίνθια

ἑκατόμβη· θυσία ποτὲ μὲν ἑκατὸν βοῶν, ποτὲ δὲ βοὸς καὶ προβάτου καὶ αἰγός. οἱ δὲ τὴν ἀπὸ παντὸς γένους θυσίαν. ἡ θυσία †σύσκιος ἑκατὸν βοῶν, διὰ τὸ ἑκατὸν πόδας †ἐχόντων [80]

ἑκατομβοίδιον· ἑκατὸν βοῶν τιμή

ἑκατό(μ)πεδον· τὸ θέατρον [post 82] [83]

Ἑκατοννήσους (Herod. I 151)· αἱ περὶ Λέσβον

ἑκατονκάραν(.. Aesch. Prom. 354 ....)οι· ἑκατὸν αἱ ἐπιζήμιον πρασσόμεναι ⟨v. αὐτόκαρνοι. κάρνη. κάρανος⟩

ἑκατόνπεδος· νεὼς ἐν τῇ Ἀκροπόλει (τῇ) παρθένῳ κατασκευασθεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων, μείζων τοῦ ἐμπρησθέντος ὑπὸ τῶν Περσῶν ποσὶ πεντήκοντα [87. 88]

ἑκατόνσεμνον· πολύ. μέγα

ἑκατόνχειρον (Α 402)· κυρίως κατὰ τὸ μυθικόν· ἢ ἑκατόνπηχυν, διὰ τὸ μέγεθος· ἢ ν' πόδας· ἢ ἑκατὸν χεῖρας ἔχοντα (v. Apoll. 65, 15)

ἑκατοστύς· ὡς χιλιοστύς. συγγένεια [92]

COD. 34b] cf. 32 39 ἱεροσαφιμένος 49 καρβάνων (50 Philol. XIII 538) 57 ἐλυποθύμουν 66 ἐκαρτερεῖτο — πηδῶν 72 ἐπὶ ρ' — Πυθοῖς 76 παράκαρσι 84 οἱ 86 παρθένοι — ἐμπρισθέντος

HES. 35 ἐκάκωσε (Λ 689)· 36 ἐκαλαμήσαντο (Iudic. XX 45)· ἀπεθέρισαν, ἐκ τῆς τοῦ σπόρου καλάμης 47 ἐκάπυσ(σ)εν (Χ 467)· ἐξέπνευσε· κάπυς γὰρ τὸ πνεῦμα. καὶ συνέσχεν 55 ἐκαρτύνοντο (Λ 215)· ὠχυροῦντο 58 ἑκασπόλιος· μακράν. χῶ ⟨χωρίς⟩, πόρρω (Ε 791 Ν 107), μακρὰν τῆς πόλεως 59 ἑκαστάτω (Κ 113)· πορρωτάτω, μακροτάτω 61 ἑκαστέρω (η 321)· πορρωτέρω, κεχωρισμένω(ς) 71 ἑκατηβελέταο (Α 75)· τοῦ μακροβόλου 74 ἑκάτοιο (Δ 385)· μακροβόλου 77 ἑκατόμβας (Β 321)· θυσίας 80 ἑκατόμβοιον (Φ 79)· ἑκατὸν βοῶν, ἢ πολλοῦ ἄξιον Post 82: ἡ ἑκατὸν ποδῶν (Ψ 164) 83 ἑκατόνζυγος (Υ 247)· ἑκατὸν καθέδρας ἔχουσα 87 ἑκατόμπολιν (Β 469)· ἑκατὸν πόλεις ἔχουσαν 88 ἑκαπόλεων, στρύλεες ἀραρυῖα (Ε 744)· ἤτοι ἑκατὸν πόλεων ἔχουσαν ἄνδρας ἀριστέας ἐντετορνευμένους· ἢ ἑκατὸν πόλεων ὁπλίτας ἱκανὴν πεζοῖς ἐφορμένους 92 ἔκαχεν (γ 169)· ὑπήντησεν

†ἐκβαβάξαι· ἐκσαλεῦσαι. Σοφοκλῆς Ἀντηνορίδαις (fr. 136)
†Ἐκβακτηρίας· Ἄρτεμις ἐν Σίφνῳ [95. 96]
ἐκβακχεύει· ἐκταράσσει. ἢ ἀσέμνως ἑορτάζει (1311)
ἔκβασις· πέρας τινὸς ὑποθέσεως. ἢ ἐκβλάστησις
ἐκβεβό(λ)βισται· ἐξώρυκται, ἠφάνισται, ἀπὸ τῶν βόλβων ⟨1308⟩ [1300]
ἐκβῆναι ὅρος καὶ ποταμὸν διαβῆναι
ἐκβήσεται· προβήσεται. [ἐκβαίνει]
ἐκβιβάζει· ἀνύει. δοκιμάζει
ἐκβιούζει (Lacones, Boeoti?)· θρηνεῖ μετὰ κραυγῆς ⟨v. ἀβίουκτον⟩
ἐκβλίσαι· ἐκθλῖψαι, ἐκπιέσαι· βλίζειν γὰρ τὰ ⟨τὸ?⟩ κηρία ἐκθλίβειν
ἐκβλιστέος· ἐκθλιπτέος
ἐκβολάς· γῆ χωστή
ἐκβολβίσαι· ἐκ ῥιζῶν ἀνασπάσαι ⟨1299⟩
ἐκβολὴ σίτου (Thuc. IV 1)· ὁ σπόρος
ἐκβολὴ λόγου (Thuc. I 97)· παράβασις, μετάβασις
†ἐκβολίζεται· εἰς βασιλέως ἔθη τρέπεται
ἐκβόσκεται· διεσθίει, ἐκβιβρώσκει
ἐκβρασθείη· ἀπορριφείη [14. 15]
ἐκγελιώσαιμι· ἐ(κ)χλευάσαιμι [17]
ἐκγρυτεύσῃ· ἐξερευνήσῃ
ἐκδαβῇ· ἐκκαυθῇ. Λάκωνες [20—23]
ἐκδεδασύνθαι· (τὸ) σῶμα δασὺ γεγονέναι
ἐκδειματοῦντες· ἐκφοβοῦντες
ἐκδείρεται· ἐκδερματοῦται [27]
ἐκ δεμνίων (Eur. Or. 312)· ἐκ τῶν στρωμάτων

ἔκδεξαι· ἀνάμεινον
ἐκδέψηται· ἐκμαστιγώσηται
ἐκ δὲ Καρδίης· Καρδία πόλις ἐν Χερρονήσῳ. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἁρπάσαι κόρακα καρδίαν ἀπὸ θυσίας καὶ κομίσαι εἰς τὸν τόπον, ἔνθα ἡ πόλις ἐκτίσθη [34. 35]
ἐκδημεῖ· ἀποδημεῖ, ἀναχωρεῖ
ἐκδιαιτηθῆναι· †διατραφῆναι
ἐκδιᾶν· σπᾶν. καὶ κέραμον συντετριμμένον
ἐκδιάστρα· κλῶσμα. ὁ στήμων
(ἐκδιατεθῆναι)· διαπραθῆναι
ἔκδικεν· ἐξέβαλεν
ἐκδίκησις· ἀνταπόδοσις [42]
ἐκ Διὸς ὕδατα· τὰ ὄμβρια [44]
ἔκδοτος· προδεδομένος, ἀποδεδομένος
ἐκδούπησαν ⟨ἐγδούπησεν?⟩· ἐβρόντησαν [47]
ἔκδραχμον· ἑξάδραχμον
†ἐκδύειν· ἐξελθεῖν
ἐκδύετον· ἐξέδυσαν. δυϊκῶς [51]
ἐκ δυοῖν (Soph. OT. 1280)· ἐκ δύο [53]
ἐκ δυοῖν τρία βλέπεις (Georg. Cypr. II 29)· τοῦτο ἐλέγετο ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας ἢ ἄλλο τι πάθος οὐκ ὀξυδερκούντων οὐδὲ εἰλικρινεῖς ἐχόντων τὰς αἰσθήσεις [55—60]
ἐκείνω· ἐκεῖνοι. δυϊκῶς [62]
ἐκέκαστο (B 530)· ἐνίκα. ἐδοξάζετο. ἐκεκόσμητο [64]
ἐκεκήδει· [ad 65]
(ἐκεκρατηρίχημες· ἐμεθύσθημεν, cf. 1670)
†Ἐκελαοί (Comici)· οἱ Ἀττικοί [68—70]
ἐκέλησεν· ἐκέλευσεν [72]

COD. 93 ἐν τῇ νορίδες 99 ἐπὶ 1307 ἐκβωλάς 9 cf. σίτου ἐκβολή ⟨16 cf. γαλιώσης⟩ ⟨18 cf. ἐξεγρύτησας⟩ 19 ἐκδάβη, ἐκαύθη; cf. δαβῇ 33 ἐπὶ 37 διατρυ—? διαστρα—? Post 37] 1339b 40 ἐκδικεῖν ⟨ἔξω βαλεῖν?⟩ Post 57] ἐκλαθέσθαι· ἐποίησεν; cf. 1366 67 Philol. XIII 538

HES. 95 Ἐκβατάνων· Περσικῶν 96 Ἐκβατάνων (Aesch. Pers. 16)· πόλις 1300 ἐκ βελέων (Δ 465)· ἐκ τῶν βελῶν 14 ἐκβρασμός (Nahum II 10)· ἔκζεσις. ταραχή, θόρυβος, ταραγμός 15 ἐκγεγάμεν (E 248)· ἐκγεγεννῆσθαι 17 ἔκγονα· τέκνα τέκνων ⟨ἔγγονα⟩ 20 ἐκ δ' ἄγαγε (Α 346)· εἰσήγαγε δέ 21 ἐκ δ' ἄγαγε προφόωσδε (T 118)· προεξήγαγε δὲ εἰς τὸ φῶς τὸν ἀμιλτὸν (l. ἠλιτόμηνον) 22 ἐκδαίνυται (Δ 531)· ἀφήρετο δέ 23 ἐκ δ' ἔβαν (Γ 113)· ἐξέβησαν . . 27 ἔκδελον (Λ 369)· ἐξέδωκεν 30 ἐκδέχεται (Iacob. V 7)· προσδοκᾷ, παραμένει 31 ἐκ δὲ Χρύσης νηός (Α 439)· ἐξέβη δὲ τῆς νηὸς καὶ ἡ Χρύσης 34 ἐκ δ' ἦλθεν (K 140)· ἐξῆλθεν . . 35 ἔκδηλος (E 2)· φανερός. ἢ ἡ ὑπερέχων ⟨v. ἵν' ἔκδηλος⟩ 42 ἐκδίδως· προδίδως 44 ἐκδόται (Γ 459)· προδόται, ἀποδόται 47 ἐκδοχή (Hebr. X 27)· προσδοκία 51 ἐκδύνει (Prov. Sal. XI 8)· 53 ἐκδύον (Ω 437)· καλόν. κομψόν 55 ἐκδύς (ξ 460 χ 334)· ἐξελθών. ἐκδυσάμενος 56 ἔκδωσε (Ξ 494)· ἐξέωσε δέ 57 ἐκέασ(σ)εν (ε 132)· ἔσχισεν (70) 58 ἐκέδα(σ)σεν· διεσκόρπισεν (Ξ 88) 59 ἐκεῖ· μακράν (Luc. VIII 32 Matth. VIII 30), πόρρω 60 ἔκειεν ⟨ἔχρισεν⟩· ἐκέντησεν 62 ἔκειρον (λ 577 χ 369)· ἤσθιον, ἀνήλισκον 64 ἐκέκευθεν (ι 348)· εἶχεν. ἀπέκρυπτεν Ad 65 ὑπε(κε)χωρήκει (ad ἐκεχάνδει) 66 ἐκέλαθον· ἐπελάθοντο (ἐκλαθέσθαι ἐποίησαν B 600) 68 ἐκέλευσεν ⟨—υεν?⟩· ἠνάγκαζεν. ἔλεγεν 69 ἐκέκλετο (Z 66)· τὸ αὐτό (non Callim. Del. 150) 70 ἔκελσεν· ἔσχισε, διέλυσε. κατέβλαψεν ⟨ἐκέασεν⟩ 72 ἐκέλσαμεν (ι 546)· ὡρμήσαμεν

ἔκελσε· κατέλαβεν ⟨v. κέλσαι⟩ [74]
ἐκένωσεν· ἐρήμωσεν
ἐκεράιζον· ἀπώλλυον [77—80]
ἐκεχάνδει (Ω 192)· ἐκεχωρήκει
ἐκέχειρον· τὸ ἀργύριον [83]
ἐκηβολίαι (Callim. lav. Min. 112)· προέσεις τῶν βελῶν, μακροβολίαι [ad 84]
ἐκηβόλος· τοξότης, μακροβόλος, εὔστοχος (non Α 96. 110)
ἔκηδεν· ἀπώλλυεν (non Ε 404)
ἐκήθεον· ἐβοήθουν
ἐκηλία· φιλοτησία, εἰρήνη [89]
ἐκηριώθη· ἐσκοτώθη. ἐθανατώθη. ἄμεινον δὲ ὠχρίασεν
ἕκητι (ο 318)· ἕνεκα. ἢ χωρίς(?)
ἔκθαμβος· ἔκπληκτος
ἐκθειάσαι· ἐπαινέσαι [ad 93]
ἐκθέμεν· ἐκτρέχειν [95]
ἔκθεσμοι· παράνομοι, ἄδικοι, ἄνομοι [97]
ἐκθηριοῖ· μισεῖν ποιεῖ. διεγείρει [99. 1400]
ἐκθορνύμενος· ἐκπηδῶν
ἐκθοράξει (Paphii)· ἐκδιώξει. [ἀπὸ τοῦ ἐκθορεῖν
ἐκθορεῖν· ἐκπηδῆσαι, ἐκδραμεῖν
ἐκθορών· ἐκπηδῶν, ἐκπηδήσας
†ἐκθόοντας· ἐξερχομένους ⟨—οῦντας?⟩
ἐκθρώσκει (Κ 95?)· ἐκπηδᾷ
ἐκθύει (Hippocr. II p. 161)· ἐκζεῖ. ἐξεμεῖ
ἐκθύεσθαι· ἐξιλάσκεσθαι (Herod. VI 91?)
ἐκθύματα (Hippocr. III p. 438 K)· ἐξανθήματα
†ἐκθύμενος· [ad 10] ταχύς [11]
ἐκθύμως· προθύμως, κατὰ ψυχήν
ἐκθύωσιν· ἐκζέωσιν. ἐκπίπτωσιν
ἔκιαθεν· ἐπορεύετο
ἐκίγχανεν· ἐτύγχανε, κατελάμβανε, εὗρεν [16]
ἐκίνδαψεν· ἔψηλεν
ἐκινδάψασ(κ)εν· ὑπέψηλεν, ἀπὸ κινδαψοῦ, ὅπερ ἐστὶν ὄργανον κιθαριστήριον ποιόν, κινδαψός [19—25]
ἐκκαλάξαι (Macedones)· κλῖναι τὸ ἱστίον ⟨v. ἀγκάλαδον⟩
ἐκκαλεῖται· προκαλεῖται
ἐκκαλύπτων (Soph. fr. 832)· φανεροποιῶν
ἐκκανάξειν (Eupol. fr. VIII p. 534)· ἐκκενώσειν, ἀπὸ τοῦ κανοῦ. θορυβήσειν
ἐκκαπηλεύειν· δολοῦν
ἐκκαυλῆσαι· ἐπιδοῦναι
ἐκκαχρύσω· ἐκκοκ(κ)ίσω. ἐκτινάξω, ἢ συντρίψω. οἱ δὲ κρῖμνα
ἐκκέας (Ar. Pac. 1133)· ἐκκαύσας
ἐκκεκηριωμένη· ἐκπεπληγμένη, ἔξω [τῆς ψυχῆς γεγονυῖα
ἐκκεκιλλικύρικεν (Comici)· ἐκβέβληκεν
ἐκκεκολαμμένα· γεγλυμμένα
ἐκκεκομμένος (Antiatt. 92, 5)· ὁ διὰ τοῦ κυβεύειν τὰ αὑτοῦ ἀπολέσας, ὅπερ νῦν ἐκκεκοττισμένος φαμέν. ἢ ὁ ἀποκεχωρισμένος
ἐκκεκονίσθαι· τὸ εἰς κονίαν ἀναλελύσθαι
ἐκκεκρικώς· ἐκκεχωρικώς
ἐκκεκώπηται· ἐξήρτηται. Σοφοκλῆς Συλλόγῳ (fr. 149) [41—43]
ἐκκεχιλωμένη· ἐψυγμένη. ἐκκεχερσευμένη

COD. 76 ἀπολλύων 83 Lob. rhem. 15, 3. 353 87 cf. κέαθοι κηθεῖν κηθοί 1402 ἐκθοράψει 7 ἐκθὺξ ⟨ἐκθύει Erotian. p. 168⟩ 8 col. 215, 4 et τύσσει 9 cf. ἐκκύματα et Erot. p. 142 29 ἐκκενάξειν 33 ἐκκαίας 34. 35 = 35. 34 34 ἐκκεκλη| 35 ἐκκελλήρικεν, ἐκκέκληκεν 36 ἐκκεκωλυμένα (em. C. Dr.) 38 ἐκκεκονύσθαι 40 ἐκκεκόπηται ⟨ἐκκεκώπευται στρατός· Σοφοκλῆς συλλόγῳ. ἐκκεκώπηται· ἐξήρτυται κώπαις (Meineke)⟩ 44 |χιαλ|

HES. 74 ἐκενώθησαν (Ierem. XIV 2)· ἐρημώθησαν. μετεβλήθησαν 77 ἔκερσεν· ἔκειρεν. ἔτεμεν, ἔκοψεν (Ν 548) 78 ἐκερτόμεον (β 323)· ἠρέθιζον 79 ἐκεύθανον (Γ 453)· ἔκρυπτον 80 ἐκεχειρία· ἀργία. ἀνάπαυσις, ἀνοχή. φιλία ⟨v. 1442⟩ 83 ἔκεια· διασκέδασα. κατέκαυσα (Λ 40) Ad 84: εὐστοχίαι (Ε 54) 89 ἔκηλος· ἥσυχος (Ι 376), πρᾶος Ad 93: ἢ ἔκθεμα 95 ἔκθεσις· ὀφειλὴ παλαιά, νομοθεσία, πρόσταξις, δόγμα ⟨novilium⟩ 97 ἔκθετα (Act. Ap. VII 19)· ἐκριπτόμενα 99 ἔκθορ. ἔκθορεν (Π 427)· ἐξεπήδησεν (v. Callim. Del. 255) 1400 ἔκθιβος· τὸ λῶμα τοῦ χιτῶνος, οἱ δὲ ἔκθροιβο[ς ⟨v. ἐκθύμενος; l. ὄχθοιβος⟩ Ad 10: λῶμα. κόμβος 11 ἐκ θυμοῦ πεσέειν (Ψ 595)· μισηθήσεσθαι, μὴ εἶναι ἀρεστόν. ἐκπεσεῖν τῆς τύχης ⟨l. ψυχῆς⟩ 16 ἐκίδνατο· διεσκορπίζετο (Θ 1), ἐσκεδάννυτο 19 ἔκιον (Μ 138)· ἐπορεύοντο 20 ἐκίσσησεν (Ps. L 7)· ἐγέννησεν 21 ἐκίχανεν· ἔλαβεν (Β 18), εὗρεν 22 ἐκιχήσατο· κατέλαβεν (Δ 385) 23 ἐκκαιδεκάδωρα· ἐκκαίδεκα παλαιστῶν (Δ 109)· δῶρα ⟨—ον⟩ γὰρ παλαιστή 24 ἐκκακοῦμεν (II Cor. IV 1. 16)· ἀμελοῦμεν. ἀκηδιῶμεν 25 ἐκκακή· ᾠδε (Greg. Naz. de vit. sua II p. 31) 41 ἐκ κευθμῶν (Ν 28)· τῶν κοίλων τόπων 42 ἐκκεχειρία· ἄνεσις. ἀργία. συνθήκη. ἀνοχὴ πολέμου, εἰρήνη ⟨1380⟩ 43 ἐκκέκυφεν (Ierem. VI 1)· ἀνωρθώθη ⟨ἀνώρθωσεν cod.⟩

ἐκκεχοιριλωμένη (Cratin. fr. LXVI p. 199)· οὐ Χοιρίλου οὖσα. Ἐκφαντίδῃ γὰρ τῷ κωμικῷ Χοιρίλος θεράπων ἦν, ὃς † συνεποιεῖτο κωμῳδίας ⟨1828⟩ [46]

ἐκκλέπτει· ἐκπορεύεται

ἐκκλησία· σύνοδος, συναγωγή, πανήγυρις

ἔκκλητοι δίκαι· αἱ ἐπὶ ξένης λεγόμεναι, καὶ οὐκ ἐν τῇ πόλει

ἐκ κλίμακος· τοῖς πύκταις, ὁπότε χρονοτριβοῖεν, κλῖμαξ ἐτίθετο, ὑπὲρ τοῦ [μὴ] μένειν ἐπὶ τῆς αὐτῆς χώρας

ἐκκοδομεύειν· τὸ ἐν ἰπνῷ φρύγειν. καὶ καθόλου τὸ φρύγειν

† ἐκκολλαβήσαντα· † ἐκλακέντα. ἐκφρονήσαντα [53]

ἐκκομιδή· ἐκφορά

ἐκκομίσαι· ἐξελέ⟨sic⟩σαι (Herod. III 43?)

ἐκκομίζονται· ἐκτρέφονται [57. 58]

ἐκκοροῦσι· φθείρουσιν (Ar. Thesm. 760 Br.), ἐκκαλ(λ)ύνουσιν

† ἐκκοχύζειν· ἐκκοιτίζειν

ἐκκόψαι· πορθῆσαι

ἐκκραγεῖν· ἐκβοῆσαι

ἐκκρινεῖ· χωριεῖ

ἐκκρίνεται· ἐκρίπτεται. ἐκρέει

ἔκκρισις· ἔκρευσις. ἱδρώς. [οὖρον. κόπρον. ἢ τὸ φέρεσθαι τινὰ διὰ τῶν ἄνω καὶ κάτω

ἔκκριτον· ἐπίλεκτον. προκεκριμένον

ἐκκρούει· ἐκβάλλει [68]

† ἐκκύεις· ἐρεθίζεις. ἐπισείεις

ἐκκυκλεῖ· ἐκκαλύπτει ⟨v. ἐγκ—⟩

ἐκκύλιστοι (Archipp. fr. 1 p. 726)· στέφανοι μεγάλοι, ἁδροί [72]

ἔκκυνοι (Xen. Cyn. VII 11)· νόσημά τι κυνῶν

† ἐκκονεῖ· ἐγχωρεῖ

ἔκλαγξαν· ἄναρθρον ἐβόησαν, [ad 75] ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσαν. ἀετοῦ τρόπον ἐβόησαν

ἐκλακτισμός· σχῆμα χορικὸν ὀρχήσεως σύντονον

ἐκλαμβανέτην· ἐ(ξε)λάμβανον. δυϊκῶς

ἐκ λάρνακος· νόθος

ἐκλαχών· διαλαχών

ἐκλεανθείης· ἐκτριβείης ⟨1498⟩

ἐκλείποντα (Plat. Phaed. p. 99 D)· δύνοντα [81]

ἐκλείψει· ὑστερήσει. ἀπολεῖται [83]

† ἐκλελαμμένον· ἐξεστραμμένον

† ἐκλελαπτημένον· ἐκπεπονημένον

† ἐκλελισμένος· ἐξεστραμμένος

ἔκλεο (Ω 202 Callim. Del. 40)· κλέος εἶχες

† ἐκλεπεῖ· ἐκπορεύεται ⟨1447⟩ [90]

ἐκλέψαι· ἐκλεπίσαι

ἔκλεψε· παρελογίσατο, ἠπάτησεν [93—95]

ἐκληροδότει· ......

ἐκλήτευσεν· ἐκάλεσεν

ἐκλιᾶναι· λεπτῦναι ⟨1480⟩

ἐκλίθης· ἐτράπης (τ 470)

(ἐκλινῆσαι cf. 1540) [1500]

ἐκλίνθη (non Homer.)· κατεκλίνθη

ἐκλιπαρεῖ· λίαν παρακαλεῖ [3]

ἔκλιπεν· ἐξέλιπεν. ἐμειώθη ⟨v. λίπει⟩

ἐκλιχάζει· ἐξορμᾶν ποιεῖ. ἐκσοβεῖ

ἐκλογήν· κάλαθον. Λάκωνες

ἐκλογιστίαν· ἀρίθμησιν (Tobiae I 19?)

ἔκλογον· διήγησιν. Αἰσχύλος ἐν Σαλαμινίαις (fr. 215)

ἐκλόνεον· ἔφθειρον

ἐκλονεῖτο· ἐταράσσετο· κλόνος γὰρ ἡ ταραχή

ἐκλούηται· ἐκνίπτηται [12]

† ἔκλυρον (Eupol. Adul. fr. XI)· χλωρόν. δίυγρον, ἢ νοτερόν, ἔνικμον, ὑγρόν ⟨v. ἔγγαυρον⟩ [14. 15]

ἐκλωπίζει· λωποδυτεῖ

COD. 45 ἐκφάντιδι 47 ἐκκληπεῖ ⟨v. ἐκλεπεῖ⟩ 49 πόλει τριβοῖεν 51 ἐκκομοδεύειν ⟨sic⟩ ὕπνφ φρυγεῖν — φρυγεῖν legebatur post 56 52 imo ἐγκοληβάσαντα· — ἐμφορήσαντα 54 schol. Aesch. Sept. 1032 Post 56] 51 Post 61] 71 ἐκκοιλιστοί 73 ἐκκυνοῖ νόση μάτι κοινόν 76 χωρικόν 83 ὑστερεῖ 92 ἐκλέψαιο, παραλογίσαιτο 97 ἐκάκωσεν 98 |αναι 99 ἐκλήθης 1504 ἐκλίπει 8 ἀσαλαμηνίαις 9 ἐκλόπεον; cf. κλονεῖ

HES. 46 ἐκκήρυκτον (Ierem. XXII 30)· ἀπόβλητον 53 ἐκ κολεοῖο· ἐκ τῆς ξιφοθήκης (Λ 194) 57 ἐκκοπῶν (gl. mss. Apoc. XIV 13)· ἐκ τῶν ἀδικιῶν 58 ἐκ κόρυθος· ἐκ τῆς περικεφαλαίας (Ε 4) 68 ἔκκριτος· ὁ ἐκλελεγμένος 72 ἐκκύματα (Hippocr. III p. 438)· ἐξανθήματα ⟨ἐκθ—⟩ Ad 75: ἤχησαν (Λ 46) 81 ἐκλέλαθον (Β 600)· ἐξελάθοντο ⟨v. ἐκέλαθον⟩ 83 ἐκλέλαθον· ἐπιλαθέσθαι ἐποίησαν (Β 600). [ἀπεδίωξαν ⟨—έδειξαν cod.⟩ ἐξήλασαν] 90 ἐκ λεχέων (δ 730)· ἐκ τῆς κοίτης 93 ἐκλυδονίζετο (IV Regg. XXI 6)· ἐμαντεύετο ὁ ἀπὸ ἀκοῆς μαντείας δεχόμενος 94 ἐκ λήμνης (Φ 246)· .... 95 ......)· ἐκ τῆς Λήμνου (Η 467) 1500 ἔκλιναν (Ε 37)· εἰς φυγὴν ἐτράπησαν 3 ἔκλογον ὄν· μεταξὺ λόγων (?) 12 ἔκλυεν· ἐπήκουε (Λ 43). καὶ ἔκλυες, ἔκλυον ὁμοίως 14 ἐκλυτός· ἔνδοξος (Θ 440), τίμιος 15 ἐκλύτρισον ⟨ἐλύτρωσον⟩· ἐκλύρισον. κάλυψον

ἐκλωτίζεται· ἐξανθίζεται. Ἀχαιὸς Οἰδίποδι (fr. 29)
ἐκμαγεῖον (Plat. Legg. 801 D.)· ἐκτύπωμα ⟨292⟩. ὑπογραμμός. σφραγίς
ἐκμαγῆναι (Plat. Theaet. 191 D)· ἐκτυπωθῆναι
ἐκμαχθείς· ἐξομοιωθείς
ἐκμάσσει· .....
ἐκ μελάθρων· ἐξ οἴκων
ἐκμελής· ἀνάρμοστος, ἄτακτος, ἄρυθμος
ἐκ Μελίτης μαστιγίας· Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις (504) ὑπήλλαξεν ἀντὶ τοῦ φάναι ἐκ Μελίτης Ἡρακλῆς· μετημφίεσται γὰρ τὴν Ἡράκλειον στολήν. Καλεῖται δὲ ὁ ἐν Μελίτῃ Ἡρακλῆς Ἀλεξίκακος
† ἔκμελος· ἀδύναμος
ἐκμεταιωροῦνται· μετεωρίζονται [27]
ἔκμισθοι· οἱ μισθὸν μὴ λαμβάνοντες [29]
ἐκμηχανῶμαι· κατασκευάζομαι
ἐκμηχανώμενος· κατασκευάζων
?ἐκμειλίσσεσθαι· καταπραΰνειν
?ἐκμειλιχθείς· ἐξημερωθείς
ἐκμιμούμενος (Eur. fr. 209)· ὁμοιούμενος
ἔκμολε (Λ 603)· ἐξῆλθεν
ἐκμυζᾷ· ἐκπιέζει. ἐκπίνει.
(ἐκμυζηθ)είς· ἐκπιεσθείς. ἐκθηλασθείς
ἐκμυκτηρισμός· χλευασμός [39]
ἐκ νέας· ἐξ ἀρχῆς
ἐκνῆναι· ἐξαπατῆσαι ⟨1499ᵃ⟩
ἐκνεύσας· ἐκκολυμβήσας
ἐκνενεμήκασι· παραδεδώκασιν
ἐκνενέμηται· ἐξῆλθεν. ἐξῆκται
ἐκνεφίας (Callim. fr. XXXV al.)· (ἐκ) νεφελῶν τις ἄνεμος, ὄμβρος (Hippocr.). βροχὴ ἀπὸ νεφῶν
ἐκνημοῦντο· ἐφθείροντο
ἔκνιφις· ἀπόσμηξις. κάθαρσις
ἐκνόμιον (Pind. Nem. I 86)· διακριτόν
ἐκνομίως· ἐξάλλως. μεγάλως
ἔκνοον· ἔκνουν, ἀνόητον
ἐκνοσηλεῦσαι· ἀναρρῶσαι (........·) ἐκ νόσου ἀναληψόμεθα
ἐκνοσφίσαι· ἐκβαλεῖν
ἐκοάθη· ἐπενοήθη. ἐφωράθη
ἐκοᾶμες (Dores)· ἠκούσαμεν, ἐπυθόμεθα
ἐκοδομεύετο· ἐφρύγετο. ἰπνεύετο
ἐκόησεν (Callim. fr. LIII)· [post 56]
ἐκοινοβουλεῖτο· ἐκοινοῦτο
ἐκολῴα (Β 212)· ἐθορύβει. ἠτάκτει
ἐκολλόπωσε· συνήρμοσε κόλλῃ. καὶ γὰρ ἡ κόλλα ἀπὸ τῶν κολλόπων. ἔστι δὲ τὰ νωτιαῖα μέρη τῶν βοῶν, ἐξ ὧν γίνονται οἱ κόλλοπες ⟨γίγνεται ἡ κόλλα⟩. καί, ᾧ ἐπιτείνουσιν τὰς χορδάς, κόλλοπα ἔλεγον, διὰ τὸ δερματίνοις τὸ παλαιὸν χρῆσθαι. Ἀχαιὸς Ἴριδι (fr. 20)
ἔκομεν· εἴδομεν. ἑωρῶμεν. ᾐσθόμεθα
ἐκόμισεν· ἀνέλαβεν. [61] ἐπιμελῶς ἔθρεψεν
ἐκομπάσθη· ἠπατήθη. εἰς ὄγκον διετέθη [63]
ἐκονίετο· ἐπέπαστο κόνιν, ἢ ἐν κόνι ἔκαμνεν
ἐκόνιον· ἢ ἴδιον ⟨cf. κατὰ δ᾽ ἤνυον⟩
ἑκόντε· δυϊκῶς. βουλόμενοι
ἑκοντήν· θελήσει. ἑκουσίως
ἑκοντί· ἐθελοντί [69. 70]
ἐκορθύετο· ὑψοῦτο. (ἐ)κορυφοῦτο
ἐκορίζετο (Ar. Nubb. 68)· ὑπεκορίζετο. παρὰ τὸν παῖδα, ὃν κοῦρόν φασιν
ἐκορυβάντιζε· τοῖς Κορύβασιν ἐτε...
ἐκορυπτίας (Ar. Eqq. 1344)· ἐγαυρίας
ἐκουσιάζεται· προαιρεῖται· προσφέρει
ἑκούσιον· θελούσῃ διαν(ο)ίᾳ (l. καθ᾽ ἑκ—⟩ [77. 78]
ἔκπαγλον (Apoll. 65, 25)· θαυμαστόν
ἐκπαγλεῖσθαι· θαυμάζειν [81. 82]
ἐκπαθές· ἀπόπληκτον
ἐκπάλαιστρος· ἄνανδρος
ἐκπάλαιστα· δεινά. ὑπερήφανα
ἐκ παλαχῆς (Nic. Ther. 449)· ἐξ ἀρχῆς

COD. 17 ἐκλωπ| 19 |ῆσαι 20 ἐκμαϊωθείς 26 μεταιωρίζονται 32. 33: ἐκμελ| 35 ἐκμολῆ 36 ἐκμύξαι, ἐκπιαίζει, ἐκπιαίνει (cf. ἐμύξατο) 37 |αισθείς 40 ΒΚΛΙΝΗCΑΙ! 43 ἐξῆχθαι 44 νέφελόν τι 45 ἐκνικοῦντο (v. ἐξεκν— διεκν—) 46 |υξις 48 ἐκνομοίως καλῶς 52 |ῆσαι 54 ἐκόαμεν — ἐποψόμεθα 55 ὑπνεύετο 59 συνήρμωσε — νοτιαῖα — ἀχαιοὶ ἴριον 60 ἴδομεν εὕρομεν 62 ὅρκον 64 ἐπεπᾶτο 65 ἔκνυον 67 ἐκοντῆ 80 ἐκπαγλοῦσθαι 83 ἔκπαθος 84 |στος 85 ἐκπ|

HES. 27 ἐκμαρτυρία· ἡ τοῦ ἀπόντος μαρτυρία 29 ἐκμηνίων (Α 247)· ὀργίζετο 39 ἐκνεύμυκτεν (Χ 491)· κατέβαλλεν (τὰς ὀφρῦς) Post 56: ἀνέλαβεν ⟨ad ἐκόμισε⟩ Ad 61: ἐποίησεν, εἰργάσατο 63 ἐκονδύλιζον (gl. ms. proph.)· ἔτυπτον κονδύλοις, ἤγουν δακτύλοις 69 ἐκόπασεν (Ps. CV 30 non Herod. VII 191)· ἐπανάσατο ⟨1842⟩ 70 ἐκορέσσατο· ἐκορέσθη (Λ 561). ἐπληρώθη 77 ἐκ παγηλῶς· ἐκπληκτικῶς (Β 223). ἐξόχως (Β 357), μεγάλως, θαυμαστῶς. ἔξοχα 78 ἐκπαυγλόν, ἐπεύξατο (Ξ 478)· ἐκπληκτικὸν ἐκαυχήσατο 81 ἐκπλαγότατε· θαυμαστότατε. ἐκπληκτικώτατε (Α 146) 82 ἐκπλαγά· θαυμαστά. μεγάλα, ἔξοχα (Ε 423), περιττά

ἐκπαλές· ἔξαρθρον

†ἐκπάλη (Hippocr. III p. 223 K)· ἐχωρίσθη. ἀπέστη. ἐξέπεσεν

ἐκπαλήσαντες (Hippocr. III p. 129, 3 K)· ἐκπεσόντες

ἐκ παλλακιδίου· οἱ νόθοι

ἔκπαμον· ἀκλήρωτον

?ἔκπαλιν κοτεῖν· ἐναντιολογεῖν [93. 94]

ἐκ παραβολῆς· ἐκ παρακινδυνεύματος

ἐκ παραλλήλου· ἐξ ἰσότητος. (ἐξ ὁμοίου) [97—99]

ἐκπάτιον (Aesch. Ag. 49 schol.)· τὸ ἔξω πάτου

ἐκ πάτου· ἐκποδών [1602]

ἔκπαυμα· ἀνάπαυμα

ἐκπεκτουμένη· κτενιζομένη. καὶ τίλλουσα

ἐκ πεδίου· ἐκ τοῦ ἡπλωμένου χωρίου καταστρέψαντος

ἐκπέλει (Soph. Ant. 478)· ἔξεστιν [7]

ἐκπεπαταγμένος (σ 326)· ἐκπεπληγμένος. ἔκφρων ⟨v. 1631⟩

ἐκπεπολέμωται· ἐχθραίνει (cf. Herod. V 73)

ἐκπεπότημαι (Eur. El. 177?)· ἐκπέπληγμαι

ἐκπερδικίσαι (Ar. Av. 768)· τὸ διολισθῆναι καὶ διαδρᾶναι, ἀπὸ τῶν περδίκων μεταφορικῶς· πανοῦργον γὰρ τὸ ζῶον, καὶ διαδιδράσκον τοὺς θηρῶντας [12]

ἐκ περινοίας· ἐξ ἐπινοίας

ἐκ περιουσίας (Dem. Ctes. 3)· ἐκ πλήθους. ἐκ τοῦ ὑπερέχοντος

ἐκ περιτροπῆς· ἐξ ἀποστροφῆς. ἐκ νίκης (v. Herod. II 168)

ἐκπέρσαι· [ad 16] ἑλεῖν, λαβεῖν [17—19]

ἐκπετριδδην· παχύνειν ἱμάτιον. Λάκωνες

ἐκπεφανωμένος· ἀπόπληκτος

†ἐκπεφάν.ωται· ἀπο

ἐκπεφύκασι· βεβλαστήκασι, γεγένηνται [24]

ἐκπηνιοῦνται (Ar. Ran. 578)· ἐκμηρύσεται [26]

ἐκπιμπλάναι· ἀποπληροῦν

ἐκπίνειν· προπίνειν ⟨v. ἐξέπινεν⟩ [29]

ἐκπλαγείς· θαυμάσας [31—34]

†ἐκπλήωρον· ἐκπεπληρωκυῖαν ἑαυτήν

ἐκπλήγνυσθαι (schol. Thuc. IV 125)· ἐκπλήττεσθαι φόβῳ ⟨cf. Moer.⟩

ἔκπληξις· ἐκφόβησις

ἐκπλήξειν· ἐκπλαγῆναι ποιήσειν, ἐκφοβήσειν

ἐκπλήσσει· ἐκφοβεῖ, ἐκπλήττει

ἐκπλίσσοιτο (Hippocr. III p. 120 K)· διάγοιτο

ἔκπλυτον· τὸ παρά τισιν ἐξίτηλον καὶ ἀμαυρὸν βάμμα

ἐκποδών ....· ἐκ μέσου .... ἐξαλείφεσθαι

ἐκποίητος (Isae. 65, 41)· ὁ ἐκδοθεὶς ἑτέρῳ εἰς υἱοποίησιν

ἐκποκιῶ (Ar. Thesm. 567)· ἐκτιλῶ

ἐκπολιορκεῖ· ἐκπορθεῖ, ..πολεμεῖ πόλιν [46. 47]

ἐκπομπή· ἀποστολή (Dem. Herod.) [49]

ἐκπορθεῖ (Eur. Tro. 95)· αἰχμαλωτεύει [51]

ἐκπορίσαι· ἐκβαλεῖν ⟨ad ἐξορίσαι⟩. ἐξανύσαι [53]

ἐκπρεπές· ὡραῖον. παρὰ τὸ λίαν πρέπον

ἐκπρεπῶς (Thuc. I 38)· ἐκδήλως

ἔκπρησιν· ἐκπύρωσιν [57]

ἔκπροθεν ⟨—σθεν?⟩· ἐκ παλαιοῦ

ἐκπροθορών· ὁρμήσας [60]

ἐκπ[τ]ύστων· φανερῶν. ἢ πολλοῖς ἀκουστῶν

ἐκπωλ†εῖσθαι· προγυμνάζεσθαι

COD. 90 ἐκπαλλακίδιοι 91 ἐκπάλιον, ἀκλήροτον 1611 ἐκπερδικῆσαι 20 ἐκπετριαδεῖν ⟨22 ἐκπεφάλωται· ἀπόπληκτος γέγονεν?⟩ 25 ἐκμυρίσεται 36 ἐκπληγύεσθαι 40 ἐκπλήσσοιτο 41 ἔκπλοιτον — ἁλμυρόν 43 εἰς υἱοποιήσαντα

HES. 93 ἐκπλαγότητα· ἐξαισιότητα 94 ἐκπάλτιον· ἔξαλλον, οὐχ ὅμοιον ⟨v. ἐκπάτριον⟩ 97 ἐκ παράλιος (gl. ms. Iobi)· ἐκπαραθαλάσσης 98 ἐκ παράλλου· ἐξ ὁμοίου 99 ἐκ πασέων (I 330)· ἐκ πασῶν 1602 ἐκπάτριον· ἀνόμοιον ⟨v. 1594. 1600⟩ 7 ἐκπελεύει· ἐξωθεῖ 12 ἔκπερι· ἔξεστιν ⟨ἐκπέλει⟩ Ad 16: ἐκπορθῆσαι (A 19) 17 ἐκπέρσαντα (Σ 327)· ἐκπορθήσαντα 18 ἐκπέρσωσιν (A 164)· ἐκπορθήσωσιν ⟨—ουσιν⟩ 19 ἐ(κ)πεσον (A 179)· ἐξέπεσον 24 ἐκπέμψας· ἐκγυμνώσας. ἢ περιβαλ[λ]όμενος ⟨ἐκστέψας — μή?⟩ 26 ἐκπίαρ (A 550)· λιπαρόν 29 ἐκπεφάσσειν· ἐνθουσιᾶν (E 803). ἐξορμᾶν 31 ἐκπιπαταγμένος (σ 326)· ἐκπεπληγμένος 32 ἐκπλαγούμεναι (Eur. Hec. 1157)· ἐκπληττόμεναι. μαινόμεναι 33 ἐκπλαγῶς· ἐξόχως (B 357). θαυμαστῶς 34 ἐκπλαστο (Y 483)· ἐξεπήδησεν 46 ἐκ πολίων (B 131)· ἐκ τῶν πόλεων 47 ἔκπομα (Plat. Symp. 213 E)· φιάλη, ποτήριον 49 ἐκπομῶσαι· πολεμοποιῆσαι 51 ἐκπορποῦσθαι· φιβλοῦσθαι 53 ἐκπρεπῆα· ἐκπρεπῆ (B 483), ὡραῖον, περικαλλῆ 57 ἐκπρίου (gl. ms. Prov. XXIV 11)· ἀγόρασον. ἐλευθέρωσον 60 ἐκπτήσονται (Hos. XI 11)· ἐκπετασθήσονται

ἐκπώματα (Soph. fr. 347)· ἀγγεῖά τινα, ἢ ποτήρια [64. 65]
?ἐκρατύναντο (Δ 215?)· ἐκραταίωσαν
?ἐκρατυνάσθην· ἐκράτυναν. δυϊκῶς
†εκραίνων· ἐτίμων
ἐκρραστωνῆσαι· εὐχερῆ ἀποφῆναι
..εκρατηρίχημες (Sophro fr. 71)· ἐμεθύσθημεν [71. 72]
ἐκρήξω· ἀνοίξω [74—77]
ἐκρόαινον· ἐπεθύμουν ⟨v. κροαίνων⟩
(ἐκροάς, στόμα· ἤγουν πόρους)
ἐκροίην· ἔκρυσιν
ἔκρουεν· ἤσθιεν
ἐκρούσω· ἐπεκρούσω
ἐκρυῆναι· παύσασθαι. παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ ἐκρέον [83. 84]
ἐκσκευα· τὰ παρεπόμενα πρόσωπα ἐπὶ σκηνῆς [86. 87]
ἐκστέψας· λόγον γυμνώσας, ἐκκενώσας [89]
ἐκ σῶν· ἐκ τῶν σῶν
ἐκταθῆναι· ἁπλωθῆναι
ἐκταδίην (Κ 134)· μεγάλην, ὥστε διπλῇ χρῆσθαι
ἐκταῖον· αἱ δύο κοτύλαι
ἐκταίους· τοὺς ἐκ χοινίκων ἕξ [95]
ἐκτανθαρύ(ζ)ω· τρέμω [97]
†ἔκταλος· ἀκάνθης εἶδος [99. 1700]
ἐκτεθηλυσμένον (Hippocr. III p. 216)· ἐκτετηκός
ἐκτεθηλυσμένοι· μαλακισθέντες. κεκοπιακότες. ἢ ὡς θήλειαι γενόμενοι
ἐκτεθυμμένα· ἐκτετυφωμένα
ἐκτεθύμμεθα· ἐκτετυφώμεθα
ἐκτείνας· ἁπλώσας, τανύσας [6]
ἐκτείνεται· ἁπλοῦται
ἐκτείνου· ἁπλώθητι

ἔκ τε κονίης· ἐκ τῆς κόνεως
ἐκτενεῖ· ἐπιμελεῖ
ἐκτενές· διατεταμένον
ἐκτέν(.)ια· ἅπλωσις [13]
ἐκτενῶς· προθύμως. ἢ διατεταμένως
ἐκτέον· ληπτέον [16]
ἐκτεταμένως· ἁπλωμένως
(ἐκτεταρβημένον· ἐπτοημένον (cf. 1699)
ἐκτετάφρευτο· ἐξώρυκτο
ἐκτετικότας· ἀποπληρώσαντας. καταβαλόντας
ἐκτετραμ(μ)ένος· ἀπεστραμμένος
ἐκ(τε)τρυχωμένους· καταπεπονημένους. ἐκνενευρισμένους
ἐκ τεφρωδέων (Hippocr. I p. 182 K)· ἐκ τεφροειδῶν ⟨1772⟩
ἑκτήμοροι· οἱ ἕκτῳ μέρει τὴν γῆν γεωργοῦντες [24]
ἕκτη, τρίτη, τετάρτη· νομίσματα ἀργυρίου καὶ χρυσίου καὶ χαλκοῦ.
ἑκτικῶς· σχετικῶς. ἢ κατὰ ἕξιν· ἕξις δέ ἐστι δυσμετακίνητος τρόπος, ἤτοι διάθεσις [27]
ἐκτιλωμένοι· συνηθισμένοι, συνήθεις [post 28]
ἔκτιμα· τὰ ἐπιτεταμένα τῇ τιμῇ
ἐκ τιμημάτων· τίμημα· διανέμησις τῆς πολιτείας. Διῄρητο γὰρ ἡ πολιτεία κατὰ Σόλωνα εἰς τέσσαρα· Πεντακοσιομεδίμνων ⟨Ἱππέων, Ζευγιτῶν, Θητῶν⟩ [31]
ἐκτινύς· ἀποδιδοὺς τιμωρίας [33. 34]
ἐκτίσων· ἀποδώσων [post 35]
ἐκτιστής· ἀποδότης [37. 38]
ἐκ τόκων· ἐκ τοκετῶν
ἐκτολυπεύσας (Hesiod. Scut. 44)· τελειώσας

COD. 70 ἐκρατηρίχθημεν cf. ἐκεκρ— 78b cf. ἐγροάς 88 Paus. Eustath. 1402, 61 93 δέκα 1701 |ισμένον 2 |ισμένο — θηλία 5 ἐκτείνειν (18 ἐτετάφρευτο?) 19 ἐκτετηκότας 22 ἐκτεφ| bis 30 |μέδιμνον

HES. 64 ἐκράενεν· ἐπλήρει, ἐτελείου (Ε 508) 65 ἐκραταίωσεν (Ps. CII 11)· ἐδυνάμωσεν 71 ἐκ ῥεθέων (Π 856)· ἐκ τῶν μελῶν 72 ἐκρήμνησαν (II Macc. VI 10)· κατεκόντησαν 74 ἐκρησσῶν· ἐγρηγορῶν. φυσῶν ⟨ad ἐγρήσσων et ἐκπρήσων⟩ 75 ἐκρίθη (Actt. Ap. XXVII 1)· ὡρίσθη 76 ἐκρίνατο (δ 778)· ἐπελέξατο. ἠρίθμησεν 77 ἔκρινεν (Α 309)· ἐξελέξατο. ἐδίκασεν 83 ἐκσεσοβημένοι (Sapient. XVII 9)· ἐκτεταραγμένοι 84 ἐκσιφωνισθείη (Iob. V 5)· διασκορπισθείη 86 ἐκ σπείρης (Act. Ap. X 1)· ἐκ τάγματος. ἐκ νουμέρου 87 ἔκστασιν (Genes. II 21)· ὕπνον. φόβον 89 ἐκστύψης· ἐκκαύσῃς 95 ἐκταμῆσιν (Γ 62)· ἐκτεμεῖν 97 ἔκταν (Κ 526)· ἔκτειναν 99 ἐκταρβημένον· ἐπτοημένον 1700 ἐκτάσσοντα (IV Regg. XXV 19)· χαράσσοντα, γράφοντα 6 ἐκτελέουσιν (Β 286)· ἐπιτελοῦσιν 13 ἐκτενίαν (Actt. Ap. XXVI 7)· συνεχῶς ποιεῖν τὸ αὐτό 16 ἔκτεμπροι· προσμένοντες 24 ἐκ τῆς ὀσφύος (Genes. XXXV 11)· ἐκ τοῦ σπέρματος 27 ἐκτῖλαι (Ps. LI 7)· ἐκτινάξαι Post 28] (ἐκτιλωμένος·) ὁμοίως 31 ἐκτινάξαι (Iob. XXXVIII 13)· ἀποκινῆσαι 33 ἔκτισαν (λ 262)· ᾤκισαν. κατεσκεύασαν 34 ἐκτίσει (Iob. II 4)· ἀποδώσει Post 35] ἀποδώσας 37 ἐκ τοῖο (Δ 493)· ἐκ τούτου 38 ἔκτοθι· ἐκτός, ἔξωθεν (Ο 391)

ἐκτομάδα· εἶδος δόρατος

ἐκτομάς· περικεφαλαία, ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ διαλάμπουσιν

ἐκτομεύς· τομεύς, τμητής

ἐκτομίας· εὐνοῦχος, σπάδων

ἔκτομον (Hippocr. II p. 730 K. Theophr. IX 10, 4)· ἐλλέβορος. καὶ ἄτμητος λιβανωτός [46]

ἔκτοπα· ξένα

ἔκτοπον· ἔξοδον

ἔκτοπον· χαλεπόν. ξένον

ἐκτοπώτατον· ἐξεστραμμένον

ἐκτόπως· ὑπερβολικῶς, μεγάλως, ἀπρεπῶς

Ἑκτόρειοι κόμαι (Timaeus Poll. II 29)· ὡς Δαύνιοι καὶ Πευκέτιοι, ἔχοντες τὴν ἀπ' Ἰλίου τοῖς ὤμοις περικεχυμένην τρίχα [53]

ἐκτορμῶν· ἀπὸ τοῦ καμπτῆρος, ἢ τοῦ σύμπαντος δρόμου ..... [55. 56]

† ἔκτορες· [ad 57] Σαπφὼ δὲ τὸν Δία. Λεωνίδης τὸν κροκύφαντον

ἐκτός· δίχα, πάρεξ, ἢ ἔξω (Ψ 451) [59. 60]

ἐκ τοὔμπαλιν (Thuc. III 22)· ἐκ τοῦ ἐναντίου

ἐκ τοῦ παραχρῆμα (Xen. Hell. VI 4, 11 Plat. Conv. 394, 4 Bkk.)· ἐκ τοῦ αὐτομάτου

ἐκτραγῳδεῖ· ἀποιμώζει, ἀποθρηνεῖ

† ἔκτρας· ἐν ῥυμῷ πάσσαλος

ἐκτραχηλισθῆναι (Demosth. 124, 7)· ἐκπεσεῖν

ἐκτρέπειν (Thuc. V 65, 5)· ἀποστρέφειν ὕδωρ

ἐκτριβῆναι (Herod. VII 120)· ἀπολιφθῆναι. φθαρῆναι [68]

ἐκ τρίτης λόγος· ......

ἐκ τριτημόρου· ἐκ τεσσάρων ἡμιεκτέων

ἐκτροπαί· τρίβοι (Eur. Rhes. 881). προφάσεις. χωρισμοί (Aesch. Prom. 913). καὶ ὀφθαλμῶν τι πάθος

ἐκ τροφωλέων (Hippocr. I p. 182 K)· σποδοειδῶν (1722)

ἐκτρόχαλον· ἔκτροχον ⟨v. ἐπιτρ—⟩

ἐκτρυπῆσαι (cf. Ar. Eccl. 337)· ἐξελθεῖν λεληθότως· (εἰσ)τρυπῆσαι δὲ τὸ παρ(εισ)ελθεῖν

ἐκτρύχωσον· ἔκτριψον

† ἐκτρυωθείς· φθαρείς [77]

ἐκτυφῆναι· ἐκτυφωθῆναι

ἐκ τύμβοιο θορών· ἐκπηδήσας μεγάλως ἐκ τοῦ τάφου, καὶ τῆς γαστρός [80. 81]

ἐκτυπώτερον· κυριώτερον. φανερώτερον

ἐκυΐσκετο· ἐν γαστρὶ ἐλάμβανεν

ἐκυκᾶτο· ἐταράσσετο

ἐκύκων· ἐτάραττον

ἐκύπταζον· † ἐκπλήρωτον

ἔκυπτον· † ἠλογήθην [87]

ἑκυρός (Ω 770)· ἀνδρὸς πατήρ. [πενθερός]

ἑκυρά (Ω 770?)· ἡ μήτηρ τοῦ ἀνδρός. [πενθερά]

ἐκύρησα· εὗρον. ἔτυχον, ἐπέτυχον

ἔκυρσεν (N 145)· τὸ αὐτό

ἐκύρωσαν· ἐβεβαίωσαν

ἔκυσεν (Θ 371)· ἐφίλησεν

ἔκυψεν (Archilochi?)· ἀπήγξατο ⟨v. κύψαι⟩ [95—97]

ἐκφάνδην· φανερῶς. ἢ ἐξειπεῖν

ἔκφαντον· φανερόν

ἐκφανίζεται· μηνύεται

ἔκφατα· πολλά

ἐκφατνίσματα· τὰ ἐκβαλλόμενα, ὅτε καθαίρωσι τὰς φάτνας [1803—5]

† ἐκφοινίξαι· ἀναγνῶσαι

ἐκφοράν· ἔξοδον. ταφήν. ἐκ τοῦ ἐπὶ μνῆμα ἐκφέρεσθαι

ἔκφρηται· ἐκφέρεται

ἐκφροντίζων (Thuc. III 45)· βουλ(ευ)όμενος [10—12]

ἐκ φρυαγμοῦ· ἐξ ἐπαρμοῦ

ἔκφρων· ἐκτὸς φρενῶν. μωρός

ἐκφυλάσαι (Soph. O. C. 285?)· ἐκσπάσαι

ἔκφυλον· τὸ μὴ συγγενές. ἀλλόφυλον

COD. 41 |δια cf. ἀποτομάδα 42 ἐκτομᾶς· περικεφαλαίας 45 ἐκτομόν 52 κώμως, Δ| 57 σαμφώ 91 ἔκυρσαν 1801 ἔκφαντα 2 ἐκφανττίσματα 7 μνήματος διέρχεσθαι 8 ἀφέρεται 13 φρυασμοῦ

HES. 46 ἔκ τ' ὀνόμαζε (Hom.)· καὶ ἔλεγεν. ἐπείθετο 53 Ἑκτόρεον δέ (B 416)· τὸν δὲ τοῦ Ἕκτορος 55 ἐκτορμεῖν· ἐκτετράφθαι τοῦ δρόμου (Pausan. Eustath. 598, 26) 56 ἐκ τόρνης· ἐκ μύθου. ἐκ τοῦ καθήκοντος Ad 57: πάσσαλοι ἐν ῥυμῷ (Ω 272) 59 ἔκτοσθεν· ἔξωθεν (Π 341) 60 ἐκ τοῦ δή (O 69)· ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου 68 ἐκτριβαί· τριβαί. χωρισμοί. προφάσεις 77 ἔκτρωμα (I Cor. XV 8)· παιδίον νεκρὸν ἄωρον. ἐκβολὴ γυναικός 80 ἐκτύπε (Θ 75)· ἐβρόντα 81 ἐκτύπωμα· ἀλλοίωμα. ὁμοίωμα ⟨v. ἐκμαγεῖον⟩ 87 ἑκυραί (Γ 172)· πενθεραί 95 ἐκφάδην· φανερῶς 96 ἐκφά⟨ᾱ⟩ναι (Sirac. XIX 25)· φανερῶσαι 97 ἐκφαίνει (Sirac. XXIII 19)· δηλοῖ, φανεροποιεῖ 1803 ἔκφανσις· ἀπόδειξις 4 ἔκφερεν (ο 470)· ἐξέφερεν 5 ἐκφάντωρ ...... 10 ἐκφορίαν (Levit. XXV 19)· καρπούς 11 ἐκφορεῖ· ἐπανίζει ⟨σπα—⟩ ὑπάρχοντα 12 ἔκφρασις· ἐπιθυμία ⟨ad ἔφεσις?⟩. λόγος ἐναργής

ἐκφῦναι (Eur. Phoen. 419)· ἐκβλαστῆσαι. γεννηθῆναι [18]

ἔκφυσις· βλάστησις. ἔντερον (δ) ἔνιοι πυλωρόν (Poll. II 207)

ἐκφυσήματα· πέτραι ὑπερέχουσαι τῆς γῆς [21]

ἐκχαρέων· μαγειρείων (Λάκωνες)

ἐκχαυνῶν (Eur. Suppl. 412)· μεταίρων [24]

ἔκχεον· ἔκχυσον (Γ 296?)

ἐκχέων· περιχέων [27—29]

ἐκχυμωθῆναι (Hippocr. III p. 268 K)· ἐκπυῆσαι [31]

ἐκχυμώματα (Hippocr. III p. 61 K)· αἱ πυώδεις συλλογαί

ἔκχωνεν· ἔκκλινεν. Λάκωνες [34]

ἐκψύχουσι (Hippocr. II p. 170 K)· λιποθυμοῦσιν

ἐκωδωνίζοντο· περιβόητοι ἐγένοντο

ἐκωδώνισεν· ἐδοκίμασεν [38]

ἐκωμῴδησεν· διέπαιξεν. διεθρόλλησεν [40]

ἐκώνη (Laced.)· ἔστρεφεν [42]

ἕλα· [43] ἥλιος, αὐγή ⟨1976⟩, καῦμα. Λάκωνες: βάδιζε. λέγε (Pind. Isthm. V [IV] 38. 39) [44. 45]

ἐλάεως· ἀμπέλου εἶδος

ἐλάζετο (non E 371)· ἐκυλινδεῖτο ⟨v. λύζει⟩

ἐλαθερές· ἡλιοθαλπές

ἐλαθρά (Cretice)· ἐλαφρά. [ἡ ἐν ἐλαίῳ ἑφθά

†Ἐλαθύσ.· Διὸς ἱερὸν ἐν Κύπρῳ ⟨v. 1844. 1858⟩

ἐλαία· δίφρου Κυρηναϊκοῦ μέρος [52]

Ἐλαιάεσσα νηδύς· Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι (fr. 419)· ἤτοι λαιάεσσα ἀντὶ τοῦ σκαιά, ἀγρία, ἢ ἀπὸ τοῦ ληΐζεσθαι πάντα ληϊζομένη καὶ κατεσθίουσα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλαίου λιπαρά ⟨v. νηδὺς ἐλ—⟩

ἐλαΐζων· ἐλαιόχρους

ἐλαιοῦται θρίξ· Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ (fr. 567). Ἀρίσταρχος ῥυπαίνεται, βέλτιον δὲ λαμπρύνεται

†ἐλαιοτῷ· ἐλαιοβαθεῖ ⟨—ωτῷ —βαφεῖ?⟩

ἐλαιότρυγον· ἀμόργη

†Ἐλαίους· ἐν Κύπρῳ ὁ Ζεύς ⟨1850⟩

ἐλαιοχύτας· †ἐπεραινόμενος ἐλαιός φαρμακεύς, παρὰ Ῥοδίοις

ἐλαΐς· αἰγίλωψ ⟨v. ἕλιξ⟩

ἔλακεν (Soph. Tr. 824)· ἐφθέγξατο

ἔλακεν· ἐψόφησεν [63—65]

ἔλανος· ἴκτινος

ἐλᾶν· †αφεῖν. ἐλαύνειν

ἐλαπάχθη· συνεστάλη

ἐλάπεδον (Dorice?)· τέμενος [70]

ἔλαρ· βοήθεια ⟨ἔλλαρ?⟩

ἐλάραι· τὰ ἐν τῷ αὐλῷ τῶν δοράτων ἁρμοζόμενα ⟨v. ἄλαρα⟩

ἕλ᾽ Ἄρει· ἔλαβεν, ἐπόρθησεν. καθεῖλεν

ἐλάσαι· φθάσαι. πατάξαι. διῶξαι. ὀρύξαι. ποιῆσαι. ἀγαγεῖν [75. 76]

ἐλασθαίνομεν· ἠκολασταίνομεν ⟨1975⟩

ἐλασία· δίωξις ⟨v. ἀπελ—⟩

ἐλασίκροντα (Ar. Eqq. 623)· ἐλαυνόμενα ὡς αἱ βρονταί· ἐπεὶ δοκεῖ ὄχημα τοῦ Διὸς ἡ βροντὴ εἶναι

ἔλασκεν (Eur. El. 1214)· [80] ἐκάλεσεν [81. 82]

ἐλασμίη· κυρία

†ἐλαπόδω· ἔνρυθμον ⟨πόδα εὔρυθμον?⟩ [85—88]

COD. 19 ἕτερον ἔνιοι πυλωρόψ 23 ἐκχαύων 25 ἔκχρον Post 27. 28 Λάκωνες; cf. 1822 30 ἐκχυμιωθῆναι, ἐκποιῆσαι 32 ἐκχυρώματα· αἱ ποιώδεις 41 ἐκώνη 43 cf. βέλα 44 ἐλατὸ — ἐλοὶ ⟨ἐν Δ.?⟩ 45 ἐλαέος 48 ἡλιοθαλές ⟨ἐλαιθερές?⟩ 53 ἐλαιάδεσσαν. ἡδὺς — σκαιάγρια 56 ⟨ἐλαιόδευτος Cyr. 171⟩ 57 ἐλαιότρωγον ⟨58 Forbiger Geogr. II p. 1044⟩ 67 ἐλαναφεῖν (forte ἐλάναν ἀφεῖν Dorice, coll. ἑλένη) ⟨69 ἐλαόπεδον?⟩ ⟨71 cf. εἴλαρ ἴλαρ⟩ 73 ἐλάργει — ἐπόρησεν ⟨77 cf. λασθ—⟩ ⟨83 Bergk. tit. Arcad. p. XI⟩

HES. 18 ἐκ φυράματος (Rom. IX 21)· ἐκ σπέρματος 21 ἐκφοιτᾷ (Eur. El. 720)· ἐξέρχεται 24 ἐκχείρημα· τόλμη ⟨ἐγχ—⟩ 27 ἐκχοίρηξες· ⟨ἐγχύτριζε⟩ 28 ἐκχοιρηλωμένοι· ⟨ἐγκεχοιριλωμένη⟩ 29 ἐκχυθήσεται (Hos. XII 14)· ἀπλωθήσεται 31 ἐκχύτριζεν· ἔκβαλλε ⟨v. 1827⟩ 34 ἐκ χώρης· ἐκ τῆς χώρας, ἐκ τοῦ τόπου (Z 516) 38 ἐκωθωνίζοντο (Esther III 15)· εἰς τὰ μεγάλα ἔπινον, ἐμεθύσκοντο, ἐχόρευον 40 ἑκών· θέλων (K 372), βουλόμενος (Ψ 434) 42 ἐκώπασεν (Psalm. CV 30)· ἐπαύσατο ⟨1569⟩ Ad 43 [ἐκρίναμεν. καὶ] 44 Ἕλα· τὸ τοῦ Διὸς ἱερόν, ἡ Δωδώνη ⟨2150⟩. καὶ οἱ ἱερεῖς Ἑλλοί 45 ἐλάαν (E 366)· ἐλαύνειν 52 ἐλαίανεν· ἐλέπτυνεν ⟨ἐλέαινεν⟩ 63 ἔλαμαν (Ezech. XL 25)· ὑπέρθυρον 64 Ἐλαμῖται (Act. Ap. II 9)· Πάρθοι 65 ἐλάμος (Ezech. l. c.)· ο(ὐ)δός 70 εἰλαπίνησιν (K 217)· ἑορταῖς 75 ἐλάσασκεν (B 199)· ἐνέπληττεν 76 ἐλᾶσαι· ἐκ χειρὸς ἔτρωσεν (Π 821). ἔσκαψεν (I 349). ἔπληξεν (E 41) Ad 80: [ἤλασεν] 81 ἔλασμα (Ezech. XL 25)· ὑπέρπυρον 82 Ἐλαμῖται (Act. Ap. II 9)· Πάρθοι 85 ἔλασεν· διέτεμεν 86 ἔλασεν· ἤλασεν (Z 158). ἐπέρασεν (P 519) 87 ἐλάσσω (Ev. Ioann. II 10)· μικρόν, ἥττον(α) 88 ἐλάσσωσιν (μ 55. Π 388)· διώξωσι. δι(αγ)άγωσιν

ἐλάστρει· ἐκακοπάθει. † ἐδίωκεν. ἐκυνήγει. ἤλαυνεν
ἐλαστριῶν· διαγινώσκων [91]
ἐλαστρεῖται· ἐλαύνεται. διώκεται
ἐλᾶται· ἡλιοῦται ⟨cf. βελασῆται⟩
ἐλάτη· λαχάνου εἶδος (Epicharm. Ath. 71 A). καὶ κώπη
. . ξέστῃς ἐλάτῃσιν (Η 5)
καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον, ἀφ' οὗ ἡ κώπη. καὶ πόλις τῆς Φωκίδος μεγίστη (Herod. VIII 33 Dem. 69, 18). καὶ τοῦ φοίνικος ἡ πρώτη ἔκφυσις (Theophr. fr. 4 de odor. 28, Diosc. I 150)
ἐλατήρ· τὸ πλατὺ πόπανον (Ar. Eqq. 1182), ἀπὸ τοῦ ἐλήλασθαι εἰς μέγεθος, ἢ πέμμα. καὶ ἡνίοχος (Aesch. Pers. 32)
ἐλατήριον (Hippocr. III p. 563 K)· φάρμακον καθαρτικόν
Ἐλάτης· ὁ Ποσειδῶν ἐν Ἀθήναις
ἐλάτῃσι (Η 5)· κώπαις, ὅτι ἐξ ἐλατίνων ξύλων [99]
ἐλατικαὶ κύνες· θηρατικαί [1901]
ἔλατρα· πέμματα πρὸς θυσίαν [καὶ] πλασσόμενα
ἐλατράβιζον· τὸ βωμολοχεύειν καὶ πανουργεῖν λατραβίζειν ἔλεγον [4]
ἐλατρεύς· ὁ τρίτην πύρωσιν ἔχων τοῦ σιδήρου παρὰ τοῖς μεταλλεῦσιν
† ἔλατρον· Εὐκράτης ἐν Ῥοδιακοῖς ἔνδυμα, κατάζωσμα ⟨ἔλυτρον?⟩
ἔλαττον· μικρόν, ἧσσον, ἧττον [8]
ἐλάττωσις· σμικρότης
ἐλαύνει· ποιεῖ. παραβάλλει [11]
ἐλαύνοντες· διώκοντες [ad 12] [13. 14]
ἐλαύνωσιν· θερίζωσιν
ὄγμον ἐλαύνωσιν (Λ 68)
...... ἐλάσαι γὰρ τὸ ἐκ χειρὸς πλῆξαι
ἐλαφίαι· οἱ τῶν ἐλάφων ἀστράγαλοι

ἐλαφίνης· νεβρός
ἐλάφιον· κώνειον (Diosc. Noth. IV 28)
ἐλαφηβόλος (Σ 319)· κυνηγός. ἀπὸ εἴδους ἑνὸς τῶν κυνηγουμένων
ἐλαφοβοσκός· εἶδος βοτάνης (Diosc. III 80)
ἐλαφογενές· τῆς ἐλάφου ὁ μυελός [21]
ἔλαφος· νεβρός
ἐλάφου πηρίς (Nic. Ther. 585)· οὗτος δοκεῖ βρωθεὶς πρὸς συνουσίαν ἁρμόζειν
ἐλαφρά· τὰ μὴ βαρέα. ἢ κοῦφα
ἐλαφρία· μωρία [26]
ἐλαφρίζων (Archil. fr. 86b)· παρασκευαζόμενος ῥᾳδίως
Ἐλαφρός· εὐβάστακτος. κοῦφος. ἢ Ζεὺς ἐν Κρήτῃ
ἐλάχαινεν (ω 242)· ἔσκαπτεν. ὡμάλιζεν· ἀφ' οὗ καὶ τὸ λάχανον [ad 30] [31]
ἐλαχία· ἑδάρη. Κρῆτες ⟨v. λαυξία⟩
ἐλαχίζει· πλανᾶται
ἐλάχιστος· μικρὸς πάνυ, ὕστερος, ἔσχατος [35]
ἐλαχύν· εὐτελῆ. ἢ μικρόν
ἔλαψα· διέφθειρα. Κύπριοι [38—40]
ἔλδωρ· ἐπιθυμία [42]
ἐλεά· κάνεα, πλέγματα [ad 43]
ἐλέαγνος (Theophr. HPl. IV 10, 1)· φυτὸν θαμνῶδες
ἐλεαίρει (Β 27)· οἰκτείρει, ἐλεεῖ
ἐλεαίρεις· ἐλεεῖς (Ζ 407), οἰκτείρεις (Ar. Eqq. 803)
ἐλεᾶς (Ar. Avv. 302)· ὀρνέου εἶδος
ἐλέατ(ρ)οι (Artemidorus)· οἱ δειπνοκλήτορες [49]
Ἐλεατ.'ς· κατὰ μὲν Ἀπολλώνιον Ἐλεατικός, ἀπὸ πόλεως Ἐλέας, διὰ τὸ Φωκαέων εἶναι τοὺς Ἐλεάτας ἀποίκους
ἐλέβορον· δηλητήριον φάρμακον. ἤτοι βρῶμα [52]

COD. 92 ἐλαστροῦται 94 ξεστῆς ἐλάτη., καὶ ⟨96 Schol. Aesch. Cho. 968⟩ 1909 σμ.ικρότισις 16 ἐλάφιαι 18 κώνιον ⟨20 —όβοσκον?⟩ 24 πέρις 25 βαθέα ⟨33 cf. ἐλιχάζει, ἐλλυχᾶται⟩ 47 ἐλέας 48 ἐλεατοί 51 δηλιτ|

HES. 91 ἔλαστρον (Σ 543)· ἤλαυνον ⟨1904⟩ 99 ἐλάτη (ε 239)· εἶδος δένδρου 1901 ἐλατόν· ἔλασιν. ἢ ἠλισμένον ⟨ἀλετόν· ἄλεσιν. ἢ ἀληλεσμένον⟩ 4 ἐλάτρευον καὶ ἐλάστρευον· ἐδίωκον ⟨1890⟩ 8 ἐλαττούμενον (Sirac. XXV 2)· λειπόμενον 11 ἐλαύνετον (Λ 575)· μακρὸν ποιεῖτε. [ἐλαύνητον]. ἐνποιεῖτε. κινεῖτε Ad 12: τύπτοντες (Η 6) 13 εἰρεσίαν· κωπηλα[τη]σίαν 14 † ἐλαύτατον· δεινότατον ⟨cf. ἐλλύτατον; forte ἐλεώτατον· ἐλεινότατον⟩ 21 ἔλαφον κεραόν (Γ 24)· ἄρρενα. ὁ γὰρ ἄρρην ἔχει κέρατα 26 ἐλαφρία (II Cor. I 17)· κουφότης ⟨—τι Cyr. 171⟩ Ad 30: ἢ τὸ μεγάλως χαῖνον, ἢ χαῦνον 31 ἐλαχία (ι 116)· μικρά. ἢ βαθύγειος, καὶ εὔγειος ⟨v. λάχεια⟩ 35 ἔλαχον· ἐκληρωσάμην (Ι 367). ἐκληρώσαντο (Κ 430) 38 ἐλγόωνται· ἐλπίζουσιν 39 ἔλδεται (Ε 481)· ἐπιθυμεῖ 40 ἔλδομαι (ε 219)· [ἐλδῶ.] ἐπιθυμῶ. θέλω 42 ἕλε· λάβε (Ξ 272). κάτασχε. ἢ ἔλαβεν (Λ 197) Ad 43: [κατάκλισις. κρύψις ⟨ad ἀλέα⟩] 49 Ἐλεαλή (Num. XXXIII 37)· Θεοῦ ἀνάβασις, ἐν ὑπερηφανείᾳ ...... 52 ἐλεγεινή· χαλεπή (Λ 398)

ἐλεγεῖα· τὰ ἐπιτάφια ποιήματα ⟨1966⟩

ἐλεγεῖαι· εὐμελίαι [55]

ἐλεγκτά· ἐπονείδιστα, ἐλέγχους ἄξια, εὐεξέλεγκτα

ἐλέγξεις (*I* 522)· ὀνείδει περιβαλεῖς ἢ ἐλέγχῳ [58. 59]

(ἐλέγχει· ψηλαφᾷ cf. ἐλέχει)

ἐλεγχέμεν· ἐλέγχειν

†ἐλεγχές· αἰσχρόν [62]

ἐλεγχθεῖσαι· αἰσχυνθεῖσαι

ἐλεγχείη (Ψ 342)· ὄνειδος, μέμψις, αἰσχύνη [65—69]

ἐλεδώνη (Arist. HA. IV 1 p. 525. 17)· ὁ πολύπους, (ὀσμυλίας ἰχθῦς) [71. 72]

Ἐλεήμων· ἐν Κύπρῳ καὶ Χαλκηδόνι Ἀφροδίτη

ἐλέηρεν (Φ 147?)· ἐλέησεν

†ἐλεθαινομένη· ἀκολασταίνουσα ⟨1877⟩

ἐλεία. ἢ ἕλα· ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή ⟨1843⟩. ἢ πόμα ⟨πόλις?⟩. ἢ ὕδωρ ἅλας ἔχον. καὶ εἰδός τι μέλους. καὶ Ἥρα ἐν Κύπρῳ. καὶ Ἄρτεμις ἐν Μεσσήνῃ

ἐλείη (Galen. lex. 464)· ἀγρία νόσος [78]

ἐλειθερεῖ· εὐδία

ἐλειθερεῖς· ἐν ἡλίῳ τιθέμενοι, ἢ θερμοί

ἐλειογενές· ὄρυζα

ἐλειόρ(ρ)ιζον· κύπειρος

ἐλειός· εἶδος ἱέρακος

ἐλειούς· Ἀρίσταρχός φησι γίνεσθαι ἐν τοῖς φρυγάνοις ὡς σαύρας. ὁ δὲ Καλλίστρατος σκωληκοειδές τι, ᾧ χρήσασθαι εἰς δέλεαρ τοὺς ἁλιεῖς· εἶναι δὲ ἐν ταῖς δρυσίν. οὐκ (εὖ). ἔστι γὰρ ζῷον τετράπουν ὁ ἐλειὸς καλούμενος μῦς, ὁ σκίουρος ⟨v. εἰλιός⟩ [85]

ἐλελεῦ (Callim. fr. CCCX)· ἐπιφώνημα πολεμικόν. οἱ δὲ προαναφώνησις παιανισμοῦ. τίθησι δὲ αὐτὸ Αἰσχύλος ἐπὶ σχετλιασμοῦ ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ (877)

ἐλελιζομένη (cf. Arist. fr. XIV p. 1153)· σειομένη [88. 89]

ἐλέλιξεν· διέσεισεν, ἐκίνησεν (*Λ* 530), ἐκράδανεν. συστραφῆναι ἐποίησεν ⟨cf. λέλιξε, ἠλήλιζον⟩

ἐλελίστροφε· εὔστροφε. δλόστροφε (Lactant. f. r. I 7)

ἐλελίσφακος (Theophr. VI, 1, 4 Nic. Ther. 84)· πόα τις ὁμοία δικτάμῳ

ἐλελιχθέντες (*Λ* 587)· συστραφέντες. συναχθέντες

ἐλελίχθημα· σεισμόν

ἐλελιχθῆναι· συστραφῆναι, †μεταβάλλεσθαι [96. 97]

ἔλεν· [98] ἐνίκησεν

ἐλέν(ε)ια· ἑορτὴ ἀγομένη ὑπὸ Λακώνων

ἐλένιον· βοτάνη τις, ἥν φασιν Ἑλένην σπεῖραι πρὸς τοὺς ὄφεις, ὅπως βοσκόμενοι ἀναιρεθῶσιν [2001]

ἑλένη· λαμπάς, δετή ⟨1867⟩

ἐλένιος· ἀγγεῖον. χωροῦν τέταρτον (Poll. X 191) [4]

ἐλενοί· κλήματα τὰ τῶν ἀμπέλων ⟨ἔλινοι?⟩ [6]

ἐλεξάτην· ἐκοίμησαν. δυϊκῶς [8]

ἔλεξεν· εἶπεν (Callim. LM. 91). ἠρίθμησεν. κατέκλινεν. ἐπέλεξεν

ἐλέξω· διελογίσω [11]

ἐλεοῖσι (*I* 215 ξ 432)· μαγειρικοῖς τραπεζίοις. καὶ οἱ μὲν δασύνουσιν, ἵνα ᾖ τοῖς ἐκ λύγων πεπλεγμένοις τῶν ἐξ ἕλους ληφθέντων· οἱ δὲ ψιλοῦσιν, ἐξ ἐλαΐνων εἶναι ξύλων τὰς τραπέζας λέγοντες

COD. 57 ὀνείδη ⟨70 v. δελεδώνη⟩ 73 χαλκηδονία ⟨75 ἐλεγαινομένη?⟩ 76 μεσίνη (in his nonnulla spuria) 79 εὐδία 80 ἐλειτεθερεῖς 81. 82 ἐλειο| 84 σκίουργος 86 ἐλέλευ 97 ἐλεμοσπέρμα ⟨v. 2236. 2100 et EM. 333, 34⟩ (2002 ἐλάνη Amerias al. Ath. 699 D. 701 A; cf. σελαίναι) 5 EM. 330, 39 7 ἐκοιμήθησαν 9 ἔπλεξεν 12 ὅλους

HES. 55 ἐλέγξει (Iob. XIII 10)· βασανίσει. ἐργάσει 58 ἔλεγξις (Iob. XXI 4)· ὀνείδισις, ἀτιμία, ὕβρις 59 ἐλεγχέες (*Δ* 242)· ἐπονείδιστοι 62 ἐλεγχθεεῖς (*Δ* 242)· ἐπονείδιστοι 65 ἐλέγχιστος (*Δ* 171)· ἐπονείδιστος, αἴσχιστος 66 ἔλεγοι· μῦθοι. ᾠδαί, θρῆνοι. ἔνθεν καὶ ἐλεγεῖα τὰ ἐπιτάφια ποιήματα ⟨1953⟩ 67 ἐλεεῖ· οἰκτείρει ⟨1945⟩ 68 ἐλεεινά· οἰκτρά. οἰκτρῶς, ἐλεεινῶς (*B* 314) 69 ἐλεεινοί· ταλαίπωροι 71 ἑλεῖν· λαβεῖν (Θ 319). ἀνελεῖν (*E* 118) 72 ἐλεειστή (*I* 408)· λεπτή 78 ἐλεήσατο (Eur. Tro. 866)· ἐξεχμαλώτευσεν ⟨v. ἕλῃη—⟩ 85 ἐλεινύειν (Ar. Thesm. 598)· στραγγεύεσθαι ⟨2102⟩ 88 ἐλέλικτο (*N* 558)· συνέστραπτο 89 ἐλελιξάμενος· σείσας. ἐπιστραφείς (*B* 316). συστρέψας 96 ἐλελίχθησαν (*E* 497)· μεταβαλλόμενοι συνεστράφησαν 97 ἔλεμος (Aristoph. fr. XI p. 1112)· στέρμα, ὅπερ ἕψοντες Λάκωνες ἐσθίουσιν Ad 98: ἔλαβεν (*E* 136). ἀφεῖλεν (Θ 256) 2001 ἐλέννας· ἐχλεύαζεν, ὕβριζεν ⟨ἐδέννάζεν⟩ 4 ἐλείπαναν (gl. sacr. XII proph.)· πλουσίαν ἐποίησαν 6 ἐλεντύν (ξ 82)· ἔλαιον 8 ἐλέξατο (*I* 662)· ἐκοιμήθη 11 ἐλεόθρεπτον (*B* 776)· τὸ ἐν ἕλει τραφέν, ἢ ἑλοτρεφές (non Nic. Ther. 597)

ἐλεόν (Ar. Eqq. 152)· μαγειρικὴ τράπεζα, ἰκρίον, κανοῦν [14]

ἐλέποκες· ἰχθῦς ὅμοιος φυκίδι ⟨v. λελεπρίς⟩

ἐλεπόδιον· εἶδός τι † βάναυσος

ἐλεπόλεις· μηχανήματα, οἱ κριοί, ἢ οἱαδήποτε, δι' ὧν αἱ πόλεις καθαιροῦνται. παρὰ δὲ Κρησὶ τὰ τῶν πολέμων ὄργανα

ἐλέπουν· οἷον ἐλέπιζον τύπτων καὶ μαστιγῶν

ἐλέσθαι· θέλειν [ad 19] [20]

† ἐλέταιον· ἔπαιον, ἐπάτασσον ⟨ἔλεπον⟩ [22]

ἐλέτην (E 576)· εἷλον, ἔλαβον (Λ 328). ἀπέκτειναν (Π 8). δυϊκῶς [24]

ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρων· τοῦτο παροιμιωδῶς ἐλέγετο ἐπί τινος ἀπολ(ε)λυμένου [26]

Ἐλευθέριος Ζεύς (Thuc. II 71)· .... τῶν Μήδων ἐκφυγόντες ἱδρύσαντο τὸν Ἐλευθέριον Δία. τοῦτον δὲ ἔνιοι καὶ Σωτῆρά φασι. τιμᾶται δὲ καὶ ἐν Συρακούσαις καὶ παρὰ Ταραντίνοις καὶ ἐν Πλαταιαῖς καὶ ἐν Καρίᾳ ὁ Ἐλευθέριος Ζεύς

ἐλεύθερον ὕδωρ (Antiph. fr. I vol. III p. 11)· ἐν Ἄργει ἀπὸ τῆς † συναγείας ⟨Κυναδείας⟩ πίνουσι κρήνης ἐλευθερούμενοι τῶν οἰκετῶν, διὰ τὸ καὶ τὸν Κέρβερον κύνα ταύτῃ διαδρᾶναι καὶ ἐλευθερωθῆναι

Ἐλεύθερος ⟨—υθερεύς ?⟩· Διόνυσος ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐν Ἐλευθεραῖς

ἐλευθεροστομῶ (Tragici)· παρρησιάζομαι [31]

Ἐλεύθω (Callim. Del. 276 non Pind. Ol. VI 41)· ἔρχομαι. Εἰλ(ε)ίθυια. (καὶ μία τῶν Εἰλειθυιῶν καὶ ἐπώνυμον Δήμητρος παρὰ Ταραντίνοις καὶ Συρακοσίοις)

Ἐλευσίνια· ἀγὼν θυμελικὸς ἀγόμενος Δήμητρι. Παρὰ Λάκωσιν καὶ ἐν Σικελίᾳ τιμᾶται Ἄρτεμις, καὶ Ζεὺς Ἐλευσίνιος παρ' Ἴωσιν

ἐλευσίω· οἴσω

ἐλεύσομαι (non Hom.)· ἔρχομαι, ἐπανέλθω

ἐλεφαίρειν· ἀπατᾶν

ἐλεφαίροντα (cf. τ 565)· ἐξαπατῶντα. βλάπτοντα. ἀδικοῦντα [38. 39]

ἐλέφαντα (Δ 141)· τὸ ἐλεφάντινον ὀστοῦν· ὡς δ' ὅτε τις (τ') ἐλέφαντα γυνὴ

οἱ δὲ λευκὰ ἔρια. καὶ φυτὸν τρεῖς χόας χωροῦν. ἔνιοι δὲ καὶ τοὺς ὀδόντας. καὶ τὸ σωματικὸν [ἢ] πάθος

ἐλεφάντινα· λευκά (E 583 ?)

ἐλεφῆραι· ἀπατῆσαι

† ἐλεφηρέα· ἢ βάψαν. ἢ βλέφαρα

ἐλεφηράμενος (Ψ 388)· β(λ)άψας. διαψευσάμενος [45—37]

† ἐλευσέαν· τὴν βρυωνίαν

ἔλεψεν (A 236)· ἐλέπισεν

Ἐλεών· πόλις τῆς Βοιωτίας (B 500). καὶ θάμνος ⟨ἐλαιών ?⟩. καὶ ὄφις, ὃν ἔνιοι σκυτάλην ⟨q. v.⟩ καλοῦσιν

ἐλεώτερον· ἐλεεινότερον

ἔλη· σύνδενδροι τόποι

ἐληΐζοντο· διηρπάζοντο

ἐληΐσατο (Eur. Tro. 866)· ᾐχμαλώτευσεν. διήρπασεν, ἀφείλατο, ἐλῄστευσεν

ἐληΐσθη· ἐλῃστεύθη [56]

ἐληλάμενον· ἠλασμένον [58. 59]

ἔληξαν· ἐπαύσαντο [61. 62]

ἐλθετῶς· ἀντὶ τοῦ ἐλθέ. Σαλαμινοί ⟨—ίνιοι⟩ [64. 65]

ἐλιάνθη· ἐχλιάνθη [67]

ἐλιάσθη (O 543)· ἐκλίθη, ἐστράφη, ἔφυγεν. ὤλετο. ἔπεσεν. ἀπεχωρίσθη ⟨v. ἀλιάσθη λιάσθη⟩

ἐλίβοτρυς· ἄμπελός (Eur. Bacch. 651 ?)· τις μέλαινα [70. 71]

COD. 13 ἠκρίον (Poll. IV 123), κανοῦ; cf. ἐλεά 17 ὄντα ⟨18 ἔλεπον?⟩ 20 |σθαι ter cod. 23 cf. διελέτην 27 Καρίαις (schol. Plat. p. 466 Bkk.) 32 cf. ἐπιλυσαμένη 32 θεμελικός 44 ἐλεφηρόμενος· βάψας 54 ἐλχίσατο 63 Curtius Z. f. vgl. Spr. VIII 4 p. 294 Th. Bergk de titul. Arcad. p. IX, 16

HES. 14 ΕΛΕΟC· οἶκτος. ἢ ἕλους (Δ 483), συνδένδρου τόπου, ἢ καθύδρου Ad 19: λαβεῖν (K 501) 20 ἕλεσθε· λάβεσθε (E 529). παρασκευάσασθε (H 370 Σ 298) 22 ἐλετή (I 409)· ληπτή, αἱρετή ⟨v. ἐλεειστή⟩ 24 ἕλετο· ἔλαβεν (Π 58), ἀφείλετο (I 368) 26 ἐλεύθερον ἦμαρ· τὴν ἐλευθερίαν (Z 455). περιφραστικῶς 31 ἐλεύσεως (Actt. Ap. VII 52)· ἀφίξεως 38 ἐλεφαιρεῖται· βλάπτει. ἀδικεῖ 39 ἐλεφαντίασις· εἶδος λέπρας 45 ἐλέχει· ψηλαφᾷ 46 ἐλέ.χθη (Γ 188)· ἠριθμήθη 47 ἐλέγχμην (ι 335)· ἐξηλεγχόμην 56 ἐληλακότες (Ioann. VI 19)· διαπεράσαντες, ὁδεύσαντες 58 ἐλήλατο (K 153)· ἐλήλασεν. ἢ ἥρμοστο. ἢ (ἐ)πεπερόνητο 59 ἐλελᾶται· συνέχεται (Π 518). πεπερώνηται 61 ἔληται (H 71)· πορθήσηται 62 ἐλθέμεν (Δ 247)· ἐλθεῖν 64 ἔλθητον (K 444)· ἔλθητε. δυϊκῶς 65 ἐλθοῦσα (Γ 162)· ἀπελθοῦσα ⟨παρ—⟩ 67 ἐλίασεν (Aristarch. Ψ 879)· ἐτίναξεν 70 ἔλυγεν· ὤλισθεν ⟨v. ἐξέλιπον⟩ 71 ἐλίγαινον (Λ 685)· ὀξὺ ἀνεβόων ⟨v. λιγ—⟩

†Ἐλυγεὺς· Διόνυσος ἐν Σάμῳ

ἐλίγματα· ψέλλια

ἐλιγμόν· γῦρον

Ἐλιεύς· Ζεὺς ἐν Θήβαις

ἕλικα· κύκλον. ἐνώτια. ἢ δακτύλιοι. ἢ τὰ περὶ τοὺς καρποὺς ψέλλια

ἕλικας (Σ 425)· ἑλικοκεράτους, ἐπικαμπῆ τὰ κέρατα ἔχοντας

ἕλικες· τῆς ἀμπέλου τὰ κληματώδη. ἢ ἐνώτια. ἢ ψέλλια. ἢ δακτύλιοι. ἢ ἐλίγματα

Ἑλίκη· πόλις (Β 575) [ ]. καὶ ἡ ἰτέα (Arcades ap. Theophr. III 13). τινὲς καὶ σπέρμα τοῦ ὑοσκυάμου [ad 79]

ἑλικηδόν (Theophr. III 1, 13)· κυκλοειδεῖ στροφῇ [81]

ἑλικοβλέφαρος (Pind. Pyth. IV 305?)· καλλιβλέφαρος

ἑλικοειδῶς· κυκλοειδῶς [84]

ἑλικοί· οἱ ἀσφοδελοί

ἑλικόν· ὀρθόν. καὶ μέλαν. περιφερές [87]

ἑλικτά (Eur. Andr. 448)· στρεβλά, σκαμβά [89—92]

ἑλικτῆρες (Aristoph. fr. VI 14 p. 1079)· ἐνώτια ⟨911⟩

ἑλικτοτέρας· πολυπλόκους

†ἑλίκων· ἀπὸ χειρὸς νῆμα τὸ φερόμενον ἐν τῷ ἀτράκτῳ

Ἑλικωνίδων μουσεῖα. [ὡς ἐπὶ τὴν γῆν

†Ἑλικῶπας πλοκάμους· ἀντὶ τοῦ ἑλικούς

ἑλίκωπες (Γ 190)· μελανόφθαλμοι. ἢ ἑλικοὶ κατὰ πρόσοψιν, ἀνακεκλασμένα ἔχοντες τὰ βλέφαρα. ἢ περιφερεῖς τὰ πρόσωπα

ἑλικωπῷ· εὐοφθάλμῳ [2100]

ἑλίμαρ· κέγχρῳ ὅμοιον

†ἑλίνη· ἡ μελίνη [ὑπὸ Λακώνων

ἐλινύειν (Ar. Thesm. 598)· σχολάζειν, λήγειν, ὀκνεῖν, ἀναπαύεσθαι ⟨2164⟩, στραγγεύεσθαι ⟨1985⟩, ἢ διατρίβειν ⟨ex onomastico?⟩

Ἐλινύμενος· Ζεὺς ἐν Κυρήνῃ [5]

ἕλιξ· νέος κλάδος. μέλας. καὶ ὁ αἰγίλωψ ⟨2167. 1860⟩. καὶ ἡ κατάγραφος καὶ ἡ ἀναγλυφὴ παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι (Ath. V 206 B). †καὶ ὁ καρπός. καὶ ψέλιον. καὶ τοῦ ὠτὸς ἡ περιοχή. καὶ δεσμός τις. ἢ τύλιγμα. ἢ †παράκλησις [7]

ἑλίξας· (π)λέξας. [8] (συ)στρέψας (Eur. Phoen. 1622)

ἑλιξόκερως· στρεβλόκερως [10]

ἐλιπάρει· ἠξίου, ἐκολάκευε, παρεκάλει ⟨2428⟩

ἐλιπάρησεν· ὁμοίως

Ἐλιπεύς· ὁ Ἐνιπεὺς ποταμός

ἔλιπτεν (schol. Nic. Th. 126)· ἐπιθυμητικῶς ἤσθιεν [15. 16]

ἑλίσσει· πλέκει [18]

ἑλίσσετο· (ἐλιτάνευε Φ 71) ἢ παρεκάλει (Α 15), ἐδέετο .....

ἑλίσσεσθαι· στρέφεσθαι [21]

ἑλισσομένου· εἱλουμένου

ἑλίσσων· πλέκων. ψευδόμενος, οὐκ ἐπὶ εὐθείας λέγων. ἢ †κοινόν. Εὐριπίδης Σισύφῳ (fr. 675)

ἐλίστρευον· ἐστράτευον ⟨ἐτάφρευον?⟩

ἐλιφαίμησεν· ἔξαιμος ἐγένετο

†ἑλιχάζει· πλανᾶται ⟨v. ἐλαχίζει⟩ [27]

ἑλιχνῶντο· τοῦτο πέπαικται ἐπὶ τοῦ λιχνεύειν παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Εἰρήνῃ (vers 756)

ἑλίχρυσος· τὸ ἀρρενικὸν οἱ μὲν (τὴν βοτάνην) οἱ δὲ τὸ ἄνθος τῆς ἑλιχρύσου βοτάνης [30]

ἕλκανα· τραύματα

COD. 74 ἐλιγρόν· ὑγρόν 78 ὀμματώδη 80 ἐλίκηδον κυκλοειδὴς τροφῇ 69 ἑλικωνιᾶ, μουσεῖα 2103 στρατεύεσθαι 6 καλός ⟨κλάδος Cyr. Dr.⟩ — περιαγωγὴ Poll. II 86 11 |ευσεν 13 ἔλιπεν Post 13 ἕλις· μόνος καὶ ὅλος (cf. ἕνς) 19 εἰπαρεκάλει 22 ἠλουμένου 28 ἑλίχνων — πεποίηται 29 οἱ μὲν τὸ ἀρρενικὸν οἱ δὲ — ἐνχρύσου

HES. Ad 79: [Βοιωτίας] — [ἐν ᾗ Ποσειδῶν τιμᾶται] 81 ἕλικι (XLIX 11)· κλήματι ἀμπέλου 84 ἕλικας βοῦς (Hom.)· ἤτοι ἀπὸ τῶν κεράτων, ἢ ἀπὸ τῶν ποδῶν ἑλικοειδεῖς. ἑλικὸν γὰρ τὸ συνεστραμμένον 87 ἕλικος βοὸς ἀμφὶ φονῇσι (Ο 633)· περὶ (μελαίνης) βοὸς (ἐν) φόνοις κειμένης 89 Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα (Υ 404)· .... 90 ἑλίκωπας (Γ 234)· εὐοφθάλμους 91 ἑλίκωπες (Α 390)· οὐλότριχες 92 ἑλικώπιδα (Α 98)· εὐόφθαλμον. εὐειδῆ 2100 ἑλελίχθησαν (Ζ 106)· συνεστράφησαν 5 ἐλινύων· ἀναπαυόμενος ⟨Moer.⟩ 7 ἑλιξάμενος· ἐπιστραφείς (Μ 408) Ad 8: κάμψας (Ψ 466) 10 ἐλίπανας (Ps. XXIII 5)· ἤλ(ε)ιψας. ἐφαίδρυνας. πλουσίαν ἐποίησας 15 ἑλισμός ⟨θελεμός?⟩· ἥσυχος 16 ἑλισθείς· ἑλίσας ἑαυτόν (Ω 510) 18 ἐλίσθη (Ψ 393)· ἔπεσεν ⟨cf. ἐλύσθη, ἠλύσθη, ὄλισθε⟩ 21 ἑλισσομένη (Α 317)· εἱλουμένη ⟨ἠπλ— cod.⟩ 27 ἑλιχθέντων (Μ 74)· συστραφέντων 30 ἑλιττόμενος (Χ 95)· στρεφόμενος

ἑλκανῶσα· ἡλκωμένη, ἡ ἡλκοποιημένη ὑπὸ πυρός [33—40]

ἕλκη· λῦπαι. Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ (fr. 553)

ἑλκηΐς· ἡ λιθάργυρος [43. 44]

ἑλκοποιόν· κανθαρίς

ἕλκυσον (Plat. Parmen. p. 135 D)· σῦρον

ἑλκυστάζων· ἕλκων (Ψ 187), παρασύρων

ἑλκυστῆρα· φορβεάν, ἤτοι καπίστριον

ἑλκυστῷ (C. I. 2719, 21)· λείῳ

Ἑλλά ⟨1844⟩· καθέδρα. Λάκωνες. καὶ Διὸς ἱερὸν ἐν Δωδώνῃ (καὶ οἱ ἱερεῖς Ἐλλοί [51]

Ἑλλάς· πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ (Β 683). καὶ τὸ ἔθνος (Thuc. I 6). ἡ Ἀχαΐα. καὶ ἡ αὐτόθεν γυνή [53]

ἑλλέβορος· βοτάνη, ἣν ἐσθίουσιν οἱ ὄρυγες. ἢ κόσμος γυναικεῖος χρυσοῦς (Aristoph. II 2 p. 1079)

?Ἑλλεσίη· ἡ Ἀθηνᾶ ⟨ἀγελείη?⟩

?ἕλλειν· ἴλλειν. κατέχειν ⟨2173. 2250⟩

ἑλλεδανοί· δεσμοί, σχοῖνοι [58]

ἔλλερα (Callimach.)· ἐχθρά, πολέμια. ἄδικα

?ἐλλείχοντα τῶν Ἀθηνῶν· ..... οἱ δὲ ἀττικίζοντα, ὃ καὶ ποιοῦσιν οἱ πρόσγραφοι, ἵνα φαίνωνται ἀστοί. Ἐλλείχοντα δὲ ἐμφορούμενον, ἀπὸ τῶν τὸ μέλι λειχόντων

Ἕλληνες· οἱ ἀπὸ τοῦ Ἕλληνος, τοῦ Διός. ἢ φρόνιμοι, ἤτοι σοφοί

Ἑλληνοδίκαι· οἱ (ι′) κριταί, οἱ καθήμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας ⟨v. δίαρχοι⟩

Ἑλληνοταμίαι (Thuc. I 96)· οἱ τοῦ κομιζομένου φόρου παρὰ Ἀθηναίοις ταμίαι [64]

Ἑλλήσποντος· ποταμὸς ἐπὶ τῆς παραλίας. ἡ μεταξὺ Τροίας καὶ Χερρονήσου θάλασσα

ἑλλίζων· τίλλων ⟨v. col. 340, 24. 26⟩ [67]

ἑλλόβια· ἐνώτια [69]

ἐλλόγιμος· γεγραμματισμένος [71]

Ἑλλοί· Ἕλληνες οἱ ἐν Δωδώνῃ, καὶ οἱ ἱερεῖς (Π 234?)

ἐλλόμενα· περικλειόμενα ⟨2156⟩

ἐλλόν· ἀγαθόν (Cretes). γλαυκόν. χαροπόν. ἐνθαλάττιον. ταχύ. ἄφωνον. ὑγρόν. ἐλάφου νεογνόν (τ 228)

ἔλλοπες· ἐλλιπόντες τῆς ὀπός, τουτέστιν ἄφθογγοι, ἄφωνοι (Cretes). καὶ οἱ λεπιδωτοὶ καὶ δασεῖς. καὶ τραχεῖς. [καὶ ποικίλοι ⟨τ 228⟩

ἐλλόπιδας· ἡ λέξις παρὰ Κρατίνῳ (fr. LX p. 197). γέγονε δὲ παρὰ τοὺς ἐλλούς, καὶ λέγει κοινῶς τοὺς νεβροὺς καὶ τοὺς στρουθούς· ἢ νεοττοὺς ὄφεως ἀπὸ τοῦ ἄλλεσθαι

Ἑλλοπιεῖς· [ad 77] [78]

Ἑλλοπιῆες (Callim. Del. 20)· οἱ νῦν Ὠρεῖται, παρὰ Χαλκιδεῦσιν

† ἐλλοπῶ· ἀγαθήν [81]

Ἑλλός· τὸ ἔκγονον τῆς ἐλάφου νεογνόν, ὁ νεβρός. καὶ Δωδωναῖος. καὶ ὁ ἐνθαλάττιος

ἔλλυες· ζῷα ἐν τῷ † Σμαράγδῳ ποταμῷ ⟨ἔμυες⟩

ἔλλυσιν· ἔκλυσιν. Κρῆτες

† ἐλλύτατον· οἰκτρότατον ⟨1914⟩

ἐλλύτης· πλακοῦς τις

† ἐλλυχᾶται· πλανᾶται ⟨2126⟩. διατρίβει

Ἑλλώτια· ἑορτὴ Εὐρώπης ἐν Κρήτῃ

ἑλλωτίς (Seleucus Ath. 678)· Εὐρώπης στέφανος πλεκόμενος, πηχῶν εἴκοσι

ἕλματα· ὁμιλήματα. ἐνειλήματα: σανιδώματα (Cyprii pro σέλματα)

ἐλμακίνη λειμῶνος· ἡ λεπτὴ [ad 91] σχοῖνος [92]

ἐλξίνη· ἡ περδίκιος βοτάνη (sch. Nic. Th. 537)

COD. 32 ἑλκομένη — ἕλκος ποιημένη 48 φορβέα 50 καθέδρα καὶ — Δωδώνη Λάκωνες 54 ὄρτυγες ⟨Poll. V 101⟩ 56 ἐλλεῖν 60 ἐπὶ 61 τοῦ Δ. τ. Ε. 65 πόντος — ἀλίας 70 γραμ| 72 ἐλλοί 73 περικνόμενα 75 ἄφωνοι καὶ δασεῖς 76 ἐλλόποδ δες EM. 331, 53 Post 77: ἄφωνοι καὶ λεπιδωτοί 79 ἐλλοπίνες — ὀρῖται παρὰ χαρκί 84 ἔκλυσι κρῆται 86 ἐλλυτίς 88 ἐλλωτία 89 ἐλλώτης εὐρώτης 90 ἐνηλήματα 91 ἐλμακήνη

HES. 33 ἕλκεα· τραύματα (Θ 419) 34 ἕλκει· ἀνάγει, σύρει (Ω 52) 35 ἑλκέμεν· καθέλκειν (Β 152) 36 ἕλκεο· ἕλκε (Δ 210) 37 ἕλκεος· τραύματος (Λ 812) 38 ἑλκεσιπέπλους· ἐφελκομένας (Ζ 442) τὸν πέπλον 39 ἕλκετο (Λ 194)· ἤλκυσεν 40 ἑλκεχίτωνες (Ν 685)· ποδήρεις χιτῶνας ἔχοντες. ἄζωστοι 43 ἑλκιθάμοιο (Ζ 465)· ἑλκύσεως 44 ἕλκος· πᾶν τραῦμα 51 ἑλλάψεως· φωτισμοῦ 53 ἑλλάσαι· συγκλεῖσαι. κωλῦσαι ⟨Δ 409⟩ 58 ἑλλεδανοῖσι (Σ 553). τοῖς δεσμοῖς 64 ἑλληνύει· ἑορτάζει. παύεται. ἀργεῖ ⟨ἐλινύει⟩ 67 ἐλλήθεις· οὐχ αἱ ἄγριαι μέλισσαι ⟨ad δέλλιθες⟩, ἀλλὰ φυτὸν ὁ αἰγίλωψ ⟨v. ἐλαΐς, ἕλιξ⟩ 69 ἐλλογ. (epist. ad Philem. 18)· καταλόγησαι 71 ἐλλοδανοισι (Σ 553)· δεσμοῖς Ad 77: ἄφωνοι. καὶ οἱ λεπιδωτοί 78 ἐλλοπίς· εὐόφθαλμος. χαροπή 81 ἐλλόωσιν (Ν 315)· ἐλάσωσιν Ad 91: [καὶ λευκή] 92 ἕλξεις· ἑλκύσεις ⟨Moeris⟩

ἔλξω· ἑλκύσω, ἀνάξω
ἐλογίζετο· ἐνοεῖτο
ἑλοίμεθα· ἐπιλεξοίμεθα [ad 96]
ἕλοιο· ἀνάσχοιο. βουληθεί(η)ς
ἕλοιτο· θέλοι [99]
ἕλον· εἷλον, ἀφεῖλον. ἐπόρθησαν
ἑλόντας· ἀφελόντας, λαβόντας. νικήσαντας
[ἑλόντες]· ἑλόμενοι· ἀφελόμενοι, λαβόμενοι
ἑλόντες· [ad 2203] ἀνελόντες. πορθήσαντες. χειρωσάμενοι [2204]
ἕλος· σύμφυτος τόπος. ἢ χεῖλος ποταμοῦ. καὶ ὁ τελματώδης τόπος. καὶ πόλις ἐν Λακεδαιμονίᾳ (B 584)
ἑλοῦ (Eur. fr. 139)· λάβε. ἐπίλεξαι
† ἑλούπησεν· [ad 7] ἐσχίσθη
ἑλοῦσαι· ἀρ[ξ]άμεναι [post 8]
....ε Λουσία· Δημήτηρ παρὰ Τελφουσίοις [10]
ἑλόχα· ἐνήδρευεν
ἑλοχεύθη· ἐγεννήθη. [ἐγαμήθη]
ἐλόχισεν (Herod. I 103)· εἰς λόχους ἤγαγεν
ἔλπει (β 91)· ἐλπιδοποιεῖ [15]
ἔλπεον· ἤλπιζον
ἔλπεται· δοκεῖ, [ad 17] προσδοκᾷ
ἐλπίς· προσδοκία [19. 20]
ἔλπονται· ἐλπίζουσιν [22]
ἕλπος· ἔλαιον, στέαρ. εὐθηνία
ἐλπωρή (β 280)· ἐλπίς. δόκησις
ἐλπωρῆσιν· ἐλπίσιν [26]
ἔλσαι (Λ 409)· συσχεῖν. συνελάσαι (Φ 225). συγκλεῖσαι (Σ 294) [28. 29]
† ἐλσούς· τὰς μυίας [31]
ἔλυμα (Hesiod. opp. 428)· τὸ τοῦ ἀρότρου † πέριον. νύσσα. καὶ τὸ ἱμάτιον. καὶ † ἡ ἄϊων
Ἐλύμνιος· Ποσειδῶν ἐν Λέσβῳ ⟨2246⟩. καὶ νῆσος τῆς Εὐβοίας (Soph. fr. 401)
† ἐλύμνιαι δοκοί· ὀροφῆναι
ἔλυμοι· τὰ πρῶτα τῶν αὐλῶν, ἀφ' ὧν ἡ γλωσσίς. οἱ δὲ ἁπλῶς αὐλόν (Soph. fr. 409. 581). καὶ σιτῶδες σπέρμα (Aristoph. Νησ. fr. IX). [καὶ ἡ τῆς κιθάρας καὶ τοῦ τόξου θήκη ⟨ad ἔλυτρον?⟩
ἔλυμορ· (σ)πέρμα, ὃ ἕψοντες οἱ Λάκωνες ἐσθίουσιν ⟨1997. 2100⟩
ἐλυσάμην· ἀπέδωκα [38—40]
ἐλύσσει· εἱλεῖται
ἐλύσθη (Ψ 393)· παρελύθη. συνειλήθη. ἔπεσεν ⟨2118⟩. ἐνεποδίσθη [43]
ἐλύστροις (Hippocr. III p. 195)· καλύμμασι, σκεπάσμασιν
† ἔλυστα· ἄμπελος μέλαινα
† Ἐλύτιος· Ποσειδῶν ἐν Λέσβῳ ⟨2233⟩
ἔλυτρα (Soph. fr. 936)· κυρίως τὰ ἐνειλήματα. ἢ τὰ καλύμματα: καὶ πηγαί. καὶ σωλῆνες. δέρματα (Herod. IV 173)
ἔλυτρον· δέρμα. θήκη. λέπυ(ρ)ον. ἐνείλημα. κάλυμμα, σκέπασμα
(ἐλύτρωσον· κάλυψον cf. 1515)
ἔλφος· βούτυρον. Κύπριοι
ελω· κατέχω ⟨2156⟩, πιάζω ⟨v. ἀλῶ⟩ [post 50]
ἐλωβήσαντο· ἔβλαψαν
ἕλωμαι· πορθήσω. [52] λάβω
ἔλων (Ω 696)· ἤλαυνον. [post 53]
ἐλώγη (Dorice)· ἔλεγεν
Ἑλωός· ὁ Ἥφαιστος παρὰ Δωριεῦσιν
ἕλωρ· ἕλκυσμα. λύμη. ἄγρα. θοίνη·
μὴ δή με ἕλωρ (E 684)
εἴλημμα. θοίναν. ἄγρευμα.
ἕλωρα (Σ 91 ann Soph. Ai. 830)· ....
ἑλώρια (Α 4)· ἑλκύσματα. καταστρέφει δὲ εἰς σπαράγματα. βρώματα [59]
Ἑλώριος ἀγών· τελούμενος ἐπὶ Ἑλώρου ποταμοῦ
† ἐλώσθη· ἐφοβεῖτο. ἐμαλακίσθη

COD. 2209 ἐλουσία, (superscr. ἐ) ἀρμητὴρ π ἀφουσίοις 13 ἐλόχησεν 14 legebatur post 17 24 ἔλπωρ· ἡ 25 ἐλπορῆσιν 33 cf. ἐπιλίμνιος 34 cf. ὀλυμπία 36 ἐλυμόσπερμα ἐπλ.
44 ἐλύστροις 54 ἐλωγή· ἔλεγον (Theognost. 138, 33. 149) 56 θήνη — θύναν

HES. Ad 96 λάβοιμεν (B 127) 99 ἑλόμην (Θ 108)· ἀφειλόμην Ad 2204 λαβόντες (Γ 316) 4 ἑλόντων· ἐλαυνόντων. καὶ τὰ ὅμοια ⟨ἐλώντων⟩ Ad 7: ἐψόφησεν Post 8: λαβοῦσαι (ϑ 436) 10 ἑλοφόν (Z 469)· τὸ ἄκρον τῆς περικεφαλαίας 15 ἔλπεο· ἔλπιζε (Y 432 Greg. Naz. LVIII 116) 19 ἔλπομαι (H 199)· ἐλπίζω . 20 ἔλπομαι (Θ 526) εὐχόμενος· καυχῶμαι ἐλπιδοποιούμενος 22 ἔλποντο (M 261)· ἤλπιζον 26 ἐλπτέοντες (Herod. VII 168)· ἐλπίζοντες 28 ἔλσαν (Λ 413)· συνήλασαν 29 ἐλύμην· ἐλυτρωσάμην (Φ 80). ἐλυτρώθην 31 ἐλυμήνατο ὗς ἐκ δρυμοῦ (Ps. LXXIX 14)· κατέφαγε χοῖρος ἐξ ὕλης 38 ἔλυσεν (Α 106)· ἀπελύτρωσεν 39 ἐλυσθείς (ι 433 Ω 510)· κουφισθείς ⟨2116⟩ 40 ἐλύσατο (Φ 42)· ἐλυτρώσατο 43 † ἔλυται· ἔρχεται ⟨ΔΥΕΤΑΙ⟩ Post 50: ἐλάσω ⟨Moer.⟩ Ad 52: ἀφέλω (Α 324) Post 53: ἐπορεύοντο. ἢ λαβών (H 56). ἢ ἀρ(ξ)άμενος (ϑ 500). ἢ ἀφελόμενος (B 240) 59 ἑλώρη· πελώρη

ἐλῶσι· [62] ἐλαύνωσιν (Aesch. Eum. 75?)
Ἕλωτες· μισθωτοί, ἐν τῷ ἕλει ἐργαζόμενοι
ἐλώφησεν (Soph. Ai. 61)· ἔληξεν. κυρίως ἐπὶ τῶν λόφων [65—67]
ἐμαλάχθην· ἐνέδωκα [69]
ἐμαργήναντο· ἐνεπεφόρηντο [71]
ἐμαρυκᾶτο· ἐμασᾶτο
ἔμαρφα· κατέλαβον
ἔμαρψας· ἐκράτησας
ἐμασάμην· εὗρον
ἔμασσε· ἠνώχλει
ἐμάσταξεν (Dores)· ἐμασήσατο
ἐμάτησεν (Π 474)· ἐματαιώθη. ἐλήρησεν. ὑστέρησεν. ἥμαρτεν
ἐμαυτῷ βαλανεύσω (Ar. Pac. 1103)· [post 79] [80]
ἐμβαδόν (Ο 505)· πεζῇ διὰ θαλάσσης
†ἐμβαθυνούς· σεσοφισμένους, σοφούς [83]
ἐμβάδια (Ar. Plut. 847?)· τὰ ὑποδήματα [85]
ἐμβακανίτης· τὸ μετὰ τοῦ ταρίχους καὶ στέατος σκευαζόμενον βρῶμα
ἔμβαλε κύλλῃ· οἱ αἰτοῦντες κατὰ παιδιὰν τὴν χεῖρά πως περιάγοντες καὶ κοιλοῦντες παρακαλοῦσιν ἐμβάλλειν
†ἐμβαλλεῖν· κατακλῖναι. Λάκωνες [89]
†ἐμβάλλοντος· βλεσόπους
ἔμβαρος· ἠλίθιος, μωρός. ἢ νουνεχής. Μένανδρος Φάσματι (fr. II p. 219)
ἐμβάς (c. c. Eubul. fr. I p. 220)· εἶδος ὑποδήματος. καὶ μέρος τι τῆς χελώνης ⟨h. e. scabelli⟩ [93]
ἐμβατεύσας· ζητήσας. ἐπιβατνώσας ⟨v. ἐπιβατεύουσιν⟩
ἐμβατήρ· παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τόπος
ἐμβατήριον· εἶδος αὐλήματος
ἐμβαφίας· λοπάδες βαθεῖαι. ἀπὸ τοῦ βάπτειν ἐν βάθει
ἐμβάφιον· ὀξύβαφον παρὰ Ἱππό(sic)νακτι (fr. 112, imo Hippocr. II p. 711)
ἐμβεβροντημένος· ἀναίσθητος. ἐμβρόντητος [2300. 1]
†ἐμβεχανεῖται· ἐμπέπλεκται
ἐμβεβώς (Eur. Phoen. 2)· ἐπιβεβηκώς
ἐμβείη· ἐμβῇ (Apoll. 67, 11), ἐμποδίζῃ. χωρήσῃ (Π 94) [5. 6]
Ἐμβλώ· πέπλασται παρὰ τὸ ἐμβλέπειν· ὡς ἡ Δωρὼ καὶ Δεξώ
†ἐμβλωκυῖαν· ἐν τῷ ἀνδρὶ ἡδοοῦσαν
ἔμβολα· μοχλοί. ἀσφάλειαι ⟨2314⟩
ἐμβολήν· πληθύν. ὁρμήν (Eur. fr. 690). ἐνθήκην. ἀπόθετον χρῆμα
ἐμβολίδες· αἱ περιθεταί
ἐμβόλιμα ἔπη· τὰ ὑπὸ τῶν γραμματικῶν ὡς ἀλλότρια καὶ νόθα ἀθετούμενα
ἐμβόλιμον (Herod. II 4)· τὸν μῆνα, καὶ τὴν ἡμέραν. † καὶ ἀνδραποδισμόν [14]
ἔμβολον· Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις (fr. I p. 1076) τὸ αἰδοῖον [post 15 ex atticistis]
ἔμβολος· εἶδος θηρίου ἐν λαχάνοις
ἐμβραμένα (Sophro, Lacones)· εἱμαρμένη [18. 19]
ἔμβραται· εἵμαρται [21]
†ἔμβρεος· ἐνεός. μωρός
ἐμβριθές (Plat. Phaed. 81 C)· βαρύ. στιβαρόν. στερεόν. πλατύ [24]
ἐμβριμῆσαι· ἐπιτιμῆσαι. κελεῦσαι, προστάξαι μετ' ἐξουσίας [26]

COD. 63 ἐλῶπες 71 ἐμάσμην 73 ἐμάσταξεν 76 ἐπεφόβηντο 69—72. 73—78 = 73—78. 69—72 81 παίζει 87 ἐμβαλλεκύλλη — καλοῦντες 97 ἐμβαφίδες? 2307 δωρῶ καὶ δεξῶ ⟨forte ἐμβλεῖν, potrix⟩ 9 ἀσφάλεια 11 περίθετοι 14 πα-
δ τ̄
λαμη — σκιρ ⟨ex atticistis⟩ 20 ἐμβρᾶται, ἥμαρται

HES. Ad 62: λάβωσιν (Π 128) 65 ἐμὰ δάκρυα (Λ 42)· τῶν ἐμῶν δακρύων 66 ἐμαίμασσε (Iob. XXXVIII 8)· προεωθεῖτο, ἢ προεθυμεῖτο. ἐκυματοῦτο ⟨Cyr. 39. 11⟩. ἐκλονεῖτο (gl. mss. sacr.). ἐταράττετο 67 ἐμετός· ἐξέραμα ⟨—ωμα cod.⟩ 69 ἐμαραίνετο (Ψ 228)· ἐσβέννυτο 71 ἐμαρανάθη (Ι 212)· ἐμάχοντο (Ρ 382) Post 79: ἐμαυτῷ διακονήσω. Λέγεται δέ, ὅταν ὁ βαλανεὺς νωθρεύηται, καὶ ἑαυτῷ (τις) λαμβάνων τὴν ἀρύταιναν διακονῇ. ἢ ἀπὸ τῶν τὰς βαλάνους ἐγκρυβόντων εἰς πῦρ 80 ἐμαυτῷ συνεπίσταμαι (Iob. XIX 26)· ἐν ἑαυτῷ ἐπίσταμαι 83 ἐμβάδιον· παίζει ἐπὶ τούτου 85 ἐμβαίη (Π 94)· ἐμποδὼν γένηται. ἐναντιωθῇ 89 ἐμβάλλεο θυμῷ (Κ 447 Ψ 313)· ἐνθυμοῦ κατὰ ψυχήν 93 ἐμβατεῦσαι (Iosu: XIX 49)· τὸ κατέχειν καὶ καρποῦσθαι χωρίον ἢ οἰκίαν ἢ ὅλον τὸν κλῆρον. ἢ ζητῆσαι 2300 ἐμβεβίωθεν· τέθνηκεν ⟨ἐκβεβίωκεν⟩ 1 ἐμβεβρυττόμενος· ἀναίσθητος 5 ἔμβην (Π 94)· ἐμποδοστάτην. ἐμποδὼν γένηται ⟨cf. ἐμβαίη⟩ 6 Ἐμβίανος· Ἄρης ⟨Ἐνοιάλιος⟩ 14 ἔμβολα· Εὐριπίδης Παλαμήδῃ (fr. 593) καὶ Σκείρωνι (fr. 682) ἔμβολα. τὸ δὲ πολὺ ἀρρενικῶς λέγουσι τοὺς ἐμβόλους (Herod. I 165 cf. τοὺς ἐμβόλους) Post 15 ex atticistis: ἀρρενικῶς δέ φασι τὸν τῆς νεὼς ἔμβολον, τὸ χάλκωμα, τὸ περιτιθέμενον κατὰ τὴν πρῷραν. καὶ ἔμβολον τῶν θηλειῶν ⟨τοῦ θεοῦ cod.⟩ 18 ἐμβραχεῖ· μικρόν. ἢ καθόλου, ὅλως. συντόμως. ἁπλῶς 19 ἔμβριον· θεῖον ⟨ἄμβροτον⟩ 21 ἐμβρέμεται (Ο 627)· ἐμπίπτει. ἐμφυσᾷ 24 ἐμβριμήματι (Thren. II 6)· κινήματι 26 ἐμβριμώμενος (Ioann. XI 38)· μετὰ ἀπειλῆς ἐντελλόμενος

ἐμβροντηθέντες (Xen. Hell. IV 7, 7)· ἔνεοι γενόμενοι. μωρανθέντες

ἐμβροντησίας· μανίας, φρενοβλαβ(ε)ίας. θάμβους

ἐμβρό(ν)τητος (Antiphan. fr. XLIV p. 149)· παραπεπληγμένος τὴν διάνοιαν, μαινόμενος

† ἔμβυλλαι· ἀγναὶ ἡμέραι. καὶ γῆς ἔντερα

ἔμβρυον· νεογνὸν βρέφος, τὸ ἐν γαστρὶ γυναικὸς ἐνδιάπλασμα [ad 31] [32]

† ἐμβρόνιον· μικρὸν καὶ ἀπόρφυρον ἱμάτιον Τιβερικόν

ἐμβύσας· ἐμπλήσας [35—37]

ἐμεῖο· ἐμοῦ· ἔστι δὲ (d)σύναρθρον [39]

ἐμειδία· ἐγέλα

ἔμελλεν (Hom.)· ἐῴκει

ἐμέλλετε (Δ 817)· ἐῴκειτε. ἐφαίνεσθε. οὐδαμοῦ γὰρ ἐπὶ χρόνου κέρηται τῇ λέξει

ἐμέλησεν· ἐφρόντισεν [44. 45]

ἐμεῦ (Δ 88)· ἐμοῦ

ἐμεύνη· ἐμοῦ

(ἐμῇ πεντόζῳ· χειρὶ ἐμῇ)

ἐμήσατο· ἐτεκτήνατο. ἠπάτησεν. ἐμηχανήσατο. ἐβουλεύσατο (Ζ 157). ἐποίησεν

ἐμηχανησάσθην· ἐμηχανήσαντο. δυϊκῶς

ἐμίαινεν· ἐκ μίξεως διέφθειρεν

† ἐμειάς· διαχρήματα. ἑαυτούς

ἐμίγνυτο· ὡμίλει

ἐμίν (Ar. Asch. 699)· ἐμοί

ἐμίνυθεν· † ἔπραθεν, ἔπρασεν [56]

ἐμίο (Rhintho)· ἐμοῦ

ἐμίσγομεν· ἐμιγνύομεν

ἐμίστυλλεν· εἰς ὀλίγον διῄρει

ἔμιχθεν (Γ 209)· ἐμίχθησαν. πληθυντικῶς [61]

ἔμμα· ἱμάτιον (v. γέμμα). ἢ καθαπτόμενον. καὶ ἀπομασσόμενον

ἐμμακεδονίξαι· χρήσασθαι ....

† ἐμμαλάξαι· † ἐμμεῖναι, τῇ χειρὶ ἐπιλαβέσθαι

ἐμμαπέως (Ε 836 ξ 485)· ἐσπουδασμένως. ταχέως, ἅμα τῷ εἰπεῖν. προθύμως

ἐμμανῶς· ὀργίλως. ἐκθύμως

ἐμμάσαι (Hippocr. III p. 193 K)· ἐνερεῖσαι

ἐμματράζων· ματαιολογῶν

ἐμματεῖται (Hippocr.)· ἐνερείδει. ἐνλαμβάνεται. ζητεῖ κατὰ μέρος (Galen. lex 462)

ἐμματέων· ψηλαφῶν. † φιλονεικῶν. ὁρμῶν

ἐμμελές· ἐπιμελές. ἔμμετρον

ἐμμελέεσσι· τοῖς φροντίζουσιν

ἐμμελέστατος· κηδεμών

ἐμμέλεια· εἶδος ὀρχήσεως. καὶ Πλάτων (Legg. VII 816 B) ἐπαινεῖ τὴν ὄρχησιν, καί φησιν ἢ ἀπὸ τοῦ μέλους ὠνομάσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ πρὸς τὰ μέλη γίνεσθαι. Τραγικὴ δὲ ἡ ὄρχησις. Ἀργυρίοις (ἀκύρως?) δὲ Αἰσχύλος (fr. 19) ἀντὶ τοῦ σατυρική, ἥ ἐστι σίκιννις

ἐμμελής· καθήκων. προσηνής

ἐμμελῶς· προθύμως. ἐρρωμένως. συνετῶς [77]

ἐμμεμηνότα· μαινόμενον [79]

† ἐμμένει· προθυμεῖται

ἐμμέναι· † καθέζεσθαι. εἶναι [82]

ἐμμενέως (Hesiod. Theog. 712)· προθύμως. βιαίως

ἐμμενέως· προθυμούμενος. ἐρρωμένως

† ἐμμενύτρωτος· μέτριος

ἔμμεται· ὀρχεῖται ⟨ῥέμβεται?⟩

ἐμμηλάδας αἶγας (Callim. Ap. 51)· τὰς μετὰ τῶν προβάτων νεμομένας

ἐμμήνιοι· αἱ καταμην(ια)ῖαι λεγόμεναι θυσίαι

ἐμμήροις (Com. II 2 p. 877)· ἐνομήρεις ὄντας. παρὰ τοὺς ὁμήρους τοὺς ἐπὶ συμβάσει διδομένους ⟨2455⟩

? ἐμμόνιαι· συνθῆκαι ⟨ἁρμ—⟩ [91]

ἐμμόραντι (Dores)· τετεύχασιν

ἔμμορεν· ἔτυχεν (Α 278), ἔλαχεν (Ο 189), ἐκλήρωσεν

COD. 31 ὂν διαπλ| 34 ἐμβήσας 38 ἐμεῖε 42 φαίνεσθε [αι] 43 ἐφρόνησεν, ἐφρόντισεν 47 ἐμήνη 48 cf. 59 51 ἐμίενεν 55 ἐμήνυθεν 57 ἐμῆς 58 ἐμιγνοῦμεν 59 ἐμιστύλαεν· — διαίρει Post 59 legebatur 48 ἐμηπεντόχω 69 ἐμματαιάζων 74 ὠνομάσθη — σατοιρική — σικήνης ⟨80 ἐμμενεῖ· προθυμῷ καὶ ...?⟩ 84 ἐμμενάως 87 γενομένας 89 ἐνομηρειεον

HES. Ad 31: ἢ ὀλίγον 32 ἔμβαχον· ἔμβρυον 35 ἐμέγηρε (Ψ 865)· ἐφθόνησεν 36 ἐμέθεν (Α 525)· ἐμοῦ 37 ἐμεῖο· ἐμοῦ 39 ἐμείρετο· ἐπεθύμει ⟨ἱμ—⟩ 44 ἔμειvον (Ε 522)· παρέμενον 45 ἐμέμυξαν· ἐπέξεσαν ⟨ἐπήμυξαν⟩ 56 ἐμιμήσατο· ὡμοιώσατο (Dem. 420, 21?) 61 ἐμείωσεν· ἐφθείριεν 77 ἐμμεμαώς (Hom. Ε 330 al.)· ὁμοίως 79 ἐμμέμυκεν (Χ 491)· καταμέμικται. ἢ ἐπικέκληται. παρὰ τὸ μεμυκέναι. τινὲς δὲ ἐμνήμυκεν 82 ἐμμενές (Κ 361)· ἀδιαλείπ(τ)ως. πρόθυμον: ἕως αὐτοῦ. ἢ ἐπίμεναι ⟨ἐπιμόνως⟩ 91 ἔμμονος (Levit. XIII 51)· ἐπιμένουσα ἀεί, ἤτοι ἀδιαλείπτως

ἔμμορον· εἱμαρμένον
ἔμμορος (Aesch. Suppl. 86)· τετευχώς [2401]
ἔμμοτος (Foes. Oec. Hipp. p. 125)· τραυματία(ς). νοσώδης [3. 4]
ἐμόγησα· ἔκαμον, ἐκακοπάθησα
ἐμογήσατο· ἐκακοπάθησεν [7. 8]
ἔμολεν· ἦλθεν
†ἐμορίδαι· μέτοικοι
†ἔμορτεν· ἀπέθανεν ⟨v. ἰσήμορτεν⟩
ἐμορμολύττετε (Crates fr. I p. 235)· ἐδεδίττεσθε
ἔμπα γε μὴν (Apollon. Dysc. adv. 564, 26)· ὅμως μέντοι
ἔμπα δέ (Callim. epigr. XIII 3)· ὅμως δέ, ἀλλ' οὖν [15]
ἐμπάζεσθαι· ἐπιστροφὴν ποιεῖσθαι. καὶ σέβεσθαι. ἐντρέπεσθαι. φροντίζειν
ἐμπάζεται· σέβεται
ἔμπαιον (υ 370)· ἔμπειρον. μέτοχον. ἢ ἐπίσιτον
ἔμπαις (Cratin. fr. CII p. 209)· ἐγχύμων [20]
ἐμπαίτοντι· ἐμπαίζουσιν [22]
ἐμπαλάξαι· ἐμπλέξαι
ἐμπαλάγματα (Aesch. Suppl. 305)· αἱ ἐμπλοκαί
ἐμπάμονι· πατρούχῳ
ἔμπαν (Pind. Pyth. V 54)· πάντως. ὅμως [27. 28]
ἐμπαροινοῦντας· ὑβρίζοντας
ἔμπαρος· ἔμπληκτος
ἐμπάσεις (Aeoles)· ἐγκτήσεις
ἐμπασέντας· ἀρχεῖόν τι ἐν Λακεδαίμονι
ἐμπαστῆρας μύθων· πιστωτάς, μάρτυρας
ἐμπαστήρια· μελίπη(κ)τα
†ἔμπατον· καταθύμιον
ἔμπεδα· ἐπιτελῆ. ἀληθῆ (τ 250?). βέβαια, ἰσχυρά. ἀμετάλλακτα. ἀσφαλῆ (Ν 512)
ἐμπεδὴς γάμορος μάρψεν Ἀΐδης· ἔμπεδον ἔλεγον τὸν Ἅιδην, ὡς Ἱππῶναξ. ἀντὶ τοῦ οὖν ἐμπέδου χθόνιος καὶ ἀσφαλής. Οἱ δὲ οὕτως· ὁ Ἅιδης ἐπιμελής ἐστι γάμορος, οὐκ ἀμελῶν οὐδενός. ἀλλ' εἰς τὴν γῆν λαμβάνων τὴν μερίδα, οἷον τὴν γῆν μεριζόμενος
ἐμπεδορκεῖν· εὐορκεῖν. παίζει δὲ Ἀριστοφάνης (fr. inc. CLXII) παρὰ τὰς πέδας [39. 40]
ἔμπεδος· βέβαιος (Υ 183), ἀσφαλής (Δ 314). ἀραρώς. ἀκίνητος
ἐμπέλα· ἐμπέλαζε. πρόσαγε. ἔγγιζε
ἐμπέλανα· πόπανα ⟨Bergk. Alcm. fr. 69⟩
ἐμπελάσαι· προσεγγίσαι [45]
ἐμπέλωρος· ἀγορανόμος. Λάκωνες
ἐμπεπαρμένον (Ar. Ach. 796)· ἐμπεπερονημένον. ἐνηλωμένον
ἐμπεπᾶσθαι· ἐνυπάρχειν. κεκτῆσθαι
ἐμπεπείρακται· ἐμπεπόδισται
ἐμπέπται· πλάγια τὰ (πλακούντια?) πύρινα, εἰς ἃ ἐντίθενται τὰ διὰ τυροῦ ...... Ῥόδιοι (Seleucus Ath. XIV 645 D) [51. 52]
ἐμπέραμον (Callim. Iov. 71)· ἔμπειρον
ἐμπερής· ἔμπειρος. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ (fr. 422)
ἐμπερκάζουσαν· ὑποθάλ(λ)ουσαν. μελανίζουσαν
ἐμπερκαίνονται· ἐμποικίλλονται
ἐμπερονατρίς· ἱμάτιον διπλοῦν
ἐμπερονῆσαι· διατρῆσαι
ἐμπεσεῖν εἰς δεσμωτήριον (Plat. Civ. VIII 553 B)· ἀχθῆναι
ἐμπεταλίς· ἔδεσμα διὰ τυροῦ σκευαζόμενον [61]
ἐμπηνός· ἧλος ⟨ἔμπηκτος?⟩
ἐμπήκτης· ὁ τὰ δικαστικὰ γραμματίδια παρὰ τοῦ θεσμοφόρου λαμβάνων ὑπηρέτης, καὶ πήσσων εἰς τὴν κανονίδα

COD. Post 2407 ἔστι δὲ σύναρθρον ⟨10 cf. ἐμπορίσαι, ἐμπόριοι, ἐμποριδονήτας⟩ 12 |ύκτατε| σθαι 16 σέρεσθαι 20 |ται 23 ἐμπαλέξαι ⟨schol. Thuc. VII 84, 3 Eustath. 527, 18⟩ 24 ἐμπαλούγματα 25 ἐμπαγμῷ· πατρώχω (v. ἔκπαμος, ἐπίπαμος) 32 ἀρχίον (35 ἔμπαιον θυμῷ κακόν· καταθύμιον Meineke) 37 ἀντίον 41 ἀραρής 42 ἔθιζε ⟨49 ἐμπέπραται ἐμπεπόληται Poll. VII 9⟩ 50 ἔμπιπα 56 ἐμπέρονται 57 ἐμ-
ὲ
πορονάτρις 58 ἐμπερωνῆσαι διατηρῆσαι 63 γράμματα διὰ π — κανευνίδα

HES. 2401 ἐμόρμησεν· ἐπενόησεν ⟨ἔμ' ὥρμηνεν⟩ 3 ἐμνήμυνεν (Χ 491)· εἰς ὑπόμνησιν ἤνεγκεν 4 ἐμνώοντο (Β 686)· μνήμην ἐποιοῦντο 7 ἐμοί (Λ 563)· ἐμοῦ 8 ἐμοῖο (Ξ 118)· ἐμοῦ ἔστι δὲ σύναρθρον 15 ἐμπάζεο (α 271)· φρόντιζε 20 ἔμπα· ὅμως 22 ἔμπαλιν· εἰς τὰ ὀπίσω. ἐξ ἐναντίας. ἢ ἐπὶ τὰ ἕτερα 27 ἔμπα πόλιος (Π 549)· στήριγμα τῆς πόλεως ⟨v. ἔγμα⟩ 28 ἐμπάρει· παρεκάλει ⟨2110⟩ 39 ἐμπεδοῖ· διδάσκει. βεβαιοῖ, πιστοῦται, ἀσφαλίζεται ⟨ex onom.⟩ 40 ἔμπεδον· βέβαιον, ἀσφαλές 45 ἐμπέπαιχα (Exod. X 2)· ἐνέπαιξα, ἐχλεύασα 51 ἔμπειρος· ὑπομονητικός 52 ἐμπεῖσεν· ἐμπίπτειν ⟨ἐμπίσειν· ἐμπιπιεῖν⟩ 61 ἐμπεφυῖα (Λ 513)· περιπλεκομένη

ἔμπηρα· ἀνέξοχα

ἐμπήρους (Com. II 2 p. 877)· Δημήτριος ἐν Σικελίᾳ·

„Λακεδαιμόνιοι θ' ἡμῶν τὰ τείχη κατέβαλον,
καὶ τὰς τριήρεις ἔλαβον ἐμμήρους· ὅπως
μηκέτι θαλαττοκρατοῖντο Πελοποννήσιοι."

Ἔμμηροι οὖν οἱ ἐνομήρεις ὄντες· τοὺς γὰρ ἐπὶ συμβάσει διδομένους, ὥσπερ ἐνέχυρα τῶν ὡμολογημένων, ἔνθεν ⟨ἔθος⟩ ὁμήρους λέγεσθαι (2389)

ἔμπης (Α 562)· ὅμως. πάντως. ὁμοίως

ἐμπίδος (Ar. Nubb. 159. 160)· εἶδος κωνώπων

ἐμπίνειν (Comici)· πίνειν

ἐμπίπλαται (Eubul. fr. III p. 224)· πληροῦται. χορτάζεται

ἐμπίπραται· καίεται, ἐμπυρίζεται

ἐμπίπτων (Plato)· ἀπορῶν

ἐμπίς· κώνωψ. ἢ εἶδος ζώου παρὰ τοῖς ὕδασι γενόμενον, ὅμοιον κώνωπι, μεῖζον δέ

†ἐμπίσιον· καὶ τὸ βραχὺ καὶ τὸ δαψιλῶς πιεῖν

ἔμπισον· πότισον

†ἐμπαθερεῖς· ψεύσῃ ἀκρίτως

ἐμπλακείς· περικρατήσας, περιλαβών

ἔμπλεοι· πλήρεις

ἔμπλεῳ· ἐμπλεῖς, πλήρεις

ἐμπλεύρου· ἐνάλλου εἰς τὰς πλευράς. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν (fr. 50)

ἐμπλήγδην (υ 132)· ἐμπληκτικῶς. ἀκρίτως. εὐμεταβόλως

ἐμπλήκτους (Plat. Lys. p. 214 C)· μαινομένους, μεμηνότας. εὐμεταθέτους. καταπληκτικούς

ἔμπληκτον· εὐμετάβολον. μανιῶδες. καὶ τὰ ὅμοια

ἔμπλην· χωρίς (Archiloch. fr. 110). ἐγγύς, πλησίον (Β 526)

ἐμπλῆξαι· ἐμπεσεῖν. ἐγγίσαι

†ἐμπλησμένην· πεπλησμένην

Ἐμπλόκια· ἑορτὴ παρὰ Ἀθηναίοις. ὡς .... [87]

ἐμπνεῖ μοι· ἐρᾷ μου, ποθεῖ με [89]

ἔμπνευσεν (Κ 482)· ἀνέπνευσεν

ἔμπνευστος· ἄφρων [ad 91] [92. 93]

ἔμπνοια· ἀναπνοή (ἀμπ—)

ἐμποδίζειν· μασᾶσθαι. οἱ δὲ ἰσχάδας μασᾶσθαι ταῖς μελίσσαις, ἢ θλίβειν τοῖς ποσὶ τὰς ἰσχάδας

ἐμποδίζων ἰσχάδας (Ar. Eqq. 755)· μασώμενος. τοῦτο δέ φασιν εἰρῆσθαι ἐπὶ τῶν μισθῷ ταῖς μελίσσαις ἰσχάδας μασωμένων. τοῦτο δέ φασί τινες εἶδος εἶναι παιδιᾶς [97]

ἐμποίνιμον· τὸ ἐμ ποινῇ [99. 2500]

ἐμπολᾷ· περιέρχεται. πραγματεύεται (Soph. Tr. 93)

Ἐμπολαῖος (Ar. Ach. 816)· ὁ κερδῷος Ἑρμῆς

ἐμπόλεμα (Herod. VI 56)· τὰ εἰς πόλεμον εὔθετα

ἐμπολή· κέρδος [ad 4]. ἢ τὴν ἀργυρέην ⟨ἀγοραίαν?⟩ ἀλλαγήν

ἐμπολήσαντες (Ar. Pac. 563)· πριάμενοι [post 5]

ἔμπολις· ὁ πατρίδα ἔχων (Soph. O. C. 1156?) [7]

ἐμπολῶντο· ἐνεβάλλοντο

ἐμπομπεύων· θριαμβεύων. κατασχολάζων

ἐμπόρευμα· πραγματεία, ἐμπορία

†ἐμπορίσαι· μέτοικοι. [ad 11] ⟨v. ἐμορίδαι⟩

†ἐμποριδονήτας· ἐνοικίου πρακτῆρας ⟨—ίου ὠν—⟩

†ἐμπόριος· μέτοικος

ἔμπορος· πραγματευτής. καὶ ὁ ἐπ' ἀλλοτρίας νεὼς πλέων μισθοῦ, ὁ ἐπιβάτης (ω 300. 1)·

ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας
νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης; [15]

ἐμπόρπημα· ὑφάσματος εἶδος

ἐμπόρω (Arist. fr. XIII p. 1073)· ἔμποροι. δυϊκῶς

COD. 65 μεθ' ἡμῶν — ἐμπήρους — ἔμπηροι — ἐν ὁμηρείᾳ 79 ἐναλούεις — αἰχμαλώτησιν 81 ἐμπληκτικῇ 86 ἐμπλοκία 88 μου, ἐραί^{μ}μου πόθη 91 ἐμπνεύστιος 92 καὶ ἐφρόνησεν 93 ἀνεβίωσεν 96 τοὺς μισθούς 98 ἐμποινῇ 2503 |ἐμια Suid. 9 καταστοχάζων ⟨cf. πομπεύει⟩

HES. 87 .... (Iesai. III 18)· τὸ σὺν ταῖς θριξὶ πλεκόμενον γυναιξίν 89 ἐμπνεῖ· πεπληρωμένος Ad 91: [ἢ ἀφανής] 92 ἐμπνύθη (Ε 697)· ἐν αὐτῷ ἐκείνετο, καὶ ἀνεβίωσεν ⟨v. ἐπνύνθη, ἐνεπνύνθη⟩ 93 ἔμπνυτο (Χ 475)· ἐφρόνησεν 97 ἐμποιεῖ (Sirac. XXXIX 11)· κτᾶται 99 ἔμποιον ⟨—νον⟩· τὸ γαλακτῶδες ὑγροῦν ⟨—όν⟩ 2500 ἐμποδοῦσθαι· βεβαιοῦσθαι, ἀσφαλίζεσθαι Ad 4: οἱ δὲ τὰ φορτία ⟨Moer.⟩ Post 5: ὠνησάμενοι ⟨Moer.⟩ 7 ἐμπολόωντο (ο 455)· ἐνεπόλων. περιεποίουν Ad 11: ἐπιβάται 15 ἐμπορποῦσθαι (I Macc. XIV 44)· φιβλοῦσθαι

Ἔμπουσα· φάσμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον καὶ ὥς τινες ἑνὶ ποδὶ χρώμενον. Ἀριστοφάνης (Ran. 293 et fr. XV p. 1153) δὲ τὴν Ἑκάτην ἔφη Ἔμπουσαν [19]

ἐμπρέπον· ἐπιπρέπον, πρέπον. ὅμοιον

ἐμπρέποντα· διαπρέποντα ⟨Aesch. Ag. 6?⟩

ἐμπρῆσαι· καῦσαι

ἐμπριόεντα (Nic. Al. 533)· τραχύν

ἐμπύλαι· αἱ νύμφαι ⟨v. τιτύπαι⟩ [25]

(ἔμπυον v. 2499) Soph. Phil. 1378

ἔμπυος· ὁ ἐμπυικὸς παρὰ Μενάνδρῳ (fr. CDVI)

ἔμπυρα· τὰ καιόμενα ἱερά

ἐμπύρευμα· λείψανον ⟨2721⟩

ἐμπυρία· ὅρκος ὁ δημόσιος. καὶ μαντεία, παρὰ Βοιωτοῖς [30]

ἐμπυριβήτης· οὕτως Εὔκλος (ὁ) χρησμολόγος ἐκαλεῖτο. λέγεται δὲ καὶ τρίπους ὁ ἐν πυρὶ τιθέμενος

ἐμύδαινεν· ἔβρεχεν

ἐμυζᾶτο· ἐπιέζετο

ἔμυζεν· ἔστενεν (Hippocr. III p. 547 K). ἀπεθήλαζεν

ἐμυήθην· ἐμυσταγωγήθην

ἐμύθευεν· ἔλεγεν [37. 38]

ἐμυχᾶτο (Ar. Ran. 562)· ἐφώνει

ἐμύλλανεν· ἐμυκτήρισεν

ἐμύξατο (Nic. Al. 482)· ἀηδίσθη

ἐμύς (Arist. HA. II 15)· ζῷον ἐν λίμνῃ καὶ ἐν πηγῇ γινόμενον. οἱ δὲ χελώνην τὴν ἔχουσαν οὐράν

ἐμυσάκτετο· ἐβδελύσσετο. ἐμυσάττετο

ἐμύσα(σ)σον· ἐσί(κ)χαινον

ἐμυσάττετο· ἀηδίζετο. ἐβδελύσσετο

ἔμυσε· συνῆλθεν (vulnus)

ἐμφαίνειν· ἐνδείκνυσθαι, σημαίνειν

ἐμφνίνων· δεικνύων, σημαίνων

ἐμφανές (Ar. Lys. 261)· φανερόν

ἐμφανέστατα· ἄγαν φανερώτατα

ἐμφανίζων (Xen. Cyr. VIII 1, 26)· φανεροποιῶν

ἐμφανισθήσονται· φανήσονται

ἐμφαντικῶς· ἐννοητικῶς

ἐμφανῶν· δηλαυγῶν ἐμφάσει τεκμηρίων [55]

ἐμφαρυξάμενος· ἐμφαγών

ἐμφάσεως· [ad 57] ἐννοήσεως

ἔμφασις· δήλωσις. †μέγεθος (Theophr. de sens. 36). νόησις [59. 60]

ἐμφατικώτερον· δηλωτικώτερον

ἔμφατον· αἰνιγματοειδῶς εἰρημένον

†ἐμφάατον· πλακοῦντα τετυρωμένον

ἐμφερές· ὅμοιον

ἐμφέρεται· ἐφίεται. φέρεται. περιφέρεται. [ὅμοιοι ⟨ad ἐμφερεῖς⟩

ἐμφερής· ὅμοιος [67. 68]

ἐμφῆναι· δεῖξαι

ἐμφιλοχωρεῖ· σχολάζει [ἢ] τὴν χώραν φιλῶν

ἐμφιλοχωροῦντες· ἐνοικοῦντες ἐν παραμοναῖς

†ἔμφορα· προσβεβλημένα (Hippocr. III p. 664?). [ἀγέλη προβάτων

ἐμφόρβιον· τελώνημα

ἐμφορηθέντες· κορεσθέντες, χορτασθέντες, πληρωθέντες ⟨v. ἐνεφ—⟩

ἐμφοροῦμαι· χορτάζομαι, πληροῦμαι, καὶ τὰ ὅμοια

ἔμφραξις· πόνος ὤτων

ἔμφρονι (Pind. Ol. IX 74)· ἐχέφρονι, συνετῷ, φρονίμῳ

ἔμφρων (Alexid. fr. I 8 p. 495)· συνετός, φρόνιμος

ἐμφύλιον (Soph. O. T. 1406)· συγγενικόν, ἢ τῆς αὐτῆς φυλῆς

ἔμφυλον (ο 273)· τὸν ἐκ τῆς αὐτῆς .... οὐ πολέμιον, ἀλλ' ἐμφύλιον

ἐμφύσημα· πάθος περὶ τοὺς ὀφθαλμούς

ἔμφυτον (Eur. fr. 773)· ἐν τῇ φύσει

ἐμψηφίσαι· ὅταν δανειστὴς ἀποδιδόντος χρεώστου μὴ εὐθέως ἀναλαμβάνῃ εἰς ὄφλημα

ἐμψίουσα (Aesch. fr. 50?)· ἐρέγματα διδοῦσα

ἐμφωλεύει· κρύπτεται

COD. 20 ἔμπρεποι, ἐπίπρεποι ⟨cf. πρέπον⟩ 23 ἐμπροϊέντα, ταχύν 26 ἐμποικος 29 μαντ' Post 31 ἐμυάλακεν cf. 2540 32 ἔβραχεν 34 ἐμύξατο· ἐπίετο 35 ἀπελίθαζεν ⟨v. ἀμύξαι, μύζει⟩ 36 ἐμωήθην 42 ἐμύς — λήμνῃ — γενόμενον ⟨v. ἐλλύες, κλεμμύς⟩ 45 ἐμύσατο 61 δηλο|

HES. 19 ἔμπρεον ⟨ἔμπαιον⟩· ἔμπειρον 25 ἐμπυμάτοισιν (Λ 65)· ἐν ἐσχάτοις 30 ἐμπυριβήτην (Ψ 702)· τὸ(ν) ἐπιτιθέμενον τῷ πυρί 37 ἐμυθευόμην (β 172)· ἔλεγον 38 ἔμυκεν· ἐψόφησεν (Ε 749). ἔχανεν (Θ 393) 55 ἐμφανῶς ἥξει (Ps. XLIX [L] 3)· φανερῶς ἔλθῃ Ad 57: [ἐννοητικῶς] 59 ἐμφαντικῶς· ἐννοητικῶς. ἐμφανῶς 60 ἐμφαντικός· ἐμφανής 67 ἐμφέρεια· ὁμοιότης 68 ἐμφετέρῳ (Σ 236)· ἐν τῷ φορίῳ

ἔμψυχον (Antiph. com. III p. 75)· ζῶον

ἐμωλύνθη (Hippocr. III p. 684)· ἐπαύσατο. ἠμβλύνθη. [ad 87] [88]

ἐμώσατο (Dor.)· εὗρεν. ἐτεχνάσατο. ἐζήτησεν

ἐν· ἀντὶ τοῦ εἰς (Dor.). καὶ ἀγανακτοῦντος ἐπιφώνημα. καὶ πρόθεσις

ἐναβρύνεσθαι· ὡραΐζεσθαι ἢ ἐντρυφᾶν· ἁβρὸς γὰρ ὁ τρυφερός

ἐναβρύνεται· μεγαλοφρονεῖ. ἐντρυφᾷ. σεμνύνεται. λαμπρύνεται

ἐναγές· μυσαρόν, ἀκάθαρτον

ἐναγής· πονηρός [95. 96]

ἐναγίζειν (Herod. I 167 Hippocr.)· τὸ χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, ἢ διὰ πυρὸς (δαπανᾶν,) ἢ φονεύειν. Ἄγος γὰρ τὸ μίασμα

ἐναγίσματα· ὁλοκαυτώματα

ἐναγισμοί· τὸ αὐτό [2600]

ἐναγκωνιεῖς· ἀποκλινεῖς

ἐναγοράζειν· ἐν(α)θροίζεσθαι

ἐναγοῦς· ἀκαθάρτου[ς]

Ἔναγρος· ἔπαγρος. καὶ Ἀπόλλων ἐν Σίφνῳ ⟨2717⟩

ἔναγχος (Menand. fr. CCCXII)· πρώην. προσφάτως, πρὸ μικροῦ, ἀρτίως, νῦν, ἐγγύς, πρὸ βραχέος ⟨onomast. ?⟩

ἐναγῶν· ῥυπαρῶν [7]

Ἐναγώνιος· ὁ Ἑρμῆς

ἐνάδες· σύστημα [10]

ἐναερίζει· μετεωρίζει

ἐνάζω· λιτανεύω πρὸς τοῖς ναοῖς ⟨2726⟩ [13]

ἐναθρεῖν· ἀτενίζειν ⟨3068. 72⟩

ἐναθύροντες· παίζοντες

ἐναθύρσας· ἐμπαίξας

ἔναιεν· ἔμενεν [post 17]

ἐν ἀΐδῃ· ἐν τῷ σκότῳ

ἐν αἰθρίᾳ· ἐν τῷ φανερῷ [20—22]

ἐναίρει· ἀναιρεῖ, φθείρει [24. 25]

†ἐναιρέσει· ἐνθλίψει

ἐναίσασθαι· φθαρῆναι. γηράσαι ⟨v. ἀνάσσαι, ἐνᾶσθαι⟩ [28—30]

†ἐναισιμία· διοσημία

Ἐναίσιμος· [ad 32] Ζεὺς ἐν Κορωνείᾳ [post 32] [33]

ἐναιχμάσαι· ἐνμαχέσασθαι

ἐν ἀκαρεῖ (Ar. Plut. 244)· ἐν ῥιπῇ [post 35]

ἐν ἀκμῇ (Thuc. IV 2)· ἐν δυνάμει [37]

ἐνάλια· τὰ θαλάττια [39. 40]

ἐναλῖσαι· ἐγκυλῖσαι [42]

ἐναλλάξαι· δοῦναι, ἀμεῖψαι

ἐνάλλονται· ἐπιπηδῶσιν

†ἐνάλλοντας· ἐκπηδῶντας. ἢ ἐκπεσόντας ⟨2610⟩

ἐναλόντα· συλληφθέντα, κρατηθέντα

ἐν ἅμματι· ἐν φλογί

ἐναμμένος ⟨ἐνημ—⟩· ἐγκεκαυμένος [49]

ἐναμπυκίσαι· ἐγχαλινῶσαι

ἔναντα· φανερῶς (Υ 67 ?) [52]

ἐναντίβιος· ἐναντίαν δύναμιν ἔχων [54]

ἐναντίον (Aeschin. Ctes. § 43)· ἐνώπιον. [ἐμπρός]

ἐναντιότης· ἔρις. [post 56]

ἔναξεν (φ 122)· ἔσαξεν. ἐπίλωσεν. συνεπλήρωσεν. ἐπιμελῶς ἐμέστωσεν

ἐναπείληπτο· ἐγκατείχετο [59]

ἐναπέψυξε· τέθνηκεν

ἐναπιλλ†ημένους· διακρατηθέντας ⟨3149⟩

COD. 87 ἐμολ| 90 ἐν — εἰς ⟨Suid. ἄνευ⟩ 97 φονεύς 2603 ἐναγοῦς (with dots above; ω superscript) 4 σίφρ 5 ἄρτι, ὡς 9 ἐναδὲς 11 μεταιω| 16 ἐμπλέξας ⟨26 Psalm. XC 15⟩ 31 διοσεμία 35 δ'χ' (φ above) 41 ἐναλίσαι, ἐγκυλίσαι ⟨v. ἐξαλῖσαι⟩ 45 cf. ἐκπαλήσαντες 46 ἐναλλόντα 47 ἐννάματι 48 ἐγκεχωμένος 50 ἐναποπυκίσαι' ἐχχ|

HES. Ad 87: μενέων ἐμῶν ἐπιθυμιῶν ἢ προθυμιῶν 88 ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς (Θ 391)· τῶν ἐμῶν προθυμιῶν ὁ κωλυτής 95 ἐναγῆ· μεμισημένον 96 ἐναγές· μεμια(σ)μένον 2600 ἐν ἀγκοίνῃσιν (Λ 268)· ἐν ταῖς ἀγκάλαις 7 ἐν ἀγωνίᾳ (Luc. XXII 44)· ἐν μερίμνῃ 10 †ἐνάδοντες· ἐμπεσόντες ⟨2645⟩ 13 ἐναθλόει (Π 590)· ἀθλῶει Post 17: ᾤκει (Ζ 13) 20 ἐν αἰνῇ (Γ 20)· ἐν τῇ δίνῃ 21 ἐν αἰνίγματι (Deut. XXVIII 37)· ἐν παρεικασίᾳ, ἐν παραβολῇ 22 ἐνναίος· ἔκπληκτος ⟨ἐνεός⟩ 24 ἔναιρε· ἄνελε, φόνευε (Κ 481). σκύλευε 25 ἐναίρειν (Ν 483)· τὰ αὐτά 28 ἐναίσιμα (Ω 425)· ἀγαθά, καὶ καθήκοντα 29 ἐναίσιμοι (Ω 40)· μαντευτικοί. καθήκουσαι 30 ἐναίσιμον· καθῆκον. πρᾶον. ἡδύ. αἴσιον. καλόν, ἀγαθόν. ἀληθές ⟨ex onom.⟩ Ad 32: τὰ καθήκοντα, προσήκοντα εἰδώς (Ζ 521). ἢ Post 32: καὶ καθήκων 33 ἐναίσαρι· στερεοῦ. οἱ δὲ ἐνάσαρι Post 35: Ἀκαρῆ, ἀκαρί, ἐν ἀκαρεῖ· ῆ, ῖ, δίφθογγον 37 ἐν ἀλαλαγμῷ (Ps. XLVI [XLVII] 6)· ἐν εὐφήμῳ βοῇ 39 ἐνάλιαι κορῶναι (Ε 67)· αἴθυιαι 40 ἐναλίγκιος· ὅμοιος, ἐοικώς 42 ἔναιμος· ἀνὴρ ζωός ⟨ad διερός. συγγενής. καὶ ὁ Ζεύς ⟨2632⟩ 49 ἔνανδρον· κενὸν ἀνδρῶν 52 ἐναντίη (Ζ 251)· ἐξ ἐναντίας 54 ἐναντίοι ἀλλήλοισιν (Λ 67)· ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους Post 56: καὶ ἐναντίοι ἀλλήλοις (Λ 67)· ἐρίζοντες ...... 59 ἐναπερπερή⟨εί⟩σασθαι (II Macc. IX 4)· ἐμπῆξαι. στῆσαι

†ἐναποθέρομαι· ἐνδέχομαι
ἐναπομάξασθαι· τὸν τύπον ἀναλαβεῖν
ἐναπομάξεται· ἐναποτυπώσει
ἐναπομάττεσθαι· ἀναλαμβάνειν. μανθάνειν
ἐναποματτόμενοι· ἐντυπούμενοι
ἔναρ· εἰς τρίτην. Λάκωνες
ἔναρα (Hom.)· ὅπλα. σκῦλα (N 268), λάφυρα (Z 480) [69—71]
ἐναργῆ (Soph. Tr. 224)· δῆλα, φανερά. βέβαια, ἀσφαλῆ [73]
ἐνάρης (ε 236?)· ἐνηρμοσμένος
ἔναρθρον· εὐάρμοστον. ἡ ὑπὸ γράμμασι δηλουμένη φωνή [76]
ἐναρίζειν· [ad 77] σκυλεύειν· ἔναρα γὰρ τὰ σκῦλα·
οὐδέ μιν ἐξενάριξε (Z 417)
καταχρηστικῶς δὲ ἀναιρεῖν·
Ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἀναιρεῖν (Φ 485)
ἐνάριξεν (Π 731)· ἀνεῖλεν, ἐφόνευεν (E 155). ἐσκύλευεν (X 323) [79. 80]
ἐναρίθμια· φίλα, συνήθη [82. 83]
ἐναρίσασθαι· ὁπλίσασθαι
ἐναρκεῖ· ἐνδέχεται
ἐναρκτεύει· φονεύει. †κρίνει
ἐν ἄρκυσι (Eur. Bacch. 231)· δικτύοις [88. 89]
ἐναροκτάντας
δὲ φθογγ…κότος ὕψου
τέλος ἀθανάτων ἀπολε(ί)ψει
Αἰσχύλος ἐν Νηρηΐσιν (fr. 147). οἱ ὑπομνηματισταὶ παρὰ τό (χ 412)·
οὐχ ὁσίη φθιμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι·
ἵνα ᾖ ὁ νοῦς· ὁ δὲ ἐναροκτάντας θάνατός μοι ἐπικαυχώμενος τὸ ἐκ τῶν θεῶν τέλος ὕψου ἀπολείψει, τὰ τῶν ἀθανάτων ὕψη, καὶ ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς ἥξει
ἔναρος· ἔνοχος (cf. Dem. 404, 4)· ἐπικατάρατος [92]
†ἐναρῶν· ἐπαύσατο σκύλων
ἔνας (Theocr. XVIII 14)· εἰς τρίτην
ἐνασελγαίνων· πορνεύων
†ἐνᾶσθαι· φθαρῆναι. γηράσαι ⟨2627⟩
ἐνάσθη (Callim. CCLXXII 1)· ᾠκίσθη
ἐνάσσατο· ᾠκίσατο [96]
ἔναστρος ὥστε μαινάς· Ἀχαιὸς Ἀλφεσιβοίᾳ (fr. 15) ἀντὶ τοῦ Ὑάς· τὰς γὰρ Βάκχας Ὑάδας ἔλεγον
ἐν ἄστεσιν (Callim. Ap. 40)· ἐν πόλεσιν
ἐναστεϊζόμενον· ἐνοικοῦντα [1703]
ἔναυδος· ἔμπνους. φωνήεις [5. 6]
ἐναυλίζεσθαι (Herod. I 181?)· ἐνδιατρίβειν
ἐναυλισθήσεσθαι· ἐνοικισθήσεσθαι
ἐναύλισμα· νεωστὶ γενόμενόν τι οἴκημα
ἔναυλοι (Apoll. lex. 68, 25)· αἱ ἐπὶ τῶν χειμάρρων ποταμῶν καταβάσεις. τινὲς δὲ ποταμοὺς χειμάρρ(ο)υς. ἢ διατριβάς
ἔναυλον (Aeschin. Ctes. § 62)· νέαν ἔχον τὴν εὐεργεσίαν, οὐ πρὸ πολλοῦ. ἢ διατρίβοντα
ἔναυλος (Plat. Menex. 235 B)· ὁ ἀκουόμενος, παρὰ τὸν αὐλόν [13]
ἐναυλόχουν (Herod. VII 192)· κατὰ πλοῦν ἐλόχων
†ἔναυον· ἔνθες. Κύπριοι
ἐναύοντες· ἀνάπτοντες πυρί. τὰ γὰρ σμήνη τῶν μελισσῶν διώκουσι διὰ πυρὸς καὶ καπνοῦ
Ἔναυρος· ὁ Ἀπόλλων ⟨2604⟩
ἐναύρω· πρωΐ. Κρῆτες
ἐναῦσαι· ἐνάψαι [ad 19]
ἐναύσασθαι (Cratin. fr. CXXVIII)· ἐξάψαι (non Axioch. 371 E)
ἔναυσμα· λείψανον ⟨2528⟩ [ad 21]

COD. 63 |άζεσθαι 64 |ζεται 77 μην — εισ τὰ κατ' 90 ἀπολέψει — νηρείσιν — ἐπαδρῦσιν — θάνατον μη ἐπικ| ⟨κταμένοισιν?⟩ 94 ἐνὰς 95 |γένων 97 ἐθάσσατο γαάσσατο νάσσατο 2700 ὡστεμένας — ἀλφεσιβοῖαι ὑαστὰς 4 ἔναυλος EM. 338, 1 ⟨12 cf. ἴγγαυρος⟩ 14 ἐναυλόχων 15 cf. σπαῦον

HES. 69 ἐνάραι· ὑγιᾶναι ⟨ἀναραῖσαι⟩ 70 ἐναρδνει· ἐντρυφᾷ ⟨ἐναβρύνεται⟩ 71 ἔναρα βροτόεντα (Z 480)· τὰ σκῦλα τὰ ἀνθρώπινα ⟨—ωπίνῳ⟩ αἵματι μεμιασμένα 73 ἐναρεῖν· κνίσκεσθαι. διαλέγεσθαι ⟨ἀναιρεῖν — ἀμέλγεσθαι⟩ 76 ἐναρίζει· συκοφαντεῖ ⟨ἐρινάζει⟩ Ad 77: συκοφαντεῖν 79 ἐναρίζοι (Λ 191)· φονεύοι. καὶ τὰ ὅμοια 80 ἐνάριζον· ἐσκύλευον (M 195). ἀνεῖλον (I 526) 82 ἐναρίθμιος· συμψηφισθείς, καταριθμηθείς (B 202) 83 ἐνάρεσθαι· ἀπολλύειν. φθονεῖν. ἐρείδειν. [ἀπολαύειν] 88 ἐν ἀρξάρξει· ἐν ὁρμήσει ⟨ἐναΐξει vel ἐναράξει⟩ 89 ἐναραφόρος (Hes. Scut. 192?)· σκυλοφόρος 92 ἐνάρω (Z 68?)· κύλος 96 ἐνασπίδος, ἀντιγύπαλτο (O 645)· ἐνεπλάκη τῇ ἀσπίδι 1703 ἐν ἀτόμῳ, ἐν ῥιπήματι (I Cor. XV 52)· ἐν τάχει 5 ἐναυάγησαν (I Tim. I 19)· ἐκινδύνευσαν 6 ἐναυάζει· ἀμφιβάλλει ⟨ἐνδοιάζει⟩ 13 ἐναύλους· ποταμοὺς χειμάρρους (Φ 312). διώρυχας (Π 71) Ad 19: ἢ μεταβαλεῖν ⟨ad νεάσαι⟩ Ad 21: μετάλληψις

ἐναύσματα· ἀρχάς. ἐμπυρεύματα ⟨2528⟩. φαντάσματα

ἐναυχῆσαι· ἐλλαμπρύνασθαι

ἐναυχοῦσα· ἐλλαμπρυνομένη. σεμνυνομένη. καυχωμένη

ἐνάχθη· ἐσάχθη. ἐπληρώθη. ἐπιλώθη

ἐναύων· †ποτνιᾶ δάγαν ἱκετεύων [27]

†ἔνβενος· ὑελλοειδής [29]

†ἐμβρῆσαι· ἐν φόβῳ

ἔν γε δή· ἐν πρόθεσις, γε, δή σύνδεσμοι [32]

ἐνγηράσασθαι· [ἐν] γήρᾳ χρήσασθαι [34]

†ἔνγλαυσιν· ἐνγλαύκεσιν [36]

ἐνγράφει· ἐγχαράττει

ἐνδακοῦσα (Aesch. Suppl. 874)· κατεσθίουσα

†ἐνδαγεῖ· ἐμμανεῖ ⟨φρενοδαλεῖ⟩

ἐνδαμίᾳ· ἐνδημίᾳ

ἐνδανδαίνει· ἀτενίζει. κατατολμᾷ ⟨v. δανδ—⟩

†ἐνδαές· ἐν διανοίᾳ ἑκάστου [43. 44]

ἐνδάπιον· ἐγχώριον [46]

ἔνδασαι· μέρισον

ἐν δ' Αἴθυια· οὕτως Ἀθηνᾶ τιμᾶται παρὰ Μεγαρεῦσιν· ἐπειδὴ εἰς αἴθυιαν ἀπεικασθεῖσα ὑπὸ τὰ πτερὰ ἔκρυψε τὸν Κέκροπα, καὶ διεκόμισεν εἰς τὰ Μέγαρα (Lycoph. 359)

ἐνδατεῖται· ἀπομερίζει

ἐνδατουμένη (non Lycoph. 155)· ἐπιλαμβανομένη. μερίζουσα

ἐνδατούμενος· μεριζόμενος. καὶ οἱονεὶ κακῶς λέγων σφοδρῶς (Soph. Tr. 791). ἀπὸ τῆς δαιτός

ἔνδαυλον· λοχμῶδες. δασύ [53. 54]

ἐνδεεῖ· χρείαν ἔχοντι. πτωχῷ

ἐνδέειν· ἐλλείπειν ⟨2764⟩

ἔνδεια· πενία, πτωχεία. πεῖνα

ἐνδεικτο· ἐσήμηνεν ⟨v. ἐνέδ—⟩

ἐνδείξει· ἐπιδείξει. ἐντελεῖ

ἔνδειξις· ἀπόδειξις [62]

ἐνδείξω· ἐντινάξω ⟨ἐνσείσω?⟩ [64]

ἕνδεκα· ἄρχοντες, οἷς παρεδίδοντο οἱ θανάτῳ καταδικασθέντες

ἐν δὲ καδίκκορ· εἶδός τι φασκωλίου. (Λάκωνες)

ἐ[ν]δεκάτευσα· τὴν δεκάτην ἐπραξάμην

ἐνδελεχεῖ· πυκνάζει [69. 70]

ἐνδελεχῶς (Eurip. fr. 596)· ἀδιαλείπτως, συνεχῶς, ἐπιμόνως

†ἐνδελιπές· παντελές ⟨ἀνελλιπές?⟩

ἐνδενδίλλειν· ἐμβλέπειν

Ἔνδενδρος· παρὰ Ῥοδίοις Ζεύς· καὶ Διόνυσος ἐν Βοιωτίᾳ [75]

ἐνδέξια· εἰ μὲν προπαροξυτόνως, οὐκ ἂν ἐπενέγκαιμεν τὸ ἀντικείμενον ... ‚ἔστιν δὲ πόλις ἐν δεξιᾷ εἰσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον' (Thuc. I 24)

ἐν δέοντι· ἐν μέρει ⟨καιρῷ?⟩

ἐνδέοντες· δανειζόμενοι [79—83]

ἐνδευκέα· ἐμφερῆ, ὅμοια

ἐνδευκές· ὅμοιον

ἐνδεῶς· ἐλλιπῶς

ἐνδηῖδες· αἱ νύμφαι ἐν Κύπρῳ ⟨v. Ἐννησιάδες⟩

ἔνδηλοι· φανεροί

ἐνδημία· παρουσία

ἐνδήμου· συγγενικοῦ [91]

ἔνδια· [ad 92] μεσημβρία ⟨ἐνδία⟩. διατριβαί ⟨ἔνδια⟩

†Ἐνδίαγρος· Ἄρτεμις ⟨ἐν Ἄγραις?⟩

ἐνδιάθετος λόγος· πᾶς λόγος ἐν νῷ λαμβανόμενος

ἐνδιαθέτως· ὁλοψύχως. ἢ διηνεκῶς

ἐνδιάθηκος λόγος· πᾶς ἔγγραπτος

ἐνδιαιτᾶται· σύνεστι. διατρίβει

COD. 25 ἐνέχθη ⟨v. νέξας⟩ 26 ἐναῦ 28 ενβεννοειδῆς· ὑέλλο ἤδης Cyr. Dr. 37 ἐγγράφει 40 ἐνδάναϊ· ἐρημίᾳ ⟨cf. ἐδααία⟩ 48 ἐνδαρθυία — κρύψαι — διεκόμησεν 52 χολώδες 54 πρὸ 56 ἐνδεεῖν 66 ἐνδεκαδίκορ 67 τήνδε κώπην 68 πυκνάζει Λάκωνες ⟨72 Bkk. AG. III 1370⟩ 73 ἐνδενειλῶν 92 διατριβή

HES. 27 ἐν βένθεσιν (Α 358)· ἐν βανθεσιν 29 ἐν βουλῇ (Ps. I 1)· ἐν φροντίδι. ἐν συναγωγῇ. ἐν ὁδῷ 32 ἐνγείνονται (Τ 26)· ἐνγεννήσωσιν 34 ἐν γήρᾳ πίονι (Ps. XCI = XCII 15)· γῆρας λιπαρόν 36 ἐν γούνασι (Hom.)· ταῖς φρεσί. καὶ †μέλεσι 43 ἐν δ' ἄνεμος πρῆσαι (Α 481)· ἐνεπρήσαι δὲ ὁ ἄνεμος. ἐνεφύσησεν, ἐγέμησεν, ἐκόλπωσεν 44 ἐν δαπέδῳ (λ 577)· ἐν τῷ ἐδάφει 46 ἐν δ' ἄρ' ἔβη (Α 311)· ἀνέβη δέ 53 ἐνδέναι· γνῶναι ⟨εἰδέναι⟩ 54 ἐν δέ (η 95)· πρὸς τούτοις δέ. ἐν αὐτῇ δέ (ε 256) 64 ἐνδεῖ· ἐντέλλεται ⟨ἔν δεῖ ἐντ—?⟩ 62 ἐνδείξομαι (Τ 83)· ἀπολογήσομαι 64 ἐνδεῖν· χρήζειν, (ἐν) ἐνδείᾳ εἶναι, καὶ ἐλλείπειν 69 ἐνδελεχισθήσεται (Sirac. XX 19. 24)· ἐνβραδυνεῖ ⟨—ύνει cod.⟩ 75 ἐν δεξιᾷ (Α 597)· ἐκ δεξιῶν 79 ἐν δέ οἱ ἦτορ (Α 188)· ἐν δὲ τοῖς στήθεσιν αὐτοῦ ἡ ψυχή 80 ἐν δ' ἔπεσεν (Δ 134)· ἔπεσεν 81 ἐν δὲ ῥυτῆρσι (Π 475)· τοῖς λώροις 82 ἐν δὲ σθένος ὦρσεν (Β 451)· ἕκαστον ἐρρώννυσεν 83 ἐνδεές· συνεχές ⟨v. ἐνδυκές⟩ 91 ἐνδημησάντων (II Thes. 1 5)· ἐλθόντων Ad 92: ὀδύνη ⟨ἀνία⟩. λεῖψις πράγματος ⟨ἔνδεια⟩ ἤ

ἐνδιαιτᾷ· † ἀρκέσει (ἀρέσκει αὐτῷ?)
ἐνδιαίτημα· διατριβή. οἰκητήριον, οἴκημα
ἐνδιατρίβων (Thuc. VII 81, 4)· ἐπιμένων [2801]
ἐνδιάλω· μεσημβρίας ὥρᾳ
† ἐνδίδας· ἐνδίδαισε: διάγνωστον
ἐνδίεσαν (Σ 584)· ἐπεδίωξαν, ἐπώτρυναν, ἐσπούδασαν
† ἐνδιές· ἔνυδρον
ἐν δίκῃ (Ar. Eqq.)· δικαίως [7]
ἔνδικον· ἀληθές. δίκαιον. ἄξιον [9]
ἐνδίκως· δικαίως. ἀξίως. ἀληθῶς [11]
ἐνδίοις· ὀρθίνοις
ἐνδίσματα· ἐναλίσματα (ἐνάσματα· ἐνδιάσματα?)
ἐνδιῶνται· μεσημβριάζουσιν
ἐνδοιαστόν (Hippocr.)· ἀμφίβολον, ἀμφιδοξούμενον (2840. 41)
ἐν δοιῇ (Callim. Iov. 5)· ἐν δισταγμῷ, ἐν φροντίδι [17]
ἐνδοιῖτιναι· οἱ ἀπὸ ἑπτὰ πατέρων καὶ μητέρων ἀστῶν κατάγοντες τὸ γένος
ἐνδοιέμεναι· ὅσοι ἀπὸ ἑτέρων πατέρων καὶ μητέρων
ἐν δοκῇ· ἐν ἐπιβουλῇ
ἐνδοκία· ἡ μήτηρ παρὰ Ἀθηναίοις
ἐν δόκοις (Archil. 68, 3· ἐν) ἐνέδρᾳ [23]
ἐνδομενία· κτῆσις. ἢ ἀποσκευή
† ἐνδόθρας· τὰς ἀποκοπὰς τῶν νεοδόρων δερμάτων (cf. νεοδόρας)
ἐνδομυχί· ἐν ἀποκρύ(φ)ῳ τόπῳ
ἐνδόμυχοι· κάτοικοι
ἔνδον (—οσα)· ἔσωθεν [29]
ἐνδόσιμον· τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς κιθάρισμα
ἔνδοσις· ὁμοίως
ἐνδούμενοι· ἐνδεσμεύοντες. ἢ δεσμούμενοι [33]
ἔνδρατα· τὰ ἐνδερόμενα σὺν τῇ κεφαλῇ καὶ τοῖς ποσί
ἐν δριῶνας· δρόμος παρθένων ἐν Λακεδαίμονι (Meinek. Theocr. p. 326) [36]
ἐνδρομίδες (Callim. Dian. 16)· ὑποδήματα
ἐν δρόμῳ· Δημήτηρ ἐν Ἁλικαρνασῷ
ἔνδρυον· καρδία δένδρου. καὶ τὸ μέσ(αβ)ον [40. 41]
† ἔνδυδαν· ἔσωθεν [43]
ἐνδύκιον· πιστὸν φίλον. ἐμφερές (ἐνδευκές). βέβαιον. ἀπόκρυφον (ἐμμύχιον)
ἐνδυκές· συνεχές (2783 Nic. Ther. 163). συνετόν. [ἀφελές.] ἀσφαλές (Hippocr. II p. 141). γλυκύ (cf. Nic. Al. 328). πρόθυμον. εὔ[π]νουν. πιστόν. ἐπιμελές (Nic. Ther. 263) [46]
† ἐνδύλω· ἔνδοθεν [48. 49]
Ἐνδυμίωνα Κᾶρα· Ἀριστοφάνης τὸν Ἐνδυμίωνα Κᾶρά φησι διὰ τὸ περὶ τὸ(ν) Λάτμον δοκεῖν αὐτὸν τεθάφθαι
ἔνδυσις· κατάδυσις
† ἐνδύτας· αὐλωτὸς στάμνος
† ἐνδωρότερον· ὠμότερον. ἀκρατέστερον (—εν ἀωρ—)
ἐνδώσω· ὑποσημανῶ. παρέξω. δηλώσω
ἐνεασμός· ἐμπαιγμός. πανουργία (v. κιμβικεία), δόλος [56]
ἐνέβρυον· ἐνεκύουν
ἐνέγκασθαι· ἐνέγκαι (3114), φέρειν
ἔνεγκον· ἔνεγκε
ἐνεγκοῦσαν· τὴν μητέρα. ἢ πατρίδα. ἢ πόλιν
ἐνεγλαύκωσε· φοβερῶς εἶδεν
ἐν(εδ)έδεικτο· ἐνεσήμηνεν. ἐνετείλατο (2759)
· ἐνεδιάσθη· εἰσενεπλάκη (2813) [64—66]

COD. (2802. 3 διάγνωστον refer ad Creticum ἐνδίαλον; cf. δίαλον) 6 cf. καὶ μάλ' ἐν δίκῃ 12 ὀρθρηνίοις (h. e. ὀρθρηνοις) 13 cf. ἐνεδιάσθη et εἰναλίζεται h. e. ἐνδιάζεται 18 ἐπὶ ς — ἄστων 19 legebatur post 25 20 ἐνδοχῇ 21 ἡ μήρ' 22 cf. ἐς δόκον 24 κτίσις Post 25] 19 35 ἐνδριώνας — Λακεδαιμόνη (cf. τριῶλαξ Δριωδόνες Διονυσιάδες) 37 cf. ἐντροπίδες 38 ἐνδρομῷ 44 ἀποκρύφιον

HES. 2801 ἔνδειγμα· ἀπόδειξις 7 ἐνδίες ἵπποι· ἐν τῷ Ἀδρίᾳ ἵπποι· (οἱ) λυκοσπάδες καὶ λυκοφόροι (Ἐνετίδες) 9 ἔνδιος (δ 450)· μεσημβρινός 11 ἐνδίνων (Ψ 806)· τῶν μελῶν. ἀπὸ τοῦ ἐνδύσασθαι τῷ θώρακι καὶ τοῖς ἄλλοις ὅπλοις 17 ἐν δοιῇ δέ (Ι 230)· ἐν δισταγμῷ δέ 23 ἐνδομαρία· ἡ κτίσις· ἡ παροιμία 29 ἐνδόσθια (Sirac. X 9)· ἔγκατα 33 ἐνδούπησα (μ 443)· ἐνέπεσα 36 ἔνδροια· καρδία δένδρου καὶ τὸ μέσον 40 ἐνδάζει· ἀπορεῖ. διστάζει (ἐνδοιάζει) 41 ἐνδυασμός· ἀμφιβολία. δισταγμός. καὶ ἀπορία (ἐνδοι—) 43 ἐνδεκαίως· φιλοφρόνως. ἐπιμελῶς (Ψ 90) 46 ἐνδῦναι· εἰσδῦναι. εἰσελθεῖν 48 ἐνεβάτευσεν· κάτεχεν 49 ἔνδυνεν (Β 42)· ἐνεδύσατο 56 ἐνεβριμήσατο (Ioann. XI 33)· ὠργίσθη. ἐτάραξεν 64 ἐνεδίδου (Genes. VIII 3)· ἐχαυνοῦτο 65 ἐνέδρα· ἔγκρυμμα, δολερὸν ὑποκάθισμα 66 ἐνεδρεύει· δόλον μηχανᾶται. ἐγκάθηται (cf. Ps. IX 30). κατατηρεῖ

ἐνέδρη· ἐνέδρευσις [68—73]
ἐνέθορεν· ἐνεπήδησεν (ρ 233?) [75. 76]
†ἐνέθριξεν· προσωρμίσθη
ἐνεθρίωσαν· θρῖον ἐποίησαν, ὅπερ ἐστὶ βρῶμα
ἐνεθύμι[α]ζον· ἐνεθυμούμην ⟨v. ἐνθ—⟩
ἐνει· Ἀττικοί. ἔνηθεν ⟨v. νεῖν⟩
†ἐνείληται· ἐζημίωται
†ἐνειδημένους· πορθήσαντας
ἐνειμάμην· ἐμερισάμην [84. 85]
†ἐνειματιῶν· ὁ τὰ ἐνπάσματα ⟨ἐνυφ—⟩ τοῖς ἀνδράσιν ⟨ιᾶσιν ἐπι—⟩ ἐκτιθείς
ἔνειρα· ἐνέβαλον. ἐνεπερόνησα [88]
ἐνείρων· ἐναρμόζων. συνάπτων
ἐνείς (Eur. Bacch. 851)· ἐνθέμενος [91—95]
ἐνεκολάβισε (cf. Ar. Eqq. 263)· κατέπιεν. ἀπὸ τῶν ἀκόλων. ἢ καὶ ἐπέρανεν, ὥς τινες. οἱ δὲ ἐνεκολήβασεν [97—99]
ἐνεκρίκωσεν (Hippocr. I p. 521)· ἐνέδησεν [2901. 2]
ἐνέλειπεν· εἴασεν
ἐνέλειψε· παρέλειψε
ἐνελήκησα· ἔπλησα. ἐψόφησα
†ἐνελήκισεν· ἐνεκύλισεν
ἐνελίπανεν· ἔπλησεν. ἔπληξεν
Ἐνελυσκίς· Δημήτηρ ἐν Σάμῳ [9]
ἔνεμεν· ἔβοσκεν. εἶχεν [11]
ἐνένητο (Hdt. I 77)· ἐνενόητο ⟨-ωτο⟩ [13. 14]
ἐνέντος· ἐμβαλόντος
ἐνέξεται (Aesch. Suppl. 169)· ἐ(ν)σχεθήσεται [17. 18]

ἐνεόν· κωφόν. καὶ μωρόν. ὅθεν καὶ ἀμνήμων
ἐνεός· νωχελής. μετέωρος. κωφός. σκαιός. μωρός. ὃς οὔτε ἀκούει οὔτε λαλεῖ
ἐνεόχμωσεν (Iones)· ἐκίνησεν. ἠλλοίωσεν. ἐκαινοποίησεν [22. 23]
ἐνεπάρησαν· συνεπλάκησαν ⟨v. ἐμπεπαρ—⟩ [25—27]
ἐνέπει (Acarnanes)· λέγει. κελεύει. ἱστορεῖ
ἐνεπιδημεῖν· ἔνδημον εἶναι
ἐνέπνεον· ἐβίουν [31. 32]
ἐνεργεῖ· πράττει
†ἐνεργείς· ἡ εἰς γλουτοὺς κάθεσις τῶν χειρῶν
ἐνεργεῖται· κατασκευάζεται [36. 37]
Ἐνεργίδα· Δημήτηρ
ἐνεργμός· κροῦσμα μουσικόν· τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἔνερξις
ἐνεργοί (Herod. VIII 26)· ἕτοιμοι πρὸς ἐργασίαν. ἢ [ad 40] αἱ μὴ ἀργαί [post 40] [41]
ἐνερείσας· ἐμπήξας, στηρίξας, ἢ ἐμβαλών
ἐνερείσομεν· ἐμβλέψομεν [44]
ἐν ἕρκεσι (Eur. Bacch. 958)· περιφράγμασι, τείχεσιν (an φ 238?)
ἔνεροι· νεκροί. ὑποχθόνιοι. ἀσθενεῖς [47]
ἔνερον· κάτω
ἐνέρτατον· κατώτατον
ἐνέρτεροι· οὕτω λέγονται οἱ Τιτᾶνες διὰ τὸ καταπεταρταρῶσθαι [51. 52]
ἐνεσιάλευεν· ἔπτυεν, ἐνέπτυεν [54]
ἐνεσκίμβηκεν· ἐνεστήρικται. ἐνεσκείρωται

COD. 2910 ἔνελεν, ἐβόησεν ⟨v. νέμει⟩ 12 cf. νένωται, ἐνώσατο 15 ἐνβαλλ| 20 βαιός 29 ἐνεπίδημεν 30 ἐνέπλεον 55 ἐνεσκέμβηκεν

HES. 68 ἔνεγκεν (Ψ 564)· ἤνεγκεν 69 ἔνιεν· ᾤκει ⟨ἔναιεν⟩ 70 ἐνέεικαν (δ 784)· ἤνεγκαν 71 ἐνεείκω (Z 258)· ἐνέγκω 72 ἐνέηκεν (K 89)· ἐνέβαλεν 73 ἐνεθουσία (Philo VM. 3 p. 178, 14)· ἐμαίνετο 75 ἐνειπή (Ξ 104)· ἀπειλή 76 ἐνειδέσσιν (Greg. Naz. Arc. IV 19?)· ἐν διαφοραῖς 84 ἐνεῖκαι (Σ 334)· ἐνέγκαι 85 ἔνεμεν (E 477)· ἔδωκεν 88 ἔνειρας (Iob. X 11)· ἐνέραψας. ἐνέβαλας. ἥρμοσας. συνῆψας 91 ἐνείσποι (Ξ 107)· ἔπει 92 ἐνεῖχον (Genes. IL 23)· ἐχόλουν, ὠργίζοντο 93 ἕνεκα (A 110)· τοὔνεκα, τούτου χάριν 94 ἐνεκές· εἰς τρίτην ⟨ἔνη καὶ ἔνης⟩ 95 ἐνεχήψαντα· ἐνορμήσαντα ⟨ἐνσκ—⟩ 97 ἐνεκοπτόμην (Rom. XV 22)· ἐνεποδιζόμην 98 ἐνεκότουν μοι (Ps. LIV 3)· ἐμηνίαζον. ἐμνησικάκουν 99 ἐνέκρυσεν, προσέβαλεν. ἐπίσχεν (I Thess. II 18) 2901 ἐνέκυρσεν· ἐνέτυχεν (N 145). ἐπλησίασεν 2 ἐν ἐλλαδάνοις δέοντο (Σ 553)· ἐν τοῖς δεομένοις ἐδέσμουν 9 ἔνελος· νεβρός ⟨ἐλλός, hinnulus⟩ 11 ἐνεμέσσα· ἐμέμφετο (N 16)· ἢ ἐμεμψάμην ⟨ἐνεμέσησα⟩ 13 ἐνένηπεν· ἀπέπληξεν (Π 616). ἐλοιδόρησεν, ὠνείδησεν. ἠπείλησεν 14 ἐνέμοντο (e. c. B 496)· ᾤκουν 17 ἐνεοί (Actt. Ap. IX 7)· ἄφωνοι 18 ἐνεόλκι(ον)· ἰσόρροπον ⟨v. ἐνθολή pro ἀνθόλκιον⟩ 22 ἐνεπάγησαν (Psalm. IX 16)· ἐνηλώθησαν 23 ἐνεπαρῴνησαν (Ioseph. c. Apion. I 8)· ἐνύβρισαν 25 ἐνέπασσεν (Γ 126)· ἐνεποίκιλεν, ὅθεν καὶ παστός. [ἢ ἐνέτασεν. ἢ ἐποίκιλλεν] 26 ἐνέποντες (Λ 642)· λέγοντες 27 ἐνέπουσι (ω 413?)· λέγουσιν (an Nic. Ther. 10) 31 ἐνεπνίνθη (E 796)· ἀνεβίωσεν. ἠγέρθη 32 ἐνέπρηθον (I 585)· ἔκαιον 36 ἐνέργεν (gl. mss. I Cor. XVI 9)· ἑτοίμως πράττειν 37 ἐνεργής· δυνατός, ἰσχυρός (fictum) Ad 40: [ἐνεργουμένη (Iacob. V 16)] Post 40: [εἰσακουομένη. τελουμένη] 41 ἔνερθεν· κατωτάτω, ὑποκάτω (Λ 252) 44 ἐνερείδοντες· ἐμπηγνύντες 47 ἐνέροις (O 188)· τοῖς ὑπὸ τὴν γῆν τόποις 51 ἐνέρτερος (E 898)· κατώτερος. ἐν κατωτέρῳ 52 ἔνεσαν· ἦσαν (Z 244). ἤνεσαν ⟨ad αἴνεσαν⟩ 54 ἐνεσίῃσιν (E 894)· ἐννοίαις, καὶ βουλῇ

ἐνεσκίμφθη (Π 612 Ρ 528)· κατεπάγη
ἐνέσκιμψεν (Pind. Pyth. III 58)· ἐνέπεσεν
ἐνεσκειρωμένη· ἐρρυπωμένη ⟨v. ἐνσκ—⟩
ἐνεσκειρωμένον· τὸ ἄζαν ἔχον
ἐνεσκευάσατο· καθωπλίσατο ⟨v. ἐνσκ—⟩
ἐνέστακται (β 271)· ἔνεστιν κατά τι μέρος
ἔνεστιν· ἔξεστιν. ἐξόν [63]
Ἐνέτας· τοὺς ἐνο(ι)κοῦντας ....
Ἐνετάν· ἐκκεῖτ .. ⟨schol. Eur. Hipp. 231. 1131⟩
ἐνετείλατο (Herod. I 156)· παρήγγειλεν. διετάξατο. ἐσαφηνίσατο
ἐνέτησι (Ξ 180 Call. fr. CXLIX)· περόν(αις), ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι, ἢ πόρπαις [68]
Ἐνετίδας πώλους ⟨—δος πώλῳ⟩ στεφανηφόρῳ· ἀπὸ τῆς περὶ τὸν Ἀδρίαν Ἐνετίδος· διαφέρει γὰρ ἐκεῖ
ἐνετός· ἐγκάθετος [71]
ἐνετύρευσεν· ἐνετάραξεν. ἐνεσκεύασεν [73]
ἐνευναίου· ἐγκοιτίου [75]
ἐνεύνακτοι (Theopomp.)· οἱ παρθενίαι
ἔνευνοι· ἐπιτήδειοι τόποι εἰς † Κύπριοι [78]
ἐν εὐφήμῳ· ἐν εὐβοήτῳ
ἐνεύχεσθαι· τὸ δεόμενόν τινος τυχεῖν ἐξορῆσαι (exorare) τὸν ἀξιούμενον
† ἐνέφει· ἐρείδει
ἐνέφηνεν· ἐνέδειξεν
ἐνεφλεβοτόμει (Hippocr. I p. 521)· πολλάκις διεῖλε τὰς φλέβας
ἐνεφόρησεν· ἐνεπλήρωσεν [85. 86]
ἐνέφυ· ἐνελάβετο
ἐνέχεεν· ἐνέβαλεν
ἐνέχει (Herodot.)· μνησικακεῖ. ἔγκειται
ἐνεχείρησεν (Ar. Plut. 717)· προέθηκεν
ἐν ἐχεγγύῳ (Thuc. III 46?)· ἐν βεβαίῳ
ἐν Ἐχελιδῶν· Ἔχελος ἥρως, ὡς δὲ ἔνιοι ἐπίθετον ἥρωος, ἀπὸ τοῦ ἕλος παρακεῖσθαι τῷ ἡρῴῳ. ἔστιν δὲ ὁ Ἀθηναίων ἱππόδρομος ἐν Ἐχελιδῶν ἐν ᾧ ἱππικοὶ ἤγοντο ἀγῶνες καὶ ναὸς Ἐχέλου
ἐνέχεσθαι· ἐγκαλεῖσθαι. κρατεῖσθαι, συνέχεσθαι (Herod. II 121, 2)
ἐνέχεται· συνέχεται
ἐν ἐχθέσει (Cretes)· ἐν ἐκρίψει
ἐνεχόμενοι· κρατούμενοι
ἐνεχρίμφθη· ἐνέπεσεν. ἐνεβλήθη
ἐνέχρισεν· ἐνεκέντρισεν ⟨1360⟩
ἐνέχυρα· ἀρραβῶνες (Ἀττικῶς) [3001. 2]
ἐνήδοιτο· ὠφελοῖτο. χαίροι. φαιδροῖτο
ἐνηέας· προσηνεῖς. ἀγαθούς. συνετούς. ἐπιεικεῖς
ἐνήει· ἐσώρευεν ⟨v. νήει⟩ [5]
ἐνηής· σώφρων. ἀγαθός. προσηνής. πρᾶος ⟨3211⟩
ἔνη καὶ ἔνης· τὸ μετὰ τὴν αὔριον [8. 9]
ἕνη καὶ νέα (Ar. Nubb. 1197)· ἡ τριακάς [11—13]
ἐνήλατον· μέρος νεώς
† ἐνηλεγείς· ἐν ἐπιθυμίᾳ ὤν ⟨235⟩
† ἐνηλεῦσαι· δογματίσαι [17]
ἐνηλινδήθημεν· ἐνεκυλίσθημεν
ἐνηλινδοῦντο· ἐνεκυλίοντο
(ἐνηλούμενος· κατεχόμενος cf. 3037)
ἐνηλύσιος· ἐμβρόντητος. κεραυνόβλητος
ἐνηλύσια (Aesch. fr. 17)· τὰ κατασκηφθέντα χωρία (ἐνη)λύσια λέγονται· ἔνιοι δὲ εὐκίνητα, παρὰ τὴν (ἤλυσιν τὴν) ἔλευσιν· ἄλλοι δὲ τὰς ἐν τοῖς ἀβάτοις χωρίοις ἀφιδρυμένας νύμφας [22]
ἐνῆν· χρῆν. ἢ δυνατὸν ἦν [24. 25]
† ἐνειρείας· συναλλαγάς [27]

COD. 56 κατεπάγε ⟨v. ἐνσκίφθη, ἐνισκηφθῇ⟩ 58 ἐνεσκα| 59 ἄγαν 67 ἐπὶ — αἰνεῖσθαι ⟨cf. ἀνέτησι, ἀέτας⟩ 69 στέφαν. ἐνιφόρῳ. ἀπὸ — τὴν Ἀ. — διαφέρει ⟨v. ἔνδιες⟩ 70 ἐγκαθεστώς ⟨72 cf. τυρεύεται τυρεῦσαι τυρωθέντα⟩ 79 ἐνευβοήσω 87 ἐνεφύη, ἐπ| 92 ἐνεχελιδῶν — ἐπὶ — τῷ ἥρωι — ἐνεχελιδῶν — Ἴλου 95 ἐνε| bis 97 ἐνεχρή| — ἐξεβ| 3002 χαίροιτο; cf. ἐφήδοιτο 3 ἐνηέους 7 cf. ἐνεχές 8 cf. ἀνηθείη 10 ἐνη-
ττ
καιναία 20 κεραυνό

HES. 63 ἐνεστῶτα (III Esdr. IX 6)· παρόντα. προκείμενον 68 ἐνέτησεν (Ξ 180)· ἐπερόνησεν 71 ἐνετείληξεν (Matth. XXVII 59)· ἐνείλησσεν 73 Ἐνετῶν (Β 852)· τελείων. ἢ ἐπὶ γένους τῶν ἡμιόνων 75 ἐνεύναιον μέγα καὶ πολύ (§ 51)· ἐγκοίτιον 78 ἐν εὐσήμῳ (Ps. LXXX [LXXXI] 4)· ἐν καλῇ καὶ ἀγαθῇ 85 ἐνεφορεῖτο· ἐχορτάζετο 86 ἐνέφραξε (II Macc. II 5)· συνέκλεισε. περιετείχισεν 3001 ἔνη· τριακάς. Ἀττικῶς 2 Ἐνηάτεκ (Num. XIII 34)· ὄνομα κύριον 5 ἐνήεον (Φ 11)· ἐκολύμβων 8 ἐνήη (Ρ 670)· ὁμιλία. ἀγαθότης (Greg. Naz. C. XVI 28) 9 ἐνηΐσσιον (Ρ 524)· ἐν τοῖς σπλάγχνοις 11 ἐνήκαμεν (μ 401)· ἐνεβάλομεν 12 ἔνηκας (Ι 700)· ἐνέβαλας. ἐναπέθου 13 ἐνήνειχα· ἐντέθειχα 17 ἐνηλίας· ἑορτὴ τοῦ Ἐνηαλίου ⟨v. 3109⟩ 22 ἐν ἡμετέρου (Γ 233)· παρ' ἡμῖν, ἐν ἡμῖν 24 ἐνείους· πράους, ἢ πρᾴας 25 ἐνείρατο (Ε 43 λ 519)· ἀπέκτεινεν ⟨v. κατενήρατο⟩ 27 ἐνηρίψαντο (Υ 234)· ἀνήρπασαν ἐκ τῆς γῆς

ἐνῆρκται (Eur. El. 1142)· [ἀρχὴν ἐποίησεν. ἐνήρξατο spur.?

†ἐν ηρκτήν· γενναῖον [30]

ἐνης (Ar. Nubb. 1197)· τριακάδος [32]

ἐνήσομεν· καθήσομεν. καθελκύσομεν (β 295). ἐμβαλοῦμεν [34]

ἐνῆφθαι· ἐνηρτῆσθαι ⟨cf. ἐξῆπται⟩

ἐνηφι (Hesiod. Opp. 110)· εἰς τρίτην [37]

ἐνηχούμενος· ὁ ἑτέρωθεν ἦχον ἐκδεχόμενος

ἐνηχοῦντος· ἐπιφωνοῦντος. ἐμβάλλοντος

ἔνθα· τότε, χρονικόν (Ε 1 Λ 22). καὶ ἐν τόπῳ (γ 109)

ἔνθα· ὅτε. ἢ ποῦ. ἢ ἐνταῦθα. ἢ ἐπὶ τόπῳ. ἢ ἐκεῖ

ἐνθάδε· ἐνταῦθα (Λ 367). ὧδε. εἰς τοῦτον τὸν τόπον

ἐνθάδιος· ἐντόπιος [44]

ἐνθαλάμια· πλάσματα ἐκ μήκωνος καὶ σησάμης

ἐν θαλάμοις (Eur. Tro. 854)· ἐν οἴκοις

ἐνθ' ἄλλως· οὐκ ὀρθῶς [48]

ἐνθαλύξας· σφοδρῶς πατάξας

ἐνθεμένῳ· ἐνθέμενοι. δυϊκῶς

ἔνθεν· αὐτόθεν. ἔσωθεν. ἐκεῖθεν (Λ 725). ἢ τότε. ἢ ὧδε. ἢ ἐκ τούτου

ἐνθεναρίζει· ἐγχειρεῖ ⟨—ίζει⟩ [53]

ἔνθεος· ἔνδοξος. ἔντιμος. θεῖος

ἐνθεσίδουλος (Com. fr. CXXVI p. 636)· ψωμόδουλος

ἔνθεσις (Hermipp. fr. IV p. 399)· ὁ ψωμός

ἔνθεσμον· νόμιμον, ἔννομον

ἐνθορεῖν· ἐνορμῆσαι [59]

ἐνθορίσκει· ἐνθρύπτει

†ἐνθοργάζει· πονεῖ

ἔνθους· ἐνθουσιαστής. μαινόμενος. πνευματοφόρος

ἐνθουσία· ἔκπληξις

ἐνθουσιάζουσι· θαυμάζουσιν

ἐνθουσιασμός ἐστιν, ὅτε ἡ ψυχὴ ὅλη ἐλλάμπηται ὑπὸ τοῦ θεοῦ

ἐνθουσιῶν (Xen. Cyr. I 4, 8)· μαινόμενος, ὁρμῶν. ἢ μανίαν ἔχων

ἐνθραδές· ἐμμανές

†ἐνθρεῖν· φυλάσσειν

ἔνθρια· ζῴδια

ἐνθριάζειν· παρακινεῖν. ἀπὸ τῶν μαντικῶν θριῶν

ἐνθρίακτος· ἐνθουσιῶν. καὶ ἐνθέακτος. Σοφοκλῆς Σίνωνι (fr. 499)

ἐνθρίζειν (Hippocr. III p. 199 K)· †ἐνατενίζειν. νύσσειν

ἐνθριμματίς (Anaxandr. fr. I 42 p. 184)· οἱ μὲν πλείους διὰ τοῦ ῑ, ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ ῡ· ἤτοι ἀπὸ τοῦ θρύου, ἢ ἀπὸ τοῦ θρύβεσθαι

ἔνθρυπτα (Dem. 314, 1)· τὰ ἐκ πεμμάτων, ἢ τὰ ἐνθρυβόμενα βρώματα, εἴδη πεμμάτων. ἔνιοι δὲ ταῖς τελεταῖς αὐτὰ προσοικειοῦσι. καὶ Ἀπόλλων δὲ παρὰ Ἀθηναίοις Ἔνθρυπτος

ἔ(ν)θρυσκον (Pherecr. II 2 p. 255)· λάχανον, χάρῳ ὅμοιον. φέρει δὲ καὶ ἄνθος, ὥστε εἶναι καὶ βρωτὸν καὶ στεφανωτόν (Theophr. VII 7, 1)

†ἐνθυίων· ἐρωτικόν [77]

†ἐνθυμάζω· ἐμπίπτω. καὶ ἐνορμῶ

ἐνθυμήσιον (Herod. II 175)· †ἄπειρον. ἔννομον

ἐνθύμιζε· ἐνθυμοῦ

ἐνθυμιζόμενοι (Thuc. V 31, 1)· ἐνθυμούμενοι

ἐνθύμιον (Herod. VIII 54)· ἄπορον. σεμνόν

†ἐνθυμῶ· ἐνθυμοῦ (Isocr. p. 12 C) [84. 85]

ἐνθύριον· μέρος τι τῆς νεώς

ἐνθύσκει· ἐντυγχάνει

ἐνθύσκος· ὁ ἀσφαλός, τὸ ὄρνεον

ἐνθωκεῦσαι· ἐμφωλεῦσαι, ἐγκρύπτεσθαι

ἔνι· ἔνεστιν ἐν τῷ, ἐν τῇ. ἔν(ε)ισιν

ἔνια· [ ] ἅττα [ ] τινά

ἐνιᾶσιν· ἐμβάλλουσιν

ἐνιαχοῦ ⟨—οῖ⟩· εἴς τινας τόπους [94]

ἔνι δαιτός (Callim. Cer. 55)· τῆς εὐωχίας

ἐνιδρύσασθαι (Herod. II 178)· ἀσφαλῶς καθίσαι

ἐνίδρυται· ἐγκαθέζεται. στερεοῦται

COD. 47 ἐνθαλλῶς 70 παραβαίνειν ⟨71 ἐνθεαστικός?⟩ 74 ἐκπέμματα — πέμματα 75 χαρίῳ ⟨86 Poll. I 90 — εὐθυντήριον?⟩ 92 ἐνίασιν

HES. 30 ἐνῆρσεν (Ξ 167)· ἐνήρμοσεν ⟨v. ἐπῆρσεν, ἤρσεν⟩ 32 ἐνήσει (ο 198)· ἐμβολύει 34 ἐνηυλισμένον· κεκαθαρισμένον ⟨v. ἐνυλ—⟩ 37 ἐνηχούμενος· κατεχόμενος ⟨v. γηλιώμενος⟩ 44 ἔνθα καὶ ἔνθα (Β 462)· τῇδε κἀκεῖσε 48 ἔνθ' ἂν (Ε 1)· τότε 53 ἔνθεο (Ζ 326)· ἔνθου 59 ἐνθολή· ἰσόρροπον ⟨2918⟩ 77 ἐνθύμημα· .... 84 ἐνθυμιῶν· καταθυμῶν 85 ἐν θυμῷ μεμαῶτες (Γ 9)· ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φρονοῦντες Ad 91: [προσηνῆ (Ρ 204)] — [ἅτινα] 94 ἐνὶ βένθεσιν (Greg. Naz.)· ἐν τοῖς βάθεσιν

ἐνιείς· ἐπαφιείς
ἐνιεῖσα· ἐμβάλλουσα [3100]
ἐνιέναι· ἐμβάλλειν. ἐναποθέσθαι
ἐνιέντα· ἐμβάλλοντα. ἐγκελευόμενον
ἐνί(ε)ται· ἐμβάλλεται [4]
ἐνιζῆσαι (Thuc. VI 29)· ἐγκαθίσαι
ἐνιζήσαντα· ἐγκαθίσαντα. ἐγκαθήμενον [7. 8]
ἐνιηλίζειν· τὴν Ἐν(υ)άλιον ἑορτὴν ἄγειν ⟨3017⟩ [10. 11]
ἐνίησιν (μ 65)· ἐμβάλλει. ἐπιπέμπει
ἐνικλᾶν (Θ 408. 422)· ἐμποδίζειν. ἐγκόπτειν. ἀπὸ τῶν κατασσομένων, μεταφορικῶς (Callim. Iov. 90) [14—18]
ἐνιλ(λ)ώπτειν· κεκλεισμένῳ τῷ ὄμματι ἐμβλέπειν. καταμωκᾶσθαι
ἐνιλλώψας· καταμωκησάμενος· ἴλλους γάρ φασι τοὺς ὀφθαλμούς [21]
ἐνὶ ναΐ· ἐν πλοίῳ [23—25]
ἐνιπάζων· τύπτων (cf. Apoll. Rh. I 492)
Ἐνιπεύς (Thuc. IV 78, 3)· ποταμὸς Θεσσαλίας
ἐνιπή· ἐπίπληξις. λοιδορία. ὀργή. ψόφος. πληγή ⟨onomast.?⟩ [29]
ἐνιπῆσαι· ἀπειλῆσαι. βοῆσαι [31—34]
ἐνίπτειν· κακοῦν. ψέγειν. λοιδορεῖν [36]
ἐνισκίμφθη (Π 612)· προσεπελάσθη, προσηγγίσθη. ἐνεπ[λ]άγη
ἔνισπεν (Β 80)· ἐξεῖπεν, εἶπεν [39]
?ἐνισπέσθαι· ὁ νῦν μὴ καταπίνων
ἐνὶ σπλάγχνοισιν (Empedocl. 57 Stn.)· ἐν τοῖς ἐντέροις (an Greg. Naz. C. I 7) [42—48]
† ἐνισχημένων· κεκρατημένων ⟨2661⟩ [50]
ἐνὶ χηλῷ· [ad 51] ἐν τῷ πλοίῳ [52—55]
ἐνκάθετοι· ἐνεδρεύοντες
ἐνκάθετος· ἐνεδρεύων, ἐπιτηρῶν. ἐντόπιος
ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον (Cratin. p. 30, Philemo p. 8)· [ad 58] [59]
ἐνκαταλέξαι· ἐντίμους ποιῆσαι·
ἐνκατακλώσαντες· (ἐν)είραντες
ἐνκατασυφράζειν· ἐνυβρίζειν ⟨—συβρι—⟩
ἐνκατασκήψασαν· ἐμπεσοῦσαν
ἐνκατελέγησαν (Thuc. I 93, 2)· ἐνῳκοδομήθησαν
† ἐν κέσιν· ἐν τύποις. ἐν γλυφαῖς
ἐν κεφαλαίῳ (Thuc. VI 87?)· ἐν συντόμῳ
ἐν Κέῳ τίς ἡμέρα; (Cratet. fr. I 5 p. 244) [ad 67] [68—71]
ἐνκολάψας· ἐγχαράξας
ἐνκομβωθείς· δεθείς [74. 75]
ἐνκόπτων· ἐμποδίζων, διακωλύων
ἐν κόσμῳ (Demosth. 1400, 13)· ἐν σεμνότητι

COD. 3102 ἐνιόντα 3 ἔνιται 5. 6 —θήσ— 13 ἐνιηλᾶν — ἐπὶ 19 κεκλασμένῳ cod. Ael. Dionys. Eustath. 206, 32 37 ἐνισκήφθη, προσπελασθῇ προσεγγισθῇ ⟨52 ἐνιχώρ· — χορῷ 53 ἕξει⟩ 60 ἐγκαταμίξαι 64 ενκατελέτησαν 65 γλυφοῖς ⟨εἰκόσιν?⟩ 67 ἐνκέωτις, — ἐνκεώτις — κηρύσσειν 73 δεδείς

HES. 3100 ἐνιθμένους (β 300)· δέροντας 4 ἐνιέντες· ἐγκελευόμενοι (Thuc. VI 29, 3?) 7 ἐνιῆλαι (Θ 408)· κωλῦσαι 8 ἐνίημι· ἐμβάλλω. ἐναποτίθημι 10 .ενιηλος (Callim. Iov. 63)· ἀνόητος 11 ἐνὶ ἤνοπι (κ 360)· ἐν κατόπτρῳ. ἐνήχῳ. λαμπρῷ 14 ἐνίκασθαι· ἐνέγκαι ⟨2858⟩ 15 ἔνικεν (Ο 705)· ἤνεγκεν, ἔφερεν 16 ἐνίκεον (Σ 498)· ἐφιλονίκουν 17 ἐνικαυλῷ (Ν 608)· ἐν τῷ δόρατι 18 ἐνὶ Κνωσῷ (Σ 591)· πόλει τῆς Κρήτης 21 ἐνὶ μεγάροις (Ζ 91)· ἐν τοῖς οἴκοις 23 ἔνιοι· τινές. ἢ φανεροί ⟨recens⟩ 24 ἐνὶ οἴκῳ (Α 30)· ἐν τῷ οἴκῳ ἐν τῷ Ἄργει 25 ἐνιοἰἐνοπιπόμπῳ (Ψ 316)· ἐν τῇ μεγάλῃ ⟨l. μελανῇ⟩ θαλάσσῃ 29 ἐνιπῇ (Ξ 104)· τῇ διὰ λόγων ἐπιπλήξει, ἢ ἀπειλῇ 31 ἐνιπλήξαντες (Ο 344)· ἐμπελάσαντες, πλησιάσαντες. ἢ ἐπιπλήξαντες 32 ἐνὶ προδόμῳ (Ι 473)· ἐν τῇ πρὸ τοῦ οἴκου στοᾷ 33 ἐνὶ προμάχοισιν (Δ 458)· ἐν τοῖς ἔμπροσθεν μαχομένοις 34 ἔνιπτεν (Γ 438)· ἐπέπλησσεν. ἐλοιδόρει 36 ἐνισκίμψαντε[ς] (Ρ 437)· ἐνερείσαντες 39 ἐνισπεῖν (γ 93)· εἰπεῖν, ἀγγεῖλαι 42 ἐνισσέμεν (Ο 198)· ἐπιπλήττειν 43 ἐνίσσων (Ω 238)· ἐπιπλήσσων. λοιδορῶν 44 ἐνὶ σταδίῃ· ἐν τῇ συστάδην μάχῃ (Η 240) 45 ἐνιστάμενον· ...... 46 ἐν ἴσῳ· ὁμοίως 47 ἐνίστασθαι· δύνασθαι ⟨ἐπι—⟩ 48 ἐνὶ στρατῷ (Α 91)· ἐν τῷ στρατοπέδῳ 50 ἐνὶ φρεσὶ θῆκε (Κ 46)· κατὰ νοῦν ἔσχεν Ad 51: ἐν τῇ κιβωτῷ 52 ἐνὶ χώρῳ· ἐν τῷ χώρῳ (κ 271 non Callim. Ath. 73 E) 53 ἐνίψει· (λ)έξει (Η 447). ἐπιπλήξει. καὶ ἐρεῖ 54 ἐνίων· ἡμῶν ⟨Antimach. fr. XXV ΕΙΙΙΩΝ: ΗΛΙΩΝ⟩ 55 ἐν καθέξει (Sirac. IV 16?)· ἐν κατοχῇ Ad 58: παροιμία ἐπὶ τῶν (ἐν) εὐτελέσι τὰς πείρας ποιουμένων 59 ἐν καρὸς αἴσῃ (Ι 378)· ἐν θανατηφόρῳ μοίρᾳ· Κῆρες γὰρ αἱ θανατηφόροι μοῖραι ⟨v. ἐγκ—⟩ Ad 67: παροιμία ἐπὶ τῶν οὐκ εὐγνώ(σ)των· οὐδεὶς γὰρ οἶδεν ἐν Κέῳ, τίς ἡμέρα· ὅτι οὐχ ἱστᾶσιν αἱ ἡμέραι, ἀλλ' ὡς ἕκαστοι θέλουσιν ἄγουσιν. ὅθεν λέγεται· σεαυτῷ νουμηνίαν κηρύσσεις 68 ἐν κημῷ (Ezech. XIX 4. 9)· ἐν κουρκούμῳ 69 ἐν κηρος, αἴσῃ· ἐν καρος, μοίρα· ...... (App. prov. II 60. 61) 70 ἐν κλήρῳ (Deuter. XIX 14)· ἐν μερίδι 71 ἐν κονίῃ (Β 75)· ἐν μάχῃ. ἢ ἐπὶ γῆς 74 ἐνκομβώσασθαι (Petr. I 5)· ἐπισωρεύσασθαι. στολίσασθαι 75 ἔνκομον· ἐν τῷ μαρίῳ ἴσον θείας κελεύσεως

ἐν κοτύλῃ φέρειν· [ad 78]

ἔνκτητον· κτώμενον (non Levit. XXII 11)

ἐν λαμπτῆρι· ἐν τῇ λυχνίᾳ

ἐνλαπ[ε]ιθάζεσθαι· μαχέσασθαι Λαπίθαις. ἢ † ἐνθυμηθῆναι ⟨ἐνθοιν—⟩

ἐν λέκτροις· ἐν στρώμασιν (non X 503) [83]

ἐνλιμενίζειν· τελωνίζειν τὰ ἀπὸ λιμένων καὶ θαλάσσης [85]

ἐν λευκώμασιν (Dem. 707, 11)· [Ad 86]

ἐνλόβια· ἐνώτια [88]

† ἐνμαχατεύειν· ἐγκεκλεῖσθαι πγείτονον [90]

ἐν μύρτου κλάδῳ (Scol. Ar. Lys. 632)· ἐν μυρσίνης κλάδοις

(ἐν νέα· εἰς ναῦν) cf. 3209 [93]

ἐννέα ἄρχοντες (Thuc. I 126, 8)· ἀρχὴ διὰ ἐννέα ἀρχόντων [94]

ἐννεάκροσσον· πολλοὺς κροσσοὺς ἔχον

Ἐννεάκρουνος· κρήνη Ἀθήνησιν, ἣν πρότερον Καλλιρόην ἔλεγον· τῶν δὲ τυράννων οὕτως αὐτὴν κατασκευασάντων ἐκλήθη Ἐννεάκρουνος, ὥς φησι καὶ Θουκυδίδης (II 15, 4)

† ἐννεάπον· λοξόν ⟨cf. εἰνάτιον⟩

Ἐννέα ὁδοί (Thuc. I 100, 2)· ἡ νῦν Ἀμφίπολις

ἐννεάμυκλος (Antimach. fr. CXIX)· ἰσχυρός. εἰναέτης (Callim. fr. CXXX) [3200]

ἐννεάψυχος· ὁ κύων. παροιμιωδῶς

† ἔννεεν· ἐξέτεινεν [3. 4]

ἐννεσίῃσι (E 894)· βουλήσεσιν. ἐννοήσεσιν [6]

ἐννέωροι (λ 310)· ἐνναετεῖς· ὧρος γὰρ ἐνιαυτός [8]

ἐν νεῷ· ἐν ναῷ. [3192b] ἢ εἰς νεοττούς ⟨ἐν νέῳ Dor.⟩

ἔννη· ἐννέα, Κυρηναῖοι [11—14]

Ἐννησιάδες· Νύμφαι παρὰ Λεσβίοις

† ἐννήσει· φθείρει. ὁμοιοῖ

ἐννήυσκλοι· ὑποδήματα Λακωνικῶν ἐφήβων

Ἔννιος· ἐν Χίῳ ὁ Ἑρμῆς

ἔννιον· κώπης μέρος, τὸ ἐπὶ τοῦ σκαλμοῦ ἔνδον ἐν τῇ νηΐ ⟨ἐννήϊον?⟩ [20—23]

† ἐννοσία· ἀλογία. ἀργία [25. 26]

ἔννοσις· κίνησις [28. 29]

ἔννοια· βουλή

† ἔννοιαι· πηγαί ⟨v. νόα⟩

ἐννύειν· ἐνδύειν

† ἔννυθεν· ἐκέχυντο

ἐννουστάταις· φρονίμοις [35]

ἐννύχιον· διὰ τῆς νυκτός

ἐννύχιον κρύπτεις (epic. inc.)· σκοτεινῶς καὶ δολίως· τινὲς δὲ ἐμμύχιον ἐν τῷ μυχῷ [38]

ἔννυχος (Eur. Hec. 69 Rh. 55)· νύκτερος. αὐτονύχιος [40. 41]

Ἐνοδία· Ἄρτεμις. καὶ κυνηγετικά (Xenoph. Cyn. VI 9), ὡς Ἀνδρομενίδης (Poll. V 27)

Ἐνόδιος (Theocr. XXV 4)· Ἑρμῆς, παρ' ὃ ⟨ἐν ὁδοῖς ἱδρύθη⟩ [44—46]

COD. 80 λαπτηρίᾳ 83 ⟨ἐν Λίμναις⟩· ἐν τῷ Διονυσιακῷ θ. Meineke 84 τελωνίσειν 86 ἀνδρατίδων 98 ἐννεάοδος 3209 ἐννεῶ 10 ἐννήθ, κυρινοί 17 ἐννήϊσκλοι ⟨v. ἔπτυσκλον ὕσκλος⟩ 43 πάρω ⟨schol. Plat. p. 377⟩

HES. Ad 78 παιδιᾶς εἶδος. ὁ γὰρ φέρων τινὰ ἐν κοτύλῃ, ἐποίει ὀπίσω τὰς χεῖρας, καὶ ὁ αἰρόμενος ἐνετίθει τὰ γόνατα, καὶ οὕτως ἐβαστάζετο 83 ἐν λιμένι (α 186 μ 305)· τῷ ἐν τῷ γυμνικῷ θεάτρῳ 85 ἐνλιπεῖ· διαφωνεῖ ⟨rec.⟩ Ad 86 ἔθος ἦν τὰ πιπρασκόμενα χωρία ἢ σώματα δημοσίᾳ ἀπογράφεσθαι ἐν σανίσι λευκαῖς, οἱ δὲ πυξίοις κεχρ(ισ)μένοις λευκῇ γῇ τὰ ὀνόματα καὶ τῶν κτημάτων καὶ τῶν ἀνδραπόδων καὶ τῶν πριαμένων αὐτά, ἵν' εἴ τις βουληθῇ αἰτιάσασθαι ἐπ' ἀδείας ἔχοι ἐντυχὼν τῷ λευκώματι 88 ἐν μακρύμασιν (Esr. IX 1. 11)· ἐν ἀποστασίαις 90 ἐν μεγάροισι (Λ 418)· τοῖς οἴκοις 92 ἐννεοί (Act. Ap. IX 7). ἄφωνοι 94 ἐννεάβοιον (Z 236)· ἐννέα βοῶν ἄξιον· ἢ ἐννάβυρσον. ὁ δὲ βοῦς νόμισμα 3200 ἐν(ν)εάχιλοι (E 860)· εἰνακισχίλιοι 3 ἐν νέμεϊ (Λ 480)· ἐν συμφύτῳ 4 ἔννεπεν (B 761)· ἔλεγεν 6 ἔννεπεν ⟨ἐνένιπεν⟩· ὠνείδισεν. ἠπείλησεν· ἐπεπλήρωσεν 8 ἐννέωρος (τ 179)· θέτης 11 ἐννηής· σώφρων. ἀληθής. ἀγαθός. πατρῷος ⟨3006⟩ 12 ἐννῆμαρ (Λ 53)· ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας 13 ἐν νηπίονι (I 491)· ἐν νηπιότητι 14 ἐννηπήχεες ἦσαν (λ 311)· ἐπαινοῦσί τινες τὴν ἀκρίβειαν. τὰ γὰρ σύμμετρα τῶν σωμάτων τοῦ πλάτους τοῦ μήκους καὶ τετραπλάσιον ἔχει 20 ἐννοδίῳ (δ 785)· ἀγκυροβολίῳ 21 ἔννομον· ἔνθεσμον ⟨ex onomastico⟩ 22 ἐνναετείρας· ἐνδιδυσκούσας (?) 23 ἐννοσέμεν (O 198)· ἐπιπλήττειν 25 ἐννοσίγαιε (Y 20)· σείων καὶ κινῶν τὴν γῆν 26 ἐννοσίγαιος (Θ 440)· κινησίγαιος. ἐπίθετον Ποσειδῶνος 28 ἐννοσίχθων (Π 446)· ὁ τὴν γῆν σείων 29 ἐννοσίφυλλον (B 632)· κινησίφυλλον 35 ἐννύστῃ (Ψ 338)· τῷ καμπτῆρι 38 ἐννύχιος (Φ 37)· νυκτερινός 40 ἔννυτο (ε 229)· ἐνεδύετο 41 ἐν ξυνοχῇσιν (Ψ 330)· ἐν ταῖς συμβολαῖς 44 ἐν ὁδῷ (Ps. I 1)· ἐν ἔργοις. ἐν πίστει. ἐν βίῳ 45 ἐνοειδεῖς· ἐνὶ θεῷ ὅμοιοι 46 ἐνόησεν (Hom.)· εἶδε κατὰ νοῦν

ἔνοι (Dem. 775, 25)· οἱ περυσινοὶ ἄρχοντες [48]
ἐνοῖ· συνάπτει, ἐκ δύο ἀποτελεῖ ἕν
ἐνοιάδες (Boeoti)· αἶγες, αἳ μὴ κορύπτουσιν
ἐν ὄλμῳ εὐνάσω. [ad 51] [52. 53]
ἐνόν· ἐνυπάρχον. ἢ δυνατόν ἐστι ⟨ad aeol. ἐνό⟩ [55. 56]
ἐνόπαις· ἐνωτίοις ⟨τῇ προσῳδίᾳ ὡς φιλόπαις. Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτισιν fr. 51⟩
ἐνόπλιον (Callim. Del. 137. 241)· ἔνοπλον
ἔνοπτα· κάτοπτα [ad 59]
ἐνοπτιλίζειν· ἐμβλέπειν
†ἐνοργείας· τὰς νεοσσείας. Κρῆτες
ἐνορμισθήσομαι· προσορμίσω
ἔνορμος· ἡ †ὥρα παρὰ Θετταλοῖς [64]
ἐνόρχην λαόν· τὸν ἐπὶ ἥβης· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὀρχηδόν
Ἐνόρχης (Lycophr. 212)· Διόνυσος ἐν Σάμῳ [67]
ἔνος· ἐνιαυτός. [68] ἐπέτειος καρπός
ἐνοσηλεύετο· νοσῶν διῃτᾶτο
ἔνοσις (Apoll. lex. 68, 21)· κίνησις
ἐνοσιφύλλων· (ἀπὸ) τῆς τῶν φύλλων κινήσεως
ἐνοσίχθων (Hom.)· ὁ τὴν γῆν σείων
ἐνόστησας· ἐπανῆλθες. προσέπιπτες [74]
ἐνοσφίσθησαν· ἀπεστράφησαν. ἀπεχωρίσθησαν
ἐνοσφίσω (Archiloch. ?)· ἀπηλλοτρίωσας
ἐνούσιος· συμφυής. πολυκτήμων
ἐν οὐχ ἑνί· ἐπὶ τοῦ πολλοῦ λέγεται
(ἐνοφθαλμισμῶν)· [ad 79] θεαμάτων
ἐνοχλεῖ (Demosth. 226, 24)· διοχλεῖ [81. 82]
ἔνπαλιν· ἐναντίον
ἐν παραβύστῳ (Aristot. Top. VIII 1, 22)· ἐν μυστηρίῳ, ἐν κρυπτῷ, λεληθότως, λαθρα [85. 86]
ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνω (Aristoph. Plato Gorg. 514 E)· [ad 87]
ἐν πέντε κριτῶν (Epicharm.)· [ad 88] [89]
ἐν πλάδῳ· ἐν χαλάσματι, καὶ ἐν ἀνέσει
ἐνπλατ(ε)ιάσασα· ἐν πλατείαις τύπτουσα ταῖς χερσίν. ἢ τρυφερ(ευ)ομένη
ἔνπλην· πλησίον ⟨v. ἔμπλην⟩
ἐν προβλήματι· ......
ἐν προσχήματι· ἐν προφάσει. (ἐν ὑποκρίσει)
ἐν Πυθίῳ χέσαι· [ad 95]
†ἐνραβῶς· ἐγγράψας
ἐνριγισκάνειν· ἐνριγοῦν
ἐν ῥύπῳ· οἱ ῥυπῶντες
ἔνς (Argivi, Cretes)· μόνος. καὶ ὅλος ⟨2114⟩)
ἐν Σάμῳ κομήτας· ἔνιοι Πυθαγόραν τὸν σοφόν φασι τὴν πυκτικὴν ἀσκῆσαι καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὴν παροιμίαν λέγεσθαι, ἁμαρτάνοντες
ἔνς ἆς (Cretes)· αὔριον
†ἐνσευδηάψαι ⟨εὖσαι· ἀνάψαι ?⟩ [3301]
ἐνσημαίνεται· ἐπιδείκνυται
ἐν σηκοῖς (ἱδρύμενα)· ἐν ναοῖς (ἀνατεθέντα)
†ἐνσίεις· ἐπιλαλεῖς [5]

COD. 50 ἐννοιάδες ⟨v. Pausan. IX 13, 2⟩ 51 ἐν νάσῳ ⟨57 cf. ἐνώταις⟩ 60 ἐνο-
ευ
πηλίζειν ⟨cf. ἐνωπάλιζεν⟩ 57—60 = 60. 58. 59. 57 62 |ήσω 64 ἔφημα 65 ὀρχίδιον 69 νόσῳ 78 ἐνουδὲν 84 μαστηρίῳ — κύπρῳ 87 πίθ ἐν χειρὶ. δεικέαρχος 88 κρίτον — τοῖς κωμικοῖς Post 93 ἐν ὑποκρίσει 95 σχέσει — ἐρίους 98 ῥυπόντες 3300 ἔνσας

HES. 48 ἐνοίστρον· τὸ ἔσωθεν τῆς κοιλίας, ἐν ᾧ ἡ κόπρος ⟨ἤνυστρον⟩ Ad 51: οἱ μὲν Ὄλμον μάντιν φασίν· οἱ δὲ τοὺς ἐν ὄλμῳ κοιμηθέντας μαντικοὺς γίνεσθαι 52 ἐν ὁμίλῳ· ἐν ἀθροίσματι (Θ 94). ἐν μάχῃ (Ρ 471) 53 ἐνομόρξατο (Greg. Carm. XIII 57)· κατέμαξεν. ἐνέβαλεν 55 ἐν ὀνείρῳ (Χ 199)· ἐν ὕπνῳ 56 ἐν ὀπί (Γ 2)· φωνῇ, βοῇ Ad 59: ἔσοπτρον. ἔνηχον ⟨ad ἤνοπα⟩ 64 ἔνορχα (Ψ 147)· ὄρχεις ἔχοντα, ἔφηβα 67 ἐνόρσας (Ο 62)· ἐμβαλών Ad 68: [ἐπέτιος] 74 ἐνοσφίσατο (Act. Ap. V 2)· ἔκλεψε. μετέσχεν Ad 79: [ἐν ὀφθαλμοῖσιν (Α 587 non Eur. fr. 458)· ἐν τοῖς ὄμμασιν. ἢ] 81 ἔνοχος (gl. I Cor. XI 27)· χρεώστης. ὑπεύθυνος. ὑποκείμενος 82 ἐν παλάμαισιν (Π 105)· ἐν ταῖς χερσίν 85 ἐν πέρατι (ψ 243)· ἐν τῇ δύσει τῆς γῆς 86 ἐν πείσῃ (υ 23)· ἐν ἡσυχίᾳ. ἐν χώρᾳ. ἐν πεισμονῇ Ad 87: παροιμία, ἐπὶ (τῶν) τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων, ἁπτομένων (δὲ) εὐθέως τῶν μεγάλων καὶ τελείων· ὡς εἴ τις μανθάνων κεραμεύει(ν), πρὶν μαθεῖν πίνακας ἢ ἄλλο τι τῶν μικρῶν πλάττειν, πίθῳ ἐγχειρεῖ. Δικαίαρχος δέ φησι, ἕτερόν τι δηλοῦν τὴν παροιμίαν, οἱονεὶ τὴν μελέτην ἐν τοῖς οἰκείοις ποιεῖσθαι· ὡς κυβερνήτης ἐπὶ τῆς νεώς, καὶ ἡνίοχος ἐπὶ τοῦ ἵππου Ad 88: ἐν ἀλλοτρίᾳ ἐξουσίᾳ ἐστίν· πέντε δὲ κριταὶ τοὺς κωμικοὺς ἔκρινον ⟨v. πέντε κριταί⟩ 89 ἐνπίσπῃ (γ 327)· εἴπῃ Ad 95: Πεισίστρατος ᾠκοδόμει τὸν ἐν Πυθίῳ ναόν· τῶν δὲ Ἀθηναίων παριόντων... μισούντων αὐτὸν ...., οὐδὲν ἐχόντων ποιεῖν, ἐνίους προσουρεῖν τῷ περιφράγματι, καὶ πλησίον ἀφοδεύειν τῆς οἰκοδομῆς, ὥστε διοχλεῖσθαι τοὺς ἐργαζομένους 3301 ἐνσείσεις (IV Regg. VIII 12)· διασείσεις 5 ἐν σικυηράτῳ (Iesai. I 8)· τόπος σικυδίων

ἐνσκειρωθείσης· ἐμπαγείσης· σκείρωμα γὰρ λέγεται τὸ ἀνίατον πάθος

ἐνσκῆψαι· ἐνερεῖσαι

ἐνσκήψαντες· ἐφορμήσαντες ⟨v. ἐνχ—⟩ [9. 10]

† ἐνσκυθειν· σπαράττειν ⟨σκύλλειν?⟩

ἔνσπονδοι (Thuc. I 31, 2)· οἱ μετέχοντες σπονδῶν

ἔνστασις· ἀνταγώνισμα

ἐνστάτης (sch. Soph. Ai. 104)· ἐχθρὸς ἐνιστάμενος, καὶ μὴ ἀναχωρῶν

ἐν στέρνοις· ἐν στήθεσιν

ἐνστερνισάμενος· περιπτυξάμενος

ἐν] στερνομάντιες· ἐγγαστρίμυθοι. Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτισιν (fr. 56) [18]

ἐνστρηνές· ἰσχυρόν. ἢ σαφές

ἐνστροβιλίσας· συνστρέψας

ἐνστρωφᾶσθαι (Hippocr. III p. 228)· ἐνστρέφεσθαι

ἐν σφανίῳ· ἐν κλιναρίῳ ⟨v. σφάνιον⟩

† ἐνσων· ἕλκων

ἐνταχεῖς· ἐμφυεῖς [25]

ἐνταλθέντα· ἐπιτραπέντα

ἐνταμιευόμενον· ἐνθησαυριζόμενον [28. 29]

† ἐντάραντον· ἐν τόπῳ τῆς Σικελίας, καὶ ἐν πόλει † εἰσέρχονται [31. 32]

ἐνταχεῖς (Cretice?)· ἐμφυεῖς

ἔντεα· τεύχεα. ὅπλα (Ο 343)

ἔντεα δαιτός (η 232)· σκεύη· τὰ μὲν γὰρ ἔντεα ὅπλα, τὰ δὲ ὅπλα σκεύη

ἐν τεγέεσιν· ἐν οἴκοις

ἐντεθετταλίσθαι (Eupol. fr. XXIV p. 507)· ἐνκεχλαμυδῶσθαι. σύνηθες γὰρ Θετταλοῖς χλαμυδοφορεῖν

ἐντεθηλότος· θάλλοντος

ἐντεθρίωκεν (cf. Soph. fr. 14)· ἐνείληχεν ἢ ἐσκεύακεν, ἀπὸ τῶν θρίων. [Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ βακχεύειν, ἴσως ἀπὸ τοῦ Διονύσου· Θρίαμβος γὰρ ἐλέγετο διὰ τὴν τῆς συκῆς καὶ τῶν θρ[ε]ίων εὕρεσιν ⟨ad ἐντεθρίακεν⟩

(ἐντεῖ· ἔνδον Λάκωνες; cf. ἐνύει)

ἐντείλασθαι (Hippocr. epid. VI 7, 7)· προστάξαι

ἐν τελαμῶνι (Π 803)· ἐν τῷ ἀναφορεῖ, ἐπιδέσμῳ [42]

ἐντέλειαι· τάξις ἀρχοντική [44. 45]

† ἐντελειθές· ἐνσαρώθεσιν ἐντάγματα

ἐντελεστέρῳ· τελειοτέρῳ

ἐντέλλεται· παραγγέλλει

ἐντελέχεια· ἐνέργεια

ἐν τέλμασιν (Ar. Avv. 1593)· ἐν βορβόροις· τέλμα γὰρ ἰλυώδης καὶ κάθυγρος τόπος [51]

ἐντελῆ· τετελεσμένα [53]

ἐντελομίσθους (Demosth. 1212, 12)· τέλειον μισθὸν λαμβάνοντας

ἐντελῶς· τελείως

ἐντέμνουσι (Thuc. V 11, 1)· τοῖς ἥρωσιν ἐναγίζουσιν

ἐντεομήστωρ· ὅπλων ἔμπειρος ⟨3363⟩

ἐντεριώνη· τὸ ἐντὸς τοῦ ἀγρίου σικυοῦ, ἢ τὰ ἔνδον

ἐντερόνεια· ἐντεριώνη, τὸ μεσαίτατον τῆς νεώς· ἤτοι τὸ μέσον τοῦ ξύλου, καρδία, οἱ δὲ μυελός (Theophr. I 2, 6) [60]

ἔντεσα (Lacones)· ἔσωθεν

ἐντεσιεργούς (Ω 277)· τοὺς μὴ ψιλῶς νωτοφόρους, ἀλλ' ἅμαξαν ἕλκοντας

ἐντεσιμήστωρ· ἔμπειρος ὅπλων ⟨3357⟩ [64—66]

ἐντέταται· τὸ παῖσαι ἐντεῖναί φασι ⟨3351⟩

(ἐντετεύχισται· ὥπλισται)

ἐντέτηκεν (Soph. El. 1311 Plat. Menex.)· ἐνκεκόλληται

ἐντετηκότος· ἐμπεπηγότος

COD. 16 περιπτυσ| 17 |ίαις |οις |ώτησιν ⟨19 cf. στρηνὶς ἐστρῆνες ἀστρηνές⟩ 20 συνέστρεψας 40 ἐνείλιχην 42 ἐντ| — ἐπὶ δέσμῳ Post 43: ἐνθεταλίσθαι, ἐνκεχλαμυδῆσθαι 50 ὑλώδης 57 ἐντεομίστωρ 59 ἐντερόνια, ἐντεριόνη τὸ μεσέτατον ⟨61 v. ἔξεσα ὤδοσα σύνοσα βέκασα⟩ 62 νοτο| 68 cf. post 75 69 ἐντέτειχεν

HES. 9 ἐνσκευάσασθαι· καθοπλίσασθαι 10 ἐνσκίφθη (Π 612· ἐνεπάγη 18 ἐν στήθεσιν· ἐν ταῖς διανοίαις (Δ 83) 25 ἐνταλάροισι (Σ 568)· τοῖς κοφίνοις, τοῖς καλαθίσκοις τοῦ τυροῦ 28 ἐντάρασι (Ζ 253)· τότε δὲ αὐτόν 29 ἐνταράοιφιχειρί (Ζ 253)· ἐν τῇ χειρὶ κατέσχεν, ἢ ἐλάβετο τῆς χειρὸς αὐτοῦ 31 ἐνταῦθα· καὶ τὸ χρονικόν. καὶ τὸ ἐπὶ τόπου. καὶ ἔνθα δή, ἢ ὧδε 32 ἐνταυθοῖ (Φ 122)· ἐνταῦθα 42 ἐντελέεσσιν (Η 380)· ἐν τοῖς τῶν στρατιωτῶν τάγμασιν 44 ἐν τέλει· ἄρχοντας ⟨τοὺς ἐν τέλει Herod. III 18⟩ 45 ἐντεθόρυξον· ἔνσαξον (?) 51 ἐντεῖναι· πληγὰς δοῦναι ⟨3367⟩ 53 ἐντελέστατοι· ἐντιμότατοι 60 ἐντερόνιος (φ 408)· αἱ χορδαί 64 ἔντεσιν (Δ 730)· ὅπλοις. σκεύεσιν 65 ἐντεσιουργούς (Ω 277)· σκεύεσιν ἐργαζομένους, οὐ νοτοφόρους 66 ἐντεσμένας· κεκοσμένας

ἐντετηκώς· ἐμ(πε)πηγώς
ἐντετύλικται· ἐμπέπλεκται. ἐνείλη[κ]ται [73—76]
ἐν τῇ ἑτέρᾳ (Plat. Soph. p. 226 A)· ἐν τῇ ἀριστερᾷ [78. 79]
ἐντί (Dor.)· εἰσίν
ἐντίθεσο· ψωμίζου
† ἐντίν· ἡμῖν
ἐν τίσιν· ἐν ποίοις
ἐντιτόν· ἔνδικον
ἔντομα (Herod. II 119 VII 191)· ὅρκια. καὶ καθάρματα
ἐντομίαι· .....
ἐντομίας· εὐνοῦχος [88]
? ἐντομίδες· ξυσμαὶ ὄψεως γινόμεναι, καὶ τοῖς λοιποῖς † σώμασιν ἐντεμνόμεναι. τοιαῦτα δὲ εἰώθασι ποιεῖν ἐν τοῖς νεκροῖς αὐτῶν οἱ ἄπιστοι
ἔντομοι· ἔνορκοι
ἔντονον· ἰσχυρόν. ὀξύ
ἐντός· ἔνδον, ἔσω
ἐντὸς ἑβδόμης· [ad 93]
† ἐντόσαρκες· ἐντὸς τοῦ σώματος [95]
ἐντὸς ὅπλων (Ar. Avv. 390)· ...... [97]
† ἐντραγεῖ· ἐντρυφᾷ
ἐντραγεῖν (Comici)· ψωμίσαι. ψωμίσασθαι
ἐντραγο†ύμενοι· μασώμενοι
ἐντραγών· φαγών
ἐντρανῆ τόνον· ἰσχυρόν
ἐντρέπεται· μετατροπὴν λαμβάνει. ἐπιστρέφεται (Ο 554 α 61). κάμπτεται. λόγον ἔχει (Plat. Phaedr. 154 A)
ἐντρέπονται· ἀσχημονοῦσιν ⟨ad οὐκ ἐντρ—⟩
ἐντρεπτικῶς· ἐλεγκτικῶς
ἐντρέχειν· ἐναρμόζειν
ἐντρεχέστερον· γοργότερον
ἐντρέψασθαι· τὸ εἴσω τρέψαι τὸ ἱμάτιον
† ἐντριβάσαι· ἐναντίαν τύψαι

ἐντριβής (Soph. Ant. 177)· τετριμμένος. ἀκριβής
ἐν τριόδοισιν· [ad 11]
† ἔντριτον· τὸ διονίου ἔμβρωμα, ὃ Γαλάται ἐμβρεκτόν φασιν ⟨intritum?⟩
ἔντριχον· ἀσθενές
ἐντριχώσεις· αἱ βλεφαρίδες τῶν ὀφθαλμῶν
† ἐντροπίδες· ὑποδήματα ⟨ἐνδρομίδες?⟩
ἐντροπάδην· ἐναλλὰξ μεταβολῇ χειρῶν
ἐντροπαλιζομένη (Ζ 496 Λ 547)· κατ' ὀλίγον ἢ συνεχῶς ἐπιστρεφομένη
ἐντροπή (Soph. O. C. 299)· ἐπιστροφή
ἐντροπίας· μετάβολος. ὀξύνης
ἐντροπῶσαι· ἐνδῆσαι ⟨—ώσασθαι?⟩
[ἐν]τρυγηφάνιον· ὁ δεύτερος οἶνος
ἐντυγχάνει· προσέρχεται [23]
ἐντύεσθε (Callim. Ap. 8)· ὥπλισθε. κεκόσμησθε ⟨3379⟩ [25]
ἐντύνει (Theognid. 196)· κελεύει. ἑτοιμάζει. σπεύδει
ἐντύνειν· κατασκευάζειν [28. 29]
† ἔντυος· κόσμος
ἐντυπάδ(ε)ια· ὅταν τῷ ἱματίῳ τὴν χεῖρα πρὸς πρόσωπα κατειλημμένος στήσῃ ⟨τις ᾖ?⟩ [32]
† ἐντυπές· πύκτην. ἔμπληκτον
ἐντυπάς· ἐντετυπωμένος. ἐγκεκαλυ(μ)μένος τὸ πρόσωπον τῷ ἱματίῳ, τὴν χεῖρα ἔχων πρὸ τοῦ προσώπου. ἢ κεκυφώς [35]
ἐντυπούμενον· ἐγγραφόμενον
ἐντυχαλός· ἐντευκτική
(ἐντύχῃ· ἐντυγχάνῃ) cf. 3375
ἐντυφίω (Cretice)· ἐντινάξω
ἐν τωὐτῷ (Herod. I 5)· ἐν τῷ αὐτῷ, ὁμοῦ [40]
Ἐνυάλιος· ὁ Ἄρης, ἢ ὁ τούτου υἱός· διὰ τὴν Ἐνυώ. ἢ πολεμικός, ἢ ὁ πολεμιστὴς [42]

COD. Post 75 ἐντεύχη· ἐντυγχάνει ὥπλισται cf. 3368 et ἐντύχῃ ⟨82 ἐντὶ ν(ῷν· εἰσὶν) ἡμῖν?⟩ 84 ἔνδικτον 97 |ἤδια 3400 — 2 = 3402. 0. 1 3400 μασούμεναι 2 ἐντραγήτονον (8 Theophr. Char. p. 24, 26 Foss) 16 μεταβολῆς 19 εὐμεταβόλως ὀξύνης 20 ἐνδύσαι 24 ἐντύεσθαι, ὁπλεῖσθαι κεκοσμεῖσθαι 31 ἐντυπαδία

HES. 73 ἔντευε· παρεσκεύαζεν 74 ἐντεῦθεν (τ 568)· ἔνθεν, παραυτά, ἐκ τούτου 75 ἔντευξις (I Timoth. II 1)· ἀπάντησις κατὰ τῶν πλημμελησάντων. δέησις εἰς ἐκδίκησιν 76 ἐν τῇ ἀδολεσχίᾳ (Ps. LIV [LV] 3)· ἐν λύπῃ 78 ἐν τῇ σαρκί (Rom. VII 5)· ἐν τοῖς πάθεσι τῆς σαρκός 79 ἐντῆσθαι· ὥπλισται ⟨3424⟩ 88 ἐντομίδας (Levit. XIX 28)· μαλιμάρι(α recens), ψαλίδια Ad 93: ἀπείρητο Ἀθήνησι στρατείαν ἐξάγειν πρὸ τῆς τοῦ μηνὸς ἑβδόμης 95 ἔντοσθεν (Κ 262)· ἔσωθεν 97 ἐντοσθίδια· τὰ σπλάγχνα Ad 3411: ἐπὶ τῶν ἀδήλων πραγμάτων ἔλεγον, ἐπειδὴ ὁ ἐν τριόδῳ γενόμενος οὐκ οἶδε, ποίᾳ χρήσεται ὁδῷ 23 ἔντυεν (Ε 720)· ὥπλιζεν 25 ἐντύνασαν (Ξ 162)· κοσμήσασαν 28 ἔντυνον· ἑτοίμασον, εὐτρέπισον (Ι 203) 29 ἐντύνοντο (Ω 124)· ηὐτρέπιζον 32 ἐντυπάς (ex Aristonico ad Ω 163)· πενθικῶς, ὥστε τὸν τύπον τοῦ σώματος φαίνεσθαι 35 ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ· ἐντετυπωμένος τῷ ἱματίῳ 40 ἐν τῷ ῥά σφι (Λ 637)· ἐν τούτῳ δὴ αὐτοῖς 42 Ἐνυαλίῳ (Β 651)· τῷ Ἄρηϊ

† ἐνναίνειν· τρυφᾶν ⟨ἐν ὑανίᾳ· ἐν τρυφῇ⟩

ἐνυβρίζων· ἐκπλήττων

ἐνυγροθηρευτής (Plat. Legg. VII 824)· ἁλιεύς

ἐνυδρίς (Herod. IV 109)· ζῷον ποτάμιον ἀμφίβιον, ὅμοιον κάστορι

ἐνυδρώθη· ὑδρωπικὸς ἐγένετο

† ἐνύει· ἔνδον. Λάκωνες ⟨v. ἐντεῖ⟩

ἐνύλαις ⟨—οις⟩· ὑλικαῖς

ἐνυλισμένον· κεκαθαρμένον ⟨3034⟩ [51]

† ἔννον· ἔφορον

† ἔννρεν· ἔτρισεν

† ἐννρήσεις· θρηνήσεις [55]

ἐν ὑφέσει· ἐν ἐλατ(τ)ώσει

Ἐννώ (Callim. Del. 276 E 333)· πολεμικὴ θεά. ἡ μάχη. ἔστι δὲ πλαστὸν πρόσωπον, ὡς Φόβος, καὶ Ἔρις, καὶ Κυδοιμός [58]

ἐν φρέατι κυνομαχεῖν (Plat. Theaet. 165 B)· παροιμία ἐπὶ τῶν δυσφε(ύ)κτων

ἐν Φρεαττοῖ· ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἐν ᾧ (ἐ)δικάζοντο ἐπὶ ἀκουσίῳ φόνῳ [61. 62]

ἐν χορείᾳ· ἐν χορῷ

ἐνχριμφθεῖσαν (E 662?)· ἐνπελασθεῖσαν [65]

ἐν χρῷ κουρά· ἡ ψιλή, καὶ πρὸς αὐτῷ τῷ χρωτί

ἐνχώριοι· ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου ὄντες

ἐν ᾧ· ἐν ᾧτινι. ἢ ὅταν

† ἐνωδάς· ἐν ᾧ ὁ ἴουλος ἐπιγίνεται

ἐνωθείς· ἓν καὶ τὸ αὐτὸ γενόμενος

ἐνώμα· ἔστρεφεν [ad 71]

ἐν ὤμοις μάντεις· ὅταν ἀπ' αὐτῶν τῶν σφαγίων μαντεύωνται· οἷον οἱ ἡπατοσκοπούμενοι ἐν ὤμοις λέγονται μαντεύεσθαι καὶ ἐνωμοτεῖν

ἐνώμοτον· ὡρκισμένον, ἢ τοῖς ὅρκοις ἔνοχ[λ]ον

ἐνωμοτίαι (Thuc. V 68, 3)· τάξις τις διὰ σφαγίων ἐνώμοτος [75. 76]

ἐνωπῇ (E 374 Φ 510)· ἐς ὄψιν, προσόψει, φανερῶς [ad 77] [78]

ἐνώπια· εὐθεῖα. οἱ καταφωτιζόμενοι τοῖχοι [ad 79] [80. 81]

† ἐνωπάλιζεν· ἐνέτεινεν, ἐνεδίδου

ἐνωπᾶς (ψ 94?)· ἐμφανῶς

ἔνωρος· ἔναιμος. ζῶν ⟨v. ἔναιμος⟩ [85. 86]

ἐνώσας· συνάψας

ἐνώσατο (Callimachi?)· διενοήθη

ἔνωσις· μῖξις, σύζευξις [90]

† ἐνωτία· ἀμέλεια ⟨εὐωρία?⟩ [92]

ἐνώτισε (Eur. Phoen. 654)· τὰ νῶτα περιεσκέπασεν [94]

ἐξ· ἡ πρόθεσις
ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου (Π 422) [96]

ἐξάγειν (Thuc. VI 89, 5)· παροξύνειν

ἐξάγγελος (Thuc. VIII 51)· ἄγγελος, ὁ τὰ ἔσω γεγονότα τοῖς ἔξω ἀγγέλλων [99]

ἐξάγεσθαι· τὸ οὐ δεόντως εἰσενεχθὲν εἰς ἱερόν· ἢ τὸ ἀκάθαρτον

ἐξαγέτης· καλαμίνθη ⟨νέπιτα⟩

ἐξάγιστα (sch. Soph. OC. 1526)· πάντα τὰ ἱερὰ καὶ ἀφωσιωμένα, ἃ οὐχ οἷόν τε ἐκκομίζεσθαι τῶν ἱερῶν. ἔνιοι δὲ ἁγνὰ ἀπέδοσαν

ἐξάγιστος· ἀκάθαρτος· πονηρός

ἐξαγκυρῶσαι θύραν· ἐκστροφῶσαι

ἐξαγορεύοι· φανεροῖ

ἐξαγορεύων· πᾶσι δηλῶν, λέγων

ἐξαγρεῖν· ἐξάγειν. ἐξαιρεῖν

ἐξάγων· ἐκβάλ(λ)ων. προφέρων (Ar. Eqq. 282)

COD. 46 ἔνυδρος 49 ὑλικὸν ὑλικαῖς ⟨52 ἔνον ἔφορον?⟩ 56 ἐνυφέσει ἐνυλατώσει 59 ἐνφρέατι — δυσφέκτων 60 ἐνφρέατ.. 66 κουρᾶ 67 ἐγχ| 72 ἐνώμις, μάντις (78 ἐνωπήθη Io. Ath. XIV 604 B) 79 καταφοριζόμενοι ⟨83 ἐνωπίως Suid.⟩ 84 ἔνωμος 95 ἐξακαλάρειτα. β| ἡ πρόθεσις 3502 οἴονται 3 πόρνος 4 ἐξανκιρῶσαι 7 ἐξαίρειν

HES. 51 ἐνύπνιον (B 56)· ὄναρ 55 ἔνυστρον· τὸ μέγα ἔντερον τῶν ζώων. ἡ κοιλία ⟨v. ἔνοιστρον, ἤνυστρον⟩ 58 ἐν φιλότητι (B 232)· εἰς συνουσίαν 61 ἐν φρεσίν· ἐν τῇ διανοίᾳ 62 ἐν φρέσιν θυμὸν ἔχοντες (N 487) ὁμονοοῦντες ⟨cf. ἐναφρέει θυμόν⟩ 65 ἐνχρίμψας (Ψ 334)· ἐμπελάσας Ad 71: ἐκίνει (Γ 218) 75 ἐν ὠμῷ γήραϊ (ο 357)· ἐν χαλεπῷ γήρᾳ· ὠμὸς γὰρ ὁ χαλεπός 76 ἔνωπα (O 320)· ἐν ὄψει Ad 77: ἐν μάχῃ (Γ 2 ἐνοπῇ) 78 ἐνώπηται· τεταπείνωται ⟨νενώπηται⟩ Ad 79: ἐμπρός 80 ἐνώπια (Θ 435)· τὰ κατ' ἀντικρὺ τοῦ πυλῶνος φαινόμενα μέρη, ἃ καὶ διεκόσμουν † τῶν παριόντων. ὁ δὲ Κράτης τὰς φλιὰς παρέδωκεν [ἐνίνοχος] 81 ἐνώπιον (Rom. XII 17)· ἐν ὀφθαλμοῖς, ἐν τῇ προσόψει 85 ἐνῶρσεν· διήγειρεν (Z 499) 86 ἐνῶρτο (Λ 599 Θ 326)· ἐνώρμησε. διεγήγερτο 90 ἐνώταις· ἐνωτίοις. τῇ προσῳδίᾳ ὡς ὡς φιλόπαις. Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτισιν ⟨3257⟩ 92 ἐνωτίζου (Iob. XXXIII 1)· ἐν τοῖς ὠτίοις δέχου 94 ἐνωχλήθην (I Regg. XXX 13)· ἠρρώστησα 96 ἐξάγαστον· ἄξιον θαύματος ⟨ἀξιάγαστον⟩ 99 ἔξαγε κούρην (Λ 337)· ἔξαγε τὴν κόρην

ἐξαγωνίζεσθε (Eur. Herc. f. 155) ....

ἐξαγωνίοις· ἐξ ἀγώνων πόνον ἔχουσιν (ἢ τοῖς ἔξω τοῦ ἀγῶνος)

ἐξαγώνιος· ἔχω τοῦ ἀγῶνος ὤν

ἐξάγω χωλὸν τραγίσκον· παιδιᾶς εἶδος παρὰ Ταραντίνοις

ἐξ ἀελπτίης (Archil. fr. 66)· ἐξ ἀνελπίστου

ἐξαέρου· ἐξανέμου

ἐξαηρμένον (Herod. VII 162)· ἐξηρημένον ⟨ἐξαραιρημένον⟩

ἐξαθελγόμεναι (Hippocr. oss. nat. 280, 17)· ἐκθλιβόμεναι [3517]

ἐξαίνυται· ἐξαιρεῖται [19]

ἐξαΐξαντες· ἐξορμήσαντες

ἐξαιρεῖται· ἐξυφαιρεῖται

ἐξαίρειν· λαμβάνειν. ὑψοῦν

ἔξαιρετα· ἐπίλεκτα

ἐξαιρέταρ· ἁρπάγη, ἢ ἅρπαξ ὁ πρὸς τὰ ἀντλήματα [25. 26]

? ἐξαιρήσαντες· πορθήσαντες [28]

ἐξαίσια (cf. Iob. IX 10. XXXVII 15)· ὑπέρμετρα. οὐκ ἐπιτήδεια. ἢ παντὸς ἐπέκεινα (θαύματος), ὑπερβάλλοντα

ἐξαίσιοι· κωλυτικοί. ἢ πολλοί, μεγάλοι. ἀνυπέρβλητοι. ἐπέκεινα παράδοξοι

ἐξαίσιος οἰωνός· ἀσύμφορος· ἀπέστη γὰρ ὁδοῦ ἀλλότριος

ἔξαιτον· ἐξαίρετον (*M* 320). μέγα. καλόν. ἀγαθόν [33. 34]

Ἐξακεστήριος (Solo)· ὁ Ζεύς. καὶ ἡ Ἥρα [36—38]

ἐξακολουθοῦσθαι· ἐκθρούζεσθαι [40]

ἐξαλδαίνει· ἐκβλαστάνει

ἐξαλέασθαι (Hesiod. Opp. 92 = 105. Nic. Th. 121)· ἐκκλίνειν

ἐξαλέεινεν· ἐξέκλινεν [44]

ἐξαληλιμμένος· ἀ[πο]λειφθείς [ad 45]

ἐξαλίζεται· συναθροίζεται

ἐξαλῖσαι (Ar. Nubb. 32)· κυλῖσαι. ἐκκομίσαι [48]

ἔξαλλα· διάφορα. λαμπρά. ἀλλόφυλα. ἢ ἐξόχως

ἐξάλματα· πηδήματα [51]

ἐξάλ..πτρον (Ar. Ach. 1063)· σκεῦος ἀργυροῦν, φιάλῃ παραπλήσιον, ἐξ οὗ ἐν τοῖς συμποσίοις ἤλειφον τὸ μύρον [53]

ἐξ ἁλός (λ 134)· ἐκ τῆς θαλάσσης, ἢ ἔξω τῆς θαλάσσης

ἐξαλύξωμαι· φυλάξωμαι. Σοφοκλῆς Αἴαντι Μαστιγοφόρῳ (656)

ἐξάλφεις· εὑρίσκεις

ἐξαλφήσεις· ἐκτ(ι)μηθήσῃ μεγάλως. ἀπὸ τοῦ ἀλφαίνειν. καὶ γὰρ ἀλφηστὴς ὁ ἔντιμος· τινὲς δὲ ἐκλάμψεις

† ἐξαμάχανα (Pind. Pyth. II 37)· ἐξαίφνης

ἐξαμαρτάνει· πλημμελεῖ

ἐξαμβλίσκοντα· διαφθείροντα

ἐξαμβλέβει (Hippocr. III p. 681. 646)· διαφθείρει. ἐγχυμονεῖ

ἐξαμβλωθείς· ἐκτρωθείς

ἐξαμβρακοῦται· ἐκλύεται. ἀπὸ τοῦ ἀμβρακεύειν, ὅ ἐστι καρτερεῖν ⟨cf. ἀπαμβρακοῦ⟩

ἐξαμείψει (Eur. Or. 272)· [ad 64] πορεύσεται. ἐναλλάξει ⟨gl. ἐξαμεύσει⟩

ἐξαμοιβάς· ἑτέρας καὶ ἑτέρας

ἐξαμοῦν· ἐκθερίζειν (v. ἀμοῦσι)

ἐξ ἀμφοῖν· ἐξ ἀμφοτέρων

ἐξαμφοτερίσας· τὸ ἀμφίβολον ποιῆσαι, καὶ τὸ δύο πραγμάτων ἐκπεσεῖν [69]

ἐξανάξει· ἀνάξει πρὸς τὸν ἥλιον

† ἐξανδήρισον· ἐκπέρασον

ἐξανδραποδίζεται· αἰχμαλωτίζεται

ἐξανεμοῦσθαι (Theophr. VIII 10, 3)· ἐπαίρεσθαι. ἢ ξηραίνεσθαι. ἢ μετεωρίζεσθαι

† ἐξανέσασα· ἐπιστρέψασα ⟨—ανυ—τρι—⟩

COD. 9 |σθαι 11 ἐξαγώνιος, τοῖς ἔ. τ. ἀ. ἢ ἔξω 12 ἐξαγώχωλον τραγίσκιον 13 ἀελπτόης 14 ἐξαετάου 16 ἐξαφθεγγόμεναι 21 ἐξυφέρεται 27 ἐξαιρήσοντες ⟨Lob. Phrynich. 717⟩ 31 ὁ σύμφορος — ὅλος ⟨35 Poll. VIII 142⟩ 42 ἐκβλίνειν 43 ἐξαλέηνεν 52 ἐξαλίγυρον 55. 56 = 56. 55 59. 60 legebantur post 63 61 ἐγγυμονεῖ 63 ἀμβραβεύειν ⟨65 cf. ἐξημοιβαί⟩ — |ροις |ραις 73 μεται|

HES. 3517 ἐξαινεῖτο· ἀφῃρεῖτο (*Δ* 531) 19 ἐξαίνυτο (*Δ* 531)· ἐξῃρεῖτο 25 ἐξαίρετον (Genes. XLVIII 22)· ἐπίλεκτον. προηγούμενον 26 ἐξαιρεύμην (ξ 232)· ἐξαίρετα ἐλάμβανον ⟨3757⟩ 28 ἐξαιρούμενος (LXX e. c. Iob. V 4)· ἀποκομιζόμενος. ῥυόμενος 33 ἐξαίφνης (*P* 738)· ἐξαπίνης 34 ἐξακέσαιο· ἐξιάσαιο, θεραπεύσ(ει)ας (*Δ* 36) 36 ἐξάκουστον (Symm. Ps. LXV 8)· περιβόητον 37 ἐξακριβάζει (Iob. XXVIII 3)· ἐξιχνιάζει 38 ἐξακτῶν· ὁ ἀπαιτῶν τὰ δημόσια ⟨exactor⟩ 40 ἐξαλαπάξαι· ἐκπορθῆσαι 44 ἐξαλείφησαν (Genes. VII 23)· ἀπόλλοντο Ad 45: ἢ κεχρισμένος (Moer.) 48 ἐξ ἀκαλαρείταο (*H* 422)· ἐκ τοῦ πράως ῥέοντος 51 ἐξαλοῦνται (Ioel II 5)· ἐκπηδήσουσιν 53 ἐξαλμένος· ἐξαλόμενος Ad 64: ἐκτελέσαι ⟨ἐξανύσαι⟩ 69 ἐξαναβλοῦμεν (Eur. Andr. 356)· ἐκτιτρώσκομεν

ἐξανεχώρει (Thuc. IV 28, 3)· λεληθότως ὑπέφευγεν
ἐξανθῆσαι· ἐκζέσαι [77]
ἐξανέψιοι (Menand. fr. CCCCVI)· ὧν οἱ πατέρες ἀλλήλων ἀνεψιοί, ἢ αἱ μητέρες ....
†ἐξανήσας· ἐξαντήσας
ἐξανίησιν (Callim. Del. 207)· ἀναπέμπει [81]
ἐξάντες· ἐξεναντίας. ὅτε δὲ τὸ ὑγιές
ἐξάντης (Hippocr. III p. 565 K)· ὁ τῆς νόσου ἔξω ὤν
ἐξαντῶν· ἀντιάζων τῆς κόρρης καὶ τοῦ πώγωνος, οἷον ὑπογεν(ε)ιάζων. ἢ οὕτως· ἐξαντῶν κατὰ τῆς ὑγείας αὐτοῦ ἐξορκῶν· τὸν ὑγιαίνοντα γὰρ ἐξάντην (anon. com. fr. LXXII) ἔλεγον
ἐξ ἀντύγων (Eur. Rh. 564 Soph. El. 746)· ἐκ τῶν περιφερ(ε)ιῶν τοῦ ἅρματος
ἐξανύω (Λ 365 Υ 452)· ἐξανύσω. ἐκτελέσω. κατεργάσομαι
ἐξάνω· ἄνωθεν [ἐξάγει, ἐξενέγκει
ἐξαπαλλαγῇ (Thuc. IV 28, 4)· ὑποχωρήσῃ [89]
ἐξαπατᾷ (Cratin. fr. XLIX p. 191)· χλευάζει. δελεάζει. φεναχίζει
†ἐξαπάτερθεν· ἐκ τοῦ ἑτέρου [92]
ἐξαπαφών (Eur. Ion. 705)· ἐξαπατήσας [94]
ἐξαπαιολεῖσθαι· παραλογίζεσθαι
ἐξαπ(οπ)ειρῆσθαι· πειρᾶσθαι [97. 98]
ἐξ ἀπόπτου (Soph. Philoct. 467)· ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ τόπου, ὅθεν ἐστὶν περισκοπεῖν τὰ ὑποκείμενα [3600]
ἐξ ἀποτρόχου (Aristoph. fr. LXXXVIII p. 1197)· ἐκ περιδρόμου
ἐξ ἀπροσεξίας· ἐξ ἀμελείας [3]
ἐξᾶραι· οὕτως λέγεται, ὅταν τι τῶν ὀρνέων εἰς μετέωρον ὕψος αἴρηται
ἐξ ἀρακάων (Aeoles)· ἐκ φιαλῶν
ἐξαράξαντες· ψοφήσαντες, κρούσαντες
†ἐξαρέσασθαι· διῶξαι (v. ἀραχθείς)
ἐξᾶρεν· ἐκτός ἐστιν
ἔξαρθρος (Hippocr.?)· ἐκμελής
†ἐξαρῆξαι· ἐκφορῆσαι
ἐξαρκεῖ (Eur. Hipp. 278)· ἐπαρκεῖ
ἐξαρκέσει (Hippocrat. bis)· ἐκποιήσει
ἐξαρκῆ· ἀρκοῦσαν
ἔξαρνος (Herod. III 66 Ar. Nubb. 1230)· ἀρνούμενος [15. 16]
ἐξαρτηδόν· μετὰ τοῦ ἐκκρεμάσθαι
ἐξαρτίζει· πληροῖ. τελειοῖ
ἐξαρτίσαι· ἐκκρεμάσαι (ad ἐξαρτῆσαι). τελειῶσαι
†ἐξαρτύειν· παιδεραστεῖν
ἐξαρύσαι (Hippocr. II p. 134)· ἐξαντλῆσαι (v. ἀρύσαι)
†ἐξαρώμεναι· ἐξ ἀγκῶνος φλεβοτομούμεναι
ἐξᾶς· εἶδος ...... παρὰ Συρακουσίοις
†ἐξασελλάνωμεν· ἀναπληρώσωμεν
ἐξαναίνεται (Arist. fr. inc. XLVI)· ἀποθνήσκει
ἐξαύδα (Α 363 Eur. Hec. 183)· ἔξειπον, λέγε. φώνησον. βόησον
ἐξαῦσαι (cf. Plat. Com. p. 627)· ἐξελεῖν
ἐξαυστήρ (Aesch. fr. 417)· κρεάγρα
ἐξαυτῆς (Cratin. fr. IX p. 36)· παραυτίκα [30]
ἐξαφάζων· ἐξ ἑαυτοῦ γιγνόμενος. καὶ περιβλέπων [32]
†ἐξαφορήσωσιν· εὐπορίσωσιν
ἐξαφύουσιν· ἐξαντλήσουσιν [35]
ἐξεγένετο (Herodot.)· ἐξεποίησε
ἐξέγρετο· ἐξηγέρθη
ἐξέγρης· ἐξηγέρθης
ἐξεγρύτευσας· ἐξηρεύνησας (cf. ἐκγρ—)
ἐξεδ(εδ)ιήτητο (Thuc. I 73)· ἔξω τῆς νομίμου διαίτης ἐγεγόνει
ἐξεδήωσεν· ἐπόρθησε. κατέκοψεν
ἐξεδιήτησεν· κακῶς ἐδιήτησεν
ἐξεδίφησεν· ἐξεζήτησεν [44. 45]

COD. 83 ἐξίαι 84 τὸ ὑπόγυνος — ὑπογενιάζων 88 |γεῖ |σει 93 |φῶν 95 post 3597 ἐξαποίνασθαι 3605 post 13 ἐξαρκιάων (v. ἀράχαν) 6 |σαντες 8 ἐξάρει 13 ἐξαρκεῖν Post 13] 3605 17 ἐξαρτιδῶν 23 ἔξας 25 ἐξαναίνεται 26 λέγη — ἤθισον 36 ἐξεπονήσατο 40 ἐξεδιετεῖ, τὸ 41 ἐδιήκησεν 41—43 = 42. 3. 1 ἐξεδίωσεν (45 cf. ἐξειδεῖς)

HES. 77 ἐξανθήσει (Ps. CII 14 al.)· ἀνθήσει 81 ἐξανόμεναι· ἐκκενούμεναι (v. ἐξινωμένον) 89 ἐξαπαλλάξει (Υ 30)· ἐκπορθήσει, ἐκκενώσει 92 ἐξαπαφῶ (ψ 79)· ἐξαπατήσω 94 ἐξαπίνης· αἰφνιδίως, ἐξαίφνης (Ε 91) 97 ἐξ ἀπίης γαίης (Α 270)· ἀλλοτρίας, ἢ ξένης. ἢ μακρὰν οὔσης 98 ἐξαπίνα· (Marc. IX 8) 3600 ἐξαπορηθῆναι (II Cor. I 8)· ἐξαφανισθῆναι. ἐν ἀπορίᾳ γενέσθαι 3 ἐξάπτεσθαι (Θ 20)· κρατεῖσθαι τοῦ ἅρματος (ε—ε τοῦ ἅμμ—) 15 ἐξάρξατε (Ps. CXLVI 7)· προκατάρξατε. καταλέξατε 16 ἔξαρον (Sirac. XXXIII 9)· ἆρον. ἐξάλειψον 30 ἐξαῦτις (Α 223)· μετὰ ταῦτα. ἐκ δευτέρου 32 ἐξαφολέκτης (ἐξάφορον· lectica) 35 ἐξέβλω· ἐξέτρωσεν (ἐξήμβλω) 44 ἐξ ἑδρέων (Α 533?)· ἐκ τῶν καθεδρῶν 45 ἐξ ἕδρης (Τ 77)· ἐκ καθέδρας. ἢ ἐκπρεπής (Eur. Bacch. 928?)

ἔξεδρον· τὸν οὐκ αἴσιον οἰωνόν, οὐκ εὔθετον ὄρνιν, οὐκ ἐν δέοντι τῇ ἕδραν ἔχοντα (Ar. Av. 275 Soph. fr. 588) [47]

ἐξέθανεν (Hippocr. III p. 565)· ἐλιποθύμησεν

ἐξέθει· ἐξέτρεχεν

ἐξεθίαζε· χορείας ἐπετέλει [51]

ἐξεθιασθέν· λαμπρυνθέν ⟨3516a⟩

ἐξέθρωσκεν· ἐξεπήδα ⟨4322⟩

ἐξέθυσεν· ἀνεῖλεν. (ἐξέπνευσεν Eur. Or. 496)

(ἐξέθυψεν· ἐξέκαυσεν cf. 3847)

ἐξέθωψεν (Soph. fr. 772)· ἐξεθώπευσεν

ἐξεῖ· ἔξω. Λάκωνες

ἐξεῖα· τὰ ἑξῆς

ἔξειδ.., περισσοί. ἐκπρεπεῖς ⟨3645⟩

ἐξείη· [ad 59] κέρδος [60]

ἐξεικάδιοι· οἱ ἐκτὸς (τῆς) αὐτῆς εἰκάδος, καὶ τάγματος τοῦ αὐτοῦ [62]

ἐξ εἶκλω (Dores)· ἀπὸ δείπνου

ἐξεικονισμένον· μεμορφωμένον [65]

ἐξειλεγμένων· ἐκλεκτῶν

ἐξείλλειν· ἐκβάλλειν ⟨ἐξίλλειν⟩

† ἔξειον· ἐπιζήμιον τὸ καταδικάζειν τοῖς ἑκουσίοις. οἱ δὲ ἀπόλυσιν ἐγκλήματος [69. 70]

ἔξειρα· σκορπίος, ὁ ἰχθῦς [72. 73]

ἐξειρύσας (Herod. II 38)· ἑλκύσας [75. 76]

ἐξείς· ἀφείς

ἔξειτι (Dores)· ἐξελεύσεται

ἐξεκαρυκεύθη· ὀψοποιήθη καὶ συνεκόπη· καρύκη γὰρ ἔδεσμα ἐκ πολλῶν συγκείμενον [80]

ἐξεκέδασεν· ἐξεπέτασεν

† ἐξεκελέμησεν

ἐξεκήλησεν· ἔθελξεν

ἐξεκήρανεν (cf. Aesch. Eum. 128)· ἐξέφθειρεν

ἐξεκηρίωσας· ἐξέστησας

ἐξεκνημώθη· ἐξεφθάρη

ἐξεκοδόαξεν· ἐξέχεεν ⟨240⟩

? ἐξεδούαζεν· ἐξήνεγκεν ⟨ἐξωδίαξεν?⟩

ἐξεκόμπησεν ⟨—ασεν⟩· ἐξέπληξεν [89]

ἐξεκορήθη· ἐξεκαλλύνθη [91. 92]

ἐξεκώμασεν (Eur. Andr. 603)· ἐξεπόρνευσεν [94]

ἐξελ(α)θῆναι· ἐκδιωχθῆναι

ἐξελατέους· ἐκδιωκτέους

ἐξελάσωμεν· ἐκβάλωμεν [98]

ἐξέλειπεν· ἐπαύσατο

ἐξελέσθαι· σῶσαι

† ἐξέλιπον· ἐξώλισθον

ἐξελεύθεροι· οἱ τῶν ἐλευθερουμένων υἱοί

† ἐξελθεῖν· ἐξωθεῖν ⟨ἐξπελεύειν⟩

ἐξέλεψεν· ἐξέγλυψεν. ἐξελέπισεν

ἐξελιγμός· κίνησίς τις παρὰ τοῖς τακτικοῖς ἡ ἐνόπλιος

ἐξελίσσουσι (Eur. Tro. 3)· κινοῦσιν [3707—9]

ἐξελύτρωσας· ἐγύμνωσας ⟨ab ἐξελυτρόω⟩

ἐξελώπισεν· [ ] ἐξεσκύλευσεν, ἐξέδυσεν (Soph. Tr. 925)

ἐξελώτισεν· ὡς ἐπὶ τοῦ λωτοῦ, ἐξεπόρθησεν, (ἀπήνθισεν) [13]

ἐξέμεν (Ε 473 Δ 141)· ἐξαφεῖναι ⟨cf. ἐξιμέναι⟩

ἐξεμέτρει· ἐπὶ ἅλωνος ἐμέτρει

ἐξεμήμεκεν· ἀπήρασεν. ἐξέχεεν [17]

ἐξέμολεν· ἐξῆλθεν ⟨v. ἐσμόνω⟩

ἐξεμοῦντες· ἀποβάλλοντες

ἐξεμούσωσεν (Eur. Bacch. 825)· ἐξεπαίδευσεν

ἐξέμπαλιν· ἐπαριστέρως

COD. Post 52 ἐξέπνευσεν 56 ἔξει ⟨v. ἐξιθυίω, ἐξηπέτριπται⟩ 63 ἐξείκλω 67 ἐξειλεῖν· ἐκβαλεῖν 77 ἀφιείς 82 ἐξήυλησεν 83. 84 = 84 (ἐξεκηρύωσας) 83 83 cf. κηραίνει 85 ἐξεκνυμώθη 90 |ήνθη· ἐξαλλύνθη 11 [ἀπήνθησεν] 12 cf. 3676 15 ἄλωνον ⟨16 cf. 3698⟩

HES. 47 ἐξεδύοντο (Γ 114)· ἀπεδίδυσκον 51 ἐξέθορεν (Φ 539)· ἐξεπήδησεν Ad 59: ἔξοδος ⟨ad ἐξεσίη⟩ 60 ἐξείης (Α 448)· ἐφεξῆς 62 ἐξείκοιτο (Ω 481)· παρεγένετο 65 ἐξείλλατο (LXX)· ἐρρύσατο 69 ἐξείπω (Ι 61)· φανεροποιήσω 70 ἐξείνισ(σ)α (Γ 207)· ἐξένισα 72 ἐξείρετο (Ω 361)· ἠρώτα 73 ἐξειρεείνων (μ 259)· ἐξερευνῶν ⟨3753⟩ 75 ἔξεισιν (υ 130)· ἐξέρχεται 76 ἐξειλώτησεν· ὡς ἐπὶ τοῦ λωτοῦ, ἐξερπόθησεν ⟨v. ἐξελ—⟩ 80 ἐξεκαλύσω (Eur. Tro. 957)· ἐκ τῶν προμαχώνων 89 ἐξεκ.νόθη· κατηντλήθη ⟨v. ἐξηονήθη⟩ 91 ἐξεκκλησίασε (Num. XX 10)· συνήθροισεν 92 ἐξεκλίσθη· ἔπεσεν (Ζ 42). ἀπερρίφη (Rom. III 27) 94 ἐξελάαν (Θ 527)· ἐξελάσαι. ἀποδιῶξαι 98 ἐξέλεα· ἐξήρα ⟨ἐξέχεα· ἐξήρασα cf. 3716⟩ 3707 ἐξελκόμενος (Iac. I 14)· περιαγόμενος. περισυρόμενος 8 ἔξελον (Λ 626)· ἐξαίρετον ἔδωκαν ⟨ἐκδέδωκεν cod.⟩ 9 ἐξελύθη (v. l. Ε 293)· ἐπαύσατο τῆς ὁρμῆς (an I Macc. IX 8) 13 ἐξ ἐμέθεν (Δ 525)· ἐξ ἐμοῦ (Greg. Naz. C. IV 161) 17 ἐξέμμορεν (ε 335)· ἔλαχεν

ἐξ ἐναντίων· ἐξ ἀντικειμένων [23—27]
† ἐξεντισμέναι (Ar. Lys. 43)· κεκοσμημέναι ⟨cf. ἐντεσμέναι⟩
ἐξεπάλησεν (Hippocr. III 129)· ἐξέπεσεν
ἐξ ἐπάλξεων (Eur. Tro. 957 Phön. 1012)· ἐκ τῶν προμαχώνων
ἐξέπαλτο· ἐξεπήδησεν
ἐξεπατάγησαν· ἐξεφώνησαν
ἐξεπατάχθη· ἐξεπλάγη ⟨1608⟩
ἐξ ἐπαφῆς (Aesch. Suppl. 17)· ἐκ ψηλαφήσεως
ἐξέπερ(σ)εν· ἐξεῖλεν. ἐπόρθησεν [36]
ἐξέπηλεν· ἐξεγένετο ⟨—ελεν⟩
ἐξ ἐπιδρομῆς· ἐξαίφνης
ἐξέπινεν· προέπινεν ⟨v. ἐκπίνειν⟩
ἐξ ἐπιπολῆς· ἄνωθεν, ἄρριζος
ἐξεπιτάξ· ἐξεπίτηδες [42]
ἐξεπλάγη (Eupol. fr. XXXVII p. 561)· ἐθαύμασεν. ἐξέστη ⟨3787⟩
ἐξεπολεμοῦντο· τὰ πολεμίων καὶ ἐχθρῶν ἔπραττον
ἐξεπολέμωσε· πολεμίους εἰργάσατο [46]
ἐξεπράξατο (Eur. Hec. 515?)· ἐφόνευσεν
(ἐξεπυρήνισε·) ἐξέθλιψεν
ἐξεπύρωσεν (Eur. Herc. f. 421· ἐξέθυψε)
ἐξ ἐράνου· ἔρανος εὐωχία
ἐξεργάσῃ (Eur. Hipp. 607)· διαφθείρῃ [52]
ἐξερεείνων (μ 259)· ἐξερευνῶν ⟨3673⟩
ἐξερέῃ (Callim. fr. LXVII 4)· ἐξηγῇ ...
ἐξερεύειν· ἐξερευνεῖν
ἐξέρευκα· ἐξηρεύνηκα [57]
ἐξερέω (Soph. Ai. 423, Δ 212)· λέξω. [ad 58] [59—62]
† ἐξέρεκτα· ἐκπέσῃ
ἐξερίπῃ (Ξ 414)· ἐκπέσῃ [65]
ἐξέρπειν (cf. Xen. An. VII 1, 6)· ἐξιέναι [67. 68]
ἐξερπύσαι· ἐξολισθῆσαι
ἐξέρρον· ἐξεπορεύοντο
ἐξέρρευσας· ἐπ' ἐμὲ ἀφῖξαι. ἤτοι ἐπὶ τῶν νεύρων ⟨ἐξέρρωσας⟩ [72—74]
ἐξερύσασκεν (Κ 490)· † ἐκφύναι
ἐξερῶ· ἐξ(ετ)άζω
ἔξεσα· ἔξωθεν. Λάκωνες ⟨v. ἔντεσα⟩ [78]
ἐξεσίας· πρεσβείας
(ἐξεσκληκότες· ξηρανθέντες, cf. 3893)
ἐξ ἔσχον· ὑπῆρχον [81]
ἐξέσμων (Herod. III 148)· ἔσμηχον. καὶ ἔσμων δὲ τὸ αὐτό
ἐξεστακότα· εἰς δίκην κεκληκότα
ἐξεστηκὼς οἶνος· ὁ ὀξίνης [85. 86]
ἐξέστην (Philippid. fr. V p. 476)· ἐθαύμασα. ἐξεπλάγην [3742⟩ [88]
ἐξέστησεν (Eur. fr. 267, Carcini)· εἰς ἔκστασιν ἤγαγεν
ἐξέστρεψεν· μετέβαλεν
ἐξ ἑστίας ἄρχεσθαι· παροιμία
ἐξετάζεται· ἀριθμεῖται † οὐ δεόντως [93—97]
ἐξέτειον· ἐκ τούτου τοῦ ἔτους, οἷον ἐπέτειον [99—3801]

COD. 29 legebatur post 43: ἐξέπλη 36 προμαξόνων 31 ἐξέπαλτον· ἐξεπήδησαν 34 ἐξε| ἐκφ| 34 ἐπόρθησαν ⟨37 cf. ἐξήπιλεν, ἐκπέλει 38 ἐξ ἐφόδου· ἐξ ἐπιδρομῆς Cyr.⟩ 41 ἐξεπίταξεν Post 43: 29 45 πολέμους 51 |σει bis 55 ἐξερευεῖν ⟨v. ἔρευε⟩ ἐξευρεῖν 56 ἐξερεύεκα 66 ἐξερπετεῖν· ἐξεῖναι ⟨ἐξίναι?⟩ 67 ἐξερεῦσαι 70 ἐξέρον 71 ἐξέρρωσας 77 ἐξέσας 80 ἐξέσιον 83 ἐξεστηκότα 84 ἐξεστικός 86 ἐπεξουσιασταί

HES. 23 ἐξενάριξας (Π 573)· ἐσκύλευσας ⟨3875⟩ 24 ἐξενάριξεν (Δ 488)· ἐσκύλευσεν. ἀπέκτεινεν 25 ἐξ ἐνάρων (Ι 188)· ἐκ τῶν σκύλων 26 ἐξ Ἐνετῶν (Β 852)· πόλις Παφλαγονίας 27 ἐξ ἐνοπῆς (Π 782)· ἐκ τῆς μάχης, ἢ βοῆς 36 ἐξεπέτασεν (Prov. XIII 16)· ἥπλωσεν. ἀνέφξεν 42 ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης (Κ 475)· ἐξ ἄκρας τῆς ἄντυγος τοῦ δίφρου. ἐκ τῆς ἐπιβάσεως. τοῦ παραβάτου γάρ. τοῦ δίφρου καὶ τοῦτο [τὸ] μέρος 46 ἐξεπράθομεν (Α 125)· ἐξεπορθήσαμεν 52 ἐξερέηνεν (Ι 672)· ἠρώτησεν 57 ἐξερεύμην (ξ 232)· ἐξαίρετα ἐλάμβανον ⟨3526⟩ Ad 58: [ἢ τὴν ἐπιθυμίαν ἐπλήρωσαν ⟨3765⟩ 59 ἐξ ἐρέβευς (Θ 368)· ἐκ τοῦ σκότους 60 ἐξ ἐρέβευσφιν (Ι 572)· ἐκ τοῦ ἐρέβους, ὅ ἐστιν σκότους 61 ἐξέρημα (II Petr. II 22) 62 ἐξερεύξεται (Exod. VIII 3)· ἐξενέγκῃ ⟨διενέγκει cod.⟩ 65 ἐξ ἔρον ἕντο (Β 432)· ἐξήνεγκαν τὸν ἔρωτα, τουτέστιν τὴν ἐπιθυμίαν ἐπλήρωσαν 67 ἐξερύσαι (Ε 666)· ἐξαγαγεῖν. ἑλκύσαι 68 ἐξέροιτο (δ 119)· † ζητῶν. καὶ διηρώτα 72 ἐξερύησαν (I Macc. IX 6)· ἔφυγον 73 ἐξερύοι (Κ 505)· ἐξέλκοι 74 ἐξερύσασκεν (Κ 490)· ἐξεῖλκεν 78 ἐξεσίη (Ω 235)· ἡ κατὰ πρεσβείαν ἔξοδος 81 ἐξεσίην (φ 20)· δημοσίαν ἐκπομπήν[ον]. χρείαν. ἀγοράν. λῆμ[μ]α. πρεσβείαν. δημηγορίαν. ἀπαίτησιν. χρήματα 85 ἐξέσσυτο· ἐξώρμησεν (Η 1), ἐξήρχετο 86 ἐξέσται (I Macc. XIV 44)· ἐπ' ἐξουσίας ἔσται 88 ἔξεστι· δυνατόν .... 93 ἐξέταμον (Λ 460)· ἐξέκοψαν 94 ἐξετανύσθη (Η 271)· ἡπλώθη 95 ἐξέτασις (Sapient. I 9)· βασανισμός 96 ἐξετασμός (Prov. I 39)· κρίσις. ἐρώτησις 97 ἐξετείλειον (Ι 493)· ἐπλήρωσαν 99 ἐξέτηξας (Ps. XXXVIII 12)· ἀνήλωσας 3800 ἐξέτηξεν (Ps. CXVIII 139)· ἐλέπτυνεν 1 ἐξ ἔτι τοῦ (Ι 106)· ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου (Greg. Naz. C. XIII 57 p. 65 Dr.)

ἐξετμήθη· διεκόπη
ἐξετόξευσεν (sch. Eur. Andr. 364)· ἐξέπεσεν (τοῦ προσήκοντος) [4]
ἐξετρίβετο· σφόδρα ἐκοσμεῖτο
ἐξευασμένου· τεθνεῶτος, (αὔου) γενομένου ⟨ἐξηυ—⟩
ἐξευγενίσω· ἐλευθεροποιήσω
ἐξευδίασεν· εὐδίαν ἐποίησεν [9]
ἐξ εὐετηρίας· ἐξ εὐδαιμονίας [11]
ἐξευμαρίσθη· παρεσκευάσθη
ἐξευμενίσασθαι· ἐξιλεώσασθαι, ἐξιλάσκεσθαι
ἐξευμενίσονται· ἐξιλεώσονται [15]
ἐξ εὐπατριδᾶν (Theocr. XVIII 53)· ἐξ εὐγενῶν
†ἐξεύχομαι· ἀφίξομαι ⟨ἐλεύσομαι?⟩ [18—20]
ἐξέφαινον· ὑπέφαινον [22]
ἐξεφαύλιζον· ἐξευτέλιζον ⟨v. ἐφαύλιζον⟩ [24]
ἐξέφθιτο (ι 163 μ 320)· ἐξέφθαρτο. ἐδεδαπάνητο
ἐξεφόρουν· ἐξέφερον
ἐξέφρηκεν· ἀφῆκεν ⟨v. ἐπέφησαν⟩
ἐξέφυ (Eur. fr. 594· ἐξ)εβλάστησεν [29. 30]
ἐξεχαρυβδαάνθη ⟨—ίσθη⟩· ἀνεπόθη
ἐξέχεαν ὅρκια· οἷον παρέβησαν
ἐξέχειν (Demosth. 1071, 3)· ἀνατέλλειν ἥλιον
ἔξεχ' ἐμεύνη· χωρὶς ἐμοῦ. Λάκωνες
ἐξέχεσθαι· ἐξέχειν [36]
ἐξεψάμενος (Aeoles)· κατασχών. περιπλακείς ⟨v. ἔμμα⟩
ἐξέωσαν (Thuc. II 90, 5)· ἐξώρισαν, κατέβαλον, ἢ ἐξέβαλον
ἔξηβος (cf. Aesch. Sept. 11)· ἔξω τῆς ἥβης. τριάκοντα πέντε ἐτῶν
ἐξηγεῖσθαι (Thuc. I 71, 7)· ἡγεῖσθαι [41]
ἐξηγητής· (Eupol. fr. XXIII 545)· ὁ περὶ ἱερείων καὶ διοσημιῶν ἐξηγούμενος
ἐξηγοῦ (Aesch. Eum. 609)· καθηγοῦ [44—47]
ἐξήϊα· θυμιάματα ⟨κήϊα?⟩
ἐξηκασμένοι· ὁμοιωθέντες
Ἐξηκεστίδης (Phrynich. com. II p. 588)· μοχθηρὸς συκοφάντης
Ἐξήκεστος (Com. fr. CXXVII p. 636)· ἡταιρηκώς. ὅθεν καὶ τοὺς πρωκτοὺς ὁμωνύμως Ἐξηκέστους ἔλεγον
Ἐξηκεστιδαλκίδαι (Comic. IV p. 636)· παρὰ τὸν Ἐξηκεστίδην καὶ Ἀλκ(ε)ίδην τοὺς κιθαρῳδούς
ἐξήλατον (Μ 295)· εὐποίητον. ἢ ἐξ πτυχὰς ἔχον
ἐξήλατος· συντετριμμένος [56]
ἐξηλευθέρωται ὁ δοῦλος, ὁ δὲ πράγματος ἀπολυθεὶς ἠλευθέρωται [57]
ἐξηλιασμένον· κεκαυμένον ὑπὸ τοῦ ἡλίου (II Regg. XXI 14?)
ἐξ ἠλιθιότητος· ἐξ ἀναισθησίας
†ἐξηλίμβωρ· ἔβλεπε. Λάκωνες
†ἐξηλίφαμεν· ἐξεκαθάραμεν
ἐξήλυξεν (Eur. Hec. 1194)· ἐξέφυγεν ⟨v. ἠλ—⟩ [63]
(ἐξήμβλω· ἐξέτρωσεν) v. 3635
ἐξήμβλωσαν (Plat. Theaet. 150 E)· ἐξέτρωσαν. ἐξέφθειραν. οὐ διέσωσαν
ἐξήμευσαι· ἀπο(κε)κίνησαι
ἐξημμέ(ν)οι· ἐκδεδεμένοι. ἢ ἐνδεδυμένοι
ἐξημερῶσαι (Herod. I 126)· ἡμεροποιῆσαι [68]
ἐξημοιβαί· ἕτεραι ⟨v. 3565⟩
ἐξημπέδου (Xen. Cyr. III 1, 21)· ἔλυε τὰ ἔμπεδα
ἐξῆν· ἐξεγένοντο ⟨recte⟩. ἢ δυνατὸν ἦν

COD. 3806 τεθνεώτου 7 |ήσω 9 ἐνέρριψε 10 εὐετησίας 16 εὐπατρίδων 25 |ητο, δ—ετο 27 ⟨ἀπέφρησαν, εἰσέφρηκεν⟩ 34 ἐξεχέμεναι 38 ἐξόρισαν 42 διοσημείων 49 ἐξηρκασμένοι 50 |ήδης 51 ἡταιρικὸς 52 ἐξήκεστομαλκίδαι περὶ 61 ἐξηλοίαμεν 62 ἐξήλοισεν 65 ἐξημεῦσαι, ἀποκινῆσαι 70 legebatur ἐξηπέδου post 3881

HES. 4 ἐξετράπησαν (I Timoth. I 6)· ἐξέκλιναν 9 ἐξέτρωσεν (Symm. Iob. XXI 10)· ἐξήμβλωσεν, ἔρριψε τὸ βρέφος 11 ἐξ εὐηγεσίης (τ 114)· ἐξ εὐδαιμονίας 15 ἐξ εὐνῆς (Ξ 336)· ἐκ κοίτης 18 ἐξ εὐωνύμων (Matth. XXV 33)· ἐξ ἀριστερῶν 19 ἐξεφαάνθη· ἐφάνη (Δ 468) 20 ἐξεφάνη (Σ 248)· φανερῶς ἐγένετο 22 ἐξέφατο· δεδαπάνητο (3825, non ἐξεπέφατο) 24 ἐξ ἐφημερίας (Luc. I 5)· ἐκ τοῦ συνεχοῦς .... 29 ἐξεφύρθης (Ierem. III 2)· ἐμιάνθης 30 ἐξεφύσησα (Hagg. I 9 Mal. I 13)· διεσκόρπισα. [ἐξεφυσίασα]. ἐβδελυξάμην 36 ἐξεχύθησαν (Thren. IV 1)· ἠφανίσθησαν 41 ἐξηγήσατο (Ioann. I 18)· ἡρμήνευσε 44 ἐξηγορίαν (Iob. XXII 22)· ἐπαγγελίαν 45 ἐξηγορηκώς· ἐξειρηκώς 46 ἐξήηται· ἤρτηται. κρέμαται ⟨3884[b]⟩ 47 ἐξύθυψεν· ἐξέκαυσεν ⟨3654[b]⟩ 55 ἐξηλέκατα· φανερῶς γενόμενα ⟨ἐξέλεγκτα⟩ 57 ἐξήλατον (Μ 295)· ψιλῶς μὲν ἐξ ἐλασμάτων καὶ πτυχῶν συγκείμενον· δασέως δὲ ἐξάπτυχον 63 ἐξημεροῖ· πραΰνει 68 ἐξημοιβά (θ 249)· ἀλλακτὰ διὰ τὸ πλῆθος

† ἐξήμαρε· ἐπέρασεν
ἐξηυδρωμένον· ὀρθιάζοντα
ἐξηνήσαμεν ⟨—ύσαμεν?⟩· ἐξεβάλομεν
† ἐξηνηθησάμην· διῆλθον. ἀνέγνων [ad 75] [76]
ἐξήνιοι· ἀλλότριοι, παρὰ τὸ ἔξω ἡνίων γενέσθαι· ἡνία δὲ τὰ λῶρα· ἀνυπότακτοι
ἐξήτιον· ἔξω τοῦ ζυγοῦ
ἐξηντληκέναι (Eur. Med. 79)· ἐξαντλῆσαι
(ἐξηουνήθη· κατηντλήθη cf. 3689)
ἐξηπάτησεν (Ar. Vesp. 1291)· ἐξεπλάνησεν [81]
ἐξηπειρῶσθαι· ἤπειρον γενέσθαι
† ἐξηπέτριπται· δεδαπάνηται. Λάκωνες
(ἐξῆπται· ἤρτηται, κρέμαται cf. ἐνῆφθαι) [84. 85]
ἐξηρημένην· ὑφουμένην. τινὲς ἐξηερμένην ⟨recte⟩
ἐξήριπεν (Hippocr. III p. 58)· ἐξέπεσεν
† ἐξήρηνται· ἐξηρήμωνται
ἐξηρτημένοι· κρεμάμενοι. ἢ κεκοσμημένοι ⟨ad —υμένοι⟩
ἐξηρ(ώ)ησαν (Ψ 468)· ἐξώρμησαν [91]
ἐξησκημένον· δυσνόητον [93]
ἐξητασμένος· δεδοκιμασμένος
ἐξήτησαν· ἤτησαν. ἐδυσώπησαν. παρεκάλεσαν
ἐξηυλημένον· ἄχρηστον. αἱ γὰρ παλαιαὶ γλωσσίδες τῶν αὐλῶν ἐξηυλημέναι ἐλέγοντο, καὶ αἱ κατατετριμμέναι
† ἐξήχμησαν· ἠρήμωνται· διὰ τὸ τὰ ξόανα ἀπολελοιπέναι αὐτούς· ἢ ὅτι οὐκ ἐπέθυον αὐτόθι οἱ βάρβαροι τῶν θεῶν
ἐξηχεῖτο· ἐξηκούετο [99]
ἐξιατρός· ἐκθυτικός
ἐξιεροῦν· χρήματα θεοῖς ἐπαγγέλλεσθαι
ἐξιθυίω· ἔξω καθίσω [3903. 4]
ἐξικμάζεται· ἐξόλλυται [6]
ἐξικνούμενον· ἐξαρκοῦν. ἐκδυόμενον
ἐξικόρ (Lacones)· ἐκτικός [9—12]
ἐξίλλειν· [ ] κωλύειν. † κτείνειν [ad 13] [14]
ἐξίνει· ἐπέσβενν(υ)εν
(ἐξινησάμην· ἐξεφόρησα cf. ἀπεξινησάμην)
ἐξινώμενον· ἐκκενούμενον. ἐκστραγγιζόμενον· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν χολὴν καθαιρομένων
ἐξιονθίζω·
    ἐξιονθίζω τρίχα
ἐκδίδωμι. ἔστι γὰρ ἴονθος ῥίζα τριχῶν, ἢ (τὸ) ὑπερέχον [18]
ἐξιποῦται· ἐκπιέζεται
ἕξις· ἦθος, [ἢ] ἐκ τοῦ ἔχειν. φρόνησις. συνήθεια
ἐξίσμη· ἔξοδος
ἐξ ἰσοστασίου· ἐξ ἴσου· ἐκ τοῦ ὁμοίου [23. 24]
ἐξίστασθαι· διαφθείρεσθαι ⟨de vappa⟩
ἐξίσταται· ἐκπλήττεται
ἐξίστη· ἐξέπληττε
† ἐξίστιον· ἔχθιστον
† ἔξιστον· ἱερεῖον
ἐξιστορήσαντες (Herod. VII 195)· ἀναζητήσαντες
ἐξίταλα· ἀναλώματα ⟨v. ἐσσίταλα⟩
ἐξίτηλα (Herod. I 1)· ἀσθενῆ. ἀνόητα. ἄχρηστα. ἀδόκιμα [ad 32]
ἐξιτηλία· μωρία
ἐξίτηλον (Aesch. fr. 157)· ἐξῶλες (Herod. V 39). ἀμαυρόν. ἢ τὸ ἀπολλύμενον· παρὰ τὸ ἐξιέναι, ὅ ἐστιν ἐξελθεῖν. ἢ ἀνόητον
ἐξίτηλος· ὑπερήφανος. βλάξ. διεφθαρμένος
ἐξιτήρια· ἡμέρα, ἐν ᾗ τὰς ἀρχὰς ἀπετίθεντο Ἀθήνησιν

COD. 73 |ομένον 77 ἡλοίω δὲ — ἀνυποτακτ.. 79 ἐξηντημέναι, ἐξαπατῆσαι Post 81: ἐξηπέδου, cf. 3870 83b cf. ἐξήηται 86 τὲ ἠρεμένην 87 ἐξήρηπεν, ἐξέπεμψεν (ἐξήρειπε cod. Vat. Hippocr.) 96 ἐξηυλίδες ἐλ| 99 ἐξηχεῖτο 3902 ⟨ἐξεῖ θύσω, ἔξω καθαγίσω Meineke⟩ 7 εἰσδ| 8 ἐξικορ ⟨15 ἀποξίννυναι ἔξινεν ξείναμεν⟩ 16 ἐκνενούμενον 17 ἐξιονδίζω 19 ἐξίπιται 21 ἐξίθνη 30 legebatur post 3921 34 ἔξαλλα ἁλμυρόν

HES. Ad 75: ἐξεφόρησα ⟨v. ἐξιν—⟩ 76 ἐξηνέριξας (Π 692)· ἐσκύλευσας. ἀνεῖλες ⟨3723⟩ 81 ἐξήπαφεν (ξ 379)· ἠπάτησεν 84 ἐξήπιλεν· ἐξεγένετο ⟨ἐξέπελεν⟩ 85 ἐξηρεύξατο (Ps. XLIV 1)· προεβάλετο 91 ἑξῆς (δ 449 Iud. XX 48)· ἐφεξῆς 93 ἐξησκληκότες· ξηρανθέντες ⟨3779b⟩ 99 ἐξήχηται (I Thess. I 8)· ἐξῆλθεν. ἐκηρύχθη 3903 ἐξιθύνει (Ο 410)· ὀρθοῖ 4 ἐξιχνεῖσθαι· χωρεῖν 6 ἐξιχνεῖται· .... 9 ἐξίκοιτο· παραγένοιτο ⟨v. ἐξείκοιτο⟩ 10 ἐξιλάσσεται (Levit. XVI 33)· προσεύξεται. πραΰνει ⟨sic⟩ 11 ἐξιλάσκεσθαι (LXX)· ἐξευμενίσασθαι 12 ἐξίλασμα (I Regg. XII 3)· ἀντίλυτρον. ἀναx.. τικὸν δῶρον (Ps. XLVIII 7) Ad 13: ἀπείργειν — ἐκβάλλειν ⟨Morris⟩ 14 ἐξίμεναι ⟨v. διεξιμέναι⟩· ἐξαφῆναι. ἐξελθεῖν (λ 530) 18 ἐξιπόμενος· καθαιρόμενος χολήν, ἢ ἐξεμῶν, ἢ ἐκρέων ⟨ἐξινωμένος⟩ 23 ἐξιστακέναι (Act. App. VIII 11)· θαυμάσαι 24 ἐξίσταντο (Act. App. II 7)· ἐθαύμαζον Ad 32: ἐγγὺς ἀφανισμοῦ (Hebr. VIII 13)

ἐξιτήριον· ἐ(υ)κτικόν
ἐξιτητός· ἐκπορευόμενος
ἐξιχνεύει· ἐξερευνᾷ, ἀναζητεῖ [40]
ἔξμετρα· ἐξάμετρα
†ἐξόβλητον· ἐξόριστον. ἀπόβλητον [43]
ἐξοδῆσαι· ἐξοδεῦσαι [45]
ἐξόδιοι νόμοι (Cratin. fr. CLXX)· δι' ὧν πάντες ἐξελεύσονται [47]
ἐξονομακλήδην (X 415)· ἐξ ὀνόματος καλῶν
ἐξονομάσεις· ὀνομάσεις [50]
ἔξοντες· ἔχοντες
ἐξ ὄνυχος· παροιμία
ἐξοπλίσας (Herod. VII 100)· ὁπλίσασθαι κελεύσας
ἐξ ὀπός· ἐκ τῆς φωνῆς
ἐξορίζειν· ὀρὸν ἐκπιέζειν τυροῦ [56]
ἐξορίζομαι· ....
ἐξόριστος· τῶν ὅρων ἐκτός
ἐξορμᾷ· ἐκπηδᾷ. ἔξεισιν. ἐκτρέχει
ἐξορμενίζεις (cf. Soph. fr. 294)· ἐκκεκαύληκας. ἐκκέχυσαι [61]
ἐξορχήσομαι· χλευάσω, ὑβρίσω
ἐξοσιοῦν· δικαιοῦν
ἐξοσιούσθω (Eur. Bacch. 70)· ὅσιος γινέσθω
ἐξοστρακισθῇ· ἐξορισθῇ· ἐπειδὴ εἰς ὄστρακον ἔγραφον τὰς ἐξορίας [67—70]
ἔξουθα (Cyprii)· ἐκτός
ἐξουθενεῖ· παρακρίνει
ἐξουθενούμενοι· κατευτελιζόμενοι
ἐξουλάς· ἐκβολάς ⟨vulva eiecticia⟩
ἐξούλης δίκη (Phrynich. com. fr. IV p. 596)· ἐξούλης δικάζεταί τις, ὅταν φάσκῃ κατέχεσθαι αὐτοῦ κτῆμά τι ἐπιβάλλον αὐτῷ· ὅπερ ἴλλειν λέγεται, τουτέστιν ἐκβάλλειν
ἐξ οὐρίου· ἐξ ἐπιτηδείου ἀνέμου [77]
ἐξοφρυωμένοι· ἐπηρμένοι. ὑπερήφανοι ⟨ἐξω—⟩ [79]

ἐξοχετευόμενα· ἐκρέοντα, ἢ ἐκτὸς ἔχοντα τοὺς ὑδρηγούς [81]
ἐξοχώτατος (Eur. Suppl. 889)· ὑπέρτατος
ἐξόχως· ὑπερβαλλόντως. καλλίστως. πάνυ [84. 85]
ἐξυδαροῦται· ἐξυδατοῦται
ἐξυδατισθέν· ὡς ὕδωρ
ἐξ ὑμάλων (Aeoles)·
(ἐξ ὑμοίων·) ἐξ ὁμοίων Aeoles
ἐξ ὑπαρχῆς (Soph. O. T. 132)· ἐξ ἀρχῆς
ἐξ ὑπερ†χέμων· ἐξ ὑπεροχῆς, ἐκ κορυφῆς
ἐξύπισθα (Alcaeus)· ἐκ τοῦ ὀπίσω
ἐξ ὑπογύου (Plato Menex. 235 C)· ἐκ τοῦ σύνεγγυς
ἐξυσ' ἀσκήσασα (Ξ 179)· ὑφάνασα
ἔξυσεν· ἐδημιούργησεν
ἐξυφήνας· κατασκευάσας
ἔξω ἀμέλγεται (Hipppocr. III p. 56 K)· ἐκθλίβεται
ἐξωβάδια· ἐνώτια. Λάκωνες
ἐξώγκουν· ἔθαπτον (Eur. Or. 402). ἐμεγάλυνον
ἐξώγκωσεν· ὕψωσεν
†ἐξωγύρου· εὐκαταπρίστου [ad 4000]
ἔξω γλαῦκε· [2]
ἐξώκειλεν· ἐξέπεσεν. ἐκ μεταφορᾶς τῶν πλοίων
ἐξώκελ(λ)ον· ἐξῆλθον
ἐξώκοιτος· ἔξω κοιταζόμενος
ἐξώκοιτος (Clearchus)· εἶδος ἰχθύος. (ὁ) καὶ ἄδωνις
†ἐξωλαίμας· οὐκ αἰσίους ⟨ἐξώλεας⟩
ἐξώλης· κίναιδος
ἐξώλιγξε· ὤλισθεν [10. 11]
ἐξωμίς· χιτὼν ὁμοῦ καὶ ἱμάτιον. τὴν γὰρ ἑκατέρου χρείαν παρεῖχεν· καὶ χιτῶνος μὲν διὰ τὸ ζώννυσθαι, ἱματίου δὲ ὅτι τὸ ἕτερον μέρος ἀνεβάλλετο. παρ' ὃ καὶ οἱ κωμικοὶ (anon. CXXVIII) ὁτὲ μὲν ἔνδυθι ὁτὲ δὲ περιβαλοῦ ....

COD. 37 ἐκτικόν 38 ἐξίτητος 46 ἐξοδιονόμοι 53 ἐξοπλήσας 55 ὄρον 66 ἐξωστρακίσθη, ἐξωρίσθη 71 ἐξουθᾶ 75 ἐξουλῆς bis ἐπιβάλλων — εἴλλειν 76 ὁρίου ⟨3956⟩ 78 |ομένοι 81 ἐνάριστος 88 ὑμάλλων 91 ἐξυπίσθα 3 |ελλεν 4 ἐξώκολον 6 post 2 9 |ξει, ὤλυ| 12 χιτῶνα — ἱμάτιον — ἐβάλλετο παρὰ καὶ οἰκονομικοὶ

HES. 40 ἐξιχνιασάμην (Iob. V 27)· ἐξηρεύνησα, ἀνεζήτησα 43 ἐξ οὗ δή (Α 6)· ἀφ' οὗ δὴ χρόνου 45 ἐξοδίαν (III Esd. IV 23)· ἐκστρατείαν 47 ἔξομπλον· ἴσον ⟨exemplum⟩ 50 ἐξονομήνῃς (Γ 166)· ἐξ ὀνόματος εἰπών, ἢ ἐξείπῃς 56 ἐξ ὀρίου· ἐξ ἐπιτηδείου ἀνέμου 61 ἐξορύξαι (I Reg. XI 2)· ἐκφθεῖραι 67 ἐξότολον· φανερόν ⟨οὐκ ἐξίτηλον⟩ 68 ἐξ οὗ (β 27)· ἀφ' οὗ ⟨3943⟩ 69 ἐξουδένωσας (II Reg. XII 10)· ἀπεδοκίμασας 70 ἐξουδενώκασι (I Reg. VIII 7)· κατευτέλισαν 77 ἔξουσιν (Ν 51)· ἐφέξουσιν 79 ἐξ ὀχέων (Γ 29)· ἐκ τῶν ἁρμάτων 81 ἔξοχος (Ξ 118)· ἔνδοξος. ἐνάρετος 84 ἔξοχον (Β 483)· ἐκπρεπές 85 ἐξπέδιτον· .... Ad 4000: τοὺς χειμαζομένους ἐν θαλάσσῃ φασὶ λέγειν. παροιμιῶδες δέ· ἐπεὶ δοκεῖ ὁ γλαῦκος φανεὶς χειμῶνα σημαίνειν 2 ἐξώδια· ἔξοδος. ἐξώδια 10 ἐξώλλυται· ἀπόλλυται 11 ἐξώμβρισεν (Sirac. I 19)· ἐπήγασεν ὀξέως. ἢ ἐπήνεγκεν

ἐξωμος· χιτὼν δουλικός
ἐξωμόσατο· ἀπηγόρευσεν
ἐξωμοσία (Ar. Eccl. 1026)· ἄρνησις μεθ' ὅρκου
ἐξ ὠνίων· ἔξω τῶν πρασίμων πραγμάτων
ἐξώπαζεν (cf. Pind. Isthm. I 11)· ἐξέπεμπεν
ἐξώπιον· ἔκτοπον. ἔξω
ἐξωραϊσμένον· κεκοσμημένον, κεκαλλωπισμένον
ἐξώργησα· ἐξεγύμνωσα [ad 20]
ἐξώροις· γραίαις, ἢ γέρουσιν
ἔξωρον· τὸν παρηκμακότα, ἄκαιρον, ἢ παλαιόν [23—25]
ἐξώσω· ἀπώσω, ἐκβαλῶ
ἐξώστρα· ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸ ἐκκύκλωμα
ἐξωστρακίσθη· ......
ἔξω τε πάγης· (καὶ) ἔξω παγίδος
ἔξω τριακάδος· οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες παῖδες ἢ ἀγχιστεῖς κλήρου τελευτήσαντός τινος Ἀθήνησιν ἐκαλοῦντο
ἐξωτικὰς δίκας· τὰς ξενικάς [32]
ἐξώτρυνεν· ἐξέπεισεν
ἐξώφελλεν (ο 18)· ἐπιπολὺ ηὔξησεν
ἐξωχέτευται· [ad 35]
ἐξῴχοντο· ἐξεπορεύοντο
ἕο, ἑοῖο, ἕθεν· ταῦτα ἰσοδυναμεῖ· καὶ ὀρθοτονούμενα δηλοῖ ἑαυτοῦ ἢ ἑαυτῆς, ἐγκλινόμενα δὲ αὐτοῦ αὐτῆς
ἔοι· ἔσται. εἴη (Ξ 333 Call. Iov. 1), γένοιτο, ὑπάρχοι: [ad 38]
ἔοικεν· [ad 39] δοκεῖ. ἁρμόζει. φαίνεται [40]
ἐοικός· πρέπον. ὅμοιον [42. 43]
ἔοιμι· ἐμβάλλοιμι
ἑοῖο (Β 662)· τοῦ αὐτοῦ. ἢ ἑαυτοῦ
ἑοῖσι (Λ 83)· τοῖς ἑαυτοῦ [47]
ἐόληται (Mosch. II 74?)· τετάρακται. ἐπτόηται. ὠδύνηται [49]
ἐολότα σ'· εἰλημένον [51—55]
ἔοργεν (Β 272)· ἔπραξεν. εἴργασται. διέθηκεν (v. ἔωργεν)
ἐοργίζεται· τορυνᾶται. ἐόργη γὰρ ἡ τορύνη
ἔορτα(ι)· ἔδοξε. κρεμνᾶται (Aeoles?)
† ἑόρτας· ἀρεσκούσας. καλάς (νεόρτους?)
Ἔορτος (Thuc. II 99)· ἢ Ἐορδός· Μακεδών, ἀπὸ ἔθνους
† ἔορ· θυγάτηρ. ἀνεψιός
† ἔορες· προσήκοντες, συγγενεῖς
ἐοσσητήρ (Aeoles)· ἐπίκουρος. τιμωρός. ἀντὶ τοῦ ἀοσσητήρ [63. 64]
ἐπάβολος (Theocr. XXVIII 2)· ἐπιτυχών [67]
ἐπαγγέλωσιν (Thuc. V 47, 3)· κελεύσωσιν
ἐπαγγεῖλαι· ἐκκαλέσαι. ἐντυχεῖν
ἐπαγγελία· ὑπόσχεσις. καὶ ἐπάγγελμα
ἐπαγγέλλῃ· κελεύεις
ἐπάγει· ἐπιφέρει. ἐνποιεῖ. θηρεύει (v. ἦχθαι) [73]
ἐπάγη· ἐστερεώθη. ἐπήχθη (Κ 374 Χ 276). ἐνεφυτεύθη. συνεπλάσθη. ἐγένετο. ὡς καὶ ἁρματοπηγὸς λέγεται
ἐπαγίνηκεν· ἐπῆγεν
ἐπαγκομίζεσθαι· ἐπανάγεσθαι [77]
ἐπαγορίαν ἔχει· ἐπίμωμός ἐστιν
ἔπαγρον· ἀγρευτικόν, ἄγριον. ἐν τῷ ἀγρεύειν εὐτυχῆ
ἐπαγχάλιξον· ἄκρατον ἐπίχεον (ἐπεγ—)
ἐπαγχάσασθε· ἐπαναχωρήσατε [82]
ἐπάγω· ἐπιφέρω
.......· ἐπαγόμενα. τὰ ἐπαχθέντα. ἐφολκά (Thuc. IV 88. 108, 4). ἢ ἀπατητικά
† ἐπαγωγάς· αἰχμαλωσίας [86]
† ἐπαγώγιον· ἀνηρτισμένον
† ἐπάγων· ηάφνήδιος. κασάνδρα
ἐπαγωνιεῖται· φιλονεικήσει
ἐπᾴδοντος· φαρμακοῦ

COD. 16 ἐξωνέφυ 20 ἐξώργης (denudavit glandem) 26 ἐκβάλλω 29 ἔξωται 30 ἐξωστρ| — ἐκαλεῖτο 33 ἐξέπασεν 34 ηὐξήθησαν 35 ἐξωχεύτεται 45 αὐτοῦ 50 |τας, εἰλημμένον 57 ὀργίς 60 ἢ ἔορδος 65 ἔωλον; Cyr. Dr. ἐοχμόν 75 ἤτησεν 76 ἐπαγκωνίζεσθαι (cf. ἐπαναχθέντα) 79 ἐντυχεῖν 80 ἐπαγλαΐζον· — ἐπίχεον 81 |θαι 89 φιλονεικεῖ

HES. Ad 20: ἐξώροις 23 ἐξώσθη (v. l. II Paral. XXVI 21)· ἐξεβλήθη 24 ἐξώσθησε· κατεβλήθη. κατέπεσεν 25 ἔξωσον (Ps. V 12)· ἄπωσαι, ἔκβαλλαι 32 ἐξ ὠτειλῆς (Δ 140)· ἐκ τοῦ τραύματος Ad 35: ἐπιπολὺ ηὐξήθη Ad 38: αὐτοῦ, αὐτῆς Ad 39: ὡμοίωται. πρέπον ἐστί 40 ἔοικέ τοι (Ι 70)· πρέπει σοι 42 ἐοικότα (γ 125)· καθήκοντα. πρόφορα. ὡμοιωμένα 43 ἐοικώς (Β 20)· ὁμοιωμένος 47 ἑοῖσιν (Μ 222)· ἰδίοις. οἰκείοις 49 ἔολον· πρόσφορον. χρηματιστόν (ἑαλόν — χρηστόν) 51 ἔολπεν (φ 317)· ἐλπίζει[ν] προσδοκᾷ. οἴεται 52 ἑόν (Κ 256)· ἴδιον. τὸ ἑαυτοῦ. ἑαυτόν. ἔονος γένος (α 216) 53 ἐόντα· ὑπάρχοντα (Α 541), ὄντα (Λ 352) 54 ἐόντες (Π 260)· ἐξ ἔθους ἐπιφοιτῶντες 55 ἔοργας (Γ 57)· εἰργάσω 63 ἑοῦ (e. c. Μ 403)· τοῦ ἑαυτοῦ 64 ἐοχμόν (Ξ 465)· ...... 67 ἐπαγγαλιάζων· ἐπιχαίρων 73 ἐπαγείρειν (Α 126)· ἐπισυναθροίζειν 77 ἔπαγλος· κατόθριξ (Philol. XIII p. 539) 82 ἐπατασσομένη· ἐκπλαγεῖσα 86 ἐπαγωγή (LXX)· συμφορά. πειρασμός. ἤτοι τὸ ὁπωσοῦν κακῶς ἐπαγόμενον

ἐπάει· ἐπαίρει ἀρᾶ (ἐπαΐει ἀρᾶν?)

ἐπαείεις (Ar. Vesp. 516)· ἐπακούεις

ἐπαειράμενον· ἀφαιρούμενον

ἐπαείρας (Herod. I 87)· ἐπεγείρας

† ἐπαεσσούριον· κατήγορον [96. 97]

ἐπαιγίζοντα (ο 293)· σφοδρότερον πνέοντα ἄνεμον· καταιγίδες γὰρ αἱ τῶν ἀνέμων ἐμβολαί [99]

ἐπαιδεύσατο· τὸν υἱὸν ὁ πατήρ, ἐπαίδευσε δὲ διδάσκαλος

? ἐπαινέσαντος· εὐφημήσαντος [4102]

ἐπαΐειν (Plat. Civ. VII p. 522 E)· αἰσθάνεσθαι [4]

† ἐπαίμονες· ἀπόγονοι (4173) [6]

ἐπαίνους· τὰς κρίσεις. καὶ τὰς συμβουλίας. καὶ τὰς ἀρχ(αιρ)εσίας. Σοφοκλῆς Θυέστῃ Σικυωνίῳ (fr. 232). καὶ ἀλκέοι (Alc. fr. ε 129, p. 731), ταῖς ἐπαινήταισιν [8]

ἐπ' Αἰνύρων· Αἴνυρα χωρίον τῆς Θάσου ἀπὸ Αἰνύρου ὀνομασθέν

ἐπαΐοι· αἰσθάνοιτο. ἐπακούοι (4213)

ἐπαΐοντα (Plat. Prot. 314 A)· ἐπακούοντα [12. 13]

ἐπαίρων· κουφίζων. ὑψῶν (Soph. O. T. 1276)

ἐπαΐσαι· αἴσθεσθαι. ἐπακοῦσαι. πεισθῆναι

ἔπαισας· ἔτυψας, ἐπάταξας, ἔπληξας, ἔδειρας. ἧσας, ἔψαλας (ad ἐπάεισας)

† ἔπαισοι· καθήκοντες. ἐπιβάλλοντες (v. ἐπάσιοι) [18]

ἐπάϊστος (Herod. III 15 VIII 128)· φανερός. κατάφωρος

(ἐπαίτια· ἐπιτίμια. v. 4271)

ἐπαΐων Plat. (Civ. X p. 610 A)· ἐπακούσας [21]

ἐπ' ἀκινήτοισιν (Hesiod. Opp. 750)· ἡ τάφος. ἡ λίθος

Ἐπακμόνιος· Ποσειδῶν ἐν † Βοιωτίᾳ

ἐπακοντισμός· βόλου ὄνομα

ἐπάκοοι· οἱ μάρτυρες. καὶ οἱ ἐπισκοποῦντες τὰς δικαστικὰς ψήφους (v. ἐπήκοοι)

Ἐπάκριος (Polyzel. fr. I p. 869)· Ζεύς. ὁ ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ὀρῶν ἱδρυμένος. ἐπὶ γὰρ τῶν ὀρῶν τοὺς βωμοὺς αὐτῷ ἵδρυον ὡς ἐπιπολύ [27]

ἐπάκρισεν (cf. Aesch. Ch. 932)· ἐπέδραμεν

Ἐπακταῖος· Ποσειδῶν ἐν Σάμῳ

ἐπακτήρ (Nic. Ther. 668)· κυνηγός [31]

ἐπακτῆρες (P 135 τ 438)· κυνηγοί, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες καὶ δίκτυα καὶ δόλους [33]

Ἐπάκτιος· ὁ Ἑρμῆς ἐν Σικυῶνι

ἐπακτὸς ὅρκος (Isocr. I p. 5, 18 Cor.)· [ad 35]

ἐπακτούς· ἐπηγμένους

ἐπακτρίδας (cf. Xen. Hell. I 1, 7)· τὰς ἁλιάδας· ἐπακτρεῖς γὰρ οἱ ἁλιεῖς καὶ καθόλου οἱ κυνηγοί. καὶ ἐπακτροκέλης (Aeschin. Timarch. § 191) δὲ εἶδος πλοίου

ἐπακτρίς· παροιμία·

δοῦναι μὲν εἰς ἐπακτρέων, λαβεῖν δὲ μή [ad 38]

ἐπακτῶν· ἔξωθεν προσγινομένων (Aristoph. fr. IV p. 1099). ἢ ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν ἢ τῆς πέτρας· ἀκτὴ γὰρ ἡ πέτρα καὶ ὁ αἰγιαλός

ἐπάκτωσαν (Herod. II 96)· ἔκλεισαν, ἐφράξαντο

ἐπαλαζονευόμενον· καταθρασυνόμενον

ἐπαλαστήσασα (α 252)· σχετλιάσασα, δεινοπαθήσασα, ἐπιχαλεπήνασα (v. ἀπαλ—)

ἐπαλεῖναι· ἐπαλεῖψαί (τι τοίχῳ)

ἐπαλείφων· γυμνάζων

ἐπαλείφοντας· γυμνάζοντας

ἐπαλλακεύετο (Herod. IV 155)· παλλακῇ ἐχρῆτο [47]

ἐπαλλάξαντες (N 359)· ἐφαμματίσαντες. ἐπιπλέξαντες. ἐναλλάξαντες. ἐξ ἀντεμβολῆς ἐπεκτείναντες;

COD. 92 ἐπαίεις 4101 |μίσαντος 7 σικυννίω 8. 9 ἐπ' Αἰνυύρων ὀδῶν· Αἰνυύρα χ. τ. Θράκης d. Αἰνυ| ὀ. 15 ἐπαῖσαι 24 ἐπακοντιστής Poll. VII 204 28 ἐπάκτισεν (ἐπελάκτισεν Meineck.) 30 ἐπάκτηρον 34 θερμῆς 35 εὐθέρετος 37 ἡ κυνηγοὶ ἐπακτροκλέης 41 ἐπαναλα| 42. 43 post 4179b; cf. ἀλεῖναι, ἀλίνειν, καταλεῖναι 46 post 4143; παλακῇ χρῆται

HES. 96 ἐπαῖαν (Ψ 742)· ἐπιγείαν 97 ἐπαΐχδην (P 599)· ὅσον ἐπιψαῦσαι 99 ἐπαιγίζων (B 148)· ἐπικαταιγίζων, τουτέστι ἐπιπίπτων 4102 ἐπαινή (I 457)· ἐπαινετή. ἡ δεινή, καὶ φοβερά 4 ἐπαίας· μεταιωρήσας (ἐπάρας) 6 ἐπαΐξας· ἐπιδραμών (Γ 369), ἐφορμήσας (B 146) 8 ἐπ' αἰνυέα ὀδῶν (Thuc. I 100)· χωρίον τῆς Θρᾴκης 12 ἐπαίραι· προτρέψασθαι 12 ἐπαίσαι· λαβεῖν 18 ἐπαΐσσων· ὁρμῶν (K 369). ἐπερχόμενος 21 ἔπαιτοι (A 335)· αἴτιοι 27 ἐπ' ἀκροτάτῳ (B 312)· ἐπ' ἄκρῳ 31 ἐπακτήρεσιν· ἀλλεπαλλήλοις, συνεχέσιν (ἐπασσυτέροισιν) 33 ἐπακτόν· ἔξωθεν (v. 4139) Ad 35: (οὐκ) ἐγχώριος, ἀλλ' ἀπὸ ξένης ἐπηγμένος· ἢ ἐφ' ὃν ἕτερος ἄγει, οὐκ αὐθαίρετος Ad 38: καὶ οἱ κυνηγοὶ ἐπακτρεῖς 47 ἐπαλλάσετο (A 169)· κατεπίμπλατο (v. παλάσσετο)

Digitized by Google

ἐπαλλαχθεῖσα· ἐπαλλάξασα. Σοφοκλῆς Κολχίσιν (fr. 321)
ἐπαλλήλων· ὁμοίων
ἔπαλλεν· †ἔστησεν [52. 53]
ἐπ' ἀλλοδαπῆς· ἐπὶ ξένης [55—57]
ἔπαλξις (Aesch. Ag. 365)· πύργος. οἱ τῶν τειχῶν προμαχῶνες [59]
Ἐπαλουσία· ἡ Ἀθηνᾶ
ἐπάλταξα· παλτῷ ἔβαλον
ἐπάλυνεν· ἐλεύκανεν (Κ 7). ὕγρανεν, ἀνέδευσεν. ἢ ἐπεπάσθη. ἢ ἀπὸ τῆς πάλης, ἐλεύκανε χιόνι
ἔπαλτο· [ad 63] ἐκραδάνθη. ἐσείσθη
ἐπα(μ)βλήδην· ἀναβαλλόμενος. ἀνακρουόμενος
ἐπαμειβόμενον· ἐπαλλαττόμενον [66]
ἐπαμέτραιον· μέτρον τι παρὰ Κνιδίοις
†ἐπαμετροφανίῳ· ἐπὶ ἡμέρ..φ.... [69]
ἐπαμησόμεθα· ἐπιφορήσομεν
ἐπ' ἀμνηστείᾳ· ἐπ' ἀμνησικακίᾳ [72]
ἐπάμονες· †ἀπόγονοι. ἀκόλουθοι [74]
ἐπαμφάλησεν (Hipponact. fr. 131)· ἐθαύμασε. περιεβλέψατο
ἐπαμφιάζοντες· ἐπενδύοντες
ἐπαμφίεσαι· ἐγκρύψ†ας
ἐπαμφίσκοντες· ἐνδύνοντες
ἐπ' ἀμφω· ἐπὶ τοῖς δυσίν
(ἐπάμων (Clitarch.)· δοῦλος, λάτρις) [80]
ἐπάναγκες ἔχω (Attici)· ἀνάγκην ἔχω
ἐπαναγνῶναι· ἐξαναγνωρίσαι
ἐπαναζεῦξαι· ἐπανελθεῖν
ἐπαναθεῖναι· μεταθέσθαι
ἐπανακροῦσαι (Ar. Avv. 648)· εἰς τοὐπίσω χωρῆσαι. ἐπὶ τῶν κωπηλατούντων, ὅταν στρέψαντες τὴν πρύμναν ἀνακρούωνται, ἵνα εἰς τοὐπίσω χωρήσῃ τὸ πλοῖον
ἐπαναλήψομαι (Xen. Lac. XIII 2)· ἐπαναλάβω ἄνω(θεν)

ἐπαναλύων· ἐπαναστρέφων
ἐπαναπτήσιμον· ἐπαναπτῆναι θέλοντα, καὶ πορευθῆναι
ἐπαναρ(ρ)ύεται· μετὰ κρίσιν (in Areopago) θύει, κρέα δίδωσιν
ἐπανάστασις (Thuc. VIII 21)· ἐπανέγερσις
ἐπανατείνει· ἐπανατείνεται. ἐφήπλωται [92]
ἐπαναχθέντα (?Herod. VII 194. VI 98?)· ἐπανακομισθέντα [94]
ἐπανεῖπαν (Thuc. VI 60, 4)· ἐπεκήρυξαν
ἐπανελέσθαι· ἐπαναλαβεῖν
ἐπανελθεῖν (Herod. II 109)· ἀναβῆναι [98]
ἐπανέρεσθαι (Hippocr. I p. 90 K)· ἐπερωτᾶν [4200]
......· ἐπαναστρέφειν, ἀνακάμπτειν
ἐπανέρχεται· ἐπαναστρέφει. ἐκ δευτέρου ἔρχεται. (ἐπάνεισιν)
ἐπανέστησαν· μετ' αὐτοὺς ἀνέστησαν
ἐπανέχειν· ὑφοῦν [5]
ἐπανήρατο (Thuc. VIII 48)· ἐπανέλαβον. παρὰ τὸ ἆραι
ἐπ' ἄνθεσιν (B 89 Mosch. II 72)· ἐπὶ τὰ ἄνθη
ἐπανθρακίδες (Ar. Ach. 670)· τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα ἰχθύδια (v. ἀπαν—)
ἐπανιτέον (Plat. Civ. VII 532 D)· ἐπανοδευτέον
ἐπανιών (Plat. Legg. III 693 C)· ἐπαναστρέφων
ἐπαντέλλων (Eur. Phoen. 105)· ἀναφέρων. ἀνατέλλων
ἐπ' ἀντολαῖς (Eur. fr. 485)· ἐπ' ἀνατολαῖς [13]
ἐπάξονται (Thuc. I 81, 2)· ἐπιφέρουσι, βαστάζουσιν
ἐπαοιδία· φαρμακεία, γοητεία
ἐπαοιδοί· φαρμακοί, γόητες

COD. (62 Thes. VI col. 109) 63 ἐπέπασεν 65 ἐπαβλήδην (69 ἐπ' ἀμεροφάντῳ? cf. ἐφαμερυφαρίῳ) 74 cf. 4105. 4155 et Clitarch. Ath. VI 267 C 75 |δησεν 79b legebatur post 4154 ἐπάλλων 81 ἐπανάγκης 84 |θῆναι 86 |λαμβανω (91 ἐπανατέταται· ἐφήπλωται?) 4201 pro (.....): ἐπάνεισιν 11 schol. l. c. addunt ἀναβιβάζων

HES. 52 †ἐπάλθημεν· .... 53 ἐπαληθείς (δ 81)· πλανηθείς 55 ἐπάλησεν· ἐφθάρη (ἐξεπάλησεν) 56 ἐπάλμενος· πηδήσας (Λ 421), ἐφορμήσας, ἐφαλόμενος (Η 260 non Nic. Ther. 207) 57 ἐπάλξεις (Μ 258)· οἱ προμαχῶνες τῶν τειχῶν 59 ἐπαλογῆς· σπουδῆς (ad ἐπειγωλῆς). ἀνταποδόσεως (gl. Sirac. V 10) Ad 63: ἐφήλατο. ἐπέδραμεν (Φ 140 Ν 643) 66 ἐπαμείψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Ζ 230), ἀντιδῶμεν 69 ἐπαμήνασατο (ε 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμοιβαδόν (ε 481)· ἐναλλάξ 74 ἐπαμῦναι (Σ 99)· βοηθῆ(σαι) 80 ἐπάναγε (Sirac. XVII 26)· ἐπάνελθε. ἐπίστρεφε 92 ἐπ' ἀναφορέων (Num. IV 10)· ἐπ' ὤμων 94 ἐπανεῖτο· ἐνεργεῖτο (ἐπονεῖτο) 98 ἐπανελθών (Prov. III 28)· προστρέψας. δεύτερον ἐλθών (4205) 4200 ἐπ' ἀνέρι· ἐπάνω (Greg. Naz. C. I 238 non Hesiod. opp. 523) 5 ἐπάνηκε (Prov. III 28)· ὑπόστρεψον (4198) 13 ἐπάνιοι (non Hippocr. III p. 370 K)· ἀκούοι (4110)

ἐπ' ἄπειρα (Xen. Mem. I 1, 14?)· δυσνόητα. πολλά [18]

†ἐπαποδρόμιον· ἡ ἱέρεια παρὰ Κρησίν

ἐπαπόρησις· ἀπορία

ἐπάρας (non Eur. Or. 286)· κουφίσας. ὑψώσας [22. 23]

ἐπαράσασθαι (Eur. I. A. 60. Dem. 1268, 25)· ......

†ἐπαράμενοι· οἱ παρὰ μοῖραν ἀπολλύμενοι ⟨4240⟩ [26]

ἐπάρατος (Aeschin. Ctes. p. 69, 34)· ἐπικατάρατος

ἐπάργεμος· ἀποκεκρυμμένος. ἡ νόσος ὀφθαλμῶν. Ἐπάργεμα γὰρ λέγεται τὰ ὄμματα, ὅταν ᾖ τετυφλωμένα ὑπὸ λευκωμάτων· καὶ πάντα δὲ τὰ τυφλὰ καὶ ἀφώτιστα οὕτως λέγονται

ἐπάργεμα (Aesch. Prom. 499)· ὄμματα τετυφλωμένα

ἐπάργυρον· μισθωτήν ⟨v. ἐπάρουρος⟩

ἐπάρη· ἐκεντήθη [32]

ἐπαρήξει· βοηθήσει [34]

ἐπαρίστερα· κακά. ἀηδῆ

ἐπαρκεῖ· ὑπουργεῖ. χορηγεῖ. βοηθεῖ

ἐπαρκές (Nic. Al. 564)· αὔταρκες

ἐπάρκιοι· †ἔμπειροι. βοηθοί

ἐπάρισμα· ἀφανῆ. ἄσημα ⟨l. ἐπάργεμα⟩

ἐπαρμένοι· οἱ παρὰ μοῖραν ἀπολλύμενοι ⟨4225⟩

ἔπαρμον· σῶμα κάθυγρον [42. 43]

Ἐπαρόητοι (Xen. Hell. VII 4)· τάγμα Ἀρκαδικὸν μαχιμώτατον. καὶ οἱ παρὰ Ἀρκάσι δημόσιοι φύλακες

ἔπαρσις· ὑπερηφανία

ἐπαρτέας (τ 289)· ἑτοίμους. ἀπηρτισμένους

ἐπαρτᾷ· ἐπικρεμάζει

†ἐπαρτείνη· εὐπρεπίνη [49. 50]

ἐπαρτήσας· κρεμάσας·

ἐπαρυστρίδες· ἐλαιοχύται. ἢ ἀντλητῆρες (Zachar. IV 2?)

ἐπαρχία· φυλή. ἡ πατρίς

ἐπαρώμενοι· καταρώμενοι [55]

ἐπάσαντο [ad 56]. ἐκτήσαντο [57]

†ἐπάσιοι· καθήκοντες ⟨v. ἔπαισοι⟩

ἐπασκεῖν· σέβεσθαι. ἁγνεύειν

ἐπασκηταί· ἀθληταί

ἐπάσκιον· ἡ χώνη. Σικελοί

ἔπρασμα· ......

ἐπ' ἀσπίδα (Xen. Cyrop. VII 5, 3)· εἰς εὐώνυμα

ἔπασσεν (Χ 441)· ἐποίκιλλεν. ὕφαινεν

ἐπασσύτεροι (Α 383)· ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις [66]

ἐπ' ἀσφαλοῦς· ἀσφαλεῖς

ἐπάσω· ἐκτήσω. Αἰσχύλος Πρωτεῖ Σατυρικῷ (fr. 24) [69]

†ἐπάτερθεν· ἐπέκεινα ⟨ἀπάτερθεν⟩

ἐπατία (Solo Poll. VIII 22)· ἐπιτίμια ⟨v. ἐπαίτια⟩

ἐπαύλια ⟨—ία⟩· ἡ δευτέρα τῶν γάμων ἡμέρα οὕτως καλεῖται, ἐν ᾗ κομίζουσι δῶρα οἱ οἰκεῖοι τῷ γεγαμηκότι καὶ τῇ νύμφῃ. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἐπαυλίζεσθαι τὴν νύμφην

ἔπαυλις· μάνδρα βοῶν. ἡ αὐλή. ἡ στρατοπεδ(ε)ία. καὶ ἡ ποιμενικὴ αὐλή

ἔπαυλος· ἐπίσκηνος. ἔνοικος. χαράδρα

ἐπαύλους (ψ 358)· ἐπαύλεις. μάνδρας

ἐπαύρασθαι (Hippocr. I p. 3, 1 K)· ἀπολαῦσαι. ἐπιτυχεῖν. [ἐπιτελεῖν]. ἐπιψαῦσαι

†ἐπαυρεθέντα· ἐπιβάλλοντα [78]

ἐπαυρεῖν (Λ 572 Ψ 340)· ἀπολαῦσαι [80]

ἐπαύροι (Herod. VII 180?)· ἀπολάβοι. μεταλαμβάνοι

†ἐπαύρους· τοὺς χειμάρρους ποταμούς [83. 84]

ἐπ' αὐτοφώρῳ· ἐπ' αὐτόπτῳ. ἐπ' ὄψει

†ἐπαυτοφάδες· ἐπ' αὐτοφώρῳ. Ἐπ' αὐτοφώρῳ δὲ τὸ φανερῶς καταληφθέν, ὑπεύθυνος γενόμενος, ἢ ἐπ' αὐτῷ κλέμματι εὑρεθείς, ἔτι κατέχων αὐτό ⟨v. ἐπέφανη⟩

COD. 17 ἐπάπειρα ⟨25. 40 ἀτεράμεροι —παρ' ἡμέραν⟩ 38 ἐπάρκειοι 41 cf. ἐφαρδμόν 46 |τημένους 49 cf. ἐπάργυρος 64 ὑφαίνειν 72 ἡ δὲ δ| 74 ἐπίσκ^{ος}ν 79 ἔπαυριν, ἀπολέσαι (πελάσαι?) 85 ἐπ' αὐτόπτου, ἐπ' αὐτοφόρῳ 86 ἐπ' αὐτοφόρῳ bis

HES. 18 ἐπαπήνην (Ω 590)· τὴν ἅμαξαν 22 ἐπαρᾶς (Ι 456)· κατάρας 23 ἐπαράσαι· κουφίσαι ⟨l. ἐπᾶραι⟩ 26 ἐπάρασας (Φ 78)· ἀπέδου, ἐπώλησας 32 ἐπαρήγουσαν (II Macc. XIII 17)· βοηθοῦσαν 34 ἐπαρήρει (Μ 456)· ἐφήρμοστο 42 ἐπαρξάμενοι (Α 471)· σπείσαντες ἐπιστάντες 43 ἐπαρξόμενος (η 183)· ἐπαρχὰς ληψόμενος 49 ἐπάρουρος (λ 489)· ἐπίγειος. ἢ κηπουρὸς †ἐπταμίσθιος 50 ἐπαρτηΐαν· παρασκευήν ⟨ἀπαρτίαν⟩ 55 ἐπᾶσαι (Ierem. VIII 17)· ᾆσμα εἰπεῖν. γοητικὸν ἐπιλαλῆσαι Ad 56: ἐγεύσαντο (Α 464) cf. 4460 57 ἐπασθμαίνων (IV Macc. VI 11)· πνευστιῶν 66 ἐπασσύτερον (Δ 423)· ἀλλεπάλληλον 69 ἐπάταξαν (LXX)· ἔτυψαν. ἐτροπώσαντο. ἐνίκησαν 78 ἐπαύρῃ (Λ 391. Ν 694)· ἐπιτύχῃ. ἐπιψαύσῃ 80 ἐπαυρίσκονται (Ν 733)· ἐπιτυγχάνουσιν 83 ἐπαυτατῶν (Χ 153)· παρ' αὐταῖς 84 ἐπαύρονται (Α 410)· ἐπαίσθονται

ἐπαυχεῖ· ἐπεύχεται
ἐπαφᾶται· ψηλαφᾷ, ἐπιψαύει
ἐπαφῆκεν· ἐπαπέλυσεν. ἐπέδωκεν. ἐξέβλυσεν
ἐπαφησαμένη· ἀψαμένη
ἐπάφησεν· ἐπαφήσατο
ἐπαφίησιν· ἐπαπολ[α]ύει
ἐπαφώμενος (Mosch. Id. II 50)· ψηλαφῶν
ἐπαχθεῖς· ἐπίπονοι. ἀηδεῖς
ἐπαχνώθη (Apoll. Rh. IV 1279?)· ἠνιάθη, ἐλυπήθη
ἐπαχνώθη(ν)· τὰ αὐτά
ἐπάχνωσεν (Hesiod. opp. 360)· ἐλύπησεν, ἠνίασεν [98. 99]
†*ἐπεβάρος*· ἐπανέκαμψεν [4301—5]
ἐπεγκενάξαι ⟨—καν—⟩· ἐπεμπιεῖν. ἢ ἐπιχέαι
ἐπεγκλάσας (Aesch. Ag. 1137)· τοῖς ὄμμασί πως διανεύσας
ἐπέγναψαν· ἐπικατέκλασαν. ἐπέκαμψαν
ἐπέγνω· μετενόησεν [10. 11]
ἐπ' ἐδάφους· ἐπὶ γῆς
ἐπεδέετο· ἐδέετο, ἔχρηζεν [14]
ἐπεζάρηκεν· ἐπεβάρυνεν
ἐπεζάρει (Eur. Rh. 441 Phoen. 45)· ἐπεβάρει. ἐπέκειτο. ἐπεκράτει
ἐπεζήτει (Xen. Cyr. VIII 1, 6)· ἠνώχλει. ἐπεχείρει. ἐπετήρει
ἐπεζήτουν· τὰ αὐτά
ἐπεζύγωσε· προσέκλεισεν (Poll. X 26)
†*ἐπέθελγον*· κατεδαπάνων
ἐπεθίαζεν· ἐχόρευεν: ἐθαύμαζεν ὡς θεόν (ad ἐπεθείαζον)
ἐπέθρωσκον· (ἐπ)επήδων [23]
ἐπει· λέγει (cf. Nic. Th. 508). ὅτι. ἢ ἐπειδή. ἢ ἐπειδάν. ἢ ἐπείτι. ἢ εἰ δὲ μή [25—28]
ἔπειγε (Soph. El. 1435)· πορεύου. σπεῦδε [30]
ἐπείγεται (Aesch. Cho. 660)· σπεύδει, σπουδάζει
ἐπειγωλὴ καὶ ἔπειξις· ἡ σπουδή [33. 34]
ἐπειδήπερ· ἐπειδή [36—46]
† *ἐπεικτάς* ⟨—ύς⟩· ὑπόσχεσις. σπουδή [48—56]
†*ἐπείπασθαι*· ἐξειπεῖν
Ἐπειός· [ad 58] [59. 60]
ἐπειράτιζες· ἐπείραζες [62. 63]
ἐπείρη· ἐπειρᾶτο
ἐπειπών (Callim. Epigr. XXXIX 1)· ἐπιβοήσας [66]

COD. 94 ἀληθεῖς 95 *ἐπαχ.ω.η*· ἠνίσθη ἐμπήθη 4305 ἐπεβάρησεν. *Ἐπελήσθην* .... ἔπεττον. *Ἐπέβεις* ... *ἐπέβρυσεν*· ἐ. *Ἐπεγκενάξαι* .... *Ἐπελήκεον*. *Ἐπεστόχαζον* 8 *ἐπέγκαψαν* — ἐπέγκαμψαν 15 *ἐπεξάρυκεν* 16 *ἐπεζάξει* 18 *ἐπεζέτουν* (20 ab ἀθέλγω?) 22 *ἐπέθροσκον*, ἐπήδουν 47 *ἐπείκτης*· σπουδαῖος CDr. 58 συνήιδος — δηλότερος — δήλωσιν σημαίνει

HES. 98 *ἔπεα*· λόγοι, ῥήματα 99 *ἔπεα πτερόεντα*· τὰ ἐπίπτηνα εἶπε, διὰ τὸ ταχέως προσφέρεσθαι τοὺς λόγους. τὰ ἁρμοστά· πτερ(ῶν) γὰρ οὐδὲν εὐαρμοστότερον ... *ἐπεάνυδα* (Δ 201)· λόγους 4301 †*ἐπέβεις* (Ι 546)· ἐπιβάται ⟨—ας ἐποίησε⟩ 2 *ἐπέβησαν* (χ 423 ψ 13)· ἐπήρχοντο 3 *ἐπεβήσατο* (Κ 513)· ἐπέβη 4 *ἐπέβησεν* (Θ 129)· ἐπιβῆναι ἐποίησεν 5 *ἐπέβρισεν* (Μ 414)· ἐπεβάρησεν 10 *ἐπέγραψεν* (Δ 139)· ἐπεχάραξεν. ἐπέγλυψεν. ἐπέξυσεν 11 *ἐπέγρετο* (Κ 124)· ἐπεγείρετο 14 *ἐπέδησεν* (Χ 5)· κατέσχεν. ἐδέσμευσεν 23 *ἐπέθεντο* (Ps. LVIII [LIX] 4)· ἐπέκειντο. ἀντέκειντο 25 *ἐπεί*· ἀφ' οὗ χρόνου ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν (α 2) 26 *ἐπεὶ ἄρ τινα* (Θ 269)· ἐπάν τινά 27 *ἐπεὶ ἂρ τμάγεν* (Π 374)· ἐπεὶ διεχωρίσθησαν 28 *ἐπεὶ βουλεύων*· λοιδορῶν, ἐφυβρίζων ⟨ἐπεσβολεών et cf. 4403⟩ 30 *ἐπείγει*· κατάγει. καθέλκει (Μ 452) 33 *ἐπείγω*· σπουδάζω 34 *ἐπειδεήνεον* (Γ 461)· ἐπνουν, καὶ συγκατετίθεντο (paraph.) 36 *ἐπειδή* (Hom.)· ἐξότου 37 *ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη* (Τ 9)· εὐθέως ἀπὸ τῆς γενέσεως ὑπὸ τῶν μοιρῶν κατεκρίθη 38 *ἐπιείξω*· ὑπείξομεν 39 *ἐπειή* (Α 156)· ἐπειδή 40 *ἐπείθετο* (Α 33)· ἐπείσθη 41 *ἐπειδὴ πρῶτα* (Α 235)· ἐπειδὴ ἅπαξ 42 *ἐπειὴ πολὺ φέρτερος* (Δ 56)· ἐπειδὴ πολὺ κρείττων 43 *ἐπεί κεν* (ξ 153)· ἐπειδάν 44 *ἐπεὶ κτῶμεν πολέμοιο* (Τ 402)· ἐπειδὰν πληρωθῶμεν τοῦ πολέμου 45 *ἐπειλημμένη* (Gen. XXV 26)· κρατοῦσα 46 *ἐπεὶ μάθον* (Ζ 444)· ἐπεὶ ἔμαθον 48 *ἐπεί μ' ἔτεκες* (Α 352)· ἐπειδή μ' ἐγέννησας 49 *ἐπεὶ κέκλητο* (Ι 454)· ἐπεὶ ἐκαλεῖτο 50 *Ἐπειοί*· οἱ ἦμοι (l. οἱ Ἠλεῖοι Β 619). καὶ οἱ πλησιόχωροι (Hesiod. opp. 318 πηοί) 51 *Ἐπειός*· ὁ ἥλιος, ἀπὸ πόλεως 52 *ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν* (Α 119)· ἐπεὶ οὐδὲ πρέπει 53 *ἐπεὶ οὐ ἔθεν* (Α 114)· ἐπεὶ οὐκ αὐτῆς 54 *ἐπεὶ οὔ ποθε* (Ε 441)· ἐπειδὴ οὔποτε 55 *ἐπεὶ οὔ τι μοι αἴτιοί εἰσιν* (Α 153)· ἐπεὶ οὐκ εἰσί μοι αἴτιοι 56 *ἐπεὶ οὔ τοι* (Α 515)· ἐπεὶ οὐδαμῶς σοι Ad 58: οὕτως ἐκαλεῖτο Κρατῖνος ὁ Κωμικός· ἴσως διὰ τὸ ταξιαρχῆσαι τῆς Οἰνηίδος φυλῆς καὶ δειλότερος φανῆναι. καὶ γὰρ ὁ Ἐπειὸς δειλὸς ἦν. [σημαίνει] 59 *ἐπεὶ ῥα* (Α 458)· ἐπειδή 60 *ἔπειραν* (Δ 465)· ἔπηξαν 62 *ἐπειρᾶτο* (Δ 5)· ἐπείραζεν. ἐδοκίμαζεν 63 *ἔπειρεν* (Υ 479)· ἐπέρα. ἐνεῖρεν. ἐκέντησεν 66 *ἐπειρῶντο* (φ 184)· ἐσπούδαζον. ἐβούλοντο

ἐπεισάκτου· ἀλλοτρίου [68—70]
ἐπεισκρινόμενον (cf. Hippocr. 380, 49)· ἐπεισερχόμενον. ⟨Adde 5207. 8⟩ [72]
ἐπεισρεύσαντα· ἐπεισελθόντα
ἐπεισφρήσαντες· ἐπεισενέγκαντες
ἔπειτα· μετὰ ταῦτα. τάχιστα. ἀντὶ τοῦ δή [76—78]
ἐπ(ε)ιχθῶμεν· σπουδάσωμεν [80—83]
ἐπέκερσαν· ἐπέκειραν
†ἐπεκήκατο· ἐπωνείδιστο ⟨4863ᵇ⟩
(ἐπεκλινήσας· ἀπελθὼν λάθρα; 4874)
ἐπέκλυον (Nic. fr. 104, 3)· ἐπήκουον [86. 87]
ἐπεκονίθη καταρυγήθη· ......
ἐπέκρανεν (Aesch. Suppl. 619)· ἐπετέλει
ἐπεκρήηνεν· ἐπετέλεσεν (B 419?). ἐπεκύρωσεν, ἐβεβαίωσεν
†ἐπεκώλυσεν· ἐπηύξησεν. ἀπὸ τῶν διαρτιζόντων, οἳ καταλείπουσιν ....σταῖς, ἵνα τῷ δοκοῦντι μικρῷ προστίθηται. καὶ τοῦτό ἐστιν †ἐπικοκλύσαι
ἐπεκώμασεν (Menand. fr. CCXXXIV)· ἐπεδήμησεν, ἐπῆλθε. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κώμου, ὅ ἐστι ἐνθουσιῶντος πλήθους
ἐπελάνθανεν· εἰς λήθην ἦγεν
ἐπελαύνειν· ἐπιπέμπειν [95]
ἐπέλαχεν· ἐκληρώσατο
ἐπελέξατο (Herod.)· τὰ γεγραμμένα ἀνέγνωσεν
ἐπέλετο· ἐγένετο. ἐφάνη ⟨v. ἔπλετο⟩
ἐπελήκεον (θ 379)· ἐκρότουν τοῖς ποσί [4400]
ἐπέλι(γ)ξεν· ἐπέδραμεν ⟨v. πελίγξαι⟩ [2]
ἐπελώβευον (β 323)· ἐπετίμων. διέπαιζον τοῖς λόγοις: ἐπέσκωπτον. ὕβριζον ⟨v. ἐπειβουλεύων⟩

ἐπεμαίετο (K 401 al.)· ἐφήπτετο, ἐπέψαυεν. ἐπεθύμει
ἐπέμαρψε· κατέλαβεν [6]
ἐπεμβάλλεται· τρώγει [8]
ἐπεμβαίνει· ἀναβαίνει
ἐπέμεινεν· ἐπεκάθισεν [11]
ἐπεμάνην (Ar Vesp. 1469)· ἠράσθην [13]
ἐπέμυξαν (Δ 20)· ἐπεμυκτήρισαν. ἐπεμύχθισαν. ἐξεφαύλισαν
ἐπεμύξατο· ἐπεστέναξεν, ἐπεγόγγυσεν
ἐπέναρ· εἰς τετάρτην. Λάκωνες
ἐπενάσθην· ἐπῳκίσθη ⟨v. ἀπ—⟩ [18]
ἐπενδίεσαν· ἐπηφίεσαν (Σ 584)
ἐπενδόμενοι· ἐπερειδόμενοι
ἐπενε(ί)μενο (Thuc. II 54, 5)· ἐπῆλθεν [22. 23]
ἐπενήνεον (H 428)· ἐπεσώρευον. [ἐπεσωρεύθησαν]
ἐπενήνοθεν (Θ 365)· ἐπήνθει. ἐπέστην. ἐπῆν
ἐπενήχετο· ἐπεκολύμβα. ἐπεφέρετο
(ἐπ' ἐννέα ὁδῶν· χωρίον τῆς Θρᾴκης) cf. 5108 [27. 28]
ἐπενώτισεν· ἐφώρμησεν. Ἀμφιτρύωσι δευτέρῳ (Archipp. II p. 716)
ἐπεξέλευσις· ἐκδίκησις [31. 32]
ἐπεπαιώνιστο (Thuc. I 50)· ἐπεφήμιστο
ἐπέπαστο (Xen. An. I 9, 19)· †ἐπεπλήρωτο. ἐκτήσατο
ἐπέπηλεν· ἐκλήρωσεν [36. 37]
(ἐπ)επλήξατο· ἔπαισεν
ἐπεπολέμωτο· πολεμίως διέκειτο
ἐπεπωλεῖτο (Δ 231)· ἐπεπόρευτο
ἐπέρασα· ἐπώλησα

COD. 84 ἐπικήκαστον· ἐπονείδιστον Eustath. 1402, 53 ⟨88 κάταρχύθη?⟩ 91 τὸ δοκοῦντι μικρόν ⟨ἐπεκύλλωσε? cf. ἐπικύλλωμα⟩ 14 ἐπέμυζαν, ἐπελ| |ησαν (ἐπε) 19 ἐπεφίεσαν 29 |ησεν — ἀμφιτρίωνι β' 33 ἐπεβαιώνιστο 39 |ητο 40 ἐπυλεῖτο 41 ἐπέρυσα, ἐπόνησα

HES. 68 ἐπεί σε λέοντα γυναιξίν· (Φ 483) 69 ἔπεισιν (Λ 29)· ἐπελεύσεται. ἐπέρχεται 70 ἐπέρχονται· ἐπικαταλαμβάνουσιν 72 ἐπεισπεῖν· ἐπακολουθοῦντας ἔχειν 76 ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ (O 252)· ἐπεὶ ᾐσθόμην τῆς ψυχῆς ἀλγησάσης 77 ἐπεῖχε (Act. Ap. III 5)· προσεδόκα. προσεῖχεν 78 ἐπείγεομεν πολέμοιο (Γ 402)· ἐπειδὰν πληρωθῶμεν τοῦ πολέμου. παρὰ τὸ ἐξεράνεντο (Λ 469) 80 ἐπεῖχον (Ψ 190)· ἐπέκειτο 81 (Ἐπειῶν (Λ 737)· Ἠλείων) cf. ἐνίων 82 ἐπέκελ(σ)εν (ν 114)· ἐπώκειλεν 83 ἐπέκεινα (Iesai. XVIII 1)· παρεκεῖ. ἀνωτέρω. ἐξωτέρω 86 ἐπέκλωσαν (γ 208)· ἐπήγαγον 87 ἐπεκλώσαντο (α 17 Ω 525)· ἐπικατέκλυσεν ⟨—ωσεν⟩. ἐπεμοιράσαντο. ἐκύρωσαν. ἐπεκλήρωσαν. [ἐπεμοίραναν] 95 ἐπέκτασις· ἡ ἐπιπολὺ τάσις 4400 ἐπελήσθην (Ps. XXX 12)· ἐληθαργήθην 2 ἐπέλυσας (Sirac. XXVII 19)· ἐξείλου 6 ἐπεμάσσατο (Y 425 al.)· συνετάραξεν. ἐφήψατο, ἐψηλάφησεν 8 ἐπεμβεβαώς (I 578)· ἐπιβεβηκώς 11 ἐπεμήνατο (Z 160)· ἐμάνη[ν] 13 ἐπεμήνιεν (N 460)· ἐπωργίζετο 18 ἐπεναύων (Ξ 77)· ἐπὶ τῶν ἀγκυρῶν ⟨4509⟩ 22 ἐπενεγκεῖν (ep. Iudae 9)· ἔτι ἐνεγκεῖν 23 ἐπένε(ι)μεν (I 216)· ἐπέβαλλεν 27 ἐπένοντο (Ω 124)· ἐνεργοῦν 28 ἐπέντυεν (Θ 374)· ηὐτρέπιζεν 31 ἐπεξέρχεται (Sapient. XIV 31)· ἐκδικεῖ 32 ἐπέοικεν (X 71)· πρέπον ἐστίν 36 ἐπέπιθ(μ)εν (B 341)· ἐπεπιστεύκειμεν 37 ἐπέπληγον· (E 504)· πλήσσοντες ἐν τῷ τρέχειν

ἐπέραστος· ἐπιθυμητός, ἐράσμιος

ἐπερειδόμενος· ἐπιστηριζόμενος [44]

ἐπέρεψα· ἐπεσκεύασα. ἐπεκόσμησα. ἐπεστέγασα (non *Α* 39)

ἐπερηρεισμένα· ἐποικοδομηθέντα

ἐπερήρασθαι ⟨—εῖσθαι⟩· ἐπιστηριχθῆναι

ἐπερίδετη (Boeoti)· ἐμπήγνυται. εἰσβαίνει [49—52]

ἐπερρόθησεν (Soph. Tr. 264)· † ἔσεισεν. ἔκραξεν

ἐπερρώοντο (υ 107)· ἤλουν· καὶ ἔστιν οἷον μετὰ ῥώμης ἐκινοῦντο καὶ ἤλουν. καὶ ἐπηκολούθουν

ἐπερρώσαντο (*Α* 529)· ἐρρωμένως ἐπεσείσθησαν. ἢ ῥώμην καὶ ἰσχὺν ἐπέβαλον. ἢ ἐρρωμένως ὠρχήσαντο

(ἐπέρρωσεν)· ὑγίασεν, ἐποίησεν (ὑγιᾶ)

† ἐπερρώπτην· ὑπηρέτην [57—59]

ἔπεσαν (το Aeoles ?)· ἐγεύσαντο [61]

ἐπεσβολίαι (δ 159)· λοιδορίαι. ἐπιτ(ιμ)ήσεις. πολυλογίαι. κακολογίαι

ἐπεσβόλος (*Β* 275) λοίδορος. πρόγλωσσος. τοῖς ἔπεσι βάλλων [64—66]

ἐπεσκεμμένως· συνετῶς

ἐπέσκεψαν (Callim. Del. 43 ?)· ἐπέβλεψαν, ἐπεῖδον [69]

ἐπέ(σ)περξα· ἐφώρμησα

ἐπεσσεύοντο (*Ν* 757)· ἐπήεσαν. ἐφώρμων (*Ο* 593). ἐπηκολούθουν μετὰ σπουδῆς (*Β* 86)

ἐπέσ[σ]ηθον· † ἐπέλεκον. ἐπελέπτυνον [73—78]

ἐπεστέψαντο (*Α* 470)· ἐπεστεφάνωσαν. πλήρεις ἐποίησαν, ἐπλήρωσαν [80]

ἐπεστιασώμεθα· εὐωχώμεθα

ἐπέ(σ)τιον· ἔποικον [ad 82]

ἐπεστράτευσαν (Eur. Tro. 22)· ἐπολέμησαν [84]

(ἕπεται)· ἐπακολουθεῖ (ξ 276)· συνεπάγεται. πρέπει

ἐπέται· ἀκόλουθοι, θεράποντες. ἐφέται, οἱ τὰς φονικὰς δίκας δικάζοντες

ἐπ(ετ)έτακτο (Xen. Hell. I 6, 30)· ἐν τάξει ἢ ὄπισθεν ἠκολούθει [88]

ἐπέταξεν (Ar. Vespp. 69)· ἐνετείλατο [90]

ἐπετέλλετο (non Hom.)· παρήγγειλε. παρετίθετο

† ἐπετέμετο· [ad 92] ἐπετίμησεν ⟨v. τέμμειν⟩ [93]

ἐπετιμήσατο· τιμωρίαν ἐπέθηκεν [95—96b]

ἐπέτριψαν· ἐπῆραν ⟨instigarunt⟩

† ἔπεττον· ἐπίτινων [99—4503]

ἐπετώθαζεν· ἐπενέβη. ἐπέπληττεν. ἐπέχαιρεν [5—7]

ἐπευνα(κ)ταί (Theopomp.)· οἱ συγκοιμηταί [9—11]

ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγών· Μελησαγόρας τὸν Ἀνδρόγεων Εὐρυγύην εἰρῆσθαί φησι τὸν Μίνωος, ἐφ' ᾧ τὸν ἀγῶνα τίθεσθαι ἐπιτάφιον Ἀθήνησιν ἐν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ Ἡσίοδος·

Εὐρυγύης δ' ἔτι κοῦρος Ἀθηναίων ἱεράων

COD. 46 ἐπερήρισμα 48 |ται, ἐπίγνυται 53 |ώθησε Post 53] 55b 54 |ύοντο [γ] (v. ἀπερρ—) 55b post 53 ⟨56 γέρωπος, γερωπός, γεροπός Cyr. 319. 212. 11. 171; ἀπερωπός· ἠπεροπευτής⟩ 59 ἐπερώνησεν 68 ἐφεῖδον 81 εὐχόμεθα ⟨97 cf. ἐπιτριβόμενοι⟩ ⟨98 ἔπετον· ἔπιτνον Dorice ?⟩ 4504 ἐπετόχαζεν 8 cf. ἐνεύνακτοι 12 ἀνδρόγεον εὐρύην — μήνωος — ἱερά

HES. 44 ἐπέρεισαν (*Μ* 414)· ἐπεβάρησαν 49 ἐπερρίσαι (*Ω* 335)· φιλοποιῆσαι 50 ἐπέρχομαι· τολμῶ. ἐγχειρῶ 51 ἐπέρροον· ἔθαπτον. ἐκήδευον ⟨ἐπώρεον⟩ 52 ἐπέρρισεν· ἐφεστιάσατο ⟨ἑταίρισεν⟩ 57 ἔπερσεν (α 2)· εἷλεν. ἐπόρθησεν: ἔθαπτεν. ἐκήδευεν ⟨5610. 4451⟩ 58 † ἐπέρτερα· μείζω. καὶ ὑψηλότερα ⟨ὑπέρτερα⟩ 59 ἐπερόνησεν· διέτρησεν 61 ἐπέσαξεν (Genes. XXII 3)· ἔστρωσεν 64 ἕπεσθαι (Hom.)· ἀκολουθεῖν 65 ἔπεσι (θ 170)· λόγοις, λέξεσιν 66 ἐπέσκαζεν (Genes. XXXII 31)· ἐχώλευεν 69 ἔπεσ(π)εν (γ 16)· ἠκολούθησεν 73 ἔπεσον ⟨ἐπέσσευον⟩· ἐτάβλιζον. ἐδαπάνιζον 74 ἐπεσσύμενος (ε 428)· ἐπελθών. ἐπ' ὄρους, ἐφορμήσας 75 ἐπεσσύμενον (*Δ* 527 al.)· πορευόμενον. προθυμούμενον 76 ἐπέσσυται (*Ζ* 361)· ἐφορμᾶται 77 ἐπέσσυτο (*Ε* 438 al.)· ὁρμᾶ. ἐπῆλθεν 78 ἐπεστενάοντο (*Δ* 154)· ἐπέστενον. καὶ ἤχει 80 ἔπεστιν (*Κ* 124)· ἐπέτυχεν Ad 82: κατάλυμ[μ]α (ξ 265) 84 ἐπ' ἐσχαρόφιν (ε 59)· ἐπὶ ἐσχάρᾳ 88 ἐπέτειον· ἐπὶ τοῦ νῦν ἔτους 90 ἐπέτελλεν (*Ζ* 207)· ἐνετέλλετο Ad 92: παρήγγειλεν 93 ἐπετήδευσεν (Malach. II 11)· ἐμηχανήσατο. ἐσπούδασεν 95 ἐπετοξάζοντο (*Γ* 79)· ἐτόξευον, ἐστοχάζοντο, ἐφώ(ρ)μων τόξοις καὶ δόρασι βάλλειν ἢ τιτρώσκει(ν) 96 ἐπέτρεψεν (*Κ* 116· ἐπίστευσε) 96b ἐπέτρεπεν (*Κ* 79)· ὑπεχώρει 99 ἐπέβεις (*Ι* 546)· ἐπιβάται ἐπίβησαν ⟨4301⟩ 4500 ἐπεβήσαντο (χ 423)· ἐπήρχοντο 1 ἐπεβήσατο (*Κ* 513)· ἐπέβη 2 ἐπεβῆσαι (*Θ* 129)· ἐπειβῆναι ἐποίησεν 3 ἐπέβρυσεν (*Μ* 414)· ἐπεβάρυσεν ⟨4305. 4444⟩ 5 ἔπευ (*Κ* 146)· ἕπου, ἀκολούθει 6 ἐπευθόμεθα (*Ι* 524)· ἠκούομεν 7 ἐπευκτή (Ierem. XX 14)· ἐπιθυμητή 9 ἐπ' εὐνάων (*Ξ* 77)· ἐπὶ τῶν ἀγκυρῶν ⟨4418⟩ 10 ἐπεύξατο (*Δ* 449)· ἐκαυχήσατο 11 ἐπ' εὐρέα (*Β* 159)· ἐπὶ τὰ πλατέα

ἐπ' εὐσεβίῃ· ἐπ' εὐσεβείᾳ [14. 15]
† ἐπεφάνη· ἐπ' αὐτοφώρῳ. ⟨4286⟩ [ad 16]
ἐπευφήμησεν (Aesch. fr. 340, 4)· ἐν εὐφήμῳ βοῇ εἶπεν [18]
ἐπέφλυσε· βλαστῆσαι ἐποίησεν [20. 21]
πέφραδον· εἶπον. ἐπέγνωσαν (non K 127)
ἐπέφρασαν· διεσήμαναν. εἶπον
ἐπεφύοντο· ἐπήρχοντο [25. 26]
ἐπέχει· ἐπιμέλ(λ)ει
ἐπέχεται· κωλύεται [29—31]
ἐπεχωρίαζεν· ἐπεδήμει [33]
ἐπέχραον (Π 352 β 50)· ἐπέθεντο. ὥρμησαν. ἀθρόοι ἐπέστησαν
ἔπεφεν· ἐπραΰνθη [36]
† ἐπεβαλλομένη· ἐνθεαζομένη ⟨ἐπευαδδομένα?⟩ [38]
ἐπήβολος (β 319 Archipp. com. fr. III p. 725)· ἔμπειρος. ἐπιστάτης. δεσπότης. μέτοχος. ἐπιβολὴν ἔχων. δεσπόζων (Herod. IX 94)
ἐπηβόλους (Aesch. Prom. 444)· ἐπιτευ(κ)τικούς, ἐπιτηδείους, ἢ ἐπιτυχεῖν μέλλοντας· βάλλειν γὰρ τὸ ἐπιτυγχάνειν (Herod. VIII 111)
(ἐπηβόλως· φρονίμως) cf. 4665
ἐπήγαγεν (non Sirac. XLVI 3)· ἐπήνεγκεν [42. 43]
ἐπηγγελλόμην· παρεκάλουν. ἐπέστελλον. Σοφοκλῆς Ἠλέκτρᾳ (1018)
ἐπήγετο (Xen. Σ VIII 34)· ἐπεφέρετο
ἐπηγκενίδες (ε 253)· τὰ διηνεκῆ τῆς σχεδίας ξύλα. αἱ εἰς μῆκος καθηλούμεναι σανίδες. οἱ δὲ τὰ παραθέματα, ἢ πλάγια [47]
ἐπηγορίαν· ὀνομασίαν
ἐπῄει (Xen. Hell. IV 1, 11)· ἐπήρχετο
ἐπῄεσαν (Xen. Hell. V 1, 12)· ἐπήρχοντο (non λ 232)

ἐπηετανόν (δ 89 al)· συνεχές. ἀδιάλειπτον. παρατεταμένον διὰ παντὸς τοῦ χρόνου. δαψιλές
ἐπηετα(ν)ῶν· ἀδιαλείπτων
† ἐπιεθανίς· λεπτὸν πρόβατον
ἐπ' ἤϊα (epic. inc.)· ἐπὶ σίτια
ἐπήκοοι (Aesch. Cho. 980)· κριταί. καὶ οἱ δικάζοντες ⟨v. ἐπάκοοι⟩
Ἐπήκοος· Ἀφροδίτη ἐν Καρχηδόνι [57]
ἐπήκρισεν (Aesch. Cho. 931)· ἐπ' ἄκρων ἤγαγεν. τέλος ἐπέθηκεν [59]
ἐπηλήθισεν (Thuc. VIII 52)· ἠλήθευσεν [61]
ἐπῆλθε· κατέλαβεν
ἔπηλις (Soph. fr. 939)· τὸ πῶμα τῆς λάρνακος
ἐπηλύγαιον· ἐπινεφές. σκοτεινόν
ἐπηλυγασ(άμενος Plat. Lys. 207 B)· ἐπίπροσθεν (ποιησάμενος)
? ἐπήλπιζον· ἠλπιδοποίουν
ἐπηλυγίζονται (Thuc. VI 36, 2 an Hippocr. 658, 55)· ἐπισκιάζονται. ἐπικρύπτονται
ἐπήλυδας (Aesch. Suppl. 195)· νεωστὶ ἐλθόντας ἐξ ἑτέρας γῆς. ἐπιλεκτούς ἢ οὐκ ἰθαγενεῖς
ἔπηλυς· ξένος, νεωστὶ ἐλθών, ἄλλοθεν ἐλθών
ἐπηλυσία· ἐπῳδὴ φαρμάκων. ἢ ἔφοδός τινος
ἐπήλυσις· ἔφοδος. ἐπαγωγή [72. 73]
ἐπ' ἤματος· τὸ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ποιῆσαί τι
ἐπημοιβοί (M 456 ξ 513)· ἐνηλλαγμένοι [76]
ἐπημοιβοί (Nic.)· διπλοῖ. παράλληλοι. ἀ(λ)λασσόμενοι
ἐπημύει (B 148)· ἐπικατακλίνει. [ad 78] ἐμπίπτει
ἐπήμυνον· ἐβοήθουν [80. 81]

COD. 16 αὐτοφόρῳ 17 ἐπεφ| 32 ἐπεχο| 34 ἀθροὶ 35 ἔπεμψεν 40 ἐπιβόλους 44 ἠλέκτρας 50 ἐπήεσσαν, ὑπήρχοντο 52 ἐπηετάων 54 ἐπήϊα, ἐπίστια 56 καρχηδόνιος 63 post 73 64 ἐπιφανές 65 ἐπηλυγάς ⟨70 ἐπη λύσια vel ἐπιλυσία et ἐπηλυσίη⟩ 78 ἐπιμύει, ἐπικαταχλᾷ — ἐπιγογγίζει ἐπίπτει 79 ἐπίμυνον

HES. 14 ἐπεύχεο (ψ 59)· καυχοῦ ⟨—ῶ⟩ 15 ἐπεύχεται (P 450)· καυχᾶται Ad 16 ὤφθη (Ep. ad Tit II 11) 18 ἐπέφησαν (Cratin. fr. XI p. 66)· ἔφηκαν 20 ἔπεφνεν· ἐφόνευσεν (Π 785)· ἀνεῖλεν, ἀπέκτεινεν (K 488) 21 ἐπέφραδεν· διεσάφησεν (ο 423)· εἶπεν (Λ 795) 25 ἔπεχε (LXX)· ἐπίκεισο. πρόσεχε. κάτεχε. ἐπίμενε 26 ἐπέχερον· ἀκόλουθον ⟨ἐπισχερόν?⟩ 29 ἐπεχείρεον (ω 386)· ἐπετίθεσαν. ἐπεχείρουν 30 ἐπεχθισμένου· βάρος βαστάζοντος ⟨v. ἐπηχθ—⟩ 31 ἐπέχοντες (ad Philipp. II 16)· κρατοῦντες 33 ἐπεχράοντο· ἐπεβάρησαν. ἐπῆλθον (Π 356) 36 ἐπέων· λέξεων, λόγων (Λ 703) 38 ἐπηβολή· μέρος. ἢ ἐπιβολή (q. v.) 42 ἐπήγαγον (ξ 392)· ἐπηγαγόμην εἰς τὸ πῆσαι 43 ἐπηγανίδες (Rhian. ε 253)· ἐπηνύγματα 47 ἐπηγμένως· κατασπουδαζόντως ⟨ἠπειγμένως⟩ 57 ἐπηκουρία· βοήθεια. συμμαχία 59 ἐπίλεγεν· ἐπῆρεν. ἐκίνησεν 61 ἐπῆλθέ μοι (Sirac. XXVI 21)· ἦλθέ μοι 72 ἐπήλυθεν (Θ 488)· ἐπῆλθεν 73 ἐπήλυτος (Iob. XX 26)· ἔποικος. προσήλυτος 76 ἐπ' ἤματι (β 284 non Theocr. XII 5)· ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ Ad 78 ἐπιστεμάζει. ἐπιγογγύζει (v. ἐπιμύζει) 80 ἐπήν (Δ 168)· ἐπειδάν 81 ἐπήνεον (Δ 380)· ἐπῄνουν

ἐπήνθησεν· ἐβλάστησεν [83. 84]
ἐπήνυσεν· ἐπετέλεσεν
ἔπηξεν (Callim. Apoll. 58)· ἔστησεν
(ἐπήορα· κρεμάμενα, μετέωρα) cf. 4621 [87]
ἐπήρατε· (ἐ)καλέσατε [89. 90]
ἐπηρεάζει· βιάζει
ἐπήρεια (cf. Thuc. I 26, 3)· βία
ἐπῆρεν (Soph. OT. 1328 Ar. Nub. 42)· ἀνέπεισεν
ἐπήρετο (Xen. An. III 1, 5)· ἐπηρώτα [95. 96]
ἐπηρέσσατο· εὐαρέστους ἐποίησεν
ἐπηρεφέας (κ 131)· ἐπεστεγασμένας
ἐπηρεφέος· ἐπεστεγασμένου [4600]
ἐπήρκεσεν (ρ 568)· ἐβοήθησεν
ἐπῆρξε· κατῆρξεν
ἐπῆρσεν (Ξ 339)· ἐφήρμοσεν. †ἐπέρασεν
(ἐπήρτα· ἐκρέμασεν)
ἐπηρτημένην· ἐπικειμένην. ἐπικρεμαμένην [6]
ἐπήρωσεν· ἐκάκωσεν
ἐπησθείεν· ἐπιχαρείεν
ἐπησθέντες· χαρέντες
ἐπήσθετο· ......
ἐπήσκηται (ρ 266)· ἐπικεκαλλώπισται. κεκόσμηται [12]
ἐπῆσται· †ἐπιλέλυκται ἐπῳδῇ
ἐπητέος (Arist. φ 306)· εὐλογιστοῦ. εὐγνώμονος, συνετοῦ. πρᾴου
ἐπητές· αἴσιον
ἐπητής· σώφρων. λόγιος. ἀληθής. δίκαιος. φρόνιμος. παρὰ τὰ ἔπη. πρᾶος. χρηστός (υ 332)
ἐπήτριμα (Σ 552)· ἄλλα ἐπ' ἄλλοις πυκνά ⟨v. ἐπιτριμμοί⟩
ἐπήτριος· λόγιος. πανοῦργος ⟨ἐπίτριπτος⟩
ἐπηύδων (Philoct. 395?)· ἐπεφώνουν
ἐπηύρουν (Aesch. Prom. 28)· ἐπέτυχον. παρὰ τὸ ἐπαυρεῖν [21. 22]

ἔπι· ἔπεστιν, ἔνεστι. καὶ ἐπὶ τόπῳ ἡ πρόθεσις ἐπί·
αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει (ι 140) [24]
ἐπιάλης (Alcae. fr. 130)· ὁ ἐφιάλτης· ὃν Αἰολεῖς ἐφέλην, ἄλλοι ἐπιάλλην, καὶ ἐπωφέλην καλοῦσιν
ἐπιαλμένων (Η 15?)· ἐφαλλομένων [27]
†ἐπιανέω ⟨ἐπιάλλω?⟩· ἐπιτρέπω [29]
Ἐπίασσα· Δήμητρος ἐπώνυμον [31. 32]
ἐπιβάθρῳ· ἐπιβάσει ⟨ἐπὶ—⟩
ἐπίβαθρον (ο 448, Callim. fr. CX 3)· μισθὸς τῆς βάσεως τῆς εἰς τὴν ναῦν, τουτέστιν ναῦλον
ἐπιβαλεῖ· ἐπι(ρ)ρίψει
ἐπίβαλοι· πτέρναι ⟨v. ὀπιβαλ et 4659⟩
ἐπιβαλλόμενος (Ζ 68)· ἐπιβολὴν κατὰ πρό[σ]θεσιν ἔχων. ἐπιθυμῶν
ἐπίβαμα· ὑποπόδιον [39]
ἐπιβασκέμεν· φθονεῖν [ad 40]
ἐπιβατεύουσιν· ἀμφισβητοῦσι. ζητοῦσι ⟨2294⟩
ἐπιβάτην· τὴν πτέρναν τοῦ ποδός
ἐπιβάτης· ἐπὶ νῶτον βαίνων. ἢ ὁ μὴ κωπηλάτης (cf. Ezech. XXVII 29), ἀλλὰ πλέων μαχητής (Aristoph. fr. XI p. 975)
ἐπιβατόν· ὁδευομένην
(ἐπιβατός· λεῖος, ὁμαλός) cf. 4678
ἐπίβδαι (Cratin. fr. LI p. 192)· αἱ μεθέορτοι ἡμέραι· ἀπὸ τοῦ ἐπι(βι)βάζεσθαι ταῖς ἑορταῖς οὐκ οὔσαις ἐξ αὐτῶν. ἢ ἐπίδαι κατὰ πρόσθεσιν τοῦ (β,) διὰ τὸ ἐπὶ τῇ δαιτὶ καὶ ἑορτῇ ἄγεσθαι αὐτάς
ἐπιβήματα· εἴδη χορικῆς ὀρχήσεως
Ἐπιβήμιος· Ζεὺς ἐν Σίφνῳ [48]
ἐπιβήσομαι· καταφύγω [50. 51]
(ἐπιβήτορι cf. 4666)
?ἐπιβατικά· ἃς ἡμεῖς λέγομεν παρενθήκας, ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶς πλεόντων
†ἐπιβλάς· συννεφὲς νιφετῷ

COD. Post 88] 4605 ἐπηρᾶτο 4601 ἐπήρκησεν 3 ἐφώρμησεν ⟨4622⟩ ⟨8 ἐπιησθέντες, ἐφέασθεν⟩ 14 ἐπίτεος 15 ἐπῆτες 16 ἐπήτης 25 ἐπιαλής Post 34] 4645 ἐπιβάδαι· αἱ μεθέορται ἡ. ἐπὶ — ἢ ἐπειδὰν κ. π. τοῦ..διὰ 38 ἐπίβαλμα, ὑπὸ πόδον 52 Antiatt. 97, 19

HES. 83 ἐπήνιον· προσορμηστήριον. τόπος παραθαλάσσιος ⟨v. ἐπίνειον⟩ 84 ἐπήνκεν (Greg. Naz. Carm. XIV 17)· ἐπάν, ὅταν 87 ἔπηπυον (Σ 502)· ἐπεβόων 89 ἐπήρατον (Σ 512)· ἐπέραστον 90 ἐπηράστου (I 228)· ἐπεράστου 95 ἐπήρετμοι (β 403)· ἐπίκωποι 96 ἐπηρέσιον· τὸ προσκεφάλαιον ⟨ὑπ—⟩ 4600 ἐπήρθη (Ps. VIII 2)· ὑψώθη 6 ἐπήρτυεν (θ 447)· ἐφήρμοζεν 12 ἐπιστάν· ἐπὶ πολὺ ἀνατεταμένον 21 ἐπήωρα· κρεμάμενα. μετέωρα ⟨ἐπήορα⟩ 22 ἐπήωρσαν· ἐφόρμησαν ⟨ἐπήρωσαν· ἐφήρμοσαν Cyr. 63⟩ 24 ἐπιαλές· τερπνόν ⟨ἐπιθαλπές⟩ 27 ἐπιανδάνει (Η 407)· συναρέσκει 29 ἐπιαρτμαγέν (Π 374)· ἐπειδὴ ἐχαρίσθησαν 31 ἐπίασσεν (Ο 321)· ἐβόησεν 32 ἐπίαχον (Ε 860)· ἐπεβόησαν 39 ἐπίβασιν (Ps. CIII [CIV] 3)· ἀνάβασιν. βάδισιν Ad 40: ἐπιβιβάζειν (Β 234) 48 ἐπιβήσει (Ε 91)· ἐπιβαρήσει. ἐπισχύσει ⟨4671⟩ 50 ἐπίβησον (Θ 28 5) μετασχεῖν ποίησον (Greg. Naz. VII 27 p. 224) 51 ἐπιβιβῶ (Hoseae X 11)· ἀναφέρω

πίβλημα· πῶμα [ad 54]

ἐπιβλής (Ω 453)· μοχλός

ἐπιβλήτης (Lysias Harp.)· δοκός. μοχλός

ἐπιβλύξ (Pherecr. fr. I 4 p. 316)· συννεφής

ἐπιβόα τὸ Μύσιον (Aesch. Pers. 1054)· ὅταν θρηνῶσιν αἱ Μυσαί, τὸν Μύσιον τὸν Ὕλαν ἀνακαλοῦνται

† ἐπιβλαί· περόναι [60]

Ἐπιβολεύς· ὁ Ἡρακλῆς παρὰ Θουρίοις

ἐπιβολή· ὁρμή. ἐγγραφή. ζημία (Lysias Nicom. § 3). (μέρος)

ἐπιβουλεύει· ὁρμᾷ. ζημιοῖ

ἐπίβουλος· ἐχθρός. ἐπηρεάζων ⟨ex onomast.⟩: [ad 64] [65. 66]

ἐπιβοῶνται· ἐπικαλοῦνται

ἐπιβρέμοντες· ἐπηχοῦντες

ἐπιβρέξαι· ἐπαγαγεῖν. βρέξαι [70—73]

ἐπιβρῖσαι· ἐπαγαγεῖν. ἐπελθεῖν. ἐπιστῆξαι. ἐπιβαρεῖν. ἐφορμῆσαι. βιάσασθαι

ἐπιβυσάτωσαν· φραξάτωσαν. φιμωσάτωσαν

ἐπιβωμίζοντι· θύοντι [77. 78]

ἐπιβώτορι μήλων (ν 222)· βοσκήτορι τῶν ποιμνίων. ἐπιστάτῃ. ἢ ἐφιππαστῆρι. οἱ γὰρ τῶν βασιλέων υἱοὶ πρῶτον ἐπὶ τῶν κριῶν ἱππεύειν ἐμάνθανον

ἐπιγαμία (Xen. KII I 5, 3)· συγγένεια. ἢ τὸ παρ' ἀλλήλων ἄγεσθαι

† ἐπίγαμος (Menand. fr. CXIV)· πατρῷος

ἐπιγάν[ν]υσθαι· χαίρειν

ἐπίγαυρον· ἰσχυρόν ⟨v. ἐπίταυρον⟩

ἐπιγαυρωθείς (Xen. KII II 4, 18 (30))· ἐπαρθείς [85]

ἐπιγελαστάρ· ὁ καταγελῶν. Λάκωνες

ἐπιγλωσσώμεναι· ἐπιλαλοῦσαι

ἐπιγλωσσῶ· ἐποιωνίζου διὰ γλώττης. Αἰσχύλος Ἡρακλείδαις (fr. 72)

ἐπιγνά.ψασα (Λ 569)· ἐπικατακλάσασα. συμπείσασα. στυγνάσασα

ἐπιγνά.ψω· ἐπικλάσω [91]

ἐπιγνώμη· συγγνώμη. διάγνωσις

ἐπιγνώμονος· συνετοῦ. γνῶσιν ἤτοι γνώμην ἔχοντος

ἐπιγνώμων· ἐπόπτης [95—97]

ἐπιγουνίδα (σ 73 ρ 225)· τὸ ἐπάνω τοῦ γόνατος. Λέγει δὲ τὸν μηρόν, ἀφ' οὗ ἐκδεκτέον τὴν τοῦ σώματος εὐεξίαν

ἐπιγράβδην (Φ 166)· ἐπ' ἄκρων ξύσαι, ἐπιξεστικῶς

ἐπιγράμματα· αἱ ἐπιγραφαί

ἐπιγραφεύς· ζωγράφος [4702]

ἐπιγράφεται· ξύεται, χαράσσεται. ὀνομάζεται

ἐπιγύων (Aristoph. fr. XXIV 1125)· τῶν πρυμνησίων κάλων, ἅ τινες πείσματα καλοῦσιν

ἐπίδαιτρον· ὄψον (Ath. XIV 646 B)

† ἐπιδαιτήσομαι· ἐπιστελῶ. εὐωχηθήσομαι

ἐπιδακρυνθέντα· ἐπιγραφέντα

ἐπίδαλον· λοιμικόν

Ἐπιδαύριοι· ἔθνος Πελοποννήσου

Ἐπίδαυρον· τὸ Τροιζηνικόν

Ἐπίδαυρος (Xen. Hell. VII 1, 13)· πόλις ἐν Ἄργει

ἐπιδαψιλεύσει (Xen. KII II 2, 8)· μεγαλοψυχήσει (ἐπιχορηγήσει πλουσίως)

ἐπιδαψιλευόμενος· μεγαλοψυχούμενος

ἐπιδεᾶ· ἐνδεῆ. ἐλλιπῆ

ἐπιδείκνυται· φανεροποιεῖ

ἐπιδεικτιῶντα· ἐπιδείκνυσθαι μέλλοντα † ἢ θέλων ⟨Θέων?⟩

ἐπίδειξις· ἐπιδεικτικός ....

COD. ⟨56 lege |ῆτας· |ούς bis⟩ 57 ἐπίβληξ 58 τὸν — Μῦσαι — Ὕλλαν 62 cf. ἐπηβολή (Polyb. III 100, 6) 63 ζημιεῖ 66 ἐνορχῆ 74 ἐπιβρίσει — ⟨ἐπιστίξαι vel ἐπισίξαι?⟩ 79 ἐφιππαστῆρι 86 ἐπιγελαστικά (h. e. — CTHC) 88 ἐπιγλώσσω — ἡρακλίδες 90 ἐπιγνάλω 99 ἐξεστηκῶς 4708 λυμικόν 9. 10 Ἐπιδαύριον, τ. T. Ἐπίδαυροι, ἐ. Π. 12 ἐπιχορηγῆ πλ. post 4713

HES. Ad 54: ἢ ῥάκος (Matth. IX 16) 60 ἐπιβόλαια (Ezech. XIII 21)· ἐπιβλήματα Ad 64: λοίδορος ⟨ἐπεσβόλος⟩ 65 ἐπιβόλως· φρονίμως ⟨ἐπηβόλως⟩ 66 ἐπιβότορι (ν 222)· ποιμένι, βοσκήτορι: ἐνόρχει, μὴ ἐκτετμημένῳ, ἐπιβαίνοντι ⟨ἐπιβήτορι⟩ 70 (ἐπὶ βρεχμόν E 586)· ἐπὶ βρέγμα. ἐπὶ στόμα καὶ κεφαλήν 71 ἐπιβρίσει (E 91)· ἐπισχύσει. ἐπιβαρήσει ⟨4648⟩ 72 ἐπιβρίθων (Iob XXIX 4)· ἐπιβαρῶν 73 ἐπιβριμεῖ· ἐπιφωνεῖ (Eur. Bacch. 151) 77 ἐπιβώσομαι (α 378 β 143)· ἐπικαλέσομαι, ἐπιβοήσομαι 78 ἐπίβωτος ⟨—ατός⟩· λεῖος, ὁμαλός 85 ἐπιγεινομένοις (K 71)· ἐπιγενομένοις 91 ἐπίγνωθι (Genes. XXXVII 32)· μάθε, γνώρισον 95 ἐπειγομένων (E 501)· ἐπὶ πάντων σπευδόντων 96 ἐπιγονή (Amos VII 1)· γέννημα 97 ἐπὶ γούνασι (X 500)· παρὰ γόνασιν 7402 ἐπιγράψαι (N 553)· † ἐπιτελεῖν. ἐπιξῦσαι

ἐπιδειπνίς· κώθωνος ἥδυσμα. [ἐθισμός] Μακεδονικῶς (Ath. XIV 658) [19. 20]

ἐπιδεκτικός· ἐπίδεκτος

ἐπὶ Δελφινίῳ· τοῦτο δικαστήριον, ἐφ' οὗ οἱ ὁμολογοῦντες πεποιηκέναι φόνους ἐκρίνοντο

ἐπιδέξιος· καλός, ἀγαθός. εὔμορφος

† ἐπιδεξιπολίης· ἐκ τῶν δεξιῶν μερῶν περιστρέψας

ἐπίδεσον· ἐπίστρεψον ⟨v. δεῖν⟩ [26—29]

ἐπιδεῦσαι· ἐπιστρέψαι [31. 32]

ἐπιδεχόμεθα· προσδοκῶμεν

ἐπὶ Δηλίῳ μάχη (Lycurgus)· Δήλιον, τὸ ἐν Βοιωτίᾳ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερόν, ὃ ἐτείχισαν Ἀθηναῖοι. καὶ περὶ αὐτοῦ Βοιωτοῖς μαχεσθέντες ἡττήθησαν Ἱπποκράτους στρατηγοῦντος

ἐπιδημεύει(ς π 28)· ἐν τῷ δήμῳ ἀναστρέφεις

ἐπιδημία· παρουσία [37. 38]

ἐπίδημον· [39] ἢ τὸν ὑπὸ δήμου τεταγμένον. ἢ ἐν τῷ δήμῳ ὄν

ἐπιδικάζεται· ἀντιποιεῖται

ἐπίδικος· ἥτις οὐκ ἔστιν ἄνευ δικασίας. παῖς, † εἰς πλείους συγγενεῖς † καὶ οὐσίας εἰσὶν δικάζοντες [42]

ἐπιδίφρια (ο 51. 75)· τὰ ἐπὶ τῷ ἁρματείῳ δίφρῳ [44]

† Ἐπίδυαι· πέλειαι ἢ πίλαι ⟨v. πεδιατίδες πύλαι⟩

ἐπίδοκα· προσδοκία

ἐπιδοκίδες· προσδοκίαι

ἐπίδοξα (Herod. I 89)· προσδοκώμενα

ἐπίδοξος (Hippocr.)· προσδόκιμος

ἐπιδορατίς· ὁ σίδηρος τοῦ ἀκοντίου, τὸ ἄνω.....

ἐπιδορπίσασθαι (Comic.)· ἐπιδειπνῆσαι

ἐπιδορπίσματα (Philippid. IV p. 473)· τραγήματα, ἐπίδειπνα

ἐπίδοσις· ἡ προῖξ. καὶ αὔξησις

ἐπιδούριτον· ἐπιπαραστροφίδα ⟨v. ἐπίξυλον et λέγνη⟩

ἐπιδραμέτην (Ψ 418)· ἐπεδίωκον. ἐπήρχοντο

ἐπιδράμωμεν· ἐπιδιώξωμεν

ἐπιδράττονται: κρατοῦνται

ἐπιδρομάδην (Nic. Ther. 481)· παρέργως. κατὰ σπουδήν

ἐπιδρομή· ἔφοδος. ἁρπαγή. ἐπίβασις

ἐπίδρομον· [ad 60] τὸ ἱστίον τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ κρεμάμενον, ὃ καλοῦ..σιφάρου καὶ ἔλασσον

ἐπιδυσ(ω)χεῖν· ἐπιτωθάζειν

ἐπιδώμεθα (X 254)· ἐπιδῶμεν θεούς, ἴδωμεν

Ἐπιδώτας· Ζεὺς ἐν Λακεδαίμονι [64]

ἐπιεικέα (Ψ 246)· τὸν ἀστεῖον. ἢ τὸν (ἀ)ψευδῆ. ἄλλοι τὸν ἐγχωροῦντα καὶ πρέποντα

ἐπιεικές (Apoll. 73, 4)· καθῆκον, πρέπον (T 147), προσῆκον (Λ 547), ἱκανόν (Hippocr.). ἐπεοικός. προσηνές. εὔγνωμον. μέτριον. εὐφυές. σπουδαῖον. πρᾶον. ἀγαθόν ⟨ex onomastico?⟩ [68. 69]

ἐπιεικῶς (Xen. Hell. V 4, 50)· πάνυ, λίαν πρᾴως

ἐπιειμένε (Λ 149)· ἠμφιεσμένε, ἐνδεδυμένε [72. 73]

ἐπιείσεται· ἐπελεύσεται

ἐπιείστορε· ἐπιμάρτυρας. δυϊκῶς ἡ λέξις (Greg. Naz.?)

ἐπιέναι (Thuc. IV 96, 5)· ἐπελθεῖν

ἐπὶ ἐπὶ τοῦτο· ὑπέρθεσις

ἐπίεσσαν· ἐπήρχοντο (Λάκωνες) [79]

COD. 18 post 4733 22 post 4732] ἐπιδέλφινος ⟨32 cf. ἐπιχιλές, ὑπερχειλές⟩ 22] 33 [18 34 ἐπιδηλίῳ — μαχησθέντες 39 ἥττον (v. 4742) ⟨41 εἰ — κατ'?⟩ 43 |τίῳ 51 |ήσασθαι bis 52 |ήσματα 63 ἐπιδότας 66 ἐυγνώμων — εὐφυῆ ⟨74 V. ἐπινείσεται⟩ ⟨77 ἐπὶ ἔτι Budaeus⟩ 78 Λάκωνες post 77

HES. 19 ἐπιδεινήσας (H 269)· συστρέψας. συσείσας 20 ἐπιδε κλειοῖδετάνυσεν ἱμάντι (α 442)· τὴν δὲ κλεῖδα παρήγαγε τῷ ἱμάντι 26 ἐπιδευεῖς (N 622)· ἐνδεεῖς, χρῄζοντες 27 ἐπιδεύοιτο (Ω 385)· ἐπιδεής, ἢ ἐλλιπὴς ἦν 28 ἐπιδεύσω (E 816)· ἐπικρύψω 29 ἐπιδέψονται (Δ 63)· ἐπακολουθήσουσιν 31 ἐπίδεκτον· ἐπίσημον. μέγα ⟨ἐπιλ—⟩ 32 ἐπίδιχα· σκύφον τὸν μὴ κενόν ⟨ἐπιχειλῆ⟩ 37 ἐπιδήμιον (α 194)· κοινόν, δημόσιον. ἢ ἐμφύλιον 38 ἐπιδημίου (I 64)· ἐνδήμου. ἐμφυλίου. καὶ πρὸς πολέμους γινομένους Ad 39 ὡς ἐπὶ πολὺ ⟨ad ἐπὶ δηρόν⟩ 42 ἐπὶ δή (I 415)· ἐπὶ πολύ 44 ἐπιδιφριάδος (K 475)· ἐκ τῆς περιφερείας τοῦ ἅρματος ⟨v. ἐξ ἐπιδ—⟩ Ad 60 κατωφερές, καθ' ὅ ἐστιν ἐπιδραμεῖν κατερχόμενον ἀπὸ τοῦ τείχους. ὡς· καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος (Z 434) καὶ 64 ἐπίεζεν (Π 510)· ἐξεπίασεν 68 ἐπιεικτά (θ 307)· φορητά, ὑποχωρητά 69 ἐπιεικεύσατο (Esd. IX 8)· ἠγάθυνεν 72 ἐπι(.)είξας· ἐπιδεικτι[κ]ῶν. κενοδοξῶν 73 ἐπιεισαμένη (Φ 424)· ἐφορμήσασα, ὁμοιωθεῖσα 79 ἐπιέπεται· ἀκολουθεῖ

ἐπιέσασθαι γῆν (Xen. KΠ VI 4, 6)· ταφῆναι

ἐπιεσ(σ)άμενος· ἐπιβαλόμενος

ἐπιέψω· ἐπιτελέσω

ἔπιζα· ὄρνεα. Κύπριοι

ἐπιζάξ· ἐπὶ τὰ ἀριστερά. καὶ ἐπ' εὐθείας. καὶ ἐπὶ τὴν σύντομον. καὶ ἐπίτηδες. ἐκ πλαγίου. ἢ συντόμως. Ἀθηναῖοι

ἐπιζαφελές· θυμῶδες, ὀργίλον. χαλεπόν. ἰσχυρόν. ἐπίκοτον

ἐπιζαφελῶς (I 512)· ηὐξημένως. ἄγαν

ἐπιζευκτήρ· σπεῖρα. καὶ σειρά

ἐπιζύγιον· μέρος τῆς νεώς

ἐπιζυγκ(λ)εῖν· ἐπισκαρδαμύττειν. ἐπιστένειν. ἐπικαταχλᾶν ⟨v. ζυγκλεῖ⟩

ἐπιζυγκλοῦσα· ἐπικλείουσα. μύουσα

ἐπιζυγῶν· ἀπολαμβάνων. συνέχων [92]

ἐπίηλεν (χ 49)· ἐπεξέτεινεν. ἔπεμψεν. ἐπήγαγεν. ἐπηύξησεν

ἐπίηρα· τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν μεγάλην, ἢ ἐκ τῆς περιουσίας· ὡς Ἀντίμαχος (fr. XCII)

ἐπιήρανα· ἐπικουρητικὰ τῆς ψυχῆς ‚ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ ποδάνιπτρα' (τ 343)

ἐπιήραν(ος)· ἐπίκουρος. ἐπιθυμητός. (ἐπιμελητής, ἐπίχαρις)

ἐπίηρος· βοηθός. χάριν ἀποδιδούς

†ἐπιήρεα· ἐπιχαρίτια [4800]

Ἐπιθαλαμίτης· Ἑρμῆς ἐν Εὐβοίᾳ

ἐπιθαλπές· τερπνόν ⟨v. ἐπιαλές⟩

ἐπιθαλύνωντι (Dorice)· ἐπιφλεγμαίνωσιν [4. 5]

ἐπιθάνατος (Dem. 1225, 1)· προσδοκώμενος ἀποθανεῖν

ἐπιθεάζει (Pherecr. X p. 314)· θεοὺς ἐπικαλεῖται

ἐπιθε(ι)άσας (Thuc. II 75)· κατευξάμενος. (τὸ θεῖον δεξάμενος. θεοφορηθείς)

ἐπίθεος· σημεῖον ἐν θυτικῇ ⟨cf. θεός⟩

ἐπίθεσις· ὁ τῶν δύο ἀριθμὸς παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς

ἐπίθετα· τὰ (μὴ) πάτρια ἱερὰ παρὰ Ἀθηναίοις

ἐπίθετον· ἡ στοιβή [13. 14]

ἐπιθέτωσαν· ἀντικείσθωσαν

(ἐπιθήγοντας· ἐποξύνοντας)

ἐπιθήκη· φερνή

μείζων δ' ἐπιθήκη (Hesiod. Opp. 380)

ἐπίθημα (Herod. Hippocr.)· πῶμα [19]

ἐπιθήσοντας· ἐπιφέροντας

ἐπιθιγγάνει· ἐφάπτεται (4800)

ἐπιθλάσας· συντόμως εἰπών

ἐπιθολοῦσιν· ἐπισκοτοῦσιν. ταράττουσιν

ἐπιθορνύμεναι· σπερμαίνουσαι καὶ ζωογονοῦσαι· θόρος γὰρ τὸ σπέρμα

ἐπιθράνιον· μέρος τι τῆς νεώς

ἐπιθρᾶξαι· ἐπιθρύξαι. ἐπινύξαι

ἐπιθρέξαντος (N 409)· ἐπιδραμόντος. ἐπιξύσαντος

ἐπιθριδάκια· ἑορτὴ †Ἀπόλλωνος

ἐπιθρώσκει· ἐφάλλεται, ἐπιπηδᾷ [30. 31]

†ἐπιθυμελίας ἀγῶνα· τὴν τῶν διαφραγμάτων στάσιν

ἐπιθυμίδες· τὰ παντοδαπὰ στεφανώματα [34]

ἐπιθύω· ὥρμημαι

ἐπίθωνται (Thuc. I 64)· σπουδάζουσιν. ἐπιτίθενται

†ἐπιθωτάζοντες· ἐπιχλευάζοντες ⟨—τωθ—⟩

ἐπιθωΰσσειν· ἐπικελεύεσθαι [39—41]

ἐπικαγχάζων· ἐπιγελῶν

ἐπὶ κάρ (Π 392)· ἐπὶ κεφαλήν· δι' οὗ δηλοῖ τὸ κατωφερὲς τοῦ ῥεύματος. ἐπὶ κάρα[ν]

ἐπίκαιρος (Soph. Ai. 148)· εὔκαιρος

ἐπικαρπία· †καρποφορά

Ἐπικάρπιος (Arist. de mund. 7)· Ζεὺς ἐν Εὐβοίᾳ

COD. 81 λαβόμενος 83 ἔπιξα ⟨σπίζα?⟩ 84 cf. ἐξεπιτάξ, ἐπιτάξ 90 ἐπιζύγκουσα 91 ἐπιζητῶν 94 |ρος 95 θυμοποδ| 96 ἐπιθυμητής; cf. 4909 97 ἐπιή.-ρος ⟨4801 Ἔρως Meineke⟩ 2. 3 = 3. 2 3 ἐπιθαλάμοντι, |ένωσι Post 7] 4811 ἐπιθέατα 7 ἐπιθεάψαι 8 cf. post 20 11 cf. 7 16 cf. 20 20 ἐπιθέσοντας, ἐποξύνοντας, ἐπιφ| Post 20 ἐπιθειάσας, τ. θ. δ. θ.; cf. 8 24—26 = 25. 27. 24. 26 ⟨28 Ἀδώνιδος? 33 cf. ὑποθυμίς 37 cf. θωτάζει cf. schol. Plat. Axioch. p. 464 Bkk.⟩ 43 ἐπίχαρ — κατο| 46 προσπ|

HES. 92 ἐπιγορέων· κατηγορῶν 4800 ἐπιθαγγάνει· ἐφάπτεται ⟨4821⟩ 4 ἐπὶ θάτερα (Thuc. I 87, 2)· ἐπὶ τὰ ἕτερα 5 ἐπιθαρσύνων (Δ 183)· προτρεπόμενος 13 ἐπίθεμα· τὸ ἐπιτιθέμενον 14 ἐπιθεῖναι (Θ 395)· κλίσαι 19 ἐπιθήσει (Δ 190)· ἐπιβαλλει 30 ἐπιθρώσκουσιν (E 772)· ἐπιπηδῶσιν 31 ἐπιθρωσμοπεδίοιο (K 160)· ὁδῷ πεδίου μὴ ἐπιδρόμῳ 34 ἐπιθυμῶν (Luc. XVI 21)· ὀρεγόμενος 39 ἐπιιαθέντες· ἐπιχαρέντες ⟨v. ἐπησ—⟩ 40 ἐπιείκελον (Α 265)· ὅμοιον 41 ἐπιΐστορα (φ 26 Gr. Naz.)· ἔμπειρον

†ἐπικάρπον· καρπόν ⟨ἐπίκ— εὔκ—⟩
ἐπικάρσια· ,ἐπικαρσία δὴ προπεσοῦμαι (Anon. com. fr. CXXIX)' πλάγια, οὐ κατ' εὐθεῖαν φερόμενα
ἐπικαρυκεύεται· ἀρτύει
ἐπικαχλάζεται· διακινεῖται [51]
†ἐπικέλια· ἔπεργα, ἱμάτια
ἐπικαταδαρθεῖν· ἐφυπνῶσαι
ἐπικεῖραι· διακόψαι. διαφθεῖραι [55]
ἐπικεκόνημαι· ἐξέφθαρμαι, ἀπόλωλα
ἐπικέλσαντες (ι 138)· ὁρμήσαντες, ἢ ἐπὶ τὸ ξηρὸν ἀγαγόντες τὴν ναῦν [58]
ἐπικεύσω (Ε 816 Aesch. Ag. 766)· κρύψω
ἐπὶ κεφαλήν· ταχέως
ἐπικέφαλον· τὸ ἐπικεφάλιον
ἐπικεχήνασι· προσέχουσιν
ἐπικήδειον (Eur. Tro. 514)· ἐπιθανάτιον
(ἐπικήκαστον· ἐπονείδιστον cf. 4384)
ἐπίκηρα· ἐπίνοσα. †μοῖρα. ἡ ἐπιθανάτια
ἐπικηραίνειν· ἐπιδυσμενεύεσθαι
ἐπικήραν· †ἐπιμοίραν. ἐπιθανατίαν (4998). σαθράν
ἐπικηρότατοι (Theophr.?)· ἐπισαθρότατοι
ἐπικηρυκεύεται (Ar. Thesm. 336)· προ[σ]κηρύσσεται [69]
ἐπικίδναται· ἐφαπλοῦνται
Ἐπικιχράδας· ὁ Ζεὺς ἐν Κῷ
ἐπικλασθῆναι (Thuc. III 59)· συμπαθῆσαι, ἐλεῆσαι
ἐπικλείδια· ἑορτὴ Δήμητρος Ἀθήνῃσι [74]
ἐπικλέπτοιτο· ἐπιθυμοίη
†ἐπικλεσαιδόνα· ἐπικληδόνα
ἐπίκλη· ἡ ἐπίκλησις παρὰ Ἀττικοῖς
ἐπίκλη· ἐπωνυμία
ἐπίκλημα· μέμψις. ἡ ἔγκλημα
ἐπίκληρος· ἐνούσιος. γυνὴ δέσποινα, εἰς ἣν κατήντησαν πολλοὶ κλῆροι
ἐπίκλητος· ἐπίξενος [ad 81]. δαιτυμών (umbrae). καὶ οἱ σύμμαχοι

ἐπικλινείς· ἐπιπίπτων. προσρέπων
Ἐπικλόπειος· Ζεὺς οὕτως καλεῖται
ἐπίκλοπος (Χ 281 ν 291)· δόλιος, πανοῦργος. ἢ ἐπιθυμῶν τοῦ κλέπτειν
ἐπίκλυσις (Thuc. III 89)· ἐπιρροή
ἐπικλυτόν· ἐπονείδιστον. ἐπίδοξον
ἐπὶ κοινῆς· ἀντὶ τοῦ κοινῇ
?ἐπὶ κνάφου ἕλκων (Herod. I 92)· [ad 88] [89]
Ἐπικοίνιος· Ζεὺς ἐν Σαλαμῖνι
ἐπικομπῶν (Thuc. VIII 81, 3)· ἐπικαυχώμενος
†ἐπικόκκουρος· ὁ παρατηρητὴς ἐν σταδίῳ παρὰ Λάκωσιν
ἐπίκοπος· χάραγμα ἐκ δευτέρου πληγέν (Aristot. Oec. II 20)
†ἐπίκορον· ἐπίκοπον. Πάμφιοι (5202?)
ἐπὶ κόρρης· ἐπὶ κεφαλῆς, ἢ γνάθου
†ἐπίκορρι· ἐπὶ κονδυλίῳ
ἐπικόρριστον· κατακονδύλιστον
ἐπίκοτα· ἐπίμομφα, ἃ πᾶς ἄν τις μέμψαιτο. Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ καταπλέοντι (fr. 392)
ἐπικότως (Aesch. Prom. 162)†· ἐπιστρεφῶς [4900]
ἐπικουρίας (Thuc. I 32)· βοηθείας, συμμαχίας [2. 3]
ἐπικράδιον· ἐπικάρδιον
ἐπίκρανα· προσκεφάλαια, καλύμ(μ)ατα. ἐπιστύλια ⟨τυλεῖα⟩
ἐπικρανεῖς· ἐπιτελέσεις. ἐπιμεληθήσῃ
ἐπικρανής ⟨—άντης⟩· ἐπιμελητής
ἐπικρᾶναι (Aesch. Suppl. 624)· τῇ κεφαλῇ ἐπινεῦσαι. τελέσαι [9]
ἐπικρατεῖ (Archil. fr. 71)· ἐξουσιάζει
ἐπικρατίδιον (Hippocr. I p. 84 K)· στημονικὸν κάλυμμα [ad 11] τῆς κεφαλῆς
ἐπικρατύνειν· ἐπισχύειν, ὀχυροῦν
ἐπικρήναια· ἑορτὴ Δήμητρος παρὰ Λάκωσιν

COD. 53 ἀφυ| 56 |ιμαι 65 ἐπικηρευνεῖν (75 ἐγκλεπὶς ἐνηλεγεὶς κλέπει) (83 ἐπικλώπειος?) 87 ἐπικοινῆς (ἐπίκοινα?) 88 ἐπικνάφου — τοὺς σωροὺς 90 σαλαμήνη (96 ἐπικορριῶ· ἐπικονδυλιῶ?) 98 ἐπίμορφα ἅπασάν τις — ναυκλίω καὶ πλέοντι 4 ἐπικάρσιον 6 ἐπιτελεῖς 8 ἐπικραῦναι 13 ἐπικρῆναι (5194)

HES. 51 ἐπικελαβῆσιν (Ι 324)· ἐπὰν λάβῃ 55 ἐπικεκλιμένας (Μ 120)· ἐπικειμένας. ἐπικεκλεισμένας 58 ἐπικερτομῶν (Π 744)· ἐπισκώπτων 69 ἐπικίδναται (Β 850)· σκορπίζεται. ἐφορμᾶται ⟨ἐπιπορεύεται?⟩. ἐφαπλοῦται 74 ἐπικλευύσας· ἀπελθὼν λάθρα (4485) Ad 81: ἔξωθεν ἐπεισερχόμενος (gl. mss. XII proph.) Ad 88: διαφθείρων. τὸ γὰρ πρότερον οἱ γναφεῖς ἀκανθῶν σωρὸν συστρέψαντες, τὰ ἱμάτια ἐπὶ τοῦ σωροῦ ἔκναπτον· ὁ δὲ σωρὸς ἐλέγετο γνάφος. ὁ οὖν Κροῖσος τὸν ἐχθρὸν περιέξα(ι)νε ταῖς ἀκάνθαις καὶ οὕτως ἔφθειρεν 89 ἐπικοιμητηριάσασθαι· ὑπηρετικὸν ὄνομα (Byzant.) 4900 ἐπίκουρος (Γ 188)· βοηθός 2 ἐπικουρήσοντας (Ε 614?)· βοηθοῦντας 3 ἐπίκουροι (Hom.)· βοηθοί, σύμμαχοι (4979)· ἐπίσκοποι. καὶ ἧλοι ξύλινοι ⟨ad ἐπίουροι⟩ 9 ἐπίκρανος· ἐπιμελητής. ἐπίχαρις (ἐπιήρανος) Ad 11: χωρίς

ἐπίκρηνον (Eur. Hipp. 201?)· κεφαλόδεσμον

ἐπικρήνωμεν· ἐπιτελέσωμεν

ἐπικριδόν· ἐπίλεκτον

ἐπικρίνασθαι· ἀριθμῆσαι καθ' ἕνα ἕκαστον

ἐπίκροκον· ἐπανθιστόν

ἐπίκρουμα· ἐπίπληγμα, ἢ ἐπιχάραγμα· διὰ τὸ παρωνομάσθαι τῷ Ἄργῳ·
ἐπίκρουμα χθονὸς Ἀργείας
Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ (fr. 267)

ἐπικτένια· τὰς ἠλακάτας. καὶ τοῦ ποδὸς τὸ πρὸς τοῖς δακτύλοις μέρος [21]

ἐπίκτητον· ἔξωθεν ἐπανελθόν

ἐπικυδέστερος (Attici)· ἐπικρατέστερος. ἐνδοξότερος

ἐπικύθριον (Iones)· τὸ πῶμα τῆς χύτρας

Ἐπικυλίκειος (Athen.)· Ζεύς

†ἐπικτόλωμα· ἐπικορύφωμα ⟨ἐπικυλ—⟩

ἐπικύψ· ἐπικύψας

ἐπίκωλος τὸν πόδα· σκάζων

ἐπικωμάζω· χλευάζω, μυκτηρίζω

†ἐπικωμάσας· κρατήσας ταῖς θριξίν

ἐπίκωμος (Aristiae fr. 3)· ὁ ἐπᾴδων τῇ φίλῃ. ἢ ἀπὸ οἴνου ᾄδων. ὑβριστής. συγχαίρων

ἐπίκωπα· ἐπίμεμπτα (4898?)

ἐπικωπητήρ· τροπωτήρ

ἐπιλα(μ)φθέντες· φωτισθέντες

ἐπὶ λέαν (Dor.)· ἐπὶ λῃστείαν

ἐπιλεγόμενος (Herod. VII 47)· ἐπιλογιζόμενος

ἐπιλειψάσης· καταλ[ε]ιπούσης. παρελθούσης [38]

ἐπιλεξαμένη (Aesch. Suppl. 47)· ἐπικαλεσαμένη

ἐπιλεξάμενος· διαλεγείς. ἐνθυμηθείς [41]

ἐπιληΐδες· οὕτω τῶν ἑσπερίων τινὲς ἐκαλοῦντο ⟨v. Πλοάδες⟩

†ἐπιλήκητος· ὁ τετυφλωμένος ⟨οὐπικήλητος⟩

†ἐπιχημένος· κατέχων. τετυχηκώς

ἐπιληπτικός· πασχικός. κατεχόμενος

ἐπίληπτος· καταφανής (Soph. Ant. 406). καὶ ὁ τῇ ἱερᾷ νόσῳ συνεχόμενος

ἐπιλήπτῳ· ὑπαιτίῳ. δαιμονιζομένῳ

ἐπὶ Ληναίῳ ἀγών (Ar. Ach. 504)· ἔστιν ἐν τῷ ἄστει Λήναιον περίβολον ἔχον μέγαν καὶ ἐν αὐτῷ Ληναίου Διονύσου ἱερόν, ἐν ᾧ ἐπετελοῦντο οἱ ἀγῶνες Ἀθηναίων, πρὶν τὸ θέατρον οἰκοδομηθῆναι

†ἐπιλησμονείη· ἐπιλαθείη [50]

ἐπιλίγδην (P 599)· [ad 51] (ὅσον) ἐπιψαῦσαι, ἐπιξύσαι, ἐφάψασθαι ἐξ ἐπιπολῆς. ἐπιγράβδην, ἐξ ἐπιγραφῆς

Ἐπιλίμνιος· Ποσειδῶν ⟨—μένιος?⟩

†ἐπιλίημι· ἐπιτρέπω

ἐπιλινᾶν· ἐπιπορεύεσθαι τὰ ἑστῶτα λινὰ καὶ ἐπιβλέπειν

ἐπιλιπές· ἐλλιπές

ἐπιλίτραις· τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ

ἐπιλλίζουσα· καταμωκωμένη (Nic. Th. 163)

ἐπιλλίζουσι (σ 11)· διανεύουσιν. ἐγκελεύονται

ἔπιλλοι· οἱ †πολλοί

ἔπιλλος· παράστραβος, ἡσυχῇ διάστροφος· παρὰ τοὺς ἰλλούς, οἵ εἰσιν οἱ ὀφθαλμοί· (I 180) ‚δενδίλλων ἐς ἕκαστον'

ἐπιλοβίς· μέρος τοῦ ἥπατος

ἐπὶ Λύκ(ε)ιον· ἀρχεῖον τοῦ πολεμάρχου Ἀθήνησιν [63. 64]

ἐπιλυσαμένη· ἐλευθερία [ad 65] [66]

ἐπιλώγεον· τὸ †μέγα ἄχυρον ⟨2254 et λώγη⟩

ἐπιμαίεσθαι· ἐπιζητεῖν. ἐπιλαμβάνεσθαι. ἐπιψαύειν

ἐπίμαλθα· ἀγαθά. προσηνῆ. ἢ μαλακά. ἢ ἀσθενῆ λίαν [70]

ἐπιμασσάμενος (ι 302)· ἐφαψάμενος, ψηλαφήσας

ἐπιμάσσεται· ἐπαύξεται ἐπὶ πλέον, ἀπὸ τοῦ μάσσονος, ὅ ἐστι μακροτέρου [ad 72]

COD. 19 ἔργῳ 22 ἐπίκτιτον — εἰ ἀνελθών 23—26 = 26. 24. 23. 25 24 ἐπικτόριον 26 ἐπικυκλίδιος 27 ἐπικύς 35 ἐπιλεᾶν 39 ἐπιμαλεσο| 48 ἔχων μέγα Post 50] 57. 58 ἐπιλι| 51 ὅσον ἐξ ἐπιπ| ⟨53 ἐπὶ δ' ἵημι? cf. 4628⟩ ⟨58 ἐπὶ λίτραις accus. aeolic.⟩ 61 ἐπιβολίς 59. 60. 61 = 61. 59. 60 60 ἔπιλλο, παράστραμος 62 ἐπιλύκιον 66 Ἀθηνῆθεν 68 ἐπιμάλθα

HES. 21 ἐπικτέρεα (Ω 38)· ἐντάφια 38 ἐπιλείψει (Hebr. XI 32)· καταλείψει 41 ἐπιλελησμένη (Ies. XXIII 16)· ἐπιλανθανομένη 50 ἐπιλήσονται (Η 452)· ἐπιλανθάνονται Ad 51: ἐπιράνδην ἐπιδρομῆς (cf. ἐπαΐγδην) 63 ἐπιλύγεον· ἐπινέφελον, σκοτεινόν ⟨ἐπη—⟩ 64 ἐπιλύς· ξένος ⟨ἔπη—⟩ Ad 65: καὶ μία τῶν Εἰλειθυιῶν. καὶ ἐπώνυμον Δήμητρος, παρὰ Ταραντίνοις καὶ Συρακουσίοις ⟨cf Ἐλευθώ⟩ 66 ἐπὶ Λ(ε)ιψυδρίῳ μάχῃ· οἱ φυγάδες Ἀθήνηθεν, (ὧν) οἱ Ἀλκμαιωνίδαι ἡγοῦντο, κατιέναι θέλοντες, πολλάκις ἔπταιον, καὶ Λ(ε)ιψύδριον τειχίσαντες (χωρίον ὑπὲρ Πάρνηθος, ἐπολέμουν Πεισιστρατείδαις) 70 ἐπιμάσταχα (δ 287 ψ 76)· τὸ στόμα. ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ Ad 72: οἱ δὲ ἐφάψεται, ψηλαφήσει (Δ 190)

ἢ οἷον οὐ λιμώσ(σ)ει, ἀλλὰ καὶ προσεπιμάσσεται πλείω. Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτισιν (fr. 52)

ἐπίμαστον (υ 377)· ἐπαίτην, ἐπιζητοῦντα τροφήν. [ad 73] ἐνδεᾶ τῶν ἀναγκαίων [ ]

ἐπίμαστον κακόν· ἐπισπαστόν, ἐφειλκυσμένον. δεινόν

ἐπίμαστος· ἐπίληπτος. ὀχληρός. † δραπέτης. † ποιεινός, τροφὴν ἐπιζητῶν, ἐνδεής [76. 77]

ἐπιμαχία (sch. Thuc. I 44)· ἡ τοῖς ἀμυνομένοις βοήθεια

ἐπίμαχοι· ἐπίκουροι, βοηθοί

ἐπίμαχον χωρίον (Thuc. IV 31), ᾧ οὐ δύναταί τις προσιέναι μαχόμενος

ἐπιμέλεια· σπουδή [82]

ἐπιμελείας οἶκος· ἔνθα τὰ δημόσια ἔγγραφα ἔκειτο

ἐπιμελῶς· συνεχῶς. σπουδαίως [85]

ἐπιμερής· ἀριθμὸς οὕτω λέγεται, ὅταν ὁ μείζων τοῦ ἐλάττονος ὑπερέχῃ μέρει τινί ⟨cf. ἐπιμόριος⟩

ἐπίμερος μοιχεύεται (Ionice)

ἐπίμεστα· πλήρη, τουτέστιν ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ μὴ ἀπεψημένα. Φερεκράτης (fr. XXXIV p. 530)· βριθομένης ἀγαθῶν ἐπίμεστα τραπέζης [89]

ἐπιμετρίδα· τὸ ἐπίμετρον, ὃ προσάπτεται τῷ χιτῶνι ⟨χοίνικι?⟩ [91]

ἐπιμηλίς· πόρπη. καὶ ἀπίου γένος

ἐπιμήνιοι· οἱ ἱεροποιοί. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ θυσία τις ἐπιμήνια, ἡ κατὰ μῆνα τῇ τουμηνίᾳ συντελουμένη ⟨2288⟩ [94. 95]

ἐπιμίξ (Δ 525)· ἀναμεμιγμένως

ἐπίμονοι· κάτοχοι [98]

ἐπιμόριος· ἀριθμὸς ὑπερέχων ἑτέρου μέρει

ἐπίμορτος· σπόριμος γῆ. [ἡ] ἐπιμεριστή. λέγεται οὕτω καὶ ὁ (ἐπὶ) μέρει ἐργαζόμενος. **Μορτὴ** γὰρ τὸ μέρος ἐκαλεῖτο καὶ ἑκτήμοροι οἱ τὸ ἕκτον τελοῦντες

ἐπιμορφάζονται· σχηματίζονται [5001]

ἐπιμοχθῆσαι (Callim. Dian. 61)· σὺν μόχθῳ ἐπιπονῆσαι

(ἐπιμύζει· ἐπιστενάζει, ἐπιγογγύζει) cf. 4578

ἐπιμυλίδας· ἐπιγονατίδας

ἐπίμυξις· στεναγμός

ἐπιμύσας· καμμύσας. κλείσας [7]

ἐπινάξαι· ἐπιπακτῶσαι

ἐπίνακτον· τὸν ἐπιδιδόμενον ἔξωθε ναύτην

ἐπινειμάτω· ἐπαναγνώτω

(ἐπίνειον Thuc. I 30· προσορμιστήριον, τόπος παραθαλάσσιος) cf. 4583

ἐπινείσεται (Callim. Iov. 13?)· ἐπελεύσεται

ἐπινέμησις· ἐπιμερισμός

ἐπινέναξαι· (......

........·) τέτρωται, συντέτριπται τὰς φρένας

ἐπινενύχθαι· παραφρονεῖν

ἐπινενυγμένον· τὸ ἐπίτριπτον ⟨—νυχ—⟩ [17—19]

ἐπὶ νέωτα· εἰς ἕτερον ἔτος

† ἐπινήαται· ἐφέλκεται

ἐπινήιον (Herod. VI 116)· μικρὸς λιμὴν καὶ αἱ περὶ αὐτὸν στοαί

ἐπίνητρον· ἐφ' ᾧ τὴν κρόκην τρίβουσιν

ἐπινίκιον· νικητήριον. βασιλέως σύμβολον

ἐπίνοια· ἐπιτήδευμα

ἐπινομίς· ἐν τοῖς ναυτικοῖς λέγεται

ἐπίνομοι· κληρονόμοι ⟨C. I. II p. 23, 37⟩

† ἐπινυκτίς· φυλακὴ δοκοῦντι ἀδικεῖν

ἐ†πινύσκειν (Callim. Dian. 152)· διδάσκειν

ἐπίνυσεν (Ξ 249)· ἐσωφρόνισεν

ἐπιξενοῦμαι (Aesch. Ag. 1320)· ξενοδοκοῦμαι. ἐπιμαρτύρομαι

† ἐπίξενος· ἐπιχθόνιος

ἐπιξενοῦσθαι· μαρτύρεσθαι. πορεύεσθαι. Σοφοκλῆς Ἀχαιῶν Συλλόγῳ καὶ Αἰσχύλος Κρήσ(σ)αις (fr. 115)

ἐπίξηνον· ξύλον, ἐφ' οὗ τὰ κρέα τιθέντες ἔκοπτον, οἷον τὸ κρεωκόπον ξύλον(. καὶ τὸ παρ' ἐνίοις ἐπικόπανον)

COD. 77 αἰχμαλώτησιν 88 ἀπηγμένα — βριθομένων — ἐπὶ τρ| ⟨89 ἐπιμύξας?⟩ 90 ᾧ 93 ἐπίμηνον, οἱ — τις. ἐπιμηνία ⟨v. ἱεροποιοί⟩ 98 μόρον Cyr. Dr. 99 μέρους 5004 ἐπιμύλας, ἐπιγυνατίας 9 ἐπίνακτιν ⟨—άκτην?⟩ ἐξωναύτην 12 ἐπινέμεσις 20 τρίτον 22—24 = 23. 24. 22 22 ἐπίνιον — λιμὴν λίμναι — παρ' αὐταῖς 28 ἐπινεκτίς 31 ἐπιξενοδόκευμαι· ἐπιμ| 34 ἐπίξεινον — κρεόκοπτον

HES. 82 † ἐπιμελύξαι· δοῦναι ⟨ἐπιβλὺξ δοῦναι?⟩ 85 ἐπιμέμφεται (Α 65. 93)· ἐγκαλεῖ. ἐπιδεῖται. ἐπαιτιᾶται 89 ἐπιμάξας· ἐπισπάσας ⟨4972⟩ 91 ἐπιμηδεακήρει (Π 120)· τὰ βουλεύματα ἐπικόπτει. ἢ τὰ ἔργα ἐπιτέμνει χειρί 94 ἐπίμηρον (Genes. L 23)· .... 95 ἐπιμίλεια καὶ δώσω (I 147)· τὰ ἀπόθετα χρήματα ⟨4982⟩ 98 ἐπὶ μοῖραν· ἐπὶ θάνατον ⟨4866⟩ 5001 ἐπίμοχθον· ἐπίπονον (Sapient. XV 7 Greg. Naz. C. LVIII 71 p. 45 Dr.) 7 ἐπιμωρέων· ἀδικουμένοις ἐβοήθουν ⟨ἐτιμώρεον⟩ 17 ἐπινεφρίδιον (Φ 204)· τὸ ἐπὶ τῶν νεφρῶν λίπος 18 ἐπὶ νῆας (Α 12)· ἐπὶ τὰς ναῦς 19 ἐπὶ νηόν (Α 39)· ἀπὸ τὸν ναόν

†ἐπιξενοδίκη· ἡ συνηγορία, καὶ ἡττηθεὶς ἀπόλλυται

ἐπίξομεν (Megaric.)· ἐφήξομεν

ἐπίξυλον· τὸ ἐπὶ παραστροφίδα τοῦ ὑφαινομένου ἱματίου ⟨cf. ἐπιδούριτον⟩ [38]

ἐπὶ ξυροῦ· ἐπὶ κινδύνου (K 173 Aesch. Cho. 883). ἢ ἐπὶ τοῦ ὀξυτάτου, ἢ ἀκροτάτου [40]

Ἐπίορα· χωρίου μέρος ἐν Σικελίᾳ

†ἐπιοραντές· τερπνόν. ἁρπαλέον

ἐπιορκία· ψεῦ(σ)μα

ἐπίορκον· ὅρκον (Ar. Ran. 150) μὴ φροντίζοντα

†ἐπιορεξάμενος· ἐπιδών

ἐπιόσσομαι· ἐφορῶ. προσαγορεύω. ἐπισημαίνομαι [47]

ἐπίουροι· ἐπίσκοποι. καὶ ἧλοι ξύλινοι ⟨4903⟩

ἐπίουρος (ν 405 ο 39)· εἰ μὲν προπερισπωμένως περισσὴ ἡ πρόθεσις· οὖρος γὰρ ὁ φύλαξ. εἰ δὲ προπαροξυτόνως πάλιν ὁ φύλαξ, ἀπὸ ξυλίνου ἐπιούρου [50]

ἐπιοψάμενος· ἐπιδών. ἐπιλέξας

ἐπιόψονται· προχειρίσονται. προΐδωσιν. ἐπιλέξονται

ἐπίπαγος (Attici)· τὸ ἐπὶ τῶν ἑψομένων, ἡ γραῦς

ἐπιπαίζειν· τὸ μὴ θύειν φρατρίαν [Λάκωνες

†ἐπίπαιμα· ἐπίπταισμα, πρόσκομμα

ἐπιπαιωνίζουσα· ἀλαλάζουσα

ἐπὶ Παλλαδίῳ· δικαστήριον, ἔνθα ἐδίκαζον οἱ ἐφέται τοῖς ἀκουσίων φόνων δικαζομένοις

ἐπι(πα)ματίδα· τὴν ἐπίκληρον

ἐπιπάξ (Com. inc. LXXI Callim. fr. CCCXXVII ἐπιτάξ)· συντόμως. ἐπίτομος ὁδός, καὶ ἡ ἐπ' εὐθείας. καὶ εἰκῇ (Eur. fr. 294). ἢ ἐπὶ τὰ ἀριστερά

ἐπίπαππος· ὁ τοῦ πάππου πατήρ

ἐπὶ παρατάξεως· ἐν πολέμῳ (Thuc. V 11, 2?)

ἐπιπαστάς· ἑταίρας ἐπώνυμον

ἐπίπαστα (Ar. Eqq. 103)· τὰ ἐπιπασσόμενα τῷ ἔτνει ἄλφιτα. οὕτως γὰρ ἤσθιον αὐτά

(ἐπίπαττορ· πλακοῦντος εἶδος) cf. 5081 [64]

ἐπίπεδον· ἐπὶ τὴν γῆν. χαμόγαιον. ἰσόπεδον [66. 67]

ἐπὶ πείρᾳ (Ar. Avv. 584 Menand. fr. II p. 101)· ἐπὶ διαπείρᾳ. ἢ ἐπὶ λῃστείᾳ καὶ πειρατικῇ βλάβῃ

†ἐπιπείρει· μοιχεύεται, ἢ μοιχεύει

ἐπιπελάνιαι (-α?)· ὀλαί. καὶ πόπανα [71]

†ἐπίπεται· φθείνει. καὶ συμπίπτει

ἐπίπετρον· εἶδος βοτάνης παρὰ Θεοφράστῳ (VII 7, 3)

ἐπίπηχυ· τῶν πηχῶν τὸ ἄνω

ἐπιπίσσειν· ἐπιπάσσειν [76. 77]

ἔπιπλα (Soph. fr. 6)· ἱμάτια γυναικεῖα. ἢ χρήματα, ἢ σκεύη, τὰ μὴ ἔγγ(ε)ια, ἀλλ' ἐπιπόλαια

†ἐπίπλαδον· φέρεσθαι [80]

ἐπίπλατορ (Lacones)· πλακοῦντος εἶδος

†ἐπιπλέγοι· ἐπόψεται ⟨v. 5051. 52⟩

ἐπιπλεῖ· ἐπιπλέει

ἐπίπλευρα· τὰ παρὰ τοῖς μαστοῖς ὑπὸ τὰς μασχάλας [85]

ἔπιπλον]· ἐπίπλοιον (Philetaer. fr. II p. 298)· ὁ πιμελώδης ὑμὴν ἐπὶ τῆς κοιλίας καὶ τῶν ἐντέρων, ἐπίπλους λεγόμενος ⟨5101⟩

ἐπιπλομένων (Hesiod. Scut. 87)· κυκλουμένων. ἐπερχομένων [88]

ἐπιπνείηται· ἐπιθυμῇ

ἐπιπνείουσι· ζῶσι. πνέουσιν (Callim. Del. 318)

ἐπιπνεῦσαι· ἐφορ†ᾶν, ἐπισκοπ†εῖν

ἐπιπνεύων· ἐπιβλέπων. Αἰολικῶς. καὶ Ἀλκαῖος (fr. 66)· ἠπουσυναγανδρωνδασμένον στρατὸν νομισμένοι πνέοισα

COD. ⟨35 ἐπὶ ξενίᾳ δ— ἐπωλεῖτο?⟩ 36 ἐπίξομεν, ὑπείξομεν Post 37 καὶ — ἐπικόπως, cf. 5034 42 ΕΠΙΘΑΛΛΠΕC? 46 ἐπιώπομαι ⟨προα—?⟩ 54 Λάκωσιν? 57 ἐπιπαλλαδεία — ἐδικάζομεν 59 ἐπίπαξ 62 ἐπιπάστας 68 ἐπιπεῖραι, ἐπιδιαπεῖραι ἢ ἐπιλῃστεῖαι — |κὴ⟩ 72 ἐπίπετε Dor. pro ἐπέπεσε? 73 ἐπίπτερον 74 ἐπιπηχῇ — τῶν ἄνω ⟨77 Fallitur. Schneidew. Beitr. 100⟩ ⟨81 ἐπίπαττορ⟩ 86 ὑμὴν 89 ἐπιθυμεῖ

HES. 38 ἐπιξυνῷ (M 422)· ἐπικοινῷ †γάρ ἐστιν τὸ ξανθόν 40 Ἔπιοι (B 619)· οἱ Ἤλιοι 47 ἐπιούρια (K 351)· οὔρια 50 ἐπιοῦσα (Prov. XXVII 1)· ἐπερχομένη ⟨cf. ἡ ἐπιοῦσα⟩ 64 ἐπίπαστον· τὸν βρόχον (Eur. Hipp. 783)· ὅταν γὰρ ἐπισπασθῇ σχοινίον, συνάγεται καὶ ἀποπνίγει 66 ἐπιπείθη (A 218)· πισθῇ 67 ἐπιπεῖν· καταλαβεῖν 71 ἐπιπελοήσει (M 168)· ἐπὶ τραχείᾳ 76 ἐπιλίσσασα· δείσασα ⟨σει—⟩. διατινάξασα 77 ἐπιπειθείη· ἀναπεισμονῆσα 80 ἐπὶ πλακός (Proverb. III 3)· ἐπὶ μνήμης πάσης 85 ἐπιπλήξειν (Ψ 580)· ἐπελθεῖν. ἐπιτιμῆσαι. ὑβρίσαι 88 ἐπιπλώσας (Γ 47)· πλεύσας

ἐπιπνοίας· ἐπιπνεούσης

ἐπίπνοι (Plat. Conviv. 181 C)· οἱ ὑπὸ θεοῦ κατεχόμενοι [95]

Ἐπιπόλα· οὕτως ἐν Λακεδαίμονι ἡ Δημήτηρ ἱδρυμένη τιμᾶται

ἐπιπολάζει· ἐπιπλέει

ἐπιπολαιοτέρων (cf. Hippocr. III p. 371 K)· τῶν μὴ βαθέων

ἐπιπολάσαντες· ἐπάνω τοῦ ὕδατος περιφερόμενοι [5100]

ἐπιπολῆς (Alexis, Thuc. VI 96, 2)· ἀνωτάτω, [ad 1] ἐπιπλέον

Ἐπιπολιαῖος· Ἑρμῆς ἐν Ῥόδῳ, ὡς Γόργων ἱστορεῖ ⟨5105. 7⟩

†ἐπιπολῃίδες ⟨—πορπίδες⟩· αἱ περόναι, αἷς αἱ γυναῖκες περονῶνται

ἐπιπόλισον· ἐποικοδόμησον

ἐπίπονον· καματηρόν. [ἢ Ζεὺς ἐν Μιλήτῳ

Ἐπιποντία· ἡ Ἀφροδίτη

ἐπιπόρπωμα ⟨—αμα?⟩· τὸ ἐπάνω τῆς πόρπης (Plat. Com. p. 617). καὶ τῶν ἱππέων ἡ τὰς χλαμύδας συνέχουσα πόρπη. [ἐπειδὴ] τῆς πόλεως

ἐπὶ ποσόν· ......

ἐπὶ πότμῳ· ἐπὶ θανάτῳ

ἐπιπρηνές· ἐπικάτω κα(τε)στραμμένον

ἐπιπρηνής· ἐπὶ στόμα. λοξός. ἐπικλινὴς ἐπ' ὄψιν

ἐπιπρητήν· αἰγὸς ἡλικία

ἐπιπρίων· τοὺς ὀδόντας τρίζων [14]

ἐπίπροικος· ἐπὶ προικὶ ἐκδοθεῖσα

ἐπίπροικα· τὸ δεύτερον ἐπὶ προικὶ δῶρον [17]

ἐπιπροσθεῖ· ἀντιπ(ίπτ)ει [19]

ἐπιπρώρους· τὰς μὴ κατὰ πρύμναν προσεσχηκυίας

ἐπιπτάρ(ν)υμαι· μετακαλῶ. κατέχω. ἐπισχετικὸν γὰρ ὁ πταρμὸς πολλάκις [22]

ἐπιπτύξαι· ἐπερεῖσαι

Ἐπιπυργῖτις· ἡ Ἀθηνᾶ οὕτως ἐν Ἀβδήροις ἐκαλεῖτο [25]

†ἐπίρεγμα· ἐπιθυμία

†ἐπιρέκων· ἐπισπεύδων [28]

Ἐπιρνύτιος· Ζεὺς ἐν Κρήτῃ

ἐπιρρέξαι (Theocr. XXV 97)· ἐπιθῦσαι. ἐπαγαγεῖν [31]

(......)· ἐμβριθεστέρα

ἐπιρρεπής· ......

ἐπίρρημα· ποιημάτιον τετράμετρον

ἐπιρρήματα· οὕτω προσαγορεύεται τὰ μετὰ τὴν παράβασιν τασσόμενα τετράμετρα, ὑπὸ τοῦ χοροῦ λεγόμενα μηδέποτε τοῦ ἑξῆς μέλους ἐπεληλυθότος. ἄλλοι δὲ ἐπῴδια μεταξὺ τῶν χορικῶν μελῶν ἰαμβεῖα βραχέως ἐπιλεγόμενα καὶ ἐφύμνια

†ἐπιρρήξας· ἐπαγαγών [36]

ἐπιρρήσσει· ἐπικλείει

ἐπιρρήσ.εσκον (Ω 454)· ἐπε(σ)πῶντο. ἐπεβάλλοντο. ἐπέκλειον μεθ' ὁρμῆς

ἐπίρρησις (Archil. fr. 40)· ψόγος [40]

ἐπίρρητα (Callim. fr. CXX?)· ἐπίτακτα

ἐπίρρητον· ἐπίψογον. αἰσχρόν

ἐπιρρήτως· ἐπὶ κακῷ λεγόμενος, ἐπ' αἰσχρότητι [44]

ἐπιρροήν· ἐπίρροιαν ὑδάτων

ἐπιρροίζειν· ἐπισίζειν. ἐπισεύειν. ἐπεγκελεύειν

ἐπιρρόθησαν (Eur. Hec. 553)· ἐπήχησαν, ἐπεβόησαν

ἐπιρρόθητα· ἐπίψογα

ἐπίρροθος· ἰσχυρός. ἐπίκουρος. βοηθός (Δ 390)

ἐπιρρόχανον· ἀπόμακτρον ⟨v. ῥόχανον⟩

ἐπὶ ῥροπῆς· ἐπὶ μικροῦ

ἐπιρρύσασα· ἐπιθεμένη (Soph. OT. 1244?) †. ἐπιστάξασα

ἐπιρρωγολογοῦσι· καλαμωμένοις τὸν ἀμπελῶνα

ἐπιρρωννύς· ἐπισχυρῶν, ἐκ τῆς ῥώσεως ἢ ῥώμης

ἐπιρρώννυσιν· ἰσχυροποιεῖ

ἐπίρρωσις· βεβαίωσις. διόρθωσις. ὑγεία

COD. 94 ἐπιπνοι 96 ἐπιπολλά 98 ἐπιπολαιω| ⟨5100 Com. V p. 83⟩ 3 περώνονται 8 ἐπίποσον 9 ἐπίποτμα 13 ἐπιπρήων ⟨30 cf. ἐπιβρέξαι, ἐπιρρῆξαι⟩ 34 ἐπιληλ| ἴαμβια 39 ἐπίρρεσις 41 ἐπίρρηται, ἐπικάτακτα 50 ἐπιρρόγανον ⟨52 ἐπιρρύξασα· ἐπιστίξασα?⟩ 53 καλαυῶμοι 54 ἐπισχύων 57 ἐπιρρυμίζει

HES. 95 ἐπιποθῶ (Rom. I 11)· ἐπιθυμῶ 5100 ἐπιπόλαιον· τὸν ἐπίπλουν ὑμένα ⟨5086⟩ Ad 1: ἐπάνω ⟨Moeris⟩ 14 ἐπιπροῆλθεν (Δ 627)· ἐξέτεινε. παρέθηκεν 17 ἐπακούῃ· ἐπικαλοῦ (λ 108: ἐπὶ Ἡλίου?) 19 ἐπιπρύμνεισιν (Ν 762)· ἐπὶ ἄκραις 22 ἐπιπτέσθαι (Δ 126)· ἐπιπτῆναι 25 ἐπιπωλεῖται (Γ 196)· ἐπιπορεύεται 28 ἐπιρέξεσκον
κ
(ρ 211)· ἐπετίθεσαν. ἔθυον 31 ἐπιρρεπεῖ· ἐπιβαρεῖ (Ξ 99). ἐπικρατεῖ. ἐπιστῇ. ἐπικρέμηται 36 ἐπιρρηγμίνῃ (Δ 437)· ἐπὶ τῷ αἰγιαλῷ 40 ἐπιρρήσσεσκοντο (Ω 454)· ἐπά(κ)τουν. ἐπέκλειον 44 ἐπιρριείσκοντο (Ω 454)· ἔπραττον ⟨ἔφραττον⟩

ἐπιρυσμίζει· διατυποῖ. ἐπανορθοῦται
ἐπιρύσμιον ⟨—σιμον?⟩· ἐπι(ρ)ρέον
ἐπιρύζειν κύνας (cf. Ar. Vesp. 705)· ἐπαφιέναι. καὶ παρορμᾶν
ἐπὶ ῥώπια· ἐπ' εὐτελῆ
† ἐπιρρωσθῆναι· ἐπιθέσθαι. ἐπισωθῆναι ⟨ad ῥυσθῆναι?⟩. ἐπείγεσθαι [62]
† ἐπισαλονήεξ· ἐπικενουμένη
ἐπίσαμον (Eur. Phoen. 805?)· λευκόν
ἐπισαχθής ⟨—είς?⟩. χρεωφειλέτης
ἐπισείειν· ἐκφοβεῖν. ἀνατείνεσθαι
ἐπισειούσης· ἐπικελευομένης, ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἐπιχαλώντων. Σοφοκλῆς Ἀχαιῶν Συλλόγῳ (fr. 151)
ἐπίσειον (Archiloch. fr. 139)· [ad 68] τὸ αἰδοῖον ἀνδρός τε καὶ γυναικός
ἐπίσειστος· εἶδος κουρᾶς (Poll. IV 146)
† ἐπισέπτυλον· ἐπίταξον
ἐπισέληνα (Plat. com. p. 674)· πόπανα μηνοειδῆ
ἐπίσημα· τὰ ἐπὶ προσώπῳ σημεῖα· ἢ εὔφωνα. ἢ εὔμορφα ⟨v. ἄσημα⟩
ἐπίσημος· ἐπιφανής ⟨v. διαφανής⟩. ἔνδοξος. προφανέστερος [74]
ἐπισθ(μ)ιον· σκέπασμα περὶ τὸν τράχηλον
ἐπίσιγμα· ἐπεγκέλευ(σ)μα κυσίν [77. 78]
ἐπισινές· βλαβερόν
ἐπισινής· ἀσθενής
† ἐπισίνιος· ἐπίβουλος
ἐπισῖξαι (cf. Ar. Vesp. 704)· ἐφορμῆσαι
ἐπισίξας· ἐπαφεὶς ἐπὶ ὁρμήν [ad 83]
ἐπισίτιος (Eubul. fr. I p. 216)· ὁ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος
ἐπισιτισμόν (Dem. 280, 11)· ἐφοδιασμόν
ἐπισίττειν (Boeot.?)· κυνηγετικῶς παρορμᾶν
ἐπίσιφλον· αἰσχρόν. μωμητόν
ἐπισκαλμίς· τὸ ὑπὸ τῷ σκαλμῷ σανίδιον (Poll. I 87)
ἐπισκαφεύς· ὁ μετὰ τὸν ἀροτῆρα ἐπισκάπτων

ἐπισκάφεια· ἑορτὴ παρὰ Ῥοδίοις
ἐπὶ σκέλος· εἰς τὰ ὀπίσω
ἐπισκέπτει· ἐπιβλέπει, ἐφορᾷ [93]
ἐπίσκηνα· ἑορτὴ ἐν Λακεδαίμονι
ἐπισκήνιον· τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς καταγώγιον
ἐπισκήπτει· σημειοῦται. μέμφεται. προνοεῖται. ἐντέλλεται. ἐπιτιμᾷ
ἐπισκηπτέτω· ἐπιμεμφέσθω
ἐπισκήπτω (Soph. OT. 252)· ἐπαρῶμαι. καὶ ἐνερείδω τὴν γνώμην, ἐπισκηρίπτω
ἐπισκήψασθαι· ἐπιβαρῆσαι
ἐπισκηψάμενον· ἐπισημειωσάμενον
ἐπισκιασμόν· κάλυμμα
ἐπίσκο(ι)ος· ἐπίσκοτος
ἐπίσκοπα (Herod. III 35)· τυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ [4]
ἐπίσκοπος· βασιλεύς. ἐπήκοος [ad 5] [6—8]
ἐπισκύνιον (P 136)· τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν ὀφρύδιον, ἢ τὸ μεσόφρυον
ἐπίσκυρος· ὁ μετὰ πολλῶν σφαιρισμός. καὶ ἄρχων, βραβευτής. βοηθός. ἐπίσκοπος, ἔφορος, ἐπήκοος (Callim. fr. CCXXXI) [11]
ἐπισμῇ (Ar. Thesm. 396 Cratin. p. 71)· ἐπιτρίβει, ἐπὶ τοῦ σμήχειν ἢ τρίβειν ἢ πλύνειν· λοιδορεῖ, πλήττει· σμῶξαι γὰρ τὸ πατάξαι· ἔνθεν σμῶδιξ αἱματόεσσα (B 277)
ἐπι(σ)μυγερῶς (γ 195)· ἐπιπόνως
ἐπισμυκτόν (Cyprii —ύν?)· ἐπιμυκτηρισμόν [15. 16]
ἐπισπάσει· ἐπιτεύξεται. Σοφοκλῆς (fr. 138) Ἀτρεῖ ἢ Μυκηναίαις, ἀπὸ τῶν τοῖς λίνοις λαμβανόντων [18]
ἐπίσπαστον (σ 73)· αὐθαίρετον, ὅπερ ἑαυτῷ τις ἐπισπᾶται κακόν [20. 21]
ἐπίσπαστρον (Eur. Hipp. 723?)· βρόχον
ἐπὶ σπεῖρα· σχοινίον τὸ ἀναγκαιότατον. ἐν γὰρ χειμῶσι τοῖς σχοινίοις πιστεύουσι. δηλοῖ οὖν τοὺς ἀναγκαίους φίλους
ἐπισπέρχειν· (Soph. El. 467)· ἐπείγειν

COD. 59 ἐπιρύξειν 60 ἐπιρρώπια, ἐπιτελῆ 67 |λέντων 76 ἐπίσηγμα 86 ἐπισιττεῖν 87 ἐπισίφλιον 90 |φια 604 |μονίοις 5202 ἐπίσκοος, ἐπίσκοπος 9 ἐπισκήνιον 10 σκαρισμός 12 |ώεσσα 15 ἀνθερετινον 18 Μυκήναις ἐπὶ 23 ἐπισπεῖραι

HES. 62 ἐπίσακτον· ἀλλότριον ⟨v. ἐπεισ—⟩ Ad 68: ἐφήβαιον. καὶ ⟨Moeris⟩ 74 ἐπισθέντες· ἐπιχαρέντες ⟨cf. ἐπησθέντες⟩ 77 ἐπισίδιον· ἐπισιτιζόμενον 78 ἔπισιν· ἐπέρχεται (N 482). ἐπιτρέχει. ἐπινικᾷ Ad 83: ἢ ἐπιστάξας ⟨Moeris⟩ 93 ἐπισκευασάμενοι (Act. Ap. XXI 15)· εὐτρεπισθέντες 5204 ἐπισκοπή (LXX)· ἐκδίκησις Ad 5: φύλαξ (Ω 729). ἐπόπτης (θ 163). κατάσκοπος (K 342) 6 ἐπισκύζονται (I 370)· ὀργίζονται 7 ἐπισκυκλεῖν· εἰσφέρειν. συνάπτειν 8 ἐπισκυκλίσας· συνάξας 11 ἐπισμηγεῖν· ἐπικόπτειν. ἐπικωλύειν ⟨ἐπιτμ—⟩ 15 ἐπίσομαι (Δ 367)· ἐπελεύσομαι 16 ἐπὶ σοί (E 244)· κατὰ σοῦ 18 ἐπισπάσθω (I Cor. VII 18)· ἑλκυνέτω τὸ δέρμα 20 ἐπισπᾶται 21 ἔπισπε (δ 642)· εἰπέ

ἐπισπέρχουσαι· ἐπισπεύδουσαι. ἐπειγόμεναι

ἐπισπερχῶς (Xen. KII IV 1, 2)· μετὰ σπουδῆς

ἐπισπέσθαι (Ξ 521)· ἐπακολουθῆσαι

ἐπισπομένη· ἐπακολουθοῦσα [29]

ἐπίσπορα (Theophr. VII 1, 2)· τὰ λάχανα

ἐπισ(σ)α· ὕστερον γενομένη. νεωτέρα

ἐπισσεύσας (ξ 399)· ἐφορμήσας

ἐπισσεύουσα· παρακελεύουσα

ἐπισσον· τὸ ὕστερον γενόμενον

† *ἐπίσσου*· ἐφομήσας ⟨—σοῦ· ἐφόρμησαι⟩

† *ἐπίσοχον*· ἀκόλουθον

ἐπισσυτέρη· ὁρμητικωτέρα. ταχεῖα. (συν)τομωτέρα

ἐπίσσωτρα (Ε 725)· τὰ ἐπικείμενα τοῖς τροχοῖς σιδήρια, ἐπὶ τὴν γῆν σοούμενα

ἐπισταδόν (μ 392)· ἐφεστῶτες. ἢ ἐφιστάμενοι ἐμπείρως. ἢ κατὰ τάξιν ἑστῶτες [40]

ἐπισταθμ(ε)ία· ὑποδοχὴ ξένων

ἐπίσταμαι (υ 207 Soph. fr. 803)· δύναμαι. οἴομαι [43]

ἐπισταμένως· ἐμπείρως. δυνατῶς. ἐπιστημόνως (Π 317), συνετῶς [45]

ἐπίστασις· γνῶσις. ἢ μέρος τι τῆς νεώς

ἐπιστατέον· ἐπανοδευτέον. γνωστέον

ἐπιστάτῃ (ρ 455)· μεταίτῃ. ἀπὸ τοῦ *ἐφίστασθαι τῇ τραπέζῃ*

ἐπιστατήρ· τὸ στόμα τῆς νεώς

ἐπιστατῆρες· ἀγορανόμοι. καὶ οἱ τῶν πλοίων *νομεῖς* ⟨q. v.⟩

Ἐπιστατήριος· Ζεὺς ἐν Κρήτῃ

ἐπιστάτης· ἐφέτης ἢ ἐπαίτης, ἀπὸ τοῦ *ἐφίστασθαι*. ἢ ἐπίτροπος. ἢ διδάσκαλος (Antiph. Com. fr. LXXXI). καὶ ὁ τακτικός (Aelian. c. 5). καὶ ὁ βραβευτής (Xen. Lac. VIII 4). καὶ ἄρχων τις Ἀθήνησι (Demosth. 696, 4). καὶ ὁ ἐφεστηκώς

ἐπιστῇ· ἐφιστῇ

ἐπιστείβοντες· πατοῦντες

ἐπιστελεῖ· [ad 55] πέμψει

ἐπιστέφει· κεραννύει. οἰκοδομεῖ

ἐπιστεφέας οἴνοιο (Θ 232)· ἐπεστεφανωμένους

ἐπιστεφές· πλῆρες κεκραμένον

ἐπίστῃ· εἰδῇς [60]

ἐπίστημα· στήλη (sepulcralis)

ἐπιστήμης· γνώσεως

ἐπιστημονικώτατος· ἀκριβής. εἰσηγητής. ὑφηγητής

ἐπιστήμων (Xen. An. II 1, 6)· σοφός

ἐπιστῆναι· φανῆναι † ἐπικήδει

ἐπίστηται (Π 243)· γινώσκηται

ἐπιστίγματα· ἐπικελεύσματα. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι (fr. 8). ἐπιστάλματα

ἐπιστίξαι· ἐφορμῆσαι [69]

ἐπίστιον (Herod. V 72. 73)· οἴκημα. κατάλυμα [71]

ἐπιστολαί· ἐντολαί, ἐπι[σ]ταγαί. Αἰσχύλος Προμηθεῖ (3). διαγράμματα. καὶ ἐπιστάλσεις

ἐπιστομίζων· φιμῶν. ἐλέγχων

ἐπιστιχθεῖσαν· παρασημειωθεῖσαν † ἀγμή

† *ἐπίστρα*· τὰ ἀποπίπτοντα τῶν πεμμάτων. καὶ ἕρματα

ἐπὶ στράβης ὄχημ' ἀκινδύνως φέρων (trag. inc. fr. 170) [77. 78]

ἐπιστρέφομαι· πλανῶμαι. φροντίδα ποιοῦμαι [80]

ἐπιστροφαί· διατριβαί. δίαιται. Αἰσχύλος Φρυξίν (fr. 265)

ἐπιστροφίς· τρίχες συνεστραμμέναι. ἢ ὅταν ἡ ὀσφὺς ᾖ στρεβλή [83]

† *ἐπιστυνιής*· ἐπισυνιής. ἢ ἐπιμελητής

ἐπισυρόμενοι· προκυλινδούμενοι [86. 87]

ἐπισφαλής· βλαβερός. ἐπικίνδυνος

ἐπίσφατον· ἐπιμωμητόν. ἢ † συνομιλητόν. ἢ ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένον

COD. 25 *ἐπει*| 28 |*ωμένη* |εῖσα 53 *ἐπιστεῖ*, ἐφιστεῖ 55 *ἐπιστείλει* 57 οἴνῳ ἐπι| 58 κρεμάμενον 59 οἶδες 66 γινώσκεται 67 *ἐπιστήγματα* — ἐπισκαλάματα 68 *ἐπιστῆξαι* 70 κόλυμα ⟨72 schol. Plat. p. 463⟩ 73 *φιμόνων*, cf. φιμοῖ 74 *ἐπιστη*| 75 *ἐπίστρατα*, ἀπ| 76 .πιστράβ..χημα 78 ἢ μὴ ⟨82 Eustath. 1561, 38⟩

HES. 29 *ἐπίσπῃ* (Β 359 al.)· ἐπισπάσηται. πληρώσῃ. καταλάβῃ 40 *ἐπισταδόν* (σ 425)· ἐφεστηκώς. [ἢ προστασία.] ἢ κατὰ τὸ ἑξῆς 43 *ἐπιστάμεθα* (Ν 223)· δυνάμεθα 45 *ἐπιστασίαν* (Greg. Naz. Arc. VI 24 p. 204)· προστασίαν. παραμονήν Ad 55: [μέμψει. ἢ] 60 *ἐπίστηθι* (gl. sacr.)· γνῶθι 69 *ἐπίστιχας* (Γ 113)· κατὰ τάξεις. ἢ κατὰ τὸ ἑξῆς 71 *ἐπιστόδιον* (ζ 265)· ἐποίκιον 77 *ἐπιστρατόν* (Hom.)· ἐπιστρατιάν 78 *ἐπιστροφάδην* (Κ 483) ἐπιστρεφόμενος ἰσχυρῶς. ἢ μετὰ ἐπιστροφῆς τοῦ σώματος, οἷον ἐπεστραμμένως. καὶ ἐνεργῶς 80 *ἐπίστροφος* (α 177 θ 163)· ἐπιστροφὴν ποιούμενος, καὶ φροντίζων. ἢ εἰς ἑαυτὸν ἐπιστρέφων τοὺς ἀνθρώπους. ἢ ἐπιμελητής 83 *ἐπιστύξῃ*· ἐπαφῇ ⟨ἐπιστίξῃ pro ἐπισίξῃ⟩ 86 *ἐπισύστητε* (Ierem. XX 10)· συνάχθητε 87 *ἐπιστώθη* (Ps. LXXVII 8)· ἐπείσθη. ἐπληροφορήθη

ἐπισφελίτης· ὁ θρανίτης· σφέλας γὰρ τὸ ταπεινὸν διφρίον, τὸ ὑποπόδιον. τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ θρᾶνος, ἔχει δὲ τὴν ἄνω ἕδραν [91]
ἐπισφραγίζω· σφραγίζω
ἐπισφύρια (Γ 331 al.)· τὰ καλύπτοντα τὰ σφυρά [94. 95]
?ἐπίσχεο· ἐπέχου
?ἐπίσχες
ἐπισχεδόν· σύνεγγυς. (ἀγχοῦ h. Apoll. 3)
ἐπισχερώ (Λ 667 al.)· ἐφεξῆς, κατὰ τὸ ἑξῆς
ἐπισχεσίη (φ 71)· πρόφασις [5301. 2]
ἐπισχύρους (Cretice)· ἐπικούρους [4. 5]
ἔπιτα (Boeoti)· εἶθ' οὕτως. ἢ μετὰ ταῦτα
ἐπιτάδηος· ὁ ἐραστής (C. I. 1840, 3. 2060, 21) [8]
[ad 8] τοῖς ἐπιτηδείοις
†ἐπίταλον· πολυχρόνιον
ἐπιταλαιπωρεῖν (Thuc. I 123)· ἐπικάμνειν. ἢ ἐπιπονεῖν
ἐπὶ τὰ Μανδραβούλου· [ad 11]
(ἐπιτάξ· συντόμως — ἀριστερά) cf. 5059
†ἐπιταξίδις· σιδηραῖ τινες, ὡς ἄγκυραι
ἐπιτάρροθος (Ε 808 al.)· ἰσχυρός. βοηθός, σύμμαχος
ἐπὶ τὰ πρόσω· ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ⟨v. τὰ πρ.⟩
ἐπίταρχον· ἐπιτάφιον [16—20]
ἐπιτεθυ(μ)μένων (cf. Plat. Phaedr. p. 280 A)· ἐκκεκαυμένων [22]
ἐπιτεῖναι· μεγαλῦναι, μακρῦναι
ἐπιτείνεται (Nic. Th. 325)· ἐπὶ τῷ ὄντι πλεονάζει, ἢ αὔξει, ἢ εἰς ἐπίδοσιν ἄγεται
ἐπιτειχίζουσιν· ἐποικοδομοῦσιν
ἐπιτεχταντῆρες· οἱ παρασκευασταί
ἐπιτέλλει· ἐντέλλεται. ἐπέρχεται
ἐπιτέλλειν· ἐντέλλεσθαι [29]
ἐπιτελέωμα (Lycurgus)· τὸ ἐπὶ θυσίᾳ γινόμενον
ἐπιτελεῶσαι· ὅπερ νῦν ἀφιερῶσαι λέγομεν
?ἐπιτελείωσις· αὔξησις
†ἐπίτερα· ἐκπιάσματα ἐλαιῶν
†ἐπιτέρεναι· εἶδος ἄρτων
ἐπιτέρμιον· ἐπὶ τοῦ τέρματος, οἷον ἐπὶ τοῦ τέλους
Ἐπιτέρμιος· Ἑρμῆς
ἐπιτετανύσθαι· ἡπλῶσθαι ⟨v. περιτετάσθαι⟩ [38]
ἐπιτετράφαται (Β 25)· ἐπιτετραμμένοι εἰσίν
ἐπιτέταται· αὔξει (λ 19?)
ἐπιτέτατο· ηὔξανεν. ἤκμαζεν (Ο 413?)
ἐπιτέτροφεν· ἐπιπέπηγεν (ψ 237?) [43]
ἐπίτευγμα· ἐπιτυχία
†ἐπίτευκται· ἐν ἐπιτυχίᾳ ἔστω
ἐπιτευξόμενος· ἐπιτυχών
ἐπιτεχνήσεως (Thuc. I 71, 3)· μηχανῆς
ἐπίτηδες (Thuc. III 112, 4)· ἑκούσιον. ἐπιμελές. ὀξυτόνως δὲ καὶ ἐπιτηδείους (Α 142)
ἐπιτήδειον· ἕτοιμον. ὠφέλιμον
ἐπιτήδειος (Thuc. IV 78)· ὁ φίλος· ἀνεπιτήδειος ὁ ἐχθρός
ἐπιτηδείως (e. c. Thuc. I 19)· ἐπιμελῶς. ἁρμοδίως
ἐπιτήδευμα· ἐπίνοια. ἔργον (Xen. Cyn. II 2), ποίημα
ἐπὶ τῇ ἐμῇ αἰτίᾳ· ὃ νῦν τῷ ἐμῷ κινδύνῳ
(ἐπιτιθασσεύοντες· ἡμεροῦντες) 5389)
ἐπιτιμᾷ· τιμωρεῖται. ἢ τὴν τιμὴν αὔξει
ἐπιτιμή(τορ)α· βοηθόν (cf. Aesch. Suppl. 42). τιμωρόν [56]
ἐπιτίμιον· [ad 57] τιμωρία (Antipho)
ἐπίτιμον (Dem. 534, 15)· πλούσιον. τιμωρόν. τιμητόν
ἐπιτμήγειν· ἐπιτέμνεσθαι. σπεύδειν
ἐπίτονος (μ 423)· δέρμα, ᾧ κατησφάλισται τὸ ἱστίον τῆς νεώς [61. 62]

COD. 97 ἐπίσχες, ἄγχου 99 cf. ἰσχερῷ 5303 cf. ἐπισκύρους ⟨6 ἔπιτα Cyr. Brem.⟩ ἔπειτα 7 |διος 10 ἐπικαμύειν 11 ἐπιταμυναβούλου — μανδρὸς βούλου 26 ἐπιτεχν| 39 |φανται 44 ἐπίτδμα ⟨ἐπίτεγμα Cyr. Br.⟩ 46 corr. ex. περιτευξόμενος 60 cf. περιτόνεον. τὸν ἱστὸν

HES. 91 ἐπισφοραῖς· δῶρα, ξένια. καταδίκαι ⟨v. ἐπεισφ| et ἐπιφ—⟩ 94 ἐπισφρήσας· ἐπ(ε)ισενεγκών ⟨v. ἐπεισ—⟩ 95 ἐπισχεῖν (Ρ 465)· κρατεῖν. ἢ κωλύειν 5301 ἐπισχοίης (Ξ 241)· ἐπιβάλοι(ς) 2 ἐπισχόμενον (χ 15)· κατασχολαζόμενον ⟨—στοχ—⟩ 4 ἐπισχών (Ι 489)· προσάγων 6 ἐπίσωτρα (Ε 725)· ἡ ἔξω τοῦ τροχοῦ ἐπιφάνεια ⟨v. ὀπ— et σωστρεύματα⟩ Ad 8: ἐπὶ τὰ κανά ⟨5317⟩· Ad 11: παροιμία ἐπὶ τῶν ἀεὶ ἐπὶ τὸ χεῖρον τρεπομένων, ἀπὸ Μανδραβούλου τινός 16 ἐπίταυρον· ἰσχυρόν ⟨4683⟩ 17 ἐπὶ τὰ χείρονα· ἐπὶ τὰ κακά (Λ 576) 18 ἐπιτελής· ὡραία γαμεῖσθαι 19 ἐπιτεῖλαι (Δ 64)· ἐντείλεσθαι 20 ἐπίτειλον (Ω 112)· ἔντειλον, ἐπίταξον, πρόσταξον 22 ἐπιτειμήτωρ (ι 270)· ἔκδικος, τιμωρός 29 ἐπιτέλλεο (Λ 295)· ἐντέλλου 38 ἐπιτέτραπται (Ε 750)· ἐπ' ἐξουσίας ἐστίν 43 ἐπιτετυφωμένον· ἐπικεκαυμένον ⟨Moer.⟩ 56 ἐπίτειλον (Ω 112)· παράγγειλον Ad 57: πρόστιμον ⟨Moer. p. 150⟩ 61 ἐπὶ τὸ αὐτό (Act. Ap. II 1 non Thuc. VII 101, 1)· ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον 62 ἐπιτοθάζει· κολακεύει. χλευάζει, ἐπιγελᾷ ⟨ἐπιτω—⟩

ἐπιτολή· ἀνατολὴ ἄστρου, ἢ †φανερώσεως

ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος· ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἢ τοῦ ἐνισταμένου

ἐπὶ τούτοις· πρὸς τούτοις

ἐπιτραπεζώματα (Plat. Com. p. 641)· τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζαις βρώματα

ἐπιτραπεζίδιος· ὁ παράσιτος [68]

ἐπιτρέχων· συντόμως

ἐπιτρέψαι (φ 279 χ 289)· ἐπιτροπὴν δοῦναι [ad 70]

ἐπιτρίβεται· ἐπιφέρεται

ἐπιτριβόμενοι· ἐπαιρόμενοι

ἐπιτρίμ(μ)ατα· †κοιλίσματα [74. 75]

ἐπιτροπάδην· ἐπιθέτως. οὐκ ἐκ ψυχῆς [ad 76]

ἐπιτροπή· †ἔφοδος

ἐπίτροπος (Thuc. II 80, 6)· ὁ προστατῶν χωρίων καὶ ὅλης τῆς οὐσίας καὶ ὀρφανῶν [79]

ἐπιτρόχαλον· πυκνῶς. καὶ ταχέως

ἐπίτροχον· ῥᾴδιον. ἕτοιμον. γοργόν ⟨onom.⟩

ἐπιτρύζουσιν· ἐπιγογγύζουσιν. ἐπιλέγουσιν

†ἐπιτρύσσειν· ἐπίμεινον. Λάκωνες

ἐπιτυφῇ (Ar. Lys. 221. 22)· ἐπικαῇ. ἐπιπυρωθῇ

ἐπιτύφω· ἐπαπολύω. Συρακούσιοι

ἐπιτυφῶσαι· ἐπιπυριάσασα ⟨—ᾶσαι⟩

ἐπιτυχόντων· εὐτελῶν

ἐπὶ τῷ δήμῳ (Ar. Eqq. 236)· ἐπὶ τῇ τοῦ δήμου καταλύσει

⟨ἐπιτωθάζει· κολακεύει χλευάζει ἐπεγγελᾷ⟩ cf. 5362

ἐπιτωθάζοντες· χλευάζοντες ⟨cf. ἐπιθω—⟩, ἐπεγγελῶντες [ad 89]

ἐπὶ Φαληνίου (Ar. fr. XIII p. 1161)· τὸν Ἀλκιβιάδην φησὶν ὁ Ἀριστοφάνης ἐπὶ Φαληνίου γεγενῆσθαι, σκώπτων παρὰ τὸν φάλητα· ἐπασχητία γὰρ [ὁ φαλῆς]

ἐπιφάμεναι συγκαταθέσθαι· ....

†ἐπίφατος· ὁ πρὸς εὐμορφίαν φαινόμενος. ἐπιθέτης

ἐπιφάτνιος· ὁ ἑωσφόρος ἀστήρ [94. 95]

ἐπιφερομένους· ὡρμηκότας

ἐπιφέρει· προσήκει

ἐπιφέρεται· ἀλαζονεύει ⟨v. περιφ—⟩

ἐπιφημητῆρες· οἱ εὐφημοῦντες. ἢ ἐπιφωνοῦντες. ἢ συγκατατιθέμενοι

ἐπιφημίζουσα· εὐφημουμένη. ἐπιφημιζομένη

ἐπιφημίσμασιν (Thuc. VII 75)· οἰωνίσμασιν [5402. 3]

ἐπιφοιτᾷ (Herod. II 73)· παραγίνεται

ἐπιφοιτήσεως· ἐπελεύσεως. παρουσίας

ἐπιφοράς· καταδίκας ⟨v. ἐπισφ—⟩

ἐπιφορήματα (Aristoph. CLXIV)· τραγήματα μετὰ τὸ δεῖπνον

ἐπιφόρινα· ἐπίδερμα

ἐπίφορον· τὴν φέρουσαν †σύγγονον Λάκωνες καὶ †ἀμπέλου ὄνομα

ἐπίφορος· τοῦ τεκεῖν ἐγγὺς οὖσα

ἐπιφράγματα· τὰ ὑπὸ τὸ στόμα ⟨ἐπιστόμια?⟩

ἐπιφραδέστερον· †συντομώτερον. συνετώτερον [13]

ἐπιφράσασθαι (Herod. I 48 V 9)· ὑπονοῆσαι. ἢ ἐπινοῆσαι

ἐπιφράδμων· ψευδολόγος

ἐπίφρενα· ὑποχόνδρια [17]

ἐπίφρονα (π 242)· φρόνιμον, συνετόν [19]

ἐπιφροσύνη (ε 437?)· σωφροσύνη. ἐπιλογισμός

ἐπίφρων· φρόνιμος

ἐπιφυέσθω· βλαστησάτω

ἐπιφυ(λ)λίς (Ar. Ran. 92)· βοτρύδιον μικρόν, ἐπὶ τέλει βλαστάνον

ἐπιφύοιντο· ἐπιγίνοιντο

ἐπιφωνεῖ· βοᾷ, κράζει

†ἐπιχαλᾶ· τὴν τὸ κανοῦν φέρουσαν εἰς τὰς θυσίας †θεραπαίνας

ἐπιχαλκῖται· ὁπλῖται

COD. 67 |είδιος 72 ἐπερόμενοι 76 ἐπιτροπάδες 83 cf. εὐτρόσσεσθαι 85 |υφῶ 89 ἐπιγελ| 90 ἐπιφαλινίου — ἀρίσταρχος ἐπὶ φαλινίου — περὶ τὸν σφάλητα — γὰρ ὁ φαλῆς 99 ἐπιφημητέρες 5408 ἐπιφόριμα, ἐπὶ δέρμα 23 βοτρίδιον — ἐπιτέλει |νων

HES. 68 ἐπιτραφερήν (Ξ 308)· ἐπὶ τὴν ξηρὰν γῆν Ad 70: ἢ ἀπολέσαι ⟨ἐπιτρῖψαι⟩ 74 ἐπιτριμμοί (Σ 211)· ἀλλεπάλληλοι 75 ἐπιτρέψεις (Ps. XCII 3 gl.)· συντρίψεις. συντελέσεις Ad 76: ἐπεσπευσμένως (79) 79 ἐπιτροχάδη(ν) (Γ 213)· ταχέως Ad 89: ἢ ἡμεροῦντες (ad ἐπιτιθασσεύοντες) 94 ἐπιφαύσκοντα (Iob. XXXI 26)· ἀνατέλλοντα, φαίνοντα 95 ἐπιφημισμοῖς· ὀδυρμοῖς 5402 ἐπ' ἰφθίμῳ (Γ 336)· ἐπὶ τῇ ἰσχυρᾷ 3 ἐπιφλέγει (Β 455)· ἐπικαίει 13 ἐπιφρασαίμεθα (Ν 741)· σκεψαίμεθα 17 ἐπὶ φρεσί· σὺν ταῖς διανοίαις 19 ἐπιφρονεύουσιν (α 351)· ἐπακούουσιν

ἐπίχαλκον· τὸ στόμα τῶν αὐλῶν, διὰ τὴν φορβειάν, οἱονεὶ ἐπιστομίδα

ἐπίχαλκος ἀσπίς (Ar. Vespp. 18)· ἔχει γὰρ χαλκῆν τὴν ἐπιβολήν· ἔνιαι δὲ βόειαί εἰσιν

ἐπὶ Χαριξένης (Cratin. fr. IX p. 98)· (ἐπεὶ) ἐπὶ μωρίαις ἡ Χαριξένη διεβεβόητο, ἀρχαία οὖσα αὐλητρίς· ἔνιοι δὲ καὶ ποιήτριαν αὐτὴν ἐρωτικῶν λέγουσιν. Ἔστι δὲ καὶ παροιμία οἷα τὰ ἐπὶ Χαριξένης

ἐπίχαρις· ἡ παρὰ Ἀττικοῖς ἅβρα

ἐπίχαρμα· [ad 32] ὁ ἐπίχαρτος (Posidipp. fr. XVII p. 528) [33]

ἐπιχατέες· ἐνδεεῖς

ἐπίχειρα· τὰ ὑπὲρ τὸν μισθὸν διδόμενα τοῖς χειροτέχναις [36]

ἐπιχειρεῖ· τολμᾷ [38. 39]

†ἐπιχερία· χάριν ἐπιφέρουσα

ἐπιχητία (Cretice?)· ἐνδεῆ

†ἐπιχιλάδιον· τὸ χιλιοστόν

ἐπιχιλές·. [ad 43]

ἐπιχιλοῦντες· πληροῦντες ⟨v. περιχ—⟩

ἐπίχνουν (Hippocr. I p. 329 K)· ἐπεσκοτισμένον

†ἐπιχθεῖσθαι· βεβαιοῦσθαι [47]

ἐπιχόα· κατάχυσις

†ἐπίχρονος· ἐπίχαρτος

ἐπιχρίσας· περιχέας

ἐπίχριστοι· αἱ ἐπιχριόμεναι

ἐπιχρῶ· χρίω ⟨v. ἐγχρώσας⟩

ἐπίχυσις· κονίασις

ἐπίχυτον (Nicoph. fr. II p. 852)· εἶδος πέμματος, καὶ νομίσματος ἐξ ἀργύρου ἢ μολύβδου κεχυμένον

ἐπιχώνια· κάρυα

ἐπιχώρησον· ὑπάγ(αγ)ε. μείωσον

ἐπιχώρια (Ar. Ach. 522)· συκοφαντικά. εἰς τοῦτο γὰρ Ἀθηναῖοι κωμῳδοῦνται [58—60]

ἐπιψαῦσαι· ἐφάψασθαι

ἐπιψαύσῃ (θ 547)· ἐπιθίγῃ, ἅψηται

ἐπιψίσει· ἐπιψιεῖ. ἐπιψωμιεῖ

ἐπιψηφιεῖται·

ἐπιψηφιζόμενος· ἐπικρίνων. (ψῆφον παρέχων καὶ νίκην)

ἐπιωγαί (ε 404)· οἱ ἀνειμένοι τόποι καὶ ἀλίμενοι, ὑπαγωγὰς δὲ ἔχοντες καὶ ὑποσκέπην καὶ καταγωγάς

ἐπιωγάς· ἀνειμένοι τόποι, ἐφ' οὓς δύναται ἡ ναῦς ἐπέρχεσθαι [68]

ἐπλάγχθην (cf. Aesch. Sept. 784)· ἐπλανήθη

ἐπλαζόμην· ἐπλανώμην

ἐπλάδα· κατέδευεν

ἐπλακίζετο· τὰς κοιλίας εἶλεν ⟨v. πλάκας⟩

ἐπλατάγησεν· ἐψόφησεν, ἔνθεν τὸ πλαταγώνιον παίγνιον ξύλινον, ᾧ ψοφοῦσιν

ἔπλει· ἐπορεύετο [75]

ἔπλετο (Β 480)· ἐγένετο. ἠνύετο. ὑπῆρχεν (Κ 531) [77]

ἐπλήγην· ἐμάνην [79. 80]

ἐπλινθεύθησαν· οἱ αἰχμάλωτοι πλίνθους ἐβάσταζον, ἕως τοῦ λύτρα εἰσενεγκεῖν [82—84]

ἐπόγδοον· τόνος μουσικός

ἐπόγκιαι· αἱ τοῦ πλοίου παραθῆκαι [87—89]

Ἐποικιδία· Δημήτηρ ἐν Κορίνθῳ

ἐποικτίσας (Soph. O.C. 1473)· οἰκτείρας [92]

ἐποίνασεν ⟨ἀποι—⟩· λύτρον ἀπέδοτο. ποινὴν ἔλαβε τοῦ νεκροῦ [94]

ἐποισθήσεται· ἐπενεχθήσεται

ἐ ποιπνύοντα (inc. epic.)· ἐνεργοῦντα

ἐποίχεται· ἐπ[ο]ιπορεύεται. ἐργάζεται [98]

ἐποιχόμεναι· διακονοῦσαι. ἐπιπορευόμεναι. ἐργαζόμεναι. ὑφαίνουσαι. αἱ γὰρ ἡρωΐδες ὀρθαὶ ὕφαινον

ἐποιχνεῖ· ἐπιφοιτᾷ

COD. 30 ἡ Χ. διαβ| 31 ἅβρα 34 ἐπιχαταί 41 ἐνδεής 43 cf. 4730 45 ἐπιχνοῦν 56 ἐπιχώρισον 61 ἐφαύσασθαι 63 ἐπιψίση Post 64] ψῆφον — νίκην 66 καὶ ἄμμενοι 69 ἐπλαγγέην 70 ἐπλανόμην 79 ἐπλήνετο 90 ἐποικιδίη

HES. Ad 32: χάρμα, ᾧ τινι χαίρει τις (Sirac. XVIII 31). καὶ ὁ 33 ἐπιχαίρειν (Ar. Pac. 1015. 1311)· συγχαίρειν 36 ἐπεχείρεον (ω 385)· ἐπετίθεσαν 38 ἐπίχειρον· ἀνταπόδοσις ⟨cf. φίχειρον h. e. τοὐπίχειρον⟩ 39 ἐπιχειρενομοῦντες (Philo II p. 371, 41)· ταῖς χερσὶν ὡς νόμοις ξρώμενοις ⟨sic⟩ Ad 43: τὸ ἐλλιπές ⟨4957⟩ 47 ἐπὶ χθονί (Α 88)· ἐπὶ γῇ 58 ἐπὶ χώρας (Exod. XIV 27)· ἐπὶ τόπου 59 ἐπιχωρεῖ· ἐπιγειτνιᾷ 60 ἐπιψάμοις (Α 486)· ἐπὶ ταῖς παραθαλασσίαις ψάμμοις 68 ἐπιών (Σ 546)· ἐπιπορευόμενος 75 ἔπλεο (Α 418)· ἐγένου 77 ἔπλευ (Ι 54)· ἐγένου 79 ἔπληνετο (Δ 449)· ἐπλησίαζον, ἤγγιζον 80 ἐπλήσθη (Υ 156)· ἐγεμίσθη 82 ἐπνύθη· ἠγέρθη. ἀνεβίωσεν ⟨2492. 2931⟩ 83 ἔπνυτο (Χ 475)· ἐφρόνησεν 84 ἐποβελία (Plat. Legg. XI 921 D)· τόκος ⟨ἐπω—⟩ 87 ἔποι· λόγοι 88 ἐποίθετο· ἠρώτα 89 ἐποιθόμην· ἠρώτων. ἐμάνθανον 92 ἐποιμνέον (Σ 421)· διηκόνουν. ἐπορεύοντο. ἐθεράπευον. ἐνήργουν 94 ἐποίσει (Α 89)· ἐπενέγκαι ⟨—κῃ⟩ 98 ἔποιτο (Γ 255)· ἀκολουθείη

ἐποκεῖλαι· ἐπὶ τὸ ξηρὸν ἐλθεῖν
ἔπολμις· εἶδος μάντεως ⟨3251⟩ [5502]
ἐπολολύζει· θρηνεῖ [4]
ἑπόμενοι· ἀκολουθοῦντες [6]
ἔποπος· ὄρνεον
ἐπόπται· θεαταί [9]
Ἐπόπτης· Ζεύς. ἢ θεατής [11]
†ἐπορβεῖται· φθονεῖ [13. 14]
ἐπ' ὀργῇ· ἐπὶ τρόπῳ
ἐπορεξάμενος (Ε 335)· ἐφορμήσας. ἐπελθών. ἐπιλαβόμενος
†ἐπόρησεν (Soph. El. 1267)· διεπέρασεν
ἐπόρθμευεν· ἔπλεεν [19]
ἐπορθ(ρ)εῦσαι· ἐπαγρυπ(ν)ῆσαι [21. 22]
ἐπορσύνετο· ἡτοιμάζετο
ἔπος· ῥῆμα, λόγος. φωνή [25]
ἐποσσύμενος· προσορώμενος
ἐποστρακίζειν· ὀστράκοις παίζειν
ἐ ποτούδιξε· κατέβαλεν ἐπὶ γῆν ....
ἐπ' ὅτευ (Herod. IV 45)· διατί. ἢ ἐπὶ τίνος [30]
ἕπου (Aesch. Eum. 142)· ἀκολούθει
ἐπ' οὖδας· ἐπὶ τὸ ἔδαφος
ἐπουδαῖοι· ἐπιχθόνιοι [34]
ἐπούρισας (sch. Eur. Andr. 601)· ἐφορμήσας
ἐπούρισεν· ὥρμησεν. ἐπέπεμψεν
ἔπουρος· εἶδος ἰχθύος [38]
ἐπούσῃ· πονουμένῃ. φοιτώσῃ [ad 39] [40]
ἐπουτίς· οὐσία ⟨θυ—⟩ παρὰ Ῥοδίοις
ἐποφρύδιον· μέτωπον
ἔποχοι· οἱ ἐπὶ τῶν ὀχημάτων διαβαίνοντες [44. 45]
ἔποχος (Xen. ΚΠ I 4, 4)· ὁ ἐπὶ τοῦ ὀχήματος
ἐποχούμενος· βασταζόμενος
ἔποψ· ἐπόπτης. δυνάστης. καὶ εἶδος ὀρνέου
Ἐπόψιος· Ζεύς. καὶ Ἀπόλλων
ἐπόψομαι· θεωρήσω (non Ps. CXVII 7) [51]
ἔπραθεν· ἐπόρθησεν ⟨v. πραθεῖν⟩
ἐπράνισε ⟨—ωσε⟩· κατέβαλεν
ἔπρασεν· ἐπραγματεύετο
ἐπρέσβευε (Herod. VII 2)· †πρεσβύτατος ἦν [56]
⟨ἔπρησας⟩· ἐφύσησας. ἐκύρτωσας [57. 58]
ἐπρυτάνευεν· διῴκει
ἔπρωσεν· ἐμοίρασεν
ἑπταβόειον (Η 220)· ἑπτάβυρσον
ἑπταγράμματα· τὸ ὀργίλον. ἢ σκληρόν. καὶ Σάραπιν ⟨Artemid. V 26⟩
†ἑπτάγρυτο· ἐπτάρνυτο
ἑπτάενον (Callimachi?)· ἑπταετῆ
ἐπταικότα· πεσόντα ⟨v. πταίει⟩
ἐπταικώς· σφαλείς. ἢ πεπτωκώς
ἐπτακέναι· κεκρυφέναι
ἑπταπόδην (Ο 729)· τηλικοῦτον τῷ μεγέθει, ἑπτὰ ποδῶν, ἔσχατον [69]
ἑπτάπους σκιά (Aristoph. fr. inc. CIX)· τοῖς ποσὶ κατεμέτρουν τὰς σκιάς, ἐξ ὧν τὰς ὥρας ἐγίνωσκον
ἑπτάστομον (Eur. Phoen. 287 Soph. fr. 778)· ἑπτάπυλον
ἔπτατο (Π 469?)· διεφορήθη. ἠφανίσθη
ἑπτάτονος (Trag.)· ἑπτάχορδος
ἕπταχα (ξ 434)· εἰς ἑπτὰ μέρη
ἑπτάχορδα· παλαιὰ μέλη δι' ἑπταχόρδου ᾀδόμενα
ἑπτάπεκτος· ἡ βαθείας τρίχας ἔχουσα [77]
ἐπτερύγη· ἀνέπτη
†ἐπτερύξατο· προσετρίψατο

COD. 5500 ἐποκίλαι — ξυρόν ⟨1 EM. 344, 37⟩ 7 ἔποτος ⟨sch. Ar. Av. 58⟩ 15 ἐπόργῃ, ἐπιτρόπῳ 16 περιελθών 26 ἐπισσόμενος 28 ἐποτούδιξε 29 ἐπότευ 35 ἐφορμήσας 36 ἀπέπεμψεν ⟨41 cf. ὑπόθευτον⟩ 42 ἐποφρυδῶν, μετώπων 53 |ωσε ⟨—ιξε?⟩ Post 55] 5580 ἔπρηξεν 62 Σαράπην, cf. γράμμαθ' ἑπτά 66 ἐπτωκώς 75 δεπτάχορδον ᾀδόμενα 76 ἐπταπέκτιος 78 |ύγει ⟨79 Ad τερύσκομαι?⟩

HES. 5502 ἐπολυώρησας (Ps. XI 9)· πολὺ ἐφύλαξας 4 ἐπόλια (Β 474)· αἰγίδια 6 ἐποπίζε⟨ο ε 146⟩· ἐντρέπου. ἐπιστρέφου. κατασκεύαζε. φυλάσσου 9 ἐποπτεύοι ⟨ὑπο—⟩· ὑπολάβοι. νομίζοι 11 ἐποπτήσαντες (I Petr. III 2)· θεωρήσαντες 13 ἐπ' ὄρει (Greg. Naz. C. I 2 p. 31)· ἐπὶ τῷ ὄρει 14 ἔπορεν (Ζ 168)· ἔδωκεν, ἐχαρίσατο 19 ἐπόρθουν· κατέσκαπτον (Δ 308). ἐδίωκον (Galat. I 13) 21 ἐπόρκιον (Γ 279)· ἐπορκίσει, ἐπιορκία 22 ἔπορσον (Ε 765)· ἐφορμῆσαι ποίησον 25 ἐποστέφας ἐκ τ' ὀνόμαζε· τόν τε λόγον εἶπε καὶ τὰ μέρη αὐτοῦ διεξείη 30 ἐποτρύνει· παροξύνει (Υ 171). παρορμᾷ (Ζ 439) 34 ἐπ' οὔρει (Greg. Naz. I 2 p. 31)· ἐπὶ τῷ ὄρει 38 ἔπ ρυσεν· ἐπ' εὐθείας ἤγαγεν ἤπερ οὖσαν ⟨ἐπίθυσεν⟩ Ad 39 ποιουμένῃ 40 ἕπουσιν (Ο 555)· ἐνεργοῦσιν. ἀκολουθοῦσιν 44 ἐποχωτέρα· ἐπιμονωτέρα 45 ἐπόχεται· ἐπιπορεύεται ⟨εποί—⟩ 51 ἐποσίνεσθαι ⟨ἐπὶ τὸ σ—⟩· ἐπὶ τὸ βλάπτειν 56 ἔπρηξας (Σ 357)· ἐτέλεσας, ἐπλήρωσας 57 ἐπρατο (Prov. XXXI 16)· ἠγόραζεν 58 ἔπρησεν (Θ 217)· ἔκαυσεν 69 Ἑπτάπορος (Μ 20)· ποταμὸς ἐν Τροίᾳ 77 ἐπτέρνισεν (Genes. XXVII 36)· ἐσκέλισεν

ἔπτηξεν· ἔπεσεν, ἐκρύβη ⟨v. πτήσσων⟩ [81]
ἔπτης· [ad 82] [83]
ἐπτόημαι· πεφόβημαι [85]
ἐπτόκασεν (Salaminii)· ἐκάλυψεν
ἔπτυσκλυ (Boeoti)· ἀνδρεῖον ὑπόδημα
ἐπτύσσοντο (N 134)· ἐκραδαίνοντο [89]
ἐπύκασεν (Sapph. fr. 96 Ahr.)· ἐνεκάλυψεν
ἐπυλλίοις (Ar. Ran.)· στίχοις
ἐπυστιᾶτο· ἐπυνθάνετο
ἐπῳάζουσι (Cratin. fr. II p. 82)· νεοττευουσιν. ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς βοῶσιν
(ἐπωβελία· τόκος) cf. ἐποβ—
ἐπωβελία· παραβόλιον τῆς δίκης. ἔστι δὲ τὸ ἀκόλουθον τῷ τῆς καταδίκης τιμήματι ὄφλημα, ὡς Δίδυμος, τὸ ἕκτον μέρος τοῦ τιμήματος· οἱ δὲ τὸ † ιϛ'
ἐπῳδός· ἡ ἐπᾴδουσα τοῖς νοσοῦσι παισίν (.ἐπώνυμος Eur. Hec. 1272)
ἐπῴζειν· ἐπικαθῆσθαι τοῖς ᾠοῖς ⟨sp. Moer. p. 151⟩. Αἰσχύλος Νιόβῃ (fr. 152) μεταφορικῶς·
ἐφημένη
τάφον τέκνοις ἐπῳζε τοῖς τεθνηκόσιν
ἐπωμάδιον· τὸ ἐπὶ τῷ ὤμῳ [98]
ἐπωμίδα· ὡς λέντιον, ἱερατικὸν περιβόλαιον [5600]
† ἐπώνασθαι (cf. Pind. Nem. V 87)
ἐπώνυμοι (oratores)· οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι ἥρωες, οἵπερ ἦσαν δέκα
ἔπωπα (Aesch. fr. 297)· ἀλεκτρυόνα ἄγριον
ἐπωπᾷ (Aesch. Eum. 275)· ἐφορᾷ, ἐποπτεύει
ἐπωπάζει· τὰ αὐτά
Ἐπωπετής· Ζεὺς παρὰ Ἀθηναίοις
† ἐπώπει ⟨ἔποπι?⟩· ἐπόπτῃ, ἐφορῶντι
ἐπωπίδες· ἐπίσκοποι. ἀκόλουθοι. παρὰ Λακεδαιμονίοις
Ἐπωπίς· Δημήτηρ παρὰ Σικυωνίοις [ad 9]
ἐπώρεον· ἔθαπτον (4451. 57) [11]
ἐπωρεύει· ὡραῖα συντελεῖ
ἐπωριάζειν· μεριμνᾶν
ἐπώρουσαν (Δ 472)· ἐφώρμησαν
† ἐπωρυδόν· ἐπιρρέοντος
ἐπωρύετο· ἐπένθει. ἡ φωνὴ θηρίων
ἐπωροράχαται ⟨l. ἐπορωρέχαται cf. Π 834⟩ [18]
ἐπωστρίδες· αἱ κατὰ Σάμον ταῖς γυναιξὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐπέχουσαι κατὰ τὴν ὀσφῦν
ἐπωφέλης· ὁ καλούμενος ἐφιάλτης ⟨4625⟩
(ἐπώχατο)· ἐπικεκλιμμέναι ἦσαν (M 340) [21]
ἐρᾷ εἰσπνεῖ. ἡ κοιλία. γῆ καλή, γῆ ποθεινή. ἐπιθυμεῖ [23]
ἔραδος· παρὰ τὸ ἐρίζειν. † παιδίονα. νεῖκος. συνδρομή. λοιδορία. ἀνεξικακία [25]
ἔραζε (Callim. fr. CII)· χαμᾶζε. εἰς τὴν γῆν (Π 459). χαμαί [27. 28]
ἔραμαι· ἐρῶ (Γ 446), ἐπιθυμῶ (Eur. Hipp. 219)
ἐράμενος· ἐπιθυμήσας
ἔρανα· ἐκ συνεισφορᾶς δῶρα. ἡ δόσις πολλῶν † αὐτῶν γινόμενα συμπόσια
† ἐράναι· βωμοί
ἐρανέμπολοι· οἱ ἐξ ἐράνων ἐμπολῶντες
ἐρανίζεται· συλλέγει [35]
ἐράνιον· ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον. (ἡ ἀνταπόδοσις)
ἐραννῆς (I 527. 573)· ἐπεράστου. καλῆς. τιμίας
ἔρανον· συνεισφορά. δῶρον. εὐωχία. ἡ ἀνὰ μέρος δεῖπνον. ἡ ἐκ συμβολῆς δεῖπνον (Callim. ep. LXX 2)
ἐράνου· συλλογῆς ⟨v. ἐξ ἐράνου et δίαιτα τοὐράνου⟩ [40]
† ἐραπίδα (ἐράπεδα)· ἃ ἡμεῖς ἐλαπέδα ⟨h. e. γήπεδα⟩ [42]
† ἐραπτήρ· θηρευτής ⟨βραπτήρ⟩ [44]
ἔρας· γῆς

COD. 80 cf. 55 84 πεφόβισμαι 87 ἐπτύσκυ 90 ἐπύκλισεν 94 |ἔλεια, περι| τὸ τ. κ. τίμημά τι ὄλημα 95. 96 = 96. 95 95 cf. 5601 96 ἐφιμένη 99 ἐπωμίδια — ἱερᾶται 5603 ἀλεκτρύωνα 6 περὶ 7 ἐπόπτει ⟨15 ἐπιρρυδόν, ἐπιρρεόντως⟩ 16 ἐπορύετο, ἐπέθη 19 ἐπέχουσαν 22 Ad ἐρᾷ, ἀραιή, ἔρα ⟨ἧς τις ἐπιθυμεῖ⟩ 24 αλεξ| 30 ἔραμος ⟨Welcker. Mus. Rhen. VI p. 88. 89⟩ 36 ἡ d. post 37

HES. 81 ἔπτηξαν (Θ 190 Iob. XXXVIII 17)· ἐκρύβησαν. ἔπεσαν. ἐφοβήθησαν Ad 82 ἔπτηξαν 83 ἐπίστην· ἐξεπλάγην ⟨ἐξέστην⟩ 85 ἐπτολίσθαι· τὸ ὄργανον πρὸς συνουσίαν ⟨v. πτοιᾶσθαι⟩ 89 ἐπύθετο (P 408)· ἤκουεν. ἠρώτα. ἔμαθε. † τὸ αὐτὸ καὶ τὸ † ἐπιθμός 98 ἐπώκ(ε)ιλαν (gl. Act. Ap. XXVII 41)· ἐπανέπαυσαν 5600 ἐπ' ὤμων (A 46)· ἐπὶ τῶν ὤμων Ad 9: καὶ ἐπωτίς ⟨cf. EM. ἐπωτίδες⟩ 11 ἐπωρεῖν· πενθεῖν, κλαίειν ⟨πωρεῖν⟩ 18 ἐπωρώθησαν (Rom. XI 7)· ἐτυφλώθησαν 21 ἐπῴχετο (A 50)· ἐπορεύετο 23 ἐράσθε (Π 208)· ἐπιθυμεῖτε 25 ἐραδιούργησεν· ...... 27 ἔραζεν· ἔθαζεν. ἐποίησεν ⟨ἔρεξεν· ἔθυσεν⟩ 28 ἐραίσθη (Π 339)· ἀπώλετο. διεσκεδάσθη. διεχωρίσθη 35 ἐράνιζε (E 155)· ἀνῄρει. ἐσκύλευεν 40 ἔραζε· εἰς γῆν. χαμαί 42 ἐράπτομεν (π 379)· ἐβουλεύομεν

ἐρᾶσαι· κενῶσαι
ἐρασιχρημάτους (Xen. Mem. I 2, 5)· φιλαργύρους
ἐράσμιον (Aesch. Ag. 583)· ἐπίδοξον, ἐπέραστον, ἀγαπητόν, ἐπιθυμητόν
ἐραστής· φίλος. ἐπιθυμητής. ἢ (τὸν) παρὰ τὸν μικρὸν τοῦ ποδὸς δάκτυλον
ἐρατά· ἐραστά. [ad 50] ἐράσμια
ἐρατίζων (Λ 550 P 660)· ἐρῶν. ἐπιθυμῶν
ἐρατεινή· ἐρασμία. ἐπιθυμητή
†ἐρατεινεύειν· στρατεύεσθαι. ἢ δυσφορεῖν
Ἐρατινοί· ἔθνος ὑπεράνω Ἀράβων
ἐρατινόν (Boeoti)· ἐπέραστον. ἔνδοξον
ἐρατόν (h. Ap. 380)· ἐράσμιον. ἡδύ. ποθεινόν, ἐπιθυμητόν
ἐράτοθεν (Cyprii B 99)· ἀνεπαύσαντο
ἐραχᾶτη (Boeoti)· οἱ δεσμεύοντες
ἔραχος· τὸ δράγμα. Βοιωτοί [60]
†ἐρθει· φθέγγεται
ἔρβως (Cyprii?)· εὐρώς [63. 64]
Ἐργαῖος· ἀέριος Ζεύς (Ἐρσαῖος?)
ἔργανα (Boeoti)· ἐργαλεῖα, σκεύη χειρῶν
ἐργαλεῖον· ἐργαστήριον παρὰ Ταραντίνοις
Ἐργάνη· ὡς δαπάνη. ἐργασία. ἐργατική. †δόρυ. τεχνῖτις. ἐργάτις. παρὰ δὲ Σαμίοις ἡ Ἀθηνᾶ †ἔλεως
ἐργαστῖναι· αἱ τὸν πέπλον ὑφαίνουσαι
ἐργάται· οἱ παρ' ἡμῖν ἐργαστικοὶ παρὰ Ἀττικοῖς. τοὺς παρ' ἡμῖν ἐργάτας ἐκεῖνοι μισθωτούς
ἐργάτ(ε)ια· ἑορτὴ Ἡρακλεῖ τελουμένη παρὰ Λάκωσιν
ἐργατῖναι (Theocr. X 1)· ἐργάται [73]
ἐργάτις (Archiloch. fr. 184)· τὴν Νεοβουλείαν λέγει, ὡς παχεῖαν
ἐργατῶνες· οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς τόποι, ἔνθα οἱ οἰκέται κοιμῶνται, οἱ παρὰ Ἀττικοῖς ἐρχατῶνες· παρὰ δὲ Κρησὶν ἐργάτωνες (ἐργματῶναι?) οἱ ἐπὶ τῆς ταφῆς τῶν τεθνηκότων τεταγμένοι
ἔργει· κωλύει
ἔργεσθαι· κωλύεσθαι [78]
†ἐργέτην· ἐργασίαν
ἔργετος· φραγμός (v. ἔρχατος)
ἔργμασι (non Herod. V 77)· κωλύμασι. περιφράγμασιν
ἔργματα (Hesiod. Th. 823 Callim. Iov. 92)· πράγματα
ἐργνύει· κρύπτει. κατακλείει
ἐργομωκῶν· ἐμπαίζων
ἔργον· [ad 85] ὁ [δὲ] ποιητής, ὅταν ψιλῶς λέγῃ μηδενὸς συμφραζομένου ...., τὸ κατὰ γεωργίαν δηλοῖ
ἔργον· δυσχερές, δύσκολον. ἢ ποίημα
ἐργότρυς· κατάσκοπος ἔργων
ἐργύλον· στάτην. Ἴωνες
ἐργῶδες· ὀχληρόν. δύσκολον
ἐργωδέστερον· ἀκαταληπτότερον. σπουδαιότερον. ἢ πλέον τι
ἔρδε (Δ 29)· πράττε
ἔρδοι (K 503 Ar. Vesp. 1431)· πράτ(τ)οι
ἔρδειν (Hom. Soph. El. 83)· πράττειν. θύειν. πράσσειν
ἐρδόμενον· θυόμενον
ἐρδόντων· †πλουτούντων. θυόντων. τελούντων. πρασσόντων [96]
ἐρέας (ἔρεα?)· τέκνα. Θεσσαλοί [98]
ἐρέβη· ....
ἐρέβινθος (Comici)· τὸ αἰδοῖον
ἐρεβίνθινος Διόνυσος· οὐδενὸς ἄξιος. παρά τινα παροιμίαν ἐρεβίνθινος ζωμός
ἔρεβος· σκότος, ζόφος, νύξ [5702—5]
ἐρεείνω· ἐρωτῶ [7]
ἐρέεσφι· τέκνοις (5697) [9]
ἐρέθει· ἐρεθίζει, παροξύνει [11—13]
ἐρεθίζει· παροξύνει. [ad 14] λυπεῖ: μηρύεται (ἐριθεύει?)

COD. (46 recte, cf. etiam κεράσαι· ἐνῶσαι) (53 cf. ἀρατειχεύειν, ῥατιχεύειν; ἐρατειχεύειν Phot. 12, 7) 55 ἐράτινον 58 ἐραχάται 62 εὔρως 68 τέχνησις 70 ἐκείνοις (83 v. ἐριγνύειν) 90 εὔχατα] 97 cf. ἐρέεσφι

HES. Ad 50 καλά. ἐαρινά (ad ἐάρτερα). ἐπέραστα (Γ 64) 60 ἔραται (I 64)· ἐπιθυμεῖ. ἐρᾷ 63 ἔργα (Exod. XX 9)· ποτὲ μὲν τὰ περὶ τὴν ταλασιουργίαν· ποτὲ δὲ τὰ κατὰ τὴν γεωργίαν. ἢ ἐργάζει (ad ἐργᾷ) 64 ἔργαθεν (Λ 437)· ἐκώλυσεν 73 ἐργᾷ (Exod. XX 9)· ἐργάζῃ 78 ἐργεῖ...· οἱ ἐπ' ἀγρὸν οἰκέται (v. ἐρκῆται) Ad 85 διόρθωμα. στήριγμα. βάσις. ἐνώτιον. ὄχημα (omnia ad ἕρμα) 96 ἔρεσαι (α 405)· ἐρεύνα 98 ἐρεβεννή (E 659)· σκοτεινή 5702 ἔρει· ἀνιᾷ. ἀπολλύει (τείρει?) 3 ἐρέειν· ἐρωτᾶν. ζητεῖν (ad ἐρεύνειν): ἄγειν (sc. φῶς) 4 ἐρέεινεν (δ 137)· .... 5 ἐρεεινῶν (λ 233)· .... 7 ἔρεξεν (B 400)· ἔθυεν. ἔπραττεν 9 ἔρεθε (Γ 414)· ἐρέθιζε 11 ἐρεθέντα (Φ 282)· ἐν ὕδατι ἀποπνιγέντα (ἐρχθ—) 12 ἐραθέντι· ληφθέντι (αἱρεθέντι) 13 ἐρέθιζε (Λ 32 Ω 560)· παρόξυνε Ad 14 [νηρύεται]

ἐρεθισμός· παροξυσμός

Ἐρεθύμιος· ὁ Ἀπόλλων (Robigus) παρὰ Λυκίοις. καὶ ἑορτὴ Ἐρεθύμια

ἐρέθοιμι· ἐρεθίζοιμι [ad 17] [18. 19]

ἐρεῖ· λέγει. ἐρωτᾷ

ἔρειδε· συντόνως ἔσθιε (Ar. Pac. 32). ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων

ἐρείδει· ἐπιστηρίζει, ὑποστηρίζει [23. 24]

ἐρεικόμενος (Ν 441)· περι(σ)χιζόμενος [26]

ἐρείσματι· ὑποβαστακτῆρι

ἐρεῖσαι (Eur. Rh. 487)· ἐπερεῖσαι, ἐπιστηρίξαι [29—31]

Ἐρεμβοί· νομάδες ⟨ad ἔρημοι⟩. Αἰθίοπες, Ἄραβες, Ἰνδοὶ Ἀράβιοι

ἐρεμνή (Δ 167)· σκοτεινή. μέλαινα. οἱ δὲ ἐρεβεννὴ παρὰ τὸ ἔρεβος. καταπληκτική [34]

ἔρεξα (Ι 453)· ἔπραξα. ἔθυσα (δ 352) [36]

ἐρέοι· εἴποι [38—40]

ἐρεπτόμενοι (Β 776)· ἐσθίοντες. ἀπὸ τοῦ τῆς ἔρας τουτέστι τῆς γῆς ἅπτεσθαι. ἐπὶ γὰρ τῶν νεμομένων τετραπόδων τάσσεται ἡ λέξις [42. 43]

†ἐρεσιμήτρην· τὴν γεωμετρίαν

Ἐρέσιος· Ἀπόλλων [46]

ἐρεσμεῖ· καταπλεῖ

†ἐρεσμεί· κώπη

†ἐρεσμίονες· αἱ χεῖρες (Eur. Med. 4?)

π

ἐρέσ(σ)ει· [54] ἐλαύνει κώ

ἔρεσσον (ι 490)· ἤλαυνον. ἐκωπηλάτουν

ἐρεσχελεῖ· ἀηδίζει. ἀδολεσχεῖ. χλευάζει, [παίζει ⟨Moer.⟩], σκώπτει. διαμάχεται

ἐρεσχελία· φιλονεικία. φλυαρία. ἔνστασις

(ἐρεσχελοῦντες· φλυαροῦντες)

ἐρετή (Aeoles?)· ἐπιθυμητή

ἐρέταις· κωπηλάταις. † κατασκόποις

ἐρετάν (Callim. Iov. 75)· ναύτης [58]

ἐρετμόν (λ 77)· κώπη. καὶ τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον

ἔρετο (Boeoti?)· ὡρμήθη ⟨v. ἔρσεο. ἔρση⟩

ἐρετμῶσαι (Eur. Med. 4)· κώπαις ὁρμῶσαι

Ἐρέτρια· πόλις

ἐρετριάζει· σκώπτει· ἢ παίζει

Ἐρετριακὸς κατάλογος· ἐπὶ Διφίλου (Ol. 84, 3) ψήφισμα ἐγράφη ἐξ Ἐρετρίας καταλέξαι ὁμήρους τοὺς τῶν πλουσιωτάτων υἱούς. τοῦτο οὖν τὸ ψήφισμα ἔχει ἐπιγραφὴν Ἐρετριακὸς κατάλογος

Ἐρετριέων ῥῶ· Ἐρετριεῖς τῷ ρ̄ κατακόρως χρῶνται

ἔρεττε τὰν νᾶν· ἤλαυνε (ἔ—) τὴν ναῦν [67. 68]

ἐρευγομένη· βράττουσα

ἔρευε· ἐρεύνα ⟨v. ἐξερεύειν⟩

ἐρεύθει (h. Apoll. 211)· ἐρυθρὸν ποιεῖ [72]

ἐρεύθεται· πίμπλαται (luna). λάμπεται

ἐρευθιῶντες· ἐρυθριῶντες

ἔρευθος (Callim. LM. 27)· ἐρύθημα. αἰδώς. ἄνθος [76]

ἐρευνᾶν· ζητεῖν

ἐρεῦσαι (Σ 329)· ἐρυθρὰν ποιῆσαι τῷ αἵματι, ἢ βρέξαι

ἐρεύσομεν· ζητήσομεν

Ἐρεχθεύς (Lycoph. 158)· Ποσειδῶν ἐν Ἀθήναις [81. 82]

ἔρεψα (ψ 193 Α 39)· ἐστεφάνωσα, ἔστεψα. ἐστέγασα. ᾠκοδόμησα. ὠρόφωσα

ἐρέψιμον· στεγάσιμον. ἢ βοσκηματῶδες χωρίον

ἐρέψομεν πρὸς αἐτόν (Ar. Av. 1110)· στεγάσομεν πρὸς αἔτωμα [86]

COD. 5716 ἐρεθυμία 20 ἐρωτῶ 21 ἐρειδὲ συντόμως ἐσθείς 32 Ἴνδιοι 37 εἴπει ⟨44 ὀρεσιμετρίην?⟩ 45 |ειος 51 ἐρέσειον 52 ἐρεσκλεῖ 57 post 66: ἐρετάνης 66 ἐρέτανεν 71 ἐρευθεῖ 83 ὀρόφησα 85 προσαιετόν — προσαέτωμα

HES. Ad 17: ἐρωτήσοιμι (λ 228) 18 ἐρέθονται (Γ 108)· κρέμονται 19 ἐρέθων (ε 83. 157)· διακόπτων. κατεπείγων. ἐπὶ τούτου καὶ ἐρεχμὸς ὁ κύαμος ὁ διακεκομμένος 23 ἔρειδε (Ν 131)· στηρίζει 24 ἔριθος· ἐρεθιστής. παροξυντικός 26 ἔροιο (Λ 610)· ἐρώτησον 29 ἐρεισάμενος· ἐπερεισθείς (Μ 457), ἐπιστηριχθείς (Θ 496) 30 ἐρεκρούων· στηρίζων 31 ἐρείομεν (Λ 62)· ζητήσομεν. ἐρωτήσομεν 34 †ἐρέμοισιν· ἀποκλείσμασιν ⟨ἔργμασιν⟩ 36 ἐρέοντο (Λ 332)· ἠρώτων 38 ἐρέουσα· ἐροῦσα, λέξουσα (Λ 419), φέρουσα. ἀγγέλλουσα (Β 49) 39 ἔρεπτα· τροφεῖα ⟨θρ—⟩ 40 ἐρεπτεῖ· τρέφει ⟨θρέπτῃ· τροφεῖ⟩ 42 ἐρεσσάμεναι (Ι 361)· κωπηλατεῖν 43 ἔρεσθαι (α 405)· πυνθάνεσθαι. ἐρωτᾶν 46 ἐρεσκίη· θρησκία ⟨θρησκηίη· θρήσκεια⟩ 58 ἐρετμαῖς ⟨οἷς⟩· κώπαις. ἐρετμαί 67 ἐρεύγεται (ε 438)· ἀναβάλλει 68 ἐρεύγετο (ι 374)· ἐβρύχετο. ἔβρυεν 72 ἐρεύξεται (Oseae XI 11)· βρύσεται 76 ἐρεύθων (Λ 394)· ἐρυθριῶν, φοινίσσων, ἐρυθραίνων 81 ἐρεχθομένη· σαλευομένη. [ἐ]λαμβανομένη. βαρυνομένη ὑπὸ τῶν ἀνέμων (Ψ 317), ταρασσομένη 82 ἐρέχθων (ε 83)· διακόπτων ⟨5719⟩ 86 ἐρέω· λέξω (Ε 816). ἀπαγγελῶ (Ν 735). σημαίνω (Ψ 326). ἐπερωτῶ

ἐρέων· μαντευσόμενος ⟨χρέων?⟩. ἐρωτήσων. ζητήσων (Apoll. lex. 76, 1) [88]

†ἔρημαι· βούλομαι, ἐρωτήσω

ἐρήμη· μονομερὴς δίκη, ὅταν μὴ ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν κρίσιν διαιτηθῇ

ἐρήμησιν· νομάσιν

Ἐρημήσιος· Ζεὺς ἐν Λέσβῳ

ἐρήμησον ⟨—ωσον⟩· ἀποσκέδασον

ἐρημία (Eur. Tro. 26)· ἡ ἐκπύρωσις [96]

ἐρημόθωκος· ἐρημο†λόγος

ἔρημον· μάταιον. καὶ τὸ πλανᾶσθαι

ἐρήμους· ἀπεριστάτους

ἐρήμους λόγους· τοὺς ἀπόρους. ματαίους

ἐρηρέδαται (Ψ 284. 329)· ἐρηρεισμέναι εἰσί

ἐρηρεῖσθαι· ἡρμόσθαι. ἠσφαλίσθαι

ἐρηρεισμένος· ἀσφαλής, πεπηγμένος

ἐρήρεισται (Tim. Locr. 97 E)· πέπηγεν καὶ ἐνήρμοσται [5805. 6]

ἐρήριπται· πέπτωκεν (cf. Ξ 15)

ἐρήρι(σ)ται (Hesiod.)· ἐρίζει [9]

ἐρήσαιο· ἐρωτήσειας

ἐρήσομαί σε (Ar. Nub. 1409)· ἐρωτήσομαί σε [12]

ἐρητύειν (B 75)· παύειν. κωλύειν. πραΰνειν. κατέχειν

ἐρήτυθεν (B 99. 211)· διακατέσχον [15]

ἐρητῦσαι· πραῦναι. ἀνακόψαι. ἀναπαῦσαι. κωλῦσαι

ἐρι· πολύ. μέγα. ἰσχυρόν

ἐριαύχενες (Λ 159)· [ad 18] γαῦροι. μεγαλαύχενες. μεγάλοι, ἀπὸ μέρους

ἐριβρεμέτης· μεγαλόψοφος, μεγαλόηχος [20]

ἐρίβοια· νύξ. καὶ μεγάλως τιμωμένη

ἐρίβρομον (Anacreo)· μεγαλόηχον [23]

ἐρίβωτος· μεγαλόψοφος [25]

ἐριγδούποισι· μεγαλοκτύποις [27]

ἐρίγηρυς· μεγαλόφωνος

ἐριγνύειν· κρύπτειν. κατακλείειν ⟨ἐργ—⟩

†ἔριγεν· ἔφριττον [31]

Ἐριδάντας· Ἡρακλῆς παρὰ Ταραντίνοις [33]

†ἐρίδεται· μανθάνει. ἐξετάζει [35. 36]

Ἐριδίμιος· Ζεὺς ἐν Ῥόδῳ [38. 39]

ἐριδμαίνουσιν (cf. Theocr. XII 31)· ἐρεθίζουσιν

ἐριδόμενος· ἐπιστηρίζων. ἐπακολουθῶν

ἐρίδων· βαστάζων

Ἐριέντης· Ἀφροδίτης ἐπώνυμον [44]

ἐριζώοισι· πάνυ ζῶσιν

ἐρίηρες· μεγάλως τιμώμενοι. ἀγαθοί. πρόθυμοι. εὐχάριστοι, [ ] μεγαλωφελεῖς [ad 46]

ἐριθάκη (Aristot. HA. V 22)· ἡ ὑπὸ τῶν μελισσῶν (....) παρατιθεμένη τροφή. καὶ τὸ ἐγκοίλιον τῶν ἰχθύων τῶν μαλακῶν. καὶ τὰ τῶν ὑῶν ἔμβρυα

ἐριθαλίς· εἶδος δένδρου

ἐριθάλλων· πολυθάλλων (cf. Simonid. fr. 64)

ἐριθαλεῖς· μεγάλως θάλλοντες

†Ἐρισαθεύς· Ἀπόλλων ἐν τῇ Ἀττικῇ

ἐριθεύις εἰκῇ (Boeoti)· ἐργάζῃ μάτην

ἐριθεύς· ὁ ἐριθακός, τὸ ὄρνεον

ἐριθηλέα (Theocr. XXV 132)· μεγάλως θάλλουσαν [55—57]

ἔριθοι (Σ 550?)· οἱ γεωργοί. παρὰ τὸ τὴν ἔραν ἐργάζεσθαι, ἥτις ἐστὶ γῆ. καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ ἐριουργοί. ἢ μισθωτοί [59]

ἐρικάνην· φραγμόν ⟨v. ὀρικάνην⟩

COD. 88 δειλεί 90 διετηθῇ 5801 ἐρηρεδαπαί Post 1] καὶ ἐνήρμοσται cf. 5804 2 ἡρμόσθη ἠσφαλεῖσθαι 3. 4 legebantur post 7: ἐρηρίσθαι· πέπηγεν. ἐρηρισμένος κτλ. 14 cf. ἐράτοθεν 21 ἐριβοιανύξ 24 |λος 28 ἐριγήροις |ώνοις ⟨30 ἐρρίγειν?⟩ 32 ἐριδανάτας ⟨37 Bergk Monatsk. 68⟩ 38 cf. ἐριωδία, ἐρωδία 41 ἐριζ| ⟨43 Ἀρέντης Lycoph. 832? ἐριέντις?⟩ 45 ἐρίζωοισι 46 εὐάρμογοι. μεγαλωφελεῖν ⟨47 cf. κήρινθος⟩ 49 |αλλῶν 52 |θεύμ 54 ἐριθαλέα 58 ἱερουργοί

HES. 88 ἔρημα (E 140)· ἀφύλακτα. δειλά. οἰκτρά 96 ἐρημικῷ (Ps. CI 6)· εἰς τὰς ἐρήμους διάγοντι 5805 ἐρίηρες (Γ 378)· εὐάρμοστον 6 ἐρηρετλᾶται (Ψ 284)· ἐρηριασμένοι εἰσίν 9 ἐρίσαντες (N 109)· φιλονεικήσαντες 12 ἐρήτυε (B 164)· [παρεσκεύαζεν] 15 ἐρήτυον (B 97)· ἐπεῖχον. ἐκώλυον Ad 18 [μεγάλοι] 20 ἐριβρεμέτης (N 624)· μεγάλα βροντῶντος 23 ἐριβώλακι (Λ 155)· μεγάλῳ, βόλῳ. εὐγείῳ 25 ἐρίγδουποι (Λ 152)· μεγαλόψοφοι 27 ἐρίγδουπος (Π 411)· μεγάλους ψόφους ποιῶν, διὰ τῶν βροντῶν 31 ἔριδα (E 861)· ἔριν. μάχην 33 ἐριδαίνωσιν (Π 260)· ἐρίζωσι. φιλονεικοῦσιν 35 ἐριδήσασθαι (Ψ 792)· ἁμιλληθῆναι. φιλονεικῆσαι 36 ἔριδι (Λ 8)· φιλονεικίᾳ 38 ἐριδίαν· ἅμαξα 39 ἔριδας· τὰς ἐν οὐρανῷ ἴριδας. Ἀττικῶς ⟨v. ἐρίσκηπτα⟩ 44 ἐριζέμεναι (Λ 277 al.)· ἐρίζειν. φιλονεικεῖν Ad 46 εὐάρμοστοι (Γ 378). μεγάλως θάλλοντες 55 ἐρίθηλες (P 53)· μεγάλως καὶ καλῶς ἢ πάνυ θάλλον[τες] 56 ἐριθηλέων (E 90)· μεγάλως θαλλουσῶν 57 ἐριθῆαι (II Cor. XII 20)· ἐργασίαι. ἐρεθισμοί 59 ἐρίθοισιν (Σ 560)· ἐργάται, γεωργοί

ἐρικάς· ὁ ἐρεγμός, Κρῆτες †δὲ ἀστριμάς· λέγουσι δὲ οὕτω (Hippocr.) καὶ τὰ ἴτρια, τὰ ὑπό τινων λάγανα

ἐρικέα· φράγματα

ἐρίκει· σχίζει. πρίζει. ῥηγνύει. ἐσθίει

ἐρίκεος· φραγμοῦ

ἐρικευθές· πυθμήν

Ἐρίκη· θυγάτηρ τοῦ Ἀναύρου [67. 68]

ἐρίκη· εἶδος φυτοῦ [70]

ἐρικτόν· κοπανιστόν

ἐρικυδέα· λίαν ἔνδοξα, μεγάλως ἔνδοξα (Γ 65)

†ἐρίμη· ἔξοδος ⟨v. ἐξίσμη, ἐρμή⟩ [74]

ἐρινάδες· ὄλυνθοι (Macedones). ἢ συκαῖ.. ἄρρενες

ἐρινάζειν· συκᾶς περιάπτειν τοῖς ἐρινοῖς εἰς τελεσφορίαν

ἐρινάς· νέας βοῦς ⟨ἐαρινάς?⟩

[ad 78] ἐρινάσαι· ἀπὸ (τῶν) λεγομένων (ἐρινεῶν). οὕτω δὲ λέγεται συκῇ φέρουσα ὀλύνθους, ἐξ ὧν οἱ ψῆνες γίνονται. Ψῆνες δέ εἰσι †τὰ ἄνθη ⟨αἱ ἀνθρῆναι?⟩ τῶν ἐρινῶν. γίνονται δὲ (καὶ) ἐπὶ τῶν φοινίκων ἐρινοί

†ἐρινάσει· ἐρωτήσει. ἐρευνήσει

†ἐρίνεμος· ἄνεμος μετὰ συστροφῆς [81]

ἐρινεός· ἀγρία συκῆ [83]

ἐρινός· †θεός. ἢ σῦκον ἄρρεν (Soph. fr. 183)

ἐρινύας· τὰς ἁμαρτίας νῦν

Ἐρινύς· δαίμων καταχθόνιος. ἢ Ἀφροδίτης. ἢ εἴδωλον [87]

ἐριοῖ· ἐργάζεται

ἐριούνης (Υ 34. Θ 322)· μεγάλως ὠφελῶν, ἢ μεγάλην ὄνησιν καὶ ὠφέλειαν τοῖς ἀνθρώποις παρέχων

ἐριούνιον πόρον· τὸν ὑποχθόνιον

ἐριούνιος (Υ 72)· πολυωφελής. ἀγαθός

ἐρίπει· καταβάλλει

ἐριπεῖν· καταπεσεῖν

ἔριπες· δαλοί

ἐρίπεσθαι· φθίνειν [96]

ἐρίπια (Eur. fr. 268)· σκηνώματα ἐπίπεδα. καὶ τὰ ἐπὶ τὴν ἔραν καταπεσόντα

ἐρίπιον· τὸ ἡμίπτωτον οἴκημα. ἢ πτῶμα

ἐριπίων (Aesch. Pers. 425)· πτώσεων τῶν τειχῶν

ἐρίπνας (Eur. El. 210)· ὑψηλὰ μέρη [5901. 2]

ἐρίπναι· αἱ ἀπερρωγυῖαι πέτραι

ἐρίπνη· κορυφή. ἄκρα. κρημνός

ἐρίπων· ἀνατρέπων [ad 5]

ἔρις (Apoll. 76, 18)· φιλονεικία. μάχη [7]

ἐρίσει· ὑποστηρίξει, στερεώσει: παίξει: φιλον(ε)ικήσει [9]

ἐρισθενέος (Ν 54)· μεγαλοσθενοῦς. †μεγαλοδυναμίᾳ ⟨ad ἐρισθενείᾳ?⟩

ἐρισθενές· μέγα. ἰσχυρόν [12. 13]

ἐρίσκηπ(τ)α· ἱερὰ βοτάνη, εἰς ἣν ἂν ἔρις ἐπισκήψῃ

ἐριστάφυλον· καλλιστάφυλον. πολύν. ἢ τὸν ἐξ εὐγενοῦς σταφυλῆς ἢ μεγάλης [16]

ἐρισύβη· ὁ ὡς κονιορτὸς καταχεόμενος καὶ ἀφανίζων τὸν σῖτον

ἐρισφάραγος (Pindar.?)· μεγαλαύχην. ὑψηλόφρων

ἐριταρβής· μεγάλως δειλός

ἐρίτιμον (Β 447)· ἰσχυρ†όν τετιμημένον, ἄγαν ἔντιμον, μεγαλότιμον [21]

ἐριφέας· χίμαρος

ἐριφιήματα· ἔριφοι. Λάκωνες

Ἐρίφ(ι)ος· ὁ Διόνυσος [25]

Ἐριφύλης· τῆς χρυσίῳ προδεδωκυίας τὸν ἴδιον ἄνδρα

Ἐρίφυλλον· τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἑρμῆ

ἐρίφυλλος δρῦς· ἡ πλατύφυλλος. καὶ ἡ καλουμένη φελ(λ)ός

†ἔριψ· σωμάτιον

ἐρῖψαι· ἀφανίσαι. [30] καταρ(ρ)ῖψαι

COD. 61 κρῆται 65. 66 = 66. 65 73 cf. gl. δ 347 ⟨76 συκαῖς — τοὺς ἐρινούς?⟩ 92 ἐριπεῖ, καταβάλει 93 ἐρίπεια 96 φθονεῖν Post 92] 5897 ⟨5901 ὄρη?⟩ 10 |νέας 14 cf. κύπειρος 15 πολύνητον 17 κατεχόμενος 18 ὑψηλοφόρος 22 χείμαῤῥος 26 χρυσίου προσδ| 27 ἐριφύλλιον 30 ἐρίψαι

HES. 67 ἐρικνωμένον· ῥυτίδας ἔχον ⟨v. ἐρρ—⟩ 68 ἐρικόμενος (Ν 441)· σχιζόμενος 70 ἐρικτά (Levit. II 14)· σῖτος πεφρυγμένος καὶ κοπτόμενος, ὡς ἄλφι(τ)α, σχιστὰ ἄλευρα 74 ἐριμῶν (Υ 497 Ψ 775)· μεγαλοφώνων. ἢ μυκώμενος, μεγάλως μυκῶν Ad 78 [ἐρινάξαι· τὸ λεγόμενον] 81 ἔρινε (Soph. Ai. 586)· ἐρώτα ⟨an Π 31?⟩ 83 ἔρινον (ε 281)· νέφος 87 ἐρίξει (Φ 62)· κωλύσει 96 ἐριπεσοῦσα (Ε 357 al.)· πεσοῦσα 5901 ἐριποῦσα (Ε 357 al.)· καταπεσοῦσα 2 ἔριπε (Ε 68)· κατέπεσεν Ad 5: καταπεσών ⟨ad ἐριπών Ε 309⟩ 7 ἐρίσαι· πνῖξαι ⟨ἔρσαι⟩ 9 ἔρισεν· ἔπεσεν ⟨ad ἔριπεν⟩. ἤρεττεν ⟨ad ἔρεσσεν⟩ 12 ἐρίσμασιν (Theocr. XXI 12)· εἰρεσίαις 13 ἔρισμα (Δ 38)· στήριγμα 16 ἐριστήρ· μαρσίπιος, σάκκος ⟨ad δερριστήρ⟩. ἢ ἔρκτης καὶ πράκτης ⟨ad ἐρκτήρ⟩ 21 ἐρίτω· λαμβανέτω ⟨αἱρείτω⟩ 25 Ἔριφος· ὁ μικρὸς αἴξ, ὁ ἐν τῷ ἔαρι φαινόμενος, ἤγουν ὁ πρώϊμος· χίμαρος δὲ ὁ ἐν τῷ χειμῶνι margo. Ad 30: στεγάσαι ⟨ad ἐρέψαι⟩

ἐρίψιμα· πτώσιμα

† ἐριωδία· ἅμαξα (v. ἐριδίαν)

ἐριώδυνον· μεγαλώδυνον

ἐριώδων· μεγάλους ἔχων ὀδόντας

ἐριωλαί· ἀνέμων συστροφαί, αὖραι, πνοαί

ἐριώπιδος· εὐώπιδος [37]

Ἐριῶπις· μεγαλόφθαλμος. καὶ ἡ Ἀγχίσου γυνή (schol. N 429)

† ἔρκα (ἔρκος? ἕρμα?)· τεῖχος ἔπιπτεν

ἐρκάζειν· σκώπτειν

ἐρκατή (—άνη?)· φυλακή

ἔρκατος· φραγμός [43—45]

ἐρκείου Διός (χ 334 Plat. Euthyd. 302 D)· τοῦ ἀσφαλίου. ἢ τοῦ κατὰ τὴν οἰκίαν. ἔστι δὲ ἕρκειος Ζεὺς παρὰ Ἀθηναίοις (Eur. Tro. 16. Ar. fr. IV p. 1048)

ἔρκεσι· δικτύοις. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι β' (fr. 2)

ἔρκη· ὅπλα. Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ (fr. 568)

ἐρκίον· κύκλος αὐλῆς (σ 102). οἰκία. τειχίδιον. στεφάνη δώματος

ἐρκῖται (Macedones)· οἱ ἐν ἀγρῷ οἰκέται

ἐρκόπεζα· τὰ † τῷ νεῶν ἔξωθεν περιτιθέμενα πρὸς τὸ μὴ ὑπερβατὰ εἶναι ἀκανθώδη ξύλα

ἔρκος· ἀσφάλεια. τεῖχος. περίβολος. περίφραγμα· ὡς τῶν ὀδόντων τὰ χείλη ἔρκος ἤγουν φραγμός ,ω' (204)

αἱμασιὰς λέξοντες ἀλωῆς ἔμμεναι ἔρκος
καὶ λίνον·

ἔρκει ἐνιπλήξωσιν (χ 469)

Ἐρχύνια· ἑορτὴ Δήμητρος

ἕρμα· ἔρεισμα. [ad 53] ἢ τὸν πετρώδη καὶ ἐπικυματιζόμενον, ὥστε μὴ βλέπειν, τόπον τῆς θαλάσσης· καὶ Ἀνακρέων (fr. 39)

ἀσήμων ὑπὲρ ἑρμάτων φορεῦμαι

καὶ τὸ τὴν ναῦν στηρίζον ἔρεισμα. καὶ τὸ † σκήνωμα τῆς νεώς

(ἕρμα· διόρθωμα, στήριγμα, βάσις, ἐνώτιον, • ὄχημα) cf. ἔργον

ἑρμαί· παραφυάδια δένδρων ἄχρηστα, οἷς παίζοντας ἑρμομαχεῖν λέγουσιν

(ἑρμαῖα· παίδων ἀγὼν παρὰ Συρακουσίοις schol. Plat. Lys. p. 319)

ἕρμαιον· εὕρημα, ἢ κέρδος [57]

ἕρμακες· αἱ ὕφαλοι πέτραι [ad 58]

ἕρμακον· ὄρνεον (ἐρίθακον?)

ἑρμάσαι (Hippocr. p. 808 G?)· ἐλαφρῶς περιελίξαι

ἑρμάσει· † μαλάσσει στηρίξει

ἕρματα· περιφράγματα. ὑπερείσματα (B 154). ἐνώτια, ἀπὸ τοῦ εἴρεσθαι (σ 297). καὶ ὕφαλοι πέτραι

Ἕρμειος· ἀπὸ δήμου. λέγονται γάρ τινες Ἕρμειοι τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς

ἑρμεών· σωρὸς λίθων

† ἑρμή· ἔξοδος (v. ἐρίμη) [66]

† Ἕρμηνοι· Σειληνοί

Ἑρμῆς· κῆρυξ

Ἑρμῆς ἀμύητος· Ἀθήνησιν ἐν τῇ ἀκροπόλει

Ἑρμῆς (Strattis fr. I p. 771)· τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ πόσεως ἰδέας ἔλεγον, καθάπερ Ἀγαθοῦ δαίμονος καὶ Διὸς σωτῆρος. καὶ ἐν τοῖς κλήροις· οἷον ἀγαθὸς οἰωνός. καὶ πέμματος εἶδος κηρυκ(ει)οειδές

Ἑρμῆς τρικέφαλος· Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι (fr. XI p. 1166) τοῦτο ἔφη παίζων κωμικῶς, παρόσον τετρακέφαλος Ἑρμῆς ἐν τῇ τριόδῳ τῇ (ἐν) Κεραμεικῷ ἵδρυτο

Ἑρμῆς στροφαῖος (Ar. Plut. 1154)· ὁ παρὰ στρόφιγγι τῆς θύρας ἱδρυμένος [73]

ἑρμῖνα (ψ 198)· πόδα κλίνης. ἀπὸ τοῦ ἐνείρεσθαι τῷ ἐνηλάτῳ. ἢ ἀπὸ τοῦ Ἑρμᾶς ἐγγεγλύφθαι

Ἑρμιόνη· καὶ ἡ Δημήτηρ καὶ ἡ Κόρη ἐν Συρακούσαις [ad 75]

ἑρμίς· τόρνος. πούς κλίνης

ἑρμοκοπίδαι (Ar. Lys. 1094)· οἱ περικόψαντες τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθήνησιν, ἐπὶ Ἀριμνή-

COD. 31 ἐρίψημα 34 ἐριόδων (40 εἰκάζειν? an ἐρκάζειν = σερκάζειν, σαρκάζειν?) 42 cf. ἔργετος ἔρχατος 49 ἔρκιον 50] post 47 ἐρκῆται; cf. ἐργεῖται et Ath. VI 267 C 51 τῶν (νεῷ an νεῶνι?) 52 ω' 53] post 50: ἐρκήνια (Lycoph. 153) 54 ἔρισμα νέργμα — ἀσίμων — ἔρισμα στηρίζων 55 οἷς παίζοντες ἑρμομάχην 64 ἕρμεον 70 πτώσεως — διοσώτηρος 72 περὶ 74 ἕρμινα

HES. 37 ἐριωπιζόμην· ἢ τεχνητευόμην. ἢ σύμμικτα σχήματα εἶχον (v. ἐρρωπίζομεν) 43 ἔρκεϊ χαλκείῳ (O 567)· τῷ τῶν ἀσπίδων κυκλώματι 44 ἐρκεῖαι· οἰκίαι. τείχη. φραγμοί. σκηναί 45 ἐρκίοις· τειχίοις Ad 53 [ἢ ἔργμα] 57 ἑρμαῖος λόφος (π 471)· τοὺς σωροὺς τῶν λίθων ἑρμᾶς, τοὺς ἐν ταῖς ὁδοῖς γινομένους εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ· ἐνόδιος (q. v.) γάρ Ad 58 ἢ αἱμασιαί (Ducang. app. c. 74) 66 ἑρμηνεύοντες· φράζοντες 73 ἕρμια· πόδες κλίνης Ad 75 καὶ πόλις ἐν Ἄργει (B 560). καὶ ἡ θυγάτηρ Μενελάου (δ 14)

στου ἄρχοντος, τοῦ Πελοποννησιακοῦ συνεστῶτος πολέμου
Ἕρμος ἢ Ἕρμοι· δῆμος Ἀττικῆς. καὶ ποταμός [ad 78]
Ἑρμοῦ κλῆρος (Eur. fr. 40)· ὁ πρῶτος ἑλκόμενος κλῆρος Ἑρμοῦ νομίζεται
Ἑρμοχοίνιος γῆ· ἡ Αἴγυπτος τὸ πρότερον οὕτως ἐκαλεῖτο
Ἑρμοῦ ψῆφος· τὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἕρμαια
Ἑρμών(ε)ιος χάρις· παροιμία [post 82]
ἔρνατις· ἀναδενδράς
ἔρνη· κρέα ⟨κέρατα?⟩. ἢ βλαστήματα
ἐρνοκόμων· παραδεισαρίων
ἔρνος· κλάδος. στέλεχος. δένδρον εὐθαλές (P 53? Call. Del. 262). βλάστημα. φυτόν
ἔρνυτας (Aristot. Poet. XXI 9)· ἔρνη. βλαστήματα. κλάδοι
ἔρξεν (ψ 312)· ἔπραξεν
† ἔρξιν· ἡ ἕδρια ⟨ἐλξίνη· περδίκιον?⟩
ἔρξον· ποίησον, πρᾶξον (Δ 37). δῆσον. πνῖξον. θῦσον. κώλυσον
ἐρόεντα (Eur. fr.)· ἐπέραστα
† ἔριοι· καινοί
ον
† ἐρόδανα· ἔργ ἐρινάξει
Ἐροιάδαι· δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς [95]
ἐρόμενος (Ar. Eqq. 574)· ἐρωτῶν, πυθόμενος
ἐρομένῳ· [ ] ἐρωτῶντι [98]
† ἐρόντι· μάλα, λίαν, πάνυ
ἔροτιν (Eur. El. 625)· ἑορτήν [6001a]
ἔροτις· ἑορτή, πανήγυρις
ἐροῦα (B 179)· πορεύου. ἀναπαύου (X 185. Κύπριοι)
ἔροψ· ὄρνις ποιός

ἕρπε (Callim. ep. XLII 6)· βάδιζε
? ἑρπεδό(ε)σσα (aeol.?)· ἐπίπεδος
ἕρπει· βαδίζει (P 447). τῇ κοιλίᾳ περιπατεῖ (Nic. Th. 481). παραγίνεται (Callim. LP 3) [7]
ἑρπύζει· ἑρπυστάζει· [παρὰ τὸ πορεύεσθαι.] ἐκ μεταφορᾶ, βαδίζει ἢ πορεύεται
ἑρπυλλίς· τέττιξ
ἑρπύσῃ· βαδίσῃ
ἑρπυσμός· ἡ φωνὴ τῶν χοίρων
† ἔρυγξ· τὸ ἕρκος τῶν πρασιῶν [13—15]
ἐρράγη· ἐσπάσθη. ἐσχίσθη [ad 16] [17—19]
ἐρραθάγει· ἐκρότει
ἐρραθάμιζε· † ἐρόφα
ἐρράθαινεν· ὕγραινεν, κατέβρεχεν [23—25]
ἔρραος (Callimach. fr. CCCXXXV)· κριός
ἐρράχιζον· διέκοπτον [28]
ἐρραχώθης· ὑβρίσθης, ἐρραπίσθης
ἔρρε· φθείρου (Θ 164). ἀπαλλάσσου
ἔρρει (ex Aesch. Ag. 419)· ἀπόλωλεν, ἔφθαρται. οἱ δὲ ἔρρα (6019) [32]
† ἐρρεγένοντο· ἔρεψαν
ἔρρεις (Eur. I. T. 379)· ἐφθάρης [35—37]
ἐρρετός· φθόρος
ἐρρέτω· ἀπίτω. οἰμωζέτω. ὀζεσάτω
† ἐρρέξομαι· φθέγξομαι
ἐρρήεντα· δροσώδη. καταψυκτικά
ἐρρήσει· ἥξει, εἰσελεύσεται
Ἐρρηφόροι· οἱ τῇ Ἕρσῃ ἐπιτελοῦντες τὰ νομιζόμενα
ἐρρίγασι· φοβοῦνται, εὐλαβοῦνται [45]
ἐρρίγοι· φοβηθείη, φρίξειεν [47. 48]
ἐρρικνωμένον· ἐσπιλωμένον. (ῥυτίδας ἔχον)
ἔρρ' ἰών (Eur. fr. 1009)· εἰς φθόρον, εἰς ὄλεθρον

COD. 77 ἐνεστῶτος ⟨80 ἑρμοχήμιος vel |χύμιος St. Byz.⟩ ⟨87 ἔρνυγας Ar., sed cf. ἐπιρνύτιος⟩ 6000 ἐροτήν 1a λέγοντες Κύπριοι 1] post 4 ἐροτή 5 cf. ἀπεδόεσσα 20 ἐκράτει 22 cf. ῥαθαίνεται 26 ἐρράς; cf. schol. Lyc. 1316 44 ἐρρήγασι 49 cf. ἐρικνωμένον 50 ἔρριον

HES. Ad 78: Λυδίας Post 82: ἀπὸ Ἕρμωνος, ... τῆς Λήμνου τυράννου, ὃς ἐπελθόντων τῶν Ἀθηναίων, μὴ δυνάμενος αὐτοῖς ἐναντιοῦσθαι, ἔφη τὰ προστασσόμενα ὑπ' αὐτῶν διὰ χάριν ποιεῖν. τάσσεται οὖν ἐπὶ τῶν κατ' ἀνάγκην τι ποιούντων, καὶ προσποιουμένων χαρίζεσθαι 95 ἔροιτο (α 135 γ 77)· ἐρωτήσειεν, ἐπύθετο Ad 97: φίλῳ 98 ἔρον (Δ 469), ἐπιθυμίαν (B 432), Αἰολικῶς. ἔρωτα 6001a (ἐροῦντες· λέγοντες) cf. εἰρεῦντες 7 ἑρπετά (Philopon. Genes. I 20)· τὰ ἄποδα, παρὰ τὸ εἰς τὴν ἔραν πεπτωκέναι· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀλόγων ζώων καὶ ἄνθρωποι· γήϊνα γὰρ καὶ ἐπίγεια πάντα 13 ἔρυμα· φρούριον, ἀσφάλισμα. κώλυμα 14 ἐρυμία (Δ 137)· ἀσφάλεια 15 ἔρρα· ζιζάνια ⟨αἶρα⟩ Ad 16: ἠνοίχθη (IV Regg. XXV 4) 17 ἐραδᾶται (υ 354)· ἐρραμένοι εἰσίν 18 ἐρράδατο (M 431)· ἔρραντο. πέφυρτο 19 ἔρραδε ⟨6031⟩· ἔρεε δέ. ἐλθὲ ὧδε ⟨ἔρρ' ὧδε⟩ 23 ἐρραίσθη (Π 339)· διεφθάρη 24 ἐρρεῶς· ταχέως 25 ἐρραγέως· ταχέως ⟨ὀτραλέως⟩ 28 ἐρράπτομεν (π 379)· ἐβουλεύομεν ⟨v. ἐράπτομεν⟩ 32 ..είδων· τύπτων 35 ἔρεξα (I 453)· ἔπραξα 36 ἐρρέσθη (Π 339)· διεφθάρη 37 ἔρρεται (Ω 239)· φθαρεῖται (Greg. Naz. Arc. I 35) 45 ἔρρηγε (H 114)· φοβεῖται, φρίττει 47 ἔρριχεν· ἥκει ⟨v. ἤρρηκεν⟩ 48 ἐρρίζονται (η 122)· ἵδρυται

ἔρριπτο· ἔκειτο (Ξ 15?)

ἔρρον· ......

ἔρροντι (Dores)· ἀπολώλασιν

Ἔρρος· ὁ Ζεύς [55]

ἐρρύθμισμαι schol. Aesch. Prom. 241 [57]

ἐρρύξει (Arist. Eqq. 294)· κράξεις [59—61]

? ἔρρωμαι· ὑγιαίνω. νήφω

? ἐρρωμενέστερον [64]

ἐρρωγότες (Comic. fr. CCLXV)· διεσκορπισμένοι. διεστῶτες [66. 67]

ἐρρωπίζομεν (ἠτεχνιτεύομεν ἢ σύμμικτα χρώματα εἴχομεν)· Ἴων Ὀμφάλῃ (fr. 31). Τινὲς ῥωπίζειν ἀπέδοσαν τὸ ἀτεχν(ιτ)εύεσθαι καὶ ἀμαθεύεσθαι, κακῶς· ἔστι γὰρ ῥῶπος ὁ λεπτὸς φόρτος καὶ ποικίλος καὶ † βέβαιος, καὶ τὰ ἐκ τῶν ῥωπῶν πλέγματα, κανᾶ καὶ σῆστρα κυρίως [68b]

ἐρρῶσθαι φράσας (Dem. 419, 12)· οἰμώζειν εἰπών [70]

ἕρσαι (ι 222)· οἱ ἐν τῷ χειμῶνι γινόμενοι ἔριφοι. καὶ τὰ ἁπαλὰ τῶν προβάτων, καὶ αἱ δρόσοι

ἐρσαῖα· ἐαρινά. νέα. ἁπαλά. δροσώδη

ἐρσαίη· δροσώδης

(Ἐρσαῖος· ἀέριος Ζεύς) cf. 5665

ἔρσεο (Boeoti)· διεγείρου (v. ἔρετο)

ἔρση· δρόσος. νοτία. ὁμίχλη

ἔρσῃ (Boeoti)· ὁρμήσῃ [77]

ἐρσῆεν· ἁπαλόν. δροσῶδες. (νεαρόν) [79]

ἔρτις· κρημνός

ἐρυγαί· ἐρεύξεις

ἐρυγάστωρ (HP Nic. Al. 344)· μεγαλογάστωρ

ἐρυγγάνοντα (Eupol. fr. XIV p. 505)· ἐρευγόμενον

ἐρυγεῖν· φωνεῖν φωνῆσαι

ἐρυγή· ἔκβρασις

ἐρυγήτωρ· βοητής

† ἐρυγεία· ζῶον. στάχυς. βοτάνη

ἐρυγηλή (com.?)· ἐπίθετον ῥαφάνου

ἐρυγμαίνουσα· ἡ βοῦς. καὶ ὁ ταῦρος ἐρυγμαίνων, ἀπὸ τῆς ἐρυγμῆς

ἐρύγμηλον (Σ 580)· ἐρευγόμενον. καὶ μεγάλως μυκώμενον, μεγαλόφωνον (6114). καὶ μέγα πρόβατον τέλειον

† ἐρυγμός· πόλεμος (v. ἐρυσμός)

ἐρύεσθαι· σώζειν [ad 91]

ἐρύειν· ἕλκειν [post 92] [93]

ἐρυθαίνει (Theoph. III 15, 3)· πυρρὸν ποιεῖ. ὅθεν καὶ ἐρύθημα ἡ ῥίζα ἡ λεγομένη ἐρυθρόδανον [95. 96]

Ἐρυθῖνοι· πόλις καὶ χώρα ἐν Παφλαγονίᾳ (B 855). καὶ εἶδος ἰχθύος (Henioch. Com. III p. 561) [98—6100]

ἐρυθραίνετο· ἐρυθρὰ ἐγένετο, πυρρά [2]

ἐρυθρόπους (Ar. Avv. 304)· ὀρνέου εἶδος

ἐρυΐσκετο (Archil. fr. 141)· ἔρρεεν. ἐχεῖτο

ἐρύκειν (Herod. IV 125)· κατέχειν. κωλύειν [6—8]

ἔρυμα (Δ 137 Callim. fr. CXLII 2)· ὀχύρωμα. φυλακή. κάλυμμα. φύλαγμα

Ἐρύμανθος· πόλις Ἀρκαδίας. καὶ ποταμός (Callim. Iov. 18). καὶ ὄρος (ζ 103)

ἐρυμνόν (Thuc. V 65)· ἰσχυρόν. μέγα. ὑψηλόν, καὶ ὀχυρόν, οὗ ταχέως οὐδεὶς ἐπιβαίνει [ad 11]

† ἐρυμνῶδις· λύπην καὶ φλεγμονὴν παρέχων. ἢ ὑπερήφανον

Ἐρυμός· Ζεύς. καὶ ζυγός. καὶ ζεύγλη [14—18]

COD. 53 ἔρρωτι (cf. Anth. Pal. VII 692) 68 ἀματεύεσθαι — χόρτος — ἔσω — σί- σ στρα 69 φράσαι 72 ἔρσεα, cf. ἐρινάς 76 ὅρμη (cf. Hom. Il. I 699) 78 (νεαρόν) post 77 78 ἐπαλόν 83 ἐρρύγανον 88 ἐρύγαινον 97] post 92 ἐρύθινοι 98 |μησεν 6103] post 7 4 ἐρυΐκετο, ἔρεεν εἴχετο

HES. 55 ἐρρύησαν (Prov. III 20)· ἔβρυον 57 ἐρυθρά· πυρά 59 ἐρρυσάμενος (M 190)· σπασάμενος 60 ἐρρύσομεν (A 141)· ἑλκύσωμεν. φυλάξομεν, σώσομεν 61 ἐρρώγασιν· ἐσχίσθησαν (Ios. IX 19 [13]). ὑγιαίνουσιν 64 ἐρρῶσθαι· ὑγιαίνειν 66 ἔρρων· μετὰ φθορᾶς παραγινόμενος (Θ 239). ἢ μόλις παραγινόμενος (Σ 421). ἢ φθειρόμενος 67 ἐρρώοντο (Ψ 367)· κίνησιν ἐλάμβανον 68b ἐρρώσαντα (Ω 616)· ἐτάχυναν 70 ἔρρωσο (Actt. Ap. XXIII 30)· ὑγίαινου (—νε) 77 ἐρσήεις (Ω 757)· δροσώδης 79 ἐρσήεντα (Ξ 348)· καλόν (ἁπαλόν?). ἐνίημον (ἔνικμον). δροσινόν (v. ἐρρήεντα) Ad 91 σῶσαι (ad ἐρῦσθαι) Post 92 πλήθειν (ad βρύειν) 93 ἐρύετο (Z 403)· ἐφύλασσον 95 ἔρυθηλα (Ies. LXIII 1)· βαφή 96 ἐρυθήμας (Sapient. XIII 14)· βάψας 98 ἐρύθμισεν (Ies. XLIV 13)· ἐκανόνισεν 99 Ἐρυθρά (B 499)· πόλις ἐν Βοιωτίᾳ 6100 Ἐρυθραί· πόλις Ἰωνίας (e schol. B 499) 2 ἐρυθροδανόμενα (Exod. XXV 5)· πυρρά. κόκκινα. πυροειδῆ 6 ἐρυκέμεν (Θ 206)· τὰ αὐτά 7 ἐρύκοις (δ 599)· ἀποκωλύοις 8 ἐρύκεσθαι (ρ 17)· κωλύειν Ad 11 ἢ σκοτεινόν (ἐρεμνόν) ἐπιβαίνει 14 ἐρύμυλον· τὸν μεγάλως μυκώμενον ταῦρον (ἐρύγμηλον) 15 ἐρυνόν· σκοτεινόν (ἐρεμνόν). ἠσφαλισμένον (ἐρυμνόν) 16 ἐρύξας· ποιήσας (σ 196). κωλύσας 17 ἔρυξας· κατέσχον (Z 217). ἐκώλυσας 18 ἐρύοντα (Δ 467)· ἕλκοντα. κυρίως λύοντα

ἐρύουσιν (O 351 X 67)· ἐρύσουσιν. ἑλκύσουσιν. ἐξ οὗ τὸ κατέδονται· οὕτω γὰρ οἱ γῦπες ⟨κύνες?⟩ ἐσθίουσιν [20—26]
ἐρύσειεν· ἑλκύσειεν [post 27]
ἐρυσίβη (Plat. Civ. X 609 A)· νόσος τις (ἐξ) ἀέρος ἐπιγινομένη τοῖς φυτοῖς καὶ καρποῖς
ἐρύσιμον (Theophr.)· κάρδαμον ἄγριον
ἐρυσίπτολις· σωσίπολις [31]
†ἐρυσμός· πόλεμος ⟨cf. ἐρυγμός⟩
ἐρύσονται· περιποιήσονται. ἑλκύσωσιν
ἔρυσος· σπυρίς, κάλαθος
ἐρύσταζεν· εἷλκεν [36]
†ἐρύφαζε· κατεπάτησεν. ἐτόξευσεν [38]
ἐρχανήεντα πυλῶνα· τὸν πεπυκνωμένον, καὶ συνεχόμενον
ἔρχαο (Arcad.?)· ἔρχου. πορεύου [41]
ἔρχατος· φραγμός
ἐρχατόωνται (cf. ξ 15)· συνέχονται
Ἐρχεία· δῆμος φυλῆς τῆς Αἰγηΐδος [45]
ἐρχθέντα (Φ 282)· ἐν ὕδατι πνιγέντα ⟨v. ἐρεθ—⟩
ἔρχομαι· ἀπέρχομαι: λέξω. μέλλω λέγειν (Herod. I 5. II 11)
ἐρῶ· λέξω, εἴπω, λέγω
ἐρωάζει· ἡσυχάζει
†ἐρωγάς· [ἐρωδιός]
ἐρῳδιός (K 274)· εἶδος ὀρνέου
ἐρωή· [ad 52] ὑποχώρησις. ῥεῦσις. κώλυσις
†ἐρωδία· ἅμαξα
ἐρωῆσαι· ἡσυχάσαι. χωρῆσαι. κωλῦσαι [post 54] [55. 56]
†ἔρωι· ἔχοντι ⟨ἔρωτι σ 212?⟩
ἐρωΐα· ἐρωμένη (Theocr. IV 59)
ἔρωκε (Cyprii)· κώλυε
ἔρωμαί σε· ἐρωτ(ήσ)ω σε [61]
ἐρωμένη· ἀγαπωμένη, ἀγαπηθεῖσα
ἐρώμενος· ἀγαπώμενος [ad 63]
ἐρωμένους· [ad 64] ἠγαπημένους
†ἐρωμήσει· ῥωμαλέως βαδίσει
ἐρῶν· ἐρωτῶν. ποθῶν. λέγων
ἐρωπεύομεν· ἐρρωποπωλοῦμεν
ἔρως· πόθος. ἀγάπη. φιλία [69]
†ἔρωσις ⟨ἐρόεις⟩· ἐρώμενος
ἔρωτι (Callim. passim)· προθυμίᾳ
ἐρώτιον· ἐρώμενον. Ταραντίνοις
ἐς· εἰς. ἐν. ἐκ (Boeoti). πρός. ὑπέρ
ἐσαθρεῖν· ἐνατενίζειν
ἐσα†θυύριζεν· ἤκαλλεν
ἐς ἀεί· διαπαντός [77]
ἐσαλάλαζεν· ἐποτνίαζεν
ἔσαμ†εν· ἐθεωροῦμεν. Λάκωνες [80. 80a]
ἐς ἅπασαν· εἰς ἅπασαν [82]
ἐς ἀῶ (Eur. Or. 1004)· εἰς μίαν ἡμέραν [84]
ἐσαώρας (cf. Anacr. fr. XXXI)· εἰς καιρούς [86. 87]
ἔσβηκε· πέπαυται πνέων. ἐσβέσθη
ἔσβηνες· εἶδος ποτηρίου (.... Ταραντίνοις)
ἐς βόθυνον (Cratin. fr. VII p. 138)· εἶδος παιδιᾶς [91—95]
ἐς δῆριν· εἰς μάχην
ἐς δόκον· εἰς ἐνέδραν
ἐσδραμύλιξον· εἰσδραμε [99. 6200]
ἐσεμάσ(σ)ατο θυμόν (P 564)· καθήψατο τῆς ψυχῆς· ἐλύπησεν εἰς τὸν θυμόν. ἐμάστιξεν
ἐσεμάχθην· ἐβλάβην. ἐκολάσθην

COD. 28 ἐπιγε| 30 |λος ⟨32 ἐρισμός⟩ 34 ἄρυσος Theognost. 35 ἐρύστασεν 42 cf. ἔργετος, ἔρκατος 44 Ἔργεια 52 κόλλησις 53 cf. ἐριδίαν, ἐριωδία 60 ἐρωτῶσαι 67 προεπωλοῦμεν 90 ἐσβοθύν, ἐ. π. Ταραντίνοις 97 δοκόν 6201 ἐσεβάσατο

HES. 20 ἐρυπομένη ⟨ἐρυκ—⟩· κατεχομένη. κωλυομένη 21 ἐρῦσαι (P 419)· καθελκύσαι. [κατασχεῖν ⟨ad ἐρύξαι⟩] 22 ἐρύσαιτο (Ω 584)· φυλάξαιτο 23 ἐρυσ.άμενος· ἐκσπάσας (Λ 190), ἑλκύσας (M 190) 24 ἐρυσάρματες (Π 370)· ταχεῖς. ταχεῖαν. καὶ οἱ ἕλκοντες τὰ ἅρματα 25 ἐρύσατο (Y 450)· ἔσωσεν 26 ἔρυσεν (N 598)· εἵλυβεν Post 27 [φυλάξειεν] 31 ἐρυσίπτολι· ῥυομένη τὴν πόλιν (Z 305), καὶ φυλάσσουσα 36 ἔρυτο· ἐρύσατο (E 23). ἔσωσεν. ἐφύλαξεν (P 518) 38 ἔρχατο (P 354)· καθειργμένοι ἦσαν 41 ἔρχαται (κ 283 Π 481)· πέφρακται. συνέχονται 45 ἔρχεο (Z 270 al.)· ἀπέρχου. ἔρχου Ad 52 ὁρμή (O 358) Post 54 ὑποχωρῆσαι (N 776) 55 ἐρωήσει· χωρήσει. ῥεύσει (Λ 303). καὶ τὰ ὅμοια 56 ἐρώει· ὑπεχώρει (μ 75?). ὑποχώρει (B 179) 61 ἐρώμεθα (θ 133)· ἐρωτησομεθα, πυθώμεθα. ἀγαπώμεθα Ad 63 ἐρωτήσας Ad 64 ἐρωτῶντας 69 ἐρώσει· ῥεύσει ⟨ἐρωήσει⟩ 77 ἐσάκουσεν (Θ 97)· εἰσήκουσεν 80 ἔσαν· ἦσαν (Λ 321). ἐπορεύοντο 80a ἔσα· εἱμαρμένη ⟨αἶσα⟩ 82 ἐς Αὐλίδα (B 303)· ἐς τὸν λιμένα 84 ἐσαῶθεν (γ 185)· ἐπώθην 86 ἐσάωσεν (O 290)· ἔσωσεν 87 ἔσβη (γ 182)· ἐσβέσθη 91 ἐς γεμίας (B 379)· κατὰ τὸ αὐτό 92 ἐς δ' ἄγε (Λ 646)· εἰσήγαγε δέ 93 ἐς δέ· εἰς δέ 94 ἐς δεκάδας (B 126)· εἰς δεκανίας 95 ἐς δ' ἐρέτας (Λ 142)· εἰς ταύτην δὲ κωπηλάτας 99 ἐσεβάσθησαν (Rom. I 25)· σεβάσμασι προσεκύνησαν 6200 Ἐσεβών (Num. XXXII 3)· διαλογισμός. καὶ πόλις Μωαβιτικῆς. χωρία ἄκαρπα (Basil. Esai. XVI 611 E)

ἐσένας· εἰς τρίτην
ἐσεργνῦσι (Herod. II 86)· ἐγκλείουσιν [5. 6]
† ἔσευαν· ὤρχηντο. ἐσπούδαζον
† ἐπεσφάσσεται· λαθεῖν. Λάκωνες
ἐσέφθην· ἐσεβάσθην. ἡσύχασα. ᾐσχύνθην. Σοφοκλῆς Δαιδάλῳ (fr. 168) [10. 11]
ἐς ἠγάθεον (Ζ 133?)· ἄγαν θαυμαστόν
ἐσήκασθεν (Θ 131)· συνεκλείσθησαν, κατὰ σηκοὺς ἠλάσθησαν. κυρίως ἐπὶ προβάτων
ἐσήλατο· εἰσῆλθε λαθών. ἢ ἔσεισεν. κατέβαλεν. ἐτίναξε. κατέπεσεν (Μ 438?) [15. 16]
ἐς θατύν (Dor.)· εἰς θεωρίαν
ἔσθενεν· ἴσχυεν
ἐσθήματα· ἱμάτια [20—22]
ἐσθλαί· ξύλινα παίγνια. Ἀμαθούσιοι [ad 23]
[24. 25]
ἔσθος (Ω 94)· περίβλημα. ἱμάτιον. οὐδετέρως
ἔσθ' ὅτε· ἔστιν ὅτε. ἢ ἴσως. ἐνίοτε. πολλάκις [28]
ἐσιάλλοντι (Boeoti)· ἐκτείνουσιν. ἐκπέμπουσιν
ἐσιγάθη (Eur. Phoen. 349)· ἐσιωπήθη
ἐσιναμώρεον (Herod. VIII 35)· ἐσίνοντο. μεμωρημένοι ἦσαν
ἐσίνετο (Herod. IX 13)· ἔβλαψεν
† ἐσίνευσεν· ἐσίμηνεν
ἐσιτήριον· τὸ ἐν μέσῳ αὔλημα [35]
† ἐσίχναι· συγχαράξαι καὶ συμπυκτεῦσαι. Λάκωνες
ἐσιώθην· † ἐσώθη ⟨ἐθεώθην? an ἐσαώθη?⟩
ἐς ἰωνιάν· εἰς κοπρῶνα
ἔσκαζεν· ἐχώλαινεν
ἐς καιρόν (Herod. VII 144)· εὐκαίρως
ἐσκάλευεν· ἐκινεῖτο. ὤρυσσεν. ἀνελογίζετο [42]
ἐς κάλλος γράφειν· καλλιγραφεῖν
† ἐσκατάμιζεν· ἐσκάριζεν ⟨6313⟩
ἔσκεν (Γ 180)· ἦν, ὑπῆρχεν
ἐσκέψαντο· ἔγνωσαν
ἐσκευώρησεν· ἔβλαψεν. ἐπεβούλευσεν [48]
ἐσκήνιψε (Nic. Ther. 193)· διέφθειρε. διεσκέδασεν
† ἐσκίδαμαν· ἐπέτυχον. Λάκωνες [51]
ἔσκιμψεν· ἐνέσκηψεν
ἐσκί(μ)ψαντο· ἐστηρίχθησαν
ἐσκλείει· εἰσάγει
ἔσκλεπεν· διέτριβεν ⟨ἔσκληκεν?⟩
ἐσκληκότα· ἀντὶ τοῦ προσλιπαροῦντα (προσεσκληκότα. μετῆκται δὲ) ἀπὸ τῶν προσξηραινομένων· † οἱ δ' ἀφινήσονται νέδαν ἐσκληκότα [ad 56]
† ἐσκλόπτηρ· ὁ δοκιμαζόμενος
† ἐσκλητός· ἡ τῶν ἐξόχων συνάθροισις ἐν Συρακούσαις
ἐσκνᾶσαι (Boeoti?)· ξυρῆσαι
ἔσκον (Η 153)· ἤμην, ὑπῆρχον
ἐσκολυμμένον· ἀποσεσυρμένον
ἐς κόρακας· εἰς ἔρημον. εἰς τὸ σκότος. εἰς ὄλεθρον
ἐσκοράκισεν· ἐλοιδόρησεν
ἐσκορδινήθη· ἐχασμήσατο
ἐσκοροδισμένος· σκόροδα βεβρωκώς. Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι (165) παίζει ἅμα μὲν ὅτι σκοροδοφαγοῦσιν οἱ Θρᾷκες, ἅμα δὲ ὅτι παροξύνονται οἱ ἀλέκτορες πρὸς τὰς μάχας, ὅταν ἐμφάγωσι τῶν σκορόδων
† ἐσκόροδοι· τόρμοι ⟨v. σκόρθοι⟩ [67]
ἐσκύζοντο· ἐμέμφοντο
ἐσκυθισμένης· κεκαρμένης
ἐσκύ[κ]ληνται· διεσκεδασμένοι εἰσίν
ἐσκύλατο· διεσπάσατο
ἐσκύλευον (Herod. IX 80)· ἐγύμνουν τῶν ὅπλων
ἐσκύλευσεν· ἐρήμωσεν ⟨ἠρ—⟩
ἐσκύλωσεν· ἀπὸ τοῦ σκυλοῦν. τὸ κεκαλύφθαι ⟨ἐσκυλῶσθαι?⟩
ἐσλῶν (Dor.)· ἀγαθῶν
ἐσμασσόμενος (Hippocr. III p. 198 K)· ἐμβαλλόμενος

COD. 4 εἰσερνούει 9 παιδάλῳ 12 ἐσηγάθεον 14 v. εἰσήλατο, σήλατο 17 εἰς θάτυν ⟨v. θατύς⟩ Post 30] 37. 38 31 ἐσιμαμώρευον ⟨36 ἐσιχνάαι· ἐγχ|?⟩ 39 |νον 43 ἐσκαλλοσγράφειν ⟨v. εἰς κ.⟩ 46—49 = 49. 47. 48. 46 46 ἐσκή| 47 ἐσκεβ| 49 ἐσκε| 56 ἐπὶ τ. 57 v. ἐστιατήρ 59 |σθαι 66 L. σκόροδοι 75 ἐσθλῶν

HES. 5 ἔσεσθαι (Ε 644)· γενήσεσθαι 6 ἔσευα· ὥρμησα. (ῥυῆναι) ἐποίησα (Ε 208). ἐδίωξα. εἰς φυγὴν ἔτρεψα (Υ 189) 10 ἐσέχυντο (Μ 470 Φ 610)· ἀθρόως προσῆσαν ⟨προῆσαν cod.⟩ 11 ἔσῃ (τ 254)· γίνῃ ⟨ἐσηγίνη cod.⟩ 15 ἐσημείσαντο (Η 175)· ἐφανεροποίησαν 16 ἐσημειώθη (Ps. IV 7)· ἐτυπώθη 20 ἐσθητά· ὁρατά ⟨αἰ—⟩ 21 ἔσθιε (ξ 80. 443)· ἀνάλισκε, τρῶγε 22 ἐσθλά (Hom.)· ἀγαθά Ad 23 καιλαίεσθλά, ὀρθά 24 ἔσθοντο· ἔγνωσαν 25 ἔσθορεν (Μ 462)· εἰσεπήδησεν 28 ἔσθων (Ω 476)· τρώγων 35 ἐσιτίσκοντο (ω 209)· ἐμέτρουν τὸν σῖτον. ἤσθιον ⟨cf. σιτέσκοντο⟩ 42 ἔσκαλλον (Ps. LXXVI 7)· ἀνεζήτουν. ἀνηρεύνουν 48 ἐσκήνωσεν (Genes. XIII 12)· ᾤκησεν 51 ἐσκίδνατο· ἐσκορπίζετο (Θ 1). ἐσκεδάζετο Ad 56 ἐπὶ τῶν προσξηραινομένων 67 ἐσκουλεόν (Λ 220)· εἰς τὴν ξιφοθήκην

ἐσματευόμενον (Hippocr. III p. 183)· ζητοῦντα, ἐρευνῶντα. κακοπαθοῦντα ⟨κατωθ—⟩ [78—80]
ἐς μέσον συνίεσαν (trag. inc. fr. 171)· εἰς τὸ φανερὸν ἀλλήλοις ὡμολόγησαν ⟨ὡμίλησαν⟩ [82. 83]
(......·) ἀθροίσμασιν
ἔσμιον· νόστιμον (dulce)
ἐσμόνω (Boeoti)· ἐξελεύσομαι
ἑσμός· ὄχλος. πλῆθος. συναθροισμός. κυρίως δὲ ἐπὶ μελισσῶν (Xen. Hell. III 2, 20)
ἐσμός· † ὁδός. † δεσμός. πλῆθος. [Κρῆτες
ἔσμυξα· ἔφθειρα
ἐσμυριγμέναι (Archil. fr. 29)· μεμυρισμέναι [90]
ἐσμυρνισμένον· χρίσματα ἔχον. σμύρνῃ ἐπεστυμμένον
ἔσμωξεν· ἐπάταξεν, ἔπαισεν [93]
ἔσο (Boeoti)· ἐξ ὅσου
ἐς ὄβδην (Callim.)· εἰς ἐμφάνειαν
ἐς ὄλεθρον (Timocr. fr. 1 8)· εἰς ᾅδην [97]
ἐσομένους· γενησομένους [99]
ἔσοπτρον (Pind. Nem. VII 14?)· κάτοπτρον
ἐσόρα· ὄπισθεν, ὀπίσω (βλέπε) [6302]
ἐς οὗ ἄν (Herod. II 143 Sancroft.)· μέχρις ὅτου. ἄχρι
ἐσοφισάμεθα· ἐτεχνασάμεθα
ἐσπάθα (Ar. Nubb. 53)· ..... τὸ μὲν γάρ ἐστι σπάθῃ καθυφαίνειν· τὸ δὲ διαφορεῖν τὰ οἰκεῖα. ἔστιν οὖν διέφθειρεν. ἢ ὕφαινεν, ἀπὸ τῆς σπάθης
ἐσπαθημένος· πεπυκνωμένος
ἐς πάνδοκον· εἰς τὸν πάντας δεχόμενον
ἐσπάραξαν· διέφθειραν [9]
ἐσπάργων· ἐν περιστάσει ἦσαν
ἐσπάρθαι· οὐ συγκεκρίσθαι
ἐσπάριξεν· ἔσπαιρεν [13]
ἐσπασμένη· γεγυμνασμένη
(ἐσπείραται· συνείληται, συνέστραπται) 6389 [15]
† ἐσπερέθοντα· ἕσπερον. ἕσπειρον
ἑσπέρια· δυτικὰ μέρη
Ἑσπερίδων μῆλα (Aristocrates)· ἐν Λακεδαιμόνι ἄβρωτά τινα μῆλα
ἑσπέριον ξένον (cf. Hor. Sat. II 4, 17)· τὸν ἑσπέρας ἥκοντα
ἑσπέριος· ἕσπερος ⟨ἑσπέρας?⟩
ἐσπερξάμην· ἠπείλησα. ὠργίσθην
ἕσπερον κέλευθον (Eur. Or. 1003)· τὴν .... ἑσπέραν ὁδόν
ἔς περ ὀπίσω· εἰς τὸ μέλλον
ἕσπερος· ὁ ἀστήρ
ἕσπερος, ὃς κάλλιστος (Χ 318)
ἔσπερχεν· ἤπειγεν. ἤλαυνεν
ἔσπετε· [ad 26] ἐξηγεῖσθε. ἀκολουθεῖτε. ἱστορεῖτε. † ἀκούσατε [27]
ἔσπευσεν· ἐτάχυνεν [29]
† ἐσπινθεύετο· ἠξήροντο [31. 32]
ἔσποθ' ἕρπες· ποθὲν ἥκεις. Πάφιοι [34. 35]
ἑσπομένου· ἀποσποῦντος. ἁρπάζοντος
ἐς πόδ' ἦρεν· ἠσφάλισεν
† ἐσπόζεται· ἐκτένισεν
ἐς πῦρ † κορίζομεν· εἰς πῦρ ἐξαίνομεν [40. 41]
ἕσσασθαι· περιβαλέσθαι
† ἔσσεσθαι· ἐνηνέχθαι ⟨v. ἐσσοῦσθαι⟩ [44. 45]
ἔσσευαν· ἐδίωκον ⟨v. ἔσευαν⟩
ἐσσεύανται· ἔρχονται ⟨v. σεσεύανται⟩ [48]
ἔσσευται· ὥρμηται (κ 484?) [50]

COD. 77 ἐσμαντ— ⟨84 ἐσμοῖς· ἀθρήμασιν? EM. 383, 18⟩ 85 cf. ἠσμά 86 ἐσμονῶ 86b post 83 88 ἐφθάρη ⟨ἔφθαρκε?⟩ 89 |χμέναι 91 σμύρνης ἐν— 95 ἐσόβδην 6307 ἐσπανδοκόν 10 ἔσπαργον 11 εὐ 12 ἔσπειρεν ⟨16 ἑσπερύεντα· ἑσπέριον⟩ 17 δικτεκά 18 Λακεδαιμονίᾳ βρωτά 23 ἔσπερ' ὀπίσω 24 ὡς 25 ἤπεισεν 32 ἐσποθερπές, πόθεν — πάφνος ⟨36 ἐσσπωμένου, ἀποσπῶντος?⟩ 37 ἐσπόδηρεν, ἐσφάλησεν 39 cf. κορύζειν

HES. 78 ἐσμέσον (Ψ 574)· τὸ δίκαιον 79 ἐσ (μὲν) Μενέλαον (γ 317)· εἰσ Μενέλαον 80 ἐς μέσον ἀμφοτέροισι (Ψ 574)· μεσολαβήσατε τὸ πρᾶγμα, ἢ τὴν δίκην 82 ἐσμέν (ο 197)· ὑπάρχομεν 83 ἐσμιλευμένος (Greg. Naz. II p. 250 B)· κατακεκο(μ)μένος 90 ἐσμυρνισμένον (Marc XV 23)· διασμυρνήσοντα 93 ἔσο (α 302)· γενοῦ 97 ἐσόμεθα (β 61)· βιώσομεν 99 ἔσονται (Α 546)· γενήσονται 6302 ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν (Ε 118)· ἐντὸς βέλους γενέσθαι 9 ἐσπαργάνωσε (Luc. II 7)· περιετύλιξεν, ἔδησεν, ἔσφιγξε πρὸς τὴν ζώνην 13 ἐσπάσατο (Δ 530)· εἵλκυσαν 15 ἕσπεο (Κ 285)· ἠκολούθης Ad 26 εἴπατε (Λ 218) 27 ἕσπετο (Γ 376 al.)· ἠκολούθησεν 29 ἐσπήλη. ἱκέτευσε (Π 574)· πρὸς πωλία ἀφίκετο 31 ἔσπισε· προσήνεγκεν, ἔθυσεν 32 ἐς πλησίον ἄλλον (Β 271)· εἰς ἄλλον τὸν ἐγγύς, πρὸς τὸν πλησίον 34 ἑσπόμεθα (Λ 158)· ἠκολουθήσαμεν 35 ἑσπόμενοι (Κ 246)· ἀκολουθοῦντες ⟨—οιο — τος⟩ 40 ἕσσας (ξ 396)· καθίσας 41 ἑσσάμενος (β 3)· ἐνδυσάμενος 44 ἕσσει (Λ 176)· ὑπάρχεις 45 ἕσσεν (Π 680)· ἐνέδυσεν. εἷσεν (Δ 311)· ἐκάθισεν 48 ἐσσεύαντο· ἔτρεχον (Ο 272 Callim. Dian. 98). ἐδίωκον (Λ 548). ὥρμων (Β 808) 50 ἐσσήματο (Ρ 564)· ἐλύπησεν

ἐσσήν (cf. Callim. Iov. 66)· βασιλεύς. ἡγεμών
†ἐσσῆαι· ἐκχέαι
ἐσσίει (Boeoti)· ἐκχύσῃ
†ἐσσήτιοι· μάντεις [55. 56]
†ἐσσίνευσεν· ἐσίμηνεν ⟨6235⟩
ἐσσίταλα (Boeoti)· πρόσοδος. ἐμπολή [59]
ἐσσόν· ἱμάτιον
†ἐσσοημένον· τεθορυβημένον. ὡρμημένον [62]
†ἐσσοῦσθαι· ἐνηνέχθαι ⟨6343⟩ [64. 65]
ἔσσυντο· ἐπορεύοντο. ὥρμων [67]
†ἐσσύτερον· ἰσχυρότερον
†ἐσσυρευτόν· βλοσυρόν. δοκερόν [70]
ἐσταθευμένος (cf. Ar. Eccl. 127)· ἠρέμας ὑπὸ πυρὸς ὠπτημένος. σταθεῦσαι γὰρ τὸ τῷ πυρὶ ἡσυχῇ χλιᾶναι κρέας ἢ ὁτιοῦν
ἔστα· ἐνδύματα [73]
ἔσται μήν· ἔσται δή
ἔστακε· κεῖται
ἐστάλαξεν· ἔσταξεν [77]
ἔστα, λάπια· ἡ τῶν ἱματίων ἀγορὰ ὑπὸ Ταραντίνων
ἐστάλατο (Hesiod. Sc. 288)· ἐστολισμένοι ἦσαν
ἐσταλμέναι· ἐστολισμέναι †οὖσαι
†ἐστάμενον περίστειλον
ἔσταξεν· ἔρρανεν
ἔστ' ἄν (Herod. VII 141)· ἕως οὗ. ὅτε ἄν. [post 83] [84. 85]
ἔστασαν· ἐδάνεισαν σταθμῷ
ἔστατο· ἐκάθητο ⟨v. στῆσαι⟩
ἔστε· ὑμεῖς (*B* 485) ὑπάρχετε ὀξυτόνως, βαρυτόνως δὲ γίνεσθε (*P* 185) [89]
ἐστείλατο· ἔπεμψεν [91. 92]
ἔστελσεν (Aeoles)· ἔστειλεν [94—97]
ἐστέφθαι· κεκοσμῆσθαι, ἐστεφανῶσθαι
ἔστη· στολή. Κύπριοι. ἠγέρθη, ἵστατο
ἐστηλίτευται· δεδημοσίευται
ἐστήλωτο· εἱστήκει
ἐστήξεται· σταθήσεται
ἐστηρίξαντο· ἐνήρεισαν [6404]
†ἔστησαν· εἵλοντο
ἑστία· βωμός. ἡ οἰκία
ἑστιάθη· εὐωχήθη. εὐφράνθη
Ἑστίαια· ἡ πάλαι Ταλαντία ὀνομαζομένη (v. *B* 537 schol. D)
ἑστίᾳ θυόμεν (Theopomp. fr. IV p. 801)· ἦσάν τινες θυσίαι, ἀφ' ὧν οὐχ οἷόν τε ἦν μεταδοῦναι ἢ ἐξενεγκεῖν
ἑστιᾶν· τρέφειν. ἀριστοποιεῖν
ἑστίασεν· ηὔφρανεν [ad 11]
ἑστίασις· εὐωχία. τροφή [ad 12]
ἑστίας χῶρος· μέρος τοῦ ἥπατος ἐν θυτικῇ
†ἑστιατήρ· ὁ δοκιμαζόμενος ⟨6257⟩ [15]
ἑστιάτωρ· ὁ δειπνίζων. ὁ εἰς εὐφροσύνην καὶ εὐωχίαν καλῶν. ἤγουν τροφεύς
ἑστιᾶχος· οἰκουρός. οἰκῶναξ. καὶ Ζεὺς παρ' †Ἴωσιν
ἐστίβακα· πεπάτηκα
ἔστιβεν· ἐπάλυνεν
ἐστιγμένην οἰκίαν· ὑποκειμένην χρεώσταις ⟨v. ἄστικτον⟩
Ἑστίη· πῦρ. καὶ ἡ θεός
ἔστιν ἄρα· ἔστιν ὡς ἔοικεν
ἐστίχαται· ἔρχεται [24. 25]
ἑστιώμενοι· ἐσθίοντες, εὐωχούμενοι
ἑστιῶν· ἀριστοποιῶν
ἑστιῶνται· ἀριστοποιοῦντος [29. 30]
ἔστ' ὄκα· ἐνίοτε παρὰ Ταραντίνοις
ἐστόμφασα· ἠλαζονευσάμην· στόμφος γὰρ ἡ ἀλαζονεία

COD. 53 ἐσσήϊ, (em. Cyr. 39. 63) ἐχούσῃ 54 ἐσσηροί Theognost. ⟨61 σεσοβημένον?⟩ 71 ἠρέμως 74 μέν Post 77] 80 ἐστάμεναι 79 ἐσταλώπια 79 ἐσταλάδαντο (ut Herod. VII 89) 82 ἔσταζεν, ἔρανεν 6408 Ἑστιαῖα — Παλαντία 9 ἑστιαὶ θυόμεναι — οἴονται 10 ἀριστεύειν 11 ἔστησεν 13 ἑστιάσχωρος 16 ἑστιάτων 22 ἐστίταρτι 31 ἔστοκα 32 ἀλαζωνία

HES. 55 ἔσσεται (*A* 239)· γενήσεται 56 ἔασεται (*A* 573)· ἔσται 59 ἕσσο (π 199)· ἐν(εδ)έδυσο 62 ἐσσομεμένοις (*B* 119)· μεταγενεστέροις 64 ἐσσύμενον (*Z* 518)· προθυμούμενον 65 ἐσσυμένως· ταχέως. προθύμως (*O* 698). ἠπειγμένως (*Ψ* 364) 67 ἔσσυτο· ὥρμησεν (*P* 678)· ἔθανεν 70 ἐσσύλλα· ἀφῄρει (*Z* 28). ἐπονηρεύετο. ἐσκύλευεν (*E* 164). ἐγύμνου. ἐλάμβανεν 73 ἔσται· γενήσεται (*A* 212). ἡ μέχρι τέλους ⟨ἔστε Soph. Ai. 1031⟩ 77 ἕσταμεν (λ 465)· ἑστήκαμεν Post 83: ἡ ἔστησαν ⟨ἔσταν *A* 535⟩ 84 ἑσταότα (*N* 261)· ἱστάμενα 85 ἑστᾶσιν (*B* 196)· ἑστήκασιν 89 ἐστείρωται· συνείληται. συνέστραπται ⟨6314b⟩ 91 ἔστελεν· ἔστειλεν. ὁμοίως ⟨6393⟩ 92 ἐστείλαντο (Sapient. VII 14)· συνέστειλαν. ἢ ἀπέστειλαν 94 ἐστέλλετο· ἡτοιμάζετο 95 ἐσταλμένον· ἐξεφθαρμένον 96 ἐστελώθη (I Regg. XVII 16)· ἐπάγη 97 ἐστεφάνωται (*Σ* 485)· περιέχει 6404 ἐστηρίσατο (Ies. LIX 16)· ἐστερέωσεν Ad 11: †ἡ τροφή Ad 12: οἰκία 15 ἑστιατορία (LXX)· εὐωχία 24 ἐστίχοον (*Π* 258)· ἐβάδιζον 25 ἐστιχόοντο (*B* 602)· ἐπορεύοντο. ἠκολούθουν (*Σ* 577). εἵποντο στοιχηδόν 29 ἕστο (*Ψ* 67)· περιβέβλητο 30 ἐστοιβασμένη (Iosu. II 6)· συγκειμένη σύνθεσις

ἐστόν· † ἐστίν. ὑπάρχετε, ἐστέ (Α 259)

ἐς τὸν λιμένα· εἰς τὸν λιμένα. Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις (fr. XII p. 976). παρὰ τὴν παροιμίαν· Ἀττικὸς ἐς λιμένα. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι συντόνως ἤλαυνον καταπλέοντες διὰ τὸ θεωρεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς γῆς

ἔστορα (cf. Ω 272)· τὸ κοίλωμα τοῦ ἁρματίου, ἤτοι ζυγοῦ, ἔνθα ὁ τράχηλος τῶν ἵππων ἐντίθεται, ἢ τὸν πρὸ τοῦ κρίκου τοῦ ῥυμοῦ ⟨τόπον⟩· οἱ δὲ κατὰ Ἀρίσταρχον τὸν πάσσαλον τὸν πεπηγότα περὶ ἄκρον τῶν ῥυμῶν, περὶ ὃν δεσμεῖται καὶ εἱλεῖται τὰ ζυγόδεσμα

ἐστόρεσαν (Ω 648)· ἔστρωσαν

ἐστορέσθη· ἐστορήθη, ἐστρώθη

ἐστόρχαζον· ἔκλειον ⟨v. στοργάζειν⟩

ἐστρέβλου(ν)· ἐβασάνιζον [40. 41]

ἔστυγμαι· κατεστύγνωμαι

ἔστυγεν· κατεπλάγη (non P 694) [44]

ἐστυφέλιξε (ρ 234)· διέσεισε. προσεπηλάκισεν

ἐστώ· [ad 46] ἴσον ⟨οὐσία?⟩, ὑπάρχον, ὕπαρξις

ἔστωρ· σφήν. ἔμβολος. γόμφος. στῦλος, ἐν ᾧ ὁ ζυγὸς προσδεῖται

ἐσύλα· ἐγύμνου ⟨v. ἐσσύλλα⟩ [ad 48] [49]

ἐσφάδαζον· διηπόρουν. ἐφρόντιζον

ἐσφάλιξεν· ἔσφηλεν. ἔδησε. σφαλὸς γὰρ ὁ δεσμός

ἔσφαλτο· διημαρτήκει

ἐσφαράγιζον (Hesiod. Th. 706)· ἐδόνουν. μετὰ ψόφου ἤχουν

ἐσφηκωμένον· ἐσφιγμένον

ἐσφήκωντο (P 52)· ἐδέδεντο, ἐσφιγμένοι ἦσαν, συνεσφιγμένοι

ἔσφηλεν (Eur. fr. 275)· σφαλῆναι ἐποίησεν. κατέβαλεν [57]

ἐς φοινικίδα (καταξῆναι Ar. Ach. 319)· αἱματόρρυτον ποιῆσαι

ἐς Φρεάτου· ἔν τι τῶν ἀρχαίων δικαστηρίων Ἀθήνησιν ἐν Φρεάτου λεγόμενον, ἔνθα ἐκρίνοντο οἱ φυγάδες οἱ δράσαντες ἐν τῇ φυγῇ ἀκούσιον φόνον ἑστῶτες ἐπὶ πλοίου

ἔσφυται ⟨ἐσφοιτᾷ?⟩· εἰσπέμπεται

ἐσχαλάα (—άλαι? Aeoles?)· λυπεῖται

ἐσχάρα· βωμὸς ἰσόπεδος, οὐκ ἐκ λίθου ὑψούμενος. ἢ ἱστία (Apoll. lex. 78, 2). σιδηρᾶ φακαραῖα. τὸ πῦρ, καὶ ὁ τόπος αὐτοῦ, χυτρο...., ἢ πυρφόρον σκεῦος

ἐσχάραι πυρός (Aesch. Eum. 108)· ἐπὶ ἐδάφους ἀνθρακιᾷ. καὶ αἱ τῶν γυναικῶν φύσεις. ἐξώστρας τετράγωνα [64. 65]

ἐσχάριον (Arist. fr. XXX p. 1156)· κοῖλον θυμιατήριον

ἔσχαρος (Mnesim. III p. 570)· ἰχθῦς

ἐσχαρίτης· ἄρτος ἐγκρυπτος

ἐσχατιά· ἄκρα, τὸ ἔσχατον μέρος χωρίου, τὸ συνάπτον τοῖς ὄρεσιν (Callim. Del. 139). ἐρημία

ἐσχατίη· ἐρημία. ἄκρα. τελευταία

ἔσχατον· ἐσώτατον (φ 9). πρῶτον. τελευταῖον. ὕστερον, ὕστατον

ἔσχατος Μυσῶν (Menand. fr. CCCCLXXXI)· παροιμία [ad 72]

ἐσχάτως (Menand. fr. CCCXVIII)· ὑπεραγόντως. ἄκρως

ἔσχε (Menand.)· ἐπέσχεν

ἐσχεδιάζομεν· ἠγγίζομεν

ἐσχεδίασε· δυσχερές τι διέλυσεν. ἑτοίμως εἶπεν [77. 78]

ἔσχεν (Apoll. 78, 5)· [ad 79] ἐπέσχεν, κατέσχεν

ἐσχελύνασεν· ἐφλυάρησεν ⟨cf. σχελυνάζει, γελυνάξαι⟩

ἐσχετλίαζεν· ἤλγει. ἐλίσσετο

ἔσχετο· [ad 82] ἠκολούθει ⟨v. ἔχεται⟩

ἐς χεῖρα (Achaei fr. 5)· παραχρῆμα

ἔσχον· προσέσχον (δ 352?). κατήχθησαν

COD. 34 περὶ — ἀττικῶς — συντόμως 35 πρῶτον κρίκον — περὶ ὧν 45 προσε| 47 ἐστωρσφίν 52 δια| 53 ἐσφρ| 54 ἐσφηγμένον 55 |οντο 56 ἔσφειλεν 58 ἐσφοι| 61 ἐσχαλᾶα 62 ἠστία — ἢ πορφόρον 63 ἐσχάρα, πυραὶ — ἀνθρακιαί — ἐξώστρας; cf. Phot. 65 φωμόν 67 ἐσχαρός 73 |ης |ντης 74 ὑπαίσχεν 76 ἔσχεν.δίασε 80 ἐσχελίνασεν, |ισεν 84 προε|

HES. 40 ἐστρατόωντο (Γ 187)· ἐστρατοπεδεύοντο 41 ἐστρῆνες· σειρῆνες ⟨ἐνστρηνές· στρηνές; cf. ἀστρηνές, ἐνστρηνές, στρηνές⟩ 44 ἔστυρον (κ 113)· ἔδεισαν. ἐμίσησαν. κατεστύγνασαν Ad 46 γενέσθω (Hom.) Ad 48 ἀφῃρεῖτο (Ο 524) 47 ἐσύλευον (Ε 48)· ἐσκύλευον 57 ἐσφίκωνται (P 52)· καταπεπλεγμένοι ἦσαν, καὶ συνεσφιγμένοι 64 ἐσχατογορδων· ἐσχρὰ ἀγορεύων, δημηγορῶν 65 ἐσχαρίτην (II Regg. VI 19)· φωμ(ί)ον ἐπὶ κλιβάνου Ad 72 ἣν ἐξηγοῦνται οὕτως· Μετὰ (τὰ) Τρωϊκὰ λοιμοῦ καὶ ἀκαρπίας τὴν Ἑλλάδα κατασχόντων, μαντευομένων περὶ τούτων, χρῆσαι τὴν Πυθίαν ἐ........ 77 ἐσχεθεν (Μ 184)· κατέσχεν 78 ἐσχεθέτην (Μ 461)· συνέσχον Ad 79 ὑπέσχεν Ad 82 κατεσχέθη (Υ 273)

ἔσχοντο (Apoll. 78, 6)· κατεσχέθησαν. ἐπαύσαντο
ἔσω· ἐντός [ad 86]
ἐσωληνευόμην· συμπεριεφερόμην
† ἐσωματώσασθαι· εἰσηγήσασθαι ⟨ἐσομμ—⟩ [89]
† ἐσωρῆαι· ὑπουργῆσαι τοὺς αὐτούς [91. 92]
ἐτά (poeta ap. Ioann. Alex. 29, 5)· ἀληθῆ. ἀγαθά
ἐτάζεσθαι· ἀριθμίζεσθαι. κρίνεσθαι. βασανίζεσθαι
ἔ̣ται· ἑταῖροι. συνήθεις. πολῖται (Π 674). δημόται. φίλοι. ἐπίκουροι
ἑταίρα· φίλη. πόρνη. καὶ ἑταιρεύουσα
ἑταίρας ἱερόν (Philetaer. III p. 293)· τῆς Ἀφροδίτης Ἀθήνησιν. ἀπὸ τοῦ τὰς ἑταίρας καὶ τοὺς ἑταίρους ἄγειν
† ἑταιρήσας· πορνεύσας
Ἑταιρεῖος (Diphil. fr. I p. 384)· Ζεὺς ἐν Κρήτῃ
ἑταιρίζειν· συνεργεῖν
ἑταιρικῆς· πορνικῆς
ἑταιρικός· πρὸς ἑταίρας εὐφυής [3. 4]
(ἑταίρισεν· ἐφεστιάσατο, cf. 4452)
(ἑταιρίσσαι· φιλοποιῆσαι, Ω 335 cf. 4449) [5. 6]
ἑταῖροι (μ 271)· φίλοι·
κακά περ πάσχοντες ἑταῖροι
καὶ συνεργοί. ναῦται (Α 179)
ἑταῖρον· συνεργόν. φίλον. παράνυμφον
ἑταῖρος· ὁ φίλος [10. 11]
† ἐτάηφ· διέτριβεν
ἐτάθη· ἡπλώθη. ἐκρεμάσθη
ἐταλαιπωρήθη· ἐκακοπάθησεν
ἐταλάνισα· τάλας, ἄθλιος· παρὰ τὸ ὑπομένειν τὰ ἀβούλητα. ἐθρήνησα ⟨v. ταλανίζειν⟩
ἐτάλασ(σ)α· ὑπέμεινα
ἐτάλα(σ)σεν (Apoll. 78, 7)· ἐτόλμησεν. ὑπέμεινεν [17—19]
ἐτανθάρυζον· ἔτρεμον ⟨1696⟩
ἐτανόν· ἀληθῶς σφόδρα
ἐτανταλίχθη· ἐσείσθη
ἐτανταλίζεν· † ἔτρεμεν
ἐτανύ(σ)θη· ἐξετανύσθη, ἡπλώθη
ἐτάρβει· ἐδεδίει [26. 27]
ἐτάρπη· ἐπλήσθη, ἐκορέσθη
ἔτας (non Hom.)· τοὺς κατ' ἐπιγαμίαν οἰκ(εί)ους. καὶ πολίτας
† ἐτάσεο· Ζεύς. ἢ βάσανον
ἐτασμός· ἐξέτασις. ἢ ὁ ἀριθμὸς παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς
ἐτα†υτῶς· ἀληθῶς
ἔταφεν (cf. Call. Dian. 103)· ἐθαύμασεν. ἐθάμβησεν
ἐτεά (Democrit.)· [34] ἀγαθά. ἀληθῆ
ἐτεὰ τύχη· ἀγαθὴ τύχη
ἐτεαὶ τύχαι· ἀληθεῖς τύχαι
ἐτεθήλει· ἔθαλλεν [38]
ἐτεθήπει· ἐξεπέπληκτο. ἐ(τε)θαυμάκει
ἔτεια· ἐπέτεια. νέα
ἔτε(ι)ον· τὸ κατ' ἔτος, ἐτήσιον [42]
ἐτεκμήραντο (Ζ 349)· ἐπὶ τέλος ἤγαγον
ἐτεκμηρίωσεν· ἐβεβαίωσεν
ἐτεκνώθη (Eur. Phoen. 868)· τέκνον ἔσχεν
ἐτεκτήνατο· κατεσκεύασεν
ἐτεκτόνουν· κατεσκεύαζον οἱ τέκτονες
ἐτέλεθεν· ἐγένετο
ἐτέλει· ἐτέτακτο ⟨v. τελοῦντα⟩ [50—53]
ἐτέλεσεν· ἔλαβεν. ἐπλήρωσεν [55]
ἐτελεσιούργει· ἐτελείου. ἔτελλεν
? ἐτέλει· ἐλάμβανεν. † ἐπλήρουν
ἐτελίς (Aristot. HA. VI 13)· χρύσοφρυς ὁ ἰχθῦς
ἔτεμεν· ἤμελγεν
Ἐτεοβουτάδαι (Alex. fr. I p. 476)· γένος Ἀθήνησι πάνυ λαμπρόν ....

COD. 87 ἐσωλι| 93 cf. 6521. 6532 99 ἑταίριος 6507 κακάπερ 11 ἑται.., φίλη. ἡ 14 v. Nicet. ad Greg. 63, 25⟩ 16 cf. οὐκ ἐτάλασσεν 20 |όριζον ⟨ἐτονθόριζον?⟩ ⟨32 ἐτατύμως?⟩ 44 ἐβεβόωσεν 47 ἐτέκτονον

HES. Ad 86: ἔνδον (Ω 155) 89 ἔσοπτρον· κάτοπτρον. καθρύπτην 91 ἔσωσεν (Tit. III 5)· ἐρρύσατο, ἐλυτρώσατο 92 ἐτράβλιζον· ἔτρωγον 6503 ἑταιρίδων (Symmach. Ose. IV 14)· πορνῶν 4 ἑταιρίσαιτο (Ν 456)· συνεργὸν λάβοι 5 ἑταιρίστριαι (Plat. Symp. p. 191)· τριβάδες ⟨Moer. et διεταρίστριαι⟩ 6 ἑταιρίσοιτο (Ν 456)· προσλάβοιτο (συνεργόν) 10 ἑτερόφθαλμος· μονόφθαλμος ⟨Moer.⟩ 11 ἑταί(ρη I 2)· φίλη. ἡ Περσεφόνη ⟨ad ἐπαινή⟩ 17 ἐταμεῖον (Δ 155)· ἐποιησάμην (ὅρκους) 18 ἔταμνον (Δ 156)· ὁμοίως 19 ἐτανηλεγέως (Θ 70)· μακροκοιμήτου 26 ἑτάρη (Δ 441)· φίλη. ἑταίρα. συνεργός 27 ἑταρίσσατο (Ν 456)· ἑταῖρος, συνεργὸς γένοιτο Ad 34: ἔτη (Β 328 e Cyr. 39) 38 ἐτεθήπεα (ζ 166)· ἐξεπλάγην. ἐθαύμασεν ⟨—α⟩ 42 ἔτειρε (μ 332)· κατεπόνει. ἠνία 50 ἐτελείετο (Α 5)· συνετελεῖτο 51 ἔτελλεν (Α 326)· ἔπεσεν ⟨ἐπέτασσεν⟩ 52 ἐτελέσθη (Ο 228)· ἐγένετο 53 ἐτελέσθησαν (Ps. CV 28)· μετέσχον. ἐκοινώνησαν 55 ἔτελλεν· ἔλεγεν (Δ 25). ἐπέτασεν, προσέτταττεν

Ἐτεόκρητες (τ 176)· οἱ αὐτόχθονες
ἐτεόν (Hom. Call. Del. 83)· ἀληθές: ἐπέτειον. ἢ νέον. πρόσφατον ⟨ad ἔτειον⟩ [63. 64]
ἑτεραλκέα νίκην (Η 26)· ἑτεροκλινῆ, ἑτερορρεπῆ. τὴν τοῖς προτέροις νενικημένοις ἀλκὴν περιποιοῦσαν
ἑτερεγκεφαλᾶν (Aristoph. fr. CLXV). παραφρονεῖν
ἑτερήμεροι (λ 302)· διηλλαγμένοι. παρ' ἡμέραν ζῶντες [68]
†ἑτερήρησθμος· οἷον μονότροπος
ἑτερήρεα· ἀμφίβολα (Maxim. κατ. 165) [71]
†ἑτερόκλιτες· ἐφ' ἑτέρῳ ἕτερον κείμενον κανόνι. ἑκατέρωθεν βεβλημένοι καὶ συνέχοντες
ἑτερόγναθος (Xen. Eq. I 9)· σκληρόστομος. ἀπειθής. ἐπὶ τῶν ἵππων
ἑτερόζυγοι· οἱ μὴ συζυγοῦντες [75—77]
ἑτερόθρουν· ἀλλόφυλον
ἑτεροῖον· ἀλλοῖον
ἑτεροίως· ἄλλως πως
ἑτεροκλινές (Hippocr. III p. 168, 1)· πλάγιον. καταρρεπές ⟨6572⟩ [82]
ἕτερον· ἄλλον. ἢ ἀλλοῖον. ἢ ἓν τῶν δυοῖν (Π 250). ἢ ἀριστερόν. νέον. δεύτερον
ἑτερομάσχαλος· χιτὼν δουλικὸς ἐργατικός· ἀπὸ (τοῦ) τὴν ἑτέραν μασχάλην ἔχειν ἐρραμμένην
ἕτερον πόδα (Ar. Vesp. 1163. 4)· τὸν ἕνα πόδα, τὸν εὐώνυμον
ἑτερορρεπές· ἐπὶ τὸ ἕτερον ῥέπον καὶ βαροῦν
ἑτερόρ(ρ)υσμα· ἀνόμοια
ἑτερομόλιος δίκη (Zenob. III 88)· εἰς ἣν ἀντίδικοι οὐχ ἦλθον [89. 90]
ἑτερόστοιχα· ἀσύμφωνα
†ἑτερουῖδα· τρυβλίον κενόν [93]
ἑτεροφυές· ἀλλοφυές
ἑτερόφυλος· ἀλλόφυλος
ἐτέρρατο (Aeoles)· ἐξηράνθη
ἔτερσεν· ἐφοβήθη (Ο 586?) [98]
ἑτέρωθεν· ἀλλαχόθεν [ad 99]
ἑτερώνιον (Aeoles) [ad 6600] [1. 2]
†ἐτεστράφησαν· ἔκλιναν [4]
ἐτέταλτο (λ 523)· ἐντεταλμένον ἦν, ἐπετέτραπτο (Β 643)
ἔτετμε (α 218)· κατέλαβεν, εὗρεν [7—12]
ἐτεύξατο· ἔτυχε. κατεσκεύασεν
ἔτευξε· τὸ αὐτό [15]
ἐτέφρισεν ⟨—ωσεν⟩· ἐνέπρησεν
ἐτεωνεῖ· ἀληθεύει
ἐτεώνια· ἀληθῆ [19. 20]
ἐτήσιον· κατ' ἔτος γινόμενον
(ἐτήτυμα [Sophocl. Phil. 1290]· ἀληθῆ) [22]
ἐτητύμως (Trag.)· ἀληθῶς ⟨v. ἐταυτῶς⟩
ἔτι (schol. Sophocl.)· πάλιν. ἀκμήν [25]
ἐτίασεν· ἐτίμησεν
ἐτιθηνήσατο· ἔθρεψεν
ἐτιθήνευσεν· ἐτρόφησεν ⟨—ευσεν⟩. ἐτιθηνήσατο
ἐτιμησάμην· τιμῆς ἄξιον ἡγησάμην [30]
(ἐτιμώρεον [Herod. I 18]· ἀδικουμένοις ἐβοήθουν) cf. 5007 [31—37]

COD. 62 ἴδιον pro ἢ νέον 65 ἑτερορiπῆ 66 ἑτερεσκεφαλᾶν 67 ἑτερήμενοι 74 |οζύγιοι 81 καταρεπές 86 ἑτερορεπῆ — θαρροῦν 88 ἑτερόμυνος 91 ἑτερότυχα ⟨92 ξένον ad 94?⟩ 96 ἐτέρρατο 97 ἐφόβησεν 6606 ἔτεμε 16 |πρεισεν 17 ἐτεωγεῖ 22b post 6638 27 |ίσατο 28 ἐτίθεσεν — |ίσατο

HES. 63 ἐτεοδμώων (π 305)· τῶν ἐγνησίως δουλευόντων 64 ἑτεραλκέα δῆμον (Ο 738)· τοῖς ἑτέροις τὴν ἀλκὴν διδό[ῦ]ντα. ἢ τὸν παρεχόμενον ὄχλον εἰς βοήθειαν 68 ἑτερήμερος (Greg. Naz. C. XIV 31 p. 80)· ὁ μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶν 71 ἑτερήσας· πορνεύσας ⟨v. ἑται—⟩ 75 ἑτερογενές· ἀλλογενές, ἀλλόφυλον 76 ἑτερόδοξος· ὁ αἱρετικός 77 ἑτεροδοξία· τὸ ἄλλως δοξάζειν ἤπερ ἔχει ἡ ἀλήθεια 82 ἑτεροκλείης (Δ 386)· τοῦ ἑτέρου κλέους 89 ἐτέρορεν (Δ 236)· ἐτρύπησεν. ἐνέγλυψεν. ἔτεμεν. ἔφρασεν. ἔξυσεν 90 ἑτέρωσε (Θ 306)· εἰς τὸ ἕτερον μέρος 93 ἑτερόφθαλμος· μονόφθαλμος ⟨Moer.⟩ 98 ἐτέρσετο (Δ 267)· ἐξηραίνετο Ad 99 ἐκ τοῦ ἐναντίου (Υ 164) Ad 6600 ὡσαύτως ἑτέρωθεν (Π 430), ἀλλαχόθεν: εἰς τὸ ἕτερον μέρος ⟨ad ἑτέρωσε⟩ 1 ἑτέρωσε (Θ 306)· εἰς τὸ ἕτερον μέρος 2 ἔτεσιν (Δ 3)· ἑταίροις. πολίταις 4 ἔται (δ 16)· οἱ πολῖται ⟨l. —ε Fέται⟩ 7 ἐτετάχαντο (Thuc. V 6 VII 4)· τετραμμένοι ἦσαν, ἢ τεταγμένοι ⟨Moer.⟩ 8 [ἐτετάχοντο· ὁμοίως] 9 ἐτετεύχατο (Δ 808)· πεποίηκεν 10 ἐτέτυκτο· κατεσκεύαστο (Ε 78). ἦν (Ψ 455) 11 ἐτέτυξο (Μ 164)· ἐτύγχανες 12 ἐτέτυμον (Δ 558)· ἀληθές. ἢ ἀληθῶς 15 ἔτευχεν (Ν 209)· ἐποίει 19 Ἐτεών (Β 497)· πόλις Βοιωτίας 20 ἔτη· χρόνοι 22 ἐτήτυμος (Χ 438)· ἀληθής 25 ἐτιαρχύσωσιν (Η 85)· ἑαυτοὺς θάψωσιν ⟨v. ταρχύσωσι⟩ 30 ἐτιμογράφησεν (IV Regg. XXIII 35)· ἐγγράφως καὶ ὡρισμένως αὐτοὺς ἐζημίωσεν 31 ἐτίναξεν (Ν 243)· διέσεισεν 32 ἐτίομεν (Ε 467)· ἐτιμῶμεν 33 ἔτισας (Α 244)· ἐτίμησας 34 ἐτίσατο (Β 743)· ἐτιμωρήσατο 35 ἐτίταινεν (Θ 69)· ἔτ(ε)ινεν. εἷλ(κ)εν 36 ἐτίταλλον· ἔτρεφον (Ξ 303) 37 ἐτιτίει (Ι 238)· ἐτίμα ⟨v. τιτίει⟩

Digitized by Google

ἐτιτρωσκόμεθα· ἐβαλλόμεθα [39—40]
ἔτμαγον· †ἐφοβήθησαν. ἔτεμον
ἔτμηξεν· διεῖλεν. διεσκέδασεν
ἐτνήρυσις (fr. inc. CLXVI)· ἔπαιξεν Ἀριστοφάνης, ἀντὶ (τοῦ) φάναι τὴν σανίδα τὴν ἐτνήρυσιν εἰπών· παρὰ τὸ ἔτνος. ἔστι δὲ ἐτνήρυσις ……
ἐτνίτας ἄρτος (Selenc.)· οὕτως ὁ λεκιθίτας
ἔτνος· ἐρεγμός. ἔψημα (ἀ)θηρῶδες. καὶ εἶδος ὀσπρίου [post 45]
ἕτοιμος· εὔτροπος. ηὐτρεπισμένος. ταχύς
ἐτονθόριζον· ἐψιθύριζον
ἐτόπαζον· ὑπενόουν. ὑπώπτευον
ἔτορεν (Λ 236)· ἔτρησεν. ἔτρωσεν. διέτρησεν. (ἐτρύπησεν. ἐνέγλυψεν. ἔτεμεν. ἔφρασεν. ἔξυσεν ⟨6589⟩)
ἔτος (α 16)· ἐνιαυτός
ἐτός· μάτην ⟨v. οὐκ ἐτός⟩
†ἔτουσα· σταλαγμός [53]
ἔτραπεν· ἐνίκα [55]
ἔτρεψεν· [ad 56] ἠπάτησεν. παρέτρεψεν. Ἀρχίλοχος (fr. 166) [57]
ἔτριβον· κατανήλισκον
†ἐτριέκοψεν· εἰς τριακάδας ἐνέγραψε. Σικελοί [60—63]
ἐτρύγη· ἐξηράνθη, ἐπὶ λίμνης (v. Nic. Th. 368)
ἐτρύφη· ἐκλάσθη. διέπεσεν [66]
ἐτρώθη· ἐπλήγη
ἔτρωσεν· ἔβλαψεν. ἔφθειρεν ⟨a τρώω⟩
ἔττακαν ⟨—σαν Lacones⟩· ἔστησαν
ἐττημένα (Com. V p. 29)· σεσησμένα
ἐττία (Lacon.)· ἑστία
ἐττῶν (Cretes)· ἐκ τῶν
ἐτύγχανε (ξ 231)· ἐπετύγχανεν
ἐτύθη· ἐσφάγη
†ἔτυκτον· ἐτύγχανον [76]
†ἐτυμᾶναι· σιτοποιῆσαι
ἐτυμβοχόησεν· ἔθαψεν
ἐτυμόδρυς (Theophr. III 8, 2)· ἡ τὰς γλυκείας βαλάνους ἔχουσα
ἔτυμον· ἐτήτυμον, ἀληθές
ἐτυμώνιον (Aeoles)· ἀληθές
ἐτύμως· ἀληθῶς [83. 84]
ἐτύφωσεν· ἐνέπρησεν
ἐτύχθη· ἐποίηθη. [ad 86] ἐτελειώθη: ἐπτοήθη ⟨ad ἀτύχθη⟩
ἐτύχθης· ἐγένου. καὶ τὰ ὅμοια
ἔτυψεν· ἔθιγεν
ἐτώσια· μάταια (P 633). ἄπρακτα [ad 89]
εὖ· καλῶς (B 253). ἰσχυρῶς. δασέως δὲ αὐτοῦ (Y 464) ἢ αὐτῆς
εὖα· ἐπιφημισμὸς ληναϊκὸς καὶ μυστικός. καὶ ἔα ⟨ἔυα Syracusani⟩
εὐαγγέλια (Ar. Eqq. 647)· [μηνύματα. κηρύγματα
Εὐάγγελος· ὁ Ἑρμῆς
εὐαγές· ἁγνόν, καθαρόν, εὐσεβές, ὅσιον. εὔοπτον (Aesch. Pers. 466 Eur. Suppl. 652). ἅγιον
εὐάγκαλιν (Aesch. Prom. 350)· εὐβάστακτον. εὐπροσαγκάλιστον
εὐαγοῦς· ὁσιωτάτης
εὐάγωγον (Menand. fr. IV p. 175)· εὐχερές. καλῶς, εὐκόλως ἀγόμενον
εὔαδεν (Ξ 340)· ἤρεσκεν. ἢ ἀρέσκει
εὐαδές· εὔπνουν
εὐαδής· εὐήνεμος. οἱ δὲ εὐαής (Soph. Phil. 828)
εὐαεῖ (Herod. II 117 Opp. 599)· εὐκράτῳ
εὐάζει· θρηνεῖ καλῶς, ὑμνεῖ, ἐπιφθέγγεται
εὐαής (Soph. Phil. 828)· εὐήνεμος
εὐαίων (Soph. Phil. 828)· εὐγήρως. εὐμοίρως
†εὐαλῶς· εὐχερῶς θηρώμενος
εὐαλδῆ· εὐαυξῆ
Εὐαλωσία· Δημήτηρ, ὅτι μεγάλας τὰς ἅλως ποιεῖ καὶ πληροῖ

COD. 38 ἐμβ| 43 ἔτμοξεν 43 ἐδνήρυσιν — ἔθνος — ἐτνήρυσις 46 cf. εὐτρεπής. — εὐτρ| 47 ἐψυ| 48 ὑπό| 49 cf. ἐτέρορεν — ἔτρισεν — διέτρισεν 56 ἐπάτησεν ⟨Ἀρίσταρχος Ruhnk.⟩ 64 ἔτρυγεν 65 εὐλάσθη 70 ἐττησμένα, σεσεισμένα 73 |νεν 78 |ολόχησεν 85 |ρισεν 86 ἐποίησεν 91 |ιασμὸς ἡλιακός ⟨cf. gl. ε 65⟩ 96 θειοτάτης 99. 00. cf. εὐδές, περιαδεῖς 6700 εὐάδης — εὐάης 4 εὐαγήρως 6 εὐαλδή, εὐάξη ⟨cf. διαύχην⟩

HES. 39 ἐτήτυμα ⟨l. ἐτίτ—⟩· ἀληθῆ. ἢ ⟨l. ᾗ⟩ ἀλλαχοῦ 40 ἔτλης (Φ 150)· ὑπέμεινας Post 45 ἔτνη δὲ πῦρ ὡσεὶ ποταμὸς χεόμενον ἐν Σικελίᾳ 53 ἐτράπην (E 187)· παρέτρεψα ἀλλαχόσε 55 ἐτράπετο (Φ 468)· ἐτρέπετο Ad 56 ἐπέτρεψεν (Σ 469) 57 ἔτρεμεν (K 390)· ἐφοβήθη 60 ἐτρέψατο· ἐφυγάδευσεν 61 ἐτρίβην· συνετρίβην 62 ἐτρόπωσεν (Iud. IV 23)· ἐνίκησε. κατέβαλεν 63 ἐτροφοφόρησεν (Deuter. I 31)· ἔθρεψεν 66 ἐτρύχοντο (Sapient. XI 12)· ἐταλαιπώρησαν. κατεπονοῦντο 76 ἐτύλιξεν (Matth. XXVII 59)· ἐνείλησεν 83 ἐτυμπανίσθησαν (Hebr. XI 35)· ἐκρεμάσθησαν. ἐσφαιρίσθησαν 84 ἐτυρώθη (Ps. CXVIII 70)· ἐσκληρύνθε ⟨v. οὐκ ἐ—⟩ Ad 86: ἐγένετο (B 155), κατεσκευάσθη (Δ 471) Ad 89: ἀληθῆ ⟨6618⟩

εὐάλωτον (Plat. Phaedr. 240 A)· εὐθήρατον
εὐαμερία· θεοσημία
εὐάν· ὁ κισσὸς ὑπὸ Ἰνδῶν
Εὐάνασσα· ἡ Δημήτηρ [6712]
εὐανδρία (Xen. Mem. III 3, 12)· πλῆθος νέων
εὐανδρίας ἀγών· .....
(.......)· βάραθρον οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν τῇ Θεσπρωτ[ε]ίᾳ
εὖ ἂν ἔχοι (Plat. Theaet. 145)· καλῶς ἂν ἔχοι
εὐάνθεμον (Hippocr. II p. 726 K)· ἡ ἀνελβόνη
εὐάνιος· ὁ μηδενὶ ἀνιώμενος. πρᾶος. πειθήνιος
εὐάντητος· καλῶς ὑπαντῶν
εὐαπόδεικτος· φανερός
εὐάρεστον· πάνυ ἀρέσκοντα
†εὐάρητος ὄνειρος· εὔτακτος
εὐαρχιῶ· ἄρξομαι
εὐαρχίσασθαι· ἀπάρξασθαι [24]
Εὔας· Διόνυσος
εὐαφές (Theophr. CPl. II 17, 10)· εὐμάλακτον
†εὐ [ad 27] αὐταῖς ἰσχυρόν
†εὐάσκεται· εὐωδεῖται
εὖ βεβηκότι (cf. Soph. El. 979)· εὐσταθεῖ
Εὐβοίας μυχόν (Eur. Tro. 84)· τὸ ἐνδότατον τῆς Εὐβοίας
Εὐβοεύς· ὁ Παλαμήδης, ὁ πολλῶν εὑρετής· ἢ ἐπίφθονος
Εὐβοίης· ὄνομα τῆς Τυχίου μητρός
εὐβοϊκά· τὰ καστάνια
εὐβοσίης· εὐτροφίας
εὔβοτοι· εὔτροφοι. εὐανθεῖς
Εὐβουλεύς (sch. Nic. Al. 14)· ὁ Πλούτων. παρὰ δὲ τοῖς πολλοῖς ὁ Ζεὺς ἐν Κυρήνῃ
εὐβουλία (Sophocl. Ant. 1050)· φρόνησις, σύνεσις
εὔβουλος (Eur. Rh. 105)· φρόνιμος, συνετός
εὐγάλακτες· εὔτροφοι
εὔγαμος· ἐπίθετον Ἀθηναίων

εὖγε· καλῶς. θείως
εὐγενής· ἐλεύθερος τῷ γένει
εὐγένιος (Boeoli?)· εὐγενής. καὶ εἶδος ἀμπέλου
?εὐγενέστατος· εὐγενέστερος τῷ γένει
εὐγηρότατος· καλῶς γηρῶν [46]
(εὐγμαλέων· εὐτυχημένων) v. 7256
εὐγμένος· εὐξάμενος [48]
εὖ γνοίης· εὖ μάθοις
εὐγνωμόνως (Xen. Ag. II 25)· εὐδιαθέτως
εὐγνωμοσύνη (Herod. II 172)· εὔνοια
εὔγνωστος (Soph. Ai. 704)· δῆλος, φανερός
εὐδαιμονεῖ (Soph. Ant. 506)· εὖ πράττει
εὐδαίμονες (Plat. Civ. 354 A)· θεῖοι. μακάριοι
εὐδαιμονία· πλοῦτος. μακαριότης, εὐτυχία
εὐδαιμονίζει· μακαρίζει
εὐδαίμων γῆ· ἔχουσα πλοῦτον, Ἀραβία
†Εὐδαλαγῖνες· αἱ Χάριτες
εὐδάμνας· εὐδάμαστος
Εὐδάνεμος· ἄγγελος, παρὰ Ἀθηναίοις [61—63]
εὐδαρκής (Soph. Phil. 844?)· εὐόφθαλμος
εὐδείελον (ι 21)· εὔδηλον. εὖ πρὸς δείλην κείμενον, οἷον πρὸς δύσιν. εὐπ(ερι)όριστον [66]
εὐδειπνεῖς (Aesch. Cho. 484)· θυσία τις †παρὰ Ἀθήνησιν. †καὶ ἡ τριτογενής. καὶ αἱ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμεναι σπονδαί, ἤγουν †πνοαί [68. 69]
εὔδια· εἰρηνικά
εὐδιάβολον (Plat. Legg. 944 B)· διαβολῆς ἄξιον
εὐδίαιον· τὸ γυναικεῖον μόριον· ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πλοίοις γινομένων τρημάτων διὰ τοὺς ὄμβρους. οἱ δὲ τὸν πρωκτόν, ἢ τὸν χείμαρον. εὐφημιζόμενοι
εὐδιάλλακτος· ταχέως καὶ καλῶς διαλλαττόμενος
εὐδικίας (τ 111)· δικαιοπραγίας. δικαιοσύνης ⟨—ας⟩
εὔδινα· πραέα. κατεσταλμένα
εὔδιον· ὃν ἡμεῖς σκεπηνὸν τόπον

COD. ⟨6714 Saupp. inscr. panath. p. 8⟩ 15. 16 = 16. 15 16 ἔχει bis ⟨21 εὔαρκτος Aesch. Pers. 193⟩ ⟨28 εὖ βάσκετε· εὐοδεῖτε?⟩ 31 ἀρετῆς 33 εὐβόϊα (cf. λόπιμα); εὐβοΐδες EM. 41 ὁσίως ⟨43 εὐγένεως?⟩ 45 καλὸς γέρων 49 εὐγνοίης, εὐμαθής 67 EM. 42, 3 72 cf. εὐοίαιον ὅπλοις — βρόχτον — χείμαρρον ἐπιφ| 75 bis πραέα 76 σκεπτινόν

HES. 6712 εὐανδρείας (II Macc. VIII 7)· καλῆς ἰσχύος 24 εὐάρης· εὔοπτος Ad 27 [αφήδισεν· ἄφρων τις ἐν] 46 εὔγματα (χ 249)· καυχήματα 48 εὐγνάπτοις (σ 293)· καλῶς κατεσκευασμένοις 61 εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω (B 382)· εὐθετισάτω τὴν ἀσπίδα 62 εὖ δέ· καλῶς δέ 63 εὗδε (I 662)· ἐκοιμήθη 66 εὕδειν· καθεύδειν (B 24), κοιμᾶσθαι 68 εὕδεις (B 23)· κοιμᾶ[σαι] 69 εὕδεισι (E 524)· ἡσυχάζει

εὐδιῶσαν· γαληνιῶσαν [78—80]
εὐδοκιμεῖ (Xen. Cyr. I 6,19)· ...... [82]
εὕδοντι δ' αἱρεῖ πρωκτός· παροιμία ἀπὸ τῆς εὕδοντι κύρτος αἱρεῖ. λέγουσι δὲ ὅτι, ὅταν τοὺς κύρτους καθῶσιν, αὐτοὶ μὲν καθεύδουσιν, ὁ δὲ κύρτος αἱρεῖ τοὺς ἰχθῦς. Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις (fr. X) [84]
εὖ δρῶσι· καλῶς ποιῶσιν
†εὐδυκήμερος· εὔστοχος
Εὐδώρου σέλας· ἱερόσυλος ὁ Εὔδωρος
†εὔεδνα· ἀγλαΐα
Εὐδωσώ· ἡ Ἀφροδίτη ἐν Συρακούσαις
εὐέδρως· εὐθέτως. βεβαίως
εὐέθωκεν (Dor.)· εἴωθεν
εὐειδέα· εὔμορφα ⟨ου Γ 48?⟩ [93]
εὐείκαστος· εὔκολος εἰς τὸ εἰκασθῆναι
εὔεικτον· εὐπειθῆ
(εὔειρον· πρόβατον μαλακόν) cf. 6921
εὐεκτεῖ· εὐρωστεῖ, ὑγιαίνει
εὐεκτικῶς· σχετικῶς
εὖ εἱμένος· εὖ ἠμφιεσμένος (ο 330?)
†εὐέλιον· ἐλλιπὲς ἐν ἱερείῳ
†εὐείρω· εἴπω ⟨—ε Fείρω⟩
Εὐελίδης· αὐθάδης. καὶ ὁ Ζεὺς ἐν Κύπρῳ
†εὐελιέστερα· εὐαγωγός
εὔελον (Ar. fr. CLXVII)· εὐήλιον
εὐέμπτωτος· εὐχερῶς .. πίπτων [6805. 6]
εὔεξος· εὐφυής
εὐεπής (Xen. Cyn. XIII 6)· εὔλαλος
εὐεπιβούλευτος (Xen. Cyr. VIII 4, 2?)· ῥᾳδίως καὶ εὐχερῶς ἐπιβουλευόμενος
εὐεπίγνωστος· εὐκατάληπτος
εὐεργέα· καλῶς κατεσκευασμένα (non Hom.)
Εὐεργεσία· Ἥρα ἐν Ἄργει [13]
εὐεργέτης· ἀγαθοποιός. ἢ Διονύσου ἐπίθετον
εὐεργία· τορύνη (Callim. fr. CLXXVIII?) [ad 15]
εὐερκείας· ἀσφαλείας [17]
εὐερκές· ἀσφαλές
εὐερμία· εὐτυχία. ἔμπαλιν δὲ δυσερμία δυστυχία
εὐερμής· εὐτυχής
εὐερνές· εὐθαλές, καλῶς βλαστῆσαν
εὐερνέστατα· εὐστελέχη
εὐερνεῖς· καλῶς βλαστάνοντες
εὐερνής· εὐμήκης
εὐεστώ (Herod. I 85)· εὐθηνία· ἀπὸ τοῦ εὖ εἶναι. καὶ εὐδαιμονία· ἀπὸ τοῦ εὖ ἑστάναι τὸν οἶκον. ἢ ἀπὸ τοῦ δαψιλεῖν τὰ πρὸς τὸ ἐσθίειν, εὐετηρία
εὐετηρία (Theophr. de sign. I 24)· εὐθηνία. καλὸς ἐνιαυτός. ἢ καλῶς διακεῖσθαι. καλοκαιρία [27]
εὔζηλος· ἐπὶ καλῷ ζηλουμένη
εὐζωΐα (Aristot. Nic. Eth. I 8)· καλὴ ζωή
εὐζωΐου· καλῆς εὖ [31. 32]
εὔζωνος· εὔτοκος. καλή
εὐζώνως· εὐστόλως. μὴ ἔχων φορτίον
εὔζωρον· εὐκέραστον [36]
εὐηγενέων (Ψ 81)· εὐγενῶν. εὐδαιμόνων
εὐηγεσίη (τ 114)· εὐαρχία. εἰ μὲν δασέως παρὰ τὸ εὖ ἡγεῖσθαι· εἰ δὲ ψιλῶς εὐδαιμονίας. Ἧγον γὰρ τὸν εὐδαίμονα Ἴωνες λέγουσιν
εὐηγορεῖν· εὐλογεῖν
εὐηγορία· καλολογία. καλορρημοσύνη
εὐήθεια· μωρία, ἄνοια
εὔηθες· ἁπλοῦν. μωρόν [42] ἀσύνετον
εὐήθης· βλάξ. χρηστοήθης. ἀνόητος
εὐήθης γυνή· †καλὰ ὑπ' †αὐτὸ ἔχουσα διατριβάς
εὐήθως· ἀνοήτως [46]
εὔηκες· εὐήκοον. ὀξύ. εὖ ἠκονημένον. εὐεκτοῦν. ἀκμάζον. εὐρωστοῦν. εὔπλευρον
εὐηκέστατοι· εὖ ἥκοντες
εὐήκης· ἀκμάζουσα. εὐεκτοῦσα. εὐήκοος (Empedocl. 374)
εὖ ἤκων (cf. Herod. V 62)· πλουτῶν. εὖ πράττων. (σωζόμενος. εὐδαίμων)

COD. 83 εὕδοντι, δαίρι πρῶτος — κυρτὸς αἵρει — κάθωσιν αὐτοὶ δὲ — κυρτοὺς αἵρει — ἀντιλέγω 85 ποιοῦσιν ⟨87 σέβας an Εὐδώρους ἐλᾶς?⟩ 91 post 84 97 εὐεικτῶς 6811 κατασ| 25 εὖ ἔστω, — ἐπὶ τοῦ εὖ ἑστάναι 27 cf. 6699 34 εὐστόλως 40 καχ| καλορη| 47 εὐεκτοῦν εὖ ἠκ| 48 εὐήκοντες Post 49: σωζόμενος κτλ.

HES. 78 εὔδμητον· εὖ κατεσκευασμένον (Α 446), εὖ ᾠκοδομημένον 79 εὐδόκησαν (Rom. XV 26)· ἐβούλοντο, ἠθέλησαν. ἠγάπησαν 80 εὐδοκία (sacr.)· παρὰ τὸ καλῶς καὶ εὖ δεδόχθαι προσαγορεύεται 82 εὗδον (Β 2)· ἔλεγον ⟨ad ηὗδων⟩. ἐκοιμοῦντο, ἐκάθευδον 84 εὐδράνεια (Sapient. XIII 19)· ἰσχύς 93 εὐΐους· Διονυσιακούς 6805 εὖ ἐντύνασα(ν Ξ 162)· εὖ κοσμήσασα(ν) 6 εὐεξία (Sirac. XXX 14)· ὑγίεια. εὐφυΐα 13 εὐεργέος (Β 685)· εὖ εἰργασμένου Ad 15: εὐπιστία ⟨v. εὐοργία⟩ 17 εὐερκέος (Ι 468)· εὐστίχου. εὐπεριβόλου 27 εὐδές· εὔυπνον. εὐήνεμον ⟨εὐαές non εὐζαές⟩ 31 εὔζωνοι (Ios. IV 13)· εὔοπλοι. ἔνοπλοι 32 εὐζώνοιο (Α 429)· καλῶς. ἀπὸ μέρους 36 εὐηγενέος (Λ 427)· εὐγενοῦς Ad 42: ἀνόητον ⟨Moer.⟩ 46 εὐηκέας (Χ 319)· τῆς καλῶς οἰκουμένης [ἢ]

εὐηλάκατος· περὶ βέλη ἢ ἔργα (cf. Theocr. XXVIII 22) ἐκπρεπής [52]
εὐήλατον· καλῶς ἐληλαμένον, ἢ ἐλαυνόμενον
εὐήλατος (Xen.)· ὁ πεδεινὸς καὶ εὐάροτος χῶρος [ad 54]
εὐημερία· εὐδαιμονία (Xen. Hell. II 4, 2 Pherecr. p. 351)
εὐημονία· ἐμπειρία ⟨v. ἠμοσύνη⟩ [57]
εὐήνιον· καλῶς ἡνιοχούμενον (Empedocl. 343 Sz.). ἐπὶ μηδενὶ ἀνιώμενον, πρᾶον
εὐηνέμους· εὐδινούς. καλούς. ἀχειμάστους
εὐήνορα· ἀγαθά. λαμπρά. ὀνήσιμα
εὐήνορα χαλκόν (ν 19)· τὸν εὖ τοὺς ἄνδρας διατεθέντα ἐν τῷ καθοπλίζεσθαι. εὐόρατον. καλόν. λαμπρόν, στίλβοντα
Εὔηνος· ποταμὸς Αἰτωλίας
εὐήνυτα· εὐκατόρθωτα
εὐηπελεῖς· πρᾶοι. εὐήνιοι
εὐηπελία (Callim. Cer. 136)· εὐθηνία. εὐεξία
εὐήρεας ἵππους· εὐαγώγους καὶ εὖ ἡρμοσμένους
εὐήρεια· εὔπλοια. εὐχέρεια [68]
εὐηρ(γ)ημένοι· τετορυνημένοι
εὐηρότατον· εὔδιον
εὐήροτον· εὔγειον. καλὴ γῆ [71—73]
εὐήτριον· εὐκοίλιον [75]
εὐηχές· εὔφωνον. εὔφημον
εὐθαλέοντι· εὐδαιμονοῦντι
†εὐθαλεῖς· εὐθησαυροφύλακες
εὐθεῖν (Cretes)· ἐλθεῖν
εὐθενεῖν (Attici, Dem. 94, 26)· εὐπαθεῖν
εὐθενής (Attici)· εὐπαθοῦσα. ἰσχυρά [82]
εὐθέρα· μέρος τι τῆς νεώς
εὐθετίζει· εὖ διατίθησιν, ὀρθῶς
εὐθήμονα· εὔθετον. εὐσχήμονα [86—88]
εὐθρόοισιν· εὐήχοις

εὐθύ· ὀρθόν. ἁπλοῦν. ἐγγύς. παραχρῆμα. εἰς εὐθεῖαν
εὐθυβόλῳ· πλεομένῳ ἐξ εὐθείας
εὐθυβόλως· εὐστόχως. εὐσκόπως
εὐθυδήμονα· ἁπλοῦν δημότην. Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ (fr. 228)
εὐθυεπείαις· ὀρθολογίαις
εὐθυκαίνα· ἡ σχοῖνος· διὰ τὸ εὐθέως κτείνειν. καὶ δύναται εἶναι εὐθυκταίνα
εὐθυκρέων· παχύς
εὐθυκτέανον· ἰθὺ πεφυκυῖαν, εἰς ὀρθόν
εὐθυμία· εὐθημοσύνη. ἀμεριμνία. χαρά
εὔθυμον· ἁπλοῦν. εὔπνουν. εὐμενῆ. καλῶς διακείμενον [6900]
εὐθύνα (Dem. 717, 20)· δικαία διόρθωσις. ἐξέτασις
εὐθῦναι· ἐξετάσαι. διορθῶσαι
εὐθύνας· τιμωρίας. δίκας (Xen. Ath. III 2). τὸ δοῦναι λόγον ἐφ' ἑκάστῳ ἁμαρτήματι [ad 3]
εὐθυνθῇ (cf. Thuc. I 95, 5)· δικασθῇ
εὐθύνει· διοικεῖ. ἐλέγχει. ζημιοῖ. κυβερνᾷ
εὐθύνοιτο· κρίνοιτο
εὐθυνόμενον· εὔτακτον. εὐπειθές
εὐθύνονται· κρίνονται. ἐρωτῶνται. δίκας εἰσπράττονται, ἢ ἀπαιτοῦνται. ἢ ἡνιοχοῦνται
εὔθυνος (Aesch. Pers. 828)· εὐθυντήρ. δικαστικός. χρεώστης. κυβερνήτης. διορθωτής
εὐθυντής· τὰ αὐτά. καὶ εὐθυντήρ
εὐθυντηρία· τὸ ἐν τῷ ἐδάφει σύμμαγμα ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων. καὶ μέρος τι τῆς νεώς (Eur. I. T. 1356)
εὐθύνω· τιμωροῦμαι
εὐθυρρήμων· ἑτοιμολόγος
εὐθύς· ἀντίον

COD. 51 εὐπρ| 59 εὐωδίνους — ἔχει μαστούς 61 εὖ εἰσ 66 εὐηρέας 67 post 76 70b κ. γ. εὐήροτον εὖ. Post 76 εὐηχερία· εὐηρία, εὔπλοια cf. 6867 77 εὖ θ| 80. 81 εὐασθ| 89 εὐθρόησιν 93 |ὤπῃ (εὐθύδημον?) ⟨95 εὐρύκλεινα infra⟩ 97 εὐθυκτέσαν, εὖ; cf. ἰθυκ| 98 εὐθυμοσύνη ⟨ex onom.?⟩ ⟨6901 Meinek. exx. Ath. II p. 4⟩ 5 κυβερνεῖ 7 εὐθύνιον 13 εὐθυρῆμος |όλογος

HES. 52 εὐήμικτον· εὐπαγές ⟨εὔκμητον⟩ Ad 54 εὐέλατος ⟨v. 6867⟩ 57 Εὐηνίνης (I 557)· Εὐήνου θυγατρός 68 εὐῆρες (λ 129)· εὐέλαστον. εὖ πεποιημένον πρὸς τὸ ἐρέσσειν 71 εὐῖσθι· καλῶς γίνωσκε (6924) 72 εὖ ἤσκηται (Κ 438)· καλῶς κατεσκεύασται 73 εὐητηρία· εὐδαιμονία. καλὸς ἐνιαυτός 75 εὐηφενέων (v. l. Ψ 81)· εὐπλουτούντων 82 εὐθεῖ· ἤρει 86 εὐθηνῶν (Iob. XXIII 24)· καὶ εὐδαιμονῶν, πλουτῶν 87 εὐθ(ίκ)τως (II Macc. XV 38)· εὐψηλαφήτως 88 εὔθραυστα (Sapient. XV 13)· ἀσθενέστερα 6900 εὔθυμος (ξ 63)· καλόψυχος. εὔψυχος Ad 3 [E margine: Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πολιτείᾳ. Λαμβάνουσι δὲ καὶ παρέδρους ὅ τε ἄρχων καὶ ὁ πολέμαρχος, δύο ἑκάτερος οὓς ἂν βούληται, καὶ οὗτοι δοκιμάζονται ἐν τῷ δικαστηρίῳ πρὶν παρεδρεύειν, καὶ εὐθύνας διδόασιν ἐπὰν παρεδρεύ(σ)ωσιν]

εὐθύτριχας· ὀρθότριχας
εὐθυφερές (Plat. Legg. 815 B)· εἰς ὀρθὸν φερόμενον
εὐθὺ φέρεσθαι· ἐναντίον ὁρμᾶν
εὔϊα (cf. Eur. Tr. 451)· † δέδια
εὐϊάδες· ἄμπελοι
εὐϊλασία· εὐπ(ε)ιστία [21]
εὐΐλατος· ἡδεῖα [23]
εὖ ἴσθι· καλῶς γνῶθι
εὐΐων (Eur. Bacch. 791)· Διονυσιακῶν ⟨6793⟩
εὐκαλεῖ· ἀτρεμίζει
εὐκαλεία· ἡσυχία
εὔκαλον· ὅσιον ⟨σῶον?⟩
(εὐκαμία [Doric.]· ἡσυχία)
εὐκατάπρηστον· εὔκαυστον, εὐχερῶς καιόμενον
εὐκατάτροχος· εὐκατάφορος [31]
εὐκέατον· ξηράν. εὔσχιστον. εὔκαυστον
εὔκηλα· εὐπρεπῆ
εὐκηλήτειρα (Hesiod. Opp. 464)· ἡσυχάστρια
εὔκηλον δρυός (Ion. fr. 28)· εὔσχιστον. εὔξυλον. εὔκαυστον
εὔκηλος· [ad 36] πρᾷος. σῶος. εὐόμιλος. στάσιμος [ad 36]
εὐκλέα· ἔνδοξα ⟨ον Soph. OT. 161⟩ [38]
εὔκλεια· εὐδοξία, ἐνδοξότης
εὐκληρία· εὐημερία. εὐτυχία [41]
εὐκλής· ὁ ᾄδης: καὶ ὀνομαστός. καὶ εὐειδής ⟨ad εὐκλειής⟩ [43]
† εὔηλος· Διὸς ἱερὸν ἐν Μεγάροις καὶ ἐν Κορίνθῳ [45]
εὔ(κμ)ητον· εὐπαγῆ ⟨6852⟩ [47]
Εὔκολος· εὐχερής. καὶ ὁ ἐναντίος τῷ δυσκόλῳ. καὶ Ἑρμῆς παρὰ Μεταποντίοις
† εὐκολίδες (cf. Callim. fr. LXXII)· εὖ τῆς εὐκολίας ποιητικαί
εὐκομιδής (cf. Herod. IV 53)· εὖ ἠγμένος. εὐκόμιστος ἐν ἐπιμελείᾳ
εὐκόμιστος· ἐπιμελείας εὖ τετυχηκώς· κομιδὴ γὰρ ἡ ἐπιμέλεια
εὔκομοι· εὔτροφοι. καλλίκομοι [53. 54]
εὐκράς· εὐκέφαλος. εὔκρατος (Eur. fr. 197. 506)
εὐκρινές· εὐχερές. σαφές. εὐδιαίρετον
εὐκρινῆ (Xen. Hipp. 3, 3)· εὔκολα
εὐκρινής· ὁ ἐξ ἀρρωστίας ἀναλαμβάνων. καὶ ὁ νεκρός (Attici) [59]
εὐκτάζου· εὔχου
εὐκταῖον (Plat. Legg. 687 E)· τὸ κατ' εὐχὴν ἀποδιδόμενον [62—64]
εὐκτόν (Eur. Ion. 642)· εὐχῆς ἄξιον
εὐκυβεῖν, ὅπερ νῦν εὐβολεῖν, Ἄμφις λέγει Γυναικομανίᾳ (fr. III)
(εὔκυκλος· εὔχορος) cf. 6945 [67]
εὐλάβεια· σεμνότης [69]
εὐλαβεῖτο· ἐφοβεῖτο. ἐφυλάσσετο
εὐλάζει· καπρᾷ. σκωληκιᾷ [72]
Εὐλάκεια· Ἄρτεμις
εὐλάς (Τ 26)· σκώληκας
εὐλέων (Herod. III 16 IV 205)· σκωλήκων
εὐλημάτεῖ· λήματος καὶ ἀνδρείας εὖ ἔχει. Αἰσχύλος Κερκυόνι σατυρικῷ (fr. 101)
εὐληνής· εὐέριος
εὔληρα (Ψ 481)· ἱμάντες, ἡνίαι. λέγεται παρὰ τὸ εἱλεῖσθαι ταῖς χερσίν
εὔληρον· ἱμάς ⟨v. ταὐληρόντε⟩
εὐληρωσίων· πληγῶν
? εὔληπτον· εὐκόλως λαμβανόμενον
? εὐληπτότερον· εὐχερέστερον
εὔλητο· ἐπέφυρτο. ἐτετάρακτο [84. 85]

COD. ⟨18 εὔϊα δᾳδία?⟩ 20 εὐισατία 22 εὐίλατες, ἰδία 26 cf. εὐσταλεῖ, εὐταλεῖ 27 εὐ. ἡ. εὐκαμία cf. EM. 392, 4 28b post 6940; cf. 6927 34 cf. κηλήτειρα 35 post 41 ἐ ἐ ⟨37 εὐκλεᾶ? 40 εὐμοιρία?⟩ Post 40] 6928b 42 αἴδης ⟨ad εὐκλήις bene obscratus⟩ 48 π μ ποντίοις 55 εὔκραξ 60 εὔκταζε 61 εὐκτέον 66 εὐκολεῖν — Ἀμφεῖς δὲ γυναικομανίαν 71 κάπραι, σκωληκίαι 73 |ακία 76 εὐλήματι — εὐέχει — κερκυόνη 77 εὐλήρης 78 ἡνίαι δὲ παρὰ 80 |οσιῶν ⟨83 H. e. ἐόλητο⟩

HES. 21 εὔϊρον· πρόβατον. μαλακόν ⟨εὔειρον⟩ 23 εὐϊλατεύειν (Deuter. XXIX 20 v. l.)· εὐμενῆ εἶναι 31 εὐκεάτοιο (ε 60)· ξηρᾶς Ad 36 ἥσυχος (Λ 554) — εὔδοξος ⟨ad εὐκλεής⟩ 38 εὐκηλία· ἡσυχία 41 εὐκλήεις ἀραρυῖα (Ω 318)· εὔκλειστος καὶ ἀσφαλής 43 ἐϋκλειῶς (Χ 110)· ἐπιφανῶς 45 εὔηλος· εὔχωρος ⟨εὔκυκλος· εὔχορος⟩ 47 εὐκνήμιδας (Γ 156 al.)· εὐόπλους. ἢ εὔοπλοι ἀπὸ μέρος τῶν ὅπλων, ἤγουν τῶν κνημίδων 53 εὐκλίζεσθαι ⟨εὐκλεΐ—⟩· ἐνδοξάζεσθαι 54 εὐῆραξ (Λ 251)· πλάγιον 59 εὐκτεῶς· ὑγιῶς ⟨εὐεκτῶς⟩ 62 εὐκτικόν (Β 592)· καλῶς κατεσκευασμένον, εὖ (ἐ)κτισμένον 63 εὐκτιμένη (Ε 543)· εὖ οἰκουμένη 64 εὐκτίμενον (Β 501)· εὖ οἰκούμενον 67 εὐκύκλους (Ε 453)· στρογγύλας 69 εὐλαβεῖσθαι· φυλάττεσθαι. φοβεῖσθαι (Moer.) 72 εὐλαί (Χ 509)· οἱ ἐν τοῖς τραύμασι γινόμενοι σκώληκες 84 εὐλογείτω (Ps. CXLIV 21 non Eur. Ph. 967)· ἐπαινείτω 85 εὐλόγησεν· ὕμνησεν (Luc. II 28). εἴρηται δὲ παρὰ τῇ γραφῇ καὶ κατὰ ἀντίφρασιν ἀντὶ τοῦ ἐβλασφήμησεν (Theodoret. I Regg. XXI 10)

εὐλογιστία· εὐβουλία [87]
εὐλογχεῖν (Democrit.)· εὐμοιρεῖν
εὔλοφος· ῥᾴδιος. εὐχερής
εὔλωστοι· εὐφυεῖς
εὖ μάλα· καλῶς πάνυ
εὐμάρεια· εὐχέρεια: ἡσυχία: ἀπόπατος (Herod. II 35)
εὐμάριδες· εἶδος ὑποδήματος
εὐμαρές· εὐχερές. ὑγιές. ῥᾴδιον. ἀσφαλές
εὐμεξέος· εὐφυ†ής ⟨—οῦς⟩ τοῖς αἰδοίοις
εὐμειλές· εὐμείλικτον [98]
εὐμενέεσι· φίλοις
εὐμένεια· φιλία. διαλλαγή. συγχώρησις
εὐμενές· ἀγαθόν. σπουδαῖον
εὐμενέτειρα· εὐμενής [7003—7]
Εὐμενής· Ἀφρο....
?εὐμίλιχοι· εὐμ(ε)ίλικτοι. εὐαφεῖς. μ(ε)ίλιχος γὰρ ὁ ἡδύς
εὐμέρδης· εὔρωστος (7205)
εὐμολπία· εὐφωνία. †ἐνύμνια
Εὐμολπίδαι (Soph. OC. 1053)· οὕτως οἱ ἀπὸ Εὐμόλπου ἐκαλοῦντο, τοῦ πρώτου ἱεροφαντήσαντος. πολλοὶ δὲ γεγόνασιν ὁμώνυμοι Εὔμολποι
εὐμοίρησεν· εὐτύχησεν. ἐκληρώσατο
εὐμόχθων· τῶν ἐπ' ἀγαθῷ ἱδρώτων
εὔμωλα· εὔθετα. εὔοπλα
εὔμωλος· ἀγαθὸς πολεμιστής. εὔοπλος
εὐμωλότατον· ἁπαλόν. νεώτατον
εὐναί· ἄγκυραι
ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον (Α 436)
καὶ κοίτη
εὐναῖαι (Trag.)· αἱ ἄγκυραι, ἀπὸ τοῦ εὐνάζεσθαι αὐτάς· εὐναι ....
εὐναῖος· λαγώς. Σοφοκλῆς Δόλοψι (fr. 177). κατεπτηχώς [19]

εὐναστήριον (Aesch. Pers. 160)· συνοίκησιν
εὐνάτορα (Eur. Andr. 1041)· κοιμώμενον
Εὐνεῖδαι (Lysias)· γένος ἀπὸ Εὔνεω κεκλημένον, τοῦ Ἰάσονος υἱοῦ, οἷον γένος ὀρχηστῶν καὶ κιθαριστῶν. οἱ δὲ γένος τι Ἀθήνησι κιθαριστῶν. ἐνταῦθα γὰρ ᾤκησαν οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ [23]
Εὔνεως· Ἰάσονος καὶ Ὑψιπύλης υἱὸς ὢν [25—27]
εὐνήτης· ἀνήρ [29. 30]
εὔνιδες (Empedocl.)· χῆραι
εὐνικές (Antimach. fr. CIV)· εὐχρινές
εὐνίκμητον· εὐλίκμητον
εὐνίκῳ· εὐχρινεῖ. πολὺ νικώσῃ
εὖνις (Χ 44)· ἐστερημένος. ὀρφανός. ἐνδεής
εὔνοια (Eur. Tro. 7)· φιλία
εὐνο(ι)κῶς· φιλικῶς
εὐνομία·
(εὐνομουμένη·) καλῷ, ἀγαθῷ νόμῳ διοικουμένη (Dem. 744, 2)
εὔνοστος· ἀγαλμάτιον εὐτελὲς ἐν τοῖς μύλωσιν, ὃ δοκεῖ ἐφορᾶν τὸ ἐπίμετρον τῶν ἀλεύρων, ὅπερ λέγεται νόστος· ὡς κέρων ἀπὸ τοῦ κεράσαι
εὔνουν· συνετόν. γνήσιον. ἢ φίλον
εὐνουχίαι (Theophr. IV 11, 4)· κάλαμοι
εὐνοῦχος· σπάδων, τομίας. κάλαμος
εὔνως· προσηνῶς [44—46]
Εὔξεινος· εὐμενής. καὶ ὄνομα πελάγους [48]
εὔξοος· καλῶς ἐξεσμένος
εὔξουν· εὐποίητον
εὐοδία (Aesch. fr. 34)· εὐπραξία
εὔοδμος· εὐώδης
εὐόδμων· ἡδέων [54—56]
†εὐοδότως· προθύμως εἰς τὸ παρέχειν
εὐόμενοι (Ι 468?)· φλογιζόμενοι [59]

COD. 88 εὐλογεῖν 90 εὔλαστοι 92 ἀπόστατος 93 εὐμαρίδες 95 post 7007] εὐμάζεως, ἐφυεῖς 96 |λεέ (cf. ἀμήλι) 10 |ίσαντος 12 ἐπαγαθῶν 16 ἐκδεμνάς 17 εὔναιαι· λίαν κύρβαι 18 εὔναιος — καπτηχής 22 Εὔνεων 24 ἰάσων καὶ ὑψιπήλης ἠσσῶν 28 εὐνήτις 30 νευι| 33 εὔκμητο, εὐλίμητον 39 εὔμνοστος — τὸ ἐπὶ μετὰ 41 εὐνούχιοι 43 εὐνοῶς 47 εὐγενής 52 εὐώδμος 53 εὐώδμων

HES. 87 εὐλύτωσον (novic.)· ἀπάλλαξον 98 εὐμελίω (Δ 47)· τοῦ εὖ ποτε τῇ μελίᾳ χρησαμένου, οἷον πολεμικοῦ· μελία δὲ εἶδος δένδρου εὐθέτου εἰς δόρατος κατασκευήν. ἢ καλοῦ, ἀπὸ τῶν μελῶν τοῦ σώματος. ἢ εὐκτήμονος, πολυχρήματος 7003 εὐμενέτῃσι (ζ 185)· φίλοις. προσηνέσι. τοῖς οἰκείως ἔχουσι, καὶ ἰδίοις 4 εὐμενῶς (Sapient. VI 16)· πρᾴως. ἱλαρῶς 5 εὐμελίης (Ρ 9)· εὔοπλος, ἀπὸ τῆς μελίας 6 εὐμελίω (Δ 47)· πολεμικῷ 7 εὐμετάβλοτον· ἄλλο πρὸς ἄλλο 19 εὐνάς· κοίτας. ἢ ἀγκύρας 23 εὐνεομένων (Π 572). καλῶς οἰκουμένων 25 εὐνή· κοίτη (Ξ 340), στρωμνή, κλίνη. ἄγκυρα 26 εὐνηθέντας (θ 292)· κοιμηθέντας 27 εὐνηθῆναι (Ξ 331)· κοιμηθῆναι 29 ἐΰνητον (Ω 580)· εὖ κατασκευασμένον 30 εὐνήτων (Greg. Naz. IV 248 p. 216 Dr.)· καλῶς γενησμένων 44 εὖ νυ (Θ 32)· ἀκριβῶς δέ 45 εὖνυν (Χ 44)· ἐστερημένον 46 εὔξατο· ἐκαυχήσατο (Θ 254) 48 ἐξέστη (Ω 280)· καλῶς ἐξεσμένη 54 εὔοδος (Prov. XI 9)· ἀγαθή 55 εὐοδώσει (Genes. XXIV 40)· κατευθυνεῖ 56 εὐοδωθῇ (I Paralip. XIII 2)· ἑτοιμασθῇ 59 εὐοίαιον ⟨v. εὐδιαῖον⟩· οὕτως εὐφημιζόμενοι λέγουσι τὸν καλούμενον χείμαρρον, τὸ τῆς νεὼς τρῆμα

εὔομφα· ὀνόματα
εὐόργητος (Eubul. fr. 1 p. 217)· ὁ τῇ ὀργῇ εὖ χρώμενος
†εὐοργία· ἀπιστία ⟨v. 6816⟩
εὐόργοις (Bergk. Lyr. p. 1082)·
† ὄχος γὰρ εὐδέτοισιν εὐόργοις ἔπος.
νῦν ἐπὶ ψόγου, τοῖς μὴ ὀργιζομένοις ἐφ' οἷς δεῖ, ἀλλὰ πάντα εὖ φέρουσιν. ἔσθ' ὅτε δὲ ἐπὶ ἐγκωμίου
(εὐοχθεῖ)· εὐωχεῖται, εὐφραίνεται [65]
εὐοχθεῖν· εὖ ἔχειν, εὐθυμεῖν. πλήρη εἶναι. εὐτροφεῖν· ὀχὴ γὰρ ἡ τροφή
εὐπαλές· ῥάδιον ⟨v. εὐσπαλεύς⟩
εὐπαράφοροι· ἐξεστηκότες. ὅμοιοι
εὐπαθεῖν· εὐεργεῖν
εὐπαθείας· εὐθαρσίας [71]
εὐπαρακολούθητοι· ὀξεῖς εἰς τὰ πράγματα, καὶ οὐ νωχελεῖς [73]
εὐπάροιστοι· εὐπαράγωγοι [75]
εὐπάρυφος· [ad 76]
εὐπαρύφων· † εὐμεταχειρίστων
εὐπατέρειαν· ἀγαθοῦ πατρὸς θυγατέρα (Z 292 ?) [79. 80]
εὐπειθ†ούς· πειθηνίοις [82]
εὐπέκτων· εὐπόκων [84]
εὐπέταστον· πλατύ. εὐρίπιστον
εὐπετές· εὐχερές
εὐπετῶς· εὐχερῶς. ῥᾳδίως. εὐκόλως. εὐθέτως. ἀρτίως
εὐπηγής (Φ 334)· εὖ τεθραμμένος. εὐπαγὴς τῷ σώματι
εὔπηκτος· εὐπαγής, καλῶς πεπηγμένη
εὐπινῆ· (μετρίως) πεπινωμένον [91]
εὔπλουτον κανοῦν· εὖ ἔχον πλούτου, διὰ τὰς ἐπ' αὐτῷ ὀλάς. πλοῦτον γὰρ ἔλεγον τὴν ἐκ τῶν κριθῶν καὶ τῶν πυρῶν περιουσίαν· καὶ οὐλοχύτας τὰ κανᾶ, ἃ οἱ Δωριεῖς ὀλβακήια
εὔποιοι· εὐποιητικοί. δίκαιοι

Εὐπορία· ἡ Ἄρτεμις ἐν Ῥόδῳ
†εὐπύρητος· ὁ καλῶς διοικῶν
εὐπότμως· εὐτυχῶς
εὐπραγία· εὐποιΐα
εὖ πράσσειν· εὖ πράττειν, εὐτυχεῖν
εὐπρέμνοις· εὐστελεχέσιν
εὐπρέπεια· εὐμορφία
εὐπρεπῶς (Eur. Alc. 161)· εὐκόσμως
εὔπρηκτον· †ἐξέργαζον [7103]
εὔπρηστον (Σ 471)· εὐφύσητον
εὔπροιρον· εὐπρόσωπον. εὐκέφαλον
εὐπρόσιτοι· εὐχερεῖς. εὐπρόσδεκτοι
εὐπρόσιτος· ᾧ τις εὐκόλως προσέρχεται· ἀπρόσιτος δέ, (ᾧ) ἀμήχανον προσελθεῖν
εὐπροσφθέγκτοις· εὐηκόοις
Εὐπυρίδαι· δῆμος καὶ τόπος Ἀθήνησιν
εὔπωνος ὄμβρος (Alcaei ?)· εὔποτος
εὖραι· αὖραι [12. 13]
εὐράξ (Λ 251 Ar. Av. 1258)· ἐκ πλαγίου. ἐκ δεξιῶν [15]
εὐρεῖος (Hesiod. Strab. p. 342)· καλῶς ῥέοντος, μεγάλως [17]
(εὐρείτᾳ Eur. Tro. 809)· τῷ καλῶς ῥέοντι
εὐρεσιεπείαις· εὐρεσιλογίαις. ἐτυμολογίαις
εὑρεσίλογος· φλύαρος
εὐρέσφι· γυναιξίν (= ἐόρεσφι)
εὕρημα· ἐπιτυχία. ἐπινόημα
εὑρήματα· βουλεύματα. ἢ τὰ ἐν τοῖς μετάλλοις εὑρισκόμενα
εὔρημον· καλλιεπές
†εὐρήσει· λοιδορήσει
†εὐρητοῖς· τοῖς ἀτιμήμασιν [26. 27]
εὔρινος (Soph. Ai. 5 ?)· † εὔμνους
εὐρινοτάτην· εὐοσφραντικωτάτην
Εὐρίπ(ε)ιος· Ποσειδῶν
εὔριπος· θαλάσσιος τόπος πολύχροος † τὸ πλάτος τῆς μεσότητος τῶν ὑδάτων. ἢ ὁ εὐχερῶς μεταβαλλόμενος

COD. ⟨62 εὐορκία, εὐ—?⟩ 67 εὐπαλες 68 cf. παράφορος 78 εὐπατρίαν — θυγάτηρ 79 δες — ἐπιλύδες 87 εὐκόπως 89 εὐπαγῶς 92 ὀλάς 7105 εὔπρῳρον ⟨cf. προίρης⟩ 8 εὐήχοις 9 εὐπη| ⟨10 v. πρόπωνος, γακουπώνεις⟩ 18 εὕρεσιν, ἐπίαις 19 |ιλόγος ⟨21 Callim. Apoll. 87 ?⟩ ⟨28 εὔπνους ?⟩ 29 |ωτάτης 31 εὔριππος

HES. 65 εὐόρμου (Φ 23)· ἐπιτηδείου (εἰς ὅρμον) 71 εὐπαθοῦντες (Ps. XCI 15)· εὔρωστοι ⟨v. ἐν γήρει πίονι⟩ 73 εὐπάρεδρον (1 Cor. VII 35)· καλῶς παραμένον 75 εὐπάρυφα (Ezech. XXIII 12)· καλῶς ὑφασμένα Ad 76 ἀγαθοῦ πατρὸς θυγάτηρ, ἢ υἱός

79 εὐπατρίδαι (Eur. Alc. 920)· αὐτόχθονες, οὐχὶ ἐπήλυδες ⟨Moer.⟩ 80 εὐπ̄ρίδες· οἱ αὐτόχθονες οὐχὶ ἐπιλύδες 82 εὐπειχήπαγος (Eur. Andr. 1010)· καλῶς τετειχισμένην, καὶ ἐν ὄρει κειμένην 84 εὐπερίστατον (Hebr. XII 1)· εὔκολον, εὐχερῆ 91 εὐπλοκαμῖδες (β 119)· καλλιπλόκαμοι 7103 εὐπρήσσεσκον (θ 259)· ὑπηρέτουν 12 εὔπυργον (Η 71)· εὖ τετειχισμένην 13 εὔπωλον (Ε 551)· καλοὺς πώλους ἔχουσαν 15 εὐρεῖα· μεγάλη. πλατεῖα (Λ 740) 17 εὐρύταο (Ζ 34) 26 εὐριζῶν (Ps. XLVII 3)· πλατύνων 27 εὐρίζων ἀγαλλιάματι (Ps. XLVII 3)· καλὰς ῥίζας ἔχοντι καὶ χαροποιοὺς

εὐρίπους· δοχὰς ὑδάτων [33]

εὔροια· τράπεζα ἐπιμήκης, ἐν τοῖς κήδεσι παρατιθεμένη

εὖρος· πλάτος (λ 312). καὶ ἄνεμος ἀπηλιώτης (B 145) [36—39]

Εὐρύαλος· ὁ Ἀπόλλων

Εὐρυάνασσα· ἡ Ἥβη [ad 41]

Εὐρυβάλινδος· ὁ Διόνυσος

Εὐρυβάτης· πανοῦργος, ἀπατεών, κέρκωψ

Εὐρυβάτου πρᾶγμα (Dem. 233, 9)· δεινός τις ἦν ἄνθρωπος ὁ Εὐρυβάτης

Εὐρυθίωνι· τάφος ἐπ' Εὐρυθίωνι. καὶ ἑορτὴ Δήμητρος. καὶ παιγμάτια ἐν τοῖς σκοτοταρίοις [46]

εὐρύκλευα· σχοῖνος παχέα ἔχουσα τὰ ἄκρα

Εὐρυκλῆς (Ar. Vesp. 1019)· ὁ ἐγγαστρίμυθος. ἦν δὲ γένος μάντεων, οὓς ὁμωνύμως Εὐρυκλεῖς ἔλεγον

εὐρυκόας· μεγαλόνους. μέγα ἰσχύων. εὐήκοος. εὔνομος. εὔτονος ⟨q. vid.⟩. εὐμενής

εὐρυκόωσα (Euphor. fr. LXXXVII)· εὐρυνόμος. ἡ πολυάστερος νύξ. ἡ μεγάλη. ἡ πολλὰ κοιλώματα ἔχουσα· κόους γὰρ οἱ ἀρχαῖοι τὰ κοιλώματα ἔλεγον [51. 52]

Εὐρύμας· Ὠλένιος τὸ γένος, διάβολος δέ, ὅθεν ἀνῃρέθη ὑπὸ Πολυδεύκους. κεῖται ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ (p. 202)

Εὐρυμέδων· ὁ Περσεύς (Euphor. fr. XVI). ἢ Ποσειδῶν. ἢ ἀετός. καὶ Ἑρμῆς [55]

†εὐρυμνάσαι· ἐρευνῆσαι [57]

εὔρυναν (θ 260)· πλατύτερον ἐποίησαν

εὐρύνειν· αὔξειν. †ἰχνεύειν

Εὐρυόδεια· μεγαλάμφοδος. καὶ ἡ Δημήτηρ οὕτως ἐν Σχαρφ(ε)ίᾳ. καὶ ἡ γῆ [61—63]

εὐρύοπα (Apoll. 79, 19)· μεγαλόφθαλμον. ἢ μεγαλόφωνον. ἢ τὸν μεγάλως ἐφορῶντα. οἱ δὲ τὸν μεγάλους ἤχους ἀποτελοῦντα διὰ τῶν βροντῶν

εὐρυπόροιο (O 381)· πλατεῖς πόρους ἐχούσης, ἢ μεγάλους ⟨—ης⟩ [66]

εὐρυπύλω (Dor.)· πλατείας ἔχοντος πύλας

εὐρυσάκης· ὁ μεγάλην ἔχων ἀσπίδα. καὶ γενναῖος

εὐρυσθενέα· μεγάλως ἰσχύοντα [70. 71]

εὐρύστερνος· ὁ μεγάλα στήθη ἔχων. καὶ συνετός

εὐρυτέρα· πλατυτέρα [74]

εὐρώεντα (Y 65 al.)· πλατέα. ἀναπεπταμένα. σκοτεινά. καὶ ἃ περὶ τοὺς ἄρτους γίνεται

εὐρώεντος· σκοτεινοῦ, ἀπὸ τοῦ εὐρῶτος

εὐρωΐαν· εὐεξίαν. ὑγείαν

Εὐρωπία· ἡ Ἥρα

Εὐρώπη· χώρα τῆς δύσεως. ἡ σκοτεινή

εὐρῶπις· ἡ †πατρίς ⟨Εὐρώπης ἡ πατρίς?⟩

εὐρωπόν (Eur. I. T. 626)· σκοτεινόν. πλατύ

εὐρωστίαν· ῥῶσιν. ὑγείαν

εὐρώστως (Xen. Ages. II 24)· ὑγιῶς. ἰσχυρῶς

Εὐρώτας· ποταμός

εὐρωτίαν· ἰόν. μελανίαν

εὐρωτιῶν· ἠφανισμένος. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἄρτων, ὅταν ἄζυμοι ὦσι χρονίσωσιν, ἢ ὑγροὶ τῷ †ἡλίῳ καὶ μὴ ξηρανθέντες [87]

ἐΰς (M 98)· ἀγαθός, καλός. μέγας. εὐτυχής

εὖσαι· καῦσαι

εὔσαμα (Dem. 313, 26)· ἀναφώνημα εὐαστικόν, καὶ βακχικὸν ἐπίφθεγμα. καὶ γὰρ τὸ βακχεύειν εὐάζειν, καὶ σαβαῖοι βακχεύοντες

εὔσανα· χύτρα. ὄρυγμα, ἐν ᾧ τοὺς ὗς βυθίζουσι ⟨ad εὔστρα⟩. καὶ τὰ ἐγκαύματα

?εὐσέληνος· εὐφεγγής

εὐσέλανον δῖον οἶκον· ἤτοι παρὰ τὸ σέλας, ἢ παρὰ τὴν σελήνην· ἵνα ᾖ ἀπὸ μέρους ἔναστρον

εὔσελμος· εὔζυγος [95—99]

COD. 34 εὐροῖα — |κεις — σκήδεσι περι| 43 ἀπατεὸν 44 ἢ ⟨ἢ ἀνόσιος?⟩ 47 ταχέα ⟨cf. 6895 et δροικλάνοι⟩ 53 κείτου 56 EM. 397, 11 60 |φεδα 64 post 76 72 |ερνον 75 εὐρό| ἀναπε..αμένα Post 76] 64 ⟨78 Unger par. Theb. 428⟩ 93 εὐσελανόνδιον

HES. 33 εὐρεόντα (ω 10)· πλάτια. σκοτεινά 36 εὔροως (Φ 130)· ἰσχυρῶς ῥέων 37 εὔροον (Π 329 Eur. Hec. 650)· καλῶς ῥέοντα 38 εὐρύ· μεγάλως. πλατέως (E 545) 39 εὐρυάγυια (Δ 52)· μεγάλη καὶ πλατεῖα ῥύμη. πλατὺ ἄμφοδον Ad 41: καὶ ἡ πλατεῖα, καὶ ἡ μεγάλη ἐν τῷ πλανᾶσθαι ὁδός 46 εὐρυχακέει· κωλύειν (E 262 al.), κατέχειν 51 εὐρυχαιήσσειν (γ 144)· κωλύειν, κατέχειν 52 εὐρυκρίων (Λ 102)· μεγάλως βασιλεύων 55 εὐρύμναν (θ 260)· εὐρύχωρον 57 εὐρύ· πλατύ. μέγα 61 εὐρυοδείης (Π 635)· ὁμοίως 62 εὐρυκακέω ⟨vox nihili⟩· κωλύω, ἐπέχω, κατέχω 63 εὐρυμέτωπον (K 292)· πλατυμέτωπον 66 εὐρυπελεύς (Ψ 74)· μεγαλόπυλον 70 εὐρυσθενές· μεγάλως ἰσχύον, μεγαλοδύναμον (Π 455), μεγαλοσθενές 71 Εὐρυσθεύς (T 123)· Σθενέλου καὶ Νικήπτης ⟨ἵππης⟩ υἱός 74 εὐρύχωρον (Iesai. XXX 23)· μεγάλως πολύχωρον 87 εὐρωτιῶντες (Iosu. IX 11 [5])· σαπέντες 95 ἐϋσέλμοιο (B 170)· εὐκόπου. εὐκαθέδρου. εὐσανιδότου 96 ἐϋσέλμου (μ 358)· ὁμοίως 97 ἐϋσέλμων (H 419)· τὰ αὐτά 98 εὖσεν (ι 389)· ἐμάδισεν (εὐδάμισεν cod.) 99 εὔσημον (1 Cor. XIV 9)· εὔδηλον, φανερόν

εὐσθένεια· δύναμις

εὔ(σ)καιροι· ταχεῖς ⟨τ. κοῦφον⟩

ἐΰσκαρθμοι (Ν 21)· εὔποδες, εὐκίνητοι, ταχεῖς· σκαρθμός γὰρ ἡ κίνησις, τὸ δὲ σκαίρειν τὸ κινεῖσθαι

εὔσκοπος· † ἄνετος

† εὔσμαλον· εὔχαρι

εὐσμερδής· εὔρωστος ⟨cf. εὐμερδής⟩

εὐσμίλευτα· εὖ κατεσκευασμένα· ἀπὸ τῆς λατυπικῆς σμίλης: δύναται δὲ καὶ τὰ σμιλάκινα ⟨ad εὐσμίλωτα⟩ † εὔβαφα

εὔσοια (Soph. O. C. 390)· εὐθηνία. σωτηρία

εὔσοοι· ἀσφαλῶς σωζόμενοι

εὔσοντας· ἐκδέροντας

Εὔσους· ὁ διευτυχῶν. καὶ ἥρως ἐγχώριος. καὶ εὐκίνητος. εὐφόρος [7211]

† εὐσπαλεύς· εὐτελές [13]

† εὐσπάρτεος ἱστός· οὐ μήτε ἀραιός, μήτε πυκνὸς ὁ στήμων τυγχάνει

εὔσπολον (Aeoles)· εὐείμονα. εὐσταλέα [16]

εὐστάθεια· παγιότης ἐρηρεισμένων

εὐσταθειῶν· ἡδονῶν

ἐϋσταθέος· καλῶς βεβηκότος (non Hom.). εὐποιήτου (Σ 374)

εὐσταθής· βέβαιος

εὐσταθήσουσιν· ἡσυχάσουσιν

εὐσταθῶς· ἑδραίως. καλῶς ἑστώς

εὐσταλεῖς· καλῶς ἐσταλμένους

εὐσταλής· καλῶς ἐστολισμένος

† εὔστασιν· εὐσχήμονα † γὰρ εὐστολισμένα

εὐστείλεον· καλὴν λαβὴν ἔχουσαν

εὐστέφανος· εὐ(κέ)φαλος. εὔκοσμος (σ 192)· γυναικεῖος γὰρ κόσμος ἡ στεφάνη· καὶ ἐπὶ πόλεως μεταφορικῶς εὔπυργος, εὔτειχος. καλὸν στέφανον ἔχων

εὐστιβές· καλῶς πεπατημένον, τετριμμένον

εὐστόν· τὸ † σειόμενον ⟨cf. gl. ϑ 969⟩

εὔστομον· ἀπὸ μέρους, εὐπρόσωπον

εὖστρα· βόθρος, ἐν ᾧ τοὺς ὗς εὕουσι. καὶ ὁ στάχυς, ὅταν μήπω πέπειρος ὢν ἀποφλογισθῇ [32. 33]

εὐσύμβολον· εὐσυνάλλακτον [35]

εὐσύνοπτον (Arist. Poet.)· φανερόν, εὐθεώρητον, σαφές

εὔσφυρος· καλλίσφυρος. ἀπὸ μέρους, καλή

εὐσχήμονες· εὐσχημόνως καὶ εὖ σχήματα ἐν ὀρχήσει ποιοῦντες

εὐσχημόνως· εὐλαβῶς [40]

εὐσωπία (Dor.)· ἡσυχία

εὔσωτρον· εὐκύλιστον· σωὴ γὰρ ἡ ἐφορμὴ καὶ φορά, ἧς εἶδος ἡ κύλισις

ευσώτρου (Hesiod. Scut. 273)· εὐδρόμου ⟨7211⟩

εὖτ' ἄν (Δ 242)· ὅταν. ὁπόταν [ad 44] [45]

εὐταξία· εὐκοσμία

εὖτε (Hom.)· ἡνίκα, ὅτε [ad 47]

εὖτέ κεν εἷο (epic. inc.)· ὁπότε αὐτοῦ

εὐτέκμαρτον· καλῶς τυπούμενον

εὐτελές· ὀλίγης δαπάνης. καὶ σύντομον

εὐτελής· σύντομος (ἀδάπανος)· πολυτελὴς † γὰρ ⟨δὲ?⟩ ὁ πολλὴν σκευωρίαν ἔχων χρόνου καὶ ἀναλωμάτων

εὐτέλεια· ταπείνωσις. πενιχρότης

εὖτ' ἐπυκάσθη (inc. epic.)· ὅτε ἐσκεπάσθη

εὖτέ τις (Empedocl. 4 Sz.)· ὁπότε τις

εὐτεχνία· σοφία, σύνεσις [56]

εὐτμήτοις· εὖ κατεσκευασμένοις

εὐτονία· ἀνεξικακία. καρτερία. ὑπομονή

εὔτονος· εὐμενής. γενναῖος

εὐτόνως· ἰσχυρῶς. ἐλαφρῶς ⟨λαβρῶς?⟩

εὐτραπελία· κουφότης [ad 61]

εὐτράπελος· γελοιώδης

εὐτρεπῆ· ἡτοιμασμένον

εὐτρεπής· ἕτοιμος. δίκαιος [65]

Εὐτρηΐους· τοὺς ἀπὸ Εὐτρήσεως, τῆς πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Δωρικῶς δὲ εἴρηκε Τηλεκλείδης (p. 378)· θέλει γὰρ εἰπεῖν Εὐτρησίους [67]

† εὐτρόσσεσθαι· ἐπιστρέφεσθαι. Πάφιοι

εὐτρόχαλον· εὔκυκλον. ταχινόν

εὐτυκάζου (Aesch. Sept. 149)· εὔτυκον ἔχε. ἕτοιμον

COD. 7206 εὐσμήλωτα, εὖ κατα| — λαπυπικῆς σμύλας 10 εὔφρονος ⟨12 εὐσπαλές = εὐπαλές Cyprii?⟩ 15 εὔειμον 16 cf. εὐχαλεῖ 17 ἐρεριсμένον 23 εὐστ| 26 εὔστειλον 27 ἐπιπόλαιως 28 εὐστειβές 37 καλλή| 42 σωή — σφορμή — κύλησις 48 εὖ τέκεν οἷο 57 κατα| 59 cf. εὐρυκόας 66 εὐτρηίους, — εὔτρης — εὐστρίστους 68 ἐπάφιοι ⟨cf. ἐπιτρύσσειν⟩ Post 69] εὐτυχές, εὐεργές 70 εὐτύκαζον, εὔτυκτον

HES. 7211 ευσότρου· εὐδρόμου ⟨εὐσω—⟩ 13 εὔσπλαγχνον· εὔηλον ⟨εὐίλεων?⟩ 16 εὐσταλεῖ· ἀτρεμεῖ ⟨v. εὐταλεῖ⟩ 32 ἐΰστρέπτοισιν ἱμᾶσι (β 426)· σειραῖς δερματίναισιν 33 ἐϋστρόφῳ (Ν 599)· καλῶς ἐστραμμένῳ 35 εὐσυναλλάκτως (Prov. XXV 10)· εὐμεταδότως 40 εὐσχολῶ· σχολὴν ἄγω ⟨Moer. p. 138⟩ Ad 44 εὖγε 45 εὐταλεῖ· ἀτρεμεῖ ⟨7216⟩ Ad 47 καὶ καλῶς 56 εὐτμαδιέων· εὐτυχημένων ⟨εὐγμαλέων⟩ Ad 61 μωρολογία, αἰσχρολογία (Ephes. V 4) 65 Εὐτρη· πόλις Ἀρκαδίας 67 ἐϋτρήτοισι (Ξ 182)· καλῶς τετριμμένοις

(εὐτυκές· εὐεργές.) εὐχερές. εὐποίητον. ῥάδιον
εὐτυκίσων· εὐτυκῆ ποιήσων
εὐτυκῶς· ῥαδίως καὶ τὰ ὅμοια
Εὔυπνος· ὁ Ζεὺς [ad 74] παρὰ Δελφοῖς
εὐφάλαρα· λαμπρά [76]
Εὐφάμιος· ὁ Ζεύς
εὐφάρμακον· εὔχροον [79. 80]
εὐφεγγεῖς· λαμπρούς
εὖ φερόμενοι (sch. Thuc. III 15)· εὐδοκιμοῦντες
εὔφημα· καλά. ἐπαινετά
εὐφημεῖ (Call. Ap. 18)· καλὰ λαλεῖ, ἢ ἐπαινεῖ
εὐφημῆσαι· βοῆσαι μετ' εὐφημίας
Εὔφημος· ὁ Ζεὺς ἐν Λέσβῳ
εὐφημοῦσι· στένουσι. κωκύουσι, κατὰ ἀντίφρασιν
εὐφήμως· ἡδέως
εὐφήμοις γόοις· δυσφήμοις, κατὰ ἀντίφρασιν. Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ (fr. 38)
εὔφλεκτα (Xen. KII VII 5, 22)· εὐκαῆ ξύλα
εὐφορία· εὐθηνία. καλὸς ἐνιαυτός
εὐφορῶν· καλῶς φέρων
Εὐφράδης· Πάταικος ἐπιτραπέζιος
Εὐφράτης· ποταμός, παρὰ Ἰουδαίοις Ἐδδεκέλ. καὶ ἰχθῦς
εὐφρόνη· νύξ. καὶ εὐφροσύνη
εὐφρονίων (Dor.)· εὖ τὰς φρένας διακείμενος. φρόνιμος. χαίρων
εὐφροσύνη· εὐθυμία
εὔφρων (O 99)· ἡδύς. αἰδέσιμος. ἱλαρός. καλόφρων [99]
εὐφυΐα· ὀξύτης. γνῶσις
εὐφυής· ὁ ἐξ ἑτοίμου λέγων, καὶ σκώπτων. μέτριος. σπουδαῖος. ὡραῖος. ἐπιεικής
εὐχάς· † τάγματα
εὐχατῆσαι· ἐπικαυχήσασθαι
εὐχατότερον· πλουσιώτερον ⟨εὐχαϊώ—⟩
εὔχεαι· [7305] αὐχεῖς. λέγεις
εὔχειλον· εὔτροφον. εὔχορτον [7]
εὐχερής· εὔκολος. εὔτομος ⟨σύντ—⟩
εὐχέρεια· κουφότης
εὔχεσθαι· ἱκετεύειν. [10] αὔχειν. λέγειν [11. 12]
εὐχετίαζον· ηὔχοντο
εὐχήμονα· εὐχῆς ἄξιον
εὐχόμεθα· φαμέν [16]
εὖχος· [17] βούλησις. νίκη
εὔχους· χώνη. Σαλαμίνιοι
εὔχρηστος· χρήσιμος
εὐχωλή· εὐχή (A 65). καύχησις (Δ 450). θυσία. νίκη. τέρψις. χαρά
†εὐχώλησεν· ἐχώλησεν ⟨Cyr. Dr.⟩
εὔψυχος· ἱλαρός
εὕω· καίω, φλογίζω [24]
εὐωδία (Xen. Symp. II 3)· εὐοσμία [26]
εὔωνον· εὔπρατον, εὐαγόραστον. ἢ ὃ μὴ ἄξιον λόγου
Εὐώνυμον· ἀριστερόν. καὶ δῆμος φυλῆς τῆς Ἐρεχθηΐδος
εὐώνῳ· εὐτελεῖ
εὐῶπα (Soph. OT. 189)· εὐόφθαλμον. φίλον
†εὐώπιον· πυρὰ παρθενική, ἐν Τροιζῆνι
εὐωρεῖ· παίζει
εὐωρεῖν· τὸ μηδενὸς ἔχειν λόγον, ἢ μηδενὸς φροντίζειν
εὐωρία· ὀλιγωρία, ἀμέλεια
εὐωριάζειν (Soph. fr. 514)· ὀλιγωρεῖν, μὴ ἔχειν φροντίδα. παρακούειν
εὐώροιο· δικαίας
εὔωρος· καταφρονητικός. ἢ φροντιστής
εὔωρος· γῆ ἡ τὰ ὡραῖα ἔχουσα [ad 38]
εὔωρος γάμου· Σοφοκλῆς Ἔριδι (fr. 191). ἤτοι ὥριος. ἢ ὀλίγωρος. οὕτω γὰρ λέγουσι κατὰ ἀντίφρασιν· ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Σκυρίοις (fr. 514) χρῆται τῷ εὐωριάζειν
εὐωχηθέντα· εὐφρανθέντα (7426)
εὐωχία· εὐφροσύνη [42]
ἐφαιδύνθησαν (Attice)· ἱλαροὶ ἢ λαμπροὶ ἐγένοντο
ἐφαίνετο· ἔδοξεν [45]
ἐφαλῶν (Dor.)· προσηλῶν [47]
†ἐφαμεροφαρίῳ· ἀνεφημέρῳ. Ταραντῖνοι

COD. 72 εὐτυχήσων' εὐτυχῆ 75 |ραλα 78 ἔχριεν (Eustath. 1416, 2) 87 κολύουσι 89 γλαύκοποτνί.. 93 παταϊκὸς ἐπιτραπέζειος ⟨v. Γιγγρών⟩ 96 |ιῶν 7327 ἄξιος 31 cf. ὦπι ἄνασσα 39 γάμος ⟨ὡραῖος?⟩ 48 cf. ἐπ' ἀμεροφάντῳ

HES. Ad 74: ἢ καλὸς ὕπνος 76 εὔφαλον· ἐπιθαλάσσιον (B 538)· βραχυθάλασσον (B 684) 79 εὐφημίαν· σιωπήν. εὐλογίαν 80 εὔφαπτον· ὑπὸ θεοῦ κατεχόμενον ⟨v. ἔφαπτος⟩ 99 ἐϋφρονίων (A 73)· καλῶς φρονῶν Ad 7305: καυχᾷ (A 388) 7 εὔχεο· ἐκαυχῶ (Π 844). ηὔχου (Δ 101) Ad 10: καυχᾶσθαι (Φ 501) 11 εὔχεται (E 173)· καυχᾶται 12 εὐχετάασθαι (Z 268)· εὔχεσθαι 16 εὐχομένης (A 397)· καυχωμένης Ad 17: καύχημα (E 654) 24 εὐώδει (Γ 382)· εὐσέμῳ 26 εὔολον· συνετόν ⟨αἰόλον⟩ Ad 38: ἢ ὥριος. ἢ ὀλίγωρος 42 ἔφαιδον· διῄρουν ἱερεῖον ⟨ἐφλίδων⟩ 45 ἔφαλον (B 538. 584)· ἐπιθαλάσσιον. βραχυθαλάσσιον ⟨v. εὔφαλον⟩ 47 ἐφαλλόμενος· πηδήσας ⟨ἐφαλάμενος⟩

ἐφάμην· [ ] ἔλεγον. [ ] ἐδόκουν
ἐφάμιλλον (or. Att.)· ὅμοιον
Ἐφάμιος· Ζεύς ⟨v. Εὐφ—⟩ [52]
ἐφάπτεται· προσεγγίζει
ἔφανεν (Dor.)· ἔδειξεν, ἐφανέρωσεν
†ἐφαντίδας· πόρνας
†ἐφαπτός· ὑπὸ θεοῦ κεχαρισμένος
ἐφάργυνσαν (Cret. Sicul.?)· ἔφραξαν
ἐφαρδμόν· ἀρδευτὸν πεδίον ⟨4241⟩
†ἐφαρίξαντο· ἐψήσαντο
ἔφασαν· διηγοῦντο. ἔλεγον [61]
ἐφάτισαν (Herod. V 58)· εἶπον. διεφήμισαν [63]
ἐφαύλιζον· εὐτέλιζον [65. 66]
ἐφ' αὐτάς· πρὸς αὐτάς
ἐφάψαι· δῆσαι ἱμάντα (calcei)
ἐφέασθεν· ἐγέλασαν. διεχύθησαν
ἐφ' ἑαυτοῦ· καθ' ἑαυτόν [71]
ἐφεγρήσσων· ὁ ἀγρυπνῶν ⟨ἐπ—⟩
ἐφεδές· ἐπίπεδον, ταπεινόν, χαμαί
ἐφεδέτα(ι)· ἀρχή τις ἐν Σάμῳ
ἐφέδρα· πόα τις, ἣν καὶ ἵππουριν καλοῦσι
ἐφέδρανα· ἐφ' ὧν καθῆντο (οἳ) τὰς λύρας ἔχουσι. Φρύνιχος Ταντάλῳ (fr. 7). καὶ κίονος μέρος. καὶ οἱ γλουτοί (Aristot. HA. I 13). καὶ ὄργανα ἰατρικὰ εἰς καταρτι(σ)μούς
ἐφέδριζεν· ἐδίσκευεν. ἔπαιζεν
ἐφεδρίζειν· παίζειν τὴν λεγομένην ἐφεδρισμὸν παιδιάν, ὅταν περιαγαγὼν τὰς χεῖράς τις κατὰ νώτου, ἐκ τῶν κατόπιν βαστάζῃ τὸν νικήσαντα. ταύτην δὲ τὴν παιδιὰν Ἀττικοὶ ἐν κοτύλῃ λέγουσιν· ἄλλοι δὲ ..... τὴν συναφὴν τῶν χειρῶν, παρὰ τὸ†ν κρικίδον
ἐφεδρίσσων ⟨—ήσσων⟩· παρακαθήμενος
ἐφεδριστῆρας· τοὺς ἐπικαθημένους ἐν τῇ εἰρημένῃ παιδιᾷ
ἔφεδροι· ἐπιτηροῦντες
ἔφεδρόν τι (Hippocr. III p. 79 K)· ὀστοῦν τι ἐν ἡμῖν

ἔφεδρος· ταβλιστὴς τρίτος. ἐνεδρεύων (Callim. Del. 125). καὶ ὁ ὑφ' ἡμῶν ἐπίκληρος (Herod. V 41). καὶ δίφρος τις. καὶ ὁ ἐπιδίφριος [καὶ] χειροτέχνης
ἐφέζεται· ἐπικαθέζεται ⟨7400⟩ [85. 86]
ἐφεῖτο (Aesch. Prom. 4)· ἐνετείλατο [ad 87] [88]
ἐφέλης (Aeoles)· ἐπίαλτος ⟨4625⟩
†ἐφελγύνοντες· ἀλγύνοντες ⟨v. ἀφελγύνουσα⟩ [91]
ἐφέλκυσον· ἕλκυσον
ἐφέμεν· παρεῖναι
ἐφενάκιζον· ἐχλεύαζον
†ἐφενάπται· ἐπακολουθῆσαι. Λάκωνες
ἐφέξει· σταθῇ. ἀποκαθέξει. παύσει
ἔφεξιν (Ar. Vesp. 338)· χάριν. ἕνεκα. κώλυσιν. ἢ πρόφασιν
ἔφεξις· χάριν, ἕνεκα. ἐποχήν. πρόφασιν. Εὐριπίδης Πειρίθῳ (fr. 602). ἐπεξῆς ⟨ad ἐφεξῆς⟩ [99—7401]
ἔφεπεν· ἐφεῖπε. κατήπειγεν
ἐφέπεσκεν· εἶπε. περιέτρεχεν
ἐφέπεσκον (μ 330)· ἐπεπορεύοντο
ἐφεπόμενοι· ἐπακολουθοῦντες [6. 7]
ἐφέποντες (ι 121)· ἐπερχόμενοι. ἐπιδιώκοντες. ἐπιπορευόμενοι
ἔφερβεν· ἔτρεφεν
ἐφ' ἔργμασιν· ἔργοις
ἔφερσεν· ἐκύησεν
ἔφες· ἄφες. ἐπιβαλοῦ [ad 12]
ἐφέσει· ὀρέξει
ἐφέσεως· ἐπιθυμίας, ὀρέξεως
Ἐφέσια (Thuc. III 104, 3)· ἀγὼν ἐν Ἐφέσῳ ἐπιφανής
Ἐφέσια γράμματα (Anaxil. fr. 1 p. 345)· ἦν μὲν πάλαι (ϛ'), ὕστερον δὲ προσέθεσάν τινες ἀπατεῶνες καὶ ἄλλα. Φασὶ δὲ τῶν πρώτων τὰ ὀνόματα τάδε· ἄσκιον, κατάσκιον, λίξ, τετράξ, δαμναμενεύς, αἴσιον. Δηλοῖ δὲ τὸ μὲν ἄσκιον σκότος, τὸ δὲ κατάσκιον φῶς, τὸ δὲ λίξ (γῆ, τετράξ

COD. 54 ἔφαμεν ⟨55 ἐφαπτίδας, πόρπας? 56 v. εὔφαπτος 58 εὔαρδμον?⟩ 62 |μησαν 69 cf. ἔασθεν Post 75] καὶ κίονος — καταρτιμούς 76 ἐφ' ἔδρανα 83 δίφρας τι ⟨95 cf. σουνεπτᾶσθαι⟩ 97 ἐφέξειν, χαίρειν, ἐν κακῷ ἢ λύσιν 98 ἐφέξις — ἐποχεῖν — ἔπεξις 7403 ἐφέσπεκεν 4 ἐφεπο| 8 |πτοντες 9 ἐφέρβει 10 ἐφέργμασιν 13 ἐφεεῖς 16 ἄσκι, κατάσκι, αἴξ — ὁ μὲν ἄσκι — αἴξ αὐτός

HES. Ad 49 φήθην (Ε 190). ὑπέλαβον (Ο 251) 52 ἔφαν (Γ 161)· εἶπον 61 ἔφασκεν (μ 275)· ἔλεγεν 63 ἔφατο (Π 548)· εἶπεν 65 ἐφαύλισα (Iob. XXXI 34)· ἀπέβαλον, φαῦλον ἡγησάμην 66 ἐφαύλισεν (Genes. XXV 34)· ἀπεδοκίμασεν 71 ἐφέβοντο (Ε 527)· ἔφευγον 85 ἐφηβία· νεότης 86 ἐφείλατο (Ε 61)· ἐφίλησεν Ad 87 ἐνετέλλετο 88 ἐφείω· ἐπενέγκω. ἐπιβάλω (Λ 567) 91 ἔφελλεν· ἐπεχείρησεν ⟨7486⟩ 99 ἐφέξω (Ω 117)· πέμψω 7400 ἐφέξεται· ἐπικαθέζεται ⟨7384⟩ 1 ἐφέπτειν (Υ 357)· ἐπακολουθεῖν. ἐπιπορεύεσθαι 6 ἐφ' ἑπταπόδην (Ο 729)· ζυγὸν ἕως, ἢ θρόνου, ἢ ὑποπόδιον ἑπτὰ πόδας ἐπὶ δώδεκα .... 7 ἔφεπτεν (Λ 177)· ἐπεδίωκεν Ad 12 ἐπίπεμψον (Ε 174)

δὲ ἐνι(αυτός, δαμναμενεὺς δὲ ἥλιος, αἴσιον δὲ ἀληθές. Ταῦτα οὖν ἱερά ἐστι καὶ ἅγια

ἐφέσασθαι· ἐπικαθῆσθαι (I 455?)

ἐφεσίαν· ἀντιποίησιν. ἐπιθυμίαν

ἐφέσι(μ)ον· ἐκκλητεύσιμον

ἔφεσις (Demosth.)· ἔκκλησις. ἐπιθυμία, ὄρεξις. καὶ ἡ ἐκ δικαστηρίου εἰς ἕτερον δικαστήριον μεταγωγή

ἐφεσπερεύεσθαι· ἑσπέρας ἐγρηγορέναι

ἐφε(σ)πόμεθα· ἀκολουθοῦμεν [23—25]

ἐφεστιασ(ά)μενος· εὐωχηθείς, εὐφρανθείς

ἐφέστιοι· [ad 27] ξένοι, ἐπίδημοι. οἰκέται ⟨lx—?⟩. Σκυθῶν βασιλέως ἀποστάται

ἐφέστιος· αὐτόχθων. ἡ πολίτης [ad 28]

†ἐφέστα· τὸ ἑσπερινὸν δίκτυον

ἐφεστρίς· χλανίς

ἐφεστρίδες· τὰ ἐπιβλήματα

ἐφέται (Dem. Aristocr. § 37)· δικαστῶν εἶδος Ἀθήνησι, τῶν ἐφ' αἵματι δικαζόντων

ἐφέτας· τοὺς ἡγεμόνας τῶν Περσῶν καταχρηστικῶς (sch. Aesch. Pers. 79). κυρίως δὲ οἱ τὰς φονικὰς δίκας Ἀθήνησι δικάζοντες

ἐφέτην· καταληπτήν

ἐφετίνδα (Cratin. p. 184)· εἶδος παιδιᾶς, ὅταν σφαῖραν ἄλλῃ προτείναντες ἀλλαχῇ βάλλωσι, καὶ πεποίηται παρὰ τὸ φεναχίζειν

ἐφετίς· παιδίσκη. διάκονος ⟨ἐπέτις?⟩

ἐφετμή (Ξ 249)· ἐντολή, ἐπιστολή, νουθεσία, πρόσταγμα

ἐφετμῶν· τὰ αὐτά

ἔφευξαν· ἔφυγον

ἐφέψει· καταλήψεται

ἐφεψιώμενοι· ἐπιπαίζοντες, ἐπισκώπτοντες

ἐφεψιόωνται (τ 330)· ἐπιπαίζουσιν. ἐπικαταλαμβάνουσιν. ἐφήδονται

ἐφέωται· ἐφεῖται

ἔφη· εἶπεν. ἔδοξεν. ἀπεκρίθη [45]

ἔφηβοι· οἱ ἡβῶντες. ἐλέγετο δὲ καὶ ἐπὶ παρθένων

ἔφηβος· παῖς μικρός, ἐν τῇ ἀκμῇ [48]

ἐφήδεσθαι· ἐπιχαίρειν, ἐπιτέρπεσθαι

ἐφήδοι(το)· τέρποιτο

ἐφηδόμενοι· χαίροντες

ἐφήθη (Cretic.)· συνεχωρήθη ⟨ἠφείθη⟩

ἐφήκατο· ἐνετείλατο

ἐφῆκε· ἐξεκαλέσατο. ἐφώρμησεν [ad 54]

ἐφήκει (Soph. Ant. 1257)· ἐφορμᾷ. ἐπέρχεται

ἐφήλιδες· περόναι. καὶ πάθος ἐπὶ προσώπου τραχύτητος (Hippocr. I p. 217). καὶ αἱ τοῦ ἡλίου ἐπικαύσεις, αἱ καὶ ἐφηλεῖς [57]

ἐφήλωσεν (Aesch. Ag. 492)· ἠπάτησεν

ἐφήμερα (Thuc. II 53, 2)· μετάβολα. φθαρτά

ἐφ' ἡμέρᾳ· ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας [61]

ἐφημέριοι· ἄνθρωποι θνητοί, ἐπιθετικῶς

ἐφημερίων· ἀνθρώπων

ἐφήμερον· τὸ κώνειον (Nic. Al. 250). καὶ μύρον τι. καὶ ζῷον οὕτω καλούμενον, ὅπερ ζῇ μίαν ἡμέραν (Aristot. HA. I 53 V 231)

ἐφημίαι· ἀγροί. καὶ βέλτιον ἀφήμ†ης

ἐφημοσύνη (Apoll. 80, 3)· ἐντολή

ἐφ' ἡμῶν· ἐπὶ ἡμῶν. ἐν τοῖς χρόνοις ἡμῶν

†ἐφήμως· εὐφήμως [69. 70]

ἐφῆπται· περιῆπται. πρόσκειται [ad 71] [72]

ἐφησθείεν· ἐπιχαρεῖεν

(ἐφησθείς· ἐπιχαρείς)

ἐφήσθης· ἐχάρης

ἐφήσομαι· ἐπιθήσομαι. ἐντελοῦμαι (Ψ 82). ἐπισκήψω. ἐπισκέψομαι. πέμψω, ἀποστελῶ

ἐφθά· μαλακά, διὰ τὸ καίεσθαι

ἐφθαλέου· (ὀπτοῦ) [79]

†ἐφθιᾶ· ἀπέθανεν ⟨7483⟩

ἐφθίεται· ἔφθιται. τεθνᾶσιν ⟨ad ἔφθινται⟩ [82]

ἐφθίσθη· ἀπέθανεν [84]

ἐφθόν· τὸ ὠπτημένον

COD. 19 ἐγκλ| 21 ἐφεπορεύ| ⟨cf. ἐπιεσσάμενος⟩ 26 |ασμένος 32 διωκομένων 43 ἐφεῶται, ἐφῆπται 52 |ρίσθη Post 52] 7474 ἐφηθείς 56 περῶναι ⟨v. ἐφάντιδες⟩ ⟨57 L. εὔφαλος· ὑψηλολόφος⟩ 58 ἐπάτησεν 59 ἀμετ| ἄφθ| 65 βελτίουντα φήμης ⟨v. ἀφαμιῶται⟩ 74] post 52 77 ἔφθα ἐμάλασα 78 εφθαλες 83 cf. ἐψίσθη 85 ἔφθονον, τὸ ὀ|

HES. 23 ἐφέσσατο (Greg. Naz. Arc. VII 115 p. 16)· ἐπεβάλλετο 24 ἐφέσσαι (υ 274)· ἐπικαθίσαι τῇ νηΐ 25 ἐφέσσεσθαι (I 455)· ἐφέζεσθαι, καθέζεσθαι Ad 27 ἔνοικοι, ὅσοι ἑστίαν καὶ οἶκον ἔχουσι (B 125) Ad 28 ἢ ἔνοικος (γ 234) 45 ἐφηβίαν (II Macc. IV 9)· νεωτέραν ...... 48 ἐφήβων (II Macc. IV 12)· νεωτέρων Ad 54 ἔπεμψεν (Φ 524) 57 ἔφηλος· [ἔφυλος. ὑψηλοφόρος. ἢ] ἐφήλιδας ὡς ἥλους ἔχων εἰς τὴν ὄψιν (Levit. XXI 19) 61 ἐφημερία (LXX)· ἡ τῆς ἡμέρας λειτουργία 69 ἔφηνεν (B 318)· ἔδειξεν, ἐποίησε φανερόν ⟨v. ἔφανεν⟩ 70 ἐφήσεις (Δ 518)· ἀναπείσεις Ad 71 ἐπίκειται (B 15) 72 ἔφησθα (Δ 397)· εἶπας 79 ἔφθης (λ 58)· προέλαβες. ἔφθασας 82 ἐφθίατο (Δ 251)· ἐφθάρησαν 84 ἔφθιτο· ἐφθάρη (Σ 100), ἐτελεύτησεν

ἐφίαλεν· ἐπεχείρησεν
ἐφιάλτης· ὁ ἐπιπηδῶν
ἐφιγμένους· ἐπιτυχόντας
ἐφιδύειν· ὀκνεῖν [90]
ἐφιείς· ἐπιβάλλων, συγχωρῶν [ad 91]
ἐφίεμαι· ἐπιθυμῶ. καταλαμβάνω
ἐφιέμεναι· ἐνδιδόναι
ἐφιέμενοι· ἐπιθυμοῦντες
ἐφιέντα· ἐπιθυμοῦντα
ἐφιέμενος (υ 7)· ἐπιθυμῶν. ἐντελλόμενος
ἐφιέρεια· τὰ ἐπὶ τοῖς ἱερείοις ἀποθυόμενα
ἐφιζάνει· ἐπικαθέζεται
ἐφίημι· ἐφιέναι κελεύω, ἐπιτρέπω
ἐφίησι· ἐπιτρέπει
ἐφικέσθαι (Plat. Hipp. m. 432, 17)· καταλαβέσθαι ⟨—βεῖν⟩
ἐφικνεῖται· καταλαμβάνει
ἐφικνούμενος· νοῶν. φθάνων. ἐγγίζων. παραγενόμενος. ἢ γνούς
ἐφίκοιτο· παραγένοιτο. νοήσει(ε)
ἐφικτόν· δυνατόν. καταληπτόν
[ad 7506] φίλον ἐποιήσατο ⟨ad ἐφιλιώσατο?⟩ [7]
ἐφινίους· τὰς ἐπὶ τοῦ ἰνίου σάρκας
Ἔφιππος· Ζεὺς ἐν Χίῳ
ἔφιππος· ἀγὼν γυμναστικὸς παρὰ Λάκωσιν
ἐφ᾽ ἵππων· ἐπὶ τῶν ἵππων [12]
ἐφιστάνουσιν· ἐκζητοῦσιν
ἐφιστορεῖν· ἐπερωτᾶν
ἐφίτυσεν (Aesch. Suppl. 47)· ἐγείνατο, ἐγέννησεν
ἔφλα (Ar. Plut. 718)· ἐμάλασσεν. συνεμίσγετο. συνῆν
ἔφλεγεν· ἔκαιε σφοδρῶς
ἔφλιβεν· ἔθλιβεν
ἔφλιδεν· διέρρεεν. ἐρρήγνυεν ⟨—γη⟩
(ἐφλίδων· διῄρουν ἱερεῖον) v. 7342
(ἔφλιψεν)· ἔθλιψεν

ἔφλυεν (Φ 361)· ἀνέβαλλεν. ἔστι δὲ τῶν πεποιημένων
ἐφλυάρει· ἐλήρει
ἐφλυήρει (Iones)· ἐλήρει, ἐμωρολόγει [23]
ἐφόβει· εἰς φόβον ἦγεν [25]
ἐφόβησαν· ἐδίωξαν [27]
ἐφόδια· ἁρμόδια εἰς ὁδόν [29]
ἐφοδεία· τὸ ἐπιέναι τὰς φυλακὰς τὸν ἄρχοντα
ἔφοδος (Xen. An. IV 2, 6)· ὁρμή. ἄφιξις. ἐπιδρομή. παρουσία. βλάβη
ἐφοίτησε· παρεγένετο
ἐφολκά (Thuc. IV 108)· τὰ ἀγαγεῖν δυνάμενα
ἐφόλκαιον (ξ 350)· ἐφολκίδα. πηδάλιον
ἐφόλκια· μικρὰ καράβια, παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τῶν κωπηλατῶν ἢ τῶν μεγάλων πλοίων
ἐφολκίδα (Eur. Andr. 200)· ἐπαχθεῖαν. σκάφος
ἐφόλκιον· διὰ τοῦ ῑ τὸ πηδάλιον, ἀπὸ τοῦ ἐφέλκεσθαι [38]
ἐφομαρτεῖτον· ὁμοζυγεῖτε
ἐφοπλίζει· παρασκευάζει, ἑτοιμάζει
ἐφόπτης· θεατής. αὐτόπτης
ἐφορεύειν (Aesch. Pers. 7)· ἐποπτεύειν, ἀπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων
Ἐφόρκιος· Ζεὺς † ἐνκιτανωτάματι
ἐφορμήν· ὅθεν ἄν τις πολεμ(ί)ῳ ἐφορμήσειεν
ἐφορμήσαντα (Soph. Ai. 1143)· ἐπελθόντα
ἔφορος· ἐπίσκοπος, ἐπιστάτης, θεατής. θεός. ἐφόπτης
ἐφορμῶ· νεολκῶ
† ἐφοστρίδες· εἶδος ἱματίου
ἐφ᾽ ὅτῳ· ἐφ᾽ ᾧ τινι, ἐπί τινι [50. 51]
ἔφραδεν· ἐδήλωσεν ⟨πεφρ—⟩ [53]
ἐφράσθη (Eur. Hec. 546)· συνῆκεν, ἔγνω, ἐνόησεν, ἀνεγνώρισεν

COD. 86 cf. ἔφελλεν, ηφίαλεν 89 cf. ὀφιδεύειν et Theognost. 7, 30 7500 ἐφιήσει 6 cf. ἐφείλατο 8 ἐφίνους — ἠνίου 18 ἔθλιψεν ἔθλιβεν; v. 7519b 30 ἐφόδια 34 ἐφόλκεον ⟨40 cf. ἔφορος, ὀπτήρ⟩ 42] post 47 47 ἐφόρῳ, νεόλκῳ ⟨48 Et. Gud. 225, 16⟩ 54 ἀνεγνωρίσθη post 55

HES. 90 ἐφίει (Ο 444)· ἐπιπέμπει Ad 91 ἐπιπέμπων (Α 51) Ad 7506 ἐφίλατο· ἐφίλησεν (Ε 61) 7 ἐφίληθεν (Β 668)· ἐφιλήθησαν 12 ἔφισεν· ὅρμησαι ⟨ἔφεσιν⟩ 23 ἐφνιδίως· ἀθρόως, ἄφνω 25 ἐφόβηθεν· ἐφοβήθησαν (Ε 498), ηὐλαβήθησαν 27 ἐφοδευσάτωσαν (Deuter. I 22)· κατασκοπησάτωσαν 29 Ἐφραῒμ ἀντίληψις τῆς κεφαλῆς καὶ Ἐφραίμ (Ps. CVII 9) ὁ παράκλητος· κεφαλὴ δὲ ἡ διάνοια 38 ἐφομαρτεῖτον· ἐπιδιώκετε (Ψ 414)· ἐπισπεύδετε, ἐπακολουθεῖτε (Θ 191) 50 ἐφοὺδ βάρ (I Sam. II 18)· ἱερατικὸν ἔνδυμα. τὸ δὲ βὰρ μικρὸν λέγεται 51 ἐφοὺδ Ἑλληνικῇ ἐπωμίδι προσέοικε. γίνεται γὰρ τοῦτον τὸν τρόπον· ὑφανθὲν ἐπὶ βάθος πηχυαῖον, ἔκ τε χρωμάτων παντοίων, καὶ χρυσοῦ συμπεποικιλμένου, ἀπερίπτυκτον τὸ μέσον τοῦ στέρνου καταλιμπάνει, χειρίσι τε ἠσκημένον, καὶ τῷ παντὶ σχήματι χιτὼν εἶναι πεποιημένον. τοῦτο τὸ ἐφοὺδ ἦν, τὸ ἔχον τοὺς δώδεκα λίθους· καὶ .... εἰς αὐτὸ ἐπηρώτων, ὅτε ἀπήρχοντο εἰς πρᾶγμα 53 ἐφρασάμην (ρ 161)· συνῆκα, ἔγνων

ἔφριϰα· πεπλήρωτο ⟨πέφριϰε?⟩
ἔφριξεν· [ad 56] ἐδειματώθη. ἐπερρώσθη [57]
ἐφρύγη· ἡμίφλεϰτος ἐγένετο
ἐφρυϰτωρήθησαν (Thuc. III 80)· ἐπυρ†γάσαντο
ἔφυ· ἐγένετο
ἔφυγον ϰαϰόν, εὗρον ἄμεινον (Demosth. cor. § 259)· [ad 61] [62. 63]
ἔφυδρος (ξ 458)· ὕδωρ ἄγων
ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν· λαγχάνει τις ὕδωρ παρατηρήσων τὸ ἐν ταῖς δίϰαις
ἐφυμνεῖς· ἐπᾴδεις. Σοφοϰλῆς Ἀλεάδαις (fr. 88)
ἐφύμνια· ᾠδαί [68]
ἐφυπνῶσαι· ϰαθευδῆσαι
Ἐφύρη· ἡ νῦν Κόρινθος, ϰαὶ Κίχυρος ϰαλουμένη ἐν τῇ Ἠπείρῳ, ϰαὶ ἡ Οἰνόη
ἔφυρον· ἔβρεχον (Ω 162 non Aesch. Prom. 450). ἐμόλυνον. ἔπλυνον
Ἐφυρους (Ν 301)· τοὺς Ἀϰαρνᾶνας
ἔφυς· ἐβλάστησας. ἐγένου
† ἔφυσαν· ἐπάτησαν
ἐφυσίασεν· ἀνέπνευσεν
ἐφυσίησεν· ἀνέπνευσεν
ἐφυσίησα· † ἐπυρρίησα. ἐπερρώσθην [78]
† ἐφώδει· ἐπέληγε. Λάϰωνες [80. 81]
Ἐφωδίων (Ar. Vesp. 1186)· Ἐρατοσθένης διὰ τοῦ τ̄ Ἐφωτίωνα ἀναγράφει, Μαινάλιον περιοδονίϰην παγϰρατιαστήν· ὁ δὲ Πολέμων (p. 95) διὰ τοῦ δ̄ [83]
ἐφωπλίζοντο· παρεσϰευάζοντο
ἐφωράθη· ἠλέγχθη. ἐθριαμβεύθη
ἐφώρμησεν· ἐνέσϰηψεν
† ἐφώσια· τὰ νομιζόμενα [88—92]
ἐχάλασεν· ἐνέδωϰεν. ἀφῆϰεν

ἐχαλέφθη· ἐχαλέπηνεν
ἐχάλεψεν· ἐϰάϰωσεν
ἐχάνδανεν (cf. ρ 344)· ἐχώρει [97]
ἐχάνη· σϰεῦός τι ὁδοιποριϰόν [99. 7600]
ἐχάσατο· ἀνεχώρησεν. ἀπέστη
ἔχε· ἐγεγαμήϰει
ἔχεαι (σ 122 υ 200)· συνέχῃ
ἐχέγγυος (Eur. fr. 646)· ὁ ἀσφαλὴς ἐγγυητής
ἐχεγγύῳ (Eur. Andr. 192)· πιστῷ. βεβαίῳ. ἐξ αὐτοῦ ἔχοντι τὴν ἐγγύην
ἐχέγγυοι· ἀξιόπιστοι
Ἐχεδημία· ἡ νῦν Ἀϰαδημία ϰαλουμένη
Ἐχεδωρίδες· αἱ νύμφαι [9]
ἔχει· ϰατέχει, ϰρατεῖ. νέμεται. διείργει. τημελεῖ. ἀξιοῖ. βαστάζει, φέρει. ὑπομένει [11]
ἐχειμάσθη(ν Soph. Ant. 391)· ἐταράχθη(ν). τὴν ζάλην ὑπέμεινα
ἐχειμίων· ἐρρίγων. ϰαὶ ἐχείμων. (Λάϰωνες)
ἔχει τέλος· τετελεύτηϰε
ἐχειρούργει· ἔπραττεν
ἐχεϰήλην· ϰηλήτην [17]
ἐχεμυθεῖ· ἔχει ἐν ἑαυτῷ τὸν λόγον σιωπῇ
ἐχεμυθεῖν· σιωπᾶν, λόγους στέγειν
ἐχέμυθος· ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὸν λόγον, ἤτοι ϰρατῶν τὸν λόγον σιωπῇ
ἐχενηΐς· εἶδος ἰχθύος
ἐχεπευϰές (Α 51)· ἔχον πιϰρίαν
ἐχέπωλοι· ἱππιϰοί. ἱπποτρόφοι
ἐχερμάζομεν· τὴν γῆν εἰργαζόμεθα
ἐχεσαμία· ὅτε θέρους ὄντος ψαϰάζῃ, ἢ βροντήσῃ
ἐχέσϰει (Aeoles?)· ἀνιᾶται [27]
ἔχεσφιν (Boeoti)· ἅρμασιν
ἔχεται· ἕπεται. ἀντιλαμβάνεται

COD. 72 ἀϰάρνας ⟨79 ἐλώφη?⟩ 82 Ἐφώδιον — ἐφώτιον — μέναλον περιοδιϰόν 97 cf. ἤχανεν 7602 ἐχεγεγαμέϰει 4 ἐγχήτης 8 |ώριδες 13 ἐρρίγουν Post 14 Λάσ-ϰωνες 21 ἐχενιΐς 19. 20. 21 = 21. 19. 20 ⟨24 cf. νεώχερμος⟩ 25 |ζει ἡ βροντή

HES. Ad 56 ὀρθὰ δόρατα ἔσχεν (Ν 339) 57 ἐφρύαξαν (Ps. II 1)· ἐϰινήθησαν. ἐπά⟨ή⟩ρθησαν. συνή(χ)θησαν Ad 61 νόμος ἦν Ἀθήνησιν ἀμφιθαλῆ παῖδα ἀϰάνθαις μετὰ δρυείων στεφάνων στέφεσθαι, ϰαὶ τὸ λίϰνον ἄρτων ἀναλαμβάνειν πλῆρες, εἶτα ἐπιλέγειν· ἔφυγον ϰαϰόν, εὗρον ἄμεινον· τὸ γὰρ ἐϰ τῶν δρυῶν ϰαὶ ἀϰανθῶν ϰάμμα ϰαϰὸν ἔλεγον 62 ἐφ' ὑγρὴν (α 97)· ἐπὶ τὴν θάλασσαν 63 ἐφύζα (Ι 2)· ἐφύσα ⟨7640⟩ 68 ἐφύπερθεν (ι 383)· ὑπεράνωθεν 78 Ἔφυροι· ἔθνος 80 ἐφώδευσεν (Iudith. VII 7)· ἐπέρασεν 81 ἐφωδιάσθημεν (Iosu. IX 12)· τὰς χρείας τῆς ὁδοῦ ἐλάβομεν 83 ἐφ' ᾧ πάρει (Matth. XXVI 50)· ἐπὶ ποίῳ σϰοπῷ πάρει, ϰαὶ παραγέγονας ἐνταῦθα 88 ἐφώτισεν (IV Regg. XII 2)· ἐδίδαξεν 89 ἐφώτω, ἐφώνει. ἐπετίνει ⟨ἐφ' ὅτῳ· ἐφ' ᾧ, ἢ ἐπὶ τίνι⟩ 90 ἔχαδε (Θ 461)· ϰατέσχεν. ἐχώρησεν (Δ 24) 91 ἐχάζετο· ὑπεχώρει (Λ 585), ἀνεχώρει 92 ἐχάζετο ϰεραλεείνων (Γ 32)· ἀνεχώρει τὸν θάνατον ἐγϰλίνων 97 ἔχανεν· ἤνοιξεν (Genes. IV 11). ἐχάλει. συνεῖχεν 99 ἐχαράϰωσεν (Ierem. XXXII 2)· ἐϰύϰλωσεν. ἐπολιόρϰησεν 7600 ἐχάραξαν (IV Regg. XVII 11)· ἤρξαντο ...... 9 ἔχεεν (Ζ 419)· ἔχωσε, χῶμα ἤγειρεν 11 ἔχεες· ἔχεις, ἢ εἶχες (Φ 441) 17 ἐχέμεν (Δ 302)· ἔχειν 27 ἔχεσϰε (Ε 126)· ϰατεῖχεν

ἐχέτλαις· ἀροτριάμασιν. αὔλαξιν

ἐχέτλη· ὃ κατέχει ὁ ἀροτὴρ τοῦ ἀρότρου. καὶ ἡ αὖλαξ. καὶ ἡ σπάθη τοῦ ἀρότρου

ἐχετλεύειν· ἀροτριᾶν [33—40]

ἐχεων (Plat. Euthyd. 290 A)· ἐχιδνῶν

ἔχη (ι 6)· κατέχη [43]

ἐχθαίρειν· μισεῖν

ἔχθεται (Aesch. Ag. 417)· μισεῖται

ἐχθειάσας (Cretic.)· μεγάλως θαυμάσας [47. 48]

ἔχθιμα· μισήματα. Σοφοκλῆς Τυροῖ α' (fr. 584) [50. 51]

ἐχθοδοπός (Ar. Ach. 226)· ὁ ἔχθραν ποιῶν

ἐχθοῖ (Cret.)· ἔξω

ἐχθραίνειν· μισεῖν

ἔχθος· πόνος (= ἄχθος). μῖσος

ἔχθρασμα· ἔχθρα

ἐχθῦσαι (Cret.)· ἐξεμέσαι

ἐχθύση (Cret.)· ἐκφυσήση. ἐκπνεύση [59]

ἐχῖνος· μικρὸν τῆς θαλάσσης ζῷον, ἢ τὸ πετεινόν [61]

ἐχῖνοι· πέμμα νησιωτικόν, ὡς πλακοῦς. καὶ κοιλίας μέρος τῶν μηρυκαζομένων ζώων (Callim. fr. CCL). καὶ τῶν πτηνῶν ἡ κοιλία. καὶ σκεῦος μαγειρικόν (Callim.). καὶ τῶν δρυῶν οἱ κύτταροι. καὶ τῶν πλατάνων ὁ καρπός. καὶ τῶν κιονοκράνων μέρος. καὶ τοῦ χαλινοῦ μέρος (Xen. Eq. X 6). καὶ οἱ τῶν τειχῶν ἀγκῶνες. καὶ λοπάς. καὶ ζῷον θαλάσσιον ἐδώδιμον. καὶ εἶδος ῥοιῶν. καὶ μύες (Herod. IV 192). καὶ οἱ ἀκανθόχοιροι

ἔχλυσεν (Cret.)· ἔκλυσεν

ἐχμάζει· κωλύει. ἡσυχάζει. στηρίζει. κρατεῖ. δεσμεύει

ἔχμασον· ἐπίσχες, κατάσχες

ἔχματα (Μ 260)· κωλύματα, ἀπὸ τοῦ ἐπέχειν, ἐρείσματα ὑδάτων

† ἔχμενος· ὑποτεταγμένος (ἄτμενος?)

ἔχναυον· ἐπέκνιζον (περιέ—)

ἐχνόαζεν· πρῶτον ἤκμαζεν

ἔχοιτο· συνέχοιτο. ἀντέχοιτο [71]

ἐχόλωσεν (Soph. Tr. 1035)· εἰς ὀργὴν ἤγαγεν [73—75]

ἐχόμην (ι 435)· ἐξειχόμην. ἀπειχόμην [77]

ἔχον(σ)ι· ἔχουσι. Κρῆτες

ἔχου (Soph. fr. 25)· μεταποιοῦ. φρόντιζε [80—82]

ἔχραε· ἔφη

ἔχραυσεν· ἐπέτυχεν

ἐχραύτιζεν· ἴξευεν

ἔχρηζεν (Soph. OT. 1274)· ἐδεῖτο. ἱκέτευεν [87]

ἐχρῆν· ἔδει. ἔπρεπεν

ἔχρησεν· ἐμάντευσεν. ἠθέλησεν. ἔδω(κε) χρησμόν

ἔχριμψαν· ἐνέπεσαν. ἐπλησίασαν

ἔχρισεν· ἐκέντησεν [ad 91]

ἐχρωματίσθη· συνεχρώσθη. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι (fr. 9) [93]

ἐχρωτίσθη· ἐχρωματίσθη

ἐχύη· ἐχύθη

ἐχύμισαν (Ar. Thesm. 162)· ἤρτυσαν

ἐχυρά· πιστή, καὶ βέβαιος, ἀσφαλής, ἰσχυρά, ὀχυρά

ἐχυρίσαι· τῷ διὰ χειρὸς ὅρκῳ συνθέσθαι. καὶ κρατηθῆναι (—τῦναι?)

COD. 42 |ει bis 49 τυράννοις 53 ἔχθοι 58 ἐχθύσση — ση — σης 62 μυρικαζομένων 65 cf. κατέχμασον. κατέσχες 69 ἐγνόεζεν 71 ὤργισεν 83 ἔχρας, ἔφυ 90 ἔπεσαν 96 |ησαν bis 98 |ῆσαι (δι' ἐνεχύρου?)

HES. 33 ἔχετο (Ζ 398)· ἐγαμεῖτο 34 Ἔχετος (σ 84)· ὄνομα βασιλέως τυράννου. οὗτος βασιλεὺς Ἠπειρωτῶν ὠμότατος, Αὐχήνορος καὶ Φλογίας παῖς, γνοὺς τὴν θυγατέρα ἐφθάρθαι, ἐτύφλωσε, καὶ ἠνάγκασεν ἀλεῖν σίδηρον· τινὲς δὲ χαλκᾶς κριθάς· ἐκαλεῖτο δὲ Μετώπη. καὶ εἰς τοσοῦτον ὠμότατος ἦν, ὥστε καὶ τὰ ὦτα ἀφαιρεῖν καὶ τὰς ῥῖνας καὶ τὰ αἰδοῖα τῶν παριόντων. μέμνηται καὶ Ἀπολλώνιος (Arg. IV 1092) τῆς ἱστορίας 35 ἔχευαν· ἔχεαν (Ι 174), κατέχυσαν 36 ἐχεύατο (Η 63)· ἐξεχύθη, διεχύθη 37 ἔχευε (Ι 215)· κατέχυσεν 38 ἔχε φρεσί (Β 33)· μνημόνευε 39 ἐχέφρων (Ι 341)· συνετός, ἔχων φρένας, σώφρων 40 ἐχεφύζα (Ι 2)· ἐφύσα. εἶχε φυγεῖν (v. ἐφύζα) 43 ἔχθεα (Γ 416)· ἔχθρας, μίση 47 ἐχθιδοποιήσεις· ἐχθροποιήσεις 48 ἐχθίστων (Cantic. 3 puer. 8)· μεμισημένων, μυσαρῶν, ἐχθροτήτων 50 ἔχθματα (Μ 260)· στηρίγματα 51 ἐχθοδαπῆσαι (Α 518)· διεχθρεῦσαι 59 ἔχιγγος· σκότωσις (εἴλιγγος) 61 Ἐχινάων (Β 625)· νήσων, αἳ καλοῦνται Ἐχινάδες 71 ἐχολώσατο (Ο 155)· ὠργίσθη 73 ἐχόμενα τρίβου (Ps. CXXXIX 5)· πλησίον, ἐγγυτάτω 74 ἐχόμενοι (Ps. XCIII 15)· ἐγγίζοντες 75 ἐχόμενος (Ezech. I 15)· ἀντεχόμενος. πλησίον 77 ἔχον· εἶχον (Δ 463). ἤλαυνον. ἐφύλασσον (Ι 467) 80 ἔχραεν (Ε 396)· ἐπεβάρησεν 81 ἔχραε κήδειν (Φ 369)· ἐπεβάρησε πρὸς τὸ βλάπτειν 82 ἔχραον (Β 50)· ἐπέκλυσαν. ἐπέθεντο. ἐβάρησαν κατὰ βίαν. ἀθρόοι προσῆλθον (v. ἐπέχραον) 87 ἐχρηματίσθη (Actt. Ap. X 22)· προεφυτεύθη Ad 91 ἐπήλειψεν (γ 466) 93 ἐχρόωντο· ἐλάμβανον. ἐξελάμβανον

ἐχυρόν· δυσαντίρρητον. ἀσφαλές

ἐχυρόφρονες· αἱ σπουδαῖα φρονοῦσαι. ἢ ἀσφαλεῖς ἐν φρονήσει

ἐχυρῶς (Thuc. V 26)· ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς [7702]

ἐχώμεθα (Ξ 129)· ἀπεχώμεθα. ἀντεχώμεθα. ἀντιλαμβανώμεθα [4. 5]

ἐψαθήλατο· ἐκινήσατο

ἐψάκασεν· ἔσταξεν

ἐψαλάσατο· ἔψαυσεν. † ἐκινήθη

ἐψάναι· αἱ τῶν λαχάνων δέσμαι

ἐψάνη· ἐψητήριον. λοπάς ⟨onom.⟩

ἕψατο· ἠκολούθησεν

ἕψεαι (Ω 733)· ἐπακολουθήσεις

ἕψεια· παίγνια

ἐψ[ε]ίη (Nic. Th. 880)· γέλως. παιδιά

ἕψειν· τὸ τὰς τρίχας βάπτειν

ἕψημα (Hippocr. I p. 685)· ὅπερ ἔνιοι σίραιον καλοῦσιν, ἄλλοι γλυκύ

ἕψεο· ἀκολούθει, ἕπου [18]

ἐψεύσθη· ἠπατήθη. ἀπέτυχεν

ἐψητήριον· ἐψάνη. ἡ λοπάς ⟨onom.⟩

(ἐψητοί Eupolis)· τὰ μικρὰ ἰχθύδια

ἐψητοῖς (Ar. Vesp. 677)

† ἐψήσεται· καταπαίξεται ⟨ἐψιη—⟩

ἐψία· γέλως, παιδιά, χλεύη. ἔφοδος· ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι. ὁμιλία. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ (fr. 3)

ἐψιαάσθων (ρ 530)· παιζέτωσαν. † ἀκολουθείτωσαν

ἐψιᾶται· γελᾷ. παίζει. γυμνάζεται

ἐψιατέον· παικτέον

ἐψιατικόν· γυμναστικόν. παιγνιῶδες

† ἐψιάωνται· ἀκολουθήσωσιν ⟨7730. 32⟩

ἔψιδεν· ἔκλαυσεν (Theognost. 13, 11)

ἐψιλωμένη· ἐὰν μὲν μακρῶς, ἔσται κεκαρμένη καὶ ψιλή, ὅπερ ἔνιοι ἑτερόμαλ(λον)· ἐὰν δὲ βραχέως, ἔσται δασεῖα, ἐπεὶ τὰ ψίλα τοὺς κροσσοὺς περὶ τὰ ἄκρα δηλοῖ

ἐψίονται (Cret.)· ἀκολουθήσουσιν

† ἐψίωνται· ἀκολουθήσουσιν ⟨7728. 31⟩

ἐψιόωντο (Callim. Cer. 39)· ἔπαιζον

ἔψισεν (Hippon. fr. 32)· ἐψώμισεν

ἐψίσθη· ἀπέθανεν ⟨v. ἐφθίσθη⟩

ἐψιωμένω· παίζοντες (δυϊκῶς)

ἑψόμενον· ἀκολουθησόμενον

ἔψυθεν· ἐψεύσατο

ἔψυξεν· ἀπέπτυσεν. ἀπεδίωξεν

ἐψυχαγώγησας· παρεμυθήσω. ηὔφρανας

† ἕψομαι· ἀκολουθήσω, ὀπαδήσω

ἕω· εἰ ψιλούμενον τὸ ὑπάρχω (Α 119). ἀνατολήν [ad 42]

εω· [ad 43] παραχωρῶ, ἀφῶ

ἑώα· ἀνατολή. καὶ ἡ τοῖς προβάτοις περιτιθεμένη διφθέρα ⟨ὀέα, ὤα⟩. καὶ θυσία ἐν Κύπρῳ

ἕωθεν· (ἅμ') ἡμέρᾳ, ὄρθρου. πρώϊμα

ἑωθινὴ δίκη· ὡς μέν τινες ἡ ἕως τινὸς τιμήματος· ὡς δέ τινες ἕως τόπου· ἔνιοι ἀπὸ τῆς ὥρας, τῆς ἕω, ὃ καὶ βέλτιον

ἑωθινός (Soph. fr. 459)· ὀρθινός [48. 49]

ἑωλοκρασία (Dem. 242, 12)· χθεσινὴ μέθη. ἕωλος κρᾶσις, ἢ παρ' Ἀθηναίοις κατεχεῖτο τοῖς παννυχίζουσι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι στέγειν τὸ παννυχίζειν

ἕωλον· χθιζόν, ἐχθεσινὸν [ad 51] ἀεὶ δασέως λέγεται ψυχρόν [52]

ἑῶμεν (Τ 402)· ἄδην ἔχωμεν, κορεσθῶμεν. ἀφῶμεν (Β 236) [54. 55]

ἐωνημένων (Plat. Civ. 563)· ἀγορασάντων, ἢ ἠγορασμένων

ἐῳνοχόει· διηκόνει [ad 57]

ἐών περ· καίπερ ὤν

ἐῶν χαίρειν· παραπεμπόμενος

ἔῳξεν· ἀνέῳξεν [61]

ἑῷος· ὀρθρινός, πρωϊνός [63]

ἐωρηθήτω· κρεμασθήτω

ἐωρίζεται· μετεωρίζεται. ἀναπατεῖ

ἐωρούμενος· κρεμάμενος. ὑψούμενος

COD. 14 ἐψείη 15 ἐψεῖν 16 σειραί 27 ἐψιάτιμον ⟨28 schol. Apoll. Rh. I 457⟩ 29 ἤκουσε; cf. ψιζομένη, ψίνδεσθαι 30. 31 = 31. 30 30 ἐψηλ — γεγραμμένη — περὶ — ψιλὰ — ἐπὶ 31 cf. 7728. 32 36] post 41 ἐψωμένω 38 ἀπόπτευσεν 42 ἑώει 43 ἔω 44 παρατ| 45 cf. ἠῶθεν 50 ἑ| — ἕ| κρᾶσις 51 διὰ δ. δὲ ψ. 57 διεκόνει 58 ὤν

HES. 7702 ἐχώλαναν (Ps. XVII [XVIII] 46)· ἔκλιναν 4 ἔχων· φέρων (Γ 17). οἰκῶν. κατέχων (Α 14) 5 ἐχώσατο (Α 64)· ὀργίσθη, ἐχολώθη 18 ἕψεται (Δ 415)· ἀκολουθήσει Ad 42 ἢ ἰδίῳ (Α 47) Ad 43 τῷ ἑαυτῷ (Κ 204). συγχωρῶ (Θ 428) 48 ἑῴκει (Β 58)· ὡμοιῶτο 49 ἑῷ· τῷ ἑαυτῷ (Κ 204). τῷ ἰδίῳ (Α 47) Ad 51 [ὄν. ἀνατολικόν, ὀρθρινόν] 52 ἐώλπει (Τ 328)· ἤλπιζεν 54 ἑωμοῦ ⟨ἑανοῦ⟩· ἱματίου γυναικείου 55 ἕων· ἰδίων αὐτοῦ δασέως (Ω 211)· ψιλῶς δὲ ὑπάρχων (Α 131) Ad 57 ἐνέχει (Δ 3) 61 ἑώρα· νόσος ⟨ψώρα?⟩ 63 ἐώργεν (Β 273)· εἴργασται

ἔωρτο· ἐκρέματο
ἕως· ἡ πρὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς ὥρα
ἕως· ὄρθρος, ἡμέρα. ἀπὸ τοῦ ἕως ταύτης ἡμᾶς κατακεκλίσθαι, ἢ διὰ τὸ ἵεσθαι ἐν αὐτῇ [70]
†ἑώσας· τὸ χαλᾶν τὸ αἰδοῖον [72]

Z

Ζᾶ· μέγα. ἰσχυρόν. πολύ. ὅθεν καὶ ζάπλουτος ὁ μεγαλόπλουτος
†ζάβατος· πίναξ ἰχθυηρὸς παρὰ Παφίοις
ζαβάλλειν (Aeoles)· ἐξαπατᾶν
ζαβλεμέ[ν]ως· μεγάλως πεποιθώς
ζάβοτον· πολύφορβον. πολύκτηνον
ζαβρόν· πολυφάγον
Ζάγκλη· δρέπανον. καὶ ὄνομα πόλεως
(ζάγκλον· [Callim. fr. XXII. CLXXII] δρέπανον) cf. 25
ζάγρη· βόθρος. λάπαθον
Ζαγρεύς· Διόνυσος (Callim. fr. CLXXI)...... δοκεῖ γὰρ (ὁ Ζεὺς) μιγῆναι τῇ Περσεφόνῃ, ἐξ ἧς χθόνιος Διόνυσος [10]
ζάει· †βινεῖ. καὶ πνεῖ. Κύπριοι
ζαέντες· πνέοντες [13]
ζαές· μέγα, πολύ. λαμπρόν. ἰσχυρόν [15]
ζαής (M 157)· μεγάλως πνέων, πολύπνους [17]
ζάθεον· ἄγαν θεῖον. εὐῶδες
ζαθέου (cf. Eur. Bacch. 121)· ἄγαν θείου. θαυμαστοῦ
ζαθερές· μεσημβρινόν. ἰσχυρῶς θερμόν [21]
ζαιός· εἶδος ἰχθύος (faber)
ζακαλλές· περικαλλές
ζακελτίδες (Nicand. fr. 132)· κολοκύνται. ἢ γογγυλίδες [25]
ζακόρεια· θυσία Ἀφροδίτης
ζάκοροι· νεωκόροι. ἱερεῖς. παρὰ τὸ τὸν ναὸν σαροῦν ⟨v. ὑποζ—⟩
ζακόρων· νεωκόρων. ἱερέων
ζάκοτον (Γ 220)· ἄγαν ὀργίλον
ζακυνθίδες (Lydi)· κολοκύνται [31. 32]
ζάκτι· κρίμνου ἐν ἔτνει ἑφθῷ
ζάλ· μέγα. ἰσχυρόν. πολύ ⟨v. τάλα⟩
ζάλα· θόρυβος
ζάλαινε· μώραινε
ζάλακες· ἐχῖνοι
ζαλαύδα· κινοῦ [39]
ζαλεῦ (Dor.)· μιμοῦ
ζάλη· συστροφὴ ἀνέμων μεγάλων. ἔνιοι δὲ μετὰ ὄμβρου πνοή (Aesch. Ag. 656), ταραχὴ ὑδάτων, ἢ κλόνος
Ζάλμοξις· τοῦτον Ἡρόδοτος (IV 94) μέν φησι τοὺς περὶ τὸν Πόντον οἰκοῦντας Ἕλληνας λέγειν δοῦλον Πυθαγόρου γενέσθαι, εἶτα ἐλευθερωθέντα καὶ πλεύσαντα ἐπανελθεῖν, καὶ σωφρονεστέραν μαθόντα δίαιταν καὶ Ἑλληνικήν, τοὺς πρώτους τῶν Ἀστῶν συνάγειν καὶ εὐωχεῖν, λέγοντα, ὡς οὔτε αὐτός, οὔτε οἱ συμπόται τεθνήξονται. ἄλλοι δὲ (τὸν αὐτὸν) τῷ Κρόνῳ εἶναι λέγουσιν
ζάλον (Nic. Th. 568)· πηλόν
ζαμάτιον· τρύβλιον
ζάματος· πίναξ ἰχθυηρὸς παρὰ Παφίοις ⟨2⟩
ζαμβύκη· μουσικὸν ὄργανον
ζαμέλης (Aeoles)· [ad 47]. μέγα μέλος ἔχων
ζαμενές· [ad 48] σφοδρῶς πνέον (πνεῦμα)
ζαμενής (sch. Pind. P. IX 39)· ἄγαν ἰσχυρός
ζαμεν†οῖσιν· σφοδροῖς
ζαμῆται· μεγαλουργοί [51a]
ζαμία (Ar. Ach. 737)· βλάβη. ζημία
Ζάν (Ar. Av. 570)· Ζεύς

COD. ⟨68 ἄωρτο ἔορτο ἤωρτο⟩ 69 |κλεῖσθαι — οἴεσθαι Z 2 ἰθυηρὸς π παφίας (ἐ) ⟨v. ζάλματος 4 cf. ζαμελής et βλεμεαίνειν⟩ Panyas. XX 8? 11 κινεῖ? 22 ζαῖος Cyr. Voss. ζάξεος — οὕτως Ὀππιανός Cyr. Alb. 23 ζακαλθές 24 cf. θικέλιον 25 ζακορία 30 ζακαύθιδες 33 κριμνοῦ ἐν ἔθνει 43 ζαλμάτιον, cf. γάμβαθον, γάμβριον 44 ζάλματος — ἰθυηρός — παφίας Post 45] 42 ζάλμόξης — ἀπελθεῖν — ἀφρονεστέραν — ἀστῶν — τεθνήξαντο — τῷ Κρόνῳ 46 ζαμβίκη 51 μεγαλουρ (γ) 52 ζαμίη 53 Ζᾶν

HES. 70 ἕως ῥά· οὕτω δή ⟨ὥς ῥα⟩ 22 ἑωσφόρος (Ψ 226)· ἀνατολικὸς ἀστήρ, ὁ τὸν ὄρθρον φέρων. λέγει δὲ τὸν φωσφόρον Z 10 ζαγῶσαι ⟨ζατ—⟩· ὑποπτεῦσαι. Δωρικὴ ἡ λέξις: ἀντὶ τοῦ ἐπισχεῖν, κατασχεῖν ⟨ζυγῶσαι⟩ 13 Ζαβουλών· ῥύσις νυκτερινή, τουτέστι χύσις σκότους 15 ζαῆν ἄνεμον (μ 313)· σφοδρῶς, μεγάλως πνέοντα 17 ζαθέην· ἄγαν θείαν (Λ 38). θαυμαστήν (Λ 452) 21 ζάθροι· θείαν 25 ζάικλον· δρέπανον 31 Ζάκυνθος (ι 24)· νῆσος. καὶ πόλις 32 ζαχρεεῖς· εὔχρηστοι ⟨80⟩ 39 Ζαλειῆς (Δ 103)· πόλις. καὶ θάλασσα Ad 47: μεγάλως πεποιθώς. ἔμψυχος ⟨ad ζαβλεμής⟩ Ad 48: μεγάλως ἔμψυχος 51a Ζάμολξις· .....

ζανίδες· ἡγεμονίδες
†ζαροῦν· καθεύδειν
ζάπεδον (Xenophanes)· μέγα ἔδαφος
ζαπιμελόν· μεγάλως πῖον, λιπαρόν
ζάπλουτος (Eur. fr. 287, 6)· πλούσιος πάνυ
ζαπότην· ἰσχυροπότην
†ζαρικές· ἐπίθετον πελαγῶν
Ζαρῆτις· Ἄρτεμις. Πέρσαι
ζαρτός· ζωμὸς τριπτός
ζατές (Cyprii)· ζητεῖς
ζατήσασθαι· αἰσθέσθαι
ζατράπης· ὁ βασιλεύς
ζατρεφές· ε(ὐ)τραφές
ζατρεφέων (Π 223)· [ad 67] μεγάλως τεθραμμένων
ζατῶσαι· ὑφορῶσαι. [ad 68] ὑπονοῆσαι (ὑποπτεῦσαι. Δωρικὴ ἡ λέξις)
Ζανάνας· θεός τις ἐν Σιδῶνι [70]
ζαφεγγεῖς· λαμπροὶ καὶ ἐπιφανεῖς πάνυ
ζαφελές· ἄγαν σκληρόν. ἢ μεγάλως ηὐξημένον. [ad 72] ἄγριον. θυμῶδες. ἰσχυρόν
ζαφελῶς (Ι 516)· μεγαλοκότως
ζαφλεγέες (Φ 465)· σφόδρα λάμποντες. εὐθαλεῖς. μεγάλως πνέοντες [ἢ μεγαλοφεγγεῖς
ζαφλεγής· σφοδρῶς, ἰσχυρῶς .....
†ζαφορῆσαι· μεγάλως φορτῆσαι
ζαφόρος· πολυφόρος
†ζαγμά· ἡνία
ζαχραεῖς· ἐξαπιναίους
ζαχρεές· ἰσχυρόν ⟨ad ζαχρηές⟩. εὔχρηστον ⟨32⟩
ζαχρηῶν· ἰσχυρῶν ἐν ταῖς μάχαις. ἰσχυρῶς πνεόντων (Ε 525). μεγάλως ἐμπελαζόντων [82. 83]
ζβίχ (Thespis)· λευκόν
Ζέα· ἡ †ἑκάτε παρὰ Ἀθηναίοις. καὶ εἷς τῶν ἐν Πειραεῖ λιμένων, οὕτω καλούμενος ἀπὸ τοῦ καρποῦ τῆς ζειᾶς· ἔχει δὲ ὁ Πειραεὺς λιμένας τρεῖς κλειστούς

ζέβυται· σέσακται
ζεγερίαι (Herod. IV 192)· μυῶν γένος [88]
ζέει· φλέγει
ζειά· οἱ μὲν σίτου εἶδος, οἱ δὲ τὰς ὀλύρας
ζειγαρά· ὁ τέττιξ παρὰ Σιδήταις
ζείδωρος (Β 548)· βιόδωρος, ἡ (τὰ) πρὸς τὸ ζῆν δωρουμένη γῆ. ἄρουρα
ζείνυμεν· σβέννυμεν (col. 197, 7)
†ζειπίτις· ὁ περιχύτης
ζείουσαν· ἀφρίζουσαν
ζειρά· οἱ μὲν εἶδος χιτῶνος, οἱ δὲ ζώνην· βέλτιον δὲ ἄλλο τι ἐπιβόλαιον κατὰ τῶν ὤμων φορούμενον, ἐοικὸς ἐφαπτίδι· καὶ Ἡρόδοτος μαρτυρεῖ ἐν ζ^ω (c. 69) καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος
†ζειρατεῖς· ἱμάτιόν τι Σύρων
ζειρεῖν (Arist. fr. CCXXVII)· ἀρωματοποιεῖν (ἄρωμά τι ποιόν)
ζείρη· μίτρα. ταινία. διάδημα. †πέρα, ἤγουν ποδεᾶ
Ζειρήν· ἡ Ἀφροδίτη ἐν Μακεδονίᾳ
ζειρόν· ποικίλον
ζεῖρος· εἶδος σταφυλῆς
Ζειροφόρος· ὁ Ἅιδης παρὰ Ἀντιμάχῳ (fr. XCIII)
ζειροφόρους· ζωνοφόρους
ζέλλειν (Arcades)· βάλλειν [106]
ζέλκια· λάχανα. Φρύγες
ζέμελεν· βάρβαρον ἀνδράποδον. Φρύγες
?ζέσις· θερμότης
ζέρεθρα (Arcad. Maced.)· βάραθρα, κοῖλοι τόποι
ζέσεν· ἐθυμώθη. ὑπερεπόλασεν [12]
ζεύγελα· διάβροχα ξύλα. καὶ τῶν βοῶν ἢ ἡμιόνων ζευκτά. καὶ τέμαχος ἐκ πλευρᾶς ἡλισμένης
ζευγελάτης· γηπόνος
ζεύγη· βρόχοι ὀρνίθων
ζευγηλάτης (Soph. fr. 554?)· μεταβάτης. ἡνίοχος

COD. 55 ζαω (sic) καθεύδω Cyr. Voss. (ζαροῦν = πνεῖν Apoll. lex. 81, 1) 63 ζητεῖ 64 ζαττίσασθαι ἔσεσθαι (v. ἐζατώθη) 65 ζα.άπης 67 μεγάλων 68 φορῶσαι,
ὁ
cf. 10 Post 70] 75 ζαφαεγής — ἰσχυρῶς 71 ζαφλεγεῖς Cyr. 39. 63. 171 79 ζαχράσεις 81 ζαχρειῶν — πνέοντος 84 ζαβίχ 88 ταράσσει (an βράζει Φ 362?) 91 ζειγάρη (h. e. σιγηρά) 93 ζείναμεν 94 ζειποῖτης Cyr. Dr. ζειπήτης, ζειποίτης, ξεποίτης Zonar. c. 953 96 ἐφάπτιδι — ἐνζα 98 ζειρίς Cyr. 171, ξειρίς Phot. Hes. 100 ζειρήνη, Ἀ. 2 ἐνδύματος Phot. 3 αἰδής 4 χωr| 5 cf. ἐγκαζελεῖν ἔζελε καζέλη δέλλει 7 H. e. helus, zellje 15 ζεῦγοι 16 ζευγηλάτος

HES. Ad 67 εὐτραφῶν (paraphr. Π 223) Ad 68 φράσαι. ζημιῶσαι (ad ζαμιῶσαι) 70 ζακκίτροφον (Byzant.)· τὸ σεμνόν Ad 72 [πολύφλογον (ad ζαφλεγές)] 82 ζαχρηεῖς (Ν 684)· πάνυ χρειώδεις (ζαχρειεῖς) 83 ζαχρειῶν (Ε 525)· μεγάλως ἐπικειμένων (ζαχρηῶν) 88 ζεῖ (Φ 362)· ταράσσε(τα)ι. ἰσχυρῶς καίεται 106 Ζέλεα (Β 824)· πόλις Τροίας 12 Ζεῦ ἄνα (Γ 351)· ὦ ἄναξ. κατ' ἀποκοπήν

†ζευγήτης· μεταβάτης

ζευγύας· βοηλάτας ⟨ζευκτάς novic.⟩

ζευγίσιον· τῆς ἐν Ἀθήναις πολιτείας τίμημα οὕτω καλούμενον. ἦν δὲ διῃρημένη ἡ πολιτεία εἰς τέσσαρα τιμήματα

ζεύγλας· ζυγοί, ἢ μέρη τοῦ ζυγοῦ. καὶ ζευκτῆρες ἱμαντόδεσμοι. καὶ τροπωτῆρες μεταφορικῶς. Εὐριπίδη(ς) Σκυρίαις (fr. 686)

ζεύγλη· ζυγός. ἢ τὸ ἄκρον τοῦ ζυγοῦ, καθ' ὃ ἐντίθησι τοὺς τραχήλους τὰ ζῶα (Τ 405)

ζευγλόδεσμον· ὁ ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ

ζεῦγος· πᾶν τὸ ἐζευγμένον. καὶ ὄχημα. καὶ ἐπὶ τριῶν, καὶ τεσσάρων ἔτασ(σ)ον

ζεῦγος τριπάρθενον· Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ (fr. 359). καὶ Σοφοκλῆς Σισύφῳ (fr. 500)· Χαρίτων †ζυγῶν. Ἀριστοφάνης Ὥραις (fr. XI) καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τὸ ζεῦγος ἔθηκε· ‚ζεῦγος τρίδουλον.' παραδίδοται δέ, ὅτι καὶ τριζύγοις ἅρμασί τινες ἐχρήσαντο· καὶ ὅτι τάσσουσι τὸ ζεῦγος ἐπὶ γ' καὶ δ'

Ζευξαντίδαι· γένος ἰθαγενῶν παρὰ Ἀθηναίοις

ζευξίλεως· ζευκτὴς λαοῦ. ἢ ᾧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶ λαοί. Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ (fr. 129)

ζεύμαν· τὴν πηγήν. Φρύγες [28]

ζεύσασθαι· γεύσασθαι

ζεφύρια (Aristot. HA. VI 2)· ὑπηνέμια ᾠά [31]

ζέφυρος· ἄνεμος, ὁ καλούμενος λίψ

ζηβήνη· ὁλοσίδηρον ἀκόντιον ⟨ζιβύνη?⟩

ζηλήμων· φθονερός. ζηλότυπος

ζηλοῖ· φθονεῖ. ἐρίζει. μισεῖ. μιμεῖται

ζηλοτυποῖ· ζηλοῖ

ζηλοτυπία· ἐπὶ γυναικὸς ἀντιζήλου

ζηλότυπος· ὁ ἀντι(φι)λῶν

ζήλου· μιμοῦ. μεταδίωκε

ζηλῶ· μακαρίζω. Σοφοκλῆς Φιλοκτήτῃ ἐν Τροίᾳ (fr. 635)

ζηλῶ σε (Ar. Ach. 1008 al.)· μακαρίζω σε. μιμοῦμαί σε

ζηλωτής· ἐρεθιστής. μιμητής

ζηλωτός (Aesch. Pers. 710 al.)· μακαριστός

ζημία· θυσία τις ἀποδιδομένη ὑπὲρ τῶν γινομένων ἐν Θεσμοφορίοις [45]

ζητεῖν· βούλεσθαι. Ἀττικοί

Ζητήρ· Ζεύ(ς) ἐν Κύπρῳ

ζητόρων· ζητούντων· γράφουσι δὲ ἔνιοι ζητητόρων

ζητρ(ε)ῖον Eupol. fr. XLVI p. 563)· τὸ τῶν δούλων κολαστήριον

ζητρόν· τὸν δημόκοινον

ζία· κριθή, ἢ σίτου γένος

ζιβύνη· ὁλοσίδηρον ἀκόντιον ἢ λόγχη ἢ σπάθη ἢ μάχαιρα

ζιβύννια· λογχίδια μικρά

Ζιβυθίδες· αἱ Θρᾷσσαι, ἢ Θρᾷκες γνήσιοι

ζίγγος· ὁ τῶν μελισσῶν ἦχος, ἢ τῶν ὁμοίων

†ζίγλας· κῶλα

ζίγνις (Arist. HA. VIII 23, 3)· ἡ χαλκίς, σαύρα

ζίεται· ζητεῖ(ται)

ζιχνῶσαι· σκυθρωπάσαι

ζίλαι (Eupol. V p. LXXXVII)· ὁ οἶνος παρὰ Θρ(α)ξί

ζιραί· χιτῶνες ἀνάκωλοι

ζιτᾶνα· καταπύγονα

†ζοᾶς· σεβέσεις

†ζόες· ζῇ

ζόασον· σβέσον

ζοάσω· ζήσω

ζόη· τὸ ἐπάνω τοῦ μέλιτος ⟨222⟩

†ζόης· ἰσχυρός. ἢ σφοδρῶς πνέων [69]

ζόρ(ξ)· ἡλικία ἐλάφου, ἢ δορκάς

ζορωτέρα· ἀκρατεστέρα

ζούγωνερ· βόες ἐργάται. Λάκωνες ⟨198⟩

ζουΐον ἢ ζοῦον (Thessali, Cyprii)· θηρίον. ἢ ἐρυσίπελας

ζοῦσαι· δραχμαί ⟨ΝΤΤΤ⟩

ζούσθω (Cyprii)· ζωννύσθω

ζόφεον· μέλαν. σκοτεινόν

ζοφερή (Apoll. lex. 81, 4)· σκοτεινή

ζοφοδορπίας (Alcae. fr. 38)· σκοτόδειπνος, λαθροφάγος

ζοφοειδές (Hippocr. II p. 658)· σκοτοειδές

ζοφομηνία· ὅταν κρυβῇ τι ἡ σελήνη

COD. 13 ζευγήσιον 24 ἐπὶ τὸ γ̄ — τριδούλων 26 ζευκτός λαός — σοφῶς 27 ζευμαντήν 33 |ος ἀκοντίς (ζιβύνη) 36 ζῆλον 47 Ζεῦ 48 ζητητόραον 53 ζιφύνια 57 χαλκή 59 ζιγνῶσαι EM. CDr. 60 ζειλά Phot. ζελᾶς Choerob. 61 ἀνάκολλοι 62 καταπυ..α ⟨68 ζαής?⟩ 70 δορκός 71 ζορωτέρα· ἀκροτεριστέρα 72 ζουΐωνερ 74 δραγμαί 78 ζοφοδερκίας 80 κρύβητι ἡ ☾

HES. 28 Ζεὺς καταχθόνιος (I 457)· ὁ Ἀΐδων, ἤγουν ὁ Ἅιδης 31 ζεφυρίη (η 119)· ἡ πνοὴ τοῦ ζεφύρου 45 ζηνίφορον ἐρέουσα (B 49)· σημαίνουσα τῷ Διὶ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς. Τρεῖς δέ εἰσι σημασίαι τοῦ φωτός· ἑωσφόρου, ἡμέρας, ἡλίου 69 ζοταδασπίδας (Alc. fr. 38)· λαθροφάγους ⟨178⟩

ζόφον ἠερόεντα (Ο 191)· τὸν ἀΐδου τόπον ὁμιχλώδη. Λέγει δὲ ὁ ποιητὴς καὶ τὸ σκότος, καὶ τὴν δύσιν, ζόφον

ζόφος· σκότος, ἀχλύς, ὁμίχλη. δυσθυμία. δυσμή

ζυγά· τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς αὐχέσι τῶν ζώων. καὶ οἱ πήχεις τῶν κιθαρῳδικῶν ὀργάνων, εἰς οὓς οἱ κόλλοπες ἐνίενται. ἔστι δὲ ἐν τῇ (ι) τῆς Ἰλιάδος (187). καὶ τὸ κατὰ † μετώπους τοῖς χοροῖς τοῖς τραγικοῖς τάγμασι

ζύγαινα (Arist. HA. II 16)· βοῦς θήλεια. ἰχθῦς ποιός

ζυγάστρ(ι)ον· κιβώτιον

ζύγαστρος (Eur. fr. 1110)· κιβωτός. σορὸς ξυλίνη

ζυγείς· γαμήσας (monost. 197)

Ζυγία (Panyas. fr. XXXIII)· ἡ Ἥρα. καὶ εἶδος κώπης

Ζύγιος· Ζεύς. καὶ ὁ ὑπὸ ζυγὸν ἵππος (Ar. Nub. 122). καὶ ὁ τρίτος ἐρέτης

(ζυγίς cf. ζώγη)

ζυγκλεῖ· μύει. ὁρμᾷ. σκυθρωπάζει

ζυγόδεσμον (Ω 270)· ὁ ἱμὰς τοῦ ζυγοῦ, ὃν ἔνιοι ζυγοδέτην

ζυγομαχεῖν (Menand. fr. CXXVII)· τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεσθαι. ἢ ἀπληστεύεσθαι

† ζυγοήσεις· βότρυς

ζυγός· τρυτάνη τοῦ ζυγοῦ. καὶ ὁ περικείμενος ἱμὰς τοῖς δακτύλοις ἐπὶ τῶν σανδαλίων (Ar. Lys. 418)

ζυγούμενον· ἐξισούμενον

ζυγοφορούμενον· ἐν ζυγῷ σταθμιζόμενον

ζυγώθρισον (Ar. Nub. 745)· ζύγωσον. ἢ κινήσας διάστησον [98]

ζυγώσω· δαμάσω. κλείσω. καθέξω. Αἰσχύλος Κίρκῃ σατυρικῷ (fr. 110)

ζύθιον· ἀλφίτου πόσις

ζῦθος· οἶνος ἀπὸ κριθῆς γινόμενος

? ζυγητή· ἡ κλείς (iugulum?)

ζύμη· φύραμα

ζυμίης· ἄρτος. Ἀθήνησι ζυμίτης ἄρτος οὕτως καλεῖται

ζωάγρια (Σ 407)· λύτρα θανάτου ζωῆς ἀγρεύματα, καὶ οἷς ζωὴ ἀγρεύεται. ὅθεν καὶ (ὀδοντάγρα καὶ) κρεάγρα καὶ πυράγρα, οἷς λαμβάνεται πῦρ, ὀδούς, κρέα

ζωάγρια τίνεεν (Σ 407 Callim. fr. CLXII)· τὰ ὑπὲρ ζωῆς παρεχόμενα δῶρα παρέχειν

ζωαρκές· ἀρκοῦν πρὸς ζωήν

ζωᾶς (Pind. N. IX 68)· ζωῆς

ζώγη· εἶδος βοτάνης ⟨ζυγίς⟩

ζωγορίτης· ὁ ὀπὸς τοῦ [ὀπο]βαλσάμου

ζώγρει (Ζ 46)· ζῶντα λάμβανε, ἄγρευε

ζωγρεῖ· ζῶντας λαμβάνει

ζωγρεῖται· ζῶν βιάζεται, λαμβάνεται

ζωγρήσεται· ζωογονήσεται

ζωγριαί· θῆκαι νεκρῶν

ζωγρίαν· ζῶντας (II Macc. XII 35?) [17. 18]

ζῶγρος· τόπος ἐν ᾧ θηρία ἐμβάλλεται

ζωγὺς ἢ ζωτύς· θώραξ

ζωδιωτός· χιτών

ζωη· τὸ μέλιτι ἐφιστάμενον καὶ τῷ γάλακτι ⟨167⟩, ὃ καλεῖται γραῦς. καὶ ἡ πρὸς τὸ ζῆν χορηγία (ξ 96). ἢ χρόνος τοῦ εἶναι [23]

ζωθάλμιον· ζώσιμον. βιώσιμον. † ζώπαρ.ν. θάλλειν ποιεῖν [25]

ζῶμα (Δ 187)· θώραξ, χιτών [27]

ζωμεύματα (Ar. Eqq. 279)· ὑποζώματα, σχοινία κατὰ μέσην τὴν ναῦν δεσμευόμενα

ζωμήρυσις (Philem. fr. I p. 68)· ζωμάρυστρις

ζωμίλη· ἄνηθος

ζώνας τε συλλαβὰς πέπλων (Aesch. Suppl. 466)· ἀντὶ τοῦ αἷς ζώννυμαι καὶ τοὺς πέπλους συλλαμβάνω

ζώνη (Ξ 181 Λ 234)· ὁ ὑπὸ τὴν γαστέρα τόπος. καὶ ὁ τόπος, ὃν ζωννύμεθα. καὶ τοῦ θώρακος ἡ λεγομένη θωρακοζώνη [33. 34]

ζώννυσθαι (Λ 15)· καθοπλίζεσθαι [36]

ζωνογάστριες· οἱ τὰς γαστέρας ζωννύμενοι

ζώντιον (Aristoph. fr. XXXI p. 983)· τὸν

COD. 81 ζοφονη αἰροντα 84 καὶ ὀχθῶν 86 ορος ζυγός 90 ζυγηλεῖ (cf. ε 4789. 90) 91 |δεσμος — δέτιν 93 ζυγόεις· βούτυρος Cyr. 171 Post 93] 97 ζυγόκθρισον 95 παραχ| 96 ζηλ| 99 κιρκησατυρι 204 ζυμήεις 5 ζ. θ. ἀγράμματα — ὀδοὺς — κρεῶν 6 τονεῖν 7 ζωανηρές, ἀνήρ 13 πιάζεται 20 ζωεύς 22 μέλι 24 βρώσιμον 29 ζῶμα ῥυστρί 31 αἰσζώννυμαι 34 γυναίκιον 37 |ιαι

HES. 98 ζυγόνερ· τοὺς ἐργάτας βοῦς. Λάκωνες ⟨172⟩ 17 ζωή (Apoll. lex.)· ἡ πρὸς τὸ ζῆν χορηγία 18 ζῶγρον· ἐγρήγορον ⟨ζώπυρον⟩ 23 ζωήν (π 429)· οὐσίαν 25 ζώϊλλος· στρόφη ⟨ad ζώνιον⟩ 27 ζῶμα φαεινόν (ξ 482)· τὸν χιτῶνα. ἀπὸ τοῦ ζώννυσθαι. ἄλλοι τὸν θώρακα, οἷον τὸ ζῶμα 33 Ζώϊλλος· ὄνομα κύριον 34 ζώνιον· γυναικεῖον ζῶμα ⟨Moer.⟩ 36 ζωννυσκέτω μίτρην (Ε 857)· ζωννυσκέτω τὴν χαλκῆν λεπίδα

μύλωνα, οἷον ζεώντειον, ὅπου τὰς ζειὰς ἔκοπτον

ζωογόνος· ζωοποιός

ζωοδότειρα· ζωὴν παρέχουσα [41. 42]

ζωοπώλας· ὁ τὰ ἱερὰ ζῶα πιπράσκων. καὶ ὁ τόπος ζωοπώλιον

ζωοτρόφος· ζωοποιοῦσα

ζωοφθόρος· καὶ σαλαμάνδρα. καὶ ἀγγεῖον νεκροῦ ⟨ad ζωυφόρος⟩

ζώπισσαν· τὴν ξηρὰν ῥητίνην

ζωπύρα· βοτάνη, ὑπὸ ἐνίων κλινοπόδιον: ἢ ἀνθρακιά. φυσητῆρας

ζώπυρα· φυσητῆρας, [ζωτικάς] ὅθεν οἱ χαλκευταὶ τὸ πῦρ ἐκφυσῶσι

ζωπύρει (Menand. fr. VII p. 90)· ἀναζῆν ποίει

ζωπυρήσεις (Ar. Lys. 682)· ἐκκαύσεις [51]

Ζωπύρου τάλαντα· Κρατῖνος ἐν Πυλαίᾳ (fr. XII). Ζώπυρος ὁ Πέρσης, βασιλεῖ χαριζόμενος, μαστιγώσας ἑαυτόν, τῆς ῥινὸς καὶ τῶν ὤτων ἀφελόμενος, εἰσελθὼν εἰς Βαβυλῶνα, προὔδωκε τὴν πόλιν

ζωρόν· ἄκρατον (cf. Empedocl. 148)

ζωρός· ἐνεργής. ταχύς

ζωρότερον (I 203)· ἀκρατότερον. ἔνιοι δὲ τάχιον, καὶ ἄμεινον ἐπιστεφέστερον νοεῖν [57. 58]

ζῶς· ζῶντας

Ζώστειρα· Ἀθηνᾶς ἐπίθετον ἐν Βοιωτίᾳ

Ζωστήρ· ᾧ ἐπάνω τοῦ θώρακος ἐχρῶντο (Δ 186). ζώνη, ζῶμα. περίζωμα, τὸ ἀπὸ τῶν μηρῶν καὶ μέχρι τῶν βουβώνων συζευγνύμενον τῷ θώρακι. καὶ Ἀπόλλων παρὰ Ἀθηναίοις. καὶ τόπος, ἔνθα Λητὼ ἐλύσατο τὴν ζώνην (Euphorio fr. LXXXIX). καὶ τὸ φῦκος (Theophr. IV 6, 1)

ζῶστρα (ζ 38)· τὰ ζώματα, καὶ ζώνας. ἢ χιτῶνας ζωστούς, ἢ χλαίνας ἀνδρείους. τινὲς δὲ τὰ ἐνδύματα

†Ζωτεάτας· Ἀπόλλων ἐν Ἄργει, ἀπὸ τόπου

†Ζωτελιστής· Ἀπόλλων ἐν Κορίνθῳ

ζωτικός· οἷός τε ζῆν

ζωυφίοις· μικροῖς ζώοις. ἢ κνωδάλοις. ἢ πτηνοῖς. ἢ σφηξίν [67]

ζωώσας· ζωοποιήσας

H

Ἦ· ψιλούμενον καὶ περισπώμενον σύνδεσμον δηλοῖ παραπληρωματικὸν ἴσον τῷ δή (Α 169). καὶ ἀντὶ ἀπορηματικοῦ τοῦ ἆρα (I 339). καὶ ῥῆμα ἴσον (τῷ) ἔφη (Α 528)· ἦ .... Ὅμηρος μὲν ἐπὶ προειρημένοις λόγοις ἐπιφέρει τὸ ἦ δηλοῦν τὸ ἔφη

ἤ· ψιλούμενον καὶ βαρυνόμενον δηλοῖ σύνδεσμον διαζευκτικόν (Β 253), καὶ συναπτικὸν (ἴσον) τῷ εἰ (Γ 215)

ἥ· δασυνόμενον καὶ βαρυνόμενον ἄρθρον θηλυκὸν προτακτικόν (Χ 151)· καὶ ἀντωνυμίαν ἀναφορικήν· καὶ σύναρθρον τρίτου προσώπου ἀπὸ συζυγίας τῆς ἐμή, σή, δηλοῖ

ᾗ· δασυνόμενον καὶ περισπώμενον ἄρθρον θηλυκὸν ὑποτακτικὸν δοτικῆς πτώσεως σημαντικόν (Α 162)· ἢ καὶ ἀντωνυμίαν σύναρθρον τρίτου προσώπου ἀντὶ τοῦ ἑῇ (Ξ 163)

ἥ· (Α 2)· ἥτις

ἦ· εἶπεν. ἀληθῶς, ὄντως. ἢ γένηται. ἢ ἔφη. ἤμην

ἦα· ἤμην καὶ ἐγενόμην (Callim. fr. CCCXLII): ἢ ἦλθον. ἢ ὑπῆρχον ⟨ad ᾖα⟩

ἦαρ (Dor. cf. 198)· αἷμα. ψυχή [9]

ἡβᾷ (Eur. Or. 696 al.)· ἀκμάζει

ἠβαιόν (e. c. B 380)· μικρόν, οἷον ἄβαιον, (οὗ) οὐκ ἔστιν ἐπιβῆναι διὰ σμικρότητα. ἢ ὀλιγοχρόνιον. τὸ δὲ αὐτὸ δηλοῖ καὶ τὸ βαιόν

ἡβᾶν (Scol. 8)· [ad 12] νεάζειν. εὐωχεῖσθαι, μεθύσκεσθαι

COD. 43 ζωοπύλας — ζωόπωλις 45 |φόρος 46 ῥητήνην 47 καινοποδίων — φυσιτῆρα ⟨ad ζωπύρα⟩ 48 ζωπύρας, φυσιτῆρας — ἐκφύσουσι 49 |υρεῖ — ποιεῖ 52 ζωπύρον — πύλαια — Ζωόπυρος 56 ἐπιστρε| ⟨63. 64 Τενεάτης⟩ 65 οἰοστερεῖν 66 κνωδάλοια H 1 ἴσον τὸ δή — ἀπορρ| 3 ἐμῇ σῇ 4 τοῦ ἦν 6 ἢ γένηται ἢ ἐφήημεν 7 ἦλθεν ἢ ὑπῆρχεν ⟨8 cf. ἔαρ εἶαρ ἶαρ⟩ 11 τὸ βέβαιον

HES. 41 ζωόν (Ε 515)· ζῶντα 42 ζώοντες (Ζ 138)· ζῶντες 51 ζωπυρροῦν· ἐξάπτειν ποιεῖ ⟨Moer.⟩ 57 ζώσατο· τὴν ζώνην (Ξ 181 σ 66) περὶ τὴν ὀσφὺν ἔσφιγξε. κατὰ γὰρ τοὺς Ὁμήρου χρόνους οὐδέποτε γυμνοὶ ἠγωνίζοντο, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ιε' Ὀλυμπιάδος 58 †ζωστάς· ζώνας (ζῶντας Cyr.) 67 ζωροπόται (Greg. Naz. Arc. VI 77 p. 206)· μεθυσταί. ἀκρατοπόται H 9 ἥιατο (Ω 89)· ἐκάθετο Ad 12 ἀκμάζειν (Moer.)

ἡβάσκοντες· ἐκ δευτέρου νεάζοντες, ἢ αὐξάνοντες

ἥβη· νεότης, ἀκμή·

καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος (*N* 484)

καὶ ἡ θεός·

μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥβη (*Δ* 2)

ἔστι δὲ Διὸς καὶ Ἥρας θυγάτηρ, γυνὴ Ἡρακλέους. καὶ ἀκολασία. καὶ ἄμπελος (Theocr. V 109)

ἡβήσας· τριχώσας

ἡβητής· ἀκμάζων, νεανίας, ἧλιξ

ἡβολεῖν· ἀργεῖν

?ἡβητήρια· ἑστιατήρια. καταλύσεις

ἥβολον ἦμαρ· καθὸ ἀπα⟨ν⟩τῶσιν εἰς ταὐτόν. ἢ εὔκαιρον. ἱερόν [20]

ἢ βρέτας· ἀνδρὸς ἄγαλμα, ξόανον [22. 23]

ἠγάζοντο· ἐθαύμαζον

ἠγαθέοισι· τοῖς πάνυ θείοις

ἠγάθεον (*Z* 132)· ἄγαν θεῖον. εὔδαιμον, μακάριον

ἠγαλέον· κολοβόν. κατεαγός. κοῖλον. εὔθλαστον

ἠγάλλοντο (Herod. I 143)· ἐγαυρίων

ἠγάμαν (Xen. Symp. VIII 8)· ἀπεδεξάμην

ἡγάνεα (Iones)· πέμματα τὰ ἀπὸ τηγάνου

ἠγανές· καθαρόν. νέον ⟨v. διη—⟩

ἠγάν(ε)ος· νεανίσκος [33—39]

ἠγάσθη· ἐθαύμασεν. [ad 40] δυσηρέστησεν

ἤγαστο· ἐνεμέσησεν, ἐφθόνησεν, ὠργίσθη. ἐθαύμασεν. ἐνετράπη

ἠγ(γ)υᾶτο· ὁ λαμβάνων [43. 44]

ἡγεῖ· ἄρχεις

ἤγειρεν· ἀνέδειξεν. ἀνέστησεν

ἡγεῖσθαι· δοκιμάζειν. δοκεῖν [48. 49]

ἡγεμάχος· πολέμαρχος

ἦγέ μιν· ἤγαγεν αὐτόν

ἡγεμονεύεσθαι (Thuc. III 61)· ἄρχεσθαι

Ἡγεμόνη· Ἄρτεμις (Callim. Dian. 227 Nicand. fr. 38). καὶ Ἀφροδίτη. καὶ ναῦς τις οὕτω καλεῖται

ἡγεμονικόν· ὁ νοῦς

ἡγεμών· ἄρχων. ὁδηγός [56—60]

ἡγεσίης· ὁδηγίας

ἥγεσθ' ἀεί· ἐφέρεσθ' ἀεί

ἥγετο· ἦρχεν. ἤρξατο

ἠγήλασαν· συνήγαγον

ἠγηλάζει (*ρ* 217)· ἄγεται. ἐλαύνει. ἐπιμελεῖται. θεραπεύει. ἄγ[χ]ει

ἠγηλάζειν· ἄγειν. ἐλαύνειν

ἡγήσατο· ἦρξεν. ὁδηγὸς ἐγένετο

ἡγητηρία· παλάθη σύκων· ἐν γὰρ τῇ ἑορτῇ Πλυντηρίων φέρουσι παλάθην συγκειμένην ἐξ ἰσχάδων διὰ τὸ τοὺς αὐτόχθονας ἥμερον καρπὸν φαγεῖν πρῶτον τῶν σύκων· παρὰ τὸ ἡγήσασθαι οὖν τῆς ..... τροφῆς κέκληται ἡγητηρία

ἡγητήρ· ἡγεμών. ἄριστος

ἡγήτορες· ἡγεμόνες. βασιλεῖς. ὁδηγοί. ἄρχοντες [71. 72]

ἠγίνεον (*Σ* 493)· ἦγον

ἠγκάζοντο· ἐλάμβανον ⟨v. ἀγκ—⟩

ἠγλαϊσμένον· φωτεινόν, λαμπρόν

ἠγμένος· τεθηρευμένος. πειθήνιος

ἠγμένους· ἀγομένους [78]

ἠγνόει ⟨—οίει⟩· ἠπείθει. ἠγανάκτει

ἠγνοίεις· ἠπείθεις

ἠγνοίησεν (*B* 807)· ἠπείθησεν. ἠγνόησεν. ὡς (τό·)

Ἕκτωρ δ' οὔτι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν

† ἤγνωσεν· ὠδυνήθη

ἤγομεν· ηὔξομεν ⟨v. ἀνηγμένον⟩

ἠγόν ⟨—ός⟩· κατεαγός

ἠγωνίασεν· ἐφοβήθη

ἤγοντο· ἐλαύνοντο

ἡγόμην· διῆγον. Σοφοκλῆς Θυέστῃ δευτέρῳ (fr. 234 et OT. 775)

COD. ⟨13 ἀνηβάσκοντες?⟩ 16 ἡβήτης — ἧληξ 18 ἱστηατήρια κατάλυσις 21 ἠβρήτας ⟨cf. ἰοβρέτας⟩ 30 ἠγανέα Post 42] ἥγετο; cf. 43 51 ἡγέμην ⟨λ 324?⟩ 61 ἡγεσκίης ὁδηγησίας 68 ἑορτῇ παραπλ| 73 ἠγύρον, ηὗχον 76 πειθηνίης 80 ἠπείθης 81 οὔτοι

HES. 20 ἡβόωντα (*I* 446)· ἀκμάζοντα 22 ἡβώοιμι (*Π* 157)· ἀκμάζοιμι. ἀκμάσεσιν 23 ἡβόωσα (*ε* 69)· ἀκμάζουσα, θάλλουσα 33 ἢ γάρ· τί δέ ⟨ad τί γάρ⟩. αὕτη γάρ. ὄντως γάρ 34 ἢ γάρ (*B* 242)· ἐπεὶ ἄν 35 ἦ γάρ κεν δειλός (*A* 293)· ὄντως (γὰρ ἂν) δειλός 36 ἦ γάρ με (*A* 355)· ὄντως γάρ με 37 ἦ γὰρ ὀΐομαι (*A* 78)· ὑπολαμβάνω γάρ 38 ἠγάσ(σ)ατο (*Γ* 181)· ἐξεπλάγη 39 ἠγαλλιάσατο (Ioann. VIII 56)· ...... Ad 40 [ἐχάρη] 43 ἥ γε· αὕτη (*Z* 373). ἥτις. ἥγετο ⟨l. ἠγάγετο *B* 631⟩ 44 ἠγερέθοντο (*B* 304 al.)· συνηθροίζοντο. ἀνήγοντο 48 ἠγείσθη(ν *B* 731)· εἶχεν ⟨l. ἦρχον⟩ 49 ἡγεῖτο (Sapient. VII 12)· ηὐθέντει. ἦρχεν 56 ἦγεν (*Φ* 36)· ἔφερεν 57 ἡγεόμην (*E* 211)· ἡγούμην. ἠρχόμην 58 ἠγέρθεντο (*B* 304 al.)· ἠγείροντο. συνηθροίζοντο 59 ἠγέρεσθαι (*K* 127)· συναθροίζεσθαι 60 ἤγερθεν (*A* 57)· συνηθροίσθησαν 71 ἠγιᾶτο· ἐνεκάλει ⟨ἠτιᾶτο⟩ 72 ἠγιλάζει· διάγει 78 ἡγνικότες (I Petr. I 22)· καθαρίσαντες

ἠγόρευεν· ἐδημηγόρει [89]
ἡγοῦ· παρακελευ(σ)τικῶς (Ar. Lys. 254)· ἄρχε, ἡγεμόνευε, διάκρινε
ἡγοῦμαι· ἡγεμονεύω. νομίζω, ὑπολαμβάνω, λογίζομαι. προκρίνομαι [92]
ἤγρετο· ἠγέρθη
ἠγροικισάμην· ἀγροίκως ἔπραξα [95—97]
ἠδ' ἄκρας· καὶ τὰς ἐξοχάς
ᾗ δ' ἄν· ᾗτινι δὲ ἄν
ἠδαξήσατο· ἐκνήσατο
ἠδάφωται· κατῴκισται
ἠδέ (Δ 258)· ἀντὶ τοῦ καί·

ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ [ad 102]

ᾔδεα (Callim. fr. CCXCVII)· ᾔδειν, ἐπιστάμην [4. 5]
ᾔδεες· ᾔδεις
ἥδει· τέρπει
ἢ δεῖ χελώνης κρέα φαγεῖν, ἢ μὴ φαγεῖν· [post 8] [9]
ᾔδεσαν· ἠπίσταντο, ἐγίνωσκον
†ἡδέσθη· ἐπεθύμησεν
ἥδεται· εὐφραίνεται, τέρπεται [13]
ἤδη· ἐπὶ μὲν παρῳχημένου χρόνου ἀορίστου·

ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν (Α 260)

ἐπὶ δὲ ἐνεστῶτος·

ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἄρηΐ γε πῆμα τετύχθαι (Ο 110) [15—17]

ἠδημόνησεν· ἐξεκάκησεν
ἠδημόνως (Boeoti)· αἰδεσίμως [20]
ἡδέα· γλυκέα ⟨ἡδία cf. 127⟩
ἠδίκησεν· ἔβλαψεν
ἠδικηκότες· ἀδικήσαντες [24]
ἡδίονας· ἡδυτέρας
ἥδιστα· ἡδέα

ἡδέως· εὐθύμως. γλυκέως. ἢ καταθύμιον ⟨ἡδίως cf. 121⟩ [28. 29]
ἥδομαι (Ar. Pac. 291)· τέρπομαι. ἐσθίω
ἡδονή· ἐπιθυμία
ἥδονται· τέρπονται
ηδος· ἡδονή. καὶ ὄφελος (Aeginetae, Α 576). καὶ ἔφη ἐκεῖνος. καὶ ὄξος (Chalcidenses, Attici) [34]
ἥδρασα· ἐθεμελίωσα, ἐστήριξα, ἔπηξα [36]
ἡδύγεως· ὁ σικυός [38]
ἡδυεποῦς· τοῦ γλυκεροὺς λόγους ἔχοντος
ἡδύκωμος· εἶδός τι ᾠδῆς
ἡδυλίσαι· συνουσιάσαι
ἡδυλισμός· συνουσία
ἥδυμον (Simonid.)· ἡδύ. εὐῶδες. τερπνόν [44]
ἡδυντῆρες· οἱ ἅλες. Ἐρατοσθένης
ἡδύοσμος· ὁ ἀρωματίτης κάλαμος
ἡδὺ πῆμα· ὁ θάνατος
ἡδυπαθεῖ· μιαίνεται ἡδονῇ
ἡδυπαθής· φιλήδονος. πάθει χαίρων, καὶ ἡδόμενος τῷ πάθει
ἡδυπαθῶν· ἐν ἡδονῇ ὤν
ἡδυπνοΐδης· πόα. καὶ ἡ λιβανωτίς
ἡδύπνουν· νεογνὸν καὶ ἁπαλὸν πρόβατον γαλαθηνόν, τὸ μήπω πόας γευσάμενον, Πολέμων (p. 148) φησὶν ὑπὸ τοῦ Πυθίου κληθῆναι
ἡδυπότις (Epigen. fr. II p. 539)· ἔκπωμα ποιόν. καὶ τὸ κρόμμυον
ἡδύραβδον· κινάμωμον
ἡδύς· γλυκύς
ἡδύσματα (Hippocr. II p. 866, 1)· ἀρτύματα
ἡδυσμός· ἡδισμός ⟨ἡδυλισμός?⟩
†ἡδύτεραι· αἱ τρυγόνες [59. 60]

COD. 94 ἠγροχησάμην, ἠγρ] ⟨96. 97 ἠδήμουν· ἠδημόνουν?⟩ 99 ἔντινι 108 ἤδει 14 ἀρειοσύνη περ ⟨121. 127 Cretice?⟩ 33 ἔφ' ⟨ad ἦδος, ἦ δ' ὅς, ἦδος⟩ 39 ἡδυχῶμος 42 ἡδύμων Post 43] 37 ἡδυνέον (Ath. III 74 D) 47 ἡδύπημα 52 ἡ ὁ ῥέμων

HES. 89 ἠγορόωντο (Δ 1)· διελέγοντο 92 ἤγουν· ἤτοι. ἤγουν ἠγοδαίμων: β'. 95 ἥδω· εὐφραίν†ομαι. τέρπω 96 ἠδαίμων (Δ 41)· αἰγιδίων 97 ἠδ' αἰγῶν (Δ 41)· ἢ αἰγιδίων. ἠδαιμόνουν Ad 102 καὶ αὕτη ⟨ἥδε⟩· ἔφη δή ⟨ἦ δ'⟩ 4 ἡ δὲ βίηφι· τῇ αὐτοῦ ἰσχύι (Μ 256) 5 ᾔδεε· ᾔδει, ἠπίστατο ἡ δὲ αἱ μαντοσύναι' (Β 832) ἢ μάται(ε) ⟨ad ἠλεέ⟩ Post 8 τῆς χελώνης ὀλίγα κρέα βρωθέντα στρόφους ποιεῖ, πολλὰ δὲ καθαίρει· ὅθεν τὴν παροιμίαν λέγεσθαι 9 ἠδ' ἐπίκουροι (Β 815)· καὶ βοηθοί 13 ἠδὲ τοκέων (Γ 140)· καὶ τῶν γονέων 15 ἦ δή (Α 573)· ἀληθῶς δή. καὶ (δή) 16 ἤδη θαστρεύεσθαι (Ο 512)· ἐπὶ πολὺ ἀναβάλλεσθαι ⟨v. θαστρεύεσθαι⟩ 17 ἤδη μοι (Ζ 361)· πρὸ τούτου μοι 20 ᾔδησθα· ᾔδεις ⟨Moeris⟩ 24 ἠδικτόν· συνδοκτικόν 28 ἡ δόκωσις (Eccles. X 18)· ἡ στέγη 29 ἠδολέσχουν (Ps. LXXVI 6)· ἐμερίμνων. ἐμελέτων 34 ἠδ' ὦς· κατὰ τοῦτο δέ, οὕτως. ὠφέλημα. ἥδυσμα, ἀπὸ τοῦ ἥδειν· τινὲς δὲ ἡδονήν. καὶ ὄξος 36 ἠδώ (Iob. XXXVI 30)· ἶρις, ἤγουν τόξον 38 ἡδυεπής (Α 248)· ἡδυλόγος 44 ἡδυνθείη (Ps. CIII 35)· γλυκανθείη 59 ἤε· ἤιε (Μ 371) [ἥττω· ἥσσω] ἤ τις αὐτόν (Ε 766) 60 ἦες ὑπῆρχες

ἠέ (Θ 507)· βαρυνομένης μὲν τῆς προτέρας ἀντὶ τοῦ ἤ συνδέσμου δηλοῖ διαζευκτικόν·
ἠὲ διατμῆξαι κοῖλον δόρυ
περισπωμένης δὲ ἀπορηματικὸς ἔσται σύνδεσμος·
ἦε ἑκὼν μεθίεις (δ 372)

ἠέα (Empedocl. 314)· ἀγαθά [63]

ἠείδετο· ὡμοιοῦτο ⟨εἴδετο⟩

ἠεῖδος· πνῖγος ⟨εἶδος⟩ [66. 67]

ἤειρεν· ἐβάσταζεν

ἠέλδεται· ἱμείρεται ⟨ἢ ἔλδ—⟩

ἠὲ λίεσσιν (Callim?)· ἀντὶ τοῦ ἢ λέουσιν [71. 72]

† ἠὲ κροσσόν· λοξόν

ἠελίοιο πύλας (ω 12)· τοὺς κύκλους, δι' ὧν τὰς πορείας ποιεῖ ὁ ἥλιος. οἱ δὲ ἀλληγορικῶς τοὺς ὀφθαλμούς (Pythag.) [75—77]

ἠέξετο· ηὔξετο [79—83]

(ἠερέθησαν· ἐκρεμάσθησαν) cf. 267

ἠέρθη· ἠγέρθη ⟨ἐπήρθη?⟩. ὥρμησεν [85]

ἠερίη (Λ 497)· ἑωθινή, ὀρθρινή: βλάβη [87]

ἠέριον· μέγα. λεπτόν. μέλαν [89—91]

ἠεροειδέα (Ψ 744 β 263)· μέλανα. ἢ ἀναπεπταμένα. σκοτεινά

ἠεροειδές (Ε 770)· ἀερῶδες. μέγα. διὰ τοῦ ἀέρος ἔκτασιν τῶν ὀφθαλμῶν μηδενὸς ἐμποδίζοντος, ὥστε καὶ τὰ διεστῶτα ἐκ πολλοῦ ὁρᾶν. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ζοφῶδες, καὶ σκοτεινόν, καὶ ἀερῶδες τῇ χροιᾷ

ἠερόεν· ἀερῶδες. σκοτεινόν [95. 96]

ἠερόπομπα· κατὰ τὸν ἀέρα φαινόμενα ⟨φερ—⟩ [98]

ἠεροφοῖτις Ἐρινύς (Ι 571 Τ 87)· ἡ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶσα, ἢ ἀέρα ἠμφιεσμένη, ἢ ἀοράτως φοιτῶσα, ἢ ἀεροπλάνος. οἱ δὲ ὅτι ἐν ᾅδου ἐν σκοτίᾳ

ἠ(ε)ροφώνων (Σ 505)· μεγαλοφώνων. πληρούντων φωνῆς τὴν ἀέρα [201]

ἠερτίζων· αἴρων (Callim. fr. CCXI?) [3]

ἦεσαν· ἐπορεύοντο, ἤρχοντο ⟨268⟩ [5. 6]

† ἠέψεα· οἱ δὲ γῆ τι ἀκάρπα

Ἠζακας· γένος στικτὸν παρὰ Πάρθοις

ἠζάνθη· ἐξηράνθη ⟨v. ἀζ— ἐξ—⟩ [10]

ἠήρ (Hippocr.)· ὀμίχλη

† ἠήτει· ἐπίφθεγμα

ἠθάδες· συνήθεις. τιθασοί

ἠθάς· τιθασός. γνώριμος, συνήθης (Soph. El. 372)

ἤθατο· ἐπεκαίετο. ἐμελαίνετο

ἦθε (Boeoti?)· [μακάρι] ὄφελον

ἤθεα (Ζ 511)· τοὺς συνήθεις τόπους, καὶ διατριβάς (Callim. Del. 297) [18]

ἠθεῖ (Ζ 518)· προσφώνησις νεωτέρου ἀδελφοῦ πρὸς πρεσβύτερον. οἱ δὲ ἀδελφέ, ἥδιστε, φίλτατε [20]

[21] ὡραία ⟨ad ἤθεος⟩

ἠθεῖος· ἀδελφός. συγγενής. φίλος. ἢ καὶ πηός. ἀδελφός. ἢ σεπτικὴ προσαγόρευσις πρὸς πρεσβύτερον [23—25]

ἤθεος· ἤθους [27. 28]

ἠθημένος (Epilyc. fr. I p. 889)· διυλισμένος [30]

ἠθήνιον (Hellanic.)· ἠθάνιον. ἠθμός

ἤθησεν· ἐφθάρη ⟨v. ἔθει⟩

ἤ̓θιρη (Boeoti)· αἱ τρίχες

† ἠθλίομαι· ἀκολάστως διαγήοχα

ἠθμάριον· διυλιστήριον

ἠθμούς· καμίνους ⟨κοσκίνους?⟩

COD. 62 ἦεα 64 ὡμοιοῦται 70 ἠελέεσσιν — ἐλεοῦσιν 89 μεταίωροι — ἐωροῦνται 200 ἐρινῦς ⟨1 cf. ἔερτο, ἦρτο⟩ ⟨7 γήτια, κάπια⟩ 19 ἦθει 29 δυλισμένος Post 31 ἠθημένος e dittogr. 33 ἤθιραι, τρίχες 35 ἠθμάρην ⟨—ιν Byzant.?⟩

HES. 63 ᾖει (Κ 286)· ἐπορεύετο, ἤρχετο 66 ἠείδεν (ι 206)· ἐγίνωσκεν ⟨247⟩ 67 ἤεικτο (δ 796)· ὡμοίωτο 71 ἠέλμεθα (Ω 662)· συνήμμεθα 72 ἠὲ κωλέων (Ρ 755)· ἢ τῶν κολέων. εἶδος ὀρνέου, καὶ ἰχθύος 75 ἠελίου αὐγή (Ρ 371)· ὁ φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου τόπος. ὁμοίως δὲ ἔχει καὶ τοῦ πυρός (Ι 206) 76 ἠεμὴν (Ω 408)· ἢ ἑαυτόν 77 ἤεν (Hom.)· ἦν, ὑπῆρχεν 79 ἤεπει (Α 395)· οἱ λόγοι 80 ἠεπῆ (Ζ 378)· ἢ ποῦ, ἤ που 81 ἡ ἐπιοῦσα (Prov. XXVII 1)· ἡ αὔριον ἐρχομένη 82 ἠέρα· ἀορασίαν (Ε 776). ὀμιχλη (Ρ 649). σκοτία (Υ 446) 83 ἠερέθοντο (Β 448)· μετεωρίζοντο, ἐκρεμῶντο 85 ἠέρι· ἀορασίᾳ (Γ 381). ἀέρι 87 ἠέριοι (ι 52)· ὀρθρινοί 89 ἠερέθονται (Γ 108)· μετέωροί εἰσιν. εἰς ἀέρα αἴρονται. ἢ ἐρεθίζονται. ὁρμῶσιν. [ἀθροίζονται (ἠγέρεθονται)]. αἰωροῦνται. πλανῶνται 90 ἠερέθοντο (λ 227)· ἠωροῦντο. καὶ τὰ ὅμοια 91 ἠέρεθον γάρ (Γ 108)· εἰς ἀέρα διαίρονται 95 ἠερόεντα (Θ 13 al.)· σκοτεινόν. ἀερώδη 96 ἠερόποιταν· ἐπιτιμῶσαν 98 ἠεροπότης· αἱμοπότης ⟨εἰαροπότης⟩ 201 ἤερτο (ο 459)· ἐκρέματο 3 † ἠέρχαται· ὡμοίωται ⟨ἤεικται⟩ 5 ἠέ τευ (Ν 252)· ἤ τινος 6 ἠέ τῳ (Ν 327)· ἤ τινι 10 ἤην (Λ 807)· ἦν, ἤμην 18 ἤθεα διφῶν (Π 747)· ὄστρεα ζητῶν 20 ἠθεῖε (Κ 37)· ὦ θεῖε, ὦ θαυμάσιε 21 ἠθείη (Ψ 94) 23 ἠθικῆς φιλοσοφίας· διορθωτικῆς ἠθῶν 24 ἠθικόν· κατηχητικόν ⟨245⟩ 25 ἢ θέμις (Β 73)· ὡς δεῖ, ὡς δίκαιον, ὡς πρέπει, ὡς χρή 27 ἠθέσει (Δ 365)· ἀηθεῖ. ἀγνοεῖ. παρορᾷ 28 ἢ θήν· ἀληθῶς δή. ἀλλ' ὅμως. πλήν. ἀλλ' οὖν 30 ἠθημμέν (Ο 288)· ὅπου αὐτή

ἠθολόγος· θεατριστής
ἠθοποιεῖ· λόγους ἁρμόζοντας ἢ ἤθη ποιεῖ
ἠθοποιΐα· πρὸς ἦθος μιμήσασθαι
ἦθος· γνώριμος τρόπος, ἀναστροφή
ἤθροιζεν· συνῆγεν
ἠ 'θρύβη· (συνέαγεν)
ἤθυρον· ἔπαιζον
ἤθυσσεν· ἐρρίπιζεν. ἔνυσσεν
ἠ θωήν· ἢ ζημίαν [45]
ἤϊα· βρώματα·
θώων πορδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα πέλονται (*N* 103)
καὶ ἄχυρα
ἠΐων θημῶνα τινάξῃ (ε 368)
καὶ ἐφόδια (ε 266) .... καὶ ἐπορευόμην·
ἤϊα πολλὰ θεοὺς γουνούμενος (δ 433) [47. 48]
ἠΐδημεν ⟨ᾔδεμεν⟩· ἠπιστάμεθα, ᾔδειμεν
ἠΐθεοι (Σ 593?)· ἄφθοροι. παῖδες ἄγαμοι
ἠΐθεος· ὁ ἀκμάζων νεανίας. ἀγένειος [ad 51] παρθένος (Eupol. fr. XL. p. 561) [52. 53]
†ἠικανός· ὁ ἀλεκτρυών
ἤϊκτο· ἐφίετο [post 55]
†ἠίλλοντο· ἐστράβιζον. ἤλλοντο [57. 58]
ἤϊον (κ 146?)· ἐπορευόμην: καὶ παρειάν, ἢ γνάθον ⟨ad ἠϊόν⟩
ἠϊόεντι· ἠϊόνας ἔχοντι (*E* 36). ἢ ἰοειδεῖ. ἢ καλὰς †ἔχων φωνάς [61]
ἠιόνες· ἀκταί (*P* 265), αἰγιαλοί. ὀφθαλμῶν τὰ ὑποκάτω. διὰ τὸ (δι' αὐτῶν) φέρεσθαι τὰ δάκρυα, ὡς καὶ κατὰ τῶν τῆς θαλάσσης αἰγιαλῶν τὰ κύματα ⟨259⟩
ἠιονῆσαι· καταντλῆσαι ⟨—ησε⟩
ἤϊος· πορεύσιμος. παιανιστής
ἠιόσιν ἁρματεύσας (Eur. Or. 989)· τῷ ἅρματι σύρας, ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ἐλαύνων [66—69]
ἤϊσεν· ᾖσεν [71]
ἠΐστ(ωτ)ο· ἔφθιτο [ad 72]
ἠιστωσας (Soph. Ai. 515)· ἀφανῆ ἐποίησας
ἤισχυνεν· ἐπαροίνησεν. ἐλυμήνατο. ἐπαρφύνει [75. 76]
ἠϊώμεθα· πεπληρώμεθα. ἐπισεσιτίσμεθα
ἠϊών· ἀκτή. ψάμμος. ὄχθη [79]
ἦκα (*Γ* 155)· πράως, ἡσύχως. προῆκα, ἔπεμψα ⟨ἧκα⟩
†ἠκάδα· ἠνδρωμένην γυναῖκα
†ἠκαῖον· ἀσθενές [83]
†ἠκαῖος· ἀριστερίας. ἰσχυρός
ἠκαλέον γελόωσα (Callim.?)· πράως, οὐκ ἐσκυθρωπακυῖα
ἤκαχεν (*Π* 822 π 427)· ἔβλαψεν. ἐλύπησεν [87]
ἠκέα· ὀξέα
ἥκει· ἔρχεται: ἢ ἦλθεν ἢ ἠχεῖ (Sapph. 2, 8) [90]
ἠκές· ὀξύ: ἢ ἦλθες ⟨ἧκες⟩
ἠκεσάμην· ἐθεράπευσα [93. 94]
ἠκή (Archil. fr. 42)· ἀκωκή, ἐπιδορατίς, ἀκμή
ἥκιστα· οὐδαμῶς, οὐδ' ὅλως. ἐλάχιστα
ἥκιστος (*Ψ* 531)· ἐλάχιστος. ἐλάσσων. βραδύτατος
ἥκοντα· παραγενόμενον, ἐλθόντα
ἠκριβωμένος· ἔμπειρος
ἠκρίβωτο· ἀκριβῶς ᾔδει
ἠκρωτηριασμένον· τῶν ἄκρων ἀφῃρημένον
ἡ κύων ἐν τῇ φάτνῃ [ad 302]
(ἦλα [Seleucus]· ἀκρόδρυα) cf. ἶηλα [3. 4]
ἠλαίνει (cf. Call. Dian. 251)· μωραίνει

COD. 41 ἠ. ἐθρύβει. συνῆγεν 43 ἤθυζεν, ἐρύπιζεν 46 λυκωτήιαπελων — θιμωνατινάξι — νοούμενος ⟨55 ab δίσσω⟩ 59 cf. 262 60 ἰυειδῆ ⟨ad ἢ ἰόεντι⟩ ⟨64 ἰήϊος⟩ 69 ἠισίην ταῖς 74 ἤϊσχυνεν — ἐπαρήνει 78 ὄχθα 81]ομένην 85. 86 = 86. 85 95 κογκή, ἐπιδοματίς

HES. 45 ἠθῶν· κατηχήσεων ⟨224⟩ 47 ἠιδεῖ (ι 206)· ᾔδει ⟨166⟩ 48 ἤϊεν (*Δ* 47)· ἐπορεύετο Ad 51 πατρὸς ἀδελφὸς καὶ μητρός ⟨ὁ θεῖος⟩ φίλος ⟨ἠΐθεος⟩ νέος. ἄπειρος. ἄγαμος (*Δ* 474) 52 ἤϊθισας· ἔδοξας. ἐπύθου ⟨ἤισας⟩ 53 ἤϊθεσαν· ἐπορεύοντο. ἐπυνθάνοντο ⟨ἤιεσαν et ἤϊσαν⟩ Post 55 ὡμοίωτο (δ 796) 57 ἤιμεν (κ 251 λ 23)· ἐπορευόμεθα 58 ἤϊξεν (*Δ* 78)· ὥρμησεν 61 ἠϊόνα (ε 418)· ἀκτίς, αἰγιαλλός 66 ἤιρει· κατελάμβανεν (*Δ* 23) 67 ἠϊερέθησαν· ἐκρίθησαν, ἐκρεμάσθησαν ⟨183b⟩ 68 ἤϊσαν (*K* 197)· ἐπορεύοντο (non Aristoph. fr. XXII p. 1012) 69 ἠισι (Σ 430)· ἐν ταῖς ἑαυτῶν 71 ἠΐσιν· ἰδίαις αὐτῶν [272] Ad 72 ᾗσιν ἐνὶ φρεσίν (Σ 430) 75 ἠϊχθήτην (*Ω* 97)· ἐφάνησαν. ὥρμησαν 76 ἠϊόεντι· ἀφρώδει ⟨ὀφρυώδει⟩ 79 ἠϊθόμην· ἤκουσα ⟨ᾐσθ—⟩ 83 ἤκαιεν· ὄντως γάρ (*Π* 125). ἢ ἐνέβαλεν, ἢ ἔπεμψεν (Ξ 151) 87 ἤ κεν (*Π* 125)· ὄντως ἄν 90 ἧκεν· ἀφῆκεν (*Δ* 498), ἔβαλεν, ἔπεμψεν (*O* 575), ἐπαφῆκεν (*K* 274) 93 ἠκέσσατο (*E* 402. 901)· ἰάσατο, ἐθεραπεύετο 94 ἠκέστας· ἀκεντρίστους (*Z* 275). ἀδαμάστους (*Z* 94) Ad 302 παροιμία, πρὸς τοὺς μήτε αὐτοὺς χρωμένους, μήτε ἑτέρους ἐῶντας 3 ἠλαιέ (β 243)· μάταιε 4 ἠλαίτερον· τὸ ἐν ἡλίῳ τεθερμασμένον

ἠλακάτη· τὸ δεκτικὸν τῶν ἐρίων ἐργαλεῖον·
ἠλακάτη τετάνυστο ἰοδνεφὲς εἶ.......... (δ 135)
καὶ ἄτρακτος·
ἠλάκατα στρωφῶσα (ρ 97)
καὶ τὸ βέλος, ἐν συνθέτῳ·
χρυσηλάκατος κελαδεινή (Υ 70)
διὰ δὲ τοῦ ε̄ ἠλεκάτη

ἠλακατῆνες (Menand. fr. V p. 154)· θαλασσίων ἰχθύων οἱ κητώδεις

ἠλακάτη (Aesch. fr. 7)· δόναξ. ὁμοίως καὶ πολυηλάκατα τὰ τῶν ποταμῶν χείλη· ἔνιοι δὲ κοινῶς τὰ γόνατα ἔχοντα, ὡς στάχυν, ὡς κάλαμον (Theophr. II 2, 1)

Ἠλακάτηα· ἀγὼν ἐν Λακεδαίμονι ἀπὸ Ἠλακάτου, ὃς ἦν ἐρώμενος Ἡρακλέους, ὥς φησι Σωσίβιος

ἡ Λακεδαιμονίων· ἡ Μεσσηνία τῇ Λακεδαιμονίᾳ προσετέθη [11]

ἤλαλκεν· ἤμυνεν, ἐβοήθησεν [13]

ἤλασαν (Μ 6)· ἔσκαψαν [ad 14] [15]

ἠλασκάζει (ι 457)· ἐκκλίνει. κρύπτεται. πλανᾶται περὶ τὸν αὐτὸν εἰλούμενος τόπον

ἠλάσκειν· κρύπτειν. ἀποδιδράσκειν. πλανᾶσθαι

ἠλάσκουσι (Β 140)· περὶ τὸν αὐτὸν εἰλοῦνται τόπον, ἐν κύκλῳ πλανώμενοι (Empedocl. 20 Sz.)

ἠλάσκωσι· πλανῶνται

ἠλάστει· ἐχαλέπαινεν

ἠλάστεον (Ο 21)· ἐχαλέπαινον, ἐδεινοπάθουν

(ἠλάστρουν (Eur. I. T. 934. 971·) περιεφέροντο

ἥλατο· [ad 23] ἔδραμεν, ἐπήδησεν (Eur. Io. 1402)

ἤλαυνε· τὸν στρατὸν ἦγεν

ἠλαύνομεν· ἐκακολογοῦμεν

ἤλγησεν· [post 26]

ἤλδανεν· [ad 27] ηὔξανεν (non σ 69) [28]

ἤλεγξεν· ᾔσχυνεν

ἠλεέ· ‚φρένας ἠλεέ (Ο 128)‘ μωρέ, ματαιοποιέ [31. 32]

ἠλεκάτη· ἐργαλεῖον γυναικῶν

ἤλεκτρον (Soph. Ant. 1038)· ἀλλότυπον χρυσίον

ἤλεκτρος· μέταλλον χρυσίζον. Φασὶ δὲ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ Κελτικῇ χώρᾳ Ἠριδανοῦ τοῦτο κομίζεσθαι. τῶ(ν) αἰγείρω(ν) τὰ δάκρυα τῶν Ἡλιάδων (σταζουσῶν)

ἠλέκτωρ (Τ 398)· ὁ ἥλιος ἐπιθετικῶς. ἤτοι ὁ λαμπρός, παρὰ τὴν τοῦ ἠλέκτρου οὐσίαν, περὶ οὗ φησιν· χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε (δ 73). ἢ οἷον ἀλέκτωρ, ἄλεκτρος, ἀμέτοχος τῆς κοίτης

ἠλέλιζον· ἐτίνασσον

ἠλέματος· μάταιος [39. 40]

†ἠλενομένῳ· ὀδυνομένῳ

ἠλεής· ἄφρων, ἠλίθιος ⟨770⟩

ἠλεός (Callim. fr. CLXXIII)· ὁ μωροποιός. μάταιος, ἄφρων, ἠλίθιος

ἠλεύατο· [ad 44] ἀπέφυγεν. ἐφυλάξατο. ὑπεχώρησεν

ἠλεώτερος· ὁ μάταιος [46—47b]

ἠλιάδες· αἱ κατάχρυσοι κλῖναι

ἠλιαίης· θέρμης. αὐγῆς

ἡλιαία (Ar. Eqq. 847)· τὸ δικαστήριον. διαφέρει δὲ ἐκκλησία καὶ βουλὴ καὶ ἡλιαία

ἡλιάσαι· ἐν τῷ ἡλίῳ ἁπλῶσαι, ἢ θερμαίνεσθαι ἐν ἡλίῳ

ἠλίβατον (ι 242)· ὑψηλήν, ἄβατον, ἧς ἐστιν ἀλιτεῖν βαίνοντα, δυσπρόσβατον. ἄλλοι δὲ ἣν ἥλιος πρώτην βάλλει. οἱ δὲ τὴν ἀλλ βεβηκυῖαν. Στησίχορος (fr. 83) δὲ Τάρταρον ἠλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. ἔνιοι ἡλίφατον ἀποδιδόασιν, ἡλίῳ φαινόμενον

ἠλίβατος (Ο 619)· ὑψηλή

ἠλιβάτοισιν (Aesch. Suppl. 351)· ὑψηλοῖς

ἡ λιγνύς· ὁ καπνός

ἠλίζοντο· ἠθροίζοντο

COD. 306 ἰοδνεφέεσι — στροφῶσα 9 ἠλακατοία — λακεδαιμονίᾳ ποιηλακάτου ὡς ἦν ἐρώμενος ἠρώμενος Ἡ. 10 ἠλακεδ| μεσινία 11 ἠλάλησα 16 .λούμενος 20 ἤλασται 23 ἥλατο σκιρτῶν· ἐπήδα ἀγαλλόμενος Cyr. 171 30 ἠλεέ, [τὸ ἐκ] 36 ἠλέκτρων — οὐσίαν ἢ ἡ ἠλέκτωρ — χρῆσιν τῆς ἠλέκτρου τε οὐσίαν, ἢ ὁ ἀλέκτωρ 37 ἠλήλιζον 42 ἠλίθεος 48 καιναὶ 52 ἀλὴ βεβ| ἠλιφαινόμον ⟨54 v. πέτραι ἠλ.⟩ 55 ἠλίγνυς

HES. 11 ἡ λαλιά σου (Matth. XXVI 73)· ἡ λάλησις 13 ἠλασσάμεσθα (Λ 681)· ἠλάσσαμεν, ἐπὶ ἀπελάσεως Ad 14 ἀπήλασαν (Λ 154) 15 ἤλασεν· ἐκ χειρὸς ἔτρωσεν (Ε 584). ὤρυξεν (Ι 349) Ad 23 ἐπλανᾶτο (γ 302) Post 26 ὠδύνησεν, ἐλύπησεν ⟨ἤλκ—⟩ Ad 27 [ἠλλοίου] 28 ἠλδόμεναι (Ψ 122)· ἐφιέμεναι 31 νήλεος, ὅστ' ἐφεῆκε (ξ 464) 32 ἤλειτεν (Ι 375)· ἥμαρτεν 39 ἠλεμίστρια· θρηνήτρια ⟨ἰηλ—⟩ 40 ἠλέμυια· ἡ φαρμακός (Dem. 793, 27) Ad 44 ἐξέκλινεν (Ν 184) 46 ἠληθμῷ (λ 333)· κηληθμῷ 47 ἠλίλατο (Ε 400)· ἐπεπήγει. ἐμπέπηγεν 47b ἦλθε· παρεγένετο

† ἠλίηνεν· κατέκλυσεν

ἤλιθα (ε 483)· ἀθρόως, δαψιλῶς, χύδην παρὰ τὸ ἅλις. οἱ δὲ μάτην (Call. LM. 124), εἰκῆ

ἠλίθιον· μάταιον (Aesch. Ag. 366), ἀναίσθητον, μωρόν, [ad 59] ἄφρονα

ἠλιθιότης (Plat. Theaet. 176 E· ἡ) παντελῶς ἀπόγνωσις

(ἠλιθίωμαι cf. ἠθλίομαι)

ἦλικα· ἴσα τῷ χρόνῳ

ἥλικες· ὄρχεις ⟨v. γίτονας⟩ [63]

ἡλίκην· μεγάλην. τηλικαύτην [65]

ἡλίκον· ποταπόν. μέγα. ὁποῖον

ἠλίνδησε· κατεπ(άλ)αισεν

ἠλινδημένη· γεγυμνασμένη

ἧλιξ· ἡλικιώτης

ἡλιόκαυστος· κεκαυμένος ἐν τῷ ἡλίῳ [71]

Ἥλιος· ὁ θεός. καὶ τὸ ἄστρον. καὶ ἡ αὐγή. καὶ τόπος, ἐξ οὗ καὶ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει. διὰ δὲ τὸ μέτρον τρισυλλάβως (Θ 271) ἐνίοτε· τὸ γὰρ πλεῖστον τετρασυλλάβως Ἠέλιος [73]

ἡλίσκοντο· ἐλαμβάνοντο (Xen. ΚΠ V 4, 4). εὑρίσκοντο

ἤλιτεν (Call. Dian. 255)· [ad 75] ἠδίκησεν, ἠσέβησεν

ἠλίτηκας· ἡμάρτηκας

ἠλιτόμηνα· ἠλαττωμένα τοῖς μησίν

ἠλιτόμηνις· ὁ μάτην ἐγκαλῶν

ἠλιτόμηνον (T 118)· πρόωρον. ὠμόν. οὐκ ἐν τῷ δέοντι μηνὶ τεχθέντα· λιπόμενον, τὸν ἀλιτόντα, καὶ διημαρτηκότα τῶν μηνῶν ἐν τῇ κυήσει

ἠλκάζοντο· ἠμύνοντο ⟨484⟩

ἥλκησεν· ἡλκοποίησεν. ἥλκωσεν. καὶ ὠδύνησε τὴν ψυχήν· ἢ μετὰ βίας καὶ ὕβρεως εἵλκυσε, καὶ ἐβιάσατο (λ 579)

ἤλλαξεν· ἄλλον ἐξ ἄλλου ἐποίησεν [83]

ἠλόα· ἔτυπτε, δράγματα ἔτριβεν

ἧλοι· περόναι. ἐπίβουλοι ⟨ad φηλοί⟩

† ἦλον· κατακεκαυμένον. λάγνον

ἧλοι· καρφία σιδηρᾶ

ἠλός· τόπος οὕτω καλούμενος, ἐν ᾧ οὐδὲν φύεται. καὶ τὸν μαινόμενον ⟨ad ἠλός⟩ καὶ ἐπίβουλον ⟨385⟩. καὶ σύμπτωμα ἐν σώματι γενόμενον (Nic. Th. 272)

ἠλυ...· ἐφοίτα

ἠλύγη (Ar. Ach. 684)· σκιά. καὶ ἐπηλυγισμὸς ἐπισκιασμός, σκότος

ἠλυγισμένος· κεκρυμμένος. ἐπεσκιασμένος. ἠλύγη γὰρ ἡ σκιὰ καὶ τὸ σκότος

ἠλυγ(ί)ων ὀρέων· ἐν σκότῳ κατεχομένων

† ἠλυκῦσαι· σπαράξαι. φράξαι [94]

ἤλυξεν (Λ 476)· ἐξέφυγεν. ἐξέκλινεν [96]

ἠλύσθη· ἔπεσεν (Ψ 393, col. 514, 12)

ἠλυσίη· ὁδός

ἠλύσιον· μακάρων νῆσος (δ 563). εἴρηται δὲ ἐν ἴσῳ τῷ οὐ λύσιον· ὅπου οὐ διαλύονται ἀπὸ τῶν σωμάτων αἱ ψυχαί. καὶ οἱ μέν φασι περὶ Αἴγυπτον εἶναι, οἱ δὲ περὶ Λέσβον. Ἄλλοι κεκεραυνωμένον χωρίον ἢ πεδίον· τὰ δὲ τοιαῦτά εἰσιν ἄβατα, καλεῖται δὲ καὶ ἐνηλύσια· Πολέμων δὲ Ἀθηναίους φησὶ † καὶ ἄλλοι τινὲς ⟨καλεῖν⟩ τὸ κατασκηφθὲν χωρίον ἢ ἱερόν. Καὶ παράδεισος

ἤλυσις (Eur. Hec. 66)· ἔλευσις. πορεία. σύνοδος

ἦλφεν· εὗρε τιμήν [402]

ἧλω· [ad 403] ἐφωράθη, ἐκλάπη

ἥλωκεν· ἥττηται [5. 6]

ἥλωσαν· ἐνικήθησαν. ἐλήφθησαν

ἦμα· ἀκόντισμα

Ἠμαθία· Μακεδονία [10]

ἠμαθόεις· ἀμμώδης

ἠμαθόεντος (B 77)· τὸν ψαμμώδη, ἤτοι πολλὴν ἄμαθον ἔχοντα· ἐξ οὗ ὁ πολύαμμος δηλοῦται. ἢ παρ' ὃν ῥέει Ἠμαθόεις ποταμός. ἢ μεσημβρινοῦ. ἢ ἀπὸ Ἠμάθου ἥρωος

ἠμάθυνε (Lycoph. 79)· διέφθειρε. κατέσκαψεν [14]

ἤμαιθον (Phoenic. Col. fr. I 3?)· ἡμιωβόλιον. διώβολον παρὰ Κυζικηνοῖς [16]

COD. ⟨57 ἠλίηνεν· κατέκαυσεν?⟩ 58 ἀλὺς — μετὰ τὴν 60 ἠλιθιώτης ⟨cf. εἰλ—⟩ 75 ἤλητεν ⟨332⟩ 76 ἠλιτήσας, ἀμαρτήσας 77 ἐλαττόμενα 85 περῶναι ⟨v. ἐπίβολαι⟩ 404 ἥλακεν 11 |ώης 12 ἀμαθίαν — ἢ παρορέει ἢ μαθόης ποτε ἢ 15 ἠμαθον (ε), ἡμιωβέλιον — π κυζικῆναι

HES. Ad 59 ἀνόητον ⟨Moer.⟩ 63 ἤλισκεν· ἔπεσεν 65 ἡλικία (Matth. VI 27)· μέγεθος σώματος. μέτρον τι 71 Ἦλις (B 615)· ὄνομα πόλεως 73 ἠλισγημένους (Malach. I 7)· μεμολυσμένους. ἠρτυμένους Ad 75 ἥμαρτεν (I 375) 88 ἥλους· ἥλους. λόγχας. καρφία. κέντρα 94 ἤλυθον (E 607)· ἦλθον, παρεγένοντο 96 ἠλύξων· φυγών 402 ηὗρον· (Φ 79) ἦλφον Ad 3 ἐλήφθη (Moeris), ἐκρατήθη (χ 230) 5 ἠλώμην (δ 91)· ἐπλανώμην 6 Ἠλώνη (B 739)· πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ 10 Ἠμαθίη· τὸ αὐτό (Ξ 226) 14 ἧμαι (Σ 104)· κάθημαι 16 ἦ μάλα (H 197)· ὄντως λίαν

ἠμάλαψε· .... κρύψαι, ἀφανίσαι. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ (fr. 423)
ἠμάλδυνεν· ἠφάνισεν
† ἠμάλιζεν· ἠώρει. ἔπνιγεν
ἠμάλιον· μέγα ⟨v. ἰμάλιον⟩
ἦμαρ (Hom.)· ἡμέρα [22. 23]
ἥμαρτεν· ἀπέτυχεν. ἠγνόησεν [25]
? ἠμάρταζεν· ἐστέρησεν. ἠμάτου
ἤμασιν· ἀκοντίσμασιν (Ψ 891). ἡμέραις
ἥματα· δασέως μὲν βλήματα, ῥίμματα, ἀκόντια· ψιλῶς δὲ ἡμέρας, ἡμέραι [29]
ἠματίη (β 104)· δι' ὅλης ἡμέρας
ἠμάτιοι· ἡμερινοί, αὐθημερινοί [32. 33]
ἠμαυρώθη· ἠμβλύνθη. ἠφανίσθη
ἤμβλακεν (Ibyc. p. 214)· ἠγνόησεν [ad 35]
ἤμβλυνεν· ἐτύφλωσεν [37—40]
ἡμεδαποί· ἐπιχώριοι. ὁμόφωνοι. ἐνθάδιοι
ἡμεδαπῆς γῆς· ἡμετέρας γῆς
ἡμεδαποῖο· ἡμετέρου
ἡμεδαπόν· τὸ ἀντικείμενον τῷ ἀλλοδαπῷ. τὸ ἐπιχώριον. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἡμέτερον [45]
ἠμείφθη· ἠλλάχθη ⟨534⟩, ἠλλάγη
ἤμειψα· ἤλλαξα ⟨539⟩ [48—50]
ἡμεκτεῖ· δυσφορεῖ
ἦμεν· εἶμεν· ὑπάρχειν (Thuc. V 77—79)
ἡμένη (Simonid. Amorg. 7, 6)· ἐν κόπ(ρ)οις καθημένη. † βαστάζουσα [54]
ἡμένη πελειάς [ad 55]
ἢ μὲν κλέος ἠδὲ καὶ ἦσθα· παροιμία ἐπὶ τῶν ὁμοίων τῇ περὶ αὐτῶν φήμῃ [57—60]
Ἡμέρα (Callim. Dian. 236)· Ἀρτέμιδος ἐπίθετον [62]
ἡμέριον· ἄνθρωπον. ἢ ἀνθρώπινον
ἡμερίς (ε 60)· ἄμπελος· ἀπὸ τοῦ ἐξημεροῦν ἡμᾶς. καὶ ἡ κνίδη. τινὲς δὲ ἀναδενδράδα καὶ ἐλαίαν (Arist. Ach. 997)
ἡμερίσιν· ἀμπέλοις [66]
ἡμερόδρυς· εἶδος δρυός (Theophr. III 9)
ἡμεροδρόμος· ἀλληγορικῶς ὁ ἥλιος
ἡμεροῖ· πραΰνει
ἡμερόκαλλες (Cratin. I 5 p. 73)· τῶν σπορίμων ἄνθος. ἢ στεφάνωμα. οἱ δὲ ἐρίου βάμμα φοινικοῦν. οἱ δὲ ἄνθος πρὸς μίαν ἡμέραν ἀκμάζον. οἱ δὲ τὴν νάρκισσον βοτάνην
ἡμερόκοιτος (Hesiod. Opp. 605)· ὁ κλέπτης
ἡμερολόγιον· μέρος τι τῶν περὶ τὴν † κύστην
ἥμερον· τὸ ἔλαιον
ἥμερος ὕλη· ἡ λεπτόφυλ(λ)ος δρῦς
ἡμερότητος (Plat. Civ. III 410 D)· πλαύτητος
ἡμεροῦν· Κράτης. τὸ τὴν γῆν ἐξημεροῦν καὶ ἐργάζεσθαι. τιθέασι δὲ καθόλου ἐπὶ τοῦ γεωργεῖν τὴν λέξιν
ἤμερσεν· ἐστέρησεν. ἀφείλετο. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἠμάρτιζεν ⟨426⟩
ἡμερτόν· ἐπέραστον ⟨= ἱμερτόν⟩
† ἡμερωλίας· τοὺς ἐν αὐλῇ διακόνους
ἡμερωρεῖν· ἡμεροφυλακεῖν
ἡμερωσάμενοι· πραΰναντες [82. 83]
† ἤμυνεεν· ἤμαξεν ⟨380⟩
(ἠμί· φημί, ἐνίημι) cf. 533
ἡμιάρτιον (Sophro 56. 57)· εἶδος ἄρτου ἡμικυκλῶδες [86. 87]
(ἡμιδάϊκτος· ἡμιθανής) cf. 598
ἡμιδανάκιον· νόμισμα ποιόν [90]

COD. 17 ἠμαλάψαι ⟨26 cf. ἤμερσεν et ἐμάτησεν⟩ 31 ἀνθη| 35. 36 = 36. 35 41 |φρονοι 55 πηλειάς 64 κνίδος 64 cf. 467. 474 et μορία· ἡμερίς 70 |οκαλές 74 ἡμερίς· ἄμπελος ἢ ἐλαία καὶ πᾶσα ἥμερος ὕλη οὕτω καλεῖται Cyr. Dr. 75 ἡμερώτατος, πραΰτατος 80 |κτεῖν 85 ἡμίαρτον

HES. 22 ἦ μάν (N 351)· ἀληθῶς δή 23 ἦμαρ ἀ(να)γκαῖον (Π 836)· τὴν εἰς ἀνάγκην δουλείας ἄγουσαν, τουτέστιν ἀναγκαίαν, ἢ κίνδυνον 25 ἡμάρτανεν (K 372)· ἀπετύγχανεν 29 ἤματα πάντα (Θ 539)· πάντα χρόνον (Callim. Del. 190) 32 ἤματι τῷ (Φ 5)· ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ 33 ἤματος (κ 86)· ἡμέρας Ad 35 ἐτύφλωσεν 37 ἤμβροτον (Π 336)· ἥμαρτον 38 ἤμβροτεν (η 292)· ἀπέτυχεν, ἥμαρτεν 39 ἤμβροτες (E 287)· ἀπέτυχες τοῦ σκοποῦ 40 ἡμέας (Θ 221)· ἡμᾶς 45 ἠμείβετο (A 292)· ἀπεκρίνετο 48 ἠμελημένῳ· ῥαθύμῳ (Basil. II p. 435 A) 49 ἤμειβον· ἤλλασσον 50 ἥμεθα (O 740)· καθήμεθα 54 ἢ μεν ἄν.... (N 329)· .... Ad 55 παροιμία ἐπὶ τῶν ἁπλουστάτων, κατὰ ἀντεξέτασιν τὴν πρὸς τὰς παλευτρίας πελειάδας 57 ἦ μέν μοι (A 77)· ὄντως μέν μοι 58 ἥμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο (η 106)· οὕτως ἔφη, ἤτοι ἐπεὶ τὰ φύλλα τὰ αἰγείρου ἀλλήλων † ἐπέστραπται, οὕτω καὶ (αἱ) Ἀλκιν(ό)ου θεράπαιναι προσεῖχον τοῖς ἔργοις πάνυ, ἀλλήλων ἀπεστραμμέναι· ἢ ὥσπερ πυκνὰ τὰ τῆς αἰγείρου φύλλα, οὕτω κἀκεῖναι θλιβόμεναι ἐκθέροντο ⟨ἐκαθέζοντο?⟩ 59 ἠ μεμάασι (K 208)· προθυμοῦνται 60 ἥμενον (A 330)· καθήμενον 62 ἡμέρα (Iob. III 1)· τὰ γενέθλια 66 ἡμερίων (Greg. Naz. C. IV 252 p. 217)· ἀνθρώπων 82 ἡμέων (Γ 101)· ἡμῶν 83 ημην (I 57)· ἀλλ' οὖν. ἀλλ' ὅμως. ὄντως δή. ἢ ἐκαθήμην (Z 336) 86 ἠμείβετο (A 292)· ἀπεκρίνετο ⟨vix latet Boeot. ἠμίβετο⟩ 87 ἡμιδακής (Π 294)· ἡμίκαυστος 90 ἡμιδαπός· ἐπιχώριος. ἡμέτερος ⟨441⟩

ἡμιδεᾶ· τὰ οὐχ ὁλόκληρα

ἡμιδιπλοίδιον· ἱμάτιον μικρόν· οἱ δὲ ἀναβόλαιον γυναικεῖον σύμμετρον (Ar. Eccl. 318), ὅπερ ἔνδοθεν ἐφόρουν

ἡμιδωδέκατον· τὸ ἡμίχουν

ἡμίεκτον· τὸ τετραχοίνικον, ὅ ἐστιν ἥμισυ τοῦ ἑκτέως. ὁ γὰρ μέδιμνος χοινίκων τεσσαρακονταοκτώ· οὕτως ἕκτον ὀκτὼ χοίνικες. καὶ τὸ ἡμιωβόλιον

ἡμικόλλιον· μέτρον οἴνου. οἱ δὲ ἡμιχοίνικον ⟨v. κολία⟩

ἡμίκοπον· ἡμίπλευρον

ἡμίκρανα· ἡμικεφάλαιον. σιαγόνος τὸ ἥμισυ

ἡμικύκλιον· ἡμισφαίριον

ἡμίκυπρον (Hipponax)· ἥμισυ μεδίμνου

Ἡμιλάμιον· μέρος Μεσαπίων

ἢ Μιμαλλόνες· μαινάδες νύμφαι, αἱ βάκχαι

ἡμιμέγιστον· ἡμιμναῖον

ἡμίμιτρον· ὕφασμα, ᾧ ἐκαλύπτετο (τὰ ἀπόρρητα)

ἡμῖνα· κοτύλη ⟨v. ἐν ἡμίνᾳ⟩ [504—6]

ἡμιόγδοον· οἱ δύο χοεῖς

ἡμιολία· ἡ δίκροτος ναῦς. τὸ ἥμισυ τοῦ κεφαλαίου

ἡμιόλιον· πλοῖον μικρόν

ἡμιόλιος· † δρικητής. καλεῖται δὲ καὶ ἀριθμός τις, καὶ λόγος ὁ τὸ ἥμισυ ἔχων (καὶ ἄλλον ὅλον)

ἡμιόνιον (Theophr. IX 19)· πόας εἶδος. καὶ ὄρνις ποιός [12]

ἡμίοποι (Anacr. fr. XVIII 2)· οἱ μὴ τέλειοι αὐλοί· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων μὴ τελείων

ἡμίοπος· αὐλὸς ὁ ὑποτεταγμένος τῷ τελείῳ. μεταφορικῶς (Aesch. fr. 86) δὲ ἡμίοπος θίασος

ἡμιπέλεκ(κ)α (Ψ 883)· τὰ μὴ ἑκατέρωθεν ἐστομωμένα

ἡμιπέλεκ(κ)ον· τριμναῖον ἢ τετραμναῖον ἢ πεντάμνουν· τὸ γὰρ δεκάμνουν πέλεκυ καλεῖται παρὰ Παφίοις [17]

ἡμίπολον· τὸ ἥμισυ τοῦ πόλου [ad 18]

† ἡμίσ.ας· τὸ ἥμισυ μέρος

ἡμισάλευτος· ἐξ ἡμίσεος σεσαλευμένον. (τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν μεθυόντων). σαλεύονται γὰρ αἱ κινήσεις (τούτων)

ἡμισίκλιον· νομισμάτιον

ἥμισυ, ἢ ἥμισυ· τὸ ἡμίεκτον· καὶ συνημμένως ἥμισυ τὸ ἡμίεκτον. ἔστι δὲ καὶ νόμισμά τι

ἡμισύθλαστον· † ἡμισύσταυλον

ἥμισυ τρίτον (fr. 167)· δύο ἥμισυ. Ἀρχίλοχος ⟨—ειον?⟩

† ἡμιτιεύς· ἡμισευτής

† ἡμίτιον· τετράχουν

ἡμίτομος· ἔκπωμα

ἡμιτύβιον (Ar. Plut. 729)· λινοῦν ἔνδυμα, ἢ σινδόνιον δίκροσσον

† ἡμιτύγια· τὰ ἡμισυδελφάδη. Λάκωνες

ἡμιτυμπάνιστος· ἡμιθανής

ἡμιφάριον· ἥμισυ ἱματίου

ἡμίφατον· ἥμισυ ⟨ἡμίθυτον⟩ [33. 34]

ἡμίφλεκτος· ἡμίκαυστος

ἡμιφωσώνιον (Ar. fr. inc. CLXX)· σινδόνων ῥάκος

† ἡμίχα· ἡμιστατῆρα

ἡμίχους· μέτρον μεδίμνου (εἰκοστὸν) τέταρτον [39]

ἡμι(ω)βόλιον· τὸ ἥμισυ τοῦ ὀβολοῦ

† ἡμίοπον· ἐξωμίδα

ἡμμένοι· συνημμένοι. κατέχοντες

ἡμοιρηκότες· μὴ μετέχοντες

ἥμονες (Ψ 886)· ἀκοντισταί [ad 44] ὀρχησταί

ἡμορίς· κενή. ἐστερημένη. Αἰσχύλος Νιόβῃ (fr. 160)

ἡμόριξεν· ἄμοιρον ἐποίησεν

ἤμορος· ἄμοιρος

ἦμος· [ad 48] ὁπηνίκα, ὅτε [49]

ἡμοσύνη· βλῆσις, ἀκόντισις [ad 50] [51]

ἤμπισχε· περίεσχε. περιέβαλεν

ἠμπίσχετο (Ar. Thesm. 165)· ἐνεδύσατο. ἐφόρησεν. περιεβάλλετο

ἠμπισχόμενον· περιβαλλόμενον

COD. 90 ἡμίδεα 93 τετραγωνικὸν — ἔκτεος — κυνίκων μὴ — ἐκ τῶν χοινικῶν — ἡμιωβέλιον; (cf. μυσημίεκτον) 500 ἡμιμάλλόνες 1 ἡμιόμναιον 2 |ικτρον — ὅ 3 ἡμίνα 14 θράσος 19 factum ex ἡμισίας ⟨ἥμισα Tyrtaeus⟩ 20 |εκτος — |υομένον ibid. τάσσονται (sic) .... μεθυόντων post κινήσεις 22 νομίσματα 24 ἡμισύτριτον 30 |ανιστῆς 35 |φώσιον — ῥάκκος 43 ἡμοιρικοί 44 ὀρχισταί 46 ἥμορξεν ⟨426. 477⟩ 47 ἄμορος 50 ἐμπορία 52 ἡμπιέχετο 53 ἡμπιέσχετο 54 ἡμπε|

HES. 504 ἤ μιν ἀνοίγει (N 329)· ἥτις αὐτόν (male) 5 ἡμῖν ἀπό (A 67)· ἀφ' ἡμῶν 6 ἡμῶν· ἡμῶν. λέγεται δὲ καὶ † αὐτοῖς 12 ἡμίονος· μουσμῶν ⟨l. βουρδῶν⟩ ἢ μοῦλα 17 ἡμιπέλεκας (Ψ 883)· πελέκας μονοστόμους Ad 18 ἤγουν τοῦ ἄνου 33 ἡμί· φημί. ἐνίημι 34 ἠμίφθη· ἠλλάχθη ⟨446⟩ 39 ἤμιψα· ἤλλαξα ⟨447⟩ Ad 44 ῥήτορες ⟨ad ῥήμονες⟩ Ad 48 ἡνίκα (A 475) 49 ἤμων (Σ 551)· ἐθέριζον Ad 50 ἐμπειρία ⟨ad δαημοσύνη⟩ 51 ἤματι τῷδε (υ 116)· ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ

ἤμπλακεν· ἠδίκη(σ)εν. ἥμαρτεν
ἤμπλακες (Eur. Alc. 418)· ἀπέτυχες. ἠδίκησας. ἥμαρτες
ἠμπολημένον· ὠνητόν
ἠμπόλησεν· ἀπέδοτο
ἠμύει· [ad 59] πίπτει. πνίγει [60—62]
ἠμφιγνόουν (Xen. An. II 5, 33)· ἐδίσταζον ἐπιγνῶναι [64. 65]
ἠμφίσταντο· περιίσταντο [67. 68]
ην· ψιλούμενον μὲν καὶ περισπώμενον ῥῆμα σημαῖνον ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχεν (Β 77). [ἦν (573)] δασυνόμενον δὲ καὶ ὀξυνόμενον ἄρθρον θηλυκὸν ὑποτακτικόν (Α 603)· καὶ σύναρθρον ἀντωνυμίαν τρίτου προσώπου (Α 72) [69b. 70]
ἦνας (Boeoti?)· κόψας [72]
ἣν ἄτην (Α 412)· τὴν ἑαυτοῦ βλάβην [74]
ἦν δ' ἐγώ (Arist. fr. VI p. 1131)· ἔφην τό(τ') ἐγώ
ἠνδραποδίσατε ⟨—κατε?⟩· κεκλόφατε
ἠνδρωμένη (Cratin.)· ἀνδρὸς πεπειραμένη·
ἡ παῖς γὰρ ἔμπαις ἐστίν, ὡς ἠνδρωμένη
ἀντὶ τοῦ συνελθοῦσα ἀνδρί [78—80]
ἠνεκές (Callim. fr. CXXXVIII)· μακρόν. δι' ὅλου
ἠνεμοειδές· ἠχῶδες
ἠνεμόεν (Soph. Ant. 354)· ὑψηλόν, μετέωρον
ἠνεμόεσσα· καταπνεομένη ὑπὸ τῶν ἀνέμων
ἠνεμόεσσα (Callim. Del. 11)· ὑψηλή. καταπνεομένη ἀνέμοις
ἤ 'νεμος· ἄνεμος
ἡ νεοθηλής· (ἡ) νεωστὶ βλαστήσασα [88. 89]
ἤ νέρθεν· κάτωθεν
ἤνεσε· συγκατέθετο
ἠνέσχετο (Ar. Eqq. 537)· κατεδέξατο [93]
ἠνίαι· λῶρα χαλινοῦ. ἐξουσία
ἠνιάθη· ἐλυπήθη. ἐθλίβη
ἠνίαις· [ad 96] λώροις τῶν χαλινῶν [97. 98]
ἡνίκα· ὅτε, ἢ ὅταν
ἠνίξατο· ὑπεσήμανεν [601. 2]
ἤνιος· τελείου. νέου. παρὰ τὸ ἦνις
†ἡνιοχαράτης· διδάσκαλος ἱππικῆς τῶν νέων. Λάκωνες
ἡνιοχεῖς· ἐλαύνεις, ἵππους ὁδηγεῖς
ἡνιόχησον· διοίκησον, οἰκονόμησον, κυβέρνησον
ἠνίπαπε· διὰ λόγων ἐπληξεν (Β 245), καὶ καθήψατο, ἐλοιδόρησεν (Γ 427)
ἦνις (Ζ 94)· ἐνιαυσίας. ἀδαμάστους [9]
ἤνοισται· προσηνέχθη, προσ(εν)ήνεκται [11]
Ἤνοπα· λαμπρόν. πάνυ ἔνηχον. διαφανῆ. καὶ ὄνομα κύριον [13. 14]
†ἠνόησεν· [ad 15] ἦλθον [16]
ἧνται (Callim. fr. CXXII 1)· κάθηνται [18. 19]
ἤντησα· συνήντησα, ἀπήντησα
ἠντία· ἀντεῖχε. συνήντα
†ἠντιάσας· συναντήσας, ἀπαντήσας
ἠντίασεν· ἀπήντησεν. ἱκέτευσε. Θουκυδίδης (II 40) δὲ τὸ ἠντιώμεθα ἐπὶ τῷ ἐναντιώμεθα
ἠντιβόλει· παρεκάλει [25—28]
†ἦντ' ὁπότ' ἦσαν· ἐν τινί ποτε (χρόνῳ) ἦσαν [30. 31]
ἤνυσα· πεπόρευμαι

COD. 63 ἠμφαγνόουν ⟨71 ἦνας· ἔκοψας?⟩ cf. ἄναντα, ἄφηνα, ἦνεις 77 |μένος 85 ἠνεμείδες 83 ἠνεμόν — μεταίωρον 85 |ησσα 87 ἠνεο| cf. νεοθηλής 90 ἠνερθεν 91 ἤνεσσε, συγκατατέθετο ἢ κατέθετο 608 ἠνὶς 12 ἔνιχον ⟨15 ἤνσον? an ἤνυσαν coll. Eur. Suppl. 1141⟩ 23 ἤντησεν 29 ἦν ὅπποτ' ἦσαν ⟨cf. 879⟩?

HES. Ad 59 κλίνει (Β 148) 60 ἠμύνατο (Act. App. VII 24)· ἐτιμωρήσατο, ἐξεδίκησεν 61 ἠμύνοντο (Μ 179)· ὑπερεμάχουν 62 ἠμυσείη· κλιθείη (Β 373). πέσειεν 64 ἤμυσαν· ἐξέκλιναν 65 ἠμφιάσαντο (Ps. LXXII 6 Symm.)· ἐφύρησαν 67 ἠμωδίαν· αἱμωδίαν ⟨Moer.⟩ 68 ἠμωδίασαν (Ierem. XXXVIII 29)· ἠνάρχησαν ⟨ἐνάρχ—⟩. αἱμωδίασαν 69b ην· τὴν ἑαυτοῦ. ἢ μὴ ⟨ἤμην⟩. ἐάν (schol. Eur. Phoen. 1747 et Moer.) 70 ἣν ἀρετὴν διακίσεται (Θ 535)· τὴν ἑαυτοῦ ἀρετὴν διαγνώσεται 72 ἤνασεν (Κ 33)· ἐβασίλευσεν 74 ἥνδανεν (ξ 525)· ἤρεσκεν, [ηὔξανεν ⟨ad ἤλδανε⟩] ὡς τό· ἥνδανε θυμῷ (Α 24) ἤγουν ἤρεσκε τῇ ψυχῇ 78 ἠνέγκατο δόξαν (Ps. XXVIII 1?)· ἠγάγετο δόξαν 79 ἠνείκαντο (Ι 127)· ἤνεγκαν 80 ἤνεις (Ζ 94)· ἐνιαυσίας τῇ ἡλικίᾳ. ἀδαμάστους. ἀνιῶνται γὰρ δαμαζόμεναι 88 ἤνεον (Γ 461)· ἐπῄνουν, συγκατετίθεντο 89 ἠνέπατι (Β 245)· ἐνέπληξεν 93 ἠνήνατο (Σ 450)· ὑπερηφάνησεν Ad 96 χώροις. τόποις. ἢ 97 ἠνιάσειγαλοῦντα· λῶρα πεποικιλμένα (Ε 226) 98 ἠνιδάικτος ⟨ἠμιδ—⟩ 601 Ἠνιοπῆϊα (Θ 120)· ὄνομα κύριον 2 ἤνιόπι (Σ 349)· λαμπρῷ 9 ἤνοιγεν· ἐκέλευσεν 11 ἤνον (γ 496)· ἤνοον 13 ἠνόρ (Ζ 156)· ἀνδρείαν, εἶδος ἀρετῆς 14 ἠνορέηφι (Δ 303)· τῇ ἀνδρείᾳ Ad 15 ἀνδρεία. ἤνορον 16 ἥν ῥα (Π 590)· ἥν τινα δή 18 ἤντεον (Η 423)· ἀπήντουν ⟨ων⟩ 19 ἤντετο· ἀπήντησε (Π 788), συνήντα ⟨Υ 415 Δ 133⟩, ἤντησεν 25 ἤν τινα (Π 39)· ἐάν τινα 26 ἧντο (Γ 153)· ἐκαθέζοντο 27 ἤν τοι (Ο 32)· ἐάν σοι. ἢ ἄντι τινά σοι ⟨l. ἥντινά σοι⟩ 28 ἤντοτε· ὑπήντησεν (Π 788) 30 ἤ νυ (Δ 93). ἢ ἄρα 31 ἢ νῦν (Δ 27)· ἢ ἐπὶ τοῦ παρόντος

ἤνυσεν· [ad 33] ἐτέλεσεν. ἔκτεινεν. κατέβαλεν

ἤνυστρα (Comici)· [ad 34] τὸ παχὺ μέρος αὐτῶν

ἤνυστρον (Ar. Eqq. 356)· ἡ πρώτη κοιλία τῶν μαρυκαζομένων ζώων. οἱ δὲ (ὑπο)γάστριον ἡδυσμένον. οἱ δὲ τὸ κόλον

ἤνυτον (Plat. Symp. 456, 21 Bk)· ἤνυον. ἢ ἐτέλουν (Eur. Bacch. 1100) [37—39]

ἤνωρ· ἄρχων

(ἧξις Eur. Tro. 396)· εἰσέλευσις, παρουσία

ἡνῶσθαι· συνῆφθαι [43—45]

ἠξίωσε ναίειν (Eur. Alc. 571)· ἄξιον ἡγήσατο οἰκεῖν [47]

ἢ οἵ· οἵτινες ἀληθῶς [49]

ἠοῖαι· ὁ κατάλογος Ἡσιόδου

ἠοίην· ὀρθρίαν (Call. Del. 280). ἢ τὴν πρὸς ἀνατολήν [ad 51]

Ἠοίην· τὸν Ἄδωνιν. Πανύασις (fr. XIV) [53]

ἠόνητο· ἐλέλουτο. καὶ ἤντλητο

ἠόνησας· κατήντλησας [56. 57]

ἠπανᾷ· ἀπορεῖ. σπανίζει

ἠπανία· ἀπορία. ἀμηχανία

ἠπανεῖ· ἀπορεῖ. σπανίζει. ἀμηχανεῖ

ἧπαρ (Hom.)· ἔξω τοῦ σπλάγχνου, ἡ βαθύγειος γῆ (Agroetas) [ad 61]

ἠπάτηνται· πεπλάνηνται

ἠπατικός· ὁ τὸ ἧπαρ ἀλγῶν

ἤπαφεν· ἠπάτησεν. ἐχλεύασεν. ἐπλάνησεν (ξ 488?)

ἠπεδανός· οἷον ἀπέδανος· ἤγουν ἄπους. χωλός. ἀσθενής (Θ 104). ἀναίσθητος. ἠλίθιος

ἠ 'πεδίζειν· ὁμαλίζειν. ἐδαφίζειν [67—69]

ἠπείλησεν· [ad 70] ἐκαυχήσατο (Call. Dian. 251). † ὡρίσατο [71. 72]

ἤπειρος· γῆ. χέρσος. πᾶσα ἡ ἔρημος. καὶ ὁδὸς (ὅλως) ἄπειρος

ἠπειρώτης· ὁ ἐν γῇ οἰκῶν

ἠπεροπεύειν (Γ 399)· ἐξαπατᾶν, καὶ ψεύδεσθαι, ἤτοι παραλογίζεσθαι [76. 77]

ἠπερόπευεν· ἐξηπάτα

ἠπεροπεύοντα· ἐξαπατῶντα

ἠπεροπεύσας (Hesiod. Opp. 55)· ἐξαπατήσας

ἤ περ οὖν· ὡσπερεί, καθάπερ οὖν

ἥπετο· ἠκολούθει [83—85]

ἤπια· πραέα, προσηνῆ, μαλθακά, ἥμερα, χρηστά

ἠπίαλος (Aristoph. p. 1086)· ῥῖγος πρὸ πυρετοῦ. ἐκαλοῦντο δὲ οὕτω καὶ οἱ ψυχροί

ἠπιαλῶν (Ar. Ach. 1164)· ῥιγῶν. τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥῖγος ἠπίαλόν φασιν

ἠπιάργυρον· τὸ βάλσαμον

† ἠπιήθη· ἐταπεινώθη

ἠπιόδωρος (Z 251)· ἤπια, καὶ χρηστά, καὶ προσηνῆ δωρουμένη κατὰ τὴν τροφήν

ἠπιόλιον· ῥιγοπυρέτιον

ἤπιον· προσηνές, πρᾶον, ἥσυχον, μαλθακόν, ἐπιεικῆ, ἥμερον [94]

ἠπιότητι· πραότητι

ἠ 'πίταδες· ἐπίτηδες

ἠπιστάμην· ἠδυνάμην, ᾔδειν

ἠπίστησεν· ἠπείθησεν. οὐκ ἐπείσθη ⟨668⟩

ἠπίως (Plat. Lys. 211 E)· πράως

ἠπιωτάτως· πραοτάτως

ἤπλακεν· ἥμαρτεν [702]

ἠ ποθέν (Ar. fr. inc. CLXXI)· ἀντὶ τοῦ ποῦ [4. 5]

ἠπύει (Ξ 399)· φωνεῖ

ἤπυεν· [ad 7] ἦχει, ἐκήρυσσεν

ἠπύτα· φωνητής, βοητής, κῆρυξ (H 384) μεγαλόφωνος [9]

COD. 34 ἡνύστραι 36 ἠτέλουν 48 ἢ οἱ 50 ἦοιαι, ὐκτάλογος 52 πάννα-
θ
σις 54 ἠντλεῖτο 61 ἀλη (66 ἠπ— ἠπέδιζεν κτλ.?) 81 ἤπερ οὖν 88 ἠπιάλων, ῥίγων 96 ἠπι| 97 ἰδεῖν 700 ἠπιο| 3 πόθεν 6 ἠπύη· φωνή

HES. Ad 33 ἐπέρανεν, ἐπέρασεν (δ 357) Ad 34 αἱ κοιλίαι τῶν βοῶν, ἡ 37 ἠνώγεα (ι 44)· ἐκέλευον 38 ἠνώγει (e. c. Z 170)· ἐπιτάσσει, κελεύει 39 ἤνωγον (I 574)· ἐκέλευον 43 ἥξει (gl. Hebr. X 37)· ἐλεύσεται. ἔλθη 44 ἧξεν· συνεπείσθη, ὑπήκουσεν ⟨εἶξεν⟩ 45 ἠξίου· παρεκάλει 47 ἢ ὁδόν (Λ 151)· ἢ ἐπὶ ὁδόν· ἢ εἰς ἐνέδραν 49 ἠοῖ (H 331)· τῇ ἡμέρᾳ Ad 51 ἢ τὸν ἀπὸ πρωΐας μέχρι † καὶ ⟨ἕκτης?⟩ ὥρας χρόνον (δ 447) 53 ἤομεν (κ 251)· πορευόμεθα. ἡ ἐπορευόμεθα 56 ἠοῦς (Θ 508)· ἡμέρας 57 ἢ οὐχ ἅλις (E 349)· ἡ οὐχ ἱκανόν Ad 61 καὶ ἀληθές ⟨ad ὕπαρ⟩ 67 ἤπια (Δ 361)· μαλθακά, προσηνῆ, ἥμερα 68 ἠπείθησαν (Rom. XI 31)· οὐκ ἐπείσθησαν ⟨698⟩ 69 ἠπείθησεν (IV Regg. V 16)· ἀντεῖπεν Ad 70 ηὔξατο (Ψ 864) 71 ἠπειόδωρος (Z 251)· ἤπεια καὶ προσηνῆ δωρουμένη κατὰ τὴν τροφήν 72 ἠπείροιο μελαίνης (ξ 97)· τῆς Ἀκαρνανίας 76 ἤπερ, ὅπα ⟨λ 364⟩ 77 ἤπερ δη (I 310)· ὃν τρόπον δή 83 ἢ πέφαται (Ο 140)· ἢ πεφόνευται 84 ἠπειγμένως· συντόμως. σπευδόντως ⟨cf. ἐπηγ—⟩ 85 ἦ ῥά πη με (Γ 400)· ἆρά με. ἡ ποῦ με 94 ἠπίτρια· ῥάπτρια ⟨v. κωβελίνη⟩ 702 ἡ πληθύς (B 278)· ἡ (l. οἱ) ἐν τῷ πλήθει. ἡ πλῆθος 4 ἠπορεῖτο (Genes. XXXII 7)· ἠμηχάνει 5 ἤ που (Γ 43)· ὄντως ποῦ Ad 7 ἔκραξεν (ι 399) 9 ἠπυματίθησεν (Z 118)· ἥτις ἐσχάτη περιέτρεχεν

ἤπυσεν· ἤχησεν. ἐσάλπισεν [11]

ἦρ· τὸ ἔαρ (Alcm. fr. 72) [ad 12]

ἦρα· ἤτοι. ὄντως. ἢ χάριν, βοήθειαν (μετ'), ἐπικουρίας·

πατρὶ φίλῳ ἐπὶ ἦρα φέρων Διί (Α 578)

ἢ ἔφη. καὶ ἐπὶ τοῦ ἄρα (Alcm. fr. 54). καὶ ἦρα τὸν ἀέρα. καὶ τὴν γῆν. ἢ † ἀλκὴ καὶ οἶνος [14]

ἠράβησεν· ἤχησεν

ἠραίνει· ληρεῖ ⟨ἠλαίνει⟩

Ἥραιον· Ἡρακλέα [18. 19]

† ἤρακεν· ἠνίασεν

Ἡράκλεια· λίθος, ἣν ἔνιοι μαγνῆτιν λέγουσιν· οὐκ ὀρθῶς. διαλλάττουσι (γάρ.) καὶ ἡ μὲν ἐπισπωμένη τὸν σίδηρον Ἡρακλεία ἐστίν, ἡ δὲ ἑτέρα παραπλήσιος ἀργύρῳ. ὥστε Πλάτων ἁμαρτάνει τὴν αὐτὴν ὑπολαμβάνων μαγνῆτιν καὶ Ἡρακλείαν ἐν Ἴωνι (p. 363). καὶ γὰρ αὐτὸς ἀλλαχοῦ ἑτέρως καὶ ἑτέραν φησί. κέκληται δὲ οὕτως ἀπὸ Ἡρακλείας, τῆς ἐν Λυδίᾳ πόλεως. διὸ καὶ Σοφοκλῆς (fr. 728) Λυδίαν λίθον αὐτὴν καλεῖ, οἱ δὲ σιδηρῖτιν, οἱ δὲ Ἡρακλεῶτιν

Ἡράκλεια λουτρά· Ἡρακλεῖ πολλὰ μογήσαντί φασι τὴν Ἀθηνᾶν θερμὰ λουτρὰ ἀναφῆναι, οἷς χρήσασθαι αὐτόν· τινὲς δὲ καὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα κατασκευάσαι φασὶν ἑαυτῷ τὰ λουτρὰ θερμά· ἄλλοι δὲ Νύμφας αὐτῷ ποιῆσαι ἐν Σικελίᾳ

Ἡράκλεις (Ar. Rann. 298)· ἐκάλουν τὸν Ἡρακλέα εἰς βοήθειαν [λίθον] γενομένης βίας

Ἡρακλέους θυσία· παροιμία, ἐπὶ τῶν εἰκῇ ταῖς θυσίαις χρωμένων

ἠρανέων· βοηθῶν. χαριζόμενος

ἠρανίσθην· ἔρανον συνήγαγον

ἤρανος· βασιλεύς, ἄρχων. σκοπός, φύλαξ

ἤραντο· ἤροντο [ad 28] [29. 30]

ἤραξεν· ἔσχισε. συνέτριψεν. ἔρρηξεν

ἤραρεν· ηὐφράνθη (ε 95). ἥρμοσεν (Ψ 712). εὐτρέπισεν

ἠράρομεν· ἡρμόσαμεν. † ἠρήσαμεν

ἤραρον· ἔφραξαν. ἔδησαν. ἥρμοσαν [35. 35b]

Ἡράσιος· μὴν παρὰ Λάκωσιν [37]

ἦ ῥά τί οἱ· ἀρά τι αὐτῷ

ἦ ῥά τι ...· οὐχ ὅτι δήποτε [40]

† ἠρᾶτον· τὸν ἡρέαστρατιόν ⟨Ἡρᾶ τὸν Στράτιον?⟩

ἠργάνθη· ἐλευκάνθη. ἐπιάνθη

ἠργμένον· ἀρξάμενον [ad 43]

ἠρδαλωμένος· λεπρός. μεμιασμένος [45. 46]

ἣ ῥεῖ· ἥτις ῥεῖ, ἥτις ῥέει

ἤρειδε (Ar.)· σφοδρῶς κατηγόρει. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐλαυνόντων [49]

ἠρέμα· ἀτρέμα. ἡσύχως. σχολαίως

ἠρεμεῖ· ἡσυχάζει

ἤρεμον· ἥσυχον. πρᾶον, ἥμερον

ἠρεμῶν· ἡσυχάζων

ἦρεν· ἐπῆρεν

† ἤρεσεν· ἠπείλησεν ⟨v. Soph. Ai. 251⟩

† ἤρεσθαι· κόπτεσθαι τὰς τρίχας

Ἡρεσίδες· κόραι αἱ λουτρὰ κομίζουσαι τῇ Ἥρᾳ [58—60]

ἠρεύγετο· ἐμυκᾶτο. ἔβρυξεν

† ἠρέχθεται· πλανᾶται. ἀμηχανεῖ

ἠρήκασιν· [ad 63] πεπορθήκασιν

ἠρηκότων· πεπορθηκότων [post 64]

ἠρηκώς· νενικηκώς [post 65]

ἠρημένοι· ἐκλελεγμένοι. θελήσαντες. ἐπικριθέντες [67—69]

† ἤρης· ἀφρῶν ⟨342. 716⟩

COD. 12 ἠ..' Post 12] καὶ τὸ — οἶνος 715 13 ἦρα τὸν δ' ἔρα ⟨confusa sunt ἦ ῥα, ἦρα, ἦρα = ἔρα⟩ 13 ἦρα — ἐπὶ ἦρα 16 ἠραινεῖ 17 ἤρωα τὸν Ἡρακλέα Cyr. 171 γρ. ἐν Ἴωνι 21 |εία, λίθος τὴν — μαγνίτην — μαγνήτην — ἐνίοτε — ἐλύδιε (h. e. ΕΛΥΔΙΑΙ) — σιδερίτην — |εώτην 23 ἡρακλᾶν ὡς καλὸν ⟨24 cf. εἰκῇ τῷ Ἡ.⟩ 31 ἔρριξιν 32 ἥρμωσεν εὐπέπειαν 33 ἠράρωμεν· ἡρμώ| 38 ῥατί — ἄρα τι 50 σχολεῶς ⟨56 κείρεσθαι?⟩ 61 ἔβρεξεν ⟨62 ἠερέθεται?⟩ 64—66 ἠρη|

HES. 11 Ἠπυτίδης (P 324)· Ἠπύτου υἱός Ad 12 καὶ τὸ πρωΐ 14 ἦ ῥα ἄν (v. l. η 22)· ἆρα ἄν 18 ἦρα καί (Δ 419)· δὴ οὕτως εἶπεν 19 ἦρα, καὶ ἐξ ὄχων (Δ 419)· οὕτως εἶπεν, καὶ ἐκ τῶν ἁρμάτων Ad 28 ἠρώτων 29 ἦ ῥά νυ· ἄρα γε 30 ἦ ῥά νυ τοι (K 401)· ἀληθῶς δή σοι 35 ἠρασάμην (Ξ 317)· .... 35b (ἠράσατο Π 182)· ἠράσθη 37 ἦ ῥά τι μοι (E 421)· ἀληθῶς δήμοι. περί ⟨ἀρά⟩ τί μοι 40 ἤρατο (Ξ 510)· προπαροξυτόνως μὲν ἔλαβεν, ἀπηνέγκατο· προπερισπωμένως δὲ ἠρᾶτο (E 114) ηὔχετο, κατηρᾶτο Ad 43 εἰργόμενον. κωλυόμενον 45 ἠρέα ⟨—μα⟩· ἡσυχῇ. πρᾴως. ἱλαρῶς 46 ἦρχε· ἄρχει ⟨ἡγεῖ⟩. κατελάμβανεν (Δ 23) 49 ἠρεῖτο (1 Regg. XIX 2)· ἠγάπα 58 ἦ ῥ' ἐτεόν γε (O 53)· ὄντως [μεγάλως] μετ' ἀληθείας 59 ἠρετισάμην (Ps. CXVIII [CXIX] 30)· ἠγάπησα, ἐπεθύμησα, ἠθέλησα, ἠράσθην 60 ἤρετο (Δ 513)· ἠρώτα, ἐπύθετο Ad 63 εἶπον ⟨ad εἰρήκασιν⟩ Post 64 εἰπόντων Post 65 εἰπών 67 † ἤρηντο· ἁρμόστως πράττειν ⟨εἴρειν· τό⟩ 68 ἠρήρει (M 56)· † ἐκράτει 69 ἠρήρειστο· ἥρμοστο (H 252). ἤριξεν. ἐπέπηκτο

ἠρησατο· [ad 71] κατηράσατο (Herod. III 124)
ἤρθρωσας· ἐτράνωσας
ἦρι [I 360]· πρωΐ. αὔριον. ἔαρι. ὄρθρῳ (Ibyc. 1 1)
ἠρία· μνημεῖα
ἠριγένεια (Hom.)· ἡ τὴν ἡμέραν γεννῶσα· ἡ τῷ ἦρι γεννωμένη. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 418) ἡ λέαινα ἠριγένεια ἢ ἡ ἐν τῷ ἀέρι τίκτουσα, ἢ ἡ ἐν τῷ ἔαρι
ἠριγέν(ε)ιον· τὴν ἠρύγ(γ)ιον πόαν
Ἠριδανός· ποταμός (Atticae)
ἠριεργής· τυμβώρυχος
ἠριεύς· νεκρός [80]
ἠριθευμένων· πεφιλοτιμημένων
ἤρικεν (Soph. fr. 158)· ἐρράγη, διεσχίσθη (P 295) [ad 82]
Ἠρικεπαῖος· ὁ Διόνυσος [84]
ἤριμον· νέον
ἤριμος· ὀρθρινός [87]
ἠρισάλπιγξ (Callim. Ar. Av. 884)· ὀρνέου τι εἶδος
Ἦριν· τὴν Ἶριν
ἠρινόθερμον· τὸ ἄνθεμον
ἠρινολόγοι· οἱ τέττιγες
ἠρινοῦ πόκου (Com. fr. CXXXa)· ἀπὸ τῶν ποιμνίων, τῶν (συμμάχων) κατ' ἔτος φόρον τελούντων ἔαρι
ἠρινῶς· ἐαρινῶς
ἠρίον (Ψ 126)· μνῆμα. τάφος [96]
ἠριπότην· ἡμέραν ἐξ ἡμέρας (πίνοντα) [98]
ἠρισμένος· ἐστηριγμένος (ἠρει—)
ἠρίστριον· ἱμάτιον ἠρινόν [ad 800]
ἠρίφακον· θαμνίσκον. Λάκωνες
ἤριψε [ ] κατέβαλε [ ] [ad 2]
ἠρίχθη· ἐρράγη [4—6]
ἠρμαλώσατο· συνέλαβεν
† ἠρμανίζετο· οὐκ ἦν ἁρμόζον
ἤρμαξεν· ἐσκέπασεν. ὠχύρωσεν
ἠρμένος· [ad 10] κρεμασθείς
ἡρμοσμένου· εὖ κατεσκευασμένου [12]
ἤρυευεν· ἐκυβίστα
ἤρυυντο· ἐποίουν
† ἠροικάκαι· κοιλώματα τῆς γῆς
† ἠροίησεν· ἀπεσόβησεν
ἠρόμην· ἠρώτησα
ἦρον· εἰρήνην
ἤροντο· ἠρώτων [20]
ἦρος· συνθήκη. ἐκεχειρία: ἔαρος
ἤροσα· ἠροτρίασα
ἠροσάνθεια· ἀνθολογία. ἑορτὴ γυναικεία λαμπρά, ἀγομένη ἐν Πελοποννήσῳ κατὰ τὸ ἔαρ
ἤροσεν (Soph. O. T.)· ἐγέννησεν
ἠρόχια (Callim. fr. CIII)· τὰ Θεοδαίσια. οἱ δὲ ἑορτήν· οἱ δὲ ἱερά
ἤρου· ἠρώτησας
ἠροῦ (Cyprii)· κατηροῦ
† ἠρούσταζον· ἐνήδρευον
ἠροῦτο· ἠροτριᾶτο. ἐ(σ)πείρετο
Ἡροφίλη· Σιβύλ(λ)ης ὄνομα
ἤρρεν· ἀπώλλυτο
ἤρρηκεν· ἥκει. ἀφῖκται [ad 32]
ἦρσεν· ἥρμοσεν (798)
ἦρσαν· ἐπότισαν. ἥρμοσαν (v. ἄρσαι)
ἦρτα· ἐκρεμάν(ν)υεν
ἠρταλέοντο· ὡπλίζοντο (col. 235, 20)
ἠρτάμησεν· ἐτάραξεν. † διοίκησεν. ἤρτυσεν
ἤρτηται (Plat. Legg. 631)· κρέμαται
ἠρτιάζομεν (Ar. Plut. 816)· ἐπαίζομεν
ἠρτίσαντο· † ἐτάραξαν. ἡρμόσαντο
ἤρτισται· ἥρμοσται. † ἀνήρηται
ἦρτο· ἀντὶ τοῦ ἐπῆρτο [43]
ἠρτύνετο (B 55 K 302)· παρεσκευάζετο, ἡτοιμάζετο. ἡρμόζετο. κατηρτίζετο
ἠρτυμμένος· ἠρτυμένος
† ἠρύγμεν· αἱ καμπυλότητες τῶν σκελῶν. [καὶ πόας εἶδος ad 848]

COD. 73 ἤριον 75 ἠριγένιαν — γεννῶντα — γενομένη — ἠλέ.να 78 τυμβό| 83 ἠριχέπανος 84 ἠρίμα 88 ἦρι σάλπυγξ — τὸ 89 ἦριν — ἦριν ⟨90 cf. βηράνθεμον⟩ 92 ἠρινοτόκου — κατεοφόρους 94 ἦρις, ὡς Em. Cyr. 171 803 ἠρρίχθη ἐρράχη 13 ἤρυυεν, ἠκυβίστα 24 ἤρωσεν 25 ἔρια 28 κρουπτάξων· ἐνεδρεύσων? 31 ἤρρηεν· ἀπύλλυτο 32 εἰκῆ ⟨cf. ἔρρικεν⟩ ⟨37 ἐσπάραξεν, διέσχισεν?⟩ 39 ἠρ- ἀρ ταριάζομεν (h. e. ἠρτιάζομεν) 40 ἠρτή| 45 ἠρτυλιμένος

HES. Ad 71 ηὔξατο (A 351) 80 ἠριθεύετο (Tobiae II 11)· εἰργάζετο Ad 82 ἔπεσεν ⟨ad ἤριπε⟩ 84 ἦρι μά(λα I 360·) ὄρθρου .... 87 ἤρινε· χώριζε ⟨κρῖνε⟩ 96 ἤριπε (Δ 462)· κατέπεσεν 98 ἤρισεν· ἔσχισεν, ἔρρηξεν ⟨ad ἤριξεν⟩. ἔπεσεν ⟨ad ἤριπεν⟩. ἠγάπησε ⟨ad ἠρέτισε⟩. συνέζευξεν, ἥρμοσεν ⟨ad ἦρσεν⟩ Ad 800 ἠπίστρεον Ad 2 καὶ ἤριξεν· ... κατέπεσε 4 ἠρίομεν (A 62)· ἐζητοῦμεν 5 ἤρκεσεν (Z 16)· ἐβοήθησε. καὶ ἤρκεσεν 6 ἤρκται (Iob. XIII 15)· ἦρξατο Ad 10 ἐπικριθείς 12 ἤρξατο (ψ 310)· συνεφώνησεν 20 ἠρο-πᾶν ἦμαρ (T 162)· δι' ὅλης τῆς ἡμέρας Ad 32 παρ' Ὁμήρῳ (κ 72) δὲ μετὰ δυσχερείας· ἔρ' ἐκνήσου θᾶσσον, ἐλέγχιστε ζόντων 43 ἤρτυε (Σ 379)· παρεσκεύασεν

†ἠρυγγαίνετο· δεδάσυντο ⟨ἠλυγα—⟩

ἠρύγγιον· λεπτόν τι κάρφος ἀκανθῶδες, ὃ καὶ ἐπὶ τοὺς σωροὺς εἰώθασιν ἐπιτιθέναι τοῦ σίτου ⟨846⟩

ἤρυγεν· [ad 49] ἔπτυεν

ἠρύγετο· ἐπτύετο (ι 374 ?). ἐμυκᾶτο

ἠρυγ†κήμεθα· ἐμπεφορήμεθα. εἰλήφαμεν [52. 53]

ἠρυθροδάνωται· πεπύ(ρ)ρωται. κεκοκκίνωται [55]

Ἠρύκαλον· τὸν Ἡρακλέα Σώφρων ὑποκοριστικῶς

ἤρυκεν· ἐκώλυεν

Ἤρυλλον (Trag. adesp. fr. 493)· ὑποκοριστικῶς τὸν Ἡρακλέα

ἠρύσατο· ἤντλησεν [60. 61]

ἤρυτεν· ἐπὶ τῶν λουομένων. ἤντλει

ἤρχατο· καθεῖρκτο

ἦρχεν· ἡγεῖτο. κατῆρχεν. ὠφέλει

ἦρχεν (Lysias)· ἐπὶ τοῦ ἤρξατο, χειρῶν ἀδίκων

ἧρωαι· αἱ λεγόμεναι Ἔννοιαι ⟨Ἠοῖαι ?⟩

ἡρώειον (Herod. V 47 ?)· μνημεῖον

ἥρωες· οἱ διαφέροντες ἀρετῇ. ἡμίθεοι. (Β 256). ἄνδρες γενναῖοι (Τ 78)

ἡρώησαν (Ψ 433)· ἀνεχώρησαν, ὑπεχώρησαν, ἐξεχώρησαν [70]

†ἡρώπτει· σκώπτει

ἥρως· δυνατός, ἰσχυρός. γενναῖος. σεμνός

ἥρως ποικίλος· ἐπὶ τῶν μεμαστιγωμένων. ἢ ὄφις

ἡρώτιζον· ἠρώτων

ἡρώων· πάντων τῶν κατ' ἐκεῖνον χρόνον ἀνδρῶν·

τοῖσι(ν) δὲ κρητῆρα κεράσ(σ)ατο Μούλιος ἥρως (σ 423)

ἧς· ἄρθρον θηλυκὸν ὑποτακτικόν, ἀντὶ τοῦ τῆς σύναρθρον ἀντωνυμίαν δηλούσης·

ἧς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν (Τ 222)

καὶ τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἑαυτῆς·

ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος, οὐδὲ τοκήων (ι 34)

ἧσαι· παῦσαι [ad 77] (ἢ ἰάσασθαι καὶ θεραπεῦσαι)

ἦσαν· ὑπῆρχον [ad 78]

ἦσαν πότ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι (Anacr. fr. LXXXVI)· παροιμία ἀπὸ χρησμοῦ ἐπὶ τῶν προγεγονότων ⟨629⟩

ἦσας (Attici)· ἤδυνας. ἢ χάριν ἐποίησας

ἥσατο· [ad 81] ἥσθη (ι 353), εὐφράνθη, διεχύθη

ἥσειν· πέμψειν. †θεραπεύσειν. ἀφήσειν (θ 203). τέρψειν (Attici) [ad 82]

ᾖσεν· ὕμνησεν

ἧσεν ⟨ἔησεν⟩· εἴασεν [85]

ησθε· ὑπήρχετε. καθέζετε

ἡσθείς (Eur. fr. 187)· τερφθείς, χαρείς

ᾔσθετο· ἐπειράσθη. ἔγνω. ἐθεώρει

ἥσθην· ἐχάρην (Ar. Eqq. 696) [ad 89]

ᾔσθου· ἐνόησας, ἔγνως

ἠσὶ ἢ φησί· λέξει (Hermipp. fr. VI p. 382) [ad 91]

Ἡσίοδος (Alex. com. p. 444)· ποιητοῦ ὄνομα

ἤσκαιρεν· ἐσκίρτα

ἤσκει· ἐθεράπευεν. ἐπονεῖτο. ἐκόσμει [ad 94] ἐπεμελεῖτο [ ] [95]

ἠσκημένος· μεμελετηκώς. πεπαιδευμένος

Ἡσιονεῖς (Callinus ?)· οἱ τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντες Ἕλληνες

ἠσὶ πέπον· εὐτραφές

ἠσιχερ· δαψιλής ⟨v. ἀσιχήρ⟩ [900—2]

ἦ σοί (Soph. Ai. 1133 ?)· ἆρα σοί

ἤσπαιρεν ἐσκάριζεν (Eur. El. 843)· [ad 4] ἔσπαιρεν

ἠσπικότες· βοηθήσαντες

ἡσσήθη· ἡττήθη [7]

ἡσσωμένων (Aesch. Sept. 516)· ἐλαττόνων. ἡττόνων. ὑστέρων ⟨926⟩

COD. ⟨51 ἠρύγμ| an ἠρυγή —?⟩ 56 Ἡρ| ἐπικορ| 58 ἤρυλλον 65 ἤρχθη — χαίρων 71 v. θρώπτει, κρούπτει et EM. 427, 27 72 ἡρῶς et quater |ως 73 ἡρῶς ποικίλως — ὄφεις 75 κρατῆρα 76 μὲν κατὰ χαλκὸς 77. 80 ἢ — θεραπεῦσαι post ἤδυνας 81 ἥΐσατο 83 ἥισεν 86 ὑπάρχετε 88 ἥσθατο 89 .σθαι 90 ἤισθω

HES. Ad 49 ἐμυκᾶτο (Υ 403. 4) 52 ἠρύγων· μυκώμενος ⟨ἐρυγών⟩ 53 ἠρυθεύετο· ἐφιλονείκει ⟨ἠριθεύετο⟩ 55 ἠρύκακεν (Ε 321)· ἐκώλυεν 60 ἤρυσεν· ἐβόησεν ἢ ἐβόα. ἐμυκᾶτο. ἰδίωμα φωνῆς ⟨ἤρυγεν⟩ 61 ἤρυτο· ἐρύσατο ⟨εἴρυτο⟩ 70 ἡρωήσουσιν (Ξ 101)· μεθύσουσιν Ad 77 καθέζῃ (Β 255) Ad 78 ἐκάθισαν ⟨ἷσαν⟩. ἢ ἔασαν ⟨ἔησαν⟩ Ad 81 ἔκτισεν, ἱδρύσατο ⟨ἵσατο⟩. ἐκήδετο, ἐτεχνάσατο ⟨μήσατο⟩ Ad 82 κορέσαι ⟨ἆσαι⟩ 85 ἦσθα· ἦς (Moer.), ὑπῆρχες (Ε 898) ἐκάθισεν ⟨ἷσεν⟩ Ad 89 ἐκαθέζοντο δυϊκῶς (Δ 21) Ad 91 ὑπάρξει (θ 580) Ad 94 ἐμελεῖτο — εἰργάζετο (Γ 388) 95 ἤσκειν (Γ 388)· ἐργάζεσθαι, ἐπιμελεῖσθαι 900 ἠσμένισαν (I Reg. VI 19)· ἐχάρησαν (v. οὐκ ἠσ—) 1 ἠσμά· νόστημα ⟨ἔσμια⟩ 2 ἧσο (Β 200)· καθέζου Ad 4 ἔστιλβεν, ἔλαμπεν (ad ἤστραπτεν). ἀπέπνιγεν (ad ἀπόερσεν) 7 ἡσσόνων (Iob. V 4)· ἐλαττόνων

ἥσσον· ἧττον, χεῖρον. ὕστερον [10—11]
ἥστην (Ar. Eqq. 982. 3)· [ad 12] ὑπῆρχον
† ἡστήνειν· ἐρᾶν. ἐρᾶσθαι
ἡστόν· ἡδύ
ἧστο (*Α* 512 Callim. Del. 67)· καθέζετο
ἠστόχησεν· οὐκ ἐπέτυχεν
ἡσυχία· γαλήνη. ἠρεμία
ἥσυχος· ἀπράγμων
ἤστραψεν· ἔλαμψεν [20]
ἡσυχαῖον· τὸ μεθ' ἡσυχίας
Ἡσυχίδαι (Callim. fr. CXXIII)· γένος Ἀθήνησιν ἰθαγενῶν
ἤσχαλ(λ)ον· ἐλυποῦντο [24]
ἠσχολήθημεν· σχολὴν ..ἐποιήσαμεν [26]
ἥσω· ἀφήσω. ἐάσω [ad 27]
ἠτάκτησεν· μετὰ ἀταξίας ἔπραξεν
ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶ (Lac.)· ἢ ταύτην ἢ ἐπὶ ταύτῃ
ἦτας· ἤλγυνας
ἦτ' ἄν (*Ε* 201 Ar. Ran. 34)· ἐπεὶ ὥς [32. 33]
ἦ τάχα κεν (κα Callim. LXIII 5)· ἦν τάχα ἄν, ἴσως ἄν [35. 36]
ᾖτει· παρεκάλει [38]
ἡ τέρα στροφή· ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης ἑπομένων ἐν τοῖς μέλεσιν
ἡ τετράγωνος ἐργασία (Thuc. VI 27)· οἱ ἑρμαῖ [41]
ἡτιγόνιον ⟨τιτιγ—⟩· τέττιγι ὅμοιον. καὶ ὁ κέρκωψ
ἠτιήθη· ἐκνίσθη
† ἠτίζουσιν ⟨αἰτιάζ—⟩· αἰτιῶνται. ἐπιφημίζουσιν ⟨ἠήζ—⟩
ἠτίμασεν· ἄτιμον ἐποίησεν
ἠτιμωμένων· ἠφανισμένων [47]
ἦτιος (Dor.)· βολῆς [49]
ἤτοι· σύνδεσμος ἰσοδυναμῶν τῷ δέ. τινὲς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ μὲν χρῶνται [51]
ἤτοι ὅ γε (*Α* 68)· οὗτος δέ [53]
ἦτορ· ἡ ψυχή, θυμός. στῆθος
ἠ 'τρεμεῖ· ἡσυχάζει
ἦτρον (Ar. Thesm. 509)· ὁ περὶ τὸ ὑπογάστριον τόπος, ὁ ὑπὸ τὸν ὀμφαλόν
ἤτριον· ὕφος λεπτόν
ἢ τρὶς ἕξ, ἢ τρεῖς κύβοι (Pherecr. com. p. 315)· παροιμία [ad 58]
ἧττα (Plat. Lach. 196 A)· ἡ τροπή
ἧττον· μικρότερον. ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὅλως
ἥττονες· καταδεέστεροι
ἥττοσιν· ἐλάσσοσι. καταδεεστέροις
ἠΰ· ἀγαθόν. ἰσχυρόν [ad 63] [64]
ἠϋγένειος (Theocr. XIII 61)· μέγα τὸ γένειον ἔχων. [ad 65] ἡ εὔγονος. ἡ εὐγενής. ἡ καλογένειος [66]
ηὐδάξατο· ἔχρησεν (Euphor. fr. XLIII). εἶπεν (Herod. V 51) [68]
ἠϋθέμιλον· εὐθέμιλον [70]
ηὔθυνεν· .....
ἠΰκομος (*Α* 36)· καλή, ἀπὸ μέρους. εὔκομος, καλλιπλόκαμος [ad 72]
ηὔληται· πεφίσηται: λελύπηται. τετάρακται. στρέφεται [74—76]
ηὔνασας· ἐκοίμισας. ἔπαυσας [78]
ἠΰς· καλός, ἀγαθός (*Δ* 221) [ad 79] [80]
ἠΰτε· [ ] ὡς (*Β* 455) [ad 81] [82. 83]
ηὔχει (Aesch. Suppl. 329)· ἤλπιζεν
Ἡφαιστία (Hyperides)· Ἀθηνᾶ. καὶ πόλις τῆς Λήμνου

COD. ⟨13 εἰσπνεῖν?⟩ 21 ἡσύχαιον 29 ἦτ' ἄν, ἔπειτ' ἂν ἢ ταύτην, ἐπὶ ταύτην 30 ἦτας 43 ἠτίηθι cf. τετιημένος 48 ἦτιος 50 τὸ δέ 57 ὑψηλὸς ἔλαφος 58 ἤτρις, ἐξήτρις ⟨73 ηὔληται et εὔληται = ἐόληται⟩

HES. 10 ἡσσόνων· ἐλαχιστοτέρων 11 ἧς οὔτι χάριν οἶδε (*Λ* 243)· παρ' ἧς οὐδὲ μίαν χάριν ἔσχεν, οὐδὲ παιδοποιΐας, οὐδὲ συμβιώσεως Ad 12 ἐκαθέζοντο δυϊκῶς (*Δ* 21) 20 ἧ σφιν (*Δ* 444)· ἡ τοῖς αὐτοῖς 24 ἠσχάτισεν (Iudic. V 28)· ὑστέρησεν 26 ἡσσόνων· ἡσσωμένων (908) Ad 27 ἀκοντίσω (*Ρ* 515) 32 ἤτασεν (Genes. XII 17)· ἐβασάνισεν 33 ἦ τάχα (σ 338)· οὕτω γὰρ ἴσως 35 ἤ τε (*Κ* 258)· ἤ τις 36 ἤτεεν (*Ε* 358)· ἤτεσεν (η over line) 38 ἢ τεόν (*Λ* 138)· ἢ τὸ σόν. ἀληθές (*Β* 300) 41 ἦ τ' ἐφάμην (*Γ* 366)· ὑπέλαβον 47 ἠτίμασεν (*Α* 11)· ἠτίμασεν. ὕβρισεν 49 ἥτις· ὅστις 51 ἤτοι· καὶ δὴ οὕτως 53 ἤτοι ὁ μέν (*Ε* 537)· καὶ δὴ οὗτος Ad 58 ἐπὶ τῶν ἢ ἐπιτυγχανόντων ἢ ἀποτυγχανόντων. πάλαι γὰρ τρισὶν ἐχρῶντο πρὸς τὰς παιδιὰς κύβοις, καὶ οὐχ, ὡς οἱ νῦν, δύο. ἔστι δὲ ὁμωνυμία Ad 63 τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ὡς (ad ἠΰτε) 64 ἤγει (Iob. XXIX 3)· ἔλαμπεν Ad 65 ἡ εὔτονος 66 ηὔδα· ἔλεγεν, εἶπεν (*Α* 92) 68 ηὐδόκησεν (Ps. LXVII 17)· ἐθέλησεν 70 ηὐθηνθη (1 Regg. XVIII 20)· ὑπὸ ἔγκλημα ἔπεσεν Ad 72 [εὔκομος, καλή] 74 ἠϋκόμοιο (*Β* 688)· καλλικόμοιο 75 ηὐλίσθησαν (Nehem. XIII 20)· ἐσκήνωσαν. οἰκίωσαν 76 ἠΰν· ἀγαθόν (*Ε* 628), καλόν 78 ηὐπόρησεν (Sapient. X 10)· ἐπλούτησεν Ad 79 μέγας, γενναῖος (*Β* 653). ἀνδρεῖος 80 ἢ ὕστερον (*Δ* 27)· μετὰ ταῦτα Ad 81 καθάπερ. ὥστε. ὥσπερ, ὅτε. καθά 82 ἠΰ ἤυτε ὁμίχλη (*Α* 359)· καθάπερ ὁμίχλη, σκοτία, ὑδατώδης ἢ παχὺς ἀήρ 83 ηὐτομόλησαν (Iosu. X 1. 4)· προσέδραμον τοῖς πολεμίοις

Ἡφαιστιάδαι· Ἀθηναῖοι

ἡφαιστόδαπτα· πυρίκαυτα

Ἡφαίστοιο (Β 426)· τοῦ πυρός

Ἥφαιστος· ὁτὲ μὲν ὁ θεός·

> Ἥφαιστος ποίησεν ἰδ(υ)ίῃσιν πραπίδεσ(σ)ιν (Υ 12)

ὁτὲ δὲ μετωνυμικῶς τὸ πῦρ. παρά τισι δὲ ὁ ἥλιος

ἤφασσεν· ἐψηλάφα

ἠφειδηκότες· μὴ φεισάμενοι. καταπτύσαντες

ἠφείδουν· οὐκ ἐποιοῦντο φροντίδα, οὐκ ἐφείδοντο

ἠφείθη· ειάθη. συνεχωρήθη [94]

ἠ'φίαλεν· ἐπεχείρησεν

ἠφίει· ἔπεμπεν. ἀπέλυεν

ἠφίεσαν· ἔπεμπον. εἴων [98. 99]

ἠφυσάμην (η 286)· ἐφειλκυσάμην

ἤφυσεν· διέτεμεν κόλον. ἀπήντλησεν. διέκοψεν (Ν 508)· ἔπιεν. ἐξεφύσησεν. ἐξήνθησεν

ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον· παροιμία

† ἤχανεν· εἶπεν

ἠχεῖ (Soph. Tr. 866)· φωνεῖ, ψοφεῖ

ἠχεῖον· τὸ χαλκίον. οἱ δὲ μουσικοὶ τὸ πρὸς τῇ μαγάδι χάλκωμα

ἠχέτα (Hesiod. Op. 580)· ἠχητικός

ἠχέται· ἡδύφθογγοι τέττιγες

ἠχή· φωνή, ἦχος (Ν 837; Moeris), βοή [1009]

ἠχήεσσα· ἠχώδης, εὔηχος. θορυβώδης

ἠχήεντα (Archil. 76, 8)· εὔηχα

ἠχῆνες· κενοί. πτωχοί

ἠχηταί· κήρυκες. κρᾶκται. ᾠδοί. τέττιγες ἡδύφθογγοι

ἦχθαι· τεθηρεῦσθαι [15. 16]

ἤχθετο· ἔβριθεν. ἔτεμνεν ⟨ἔγεμεν⟩. ἠνιᾶτο [Ad 17]

ἠχθισμένην· βεβαρημένην

ἧχι (Λ 607)· ὅπου. ἵνα. ἐνθάδε, ἐν ᾧ τόπῳ

† ἤχλαν· τὴν λυπηράν

ἤχλυσεν (μ 406)· ἐσκότισεν. ὀμίχλης ἐπληρώθη, ἐκαλύφθη ἀχλύϊ [22]

ἦχος· φωνή. κτύπος. ἐκφώνησις [24—26]

ἠχὼ πετραίαν χυτρόπωλιν (Com. an. CXXXb)· λέγει [οἱ] δὲ τὴν Αἴγιναν, ἐπειδὴ ἐκεῖ ὄστρακα πολλά ἐστι· νῆσος γὰρ ἡ Αἴγινα

ἥψατο (Λ 512)· ἐλάβετο. προσέφυγεν. παρεκράτησεν (Thuc. I 97)

ἠψήσατο (Com. Gr. IV p. 680)· ἑψητῷ βάμματι ἐβάψατο [30]

ἠώα· ἡ κέδρος, ἐθνικῶς [32—34]

ἠωκοίτων· ὀρθρινῶν ὕπνων

ἠών· παραθαλάσσιος (τόπος)

ἠῷος· ὀρθρινός

ἠωρεῖτο· ἐκρέματο. ἐκινεῖτο

ἤωρτο· ἀπεκρεμνᾶτο. ἀπήρτητο

ἠώς· ἡμέρα, τὸ πρῶτον φῶς, ἤγουν αὖγος φῶς ⟨λυκόφως?⟩. τὸ αὖγος. ἀνατολή. ἡμέρα. καὶ ὁ ἀπὸ ἀνατολῆς μέχρι μεσημβρίας χρόνος·

> ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ (Θ 66)

καὶ ὅλη ἡμέρα·

> ...... ἥδε δέ μοι νῦν
> ἠὼς ἑνδεκάτη (Φ 155)

καὶ τὸ λυκόφως·

> παννυχίη μέν ῥ' ἥγε καὶ ἠῶ πεῖρε κέλευθον (β 434)

Θ

θαάσσει· κάθηται. διατρίβει

θάβακον (Lacon.)· θᾶκον. ἢ θρόνον [4]

θαγῇ· † ἥξεις

θάεο (Anyte)· θεώρει

COD. 86 |άδες cf. Ἰφιάσται 87 |αμα, περίκαυτα 90 ἤφασεν εἰήλαφα 95 ἠφίαλεν cf. ἐφίαλεν 97 εἶον 1001 πόλον 3 cf. ἔχανεν, χάνοιμι ⟨ἢ χάνεν⟩ 5 τὸν χαλκὸν — μουσικὸν — μεγάδι 11. 12. 13 = 13. 11. 12 ⟨12 v. ἀεχῆνες, ἀχῆνες, κτεανήχης⟩ 18 cf. ἐπεχθι| 21 ἤχλησεν — ἀχλάϊ 27 ἠχωπτερέαν 36 ἠϊῶν 37 ἠιῶος 38 ἠώρετο 39 cf. ἔωρτο 40 ἄξετο — ἤδεδεμοινεν ἠὼς ἡ ἐνδ| — παννυχὶ ἡμέρηγε Θ 2 θαάσει 3 θαβακόν, θακόν ἢ ὁμορόν

HES. 94 ἠφερ.'φων· ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν στεγάζων 98 ἠφιστοῖο (Β 426)· τοῦ πυρός 99 ἠφρο(ν)εύσαντο (Ierem. X 21)· ἐμώραναν 1009 ἤχησεν (I Reg. IV 5)· ἐψόφησεν 15 ἤχθαιρεν· ἐμίσει (Ρ 270) 16 ἤχθηρεν· ἐμίσησεν (Υ 306) Ad 17 ἐβαρύνετο (Λ 400) 22 ἤχθετο (Ν 352)· ἐχυποῦτο. ἐθυμοῦτο 24 ἤχου· ἐνθάδε ⟨ἧχι· οὗ⟩ 25 ἠχώ (Sapient. XVII 19)· μακρὰ φωνή, ἀνακλωμένη ἀπὸ στερρῶν καὶ ἀντιτύπων, ἐπὶ τὸν προέμενον πάλιν ἐπανιοῦσα 26 ἡ χρωῇ (Ξ 164)· τῷ ἑαυτῆς χρωτί 30 ἤψησεν (I Reg. IX 24)· ἐμαγείρευσεν 32 ἠωήματι (Ζ 422)· μιᾷ ἡμέρᾳ 33 ἠῶθεν (Η 372)· πρωΐ, ἅμα ἡμέρᾳ, ὄρθρῳ 34 ἠῶθι πρό (Λ 50)· ὑπ' αὐτὸν τὸν ὄρθρον. πρὸ ἡμέρας, πρὸ τῆς ἀνατολῆς Θ 1 Θάασεν (Ι 194)· ἐκαθέζετο 4 Θαβώρ· ὄρος Συρίας

†θαζόμενος (Plat. Civ. 474 A?)· σκώπτ†ων

†θαίβει· ἐλαύνει

†θαιμός· †οἰκία. σπόρος, φυτεία

θαιροδύται· οἱ ἐν τῷ ζυγῷ δακτύλιοι, δι' ὧν οἱ ῥυτῆρες ..... [11]

θαιρός (M 459)· ὁ διήκων ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω στροφεὺς τῆς θύρας. ἢ ἄξων. Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ (fr. 636)

θακεύουσι· κάθηνται εἰς τὰς χρείας

θᾶκος (Cratin. fr. IV p. 18)· καθέδρα, θρόνος

θαλάμη (ε 432)· τρώγλη, [ad 15] κατάδυσις

θαλάμαι· †στῆλαι ἐπικείμεναι τοῖς αἰδοίοις τῶν ἀποκόπων

θαλαμηπόλος (η 8 ψ 293)· ἡ περὶ τὸν κοιτῶνα ἢ περὶ τὸν θάλαμον διατρίβουσα ἢ ἀναστρέφουσα. Ἀππίων δὲ κοιτωνοφύλαξ, νυμφαγωγός, τοῦ θαλάμου ἐπιμελουμένη

θαλάμιαι κῶπαι (Thuc. IV 32)· αἱ κατωτάτω. καὶ οἱ ταύτην ἔχοντες τὴν χώραν θαλαμιοὶ λέγονται [18b]

θαλαμιὸς ἐρέτης· ὁ κατωτάτω ἐρέσσων ἐν τῇ νηὶ θαλαμιὸς λέγεται, ὁ δὲ μέσος ζύγιος, ὁ δὲ ἀνώτατος θρανίτης [20]

θάλαμος· οἶκος. μυχός. νυμφικὸς οἶκος

θαλάμων ἄνασσα· Ἀφροδίτη

θάλασσα κοίλη (Com. an. XCVa)· ἡ χειμέριος. καὶ τὸ θέατρον

θαλασσεύς· ἁλιεύς [25]

θαλάσσιος Ζεύς· ἐν Σιδῶνι τιμᾶται

θαλασσωθείς· ἀγνισάμενος [28]

θαλαττοκοπεῖς (Ar. Eqq. 830)· ματαιολογεῖς

θαλαττοπορῆσαι· πλεῦσαι διὰ θαλάσσης

θαλέει ⟨—έθει⟩· θάλλει, ἀνθεῖ

θαλέεσσι (Callim.?)· πιότητι, λιπαρίαις [33]

θαλέθοντα· θάλλοντα, βλαστάνοντα, ἀνθοῦντα. εὐτροφοῦντα

θαλεία· (ὡς) παιδεία. εὐθυμία. ἡδονή. καὶ ἡ Μοῦσα ⟨Θάλεια⟩

θαλείας· πότους, μέθας. λιπᾶς πήρας [37]

†θωλεῖον· καθαρόν ⟨θάλειον?⟩

θαλεραί· οἰκτραί

θαλεροί· ἀκμάζοντες (Γ 26), ἀνθοῦντες. πολλοί. πρόσφατοι. ἀθρόοι. ὑγροί. οἰκτροί [41]

θαλερός· ταχύς [ad 42] [43]

θαλέων· τῶν θάλλειν ποιούντων. ἡδονῶν. παιγνίων. ἡδέων. τῶν πρὸς τὸ θάλλειν ἐπιτηδείων (X 405)

θαλία· εὐθηνία. εὐωχία. πανήγυρις. τέρψις, εὐφροσύνη

θαλίη (I 143?)· τὰ αὐτά

θαλιοποιοί· οἱ τὰ †σχυτούμενα κιβώτια, καὶ τοὺς δερματίνους ῥίσκους ἐργαζόμενοι

†θαλιπόδους· οἱ πολλοὺς καὶ ἐνδόξους ἔχοντες ......, ἢ γένος ἐν ὅπλοις ἔνδοξον

(θάλλει· [Soph. O. C. 681] ἀκμάζει, ἀνθεῖ)

θάλλικα· σάκκου εἶδος

θαλλίς· μάρσιππος μακρός

θαλλόν (ρ 224?)· ὃ ἐσθίουσιν οἱ βόες

θαλλός· [ad 53] πᾶν τὸ θάλλον. κυρίως δὲ κλάδος ἐλαίας, ἢ φοίνικος βλάστημα (Poll. I 244)

θάλλουσα· αὐξάνουσα

θαλλοφόρος (Ar. Vesp. 544)· ὁ πομπεύων Ἀθήνησι, καὶ ἐλαίας κλάδον φέρων. λέγει δὲ καὶ γέροντας θαλλοφόρους, πρὸς οὐδὲν ἄλλο χρησίμους, ἢ πρὸς τὸ θαλλ(οφορ)εῖν [56. 57]

θάλπος· καῦμα. π(α)ραμυθία

θάλπω· θερμαίνω. παραμυθοῦμαι

θαλπωρή (α 167)· παραμυθία. σκέπη. χαρά. σωτηρία. [ad 60] ἐλπίς. ἀσφάλεια. ἢ διάχυσις

θαλυκρέονται· ψεύδονται

θαλυκρόν· ἰταμόν. λαμπρόν. βλοσυρόν. ἀναιδές. πανοῦργον. θερμόν. χλιαρόν

θαλύνει· θάλλειν ποιεῖ ⟨v. ἀλύνει⟩

θαλύ(πτ)εσθαι· φλέγεσθαι

COD. ⟨7 Lobeck. Path. El. 150⟩ 12 διοικῶν 17 κοιτονοφύλαξ 18 θαλαμίαι 19 bis θαλάμιος 19 ἐρετρεύς — νηί. Θαλ| ὁ δεσμός 20 κατασχ| 32 v. Suid. 36 πόθους — λίνας 41 πολύ 48 θαλλινώδης, ὑποῦλος. ἐνδόξους ἔχων ἡγεμόνας Cyr. 171 49] post 39; et cf. 56 50 σάκου 55 |όρους, πομπεύων ὁ 62 βροσυρόν χλυρόν

HES. 11 θαιροδύτης· ὁ δακτύλιος τοῦ ζυγοῦ Ad 15 [θυρίς ⟨ad σαλάμβη⟩] 18b θαλάμιος· ὁ κατωτάτω 20 θαλάμοιο νέοιο (P 36)· κατεσκευασμένου νεωστί· ὑπὸ γὰρ τοὺς γάμους αὐτοὺς τῶν ἡμέρων θαλάμους ἐπήγνυον· (ἢ) ὡς οὐκ ἔκπαλαι αὐτοῦ γεγαμηκότος 25 θαλάσσια ἔργα (B 614)· ναυτικά 28 θαλάσσια· τὰ τῆς θαλάσσης 33 θαλέοντες (I 467)· θάλλοντες 37 θαλείη (I 143)· εὐδαιμονία, εὐθηνία. ἀκμή. εὐφροσύνη 41 θαλερὸν δάκρυον (Ω 9)· τὸ πολὺ καὶ (μὴ) ξηραινόμενον, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀεὶ θάλλον Ad 42 ἰσχυρός (Z 430) 43 θαλέων (X 405)· τῶν ... θάλλειν ἐπιτηδείων Ad 53 κλάδος ἐλαίας: ἄνθος. γέννημα ⟨ad θάλος⟩. καὶ 56 θάλπει· ἀκμάζει, ἀνθεῖ ⟨49⟩ 57 θαλπίω (Cant. IV 4)· ἐπάλξεις

Θαλύσια (Ι 534)· αἱ τῶν καρπῶν ἀπαρχαί

Θαλύσιος ἄρτος· ἀπὸ τῆς ἅλω πεττόμενος πρῶτος

Θαλυσσόμενος (Aeol.)· φλεγόμενος

Θαλύψαι· θάλψαι. πυρῶσαι

Θάλωμεν· βλαστήσωμεν: βλαστάνωμεν ⟨ad ⟨θάλλωμεν⟩ [70]

Θαμάκις (Pind. N. X 71)· πλειστάκις, πολλάκις [72]

Θαματροχεῖ· οὐχ ἡσυχάζει

Θαμβαλέον· φοβερόν. θαυμαστόν ⟨v. 143⟩

Θαμβεῖ· ἐκπλήττει ⟨—τεται?⟩

Θάμβος· θαῦμα. ἔκπληξις

Θαμέας (ξ 12)· πυκνούς, συνεχεῖς

Θαμέες (Κ 264) καὶ θαμειαί (Λ 52)· τὰ αὐτά· καὶ θαμ(ε)ιάς (Μ 44)

Θαμίζεις (Σ 368)· συνεχῶς ἔρχῃ, πυκνάζεις (Plat. Civ. 5, 18 Bkk.)

Θαμίζεται (Soph. fr. 480)· ὁμιλεῖ

Θαμίζῃ· συνεχῶς διατρίβῃ καὶ παραμένῃ (τὴν) ἑαυτοῦ ναῦν φυλάσσων

Θαμινά· πυκνά, πολλά

Θαμινῶς· συνεχῶς, πυκνῶς

†Θάμιξ· ἀλώπηξ

Θάμν†ας· δενδρώδεις τόπους, δασεῖς (ε 476?)

Θάμνισον· ἀποκάλυψον ⟨ἐπικ—?⟩

Θάμνοι (Λ 156)· δασέα καὶ πυκνὰ δένδρα. καὶ οἱ σύνδενδροι τόποι

Θάμνος (ψ 190)· πυθμὴν δένδρου. ἡ ῥίζα πολλοὺς κλάδους ἐκπέμπουσα. ἢ καθ' ἕνα τόπον τῆς ὕλης συ(σ)τροφὴ καὶ ἡ συνεχὴς φυτεία ⟨cf. 9⟩. καὶ ἡ περιοχὴ τῆς ἐλαίας. καὶ ὅρμενοι. καὶ οἱ σύμφυτοι ἢ δενδρώδεις (τόποι): ἢ βάτος. ἢ ξύλον ἀκανθῶδες ⟨ῥάμνος?⟩

Θαμύντεραι· πυκνότεραι

Θάμυρις· πανήγυρις, σύνοδος, ἡ πυκνότης τινῶν. καὶ ὁδοὺς θαμυρὰς τὰς λεωφόρους. ἔστι †τὸ καὶ κύριον ὄνομα (Β 595)

Θαμυρίζει· ἀθροίζει, συνάγει

Θάμυρις μαίνεται· [ad 92] [93]

Θάνατος· ὅ τε θεός· καὶ ὃ πάσχομεν, τέλος ὂν †τοῦ ἐκ τοῦ βίου. ὁ χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος. καὶ ὁ σωματοειδὴς θεός. καὶ ἡ δυσωδία

Θανατῶν· θανάτου ἐπιθυμῶν

Θανεῖσθαι· ἀποθανεῖσθαι (Δ 12?) [96]

Θᾶξαι· μεθύσαι

Θάοντα· διδάσκοντα. θεωροῦντα

Θαοῦνται· ὁμοίως

Θάπαν· φόβον ⟨cf. φάβα⟩

Θάπτα· μυῖα. Κρῆτες [103]

Θαργήλια· Ἀπόλλωνος ἑορτή. καὶ ὅλος ὁ μὴν ἱερὸς τοῦ θεοῦ. ἐν δὲ τοῖς (θ)αργηλίοις τὰς ἀπαρχὰς τῶν φυομένων ποιοῦνται, καὶ περικομίζουσι· ταῦτα δὲ θαργήλιά φασι· καὶ μὴν Θαργηλιών. καὶ τὴν εὐετηρίαν ἐκάλουν θάργηλον. καὶ Ἀρχίλοχός φησιν·

†ὡς φαίε νῦν ἄγει †τὰ θαργήλια ⟨φατε — ταργήλια⟩

καὶ ὁ θάργηλος (Timocl. III p. 594) χύτρα ἐστὶν ἀνάπλεως σπερμάτων. [καὶ παρὰ Μιλησίοις ᾀδομένη ἐπὶ φρονήσει (Com. IV p. 720)

Θαργηλία· ἔστιν ἡ Θαργηλία Μιλησία μὲν τὸ γένος, εὐπρεπὴς δὲ τὴν ὄψιν, καὶ τἄλλα σοφή, ὥστε στρατηγεῖν πόλεις καὶ δυνάστας. διὸ καὶ πλείστοις ἐγήματο τῶν διασημοτάτων

Θάργηλος (Timocles l. c.)· χύτρα ἱεροῦ ἑψήματος

Θαρνεύει· ὀχεύει. σπείρει. φυτεύει

Θαρρία· τρασιά

?Θάρνυσθαι· ὀχεύειν ⟨θόρν—⟩

?Θάρνυται· περὶ συνουσίαν ὁμιλεῖ· θάρνυσθαι γὰρ τὸ κυΐσκεσθαι. τοῦτο δὲ νῦν δηλοῖ τὴν διὰ λόγων ἔντευξιν καὶ ὁμιλίαν. σημαίνει δὲ καὶ ὀχεύει

Θαρσύνεται· μετεωρίζεται ⟨θαρρ—⟩ [12—15]

COD. 65 θαλύσιαι ⟨68 v. ἀκροθάλυπτα, ὠμοθάλυπτα⟩ 71 |κεις 81 |ζει — |βει — |νει 85 θάμνας est lora 88 ἡ ῥίζα — ὅρμοι (θάμνος· ξ. ἀ. βάτος Cyr. 171) 90 θαμύρας ⟨v. ἀμύκαρις⟩ ⟨99 θαόντα = δαόντα Cretice pro διδάσκοντα⟩ 104 φαινομένων — βυετηρίαν — ᾀγομένη ἐπιφρώνησις 5 πλείστην 7 ὀχλεύει. ὀχεύει 8 τρασία 9 ὀχλεύειν ⟨possis μαχλεύειν⟩ 10 θάρνυται· μεταιωρίζεται, θ. — διαλόγων ἔντευριν 11 θαρσύνεται, περὶ συνουσίαν ὁμιλεῖ

HES. 70 θαμά (Ο 470)· θαμινά, συνεχῆ 72 θαμά (fictic.)· τὰ πυκνά. καὶ θαμέα τὰ αὐτά Ad 92 παροιμία, ἐπὶ τῶν κατὰ σύνεσιν παράλογόν τι πραττόντων 93 θανάτοιο μέλαν νέφος (δ 180)· περιφραστικῶς αὐτὸς ὁ θάνατος 96 θάνοιεν (χ 472)· ἀποθάνοιεν 103 θαρραλέως· εὐθαρσῶς. ἀνδρείως 12 θάρρος· θάρσος ⟨Moeris⟩ 13 θαρσαλέον (Ε 602)· ῥᾴδιον 14 θαρσαλέως (e. c. α 283)· ῥᾳδίως 15 θάρσος ἢ θάργος· τὸ θράσος. ἀνδρεία. δυναστεία

θαρσύς· θρασύς (?) [17. 18]
θαρρῶ· θρασύνομαι (θαρσῶ ordo)
Θασία· ἅλμη (Cratin. fr. III p. 17), εἰς ἣν ὄψα ὠπτημένα ἔβαπτον. καὶ ῥαφάνου εἶδος. οἱ δὲ βάμμα τι [21]
Θάσιος παῖς Ἀγλαοφῶντος (cf. Simon. epigr. 162)· ἔστι δὲ σεμίδαλις, † ἐπὶ τοῖς ἔργοις γενομένη, ἀπὸ Ἀγλαοῦ, τοῦ ἐξ ἀρχῆς ποιήσαντος, Θασίου ὀνομασθεῖσα
θᾶσσε· κάθισον (καθῆσο?) [24. 25]
θάσσοντας· καθημένους
θάσσουσα· σπεύδουσα (θᾶσσον ἰοῦσα?)
θάσσω· παρακαθέζομαι
θάσσων· [ad 29] καθεζόμενος [30]
θάτας· θῆτας, τοὺς δούλους. Κύπριοι
θάτερα· τὰ ἄλλα, ἑκάτερα, ἕτερα μέρη
θατέρου (Eur. fr. 656)· ἑνός
θατῆρας (Dor.)· θεατάς
θᾶττον· εὐθύς, τάχιον, ταχέως
θᾶττον ἢ Βούτης [ad 36]·
(θατύς· ἱκρίον. θεωρεῖον) [38]
Θαύλια· ἑορτὴ [ad 39] ἀχθεῖσα ὑπὸ Κεάτου· παρ' ὃ καὶ θαυλίζειν † λέγειν τοὺς Δωριεῖς
Θαυλωνίδαι· γένος ἰθαγενῶν Ἀθήνησι [40]
θαῦμα· ἔκπληξις. ξένισμα
θαυμαίνει· θεωρεῖ. θαυμάζει
θαυμαλέον· φοβερόν. θαυμαστόν (v. 74) [44]
θαυμανέοντες· θεώμενοι, ὀψόμενοι·
ἀέθλια θαυμανέοντες (θ 108)
τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς θαυμάζειν θηεῖσθαι λέγει·
θηεῖτο δὲ κούρη (ζ 237)
καὶ θηητός (Hes. Th. 31) ὁ θαυμαστός
θαυμάσιος· θαυμαστός
θαύματα (Plat. Legg. 658 B Xen. Conv. II 1)· ἃ οἱ θαυματοποιοὶ ἐπιδείκνυνται
θαυματίζομαι· ἐκπλήττομαι
Θαῦμος ἢ Θαῦλος· Ἄρης Μακεδόνιος
θαῦνον· θηρίον

? θαυλέα· οὐρά, κέρκος
θαχθῆμεν· θωριχθῆναι. Δωριεῖς
θάψαι· κατορύξαι. † κάψαι, ἀπὸ τοῦ θάλπεσθαι
θάψινον (Sapph. fr. 167)· τὸ ξανθόν, ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς θάψου, [ad 55] ᾧ ξανθίζουσι τὰ ἔρια καὶ τὰς κεφαλάς. τοῦτό τινες Σκυθικὸν λέγουσι. καὶ ὁ ποταμός, παρ' ᾧ φύεται τὸ ξύλον, Θάψος καλεῖται. ἔστι δὲ καὶ ῥίζα θαψία καλουμένη [56]
θέα· σκόπει, θεώρει, ὅρα
θεάμονας· θεατάς
θέαν (Plat. Phaedr. 250 B)· ὄψιν. θεωρίαν. ὄμματα
θεαγγελεῖς· οἱ τὰς πανηγύρεις ἐπαγγέλλοντες
θεαγενής· ὅσιος, θεοσεβής
θέαγον (θεάϊον)· τὸ θεῖον, ᾧ καθαίρουσι. Σαλαμίνιοι
θέαμα (Aesch. Prom. 69)· θεώρημα
† θεανὴ νῆσος (θεία νόσος?)· ἡ ἐκ θεοῦ, θεία. Σοφοκλῆς Τυροῖ ά (fr. 585)
θεανῶσται· οἱ ξυστῆρες ὑπὸ Θετταλῶν
θέα παρ' αἰγείρῳ (Cratin. fr. XXXVIII)· τόπος αἴγειρον ἔχων, ὅθεν ἐθεώρουν. εὐτελὴς δὲ ἐδόκει ἡ ἐντεῦθεν θεωρία· μακρόθεν γὰρ ἦν καὶ εὐώνου ὁ τόπος ἐπωλεῖτο
θεατόν· τὸ ἐκλεκτόν. ὁρατόν, καὶ θεωρητόν
θέατρον· θέαμα. ἢ σύναγμα [69]
θεείου (μ 417)· θείου
(θεειώσω [χ 482]· καθάρω) [72. 73]
θεηγόρων· θείων· ἢ ἐκ θεοῦ λαμβάνων ....
θεήλατον (Soph. OT. 249)· ὑπὸ θεοῦ πεπ(λ)ηγμένον, ἢ πεμφθέν [76]
θειαζόντων· μαινομένων [78]
θ(ε)ιασμοῦ· εὐωχίας. ἐνθουσιασμοῦ
θειασμῷ· εὐωχίαις. μαντείαις [81]
† θεῖα· ἴγδια. καὶ θεοῖς ἐοικότα. Κύπριοι
† θείειν δρομαῖς· ...... [84]

COD. 20 θαστία — ὀπτωμένα — βαμμάτιον 22 παῖς 31 θύτας 37 legebatur ante 153 θαυσήκρι, cf. ἐς θατύν 39 θαυλία 40 |ίδες 46 |νώντες θεαώμενοι — καὶ ῥηιστός ὁ (52 Latet Creticum αὐκαία = ἀλκαία) 53 θαχμῆναι 64 τυροία ῥοιτοῦ 66 παρεγείρω 74 alterum θεηγορῶν 81 θιασῶσαι 82 Il. c. θοείδια· ἰγδία Κύπριοι (= θυείδια) et θεοειδέα· θεοῖς ἐοικότα

HES. 17 θαρσύν (N 823 Π 70)· τεθαρρηκώς 18 θάρσει (Θ 39)· θάρρει. θράσει (Z 126) 21 θασώομεν· καθήμεθα 24 θᾶσσον· θᾶττον, τάχιον, ταχύτερον 25 θάσσονας (N 819 Call. D. 94)· ταχίονας Ad 29 ταχύτερος (O 570) 30 θαστρεύεσθαι (O 512)· ἀναβάλλεσθαι (cf. gl. δ 824) Ad 36 παροιμία ἐπὶ τῶν .... ἐν τῇ στοᾷ μαχομένων τις ἦν, ᾧ ἐπεγέγραπτο Βούτης. ...... Τάσσεται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ῥαδίως συντελουμένων· καὶ γὰρ ὁ Βούτης ῥαδίως κατεσκεύαστο, ἅτε οὐχ ὁλοκλήρου τοῦ στόματος (σώ—) γεγραμμένου 38 θαυλακίζειν· μετὰ βοῆς ἀπαιτεῖν τι (l. θυλακίσσειν q. v.) Ad 39 Ταραντῖνοι 40 θαυμάζειν (π 203)· θεάσασθαι καὶ μανθάνειν (ἐκμ—) 44 Θαυμακίη (B 716)· πόλις 56 θεά (α 1)· ὦ Μοῦσα 69 θέει (N 141)· τρέχει 72 θέειν (B 183)· τρέχειν, δραμεῖν 73 θέεν (Z 118)· ἔτρεχεν 76 θέησει (X 23)· τρέχει 78 θίασος· χορός 81 θιασῶται· χορευταί (gl. ms. in Dionys. Areop.) 84 θείης (Z 432)· ποιήσεις

θειητόν (f. l. Hes. Th. 31)· θαυμαστόν

θειλόπεδα (η 123)· ὁ τόπος, ἐν ᾧ ξηραίνεται ἡ σταφυλή. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ θέρεσθαι ἐν τῷ ἡλίῳ καὶ τῷ πέδῳ

θεῖν· δραμεῖν. ἢ ὁ αἰγιαλός

θειμωνιαί (Bocoli?)· οἱ σωροὶ τῶν δραγμάτων [89. 90]

θείνει· [ad 91] κτείνει. παίει

θεῖνες (Apoll. 86, 24)· οἱ σωροί, ἤτοι βουνοὶ τῆς ψάμμου [93]

θεινῶν· αἰγιαλῶν [95]

θεῖον ἄπυρον· θεάφιον ἄκαυστον [97]

θεῖος νόος μευ· ἐκ θεοῦ μοι νοῦς [99–203]

θεῖται· [5. 6]

θέλγει· ἀπατᾷ. θάλπει, ἀπὸ τοῦ εἰς τὸ θέλειν ἄγειν. μαλάσσει. κηλεῖ. τέρπει. ᾄδει (Plat. Sympos. 197 E). κοιμίζει (Ω 343)

θέλγητρα· εἰς ἡδονὴν ἄγοντα

θέλγμα· θαῦμα

Θελγῖνες· οἱ Τελχῖνες. γόητες, πανοῦργοι, φαρμακευταί

θελγόμενον· ἀπατώμενον. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἡδυνομένων τοῖς ᾄσμασι

θέλειν (Apoll. lex. 86, 33)· δύνασθαι

θέλεμον (Aesch. Suppl. 1026)· †οἰκτρόν. ἥσυχον

θελέμως· ἡσύχως. †οἰκτρῶς

θέλεμνον· ὅλον ἐκ ῥιζῶν

†θελερόν· θελεκτόν [16]

θέλκαρ· θέλγμα ⟨356⟩

θέλκτρον· φίλτρον. χαρά. θαυμαστόν. καὶ τὸ ἐφηδῦνον μετά τινος ἀνάγκης (καὶ τὸ θέλ(γον) τὰ ὄμματα ἐπὶ κακώσει)

θελκτήριοι (Eur. Hipp. 478)· θεραπευτικοί, ἄγοντες εἰς ἀπάτην

θέλξας· καταπονήσας

Θελξινία· (ἡ) Ἥρα τιμᾶται παρὰ Ἀθηναίοις ⟨Θελχινία? Θελξινόη?⟩

θέλω· χρῄζω. βούλομαι. εὐδοκῶ ⟨onomast.⟩

θέμα· ἕξις. τόπος. στάσις. μνῆμα [25]

θεματίζει· ἀποτίθεται. κυβερνᾷ

θέμεθλα (non Hom.)· ἕδραι. βάθρα ⟨254⟩

θεμείλια (Callim. Del. 260)· θέσεις. ῥίζαι

θέμ(ε)ιλα· θεμέλιοι

θεμελιωθέντα· ἐκ ῥιζῶν ἀρθέντα

θέμεναι· καταβαλοῦσαι

θέμενος· ἐνθείς. καταβαλών

θεμέρη· βεβαία. σεμνή. εὐσταθής

θέμερον· σεμνόν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ σεμνύνεσθαι θεμερύνεσθαι

θεμερόφρονας· συνετούς. σώφρονας

θεμερῶπις (Empedocl. 12)· ἐρασμία. †ἀγχόνη

θέμις· δίκαιον. ἄξιον. πρέπον. καὶ δίκη, ἢ προσήκει. καὶ ἡ τιμή. καὶ τὸ ἀξίωμα. καὶ τὸ ἁρμόζον·
ἣ θέμις ἐστί (Α 73)
καὶ νόμος

θεμιζέτω· μαστιγούτω, νομοθετείτω. Κρῆτες

?θέμησις· δικαιοσύνη, παρὰ Πυτίᾳ

θέμιστα· ἔννομα, νόμιμα

θέμιστας (Α 238)· νόμους. δίκας

θέμιστες· μαντεῖα, χρησμοί. δίκαια. νόμοι (ι 112) [43]

θεμιστευτόν· νομοθετητόν [45—47]

θεμίστε(ι)ον· δίκαιον (Pind. Ol. I 18?)

θεμιστοπόλος· δίκαιος. βασιλεὺς ὅσιος

?θεμινήσασα· πρακτική, ἀνυσίμη, ἀποτελεσίμη [51]

θεμιστοπόλοι (Hesiod. schol. Lyc. 284, 3)· ἄρχοντες. δίκαιοι

θεμιστόρων συνετῶν [54]

θέναρ· τὸ κοῖλον τῆς χειρός, καὶ τοῦ ποδός

?θεμούς· διαθέσεις. παραινέσεις

?θεμῶν· θελήμων ⟨θ. θεσμῶν⟩ [58]

COD. 86 θηλ| 87 .εῖνιν 88 θειμωνείαι ⟨—ιή?⟩ 91 πταίει 96 θεάφιον ἄπυρον Post 204 ᾄδεται κομίζει 7 Addidi ᾄδει. κοιμίζει. Cf. 204 13 θελεμόν (16 θέλεον, θεληματικόν) 18 θέρκαλ 19 θέλητρον; (καὶ ... κακώσει) legebantur post 216 28 θέμεμα 30 θεμειλωθέντα 34 θεμαρύνεσθαι 36 θεμερόπις 49 θεμιστός

HES. 89 θεῖναι (Δ 26)· ποιῆσαι 90 θείναν (gl. Sapient. XII 5)· βρῶσιν, ἀνάλωμα Ad 91 ποιεῖ. τρέχει 93 θεινομένην (Α 588)· τυπτομένην 95 θείωμεν (Α 143)· ποιήσωμεν 97 θεῖός μοι (Β 56)· ἐκ θεοῦ μοι 99 θεῖος ὄνειρος (Β 22)· θεόπεμπτος 200 θεῖον δύσονται ἀγῶνα (Η 298)· τὸ τῶν θεῶν ἄθροισμα, ἐν ᾧ αὐτῶν τὰ ἱερά 1 θειοῦται (φ 50)· θείῳ καθαίρε[τα]ι 2 θεῖον· τὸ ἐκ θεοῦ ἀφιγμένον. καὶ τὸ ἄξιον λόγου, ὥστε θαυμάζεσθαι. καὶ τὸ θεάφιον 3 θείου πλῆτο (μ 417)· τοῦ κεραυνίου πυρὸς λέγει. ὀδμὴν γὰρ ἔχει ὁ κεραυνὸς θῦ ⟨θείου⟩ 5 θειάσω (χ 482)· καθάρω 6 θέκλεον (Ψ 107)· θαυμαστόν 16 θελητής (Mich. VII 18)· προαιρετικός 25 θεμάν (Habac. III 3)· ἄνεμος νότος. ἡ ἀνατολή 43 θεμιστεύει (ι 114)· ἄρχει, κελεύει ἃ βούλεται, δικάζει 45 θεμιστεύοντα (λ 568)· δικάζοντα 46 Θεμιστῇ (Υ 4)· τῇ Δίκῃ 47 Θε[μι]στιάδες· Νύμφαι 51 θεμιστισία· ὁσία 54 θέμηλα· θεμέλαι ἕδραι, βάθρα, θεμέλια 58 θέμωσεν (ι 486)· ἤγγισεν. ἐγγίσαι ἐποίησεν, ἠνάγκασεν

ϑεναρίζει· τύπτει ⟨v. ἔνθεν—⟩
ϑένει (cf. Aesch. Sept. 382)· κόπτει, τύπτει
? ϑένιοι· οἱ προσήκοντες
ϑεοβλάβειαν· οὕτως Αἰσχίνης (p. 72, 32) εἶπεν [63]
Θεοδαίσιος· Διόνυσος (Cretice) [65. 66]
Θεόδωρος (Com. an. CXXXI a)· Θεοδώρους ἔλεγον οἱ κωμικοὶ τοὺς πρωκτούς, ἀπὸ Θεοδώρου τινὸς οὐκ εὖ τῆς ἑαυτοῦ χρησαμένου
ϑεοειδὲς τέρας· θεῖον εἶδος ἢ ὁμοίωμα
ϑεοειδής (Homer. ?)· καλός, θεοῦ εἶδος ἔχων
ϑεοείκελα· θεῖα, θαυμαστά, θεοῖς ὅμοια [71. 72]
ϑεόθυτα· ἱερόθυτα (Cratin. fr. CXXXII)
ϑεοὶ Μολοττικοί [ad 74]
ϑεοίνια (Lycurgus)· θυσία Διονύσου Ἀθήνησι. καὶ θεὸς Θέοινος Διόνυσος (Aesch. fr. 397)
ϑεοὶ ξενικοί· παρὰ Ἀθηναίοις τιμῶνται, οὓς καταλέγει Ἀπολλοφάνης ἐν Κρησὶ (fr. III) [77]
Θεοκήρυκες· γένος τὸ ἀπὸ Ταλθυβίου, παρὰ Ἐλευθερίοις
ϑεοκλυτεῖτε· παρὰ θεοῦ ἀκούετε
ϑεοκλυτήσαντες· θεοῦ ἀκούσαντες. θεὸν ἐπικαλεσάμενοι
ϑεοκλυτοῦσαι· θεὸν ἐπικαλούμεναι
ϑεοκόλος· ἱέρεια
ϑεοκυδῆ· δόξαν θείαν ἔχουσαν
ϑεομήτι· θεόφρονι
ϑεόμορος [ad 85] [86]
ϑεοξένια· κοινὴ ἑορτὴ πᾶσι τοῖς θεοῖς ....

ϑεόπαιστος· ὑπὸ θεοῦ παιόμενος. ἢ κιθάρα ὑπὸ θεοῦ διδομένη ⟨ad θεόπαστος⟩ [89]
ϑεοπλάκτως (Dor.)· δεισιδαίμονας
ϑεοπομπεῖν· ἐνθουσιᾶν
ϑεοπρεπεῖς· θεῷ ἁρμόζοντας
ϑεοπρόπιον (Α 85)· μαντεῖον ἐκ θεοῦ
ϑεόπροποι· προφῆται, μάντεις, ἐκ θεο προλέγοντες
ϑεοπτίαν· θεοφανίαν
ϑεοπτίας· θείας θεωρίας
ϑεόρτος (cf. Aesch. Prom. 764)· ὁ ὑπὸ θεοῦ παρορμώμενος
ϑεόρυτον· ἐκ θεοῦ προϊόν, ἐρχόμενον
ϑεός· σημεῖον (ἐν θυτικῇ) [ad 99]
ϑεόσδοτος· ἐκ θεοῦ δεδομένος [301]
ϑεόσεπτον· εἰς σεβασμόν ....
ϑεοσέπτωρ (Eur. Hipp. 1364)· θεοσεβής
ϑεοσκνεῖ· θεοὺς τιμᾷ ⟨918⟩
ϑεοστυγεῖς· μισούμενοι ὑπὸ θεοῦ
ϑεοταρπές (Dor.)· θεὸν τέρποντες
ϑεότευκτον· θεοκατασκεύαστον [8]
ϑεουδής (ζ 121)· δίκαιος. εὐσεβής. εὐγνώμων. θεοῖς ἀρέσκων
? ϑεο.ισσωτον (Aesch. Prom. 613)· θεοτίμητον ⟨θεόπεμπτον ?⟩ [11—13]
ϑεουργική· θεοὺς ποιοῦσα [15—19]
ϑεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος (Η 366)· θεοῖς ἴσος ἐν τῷ βουλεύεσθαι
ϑεόφιν· θεοῖς. ἐκ θεοῦ. τὸ γὰρ σχῆμα τοῦτο πληθύει· πασσαλόφιν, ζυγόφιν (ϑ 67 Τ 404)
ϑεόφοβος· θεοσεβής
ϑεοφραδία· θεοῦ γνώμη, ἢ φράσις

COD. 60 Imo θείνει 64 ϑεοδέσιος Post 66] 73 θεόδυτα 67 οἰκονομικοί 68 θεοειδεστέρας 70 θαύματα 74 ψυχοπόμπιον 75 θεοίνιος διώνης ⟨ὁ Διώνης?⟩ 78 |υθες ἐ — ἀποταλουβίον π 79 |εῖται — ἀκούει 82 ϑεόκολος 83 ϑεοκυνεῖ 84 ϑεομητεῖ, θεοφυρεῖται, θεῖα φρονεῖ 90 |κτας 91 ϑεοπεμπεῖν 93 ϑεοπρέπειον 98 ϑεόρρ| προχεόμενον bene Cyr. 171 ⟨99 Stat. Theb. V 176⟩ 301 θεὸν λέγειν ἐπευφ| 6 θεοτάρτεσοι ⟨ϑευτερπέος — |τος Cyr. 171⟩ 23 ϑεόφρα

HES. 63 ϑεοδέκτορα· θεὸν δεδεγμένην 65 ϑεοδμήτων· ὑπὸ θεοῦ δεδομημένων, θεοκτίστων (Θ 519), ᾠκοδομημένων 66 ϑεοδόσια· ὑπὸ θεοῦ δεδομένα (non Hes. opp. 318) 71 ϑεόθεν (π 447)· ἐκ θεοῦ 72 ϑεοεπεῖς· ἐκ θεοῦ ἑπόμενοι, ἢ λεγόμενοι (l. θεσπέσιοι) Ad 74 ἤτοι διάφοροι οἱ κύνες οἱ Μολοττικοί· ἢ (οἱ χθόνιοι) ὅτι ψυχοπομπεῖόν ἐστιν ἐν Μολοσσοῖς 77 ϑεοῖο (Λ 28)· τοῦ θεοῦ Ad 85 σώφρων ad θέμερος 86 ϑέοντες (Ψ 38)· τρέχοντες 89 ϑεοπίς ⟨θέσπις⟩· ἀληθής. ἡδεῖα. ἀγαθή. ἰσχυρά Ad 99 ἡ ἀρχή 301 ϑεὸς ϑεός· ἔθος ἦν, ὅτε κατάρχοιντό τινος, λέγειν θεὸν ἐπιφημιζομένοις (e Pausan. Eustath. 258, 28) 8 ϑεουδέα (τ 364 Greg. Naz. Arc. VII 60 p. 9)· θειώδη 11 ϑεουδιής· θεῷ ἀρέσκων 12 ϑῦδέσι· ὑπὸ θεοῦ δεδομένοις (Soph. OT. 1518?) 13 ϑέουσα (Ζ 394)· τρέχουσα 15 ϑεοφάντορας (Nicol. David)· ὑπὸ θεοῦ πεφημισμένους, θεολόγους 16 ϑεώμενα· ἐκ θεοῦ μένοντα ⟨ϑεομανῆ — μανέντα⟩ 17 ϑεόφατα· ἐκ θεοῦ σημαινόμενα ⟨θέσφ—⟩ 18 ϑεόφατα· λόγια, πεπρωμένα. πολλά. ἄφατα. ὑπὸ θεοῦ πεφημισμένα 19 ϑεοφατίζει· μαντεύεται. περιττολογεῖ

Θεοφραδίαις· θεοῦ γνώμαις, λόγοις, φράσεσι

Θεόφρονος (Thebais cycl.)· θείου

Θεοφροσύνη· αἱ περὶ τὸ θεῖον διατριβαί· καὶ †οὐ μαντεῖαι

†Θέπτανος· ἁπτόμενος

Θεραπαινίς· δούλη

Θέραπες (Eur. Io. 94)· ὁμιλητῆρες

Θεραπευτής· ἰατρός

Θεραπίς (Plat. Menex. 244 E)· θεραπεύουσα

Θεραπηΐας· τὰς βωμολοχίας

Θεράπναι (Eur Herc. 370)· αὐλῶνες. σταθμοί

Θεραπνίδες· ἔριθοι

Θεραπνίδια· ἑορτὴ παρὰ Λάκωσι

?Θεράπνη (sch. Nic. Th. 486)· θεραπαινίς, δούλη

Θεράπνιον· θεραπαινίδιον, δουλίδιον [37]

Θεράποντες (Apoll. lex.)· οἱ ἐν δευτέρᾳ τάξει φίλοι· ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν· δοῦλοί τε καὶ ὑπηρέται

Θεραπουσία· θεραπεία, ἱκετεία

Θέραψ (Cret.)· θεράπων, οἰκέτης, δοῦλος, ἀκόλουθος

Θέρει· †πρωΐ. θερμαίνει

Θερελίμιον· τόπου ὄνομα. καὶ Ἀπόλλων. καὶ Ζεύς

Θέρεσθαι (τ 64)· θερμαίνεσθαι, καίεσθαι, θάλπεσθαι, πρὸς ἥλιον χλιαίνεσθαι

Θερέσιμον· θεριστικόν ⟨Θέρσ— θερι—?⟩

Θερήγανον· μέρος τῆς ἁμάξης· οἱ δὲ τὴν ἅμαξαν τὴν ἄγουσαν τὰ θέρη

Θέρηγνον· τὸ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν παράπλεγμα, τὸ ἐπὶ τῇ ἀσταχύων παρακομιδῇ γινόμενον [46]

Θερίζει· ἐνδιατρίβει τῷ θέρει, καὶ ἀλοᾷ [48]

Θερινή ⟨ὥρα⟩· θέρος

Θερίσας (cf. Soph. Ai. 239)· τὸ θέρος ἀγαγών [51. 52]

Θερσίχθων· θερμαίνων, γῆν καίων

Θέρμα (Menand. fr. VII p. 98)· πυρετός: ἄδεια (Elei). καὶ ἐκεχειρία ⟨pro θεσμά⟩

Θερμαστ(ρ)ῆθεν· ἐκ καμίνων [56]

Θερμάστραι (Callim. Del. 144)· κάμινοι

Θέρμαστρις· σκεῦος παραπλήσιον καρκίνῳ, ᾧ χρῶνται οἱ χρυσοχοῖ. καὶ (θερμαυστρίς) ὄρχησις ἔντονος καὶ διάπυρος τάχους ἕνεκα

Θέρμει· θερμαίνει

Θέρμεσθαι· θερμαίνεσθαι

Θέρμης ⟨—ίης?⟩· ὁ θέρους πνέων

Θερμόν· τὸ θέρος. Βυζάντιοι

Θερμόπλα· ἵππου νόσημα περὶ τοὺς πόδας [63]

Θέρονται· καίονται. χλιαίνονται, θερμαίνονται

Θέρος· σῖτος. τοῦ θερίζειν ἡ ὥρα [66]

†Θερουρότερος· ὁ χλωρὸς σῖτος †ἀμηθής

Θερτήρια· ἑορτή τις ⟨ἀνθεστήρια?⟩

Θέσαι· θησαυρίσαι [71]

Θέσθαι (υ 207)· ὑποθέσθαι. θησαυρίζεσθαι [73]

Θέσκελα· [ad 74] θεοείκελα. ἢ θεοκέλευστα. θεῖα. θαυμάσια

Θέσεις· πράξεις. καὶ θεῖναι ποιῆσαι

Θέσμιον (Aesch. Ag. 1564)· δίκαιον

Θεσμοθέται· ἄρχοντες. νομοθέται. νομοφύλακες, οἱ τῶν νόμων ἐπιμεληταί [78]

Θεσμοῖς· νόμοις

Θεσμοποιεῖς (Eur. Phoen. 1645)· νομοθετεῖς

Θεσμούς (Aesch Eum. 751)· νόμου(ς) θείους. ἢ τὰς συνθέσεις τῶν ξύλων

Θεσμοφόρια· τὰ μυστήρια τῆς Δημήτρας. ἢ ὄνομα ἑορτῆς

Θεσμοφόρος· ὁ θεσμοὺς φέρων, ἤτοι νόμους [84]

Θεσπέσιον· θεῖον, παραγώγως. ὅταν δὲ λέγῃ (Β 367)·

γνώσεαι εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις·

τῇ θεότητι λέγει, εἰ μὴ κατὰ συνεκδοχὴν ἀκούοιμεν θεσπεσίῃ, τῇ ἐκ θεῶν βουλήσει [86. 87]

COD. Ante 30 θεραπευσία; cf. 339 35 θεραπαινίδες 35a θεραπνατίδια 41 cf. Ἐρεθύμιος, Ἐριδίμιος ⟨Θερευναῖον Meinck.⟩ 42 χναίεσθαι 44 cf. θρήτταvον, μόργος 51 καὶ .... πάντων post 55 57 θέρμαστραι 59 θερμεῖ 62 Βυζάντιον 63 νόσιμα ⟨θερμοπλᾶν?⟩ 65 χναίονται 67 τῶν θέρων 68 ὀχμωρός 85 εἰ θεσπεσίην — ἀλωπάξεις

HES. 37 θεράποντες Διός (λ 255)· βασιλεῖς 46 θέρηται (Ζ 331)· θέρεται. καίεται 48 θερίκλειον· ποτήριον. κόνδυ ⟨Θηρ—⟩ 51 θέριστ(ρ)ον (gl. LXX)· λεπτὸν ὕφασμα, θερινὸν ἱμάτιον καὶ τὸ ἐπάνω ἐν τῇ κλίνῃ πάντων 52 Θερσίτης· ὄνομα κύριον 56 θέρκταρ· θέλγμα ⟨θέλκταρ⟩ 63 θερόμενος· θερμαινόμενος (Moer. 183) 66 θερσόμενος (τ 507)· θερμανθησόμενος. ἀπὸ τοῦ θέρω ἐνεστῶτος 71 θέσατο (Κ 23)· ἐνεδύσατο 73 θέσθω (Β 382)· εὐτρεπιζέσθω Ad 74 θαυμαστά (Γ 130) 78 θεσμῶν (ψ 296)· θείων νόμων. ἔθος νόμων 84 θέσπιν (α 328)· θείαν φωνήν 86 θεσπέσιος (Ο 637)· θείως. θαυμαστός 87 θεσπεσίῃ· μεγάλῃ, πόλει. θείᾳ. τῇ ἐκ θεοῦ βουλήσει

θεσπεσιώτερον· ἀξιολογώτερον
θεσπιάοιδος· ποιητής [90]
θεσπιδαές (Μ 177)· θείως καιόμενον, ἢ δαιόμενον [92]
θέσπιδες· θυσίαι. θεοσέβειαι
θεσπίζει· μαντεύεται, προφητεύει, ἐνθ(ε)άζει. νομοθετεῖ
θέσπιν (α 328)· θείαν, ἡδεῖαν, θαυμαστὴν φωνήν
θεσπιόφημον· παροιμίαν τινά
θεσπίσαι· προστάξαι. μαντεύσασθαι
θέσπισμα (Eur. Ion. 405)· θεῖον δόγμα. νομοθεσία
θεσπίσματα (Aesch. fr. 81)· μαντεύματα. καὶ τὰ ὅμοια
? θέσπις· ἀγαθή. ἀληθής. ἰσχυρά. ἡδεῖα
θεσπιῳδός· ἀληθὴς μάντις
Θέσπιος· ποταμὸς Βοιωτίας [403]
Θεσσάλαι· αἱ Κῷαι παρὰ Φιλητᾷ. καὶ αἱ φαρμακίδες
Θεσσαλὸν ...... (Eur. Phoen. 1407)· τοῦτο παροιμιῶδες, τασσόμενον ἐπὶ ἀπάτης
Θεσσαλιώτας· ἐναγισμός τις παρὰ Λάκωσι
θέσσαντο (Pind. N. V 18)· ἐξήτησαν. [ad 7] ἱκέτευσαν [ ]
θέσσεσθαι· αἰτεῖν. [ad 8] ἱκετεύειν
θεσσόμενος· δεόμενος. ζητούμενος. ἱκετεύων
(Θεστιάδες· Νύμφαι) cf. 247 [10]
θέσφατα (λ 297)· θεόφατα. μαντεύματα ἐκ θεοῦ λεγόμενα. εἱμαρμέναι ἐκ μαντείας λεγόμεναι
θέσφατον· πολύφατον. ὑπὸ θεοῦ πεφατισμένον. θεῖον. μέγα: ἀργόν, ἄπρακτον τὸ ἐκ θεοῦ μάντευμα (sch. Eur. IT. 121). προφητεία
θεσφατοῦται· θεσφατίζει, μαντεύεται. περισσὰ λαλεῖ
θετή· ποιητὴ θυγάτηρ
θετήρ· τολμητής. πράκτης

θέτης (Isae. 82, 18)· ὁ προθέμενός τι (ὑποθ—)
θετικῶς· το ὀφειλόμενον γενέσθαι
Θέτις· ἡ μήτηρ Ἀχιλλέως. καὶ ἡ θάλασσα. ἡ δὲ γῆ λέγεται Τηθύς
θετόν· εἰσποιητόν, οὐ γνήσιον
Θετταλικὰ πτερά· τοῦτο εἴρηται διὰ τὸ πτέρυγας ἔχειν τὰς Θεσσαλικὰς χλαμύδας. Πτέρυγες δὲ καλοῦνται αἱ ἑκατέρωθεν γωνίαι διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξι
Θετταλικὴ ἔνθεσις (Hermipp. fr. IV p. 399)· ἡ μεγάλη
Θετταλικὸς δίφρος (Eupol. fr. VI p. 442)· διάφοροί εἰσι τῷ κάλλει οἱ Θετταλικοὶ δίφροι· ἴδιον γάρ τι γένος αὐτῶν κατεσκεύασται
θετταλίς (Lysipp. com. p. 744)· ὑπόδημα ποιόν [Κρῆτες
Θετταλὸν σόφισμα (Eurip. Phoen. 1407)· [ad 24]
θεῦ· δεῦρο. τρέχε (v. οὖνει)
θεύγεσθαι· θέλγεσθαι. Κρῆτες
θευμορία· ἀπαρχή. θυσία. ἢ ὃ λαμβάνουσιν οἱ ἱερεῖς κρέας, ἐπειδὰν θύηται. θεοῦ μοῖρα (Callim. Ep. XXXII 4)
θευμοριαζέτω· θεῷ γέρας ἀναφερέτω
θευξένια· Ἀπόλλωνος ἑορτή
θεύσεσθαι (Λ 700)· δραμεῖσθαι. διώξεσθαι [31]
θευσόμεθα (Menand.)· δραμούμεθα. φευξόμεθα. πλευσόμεθα
θεῦτιν· † σκαράδιν. Ἱππῶναξ (fr. 115) [34]
θεώματα· τὰ περικαθαρτήρια
θεῶν ἀγορά· [ad 36] [37]
θεῶν ἐν γούνασι κεῖται (Ρ 514)· παράκειται τῷ θεῷ, καὶ ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ καὶ ἐξουσίᾳ κεῖται
θεωρία· ὄψις, θέα
Θεωρίδες· αἱ περὶ τὸν Διόνυσον Βάκχαι
θεωρικὰ χρήματα (Dem. Ol. 3, 11)· τὰ

COD. 89 θεσπιαοιδός (96 προοίμιόν τι? 402 Θεσπιαί· πόλις?) 4 θεσπάλαι 6 θεσσαλῶπις ἐναγιασμός 7 ἐξήτησαν; cf. θησ— 23 θετταλίας 27 οὐσία ὲ 33 θεύτιν (= τευθίδα) 36 συνεργεθῆναι προσαγορεύεσθαι 38 θεώμενγ| 41 π ἀθηναίοις — μισθομένου

HES. 90 θεσπέσιοι· θεῖοι 92 θεσπιδαπῦρ (Μ 177)· τὸ θείως καιόμενον πῦρ 403 Θεσπρωτοί (ξ 315)· ἔθνος παρὰ Θεσσαλίας Ad 7 ἐκάθισαν — ἐνεδύσαντο (ad ἕσσασθαι) Ad 8 καθῆσθαι 10 Θεστορίδης (Α 69)· Θέστορος παῖς ὁ Κάλχας Ad 24 παροιμία ἐπὶ τῶν σοφιζομένων λεγομένη καὶ μὴ ε(ὐ)θυμαχούντων 31 θεύσεε (Ψ 623)· δραμεῖ 34 θέων (Ζ 54 al.)· βαδίζων, τρέχων Ad 36 παροιμία ἐπὶ τῶν τολμώντων λέγειν ἐν τοῖς τοσοῦτον ὑπερέχουσιν, ὅσον οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων. καὶ τόπος Ἀθήνησιν ἀπὸ τοῦ συναγερθῆναι προσαγορευθείς 37 Θεῶν ἐπὶ καλλικολώνῃ (Υ 53)· τόπος ἐστὶ τῆς Τροίας ὑψηλός

εἰς θεῶν τιμὰς καὶ ἑορτὰς διδόμενα ἐν τοῖς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. ἅτινα ἐν τῷ θεάτρῳ ἐδίδυτο, καὶ ἐκ τοῦ θεάτρου συνήγετο ἀπὸ μισθωμένου τόπου

θεωρικὸν ἀργύριον (Theophil. com. p. 631)· τὸ εἰς θεῶν τιμὴν καὶ ἑορτὴν διδόμενον, θεωρίας ἕνεκα, τοῦ καὶ τοὺς πένητας μετέχειν τῶν θεωριῶν. καὶ πάντα τὰ διανεμόμενα θεωρικὰ ἐλέγετο

θεωρικῶς· ὡς θεωρὺς ἐστεφανωμένος· θεωροὺς δὲ ἐκάλουν τοὺς τοῖς θεοῖς τὰς ἀπαρχὰς ἀπάγοντας. ἐστεφάνουν γὰρ οὗτοι τὰς ἀπήνας

Θεώριος· ὁ Ἀπόλλων

Θεωρίς· κύριον ὄνομα. καὶ θεωρία. καὶ ἡ Σικυωνία τὸ γένος (Σοφοκλέους) ἐρωμένη

θεωροί· οἱ θεοπρόποι. καὶ οἱ θεώμενοι, ἢ οἱ φροντίζοντες περὶ τὰ θεῖα. [λέγουσι δὲ καὶ τὴν ὁδόν, δι' ἧς ἴασιν ἐπὶ τὰ ἱερὰ θεωρίδα· καὶ τὰ διανεμόμενα ἀργύρια ἐν ταῖς ἑορταῖς [47. 48]

θηβάνας (Aristot. de vent. 973, 8)· ἄνεμος

θήβανις· †θήρα (αὔρα?) ἐκ τοῦ Πλακίου κόλπου πνέουσα [51]

θῆβος· θαῦμα

θηγάνει (Aesch. Ag. 413)· ὀξύνει

θηγάνεον· ὀξύ, ἠκονημένον

θηγάνη (cf. Soph. Ai. 820)· ἀκόνη. λέγουσι δὲ καὶ θήγανον

θήγειν (Eur. Or. 1036)· ἀκονᾶν, ὀξύνειν [57]

θηγή (Democritus)· θήκη. θέσις. τάξις

θηγόν· οἱ δὲ ὀξύ, ἀκονητόν [60]

θηεῖσθαι· θαυμάζειν

θηεῖτο (ε 75)· ἑώρα. ἐθαύμαζε

θηεύμενοι (Herod. VII 146)· θεωροῦντες [64—66]

†θήημος· ἔθιμος

†θηήμων· ἐθίμων

θηήσασθαι· θεάσασθαι. θαυμάσαι

θηήσεται· θαυμάσεται [71]

θηητής· [ad 72] θεωρός

θηητόν· θαυμαστόν. καλόν. καταθύμιον. περικαλλές. σύμφορον

θηητός· θαυμαστός

θῆκαι (Thuc. III 104)· οἱ ἀπόθετοι τόμοι. ἢ σοροί [76]

†θηκία· τὰ ἐντάφια. δηλοῖ δὲ καὶ θησαυρόν. καὶ τάφον (Lacones). καψίον. γλωσσοκομεῖον

θηκτόν (Eur. Med. 40)· ὀξύ, ἠκονημένον

θηλαί· τῶν μαστῶν τὰ ἄκρα. καὶ τῶν χειλῶν τὰ ἐκπτυσσόμενα

θηλαμινοῦ· νεογνοῦ

θηλαμών (Lycophr. 31)· τροφός

θήλαντο· ἐθήλασαν (θήσαντο?)

θηλάστρια· τροφός. ἔστι δὲ Ἰακόν. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρῳ (fr. 95)

θήλεα· ἱμάντων τὰ τετρημένα, εἰς ἃ διωθεῖται τὰ ὀξέα. καὶ τῶν σπονδύλων τὰ κοῖλα

θηλή (Plat. Cratyl. 414 A)· μαστός

θηλητήρ· κυνηγός (θηρητήρ)

θῆλυ (Eur. Med. 928)· ἀσθενές. γυνή

θηλυγενής (Eur. Bacch. 117)· ὁ ἐναντίος τῷ ἀρρενωπῷ (—ένειος)

θηλυδρίας (Herod. VII 153)· ὁ τεθηλυ(μ)μένος

θηλυδριῶδες (Ar. Thesm. 131)· τὸ κατακεκλασμένον

θηλυμανεῖς (non Antimach. fr. 16 Bgk.)· πόρνοι [92]

θηλύνει· μαλάσσει [94. 95]

θηλυτεράων (ψ 166 λ 385)· θηλειῶν, τῶν μόνων ἐγκυμόνων πλησιαζουσῶν ἀνδράσι. „μόναι γὰρ αἱ γυναῖκες ἔγκυαι οὖσαι πλησιάζουσιν ἀνδράσι, τῶν δὲ ἄλλων ζώων οὐδέν"

θηλυφόν(ον)· τὸ ἀκόνιτον

θηλώ· τροφός, τήθη

θῆμα· θήκη. τάφος. ἀνάθημα. Σοφοκλῆς Σαλμωνεῖ (fr. 495)

COD. 43 θεωρικοὺς δὲ ⟨44 Paus. II 31, 6⟩ 45 σηκιωνία 46 θεοπρεποί 49 θηβανίς 50 θήβανα — πλαγίου 51 θήβα 58 θήγη; v. Suid. s. v. ῥυσμός 63 θηέμενοι 73 κατὰ θυμὸν 74 θηϊστός 75 σωοί 77 καμψίον (hoc θήβη ap. Cyr. 171) 81 τάφος 83 ἴακκον 84 τετριμμένα (cf. ἄρρενα et ε 2315) 97 ἀκίνητον 99 ἄνθημα — σαλμονεῖ

HES. 47 θεωρούς (II Masc. IV 19)· θεωρητάς, ἐπόπτας 48 Θηβαῖος· ἔθνος 51 Θήβη· πόλις Βοιωτίας. καὶ κιβώτιον (תיבה) 57 †θήγεια· θαυμαστά. ψευδῆ (θηητά) 60 θήγει (N 474)· ἀκονᾷ, ὀξύνει (v. ἀκονᾷ) 64 θηεύοντο (Π 444)· ἐθαύμαζον 65 θηη (M 26)· ποιῆσαι 66 θηης (Z 432)· ποιήσεις 71 θηητήρ (φ 397)· θαυμαστής. θεατήρ Ad 72 ἀπατεών (ad θηπητής) 76 θήκατο (K 31 Ξ 187)· ἐπέθηκεν 92 θηλύματα· μέλιτι βεβρεγμένα ἄλφιτα (θυλήματα) 94 θήλυσε ἔρση (ε 467)· ἡ τὰ φυτὰ θάλλειν ποιοῦσα δρόσους, καὶ θρεπτική 95 θηλύτεραι (Θ 520)· αἱ γυναῖκες

θημονιαί· οἱ σωροὶ τῶν δραγμάτων ⟨θημω—⟩ [501]
θημών· πᾶν τὸ σεσωρευμένον, οἷον ἀχύρων ἢ πυρῶν
θημῶνες· θημονιαί
θήν· † διὰ ἤ που (P 29)
θήνιον· γάλα
θῆξαι· ὀξῦναι, ἀκονῆσαι
θῆξις· ῥοπή. στιγμή. τάχος
θηπαλέος· βωμολόχος
θήπει· ψεύδεται
θηπητής· ἀπατεών ⟨472⟩
θηπόν· καταθύμιον. θαυμαστόν
θήπω· ἐπιθυμῶ. θαυμάζω
θήπων (Hippon. fr. 14)· ἐξαπατῶν, κολακεύων. θαυμάζων
θήρ (O 536)· θηρίον. ὁ λέων· ἀπὸ τοῦ θοῶς ὀρούειν
θήρα· κυνηγία, ἄγρα
θήραμα· εὕρεμα
θηρᾶν· ζητεῖν. εὑρεῖν. μηχανᾶσθαι
θῆρας· τοὺς σατυρίσκους
θήρατρον· δέλεαρ. ἄγκιστρον ⟨q. v.⟩
θηράτρων· θηρατικῶν [21]
Θήρεον ⟨—αιον⟩ πέπλον· τὸ ποικίλον. οἱ Ἀττικοί· δοκεῖ δὲ ἀπὸ Θήρας τῆς νήσου προσηγορεῦσθαι
θηρία (Call. Dian. 12)· τὰ ζῷα. καὶ ἐπὶ τῶν ἵππων οὕτω λέγουσι [24. 25]
Θηρίκλεια (Com. V p. 463)· κυλίκων εἶδος· ἀπὸ Θηρικλέους κεραμέως (Theophil. com. p. 803)
θηρίον (Hippocr. II p. 134)· πάθος τι σώματος, ὃ καὶ καρκίνος καλεῖται
Θηρίτας· ὁ Ἐνυάλιος παρὰ Λάκωσιν
θηριώδης· ἀγριαινόμενος
θηροειδεῖς· ἐφαπτίδες ποικίλως διηνθισμέναι
θηροθῆραι· θηρευταί
θηρόλεξις· ὁ τὰς λέξεις θηρώμενος [33. 34]
θηροσύνας· κυνηγίας
† θηρότις· θηρεύτρια
θηροφόνος (Eur. Herc. 378)· θηροκτόνος. Ἄρτεμις
θηρώμενοι (Ar. Eqq. 864)· θηρῶντες, ἀγρεύοντες
θής· δοῦλος, μισθωτός. παράσιτος. ἢ ὁ τὴν † μερητικὴν ἐργαζόμενος παρὰ Ἀθηναίοις [40]
θῆσαι· θρέψαι, θηλάσαι [42]
θησάμενοι (cf. Archil. fr. 11)· αἰτησάμενοι. Κρῆτες
θήσαντο (Herod. III 23)· ἐθαύμασαν
θήσασθαι· θεάσασθαι. θηλάσαι [ad 45]
θησάσθω· κοιμηθήτω [47]
θήσατο (Heracleenses)· ἐδούλευσεν .... (Ω 58)
θησαυρίσασαν· συνάξασαν
θησαυρός· εἰς ἀγαλμάτων καὶ χρημάτων [ἢ] ἱερῶν ἀπόθεσιν οἶκος
θήσει· ὑποθήσεται. ποιήσει
Θησεῖα (Ar. Plut. 627)· ἑορτὴ Ἀθήνησι
Θησεῖον (Ar. fr. p. 1172)· νεὼς Θησέως, ἐφ' ὃν οἱ ἀποδιδράσκοντες κατέφευγον. δηλοῖ δὲ καὶ φυτόν τι ποιόν (Theophr. VII 12, 3)· καὶ τὸ δεσμωτήριον παρὰ Ἀθηναίοις
θήσεται (Eur. Ion. 75)· ποιήσεται
θήσω· ἤσω. αἰτήσω. Βοιωτοί
θησόμενοι· αἰτούμενοι [57]
† θηταλά· θαυμαστά, ψεύδεσιν ὅμοια
θῆτας (Herod. VIII 137)· μισθωτούς
θητεῖαι (Soph. OT. 1029)· μισθώσεις, μισθοδουλ[ε]ίαι
θητεύει· δουλεύει (ἐπὶ) μισθῷ
θητικόν (Aristot. Pol. II 10)· τὸ ἔσχατον τίμημα παρὰ Ἀθηναίοις
† θητόν· βωμόν [65]
θιαγόνες (Aetoli ap. Nicand. fr. 136)· ἄρτοι, οἳ παρετίθεντο τοῖς θεοῖς
† θιαχχά· ἄνθη ἐν Σικυῶνι
† θιάλλαι· θῆμνες ⟨v. θίλα⟩
θιάρατος (Cret.)· εὐκτός
θιάσαι· χορεῦσαι

COD. 503 θημόνες ⟨4 Δία ἤ?⟩ 8 θηπάλαιος, βομολόχος 11 καταθυμίαν ⟨v. θητόν⟩ 13 θηπῶν 18 σατυρικούς 20 θηράγρα Cyr. Dr. 23 Θήρεια 26 θηρίκλειο, κυλικῶν — Θηρακλέους ⟨28 Pausan. III 19⟩ 30 ἐφεπτίδες — διηνυσμέναι 32 θηρολέξης 40 ὁ θηρτιῶς ⟨53 Θήσειον Herodianus⟩ 60 μισθωτάς 60—65 = 61—65. 60 67 θιαχχά — συκιῶνι ⟨imo ἐλάχχα, ἰάχχα⟩ 69 εὔητος

HES. 501 θημοσάνη· ἀπόθεσις 21 θήραυλος· ἀγρός τις ⟨θύραυλος· ἀγρώστης⟩ 24 θηρητήρ (Λ 292)· κυνηγός ⟨486⟩ 25 θηρί (Γ 449)· λέοντι 33 θηρολέτης (Greg. Naz. C. XVI 7 p. 232)· κυνηγός 34 θηρός (Κ 184)· λέοντος 40 θὴρ ὥς (Eur. Hec. 1173)· ὡς θήρ 42 θησαίατο (σ 190)· θαυμάσειαν Ad 45 εὐωχηθῆναι. μεθυσθῆναι ⟨θώσασθαι⟩ 47 θῆσ.αν (Eur. Alc. 2)· δουλικήν 57 θήσω (I Cor. IX 18)· ποιήσω 65 θίασε· χόρευσε

θιασεῦσαι· σπεῖσαι. προσενέγκαι

θίασον· εὐωχία(ν). καὶ πλῆθος, οὐ μόνον τὸ Βακχικόν, ἀλλὰ (καὶ) τὸ ἐργατικόν

θίασος· χοροῦ σύστασις, ἢ σύλλογος. καὶ τὸ ψιλὸν πλῆθος· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὸ Βακχικόν· ἢ ἑσμὸς γυναικῶν

θιασῶνες· οἶκοι, ἐν οἷς συνιόντες δειπνοῦσιν οἱ θίασοι

θιασῶται (Ar. Ran. 326)· χορευταί

θίβεις· γυναῖκές τινες [77]

θίβηνος· κιβωτός. Κύπριοι

θιβρήν· φιλόκοσμον, καλλυντικήν, ὑπερήφανον, καταφερῆ, καὶ θρασεῖαν. καὶ παρὰ μὲν Νικάνδρῳ (Ther. 35) τὴν ἔμπυρον, καὶ καυστικήν· τινὲς δὲ χαλεπήν

θιβρόν· τρυφερόν. καλόν. σεμνόν. ἁπαλόν

θιγεῖν· ψαῦσαι, ἅψασθαι: ἅπτεσθαι ⟨θίγειν⟩

θιγμάτων· μιασμάτων

†θίγωνος· κιβωτοῦ

θίημι (Cret.)· ποιῶ

θιδρακίνη· θίδραξ καὶ θρίδαξ

θιήιον· θεῖον τὸ ὀρυκτόν. Κρῆτες

θιῆσαι (Cret.)· ποιῆσαι. φιλῆσαι

θικέλιον· τὴν γογγυλίδα. Λάκωνες

†θίλα· ὁ θημών (568)

θιμῶνες· θιμωνιαί

θίν· ὁ αἰγιαλός, ἀπὸ τοῦ θείνεσθαι. καὶ θῖν' (ἁλ)ὸς πολλάκις τὸ αὐτὸ λέγει. καὶ ἀρσενικῶς Ὅμηρος ὁ θίν, καὶ ὁ σωρός·
πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θίς (μ 45)
καὶ ἄμμος

θῖνες· ψάμμοι. ὑψηλοὶ τόποι. καὶ αἱ τῶν καρπῶν συγκομιδαί [93—95]

θίξεσθαι· ἅψεσθαι

θίξις· ἔψαψις

θιός· θεος. Κρῆτες

θιπόβρωτος [ad 99] καὶ θριπόβρωτος· ὁ ὑπὸ σητῶν βεβρωμένος

θίς (sch. Ar. Vesp. 696)· ὄχθος. βουνὸς ἀμμώδης. αἰγιαλός. θάλασσα. σωρὸς κυμάτων. τὸ κάτω βάθος τῆς θαλάσσης. ἢ ὀστέων σωρός (μ 45)

θίς· ἀνάχωμα σωροειδές, (καὶ οἱ τῆς ψάμμου σωροί)

†θισπῶσαι· εἰκάσαι ⟨v. σιπτῶναι⟩

θλαδίαι· εὐνοῦχοι

θλάσας· κλάσας, συνθλάσας

θλάσπις· πόα· ἣν ἔνιοι σαύριον

θλίβει (Ar. Pac. 1239)· ὠθεῖ, πιέζει

θλίβεται· πατεῖται. τοῦτο δὲ ἐπὶ σταφυλῆς λέγεται †γὰρ καὶ ὅτε τις ὀλιγορεῖ. πιέζεται

θλιβίας· θλαδίας. σπάδων [609. 10]

θνητίδια ⟨—άδια⟩· νεκριμαῖα [12]

θοάζει (Eur. Tro. 307)· τρέχει. μαίνεται. σκιρτᾷ. †κτείνει ⟨ἀκταίνει⟩. σπεύδει. ταράττει. κάθηται. χορεύει. ἀνύει. ἥδεται. τελεῖ. †πλάττει. φοβεῖται. πλανᾶται. θεοφορεῖται

†Θόαξος· Ἀπόλλων

θοάς: ὀξείας. ταχείας τῆς Λακωνικῆς ὁρμάς· [ad 15]

(θοείδια· ἰγδία, Κύπριοι) cf. 181

θοή· ταχεῖα, ἡ νὺξ μέλαινα. δεινή. ὀξεῖα. ἰσχυρά [17. 18]

θοηρός· τεταραγμένος ἐστίν ⟨θολερός⟩

θοῇσι· ταχείαις·
νηυσὶ θοῇσιν (N 84)
ὅταν δὲ εἴπῃ·
νυκτὶ θοῇ (M 463) [ad 20]

θοιά (Cret.)· ζεῦγος ἡμιόνων [22]

θοινᾶται (Eur. fr. 790)· εὐωχεῖται

θοινᾶσθαι (Eur. Alc. 545)· εὐωχεῖσθαι

θοίνη (Xen. KΠ IV 2, 39)· εὐωχία, τροφή, καὶ τρυφή. ἡ τράπεζα

θοινητήριον (Eur. Rh. 515)· κατάβρωμα, τροφή

COD. ⟨76 θιβεῖς· γόητες?⟩ ⟨78 ΕΙΒΗΝΟϹ = ἴβηνος⟩ 86 θίκιον — ὀρεκτόν ⟨88 v. ζακελτίδες⟩ 91 γίνεσθαι καὶ θίνος — ἀμφοστροφύνθις — ἄμμος 92 θιναί, ψάμμαι 96 ἅψασθαι 97 ἔποψις 98 θῖος 99 θιπόβρωτὸς κακός — θιπόβρωτος — σιτῶν 600 κυμμάτων 1 θίσανα, χῶμα. Verba καὶ ... σωροί post 603 3 Cf. 601 5 θλασπίς ⟨10 cf. Aesch. Ag. 539 Bergk Mimnerm. 2, 10⟩ 11 θνιτίδια 15 ταχείας τῆς Λακωνικῆς ὁρμᾶς (de cane?) 15b 16 θόη δὲ ἡ θυσία λέγεται Cyr. 171 20 ναυσὶ — νυκτὶ θοῇσι ταῖς τιναῖς ἢ ταχείαις — ἐστιν αὕτη γὰρ ἠνοειδής

HES. 77 θίβη (Exod. II 3?)· πλεκτόν τι κιβωτοειδές, ὡς γλωσσοκομεῖον ⟨חֵבָה⟩ 93 θινί (Δ 248)· αἰγιαλῷ 94 θινομένη (Λ 588, non Boeot.)· τυπτομένη 95 θινῶν (Genes. XLIX 26)· αἰγιαλῶν. ἢ σορῶν ⟨σωρῶν⟩ πυρῶν Ad 99 κακῶς δίχα τοῦ ῥ λέγεται 609 θλῖψις (N. F.)· στένωσις λύπη 10 θλάναι· ἀποθανεῖν ⟨θνάναι Cyr.⟩ 12 θνήσκοντας· ἀποθνήσκοντας Ad 15 ἡ ἡγεμὼν Ἰταλίας (Δ 527) ἢ ἐπινήας (Λ 12), ἢ τὰς ταχείας ναῦς 17 θοὴν διὰ νύκτα (K 394)· θείαν. ταχεῖαν. ὀξεῖαν 18 θοὴν ἀλεγύνεται δαῖταν (θ 38)· τὴν ἀγαθήν Ad 20 [ταῖς στειναῖς, ἢ τ(ρ)αχείαις (ο 299)· ἔνιοι δὲ κατὰ σχῆμα ὀξεῖα(ι).] τῆς γὰρ γῆς σκιά ἐστιν ἡ νύξ· αὕτη γὰρ κωνοειδής. τὸ δὲ θοὸς ὀξύνεται 22 θοιμάτιον (Attici τὸ) ἱμάτιον ⟨Moeris⟩

θολία· πέτασος εἰς ὀξὺ συνηγμένος. σκιάδειον

† θολερεῖν· ταραχίζεσθαι

θολερόν (Thuc. II 102)· ταραχῶδες. ἀκάθαρτον, βορβορῶδες, τεταραγμένον

θολερῶς προβαίνει (Com. an. CXXXI)· [ad 30]

θολερόφρον· μέγα ......

θ' ὁλκάζει· χαλιναγωγεῖ ⟨cf. ὁλκ—⟩

θολόν· τεταραγμένον

θόλος· στρογγυλοειδὴς οἶκος, δι' ὀστράκων εἰλη[μ]μένος: ἢ τὸ τῆς σηπίας μέλαν ⟨θολός⟩

θόλος· κυρίως μὲν καμάρα· καταχρηστικῶς δὲ οἶκος εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσαν ἔχων τὴν στέγην κατεσκευασμένος· ἢ ὅπου οἱ πρυτάνεις καὶ ἡ βουλὴ συνειστιῶντο. θηλυκῶς δὲ ἔλεγον τὴν θόλον. καὶ τόπος, ἐν ᾧ τὰ συμποτικὰ σκεύη ἀπόκειται

θολοῦσα· σκοτοῦσα

θολῶσαι· πληρῶσαι. στεγάσαι. ταράξαι. σκοτίσαι

† θονανία· ὀξεῖα

θοόν· ὀξύ. λαμπρόν. σκοτεινόν. ἰσχυρόν. ταχινόν [40]

θοράνδις· τὸ ἔξω. Πάφιοι

Θοράτις ⟨—ταρ⟩· Ἀπόλλων παρὰ Λάκωσιν [43]

θορεῖν· πηδῆσαι, ὁρμῆσαι. ὀχεῦσαι

† θορινεῦσαι· ὁ ξιφίας ἰχθῦς

Θορικός (Isaeus)· δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Θορίκου

Θόρναξ· ὑποπόδιον Κύπριοι. ἢ ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Λακωνικῇ· ἀπό τε Θόρνακος Θορνάκιος Ἀπόλλων

θόρνυσθαι (Eustath. 1057, 4)· γεννᾶν, μίγνυσθαι. ὀχεύεσθαι, σπερμαίνειν [γεννᾶν]

† θόρισμα· δέλεαρ ἰχθύσι

θόροιο· ὀχευτοῦ

θόρος· βάτης, ἀφροδ(ισ)ιαστής. ὀχεία, ἡ ἔκκρισις τοῦ σπέρματος ⟨θορός⟩

θόρυβος· ζάλη, ταραχή [53. 54]

Θουκυδίδης (Thuc. I 1)· ἱστοριῶν συγγραφεύς. ὄνομα κύριον

θοὐλκότατον· βαρύτατον ⟨v. ὁλκός⟩

† θοῦπος· λόγος, μῦθος. ἑστίασις

θουραίη· ὀρεκτικῶς ἔχουσα, καταφερής. καὶ θουραία

θουραίην· ἀνδρείαν. θρασεῖαν. ἰσχυράν

θουρήεντος· λάγνου

θοῦρ..· βάτην ⟨θοῦριν⟩

θουρηταῖς ⟨—ήτιες⟩· αἱ τῶν ζῴων μίξεις

θούρητρα· ὀχεῖα

θούριδες· νύμφαι. μοῦσαι. † Μακεδόνες

θούριδος ἀλκῆς (Δ 234)· τῆς πολεμικῆς. ἀπὸ τοῦ θορεῖν, ὅ ἐστι πηδῆσαι· ἀφ' οὗ καὶ θοῦρος Ἄρης (Eur. Suppl. 579 Call. Del. 64)

θουριομάν(τεις Ar. Nubb. 332)· τοὺς περὶ Λάμπωνα. φασὶν γὰρ εἰς Σύβαριν τὴν ἀπο(ι)κίαν Λάμπων(α) ἀγαγεῖν· τινὲς δὲ ..... μάντιν ὄντα

θουριῶν· ἐνεργῶν

θοῦρον (Ο 127)· πηδητικόν, ὁρμητικόν. πολεμικόν. θρασύ. μέγα. ἐρρωμένον

† θούσχοινοι, ἢ θόσχοινοι· ἅρπαγες. πλανῆτες [70]

θοώκους· συνέδρια

θοωθείς· [ad 72] παροξυνθείς [ ] [73. 74]

θοῶσαι· ὀξῦναι. λαμπρῦναι. (ὀξὺν) ποιῆσαι. † πυρῶσαι

θοώτατος· ταχύτατος, τάχιστος

θραίειν· λοιδορεῖν. Λάκωνες

Θρακία· Ἀφροδίτη

? θραννομένη· προορῶσα

? θρανεύεται· συντρίβεται ⟨700⟩

θρακτικόν (Dor.)· πορευτόν ⟨—ικόν⟩

θραμβόν· καπυρόν

θραμίς· κριός

θρανίαι· θρόμβοι

θρανίον· δίφρος. ὑποπόδιον. πάσσαλος (Ar. Ran. 121). θρόνος. καὶ τὸ ὑπὸ τοῖς φατνώμασι σανίδωμα. καὶ λάσανα. καὶ νεὼς μέρος. καὶ τὸ ⟨τῶν?⟩ ὑπὸ τὴν δοκόν τι

COD. 27 θολεία, πέτασσος — σκιάδιον ⟨31 —ονα· μετὰ ταραχῆς φρονοῦντα?⟩ 32 cf. λαθρακάζων 35 κατασκ| συνεστόηντο 39 ταχεινόν 41 θοράνας ⟨cf. θύρδα⟩ 44 cf. τε θορεῖν 45 θράνις? Plin. HN. XXXII 11, 53 46 θόρυκος 47 Κύπριοι legebatur ante θόρναξ — ἀπὸ τεθόρνακος θόρνακις, Ἀ| 51 θορροῖο, ὀχετοῦ 50. 51 = 51. 50 52 θόρβος 58 θουρά, ἡ 61 βατ.. 63 θουρήτρα 65 θῆρες 66 φασίν.εἰσ γὰρ 68 ἠρρ| 73 cf. ἀθῶς 76 θοότατος 77 θεραίειν 78 θραικιά 81 cf. 690 ⟨84 θρανίαι, ῥόμβοι (comicus)?⟩ 85 σανιδόμενον Cf. ἐπιθράνιον

HES. Ad 30 μὴ καθεσταμένην καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἔχων, ἀλλ' ἀστάτως καὶ τεταραγμένως προϊών (Zenob. IV 31) 40 θορῷ (Θ 320)· κατεπήδησε 43 θόρε (Ψ 509)· ἐπήδησεν 53 θορών (Κ 528)· πηδήσας, ὁρμήσας, δραμών 54 θοῦ (Ps. CXLI 3)· θές. ἐπίστησον 70 θοωθείς· πλασθείς ⟨θωχθείς⟩ Ad 72 πλησθείς. ἑστιαθείς — εὐωχηθείς ⟨θωχθείς⟩ 73 θοῶς (Γ 325)· σφοδρῶς. ταχέως 74 Θόωσα (α 71)· μήτηρ Κύκλωπος

Θρανογράφους· τοὺς εὐπρεπεῖς ⟨ἀπρεπεῖς⟩ τοιχογράφους

Θρᾶνον· δίφρον

Θραν(ί)τιδες κῶπαι· αἷς οἱ θρανῖται χρῶνται ἐν ταῖς καταφράκτοις ναυσί

Θρᾶξαι· ταράξαι (sch. Aesch. Prom. 628). λυπῆσαι. Εὐριπίδης Πειρίθῳ (fr. 603)

Θραξεῖται (Dor.)· ταράξεται. πορεύσεται

Θρασεῖαν· ὀξεῖαν

Θράσις· θραῦσις. φθορά. θάνατος. ἀρρωστία. ἧττα ἐν πολέμῳ ⟨706⟩

Θράσκειν· ἀναμιμνήσκειν

†Θρασύτην· τὸ ἀποδημοῦντα θρασύνεσθαι

Θράσος· δαίμων. ἀλαζον(ε)ία, φρύαγμα. ὀξύτης. μάχη

Θρασυκάρδιος· εὔτολμος, θρασύς [ad 96]

Θρασυμέμνονα (Ε 639 λ 266)· θρασὺν κατὰ τὸ μένος. γενναῖον. εὔτολμον [ad 97] ἀλαζόνα. τραχύν. σκληρόν. ἀπηνῆ. φλύαρον, ταραχώδη. ὑβριστήν

Θράττειν (Attici)· ἐνοχλεῖν, ταράττειν

Θράττης· ὁ λίθος ὑπὸ Θρᾳκῶν

Θράττομαι· συντρίβομαι, συγκόπτομαι

†Θράττον· ὕπερον. κόλουρον ⟨703⟩

Θραύει· συντρίβει

Θραῦλον· κόλουρον. †ἄπυρον ⟨701⟩

Θραῦρον· τραγανόν. θραυόμενον

Θραύσει (Ar. Av. 466)· πραΰνει. †ἀμήσει. ἀπολεῖ

Θραῦσις· [ad 706] πληγή. σφῦρα ἡ τοὺς βώλους θραύουσα

Θραῦσμα· λύπη. πληγή. κατάπτωμα γῆς. καταστολή. παῦσμα, παῦσις

Θραχθείς (Attici)· ταραχθείς

Θρεκτικώτατος· ὀξύτατος ⟨681⟩

Θρέκτος· δρόμος, ταχαῖος. ἀπὸ τοῦ θρέξαι καὶ δραμεῖν

Θρεκτοῖσι νόμοις· ἀντὶ τοῦ τροχαίοις Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ (fr. 424). ἔνιοι δὲ κρεκτοῖσ(ι)

Θρέξατο· ἐφυλάξατο. ἐσεβάσθη [13—15]

Θρέξαντες· ἐλαφρῶς ἐπελθόντες

Θρεόμενον· ὀλοφυρόμενον

Θρέπτα (Δ 478?)· τροφεῖα. τροφῶν ἀμοιβαί ⟨ε 5739⟩

Θρεπτῆρες· τρέφοντες [20]

.......·) τροφός ⟨ε 5740⟩

Θρεπτός· τρόφιμος, ὑπὸ τῶν τρεφουσῶν [23. 24]

Θρέττε (Ar. Eqq. 17)· τὸ ἀνδρεῖον. ἡ θρασύ

Θρεφθῆναι· τραφῆναι. παγῆναι

Θρέψαι (ι 246)· πῆξαι. [ad 27] καὶ τὸ σύνηθες

Θρηνεῖ· πενθεῖ, ὀλολύζει, ὀλοφύρεται [29]

†Θρηϊκή· ὑποδημάτων εἶδος Περσικῶν

Θρῆνος· γόος [32]

Θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην (ο 728)· τόπος τῆς νηὸς ... βάσιν ἔχων

Θρῆνυς· ὑποπόδιον. καὶ ἡ ἐν τῷ μέσῳ πλοίου σανίς, ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον [35]

Θρησκεύει· σέβεται, θεραπεύει. προσεδρεύει. ὑπηρετεῖ, τῷ θεῷ λατρεύει

(Θρησκὴν τονθρύν· ....) cf. 762

Θρησκός· ἑτερόδοξος. εὐσεβής

Θρησκῷ νόῳ· ..... ⟨762⟩

Θρησόμενος· †θερισόμενος. θερμανθησόμενος

Θρήττανον· τῆς ἁμάξης, ἐφ' ᾧ τὰ ἀγόμενα ἐπιτίθεται

Θρῖα (Euang. com. IV p. 572, 7)· φύλλα συκῆς, ἢ ἀμπέλου· καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς δεσμούμενα βρώματα

Θριάζειν· φυλλολογεῖν. ἐνθουσιᾶν, ἐνθουσιάζειν. Εὐριπίδης Λικυμνίῳ (fr. 481) καὶ Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ (fr. 425)

Θριαί (Callim. Ap. 45)· αἱ πρῶται μάντεις. καὶ νύμφαι. καὶ αἱ μαντικαὶ ψῆφοι

Θριαμβεῦσαι· θορυβῆσαι. βοῆσαι

Θριαμβεύσας· πομπεύσας

Θρίαμβος (Cratin. p. 36)· πομπή. ἐπίδειξις νίκης. ἢ Διονυσιακὸς ὕμνος, Ἴαμβος

†Θριάτιον· ἁπαλωτέρα τροφή

COD 87 θᾶνον, δίφρων 89 θράξαι cf. ἐπιθρᾶξαι 90 θραξεῖται 97 θρασύμνονα — ἀπειρῆ 700 θραττεύομαι (θράττομαι Cyr. 171); cf 680 4 ῥάγανον 5 θραύει — ἀπώλλει 6 βόλους (10 θρεκτοδρόμος· τροχαῖος?) 11. 12 legebantur ante 723 11 τροχαῖος 18 ἀμοιβῶν 19 τρεφόμενοι 25 θρέται cf. θρίτται 26 πατῆσαι 30 ὑπὸ δημάγων 33 ἐφαπταπόδην 37 θρῆσκος — εὐγενής 37 θρήσκῳ· νοῶ (40 cf. θερήγανον) 41 θρία 42 λυκυμνίω; cf. ὀρθιάζειν 44 |μβάσαι

HES. Ad 96 τολμηρός (Κ 41) Ad 97 τολμηρόν (paraphr.) Ad 706 ὀργή (Num. XVI 49) 13 †θρέειν· θροεῖν 14 θρεομένη (Eur. Med. 51)· θρηνοῦσα 15 θρέμματα (Ioann. IV 12)· βοσκήματα, πρόβατα. τέκνα 20 θρεπτήρια· (Greg. Naz. Arc. VIII 70 p. 28 Dr.) 23 θρεσκή· ἁγνή. πάντα εὐλαβουμένη ⟨5746 e⟩ 24 θρεσκός· περιττός. δεισιδαίμων ⟨737⟩ Ad 27 ἐκτρέφειν 29 θρῆνυν (Ξ 240)· ὑποπόδιον 32 θρῆς· ἡμίονος ⟨ὀρῆς —οι⟩ 35 θρησκεία (ep. Iacob. I 27)· σέβασμα ⟨763⟩

Θριάσιαι· πύλαι οὕτω καλοῦνται Ἀθήνησιν

θριγκός (η 87)· ἡ στεφάνη τοῦ τείχους. περίφραγμα, ὡς περίβολος. ἤγουν τὸ ἀνάστατον τοῦ τείχους, [οἰκοδομῆς] ἐφ' οὗ καὶ ἡ στέγη κεῖται. καὶ ὁ ὑπὸ τὸν κλινόποδα τοῦ τοίχου τόπος. ἢ περιχαράκωμα. καὶ τριγχός [50]

θριδακίναι· εἶδος μάζης παρὰ Ἀττικοῖς. καὶ αἱ παρ' ἡμῖν θρίδακες [ad 51]

θριῆσαι· χαπρίσαι

†θριληδεῖν ⟨θρυλλίδδην?⟩· θρυλλεῖν

†θριήλοοι· ἱερεῖς [55]

θρῖναξ· πτύον σίτου. ἢ τρίαινα

θρινία· ἄμπελος ἐν Κρήτῃ

?θριμμός· γογγυσμός

θρῖον (Ar. Eqq. 955)· βρῶμα σκευαστόν. διττὴ αὐτοῦ ἡ σκευασία· ἡ μὲν διὰ ταρίχου, ἡ δὲ διὰ ᾠῶν ἐπιχεομένου μέλιτος. συκῆς δὲ φύλλα οὐχ ἁπαλὰ ἐπετίθετο· ἔχουσι γάρ τινα ὀσμήν. διὸ καὶ θρῖον ἐκλήθη

Θριοῦς· δῆμος φυλῆς Οἰνηΐδος

θριπόβρωτος· οἱ Λάκωνες σφραγῖσιν ἐχρῶντο, ξύλοις ὑπὸ σητῶν βεβρωμένοις, κατασημαινομένοι[ς] ὁπότε βούλοιντο. Φιλοστέφανος δέ φησι πρῶτον Ἡρακλέα χρήσασθαι [62—64]

θριπήδεστον (Hyperides)· ξύλον ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένον. οἱ γὰρ ἐν τοῖς ξύλοις σῆτες οὕτως ἐκαλοῦντο

θρίττε (Ar. Eqq. 17)· ἀνδρεῖον. θρασύ. ἔστι δὲ ἀμετάφραστον

θρίψ· γλίσχρος, φειδωλός

Θριώ· †λίπος ἑορτὴ Ἀπόλλωνος· καὶ ἡ σύντροφος αὐτοῦ ⟨v. Θρῶ⟩

Θριῶζε (Thuc. I 114)· εἰς Θριάσιον πεδίον

θροεῖ (Soph. Ai. 864)· λαλεῖ. ψοφεῖ. θορυβεῖ. ἠχεῖ

(θροεῖται·) ἐκπλήττεται [71]

θρόμβοι· αἷμα παχὺ πεπηγός

θρόνα (X 441)· ἄνθη. καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα Κύπριοι

†θρονίτις· πρώτιστος [76]

θρόνον τετράπουν (Anaxil. fr. I 25 p. 348)· καὶ τὸν ἱερὸν δίφρον καὶ ἐκπεποικιλμένον

θρόνος· ἀνάκλιτος δίφρος

θρόνωσις (Plat. Euthyd. 277 D)· καταρχὴ περὶ τοὺς μυουμένους

θρόος· σκληρὰ φωνή. λαλιά. θροῦς. θόρυβος (Δ 437). φθόγγος. ψόφος. ἢ τεθραυσμένη φωνή [82. 83]

θροῦς (Xen. ΚΠ VI 1, 37)· ὁ διὰ στόματος ἦχος. λαλιά. ψιθυρισμός

θρυαλλίς· ἐσχάρα. λύχνος (Philyll. p. 866). ἀκτίς (Nub. 585). καὶ τῶν φυομένων τι, ἐξ οὗ ἐλλύχνια γίνεται. ἢ στυπίον ἐκ βοτάνης. ἤγουν τὸ ἐλλύχνιον [86]

†θρυασμός· φωνή

θρυγανᾷ (cf. Ar. Eccl. 34)· κνᾶται. ξύει

†θρυαρίς· ψιασθής [90]

θρυλεῖ· ταράσσει, ὀχλεῖ [92]

θρυλίχθη (Ψ 396)· συνετρίβη. συνεθραύσθη. ἀπεδρύφθη

θρῦλοι· ψιθυρισμοί. ὁμιλίαι

θρυματίς (Antiph. com. fr. V 4 p. 101)· ἡ ὑφ' ἡμῶν ἐνθρυματίς

θρυμίς· ἰχθῦς ποιός

θρύμματα (Aristoph.)· κλάσματα ἄρτου

Θρύον (B 592)· πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἣν θρυόεσσαν Ὅμηρος (Λ 711) λέγει. καὶ εἶδος βοτάνης (Φ 351) [99]

θρύπτακον· κλάσμα ἄρτου. Κρῆτες

θρύπτεται· μαλακίζεται, τρυφᾷ, στρηνιᾷ. κλᾶται

†θρημνεύεται, ὑπερηφανεύεται

θρύψαι· θραῦσαι. κόψαι. κλάσαι. καὶ ἀνακλάσαι. μαλάξαι

θρύσκα· ἄγρια λάχανα ⟨ἔνθρυσκα⟩

COD. 48 θριαιάσιαι ⟨52 θρίσαι· χαρπίσαι?⟩ 56 θρίναξ ⟨57 cf. ὀμινίαι 60 a Θριώ⟩ 61 θριπτόβ| — |νοι δὲ φασί (cf. θιπόβρωτος) 65 θριπηδεστόν — θριπτῶν 66 θρίτται 69 θρίωζε (72 Choerob. orth. p. 218, 22) 74 Κύπριοι legebatur post 72; cf. schol. Theocr. II 59 θρόν, ἄνθη — ποικιλμάτων; cf. θρόα, τρόνα 80 θρόον 85 θριαλλίς 88 Cf. θυργανᾶν 91 θρυλλεῖ 93 θρυλλύχθη 94 θρύλλοι

HES. 50 θριχθοῖς (ρ 267)· φραγμοῖς Ad 51 ἤτοι μαΐούλια ⟨μαρούλλιν recte Cyr. Voss.⟩ 55 Θρινακία (λ 106)· ἱερὰ Ἥλιος, ἡ νῦν Σικελία, τρία ἄκρα ἔχουσα ναύβαιον, σαυύνον, Πελωριάδα· ἐν ᾗ φασι τὰς Ἡλίου βοῦς εἶναι 62 θρίσκειν· τὸν θροῦν ⟨θρησκὴν τονθρύν· ....⟩ 63 θρισκεία· λατρεία ⟨θρη—⟩ 64 θρόα (sch. B ad X 441)· ἄνθη. ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν ⟨θορεῖν⟩ ἄνω 71 θρόδακα (Byzant.)· θρίδακα 76 Θρονεῖον (B 533)· πόλις 82 θρώσκει· πηδᾷ, σκιρτᾷ 83 θρόμβος ⟨θρωσμός⟩· ὑψηλὸς τόπος, ὡς βουνοί 86 θρίαμβοι· τρόπαια 90 θρύδεσα (Λ 711)· ἀπὸ τῆς Θρύου πόλεως 92 θρύλλημα (Iob. VII 6)· ἄσημοι φωναί 99 Θρυόνιον (B 533)· πόλις Λοκρίδος. ἢ Θρόνιον

θρύψιχος· τρυφερός, μαλακός. αἰσχρός. χαῦνος

θρυψίχρως· τρυφερός

θρώισκει· πηδᾷ, ἀφάλλεται. κολυμβᾷ [8]

θρῶναξ· κηφήν. Λάκωνες

θρώπτει· σκώπτει

θρῶσις· διαίρεσις. σπαρτίον, σειρά. καὶ ἡ κάτω σχοῖνος τοῦ δικτύου

θρώσκει· πηδᾷ, σκιρτᾷ, τρέχει. ἅλλεται. πίπτει. ὀχεύει, ἔγκυον ποιεῖ, γεννᾷ

† θρώσσει· γεννᾷ. φοβεῖται

† θρώσκω γνῶμα· Καλλίστρατος ἀντὶ τοῦ αἰσθάνομαι νῦν κεῖσθαι λέγει. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ † ὑρόσαι κατὰ τὸ πληθυντικόν

θρώσκων κνώδαλα· ἐκθορίζων, καὶ σπερματίζων. γεννῶν. Αἰσχύλος Ἀμυμώνῃ (fr. 15)

θρωσμός (Λ 56)· ὑψηλὸς τόπος βουνοειδής, ἀφ' οὗ καταβαίνοντα θορεῖν ἔστι

† θρόσσον· † ὄξενον

θύα· ἀρτύματα. Κύπριοι. ἔνιοι τὰ ἀρώματα. Καλλίμαχος (fr. CCCLIV). Εὔπολις (fr. XXII p. 470) τὰ πέμματα. λέγεται δὲ καὶ τὰ θυόμενα † τὴν θεήν

† θυαλόν· τὸ θυτοῖς διαλαβεῖν. θυμιᾶσαι

θυάματα· τὸ θύμον. καὶ θυμιάματα

θυᾶν· καπρᾶν. ἐπὶ ὑός

θύανον· τὴν θυώνην. πέμμα δέ ἐστιν ἀντὶ βοός

θυά(ρ)παξ· ἱερόσυλος

θύας· πηδήσας

θυγατριδῆ· ἐγγόνη. θυγάτηρ θυγατρός

θυγατριδοῖ· τέκνα θυγατρός

θύει· μαίνεται (Α 341?)· ἀπάρχεται. ἐνθουσιᾷ

† θύειται· ἐνθύνει. εὐφραίνεται. θύηται [29]

θύελλα (Ψ 366)· ἀνέμου συστροφή, καὶ ὁρμή, ἢ καταιγίς

θύελλαι (δ 727)· τῶν ἀνέμων καταιγιδώδεις πνοαί, καὶ συστροφαί

θύεσσι (Hesiod. Opp. 337)· θυσίαις. ἢ θυμιάμασι

θύεστον· ποτὸν τὸ ἀπὸ ἀρωμάτων [ὡς Ἡρόδοτος (VII 167)

θύεται· ἱεροσκοπεῖ [35]

θύη (Aesch. Eum. 835)· θυάματα. ἀρώματα

θυηέντων (Hes. Theog. 557)· εὐόδμων [38]

θυηκόοι· ἱερεῖς

θυηλήν· θυσίαν [41]

θυηπολος· ὁ περὶ τὰς θυσίας ἀναστρεφόμενος ἱερεύς (Greg. Naz. Arc. II 75 p. 192?)

Θυιάς· Βακχή· οἱ δὲ Μαινάς

† Θύιος· Ἀπόλλων ἐν Μιλήτῳ

θυϊόεν· πλῆρες

θυΐόεντες· ἀνθοῦντες

θυϊωθείς· μανείς. ὁρμήσας

θυλάκια (Herod. III 152)· ἀσκοὶ δερμάτινοι

θυλακίζειν· τὸ (μετὰ βοῆς) ἀπαιτεῖν τι ἑπόμενον μετὰ θυλάκου. Ταραντῖνοι (—ίσσειν)

? θύλαξ· προσκεφάλαιον

θυλακοτρώξ· μῦς. οἱ δὲ ἀκρίς

θυλακοφόροι (Arist. inc. CLXXV)· οἱ μεταλλεῖς. θυλάκοις περιφέροντες τὰ ἀρώματα, καὶ πήραις· ὅθεν ἐκαλοῦντο καὶ πηροφόροι

θυλήματα (Ar. Pac. 1039 Plat. com. p. 675)· βεβρεγμένα μέλιτι ἄλφιτα, ἢ θυμιάματα ἐπὶ βωμῶν [54]

θύλλα· κλάδους, ἢ φύλλα (Cretice?). ἢ ἑορτὴ Ἀφροδίτης

θυλλίς· θύλακος. γωρυτός. ἔλυτρον [57]

θῦμα (Eur. IT. 596)· ἱερεῖον, σφάγιον, ὁλοκαύτωμα

θυμαδέων· ἀθυμῶν

θυμαίνεται (—νει?)· ὀργίζεται

θυμαλγέα· λυπηρά, τὴν ψυχὴν ἀλγεῖν ποιοῦντα (Herod. I 129). χαλεπόν (Δ 513)

θυμάλωπες (Ar. Ach. 320)· οἱ ἀπὸ τῆς θυμιάσεως σπινθῆρες

COD. 805 θρυφικός 6 θρυψιχρῶς |ῶς 7 θρώσκει 9 cf. καφάν (Drohne) 10 cf. θώπτει ἠρώπτει κρούπτει δρώπτειν 11. 12 = 12. 11 11 θρωμός· φαδικτύου Theognost. 20, 28 18 ἀρτώματα Κύ| (Cyprii θύεα dicebant) 20 cf. θυήματα, θύωμα
δ
21 θύαν, χάπραν 24 θύασσε· ἐπήδησε Cyr. 171 26 θυγατρι 27 θύη 33 θυευτός οὐξόμβρων ποταμός Theognost. 20, 17 34 |πεῖται 36 θαύματα 39 |κύλοι Theognost. 20, 18 43 θ'..ας, βάκχ. 47 θυωθείς 49 cf. θαυλακίζειν et σουλάδ 52 μετάλλοις
κ
— πυροφόροι 53 βεβρηγμένα (cf. θυήματα, θηλύματα) 54 αἱ θύλα (55 an θύσθλα?) 56 θύλλεις — ἔλιτρον (59 θυμαχέων Meineke)

HES. 808 Θρώ· λιμός (Θριώ· δῆμος) 29 θύεις (θυόεις)· τεθυωμένος. τεθυμιαμένος 35 θυσῶν (ο 261)· θυσιῶν 38 θυηλάς (Ι 220)· ἀπαρχάς. ἢ τὰς διὰ θυμάτων μαντείας 41 θυήματα· τὰ ἐπιφερόμενα ἄλφιτα εἰς θυσίαν (θυλη—) 54 θυλίδες (θυλλ.—)· οἱ θύλακοι 57 θύλον· ὀλέθριον (οὖλον). ὄριμον

θυμάλωψ· ἡ λιγνυώδης τοῦ πυρὸς ἀναφορά. τινὲς δὲ ξύλον κεκαυμένον, δαλόν

θυμαμοργάς· ἡ νόσος. Ἐρετριεῖς ⟨—εύς Achaeus?⟩

θυμαρέα (I 336)· τῇ ψυχῇ ἀρεστά

θυμαρές (ρ 199)· εὐάρεστον: εὔκρατον (κ 362)

θυμάρμενον (Nic. Al. 590 Callim.)· καταθύμιον. ἡδύ

θύματα (Thuc. I 126 Soph. El. 634)· σφάγια. ἀπαρχαί. ἱερεῖα. ὄργια

Θύμβρα· τόπος τῆς Ἰλίου παρὰ τὸν Θύμβρον ⟨—ιν?⟩ λεγόμενον ποταμὸν οὕτως ὀνομασθεὶς τῆς ἀρχαίας πόλεως ἀπέχοντα σταδίους δέκα, ὅπουγε καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Θυμβραίου (K 430)

Θυμβ⟨ρ⟩αῖος (Eur. Rhes. 224)· Ἀπόλλωνος ἐπίθετον ἀπὸ τόπου

Θύμβρις· ὄνομα ποταμοῦ

θυμβροφάγος (Ar. Ach. 253)· ἀντὶ τοῦ δριμύς· ἡ γὰρ θύμβρα δριμὺ ἐστι βρῶμα

θυμέλαι· οἱ βωμοί. καὶ τὰ ἄλφιτα (Pherecr. inc. LXIII) τὰ ἐπιθυόμενα

θυμέλη· οὕτως ἔλεγον ἀπὸ τῆς θ⟨υ⟩ηλῆς τὸν βωμόν. οἱ δὲ τὸ ἐπίπυρον, ἐφ' οὗ ἐπιθύουσιν, ἢ ἔδαφος ἱερόν

θυμηγερέων (η 283)· ἀνακτώμενος τὴν ψυχήν, καὶ τὸν θυμὸν συλλέγων [76]

θυμηδία (Eupol. fr. V p. 458)· ἡδύτης, τέρψις, ἀρέσκεια. παρὰ τὸ ἡδύνειν

θυμη⟨ρ⟩έα· καταθύμια, ἀρέσκοντα

θυμήρης· ἡδύτερος, ἀρέσκων ψυχῇ· θυμὸς γὰρ ἡ ψυχή

θυμία· προθυμοῦ. ὀργίζου

θυμικώτερος· ὀργιλώτερος μετὰ θυμοῦ

θυμιχθείς· πικρανθείς

θυμοβόρον (cf. Aesch. Ag. 111)· χαλεπόν. ὑπὸ τοῦ θυμοῦ ἐσθιόμενον, ἢ τὴν ψυχὴν κατεσθίοντα

θυμοβόροιο (H 301)· ψυχοφθόρου

θυμοδακής (θ 185)· [ad 86] ἀψικάρδιος. λυπῶν τὴν ψυχήν

θυμοειδής (Plat. Civ. 375 A)· ὀργίλος. θυμώδης

Θυμοιτάδης· δῆμος φυλῆς Ἱπποδοωντίδος τῆς Ἀττικῆς [88]

θυμόμαντις (Aesch. Pers. 224)· ὁ τὸ ἀποβησόμενον συλλογιζόμενος καὶ προγινώσκων. ψυχόμαντις. καὶ συνετῶς προορῶν τὰ ἀποβησόμενα [90—92]

θυμοραϊστής· θυμοφθόρος (Π 414)· ῥαῖσαι γὰρ τὸ φθεῖραι καὶ ῥῆξαι

θυμός· ψυχή. ἡ προαίρεσις. ὀξύτης. πνεῦμα. ἐπιθυμία. ὀργή. λογισμός

θύμον (Antiph. com. p. 133)· τὸ σκόροδον

? θυμόσοφος (Ar. Nubb. 877)· ὁ ἐκ φύσεως εὐμαθής, καὶ εὐφυής, ὀξυμαθής, ἐκ φύσεως σοφός [97. 98]

θυμώδης· [ad 99] ἰσχυρῶς θυμούμενος

θυνάσαι· τέμνειν, κόπτειν ἀφειδῶς ⟨θυνν—⟩

θυνᾶται (Boeot.)· εὐωχεῖται. κατεσθίει [902]

θύνει· ὠθεῖται. φέρεται. τρέχει. χαίρει ⟨σκαίρει?⟩. ὁρμᾷ

θυννάδες ⟨907⟩· τεμάχη ταρίχου

θυννάζοντες (Ar. Vesp. 1087)· κεντοῦντες. τοὺς γὰρ μεγάλους θύννους τριόδουσιν ἐλάμβανον [6]

θυννίδες· θύννων τεμάχη, ὑποκοριστικῶς ⟨904⟩

θύννον. τὸν ὄρκυνον λέγουσι· τὴν δὲ πηλαμίδα θυννίδα [9]

θῦνος· πόλεμος. ὁρμή. δρόμος

θυοδόκοι (Eur. Io. 513)· βωμοί, οἱ τὰ θυμιάματα δεχόμενοι

† Θυόει· χωρίον ἐν Εὐβοίᾳ ⟨cf. Ὀρέστη⟩ [13. 14]

† θυοκόχθεις· μάντεις ⟨θυηχόοι⟩

θύον· ὄνομα δένδρου

θύος (Aesch. Ag. 1409)· ἱερὸν θῦμα

COD. 63 λιγνιώδης 64 |ὀργας 67 θυμαρμένον 69 περὶ — ὀνομασθέντα — Θυμβράκου 72 δριμυφάγος ἡ 73 θυμάλαι 77 ἀρεσκία Ante 80] 87 ⟨ad θυμηρέστερος⟩ 86 θυμώδης 87 θυμιοτάδης, cf. 80 93 |ρέστης — ῥῆσαι 94 λογδομός 96 Spuria? cf. app. proverb. 99 θυμοδίσας 903 θύναε 8 ὄρκινον 10 θυνοσπόλεμος; cf. οὖρον 17 θῦος

HES. 76 θυμηδέα (π 389)· θυμῷ ἁνδάνοντα Ad 86 λεοντόψυχος 88 θυμολέοντα (E 639)· γενναῖον, ἤτοι ἀνδρεῖον κατὰ τοὺς λέοντας, ἢ λεοντόθυμον 90 θυμὸν ἔδων (κ 379)· λυπούμενος πάνυ, καὶ δακνόμενος τὴν ψυχήν 91 θυμὸν ἄχευ (Σ 461)· τὴν ψυχὴν λυπούμενος 92 θυμοραϊστέων (Σ 220)· τῆς ψυχῆς φθαρτικόν. ἀνθρωποφάγον 97 θυμοφθόρα (Z 169)· τὰ τὴν ψυχὴν διαφθείροντα 98 θυμῷ (A 24)· ἐν ψυχῇ Ad 99 θυμῷ ἀρέσας ⟨ad θυμαδής⟩ καί 902 θῦνε (B 250)· ὅρμα. ἄγ|αγ]ε 6 θυνάσαι· ἀπολαῦσαι ἐνθουσιάσαι ⟨ad ὄνασθαι et θυάσαι⟩ 9 θύννον (B 446)· σπεῦδον. ἔτρεχον 13 θυόεν (O 153)· εὐῶδες. τεθυμιαμένον 14 θυόεν νέφος (O 153)· ἀνεμῶδες. τεθυμιαμένον, εὐῶδες

Θυοσκεῖν (Aesch. Ag.)· ἱεροῖς παρέξεσθαι, ἢ θεοῖς

Θυοσκόος (χ 318)· εἶδος μάντεως διὰ σπλάγχνων τὸ μέλλον δηλοῦντος. οἱ δὲ τὸν δι' ἐμπύρων ἱερῶν τὰ σημαινόμενα νοοῦντα

Θυοσκόπος· ὁ διὰ τῶν σπλάγχνων ἢ θυμάτων μαντευόμενος

Θύπτης (Thespis)· ὁ τυρός ⟨l. χθύπτης⟩ [22. 23]

Θύραζε Κᾶρες· παροιμία [ad 24]

Θύραθεν· ἔξωθεν ......

Θυραία· ἀλλοτρία, ξένη

Θυραία (Menand fr. XI p. 184)· καὶ ἡ μεταξὺ δύο οἰκιῶν θύρα

Θυραῖος (Eur. Andr. 422)· [ad 28] ὁ ξένος, ὁ ἀλλότριος, καὶ ὁ ἐξωτικός

Θυραίων· ἀλλοτρίων, καὶ μὴ συνοίκων

† Θυράγματα· ἀφοδεύματα

Θύραν· τὴν πτύχας ἔχουσαν

? Θύραξ· πύργος. χιτών ⟨v. θώραξ⟩

Θύραυλοι· τῶν ποιμένων οἱ ἀπόκοιτοι [34. 35]

Θυργανᾶν· κρούειν ⟨κνύειν⟩

Θυργωνίδης· δῆμος (....) τῆς Ἀττικῆς

Θύρδα· ἔξω. Ἀρκάδες

Θυρεατικοί· στέφανοί τινες παρὰ Λακεδαιμονίοις

Θύρεθρα· θύραι

Θυρεός· ἀσπίς. καὶ ὁ ἐπικείμενος τῇ θύρᾳ τοῦ Κύκλωπος λίθος ἀντὶ θύρας (ι 240) [42. 43]

Θυρετρέας· φλιᾶς

Θυρηβόλιον· τὴν ἐπ' ἀγρῷ οἴκησιν

Θύρηθ' ἔα (ξ 352)· ἔξω ἤμην

Θυρίς· ὀπὴ μικρά. Θυρίδας Ἀττικοὶ τὰς τῶν γραμματείων πτυχάς. καὶ δίθυρον λέγουσιν, οὐ τρίθυρον, ἀλλὰ τρίπτυχον

Θυροιγόν· θυρωρόν [49]

Θυροποιός· οὕτως ἐκαλεῖτο Ἀριστομένης, ὁ κωμικὸς ποιητής, σκωπτικῶς

† Θυρουλλεῖν ⟨—αυλεῖν⟩· ἔξω θυρῶν αὐλίζεσθαι

Θυρσοπλῆγες· οἱ ἐν τοῖς Βακχείοις ἐνθεαζόμενοι

Θύρσος· ῥάβδος, βακτηρία βακχική, ἢ κλάδος. καὶ αὐλητὴς οὕτως ἐκαλεῖτο

Θύρσος· αὐλητὴς ἦν γυναῖκα ἔχων ἑταίραν

Θύρσου γονή· Ἀριστοφάνης ἐν Νήσοις (p. 1113) οὐ τοῦ αὐλητοῦ μνημονεύων, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ φύλλα εἰπεῖν καὶ κλάδους

Θύρσῳ (Eur. Bacch. 188)· κλάδῳ: λαμπάδες, λύχνοι

Θυρῶνας (Soph. El. 328)· τὰς σανίδας καὶ τὰς εἰσόδους

Θυρωρός· ὁ παράνυμφος, ὁ τὴν θύραν τοῦ θαλάμου κλείων

Θῦσαι (Ι 219)· ἀπάρξασθαι. θυμιᾶσαι. θυσιάσαι

Θύσανοι (Β 448)· κροσσοί. κόρυμβοι

Θυσάνουρος· δασύκερκος. ἄρσην

Θύσθλα (Ζ 134)· αἱ κράδαι. ἔνιοι μὲν τὰ φερόμενα τοῖς βωμοῖς Βακχικά. οἱ δὲ τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου. ἄλλοι κλάδους. οἱ δὲ ῥάβδους, νάρθηκας, θύματα, χοάς

Θύσκα· κύρια ⟨θυσκάρια?⟩

Θυσπολίαι· θυηπολίαι [66]

Θυσσάνοισι· κροσσοῖς (non Ξ 181) [67a]

Θύσσεται· τινάσσεται

Θυσσόμεναι· σειόμεναι, τινασσόμεναι ⟨v. εὔστον⟩

Θύστα· Θυῖα [71]

Θυστάδες· Νύμφαι τινές, αἱ ἔνθεοι, καὶ Βάκχαι

Θυστάδες· ἔνθεοι. τὴν τῶν Βακχῶν φωνὴν θυστάδα (Aesch. Sept. 269) φασίν. ἐλέγοντο δὲ καὶ αἱ τῇ Περσεφόνῃ ἱερωμέναι

COD. 18 cf. θεοσκτεῖ 21 θύρα, ἐν θύρεσιν 24 κάρες παροιμία οὐκ ἔτ' ἀ| εὐωχούμενοι 28 θυραιός 33 ποιουμένων; cf. θήραυλοι 36 κρίνειν; cf. θρυγανᾷ 37 |ανίδης 38 cf. θοράνδις 40 θυρεός θυραιος d. ἢ σκουτάριον 44 |εᾶς 46 θυρηθέα 47 γραμμάτων 48 |ουρόν Post 49 οὕτως ἐκαλεῖτο 52. 53 = 53. 52 52 βακχιοῖς ἐθ| 55 θυρσουκύνη — νήσ.. 56 θύρσοι, κλάδοι ⟨πυρσοί· λ. λ.? cf. Panofka archäol. Ztg. 1847 S. 141⟩ 62 δικράδαιαῖνιοι — θύμα Ante 63] 72 θυσιάδες — θυσιάδα — ἱερουμεναι 69 θύστα, θυσία 72] ante 63

HES. 22 θύραθεν, θύρασιν· ἔξωθεν, ἔξω 23 θύραζε· (εἰς) τὰ ἔξω τῆς θύρας, ἐπὶ θύρας, ἢ εἰς τὴν θύραν. ἢ εἰς τὴν γῆν ⟨ad ἔραζε, ἤραζε⟩ Ad 24 οὐκέτ' ἀνθεστήρια (Com. an. p 676)· ἣν οἱ μὲν διὰ τὸ πλῆθος οἰκετῶν Καρικῶν εἰρῆσθαί φασιν, ὡς ἐν τοῖς ἀνθεστηρίοις εὐωχουμένων αὐτῶν καὶ οὐκ ἐργαζομένων Ad 28 εἶδος ἀσπίδος (θυρεός) 34 θυράξαι· ἔξω τῆς θύρας ⟨θύραζε⟩ 35 θυραυλᾶσι (Philo I p. 306)· πρὸ θυρῶν διατρίβουσι 42 θύρετρα (Β 415)· θυρώματα 43 θύρετραι· θύραι 49 θυροκοπιστικὸν ⟨—πητικόν?⟩ ἢ θυροκοπικόν 66 θυσανόεσσα (Ε 738)· κροσσωτή. αἰθερία· θύσσανος γὰρ ὁ κροσσός 67a θύσσα· ὅπλα νήϊα ⟨οὖσα schol. Lycoph. 20⟩ 71 θυσῶν· θηριωδῶς ὁρμῶν ⟨v. θωΰσσειν⟩

Θύστας· ὁ ἱερεὺς παρὰ Κρησί

Θυστηρίοις· θυμιατηρίοις

†Θύστινον· τρίχινον. οἱ δὲ μεσοτριβῆ

Θύτης· μάντις, ἱεροσκόπος

Θῦψαι· τὸ ἐπικαῦσαι· ἀφ' οὗ τὸ τεθυμμένον. ἄλλοι τυφῶσαι, καῦσαι

Θύψαντα· πῦρ ἀνάψαντα

Θυώδεα (ε 264)· εὐώδη, εὔοσμα, θυμιάματος ὀσμὴν ἔχοντα

Θυῶεν· εὐῶδες

Θύωμα (Herod.)· μύρον. ἄρωμα

Θύων· σπεύδων. θυμιάζων [83]

Θυώνη· ἡ Σεμέλη (v. Σίν)

Θυωνίδας· ὁ Διόνυσος παρὰ Ῥοδίοις. τοὺς συκίνους φάλητας

Θυωρεῖσθαι· †θυωθεῖσθαι. εὐωχεῖσθαι

Θυωρίτης (Lycoph. 93)· τραπεζίτης

Θυωρόν (Callim. Dian. 134)· τράπεζαν τὴν τὰ θύη φυλάσσουσαν. καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ μυρεψοὺς οὕτω [89]

Θῶας· [ad 90] ζημίας. θῆρας ἐξ ὑαίνης καὶ λύκου γινομένους [91]

Θωή (N 669)· ζημία, βλάβη, ὅθεν ὁ ἀζήμιος ἀθῷος

Θωθῆναι· φαγεῖν. γεύσασθαι

Θωκεῖ (Iones)· κάθηται. ὁμιλεῖ

Θῶκος (Θ 439)· καθέδρα, θρόνος. σύλλογος

Θῶμα (Herod. V 43)· θαῦμα

Θωμένους· θοινωμένους, εὐωχουμένους

Θωμεῦσαι· συμμῖξαι συναγαγεῖν

Θῶμιγξ (sch. Aesch. Pers. 461)· λεπτὸν σχοινίον·

Θώμιγγες· δεσμοί, ὁρμιαί, σχοινία, χορδαί, σπαρτία κανάβινα

Θῶμις· ὁ Κάνωπος πόλις

Θωμίσσει· νύσσει. δεσμεύει

†Θώμισσον· τὸν μισθόν

Θωμιχθείς (Anacr. fr. 21, 10)· μαστιχθείς

Θωμός· σωρὸς σταχύων, ἢ κορμός

Θῶνται· θοινῶνται, εὐωχοῦνται. εὐθηνοῦνται

Θῶξαι (v. θᾶξαι)· μεθύσαι. πληρῶσαι [ad 207]

Θωός· ὄρνις ποιός

Θῶπες· κόλακες. εἴρωνες

Θωπικός (cf. Ar. Lys. 1037)· κολακευτικός [11]

Θώπτει· σκώπτει. θεραπεύει [13]

Θώραξ· ὅπλον. πύργος. χιτών. στῆθος. σῶμα. λωρίκιον. σφραγιδοφύλαξ. καὶ ἱερὰ στέμματα †καὶ τὸ στῆθος ἡμῶν [15]

Θώρηκος γύαλον (E 99)· περιφραστικῶς τὸν θώρακα. τινὲς δὲ τὸ κοῖλον τοῦ θώρακος, ἢ τὸ κύτος. Γύαλον δὲ λέγεται τὸ κοῖλον. [ad 16] Ζητοῦσι δέ, πῶς πληγέντος κατὰ τοῦ ὤμου τοῦ Διομήδους φησί· θώρηκος γύαλον; πρὸς οὓς λεκτέον, ὅτι πᾶν τὸ κοῖλον γύαλον λέγεται. τὸ δὲ θώρηκος γύαλον, ὅτι ἁλυσιδωτοί, ἢ λεπιδωτοί. ἀνάγκη γὰρ τοὺς λεπιδωτοὺς καὶ κοίλους λέγειν (O 530)·

τό(ν) ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι [17]

Θώρηξις (Hippocrat. II p. 218 K)· οἰνοποσία. καθόπλισις

Θωρήσ(σ)εσθαι (Λ 714)· καθοπλίζεσθαι, ἀπὸ μέρους. [ad 19] μάχεσθαι. ἑτοιμάζεσθαι [20]

Θωρυχίων (Ar. Ran. 363. 381)· οὗτος τελώνης ἦν

Θώς· εἶδος θηρίου, λύκῳ ὅμοιον

Θώσασθαι· εὐωχηθῆναι [ad 23]

Θῶσθαι· δαίνυσθαι. θοινᾶσθαι. Αἰσχύλος Δικτυουλκοῖς (fr. 48)

Θωστήρια· εὐωχητήρια. καὶ ὄνομα ....

Θωτάζει· ἐμπαίζει, χλευάζει

Θῶται· εὐθηνεῖται. θοινᾶται [ad 27]

COD. 74 θυτ — θυμα — 77 Θῦσαι, τὸ ἐπικλῦσαι — τεθυμομένον — τυφλῶσαι 78 πύρα ἀψ| 84 σεμνὴ 88 μυρετοὺς 90 γινωσκομένους (ad θωᾶς et θῶας) 96 Θωμάνους, θοινομένους 98 συνταγεῖν 1000 ὁρμί.. κανάβηνα 1 κανωπ̄ (alii Θῶνις) 6 θοίνονται 9 ἥρωνες 12 σκόπτει (cf. θρώπτει) 16 Θώριχος — ποικίλον — ζητήσουσι — γύαλον οἱ δὲ ἀλ| 21 Θωρηχίων 24 δύνασθαι· θωνᾶσθαι — |ούλκοις 25 Ἀθηνᾶς (ad Ζωστηρία?) 26 v. ἐπιθωτάζοντες 27 εὐθύνεται θυνᾶται

HES. 83 Θυωθείς· εὐωχηθείς (θωχθείς) 89 Θωμᾶς (Ioann. XI 16)· ἄβυσσος. ἢ Δίδυμος Ad 90 ταχείας (ad θοάς) 91 Θῶες ὄρεσφιν (Λ 474)· θηρία †μικρὰ ἐν τοῖς ὄρεσι Ad 207 θηριωδῶς βοῆσαι (ad Eur. Hipp. 219 θωῦξαι) 11 Θωπεία (Eur. Or. 669)· κολακεία 13 Θωρηκτάων (M 317)· ὁπλιτῶν 15 Θώρηκες (N 265)· τὰ αὐτά Ad 16 θωρικτῆσι (Φ 429)· τεθωρακισμένοις 17 Θωρητῆσι (Φ 429)· τεθωρακισμένοις Ad 19 τοῦ θώρακος 20 Θωρηχθῆναι (Λ 226)· καθοπλισθῆναι Ad 23 μεθυσθῆναι Ad 27 τρέχει (ad σῶται)

ϑωΰσσειν· βοᾶν. μέλπειν. κηρύσσειν. ϑηριωδῶς ὁρμᾶν

ϑωχϑείς· ϑωρηχϑείς. μεθυσϑείς. Σοφοκλῆς Διονυσιακῷ (fr. 176)

ϑώψ (Eur. fr. 688)· κόλαξ, ὁ μετὰ ϑαυμασμοῦ ἐγκωμιαστής

ϑώψεις· ϑωπεύσεις. Αἰσχύλος Σισύφῳ πετροκυλιστῇ (fr. 230) [32]

I

Ἴα (Φ 569)· μία, καὶ μόνη, καὶ αὕτη. καὶ φωνή, καὶ βοή (Eur. Rhes. 553). καὶ τὰ ἄνϑη τὰ πορφυροειδῆ (carm. pop. fr. 12). ἢ βέλη (Υ 68) 2—7]

†**ἰαειδοῦς**· ἄνϑος βοτάνης [9—12]

ἰαϑενεῖ· διαπορεῖ ἐπί τινι κακῷ. Κῷοι (361)

ἴαϑος· πρόϑυμος (i. q. ἰήϑυος)

ἰαϑμός· κοίτη. ὕπνος. καὶ ὅπου τὰ κτήνη κοιμᾶται. καὶ αὐλή. οἱ δὲ **ἰαυϑμός**

ἰαίνεσϑαι· διαχεῖσϑαι

ἰαίνεται· χολοῦται, πικραίνεται. παρὰ τὸν **ἰόν**. Φρύνιχος Αἰγυπτίοις (fr. 1) [18. 19]

ἰακαῖς (Macedon.?)· βοαῖς

ἰάκχα· στεφάνωμα εὐῶδες ἐν Σικυῶνι

ἰακχάζει· φυλλολογεῖ. καταβοᾷ

Ἴακχον· τὸν Διόνυσον. …… ἢ μίαν ἡμέραν τῶν μυστηρίων, ἐν ᾗ τὸν Ἴακχον ἐξάγουσι. καὶ ἡ ᾠδή, ἣν οἱ μεμυημένοι ᾄδουσι· καὶ ἥρως, (οὗ) καὶ ναὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ ἄγαλμα. τινὲς δὲ καὶ αὐτὸν τὸν Διόνυσον οὕτως ἔλεγον

ἰᾶλαι· εὑρεῖν, ἐντυχεῖν, πέμψαι [25]

ἰαλεμίζειν· ϑρηνεῖν

ἰάλεμοι· ϑρῆνοι. ὀρφανοί, στερόμενοι. ϑρηνητικοί. ἄνανδροι. δυστυχεῖς

Ἰάλεμος· υἱὸς Καλλιόπης. καὶ ὁ κακοδαίμων. [ ] καὶ ὁ στερόμενος, καὶ ὀρφανός. ἔνιοι δὲ οὐδενὸς ἄξιος [ad 28]

ἰαλεμώδη· ψυχρά, οὐδενὸς ἄξια. καὶ παροιμία· **ψυχρότερος καὶ οἰκτρότερος Ἰαλέμου**

ἰαλέμων (Eur. Or. 1382)· ϑρήνων. δυστήνων, ἀϑλίων

?†**ἰαλία**· φωνή. Κρῆτες (v. ἰωλία)

ἰάλιον· ἐρέβινϑον. ἢ τὴν ϑάλασσαν. Κρῆτες

†**ἰαλλίς**· χιὼν ἐϑνικῶς (ἰαλίς ordo)

ἴαλλε· πρόπεμπε

ἰάλλει· παρέχει. ἐκτείνει. πέμπει. ἐπιβάλλει. εὑρίσκει. δίδει

ἰάλλοις· ἐμβάλλοις. πέμποις

ἴαλλον· ἔπεμπον. ἐξέτεινον (Ι 91)

(**ἴαλον**·) ἔκτεινον [39]

Ἰαλύσια· τὰ ἐν Ἰαλυσῷ νομίσματα

ἰάλω· προπέμψω

ἴαμα (v. l. Aesch. fr. 343)· ϑεραπεία

ἰαμβαυλεῖν· τὸ δι' αὐλοῦ παριαμβίζειν τῇ κιϑάρᾳ καὶ ᾠδῇ

Ἰάμβη (Nic. Al. 132)· γυνή τις, ἐφ' ᾗ ἡ Δημήτηρ ἐγέλασε πενϑοῦσα. ἀφ' ἧς [ad 44]

ἰαμβίζειν (Gorgias)· τὸ λοιδορεῖν, κακολογεῖν [ad 44]

ἰαμβίς· Αἰσχύλος Θεωροῖς ἢ Ἰσϑμιασταῖς (fr. 76). τοῖς κιϑαρίζουσιν ὁ αὐλὸς συνήει· καὶ αἱ τοιαῦται κιϑαρίσεις ἐλέγοντο **παριαμβίδες**

ἴαμβοι· ῥυϑμοί τινες, καὶ μέλη, καὶ † δάκτυλοι καὶ (—ικοὶ) στίχοι. εἶδος ποιήματος

Ἴαμβος· ὄνομα πόλεως περὶ Τροίαν

ἰαμβῦκαι (Eupol. p. 481)· ὄργανα μουσικά, ἐν οἷς τοὺς ἰάμβους ᾖδον. ἡ δὲ σαμβύκη ἕτερον ὀψὲ εὑρημένον

(**ἰαμβύλος**· λοιδορητικός)

COD. 29 cf. ϑοωϑείς ϑυωϑείς 31 σεισύφω πετρακυλισϑείς I 8 ἴα· εἶδος ἄνϑους?
η
13 ἰαηϑένει — κακῶς (h. e. ἰαϑενεῖ); ἰαοινεῖδι, ἀπορεῖ Theognost. 18, 2 15 αὐλός — αὐϑμός 17 ἐπικρ| 21 συκιῶνι (cf. ϑιακχά et ἰάγχειτον) 24 ἰάλαι 29 ἰαλέμου ᾠδή — ἀξία 36 ἔκτεινον] post ἔπεμπον 40 ἰαλύσαι νο| 41 ἰάλλω, προπέμπω 43 ἰαμβουλεῖν — αὐτοῦ παραβιάζειν ἐν τῇ 44 ἐγελοίασε Ante 45] 49 ἰαμβηλός 45 ἰσϑμίας ταῖς

HES. 32 ϑώων (Ν 103)· εἶδος ϑηρίου, ὡς λύκος I 2 Ἰά· δασυνόμενον τὸ ἄλφα, καὶ ὀξυνόμενον τὸν ϑεὸν σημαίνει καϑ' Ἑβραίους (יָה) 3 Ἰάκωβος (Marc. III 17)· πτερνιστής. πόνος. καὶ Ἰωάννης καὶ Ἰάκωβος Βοανεργὲς ἐκαλοῦντο, ὅ ἐστιν υἱοὶ βροντῆς 4 Ἰακάρ· ὁ κύων ἀστήρ (elchabar) 5 ἰάγχειτον· στεφάνωμα (cf. gl. ϑ 567) 6 ἰάδει· καϑεύδει (ἰαύει) 7 ἰάδος· στρεβλός (ἰλλός) 9 ἰάειρε (Λ 637)· πρόσφερε 10 ἰάζετο· ἵδρυτο (ἵζετο) 11 Ἰαζήρ (Iesai. XVI 9)· ἰσχύς 12 ἰακλητί· πλευρά (Ἰαήλ) 18 ἰαίνομαι (τ 537)· εὐφραίνομαι 19 † ἰαιφόνος (Ε 844)· μιαιφόνος 25 ἰάλασι (Ν 572)· δεσμοῖς Ad 28 καὶ ὁ καλός (ad ἰδάλιμος) — καὶ ἰάλεμος χρόα. οἱ δὲ οὐδενὸς ἀξία 39 † ἰάλοι· ϑάλαμοι Ad 44 [ἰαμβίζειν] — [ἀπὸ Ἰάμβης τῆς λοιδόρου]

† ἰάμοι· ἐβόα ⟨ἰάβει Theognost.⟩

ἰαμεναί· οἱ ὑλώδεις καὶ ἔνυδροι τόποι, καὶ πόαν ἔχοντες· ἀπὸ τοῦ ἀνιέναι τὴν ὕλην. τενάγη, τέλματα

ἰαμενάς· τὰς † πόλεις [53]

ἴαμνοι (Nic. Th. 538)· θάμνοι. κοῖται. νομοί

ἶανα· τὰ βαλλόμενα· ἀπὸ τοῦ ἰέναι (Y 68?)

ἰάνθη (O 103)· ἐχάρη. διεχύθη. ηὐφράνθη [57]

ἴανθον· ἄνθος, καὶ χρῶμά τι πορφυροειδές

Ἰαννα· ἐν μὲν Αἰχμαλώτισι Σοφοκλέους (fr. 53) ἀπέδοσαν Ἑλληνική, ἐπ(ε)ὶ Ἰᾶνας τοὺς Ἕλληνας λέγουσιν· ἐν δὲ Τριπτολέμῳ (fr. 555) ἐπὶ γυναικός, ὡς καὶ ἐν Ποιμέσι (fr. 474). τινὲς δὲ τὴν Ἑλένην. ἐπιεικῶς δὲ οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας Ἴωνας λέγουσι † μέν. καὶ ἐν Τρωΐλῳ (fr. 569) βάρβαρον θρήνημα [τὸ ἰαί.] ἢ ὄνομα γυναικός

ἰανοχρήδεμνος· ἰοῖς ὅμοιον τὸ ἐπικράνισμα .....

ἰανόχροκα· λεπτά [62]

Ἰαξάρτης· ὁ Τάναϊς ποταμός. ἔστι δὲ τῆς Σκυθίας, ἐμπίπτων εἰς Μαιῶτιν λίμνην

Ἰάονες (N 685 Ar. Ach. 106)· Ἀθηναῖοι. οἱ Ἴωνες, ἀπὸ Ἴωνος, καὶ οἱ ἄποικοι αὐτῶν. ἔνιοι καὶ τοὺς Θρᾷκας καὶ Ἀχαιοὺς καὶ Βοιωτοὺς Ἕλληνας

Ἰαπετός (Ar. Nubb. 998)· ἐπὶ διασυρμῷ, πρεσβύτερος, ἀρχηγός

ἰάπτειν· σπαράσσειν, αἰκίζεσθαι. βοᾶν. βλάπτειν

ἰάπτεις· βλάπτεις

ἰᾶπυξ (Aristot. de mund. 4)· ἄνεμος ἐλαφρός ⟨λαβρός⟩

ἶαρ (Boeot.)· αἷμα. ἢ μοῖρα ⟨ad Ἶρα⟩ [70. 71]

ἴαραξ (Epicharm. fr. 45)· ἰχθῦς ποιός, Δωρικώτερον· διὰ τὸ ἐοικέναι τῷ πτηνῷ. καὶ λύχνος ὁ πρὸς τὰ ἱερά [73]

ἰαρεῖον (Dor.)· πρόβατον. βοῦς

ἰαριγμόν· χαράν. καὶ θροῦν. Κρῆτες

ἰαροπότης ⟨—πώνεις Boeot.?⟩· αἱμοπότης

† ἰαροχρείαν· τὴν δαφνῦν. Ἰταλοί

ἰαροχρής (Dor.)· καθαρός. θύσιμος

ἰαρπάλαμος· ἀκρόχειρος ⟨homicida⟩

ἰάρωμα· κοσμάριον παιδικόν. μηνίσκοι, καὶ τὰ τοιαῦτα

† ἰάσθων· ἀφελόμενος

ἰάσιμα (Plat. Gorg. 525 B)· δυνατὰ ......

ἴασιν (Π 160)· [ad 83] οἴχονται

ἴασις· θεραπεία [ad 84]

† ἰάσκειν· ἄγειν [86]

ἰάσπιδος· εἶδος λίθου (ἡ) ἴασπις

† ἰασσεῖν· θυμοῦσθαι. δάκνειν ⟨= ἰάπτειν⟩

Ἰαστί· Ἑλληνιστί

Ἰασώ· παρὰ τὸ ἰᾶσθαι. φησὶ δὲ Ἀριστοφάνης (Plut. 701) καὶ Ἀμφιαράου θυγατέρα εἶναι Ἰασώ

ἰᾶται· θεραπεύει

ἴατρα ⟨ἰατρεῖα?⟩· μισθοὶ θεραπείας

Ἰατροί· νύμφαι τινὲς καλοῦνται περὶ Ἠλείαν. καὶ θεραπεύοντες

Ἰατρός· θεραπευτής. ἢ † ἐφαπτίς (v. ἰστρίδες), ἢ ἥρως Ἀθήνησιν ἀρχαῖος (Dem. 419, 22). καὶ ὁ Ἀπόλλων (Ar. Av. 584)

ἰατταταιάξ (Ar. Eq. 1)· φεῦ

ἰατύι· θεραπείᾳ

ἰαύει (Eur. Rhes. 740)· κοιμᾶται

ἰαυθμοί (Lycoph. 606)· ὅπου τὰ κτήνη αὐλίζεται. καὶ κοίτη. καὶ ὕπνος

ἰαύειν (Soph. Ai. 1204)· ἀναστρέφεσθαι. κοιμᾶσθαι. διατρίβειν (T 71). νυκτερεύειν [100. 1]

ἴαυος· κοίτη. ἀπὸ τοῦ ἰαύειν

ἰαύων (Σ 259)· κοιμώμενος. διάγων, διατρίβων

ἰαφθείς· φθαρείς

ἰαφθῆναι· ἀποθανεῖν. πεσεῖν. φθαρῆναι

ἴαχε· φώνει, ψόφει [ad 6]

ἰαχνόν· θαλπεινόν. σαπρόν ⟨110⟩

COD. 54 ἰάμβοι 55 ἴαννα 59 |ώτησι — ἴαννας 60 |κρίδεμος 63 βοτάναις ποταμοῦ — μαιώτην 69 ἶαρα (v. ἔαρ ἦαρ εἶαρ) 74 ἰάρειον 78 ἰαρόχρης 82 ἰάσημα, δυνατά 90 ἀμφιαρώου Ante 91] 96. 95 93 |ται καὶ περὶ ἠαείαν θεράποντες 95 ἰαταιάξ 96 ἰατοί, θεραπεῖαι 97 ἰαὺ, ἐγκοιμᾶται 107 ἰάχεον· σάλπινον (malo ἰαχρόν)

HES. 53 ἰαμενῇ (Δ 483)· καθύδρῳ τόπῳ 57 ἰάνθην (ψ 47), ἰάνθης (Greg. Naz. C. IV 253)· τὰ αὐτά 62 ἴανον· ἱμάτιον (ἑανόν) 70 Ἰάκωβος Ἀλφαίου [ὁ] καὶ Θαδδαῖος, (ὁ) καὶ Λευὶ παρὰ τῷ Μάρκῳ (II 14) παρὰ δὲ τῷ Ματθαίῳ (X 3) Λεβαῖος. παρὰ δὲ Λουκᾷ (VI 16) Ἰούδας Ἰακώβου 71 Ἰασούβ (Iesai. VII 3)· ἐπιστρέφων 73 Ἰάρδανος (H 135)· ποταμὸς ἐν Πελοποννήσῳ, ἢ Ἀρκαδίας, ἢ Ἠλείας, .. παραρρέει τὴν Πυλίων χώραν Ad 83 ἴσασιν q. v. Ad 84 γνῶσις 86 Ἴασον Ἄργος (σ 245)· ἡ Πελοπόννησος· ἀπὸ Ἰάσου βασιλέως. καὶ ἡ Ἀχαΐα 100 ἴαυον· ἐκοιμῶντο (ξ 16). ἢ ἐκοιμώμην (I 325) 1 ἰαύεσκον (ι 184)· ἀνεπαύοντο. ηὐλίζοντο Ad 6 ἤχισε (Δ 462)

ἴαχεν· [ad 8] ἐβόησεν, ἐκραύγασεν (Callim. Cer. 40)

ἰαχήσω· θρηνήσω

ἰαχρόν· εὔδιεινόν (107)

ἰάψαι· φθεῖραι (ἴψαι?)

ἰάψειεν· προβάλλειεν. φθείρειεν

ἴαψε(ν)· προὔθηκεν. [ad 13] ἔπεμψεν. ἔβαλεν. ἔδωκεν. ἔδησεν. ἔφθειρεν. ἐνίκησεν

ἰάψεται· νικήσει. βλάψει (Β 193?) [15]

?ἴβα· σιώπα (intermissio cantus)

ἰβανᾷ· ἀντλεῖ

ἰβανατρίς· σχοινίον ἱμητήριον

ἰβάνη· κάδος. ἀντλητήριον

ἴβανον· κάδον, σταμνίον, χαλκίον

ἴβην ⟨—ηνον⟩· σορόν

†ἰβάρβιον· χαλεπόν. ἀνυπόστατον

†ἴβηνα· τὸν οἶνον Κρῆτες. οἱ δὲ βῆλα

ἴβηνοι· σοροί, θῆκαι ὀστράκιναι. κιβωτοί. †εὔθυμοι. νοεροί

†ἴβηνος· πλησμονή

ἴβηρ· χερσαῖόν τι θηρίον· ἀφ' οὗ καὶ Ἴβηρες

ἰβιβύς· παιανισμός

ἰβικτήρ· ὁ παρὰ Κρησὶν Ἴβριος ἐμβατήριον ἐποίησε μέλος, ὅπερ ὁ ᾄδων οὕτω καλεῖται

ἴβινος· ἀετός (cf. ἴξηνες)

ἰβρίκαλοι· χοῖροι ⟨ὑβρ—⟩

ἰβύ (Teleclid. p. 376)· τινὲς τὸ βοᾶν· οἱ δὲ τὸ πολύ. ἔστι δὲ Λυδῶν

ἰβυδῆνας· τοὺς εὐφημοῦντας· ἰβὺς γὰρ ἡ εὐφημία

ἰβύει· τύπτει. βοᾷ

ἰβύκη· εὐφημία

ἰβυκινῆσαι· ἐπευφημῆσαι, βοῆσαι

ἰβυκινήσαντες· .... ἀπὸ γὰρ τοῦ ἰβῦ παρῆκται ἡ λέξις. καὶ ἔστιν Ἰωνικὸν ἐπίρρημα, καὶ δηλοῖ τὸ πολὺ καὶ μέγα. τινὲς δὲ τὸ βοᾶν· οἱ δὲ τύπτειν. οἱ δὲ εὐφημεῖν. οἱ δὲ †δηλοῦν. ἔστι δὲ καὶ ὅρκος Ἰωνικός

ἰβύκχα· σεμνότης. ἢ †σωρὸς κρεῶν

ἴβυξ· ὀρνέου εἶδος. καὶ ἶβις

ἰβύς· εὐφημία. †στιγμή

ἰβῶν· εὐφημῶν· στάζων (Boeot.)

ἴγα· σιώπα. Κύπριοι

ἴγγια· εἷς. Πάφιοι

ἴγγι (ἴϋγγι) τινί· ἐπιθυμίᾳ τινὶ ἑλκομένῃ (cf. Pind. N. IV 35)

†ἴγδην· ἄρσην (παρὰ δὲ Ῥοδίοις τὸ ξηροκόπιον)

ἴγδις· θυεία

ἰγδόλης· ὁ ἐπὶ (...) μέρει γεωργῶν

ἴγκρος (Cyprii)· ἐγκέφαλος

ἰγμαλέην· ὑγρήν, δίυγρον. ἢ ἰκμαλός ⟨—αλέος⟩

ἰγμή· βοή (ἰϋγή?)

Ἴγνητες (Simmias)· οὕτως ὠνομάζοντο οἱ μετὰ τοὺς Τελχῖνας ἐποικήσαντες τὴν Ῥόδον

ἰγνύα· [ad 51] τὸ τοῦ γόνατος ὄπισθεν μέρος (Ν 212)

ἰγνύι καὶ ἰγνύῃ· τὸ αὐτό. ἤγουν τὸ ἀντικνήμιον [53]

†ἴγυην· ἄρσην (144)

†ἴδα· τὸ εἰκὴν ἐν τῷ ἀστραγαλίζειν [56]

Ἰδαία· ἡ Δινδύμη, ἀπὸ τῆς Ἴδης

Ἰδαῖοι Δάκτυλοι (Crobyl. com. fr. I p. 568)· οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Φρυγίας, οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Κρήτης αὐτοὺς ὠνομάσθαι φασὶν Ἴδης [59]

ἰδάλιμον· εὐειδές

ἰδάλιμον καῦμα (Hesiod. opp. 413)· τὸ ἱδρωτοποιόν

ἰδαλίς· ὄρνις ποιός [63. 64]

ἰδανή (Callimach.)· τρυφερά. εὐπρεπή(ς)

ἰδανόν· εὐειδές. καὶ τὸ ἡδύοσμον. καὶ Ἀχίλ(λε)ιον ῥιζίον

ἴδαρ (Boeot.)· βρῶμα

Ἰδάρνας· ὁ ἐκτομίας (Callistratus). οἱ δὲ βάρβαρον· οἱ δὲ μάντεως ὄνομα· οἱ δὲ

COD. 10 εὐδιινόν 13 ἔδεισεν 17 ἰβανεῖ 18 ἱμήτριον 19 ἀντιπλήριον ⟨20 ἰβανῶν· κάδων? 22 pro ὑπέρβιον?⟩ 24 cf. βῆνοι θίβηνος 27 ἰβίβυος 28 ἰβηκτήρ; ἰβιάκτηρ lex. mss. [ν ποιησάμενος, ὅ] 31 ἴβρι 32 [ἥνας — ἴβης; ἰβυλῆνας — ἶβος Cyr. 171 35 ἰβυκηνίσαι EM. 464, 45 36 ἰβυκηνίσαντες EM. 37 ἰβύηχα 39 ἴβυς ⟨40 ἰβύων et ἴβων Boeotice = εἴβων⟩ 44 cf. 154 et 184 45 ἴγδης, θύια 48 ἢ ἰκμαλός post 46 50 ἴγνητες ⟨51 L. ψύη. ἡ⟩ 52 ἰγνύει — ἰγνύην 55 ἀστρω[60 ἰνδ[61 ἰδρωτοποιές; cf. καύματος ἰδαλίμου 62 ἰδάλιμος; cf εἰδαλίς ⟨64 ἰδάλματα· εἴδη ἅτινα Meineke⟩ 65 ἰδάνη — εὐπρεπῆ 66 cf. φίδνα et Dioscor. IV μδ': ἰδαία ῥίζα

HES. Ad 13 [ἰαχῆς (Ο 275)· φωνῆς, βοῆς, κραυγῆς] 15 Ἰαωλκός (Β 712)· πόλις Θεσσαλίας Ad 51 [ψυχή (III Regg. XVIII 21). ἡ] 53 ἴγνυντο (Β 809)· ἠνοίγοντο 56 †ἴδα· μάχη ⟨ἔριδα· μάχην⟩ 59 Ἰδαῖος· ἐπιθετικῶς οὕτως ἐλέγετο Ζεύς (Π 605), ἀπὸ ἰδίστου ὄρους Τρωϊκῆς. καὶ κύριον ὄνομα τοῦ Τρώων κήρυκος (Γ 248). καὶ τοῦ Δάρητος, τοῦ ἱερέως τοῦ Ἡφαίστου υἱοῦ (Ε 10) 63 ἰδάλλεται (Ψ 460)· φαίνεται ⟨ἰνδ—⟩ 64 ἰδάλτα (Cratin. p. 98)· ἴδιά τινα (ἴδι' ἄττα)

πόλιν τῆς Καρίας εἶναι Ἰδάρνην, καὶ ἀπὸ ταύτης τοὺς μάντεις λέγεσθαι
ἴδας· [ad 69] πάντα τὰ ὑψηλά
ἴδε· ἰδού [ad 70]
ἰδέ· [ad 71] σύνδεσμος ἴσος τῷ καί (Ε 3)
ἰδέα· ἡ ὁμοιότης, μορφή, εἶδος. καὶ τὸ †ἐλάχιστον σῶμα. θεωρία
†ἰδέατος· καλὸς ἀνήρ. Σικελοί ⟨188⟩
ἰδέν (Dor.)· ἰδεῖν [ad 74] [75. 76]
ἴδε πῦρ ἀφύη· παροιμία [ad 77]
ἰδέρως· ὁ ἅμα τῷ ἰδεῖν ἐρῶν [79]
ἴδεσκεν· ἔδερκεν
ἰδέ σοι (Thespis)· καὶ σοί [82]
†ἰδέων· φαινόμενος. καὶ εἶδος ἀετοῦ
ἴδη· [ad 84] ὕλη. [ ] δηλοῖ δὲ καὶ τὸν ὑψηλὸν τόπον. [ ] Ἴωνες δὲ δρυμῶν ὄρος
ἴδημα· ὅραμα
ἰδήμων· ἔμπειρος, γνωστικός [87]
ἰδήρατος· καλός, ὡραῖος ⟨173⟩
Ἴδηφιν· Ἴδης. Βοιωτοί. †καὶ ὁ ἡδυλάλος διὰ τῆς διφθόγγου
ἰδεχθής· ἀπρεπής. ἀσθενής ⟨εἰδ—⟩
ἴδια· τὰ ἰδιωτικά [92]
ἰδιάζεται· νοσφίζεται. μόνῳ προσφωνεῖ
ἰδίαζον· κατ' ἰδίαν ὡμίλουν
ἰδιαίτατος· ἴδιος, ὑπερθετικῶς [96]
ἰδι' ἄττα (Cratin. p. 98)· ἰδιά τινα ⟨164⟩
ἰδίει (Ar. Ran. 237)· ἱδροῖ. ἀγωνιᾷ. δέδοικεν
ἰδίειν· ἱδροῦν
ἰδικῶς· καὶ ...... καταμόνας
†ἰδιόκοιτον· ἰδιόρ(ρ)υθμον
ἰδιόξενοι· οἱ κατ' ἰδίαν ξένοι τινῶν, ἢ πάλαι, ἢ ἀπὸ πατέρων ὄντες ξένοι [203]
ἰδιόξενος· ἴδιος φίλος
ἰδιοπραγεῖ· τὰ ἴδια πράσσει. ἡσυχάζει
ἰδιόρρυθμον· ἰδιότακτον
ἰδιοσυστάτως· καθ ὑπόστασιν ἰδίαν [8]
ἰδῖσαι· ἱδρῶσαι
ἰδίως· ἰδικῶς
ἰδιώτας (Thucyd.)· πολίτας [ad 11] ἀπείρους [12]
†ἴδιος· ἰδιώτης. αὐτὴ πολυειδῶς
†ἴδμαι· γινώσκω, οἶδα ⟨ἴσαμι?⟩ [15. 16]
ἰδμήν· φρόνησιν
ἰδνῶν· κάμπτων
ἴδμων· ἐπιστήμων, ἴστωρ
ἰδνώθη (Β 266 Ν 618)· ἐτανύσθη. ἐκαμφθη [21]
†ἴδοι· ὀφθαλμοί ⟨ἴλλοι?⟩ [23. 24]
ἰδομαλίδαι (Alcae. com. V p. CXXI)· οἱ τὰς ὄψεις κοσμούμενοι [26. 27]
†ἴδονται· φαίνονται
†ἰδός· ὁδός. σῶμα [30]
ἴδρη· σοφία ⟨ἰδρίη⟩ [32. 33]
ἴδρις (Callim. Iov. 74)· ἔμπειρος [35]
ἱδρύεσθαι (cf. Ar. Plut. 1198)· ἐπὶ τῇ ἱδρύσει στῆσαι χύτραν
ἱδρύεται· καθέζεται, ἑδράζεται. †ἀνακαλεῖται
ἱδρύματα (Eur. Bacch. 951)· καθίσματα
ἱδρυμένους· τεθεμελιωμένους
ἱδρυμένα· ἀνατεθέντα. ἢ ἠσφαλισμένα. τεθεμελιωμένα. κατεσκευασμένα
ἱδρῶ· ἱδρῶτα κατ' ἀποκοπήν·
ἱδρῶ ἀπεψύχοντο (Λ 620)
ἱδρῶν· νοτῶν
ἰδυῖοι (Arist. fr. XV 3 p. 1031)· μάρτυρες. ἢ οἱ τὰς φονικὰς δίκας κρίνοντες. οἱ δὲ συνίστορας
ἰδυίῃσιν (Σ 380)· ἐπιστημονικαῖς
†ἰδύβολαι· προφαίνεται
ἰδύλευμα· μάθημα
†ἰδυλιτρίχες

COD. 71. 72 = 72. 71 73 καλός. ἀνὴρ Σικελός 74 ἴδεν ⟨86 εἴδημων an ἴδμων!⟩ 89 ἰδῆφιν. ἴδες 93 ἰδιάγεται 95 |κός 209 ἰδίσαι 17 cf. ἰσμή 25 ἰδομαλιάδαι Post 41 ἱδρῶνα 42 νοητῶν 43 ἰδυίαι 44 ἰδυίαισιν 47 ἰδύαι Cyrill. αἰδοῖαι?

HES. Ad 69 εἶδος ⟨ἰδέα⟩. καὶ Ad 70 ἐθεάσατο (Ε 241) Ad 71 ἀντὶ τοῦ ὅπως (ad ὡς ἴδε). καὶ Ad 74 ἐθεώρησεν (Β 82) 75 ἴδεος· πνίγους (cf. εἴδεος, ἠεῖδος) 76 ἰδὲ νυοί (Ω 166)· αἱ σύννυμφοι Ad 77 τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν ὀξὺ τέλος λαμβανόντων· ἐπειδὴ καὶ τὴν ἀφ(ύ)ην τάχιστα ἕψεσθαι συμβαίνει 79 ἰδέσθαι· ὁρᾶσθαι, ἰδεῖν 82 ἰδέω (π 236)· γνώσομαι Ad 84 θεάσῃ (Λ 203) ἢ ὄρος Τροίας (Ν 13). ἢ — παρὰ δὲ Ῥοδίοις τὸ ξηροκόπιον ⟨ἴγδη⟩ — καὶ μορφήν 87 Ἰδουμαία (Ps. LX 1)· τόπος. φησὶν γὰρ ‚ἐπὶ τὴν Ἰδουμαίαν ἐκτενῶ τὸ ὑπόδημά μου' τουτέστιν· ἐπὶ τὴν ἐκλείπουσαν οἰκουμένην ποιήσομαι τὴν πορείαν 92 ἰδίων· ἰδιωτικῶν 96 ἰδιάσαι (Philo I p. 197, 1?)· κατ' ἰδίαν ὁμιλῆσαι 203 ἴδιον· οἰκεῖον 8 ἰδιωτ(ε)ίας· ἀγροικίας. ἀμαθίας Ad 11 ὁπλίτας 12 ἰδίους· ἀφρονεστάτους 15 ἴδμεν (Α 124)· οἴδαμεν 16 ἴδμεναι (Ν 273)· εἰδέναι 21 ἰδνωθείς (Μ 205)· καμφθείς. τανυσθείς 23 ἰδοίατο (Σ 524)· βλέψοιεν 24 ἰδοιδοπεῖ· ταράσσει ⟨κυδοιδοπᾷ⟩ 26 Ἰδουμαίαν· τόπον 27 ἰδόμην (Κ 47)· ἐθεασάμην 30 ἰδρείει (Η 359)· ἐμπειρία 32 ἴδρις· ἐπιστήμων, ἔμπειρος 33 ἴδριες (η 108)· ἔμπειροι 35 ἴδρυε (Β 191)· κάθιζε, ἕδραζε

†ἰδυναγής· μάντις
ἰδύους· μάρτυρας. συνίστορας ⟨243⟩
ἰδών· [ad 50] ἀποψηφισάμενος [51]
†ἰδωνόν· ὅμοιον
ἴδωνται· φαίνωνται ⟨228⟩
ἴε· βάδιζε, πορεύου
ἵει· ἀφίει (Call. Apoll. 103). ἀπέπεμπεν (Γ 221)
ἱείη (Τ 209)· πορεύοιτο, διὰ ψιλῆς
†ἱεῖας· τὰς κυρίας. οἰκογενεῖς
ἱείς· βάλλων. ἢ πέμπων
ἱεῖσα· ἀποβάλλουσα [60]
ἴελος (Syracusani)· ὁ τῶν ἐντέρων ταραγμός
ἵεμαι· προθυμοῦμαι, βούλομαι. ὁρμῶ. τὰ αὐτὰ καὶ ἱεμένη [63]
ἱεν· ὑπάρχοιεν (Boeoti). ἴεσαν (ἴεν Μ 33) [65]
ἱέντα· πέμποντα [67—69]
ἱέντας· ἀφιέντας. ἐξάγοντας. ἀκοντίζοντας [ad 70]
ἱερά· θυσία. κειμήλια. ἢ συκῆ ἐν τῇ εἰς Ἐλευσῖνα ἀγούσῃ ὁδῷ
ἱεράγγελοι· θεωροί, ἀγγέλλοντες τὰς πανηγύρεις
!ἱεράθετα· ἅγια ἐπιθύματα, μηρία, καὶ ὅμοια θυσίαις θύματα
ἱεραί· ἄρχουσαι
ἱεράμοιβοι· προφῆται θεῶν
ἱερὰ νόσος· ἐπιληψία
ἱεράοιδος· ποιητής
ἱερὰ παρθένος· ἡ †Δημήτηρ [79. 80]
ἱερᾶσθαι (Thuc. V 1)· ἱερουργεῖν. καὶ τὸ ἱερωσύνην ἔχειν
ἱερᾶται· ἱεροσκοπεῖ
ἱερεῖα· θύματα
ἱέρεια· ἁγία, ἣ οὐ θέμις ἰέναι πρὸς ἄνδρα, παρθένος [85]
ἱερεῖον (Ar. Lys. 84)· πᾶν τὸ θυόμενον θεῷ (πλὴν ὑός)
ἱερεῖτιν· καθαρμοῦ δεομένην. ἱκέτιν. Αἰσχύλος Ἰξίονι (fr. 88)
ἱερεύει· σφάζει (cf. ἱρεύει)
ἱερεύς· ὁ διὰ θυσιῶν μαντευόμενος
ἱερεῦσαι· θυσιάσαι
ἱερεὺς Διονύσου· Εὔπολις Αἰξίν (fr. XIX), Ἱππόνικον σκώπτων, ὡς ἐρυθρὸν τῇ ὄψει [93—99]
ἱερῆς (Attici)· ἱερεῖς [301. 2]
ἱεροῖς· θείοις
†ἱερόλας ἴσισυς· Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτισι (fr. 54). ὡς καὶ τὸν γέροντα γεροιδᾶν ἢ γεροῦντος λέγει
†ἱερόμας· τῶν ἱερῶν ἐπιμελούμενος [6]
ἱερομηνία (Demosth. 715)· ἑορτάσιμος ἡμέρα. ἱερὰ ἑορτὴ κατὰ μῆνα
†ἱερομνήματα· ὀχυρώματα ⟨330⟩
ἱερομνήμονες (Ar. Thesm. fr. XI)· οἱ πεμπόμενοι εἰς Πυλαίαν ἱερογραμματεῖς
ἱερομύστας· ἱερὰ μυουμένους
ἱερόν· ἔνυγρον (διερόν?). ἀγαθόν. μέγα. θεῖον. καὶ ναός
ἱερὸν ἡ συμβουλή ἐστιν (Aristoph. fr. XXII)· παροιμία [ad 12]
ἱερὸν ἰχθύν (Π 407)· τὸν μέγαν καὶ ἄνετον λέγει· ἱερὸν γὰρ τὸ μέγα
ἱερὸν ὀστοῦν· τὸ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν μετὰ τοὺ(ς) σπονδύλου(ς) κείμενον [15]
ἱεροποιοί (Demosth. 552, 6)· ἐπιμήνιοι
ἱερὸν πόλεμον (Ar. Av. 557)· ὃν ἐπολέμησαν Λακεδαιμόνιοι πρὸς Φωκέας ὑπὲρ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ. ἐβοήθησαν δὲ Φωκεῦσιν Ἀθηναῖοι καὶ παρέδοσαν τὸ ἱερόν
ἱεροπρεπῶς· θεοπρεπῶς ⟨905⟩ [19]
ἱερός· σεμνός. ἥμερος. ἀγαθός

COD. 55 ἱεον Post 57 ἢ ἀπέπεμπεν 61 cf. εἴελος 71 ἔλευσιν ἄγουσιν 82 ἱεροσκοπεῖ, ἱερᾶται 84 ἱερεῖα, ἅγια ἡ 87 ἱερείτην 92 εὔπολισαἰξινιππόνικονκόπτων 300 ἱερεῖς 4—7 = 5—7. 4; ⟨γηρῶντα γηρόλαν λέγει? 8 ἵωροι, μ. ὁ.?⟩ 10 ἱερομύστους — μαντευομένους 11 ὅσιον cf. τὸ ἱερόν 12 συμβουλητήν — τῷ ἴδει 13 ἱερὸς ἰχθύς 16. 17 = 17. 16

HES. Ad 50 θεασάμενος (Α 330) 51 ἴδωμαι (Α 262)· θεάσωμαι 60 ἱέζεο (Callim. Iov. 81)· ἐκαθέζου ⟨350⟩ 63 ἱεμένη περ (χ 409)· καί περ προθυμουμένη, ὁρμωμένη, [καθημένη] 65 ἰέναι (Α 227)· πορευθῆναι 67 ἱεννά· πορφυρᾶ ⟨ἰόεντα⟩ 68 ἵενται (χ 301)· ὁρμῶσιν 69 ἱένεσθαι· εὐφραίνεσθαι ⟨ἰαί—⟩ Ad 70 ἢ παραγινομένους ⟨ἰόντας⟩ 79 ἱέρας· σημεῖον ⟨τέρας⟩ 80 ἱερᾶς (γ 144)· ἁγίας 85 ἱερείαν (IV Regg. X 20)· θυσίαν, θῦμα 88 ἱερένα· ἁπαλά ⟨τέρενα⟩ 93 ἱέρευσεν· ἔθυσεν (Β 402), ἐθυσίασεν 94 ἱερῶσαι· ἀφιερῶσαι θεῷ 95 ἱερή (Ο 39)· μεγάλη. ἀγαθή 96 ἱερῆα (Α 23)· ἱερέα 97 ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο (β 409)· ὁ Τηλέμαχος. εἴρηται δὲ περιφραστικῶς 98 ἱερήν (Α 99)· ἱεράν. μεγάλην 99 ἱερηΐ (Χ 159)· κώδιον 301 ἱερεῖ· ἀέρι ⟨ἠέρι⟩ 2 ἱεριαί· θυσίαι ⟨285⟩ 6 ἱεροῖο δόμοιο (Ζ 89)· ναοῦ. μεγάλου οἴκου Ad 12 ἐπὶ τῷ δεῖν καθαρῶς συμβουλεύειν 15 ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο (η 167)· ὁ Ἀλκίνους 19 Ἴεσσα (Iesai. XV 4)· γεγονυῖα ἐντολὴ καθ' ὑπόκρισιν

ἱερὸς ἀκτή· ἄλφιτα
Ἱερὸς γάμος (Menand. fr. II p. 162)· ἑορτὴ Διὸς καὶ Ἥρας
ἱερὸς λόχος· ἐν τοῖς τακτικοῖς. ἡ πρώτη
γ
† ἀπολο
ἱερόσυλος· τὰ ἱερὰ κλέπτων [25. 26]
ἱερουργεῖ· θύει. ἱερὰ ἐργάζεται [28]
ἱεροφάντης· μυσταγωγός, ἱερεὺς ὁ τὰ μυστήρια δεικνύων [30]
ἱέρωμα· τὸν κόννον Λάκωνες, ὃν τινες μαλλὸν (ἢ) σκόλλυν [32]
ἱερωμένη (Thuc. II 2)· ἱερατεύουσα
ἱερῶν (κ 351)· θείων. Ἀττικῶς ἐπὶ τῶν μελλόντων βουλὴ λέγεται. καὶ ἐκκλησία (878)
ἱερῶν δάνη· ἀπὸ τῶν θυσιῶν μερίς
ἱερῶσθαι (Thuc. V 1)· θύειν καθαροὺς ὄντας
ἱερώσυνα· τὰ τῷ ἱερεῖ διδόμενα ἱερεῖα
ἵεσσαν· ἐπορεύθησαν (ε 4778)
ἵεσσα· βαδίζουσα
ἵεσθαι· προθυμεῖσθαι. χωρεῖ(ν) [41. 42]
ἰέττας· πατέρας (τέττας). Κρῆτες. ἢ τοὺς ἀγρίους τράγους
ἰζάνει (Sapph. fr. 2, 1)· ἐπικάθηται
ἰζάνον· ἐπεσπίπτον [ad 45] [46. 47]
ἰζέλα· ἀγαθὴ τύχη. Μακεδόνες
† ἰζέλος· ὁ θαλάττιος σκορπίος
ἵζεο (Callim. Iov. 81)· ἐκαθέζου (260)
ἰζίνες (—ῆνες?)· οἰωνοί, ὄρνιθες: προχόοι, λέβητες, τρίποδες
ἰζήσαντα· καθίσαντα
ἰζοῦνα· βοόστασις (ἴζουνα)
ἴζυο· κάθισον (ἷζευ?) [55]
ἰζῶς· σχῆμα ὀρχήσεως [57]
ἰή (Herod. I 85, 2)· φωνή, βοή
† ἰηγορεῖν· ἐγρηγορέναι. Λάκωνες
ἰηδόνες· εὐφροσύνη. ἐπιθυμίαι. χαραί
ἰηθενέουσα· ἐκπεπληγμένη, καὶ ἀποροῦσα [62]
ἰήϊος· δασέως μὲν ὁ Ἀπόλλων ἀπὸ τῆς ἀφέσεως καὶ τῆς τοξείας. ψιλῶς δὲ ἀπὸ τῆς ἰάσεως· ἰατρὸς γὰρ ὁ θεός. Ἀλλὰ καὶ θρῆνον σημαίνει, ὡς Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ (fr. 570) καὶ Ἴων Εὐρυτίδαις (fr. 12)· ὡς αἴλινον, ἰάλεμος
ἰήους καμάτους· τοὺς κατὰ τὸν τόκον, ἐν ᾧ ἰᾶσι φωνὰς διὰ τοὺς πόνους καὶ τὰς ὠδῖνας αἱ τίκτουσαι. τινὲς δὲ τοὺς θρηνητικοὺς πόνους· ἀπὸ τοῦ ἰαλέμου. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι Τυράννῳ (174) [65]
ἴηλεν· ἐπέβαλεν. περιέβαλεν. ἔδησεν (θ 447). ἔγραψεν. ἔπεμψεν
ἰηλεμίστριας (Aesch. Cho. 424)· θρηνητρίας
† ἰηλενές· πορφυροῦν. μέλαν (ἰοδνεφές?) [69—75]
ἰήτης· τοξότης, ἰοβόλος
ἰήτωρ· ἰατρός
ἰητορίη· ἰατρική
† ἴθα· ἡ θήλια τῶν ὑδάτων φύσις [ad 80]
ἰθαγενής (Aesch. Pers. 306)· αὐτόχθων. γνήσιος [81]
ἰθαίνειν· εὐφρονεῖν [83]
ἴθανα· σχοινία
ἶθαρ (M 353)· εὐθέως, ταχέως
ἰθαραῖς· [ad 86] ἱλαραῖς. καλαῖς. καθαραῖς ἢ κούφαις. γλυκείαις. ταχείαις
Ἰθάς· ὁ τῶν Τιτάνων κῆρυξ Προμηθεύς. τινὲς Ἴθαξ
ἰθεῖα (Ψ 580)· ὀρθή. (μακρά. στενή. δικαία)
ἰθείη· ἅμαξα. Θεσσαλοί

COD. 31 ἱερόβατον, κόνον — μᾶλλον (34 ἰακῶς?) 35 ἱερωνδάνη 37 ἱερῷ (39 ut κύεσσα) 43 i. q. ἰϜέκτας, ibices 45 ἴξανον, ἐπέσπιπτον 51 cf. ἀσβηνοί ἀζηνοί ἴβινος. τίβηνος 52 ἰζίσαντα 55 ἰζυομενίω καί 60 cf. ἠηδόνα 61 cf. ἰαθενεῖ 63 ὀξείας — εὐρύτιδες ὡς αἰλίνων ἰάλεως 64 ἰήους — τινοὺς — ἠδύποδι 67 cf. ἠλεμίστρια 72 h. c.
ὁ
ἰητητι 78 ἰητηρίη 86 καθαραῖσι — λευκείαις 87 τιτήνων 88 cf. 379 89 cf. ὀθέτη. ὄθιζα

HES. 25 ἱεροσυλημάτων (II Macc. IV 39)· τῶν κλοπῶν τοῦ ἱεροῦ 26 ἱερώτατος· θειότατος. ἅγιος 28 ἱερουργοῦντα (Rom. XV 16)· προσφέροντα θυσίαν 30 ἱερομνήματα· ὀχυρώματα (308) 32 ἱερώματα (II Macc. XII 40)· θυσίαι θεῖαι, θαυμασταί (—ας) 41 ἱέσθην (Σ 501)· ἐπεθύμουν 42 ἵεται (β 327)· βαδίζει. προθυμεῖται. πορεύεται. θέλει. ἐπείγεται. ὁρμᾶται Ad 45 ἐκάθιζον (ω 208) 46 ἵζει (N 281)· καθίζει 47 ἶζεν (I 218)· ἐκάθισεν 55 ἰζύομεν (Ξ 89)· ἰακῶς. κακὰ ὑπομένωμεν 57 ἴη (Greg. Naz. C. XIV 93)· μία. μόνη 62 ἠΐθεος· ἔφηβος. ἄγαμος (ἠΐθεος) 65 ἴηλα (O 19)· ἀκρόδρυα (v. ἦλα. οἰμίηλα) 69 ἰῆς (Π 173)· μιᾶς 70 ἰήλλω (β 316)· ἐπιβάλω 71 ἰηνῇ (Ω 119 al.)· διαχέει. εὐφράνθη 72 ἰηότητι (E 874)· βουλήσει 73 ἴησιν (I 701)· ἐπίει (ἀπίῃ) 74 ἰητήρ (Δ 190)· ἰατρός 75 ἰητῆρος (Δ 194)· ἰατροῦ Ad 79 καὶ ὀρθή. μακρά. στενή. δικαία (ἰθεῖα) 81 ἰθαγενέσσι (ξ 203)· γνησίοις τέκνοις καὶ καθαροῖς, οὐκ ἐκ παλλακίδος 83 Ἴθακος καὶ Νήριτος καὶ Πολύκτωρ (ρ 207)· υἱοὶ Πτερελάου Ad 86 ταχέσιν

ἰθέως (Herod. II 121, 3)· ὀρθῶς [91]
ἰθή· εὐφροσύνη
ἴθι· [ad 93] ἧκε, ἔρχου
ἰθίτας· ὁ βλέννος καὶ μωρός
ἰθμαίνων· ἀσθμαίνων (931)
ἴθματα (Ε 778)· ὁρμάς. βήματα. ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν ἰέναι. καὶ ἴχνη (Call. Cer. 59)
ἰθμία· ἡ τῶν μελισσῶν ἐρυθρὰ κόπρος [98. 99]
ἴθρις· σπάδων, τομίας, εὐνοῦχος
ἰθύ (Υ 99)· εὐθέως. ἰθύς· ἐπ' εὐθείας. καὶ εἰς ὀρθόν, μεθ' ὁρμῆς [403]
ἰθύει (Λ 551?)· βούλεται. ἐφορμᾷ, φέρεται
ἰθυκτέανον· τὸ ἰθὺ πεφυκὸς καὶ ὀρθὸν δένδρον
ἴθυμβος· γελοιαστής. καὶ τὸ σκῶμμα. ἀπὸ τῶν ἰθύμβων, ἅτινα ποιήματα ἦν ἐπὶ χλεύῃ καὶ γέλωτι συγκείμενα. καὶ ᾠδὴ μακρὰ καὶ ὑπόσκαιος
ἰθύν· ὀρθόν. φρόνησιν. τρόπον. ὁρμήν (Ζ 79). βούλησιν. διάνοιαν (π 304)
ἰθύνει· ἀπορθοῖ, ἐξισοῖ. διοικεῖ, εὐθύνει (Ρ 632), κυβερνᾷ
ἰθυνομένων (Ζ 3)· κατ' εὐθὺ προϊεμένων, καταστοχαζομένων
ἰθυνοῦμεν· εὐθυνοῦμεν
†ἰθυπετεῖν· ἐπ' εὐθείας ὁρμῆσαι
ἰθύντατα (Σ 508)· ὀρθότατα, δικαιότατα
ἰθυντήρ· χαλινός. πηδάλιον. ὁδηγός. ὁρμηστής [14]
ἰθυντήριον· ὃ φέρουσιν οἱ μάντεις σκῆπτρον ἀπὸ δάφνης. (καὶ εἴ τι ἰθῦνον, κανονίζον, καὶ ἰσότητα παρέχον)
ἰθυπτίωνα (Φ 169)· τὴν ἐπ' εὐθείας πετομένην καὶ κατ' ἀντικρύ. καὶ ὀρθόβολον, κατ' εὐθὺ φερομένην
ἰθύρ (Lacon.)· τὸ σιδήριον τοῦ ἄξονος τὸ τριβόμενον
†ἰθύς· εἶθε [ad 18] αἶθε
ἰθύς· εὐθύς. ὀρθός [20]
ἰθὺς νηῶν (Μ 254)· εὐθεῖαν, ὡς (τὸ ἰθὺς πόλιος [Φ 540]) ἐπὶ τὴν πόλιν [22]
ἰθυτενές· ἐπ' εὐθεῖαν τεταμένον ⟨403⟩
ἰθύφαλλοι· οἱ †ἐπίορκοι καὶ ἀκολουθοῦντες τῷ φαλλῷ, γυναικείαν ἔχοντες στολήν. λέγεται δὲ ὁτὲ μὲν τὸ ἐντεταμένον αἰδοῖον· ὁτὲ δὲ τὸ ποίημα τὸ ἐπὶ τῷ ἱσταμένῳ φαλλῷ ᾀδόμενον
ἰθύω· ἐπιβάλλομαι
ἰθών· πυγή. λαγαρὸς καὶ πρωκτός. ἄλλοι δὲ ἀλλ' αὐτά ⟨ἄλλ' ἄττα⟩
†Ἰθών· ἡ πόλις Θεσσαλίας
ἰκάζει ⟨εἰκ—⟩· στοχάζει. ὑπολαμβάνει
ἵκανε (Β 17)· παρεγένετο [30]
ἱκανέμεν· ἱκετεύειν ⟨non Hom.⟩ [32. 33]
ἱκάνῃ· λάβῃ. παραγένηται
ἱκανήν· ἀρκοῦσαν. πολλήν
ἱκάνομαι· [ad 36] ἀφῖγμαι (cf. Ξ 309)
ἱκανόν· διαρκές (Call. Cer. 133). δόκιμον [38]
ἱκανότης (Lysias)· δύναμις, ἰσχύς [40]
ἵκαντι (Dor.)· ἥκουσιν
ἱκάντιν (Dor.)· εἴκοσιν
ἱκάνω· καταλαμβάνω. ἱκετεύω
ἱκανῶς (Herod. VII 11)· δυνατῶς. ἀρκετῶς [45]
Ἰκαριῆς· δῆμος Ἀθήνησι, φυλῆς Αἰγηίδος
Ἰκάριον (Soph. Ai. 702)· ὄνομα πελάγους
Ἴκαρος· υἱὸς Δαιδάλου [ad 48]
ἱκασθείς (Boeot.)· ὁμοιωθείς [50]
ἵκει (Sapph. fr. 2)· ἥκει ⟨Ο 328?⟩
ἵκειν· ἐληλυθέναι

COD. 92 ἴθη 96 cf. οἴθματα 400 cf. ἐθρίς ⟨ab ἶνες et θρίσαι⟩ 5 ἰθὺ κτέανον 6 ὑπόκυνος 10 ἰθυνοῦμεν 15. 16 = 16. 15 15 καὶ — παρέχον post 413, h. l. Cyr. Dr. 16 |βουλον 18 (α)ἰθ' ὕσ(τατα) cf. Callim. fr. XLIII? 23 ἰθυτανές — τετραμένον 24 ὅταν μὲν τετραμένον τὸ ἐν αἰδοῖον ⟨cf. εἰθ—⟩ ⟨25 ἰθών et ἴθων⟩ 28 ἀπολ| 34 ἱκάνει 35 ἱκάην 46 Ἰκαριεύς — αἰγηνίδος 47 ἰχάριοι (Ἰκαρίου Call. Del. 14) 52 ληλυκέναι

HES. 91 ἰθείην· εὐθεῖαν. θαυμαστήν ⟨θείην⟩ Ad 93 πορεύου (Β 8) 98 ἰθμίν· περιστόμιον. περιτραχήλιον. ἡ στεφανίς ⟨ἴσθμιον⟩ 99 ἰθαίνεσθαι· θερμαίνεσθαι ⟨ἰαί—⟩ 403 ἰθυγενές· εἰς εὐθύτητα τεταμένον ⟨ἰθυτ—⟩ 14 ἰθυνθητήν (Π 475)· ἐπ' εὐθείας ἐγένοντο Ad 18 μακάρι 20 ἴθυσεν (Ο 693)· εἰς ὀρθρὸν ὥρμησεν 22 ἰθὺς τετραμένος (Ρ 227)· ἐπ' εὐθείας ὁρμῶν 30 ἱκάνει (Λ 254)· καταλαμβάνει 32 ἵκανεν· κατελάμβανεν (Β 171). ἤρχετο, παρεγένετο (Λ 431), ἀφίκετο (Ξ 288) 33 ἱκάνεθον (Ι 197)· ἀφεφθον Ad 36 ἱκετεύειν (Σ 457) 38 ἵκανον (Γ 145)· παρεγένοντο 40 ἱκανοῶν· ἐπιθυμῶν (θ 228) 45 ἶκαρ· ἐγγύς, καὶ παρ' ὀλίγον τοῦ ἐφικνεῖσθαι ⟨ἴκταρ⟩ Ad 48 οὗτος, φησίν τε, ἰχνάσατο τὴν τεκτονικήν· ἐποίησε δὲ τῷ υἱῷ αὐτοῦ πτερὰ ξύλινα, καὶ ἐκόλλησεν αὐτὰ κηρῷ, καὶ ἐπετάσθη κατὰ τοῦ ἡλίου, καὶ ἐθέρμανεν ὁ ἥλιος τὸν κηρόν, καὶ ἔλυσεν αὐτόν, καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ ἐπνίγη. ὅθεν ἐκλήθη ὁ τόπος Ἰκάριον πέλαγος 50 ἵκατο· ἐλάβετο (paraph. Λ 88)

ἰκέλη (Call. Del. 232)· *ὁμοία* [54]

†*ἰκενάς*· *ὀρχήσεις* [56]

ἰκέσθαι· [ad 57] *ἱκετεῦσαι*

ἰκεσίας· *πρεσβείας. ἱκετηρίας. παρακλήσεις, δεήσεις*

ἰκέσιος (Soph. Ant. 1230)· *ἱκέτης, πρόσφυγος, ὡς ἱερὸν καταφεύγων δοῦλος*

ἰκέτευσεν· *μετῳκίσθη* [ad 60]

ἰκέτην· *πρόσφυγον, ἀξιοῦντα, δεόμενον* [62]

ἰκετηρία· *παράκλησις*

ἰκετήσιος· *ὁ ἐπὶ τῶν ἱκετῶν Ζεύς· ἢ ὁ τοὺς ἱκέτας ἐλεῶν*

ἵκετο· [ad 65] *ἥψατο* (e. c. *γοῦνα*)

ἰκετορεύσομεν· *ἱκετεύσομεν* ⟨ἱκτ—⟩

ἰκετώσυνα· *καθαρτήρια, λυτήρια. ἱκέσια* [67]

Ἰκιάδες· *αἱ ἐξ Ἰκοῦ τῆς νήσου* [70]

ἰκμάδα· *σταγόνα, ὑγρασίαν* (Ar. Nubb. 233)

ἰκμάζει· †*κατασκευάζει. κατασκελετεύει*

ἰκμάζειν· †*κατασκελετεύειν*

ἰκμαζομένην· *ὑγραινομένην. μαλασσομένην*

ἰκμαίνει· *ὑγραίνει. μαλάσσει*

ἰκμαλέον· *χλωρόν. ὑγρόν. στερεόν* ⟨v. ἰγμ—⟩

ἰκμᾶν· *λικμᾶν, σῖτον καθαίρειν*

ἰκμάρ (Lacones)· *νοτίς*

ἰκμάς (Aesch. fr. 216)· *νοτίς*, [ad 79] *ὑγρότης, ὑγρὰ σταγών*

ἰκμασία· *ὁ ἔνδροσος ἀήρ, ὑγρασία*

†*ἰκμάσαι*· *ἐφορμῆσαι* [82]

ἴκμη (Theophr. IV 11)· *φυτόν τι γενόμενον περὶ τὸν Ὀρχομενόν*

ἰκμῶντο· *ἐσείοντο. ἐπνέοντο*

ἰκνά· *τροφεῖα*

ἰκνεῖται· *ἔρχεται.* †*νοσεῖ* ⟨νοστεῖ?⟩. *καθάπτεται. δεῖται, ἱκετεύει*

ἰκνείαν· *τροφείαν* [ad 87]

ἰκνεῖος· *τροφεύς. Ῥόδιοι*

ἰκνοτέρους· *ἐσταλμένους* ⟨ῥικ— συνεστ—⟩

ἰκνοῦμαι· *ἱκετεύω* (Soph. Ai. 588). *ἔρχομαι. παρακαλῶ*

ἰκνουμένως (Herod. VI 65)· *προσηκόντως* [92]

ἴκνυον· *κονίαν* ⟨487⟩. *σμῆμα* [94]

ἰκόμαν· *παρεγενόμην*

ἰκόμενον· *ἱκετεύοντα, παραγενόμενον*

ἴκοντες (Boeoti)· *ὑπακούοντες. παραχωροῦντες*

ἵκοντο· *ἱκέτευον* [ad 98]

ἰκός (Boeoti)· *τάχα, ἴσως*

ἰκόσιν· *εὐπρεπέσιν* ⟨ἰκύτεσσιν?⟩

ἰκρία· *ἡ καθέδρα τοῦ κυβερνήτου. οἱ δὲ τὰ πλάγια καὶ τὰ μακρὰ σανιδώματα τῆς νεώς* (*Ο* 685). *ἢ τὰ ἐπὶ τοῖς ξύλοις κατασκευαζόμενα θεωρεῖα. καὶ τὰ ὀρθὰ ξύλα, τὰ ἐπὶ τῆς πρύμνης καὶ πρῴρας, καὶ τὰ καταστρώματα αὐτῆς, καὶ τὰ ξύλινα, οὕτως ἐλέγοντο Ἀθήνησιν, ἀφ' ὧν ἐθεῶντο, πρὸ τοῦ τὸ ἐν Διονύσου θέατρον γενέσθαι* (Ar. Thesm. 395)

ἰκρίον· *σαν(ί)δωμα. ἢ ξύλον, ἐν ᾧ οἱ κακοῦργοι ξέονται*

ἴκται· *ἥκει, ἦλθεν*

ἰκταίνοντο· †*ἠσθάνοντο* ⟨ψ 3 ἠσθένουν⟩

ἴκταρ (Hes. Th. 690 Plat. Civ. IX 575 C)· *ἐγγύς. ἀπὸ τοῦ ἱκνεῖσθαι. πρόσφατον, ἄρτι, ταχέως. πυκνῶς. ἐξαπίνης. καὶ παροιμία· (οὐ)δ' ἴκταρ βάλλει*

ἰκτάρα (Callim. fr. XXXVIII 1)· *ἐθνικῶς ἰχθῦς* ⟨κ 4282⟩

ἰκτέα· *ἀκόντιον* ⟨ἰτέα?⟩

ἴκτερος (Hippocr. II p. 301)· *πόνος ὠχροειδής, ἀπὸ θυμοῦ ἐπεγειρόμενος*

†*ἴκτευ*· *κρατεῖς. Λάκωνες*

ἰκτῆρες· *ἱκέται θαλλοί*

ἴκτης· *ὁ ἱκέτης, πτωχός. ἔπηλυς. οἱ δὲ ἰκτήρ*

ἰκτίς· *ὁ ἰκτῖνος. Περγαῖοι*

ἰκτορεύσομεν· *ἱκετεύσομεν. Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτισιν* (fr. 55)

COD. ⟨55 cf. *σικανοί, σίκιννις*⟩ 64 *οἰκέτας* 69 *Ἴκου* ⟨72. 73 *ἰσχνάζει?*⟩ 83 *παρὰ τὸ* ⟨87 *ἰκνίαν, τροφίαν?* 88 *ἴκνιον?* cf. Theognost. 15, 33⟩ 93 *κόνιον* 99 *ἴσος* 501 *ἐφ' — ἔθεον — Διονύσῳ* 3 *ἰκτᾷ* 5 *ἰδικταρβάλλει* 7 cf. *ἀκτέα* 10 *θαλλοιεταί* (Eur. Suppl. 10) 11 *ἴκτης, οἰκέτης* 12 *ἰκτός, οἰκτῖνος* 13 *ἰκτερεύσομεν* ⟨v. ἱκετ—⟩ — *|ωτοις*

HES. 54 *ἴκελον* (*Ε* 450)· *ὅμοιον* 56 *ἰκεοβολίας*· *ματαιολογίας* ⟨εἰκαιοβουλίας⟩ Ad 57 *παραγενέσθαι* (*Α* 19) Ad 60 *ἱκέτης ἐγένετο* (*Π* 574) 62 *ἰκέτης*· *παῖς, δοῦλος. παράσιτος* ⟨οἰκέτης⟩ Ad 65 *παρεγένετο* (*Θ* 149) 67 *ἴκηαι* (*Ζ* 143)· *παραγένῃ* 70 *ἰκιών* (*Μ* 353)· *πορευθείς* Ad 79 *ὑγρασία* (*Ρ* 392) 82 *ἴκμενον* (schol. *Α* 479)· *εἰ μὲν δασέως τὸν ἱκτικὸν λέγει, οἷον πορευτικόν, τὸν ἱκνεῖσθαι ποιοῦντα, ὅ ἐστι πορεύεσθαι. εἰ δὲ ψιλῶς τὸν ἰκματώδη* ⟨—δώδη⟩ *καὶ ἔνικμον, οἷον ἔνυγρον* Ad 87 *κονίαν* ⟨493⟩ 92 *ἰκνῶμαι* (*Χ* 123)· *ἱκετεύσω* 94 *ἴκοιτο* (*Γ* 233)· *φθάσοι. παραγένοιτο* Ad 98 *περεγένοντο* (*Λ* 484)

ἴκωμαι· [ad 514] παραγένωμαι (Α 139)·
ὁ δέ κεν κεχολώσεται ὅν κεν ἴκωμαι
καὶ ἱκετεύσω (Χ 123)·
μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλέησει

† ἰλάγματα· ἱμάτια

ἰλαδόν (Β 93)· ἀθρόως. κατὰ τάξιν, κατὰ σύστημα ἐπορεύοντο

ἱλάειρα σελήνη (Empedocl. 149) [18]

ἱλᾶντες· ἐξευμενιζόμενοι, ἐξιλεούμενοι [20]

(ἶλαξ cf. 537)

ἵλαον (Ι 639?)· ἵλεων, εὐμενῆ [22]

? ἱλάως· ἱλέως, ἱλαρῶς, εὐμενῶς

ἱλαότι· ἱλαρῷ, ἱλέῳ

ἱλαπίνας (Callim. Cer. 85)· θυσίας. ἑορτάς

ἶλαρ (Boeot.)· ἀσφάλεια. κώλυμα. φυλακή (v. εἶλαρ)

ἱλαρός· περιχαρὴς τῇ ὄψει

ἱλαρῶς· εὐθύμως· φαιδρῶς [29]

ἱλασμός· εὐμένεια. συγχώρησις. διαλλαγή, καταλλαγή. πραότης [31. 32]

Ἱλάων· ἥρως, Ποσειδῶνος υἱός, ἀφ' οὗ Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλητι (fr. XIV) Ἱλάονας ἔφη τοὺς φάλητας μεταφέρων, ὡς ὑπερβάλλοντας τῷ μεγέθει· ὡσεὶ ἔλεγε Τιτυο(ὺ)ς ἤ τινας τοιούτους. ἄλλοι δὲ θεὸν πριαπώδη φασίν [34—36]

ἶλαξ· ἡ πρῖνος, ὡς Ῥωμαῖοι καὶ Μακεδόνες [38]

ἵλεοι· εὐμενεῖς: καὶ σταφυλῆς εἶδος (εἰλεοί Ath. I 31 B)

ἰλεός· θηρίων φωλεός. τίθεται ἡ λέξις καὶ ἐπὶ † ἀλωπέκων. ἢ ὁ τῶν ἐντέρων σπαραγμός (v. ἴελος) [41—45]

ἰληδόν· ἀθρόον. ἀθρόως

ἱλήκοι· ἐν εὐμενείᾳ ἔστω

ἴλην· ὄχλου συναναστροφὴν ἐν τάξει ἱππικῇ

ἴλια· μόρια γυναικεῖα (562) [50]

Ἰλιάς· τὸ Ὁμήρου σωμάτιον. καὶ ὄρνις, ἡ κίχλη· Ἀριστοτέλης (h. a. IX 18, 2)

ἴλιγγι· συστροφῇ. καὶ τὰ ὅμοια

ἰλιγγιᾶν· τὸ ἐσκοτῶσθαι. καὶ δοκεῖν περιφέρεσθαι, κύκλῳ συστρέφεσθαι

ἰλιγγιᾶν· συστροβεῖσθαι. σκοτοῦσθαι

ἴλιγγος (Nic. Ther. 248) καὶ ἶλιξ· ὁ τῆς κεφαλῆς σκοτισμός. ὁ γὰρ τῶν ἐντέρων θόρυβος ἰλεος λέγεται, ὁ σπαραγμός. λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὴν τῶν πραγμάτων ταραχήν [56]

Ἰλίεια· ἑορτὴ [ad 56a] ἐν Ἰλίῳ Ἀθηνᾶς Ἰλιάδος (Eur. Hec. 1008) καὶ πομπὴ καὶ ἀγών [57]

ἶλιξ· συστροφὴ ὑδάτων (εἶλιγξ) [59]

ἰλιοί· θηρία διὰ φρυγάνων, ἢ σκώληκες ἐν ταῖς δρυσίν, οἷς χρῶνται εἰς δέλεαρ. Ἀντίγονος δὲ ὁ Καρύστιος ἐν τῷ περὶ ζώων τὸν καλούμενον μῦν ἐλειόν [61]

ἴλιον· τὸ τῆς γυναικὸς ἐφήβαιον δηλοῖ (549). καὶ κόσμον γυναικεῖον παρὰ Κῴοις

ἰλιός· μῦς τις [64. 65]

† ἱλίσσαι· κατωχῆσαι (ἰνάσαι· καταχύσαι?)

ἰλισπῶντες· συνε(ι)λοῦντες

ἰλιτενής (Theocr. XIII 42)· κισσὸς ἄκαρπος [69]

ἶλκα· γλοιός. ῥύπος

ἰλλάδας γονάς· † ἀγελειὰς καὶ τὰς συστροφάς. Εὐριπίδης Φρίξῳ (fr. 834), καὶ Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ (fr. 73)

ἰλλάδας (Ν 572)· σειρὰς ἐξ ἱμάντων ἢ σχοίνων. παρὰ τὴν εἴλησιν

ἶλλαι· τάξεις. συστροφαί. δεσμοί. ἀγέλαι (ἶλαι)

ἰλλάζει· δεσμεύει. συστρέφει. ἀγελάζει [75]

COD. 14 ἴκομεν καὶ ἱκετεύσομεν μνήμην (15 εἰλίγματα· ἱμάντια?) 16 κατ' ἀξίαν 19 ἱλάντες — ἐξιλευόμενοι (37 ἴλεξ?) 40 ἰλεώς, θερίων φολεός — (ἀλωπέκεω?) 46. 47 = 47. 46 47 ἴλιλον 49 δῶρα cf. 562 51 cf. ἴχλα 52 ἰλίγγη, συστροφή 54 συστροφοῦσθαι 55 ἶλιξ — ἴλεος — ὡς πάραιμος 56a ἰδίῳ 60 ἴληοι — ἄρυσιν — μυνέλειον (cf. gl. ε 936. 1984) 62 ἐφήβεον 63 ἴλιος, μύστης (71 κονάς, ἀγελαίας κατὰ σ.?) 73 ἰλλή· δεσμός Theognost. 15, 22

HES. Ad 514 [ἱκετεύω] 18 † ἱλάεος· ἱδαρός (535) 20 ἱλαόμοιος· λιταῖς (ἱλασμοῖς) 22 ἱλάονται (Β 550)· ἱλάσκονται 29 ἱλάσκεσθαι (Α 386)· ἐξιλεοῦσθαι 31 ἱλάσσεαι (Α 147)· ἐξιλεῶσαι (—ώσῃς) 32 ἱλαστήριον (LXX)· καθάρσιον. θυσιαστήριον 34 ἰλέοντο (Φ 8)· ἐστρέφοντο 35 ἴλεον (Boeckh. C. I. II p. 411 B), ἶλαον, ἴλλεον (518)· τριχῶς, τὸ ἱλαρόν 36 ἰλεθμός· ἀθροισμός (εἰληθμός) 38 ἵλεως· εὐμενής. ἱλαρός 41 ἰλικρινεῖς· καθαροί (εἰλ—) 42 ἰλέωσιν (Β 291)· ἴσχωσιν 43 Ἰλήϊον (Φ 558)· τὸ Ἰλιακόν, ἀπὸ Ἴλου· τὸ τῆς Ἰλίου πεδίον 44 ἵληθι (γ 380)· χαῖρε, ἵλεως ἴσθι 45 ἱλήκοις (φ 365)· ἵλεως εἴης 50 Ἰλιάδης (Zenodot. Ν 203)· ὁ Ἰλέως παῖς 56 ἰλιγγίφθογγοι (β 6)· ἡδύφωνοι Ad 56a ἐν Ἀθήναις (ad Διπολίεια) 57 ἰλικρινές· ἄμικτον (εἰλ—) 59 Ἰλιόθι (πρό)· πρὸ τῆς Ἰλίου πόλεως (Θ 557) 61 Ἴλιον εἴσω (Α 71)· εἰς Ἴλιον εἴσω 64 ἰλίς· ..... (577) 65 ἰλικρινῶς· ψιλῶς. οὐ καλυψάμενος 69 ἰλιμένοι· διωκόμενοι (εἰλημενοι) 75 ἰλλαοιδός· ἐπιμυλίδιος ᾠδός (ἱμ—)

ἴλλικον· τὸν τραγίσκον. ἐθνικῶς

ἰλλίς· στρεβλή, διεστραμμένη (564)

ἰλλός (Ar. Thesm. 846)· στρεβλός, [ad 78] διεστραμμένος [79]

Ἰλλυρὶς γενή· ἀντὶ τοῦ Ἰλλυρὶς γενεά. γράφεται δὲ καὶ γυνή. ὁ δὲ Καλλίστρατος γύη, ἀντὶ τοῦ γῆ· χρῶνται γὰρ οὕτως. Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ (fr. 541)

ἰλλώπτειν· στραβίζειν, ἀπὸ τῶν ἴλλων τῶν ὀφθαλμῶν. ἐμβλέπειν. τὸ καταμύειν

† ἰλός (γλιός?)· ἰλύς. βόρβορος. γλοιώς [83—86]

ἰλύαι (Cyprii?)· ἔνθα τὰ θηρία αὐλίζεται, φωλεοί

ἰλύει· [ad 88] κρύπτει (579). συστρέφει [ad 88]

ἰλύθματα (Aeoles)· πέταλα

†ἰλύμενον· ἐρχόμενον, προβαίνοντα [91]

ἰλύωμαι· ἐρρύπωμαι

ἰλύς· πηλός. ὑποστάθμη [94]

ἰλῦσαι· κρύψαι, καλύψαι

ἰλυσπᾶσθαι· τὸ παραπλησίως τοῖς ὄφεσιν ἢ σκώληξιν ἰέναι, κυλίεσθαι. εἰλεῖσθαι

ἰλύσω (Φ 319)· ἰλύϊ περικαλύψω, κρύψω

ἴλυται· κέκρυπται, καλύπτεται

ἱμαῖος (Callim. sch. Ar. Ran. 1332)· ᾠδὴ ἐπιμύλιος, καὶ ἐπαντ(λ)αῖος, καὶ ἐπίνοστος

ἱμαλιά· τὸ ἐπίμετρον τῶν ἀλεύρων. ἐπιγέννημα ἀλετρίδος. καὶ ὁ ἀπὸ τῶν ἀχύρων χνοῦς. καὶ περιουσία

ἱμαλίην· ἱκανήν

ἱμαλίοιο· πολλοῦ, δαψιλοῦς (v. ἠμ—)

ἱμάλιον· πολυφόρον. καρποφόρον. νόστιμον. [καὶ σταφυλῆς εἶδος cf. gl. seq.

ἱμαλίς· ἡ ἐπιμύλιος ᾠδή. ἢ σταφυλῆς εἶδος

ἱμαλίς· νόστος. δύναμις. ἐπικαρπία. ἡδονή, ἀπαρχὴ τῶν γινομένων

ἱμᾶν· ἀντλεῖν· ἱμονιά γὰρ τὸ ἄντλημα

ἱμαντάρια· ἐν ταῖς ναυσὶν οὕτω καλεῖταί τινα

Ἱμάντες· λῶροι, κάλοι ναυτικοί. καὶ ἔθνος οὕτως προσαγορευόμενον. καὶ τὰ κύκλῳ τῶν τροχῶν σιδήρια

ἱμάντιον· τῆς ἐν τῷ στόματι κιονίδος ἔκτασις

ἱμάντωσις· σύνδεσμος τῶν κορυγίων (corrigiorum) τοῦ ὑποδήματος

ἱμάοιδος· ὁ πρὸς τῇ μύλῳ καὶ τῷ ἀντλήματι (ἀλ—) ᾄδων

ἵμαον (Cyprii)· πάταξον

ἱμάς· λῶρος (ι 385)·
οἱ δέ (τ' ἔ)νερθεν ὑποσείουσιν ἱμάντι
καὶ ἐπὶ τοῦ κανονίου τοῦ συνέχοντος τὴν θύραν (δ 802)·
παρὰ κληῗδος ἱμάντα
ἐπὶ τῶν μυρμήκων (Ψ 684)·
δῶκεν ἱμάντας ἐΰτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο
καὶ τὰ ὅπλα, οἷς τὸ κέρας ἀνάγεται τῆς νεώς [614]

ἱμάσθλας· μάστιγας

ἱμάσθλη (Apoll. 91, 7)· μάστιξ. ἀπὸ τοῦ ἱμάσσειν, ὅ ἐστι τύπτειν τῷ ἱμάντι [17]

?ἱμάσαι· πατάξαι, πλῆξαι, μαστίξαι

ἱμάστα· μάστιξ

ἷματα· ἱμάτια [21]

ἵμβηρις· ἔγχελυς. Μηθυμναῖοι

Ἴμβριος καὶ Λήμνιος· οἱ τὰς διαίτας ὑποφεύγοντες ἐσκήπτοντο ἐν Λήμνῳ ἢ ἐν Ἴμβρῳ εἶναι. Ἴμβρος δὲ νῆσος Θρᾴκης

ἱμείρει· ἐπιθυμεῖ, θέλει [25. 26]

ἱμερόεντα· ἐπέραστα

ἵμεροι· ποθεινοί, ἐπιθυμητοί. ἀγαθοί. ἐραστοί, ἀγαπητοί. ἀγαστοί [29—31]

Ἱμερτή (Callim.)· τὸ πάλαι ἡ Λέσβος

ἱμέρων (—τῶν?)· ἐρασμίων, ποθεινῶν

?ἵμερα· τὰ πρὸς τοὺς καθαρμοὺς φερόμενα ἄνθη καὶ στεφανώματα

†ἵμεστος· δικη Σικελή

ἱμητόν· ἀντλητόν

ἱμῆσαι· ἀντλῆσαι. ἑλκύσαι

ἱμίνα· χοῖνιξ (680)

COD. 80 γονή — γονέα 89 κτυπεῖ ἐκτρέφει 92 ἰλύοσμαι ἐρρύποσμαι Ante 599] 604 601 legebatur post ἀλετρίδος 4 cf. 599 5 v. ἰομαλίς 11 ἱλάοιδος (q. v.) — μῦα — αὐλήματι 12 ἵμαον 13 δὲ νέρθεν ὑποσείασειν — παρακληῗδας ἱμαντίς — δωκεῖν — εὐδημήτουν 18 cf. γιμάσαι 23 ἀποφ| 34 cf. ἴσμερα et Theognost. 14, 24 37 κλῦσαι 38 ἱμία χύνιξ ἱμ|

HES. Ad 78 στραβός (Moer. 205) 79 ἰλύει· στρέφει. κρύπτει (εἰλύει) 83 ἰλούμενος· περιστρεφόμενος (v. εἰλ—) 84 Ἴλου σῆμα (Λ 166)· Ἴλου μνῆμα 85 ἰλύατε (υ 352)· περιιλημένε 86 ἰλιγγιζόμενον· συστρεφόμενον (—ι λυγιζόμενον) Ad 88 κοιμᾶται — διατρίβει (ad ἰαύει) 91 (ἰλυόεσσι Greg. Naz. I 37)· ἰλυώδεσι. βορβορώδεσιν 94 ἰλύος (Φ 318)· ὑλώδους ἢ σύσταθμις ποταμός 614 ἵμασεν (Λ 280)· ἐμάστιξεν 17 ἱμᾶσι (Κ 475 non Soph. El. 747)· λώροις 21 ἱμάσσω (Ο 17)· ἱμάντι πατάξω. ἐλάσω 25 ἱμείρεται (α 41. 59)· ἐρᾷ, ἐπιθυμεῖ, ποθεῖ 26 ἱμείρους· ἔρωτας, πόθους 29 ἵμεν· βαδίζειν, πορευθῆναι (Α 170) 30 ἵμενος· πολύσαρκος (ἱμάλιος) 31 ἱμερτόν (Β 751)· ἐπέραστον (paraphr.), καλόν, ποθεινόν, ἐπιθυμητόν (paraphr.), ἐράσμιον

ἰμίνη· κοτύλη
ἰμίτραόν· ὑπόζωσον. Πάφιοι
ἰμμούς· βοῦς. Λυδοί
ἰμονιά· ᾗ χρῶνται πρὸς τὰς ἀνιμήσεις τῶν ὑδάτων. Κύπριοι δὲ † ἵμας, ἤγουν τὰ σχοινία τῶν ἀντλημάτων (Com. IV p. 438)
† ἵμοροι· πόλεμοι
ἰμπάταόν· ἔμβλεψον. Πάφιοι
ἰμπόλης· ληστής
ἰμφθείς· βλαφθείς. † θαμβηθείς. νυχθείς
ἴμψας· ζεύξας. Θετταλοί ⟨v. γιμβάναι⟩
Ἴμψιος· Ποσειδῶν ὁ ζύγιος
ἰν· αὐτῇ. αὐτήν. αὐτόν. Κύπριοι
ινα· ὅπου (K 127). ὅπως (Λ 203). καὶ ἐπίρρημα. ἢ νεῦρον (P 522) [51]
ἰναία δύναμις
ἰν Ἀχριῖαν (Cyprii)· εἰς Ἀκρισίαν
ἰν ἄμμαυῖν (Cyprii)· εἰς κρίσιν [ad 54]
ἰν ἀνάτοις (Cyprii)· ἐν εὐπορίαις
ἰνάρει· μαστεύει ⟨v. νάρειν⟩
ἰνάρετος (Cyprii)· ἱκανός. ἐνάρετος
ἶνας (Archil. fr. 137)· νεῦρα
ἰνάσαι· καταχέαι. καταπλάσαι. καταβαλεῖν ⟨v. ἰλίσαι⟩
ἰνάσατο· κατέχεεν. ἐκάθαρεν [ad 61]
ἰνᾶσθαι· ἐκκενοῦσθαι. καὶ προΐεσθαι [62. 63]
ἲν αὐτῷ (Hesiod.)· αὐτὸς αὐτῷ
Ἰνάχεια· ἑορτὴ Λευκοθέας ἐν Κρήτῃ, ἀπὸ Ἰνάχου
Ἴναχος (Callim. L. M. 50)· ποταμός
ἰνδάλλεται (Ψ 460)· ὁμοιοῦται (Nic. Th. 153), [ad 67] δοκεῖ. στοχάζεται. ἰσοῦται (Nic. Th. 259). σοφίζεται [68]
ἰνδάλλονται· φαίνονται καὶ τὰ ὅμοια
ἰνδάλματα (cf. Sap. VII 3 Greg. Naz. C. LVIII 75)· φαντάσματα. ἀφομοιώματα, εἰκόνες
ἰνδέα· μεσημβρία. Μακεδόνες
Ἰνδός· ὁ τὸν ἐλέφαντα ἄγων ἀπὸ Αἰθιοπίας
ἴνδουρος· ἀσπάλαξ [74]

† ἰν' ἔκεσθαι ⟨ἰν' εἴcεσθαι⟩· μαθεῖν
ἶνες (λ 218)· νεῦρα
ἰνεύει· τείνει (Galen. lex. p. 534)
ἰνηθεῖσα· καθαρθεῖσα, κενωθεῖσα [79]
ἰνιμίνα (Sophro?)· † ἐνημίσυ
ἰνίον· τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου νεῦρον (E 73), καὶ ἡ συναγωγὴ τῶν χειρῶν πρὸς ἀλλήλας. ἢ μέτρον (Aegyptii). ἢ υἱόν ⟨ἶνιν⟩
† ἰνιπίσας· κρούματα ποιά
ἶνις (Eur. Tro. 571)· υἱὸς νέος, παῖς, βρέφος, ἀπόγονος, νήπιος
ἰνκαπάταόν (Cyprii)· ἐγκατάβλεψον
ἰνκαφότευε (Cyprii)· ἐνκαταφύτευε
ἰννήν· κόρην μικράν· καὶ τὴν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ
ἰννός· ὁ πῶλος, ὁ ἐξ ἵππου πατρὸς καὶ μητρὸς ἡμιόνου, ἄλλοι δὲ ὄνου. Ἀριστοτέλης (HA VI 24) δέ φησιν ἰννὸν ἡμιόνειον ἄρσεν, τουτέστιν ὀρέα, τὸν ἐπὶ θηλείας ἀναβαίνοντα· γίννον δὲ ἐξ ἵππου νοσήσαντος. ἄλλοι δὲ ἡμιόνιον ἢ ἱππάριον ἀναυξές. Ἀριστοφάνης (Byz. p. 108) δὲ τοὺς ἰννοὺς γίνεσθαι ἐξ ἵππου πατρός, ὄνου δὲ μητρός
ἰνουλεοῦς (Callim.)· νεβρός. ἐνικῶς ⟨ἐθνικῶς?⟩
ἰννούς· παῖδας (μικρούς)
† ἰννοῦνται· ζῶσιν ⟨704⟩
(ἴννυεν· ἐκαθέζετο) cf. post 686. 699
† ἰνπροαγόρας· ἐναντίος
ἲν τυῖν (Cyprii)· ἐν τούτῳ ⟨ἰν τυῖν· ἐν τῷ⟩
ἰνύεται· κλαίει, ὀδύρεται ⟨698⟩
Ἰνυκῖνος οἶνος· ἀπὸ Ἰνύκου τῆς Σικελίας. ἔστι δὲ πολίχνιον εὔοι(ν)ον
Ἰνύνια· ἑορτὴ ἐν Λήμνῳ ⟨Μινυήϊα?⟩
ἶνυξ· ὀρνεόν τι, ᾧ χρῶνται αἱ φαρμακίδες
ἰνύρετο· ἐμύρετο ⟨694⟩
ἰνύεσθαι ⟨ἴνυσθαι?⟩· κοσμεῖν. ἱδρύνεσθαι
ἲν φάος (Cyprii)· εἰς τὸ φῶς
ἰνῶδες· ἰσχυρόν, εὔτονον, νευρώδη [702]

COD. 42 ἰμόνια — ἀνεμήσεις ⟨44 cf. ἰνκαπάταόν 46 pro ἰφθείς 49 cf. εἶν⟩ 53 ἰναχρίαν 55 ἀπορίαις 59. 60 ἰνάσσ] 62 ἔατη 63 συμφώνων 64 ἶν' αὐτῷ. Cf. Apoll. Dysc. pron. p. 106 A 9 65 ἰναχία ⟨80 ἰν ἰμίνᾳ· ἐν ἡμίνῃ?⟩ 84 ἰνκατάπαον cf. 614 85 cf. φωτεύει 86 ἴννην Post 86] 91 ἴννυιεν 88 ἡμιόνιον ἄρσενα — ἰννὸν δὲ — νοήσαντες — προγόνου (h. e. προσσονου); cf. γίννον 89 νευρός 90 ἴννους 93 cf. τοῖϊν 94 ἰννύ| 95 ἰννύκινος ⟨97 = ἴυγξ⟩ 98 cf. ἐνυρήσεις, ὀνυρίζεται (μιν— κιν—?) 700 ἴνφαος 1 |ώδη ἰσχνόν

HES. 51 ἶνα γνώωσιν (Ψ 610)· ἵνα ἐπιγνῶσιν Ad 54 [ἵνα λέγωσιν] [ἰνώδης] Ad 61 ἐκαθάρθη 62 ἱνατί (Ps. II 1)· διὰ τί ἐς τί 63 ἰνατέρων (Z 378)· συννύμφων λέγονται δὲ καὶ αἱ τῶν ἀδελφῶν γυναῖκες ἰνάτεραι Ad 67 φαίνεται ⟨163⟩ 68 ἰνδάλλετο (P 213)· ὡμοιοῦτο 74 ἶν' ἔκδηλος (E 2)· ἶν' ἐπίσημος ἢ ⟨v. ἔκδηλος⟩ 79 ἰνία· λῶρα ⟨ἤνια⟩ 702 Ἰνώ· Κάδμου θυγάτηρ

ἰνώμενος· ἐξελών. ἐκκενούμενος, τουτέστι προϊέμενος, ἀφ' οὗ καὶ ὑπέρινος (Hippocr. III p. 610 K) λέγεται

ἰνῶνται· ζῶσιν (691) [5]

ἴξ (Alcman. fr. 34)· θηρίδιόν τι, ἀμπέλους ἐσθίον

ἶξαι· διηθῆσαι (ad ὑλίξαι?). ἥκειν

ἰξαλῆ (Hippocr. III p. 112 K)· αἰγὸς δορά. ἡ πηδητική

ἰξάλου (Δ 105)· πηδητικοῦ, ὀξέος· ἀπὸ τοῦ ἶξαι καὶ τοῦ ἅλλεσθαι. δηλοῖ δὲ καὶ ὀξέως ἀλλομένου [10]

ἶξε· [ad 11] ἐνέβαλεν. ἦλθεν

ἰξευτής· στρουθοπιάστης

ἶξις· παρουσία. ἄφιξις. ἱκετεία

ἰξίας· κιρσὸς ὁ ἐν τοῖς μέλεσιν. ὁμωνύμως δὲ καὶ τὰ ἐν τοῖς δένδροις. καὶ πόα τις. ἡ χαμαιλέων (Diosc. III 10). καὶ ἕτερα, ἀφ' ὧν καὶ ἰξός

ἶξινα· νεῦρα (col. 215, 11)

ἰξοί (Aristoph. fr. CLXXVII)· οἱ γλίσχροι, καὶ φειδωλοί [17]

ἱξόμεθα (Aesch. Suppl. 158)· ἱκετεύσομεν [19]

ἰξός· εἶδος φυτοῦ. καὶ κάλαμος ἰξευτικός

ἰξοφόρους δρύας· τὰς ἰξὸν φερούσας. Σοφοκλῆς Μελεάγρῳ (fr. 369)

ἰξύας· ἰχθῦς τις [23]

ἰξύος· ὀσφύος

ἰξύς· ὀσφύς [26]

Ἰόβακχος· ὁ Διόνυσος, ἀπὸ τῆς βακχείας

ἰόβας· κάλαμος παρὰ Κρησίν [29]

ἰοβλέφαροι· καλλιβλέφαροι

ἰοβόρον (—λον)· παλίγκοτον, ἤγουν ὀργίλον. σκολιόν. ἐχθρόν

†ἰοβρέτας· ἀπὸ ἰοὺς τοὺς βροτοὺς ἔχουσα

†ἰοβρυχέουσα· ἀνιωμένη, πικραινομένη

ἰογλῆναι· μέλαινας γλήνας ἔχουσαι

ἰοδνεφές (δ 135)· μέλανι ἄνθει παραπλήσιον· οἱ δὲ πορφυρίζον

ἰοδόκον (Θ 444)· τὴν φαρέτραν, τῶν ἰῶν οὖσαν δεκτικήν (Call. Dian. 213)

ἰοειδές· μέλαν, ἢ ἀνθηρὸν ἐν τῷ ὁρᾶσθαι· πορφυροῦν

ἰοειδέος (ε 56)· μέλανος [39]

ἰόζωνος· πορφυρόζωνος

ἰοί (Λ 387)· τὰ βέλη. ἀπὸ τοῦ ἰέναι· ἢ ἀπὸ τοῦ ἰοῦ. ἐχρίοντο γὰρ φαρμάκῳ τινὶ αἱ ἀκίδες αὐτῶν

ἴοι· ἀπέλθοι, πορεύοιτο. εὐκτικῶς [43]

ἴοιτο (Attici)· πορεύοιτο

†ἰολάδα· ἰοειδῆ χρώματα (cf. ἴωλον) [46]

ἰόμωροι (Δ 242 Ξ 479)· ἰοὺς ὀξεῖς ἔχοντες, καὶ δι' αὐτῶν ἢ ἐξ αὐτῶν μόρον, ὅ ἐστιν θάνατον, ἐπιφέροντες. βέλτιον δὲ οἱ περὶ τοὺς ἰοὺς μεμορημένοι ἤτοι πεπονημένοι (v. ἴμοροι)

ἰον· ἀφίκοντο. ἄνθος [ad 48]. εἷρπον. καὶ βέλος τοξικόν. καὶ μόνον (ἢ σκώληξ aerugo vermicularis)

ἰονθάδος αἰγός (ξ 50)· Ἀπίων τῆς ἰούσης θοῶς· ἢ ἰόνθους ἐχούσης, οἷον ἐκφύματα σκληρά [50]

Ἰόνιον πέλαγος· ὁ νῦν Ἀδρίας [52]

ἰοπλόκαμος· μελανόθριξ

ἰοπλόκος (Alcae. fr. 55), ἰόπεπλος· ἀπὸ τοῦ χρώματος

†ἰόππα· μιξόδης

ἴορκες· τῶν δορκάδων ζώων. ἔνιοι δὲ ἡλικίαν ἐλάφου

ἰότητι (Ε 874 al.)· βουλήσει, θελήσει. αἰτίᾳ. ὀργῇ. χάριτι

ἰότητος· βουλήσεως

ἰοτύκος· ὁ κατασκευάζων ὀργήν. καὶ τὰ ἰοβόλα θηρία. καὶ ὁ τὴν οἰκείαν βουλὴν ἱστῶν

ἰού· σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα, ὡς τὸ φεῦ, καὶ τὸ παπαί [61]

†ἴουκαι· πεπόρευται (Soph. OC. 467?)

ἰοὺ γέρον (iugerum?) [64]

ἴουλοι (λ 318)· αἱ πρῶται τῶν τριχῶν ἐκφύσεις. ἀπὸ τοῦ ἰέναι αὐτὰς οὔλας. Ἴουλοι δὲ καὶ οὖλοι αἱ ἐκ τῶν δραγμά-

COD. 8 ἰζάλη — |ικός (ad ἰξάλη) 9 ἰζάλου 12 cf. καλαμοτύπος 13 cf. ἧξις (in Eur. Tro. 396 var. lect.) 14 ἰξία Poll. Phot. 16 ὀγλίσχροι 35 μελαίνει 36 ἰώνων 42 |θοιτο 49 θοώση Post 49 ἢ σκώληξ, cf. 48 51 ἀνδριάς (cf. Ἰώνιος) 56 διὰ
υυ
ὀρκάδων (cf. ἴυρκες) 58 ἰοτήτυος 65 ἐκφφ — ἀπὸ

HES. 5 ἰνώσατο· ἔπιεν. ἐδέξατο. κατέπιε. κατεκαύθη (L. Ἰνὼ δέξατο (ε 461)· ἔπιεν κατέπιεν κατέκλυσεν) 10 ἰξάνει· ἐπικάθηται (v. ἰζάνει) Ad 11 παρεγένετο (Ζ 172) 17 ἴξομαι (Ζ 367)· παραγενήσομαι 19 ἶξον· ἀφίκοντο (Ε 773), ἦλθον 23 ἰξυῖ (ε 231)· ὀσφυῖ. λαγόνι 26 ἴξων· φέρων (ἄξων) 29 ἰοβηλαῖος· χρόνοι τεσσαράκοντα ἐννέα 39 ἰοδόχη· βελοθήκη 43 ἰοῖσιν (Γ 80)· ἰοῖς, βέλεσιν 46 ἰομαλίς· δύναμις (ἰμαλίς) Ad 48 πρόβατον (οἶν) 50 ἰοvέντα (Ψ 850) 52 ἰόντα (schol. Α 27)· παραγινόμεν†α. ἐπανερχόμεν†α 61 Ἰουβάλ (Genes. IV 21)· κύριον ὄνομα τοῦ καταδείξαντος κιθάραν 64 Ἰούδας (Genes. XXIX 35)· ἐξομολόγησις θεοῦ

των συναγόμεναι δέσμαι. καὶ ζῷον πολύπουν, ὅπερ ἡμεῖς λέγομεν ὄνον. τινὲς δὲ καὶ τὸν ἐπὶ ταῖς ὑδρίαις γινόμενον ὄνον πολύποδα καὶ συστρεφόμενον ἴουλον καλοῦσιν [66]

Ἰοφῶσσα· ἡ Χαλκιόπη, ὥς φησι Φερεκύδης

ἰοχέαιρα (Ε 53)· τοξοφόρος. ἢ ἰοὺς χέουσα. ἢ ἰσχυρά. ἢ βέλεσι χαίρουσα

Ἰόψαφος· Ἀπόλλωνος ἐπίθετον

†ἴπαμα· κάμνη

ἶπες (φ 395)· θηρίδια σκωληκοειδῆ, ἃ κατεσθίει τὰ κέρατα καὶ τὰ ξύλα

ἰπνή· ἐφιππίς. Σικελοί

ἴπνια (Callim. fr. CCXVI)· τὰ καθάρματα τοῦ ἰπνοῦ

ἰπν†ασία· γαστὴρ παρὰ Ταραντίνοις

ἰπνοδόμαν· τὴν φρυγίαν. Κρῆτες

ἰπνοκήϊον· φρύγιον. οἱ δὲ τὴν ὑπόκαυσιν τοῦ ἰπνοῦ

ἰπνός· κάμινος. φοῦρνος. φανός (Ar. Pac. 839). κλίβανος. μαγειρεῖον (Ar. Plut. 815). καὶ μέρος τι νεώς. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Κωκάλῳ (fr. IX) καὶ τὸν κοπρῶνα οὕτως εἶπεν

ἶπος· τὸ ἐμπῖπτον τοῖς μυσὶ ξύλον

ἰποῦμεν (Cratin. fr. X p. 71)· πιέζομεν

ἰπούμενος (Ar. Eqq. 924)· πιεζόμενος

ἱππαγρέτας (Xen. Hell. III 3, 9)· ἀρχὴ ἐπὶ τῶν ἐπιλέκτων ὁπλιτῶν

ἱππάδα· τὰ τῶν ἱππέων τιμήματα. τινὲς δὲ στολὴν ἱππικὴν (Herod. I 80). καὶ θυσίαν, ἣν τοῖς ἱππεῦσιν ἀπένειμον. καὶ πύλαι Ἀθήνησιν Ἱππάδες ἐκαλοῦντο [81]

ἱππάκη (Aesch. fr. 192)· Σκυθικὸν βρῶμα ἐξ ἵππου γάλακτος. οἱ δὲ ὀξύγαλα ἱππεῖον, ᾧ χρῶνται Σκύθαι. πίνεται δὲ καὶ ἐσθίεται πηγνύμενον, ὡς Θεόπομπος ἐν τρίτῳ αὐτοῦ λόγῳ. καὶ μάνδρα ἵππων παρὰ Λάκωσιν

ἱππαλεκτρυών (Ar. Ran. 932)· τὸν μέγαν ἀλεκτρυόνα, ἢ τὸν γραφόμενον ἐν τοῖς Περσικοῖς περιστρώμασι. γράφονται δὲ οἷον γρῦπες. ἔνιοι γῦπα

ἱππάριον· ὄρνεον ποιόν, παραπλήσιον χηναλώπεκι [85]

Ἱππάρχειος Ἑρμῆς (Com. an. CXCI)· Ἱππάρχειοι Ἑρμαῖ, ἃς ἀνέστησεν Ἵππαρχος στήλας ἐ(γ)γράψας εἰς αὐτὰς ἐλεγεῖα, ἐξ ὧν ἔμελλον βελτίους οἱ ἀναγινώσκοντες γίνεσθαι

ἵππαρχος· ὁ τῶν νέων ἐπιμελητὴς παρὰ Λάκωσιν

ἱππάρχου πίναξ· [ad 88]

ἱππάς· παρὰ Ἀθηναίοις μερὶς τῆς πολιτείας διῃρημένης εἰς τέσσαρα, πεντακοσιομεδίμνου .... καὶ αἱ θυσίαι δὲ αἱ περὶ τῶν ἱππέων ἐπιτελούμεναι ἱππάδες ἐλέγοντο. καὶ ἡ εἰς τὴν θυσίαν λαμβανομένη βοῦς ἱππάς· καὶ τὸ τέλος, ὃ ἐτίθεσαν οἱ ταύτης τῆς τάξεως, ἱππὰς ἐκαλεῖτο (Aristot.)

ἱππαστὶ καθίζειν· ὅταν οἱ παῖδες ἐπὶ τῶν ὤμων περιβάδην καθέζονται

ἱππείαν· τὴν ἵππον. ἔνιοι δὲ τὴν τόξων νευρὰν τὴν ἐξ ἱππείων τριχῶν ⟨807⟩

Ἵππειον· τὸ Ἄργος (Eur. I. T. 700). ἀπὸ Ἵππης τῆς Δαναοῦ

ἵππειος δρόμος· τετραστάδιός τις ⟨810⟩

Ἵππειος Ποσειδῶν· φυσικῶς φασι. διὰ τὸ λέγειν τὸν ποιητὴν (δ 708)·

αἵθ' ἁλὸς ἵπποι
ἀνδράσι γίγνονται

⟨ἢ⟩ κατὰ τὸν μῦθον, ὅτι ἵππους ἐγέννησε Ποσειδῶν, [95] Ἀρίωνα Σκυφίον Πήγασον

ἵππερον (Ar. Nubb. 74)· ἱππικῆς ἔρωτα (781). ⟨πάθος τι τῶν ὑπὸ τὸν ἴκτερον συμβαινόντων ⟨785⟩⟩

ἱππετοῦμαι· ἠγώνισμαι. Λάκωνες

ἱππεύς· φυγάς. καὶ εἶδος κοροκοσμίου ⟨814⟩. καὶ ὁ ἱππικῆς ἐπιστήμων [99]

ἱππέω(ς)· ἀναβάτου, ἐπιβάτου

ἱππηλάτας (Aesch. Pers. 126)· ἵππον ἐλαύνων

⟨ἱππήλατος⟩· πλατεῖα ὁδός [ad 802]

ἱππημολγῶν (Ν 5)· ἵππους ἐλαυνόντων, ἢ ἀμελγόντων· διὰ τὸ τροφῇ χρήσασθαι τῷ γάλακτι (cf. Call. Dian. 252)

COD. 68 ἔχουσα 71 σκληροειδῆ 73 κατάγματα 77 μαγείριον — κολάκῳ — τὸ κοπρόνα 78 ἰπούς Post 78 ἰποῦμεν et ἰπούμενος desunt; cf. ἰππ— 80 ἵπποις ἀπ| 83 δὲ οἱ γρ| 84 |πηκι 88 ἔνιοι ἱππ| 94 ποῦ τὴν τ' αἴθαλός — ἢ ὅτι — ἀρίωνασκυφὶ ⟨ἵππευμα, ἀγώνισμα?⟩ 98 ὁ ἐπὶ ἱ| 801 —ήλατος Post 801| 811. 812 2 ὁδῷ (Polluc. IX 37) 3 ἱππιμόλγων

HES. 66 ἰούσης (Α 482)· πορευομένης 81 ἱππάερον· τὸν ἐπὶ τοῖς ἵπποις ἔρωτα. Ἀριστοφάνης (Nubb. 74). ἢ ἵππερον 85 ἴπαρος (ἵππερος)· πάθος τι τῶν ὑπὸ τὸν ἴκτερον συμβαινόντων Ad 88 ἐπεὶ οἱ (παρὰ Συρακουσίοις) ἱππάρχαι ἐν πίναξι τὰ ὀνόματα τῶν ἀτακτούντων γράφοντες παρεσημειοῦντο (Zenob. IV 42) 95 ἱππεῖς· ἔφιπποι, ἵπποι 99 ἱππίκατο δ' ὀλίμετ' ἐσκίανθον (Λ 52)· οἱ γὰρ ἱππεῖς μετ' ὀλίγον ἐπορεύοντο καὶ σχολαίως μετὰ τῶν πεζῶν Ad 802 καὶ λεῖα, εὐρύχωρος, καὶ ἡ μεμαλαγμένη (υ 242)

ἱππῆς· Ἱππεῦσιν (vers. 225)·
ἀλλ' εἰσὶν ἱππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι·
σύστημα πολεμικῶν ἀνδρῶν χιλίων ἵππους τρεφόντων. Φιλόχορος δὲ ἐν τετάρτῳ εἴρηκε, πότε κατεστάθησαν χίλιοι. διάφορα γὰρ ἦν ἱππέων πλήθη κατὰ χρόνον Ἀθηναίοις· Λέγονται καὶ μύρμηκες οὕτως (Arist. HA. VIII 27, 3)

Ἱππία· Ἀρσινόη, ἡ τοῦ Φιλαδέλφου γυνή

ἱππίδιον· ἰχθῦς ποιός (Ath. 304 E)

ἱππικὴ βάσις· ἡ νευρὰ τοῦ τόξου, διὰ τὸ ἐξ ἱππείων γίνεσθαι νευρῶν. οἱ δὲ θώμιγγα νευρῶν πικὴν †καλοῦσιν

ἱππικὸν τόρμον· ὁ καμπ(τ)ήρ

ἱππικὸν χλίδος· Ἴων Ἀγαμέμνονι (fr. 3). ἀντὶ τοῦ χλίδημα, φόρημα. οἱ γὰρ ἐποχούμενοι τοῖς ἵπποις ἐχρῶντο κόσμου χάριν πλατέσι χιτῶσιν, ἃς καλασίριδας καὶ ξυστίδας τινὲς λέγουσιν

ἱππικόν· τὸ στάδιον ⟨793⟩

(ἱππικός· φυγάς

ἱππικώτατος [Ar. Lys. 678]· εὔδρομος)

ἱππιοχάρμης (Ω 257 λ 258)· ὁ ἐφ' ἵπποις χαίρων, ἢ μαχόμενος· χάρμη γὰρ ἡ μετὰ χαρᾶς μάχη

ἱππίσκος· ἐπίθεμα κεφαλῆς. ἢ γυναικεῖον κόσμιον

ἱππίτας· ἱπποφορβός

ἱπποβάτης· ἱππεύς [17]

ἱππόβοτον (Γ 75 al.)· ἵππους βόσκειν δυνάμενον. μεγαλόβοτον. καὶ εὔγειον. τὸ γὰρ ἵππος ὄνομα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τίθεται

ἱπποβουκόλους (Eur. Phoen. 28 Soph. fr. 949)· τοὺς ἵππους νέμοντας

ἱππογνώμων· ἵππους διαγινώσκων ἐγκύους ἢ μή

ἱπποδαμάντ(ε)ιος· οἶνος ποιὸς ἐν Κυζίκῳ

Ἱπποδάμεια· [ad 22] Ἀφροδίτη

†ἱπποδάμνοις· ἐφίππων

ἱπποδάμοι· ἔφιπποι. ἢ πωλοδαμασταί. ἢ ἵππους ἐλαύνοντες

Ἱπποδάμου νέμησις· τὸν Πειραιᾶ Ἱππόδαμος, †Εὐρυβόοντος παῖς, ὁ καὶ μετεωρολόγος, διεῖλεν Ἀθηναίοις. οὗτος δὲ ἦν καὶ ὁ μετοικήσας εἰς Θουριακούς, Μιλήσιος ὤν [26]

Ἱπποδέτης· Ἡρακλῆς ὁ ἐν Ὀγχηστῷ τιμώμενος· οἱ δὲ ἐν Θήβαις

ἱπποδιώκτας (cf. Theocr. XIV 13)· ἡνιόχους

ἱπποδρομία (Thuc. III 104)· ἀγὼν Ἀθήνησι Θησεῖ ἀγόμενος

ἱπποζώνη· ....

........· ἡ τοὺς ἵππους θηλάσασα .... (Aristot. HA. VI 23)

ἱππόθοος· ἱπποδιώκτης

ἱππόθορος (Anacr. fr. XXXII)· ὄνος ἵππους βιβάζων

ἱπποθόρον ἥβην· τὴν μεγάλ†ην †εὐωχίαν

Ἱπποθοώντειον· τὸ τοῦ Ἱπποθόωντος ἡρῷον. ἦν δὲ υἱὸς Ποσειδῶνος

†ἱππόκαμπτος· στρουθίον τι

ἱπποκάμπα· στήλην λίαν μεγάλην ἵπποις †ελεκεμμένην. [οἱ δὲ ζῷον ad 36?]

ἱπποκέλευθος· ἵπποις κελεύων. ἱππεύς. ἢ ὁ πολλὴν ὁδὸν πορευόμενος

ἱπποκένταυρος (Xen. KΠ. IV 3, 17)· ἱππόμορφος ἄνθρωπος

Ἱπποκλείδης· οὕτω κακοσχόλως τὸ τῆς γυναικὸς μόριον Ἀριστοφάνης (fr. inc. CLXXX) εἶπεν ⟨850⟩

ἱπποκόμων τρυφαλειῶν (M 339)· ἐξ ἱππείων τριχῶν τὸν λόφον ἐχουσῶν

ἱπποκορυσταί (B 1)· ἵππους ὁπλίζοντες, ἱππικοί [43]

ἱπποκρατία (Xen. KΠ I 4, 24)· τὸ τοῖς ἵπποις νικᾶν

Ἱπποκούριος· ἥρως (Paus. III 14)

ἱππολήπτρας· τὰς τριχίνους σειρὰς Πάρθοι οὕτω καλοῦσιν

ἱππολούστρας· ἔνθα τοὺς ἵππους ἀπένιζον

ἱππομανές (Theocr. II 48)· τούτῳ χρῶνται πρὸς τὰ φίλτρα αἱ φαρμακίδες [49]

COD. 4 ἱππὴν, ἵππευσιν — εἰπεῖς — χειμών — φιλόχωρος ⟨forte Ἱππηνοί· ἔθνος. ἱππῆς· κτλ.⟩ Verba λέγονται — οὕτως post τρεφόντων 7 θεόμιγγα ⟨ἱππικὴν υ- κάσιν?⟩ 9 ἱππείοις — πλατύσι — αἷς καλὰς εἰριδας 10 τὴ 12 |τατα 14 γυναικείου, cf. 798 15 |φορμός ⟨16 —βώτας —βότης?⟩ 18 ὀνομαστὶ τοῦ 22 ἱπποδαμία ⟨23 cf. paraphr. K 431⟩ 25 διῆλας — σατυρικούς M. 27 |δίτης (Paus. IX 26, 1) 29 'ἱπποδρομεῖ 32 ἱπποθῶος 34 ἱπποθορονήμην 35 |όοντος 37 ἱπποκαμπάς, ὕλην — ἱπποκελεκεμμαίνην 39 ἀνθρώποις 40 |σχόλη 41 |λίων — ἐχούσης 42 |κρισταί 43 ἱπποχόριστοι 44 |εία 45 ἱπποχόριος· ἥρωος 46 |λήμπρα

HES. 17 ἱπποβάτοιο (B 287 al.)· ἱππικοῦ Ad 22 ἡ Βρισηΐς (schol. A 392). καὶ 26 ἱπποδασείης (Γ 369)· ἵππειον λόφον ἐχούσης τρίχας 43 ἱπποκόρυστοι· ἐν ταῖς περικεφαλαίαις τρίχας ἵππων ἔχοντες 49 ἱππόμαχοι· ἀπὸ τῆς κόρυθος ἐπεὶ ἵππουρις ⟨ad 43⟩

ἵππον· τὸ μόριον καὶ τὸ τῆς γυναικὸς (cf. Arist. HA. VI 17 p. 286) καὶ τοῦ ἀνδρός. καὶ τὸν μέγαν θαλάσσιον ἰχθύν (Ath. 301 E)

ἱππόνομα· μισθὸς ἱππικός, καὶ τῶν ἡμιόνων

ἱπποπόλων (N 4)· τῶν ἡνιοχούντων, ἢ ἐφ' ἵπποις πολουμένων, ἢ περὶ ἵππους ἀναστρεφομένων [ad 52]

ἵππορ· τόν τε ἵππον, καὶ τὸν † τετράχαλκον. καὶ τῆς ὄρνης τὸ στῆθος. Λάκωνες

† ἱππόπορι· κοιλάς. αὐλή. δῶμα

ἱπποσόον· ἱππαστῆρα. (μάστιξ)

ἵππος, λειμῶνος ὄλεθρος

ἱπποσύνᾳ (Eur. Or. 1392)·

(ἱπποσύνη)· τὸ ἱππεύειν [58]

ἱππότα (Hom.)· ἱππότης, ἱππικός. οἱ δὲ νεώτεροι φυγάς. οὐκ εὖ. κάλλιον γὰρ ἐπιστήμων ἱππικῆς, ἱππικώτατος. ἄλλοι ἱππηλάτης [60]

ἱπποτακτικά· ἵππων τάξεις μισθοφόρων [62. 63]

ἱππότης (Aesch. Sept. 80 ?)· ἱππεύς [65. 66]

ἵππουριν· ἱππείαις θριξὶ κεκοσμημένη, ἢ τὸν λόφον ἔχουσα περικεφαλαία τοιαύτη κατεσκευασμένη (Γ 336). καὶ πόας εἶδος (Diosc. IV 48)

ἵππου τροχός· τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐχάραττον ἐπὶ τὴν γνάθον σημεῖον, τροχοῦ σχῆμα ἔχον. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τρυσίππιον (q. v.)

ἱπποφορβός· ἱπποτρόφος

ἱπποφόρβιον (Herod. IV 110)· [ad 70] ἀγέλη ἵππων [71. 72]

ἵπταται· πέτεται

ἰπύα (Cyprii)· σιπύα

† ἵπφαρμος· ἀρχή τις (ἱπφαρμοστάρ ?)

ἱρά· θύματα. [ad 76] θυσίαι (B 420 ?) [ad 76]

(ἶραι·) συνέδρια

(ἶραις· λόγοις)

ἵρανες· οἱ εἴρενες. οἱ ἄρχοντες (v. αἶ ῥά τε) ἡλικιῶται. Λάκωνες

ἱράων (Σ 531)· ἐκκλησιῶν. ἀπὸ τοῦ ἐν αὐταῖς εἰρεῖν, ὅ ἐστι λέγειν

ἵρερον (θ 529)· δουλείαν. οἱ δὲ εἴρερον· διὰ τὸ κωλύεσθαι τοὺς δούλους λέγειν

ἵρεσσιν ἐοικότες (Λ 27)· (οὐ) τῷ χρώματι, ἀλλὰ τῷ σχήματι. ὅλοι γάρ εἰσι συνεστραμμένοι

ἱρεύει· μαγειρεύει. † λέγει [83. 84]

ἵρετη (Boeoti)· εἰσείρεται. συνάπτεται

ἴρη· [ad 86] ἐρώτησις [87. 88]

ἱρήτε(ι)ρα· ἱέρεια, θύτις

ἱρικάν· ἵππος οἰνωπὸς χρώματι

† ἱρίνες· μελλέφηβοι

ἵριον· τράγος. κριός (ἱρήιον)

Ἶρις· ἡ θεὸς (—ῶν) ἄγγελος. καὶ ἡ ἐν οὐρανῷ ζώνη. καὶ ἡ ἔρις. καὶ φήμη. καὶ ποπάνου τι εἶδος. καὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ ὁ περὶ τὴν κόρην κύκλος. καὶ τῶν λίθων τις κρυσταλλώδης (Plin. h. n. XXXVII 9). καὶ ἀρωματική τις πόα (Theophr. VII 12) [94. 95]

ἱρμός (Boeoti)· ἀκολουθία [97]

Ἶρος· ἀπαγγέλλω(ν). πτωχός, πένης, γυμνός, μηδὲν ἔχων [99. 900]

ἱρῶ (Boeoti ?)· ἐρῶ. λέγω (ἴρω)

αι

† ἱρωσινοῖς ἀδοις πεσίν

† ἱρῶν· εὐχῶν (ἀρῶν ?)

ἱρωνεία· ὑπόκρισις (εἰρ—)

ἱρωστί (Anacr. fr. CXVIII Theocr. XVIII 48)· θεοπρεπῶς

ἴς· ἰσχύς, δύναμις. νευρά. βία [7]

ἰσάζων· ἴσον ποιῶν. ὁμοιούμενος

COD. 50 cf. 840 53 ἵπποπορ — (πόρνης τὸ ἦθος ?) 55 |όγοον, ἱππάστρα 56 λιμένος ὄ. μάστιξ 57 ἱππόσυνα, τὸ ἱππεύειν 63 πησάσαρ 73 ἱππᾶται, πέταται 76 ἱρά· θ. συνέδρια. τ. θ. θ. 77 εἴρωνες — διώκοντες (891) 77] post 80 ἵρες· λόγοι 79 |σιάων 80 ἵερον — ἵρεργον (col. 304, 5. 479, 28) Post 80] 77 81 ἀλλ' οὐ 85 ἵρεται· εἰσιέρεται 86 ἴρη. ἶρα 93 cf. ξιρίς 96 cf. εἱρμός 900 ἀλιτόβρος 5 ἱρῶς τι 6 νεῦρα 8 ὀχούμενος

HES. Ad 52 ἱππικῶν (Ξ 227) 58 ἱπποσίνησι· ταῖς ἱππικαῖς ἐμπειρίαις 60 Ἱπποτάδης (κ 2)· Ἱππότου υἱός 62 ἱππουδάμος· ἵππους δαμάζων 63 Ἱππουκρήνης· τῆς ἐν (τ)ῷ Ἑλικῶνι, ἥτις ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ Πηγάσου ἵππου, ὃς διψήσας ἔκρουσε τὴν γῆν τῇ ὁπλῇ· ἡ δὲ τὴν πηγὴν ἀνῆκεν. Ἡσίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ (6) 65 ἱπποῦμεν· πιέζομεν (v. ἰποῦμεν) 66 ἱππούμενος· πιεζόμενος. (ἶπος γὰρ ἡ παγίς,) ἢ τὸ ἐμπῖπτον ξύλον τοῖς μυσίν Ad 70 καπίστριον (φορβειά). ἢ 71 ἱπποχαίτην (Z 469)· ἐξ ἱππείων τριχῶν 72 ἵπτα· ὁ δρυμοκόλαψ ἐθνικῶς. καὶ Ἥρα (v. ἴττα et Ἱππία) Ad 76 [τιμαί (ad γέρα)] — [θαύματα (ad τέρα)] 83 ἱρεύς (Π 604 non Call. LM. 37)· ἱερεύς 84 ἱρεῖν· λέγειν. καὶ ἔρις δὲ ἀπὸ τούτου Ad 86 ἱερά (Δ 46) 87 ἴρηκος (Φ 494)· ἱέρακος 88 ἴρηξ (N 62)· ἱέραξ 94 ἴρισι (Λ 27)· ταῖς ἴρισι ταῖς φαινομέναις ἐν τῷ οὐρανῷ 95 ἱρίσειν· ἐκωλύοντο 97 ἱρμοσάμην (II Cor. XI 2)· ἐνυμφευσάμην 99 Ἶρος ἄϊρος (σ 72)· ὁ ἀτυχὴς Ἶρος 900 Ἶρος ἀλητοβόρος (Greg. Naz. XIV 94 p. 87 Dr.)· Ἶρος πένης ἐκ πλάνης τρεφόμενος (cf. α 3099) 7 ἶσα· ἅλες. θάλασσα (L. εἰς ἅλα (Α 314)· ἐς θάλασσαν)

ἰσαία (Call. Iov. 63)· μερίς. (οἱ δὲ ἀγαθὴ καὶ ἴση μοῖρα) [10]

ἶσαι ψῆφοι (Aeschin. Ctes. § 252)· ἀπολύονται οἱ διωκόμενοι ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἴσων γενομένων ψήφων ⟨cf. κἂν ἶσαι⟩

ἴσαμι (Epicharm. fr. 98)· ἐπίσταμαι. Συρακούσιοι [13]

ἴσαν· ἐπορεύοντο (Α 494). ᾔδεσαν (δ 772)

ἰσάναν· ἰσάνιον. ῥητίνην

ἴσασιν (Ζ 151)· [ad 16] γινώσκουσι [ad 16] [17—19]

ἰσηγορεῖ· ἐπ' ἴσης λέγει, [ad 20] ἰσολογεῖ

ἰσῆϊ (Boeoti)· ἰσοῖ, ἰσάζει [22]

ἴση μοῖρα (Ι 328)· ἀγαθὴ μερίς. † καὶ κύριον ὄνομα, ἡ τοῦ Ἡλίου γυνή

† ἰσήμορτεν· ἀπέθανεν

ἴσθι (β 356)· γίνωσκε, γνῶθι, ἐπίστασο

ἴσθι· [ad 26] ἴσο (Aristoph. Byz. 217), γίνωσκε

ἰσθλῆ· αἰγεία μηλωτή. † ἀμιρίς [28]

ἴσθμα· ἆσθμα [ad 29]

ἰσθμαίνοντα· ἀγωνιῶντα ⟨1046⟩, πνευστιῶντα

ἰσθμαίνων· ἀσθμαίνων. φροντίζων, ἀνιώμενος

ἴσθμια· περιτραχήλια

Ἴσθμια καὶ Πύθια· πανηγύρεων ὀνόματα

(ἴσθμιον· περιστόμιον, περιστραχήλιον ἢ στεφανίς) 398

ἴσθμιον (σ 299)· περιτραχήλιον κόσμημα. περιστόμιον ⟨Moer. 193⟩. καὶ γῆ στενὴ μεταξὺ δύο θαλασσῶν· ὅθεν λέγονται τὰ τοῦ ἀνθρώπου παρίσθμια (q. v.) μεταξὺ ὄντα κεφαλῆς καὶ κοιλίας, αὐχήν τε καὶ τράχηλος (Nic. Al. 191) [ad 34] [35. 36]

† ἰσινδίη· καθίνη

† ἴσιον· ἶσον. ἄμεινον. μεριστόν ⟨αἴσιον?⟩

Ἶσις· ἔνιοι ὀμνύντες τὴν Ἶσιν ἐξ ἑτοίμου ἐνόσουν. ὅθεν Ὠφελίων (Com. III p. 381) (διὰ) τὸ συνεχὲς τῶν νόσων ἐχρήσατο τῇ λέξει

† ἰσκάνδιον· σαλπίγγιον

† ἰσκανδοτόν· σαλπιγγωτόν

ἴσκε (τ 203)· ἤκαζε. ὡμοίου

† ἴσκει· ἐφ' ᾧ εἰς τόπον οἰκίαν ἔχοντι

ἴσκλαι· κίχλαι. καὶ αἱ αἴγειαι μηλωταί ⟨927⟩

ἰσκός· κλέπτης ⟨cf. κικκός; an pro ἰξός⟩

ἴσκω· εἰκάζω. ὁμοιῶ

ἴσμα (Lycoph. 731)· ἵδρυμα. κτίσμα

ἰσμαίνει· ἀναψύχει. † ὄζει. ἀποψύχει [49]

ἴσμασιν· ἀναψύξασιν ⟨—ξεσιν⟩

ἴσμερα· τὰ εἰς τοὺς καθαρμοὺς (φερόμενα ἄνθη καὶ στεφανώματα)

ἰσμή· πρόφασις. σύνεσις, φρόνησις

† ἰσμῆναι· [ad 53] ἀκόλουθοι

Ἰσμήνιος· ὁ Ἀπόλλων

Ἰσμηνός (Call. Del. 77)· ποταμός

ἰσόβαιον· ἄνθος ὅμοιον μήκωνι

ἰσοβύλων· ἰσοστασίων. ἔνιοι δὲ διπλῶν

Ἰσοδαίτης (Hyperides)· ὑπ' ἐνίων ὁ Πλούτων· ὑπὸ δὲ ἄλλων ὁ Πλούτωνος υἱός

ἰσοδίαιτος· ὁ αὐτοῦ κοινωνός

ἰσόζυγον· ἶσον ζυγῷ, ἀντίσηκον

ἰσόθεος· ψυχὴ ἀθάνατος [62]

ἰσοκλέα καὶ ἰσοκλῆ· ἰσόδοξον [64]

ἰσόκτιτον· ἶσον κατεσκευασμένον

ἰσομάτωρ· ὁ τῇ μητρὶ ἴσος. † Κρῆτες

ἰσομοιροῖ· ἰσάζοιτο, μερίζοιτο [ad 67] καὶ ἰσότητα ἐξ ἴσου ἔχοι

ἰσομοιροίη· ἰσάζοιτο

ἰσομόρῳ· ἰσομοίρῳ [70]

ἶσον· ὅμοιον. καλόν [72—74]

COD. 9 ἰσαῖα (οἱ ..... μοῖρα) post 907 18 ἴ..ον 20 ἐφ' 21 ἰσεῖ 24 cf. ἔμορτεν 27 ἰσθλή, αἰγία 28 |ασι 31 v. ἀλυσθμαίνει 34 γῆς γένη Post 36] 42 ἴσικε εἴκαζε ὁμοιοῦ 39 ἴσις — ἴσην — ὠφελίμων — |χός 41 |γοτόν 44 Cf. ἰλιάς, ἴχλα 45 Cyr. Dr. hoc et ἴσκῳ· κλέπτῳ habet 51 Cf. ἵμερα ⟨634⟩ 52 cf. 217 53 ἰσπίλαι· ἀκόλουθοι Theognost. 14, 25 55 ἰσμῆνος 58 ἰσοδέτης 60 |γιον — |σικον 63 ἰσόκελον 66 δήμητρι 67 ἔχει

HES. 10 Ἰσακίῳ (IV Macc. VII 14)· ἀνδρείῳ 13 ἰσάμμορος· δύσμορος ⟨κάμμορος⟩ Ad 16 οἴδασι ⟨Moer. p. 205⟩ — πορεύονται ⟨ἴασιν⟩ 17 ἴσατο (Β 791)· ὁμοιώθη 18 ἴσεον· γνωστέον. ἰστέον 19 ἴση, μοῖρα (Ι 328). ἡ τῆς αὐτῆς (Λ 705). ὁμοία Ad 20 ὁμοτίμως 22 ἰσηγορία (Dem 555, 16)· ἰσολογία ⟨Moer. 203⟩ Ad 26 γινώσκων 28 ἰσθμιάσαι· παροιμία ἐπὶ κακοῦ βίου. ἐπίνοσος γὰρ ὁ καιρός, ἐν ᾧ τὰ Ἴσθμια ἄγεται Ad 29 καὶ κόσμιον περὶ τράχηλον Ad 34 καὶ στενὸν χωρίον μεταξὺ δύο θαλασσῶν 35 ἴσι (π 313)· γνῶσιν 36 ἰσιγέον· πορευτέον ⟨εἰσιτέον⟩ 49 Ἴσμαρος (ι 40. 198)· πόλις Θράκης, ἡ νῦν Μαρώνειας Ad 53 θῆκαι ⟨ad αἱ σμῆναι⟩ 62 ἰσόκεν (Β 332)· ἕως ἄν 64 ἴσομαι (Θ 532)· γνώσομαι Ad 67 ἢ μερίζεται 70 ἰσ..ομυθοῦντες· ἀκριβολογοῦντες ⟨1073⟩ 72 ἶσον ἐμοὶ φάσθαι (Α 187)· ἶσον ἐμοὶ εἰπεῖν 73 ἶσον ἔχω γέρας (Α 163)· ἴσην τιμὴν ἔχω 74 ἰσονία· ἰσοτίμημα ⟨ἰσωνία Ar. Pac. 1227⟩

ἰσονόμον· ἰσομερές
ἴσονται· ἱδρύσονται: πορεύσονται ⟨εἴσονται⟩
ἴσοξ (esox)· ἰχθῦς ποιὸς κητώδης
ἰσοπαλεῖς (Thuc. II 39)· ἐς ἴσον ἐμμένοντας. ἴσους
ἰσοπαλῆ· ἴσα ἐν κλήρῳ· πάλος (γὰρ ὁ κλῆρος)
ἰσόπαλοι· ἴσοι
ἰσόπεδον· ἴσον τῇ γῇ, ὁμαλὸν (N 142) ἔδαφος, ἰσόχωρον
ἰσοπέλεθρον· μέγα. ἰσόμηκες
ἰσόπτεροι· ἰσότιμοι
ἰσόρροπον· ἰσοβαρές. ἴσον. ἐκ μεταφορᾶς τῶν μὴ ῥεπόντων ζυγῶν. καὶ ἰσόσταθμον, ἢ ὅμοιον
ἰσοσθενές· ἰσοδύναμον
†ἰσόσμοσις· συνωμοσία
ἰσόσταθμος· ἴσος σταθμῷ
ἰσοστάσιον· ἴσον τῷ σταθμῷ
ἰσοστάσιον μύρον· ἡ στακτή, σμύρνα
ἰσοστάσιος· ἴσος χρυσῷ κατὰ ὁλκήν, τίμιος
ἰσοτάλαντον· ἰσόζυγον
ἰσοτέλεια· .....
ἰσοτελεῖς· μέτοχοι. ἴσα τοῖς ἀστοῖς τέλη διδόντες
ἰσοτελής· ὁ ἐξελεύθερος, καὶ μετέχων τῶν νόμων μετοίκιον δὲ οὐ φέρων
ἰσότης· φιλότης, διὰ τὸ ἰσότητι τὴν φιλίαν ἕπεσθαι
ἰσουργά· ἴσα ἔργοις, ἴσα ἐργαζόμενα
ἰσοῦται· ὁμοιοῦται
ἰσοφαρίζειν (Z 101)· ἰσοῦσθαι, ἐξ ἴσου τινὶ φέρεσθαι
ἰσοφαρίζοι (I 390)· ἐξισοῖτο
ἰσοφόροι (σ 372)· ἴσον ἔχοντες, κατ' ἴσον ἕλκοντες
ἰσοφυᾶ· ἴσα ⟨cf. ἀνισοφυές⟩
Ἴσσα (cf. Lycoph. 219)· ἡ Λέσβος τὸ πρότερον
ἰσσᾶσθαι· κληροῦσθαι. Λέσβιοι(?)
ἰσσέλα· διφθέρα
†ἴσσος· γαλήνη

Ἰσσωρία· ἡ Ἄρτεμις. καὶ ἑορτή. καὶ τόπος ἐν Σπάρτῃ
ἰστάκη· δρέπανον. Βοιωτοί
ἱστάμεθα· δανειζόμεθα [9]
ἱστάνειν· δανείζειν [11]
ἵστασθαι· δανείζεσθαι
ἵστασο· ἀνεγείρου
ἴστε· [ad 14] οἴδατε
ἰστέον· γνωστέον [ad 15] [16]
ἵστημι· ἐξίστημι [18. 19]
ἱστία· ἐσχάρα. καὶ τὰ ἄρμενα τῆς νηός
ἱστία· ἡ ὑφαίνουσα γυνή. καὶ οἰκία. καὶ δεῖπνον
ἱστιάτορες· οἱ δειπνίζοντες
ἱστιατόρια· δειπνητήριον
ἱστιέων (Herod. I 176)· ἑστιῶν [25. 26]
ἱστιοφόρος· ἀρμενοφόρος. καὶ ἱστοφόρος
ἱστοβοεύς (Hesiod. opp. 429)· δεσμὸς ζυγοῦ ἐν τῷ ἀρότρῳ. ἄλλοι δὲ μέρος αὐτοῦ, ὅπερ ἐστὶν ὀρθὸν ἑστὼς ὥσπερ ἱστός
ἱστοδόκη (A 343)· ἱστοθήκη. τὸ διὰ μέσου ... νεὼς φράγμα, εἰς ὃ κατακλειόμενος ὁ ἱστὸς ἐντίθεται
ἱστὸν ἐποιχομένην (A 31)· ὑφαίνουσαν. ὀρθαὶ γὰρ ὕφαινον
ἱστοπέδη (μ 51 al.)· ξύλον ὀρθὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ᾧ προσδέεται ὁ ἱστός
ἵστορας (Eur. I. T. 1431, Hippocr.)· ἐμπείρους. μάρτυρας. συνετούς. συνθηκοφύλακας [ad 32]
ἱστορεῖ· μαρτυρεῖ. μυθεύει. ἐρωτᾷ. †ἐρᾷ. πύθεται, ἀνακρίνει. ὁρᾷ
ἱστορία· μαρτυρία. καὶ τὰ ὅμοια
†ἰσόρκον· μύρου εἶδος ⟨κρόκον⟩
Ἱστός· τὸ ὀρθὸν ξύλον τῆς νεώς. καὶ τὸ ὑφαντικόν· ἀπὸ τοῦ ἑστάναι. καὶ νῆσος
ἴστραξ· ὄρνις ποιός (τέτραξ?)
Ἰστριανά· Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις (fr. III) τὰ μέτωπα τῶν οἰκετῶν Ἰστριανά φησιν, ἐπεὶ ἐστιγμένοι εἰσίν. οἱ γὰρ παρὰ τῷ Ἴστρῳ οἰκοῦντες στίζονται καὶ ποικίλαις ἐσθήσεσι χρῶνται. Διονύσιος δέ φη-

COD. 77 κοιτώδης 79 |πάλη, ἴσα 87 σταθμός 89 ἰσόστασις, μ. ἰσακτὶς 1003 ἴσσασθαι 7 cf. βίσβη 13 |ρη Post 15] 1024 ἱστέων, ἱστῶν 21 cf. γιστίαι
ε
24 cf. 1015 ⟨32 cf. schol. Soph. O. T. 1154⟩ 38 ἰστρίανα φησὶν — π τῷ — φικοῦντες — εἰρήσθω

HES. 9 ἱσταμένοιο (ξ 162)· ἐνεστῶτος, ἢ ἀρχομένου 11 ἵστακεν· ἵστατο (Σ 160). ἔστη (Γ 217) Ad 14 γινώσκετε (Ψ 276) Ad 15 πορευτέον ⟨936. 1091⟩ 16 ἱστιῶ· ἐξιῶ 18 ἵστην (A 347)· ἐπορεύοντο 19 ἱστήρ· σφῦρα ⟨ῥαιστήρ⟩ 25 ἵστινος· ῥύπος ⟨πίνος⟩ 26 ἱστίον (A 481)· ἄρμενον Ad 32 ἔρωτας (Eur. Or. 380)

σιν, ἐπεὶ πρότερός τις Ἰστριανὸς λέγεται ὁ λευκός, κατὰ ἀντίφρασιν εἰρῆσθαι, ὡς καθαρὰ καὶ λευκὰ τὰ μέτωπα, τοὐναντίον δὲ νοεῖσθαι, ἐστιγμένα

Ἰστριάνιδες· αἱ Σκυθικαὶ στολαί. καὶ παρὰ Ἀθηναίοις σκεπάσματα, οἷς ἐκάλυπτον τὰ ἱερὰ κανᾶ

ἰστρίδες· ἐσθῆτές τινες οὕτω λεγόμεναι

Ἴστρος (Soph. O. T. 1227)· ποταμὸς ὁ καὶ Δανούβιος

†ἰστυάζει· ὀργίζεται [43]

ἴστω· [ad 44] γνωριζέτω

ἵστωρ (Soph. El. 850)· συνετός, σοφός, ἔμπειρος. μάρτυρ. συνθηκοφύλαξ

†ἰσφαίνει· μεριμνᾷ. ἀγωνιᾷ

†ἴσφατον· βίαιον πεπραγμένον

†ἴσφωρες· λησταί. κλέπται. Λάκωνες

ἰσχαλέον (Hippocr.)· λεπτόν. ξηρόν [50]. ῥικνόν ⟨1068⟩

ἰσχαλεῦσαι· θηλάσαι ⟨1069⟩

ἰσχαλωμέναι· δεδερματωμέναι

ἰσχανάα· ἐπιθυμεῖ (P 572). ἢ ἰσχνὸν ποιεῖ. κατέχει, κρατεῖ. κωλύει

ἰσχανάασθαι (cf. T 234)· ἀπέχεσθαι. καὶ τὰ ὅμοια [55]

ἴσχανον· ἐκώλυον. καὶ τὰ ὅμοια

ἰσχανόωντο (M 38)· κατείχοντο. ἐκωλύοντο

ἴσχε· κάτεχε, κράτει

ἴσχειν· [ad 59] κρατεῖν

ἴσχεο· ἀπέχου. ἀνάσχου. κάτεχε. κώλυε. παύου (B 247)

ἰσχερῷ (Cyprii)· ἐξῆς [62]

ἴσχεται· ἐπίσχεται [ad 63]

†ἴσχι· ὀσφύς

ἰσχία (cf. Θ 340)· τὰ ὑπεράνω τῶν μηρῶν [ad 65]

ἰσχιάδδεν· τὸ ἐν τῇ πορείᾳ πολὺ ἐφ' ἑκάτερα ἐγκλίνειν ἢ ἐν τῷ ἱστάναι. (Λάκωνες)

ἰσχναῖς· λεπταῖς. ξηραῖς

ἰσχναλέον· λεπτόν. ξηρόν ⟨1050⟩

ἰσχνεῦσαι· ὑφεῖναι. θηλάσαι ⟨1052⟩

ἰσχνῆς· λεπτῆς. ξηρᾶς

ἰσχνίδες· ἄγκυραι ἰσχάδες. καὶ φιλήματος εἶδος

ἰσχνομυθία· λεπτολογία

ἰσχνομυθοῦντες· λεπτολογοῦντες. ἀκριβολογοῦντες ⟨970⟩ [74]

ἰσχνός· λεπτός. δυσθεώρητος

ἰσχυρίζεται (Thuc. III 44)· βεβαιοῦται

ἰσχυρόν· στιβαρόν. ταχύ. βέβαιον

ἰσχύς· δύναμις. καὶ μύρμηξ

ἰσωνία (Ar. Pac. 1227)· ἰσοτίμημα cf. 974

ἴσως· τάχα [80]

Ἰταῖος· ὁ Ἄδωνις

ἴταλα· ἰστία, εἰς ἃ τοὺς ἱστοὺς διατείνουσιν ⟨1098⟩

Ἰταλός· Ῥωμαῖος. ταῦρος

ἰταλιάζειν· ἐν Ἰταλίᾳ διατρίψειν

Ἰταλιώτης (Com. an. CXXXII)· οὐδ' Ἰταλιώτης, οὐδ' ἀλαζὼν οὐδαμῶς ἐπεὶ οἱ Πυθαγορικοὶ ἐν Ἰταλίᾳ διέτριβον, ἔνθα φασὶν αὐτοὺς καὶ ἐμπυρισθῆναι

ἰταμός· θρασύς. ἀναίσχυντος. ἰσχυρός

ἴτας· †ὅρκος. καὶ ὁ ᾅδης

Ἰτέα· εἶδος δένδρου (κ 510 Theophr. CP. II 9, 14). καὶ δῆμος φυλῆς Ἀκαμαντίδος [89—91]

ἰτέαι (Eur., Arist.)· αἱ ἀσπίδες· διὰ τὸ πρώτας ἐκ ταύτης τῆς ὕλης χρήσασθαι †κατασκευασθῆναι

ἴτηλον· τὸ ἔμμονον, καὶ οὐκ ἐξίτηλον. Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ (fr. 41)

ἴτην (Φ 244)· ἐπορεύοντο. δυϊκῶς

ἴτης· ἰταμός. θρασύς. ἰσχυρός. ἢ ἵστωρ. καὶ ἐπιστήμων

ἴτθαι (Boeot.)· καθῆσθαι

ἰτθελᾶν (Boeot.)· διφθέραν

ἰτλαί· οἷς (ἐν)τείνουσι τὰς ὤας τοῦ ὑφαινομένου μυγελεῖς. οἱ δὲ τοὺς μίτους ⟨1083⟩

COD. ⟨39 cf. Poll. X 191 et ἡμίμιτρον⟩ 45 μάρτυρος οἰκοφύλαξ 46 cf. ἰσθμ— ⟨47 ἰσφάτατον· βίαιον Theognost. 14, 27; coni. ἀρΕΙΦΑΤΟΝ q. v.⟩ Post 48] 1066 ἰσχάλειν — ἐπὶ τῇ — ἐκκλίνειν 50 cf. ἰνῶδες 51 cf. σχαλίσαι 52 δεδαρμ| 61 ἰσχερῶ 66 cf. post 1048 69 ἰσχνεύειν Ante 81] 1088 ἰταία ⟨83 ἴτταvα Laconice?⟩ 84 ἰταλιάζειν — |ψειν δεδεμένον 92 ἰταῖαι Post 92] 1112 ἴτη· συρ. ῥ. (cf. Oppian. Hal. 563. 65) 93 αἴτηλον? 95 ἱστῶν 98 ἴττανα Laconice?⟩

HES. 43 ἰστυλόν, τὸ (B 602) στυχηδόν Ad 44 γινωσκέτω (H 411) 50 ἰνῶδες. ἰσχανόν, ἰσχυρόν 55 ἰσχανέονται· κατέχονται (η 161) ἐπιθυμοῦνται. κωλύονται. καὶ τὰ ὅμοια Ad 59 κατέχειν (O 456) 62 ἴσχεσθαι (σ 347)· παύεσθαι Ad 63 ‚αἰδὼς καὶ δέος .... ἀλλήλων‘ (O 657) Ad 65 καὶ τὰ κοῖλα τῶν γλουτῶν, ἐν ᾧ ἡ κοτύλη στρέφεται (Moer. 193) 74 ἰσχνόφωνος (Exod. IV 10)· λεπτόφωνος. ἀπεχόμενος (ἐπ—) τὴν φωνήν 80 Ἰταβύριον (Oseae V 1)· ὄρος, ἔχον πηγὴν μίαν ὅθεν τὰ θηρία πίνει. ἔστι δὲ εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐν Ἰουδαίᾳ 89 ἴτω (Π 372)· πορευέτω 90 ἴτευ· πορεύεσθαι 91 ἰτέον· πορευτέον

Digitized by Google

ἴτρια· †δῶρα. κλάσματα. ἡ καπυρώδη πλάσματα. [ad 99] πέμματά τε καὶ τραγήματα (Ar. Ach. 1092)

Ἴττα (Cyprii) ὁ δρυοκόλαψ, ἐθνικῶς (e Callimacho)

†ἴττεον· οὐσία. Ἠλεῖοι

†ἴττον· ἕν. Κρῆτες

†ἴττυγα· ἐκπληκτικά. Αἰσχύλος

ἤτ[υλος· μόνος, ὀρφανός. νέος, ἁπαλός (cf. τ 521)

ἴτυς (Ε 724)· ἡ ἐσχάτη ἀψίς, ἡ περιαγὴ τῆς ἀσπίδος, καὶ τοῦ τροχοῦ, καὶ παντὸς περιφεροῦς τὸ τελευταῖον μέρος

Ἴτω· ἔστω, γενέσθω (Eur. Med. 798). πορευέσθω (Π 372), ἀποχωρείτω

Ἰτωνία ⟨—ιάς Call. Cer. 75⟩· Ἀθηνᾶ ἐν Βοιωτίᾳ

ἴϋγγι (Ar. Lys. 1110)· ἐπιθυμίᾳ

(ἴϋγγί τινι ἑλκομένη· ἐπιθυμίᾳ τινι) cf. 143

ἰυγγοδρομεῖν· ἐκβοηθεῖν. Βοιωτοί

†Ἰύγγυϊ· ὁ Διόνυσος

Ἰϋγγίης· ὁ Διόνυσος

ἰυγή· φωνή (Herod. IX 43), κραυγή, βοή. (συρισμός. ῥοῖζος)

ἰυγμύς· τὰ τοιαῦτα καὶ αὐτό

ἰυγκτόν· τορόν

ἰυγμῷ τε (Σ 572)· ποιᾷ φωνῇ

ἴυγξ· φίλτρον· ἀπὸ ἴυγγος τοῦ ὀρνέου. τὸ γὰρ ὄρνεον τοῦτό φασιν εἶναι ἐπιτήδειον εἰς τὰς μαγγανείας. καλεῖται δὲ καὶ κιναίδιον. φασὶ δὲ καὶ Ἀφροδίτην αὐτῷ χρῆσθαι. ἀπὸ δὲ τοῦ ὀρνέου καὶ τὰ κατασκευζόμενα εἰς ἔρωτας ἴυγγας καλοῦσιν

ἰΰζει· κραυγάζει, βοᾷ. ποιῶς φωνεῖ (Ρ 66)

ἴυρκες· αἶγες ἄγριαι. ὑστριχίδες

†ἰυχμῷ· ἰαχῇ, φωνῇ (Σ 572?) [1120]

ἰφθίμη (Ε 415)· ἀγαθή. ἰσχυρά. μεγάλη. ἰσχυρόψυχος. ἀνδρεία

ἶφι· ἰσχύτητι

ἴφια (Ε 556)· μεγάλα μῆλα. ἰσχυρά. ἀπὸ τοῦ ἰέναι σφοδρῶς, ἢ σκιρτᾶν

Ἰφίαλος· ὁ Ἐφιάλτης ⟨Incubo⟩ [25. 26]

Ἰφιγένεια (Hermionenses)· ἡ Ἄρτεμις

ἰφικρατίδες (Theophr.)· ὑποδήματος εἶδος

†ἴφικλος· δυσχερής

†ἰφίν· καλήν

†ἰφιντάν· κρύφα λαλοῦσαν, αἰνιγματώδως

ἴφιον· λιπαρόν

†ἶφις· ταχύς

Ἰφίστιος· ἥρως τις Ἀθηναῖος· ἀφ' οὗ καὶ δῆμος Ἰφιστιάδαι (τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς)

†ἰφίτην· ἀγνίτην ⟨ἱερίτην?⟩

ἴφλημα ⟨ἴφλωμα Cyprii⟩· τραῦμα

ἰφύα (Aristoph. Phoen. fr. IV)· ἡ λυχνίς, ἄνθος. ἔνιοι λάχανον, ὃ ἡμεῖς λαβαντίδα (lavandulam) καλοῦμεν. οἱ δὲ ἄνθη ἄγρια τῶν σπειρομένων ⟨ἴφυα Theophr. VI 6, 11⟩

ἰχανᾷ· ἐπιθυμεῖ (Ρ 572?)

ἰχανᾶν· ἐπιθυμεῖν, γλίχεσθαι, θέλειν, ἥδεσθαι

ἰχανόων· ἀσθμαίνων, πνευστιῶν. ἐπιθυμῶν (v. l. Θ 288), γλιχόμενος [41]

ἰχανῶσα· ἐπιθυμοῦσα (Ψ 300?)

ἰχανῶ· ἐπιθυμῶ

ἰχθυᾶται· ἁλιεύει

ἰχθυοβολεύς· ἁλιεύς (cf. Call. Del. 15) [46]

ἰχθυόεν· ἰχθυοτρόφον. ἰχθῦς ἔχον

ἰχθυόκεντρον· τρίαιναν

ἰχθυολκός ⟨—ουλκός?⟩· ἁλιεύς

†ἰχθυόνερ (Laced.)· ἰχθυαγωγοί

ἰχθυοπτὶς ἐσχάρα

ἰχθῦς (e. c. Ar. Vespp. 789)· Ἀττικοὶ τὰ ἰχθυοπώλια οὕτως ἔλεγον

?ἴχθον· ἄστρον. ἐγχειράδιον. ξυλοφάνιον

ἴχλα· κίχλα

ἰχάλη· ἧπαρ ὑός, ἐσκευασμένος ἰχθῦς· ἡ κίχλη τὸ ὄρνεον

ἴχματα (Aeoles, h. Ap. 114)· ἴχνια

?ἴχνια· ὑποδήματα. σημεῖα

?ἰχνᾶται· ἰχνοσκοπεῖ

Ἰχναίην χώραν· τὴν Μακεδονίαν, ἔνθα τὸ μαντεῖον ὁ Ἀπόλλων κατέσχε, καὶ τιμᾶται Ἰχναίη Θέμις (h. Apoll. 94)

COD. 99 ἰτρία 1100 cf. 872 et σίττη (3 ἀτυζηλά?) 4 ἴτολος 5 περὶ αὐτῆς Post 7] 11 6 ἔσθω 10 col. 308, 37 12 ἰυγι; cf. 149. 1093 13 αὐτά 14 τυρόν 15 ἰυγμωεῖται, ποιά φωνή 16 κηναίδιον 17 ἰΰζεῖ, κραυγαγεῖ — ποισσῶ 18 cf. ἴορκες 22 ἰσχύτης 28 ἰφικρατῆρες 31 κρυφά 33 παχύς C. Dr. Suid. 34 cf. 1126 37 ἴφια 40 ἰχαρόων, ἀσθμένων 47 ἰχθυτρόφον, ἰχθυόεν ἰχθύν 51 ἰχθυοπέτης (Poll. VI 88 X 95) 52 ἰχθῦς — |ωλεῖα 53 cf. Ducang. ξυλοφάς 55 ἡ πάρυος ⟨ἴχλη — |ένου. ἰχθῦς ἢ?⟩ 59 ἰχνέμη

HES. Ad 99 ἢ τὰ ὑπογάστρια (ad ἦτρον) 1120 ἶφι· ἰσχυρῶς (Δ 38). μεγάλως 25 Ἰφιάνασσαν (schol. Ι 145)· οἱ νεώτεροι ταύτην Ἰφιγένειαν λέγουσιν 26 Ἰφιάσται ⟨Ἰφιστιάδαι⟩· δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς 41 ἰχθανῶν· ἐπιθυμῶν (Greg. Naz. C. VII 5 p. 223 Dr.) 46 ἰχθυάα (μ 95)· ἰχθύας ἁλιεύει

ἰχνεύει· ἐρευνᾷ, ζητεῖ

ἰχνευταί (Herod. II 67)· οἱ νῦν ἰχ(ν)εύμονες λεγόμενοι

ἰχνηλατῆσαι· ἐκ τῶν ἰχνῶν ζητῆσαί τινα, ψηλαφῆσαι, ἢ τὰ ἴχνη ἐλάσαι

ἴχνιππος· ὅπου οἱ λίθοι τρίβονται. ἀκόνη

ἴχνος (Call. Ap. 12)· σημεῖον, ποδὸς τύπος

ἰχώρ (E 340. 416)· αἷμα. κατὰ συμβεβηκός, ἔμπυον, σηπεδών

ἶψ· εἶδος σκώληκος κερατοφάγου

ἶψαι· φθεῖραι, βλάψαι

ἴψαντο· ἔβλαψαν. ἐμίσησαν

ἶψαο (A 454 Π 237)· κατέβλαψας, ἔφθειρας

ἶψας· ὠδύνησας. καὶ τὰ ὅμοια

ἶψεται· βλάψει, κακώσει, ἐνοχλήσει. καὶ τὰ ὅμοια [72]

ἰψόμενον· φθίνοντα

ἰψόν· τὸν κισσόν. Θ(ο)ύριοι [75]

ἶψον· δεσμωτήριον

(ἰῶ [Aesch. fr. 339]· θεράπευε, ἰάτρευε) 1215

ἰῷ· ἑνί (Z 422)

οἱ μὲν πάντες ἰῷ κίον ἤματι [ad 77] [78]

ἰώγα· (Ar. Ach. 864)· ἔγωγε. Βοιωτοί

ἰωγή· σκέπη. [ad 80] αἰγιαλός. καταγωγή

εὕδειν βορέῳ ὑπ' ἰωγῇ (ξ 533)

Ἀρίσταρχος σκέπη [81. 82]

ἰωή· †ἀποφορά. πνοή (Δ 276). φωνή (K 139). †αὐγή. †ψυχή. †καπνός. [ad 86] κραυγή [84]

ἰωθείς· ὀξυνθείς

ἰώθη· ὠξύνθη. ἐχολώθη [87]

ἰωκά· δίωξις. ὁρμή [89]

Ἰὼ καλλιθύεσσα· καλλιθύεσσα ἐκαλεῖτο ἡ πρώτη ἱέρεια τῆς †Ἀθηνᾶς

ἰωκάν· πολέμου ἐπιφοράν. καὶ παλινδίωκτον βοήν. πόλεμον

ἰωκή (E 740)· δίωξις. μάχη. βοή [93]

ἰῶλκα· αὔλακα

Ἰωλκός· πόλις Θεσσαλίας

ἴωλον· μέλαν

?ἰωλία· φήμη. δειλή (v. ἰαλία)

ἴωμεν (Carm. pop. fr. 18)· βαδίσωμεν, πορευθῶμεν, ἔλθωμεν [99]

ἰών (Hom.)· πορευόμενος, βαδίσας, συντελικῶς ἐλθών

Ἴωνες (Herod. I 147)· Ἀθηναῖοι. οἱ Ἴωνες ἀπὸ Ἴωνος καὶ οἱ ἄποικοι αὐτῶν. ἔνιοι καὶ τοὺς Θρᾷκας, καὶ Ἀχαιούς, καὶ Βοιωτοὺς ...... Ἕλληνας [ad 1201]

Ἰωνιά (Ar. Pac. 775)· ὥσπερ ῥοδωνιὰ λέγεται, ὅπου τὰ ῥόδα φύονται, οὕτως καὶ ἰωνιά, ὅπου τὰ ἴα φύεται. καὶ ὄνομα πόρνης

Ἰωνίδης· ἀπὸ δήμου. εἰσὶ γάρ τινες Ἰωνίδαι, φυλῆς Αἰγηΐδος

Ἰωνίδος· Ἑλληνικῆς

Ἰωνικόν· τρυφερόν· ἢ ἐπὶ τοῦ κατεαγότος, καὶ θηλυκοῦ. ἐπὶ τούτῳ γὰρ ἐκωμῳδοῦντο οἱ Ἴωνες (Menand. fr. I p. 206)

ἰωνίσκος (Ephesii)· ἰχθῦς ποιός [7]

ἴωξις· δίωξις

ἴωπι (Hipponax)· δεῦρο. Λυδοί

†ἰωπάτερ· τὰ ἐν τοῖς ἱματίοις σημεῖα. Λάκωνες

ἰωρός· τὸ ὀρ(ε)ινὸν χωρίον. καὶ τὸ ὄρος. καὶ οἶκος· καὶ ὁ τούτου φύλαξ [12]

ἰωχμός (Θ 89. 158)· μάχη. δίωξις, διωγμός. θόρυβος. ὁρμή. κοπή

ἶωψ· ἰχθῦς ποιὸς παρὰ Καλλιμάχῳ (fr. 38) [15—19]

COD. 65 μετασυμ| 70 cf. γῖαι 71 cf. ἰάψεται 76 ἶψον· δεσμῷ τήρησον 77 κιωνίματι 80 εὔδιν βορέων ὑπ. γωγῇ 86 ἰωθην· ξύνθη (90 Καλλίθυια — Ἥρας?) 94 ἰολκά, em. Cyr. 63 95 ἰολκός 1200 ἴω — συντόνως 4 Ἑλληνικῶς 5 ἐκαμυδοῦντο οἱ ἶνες 6 ἰωνὸς (cf. κίνωσις) Ath. 328 C 11 ἴωρος 12 κερέα 13 ἰωχλός

HES. 72 ἶψεται (B 193)· βλάψει 75 ἶψας (paraph. A 454)· ἔβλαψας Ad 77 καὶ τῷ βέλει (Θ 82). ἴω (Π 245) δὲ βαδίζω 78 ἰῷ· ἡ δύναμις (paraph. E 521). βοή (K 139) Ad 80 ἡσυχία ⟨σιωπή⟩. φωνή. πνοή. βοή ⟨ἰωή⟩ 81 ἰωμός· θόρυβος ⟨1213⟩ 82 ἰωεῖ· βέλει (Θ 82) Ad 83 ὁρμή ⟨ἰωκή⟩ 84 ἰωήμαν (Z 422)· ἐν τῇ αὐτῇ ἡμεῖς 87 ἰωθῶς· συνήθως ἔθος ⟨εἰωθός· σύνηθες —⟩ 89 ἰωκάς (E 521)· ὁρμάς. διώξεις 93 ἰωκαῖς· διώξεις. ὁρμαί 99 ἰῷ ἐμῷ· βέλει ⟨τῷ μῷ βέλει· τῷ ἐμῷ⟩ Ad 1201 ζήτει ὄπισθεν ⟨cf. Ἰάονες⟩ 7 Ἰώνιος· πέλαγος, ὁ Ἀδρίας 12 ἰῶτα (Matth. V 18)· τὸ στοιχεῖον. κεραία. καὶ γράμμα 15 ἰῶ (Aesch. fr. 339)· θεράπευε, ἰάτρευε 16 Ἰώ (l. Ἰωάννης)· χάρις. ἢ ἐχαρίσατο 17 Ἰωαθάμ· Ἰαὼ συντέλεια 18 Ἰωήλ· ἀγαπητὸς Κυρίου. ἀρχή 19 Ἰωνᾶς· ἑρμηνεύεται ὑψίστου πονοῦντος. ἢ περιστερά. προφήτης παρ' Ἑβραίοις.

K

Κααρτίας· βάτραχος
καασσαυρεῖον· πορνεῖον
† κλάσσεται· ἄρχεται. Συρακούσιοι [4]
κάβαισος (Cratin. fr. VII p. 79)· ἄπληστος· κάβος γὰρ μέτρον σιτικόν
καβάλλης· ἐργάτης ἵππος
καβάλλιον· καβάλλης. καὶ ἡ πρώτη τοῦ τρικλίνου κλίνη, διὰ τὸ ἀνάκλιτον
Κάβαρνοι (Antimach. fr. LVII)· οἱ τῆς Δήμητρος ἱερεῖς, ὡς Πάριοι
κάβασι· κατάβηθι. Λάκωνες [10]
κάββλημα· περίστρωμα. Λάκωνες
Καβείρια· ἑορτὴ ἀγομένη
† καββιόρνους· κατεσθίων
Κάβειροι· καρκίνοι. πάνυ δὲ τιμῶνται οὗτοι ἐν Λήμνῳ ὡς θεοί· λέγονται δὲ εἶναι Ἡφαίστου παῖδες (Callim. ep. XLII 1)
† κάβειος· νέος. Πάφιοι [16]
Καβησός· πόλις Θρᾴκης, ἡ καὶ Γάργαρος: καὶ ἄπληστος (Bocoli pro κάβαισος) [18]
καβλέει· καταπίνει [20]
καβλής· μάνδαλος τῶν θυρῶν. Πάφιοι
κάβος (cf. IV Reg. VI 25)· μέτρον σιτικὸν χοινικαῖον. οἱ δὲ σπυρίδα [22. 23]
(καγάϊοι· βολβοί cf. 290)
καγκαίνει· θάλπει. ξηραίνει ⟨673⟩ [25]
καγκαλέα· κατακεκαυμένα
κάγκαμον· παρ' Ἰνδοῖς ξύλου δάκρυον, καὶ θυμίαμα
καγκὲς πτυέλου· (ἄπτυστον)
καγκομένης· ξηρᾶς τῷ φόβῳ
καγκύλας· κηκῖδας. Αἰολεῖς ⟨3194⟩
καγρᾶς· καταφαγᾶς. Σαλαμίνιοι
† καγριλαί· χειμεριναί
καγχαλάα· χαίρει, γελᾷ, ἥδεται. ἀπὸ τοῦ ἐν χαλάσματι τὴν ψυχὴν ἔχειν
καγχαλάαν· χαίρειν. γαυριᾶν
καγχαλίζεται· χαίρει. ἱλαρύνει
κάγχαλος· κρίκος ὁ ἐπὶ ταῖς θύραις. Σικελοί
καγχαλόωσα (ψ 1)· χαίρουσα
καγχαλῶ· χαλῶμαι. ὑπὸ χαρᾶς ἀνίεμαι [39. 40]
κάγχαμος· κισσὸς ὑπὸ Κροτωνιατῶν
κάγχαρμον· τὸ τὴν λόγχην ἄνω ἔχειν. Μακεδόνες(?)
καγχᾶται· γελᾷ ἀτάκτως [44]
καδαλίων· κωλοβαθριστής ⟨grallator⟩
κάδαλοι· κοιλώματα. κωλόβαθρα
† κάδαμος· τυφλός. Σαλαμίνιοι
καδαρόν (Maced.· οὐ) θολερόν [49]
κὰδ δ' ἔθορε (Δ 79)· .... κατεπήδησεν [51]
κάδδιχον (Heracleenses)· ἡμίεκτον, ἢ μέτρον. καὶ οἱ τοῖς θεοῖς θυόμενοι ἄρτοι κάδδιχοι [53—55]
καδδραθέτην (ο 493)· ἐκοιμήθησαν. Ἀττικοὶ δὲ ..... κοιμηθῆναι
καδία· Σαλαμίνιοι ὑδρίας (148)
καδίσκοι· σιπύαι, εἰς ἃς τὰ ἱερὰ ἐτίθεσαν. καὶ τὰ ἀγγεῖα, εἰς ἃ τὰς ψήφους ἔφερον
Καδμεῖοι· οἱ Πριηνεῖς, ὡς Ἑλλάνικος· ἢ οἱ Θηβαῖοι ἀπὸ Κάδμου [ad 59]
κάδμος· δόρυ. λόφος. ἀσπίς. Κρῆτες
κάδος· κεράμιον [62]

COD. 1 Forte κάρτας pro σκάρτας 2 κασσαύριον ⟨malo κασαυρεῖον⟩ 5 cf. βακάῖον 7 καβαήλιον — τρικλίνου καὶ μή 8 πάρειοι cf. Κάθαρνοι 9 καβάσι 11 καβλ| 12 κάββηρα 16 |ημένος — ὄνομα (cf. κανθήλιος) 19 Philol. XIV 284 21 κάβλη 21ᵃ καὶ οἰνικόν 27 κάγκαλον (cf. κωμακόν) 28 ,πτύελος cf. πολυκαγγέος 30 κηκίδας 31 κάγρακα, ταφυγάς. σαλμηροί 34 καγχαμᾶν 36 κίκρος 42 κάγχαρμον, cf. col. 26, 38 46 (cf. κάνδαλοι) κωλοβάθραι 47 σαλαμινοί ⟨κάλαος Hom. Θ 195⟩ 50 κὰδ' δέθορε 56 ἐκοιμήθην Ἀτ. δ. κ. post 56 57 ὑδρίαν 58 σίπυα εἰς ἃ — ψῆφας 59 κάδμιοι — ἐμανικὸς — ἀλυσιτελεῖν

HES. 4 κάαυκα· περιδέραια. πλόκια ⟨κάλυκας⟩ 10 κάβαλεν (I 206)· κατέβαλε ⟨583⟩ 16 κάβηλος (l. βάκηλος)· ὁ ἀπεσκολυμμένος τὸ αἰδοῖον. οἱ δὲ ὄνος ⟨v. κάληβος⟩ 18 κάβηλος· πηλός ⟨χηλός? cf. 21ᵃ⟩ πλεκτός 20 κάβις· στρωχωρία. κάβις 22 καγαθῆσαι ⟨καθαγίσαι⟩· νεκροῖς θῦσαι 23 κἄγη· κἄν ⟨L. κάγκαν' h. Merc. 136⟩ 25 κάγκανα ξύλα (Φ 364)· ξηρά, ἐλαφρά 39 καγχαλόων· γελῶν (Z 514), χαίρων (K 565) 40 καγχαλόωσι· χαίρουσι (Γ 43), γελῶσιν 44 καγχλάζει (Aquil. Iob. XLI 23)· ἀθρόως γελᾷ 49 κάδδα (Ω 268)· κατὰ δέ: κατῆλθε ⟨ad κάδδυ⟩ 51 καδδέ κεν (B 160)· καὶ δὴ ἂν ἢ εὐχωλίαν 53 καδδίαθε· κάθισον (v. Apoll. lex. 91, 5) 54 κὰδ δ' εἶσε (Γ 382)· κατεκάθισε 55 καδδοῦναι (T 25)· καταδυνᾶσθαι Ad 59 τὴν δὲ νίκην τὴν Καδμείαν ἀποδιδόασιν ἐπὶ τῆς ἀλυσιτελοῦς νίκης. οἱ μὲν ἐπεὶ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης μονομαχήσαντες περὶ τῆς νίκης ἀμφότεροι ἀπώλοντο· οἱ δὲ ὅτι τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας στρατευσαμένων πάντων ἀπολομένων οἱ υἱοὶ πάλιν ἐπιστρατεύσαντες εἷλον τὰς Θήβας, ὡς ἔχειν αὐτοῖς ἀλυσιτελῆ ν(ίκην) 62 κάδης (Ps. XXIX 8)· ἁγιασμός

†κάδουσα· εἶδος σταφυλῆς
καδρανές ⟨καπρ—⟩· κατωφερές [65]
κάδυρος· κάπρος ἄνορχις [67]
Κάειρα (Δ 142)· Καρίνη [ad 68] [69. 70]
κάζελε (Aeoles)· κατέβαλε
κάηνα· τὰ εὖ καιόμενα ξύλα
(καθαγίσαι· νεκροῖς θῦσαι) cf. 21a
καθαγίσω· [ad 73] καθιερώσω (Ar. Lys. 238) [ad 73]
καθαιρεῖ· καταλαμβάνει
καθαιρεθήσονται· καταστραφήσονται
καθαίρεσις· κατάλυσις, καταστροφή
καθαίρομαι γῆρας· ἐκδύομαι. Αἰσχύλος Δαναΐσι (fr. 44)
καθαιρῶν· †καθιστῶν καταδικάζων: οἱ δὲ μαστιγῶν ⟨καθαίρων; cf. 86⟩
καθανύσαι (Xen. Hell. VII 1, 15)· συντελέσαι [80]
καθάπτεσθαι· λοιδορεῖσθαι, ὀνειδίζειν. πραΰνειν (Α 582?). ἐφάπτεσθαι. ἐγγίζειν
καθάπτομαι· πραΰνω. ὀνειδίζω. ἐγγίζω [83]
κάθαπτος, τῷ τόνῳ ὡς μόναρχος· λέγει δὲ (Eur. fr. 752) τὸν καθημμένον, καὶ ἐπερραμμένας τὰς δορὰς καὶ τοὺς θύρσους ἐξεσφηκωμένους φοροῦντα
καθάρβυλος χλανίς (Soph. fr. 560)· ποδήρης ἕως τῶν ἀρβυλῶν
καθαρθῆναι· μαστιγωθῆναι ⟨78⟩
κάθαρμα (Ar. Plut. 454)· τὸ χοιρίδιον, ᾧ τὴν ἑστίαν ἐκάθαιρον ἐν ταῖς ἐκτροπαῖς. ὁ δὲ ἐπιτελῶν δημοσίως περιστίαρχος ἐλέγετο [88]
καθαροποιεῖ· σαίρει
?καθαρίζων· κομψευόμενος
καθαρῶς (Ar. Vesp. 1045)· σαφῶς, ἀκριβῶς
καθαῦσαι· ἀφανίσαι
†κάθε· ἐπίδος

καθ' ἑαυτό(ν Aesch. Prom. 890?)· αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ [95]
καθεδοῦμαι (Menand. fr. CCVII)· καθεσθήσομαι [97]
καθέδρα· θυσία Ἀδώνιδος
καθέδραι· πένθους ἡμέραι ἐπὶ (τε)τελευτηκόσι
καθέζεσθαι· ἱδρυθῆναι. καὶ οἰκῆσαι [101]
καθείκι (Boeotice?)· πρέπει [ad 2] [3. 4]
καθεῖλες (Philem. Com. fr. XVIII p. 40)· κατέλυσας. ἀπέκτεινας. [κατέβαλας]
καθειμένον (Ar. Nubb. 538)· [ad 6] κεχαλασμένον
καθειμένον· τὸ κοῖλον καὶ ὁμαλὸν χωρίον καὶ πεδίον [8]
καθεῖναι· (ἐπὶ τὸ) κάτω ἀπολῦσαι (Poll. I 103)
†κάθειπται· καθήψατο
καθειργμένος· ἐγκεκλεισμένος
καθείργνυται (Cratin. fr. IV p. 64)· συγκλείεται
καθεῖρκται· [ad 13]. ἠσφάλισται
καθεῖρκτο(· ἐπεφυλάκιστο)
(καθείρχθω)· πεφυλακίσθω. παρὰ τὴν εἱρκτήν
καθειστόν· εἶδος φιλήματος
καθεκτόν· ἐφικτόν. καταληπτόν
καθελεῖν σελήνην (Ar. Nubb. 749. 50)· ἐδόκουν αἱ Θεττάλαι τὴν σελήνην κατάγειν [18]
καθέλκει (Herodes)· καταβάλλει
καθέλκομαι· παρασύρομαι
καθέντος· καταχαλάσαντος ⟨152⟩
κάθεμα (Antiphan. fr. LXXVIII p. 157)· ὁ κατὰ στήθους ὅρμος
καθέμεν· χαλάσαι
καθέξει (non Hom.)· κρατήσει
καθέξομαι· [ad 25] ἀνέξομαι [26]

COD. 67 cf. καιέτα, κῆτα, νέπιτα et Apoll. lex. 99, 19 68 Verba ἐπὶ τὴν μιαίνουσαν legebantur inter ἐναντίων et τέτακται gl. 73 71 καζέλη cf. ἐγκαζελεῖν, δέλλει, ἔζελεν, ζελεῖν 73] ante 71 77 δαίσι 84 καθημένον καὶ ἐπερραμένως — θυρσοὺς ἐξεσφηκωμένους 85 ἀβύλων cf. καταρβ| 87 ὃ — ἐκτροπίαις 95 κάθεται 102 καθήκει Post 4 κάθεικται, παραγένηται, π. cf. καθῖκται 5 καθείλας 6 καθημένον cf. καθιέμενον Post 6 καθημήσαντες, καυθέντες; cf. καθίμη| 7] post 41 καθήμενον Post 9] καθειζόμενον· καθαψά| cf. 154. 169 καθιξ| 14 καθείρκτω 17 cf. 155

HES. 65 †κάδρι· κάθισον ⟨53⟩ 67 κάεια· καλαμίνθα Ad 68 ἐπὶ τὴν μιαίνουσαν 69 καέτην (Δ 27) ἔκαμον 70 καέκλετο (Ζ 287)· κατεκελεύετο Ad 73 συντελέσω. καὶ ⟨ad καθανύσω⟩ — παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ (Ant. 1081) ἐκ τῶν ἐναντίων τέτακται 80 καθάπαξ (φ 349)· συλλήβδην, παντελῶς 83 καθαμβαλύεις (cf. Eur. Hipp. 671)· ἐπὶ τῶν δυσλύτων τι ἐπιχειρούντων λύειν ⟨Zenob. IV 46⟩ 88 Κάθαρνοι ⟨Κάβ—⟩· ἱερεῖς Δήμητρος. ἢ σωροί ⟨κορθέλαι⟩ 95 καθεδεῖται (Ar. Ach. 818)· καθίσει ⟨Moer. 212⟩ 97 καθεδοῦνται (Ezech. XXVI 16)· καθεσθήσονται 101 καθειργμένος· κατελθών ⟨καθιγ—⟩ Ad 2 ἢ ἔχασεν ⟨163⟩ 3 καθεῖκρος (Ξ 104)· καθήψω. ὕβρισας 4 καθείκοντες· καθήψαντες ⟨163⟩ Ad 6 κατερχόμενον 8 καθείμενον· κάθοδον ⟨κάθοιμον Phot.⟩ Ad 13 καθήψατο 18 καθελεῖς (β 100)· κατενέγκεις Ad 25 ἀνέχομαι 26 κάθες (Zach. XI 13)· χάλασον

καθεσάμενος· χαλάσας
κάθεσαν (Aeoles)· κατέθηκαν
κάθεσιν· καταγωγήν. οἴκησιν
καθεστηκότος· παρεστηκότος
καθέστηκεν· ἔστη
καθεστός· παρεστός. αὐτόθεν ὑπάρχον
κάθετο (Aeoles)· κατέθετο
(κάθετος·) μόλιβδος [34]
καθηγεμών· ὁδηγός. διδάσκαλος
??καθ' ἡδυπάθειαν· τὴν σαρκικὴν ἐπιθυμίαν
καθῆκαν· [ad 37] ἐνέβαλον
καθήκαντο· κατεβάλοντο
καθήκοντα· προσήκοντα. ἀκόλουθα. ἁρμόζοντα
καθηκόντως· δεόντως, πρεπόντως, προσηκόντως
καθήκουσιν· ἁρμόττουσι
καθήλωσε· τοῖς ἥλοις ἔσφιγξεν
καθήπτετο· ὕβριζεν, ὠνείδιζεν
†καθηρῶν· καταστρέφων ⟨καθαι—⟩ [45]
καθῆστο (Eur. Bacch. 1102)· ἐκαθέζετο
καθιγμένον· κατελθόντα, καταντήσαντα. φθάσαντα. ἢ καταγενόμενον
κάθιδοι· ὑδρίαι. Ἀρκάδες ⟨57⟩ [49]
καθιδρῦσαι· καθιερῶσαι. στῆσαι [51. 52]
καθιεροῖ· θεῷ ἀνατίθησι [54. 55]
καθικέσθαι· ἐφάψασθαι. τύψαι
καθικνεῖσθαι· καθάπτεσθαι. καταβαίνειν
καθικομένοις· ἐλθοῦσι
καθίκοντο· καθήψαντο [ad 59]
καθῖκται· παραγεγένηται, παρεγίνετο ⟨cf. post 104⟩
†καθιλύσας· ἀθροίσας
καθιμᾷ (Ar. Vesp. 396)· καθίησι, χαλᾷ
καθιμ†είσθω· καθιστάσθω
καθιμήσαντες· καθέντες ⟨cf. post 106⟩
καθίμησε· κατήνεγκεν ἢ κατήντλησε
καθιμονεύει· καθίησι ⟨cf. κατιμ—⟩
καθιμῶσι· χαλῶσιν [68]
καθιξόμενον· καθαψόμενον ⟨cf. post 109⟩
κάθιξον (Dor.)· κάθισον
καθίπταται· †ἐπάνω πέτεται
καθίπταξις ⟨καθίππ—⟩· πομπῆς ὄνομα παρὰ Λακεδαιμονίοις
καθῖσαν (Attici)· καθίδρυσαν
καθίσατο· ἱδρύσατο ⟨v. ἐκαθ—⟩
[ad 75] στῆσαι. ποιῆσαι
καθιστῶ· δείκνυμι. ποιῶ
καθόδοις· ἀγωγαῖς. κύκλοις
(καθ' οἶμον)· κατὰ λόγον. καθ' ὁδὸν τὴν προσήκουσαν (Eur. El. 218?)
†καθολικά· συγγενικά. Λάκωνες
κάθομα (Callim. fr. CCXCIII)· κατὰ τὸ αὐτό
κάθομον· καθ' ὅμοιον
καθοπτεύει· καθορᾷ ⟨1842⟩
†κάθοπτρον· ἀόρατον ⟨1844⟩
καθορίζει· ὁρίζει [84. 85]
καθ' ὅσον· ὅσον
καθ' ὅσον οἷόν τε· καθόσον δυνατόν ἐστιν
†καθουφήν· ἀλώπεκα [89]
καθυλομανεόντων· ὕλην ἐχόντων πολλήν
καθ' ὕπαρ· κατ' ὄναρ
καθ' ὑπερβολάν (Soph. O. T. 1196)· ὑπερβαλλόντως [93]
καθυπερτέρους· πλεονεκτοῦντας
καθυπισχνεῖτο· ὡμολογεῖτο
καθυφεῖναι (Demosth.)· ἐνδοῦναι. ὑποχω†ρεῖν. καθυποβάλλειν ⟨—αλεῖν⟩
καθυφηκάμην· ἀφῆκα, ε(ἴ)ασα
καθυφῆκεν· ἐνδέδωκεν
καθυφῆς· προδῷς (Demosth. 343, 3?). καταλίπῃς
καθωμηρευμένα· καθ' Ὅμηρον εἰρημένα
καθ' ὥραν (Theocr. XVIII 12)· ἐν πάσῃ ὥρᾳ. κατὰ καιρόν
καθώς· ὥσπερ, καθάπερ

COD. 31 ἔστην (ἐστίν?) 32 παραστός — ὑπάρχων 33b legebatur post 32 36 καθηδ| 38. 39 = 39. 38 καθήκοντο Post 41] 107 Post 42] 165: καθήμεισε 56 schol. Plat. p. 495 65 κάθιμαι 66 καθίησις 70 κάθιζον 73 κάθισαν 77b κατὰ λόγον post κάθομον, καθ' — προσήκουσαν post ὅμοιον ⟨78 παωτικά?⟩ ⟨82 κάθοπτον· εὐόρατον?⟩ Post 85] 203 καθοσ| 88 forte κόθουριν vel καφώρην 90 καθυλομένεων 92 |λήν 96 καθυφαίνειν 99 καθυφεὶς — καταλ$\overset{\pi}{\iota}$

HES. 34 καθεύδειν (υ 141)· κοιμᾶσθαι. ὑπ[ο]νοῦν Ad 37 κατέβαλον, ἐχάλασαν (Act. Ap. IX 25) 45 κάθισον (Α 565)· καθέζου 49 κάθιδρος (Ierem. VIII 6)· κεκμηκώς 51 καθιέμενον (Act. Ap. X 11)· καχαλασμένον ⟨106⟩. κατερχόμενον 52 καθιέντος· καταχαλάσαντος ⟨121⟩ 54 καθιζόμενον· καθαψάμενον ⟨post 109. 169⟩ 55 καθέλοιμι (Ar. Nubb. 749)· ἀπολύω ⟨cf. 117 et 109⟩ Ad 59 ἐχάλασαν ⟨καθῆκαν⟩ 68 καθίζεσθε (Exod. XII 22)· καθάψασθε, κρατήσατε Ad 75 καθίστα (Ι 202)· 84 κάθορμα (Hose. II 13 [15])· τὰ ἔνορμα, περιθέματα ἀρραβωνιακά, ἢ κόσμια περιτραχήλια 85 κάθος· σπυρίς ⟨κάβος et 667⟩ 89 καθίεψεν· ἐξέθετο 93 καθύπερθεν (Β 754)· ἄνωθεν, ὑπεράνωθεν

καθωσιωμένος· ἀνακείμενος

καθωσίωσε· κατέθυσεν. Εὐριπίδης Μελεάγρῳ (fr. 543) [205. 6]

καίατα· ὀρύγματα. ἢ τὰ ὑπὸ σεισμῶν καταρραγέντα χωρία [8—11]

καὶ δή· ἐπὶ τοῦ ἤδη

καὶ γάρ τοι (Dem. pr. coron.)· τοιγαροῦν [14. 15]

καὶ ἐν δαΐ (epic. inc.)· καὶ ἐν τῇ μάχῃ [17]

καιέτα (Nic. Ther. 60)· καλαμίνθη. Βοιωτοί

καὶ ἦ φησι· καθὼς λέγει (288)

καικάσαι ⟨—σῃ Boeoti?⟩· καταγελάσαι

καικίνης· ὁ ⟨κεκίνησο?⟩

Καικίας· ἄνεμος, ἀπὸ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ

†καὶ κλάει· κατάζει ⟨κακκλάει· κατάξει⟩

Κάϊκος (Aesch. fr. 139. 140)· ποταμός

καικύλην (Callim. fr. CXL)?)· τὴν κεφαλήν [26—29]

καὶ μάλα δικαίως (Menand. fr. II p. 227)· καὶ πάνυ εἰκότως

καὶ μάλ' ἐν δίκῃ· δικαίως [32. 33]

καὶ μὲν τῶν· καὶ τούτων μέν [35—38]

καίνει· φονεύει. κτείνει

καινία· νίκη

καινίσαι· καινῶς χρήσασθαι. καὶ ἐγκαινίσαι

καίνιτα (Cyprii)· ἀδελφή

καίνιτας (Cyprii)· ἀδελφούς, καὶ ἀδελφάς

καινός· νέος, νεαρός [45]

καινοτομῆσαι· καινὸν ποιῆσαι

καινοτομεῖν· καινὴν λατομίαν τέμνειν [48—50]

καίνυσθαι· νικᾶν. [ad 51]. σχοινεύεσθαι, μετρεῖν ἀγρόν

†καινυμένα· διαφθείρουσα

καίνυται· νικᾷ. προφέρει

καινύ†τω· νικάτω [55. 56]

καὶ πολλόν (Call. Apoll. 109?)· καὶ πάνυ [58]

†καίπετος· ἀξίνη

καὶ πρόκα τε δή (Herod. VI 134)· ἀντὶ τοῦ ἄφνω [61. 62]

καίραμα· μέρος νεός. ἢ ἀμφίεσμα (Callim. fr. CCXCV)

Καιράτιοι· οἱ Κνώσσιοι, ἀπὸ ποταμοῦ (Call. Dian. 44) [65]

καίρια· τὰ μέρη τὰ λεπτά· [ad 66] ὠφέλιμα· ἢ ἐπικίνδυνα, θανάσιμα· ἢ ἐπιτήδεια [67]

καιρός· χρόνος. ἢ τόπος καίριος. ἢ ὁ τῶν ἑπτὰ ἀριθμός

καιροσσέων (η 107)· μεμιτωμένων· καῖρον δὲ τὸν μίτον φασίν· οἱ δὲ τὰς παρυφὰς τῶν ἀμπεχόνων. οἱ δὲ εὖ κεκαιρωμένων, τουτέστιν εὖ ὑφασμένων· καιρώματα γὰρ τὰ διαχωριστικὰ τῶν στημόνων πλέγματα

καιρότερον· ἐνωρότερον. Ἀχαιός (tragicus)

καιροφυλακῆσαι (Demosth. 678, 18)· καιρὸν ἐπιτηρῆσαι [72]

καίρωσιν· τοῦ στήμονος τοὺς συνδέσμους

καιρωτρίδες (Callim. fr. CCCLVI)· ἐργαστρίδες. ὑφαστρίδες [75]

†καισεκπρώπιον· δρέπανον. ξηροκόπιον (Poll. X 128) [77]

COD. 203 καθοσ| 4 κατέλυσεν κατεύθυσεν (7 καιάτας?) 16 ἐνδαΐ 18 cf. κάεια, κῆτα 19 ἤφησι 22 καιΐκοῦ (v. αἰολεὺς, ἀνακαμψίπνοος) 33 καὶ καὶ μ| 39 ἐκτείνει 41 καινῷ 42. 43 καιν| 47 καίνειν. λατομεῖν 51 cf. ε 7147 60 προκατέδη 63 καὶ ῥάμα 64 καὶ ῥά..οι, οἱ κνώσεις οἱ 69 μεμπτομένων 70 ἐνωρώτερον, ἐπ ἀχαιεί 71] post 74 καιρωφυλακῆσαι 74 καιροστρίδες 76 H. c. καισε κρωπίῳ e Pherecyde

HES. 205 καὶ ἄλλως (Γ 408 I 699)· καὶ ἄνευ τούτων 6 καίεντο (I 88)· ἐκαίοντο 8 καὶ αὖθις (Α 140)· καὶ αὖτις. καὶ πάλιν 9 καὶ αὐτῷ (Ζ 338)· καὶ ἐμοὶ αὐτῷ 10 καὶ ἀχνύμενοί περ (Β 270)· περιλυπούμενοι 11 καὶ γάρ ῥα (Α 113)· καὶ γὰρ δή 14 καὶ δή μοι· καὶ δὴ ἐμοί 15 καῖε (Γ 408)· καὶ αὐτόν 17 καὶ ἐπεστήρισας (Ps. XXXVII 2)· ὠργίσθης. ἢ ἐπεστήριξας 26 Κάϊν (Genes. IV 1)· κτῆσις 27 καὶ λεπτυνῶ (Ps. XVII 42)· συντρίψω 28 καίλ..· οὐρανούς. Ῥωμαῖοι 29 καὶ μάλα (Α 217)· καὶ λίαν, καὶ πάνυ 32 καὶ μὲν μεῦ (Α 273)· καὶ δι' ἐμοῦ 33 καὶ μέντοι· καὶ ἔτι. καὶ μήν ⟨236⟩ 35 καί με πρὸς μῦθον ἔειπε (Β 59)· καὶ προσεῖπέ με τῷ λόγῳ 36 καὶ μήν (λ 582)· καὶ ἔτι 37 καίγε· καίτοι 38 καί μιν (Α 201)· καὶ πρὸς αὐτήν 45 καινοτάφια· νεκροτάφια 48 καινουργηκότα· νέα πράγματα ἐργασάμενον ⟨κεκαι—⟩ 49 καί νύ κε (μ 71)· καὶ ἄν 50 καί νύ κεν (Λ 750)· καὶ δὴ ἄν Ad 51 ἀφαιρεῖσθαι ⟨ad αἴνυσθαι⟩ 55 καιόντων (Θ 521)· καιέτωσαν 56 καὶ οὐ διεφώνησεν (I Regg. XXX 19)· οὐ διέφυγεν 58 καιποτέτοι (Α 213)· καιποτέσοι 61 καί ῥα· καὶ δή, αὐτάρ 62 καί ῥ' ἐπιειισαμένη (Φ 424)· καὶ δὴ ἐπελθοῦσα 65 καιρατιοῦσι· τοῖς κέρασιν πλήξουσι ⟨κερουτιῶσι⟩ Ad 66 βέβαια ⟨ad κύρια⟩ 67 καιροθεοῖσι (Α 291)· κρατοῦσι. προτρέχουσιν 72 καιρῷ· ῥοπάλῳ ⟨κριῷ⟩ 75 καισάραι (Byzant.)· περικεφαλαῖαι 77 καὶ συμβιβάσεις (Deuter. IV 9)· καὶ διδάξεις

καὶ σφῶϊν (Callim. Ep. XIII 3?)· καὶ αὐτοῖς [79. 80]
καίτοι γε (Ar. Ach. 617)· ....
καὶ τοὺς εἰς ἔνην· καὶ τοὺς εἰς τρίτην
καίτρεαι· ὅπλα Ἰβηρικά· οἱ δὲ κυρτίας ⟨q. v.⟩
καὶ τῶν· καὶ ἐκ τῶν, κατὰ συναίρεσιν κάκτῶν
καὶ τὼ πόδε· καὶ τοὺς πόδας, δυϊκῶς [86. 87]
καὶ ὥς φησι· καὶ † ὥς λέγει ⟨219⟩
κάκα· κακία: ἢ ὄρνεον ⟨Dorice κᾶκα⟩
κάκαιοι· βολβοί ⟨καγάϊοι?⟩
κάκαλα· τείχη. Αἰσχύλος Νιόβῃ (fr. 161)
κακαλίς· νάρκισσος ⟨cf. ἀκακαλίς⟩ [93]
κακανδρίας· ἐπὶ κακῷ δυνάμεως
κάκας ἐπιβάθρας· τοὺς τῆς κακίας ὑπηρέτας· ἐπιβεβηκότας [96. 97]
κακεστοῦν· κακὴν κατάστασιν. ἢ ἀπραγίαν
κάκη· δειλία (Eur. I. T. 676). ἢ κακία
ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης (Eur. Med. 1038)
κακουχίας
κακήγορος· κακῶς λέγων, κακολόγος
κάκην (Aesch. Sept. 192)· κακίαν. κακέμφατον ⟨ad κάκη⟩. ἄδοξον, δυσκλεῆ ⟨ad κακὴν B 114⟩
κακίζει (cf. Herod. III 145)· κακολογεῖ
? κακὴ κόνις· κακὸς ὄλεθρος ⟨v. κάκονες⟩
κακιζόμενος (cf. Thuc. V 75)· ταπεινο(ύ)μενος
κακιθά· λιμηρά
κακιθής· ἄτροφος, † ἄμπελος
κακιθές· χαλεπόν (Nic. Ther. 152). λιμηρές ⟨—θαῖς —ραῖς⟩
† κακίμην ⟨κακηθὴν?⟩· τὴν ἀτυχῆ
κάκιον· εὐτελέστερον
κακίω· ἱδροῦν ἄρχομαι. Λάκωνες
κακκάβα· πέρδιξ
κακκάβη· κρίκον. ἢ χύτρα, ἣν ἡμεῖς κάκκαβον (Arist. fr. VIII p. 1029)
κάκκαβος (Antiphan. vol. III p. 99)· † ἡ λοπάς [ad 314]
κακκάζειν· τὰς ὄρνις τὰς πρὸς τὸ τίκτειν φθεγγομένας Ἀττικοί
† κακαλέα· κατακεκαυμένα ⟨κακκ—⟩
κακκεῖαι· κατακαῦσαι (λ 74). (κατα)κοιμηθῆναι [18]
κακκεῖναι· κατακόψαι. Πάφιοι
κάκκη· κόπρος (Ar. Pac. 162). ἢ κάθευδε. Λάκωνες
(κακκλάει· κατάξει) cf. καὶ κλάει
κάκκλαον (Cyprii)· κάταξον
κακκόρ (Lacones)· ὁ μικρὸς δάκτυλος
κακκώνιον· σκαφίον [24]
κακόβας· ἐπὶ κακῷ ἥκων
κακοδαιμονίαν· ἀτυχίαν
κακοδαίμων (Ar. Ach. 105)· ὁ θεῷ ἀπεχθής
κακοδεκτεύουσα· κακῶς δεχομένη
κακοδιάκονορ· κακοικονόμος. Λάκωνες [30—32]
κακοί· ἄνανδροι, δειλοί, δυστυχεῖς, κακοδαίμονες
κακόκνημος (Callim.?)· κακόφθαρτος. κακόσιτος
κακοκτερής· κακῶς θάπτων
κακολαῆ· κακοδερκῆ
κακομήτης· κακόβουλος
κακομήχανος· κακόβουλος
κακόνοια· ὕβρις
κακόνο(υ)ς· κακονοῶν
κακοπινής (Soph. Ai. 381?)· κακός: μεθυστής [42. 43]
κακοπράγμων· πανοῦργος
κακοπραγοῦς· κακοεργοῦ
(κακοπώνης cf. 341)
κακορμιάς· κατακόψας. παρὰ Εὔκλῳ

COD. 82 ἔρης 84 Cretice κάττῶν pro κάκ τῶν? Sed cf. Greg. Naz. de vita sua p. 31 A 89 κακά 94 κακανδρείας — κακά ⟨95 cf. III Macc. II 31 (23)⟩ 99 πελιά 301. 302 κακήν, κάκιον ἀκέφατον ...... δυσκλεῆ legebantur post 97 6 cf. Arcad. 49, 25 Choerob. An. Oxx. II 229, 22 7 Forte ἄπελος κακιθές (vulnus infestum) 11 ἀρχόμεναι ⟨= κηκίω⟩ 20 κάκκαλον 20—21] 21. 20 22 κακκός; cf. ἀκαρές 25 ἠβῶν 27 κακοδαίδων — ἐπαχθείς 29 κακοδιάβολος 34 cf. ἄκμηνος· ἄσιτος 35 κακοτερής, κακοθάπτων 36 κακολή· κακοδέρκη ⟨41 κακοπώνης· μεθυστής⟩ 46 κακόρας — εὔηλφ

HES. 79 καὶ τάν· στοάν ⟨v. κλίτα⟩ [καί τοι] 80 καὶ τί αἱρήσομαι; (cp. ad Philipp. I 22) καὶ τί βουληθῶ; 86 καὶ χερσί (Λ 77 Eur. Hec. 837)· καὶ ἔργοις 87 καὶ ὥς (Hom.)· καὶ ὅμως 93 κακαμήσατο (K 52)· κακὰ ἐβουλεύσατο 96 κακειόντες (Λ 606)· κατακοιμ(ηθ)ησόμενοι 97 κακελέγχεα (B 235)· κακὰ ἐλέγχει Ad 314 ἢ πέρδιξ ⟨κακκάβη⟩ 18 κακκείοντες (Λ 606)· κοιμηθέντες, κοιμ(ηθ)ησόμενοι 24 κακοραφίησι· κακομηχανίαις 30 κακοεργός (σ 54). ὁ τὰ κακὰ ἐργαζόμενος 31 κακοείμονας (σ 41)· ῥακκοδύτους 32 κακοηθίας (Rom. I 29)· κακοτροπίας 42 κάκονες· κακὸς ὄλεθρος ⟨304⟩ 43 κακοπάθεια· μοχθηρία

†κακόρδαζε· ἀπεχώρει [48. 49]

κακορραφέας· κακοποιούς, κακοπράγμονας

κακορροθεῖ (Eur. fr. 713 Ar. Ach. 577)· κακολογεῖ, λοιδορεῖ, ὑβρίζει

κακός· δειλός. δεινός. πονηρός (Apoll. 94, 12)

κάκ' ὀσσόμενος (Α 105)· δεινῶς ἐμβλεψάμενος

κακοσχόλου· κακοῦ κατὰ τὴν σχολήν

κακότατος (Soph. El. 236)· κακότητος

κακότης· κάκωσις, βλάβη

†κάκουλοι· κακοί. σκληροί. †κύαμοι

κακουργεῖ (Menand. IV p. 245)· κακὰ ἐργάζεται

κακοῦργος (Menand. IV p. 253)· δόλιος, κακὰ ἐργαζόμενος. κακοήθης. κακότροπος

κακουχία (Alexid. fr. III p. 415)· ἀσθένεια. ἀμέλεια. ἀθεραπευσία

κακόχαρτος (Hesiod. opp. 28. 193)· ὁ κακοῖς χαίρων [62]

κάκτος (Philetas Ath. 71 A)· ἄκανθα, ὑφ' ἧς ἐὰν πληγῇ νεβρός, ἀχρεῖα ἴσχει τὰ ὀστᾶ εἰς αὐλούς

κὰκ τῶν (Ar. Eq. 769)· καὶ ἐκ τούτων

κακυκία· ὀψοφαγία (v. καρυκεία)

†κακῦναι· ὀψοφαγῆσαι

κακυνεῖ· κακώσει (—ύνει· κακὸς εἶ?)

†καχχαδίαι· ἰσχνόφωνοι (cf. σχαῦδαι)

καχχάζει· ἀτάκτως γελᾷ, †ἀσμένως, ἀθρόως, ἀπαιδεύτως

κάχχαρτος· κατάχαρτος

καχχωρεῖ· δραπετεύει. κακουργεῖ [72]

κακῶς (Dor.)· δειλούς [74]

κακῶς· δεινῶς. ταπεινῶς

?κάκωσις· ταπείνωσις. δείνωσις

καλα· ὀξυτόνως τὸ σύνηθες, καὶ ἀντὶ ἐπιρρήματος τοῦ καλῶς (ο 10) προπερισπωμένως δὲ τὰ ξύλα (Callim. fr. CCCCLXIX, Io. trag.)

καλαβίς· τὸ περισπᾶν τὰ ἰσχία (καλλ.—)

καλαβοίδια (Eupol. fr. XVII p. 494)· ἐν τῷ τῆς Δερεάτιδος ἱερῷ Ἀρτέμιδος ᾀδόμενοι ὕμνοι

Καλαβρίαν· τὴν Μεσαπίαν χώραν. Ῥίνθων [81]

καλαβρός· βάρβαρος

καλαβ†άς· καλαβώτης

καλαβύσας· τοὺς κωλῶτας. Ἀργεῖοι

καλαδία· ῥυκάνη

?καλαβώτης· ἰχθῦς ποιός. καὶ σαῦρος (Levit. XI 30?)

καλὰ δὴ παταγεῖς (Ar. fr. XXIV p. 994)· καλὰ λαλεῖς

καλάζει· ὀγκοῦται. Ἀχαιοί (395)

†κάλαθα· †λάλαβοι. οἱ δὲ ἄνθη (ad ΚΑΛΛΕΑ)

καλάθαρβα· παροινία

καλαθηφόροι· οἱ τὰ †μαγειρικὰ (Δημητριακὰ) φέροντες

καλαθίσκος (Eupol. fr. XXXV p. 520)· εἶδος ὀρχήσεως. καὶ σκεῦος γυναικεῖον παρὰ Μενάνδρῳ (fr. CCCCVIII)

κάλαθος· ποτήριον, ὁ καὶ ψυκτήρ. καὶ τὰ ὑπὲρ τὸ πρόσωπον μέρη. καὶ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ χωνεύουσι σίδηρον. καὶ γυναικεῖον σκεῦος εἰς ἐρίων ἀπόθεσιν

Καλαΐς· τὸ ἱστίον. καὶ ὄνομα κύριον

†κάλαμα· ὄγκος (388. 638). ἰχθῦς

καλαμαία· εἶδος ἀκρίδος, ἣν καὶ μάντιν καλοῦσι (schol. Theocr. X 18)

καλαμᾶται· τρυγᾷ τὰ ἀνώτερα μέρη τῶν ἐλαιῶν (cf. Deuter. XXIV 22)

καλάμη· τὸ τέλος †φέρειν τοὺς παροίκους. δηλοῖ δέ, ὥς τινες, καὶ ἄκαρπον ἡλικίαν (ξ 214 Τ 222). ἄλλοι ἐπὶ τῆς εὐγενείας τοῦ σώματος· ἄλλοι τι λείψανον. ἔστι γὰρ καλάμη κυρίως τὸ ξυλῶδες τῶν σταχύων, ἢ τὰ ἐκ τῶν ἀμητῶν λείψανα, ἐξ ὧν περισσευμάτων ἔστι γνῶναι πόσος ἦν ὁ καρπός (v. καταμηγγές)

καλαμητρίδες· αἱ τὰ δράγματα συλλέγουσαι

καλάμια· τὰ στελέχια

καλαμίνδαρ· πλάτανος †ἠδονιεῖς

καλαμίνθη (Ar. Eccl. 648)· πόα, ὁμοία ἡδυόσμῳ

καλαμίς· κοσμάριόν τι περὶ τοὺς πλοκάμους. ἔνιοι σύριγγα. ἄλλοι χρυσοῦν περιτραχήλιον καὶ γραφίων θήκη... δὲ τὸν τοῦ γάλακτος ταρσόν. καὶ ὁ ἁλιευτικὸς κάλαμος. Κερυνῖται δὲ τοὺς μικροὺς τέττιγας καλαμίδας καλοῦσι

COD. κακορα| (54 schol. Aesch. Ag. 201) 57 cf. καυνός 64 cf. καὶ τῶν (71 κακωρεῖ?) 73 κακούς 77 καὶ αὐτὸ — παροξυτόνως 79 καλαβοῦτοι — αἰδόμεναι (409) 80 μεσαντίαν — ῥίνθω 82 cf. καλλαροί 87 καλάδη, πατατεῖς 90 παροιμία (v. σκαλ—) 93 παράθεσιν (94 χαλᾶς τὸ ἱστίον?) 98 συγγενείας — ἀλιτῶν 403 κερυνῆται — καλαμίνδας

HES. 48 κακοραφίας· κακοσυνθεσίας, κακοβουλίας 49 κακοραφίη (μ 26)· κακομηχανία, κακοβουλία, κακουργία 62 κάκτενε (Ζ 164)· φόνευε, ἄνελε, κατάκτεινε 72 καχχότερον (ο 312)· χεῖρον 74 κακὸν δὲ φέρτερον εἴη (Ρ 105)· οὐ τῶν κακῶν τὸ κρεῖττον 81 καλαβρισθείησαν (Iob. V 4)· χολευασθείησαν

καλαμίτης ἥρως (Demosth. 270, 10)· τῷ Ληναίῳ πλησίον

κάλαμος· ὄροφος ⟨q. v.⟩. Κῷοι. καὶ τὸ ἐπιτιθέμενον τῆς λύρας ἠχεῖον (Soph. fr. 36). καὶ τοῦ σίτου ὁ καυλός. καὶ αὐλός

καλαμοτύπορ· ἰξευτής. Λάκωνες

καλαμώμενον (Cratin. fr. CXIX p. 213)· καλαμᾶσθαι λέγουσιν, ὅταν ἐκ τῶν τετρυγημένων ἀπολείμματά τινα συνάγωσιν ἢ στάχυας

καλαμῶται· εἶδος ἐσχάρας

καλαοίδια· ἀγὼν ἐπιτελούμενος Ἀρτέμιδι παρὰ Λάκωσιν ⟨379⟩ [410—12]

καλαρῖνες· ὀχετοί. Λάκωνες

καλαρρυγαί· τάφροι. Ἀμερίας

καλάσιρις (Herod. II 81)· χιτὼν πλατύσημος, ἢ ἡνιοχικὸς καὶ ἱππικὸς χιτών. ἔνιοι δὲ λινοῦν καὶ ποδήρη † χιτώνιον ἰσχνόν. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (fr. VI p. 1080)

† καλασίριτα· τὰ λοχία, ἃ καλοῦσιν ᾠά

† καλαυνεῖ· τρυφᾷ. ἐμπίπλαται

† καλαυρεῖ· τρυφᾷ

? καλαυρόφις· βακτηριοφόρος [20]

καλαύροπα (Ψ 845)· ξύλον, ᾧ τοὺς βόας βάλλουσιν

καλαῦροψ· ποιμενική ....

κάλαφος· ἀσκάλαφος. Μάγνητες [24—26]

καλέοντι (Callim. ?)· καλοῦντι

Καλεός· ὄνομα. καὶ μοιχός [29. 30]

καλέσατο· [ad 31] ἀνέλαβεν ἐκ λειποψυχίας

καλεύειν (Aeoles)· λιθοβολεῖν

† καλέχες· κατέχεισο. Πάφιοι [34]

† καλημνεῖ· καλεῖ σαφῶς [36]

καλήτωρ (Ω 577)· Ἰδαῖος κήρυξ

καλιαί (Call. Dian. 96)· νοσσιαὶ ἐκ ξύλων. καὶ ξύλινά τινα περιέχοντα ἀγάλματα εἰδώλων. δηλοῖ δὲ καὶ σκηνὴν ⟨ἢ⟩ οἰκίαν [ad 38] [39]

καλίδια· ἔντερα. Κύπριοι ⟨cf. γάλλια⟩ [41—43]

καλιήν (Hesiod. opp. 299. 372)· τὸν οἶκον. κυρίως δὲ τὸν ἀπὸ ξύλων οἶκον· κᾶλα γὰρ τὰ ξύλα

κάλιθος· οἶνος. Ἀμερίας

† κάλικον· βόθρον

κάλινα· ξύλινα

καλινδεῖσθαι· κυλίεσθαι

κάλινοι· δοκίδες

καλιοί· τὰ εὐτελῆ οἰκήματα

κάλιον· ξυλάριον. βακτηρίδιον

καλιός (Cratin. p. 63 Eupol. fr. V p. 442)· τὸ δεσμωτήριον. καὶ ξύλον, ᾧ ἐδέοντο. καὶ οἱ μικροὶ οἶκοι καλιαὶ ⟨—οί⟩ καὶ καλίδια

καλίς· σκέπαρνον ⟨pro σκαλίς⟩

καλιστρεῖν (Callim. D. 67 Cer. 98)· καλεῖν ⟨490⟩

καλίομαι (Dor.)· καλοῦμαι

καλιῶσαι· † πράξαι. πατάξαι

καλκαίνεται· φροντίζει. ταράττεται ⟨pro καλχ—⟩

καλλὰ (male) ἢ κάννα· κάλαμος

(καλλαβίς· τὸ περισπᾶν τὰ ἰσχία [cf. 378] ἢ γένος ὀρχήσεως ἀσχημόνως τῶν ἰσχίων κυρτουμένων [471])

κάλλαια (Ar. Eqq. 497)· οἱ τῶν ἀλεκτρυόνων πώγωνες

† Καλλαΐς· γένος ἰθαγενῶν

καλλαροί· βάρβαροι ⟨v. καλαβροί⟩ [63]

κάλλει (σ 192)· τῷ μύρῳ τῷ τῆς Ἀφροδίτης [65]

κάλλη· ἄνθη. πορφυρᾶ. (καὶ πᾶν πορφυ-

COD. 4 ληνω 5 ἠχίον 6 |τύπον 7 ἀκολήμματα 15 ἡνοχικόν — ⟨χιτωνίσκον⟩ (τ) 21 καλαύροπον 22 καλάβρωψ 23 μαγνή 33 cf. λεύχεται (35 καλῆ· ὑμνεῖ κ. Λάκωνες Meineke, κάλημι· καλῶ Σαπφώ?) 37 ἡδέως 38 οἰκείαν 45 l. q. χάλις 49 καλινοί 51 κυνάριον 55 καλίωμαι· κολοῦμαι 59 κάλλαιοι (v. 424) 63 τὸ 65 καὶ — ἔρια] post 459 μορίου — καλλαὶ τὰ

HES. 410 κάλαον· καλὸν. ὑποπόδιον ⟨v. κάλλον⟩ 411 καλαός (Θ 195)· τυφλός 412 κάλοι ⟨q. v.⟩· σχοῖνοι 20 καλαύροπα (paraph. Ψ 845)· ποιμενικὴν ῥάβδον, καὶ βουκολικήν 24 κάλεα· τὸ γένειον τοῦ ἀλέκτορος ⟨κάλλαια⟩ 25 καλεοίμην (Α 293)· κληθείην 26 κάλεον (Δ 477)· ἐκάλουν 29 καλεσαμένη (Ξ 188)· καλέσασα 30 καλέεσθαι (η 313)· εὔχεσθαι. καλέσασθαι Ad 31 ἐκάλεσεν (Α 54) 34 κάληβος· ἀπεσχολημμένος τὸ αἰδοῖον ⟨βάκηλος⟩ 36 καλήν τ' Ἐπικάστην (λ 270)· ἣν οἱ μεθ' Ὅμηρον Ἰοκάστην καλοῦσιν Ad 38 κυρίως νοσσιὰν ἐκ ξύλων 39 καλὴ γυναῖκα (Β 638)· καλὰς γυναῖκας φέρουσαν 41 καλιδύη· περιβόλαιον βαρβαρικόν ⟨κάνδυν⟩ 42 καλλιεργεῖν· καλῶς τοῖς ἱεροῖς χρήσασθαι 43 καλίζωνοι (Η 139)· ἀπὸ μέρους (καλαὶ) 63 κάλλειπε (Μ 92)· κατέλλειπεν 65 κάλλειπον (Ι 364)· κατέλειπον

ροειδὲς χρῶμα. ἔνιοι δὲ τὰ ποικίλα (Aesch. Ag. 932). καὶ παρ' † Αἰγυπτίοις χρῶμα καλαϊνόν. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ μύρου. καὶ τὰ βαπτὰ ἔρια Eupol. fr. XLV p. 563)

κάλλη· εἶδος ἄνθους ποιὸν πρὸς βαφὴν ἁρμόζον [67]

† κάλλης· καρπίμου

καλλίαρ· πίθηκος. παρὰ Λάκωσι [70]

καλλιβάντες· ὅμοια σμιλίοις καὶ ψαλίσιν, ἐν αἷς τὰς ὀφρῦς κοσμοῦσιν αἱ γυναῖκες • [ad 71]

Καλλιγένειαν (Aristoph.)· οὐ τὴν γῆν, ἀλλὰ τὴν Δήμητραν. οὐδεὶς γὰρ οὕτως ἔφη τὴν γῆν καλλιγένειαν. οἱ μὲν τροφὸν αὐτῆς· οἱ δὲ ἱέρειαν· οἱ δὲ ἀκόλουθον

? καλλιέπεια· καλλιλεξία

† καλλιδώρα (θ 439?)· καλλιονύμφη

καλλιερεῖν· θύειν, ἱερουργεῖν, καλῶς τὰ ἱερὰ ποιεῖν. (καλῶς τοῖς ἱεροῖς χρήσασθαι) cf. 442 [76]

καλλιέρημα· θυσία εὐπρόσδεκτος

καλλικόμων· εὐπρεπῶν

† καλλίκριτα· χελώνην. οἱ δὲ φώκην [80]

Καλλίνικος· ὄνομα κύριον. καὶ εἶδος ὀρχήσεως ἐπὶ τῇ τοῦ Κερβέρου ἀναγωγῇ (Ar. Ach. 1231). ἢ νικητής (cf. Eur. Med. 765)

† καλλινοτάτη· κρήνη καλῶς ῥέουσα [83]

καλλίπρωρον (Aesch. Sept. 533)· εὐπρόσωπον

καλλίπυργον (Ar. Nub. 1024)· καλὰ τείχη ἔχουσαν

καλλίπωλε· ἱππότα

Καλλιρόη· κρήνη (ἐν τῇ Ἀττικῇ) [88]

Καλλίστη· ἡ Θήρα τὸ πρότερον (Callim. Ep. XXVII 1). καὶ ἡ ἐν τῷ Κεραμ(ε)ικῷ ἱδρυμένη Ἑκάτη, ἣν ἔνιοι Ἄρτεμιν λέγουσιν [90]

Καλλιστώ (Empedocl. 13)· γυναικεία θεὸς ἐρωτική, διὰ τὸ κάλλος κληθεῖσα οὕτω

καλλίσφυρος (ε 333)· καλή, ἀπὸ μέρους. εὔρυθμος

καλλιτόκου· καλῶς τεκούσης, εὐτόκου

καλλιφεγγεῖς· λαμπροί

καλλιχέλωνος (Eupol. fr. IV p. 482)· ὁ ὀβολός. εἶχε γὰρ τὸ νόμισμα χελώνην ἐπικεχαραγμένην

Καλλίχορον· ἐν Κνωσσῷ † τοῦ Ἀδριανοῦ τάπῳ [97]

καλλιώνυμος (Arist. HA. II 11, 7 VIII 15, 1)· εἶδος ἰχθύος. μεταφέροντες δέ τινες τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ αἰδοίου ἔτασσον ἀνδρός τε καὶ γυναικός

καλλόν· καλόν (Dor.) ὑποπόδιον (Aeol.) cf. 410

κάλλος· τὸ τῆς Ἀφροδίτης μύρον
κάλλεϊ μέν οἱ ..... πρόσωπα (σ 191)
καὶ τὸ σύνηθες

καλλύνεσθαι· κοσμεῖσθαι, καλλωπίζεσθαι ⟨q. v.⟩

καλλυντήρια· κοσμητήρια

καλλυντής· κορεύς

κάλλυντρα· σκόλοπες, χάρακες. κοσμητήρια

καλλωπίζεσθαι (Xen. KП VII 4, 14)· κοσμεῖσθαι ⟨500⟩

† καλόϊς· βασιλεύς ⟨cf. κοαλδδεῖν⟩ [506]

κάλοι· τὰ σχοινία, δι' ὧν ἀνασπᾶται καὶ κατάγεται τὸ κέρας, καὶ τὸ ἄρμενον

καλοκαγαθία· ἀγαθότης [9]

καλοκοπῆσαι· ξυλοκοπῆσαι. ἢ σχοινο(κο)πῆσαι [11. 12]

καλόνης· εἴρων. Ῥόδιοι

κάλος (cf. ε 260)· σχοινίον. καὶ καλώδιον .... ⟨554⟩ [15]

καλοτίθηνα· καλότροφα

καλότριχον ⟨καλλί—⟩· τὸ ἀδίαντον

καλοτύπος· ὁ δρυοκολάπτης

καλπάζει· ὀξυπόδης σακκάζει ⟨ἀκρίζει?⟩

COD. 66 καλλήϊδος, ἅ. μίον 71 σμηλίοις — ὀσφῦς 72 Δήμητραν γῆν — γερίαν σ 85 ἔχου 86 καλλιπόρε· ἱππικότα 94 |φεγγεῖς ⟨98 cf. ἀλοσούριος ὀλοθούριον ψαμμοδύτης⟩ 500 καλλίνεσθαι 1 καλλιντήρια 2 |τις, κου| 19 cf. σκαλαπάζει et σκαλπάζειν (ὀξυποδεῖ Cyr.)

HES. 63 κάλλειπε (M 92)· κατέλλειπεν 65 κάλλειπον (I 364)· κατέλειπον 67 Καλλιρόη· κρήνη 70 Καλλίαρος (B 531)· πόλις Ad 71 ἄνθη ⟨ad κάλλη⟩ ἢ γένος ὀρχήσεως ἀσχημόνως τῶν ἰσχίων κρατουμένων ⟨l. κυρτουμένων; ad καλλαβίδες⟩ 76 Καλλικολώνη (Y 53)· χωρίον ἱεροπρεπές 80 κάλλιμος (λ 639 Greg. Naz. C. VI 19 p. 221)· κάλλιστος: ἢ λύρας τὸ ἠχεῖον. οἱ δὲ κάλαμος ⟨q. v.⟩ 83 καλλιπάρηος (Z 298)· καλὰς παρειὰς ἔχουσα. εὐπρεπής 88 καλλιρόοιο (ε 441)· καλῶς ῥέοντος 90 καλλιστρεῖν· καλεῖν ⟨455⟩ 97 κάλλειψιν (Ξ 89)· κατάλειψιν 506 καλλιτέαι ⟨κολοιτέα⟩· φυτόν τι θαμνῶδες 9 κάλοι δὲ ὀρόχθουν (Greg. Naz. de vita sua 135)· σχοινία δὲ ἐτίνασσον 11 καλονέοντες (Ξ 14)· διώκοντες. θορυβοῦντες 12 καλλονή· εὐπρέπεια 15 καλοπούς· εὐοφθάλμους ⟨542⟩

κάλπη· ἵππος βαδιστής. καὶ εἶδος δρόμου
κάλπις· ὑδρία, στάμνος
κάλπος· ποτηρίου εἶδος
κάλτοι ⟨κάλτια Rhintho⟩· ὑποδήματα κοῖλα, ἐν οἷς ἱππεύουσι
καλύβη (Herod. V 16 Thuc. I 133)· σκηνή. παστάς
καλυβίς· παστάς
κάλυγες· τὰ ἔμβρυα [27]
†καλυδίλα· γέφυρα
Καλυδναίη· παλαιά
Καλυδναῖον· ἀρχαῖον, παλαιόν
Καλυδναῖος· Ἀϊδωνεύς. καὶ †πρωϊνός. καὶ ἀρχαῖος, παλαιός [32]
Καλυδώνιος αἴξ (Comic.)· Καλυδώνιον ἔνδοξον ὄν. αἶγα δὲ διὰ τὸ ὀδωδέναι φαῦλον, δασὺν ὄντα
κάλυκα· κάλυξιν
κάλυκας ὅρμους, (Σ 401) περιτραχηλίους κόσμους (περιδέραια, πλόκια) cf. κάαυκα
καλύκειος λίθος· ὁ ἐν ταῖς σάλπαις γινόμενος
κάλυκες· γυναικεῖος κόσμος
καλυκίζειν· ἀνθεῖν
καλύκιον· μικρὸν ῥόδον
καλύκων· τῶν ὀμματοφύλλων
καλυκωπός· εὐόφθαλμος [43]
κάλυξ· τὸ ἄνθος τοῦ ῥόδου, τὸ μὴ ἐκπετασθὲν ἄνθος. ἡ νύμφη. καὶ τὸ ἐνώτιον. καὶ ἡ χρυσῆ σῦριγξ ἡ τοὺς πλοκάμους περιέχουσα. ἔνιοι ἔμβρυα ⟨526⟩ ἀποδιδόασι κάλυκας, οἱ δὲ βλαστήματα. σημαίνει δὲ καὶ τὴν θαλασσίαν πορφύραν ⟨κάλχη?⟩
καλύξεις· ῥόδων καλύκια
κάλυξις· κόσμος τις ἐκ ῥόδων
καλύπτειν· σκεπάζειν, κρύπτειν
καλύπτρα· [ad 48] κεφαλῆς κάλυμμά τι
καλύφιον· ξυλύφιον [50]
καλχαίνει (Tragici)· ταράσσει. πορφύρει. στένει. φροντίζει. ἄχθεται. κυκᾷ. ἐκ βυθοῦ ταράσσε[τα]ι

Κάλχας· Στράττις (fr. IX p. 790) τὸν ποταμόν φησι(ν), ὅς ἐστι τῆς Χαλκίδος
κάλχη· †ἀφθέρα. πορφύρα. βοτάνιον ἀνθοφόρον (Alcman. fr. 30). μέρος κεφαλῆς κίονος (C. I. I p. 282 A)
καλώδια (Eupol. fr. XVIII p. 556)· σχοινία ⟨514⟩
κάλων· κάλον. ἀπ' εὐθείας τῆς κάλως λάμβανε. καὶ τὸ σύνηθες
κάμακας (Eur. El. 852)· κοντάρια ὀρθά, ἢ καλάμους ὀξεῖς
†καμάκασος· ὡσεί τις λέγοι ἐν τῷ β(αρ)άθρῳ, ἢ τῷ κρημνῷ, ἢ δεσμωτηρίῳ ⟨576⟩
κάμακες· δοράτια ἱππικά. καὶ ὀρθὰ ξύλα ὑπὸ ταῖς ἀναδενδράσι
καμακίς· κοσμάριον, ὃ τοὺς πλοκάμους περιέχει. ἔνιοι σύριγγα ⟨v. καλαμίς⟩
καμάν· τὸν ἀγρόν. Κρῆτες
κάμαξ (Ar. fr. VII p. 1119)· δόρυ. σχίζα [ad 61]
⟨καμάξαι· σεῖσαι⟩ [63]
καμάρα· κοιτὼν καμάρας ἔχων ⟨672⟩ (ἡ ἀπὸ τῆς ἁμάξης σκηνή [Herod. IV 69]) cf. 767
καμάραι· ζῶναι στρατιωτικαί
καμαρεύουσα· φιλοπονοῦσα. πορίζουσα
καμαρεύω· σωρεύω. φιλοπονῶ. πορίζω. κακοπαθῶ. συνάγω
†καμάρης· δέσμης
καμαρία ⟨—άριον⟩· κοιτὼν καμάρας ἔχων
†καμαρινῶς λέγει· παροιμιακῶς, λέγει ἀποτόμως, ἀνδρείως
κάμαροι· στῆλαι, ἐν αἷς ἀναγέγραπται ὁ περιορισμὸς †τῆς Ἀσίας
?καμαρίς· κοσμάριον γυναικεῖον [73]
καμάσσειν· κραδαίνειν, τινάσσειν, σείειν †τὰ μέσω
καμασῆνες (Empedocl. 214 HSt.)· ἰχθύες
†καμασός· βάραθρον ⟨557⟩
καμάσσονται· πτερύσσεται
καμαστίς· μέτρον τι. Ἀμερίας ⟨599⟩
κάματος· νόσος, κόπος, μόχθος, πόνος
καματηρόν· ἐπίπονον, ἐπίλυπον

COD. 20. 21 = 21. 20 20 κάλπις 21 κάλπη ⟨22 κάλπιον Ath. 475 C⟩ 24 σκληρή 25 καλυβός, παστός 26 καλυγία 29 καλύδραι. ἡ ⟨31 Ἀόνιος?⟩ 35 κάλυψιν κάλυκα ἀντιστρόφως ⟨v. προσελθών⟩ 37 ἄλπαις 40 καλυκὸν 42 καλύκοντος ⟨v. καλοπούς⟩ 48 κάλυπτρα· κ. καλύμματα 49 καλύριον, ξυλήφιον 51 cf. καλχ— et καχλαίνει ⟨52 Κάλχις vel Καλχηδών?⟩ 55 καλῆς λαμβάνεις τὸ ⟨57 καμασοῖ Meinek.⟩ 58 |δράσεσι 60. 61 = 61. 60 62] post 73 καμάσαι; cf. ἐκάμαξε, διεκάμαξε; 635 64 κριτῶν ⟨65 Coraes Strab. vol. IV p. 235 66. 67 cf. ἐκάματευσε et καμμορέων 72 cf. καμακίς, καλαμίς⟩ 75 |σῖνες cf. κεμασῖνες 76 βάραθρος 80 καματήριον

HES. 27 Καλύδαι (B 677)· αἱ νῆσοι πλησίον Ῥόδου 32 Καλυδών (B 640)· πόλις 43 κάλυντρα· κόσμητρα ⟨—λλ—⟩ Ad 88 κόσμητρα ⟨κάλλυντρα⟩ 50 κάλυτρα· σπάθαι φοινίκων (Levit. XXIII 40). σκόλοπες, χάρακες, σταυροί ⟨503⟩ Ad 61 καὶ τὰ ὑπὸ ταῖς ἀναδενδράσι ξύλα 63 κάμαξι (Σ 563 Hesiod. Scut. 298)· τοῖς ὑποβαστάζουσι τὰς ἀμπέλους ξύλοις 73 καμάρ· κοιτὼν καμάραν ἔχων ⟨563⟩

χαματώδης· νοσώδης
χαματῶν· κοπιῶν [83]
χαμβατηθείς (Delphi)· καταπονηθείς
† χάμβει· παύεται ⟨601⟩
† χαμβολίαι· κακολογίαι, λοιδορίαι ⟨καρβολίαι?⟩ [87. 88]
χαμεῖν· κοπιάσαι. ἢ ὀκνῆσαι, νοσῆσαι. ἀποθανεῖν. ἐπιμελῶς κατασκευάσαι
χαμινοῖ· καμινευτρίᾳ. τινὲς κεκμηκυίᾳ τὰς ἶνας, ἀπογεγηρακυίᾳ·
γρηῒ καμινοῖ (σ 27) [91. 92]
κάμινοι· εὔπλευροι βόες, ἰσχυροὶ καὶ εὐίσχιοι
κάμινος· μέρος τι τῆς νεώς ⟨κάμιλος?⟩ [95]
καμμάρψαι (Aeoles)· καταλαβεῖν
κάμμαρψις· μέτρον σιτικόν, τὸ ἡμιμέδιμνον. Αἰολεῖς
καμμάρως (Dor.)· τὰς ἐρυθρὰς καρίδας
καμάστην· μέτρον τι ⟨578⟩
κάμματα (Nicocles Laco)· τὰ ψαιστά. ὁμοίως καὶ αἱ καμματίδες φύλλα δάφνης, ἐν οἷς σκέπουσι (τὰ ψαιστά. Λάκωνες)
† κάμμει· καθέζει ⟨585⟩
καμμένειν· καταμένειν
κάμμερος· ἀχλύς ⟨κέμμερος⟩
καμμονίην (Χ 257)· τὴν ἐκ καταμονῆς νίκην
κάμμορε (ε 160)· κακόμοιρε
† καμμορέων· κακοπαθῶν ⟨566⟩
κάμνει· νοσεῖ. ἐργάζεται, κοπιᾷ. [ad 607] ἀποθνήσκει
κάμορος· κλῆθρα τὸ δένδρον
καμπαλέας· καμπύλας
κάμπειος δρόμος (cf. Eur. IT. 81)· [ad 10]
καμπεσίγουνος· ἡ Ἐρινύς, ἀπὸ τοῦ κάμπτειν τὰ γόνατα τῶν ἁμαρτανόντων
καμπεσίγυια (Orpheus Clem. Al. p. 15)· κάμπτοντα τὰ μέλη· γυῖα γὰρ τὰ μέλη [13]
κάμπη· κῆτος παρὰ Ἐπιχάρμῳ
κάμπος· ἱπποδρόμος. Σικελοί
καμπουλίρ· ἐλαίας εἶδος. Λάκωνες
καμπυλόχοις ἀρότροις· ....
κάμπτειν (Ar. Thesm. 58. 73)· τὸ ἐν τῇ ᾠδῇ καμπὰς ποιεῖν
καμπτόμενος· ἐπικλινόμενος
καμπύλα· [ad 21] στρεβλά [22]
καμψικίζουσα· βαρβαρίζουσα
καμψόν· καμπύλον
κἄν· καὶ δὴ ἄν. ἀλλά
? καμῶ· ἐργάσομαι [27]
κανᾶ· κανίσκια
κανάβια· κυνηγετικά, ὡς γύργαθοι. ἢ ὑποδήματα ποιά (Poll. VII 94)
κανάβιος κηρός· ᾧ χρῶνται οἱ ἀνδριαντοποιοὶ πρὸς πλάσιν
κάναβοι (Aristot. HA. III 5)· τὰ ξύλα, περὶ ἃ τὸ πρῶτον οἱ πλάσται τὸν κηρὸν τιθέασιν. ὅθεν καὶ οἱ λεπτοὶ καὶ ἄσαρκοι κάναβοι λέγονται
καναδόκα· χείλη ⟨χηλὴ crena?⟩ ὀϊστοῦ. Λάκωνες
κάναδοι (Maced.)· σιαγόνες, γνάθοι
κάνακις· ξίφος ⟨κινάκης⟩
κανάξας (· ἐγχέας) [ad 35]
κάναστρον (Nicoph. com. p. 854)· ὄστρακον, τρυβλίον, κανοῦν
καναφόρος· μεσόδμη
καναχή· [ad 38] ὄγκος. ἦχος, κραυγή
καναχηδά (Hesiod. Th. 367 Call. Del. 45)· ἠχητικῶς
καναχίζει· οἰμώζει
κανάχιζεν (non Μ 39)· ἐψόφει, ἐφώνει, ἐκραύγαζεν [42]
κάνδαλοι· κοιλώματα, βάθρα, κωλοβάθραι
κάνδαρος· ἄνθραξ
Κανδαύλας (Hipponact. fr. 1)· Ἑρμῆς. ἢ Ἡρακλῆς
κανδοφόρους· μελανειμονοῦντας
κανδόχα· κήλη. Λάκωνες ⟨632⟩

COD. 90 κάμινοι, καμινεύτριαι — κεκμηκυῖαι — ἶνας ἀποβεβρηκυῖαι γρηκάμινοι ⟨93 cf. λαρινοί⟩ 96. 97 καμα| 98 καμάρους — κανίδας 600 ψεστὰ — καμματίδαι. Verba φύλλα — σκέπουσι legebantur post κάμματα; Λάκωνες post 602 1 καμνίει· κατεσθίει? 4 καταμόνας 10 καμπεῖς 11 καμπ'' 12 καμπεσόγυα 14 καμπικῆτος 16 καμπούληρ 17 καμπελόχυις, ἀρότοις 31 cf. σκοῖπος ⟨32 κανδόχα⟩ 33 κανάδοισι, ἀγῶνες 38 cf. κάλαμα 39 καναχίδα, ἠχητικὴν 43 κωλόβαθρα; cf. κάδαλοι

HES. 83 κάμβαλεν (Ε 343)· κατέβαλεν. [κατέλαβεν] cf. 10 87 καμβρίζοντα (Δ 223)· ἀμελοῦντα 88 κάμεν (ο 105)· ἐκοπίασεν 91 καμεῖται (Β 389)· κοποῖ. κοπιάσει 92 κάμετον (Θ 448)· ἐκάμετον. δυϊκῶς 95 Κάμιρος (Β 656)· πόλις Ῥόδου Ad 607 ὀργίζεται Ad 10 δρόμοι τινὲς ἦσαν κάμπειοι οὐκ εὐθεῖς καὶ ἁπλοῖ, ἀλλὰ καμπὰς ἔχοντες ⟨α 2279. Zenob. IV 47⟩ 13 καμπισέγυα· ὁμοίως Ad 21 ἐπικαμπῆ (Ε 97) 22 κάμψα· θήκη, γλωσσοκομεῖον 27 καμψίον· ...... Ad 35 ταράξας ⟨ad χαμάξας; δ cf. 562⟩ Ad 38 ψόφος (Τ 365) 42 κάνδη, γυνὴ ἡ καν ⟨650⟩

κάνδυλος (Aristoph. fr. CLXXXIII)· διὰ λαγῴων καὶ γάλακτος καὶ τυροῦ καὶ μέλιτος πέμμα ἐδώδιμον

(κάνδυν· περιβόλαιον βαρβαρικόν) cf. 441

κάνδυς (Xen. KII.)· χιτὼν Περσικός, ὃν ἐμπορποῦνται οἱ στρατιῶται

κανδυτάναι ἢ κανδύλαι (Diphil. p. 393 Menand. p. 92)· ἱματιοθῆκαι, ὅπου τὰ πολυτελῆ ἱμάτια ἔβαλ(λ)ον

Κάνδωλος (Aeschrio)· κακοῦργος, λῃστής

κανεῖν· κτενεῖν, ἀνελεῖν. ὅθεν τὸ κανοῦν, ἀπὸ τῶν καινομένων ἱερείων (schol. Nic. Th. 560) [53. 54]

(κάνητας· καλάθους) cf. 672

κάνιτρον (l. κανήτιον)· κανίσκιον

κανηφόροι (Hermipp. fr. II p. 389)· ἐν ταῖς πομπαῖς αἱ ἐν ἀξιώματι παρθένοι ἐκανηφόρουν, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς Παναθηναίοις. οὐ πάσαις δὲ ἐφεῖτο κανηφορεῖν

κανηφόρος· ἀναφορεύς. τῶν νυμφῶν ἡ τὸ κανοῦν φέρουσα

κανθάρεως (Theophr. CPl. II 20)· ἀμπέλου εἶδος

κανθαρίς· χρυσοειδὴς ἰχθῦς (Numenius). ἢ ζωύφιον λυμαντικὸν [ἢ] σίτου καὶ ἀμπέλου καὶ κήπων (Theophr. HP. VIII 10, 1)

κάνθαροι Αἰτναῖοι (Ar. Pac. 72)· μεγάλοι, ἀπὸ τῆς Αἴτνης

κάνθαρος· ποτηρίου εἶδος, ἀπὸ τοῦ κατασκευάσαντος (Comici). καὶ ποιὸς ἰχθῦς (Arist. HA. VIII 13). καὶ πλοίου εἶδος (Menand. p. 174). ἢ ὁ δακτύλιος τῶν ἱερῶν

κανθάρου σκιά· παροιμία ἐπὶ τῶν φοβουμένων τὰ μὴ ἄξια φόβου

Κανθάρου λιμήν (Ar. Pac. 145)· οὕτω καλεῖται ἐν Πειραιεῖ

κανθήλιος (Lysipp. com. p. 746)· ὠμός. μωρός. ὄνος

Κανθήλια· τὰ ἐν τῇ πρύμνῃ τῆς νεὼς ἐπικαμπῆ ξύλα, τιθέμενα πρὸς σκηνοπήγια. καὶ τὰ σάγματα τῶν ὄνων (Ar. Vesp. 170), καὶ τὰ τούτοις ἐπιτιθέμενα λύγινα πλέγματα. καὶ τῆς Βιθυνίας ὄρη

κανθ†ύλας· τὰς ἀνοιδήσεις. Αἰσχύλος Σαλαμινίαις (fr. 216)

κανθίαι· σπυρίδες ⟨—ίδες· σπυράδες?⟩

κανθίς· ὀνίς. καὶ ὄνο.. ⟨ὄνθος?⟩

κανθός· ὁ τοῦ ὀφθαλμοῦ κύκλος (Moschion. fr. 10, 3). καὶ ἡ ἀναπνοὴ τοῦ καπνοῦ ἐν τοῖς ἰπνοῖς. τινὲς δὲ καπνοδόχην. καὶ μήποτε οἱ χυτρόποδες, Σικελοί. καὶ εἰς ὃ τὰς κάχρυς φρύγουσιν

κάνθωνι (cf. Ar. Pac. 82)· κανθάρῳ

κἂν ἴσαι (Ar. Ran. 685)· παροιμία [ad 71] [72]

κάνκανον ὕλαν (Tarentini)· ξηρὰν ὕλην

κάνναβις· Σκυθικὸν θυμίαμα, ὃ τοιαύτην ἔχει δύναμιν, ὥστε ἐξικμάζει(ν) πάντα τὸν παρεστῶτα. ἔστι δὲ φυτόν τι λίνῳ ὅμοιον, ἐξ οὗ αἱ Θρᾷσσαι ἱμάτια ποιοῦσιν. Ἡρόδοτος (IV 74). τούτου τὸ σπέρμα θυμιῶσιν

καννναβισθῆναι· πρὸς τὴν κάνναβιν ἐξιδρῶσαι καὶ πυριασθῆναι

κάνναθρα· ἀστράβη ἢ ἅμαξα, πλέγματα ἔχουσα, ὑφ' ὧν πομπεύουσιν αἱ παρθένοι, ὅταν εἰς τὸ τῆς Ἑλένης ἀπίωσιν. ἔνιοι δὲ ἔχειν εἴδωλα ἐλάφων ἢ γυπῶν

κάνναι· ψίαθοι. καὶ τὰ Αἰγύπτια πλέγματα, ἀφ' ὧν καὶ τὰ κάνναθρα

κάννηκες· πλέγματα ταρσῶν: καὶ εἶδος γῆς χρυσολίθου ⟨ad βάλληκες, q. v.⟩

Καννώνου πανδόκιον· ......

Καννώνου ψήφισμα (Ar. Eccl. 1090)· εἰσήνεγκε γὰρ οὗτος ψήφισμα, ὥστε †διειλημμένους τοὺς κρινομένους ἑκατέρωθεν ἀπολογεῖσθαι [81]

κάντορες· οἱ κρατοῦντες ⟨κράντορες?⟩

κανών· κτείνας (Eur. Herc. f. 865). ἢ τὸ ξύλον, περὶ ὃ ὁ μίτος (Ψ 761). καὶ αἱ τῆς ἀσπίδος ῥάβδοι (Θ 193), ἀφ' ὧν ὁ τελαμὼν ἐξῆπτο (κανόνες ἐκαλοῦντο)

καπαλαῖ (Dor.)· κάπηλοι

καπαλευτάς· ὀνηλάτας

καπαλίζει· ζευγηλατεῖ

(καπᾶναι)· φάτναι

καπάνη· τριχίνη †κυνῆ

COD. 48 διαλαγαῶν ⟨50 κανδύτανες, κανδύταλις Poll.⟩ 52 κτείνειν 57 ἀμφορεὺς — ἢ 58 κανθάριος 60 αἴτναι 63 κανθάρων 64 κανθήλως — ὄνομα 65 προσκηνοπήλια 66 cf. κονθηλαί et κονθυλούμεναι 69 πώποτε ὡς 70 κανθώνη, καθαρῷ (An κανθῶν ἤλασ' ἄωρον Callim. fr. CL ?) 71 κανίσαι ⟨cf. ἴσαι ψῆφοι⟩ 73 ὕλην 74 καναμὶς — Φράσαι 76 κάνα| 79 καννόνου ⟨—κεῖον?⟩ 80 καννόνου 83 ἐξῆπτεν 83] κάλος ἐκαλοῦντο post 85 84 καπαλαί· κ. φάτναι post 86 ⟨καπηλᾶς = κάπηλος⟩

HES. 53 κανέοισι (α 147)· κανοῖς, μαγίσι, κανισκίοις 54 κανεῖν (θ 69)· κανοῦν Ad 71 μετενηνεγμένη ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις φερομένων ψήφων ἴσων. ἀπολύονται γὰρ τοῦ ἐγκλήματος, ὁπόταν ἴσαι ἐξενεχθῶσιν αἱ ψῆφοι 72 κανίας· κάλαθος ⟨654 κάνητας⟩ 81 καννοῦν· κανίσκιον. δισκάριον (lex. octat.)

καπάνια· ἁρπεδόνες
καπανικώτερα (Aristoph. p. 1150)· ἀπὸ τῆς φάτνης, χορταστικώτερα. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ μείζονα. καπάνας γὰρ ἀπήνας λέγουσιν
καπαρδεῦσαι (Hipponact. fr. 1)· μαντεύσασθαι
κάπας· † μεμβρίς· ἢ φάτνας
κάπατᾶ· καταχύψεις. Πάφιοι
καπατάς· καθυρῶν. παρὰ Εὐκλῳ [95]
κἀπεμβαφίζων· ὁ ἐπεμβάπτων [97]
(καπέτῃ [Dor.]· καταπέσῃ) cf. 748
καπέτις· χοῖνιξ (Polyaen. IV 3, 32) [99]
κάπετος· τάφος, σορός. ὄρυγμα, βόθρος. οἱ δὲ σκαπετόν (Σ 567 Ω 797)
Καπετώλιον (Simylus)· ὄρος
(Καπετώλιος)· ὁ Ζεύς
κάπη· φάτνη [703]
κάπηλα· ἡ κρεώπωλις ἀγορὰ παρὰ Ταραντίνοις
καπηλεύει· μεταπωλεῖ. οἰνοπωλεῖ. καὶ τὰ πρὸς τὰς τροφὰς καὶ πόσεις
καπηλεύοντες· πραγματευόμενοι
κάπηλος· μεταπράτης, ὁ τὰ πρὸς τὴν κάπην πιπράσκων· κάπη δὲ ἡ τροφή
κἀπήνει (cf. Eur. Cycl. 418)· ἐπήνει
?καπηλοδύτης· ὁ ἐν τῷ καπηλείῳ ἑζόμενος
καπήλη ⟨—νη⟩· ὅπου ὁ κυβερνήτης κάθηται. πάσσαλος, περὶ ὃν κατείληται τὰ σχοινία. καὶ τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ κοίλωμα, ἔνθα οἱ ναῦται πάντα ἀποτίθενται [11]
κάπηξ· ξύλον τι ἐν τῇ πρύμνῃ τῆς νεὼς ὑπερέχον [13]
κάπια· τὰ σκόροδα. Κερυνῖται
καπίθη· ἀγγεῖον, χωροῦν Ἀττικὰς κοτύλας δύο
Καπίων· κιθαρῳδικοῦ νόμου ὄνομα [17]

Καπνίας (Ar. Vesp. 151)· Ἐκφαντίδης ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς Καπνίας ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ μηδὲν λαμπρὸν γράφειν. καὶ οἶνος δὲ καπνίας λέγεται ὁ κεκαπνιασμένος. καὶ κάπνεως ἄμπελος ἡ μέλαινα [17]
καπνίσαντες· καπνὸν ποιήσαντες
†καπνοκορτυάζεται· σκιρτᾷ παρὰ Ἐπιχάρμῳ
καπν†ωμένας· καπνιζομένας [23]
κάποις (Soph. fr.)· κήποις
†καπυκτά· πνέοντα
κάπος· ψυχή, πνεῦμα ⟨ἆπος⟩. καὶ ὁ τοῦ φοίνικος φλοιός, ἐν ᾧ κέκρυπται ὁ καρπός. καὶ ἡ πρώτη ἔκφυσις. (τινὲς δὲ τὸ ἐλάχιστον. οὐκ εὖ)
ος
†κάπουπλ· ῥάρυγξ [28]
κάππα· καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ γράφεται κόππα, τὸ ἀνεστραμμένον P καὶ C χαρακτηρισμός
κάππαστον· ποικίλον ⟨κατάπ—⟩
καππάτια· γυναικεῖα ἱμάτια ⟨711⟩ [32—35]
†Καπήτιοι· οἱ πριεινεῖς τῆς κρήνης
καππετών (Dor.)· καταπεσών. κείμενος
κάπρα· αἶξ. Τυρ(ρ)ηνοί
κάπραινα (Hermipp. p. 384 Phrynich. p. 593)· ἡ καταφερ(ή)ς, ἀπὸ τῶν κάπρων
†κάπρας· ἀκολασίας [41]
καπρίσκος (Crobyl. fr. II p. 567)· ἰχθῦς [43]
†Κάπρονται· ἐκαλοῦντο οὕτως οἱ Θρᾷκες
κάπρος· σύαγρος, ὗς ἄγριος. ἢ τὸν φάγρον ἰχθύν (Aristot. HA. IV 9, 3). καὶ νόσημά τι γενόμενον ταῖς μελίσσαις [46]
καπροφάγος· Ἄρτεμις ἐν Σάμῳ
κάπτει· [ad 48]
κάπτοντες· ἀποδεχόμενοι. ἐσθίοντες
(καπυκτά· πνέοντα cf. 725)

COD. 89 καπάσια 90 μείζονος 92 φάτρας ⟨93 καπατάίς· καταχύψεις? καπάτα· κάτοψις?⟩ 94 κάπατας — εὐηλῶν 702 τὸ σκάπτειν ἀφ' αὐτῶν 9 |δίτης — ἐρχόμενος 12 νεὸς 14 |νῆται 18 καπνὸς ἄμπελος 20 καπνή| ⟨22 (κε)καπνωμένας vel καπνουμένας⟩ ⟨25 καποκτὰ Cyprii?⟩ 26 τινὲς ... εὖ] post κάππα; cf. ἔγκαφος 29 γὰρ [h. e. γράφεται] καὶ παρὰ — κόμπα — ρῶς ὀμυκτηρισμός ⟨36 Cf. Κάδμιοι⟩ 37 καπητός, καταπεσιουημένος ⟨44 Καπρῶντες — σκύθρακες!⟩ cf. κατράγοντες

HES. 95 κάπειτα· κτηνῶν τροφή (capita Ammian. Marc. XXII 4; cf. καπητόν) 97 κάπεσε (Δ 523)· κατέπεσεν ⟨734⟩ 99 καπέτοιο (Ο 356)· τῆς τάφρου, παρὰ τὸ ἐσκάφθαι 703 κάπησι (Θ 434)· φάτναις. ἀπὸ τοῦ κάπτειν ἀπ' αὐτῶν 11 καπήλτια· γυναικεῖα ἱμάτια ⟨καππάτια⟩ 13 καπητόν· παράβλημα ἀλόγων ⟨695⟩ 17 καπίστριον (graecobarb.)· φορβε(ι)ὰ ὄνου 19 καπνῆσαν (Β 399)· πῦρ ἀνῆψαν 23 καπνοῦν, τὰ ⟨καπύοντα⟩ πνέοντα 28 κάπουτις· κεφαλή. Ῥωμαῖοι 32 κάππει· κατῆλθεν ⟨κατῄει⟩ 33 καππεδίον (Ζ 201)· κατὰ τὸ πεδίον 34 κάππεσε (Δ 523)· κατέπεσεν ⟨697⟩ 35 καππτήρια· καταβατήρια ⟨κατιτήρια⟩ 41 καπρία· εἶδος ὀρχήσεως ἐνόπλου ⟨καρπέα⟩ 43 Καπερναούμ· χωρίον παρακλήσεως 46 καπροσύρη· περικάθαρσις (cf. κοπροσύρα) Ad 48 καταπέσῃ ⟨ad καπέτῃ⟩

καπύνιοι· ἀκόλουθοι ⟨= ἰσπνῆλαι⟩
⟨καπύοντα· πνέοντα cf. 723⟩
κάπυς· πνεῦμα ⟨v. ἐκάπυσεν⟩ [ad 51]
καπυρός· ......
καπύσσων· ἐκπνέων
κάπφαγε· κατάφαγε
Κάρ· θάνατος. φθείρ. πρόβατον. γένος Καρικόν
κάρα· κεφαλή. τοῦτο Ἀττικοὶ (Soph. Ant. 1) διὰ τοῦ ᾱ λέγουσιν, Ὅμηρος (B 259) δὲ Ἰακῶς κάρη
κάρα· αἴξ ἥμερος Πολυρρήνιοι. ὑπὸ Γορτυνίων †ἄλλοι δὲ ἡ συκῆ. Ἴωνες τὰ πρόβατα. καὶ τὴν κεφαλήν
καραβαία· δίκρουν ξύλον
καραβίδες· γρᾶες. [Μεθυμναῖοι
κάραβος· ἔδεσμα, ὥς φασιν, ὠπτημένον ἐπ' ἀνθράκων. ὑπὸ δὲ Μακεδόνων ἡ πύλη. καὶ τὰ ἐν τοῖς ξηροῖς ξύλοις σκωλήκια (Aristot. HA. IV 7, 5). καὶ τὸ θαλάττιον ζῷον (Aristot. H. A. I 3, 3)
†κάραγος· ὁ τραχὺς ψόφος, οἷον πριόνων
καραδάλη· ἁρμενοθήκη
καραδοκεῖ (cf. Eur. Tro. 93)· προσδοκᾷ, ἐκδέχεται. ἢ ἐπιτηρεῖ τὸ κεφάλαιον τοῦ πράγματος
κάραι (Gortynii)· συκαῖ
Καραιός (Cratin. fr. X p. 85)· Ζεὺς παρὰ Βοιωτοῖς οὕτω προσαγορεύεται· ὡς μέν τινές φασι διὰ τὸ ὑψηλὸς εἶναι, ἀπὸ τοῦ κάρα [66. 67]
καράμβας· ῥάβδον ποιμενικήν, ἣν Μυσοὶ συκαλόβον
κάραννος· κεκρύφαλος. κρήδεμνον: ἢ ἔριφος: ἢ ζημία
καρανυῦσθω· τελειούσθω
καρανῶ· τὴν αἶγα. Κρῆτες (schol. Clem. Al. IV p. 96 Kl.)
καρανώσει· κορυφώσει
κάραξι σταυρώσω (Maced.) [74]
καραρύες· οἱ Σκυθικοὶ οἶκοι. ἔνιοι δὲ τὰς †κατήρεις ἁμάξας
†καράς· ὁ ἀποσπερματισμός
καραταί· κεφαλαί ⟨κάρα τε?⟩ [78. 79]
καρατομῆσαι· ἀποκεφαλίσαι
καρβάζοντες· βαρβαρίζοντες
καρβαΐζει· Καρικῶς λαλεῖ καὶ βαρβάρως
καρβανίζει· βαρβαρίζει ⟨v. ἐκαρβ—⟩
κάρβανοι· τὰ τῶν σφενδονῶν †καφία, ὡς Σέλευκος
κάρβανοι καὶ πισσᾶται (Ctesias), οἱ ἀλφὸν ἢ λέπραν ἔχοντες. Ἕλληνες δὲ τοὺς βαρβάρους, οἱ δὲ τοὺς Κᾶρας
†καρβάρεοι· κάραβοι
καρβατίνη (Xen. An. IV 5, 14)· μονόπελμον, καὶ εὐτελὲς ὑπόδημα ἀγροικικόν
κάρβις· μαστροπός ⟨carissa· lena⟩
†καρβίναι· βαρβαρικαί ⟨χαρίναι⟩
κάρδακες (Theopomp.)· οἱ στρατευσάμενοι βάρβαροι ὑπὸ Περσῶν. καὶ ἐν Ἀσίᾳ οὕτω καλοῦσι τοὺς στρατιώτας, οὐκ ἀπὸ ἔθνους ἢ τόπου, (ἀλλ' ὅτι πάντα τὸν ἀνδρεῖον καὶ κλῶπα λέγουσι κάρδακα)
κάρδαμα βλέπειν (Ar. Vesp. 453)· ......
καρδαμάλη (Athenienses)· μάζα
καρδαμίνη· τὸ ῥεῖον ⟨σισύμβριον⟩, ὅ ἐστιν ἐμφερὲς καρδάμῳ· γίνεται δὲ ἐν ὕδασι [94]
καρδάμυσσε (Hippocr.?)· κατάπιε ⟨—μυε⟩
Καρδιανοί· οἱ Ἕλληνες παρὰ Σκύθαις· διὰ τὸ πόλιν †αὐτοὺς Ἑλληνίδα Καρδίαν διαρπάσαι [97]
καρδιαλγίαι (Hippocr.)· λῦπαι καρδίας
καρδίη· καὶ ὁ λογισμός, καὶ τὸ σύνηθες
καρδιοβολεῖσθαι· λυπεῖσθαι
καρδιοῦσθαι· καρδιουργεῖν, ἐπὶ τῶν ἱερείων
καρδιώττειν· τὴν καρδίαν ἀλγεῖν (Hippocr. II p. 618 K). τινὲς δὲ δάκνεσθαι στόμαχον ὑπὸ λιμοῦ (Siculi). τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ναυτιᾶν
καρδιουλκίαι· πύλαι καρδίας. τὰς καρδίας εἷλκον τῶν θυμάτων
καρδοπεῖον (Comici)· τῆς καρδόπου τὸ πῶμα. Κάρδοπος δὲ ἡ μάκτρα, ἤγουν ἡ κάμπτρα (Cyr. Br.), ὅπου τὰ ἄλευρα μάσσουσιν ⟨873⟩. ἤτοι ἀβάκην

COD. 54 φθεῖρον; cf. κάρνος, καρφθείρ, νίρνος 57 πολλυρ| cf. καρανῶ 59 μηθημναῖοι ⟨cf. καυρίδες κωρίδες σκωρίδες σμαρίδες κηραφίς⟩ 61 θρασὺς — πρίων 69. 70 = 70. 69 69 |φαλλος ⟨cf. 757. 771—841, ἑκατονκάρανοι, αὐτόκαρνος⟩ 73 στρώσω 77 cf. 809 80 ἀποκεφαλῆσαι 85 περγαῖοι 87 μόνη πέλλον 90 εἰς ἀσίας — οὐκ ἀπὸ — τόπῳ 91 καρδαμ.˜. 96 Καρδίαι, οἱ Ἑ| cf. ἐκ δὲ καρδίας 804 καρδόπιον — πόμα — μαλάσσουσιν

HES. Ad 51 κῆπος ⟨ad κᾶπος⟩ 66 καράμα πείθω (Zenob. III 65) 67 καράμα· ἡ ἐπὶ τῆς ἁμάξης σκηνή ⟨καμάρᾳ⟩ 74 καράρα· κεφαλή 78 κάρη· ἡ κεφαλή 79 καρή· ἡ ὥρα, ἐξ οὗ καὶ ἀκαριαῖον 94 Καρδαμύνη (I 150)· πόλις 97 καρδίας θάλασσα (Ionas II 4)· τοῦ βυθοῦ

καρδόπῳ (Plat. Phaed. p. 99 B)· μάκτρᾳ καταχ(ν)αίει [806]

καρέντα· καταβρωθέντα

κάρη· κάρα, κεφαλή

καρήατα· κεφαλαί ⟨911⟩ [ad 9]

καρηβαρεῖ· βαρύνεται κεφαλήν. ἐξ οἴνου μεθύει. κάρην (cf. Call. fr. CXXV 1) δὲ κεφαλήν [11]

κάρηνα· ἄκρα (B 735). κεφαλαί (Δ 158). κορυφαί. τείχη

καρήνων (Δ 44)· κορυφῶν. ἄκρων [14]

καρθμοί· κινήσεις [16]

Καριᾶται· ἱππεῖς πειραταί. Κᾶρες

Καρικὰ μέλη (Plato com. fr. I 12 p. 638)· ἐλέγετό τις Καρικὸς ῥυθμὸς ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου συγκείμενος

†καρίκη· ἀσύνετος. καὶ ἄμπελος

Καρικόν· εὐτελές, μικρόν. δηλοῖ δὲ καὶ ἀφροδίσιον σχῆμα αἰσχρόν

?καρικάζειν· βαρβαρίζειν

Καρικοὶ τράγοι· ὡς εὐτελῶν ὄντων. Σοφοκλῆς Σαλμωνεῖ (fr. 496)· εἰ μὴ ἄρα εἶπε συγχέων τοὺς Κιλικίους

Καρικῷ πλοίῳ· ......

Καρικῷ σχήματι (Macho)· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀκολάστων σχῆμα Καρικόν

καριμοίρους· τοὺς ἐν μηδεμιᾷ μοίρᾳ. ἢ μισθοφόρους, διὰ τὸ τοὺς Κᾶρας πρώτους μισθοφόρους γενέσθαι

Καρῖναι· θρηνῳδοὶ μουσικαί, αἱ τοὺς νεκροὺς τῷ θρήνῳ παραπέμπουσαι πρὸς τὰς ταφὰς καὶ τὰ κήδη. παρελαμβάνοντο δὲ αἱ ἀπὸ Καρίας γυναῖκες

καριῶσαι· ἀποκτεῖναι ⟨v. ἐκαρ—⟩

κάρκαιρε (Y 157)· ἰδίωμα ἤχου

καρκαίρει· ψοφεῖ

†καρκανήρ· τάξις ⟨809⟩

κάρκαρα· †οὖλα ὁ διήτω. καὶ τὰ ποικίλα τῇ ὄψει καὶ †ἐπιτυρὰ Σιμωνίδῃ. ἔνιοι τοὺς μάνδρας. Ῥίνθων †ταὶ τῇ οὐρανίᾳ ἦρι

καρκαρίς· ξύλων ἢ φρυγάνων φορτίον. ἢ †δεινή ⟨δέσμη?⟩

κάρκαροι· τραχεῖς ⟨ad κάρχαροι⟩. καὶ δεσμοί (Sophro κάρκαρον)

καρκίνος· τὸ νῦν καρκίνωμα λεγόμενον. καὶ ὑποδήματα κοῖλα. καὶ δεσμός τις. καὶ ἡ πυράγρα (Eur. Cycl. 609), ἢ εἶδος ζώου. καὶ ἄστρον

καρκινοῦται (Theophr. CPl. III 21, 5)· ὅταν ῥιζοῦται ὁ σῖτος, καὶ σκληρύνεται

καρκώ· λάμια

κάρμα· γλεῦκος. τὸ πρῶτον ἀποθλιβόμενον διὰ τῶν χειρῶν. καὶ κούρευμα

Κάρμηλος· ὄρος ἐν τῇ Φοινίκῃ

κάρμορον· τὸν κηρὶ μεμορημένον

καρνεᾶται· οἱ ἄγαμοι· κεκληρωμένοι δὲ ἐπὶ τὴν τοῦ Καρνείου λειτουργίαν. πέντε δὲ ἀφ' ἑκάστης ..... ἐπὶ τετραετίαν ἐλειτούργουν

Καρνεῖος (Callim. Ap. 71)· ἐπίθετον Ἀπόλλωνος· ἴσως ἀπὸ Κάρνου τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης

κάρνη· ζημία ⟨659⟩

Καρνησσόπολις· Λύκτος ἡ Κρητική οὕτως ἐκαλεῖτο

κάρνον· τὴν σάλπιγγα. Γαλάται

κάρνος· φθείρ. βόσκημα, πρόβατον ⟨755. 849⟩

καρνοστάσιον· [ad 46] ὅπου τὸ κάρνον ἵσταται

κάρον· μεγάλη ἀκρίς

κάροπερ ⟨καρύπαϊρ?⟩· ἔπακμος παῖς

καρός· κωφός. οἱ δὲ σκοτόδινος. βόσκημα ⟨845⟩. ἐγκέφαλος ⟨ἔγκαρος⟩. ὠνή ⟨854. 55⟩. καιρός. ἢ φθορά

(κάρος· φυτὸν ἢ κάριον) cf. 892

καρὸς αἴσῃ (I 378)· καρὸς μοίρᾳ, οἷον θανάτου μοίρᾳ. ⟨ἢ⟩ διὰ τὸ πρώτους μισθοφόρους Κᾶρας γενέσθαι, μισθοφόρου μοίρᾳ

†καρορύς· ὕδρα. Κρῆτες

κάρου· τῆς ἐπὶ †τὴν κεφαλήν [ad 52]

κάρουα· κάρυα. Λάκωνες

καρούμενος· ὠνησάμενος ⟨849⟩

καροῦσθαι· ὠνεῖσθαι

COD. 9 καριᾶται 15 καρθμός· ὁ πούς Cyr. Dr. 17 καρῖται — κάραις 18 καρικαμ.΄λη 19 ἀσύνθετος 22 ὑποσυγχέων ⟨cf. κορσάκις τράγος⟩ 24 ἀπὸ 28 καρκέραι — ἡ[χ] 31 σιμωνίδει — ῥίνθονται 34 τῇ πάρυγρος 37 κάρκα, λεῦκος 39 κηριγμε| 40 ἐπὶ τοῦ καρθείου 41 (Καρνειός) ante 815 ⟨44 κάρνυξ schol. Σ 219⟩ 49 ὢν ἢ καιρός] cf. 892 et EM. 497, 53 50 καροσαίσῃ, καροσμοίρα 51 ὑδρακρῆτε 53 καρούα· καρῶα

HES. 806 Κᾶρες (K 428)· ἔθνος βαρβαρικόν Ad 9 τάξεις ⟨Δ 309⟩ cf. gl. 830 11 καρηκομόωντας (B 11)· τὰς κεφαλὰς κομῶντας 14 Καρησσός (M 20)· πόλις. καὶ ποταμός 16 κάρθμοιο Μύρινες (B 814)· τραχεῖς τόπου Ad 46 στάβλος Ad 52 πλησμονῆς κάρου ⟨κόρου⟩

†καροῦχος· εὐχερής, εὔκολος
†καρπαλίον· κάρπημα [58. 59]
καρπάλιμον· ταχύ
κάρπαθος τὸν μάρτυρα· παροιμία [post 61]
†καρπαστῖναι (Cret.?)· σκορπισθῆναι
καρπάτινον· ἀγρο(ι)κικὸν ὑπόδημα μονόδερμον ⟨687⟩
†καρπεῖν· πληώττειν
κάρπεα· ὄρχησις Μακεδονική
κάρπεσθαι· καθαίρειν ⟨883⟩
κάρπη· τὰ σπέρματα. καὶ τήγανα ὀβελίσκους ἔχοντα
καρπία· κλάνια
καρπίζεσθαι (Theopomp. Ath. 261 A)· προσοδεύεσθαι
καρπίζουσι (Eur. Bacch. 401)· ποτίζουσιν. εὔκαρπα ποιοῦσι
κάρπιμα (Theophr. III 2, 1)· δένδρα καρπὸν ἔχοντα
καρποβόλον· τὸ σιτοβόλον ἀγγεῖον [73]
καρποῖς· βλαστήμασιν
καρπομανής· εἰς κόρον ἐξυβρίζουσα. Σοφοκλῆς Τυροῖ α' (fr. 586) [76. 77]
καρπός· τὸ ἄρθρον τῆς χειρός. καὶ σῖτος. καὶ τέκνα. καὶ τὰ ἔρια (Xen. ΚΠ I 1, 2)
καρποῦ δίκη (Lysias)· τῷ βλάψαντι καρπὸν οὕτως ἐδίκαζον
καρποῦμαι· τρυγῶ
καρπυραί (Maced.?)· ξύλων ξηρῶν κοῖται
καρπῶ ⟨—ώσομαι?⟩· καρπιοῦμαι
καρπωθέντα· τὰ ἐπὶ βωμοῦ καθαγισθέντα
κάρπωμα· κέρδος. γένος, σπέρμα. [ad 84] δῶρα, θυσία
κάρπωσις· θυσία Ἀφροδίτης ἐν Ἀμαθοῦντι
†καρραβάζ· καιρίως
(καρράξαι· καταρράξαι) cf. 889
κάρραξον· Πάφιοι κρᾶξον
καρρέζουσα (Ε 424)· καταφῶσα, καταψαύουσα
καρρέξαι· πρᾶξαι. καταψῆσαι
κάρρον (Dor.)· βέλτιον (κρεῖττον. ἢ ἰσχυρόν)
κὰρ ῥόον (Μ 33)· κατὰ τὸ ῥεῦμα, κατὰ τὸν ῥόον
καρρύς· φυτόν. ἢ καιρόν
κάρσιον· πλάγιον
κάρτα· πάνυ, λίαν, μεγάλως
καρταίνειν· κρατεῖν
κάρταλλον· τὸ πλεκτὸν ἀγγεῖον, ἐν τοῖς ὀψαρτυτικοῖς [post 96]
καρτάζεσθαι· κρατύνεσθαι. διϊσχυρίζεσθαι. καὶ διαμάχεσθαι [98]
Καρτεμνίδ†ες· οἱ Γορτύνιοι. Κρῆτες
καρτερία· ὑπομονή
καρτερός· κραταιός, ἰσχυρός (Δ 280). ἐγκρατής. κρατῶν, καὶ ἰσχύων
κάρτη· εἶδος ἱματίου παρὰ Ἰώβᾳ ἐν ιε' περὶ ὁμοιοτήτων
κάρτην· τὴν βοῦν Κρῆτες. καὶ τὸν οἰκέτην οἱ αὐτοί. ἢ πάνυ ⟨ad κάρτ' ἦν⟩
κάρτιστοι· ἰσχυροί (Δ 266?), κράτιστοι, δυνατοί. ἔνδοξοι
καρτοί· κεκουρευμένοι
καρτομιστής· χλευαστής ⟨pro κερ—⟩
καρτύνεσθαι· ἀσφαλίζεσθαι. διϊσχυρίζεσθαι
κάρυα (Heracleo Ephesius)· τὰς ἀμυγδάλους, καὶ καστάνους
(καρύαι· δένδρον). καὶ τόπος καὶ Ἀρτέμιδος ἑορτή
Καρυάτεα· θυσία. Λάκωνες
Καρυᾶτις· ἑορτὴ Ἀρτέμιδος, καὶ ἱερόν [911]
κάρυδοι (Cret.?)· καρυδαλοί
καρυήματα· κάρυα. Λάκωνες
καρυκάζειν· ταράττειν
καρυκεύει· ἀρτύνει, ἡδύνει

COD. ⟨57 εὔκαρπα· λίαν κάρπιμα?⟩ ⟨64 εὐκαρπεῖν, πληθύειν?⟩ 65 cf. καπρία et Ath. 15 F 68 κλονία 71 καρπνὰ — κάριτον 72 ἱστόβολον ἄργιοι 75 τυριλάω ⟨Τρωΐλῳ?⟩ 81]ύραι — κοποί 89 καρράξαι· καταρράξαι π. κ. 90 κρεῖττον κτλ. post 892 91 καρρόον 92 cf. 849 ⟨ἢ κάριον Diosc. III 66?⟩ 902 ἰώβ — ιέ ⟨cf. κόρτη praetexta virilis⟩ ⟨3 οἰκιστήν? ad Κάρτυν = Γόρτυν⟩ 7 κρατ— 8. 8^b καρύαι — τόπους. ἀρτέμιδος καὶ ἑορτὴ καρύα 9 καρυατόα 12 καρύδαλοι

HES. 68 Κάρ..πάθος· νῆσος (Β 676) 69 καρπαλίμοισι (Π 342)· ταχέσι Post 61 Καρπάθιος δὲ λαγὼν κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἐπηγάγετο. διὰ γὰρ τὸ μὴ εἶναι λαγωοὺς ἐν τῇ χώρᾳ ἐπηγάγοντο αὐτοί, καὶ τοσοῦτοι ἐγένοντο, ὥστε τόν τε σῖτον αὐτῶν καὶ τὰς ἀμπέλους ὑπ' αὐτῶν βλάπτεσθαι. ὁ γοῦν Ἀρχίλοχος (fr. 151) παρὰ ταύτην τὴν παροιμίαν ἔφη· Καρπάθιος τὸν μάρτυρα 73 κάρδοπος· κάμπτρα, ὅπου τὸ ἄλευρον μαλάσσεται ⟨804⟩ 76 καρπωμένη· καρπῷ πλήθουσα 77 καρπὸν ἔδουσιν (Ζ 142)· σῖτον ἐσθίουσιν Ad 84 προσφορά (Exod. XXIX 25) Post 96 κλοβός ⟨Byzant.⟩ 98 κάρτει (Θ 226)· δυνάμει 911 κα- [η] ρυβοᾶν· τὸ ὑπὸ ἤχου καὶ βοῆς τὴν κεφαλὴν ἀλγεῖν, καὶ ἰλιγγιᾶν

χαρυκευμάτων· ἀρτυμάτων, τραγημάτων πολυτελῶν

χαρύκη (Pherecr. fr. p. 341. 359)· [ad 17] βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον, ἀφ' οὗ τὸ συνταράττειν καὶ ἀναδεύειν χαρυκεύειν (Menand. p. 222) φασί

χαρυκεία· ἡ ἡδύτης τῶν ζωμῶν, ὀψοφαγία

χαρυκείαις· μαγειρεύμασιν, ἀρτύμασι. ταραχαῖς

†χαρυμνόν· μέλαν

χᾶρυξ· κῆρυξ (Timoth. fr. 9). ἢ †καυλός

χαρύσσωσι (Dor.)· κηρύσσωσι

†χαρυστεῖναι· κεκραγέναι. Λάκωνες ⟨l. χαυνστρέν vel Μακεδόνες⟩

Καρύστιος· οἶνος (Alcman. fr. 115). καὶ εἶδος λίθου

Κάρυστος (Β 539)· πόλεως Εὐβοίας .....

χαρυτίζεσθαι· εὐφραίνεσθαι

χαρυχροῦς· χαρυοβαφοῦς ⟨χαρυκο—?⟩

χαρύων πλακοῦς· ἔχων κάρυα

χαρφαλέα· κατακεκαυμένα. ξηρά. ὀξέα. κατάξηρα [30]

χαρφαμάτια· ἐν οἷς θερίζουσι τοὺς ξηροὺς στάχυας

κάρφεος σκωρία ⟨κωρέα⟩· δέσμη χόρτου

κάρφεται (Archil. fr. 98)· ξηραίνεται

κάρφη (Ar. Av. 641)· ξύλα λεπτά, καὶ ξηρά

κάρφην (Xen. An. I 5, 10)· φορυτόν

κὰρ Φθεῖρ· προβάτου εἶδος

κάρφος· ἄχυρον, χόρτος. κεραία ξύλου λεπτή

καρφόμενος· ξηραινόμενος

καρφυκτοί· φρύγιοι. Ῥόδιοι

καρφύνεσθαι· ξηραίνεσθαι. φθείρεσθαι

καρφυραί· νοσσιαί. θάμνοι

?κάρφυροι· νεοσσοί ⟨καρφοτῆραι?⟩

καρφυραί· αἱ ἐκ τῶν ξηρῶν ξύλων γινόμεναι κοῖται. Εὐριπίδης Ἴωνι (175)

κάρχαι· καρκίνοι. καὶ †ὄχλοι. Σικελοί

καρχαλέοι· κατάξηροι (Φ 541). †στρογγύλοι

καρχαρίας (Sophro. fr. 1)· ὁ θαλάσσιος κύων. καὶ ἰχθύος εἶδος

καρχαρόδουν· τραχεῖς, ὀξεῖς ὀδόντας ἔχον

καρχαρόδοντας (Ν 198)· ὁμοίως. καὶ ἀμφώδοντας· ἀντεμβάλ(λ)οντας εἰς ἀλλήλους τοὺς ὀδόντας

κάρχαροι· οἱ ἔσχατοι ὀδόντες, τραχεῖς τε καὶ ὀξεῖς

†καρχήματα· θέλγητρα

καρχήσιον (Antiph. fr. I 4 p. 132)· εἶδος ποτηρίου. καὶ τὸ ἐπικείμενον τῶν στοῶν ⟨ἱστῶν?⟩ ξύλον. καὶ ἐργαλεῖον τεκτονικὸν δελτοειδές

κάρχησι.· τὰ κέρατα τὰ ἐπάνω τῶν καταρτίων τῶν πλοίων. καὶ τὰ ἄκρα τῶν ἱστῶν

κάρχνη ἀργυρίς· ......

καρχῶδες· τραχύ ⟨i. q. κερχνῶδες⟩

κάρψαι· ξηρᾶναι. ῥυσῶσαι. ἀφανίσαι. γεροντοποιῆσαι

καρωθείς· τὴν κεφαλὴν σεισθείς. μεθυσθείς. ἢ βαρηθείς

κάς· Κύπριοι ἀντὶ τοῦ καί ⟨κατά?⟩· οἱ δὲ δέρμα

κάσα· οἰκία, καλύβη, οἴκησις. παρὰ Ῥωμαίοις

(κασαιρῆόν; cf. 967)

(κασαλβάζειν·) αἰσχροποιεῖν ἀπὸ τοῦ καλεῖν καὶ (σ)οβεῖν

κασαλβάς (Aristoph. fr. IX p. 1144)· πόρνη

κασάνεις· ἀνύεις. Λάκωνες

†κάσαργε· τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνάστρεφε

κασαύρα· κασωρίς. πόρνη

κασαυρείοις· οἴκοις, ἐφ' ὧν αἱ ἑταῖραι ἐκαθέζοντο· ὅθεν καὶ τὴν πόρνην κασαυράδα ἔλεγον ⟨cf. κασαυρεῖον⟩

κασέλα· (Lacon.)· καθέδρα

κασελατίαι· καθίσαι. Λάκωνες

κασεύδει (Lacon.)· κοιμᾶται

κασέρηνον ⟨κασαιρῆόν⟩· κάθελε. Λάκωνες

κάσης· ἡλικιώτης

Κασθαναία (Herod. VII 183. 188)· πόλις Θεσσαλίας

κασιάλωτος· (καὶ) χωρὶς σιάλου [31]

κασιοβόρος· ἐν κασίᾳ γινόμενος σκώληξ

κάσιοι· οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς ἀγέλης ἀδελφοί τε

COD. 18 cf. καχυνία 20 χαρύκινον Et. Par. 24 |ειος 27 χαρυχρ῀., χαρυοβαροῦς 29 ὀξεία 35 φορητόν 36 καρφθείρ; cf. κὰρ 38 καρφώμενος 39 καρφύκτοι, φρύνοι 41 καρφύραι 43 καρφυλαί cf. καρπύραι 47 |οδεῖν — ἔχειν 48 ἀμφόδοντας 49 καὶ ὀδόντες ὀξεῖς 51 κάρχηστον 53 ,ἀργυρῆ 56 σιασθείς — βασθείς (57 κάς et κᾶς) Post 59| 58b 60 κασαρνεῖς 64 κασέα 65 |λάτιαι 66 κασεύρει 69 |έα 70 κασίαλτος

HES. Ad 17 περίεργος ζωμός ⟨Moer.⟩ 30 καρφαλέην (Greg. Naz. C. IV 271)· κατάξηρον 71 κασιγνήτοιο (φίλοιο Ε 357)· ἀδελφοῦ ἰδίου. καὶ κασίγνητος ὁ ἀδελφός, οἷον ὁ κατ' ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς

καὶ ἀνεψιοί. καὶ ἐπὶ θηλειῶν οὕτως ἔλεγον Λάκωνες. καὶ Εὐριπίδης Ἑκάβῃ (v. 361 κάσιν τὴν ἀδελφήν)
κασκαλίζεται· γαγγαλίζεται
κάσκανα· κασσύματα
κασκάνδιξ· ἡ γηθυλλίς
κασκός· ὁ μικρὸς δάκτυλος ⟨v. κακκόρ⟩
κάσμορος· δύστηνος
Κάσος (Β 676)· νῆσος περὶ Κῶαν
κασπέλλει (Aeoles)· στορνύει
κασπολέω (Sappho)· ὑποστορέσω
κάσσαν· κοττιστὴν ⟨alealorem⟩ πτωχὸν ὑπὸ Ἀχαιῶν
Κασσάνδρα· Ἀλεξάνδρα ἐν Λακεδαιμονίᾳ
κασσᾶς· ἀμφιτάπης. καὶ πιλωτά
κάσσει· † κάθες
κάσσει· νεοσσειᾷ
κάσσον· ἱμάτιον, παχὺ καὶ τραχὺ περιβόλαιον
κάστανα· Διὸς βάλανοι, Εὐβοϊκὰ κάρυα
κάστελλος· ὄνομα τόπου, [ἄνω φέροντος καὶ] κάτω φέροντος καὶ μερίζοντος τὸ ὕδωρ (dividicula)
† κάστι δέ· καὶ τόδε (κάτιδε καὶ τόδε?)
κάστον· ξύλον. Ἀθαμᾶνες
καστόριαι (Xen. Cyneg. II 1)· εἶδος τι κυνῶν
καστορνῦσα (ρ 32)· καταστρωννύουσα
καστ†ρήριαι· στήριγγες (q. v.). ἐρείσματα. περιπι...

κάστρωμα· περίστρωμα. † κλυ
κάστωρ· ζῶον. ἀφ' οὗ ὄρχεις καστόρ(ε)ιοι
? κάσσυμα· δέρμα
κασύας· ὄρκυνος. Περγαῖοι
† κασανδήριον· ἰκτῖνος
κασύτας (Theophr. CP. II 23)· Συριακὸν βοτάνιον
κασφυράσσεται· κατασπείρει
κάσχετο· κατέσχετο
Κασωλάβα· οἱ μὲν πόλις, οἱ δὲ κώμη. Αἰσχύλος Ἱερείαις (fr. 83)

κασωρίδες· πόρναι
κασωρεῖον· πορνεῖον
κᾆτα· καὶ εἶτα
κατά· πρόθεσις, ἀντὶ τοῦ ἐξ (Ζ 128). καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπό (Χ 355). καὶ ἀντὶ τοῦ ἐν. καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς (Λ 252) [1008]
καταβαλεῖ· [ad 9] ῥίψει. ἀφῇ
καταβαυκά(λαον)· Λάκωνες. κοίμησον
καταβάπτει· κατερυθραίνει ἐρυθρῷ βάμματι, ἢ ποντίζει
καταβάτης (cf. Plat. Critia p. 119)· ὁ ἀπὸ τοῦ ἅρματος ἀποβάτης
καταβιβάζοντες· κατασπῶντες
καταβλακεύειν· [ad 14] ῥαθυμεῖν. ἢ δαπανᾶν ῥαθύμως
καταβλέθει· καταπίνει ⟨19⟩
καταβλής· μάνδαλος ⟨21⟩
καταβλώσκειν· κατατρέχειν, ὑποφεύγειν
καταβοή (Thuc. I 73 VIII 75)· καταβόησις, κραυγή
καταβολάδας· κλάδους
καταβολή· θυσία, τελετή
κατὰ βοὸς εὔξασθε· εὔχεσθε κατὰ βοός
καταβόσκονται (Callim.?)· τρέφονται. νέμονται. δαπανῶσιν
καταβραβεύεται· κατακρίνεται. καταγωνίζεται
καταβράζει· καταβοᾷ
καταβρίξας· κατακοιμηθείς
καταβρόξαι· καταπιεῖν
καταβρόξειε (δ 222)· καταπίοι
καταβωσομένους (Herod. VI 85)· περιβοησομένους
καταγαγεῖν· καταφέρειν [30]
κατάγειν (Β 26 Φ 32)· ἐπὶ τὸν ναύσταθμον ἄγειν, ἢ καταλῦσαι
καταγεῶται· οἱ θάπτοντες τοὺς τελευτῶντας. οἰκοῦσι δὲ ἔξω τῶν πόλεων
καταγινώσκω· μέμφομαι
καταγλῆναι· καταναλῶσαι
καταγλυπτόν· εἶδος φιλήματος
καταγλωττίζειν· βλασφημεῖν. καὶ ⟨καταγλωττίσματα⟩· τὰ ἐρωτικὰ καὶ περίεργα φιλήματα

COD. 76 γυθυλλίς (χὰ σκάνδιξ?) 79 κόαν 80 κασπέλη 81 ante 86] ὑποστρέφω 82 κάσας, ἀμφιτάπις ⟨86 κάσση· νεοσσιά? cf. schol. Lycoph. 131⟩ 87 κασσον 88 εὔβοια 92 καστόριοι 93 καστόρνυσα 94 τήρριγγες ⟨περιπήγματα?⟩ 98 κασσύας 1001 cf. σφύρωσις, φύραμα 2 κατάσχετο 4 κασωρεῖς 9 ἀποκτυνεῖ — ἀφεῖ 10 κατάβαικα — ἐκοίμησεν 11 καταρυθραίνει; cf. κατερυθραίνει ⟨ex onomast.⟩ 16 κοταβλής, μάνδαλως 24 καταβοᾷ· κατακράζει 25 καταβρῶξαι 26 καταβρώξοι 34 καταγλῆ, νῆσαι ⟨cf. διαγλαίνειν, γέγλανται et col. 350, 33⟩

HES. 1008 κατὰ ἀγυιάς (Ζ 391)· κατὰ ἀμφόδους Ad 9 ἀποκτενεῖ. καταλύσει. νικήσει (Daniel XI 12) Ad 14 [καταβλαβεῖν] 30 καταγγέλλεται (Rom. I 8)· κηρύσσεται

κατάγματα· μηρύματα ἐρίου [ἢ καταπάσματα

καταγνῶναι· ἐπιγνῶναι. μέμψασθαι. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι α' (fr. 1)

κατάγραπτος· ποικίλος

καταγραφή· καὶ ἡμεῖς λέγομεν ἐν ζωγραφίᾳ κατάγραφον καὶ κατατομή

κατάγρει (Sappho)· καθαιρεῖ. καταλαμβάνει [42]

κατάγχει· πνίγει. κωλύει. κατέχει: ἀνακρούει ⟨col. 146, 36⟩

καταγωγή (Plat. Phaedr. 230 B)· κατάλυσις, κατάλυμα, πανδοχεῖον, οἴκημα

καταγωγίς· ἱμάτιον ποιὸν παράπηχυ γυναικεῖον. καὶ σκεῦος πεντηρικόν. καὶ κράσπεδον. καὶ παράλωμα

καταγωνίζεται· νικᾷ [46. 47]

καταδαρδάπτουσι· κατεσθίουσιν

καταδαρθάνοντα· κατακοιμώμενον

καταδαρθεῖν· κοιμηθῆναι

καταδεᾶ· ἐλάχιστα

κατα(δε)δάρθηκεν· καθύπνωκεν [54]

καταδέδασται· καταβέβρωται. καταμεμέρισται

καταδεδίττεσθαι· καταφοβεῖσθαι

καταδέδρομεν· κατέδραμεν

καταδεέστεροι· ταπεινότεροι. ἐλλιπέστεροι. μικρότεροι

†καταδειχνύων εἴδη κατέβης· τουτέστιν ......

καταδείσας· φοβηθείς

(κατὰ δ' ἐχμάσαι· κατασχεῖν; cf. 1075. 1735) [61—64]

καταδῃοῦν· κατακόπτειν [66. 67]

καταδ(η)ώσαντες· πολεμήσαντες. πορθήσαντες. [ad 68] καταφανίσαντες

κατὰ διάτασιν· κατ' ἔκτασιν

κατὰ διάστασιν· κατὰ χωρισμόν

καταδιελέσθαι· καταμερίσασθαι

καταδιϊστᾶσι· καταχωρίζουσι

καταδίκη· κατάκρισις

κατάδικος· κατακεκριμένος [75]

κατὰ δίψιον [ε]ἶδος καύματος (Callim.?)

καταδουπήσειε· καταψοφήσειε

κατάδουπος· ὀργίλος. καταρράκτης (Herod. II 17)

καταδραθ†έντες· κατακοιμηθέντες

καταδράθοι· καθυπνώσαι (cf. ε 471)

καταδρομή (Thuc. I 142)· ἁρπαγή

†καταδρύλην· κατέσχεν

καταδρύπτοντες· σπαράττοντες

καταδύεται (Plato Civ.)· κρύπτεται. βυθίζεται

καταδύντος· βυθισθέντος [86]

καταδυναστεύω· βιάζω [88]

καταδύσεις· οἱ λάθριοι τόποι, καὶ βαθεῖς

καταδυσωπῆσαι· παρακαλέσαι

(καταείμενοι)· κατάσκιοι ἢ κατάστεγοι

καταείμενον (ν 351. τ 431)· περικείμενον. περιεχόμενον

καταείνυον (Ψ 135)· κατεκάλυπτον ⟨1583⟩

καταείσατο· [ad 93] κατεφάνη

καταείσατο γαίῃ (Λ 358)· κατέδυ, καὶ κατε†πλήγη εἰς τὴν γῆν

καταέσας· κατακοιμηθείς

?καταέλξαι· κατακλεῖσαι

καταζήνασκε (Λ 586)· κατεξήραινεν ⟨1647⟩

καταζῶσται· ἱμάντες οἱ τὰ σκεύη τοῖς ἵπποις καταζωννύντες [99]

καταήσεται· καταπνεύσει

καταῆσται· καταλελάληται [1102. 3]

καταθεῖν· κατατρέχειν

καταθεῖναι τὴν τιμήν· ἐνλυπῆσαι [ἐκλυτρῶσαι) τὴν τιμήν

COD. 37 μηρύγματα 40 κατάγραφον 41 καταγρεῖ 45 πῆχυν ⟨q. v.⟩ — πλωμα 48 |ζει κατὰ δ. ⟨59 κατὰ δ' ἤνυον ἤδη· τουτέστιν κατέβησαν Meineke⟩ 60 βοηθήσας ⟨1067⟩ 71 cf. κατεδιείλοντο 76 καταδίψιον, e. κ. 78 |κτεις 79] post 82 ⟨82 καταδρύφην· καταισχυνθῆναι Meinck.⟩ 83] post 77 καταδρυποῦντες· ταράττοντες 85 καταδυέντος 90ᵇ κ. ἢ κατάστ. γοι post. 91 91 |οι, κατακείμενοι |νοι 93 ἢ κατεφάνη post 94 95 |σσας ⟨cf. κατεάσας, ἐάσαι συνδέσαι⟩ ⟨96 καταέλσαι? καταέρξαι?⟩ 97 καταζέ| cf. ἀζήνασκε 1101 κατάηται

HES. 42 καταγοητεύων· ἀπατῶν ⟨1545⟩ 46 κατάγωσις· ..... ⟨1045⟩ 47 κατὰ δάκρυα λ(ε)ίβεις (Π 11)· καταστενάζεις μετὰ δακρύων. κλαίεις 54 καταδάψαι (Χ 339)· καταδαπανῆσαι 61 καταδήδωκε· καταβέβρωκεν ⟨Moer.⟩ 62 καταδημομερίσαι (Σ 301)· μερίσαι δήμῳ 63 κατὰ δεσταγὸν (κ 113)· ἐμίσησεν 64 κατὰ δὲ φρονεῖν ἤγαγεν· (δ 258)· ἐμίσησε. μετεφρόνησεν 66 καταδήνεον (Φ 327)· κατελάμβανεν 67 ταταδήσας· φοβηθείς ⟨1060⟩ Ad 68 παιδεύσαντες 75 καταδιχμᾶσαι· κατασχεῖν ⟨cf. κατεχμάσας⟩ 86 καταδυνάμεναι (Γ 241)· λάθρα ὑπεισελθεῖν 88 καταδύσασα (Θ 375)· εἰσελθοῦσα Ad 93 κατῆλθεν (Λ 358). ἢ 99 καταήθ..α (ξ 411· κατὰ συνηθείας 1102 καθάπαξ· συλλήβδην ⟨h. e. καταθάπαξ⟩ 3 κάταθε· κατάκαιε ⟨κάταιθε⟩

†καταθείς· λεχθείς, λαληθείς ⟨1101⟩
καταθελγόμενα· καταπραϋνόμενα
καταθέοιτο· βλέποι ⟨1110⟩
καταθεώμενοι· καθορῶντες
καταθεῷτο· βλέποι ⟨1108⟩
καταθῆξαι· παροξῦναι ⟨cf. κατθᾶξαι⟩
καταθλήσαντες· καταγωνισάμενοι
καταθοινήσαντες· καταφαγόντες
καταθρασύνονται· κατατολμῶσι
καταθρέξαι· καταδραμεῖν
καταθρῆσαι· κατασκοπῆσαι. κατανοῆσαι. κατιδεῖν
καταθρῆσαι ῥάδιον· κατιδεῖν εὐχερές
καταθύμια (Herod. IX 45)· ἀρέσκοντα τῇ ψυχῇ, ἡδέα, εὔθυμα, ἢ κατὰ νοῦν
καταθύσασθαι· μαντεύσασθαι
καταθῶμαι· ἀναπαύσωμαι. ἀπερείσωμαι
κατ' αἰᾶν (Lac. Cypr.)· κατὰ τὸ πρέπον
Καταιβάτης· Διὸς ἱερόν
καταιβολή (Dem. 118, 20)· ἡ περιοδικὴ νόσος. (μάλιστα δὲ τὴν ἱεράν) cf. 1742
καταιγίς· ἐπιφορὰ ἀνέμου σφοδροῦ. καὶ ἡ τῶν ὑδάτων ζάλη [25]
καταιγίσας (Alexid. fr. I p. 403)· κατασχίσας. οἱ γὰρ ἀνατιθέντες ἱμάτια κατέσχιζον αὐτά, ἵνα μὴ ἀρθῶσι παρά τινων
καταιγισμούς (Epicur. Ath. 546 E)· καταιγίδας [28]
καταίδεσα· κατῄσχυνα ⟨1564⟩
καταιθαλωμένα· κατεσποδημένα ⟨κατη—⟩
(κάταιθε· κατάκαιε) cf. 1103
καταῖθυξ ὄμβρος· ὁ καταιθύσσων. γράφεται δὲ καὶ καταίφλεξ· καταφλεγόμενος καὶ ἀναζέων
καταΐκες· καταπνοαί
καταινέσαι (cf. Hrd. III 53)· συγκαταθέσθαι
καταΐξ (Callim. Dian. 114)· κατάσεισις. ὁρμή
(καταιονᾶσθαι· καταντλεῖσθαι) 1737
καταιονεῖ· καταντλεῖ ⟨1311. 1738⟩
(καταιονῶσι· καταπλάσσουσιν) 1739
καταίρεσιν· κατάλυσιν
καταίροντες· καταπλέοντες ⟨1676⟩ [38]

καταίσια· καταίσιμα. ὅθεν καὶ καταισίμους ἐπευφημιζόμενοι λέγουσι τὰς ἐπ' ἀγαθῷ μαντείας
(καταισχόφιλος· καταισχύνων τοὺς φίλους) 1410
καταιτιῶμαι (cf. Herod. V 92, 3)· μέμφομαι
καταῖτυξ (Κ 258)· εἶδος περικεφαλαίας ⟨1710⟩
(καταίχμασον· καταφόνευσον) 1736
κατὰ κάθετον· ἐξεναντίας (ad perpendiculum)
κατακαίειν· καταφλέγειν
†κατακαινιῶ· ἀποκτενῶ ⟨—αίνω —ένω?⟩
κατὰ καίριον (Δ 439)· εἰς καίριον τόπον
κατὰ καιρόν· κατὰ χρόνον
κατακαλοῖτο (Dor.)· κατακοσμοῖτο (ad modestiam revocetur)
κατακαλύπτων· κατακρύπτων
κατακανδόν· μετὰ θανάτου
κατάκανε· ἀπόκτεινον ⟨cf. κατέκανον⟩
†κατακάνεον· φίλτρον
†κατάκαπρον· ἐπιτήδειον [53]
κατακάρφει· ἀφανίζει. ξηραίνει
κατακάρψεις· καταφλέξεις
κατακᾶσαι (Callim. fr. CLXXXIV)· κακοδαίμονες. καὶ αἱ διὰ τὰ ὀνείδη ὑπὸ αἰσχύνης ἐπ' οἰκίας μένουσαι, ἢ ἄξιαι κεκαῦσθαι
κατακαχρύσω· ῥήξω· ἐπεὶ αἱ κριθαὶ φρυγόμεναι ῥήγνυνται. τινὲς δὲ συνταράξω, καταχώσω ⟨1943⟩
κατακεντεῖ· τιτρώσκει
κατακερματίζει· εἰς πολλὰ ἀναλίσκει, διατέμνει, ἢ λεπτύνει, ἢ μερίζει
κατακερτομεῖ· χλευάζει, φλυαρεῖ
?κατακεχρημένη· κατακεχυμένη
?κατακεχρῆσθαι· κατακεχύσθαι
?κατακαίρησον· κατέχου. [καὶ τὸ ἀποχρήσασθαι
κατακερχνοῦται· τραχύνεται, διὰ τὴν οὐλότητα. ἔνθεν καὶ κερχνῶσαι τὸ καταστίξαι, καὶ οἷον τραχῦναι· καὶ πίνακες κερχνωτοί· καὶ ὄσπριον κέρχνος [65]

COD. 8 βλέποιτο 14 καταθαρσύνοντα ⟨forte καταθορσύνονται⟩ 17 καταθρῆς ῥᾶον — |ῶς 18 |θύμα 21 καταίανὸν (cf. Scolior. fr. 12 p. 1020) 22 κατεβάτης 23 κατεβολη μάλιστα .. ἱερὰν post 1125 25 τροπεῖν 27 κατάιγγας(?) ⟨καταΐκας?⟩ 29 καταιήδεσα 30 κατεσπονδόμενα 31 καταιθύξομβρος ὁ καταιθυσῶν γὰρ φαίνεται 33 καταινεύσαι, cf. κατανεῦσαι 34 κάταιξ 35 κάταιον ...; cf. κατεωνεῖ 42 κατακάθετον 45 κατακαίριον 49 κατὰ — κατὰ 56 κατακάσαι ⟨κατάκασαι?⟩ 57 |χρίσω, ῥίξω ⟨61. 62. 63 Forte ionice κατακεχρημένη κατακεχρῆσθαι et κατάχρησον· κατάχεον⟩

HES. 25 κατ' αἶγας ἀγρίας· παροιμία λεγομένη εἰς ἀγρίας αἶγας τρέπειν 28 καταιγίλειπτος (Ι 15)· κατὰ τῆς ὑψηλῆς, ἧς καὶ αἶξ ἀπολείπεται 38 κατ' αἶσαν (Γ 59)· κατὰ μοῖραν 53 κατάκαρπος (Zachar. II 4)· πλούσιος 65 κατακείσῃ· κατακληθείσῃ ⟨l. —κλιθήσῃ⟩

καταχηλούμενοι· ἐξοιστρούμενοι, καταθελγόμενοι

κατακισσᾶν· προσποιεῖσθαι

κατακλήδην· συλλήβδην

κατάκλειστοι· ἐν Κορίνθῳ ἑταῖραί τινες

κατακλησία· ὅταν μεῖζόν τι δέῃ πρᾶγμα ἐπικρῖναι, κατακλησίας ἐποίουν τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκούντων

† κατάκλιτος· τελευταία

κατακνῆστις· τυροκνῆστις [73]

κατακοιμίζει· καταπραΰνει

κάτα κοιρανέοντα· κατακοσμοῦντα

κατακόκκας ἢ κατακίκκας· κατάπλασμα

κατάκομον (Eur. Bacch. 1187?)·

κατακονά (Eur. Hippol. 821)· διαφθορά

κατακορής· ὀχληρός

κατακορμίσαι· κατακόψαι (ξύλον)

κατὰ κόρρης· κατὰ τοῦ κροτάφου ἢ κατὰ τῆς σιαγόνος πλῆξαι

κατὰ κόσμον (cf. B 214)· κατὰ τρόπον, ἐν τάξει, κατὰ τὸ δέον, κατὰ τὸ καθῆκον

κατ' ἄκρας ἑλεῖν (Thuc. IV 112)· τὸ ἐξ ἐφόδου, καὶ τὸ αἰφνίδιον [84]

κατὰ κράτος· ἰσχυρῶς. τελείως. ἀντιστάντος

† κατακρέῃ· κατάκριτος [87. 88]

κατακρημνίζων· κατακρημνῶν

κατακριδεύσει· καταλαλήσει· ἐπεὶ καὶ αἱ ἀκρίδες πολύφωνοί εἰσιν. ἢ καταναστήσει· ἐπεὶ καὶ αἱ ἀκρίδες ἀναστήματα γῆς καὶ λόφοι εἰσίν. ἢ καταγελάσει (a Boeotico κριδδέμεν) [91]

κατακρίτῃ· κατάδικος [93]

κατακροτεῖ· ἄγαν ἐπαινεῖ, κατευφημεῖ [95]

κατάκτενος κόμη (comic. inc.)· κατεκτενισμένη

κατάκτρια· ἐριουργός

† κατακυνῶν ἢ κατακύων· ὅταν τὸ σχοινίον ἑλίγκας τῶν ἄκρων προσκατακλείσῃς [99]

κατακυρωθείς (Eur. Or. 1013)· κατακριθείς

καταχωκῦσαι· καταθρηνῆσαι

καταχωλῦσαι· [ad 1202] [3]

καταλαβεῖς· πάσσαλοι ⟨cf. καβλής⟩

καταλαβέσθαι· [ad 5] φθάσασθαι. ἀφελέσθαι

καταλαγνευθείς· εἰς ἡδονὰς κατενεχθείς

καταλαθισταί (Dor.)· ἐξηγηταί. ἢ ἐνδεικνύοντες τὰ δημόσια

καταλαλάζειν· κατεύχεσθαι. ἢ πολεμικῶς βοᾶν [9]

† καταλαπριώσει· ἀποκτενεῖ. καταδέξεται. κατατρυπήσει. ἢ καταπερήσει [11. 12]

καταλγύνεσθαι· λυπεῖσθαι

καταλεάναντες· κατατρίψαντες [15]

† καταλέγεσθαι· ὀδύρεσθαι τὸν τεθνεῶτα (cf. Symmach. Ezech. II 10) [17. 18]

καταλεγνώσας· [ad 19] [20]

καταλεῖναι· † καταμῖξαι ⟨καταλῖναι Phot.⟩

καταλέξας· κατακοιμήσας. καταριθμήσας. ἀπαρτίσας ⟨v. κατέλεξας⟩

καταλευγαλέα (Soph. fr. 712)· κάθυγρος. καταληλιμμένη

καταλεύει· λιθοβολεῖ ⟨432. 1605⟩

καταλεῦσαι· ἐκκλῖναι: λιθοβολῆσαι

καταλευσέσθω ⟨—σθήτω⟩· λιθασθήτω

καταλευόμενοι· εἰς τὰ μέταλλα βαλλόμενοι

καταλήγει· παύεται

καταληΐζεται· διαρπάζει

καταληϊσάμενος· λαφυραγωγήσας. καταπατήσας

COD. 67 κατακίσσαν 68 |κλαήδειν 70 ὁ τῶν μειζόνων τὶ δὲ ἢ — ἐπικρόναι 75 καταχ| 77 cf. Poll. IV 139 78 κατακόνα 80 |μάσαι; cf. κακόρας 81 κα-
ος
τακόρρης 82 κατακόσμον 83 κατάκρας 85 κατακράτως 89 |κρυμν bis 90 ἀκρίδαι bis 96 κατεκτενοκόμη 97 ἱερουργός 1204 |βεις, πάσσαλος 8 πολιτικῶς 10 ἀποκτονεῖ καταδέξηται — καταπερ.σεις 19 καταλαγνώσας 21 cf. ἀλεῖναι ἀλῖναι ἐπαλεῖναι 23 κατη(?)λημμένη

HES. 73 κατάκν.στις (κ 161)· κατὰ τὴν ῥάχιν, ἣν μὴ ἔστι κνίσασθαι ῥάδιον 84 κατακρατήσατε (Ierem. L 15)· νικήσατε 87 κατακριθέν· κατὰ κεφαλῆς (Π 548). καταδικασθέν 88 κατάκρης (Ο 557)· κατακορυφῆς. κατακράτος 91 κατάκριμα (Sirac., Rom. VIII 1)· κατάκρισις, καταδίκη 93 (κατάκρως·) ἄρδην. φοράδην. παντελῶς. σφόδρα ⟨Byzant.⟩ 95 κατακτάμεναι (Γ 379)· ἀποκτεῖναι 99 κατακυριεῦσαι (Ps. IX 33)· κατακρατῆσαι Ad 1202 θρηνῆσαι 3 κατακωμᾷ· καταγελᾷ ⟨1276⟩ Ad 5 κατανοήσασθαι (Ephes. III 18) 9 καταλαπάρην (Z 64)· κατὰ τὴν λαγόνα 11 καταλαχισμός· τάξις ⟨καταλο—⟩ 12 καταλαλιᾶν ⟨1390⟩ 15 καταλεγείς (Lysias)· καταλεχθείς ⟨Moer. p. 207⟩ 17 κατειλείβεται (Eur. Tr. 605)· καταρεῖ (Greg. Naz. C. XXVIII 13?) 18 κατάλειμμα (I Regg. XIII 16)· ὑστέρημα. μέρος Ad 19 καταλλέξας 20 καταλειφθέντες (Iesai. X 19)· ὑστερηθέντες

καταλήξομεν· καταπαύσομεν
κατάλησις· παραχώρησις
?καταλ(ε)ιαινούσης· καταπραϋνούσης
?καταλειβόμενον· καταστάζον
καταλιπαίνειν· λιπαροποιεῖν [36]
κατᾶλιψ (Dor.)· μεσόδμη ⟨1756⟩
καταλλάγδην· ....
καταλλαγή (Ar. Avv. 1588)· εἰρήνη, φιλία
κυταλλαγὴν δορός· ἀνάπαυλαν. μεταλλαγήν. κατάλλαγμα: (τὴ)ν ἀντί τινος διδομένην δωρεάν)
κατάλληλον· ἁρμόδιον. ὁμαλόν
κατάλληλος· ἁρμόζων
καταλλήλως· ἀκολούθως. ἁρμοζόντως
καταλογάδην (Plat. Symp. p. 177 B)· πεζῇ, ἢ τὰ πεζῷ λόγῳ γραφόμενα
καταλογή ⟨παρακατ—⟩· τὸ τὰ ᾄσματα μὴ ὑπὸ μέλει λέγειν
καταλογισθεῖεν· Ἀττικώτερον
ἀλλά σ' αἰδεσθεῖεν οἱ θεοί
καταλογιεῖται· καταριθμήσει [48]
κατάλογον· ἀρίθμησιν
κατάλογος· ἡ ἀναγραφὴ τῶν ὀφειλόντων στρατεύεσθαι, καὶ ἐξαρίθμησις. Κατάλογον τὸ μύρτον
†καταλούς· ληστεία [52—54]
(καταλοχισμός· τάξις) cf. 1211
καταλυγίζεται· δεσμεύεται. στρέφεται [56]
καταλῦσαι· ἀπολαῦσαι, εὐωχηθῆναι. καταμεῖναι. καταβαλεῖν. ἢ τὸν ἀπαγξάμενον, οὐχὶ δὲ κατενεγκεῖν. ἢ τὸ τὰ ἑψόμενα λάχανα ἐκπιάσαι
καταλύτου· ξένου, [ad 58] καθαιρέτου
καταμαλάσσοντα· †κατασκληραίνοντα
καταμαλθάσσων· καταπραΰνων
κατ' ἀμαξιτόν (Χ 146)· τὴν κατημαξευμένην ὁδόν, καθ' ἣν αἱ ἅμαξαι διέρχονται
καταμάρψαι· καταλαβεῖν ⟨596. 1539. 1629⟩

(καταμεμυγμένα· ἀμυχὰς ἔχοντα) cf. 1285
καταμεμυκέναι· ὑποπτῆξαι, κατὰ μέρος
καταμ†ήσας· καθάπαξ [65]
(καταμηλοῦν·) ζητεῖν cf. 1267
καταμηλῶσαι· τῇ μήλῃ χρήσασθαι, καθεῖναι
καταμηνύειν (cf. Herod. VII 30)· κατακηρύσσειν [68]
καταμιεῖ· καταπίνει ⟨1331⟩. κατεσθίει. μιεῖν γὰρ τὸ ἐσθίειν
κατὰ μικρόν (Hippocr. I p. 279)· κατὰ βραχύ [71. 72]
†καταμόνας· τὰς μισθώσεις τῶν ἐργατῶν εἰς χρόνον
κατάμουσον (Boeoti?)· κατάκυψον
καταμφωτοί· αὐλοί τινες οὕτω καλοῦνται
καταμωκᾷ· καταγελᾷ(ς) ⟨1203⟩
καταναῖ· κατὰ νοῦν ⟨cf. ἐγκατάνα⟩
καταναλίσκων· ἐσθίων, δαπανῶν
κατανάξαντες· νάξαντες (Herod. VII 36): εἰς τοὐπίσω ἀναχωρήσαντες
κατανδρίσασθαι· καταπαλαῖσαι
κατανεανιευόμενος· κατακαυχώμενος. κατισχύων
κατανεμηθείσης· καταλαβούσης (e. c. νόσου)
†κατανέναι· κατανεῦσαι
†κατανένοχε· συνουσίακεν
κατανενυγμένα· ἀμυχὰς ἔχοντα ⟨col. 828,1⟩
κατάνεται (β 58)· κατανύεται. ἀναλίσκεται
(κατανεῦσαι·) συνθέσθαι. ἐπινεῦσαι. συγκαταθέσθαι (Α 558)
κατανήσῃ ⟨—ηθῇ⟩· αὐξηθῇ
κατανθρακῶσαι· κατακαῦσαι. κατοπτῆσαι
κατανίφεται· καταφθείρεται. καταχιονίζεται
κατανοεῦντα· κατανοοῦντα. θεωροῦντα
κατανομεύς· †καταπηθής [93. 94]

COD. 40 δοροσανάπαυλαν τὴν ... δωρεὰν post 1238 46 |θιειη, ἀττικότερον — σὲ ⟨51 κατὰ λόπον τὸ μυρτίον Meinek.⟩ 52 |δια — |μαδία καὶ κατώμαδον 57 ἀρξάμενον οὐχὶ δέκα ἢ 61 καταμαξιτὸν τὴν κατημαξ| 63 ἀποπτῆξαι 66 καθῆναι Post 67 ζητεῖν ⟨69 ad καταβλεῖ et καταμνίει⟩ 79 ἀνάξαντες 80 |εσθαι 82 |εθείσης ⟨83 κατᾶναι, κατανύσαι? 84 κατανενόχευκε Cyprii pro κατανενύχευκε?⟩ 85 |μεμυγ| Phot. 139, 7 Post 86] 1291 87 cf. καταινεῦσαι

HES. 36 καταλίβῃ· καταδύνῃ ⟨—δεύῃ?⟩ 48 καταλογισμῷ (III Esdr. 5, 39)· κατὰ ἀριθμῷ 52 καταλοφάδεια (κ 169)· κατὰ τοῦ αὐχένος· λόφος γὰρ ὁ αὐχήν. ἢ κατὰ κεφαλήν· ὡς κατωμάδια καὶ κατωμαδὸν καὶ κατὰ τῶν ὤμων καὶ τοῦ τραχήλου 53 καταλογισμῷ (III Esdr. 5, 39)· περὶ τῆς γεννήσεως 54 καταλλοθρόους (γ 302)· κατὰ τοὺς ἀλλοδαπούς, ἢ πόρρω ὄντας 56 κατάλυμα (Exod. XV 13)· οἴκημα, καταγώγιον Ad 58 παρόδου (Sapient. V 15) 65 καταμήσατο· ἐπεσώρευσεν. ἐπε[σ]πάσατο (Ω 165)· ἀμὴ γὰρ τὸ σκαφίον, ᾧ ἐπισπώμεθα, καὶ ἀμητῆρες οἱ θερισταί 68 καταμηγγέσ (ξ 214)· παρακμὴ σώματος 71 καταμόθον (Σ 159)· κατὰ τὸν πόλεμον 72 κατὰ μοῖραν (Α 286)· κατὰ τρόπον, κατὰ καιρόν, ἢ νόμον (Eur. Rhes. 545) 93 καταν(ο)οῦντι (Iacob. I 23)· καταβλέποντι 94 καταντᾶ (schol. Ψ 116)· καταφέρει

κάταντες (Xen. Hell. III 5, 20)· ἐπὶ τὰ ἔμπροσ(θεν)
κατάντης· ῥάδιος, εὔκολος. ἢ κατάκρημνος. καταφερής
καταντήσας· λαχών, κληρώσας [98]
κατάντηστιν (υ 387)· κατεναντίον
κατ' ἀντιβολίαν (Eupol. p. 555)· κατ' ἀντίβλησιν ⟨1769⟩ [1301—5]
κατανύουσι· καταναλίσκουσι
κατανύσαι· συντελέσαι [8]
κατ' ἀξίαν· κατὰ δόξαν
καταξόμενα· καταλυσόμενα (Phot. 140, 2)
†καταορᾷ· καταντεῖ ⟨1135?⟩
καταπαίει· μαστίζει, τιμωρεῖται [13]
καταπάλτης· βέλη προετικὸν ὄργανον. καὶ τὸ ἀφιέμενον βέλος
κατὰ πάντα (Thuc. VII 28)· ὑπὲρ πάντα
κατάπαστος (Ar. Eqq. 502)· πεποικιλμένος
†καταπάτιον· ἀσαλές. ἢ ἀθροῦν
καταπειράσαντες· καταδήσαντες [19]
(καταπειρητηρίη cf. 1334)
καταπελτάσονται (Ar. Ach. 160)· καταδραμοῦνται. ἀπὸ τῶν πελταστῶν
καταπέλτης· εἶδος βασανιστηρίου, ὡς ὅπλον χαλκοῦν, ἐν ᾧ ἐξαρθροῦσι τὰ μέλη οἱ δήμιοι
καταπεπεμμένα· καθειμένα
καταπέπυθα· κατερρύηκα [24]
καταπεπτηχώς· καταπεπληγώς [26]
†κατάπεμνοι· καθαπτόμενοι
καταπεφρικότες· δειλιῶντες
καταπέψαι (Α 81)· καταπραῦναι. ἢ ἐν αὐτῷ κατασχεῖν. μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν πεσ(σ)ομένων σίτων
καταπημήνειεν· καταβλάψειεν
†καταπίει· καταπίνει ⟨1269?⟩
καταπίμπρασθαι· κατακαίεσθαι
κατὰ Πίνδαρον (Plat. Phaedr. 227 B) [33]
καταπιρητηρίη (Herod. II 5. 28)· (ᾗ χρῶνται) τόπους βαθεῖς πειράζοντες. καὶ ἡ λεγομένη βολίς
καταπλαγέντα· θαυμάσαντα
καταπλακών· [ad 36] διαμαρτών
καταπλεκεῖσι· συνδεθεῖσι, περιπεπλεγμένοις
καταπλήξ (Hippocr. III p. 568 K)· καταπεπληγώς [39]
καταπλήσσει (Xen. KΠ III 1, 24)· καταταράσσει, φοβερίζει, κατεξανιστᾷ
καταπλήττεται· φοβεῖται, δειλιᾷ
καταπλιγήσει (Arist. fr. XIV p. 1033)· κατακρατηθήσῃ. τὸ βῆμα γὰρ πλίγμα λέγουσι. τὸ οὖν κατακρατῆσαι μετάγων τις ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ τοῖς ποσὶ κατεχόντων οὕτως φησί
κατὰ πόδα (Plato)· παρ' αὐτά. κατὰ τάξιν. ἢ ὀπίσω [44]
καταπολεμῶ· νικῶ
καταπονουμένους· πειραζομένους
κατὰ πορθμόν· στενὴν θάλασσαν
καταπόσον· πλεονάκις
καταπρανοῦς· κατωφεροῦς [50]
κατάπρεμνος· κατάκλαδος [52]
†καταπροίθην (h. Merc. 431?)· κατὰ πρεσβυγονίαν. ἔνιοι τὸ κατὰ δαίμονα
καταπροϊξάμενος· καταφρονήσας, καὶ οὐχ εὐλαβηθείς, προῖκα δὲ αὐτὸ ποιήσας
καταπροίξει (Ar. Eqq. 436)· καταφρονήσεις. ἢ δωρεὰν γελάσεις [56. 57]

COD. 96 εὔμολος ἢ κατὰ κρημνὸν 99 |σιν 1300 καταν| bis 14 καταπάλτις· βέλει ποιητικόν 15 κατάπαντα 16 καταπαστός; cf. καππαστόν 18 καταπείροντες ⟨col. 520, 19⟩ 22 καταπεμπάμενα, καθημένηα 23 |οιθα 25 |ληγώς |τηχώς ⟨27 καταπετόμενοι· καθιπτάμενοι?⟩ 29 |πέμψαι 30 καταπιμίνιεν 32 |πιμπρᾶσθαι 34 καταπιρ· τῆ, ῥίη 40 |άσσει 41 δεδιᾶ 42 καταπληγκμήσει· τὸ
σ
— καταπλῆγμα — καταθῆσαι μετάγοντες — κατατρεχόντων — φασὶ κατακρατηθεί 44 καταπόδα — κατ'ἀξίαν 54 ποιήσεις 55 καταπροίξεις — ὕδωρ ἐὰν

HES. 98 καταντησάτωσαν (II Regg. III 29)· φθονησάτωσαν ⟨φθασ—⟩ 1301 κατάντικρυ (κ 559)· ἐναντίον 2 καταντήσειν (υ 387)· κατέναντι, ἐξ ἐναντίας 3 κατανένυγμαι (Iesai. VI 5)· ἡσύχασα. λελύπημαι 4 κατανύγητε (Ps. IV 5)· ἡσυχάσατε. λυπήθη[σα]τε 5 κατάνυξις (Rom. XI 8)· ἡσυχία. ἢ λύπη 8 καταξανεῖ (Iudic. VIII 7. 16)· παρατρίψει. βασανίσει 13 καταπάλμενος (Δ 94)· καταπηδήσας 19 καταπελλάς (Π 642)· κατὰ τοῦ γάλακτος ἀγγεῖα 24 καταπεπολτωμένα (Iosu. IX 5 [11])· καταπεπιναχομένα 26 καταπέφνῃ (Γ 281)· ἀποκτείνῃ 33 κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα (Α 40)· κατέκαυσα τὰ λιπαρὰ μηριαῖα ὀστᾶ Ad 36 καταπλήξας ⟨καταπτήξας, ad καταπτακών⟩ 39 καταπλάσαι· μολῦναι ⟨καταπαλάξαι an κατασπιλῶσαι?⟩ 44 καταποθεῖ (II Cor. II 7 V 4)· καταμαλωθεῖ 50 καταπραΰνεις (Ps. LXXXII 1)· ἡμεροποιήσεις. σιωπήσεις ⟨ἠρεμοποιήσεις, σιωπᾶν ποιήσεις⟩ 52 καταπρηνές· κατὰ πρόσωπον (Β 414), ἐπὶ στόμα, κατωφερές ⟨64⟩ 56 καταπρόκλησιν (I Timoth. V 21)· καταχάριν. καταπρόσκλησιν. κατετεροβαρεῖαν 57 καταπροτμιστὴν (Δ 424)· κατὰ τὸν ὀμφαλόν

κατὰ πρωτίρανας· ἡλικίας ὄνομα οἱ πρωτίρανες παρὰ Λακεδαιμονίοις [59. 60]

κατὰ πτόλιν (Aesch. Sept. 6)· κατὰ τὴν πόλιν

κατάπτυστον (Eur. Tro. 1024)· ἐξουθενημένον

καταπτώσ(σ)ει· φοβεῖται, δειλιᾷ. ταπεινοῦται

καταπυγοσύνη (Arist. fr. XVII p. 1000)· ἡδονὴ μεγάλη

καταπύγου (Com.)· κιναίδου, ἤγουν ἀσελγοῦς

καταπύγων· ὁ μέσος δάκτυλος. καὶ ὁ κατωφερής ⟨v. περιπυγής⟩

†καταπύει· ἐνέπλησε. κατ.γνόει

καταπύθεται (Ψ 328?)· εὐρωτιᾷ

καταράκτης· ὀχετός, ῥύαξ. καὶ ὁ ἀετός, Σοφοκλῆς Λαοκόωντι (fr. 346). καὶ τὰς ἁρπυίας, ἐν Φινεῖ (fr. 643):

καταράξαι· κατᾶξαι. (καταρῆξαι)

καταραπτίτης ⟨—ῖτις?⟩· Γόργων ἐν τῷ περὶ θυσιῶν

καταράσσειν· κατακλάνεσθαι ⟨—νειν⟩

καταρᾶσθαι· ἀρᾶσθαι θεοῖς

καταραψῳδῆσαι· φλυαρῆσαι

καταρβύλοις χλαίναις· ποδήρεσιν, ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλᾶσθαι. Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ (fr. 560)

κατάρδειν· εὐφραίνειν. ποτίζειν [77]

καταρέξαι· καταψῆσαι ⟨889. 1388. 1673⟩ [79]

καταρεπές· ἑτερορεπές. ἑτεροκλινές

καταρέσθαι· καταλύει ⟨κατελθεῖν?⟩

καταριπτάζονται· σκορπίζονται

†καταριστήν· ὀρθὴν δουριστήν. παρὰ Κα(λ)λιμάχῳ (fr. CCCLVII) τὴν χάλαζαν [84]

κατάρξασθαι (cf. Ar. Av. 959) τοῦ ἱερείου· τῶν τριχῶν ἀποσπάσαι

καταρράσσειν· καταρίπτειν [87]

καταρράξαι ⟨1677⟩· καταβαλεῖν [ad 88] [89]

κατάρρησιν· κατηγορίαν, καταβόησιν, καταλαλιάν (q. v.), κακολογίαν ⟨ex onomast.⟩

κατάρρυτα (Eur. Tro. 1067)· ἀρδεύσιμα

καταρτίσαι· κατασκευάσαι. τελειῶσαι. στερεῶσαι

(καταρτύοντα· κατασκευάζοντα) 1475?

†καταρυβδήσας· καταπιών. ῥοφήσας

καταρυῆναι· καταπεσεῖν

καταρυθμίζεσθαι· κατευθύνεσθαι, κανονίζεσθαι

?κάταρσον· κατάκλεισον ⟨—υσον⟩

καταρχής· ἀσφαλής: τέλειος ⟨ad καταρκής?⟩ [98]

καταρῶμαι· εὔχομαι. προσκυνῶ

†καταρόγεα· γῆν τινα πρὸς φυτείαν ἀμπέλων εὔθετον ⟨κατάρρωγα?⟩

κατὰ σαυτόν (Callim. epigr. I 12)· ἐπὶ σοῦ

κατὰ σέ (Ar. Ran. 500)· ὅμοιός σοι

κατασειέειν· ταράσσειν. ⟨1409⟩

κατασέσας· σβέσας

κατασεσασμένα· κατασεσει(η?)σμένα

κατασημήνασθαι (Plat. Legg. VI 756 C)· κατασημειώσασθαι

κατασίνεσθαι· καταβλάπτειν [8]

κατασκαφής (Soph. Ant. 891)· κατεσκαμμένος

†κατασκάφιλος· καταισχύνων τοὺς φίλους

κατασκάψαι· κατορύξαι ⟨1686⟩

κατασκεδάσαι (Attici)· καταχέαι

κατασκέλλειν· κατασκελετεύειν. τὰς σάρκας καταφαγεῖν

κατασκευή· διασκευή

κατασκιδναμένης· κατασκορπιζομένης

κατασκῆψαι (Eur. Med. 94)· †κατασπεῖραι

κατάσκιος· πάντοθεν σκιὰν ἔχων

κατάσκοποι· κατοπτεύοντες. ἐπίβουλοι. ἢ δόλων ἐξιχνευταί. δολεροί, δόλιοι

κατασμῦξαι (Nic. Th. 680)· μαρᾶναι. καῦσαι (I 653), ἐμπρῆσαι

κατασοβεῖται· καταδιώκεται

κατασοφισθεῖσα· χλευασθεῖσα. τεχνασθεῖσα

COD. 58 καταπρωτείρας — πρωτεῖρες (—ραι Phot. 140, 21) 61 καταπτόλιν 66 καταπυγ᾿.ς 68 ἐρωτᾶται 69 λακόοντι καὶ ταρπυίας ἐν φίνη 70 κατάξαι cf. 1378 71 γοργῶν 75 |λοι χλαίνας, cf. καθαρβύλοις 78 καταράξαι, καταρῆξαι καταψῆσαι ⟨93 L. καταρροιβδήσας aut κατα(χα)ρυβδίσας⟩ 95 καταρι| ⟨1405 a σάω et σήθω?⟩ 6 |είνασθαι ⟨10 cf. καταισχόφιλος⟩ 13 κατασκελεῖν ⟨16 ordo κατασκίμψαι 19 cf. σμῦξαι 21 cf. κατεσοφίσθη⟩

HES. 59 καταπτήσει (Prov. XXVIII 14)· δειλιᾷ, φοβεῖται 60 καταπτήτην (Θ 136)· ἔπτηξαν, ἐφοβήθησαν. δυϊκῶς 77 κατερέξατο (Α 68)· ἐκαθέσθη ⟨1672⟩ 79 καταρέκτης· ὁρμητικός (κατάρης? cf. Ar. Byz. p. 273) 84 καταρρήσσων· ἐπικροτῶν, ἐπιψοφῶν 87 καταράσσοντες (Sapient. XVII 4)· περικτυποῦντες Ad 88 ἢ καταψῆσαι 89 καταρρεῖν (I Regg. II 33)· ἀναλίσκεσθαι 98 καταροίζομαι· ῥευματίζομαι 1408 κατασειέιεν· καταταράσειεν ⟨1403⟩

κατασπᾶν· χαλᾶν (Hippocr. II p. 630 K). ἢ σιαλίζειν ⟨q. v.⟩ ἑτέρου ἐσθίοντος ἢ περὶ δείπνου διαλεγομένου. καταπίνειν τὸν σίαλον [23]

κατασπέρχω τὴν [ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἢ] ἐπὶ τὴν ἑστίαν κεκαυμένη

κατασπερχόμενος· ἐπειγόμενος. καταπλησσόμενος

κατασπιλάζων· (κατακρύπτων, ἀπροσδοκήτως φαινόμενος [Byzant.])

(κατασπιλῶν)· μολύνων [27]

κατασπλεκῶσαι· κατελάσαι

κατασπούδησον· κατέλασον

κατὰ στάθμην· κατ' ὀρθόν

(κατὰ σταθμόν)· κατ' ἔπαυλιν

κατάστασις· ἀποδοχή. ἢ κόσμος. ἢ ἦθος

καταστατήρια· ἀποπεμπτήρια· ἐν οἵῳ τρόπῳ λέγομεν ἀπόπεμψον κατάστησον. ἢ καταπαυστήρια, κατάστασιν ἔχοντα, ἀπόπεμπτα, καθεσταμένα

καταστέλλει· περικαλύπτει

†καταστέλξαι ⟨—σαι Aeol.⟩· καταγαγεῖν τὸν βοῦν

κατὰ στεφάνης (*N* 138)· ὄρους ἐξοχῆς, ἀκρωρείας. Στεφάνη γὰρ εἶδος κόσμου περὶ τὴν κεφαλήν, ἢ περικεφαλαίας. ὡς Ὅμηρος (*Η* 12)

αὐχέν' ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου

κατάστημα· ποίημα. στάσις. †ὁρμὴ νηῦς ⟨cf. στῆμα⟩

καταστίζων· βεβαιῶν ⟨ad καταστηρίζων?⟩. καταψηφίζων· παρ' ὅσον τῶν ἀτακτούντων τὰ ὀνόματα (παρέστιζον καὶ ἐζημίουν)

κατάστικτον (Menand. fr. CCCLX)· ποικίλον. καὶ Σώφρων κεντήματά φησι

καταστίλβει· καταυγάζει. καταλάμπει

κατὰ στίχας· κατὰ τάξεις (*E* 590 an Arist. fr. VII p. 974) [41]

κατὰ στόμα (*O* 389)· κατὰ τὴν ἀρχήν (l. τὸ ἄκρον). μεταφορικῶς

καταστομίς· μέρος τι τοῦ αὐλοῦ. τὸ ἐνόλμιον

καταστοχάζεται· κατὰ σκοποῦ βάλλει

καταστρέφει· σκαλεύει [46]

καταστρώματα· τῆς νεὼς μέρος, ἐν ᾧ ἑστῶτες ναυμαχοῦσιν

καταστύξαι· [ad 48] μισῆσαι

καταστυφέλου (Hesiod. Th. 806)· καταξήρου

κατάστυφλον· κατάξηρον. καὶ ἡμεῖς δὲ τὰς ἀνεργάστους χώρας καὶ σκληρὰς στυφλὰς καλοῦμεν

κατὰ συνδ(υ)ασμόν· κατὰ κοινωνίαν. κατὰ σύμπραξιν [52]

κατασῦραι· ἑλκύσαι σαγήνην. (συλλέξαι) [54]

κατὰ σφέων· κατ' αὐτῶν, ἢ καθ' ἑαυτούς

κατασφήκωνται· καθήλωνται ⟨cf. κατεσφ—⟩

κατασχάσαι· κατατυχεῖν ⟨—μυγεῖν?⟩. ἢ ἀμυχὰς ποιῆσαι [58. 59]

κατὰ ταὐτό· οἷον ὁμονοοῦσιν

κατατεθήπ†ειν· θαυμάζειν. δειλιάζειν. ἐκπλήττεσθαι [62]

κατατεθηπότες· ἐκπεπληγμένοι

κα(τα)τεθηπώς· δειλιάσας [65]

κατατείνεται· ἐφαπλοῦται [67—70]

κατατρίχιον· λεπτόν

κατάτροπον· κάταντες ⟨1843. 1866⟩, πρόστροπον ⟨q. v.⟩ δὲ τὸ ἐναντίον [73]

κατατρύχει (Theocr. I 58)· λυπεῖ. καταπονεῖ [75]

κατατυχεῖν (Dem. 288, 2)· ἐπιτυχεῖν

κατὰ τῶν συῶν (Com.)· κατὰ τῶν χοίρων

καταυγάσας· φωτίσας

κάταυλον· κατηυλημένον. ἀναπεπταμένον

COD. 22 π[ἐ] δείπνου 24 κατασπερχωτὴν 28 |υκῶσαι 30 καταστάθμην — ἐπαύλην ⟨hoc ad σταθμόν⟩ 32 καταστῆρας 33 καταγέλλει 35 καταστεφανῆς — ἀκρωρίας 37 πάρεστι δὲ καὶ ἐζημιοῦν post ποικίλον 39 καταγάγει 40 στίχους 43 ἐνόλβιον, cf. ὑφόλμιον 44 κατασκοπεῖ 55 κατασφεῶν 56 κατασφίκωνται, καθέλωνται 60 κατ' αὐτό 66 ἐφηπλοῦται 72 κατατρόπον, κάταντις πρὸς τρόπον ⟨cf. Cobet NL. p. 87⟩ 79 καταυλημένον

HES. 23 κατασπαταλᾷ (Prov. XXIX 21)· τρυφᾷ 27 κατασπίδα (*E* 347)· ἐπ' ἀσπίδα 41 καταστοχήν (Iesai. LXI 3)· περιβολήν 46 καταστροφῆς (I Macc. II 49)· ἐρημώσεως Ad 48 κατασῦραι. συλλέξαι 52 κατὰ συγκυρίαν (Luc. X 31)· 54 κατασφᾶ (*B* 366)· καθ' ἑαυτούς 58 κατασχεῖν (Genes. XLVII 11)· κατακρατεῖν. κατοικεῖν 59 κατὰ τάξιν (I Cor. XIV 40)· κατὰ κόσμον 62 κατατεθήπησαν· κατεθαύμαζον ⟨1705⟩ 65 κατεκνέφαγο (*B* 317)· κατέφαγε τὰ τέκνα 67 κατατίθεσθαι· συναινέσαι ⟨l. συγκαταθέσθαι⟩ 68 κατατοαὐτό (Act. Ap. XIV 1)· ὁμοῦ 69 κατατοξεύω· (LXX) 70 κατὰ τὸ κρῖμα (Ps. CXVIII 132)· κατὰ τὴν τάξιν. ἢ κατὰ τὸ πρόσταγμα 73 κατατρυφῶ κατασπαταλῶ (Prov. XXIX 21; cf. 1423) 75 κατατοιόντα· κατασκευάζοντα ⟨καταρτύοντα⟩

καταῦσαι (Alcman)· καταντλῆσαι. καταδῦσαι

καταυστής· καταδύστης [82]

καταφάγοι (Menand. p. 175)· κατεσθίοι [84]

καταφάναι· κατειπεῖν

†καταφατικήν· δυσκάθεκτον

καταφήσας (Dor.)· ἀπορήσας. ἀνιάσας (v. κατη—)

καταφθατουμένη (Aesch. Eum. 398)· καταντωμένη. κυρίως δὲ τὸ ἐκ προκαταλήψεως

καταφιλοσοφήσαντες· διὰ τῆς σιγῆς νικήσαντες

καταφλάσαι· κατακόψαι

καταφοιτῆσαι· παραγενέσθαι

καταφορήν· ὕπνον

καταφορικῶς γαστέρας ποιῶν (—α λύων?)

καταφορτικός· σφοδρός

καταφράκτοις ψυχαῖς· ταῖς ἐπεσκοτισμέναις, καὶ μὴ τὸ μέλλον εἰδυίαις. Ἴων Ἀλκμήνῃ (fr. 6). καὶ εἴδη πολεμικῶν †ὡς καταφράκτου [96. 97]

καταφρονεῖ (Eur. Bacch. 503)· ὑπερηφανεῖ [99]

καταφρυγήσεται· καταξηρανθήσεται

καταφρύγει (Ar. Nubb. 396)· καταξηραίνει

καταφυέν· γεννηθέν (v. κατέφυ)

καταφυλαδόν· κατὰ ἔθνη

καταφύξει· κατασβέσει

κατάφυτος· σύνδενδρος τοπος

καταφωνεῖ· ταράσσει

καταφωραθείη· καταγνωσθείη

καταφωρᾶν (Thuc. I 82)· ἐρευνᾶν, ἐπιζητεῖν

κατάφωρον· ἐληλεγμένον. φανερόν. ὑπεύθυνον. ἢ καταφανῆ γενόμενον

κατάφωρος· φανερός

κατὰ φῶτα (Empedocl. 40 HSt.)· κατὰ ἄνθρωπον

†καταχαλῆ· καταβραχύ [1513]

κατὰ χεῖρα· ἕτοιμα, εὐχερῆ. ἢ ὁ νῦν πρὸς χεῖρα καὶ εἰς πολλὰ χρήσιμος οἰκέτης

καταχή(νη Ar. Eccl. 627 Vesp. 573)· καταχάσμησις. κατάγελως (καὶ ὑπὸ Πεισιστράτου καλαμ(α)ίᾳ ἐμφερὲς ζῷον, ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως προβεβλημένον, ὁποῖα τὰ πρὸς βασκανίαν)

καταχήνῃ· καταγελάσῃ, μυκτηρίσῃ, ἐξουθενίσῃ [17]

(......)· ὁ λιπαρός, ὁ τρόφιμος

κατάχρεως· ἐπαρκῶν εἰς μαρτυρίαν [19]

καταχρήσει (Phoenic. Col. fr. 1, 21)· ἀρκέσει

καταχρηστικῶς· ὅταν καταχρῆταί τις ἀπὸ πράγματος εἰς πρᾶγμα καταστοχαζόντως

καταχρᾶται· κακῶς χρᾶται

καταχρυσῶσαι· καταλιθῶσαι

κατάχυσις· ἀήρ

καταχύσματα (Ar. Plut. 768)· τραγήματα. ἔθος γὰρ εἶχον κατὰ τῆς κεφαλῆς κάρυα καὶ ἰσχάδας καταχέειν τῶν νεωνήτων δούλων παρὰ τὴν ἑστίαν καθισάντων. κατεχεῖτο δὲ καὶ τοῦ νυμφίου. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ζωμοῦ

κατάχυτλον (Eupol. fr. XIII p. 541)· τὸ βαλανευτικὸν (σκα)φίον

κατὰ χώραν (Herod. IV 201)· κατὰ φύσιν. ἢ ἀκίνητον

καταψαίρουσι· κινοῦνται

καταψέφει· κατασκοτίζει· ψέφας γὰρ τὸ σκότος· παρὰ τὸ ψεφᾶσθαι, τὸ μεταμελεῖσθαι καὶ οἷον σκότος περιτιθέναι τοῖς λεγομένοις. [ad 29] ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὸ φροντίζειν οὕτως λέγουσιν

καταψηφίζεται· κατακρίνει

καταψήχων· κολακε(ύ)ων. ἡσυχῇ τρίβων

καταψιλωθήσεται· ψιλὸν γενήσεται

κατεαγότα (Mnesim. fr. I p. 577)· κατεν†ενεγμένα. κατ(ατ)εθλασμένα [34. 35]

κατεβάλλετο· ἐτίθετο

κατέβασκε· κατέβλαψεν (v. βάσκει)

κατεβαυκάλησε (Com. inc. LXIV)· κατεκοίμισε

COD. 80 καταυλῆσαι (καταῦσαι Phot. 144, 7 καθαῦσαι Hes.) 81 |δυστής 83 |γει, |ίει 88 καταφα| καταχτ| 92 |ρεῖν, ὕπν.ν Post 93] 1509 κατάφορον, ἐλλιλεγμένον 95 ἐπεσκοτ. σμέναις — ἀλαμήνῃ 1501 |φρύσει 3 |άδων (Oppian. Hal. III 644) 9 cf. 1493 11 καταφῶτα 14 καταχεῖρα — χρονήσιμος 15 καὶ — βασκανίαν post 1516 17 κατάχθονος (18 καταχρέων Ionice?) 20 |σῃ 21 |χρήζεται 28 καταψέρουσι 29 |εφεῖ — ψεφάς (cf. ἀψεφές, μεταψέφειν) 31 |ψίχων 32 γενέσθαι (37 κατεβάσκηνε GD.) 38 κατεβαν| |ησε

HES. 82 κατ' αὐτόν (Iob. I 8)· ὅμοιον αὐτοῦ 84 κατὰ φάλαρα (Π 106)· καταμετωπίδα 96 καταφρένα (Λ 193)· κατὰ διάνοιαν 97 καταφρίτας (Β 362)· καταφρατίας 99 καταφρονέων (Η 70)· καταβουλευόμενος 1513 καταχέει (Iob. XLI 14)· κακολογεῖ 17 καταχθόνος (Γ 217) 19 καταχθόνιος (Ι 457)· κατὰ τῆς γῆς. ἢ ὁ ᾅδης Ad 29 τὸ καταψέφειν 34 κατεάσας· κατακοιμηθείς (καταέσας q. v.) 35 κατεά(χ)θη (Ierem. XLVIII 25)· κατεθλάσθη

κατέβραψε· κατέλαβεν [40]
κατεβρότωσεν· ἐμόλυνεν
κατεβρόχθισε (Hermipp. fr. III p. 399)· κατέπιεν [43]
κατ' ἔγκλησιν· κατὰ μέμψιν. κατὰ πταῖσμα
?κατεγοήτευσεν· ἠπάτησε. κατεμάντευσεν ⟨—αγγάνευσεν?⟩ [46]
κατεγχονῶν· ἐπειγόμενος
κατεγλώττιζε· διέβαλλε, (Ar. Ach. 380) κακηγόρει
κατεγγυπωμένον· τὸ ....
κατεγγυπᾶσθαι· (ὁτὲ μὲν ἁβρῶς διαιτᾶσθαι καὶ τρυφᾶν, ὁτὲ δὲ τὸ κατηφῆ εἶναι) [51]
κατέγνωσαν· κατέλεξαν
κατεγυμνάσατο· ἐπὶ γυμνασίαν ἀνάλωσεν
κατεδάη· κατεκάη
(κατεδάρδαπτε· κατήσθιε μετὰ σπαραγμοῦ
κατέδαρθε (Aristoph. p. 1148)· κατεκοιμήθη
κατ' ἐδάφους· ἐπὶ γῆς)
?κατέδαρθεν (Arist. fr. I 11 p. 1148). ὕπνωσεν
κατεδρᾴωσε (Dor.)· κατέκαυσεν. ἐπολέμησεν
κατέδευσε· κατέβρεξε. κατέφυρσε. καὶ
κατεδηδεσμένον· καταβεβρωμένον (Plat. Phaed. p. 110 F)
κατεδήδοκε (Euen. epigr. 4, 3 et Antiphan.)· [ad 61] κατέφαγεν
κατεδηδοκώς (Ar. Pac. 388)· καταβεβρωκώς
κατεδῄουν· κατέκοπτον
κατέδησα (Call. D. 230?)· κατεδέσμευσα [ad 64]
κατεδιῄτησε· κατέκρινεν
κατέδουπεν· τέθνηκεν
κατέδουπον· (ἐ)τεθνήκεισαν
κατέδραθον· κατεκοιμήθησαν (—θην η 285?)
κατεδρύπτετο· κατεκόπτετο. κατεξύετο
κατέδυ (Thuc. VII 34, 4)· καταπόθη, κατεποντίσθη [71]
κατεζώμευεν· ἐτύρευεν ὥσπερ ζωμὸν ἐκροφήσας τὸ γάλα [73]
κατέθορε· κατεπήδησεν
κατεθήπει· ἐπτοεῖτο
κατεθύσθη· κατεκλείσθη ⟨—καύσθη?⟩
κατέθυψας· περιέπλευσας ⟨—φλευσας⟩
κατείβετο (Ω 794 ε 152)· διεφθείρετο. κατέρρει [79]
κατεικής· ἐπιεικής
κατειλάδα· ἡμέραν χειμερινήν
κατεῖλε· † κατέλεξεν ⟨1588⟩. ἐποίκιλεν [83]
κατειλεῖν· κατέχειν. καταβαλεῖν
κατειληθέντας (cf. Herod. III 13)· συσχεθέντας. καταληφθέντας
κατειλῆφθαι· προκαταλαμβάνεσθαι
κατείλια· τὰ ἐσώτερα οἰκήματα. Ἐρυθραῖοι
κατείλοχε· κατέλεξε
κατειλυσπᾶσθαι· εἰλούμενον σπᾶσθαι
κατειλυσπωμένην (Ar. Lys. 722)· ὁ μὲν Λυκόφρων καταρτωμένην. Ἐρατοσθένης δὲ συγκεῖσθαι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ εἰλεῖν καὶ σπᾶσθαι
κατείλυται· κεκάλυπται [92]
κάτειμεν· κατερχόμεθα
κατειπών (non Eur. Io. 1345)· διαβαλών
† κατείργει· ἐκώλυεν
κατειργάσατο· [ad 96] κατηγωνίσατο
κατειργμένος· ἐγκεκλεισμένος [98]
κατεῖρες (Boeot.?)· κατηρτισμένον, εὐήρετμον
κατείρηκεν (Plat. Theaet. p. 125 A)· λάθρα διαβέβληκεν
(κατεῖρξε· συνέκλεισεν) cf. 1787
κατειρωνεύεται· μέγα φρονεῖ. ἢ στραγγεύεται
κάτεισι (Callim. Dian. 19, Eur. Alc. 74)· κατέρχεται
κατεκαμάρωσεν· κατέβρυεν ⟨κατεύρυνεν?⟩

COD. 39 |βαψε ⟨h. e. κατέμαρψε⟩ Post 45] 1555—1557 47. 48 = 48. 47 48 κατη| 49 |πτώμενον 50 ὁτὲ (cod. bis ὅτε) — εἶναι post 1599 54 κατήσθιως μὴ 55 κατέδαπτε 56 κατεδοάρθαι, κατακοιμᾶσθαι 57 κατέρθεν 59 κατέφρυσε 68 κατέδραθεν 70 κατεπόθει 75 |θύπει 81 κατουλάδα |ρα |νη (cf. εἰλάς, κηλάς) ⟨84 κατίλλειν — κατακλείειν?⟩ 85 |βληθέντας 90 τῇ λέξει 91 cf. κατιλ— ⟨95 Coni. κατείργαθε· ἐκώλυσεν⟩ 96 cf. κατηγάσατο 97 cf. κατεῖρξε 99 |νοι ἐν ἐρήμῳ 1601 cf. κατηρομάει 1815

HES. 40 κατεβήσατο (ο 99)· εἰσῆλθεν 43 κατεγνωσμένος (Galat. II 11)· κατακεκρυμμένος ⟨—ριμένος⟩ 46 κατέδευσας (I 490)· [κατέφαγας.] ἔβρεξας 51 κατέγραψαν (I Macc. XIV 26)· κατέξυσαν Ad 61 καταβέβρωκε ⟨Moer.⟩ Ad 64 κατῄσχυνα ⟨v. καταίδεσα et κατῄδεσαν⟩ 71 κατέδων (Z 202)· κατεσθίων 73 κατεδιείλοντο (Ioel III 2)· κατεμερίσαντο 79 κατειβόμενον (O 37 al.)· διαφθειρόμενον. καταρέον ⟨1813⟩ 83 κατ.είλεον (Ψ 135)· συνέστελλον 92 κατειλωπτεῖν· καταβλεφαρίζειν ⟨κατιλλ—⟩ Ad 96 ἐκώλυσε 98 κατείρα· ἀσπίς. πέλτη ⟨καιτρέα, cetra⟩

κατέκανον (Soph. Ant. 1340)· κατέκτεινον
κατεκείαθεν· κατεκοιμήθη
κατεκερμάτισεν· συνέθραυσεν
κατεκήλει· σιωπῶν (δι' ἐπῶν?) ἥδυνεν
κατεκήλησε· κατεπράϋνεν (1616), ἔθελξεν. Κηλεῖσθαι γὰρ λέγεται τὸ ὑπὸ αὐλῶν θέλγεσθαι
†κατεκλάδανεν· ἀνεῖλεν
κατεκλᾴζετο (Dor. rec.)· κατεκέκλειστο, κατακεκλεισμένως εἶχεν [11. 12]
κατεκνίδευεν· κατέξυεν
κατεκόπησαν· ἐφονεύθησαν [15. 16]
κατελάσαι (Dor.)· κατατῆξαι (sole liquefacere)
κατελεγχέτω σε (Hesiod. Opp. 659 = 712)·
κατελέγξαι· καταλέξαι
κατελέξαντο· κατεκοιμήθησαν
κατελελιβάδατο (Iones)· κατεμερίζοντο [22]
κατέλεξας· κατεκοίμησας. κατέβαλας (1222) [24]
κατέλευσαν (Herod. I 167)· λίθοις ἔβαλον
κατέληξεν· ἐπαύσατο [27. 28]
κατέμαρψε (Pind. Nem. III 60)· κατέλαβεν [ad 29] [30. 31]
κατεμεγαλαυχήσατο· μεγάλως ἐκαυχήσατο [33]
κατένασσε (Hesiod. Opp. 167)· κατῴκισεν
†κατενέχουσιν· ἔρχονται [36—39]
κατ' ἔντευξιν· κατ' ἐντυχίαν
κ(ατ)εντευχθέντα· κατεντυχηθέντα (accusatum) [43. 44]
κατεξανίσταται· κατεπαίρεται
κατεξανίει (—νύει?)· διεσθίει
κατεξευμαρίζοντος· κατευθύνοντος [47]
κατεπᾴδεσθαι· καταπραΰνεσθαι
κατεπᾴδω (cf. Plat. Meno. p. 80 A)· γοητεύω. πραΰνω
?κατ' ἐξορίας· ἔξω τῶν ὅρων [51. 52]
κατεπάσατο (Dor.)· κατεκτήσατο
κατεπείγει· κατασπεύδει
κατέπεφνε (Callim. Ap. 92)· κατέσφαξε. [ad 55]
κατεπερπερεύετο· ἐχαριεντίζετο [57]
κατεπιάνθη· ἐλιπάνθη, ἐτράφη· πίων γὰρ ὁ λιπαρός
κατεπιφύεται (—φοιτᾷ)· κατατρέχει
†κατεπλάγη· κατέσκληκεν [61]
κατεπλατύνετο· καθυπερηφανεύετο
κατέπλησαν· ἀνέπλησαν, ἀνεπλήρωσαν [64]
κατεπτηχέναι· φοβηθῆναι
κατεπτήχεισαν· τῷ φόβῳ ἐταπεινώθησαν
κατεπτηχότα· καταπτήσσοντα [68]
κατ' ἔρ' ἕζεαι (κ 378)· κάθησαι. Πάφιοι
κατέρ(ε)ικτα (Ar. Ran. 505)· τὰ ἐρεικόμενα ὄσπρια καὶ σχιζόμενα, οἷον κυάμους· ἔνιοι δὲ καὶ τοὺς πυρούς. οἱ δὲ κατερρωγότα ἱμάτια
κατ' ἔρ' ἕζεο (Ω 522)· καθέζου (Πάφιοι)
κατ' ἔρ' ἕζετο (Δ 68)· ἐκαθέζετο (Πάφιοι) [73]
κατερίκνωσε· .....
κατέρειξεν· ..... (κατηρ—) [76. 77]
(κατερηρειμμένος· πεπτωκώς) 1774
(κατερηριγμένος· κοπτόμενος) 1774
κατερρηγότας· διερρηγμένους

COD. 7 κατεκῆδε 8 κατεκήλισε, μετ| (9 L. κατεκίκλασκε, κατέκλανεν) 10 |άζετο, κατεκέκλητο 18. 19 κατελεγχῶσαι κτλ. 21 |ίβαντο 34 |νασε 50 κατεξωλίας 59 cf. Phot. 148, 10 62 κατέπλησαν legebatur ante καθυπερη| 65 κατεπτεχέναι 66 κατεπτήχησαν 67 κατεπτήσοντα 69 κατέρεαι, κάθισαι 71 κατέρεξε (Bekk. AG. III 1095 72 κατερέζετο 75 κατέρριξεν 78 διαρερη|
a

HES. 1611 κατεκλάσθην (δ 538)· ἐνέδωκεν 12 κάτεκν (Β 662)· ἀπέκτεινεν 15 κατέκταν (Δ 319)· ἀπέτειναν 16 κατέκπλησαν· κατεπράϋναν (1608) 22 κατέλεκτον (Ι 658)· κατεκοιμήθη 24 κατέλεσα· ἐλέπτυνα, συνέτριψα 27 κατεμαξευμένην· κατατετριμμένην (1761) 28 κατέμαρπτε (Ε 65)· κατελαμβάνετο Ad 29 ἢ κατέβαλεν 30 κατ' ἐμαυτόν· κατὰ τὴν ἐμὴν δύναμιν (Δ 271). ἢ κατὰ τὴν αὑτοῦ 31 κατ' ἐμαυτοῦ· κατὰ τῆς ἐμῆς δυνάμεως 33 κατενάρκησα (II Cor. IX 8)· ἐβάρυνα (v. οὐ καταν—) 36 κατενεμήσατο (Psalm. LXXIX 14)· κατέφαγεν, ἀνήλωσεν 37 κατένευσεν (Β 112)· ἐπένευσεν. ὑπέσχετο 38 κατενήρατο (λ 518)· ἀπέκτεινεν 39 κατεντευκτήν (Iob. VII 20)· κατεντυγχάνοντα 43 κατενύγησαν (Genes. XXXIV 7)· ἐλυπήθησαν 44 κατενῶπα· κατ' ἐναντίον. κατ' ὄψιν (Ο 320) 47 κατεξήνασκε (λ 587)· κατεξήρανεν 51 κατεπάλμενος (Λ 94)· καθαλλόμενος (v. κατα—) 52 κατέπαλτο (Τ 351)· καθήλατο (1661) Ad 55 κατεφόνευσε (Ζ 423) 57 κατε..πια (Θ 435)· κατὰ τὸ ἔμπροσθεν τῶν θυρῶν μέρος 61 κατέπλατο (Τ 351)· καθήλατο (1652) 64 κατεπόθησαν (Ps. CXL 7)· κατεποντίσθησαν. κατέπεσαν 68 κατεργόν· πεπαλαιωμένον (cf. κατοργῶν) 73 κατέρεξε (Δ 361)· κατέψησεν 76 κατέροντες· καταπλέοντες (καταιρ—) 77 κατέρραξε (Sirac. XLVI 9)· κατέβαλεν

κατερρινημένοις· εὐτελέσιν
κατερρινωμένον (Aesch. Suppl. 757)· καταπεπυκασμένον. καταδεδερματωμένον
κατερ(ρ)ύηκεν· ἰσάπη
κατερύκει (Π 9?)· κατέχει [83]
κἀτέρωτα (Sappho)· καὶ ἄλλοτε [85]
κατέσκαψε· κατώρυξεν [87]
κατεσκληκότα· †κατεσκληρωμένα
κατέσπασε (Soph. fr. 752)· κατέπιεν
κατεσοφίσθη· ἐπλανήθη (cf. κατασ—)
†κατεστάμενος καταθύσας
κατεστέμμεθα· ἐστεφανώθημεν
κατεστήριξεν ἀρχῇ· νόμον ἀπέδειξεν, [ad 93] κατεστηλίτευσεν
κατεστιγμένος· πεποικιλμένος
κατεστόρεσε (Ω 798?)· κατέστρωσεν. ἐθεάσατο (ad καθιστόρησεν) [96]
κατέστυγε· κατεστύγνασεν (schol. *P* 694)
κατέστυγον· κατεπλάγησαν. ἐμίσησαν
κατεστυγημένος· μεμισημένος
κατέστυψεν· ἐσάρκωσεν
κατεσφηκωμένον· περιεχόμενον
κατεσφήκωνται· καθήλωνται [1703]
κατέσχες· κατῆλθες. περι(ε)κράτησας
κατετεθήπεισαν· ἐθαύμαζον (1462) [6. 7]
†κατετλᾶτο· κατετολμᾶτο
κατετυμβοχόησα (Apoll. Dysc. p. 96 C)· ἔθαψα [10]
κατευγμ(ά)των (Eur. Hipp. 1170)· καταρῶν [12]
κατ' εὐθύ· κατ' εὐθεῖαν
κατευθυνομένη· διοικουμένη
κατευκτόν· τὴν ἐπί τινι εὐχῇ ὑπόσχεσιν
κατευμαρίζοντες· εὐχερίζοντες. καθιστῶντες
κατευμεγεθεῖν· καταδυναστεύειν [17b]
κατευμεγεθ(ήσ)ειεν· καταδυναστεύσειεν
κατευνάζει (Soph. Tr. 95)· κοιμίζει
κατευνάζεσθαι· κοιμίζεσθαι. πραΰνεσθαι
κατεύξασθαι· κατά τινος εὔξασθαι
κατευρύνεται· μεγαλύνεται, πλατύνεται [23]
κατεύχομαι· καταρῶμαι
κατεύχου (Eur. I. T. 536)· καταρῶ
κατεφοίνιξας· ἔβαψας
κατέφυ· ἐγεννήθη (cf. καταφυέν)
κατεφωράθη· ἠλέγχθη
κατεφωρᾶτο· ἠλέγχετο
κατέχειν· κρατεῖν. κωλύειν. συνέχειν (schol. Soph. Ai. 416)
κατεχειροῦτο· ἐνίκα. ὑπέτασσεν
κατέχεσθαι· θεοφορεῖσθαι
κατέχευε· κατέβαλεν. κατέθηκεν [ad 33]
κατεχθαίροντα· μισοῦντα
κατεχμάσας· κατασχών ⟨1060⟩ [36—41]
κατηβολή· τὸ ἐπιβάλλον. Εὐριπίδης Τηλέφῳ (fr. 750) καὶ Πελιάσιν (fr. 617). (λέγεται δὲ οὕτως) καὶ ἡ τοῦ πυρετοῦ περίοδος. καὶ ὁρμή. καὶ μερίς. καὶ ἱερὰ νόσος (1123). καὶ τέλος τῶν χρεῶν. τὸ καθῆκον. θυσία. τελετή. τὰ νομιζόμενα [43]
κατηγλαϊσμένα· κατακεκοσμημένα
κατηγορευκότα· κατειπόντα
†κάτηδα· καταβεβρωμένα
κατήδεσα αὐτόν· αἰσχυνθῆναι ἐποίησα[ν] αὐτόν
κατηθαλωμένη (cf. Eur. Tro. 60)· τεφρωθεῖσα [49]
κατείθηκα ⟨κατῆκα⟩· κατέθηκα
κατήκιζον· ὕβριζον. ἔξεον
κατηκισμένους· βασανισθέντας. ὑβρισμένους
κατηκίσατε· εἰς τὸ σῶμα ὑβρίσατε
κατήκισται (π 290 τ 9)· αἰκίᾳ καὶ βλάβῃ συνέχεται
κατηλαζονεύετο· κατεπαίρετο αὐτοῦ

COD. 79 |ιμένην 84 κατέροτα 91 κατεστεμμένος? 99 κατεστυγμένως |ένως 1700 |ηψεν 2 |ονται; cf. καταπ| 5 κατεθήπεσαν 32 κατέσχετε 34 |θαίνοντα 41 ἐπέβαλλεν, ἐπ| 42 κατηβολη — πελίασιν 48 κατειθ| ταφ| 51 κατείκιζον 55 κατηλαζω|

HES. 83 κατέρυκεν· ἐπέσχεν (Z 192), ἐκώλυσεν (Ψ 734) 85 κατερυθραίνει· καταβάπτει ἐρυθρῷ βάμματι (911) 87 κατεσκηνωμένης (III Macc. IV 1) ...· πεπαλαιωμένης Ad 93 [ἀπέδωκεν] 96 κατεστρατοπέδευσε (II Macc. IV 22)· κατεπολέμησεν 1703 κατεσφραγίσθη (Sapient. II 5)· ἀπεκλείσθη. ἐσφραγίσθη 6 κατέταρπον· κατεκοιμήθησαν 7 κατετήρυεν (ι 31)· κατεῖχεν 10 κατέτυξ (K 258)· γένος περικεφαλαίας 12 κατευθικτήσας (II Macc. XIV 43)· ἁψάμενος 17b (κατευμεγεθῶν Nicet. David. p. 89, 1 Dr.·) ὑπερβάλλων. νικῶν 23 κατευρίσκοι (ο 73)· κωλύει Ad 33 ἤπλωσεν (Θ 385) 36 κατέχμασον· καταφόνευσον (καται—) 37 κατεσπᾶσθαι· καταντλᾶσθαι 38 κατεμυεῖ· καταντλᾷ 39 κατεσνῶσι· καταμάσσουσιν 40 καταιώρηται· 41 κατέχευε· δοξάζουσιν (ad κατεώρηνται?). ἤπλωσεν (Θ 385). ἀπέβαλεν. ἀπέθετο. κατέρριψεν (M 158) 43 κατηγάσατο (Callim. epigr. LXV 2)· κατηγωνίσατο (1596) 49 κατηθάτην· καθωμιλησάτην (1791)

(κατήλεσα· ἐλέπτυνα, συνέτριψα) cf. 1604
κατῆλιψ· μεσόδμη. μεσότοιχον. δοκός, ἡ †ὑπό τινος βαστάζουσα τὸν ὄροφον. οἱ δὲ ἰκρίωμα τὸ ἐν τῷ οἴκῳ· ὃ καὶ βέλτιον [57]
κατήλυσις· κατέλευσις
?κατηλέποντα· φροντίδας ποιοῦντα
(κατηλόηται)· κατατέτριπται
κατηλόχισται
κατημαξευμένα· κοινά. καταπεπατημένα, κατατετριμμένα ⟨1627⟩
κατημελής· κατήκοος ⟨1757⟩
κατήμυσσον· κατέξυον. κατεσπάραττον
κατημύχθη· ἐσπαράχθη
κατήναρε (Callim. Ap. 101)· κατέκτεινε
κατηναρισμένα· ἀπολωλότα. ἐκδεδαρμένα. ἐσκυλευμένα Σοφοκλῆς Αἴαντι Μαστιγοφόρῳ (26)
κατηνδράφυξας· κατέκτεινας ⟨col. 148, 27⟩
κατήνοχα (Macedon.?)· κατενήνοχα
κατηντιβόλουν· παρεκάλουν ⟨1300⟩
κατήνυσεν (cf. Eur. Or. 89)· ἀνάλωσεν [71. 72]
κατῄραμεν (Eur. Bacch. 1294)· ἤλθομεν [74]
†κατηργμένος· κατηπεισμένος. κατεστιγμένος
κατηρέθετο· παρωξύνθη
κατηρεφέας (Σ 589)· καταστέγους
κατηρεφές (ο 367 ι 183)· κατεστεγασμένον· κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ταπεινῶν στεγῶν κατηρεφέας (Σ 589). οἱ δὲ πέτρας
κατηρεφέστερον· κατεστεγασμένον μᾶλλον
†κατήρειν· κρεμαμένην ⟨κατήορον?⟩
κατηρείκοντο (Herod. III 66)· κατεσχίζοντο
κατήρειξεν· ἀνήλεσεν ⟨1675⟩
κατήρη· τὸν κεκαλυ(μ)μένον (Eur. Suppl. 112). καὶ κατεχόμενον
κατήριπες· κατέπεσας, πέπτωκας [85]
κατήροσας· ἐφύτευσας. ἐγέννησας [87]
κατηρτυκώς (Aesch. Eum. 476)· τέλειος. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων, ὅταν ἐκβάλῃ πάντας τοὺς ὀδόντας
κατήρυδες· αἱ βρίθουσαι καὶ καταρέουσαι ἄμπελοι. λέγει δὲ τὰς χρυσᾶς ἀμπέλους, παρόσον οὐκ ἐκλαδεύοντο
κατῆσε· κατεκήλησε. καθωμίλησε
κατησάτην ⟨1749⟩· κατεκηλησάτην. καθωμιλησάτην
κατηφέα (Hippocr. Epid. 1121 D)· κατηφῆ, στυγνά
κατήφεια· στυγνότης, ὄνειδος (P 556?), αἰδώς, ἀνία
κατήφησας· κατηνίασας ⟨1487⟩ [95]
κατηφίη (Π 498. P 556)· αἰσχύνη. στυγνότης
κατηφόνες (Ω 253)· καταίσχυντοι. κατηφείας ἄξια πράττουσαι
?κατηχίζειν· νουθετεῖν. ἐνηχεῖν [99]
κατηχθημένον· βεβαρμένον
κατηχθίζετο· ἐμισεῖτο [1803. 4]
κατθᾶξαι· παρακονῆσαι. μεθύσαι [6]
κάτθεο· κατάθου
κάτιδε (Ar. Eqq. 170)· ὅρα
κατιλλάνθη· κατεμυκτηρίσθη
κατιλλώπτω (Philemon. fr. XXXI p. 45)· καθορῶ ⟨1592⟩
κατιλύσαντες· περικαλύψαντες ⟨κατει—⟩
κατιμονεύει· καθιεῖ [13]
κἀτίναξε· παρέσεισε
(κατιστόρησεν· ἐθεάσατο) cf. 1695 [15–17]
κατισχνοῦν· καταλεπτύνειν
κατιτηρία· ἡ ἐπὶ καθόδῳ θυσία [20]

COD. 56 cf. κατᾶλιψ 59 cf. ἀνηλεγές 60. 60a κατηλόχισται, κατατε| cf. Soph. fr. 21 61 κατηλεξ| 63 |μασσαν 76 |οξύνθη 78 ταπεινοστεγῶν — πέρας 82 ἀνήλασαν 83 κατηρυτὸν 86 |ωσας 89 τελείως 90 |αι, κατακηλύσαι, καθωμιλῆσαι 91 χαμηλησάτην ἐ 97 κατήφονες, κατησχύνοντο 1801. 2 = 2. 1 κατηχθισμένον 5 κατθάξαι πκονῆσαι 8 cf. κάστιδε (Deuteron. XXVI 15) 9 κατηλ| |ήρισεν 10 κατηλλωπτ͂ 11 κατηλ| 12 κατημενεύει 14 κατίναξ· παρέσει 19 cf. καπητήρια

HES. 57 καθηλέτης· ἐπήκοος ⟨v. 1762⟩ 71 κατηπείθοντο (E 417)· κατεπραΰνοντο 72 κατηπιόωντο (E 417)· ὁμοίως 74 †κατηρεγμένος· πεπτωκώς. καμπτόμενος 85 κατηρτίσω (Ps. LXXIII 16)· ἐποίησας. ἐτελείωσας 87 κατῆρξε· συνέκλεισεν ⟨—εἷρξε⟩ 95 κατηφήσας (X 293)· κατανι(α)σθείς 99 κατηχούμενος (Rom. II 18). διδασκόμενος 1803 κατηχούμενος (Rom. II 18)· παιδευόμενος 4 κάτθανεν (Φ 107)· ἀπέθανεν 6 κατθέμεν (τ 4)· θεῖναι 13 κατιβόμενον· καταρεύμενον 15 κατηρυμάει· μεγαλοφρονεῖ ⟨κατειρωνεύει⟩ 16 κατισχαρομένης (III Macc. IV 1)· πεπαλαιωμένης ⟨v. κατεσχιρ—⟩ 17 κατίσχεαι (B 233)· κατέχεις 20 κατηφθειμένον (Eur. Rhes. 378 καπφ—)· κατακείμενον

κατ' ἴχνος (Eur. Hec. 1059)· κατακολουθήσας τῷ ἴχνει
κατιώθη· ἐρυπώθη [23]
†κατιωμένον· κατερρυπωμένον [25]
κατοικ..αι· κατάχαλκα σκεύη
κατοιμώζοντες· στενάζοντες [28. 29]
κατοίσεται (X 425)· κατάξει
κατοιχομένων· νεκρῶν, τεθνεώτων. ἀπελθόντων. ἀποθανόντων [32]
κατοκωχή (Plat. Phaedr. 245 A)· κατοχή [34. 35]
κατοκώχιμον (Isaeus p. 23 Schoem.)· κατόχιμον. ἐνέχυρον
κατοπάζῃ (Hesiod. Op. 320)· ἀκολουθῇ
κατοπάζων· διώκων [38]
κατόπιν (Ar. Eqq. 632 al.)· ὕστερον [ad 40]
κατόπταν (Eur. Rhes. 134)· κατάσκοπον
κατοπτεύω· ἐποπτεύω, ἐπιβλέπω [ad 42]
κάτοπτον· κάταντες. ἢ φανερόν. ἢ ἀντικρυ(ς)
†κάτοπτρα· δόρατον
κατοπτρίζεται· ἐν αἰσθήσει φαντάζεται, ἢ ὁρᾷ
κατοργᾶν· ὑπερακμάζειν
κατοργῶν· πεπαλαιωμένος ⟨1668⟩
†κάτορρα· ἡ καταρόα. βωμὸς ἐνόδιος
κατορρωδῶ· φοβοῦμαι, πτοοῦμαι, πτήσσω
†κατορουβάν· ἡ ἀγορά
†κατορυχάς· θησαυρούς
κατορφνᾶται· σκοτεινὴν ποιεῖ
κατορχούμενος· καταπαίζων
κατορώρυκται (Plat. Euthyd. 288 E)· κατακέχωσται
κατ' ὄσσων (Eur. Hipp. 1396)· κατ' ὀφθαλμῶν
κατουδαῖοι (Hesiod.)· νεκροί. κατώγειοι
κατουλάδα (Soph. fr. 397)· τὴν κατίλλουσαν, καὶ εἴργουσαν. βέλτιον δὲ τὴν κατό⟨πανώ—⟩ λεθρον, ἢ ζοφώδη, καὶ συστροφὰς ἔχουσαν ἀνέμων
κατ' οὐράν· κατ' ὀπίσω
κατουρίσας (Soph. O. T. 695)· ἀθρόως πάντα κάλων καθείς, καὶ μὴ διαμελ(λ)ήσας
κατοφρυώμενος· μεγαλοφρονῶν
κάτοχα· τοῦ τρυπάνου τὸ κατεχόμενον ⟨1898⟩ [62]
⟨κατοχεύει· πηδᾷ, ἐπικάθηται⟩ 1899
κάτοχοι· λίθοι, οἱ ἐπὶ μνήμασι τιθέμενοι. καὶ οἱ ἱερεῖς Ἑρμοῦ. καὶ οἱ ὑπὸ νόσων κατειλημμένοι. ἢ ἐνθουσιῶντες, ἢ ἔνθεοι [64]
κατρεύς (Clitarch.)· ὄρνις ποιός
κάτροπον· κάταντες ⟨1472⟩ [67. 68]
†κατράγοντες· οἱ βόαγροι. Λάκωνες
κατευχανάθη· ἐρράγη
καττύειν (Ar. Eqq.)· συρράπτειν
καττύεται (Ar. Eqq. 314)· συντίθεται, τὸ τῶ(ν) βυρσῶ(ν) περικόσμιον συσκευάζεται, ὡς ἐκ τῶν κασ(σ)υμάτων
κάττυμα (Ar. Eqq. 315)· ἀπάτη, δόλος. συσκεύασμα. δολιότης
καττύν (Arist. fr. VII p. 1061)· ἀπότριμμα δερματίου ..... [75]
κατωθήσαντος· καταβαλ[λ]όντος
κατωθούμενος· ἀνατρεπόμενος
κατώκλαξας (Dor.)· ἐπὶ πτέρναν ἐκάθισας
κάτω κάρα (Ar. Eqq. 153)· κάτω κεφαλὴν ἔχοντα [80. 81]
†κατώλυξα· κατέξαρα [83]
κατωμαδόν (O 352 al.)· κατὰ τῶν ὤμων [85]
κατωμιστής· ὁ ἀπο(ρ)ρίπτων ἐπὶ τὴν γῆν ἵππος
κατώμορξεν· κατεσπάραξε. κατέφησεν

COD. 24 κατοιβώμενον |ώμενον 31 |ουμένων 34 κατολίγον 35 cf. κατωλισθών 36 κατοκώχημα, κάτοχον, ἐχυρόν 38 κατοτάει, ἀκολουθεῖ 42 cf. καθο| 43 cf. 1472. 1866 44 cf. καθ| 48 βώμενος ἐνόδειος 49 |οδῶ 54 κατακατέχοσται 55 κατόσσων 57 |λλάδα· τὴν κατιλοῦσαν ⟨1581⟩ 60 |όμενος ⟨70 ordo κατρυ—⟩ 74 καττῦν 78 κατωκάεξας 79 κατωκάρ 84 |δών 86 ἀπὸ

HES. 23 κατιῶται (Iacob. V 3)· ἐρύπωται 25 κατ' οἶκον (Act. Ap. II 46)· κατὰ τὸν οἶκον 28 κατοινύσαι· καταχρύψαι 29 κατοιόμενος (gl. Habac. II 5)· ὁ μετὰ πληροφορίας πιστεύων. ἢ ὁ ἐν ὑπολήψει φερόμενος. καὶ ὁ ὑπερηφανευόμενος 32 κατοιόμενος (Habac. II 5)· ὑπερορῶν 34 κατ' ὀλίγον (Sapient. XII 2)· κατὰ μικρόν 35 κατόλισθον· κατέπεσον (cf. Apoll. Rh. I 390) 38 κατολοφυρόμενοι· θρηνοῦντες Ad 40 ὄπισθεν ⟨Moer.⟩ Ad 42 ἢ καθορᾶν 62 κατόχιμοι (Levit. XXV 46)· κατεχόμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων 64 κατατραχαάμ· καταμωκήσασθαι 67 κατρός· κακός ⟨καῦρος⟩ 68 καταρίζει· οἷον ποτηρίῳ ῥίπτει ⟨v. κοτταβίζει⟩ 75 κατώδυνος (I Sam. I 10)· λυπηρά 80 κατωλιγωρήσαντες· ἀμελήσαντες 81 κατωλισθών· καταπεσών ⟨cf. 1836⟩ 83 κατωμαδίοιο (Ψ 431)· κατὰ τοῦ ὤμου βαλλομένου 85 κατώμαλον (Ψ 500)· κατὰ τῶν ὤμων

κατωνάκη (Theopomp. fr. XXVI p. 821)· ἱμάτιον, ἔχον ἐκ τῶν κάτω μερῶν νάκος προσερραμμένον, ὅ ἐστι μηλωτή. Δοκοῦσι δὲ τοῦτο ἀμφιέσασθαι Ἀθηναῖοι τῶν περὶ Πεισίστρατον τυράννων ἐπαναγκασάντων, ἵνα ὑπὸ εὐτελείας μὴ κατίωσιν εἰς τὸ ἄστυ οἱ πολῖται ⟨cf. Moer. 224⟩

κατωπιάσαι· κατηφῆσαι [90]

κατωραΐζεται (Iones)· σεμνύνεται

κατωρής· κάτω ῥέπων [93]

κατώρυχες (Eur. Hec. 996)· κατωρυγμένοι [95]

κατωτίδες ⟨—μίδες⟩· ἅπερ οἱ νομεῖς κατὰ τῶν ὤμων φοροῦσι δέρματα

κατωφερής ⟨κατα—⟩· ὁ κάτω φερόμενος

κατωχάνης· ὁ κάτοχος τοῦ τρυπάνου, κυρίως [99]

κατῴχοντο· κατέβησαν. κατεγένοντο

καυάζοντα (Lacon.)· ἀποσκάζοντα

καυαλέον ἢ καυαλές· ὑπὸ Αἰολέων τὸ αἶθος. ἢ κατακεκαυμένον, καπυρόν, ξηρόν, θερμόν

†καυαλός· μωρολόγος

καύαξ (Dor.)· λάρος

καυάξαι(ς Hesiod. Opp. 690. 663)· συντρίψαι(ς) [1906]

καυκαλίας· ὄρνις ποιός

καυκίαλος (Theophr. VII 7, 1)· βοτάνη τις, ὁμοία κορίῳ. καὶ ὄρνις

καυκᾶνον· καυλίον. καὶ ἄγριον λάχανον [10]

καυλός (Ν 162)· τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, τὸ ἀπωξυμμένον, εἰς ὃ ἐμβιβάζεται τὸ κοῖλον τοῦ δόρατος. τὸ σύνηθες, ἐπὶ τῶν φυτῶν

καυλίον (Arist. HA. VIII 4, 3)· ὃ κατανέμονται οἱ ἰχθύες. καὶ τῶν κιόνων μέρος

καῦμα· κατάκαυμα. ἢ θῦμα ⟨θέρμα?⟩. ἢ πύρωσις

καύματος ἰδαλίμου (Hesiod. Op. 413)· τοῦ θερμοτάτου. ἢ ἱδρωτοποιοῦ

καυνάκαι (Aristoph. Vesp. 1132 Menand. fr. DIX)· στρώματα, ἢ ἐπιβόλαια ἑτερομαλ(λ)ῆ

Καύνιος Ἔρως (Aristot. rhet. II 25)· ἐν Καύνῳ τιμᾶται. καὶ ὁ σφοδρός

Καυνός (Cratin. p. 130 Arist. p. 1199)· [ad 17] κλῆρος. καὶ πόλις Ῥόδου

καῦρος (Soph. Tr. 958)· κακός

καυσαλίς· ἡ μέλαινα. καὶ ὑπέρυθρος (φλύκταινα)

†καυσμένης· ἔνυδρος

καῦσος (Nic. Ther. 338)· ὁ πυρετός

Καΰστερρος (Aeoles)· ποταμός

καυστηρῆς (Δ 342)· καυστικῆς, θερμῆς. ὀξείας, δρ(ι)μείας. διαπύρου

καῦστις· ἡ ἔκφυσις τῶν σταχύων. πυροὶ ἀδρυνόμενοι, καὶ χόρτος. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἀμφίκαυστις (fr. inc. XXX). καὶ ἐπώνυμον Δήμητρος. Κρατῖνος (q. v.) δὲ ἐπὶ τοῦ μορίου ἔταξεν αὐτό. καλεῖται δὲ καὶ εὔστρα, καὶ στρῶμα

καῦ †τινα· καὶ εἰς τοὐπίσω

καυτόν· θυσία τις, οὕτω καλουμένη. καὶ ἐσχάρα, καὶ ἑστία, ἔνθα καίουσιν

καυχαλίς ⟨l. καυσαλίς⟩· φλύκταινα

καυχᾶται· κομπάζει

κάφα· λουτήρ. Λάκωνες

†καφάσιος· μήν

καφάζειν (Cyprii)· γελᾶν

καφάζοι· καχχάζοι. γελᾷ

καφάν· κηφήν ⟨cf. θρῶναξ⟩

κάχαρις (Sapph. fr. 43)· δαγύς. καὶ πλαγγών. καὶ χρυσαλλίς, τὸ κοροκόσμιον. ἢ χαρίζεσθαι μὴ δυναμένη, ἢ οὐκ εὔχαρις ⟨ad κἄχαρις⟩

καχίλα· ἄνθη. Κύπριοι ⟨κάλχαι?⟩

καχλάζει (Aesch. Sept. 110)· ψοφεῖ. τρύζει [37. 38]

καχλάζει (Aesch. l. c.)· κιχλίζει. ἀθρόως γελᾷ. τετάρακται. γέγονε δὲ ἀπὸ τῶν κυμάτων. ἐπαίρεται, φλεγμαίνει

κάχληκος· τοῦ κόχλου

ἐ

COD. 88 ῥάκος προσερραμένως — π Πεισιστράτου — κατιῶσιν 89 |ιᾶσαι 92 κατώρης Theognost. ⟨98 cf. 1861⟩ 99 ἐπικάθεται 1902 ἔθος — πυρὸν 8 καυκιάλης — κωρίῳ 9 καυκ.̄νον 11 ἀπυξυμένον 12 κατανέμοντες 14 ὑδαλίμου 16 καυνίς, ὁ ἔρως 17 cf. διακαυνιάσαι 18 καυρός 19 καύσαλις, ὁ πυρετός (cf. 1927) 21 καῦσος, ἡ μ. κ. ὑ| 22 |ερος 23 δρ. μείας 25 καύτινα (˚τεινα?) 26 Phot. 151, 1 27 φυλάκταινα; cf. 1919 29 καφά 34 δασύς — 38 cf. κλάβακος 40 κάχλικος

HES. 90 κάτω ⟨καὶ τὼ q. v.⟩ πόδε· καὶ τοὺς πόδας. δυϊκῶς 93 κατωρυγῶσιν (Ierem. XXV 33 p. 370 Tischd., Amos IX 2)· ταφῶσιν 95 κατωρχήσαντο (Zachar. XII 10)· κατεχάρησαν 99 κατωχεύει· πηδᾷ. ἐπικάθηται ⟨κατο—⟩ 1906 καυαρόν· κακόν ⟨ad καῦρον⟩. καπυρὸν ⟨ad κραῦρον⟩ 10 Καύκωνες (Κ 429)· ἔθνος βάρβαρον Ad 17 κακός. σκληρός 37 καχλαίνει· ἐκ θορύβου ταράσσει ⟨καλχαίνει — βυθοῦ —⟩ 38 καχλίς· συμβολή ⟨κάχληξ· σ. λίθων⟩

καχνάζει· καχχάζει
καχρυδίων (Ar. Vesp. 1306)· πεφρυγμένων κριθῶν κυρίως, καταχρηστικῶς δὲ καὶ πάντα τὰ πεφρυγμένα. καὶ βοτάνη ἡ λιβανωτίς (Theophr. IX 11, 10). καὶ τῆς πεύκης ἡ βλάστησις (Theophr. III 5, 5). καὶ πυροί τινες
καχρύσω· συγχεῶ. ταράξω. καὶ κατα(κα)χρύσω ὁμοίως (1157)
καψάκιον· γλωσσόκομον
καψάμεν†ος· ἐλάττωμα †ἵππου
καψιδρώτιον (Com. an. CCCXXIII)· εἶδος χιτωνίσκου
καψιπήδαλος (Sophro)· ὁ μετὰ τῶν τὰ ἄλφιτα †καὶ μὴ διδόντων ἁλόμενος
†καψοί· οἱ τοῖχοι
†κέαρος· ὄρτυξ
κεάζω· διασχίζω. ἢ κλῶ
κέαθοι· βοηθοί
κέαρ (Ar. Ach. 5)· ψυχὴ διῃρημένη
κέαρνα· σίδηρα τεκτονικά, ἢ †σκτινά. ἢ ἀξίνην
κεάσαι· σχίσαι (ο 321). καῦσαι (Callim. fr. CCLXXXIX?)
κεάσθη (poet. inc. ap. Suid. στυφελισμούς)· ἐκλάσθη
κεάσματα· κλάσματα, ῥήγματα, διαρρήγματα
κεάσσαι (Hippocr. II p. 815 K)· διελεῖν. †συγχέαι
κέαται (Archil., Herod. IV 62)· κεῖται
κεβαλή (Maced., Call. fr. CXL 1)· κεφαλή [ad 59]
κεβλήνη· ἡ ὀρίγανος
κέβλος· κυνοκέφαλος. κῆπος (simia)
†κέγχει· ἐπιδάκνει
κεγχραμίς (Aristot. HA. V 15, 3)· τὸ ἐντὸς τοῦ σύκου σπερμάτιον
ω
?κεγυ· τέτρωται
?κεγυάειν· τεθραῦσθαι. τετρύσθαι
κεγχρανοπώλης· τραγηματοπώλης
κεγχρίδιον· σπερμάτιον ὅμοιον κέγχρῳ
κεγχρής, τριόρχης (Ar. Avv. 1181)
κεγχρί†λης· ὁ καρπός .....
κεγχρίνη· τὸ ἐκ κέγχρου ἕψημα
κεγχρίς· ὀρνέου εἶδος
κέγχρος· εἶδος βοτάνης. καὶ σπερμάτιον μελίνῃ ἐμφερές
κεγχρώμασι (Eur. Phoen. 1386)· ταῖς περιφερείας. καὶ τοῖς καταστρώμασιν
κεδάσας· διασκορπίσας
κέδασαν· διεσκόρπισαν
κεδᾶται· σκεδάννυται
κέδματα (Hippocr. III p. 609 K, al.)· αἱ χρονιώτεραι διαθέσεις νοσώδεις περὶ τὰ ἄρθρα· οἱ μὲν περὶ τὰ γεννητικὰ μόρια, οἱ δὲ ἰππόκοτα (ὑποκάτω?)
κεδνά (α 428)· ἀγαθά. συνετά. πιστά. φροντιστικά. κόσμια. σεμνά. σώφρονα. καλά. τίμια (Eur. Alc. 605)
†κέδρακε· ῥιγοῖ, πέφρικεν [80]
κεδρίδες (Ar. Thesm. 486)· ὁ καρπὸς τῆς κέδρου
κέδριον· εὐῶδες
Κεδρύσιες (—ίσιοι)· οἱ Κυδωνιᾶται [84]
κέδρος· ῥάβδος. κιβωτός, λάρναξ [ad 85]
κέδροπα (v. l. Hippocr. I p. 384 K)· τὰ ὄσπρια (v. κέρδοπα)
κεῖα· καθάρματα (v. κήϊα, ἐξήϊα) [88a. b]
κείανθι (Boeoti)
κείας· καύσας [91—96]
κείθι(α· τρύβλια) [97]
κεικύνη· συκάμινος
κειμήλια (Z 47)· τὰ ἀπόθετα χρήματα, ἀπὸ τοῦ κεῖσθαι· καὶ τὰ ἐν παραθέσει.

COD. 42 λιβανοτίς. Forte καὶ κάχρυς βοτάνη 43 καταχρύσω, cf. ἐκκαχρύσω (45 L. καψάνεμα et refer ad κάχρυς· λιβανωτίς Diosc. III 87) 46 |όκιον 51 cf. κηθοί ἐκήθεον κήθευον κεκησᾶς 53 cf. κέρνα σκέπαρνον 56 διαρήματα 57 κεάσαι (confusum cum κεράσαι?) 59 cf. καικύλην (h. e. καὶ κεβλήν) 61 κῆτος (66 κεγχριν—?) 67 κιχρηδῶν, σπερμάτων — κεγχρῷ 68 κεγχρίλης 69 κέγχρης (forte κεγχρίδες) 76 cf. κιδιᾶσθαι 77 νόδεις (em. schol. Hippocr. ap. Foes. Oec. p. 202) 79 cf. χιδαλέον et χιμᾶν 83 |άται 85 δέδρον (x pr. m.) 88—89 κειάμενοι· καύσαντες. κειανθί· καίοντες 90 κείνας 96b cf. Eusthat. 1259, 36 98 κίκυνα Theognost. 101, 7

HES. Ad 59 κύλιξ (ad κελέβη) 80 κεδράντης (Matth. V 26)· τὸ πᾶν, ἢ λεπτὰ δύο, τὰ †χερσαῖα (κερ—) 84 κέδρον· Ἀττικοὶ οὐδετέρως. (Moer. 232) δάνειον Ad 85 ἡ δένδρον ἄκαρπον (Ps. XXVIII 5) 88a κειάμενοι· καίοντες (paraphr. I 234) 88b (κείαντες [ι 231 ν 26])· καύσαντες 91 κείατο· ἔκειντο (Δ 162) 92 κεένσεο (Ψ 337)· τῇ μάστιγι νύξας 93 κεθμῶνες· φωλεοί (κευθ—) 94 κείδεα (B 15)· κακά 95 κεῖεν (B 509. 665)· ἐπορεύοντο 96 ......· ἐκεῖσε. εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον 97 κείηε· τέθνηκεν

μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ σώματι τίθεται [2000—2]

κεινόν (Com. an. CCCXCIV)· κενόν [ad 3] [4—6]

κείρει· τέμνει [ad 7]

Κειριάδαι (Demosth. 1358, 22)· δῆμος φυλῆς Ἱπποθοωντίδος [9]

κείριδες· ὄρνεα (v. κῖρις) [11]

κεῖρις· ὄρνεον. ἱέραξ. οἱ δὲ ἀλκυόνα [13]

Κειρύλος (Ar. Av. 300)· τοῦτον ἔνιοι † κήρουν (κουρέα?) λέγουσι. ἔστι τὲ ὄρνεον. ὁ δὲ Ἀντίγονος τῶν ἀλκυόνων τοὺς ἄρρενας κηρύλους φησί [15]

κεῖσθαι· ὑποκεῖσθαι ἐνέχυρα [17]

κείσομαι· τεθήσομαι

κεισός· βοτάνης εἶδος (2520)

κεῖσσα (κῆσσα?)· κίσσα. Λάκωνες

κεῖται (Σ 20?)· ἀεὶ ἐπὶ κακοῦ τίθεται τοῦτο, ἢ θανάτου, ἢ ἀπραξίας

κεῖτο· (ἐ)πεπτώκει [23]

κειῶδες· εὐῶδες [25]

κειώσασθαι· καθήρασθαι [27]

κεκαδεῖν· χωρίσαι. στερῆσαι. σκεδάσαι

κεκαδέσθαι· φείδεσθαι. ἐντραπῆναι

κεκαδῆσαι· βλάψαι, κακῶσαι. φείσασθαι. στερῆσαι

κεκαδών (Λ 334)· χωρίσας. στερήσας. φροντίσας

κεκαινοτόμηται· (νε)νεωτέρισται

(κεκαινουργηκότα· νέα πράγματα ἐργασάμενον) cf. 248

κεκαλαμινθευμένοι· † καλάμη γεγονότες

† κεκάλακας· καλὴ γέγονας. ἢ ἐκάλεσας [35]

κεκαρανίς· τράγου δορά

κεκαρμένον· περικεκο(μ)μένον [ad 37]

κεκάρπωκε· τετελείωκε. καὶ ἀπέκαυσε

(κεκαρπωμένη· καρπῷ πλήθουσα) 876

κεκάσθαι· κατεσκευάσθαι. κεκοσμῆσθαι

κεκασμέναι· κεκοσμημέναι. δεδοξασμέναι. τετελειωμέναι

κέκασται (Eur. El. 616)· κεκόσμηται. κατεσκεύασται. κρατεῖ. ὑπερέχει. ὥπλισται. τέτακται. πέποιθε. δεδόξασται [42—44]

† κεκεῖνα· κισσός

κεκεπφωμέναι· ἐπηρμέναι

κεκερτόμηται· κεχλεύασται

κέκευται· κέκρυπται

κέκηδε (Tyrtae. fr. 13, 28)· φροντίζει. ἀλγεῖ [50]

† κεκῆνας· λαγωούς. Κρῆτες

κεκηρωμένη· κεκακωμένη [53]

κέκηφε· τέθνηκεν

κεκιβδηλευμένοι (Ar. Ran. 733)· ἄτιμοι. ἀχρεῖοι. ἀδόκιμοι, νόθοι (2017)

† κέκιλος· ἰσχνόφωνος [57]

κεκλα(σ)μένον· [ad 58] ἐκλελυμμένον. ἀποκεκλασμένον

κέκλεο· κάλεσον

κέκλει· καλεῖ. κελεύει [61]

κέκλετο· [ad 62] ἐβόα. παρεκαλεῖτο [63]

κεκληγός· ψοφοῦν

κεκληγώς· ψοφῶν. [ad 65], φωνῶν [65]. ἐπικαλούμενος [66]

COD. 9 κειρέαι 10 κειρίδες 14 κείρυλος — ὁ σὲ 24 cf. κεῶδες, κηῶδες 26 cf. κεώσατα, κοιώσατο 28 κεκάδειν, χωρῆσαι 29 |άδεσθαι 31 φροντήσας 36 κεκρανίς cf. καρανῶ 37 cf. ἤρεσθαι 39 κεκαῦθαι 46 |ομέναι 47 |οῦται 49 κέκει 58 κεκλυμμένον; cf. κεκαλμένον 60 κεκλεῖ; cf. Arcad. 158, 27

HES. 2000 κεινη· ἐκείνη (β 124). κενή (Γ 376) 1 κείνης (Ε 894)· ἐκείνης 2 κεινήσει· ματαίαις. κεναῖς (Δ 181) Ad 3 ἢ ἐκεῖνον (Γ 408) 4 κεινοχέα (Λ 160)· ὅταν κενὸν ἅρμα ᾖ 5 κείοντες (Ξ 340)· κοιμηθησόμενοι 6 κεῖρα (Byzant.)· γενεὰ ἢ ἡλικία Ad 7 κατεσθίει (Λ 559) 9 κειρίαι (Ioann. XI 44)· κειραιαί (κηρεῖαι) Ad 10 κηρία (ad κηρίς) 11 κειριόνου· ἐπίκερός ἐστιν ὁ τόπος (καίριον· οὐ ἐπίκαιρος) 13 κείροντες· ἀναλίσκοντες, ἐσθίοντες (Φ 204) 15 κεῖσε (Γ 410)· ἐκεῖ. εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον 17 κεισιβδηλευμένοι· νόθροι (2055) 23 κείχεις· καταλάβεις 25 κείων (τ 48)· κοιμηθησόμενος 27 κεκαδησόμεθα· διασκορπισθησόμεθα. χωρισθησόμεθα (Θ 353 paraph.) 35 κεκαλμένον (λ 194)· ἐπὶ γῆς ἐκπεπτωκός Ad 37 ἢ κεκοσμημένον (ad δ 725 Ar. Eqq. 685) 42 κεκαυτηριασμένοι (I Tim. IV 2)· βεβασανι[α]σμένοι, μὴ ἔχοντες τὴν συνείδησιν ὑγιῆ 43 κεκαφηότα· ἐκπεπνευκότα (Ε 698)· κάπυς γὰρ τὸ πνεῦμα· καὶ κῆπος ὁ περιπνεόμενος καὶ εὐήνεμος τόπος. [ἔνθεν καὶ καπήλατος, ἀπὸ τοῦ διασείεσθαι αὐτοὺς τὰς ἐν τῇ κεφαλῇ τρίχας ὑπὸ τοῦ πνεύματος. καὶ γὰρ καὶ αὐτὴ ἡ κεφαλὴ ὑπὸ Ῥωμαίων κάπουτ κέκληται, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοτέραν εἶναι τοῦ ἄλλου σώματος αὐτὴν πεπνεῖσθαι] 44 κεκαφηότι (Greg. Naz. C. XIII 7 p. 58)· ἐκπεπνευκότι 50 κεκηλίδωσαι (Ierem. II 22)· μεμίανσαι 53 κεκησᾶς· βοᾶς 57 κεκλεγμένος (Soph. OT. 159)· ἐπικαλούμενος Ad 58 κεκλαδευμένον (λ 194) 61 κέκληται (Κ 259)· .... Ad 62 παρεκελεύετο (Μ 408). ἐκάλει (Σ 391) 63 κεκλείατο (Κ 195)· συγκεκλειμένοι ἦσαν Ad 65 βοῶν (Λ 168) — κραυγάζων (Ε 591) 66 κεκλίαται (Π 68)· συνεληλασμένοι εἰσίν

κεκλιμένοι· [ad 67]. περιεχόμενοι [67]. προσανακείμενοι

κέκλ[ε]ινται (cod. Vind. Call. Del. 168)· κεῖνται

κεκλόμενοι· κελεύοντες

κέκλου· κάλεσον [71]

κέκλυτε· [ad 72], ἀκούετε [73. 74]

κεκμᾶται· κεκοπίακεν

κέκμηκε· πεπόνηκε. τέθνηκεν. ἀπείρηκε ⟨2080⟩. κεκόπωται

κεκμήκει· ἀπειρήκει ὑπὸ κακῶν

κεκμηκώς· κεκοπιακώς

κεκμηῶτες· οἱ κεκοπιακότες

†κέκνακεν· ὑπὸ κακῶν ἀπειρήκει ⟨2076⟩

κεκνιπωμένοι· καρποὶ ὑπὸ ἐρισύβης διεφθαρμένοι. ἢ κνιποὶ τοὺς ὀφθαλμούς

κεκοισυρωμένη (Ar. Nub. 48)· †ἐκπεπληγμένη. περιεσταλμένη ⟨col. 459, 25⟩

κεκοκκυγωμένον· κεχρισμένον χρώμα(τι) κοκκυγίνῳ, ὅ ἐστι πορφυροῦν· ἀπὸ κοκκυγέας δένδρου

κεκολαμμένη (Callim. fr. CI)· γεγλυμμένη

κεκολάσθαι· μώλωπας ἔχειν

κεκολλυριωμένον· λευκῷ κεχρισμένον

κεκομψευμένης· κομψὸν τὸ σεμνόν, ἢ ἀστεῖον· ὅθεν λέγεται τὸ ῥῆμα

κεκονδυλωμένον· διηρθρωμένον(. ἢ κονδύλους ἔχων)

κεκόνηκεν· κεκακούργηκεν. ἢ πεφόνευκεν [90]

(κεκόννηκεν· ἔγνωκεν †ὅτι) [92. 93]

κεκορυθμένος (Ε 562)· καθωπλισμένος, ἀπὸ τῆς κόρυθος

κεκορυσμένα· μεμετεωρισμένα. ὡπλισμένα

κεκόσμηται· τέτακται. κεκάθαρται

κεκοτηότι (Φ 456?)· ὠργισμένῳ, κεχολωμένῳ [97]

κεκραγήσει· κραυγάσει ⟨—άσεις⟩

†κεκραγῖναι· ἄγριαι θρίδακες

κεκραμένας· κεκαρμένας (Siculi). ἢ εὐκράτους

κέκρανται (Eur. Io. 1010)· τετέλεσται [2102]

κέκρηται (Iones)· ἥρμοσται (c. c. φιλία)

κεκριγότα· κεκραγότα

κεκριμένη· διακεχωρισμένη. τεταγμένη. σαφής. εὔδηλος. ἐπιλεκτή (Κ 417) [6]

Κεκροπίδας (Eubul. fr. II p. 215)· Ἀθηναίους, τοὺς ἀπό†κιδας

κεκρουμένῳ· ἐνδεεῖ, καὶ οὐ πλήρει [9]

κεκρυμμένην· ἐπιμ.νῶς κειμένην

κεκρύφαλος (Arist. HA. II 12, 6)· εἶδος κοιλίας τῶν μηρυκαζομένων ζῴων [ad 11]

κεκρυφάλους· τοὺς τῶν ἵππων κορυφ†αστῆρας, καὶ κροκυφάντους

κέκτικε· τέτοκεν

†κεκτισμένοι· πεφημισμένοι. κατεσφραγισμένοι [15]

κεκυπτάκασιν· ἀσχολοῦνται

†κέκυλτα· δῶρα τὰ τῇ χειρὶ ἑλκόμενα

†κεκύκη· καμπύλη

†κεκυσῶσθαι· ἐκτετιμῆσθαι

κεκυφότα· ταπεινοῦντα

κεκωδωνισμένοι (Ar. Ran. 722)· πεπειρασμένοι, καὶ ἐξητασμένοι. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν περιπολούντων, καὶ τοῖς κώδωσι διαπειρωμένων, εἰ οἱ πρώτως ταῖς φυλ(ακ)αῖς τεταγμένοι ἐγρηγόρασιν

κεκωδώνισται· πεπείρασται, ἐξήτασται, δεδοκίμασται

κεκώνηται· πεπίσσωται. κέκλυσται

†κεκώπευται· στρατός, ὁ ἐπὶ κώπης

κεκώπηται· ἡ ναῦς: καὶ τὸ ἐν ἑτοίμῳ ἔχειν τὰ ξίφη (Eur. Or. 1282)

κελαδεῖ (Theopomp. com. p. 801)· βοᾷ ⟨2848⟩

κελαδεινή· κραυγή, βοή. ἢ κυνηγός, ἐπιθετικῶς (Υ 70) [28. 29]

κέλαδος (Aesch. Pers. 388)· ἦχος μουσικός, κραυγή, βοή, θόρυβος

COD. 79 κεκμηωτοί ⟨80 κεκμάκη?⟩ 81 κεκνιπόμενοι — ἐρίαβης — κνιποί ⟨82 ἐμπεπλεγμένη? an ἐκκεκηριωμένη, ἐκπεπληγμένη⟩ 83 χρῶμα 86 κεκολλυρόμενον 88 ἢ … ἔχων post 92 89 κέκυκεν· ἔγνωκεν ὅτι κ. ἢ π. (cf. διακονῆσαι, ἐπικεκόνημαι) 93 καθο| κορύθου 96 ὀργ| ⟨99 τετρακῖναι?⟩ 2104 κεκρηγότα 12 κορυφ| 13 κέκτηκε (κεκύηκε Meinek.) 16 κεκρυπτάκασιν ⟨17 ἑλκυστά· λῶρα?⟩ 21 ἢοἱ — ἐγρηγορέναι 22 ἐξίτασται 27 κελαδίνη

HES. Ad 67 περικεκλεισμένοι (Χ 3) — κεκλειμένοι (Ο 740) 71 κέκλυθι (Κ 284)· ἐπάκουσον Ad 72 ἀκούσατε (Γ 86 al.) 73 κέκλυτέ μευ (Γ 86)· ἐπακούσατέ μου 74 κεκλησμένου (Exod. XXVI 1)· διανενησμένου 90 κεκονιαμένος (Φ 541)· κεκονιορτωμένος 92 κεκόπακεν (Genes. VIII 8)· ἐπαύσατο 93 κέκοπας (Ν 59)· ἔκοπας 97 κεκράανται (δ 616)· ἐπιτετέλεσθαι 2102 κεκραιπαλικος (Ps. LXXVII 71)· εὐφραινόμενος, ἢ εὐφραμμένος 6 ?κέκραγε (Philemo com. p. 45)· βοᾷ. φανερῶς διαμαρτύρεται 9 κέκροψ· ἀπατεών. ἢ πίθηκος ⟨κέρκωψ⟩ Ad 11 σαβακάθιον δεσμότριχον 15 κεκύθωσι (ξ 303)· κρύψωσι 28 κελαδίνης (Π 183)· θορυβώδους 29 κελάδησαν (Ψ 869)· ἤχησαν ⟨v. κηλ—⟩

Κελαδων (Φ 16)· ἠχῶν, μέλπων. καὶ ποταμὸς Ἀρκαδίας (Call. Dian. 107)
κελαινεφές (Β 412)· ὁ μελαίνων τὰ νέφη [33] παραγώγως ἢ συνθέτως, ὁ κελαινὰ συνάγων τὰ νέφη [34. 35]
κελαινόν (Α 303)· μελα[ι]νόν
†κελαινόλωτα· κεράσια
κελαινῶπα θυμόν (Soph. Ai. 954)· τὸ μὴ φανερόν. τὸ δόλιον. καὶ τῇ ψυχῇ δύσνουν
†κελαιούς· ἡσύχους: ἤχους ⟨κελάδους⟩
κελαρύζει (Φ 261)· ἠχεῖ. φωνεῖ. ἢ συνεχῶς ῥεῖ. ἔστι δὲ ἰδίωμα ἤχου
κελαρύξεται· μετὰ (ποιᾶς) φωνῆς ἠχήσει [42—45]
κελέβη (Antimach. fr. XVII)· ποτηρίου εἶδος θερμηροῦ. καὶ ποιμενικὸν ἀγγεῖον
κελεῖς· ἀξίνη [48]
κελένδρυνον· δρύϊνον. κελέων. λέγεται δὲ καὶ μυσκέλενδρον. καὶ τὸ μακρόν [50]
κελεόν (Aristot. HA. VIII 5, 4)· ὄρνιν ποιόν
κελέοντας (Aristoph. fr. CLXXXVII Theocr. XVIII 34)· τοὺς ἱστόποδας. καὶ τὰ ὁπωσοῦν μακρὰ ξύλα, δοκούς, ἱστούς, καὶ †πτῆρα οὕτω φασί. κελοὶ γὰρ τὰ ξύλα
Κελεός· ἥρως Ἀθηναῖος [54. 55]
κελευθείας· τὰς ἐνοδίους δαίμονας
κελευθείοντες· ὁδεύοντες
κελευθιόων· πρὸς ὁδὸν ἔχων τὴν διάνοιαν
κέλευθος (Callim. Ep. VIII 2)· ὁδός
κελεύθρας· κελεύσεως [61]
κέλευστρα ἢ κελεύστα· ἅμαξα ἡμιονική [63]
κελεύματα· παιδιᾶς εἶδος. καὶ †ἀγάλματα
?κέλετρον ⟨δελ—?⟩· ᾧ τοὺς ἰχθύας θηρῶσιν ἐν τοῖς ποταμοῖς [66]

κεληυοσύναις· κελεύσεσιν
κέλης (Ar. Pac. 900 Xen. Hell. I 6, 26)· ἵππος, καὶ ἱππαστής. καὶ μέρος (Comici cf. 2200). καὶ εἶδός τι τῆς νεώς [ad 68]
κελητιᾶν· κελητίζειν. ἱππεύειν
κελλάς· μονόφθαλμος ⟨2205⟩
κέλλειν· τὸ εἰς γῆν ἐκτιθέναι τὴν ναῦν. καὶ ἐξοκέλλειν
κέλλικας· δημότας ⟨cf. μέλαξ⟩ [73]
κελλόν· στρεβλόν. πλάγιον
κελλῶσαι· πλαγιάσαι [76]
Κελμίς· παῖς. ἢ †λύκιθον. καὶ ὄνομα ἑνὸς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων (Soph. fr. 336) [78—81]
κέλσαι (κ 511 Aesch. Suppl. 15)· ἐκκεῖλαι. ὁρμίσαι. καταλαβεῖν. εὐτρεπίσαι. ἐξοκεῖλαι. [ad 82]
Κελτοί (cf. Call. Del. 173)· ἔθνος ἕτερον Γαλατῶν
κελύφανα· λεπίσματα ......
κέλυφος· ὀστέον λεπτόν. κυρίως δὲ καὶ τὸ τῆς ὀπώρας, καὶ τῶν δένδρων
†Κελχωναεῖς· ἔθνος Σκυθικόν. ἢ Κελχοί
κελῶ· ὁρμήσω (cf. Eur. Hec. 1048) [88]
κέλωρ (Eur. Andr. 1033)· ἔγγονος, υἱός. ἐκτομίας, γάλλος, σπάδων
κελώριον· παιδίον
?κέλωρ· φωνή [92. 93]
κεμάς (Κ 361)· νεβρὸς ἔλαφος. τινὲς δὲ δορκάς
κεμασῆνας· ἰχθύας ⟨cf. καμ—⟩ [96. 97]
κεμμάς· ἔλαφος νέος
κέμμερος ἀχλύς· ὁμίχλη ⟨603⟩
†κέμμης· ὅριον ⟨μόριον 2168?⟩
Κέμμις (Herod. II 91)· πόλις ἐν Αἰγύπτῳ
κέμμορ· μέγα κῆτος

COD. 32 καλενεφές — κέλαινα ⟨ῶ pro ὁ⟩ 38 κελαινοπάθιμον 41 κελαρύζεται 46 κελεύη ⟨l. μελιτηροῦ. θερμοπότις⟩ 49 κελαιόν 50 μέγα 51 κελαιύν 52 φασίν. σικελοί 56 |δείους 57 |θίοντες ⟨θιόωντες?⟩ 67 κελι| 71 κελλεῖν — ἐξωκείλλειν ⟨74 cf. σκελλόν⟩ 76 νεῦρον ⟨77 κέλκοις — ὁ παῖς Suidas⟩ 82 ἐκκίλαι, ὁρμῆσαι — ἐξοκ.˜λαι ⟨cf. ἐκίλσαμεν, ἔκελσε⟩ 89 κελώρ 90 κελλ| 91 κέλλωρ· ὁ κέλαρις sic Cyr. Dr. 94 νευρός 95 |ῖνας 99 cf. Lycophr. 1427

HES. 33 [καλενεφὲς ἅμα (Δ 140)· μέλαν] 34 κελαινή (Ε 310)· μέλαινα 35 κελαινόων (Φ 249)· μελαινόμενος 42 κελάρυξιν· ἰδίωμα ψόφου ⟨κελαρύζειν⟩ 43 κέλε ⟨κήλει⟩· τέρπε 44 κέλαιε (Α 74)· κελεύεις 45 κελέαιμεν (Α 74)· κελεύειν μεν 48 κελεβρά· λεπτὰ ⟨ad σκελιφρά⟩ καὶ νεκρὰ κτήνη ⟨ad κενέβρεια⟩ 50 κελαινόν· σκοτεινόν. μέλαν 54 κέλετο. δὲ θυμός (Κ 354)· παρεκελεύεται ἡ ψυχή 55 κέλευθοι (Κ 66)· ὁδοί 61 κέλευσον (η 163)· πρόσταξον 63 κελευστιόων (Ν 125)· κελευστικῶς ἔχων 66 κελεθίζειν (Ο 679)· τοῖς ἵπποις ἐπιβαίνειν ⟨κελητίζειν⟩ Ad 68 καὶ μονάτωρ (Byzant.) 73 κελλίων ⟨L. οὐλομελίη⟩· ἡ τῶν ὅλων φύσις 76 κελμάς· θέρμη (חַמָּה). ἢ νεβρὸς ἐλάφου ⟨cf. κεμμάς, κεμφάς⟩ 78 κελοῖμι (Ω 297)· κελεύοιμι 79 κελόμην (Α 386)· ἐκέλευον 80 κέλομαι (Γ 434)· κελεύω 81 κελόν· κελεύω ἢ ὅμοιον ⟨L. ἴκελον· ὅμοιον⟩ Ad 82 συγκλεῖσαι. εἰλῆσαι ⟨ad ἕλσαι⟩ 88 κελωῖ πυρί (Θ 217)· τῷ καυστικῷ 92 κελωρύειν ⟨—εύειν?⟩· κεκραγέναι, βοᾶν 93 κελωρύσας ⟨—εύσας?⟩· φωνήσας, βοήσας 96 κεμαντά ⟨κηώεντα⟩· καθαρά. εὐώδη 97 κέν (Α 60)· ἄν

κεμπός (Maced.?)· κοῦφος, ἐλαφρὸς ἄνθρωπος

†κεμφάς· ἔλαφος ⟨2176. 2194. 2198⟩

κέμων· ἑτερόφθαλμος ⟨2170⟩ [2206]

κενεά· κενά, μάταια. Κύπριοι δὲ ἀναδενδράδας

†κενέαρος· κενός. ἐλαφρός [9]

κενέβρεια (Ar. fr. inc. CIV)· τὰ θνησίδια, καὶ νεκριμαῖα κρέατα

κεν(ε)ῆς· ματαίας. κενωθείσης

κενέθας· σπόγγος

κενεμβατεῖ· ματαίως πατεῖ [14. 15]

κενὴ δόξα· κενοδοξία [17. 18]

κενόν· τὸ κενωθέν. μάταιον [20—22]

κένσαι (Ψ 337?)· κεντρίσαι. †κτίσαι. κελεῦσαι (Dor.) [24]

κενταυρικῶς (Ar. Ran. 38)· ἀγροίκως, ἀγρίως

κένταυροι· λῃσταί. καὶ οἱ Αἰνιᾶνες. καὶ οἱ παιδερασταί, ἀπὸ τοῦ ὄρρου ⟨—ου κεντεῖν?⟩

†κένταυρος· ὄρρος ⟨ταῦρος⟩

κεντήματα· ζημιώματα

Κεντόριπα (Thuc. VI 94)· χωρίον τι [29]

κεντρηνεκέας· εὐπειθεῖς, ταχεῖς, καὶ διηνεκῶς κεντριζομένους, καὶ τοῖς κέντροις εἴκοντας, καὶ πειθομένους (E 752)

Κεντριάδαι· τῶν περὶ τὰ μυστήρια

κεντρῖναι (Aristot. Ath. 294 D)· φωνήν ⟨ψῆνες?⟩. γένος τι ζῴου

κέντρον· δόρυ. μάστι[γ]ξ. καὶ τὸ ἐν σιδήρῳ ἀδαμάντινον (Theophr. HPl. V 2, 3)

κεντρότυπος (Byzant.?)· μοχθηρός. φαῦλος. ἢ κεντροποιός. πανοῦργος [35]

κέντωρ· ἡνίοχος [37—41]

κέπφος (Ar. Plut. 912)· εἶδος ὀρνέου κουφοτάτου, περὶ τὴν θάλασσαν διατρίβοντος, ὃ εὐχερῶς ὑπὸ ἀνέμου μετάγεται. ἔνθεν λέγεται ὀξὺς καὶ κοῦφος ἄνθρωπος κέπφος [43. 44]

κέρα ἀγλαέ (Λ 385)· τὴν τρίχα λαμπρέ. τῷ τόξῳ ἀγαλλόμενε

κεράδες· τῶν προβάτων τὰ θήλεα, τὰ ἔνδον ὀδόντας ἔχοντα

κεραία (Aesch. Eum. 557)· ἐν τῷ πλοίῳ οὕτω τι καλεῖται

κεραΐζειν (Π 830 Θ 516)· κτείνειν. πορθεῖν. διαρπάζειν. διαφθείρειν

κεράϊζον (Herod. VII 125)· διέφθειρον

κεραΐζων· ἀναιρῶν. πορθῶν [ad 50] [51]

†κεραιέλοντα· ὁ εἰς κέρατα ἔλαιον ἄγων

†κερέεσιν· ἀδουσιφθοραῖς [54]

κεραιοῦχον· δικαιοδότην. ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς πλοίοις κεραιούχου [56]

κεραῖς (Lycophr. 1317)· κορώνῃ [58]

κεράμβηλον· κήπου προβασκάνιον. καὶ θηρίδιόν τι, ὃ περὶ τὰς συκᾶς δεσμενόμενον ἀποδιώκει τῇ φωνῇ τοὺς κνῖπας. ἔνιοι τοὺς κανθάρους, ὡς κέρατα ἔχοντας. τὸν Κέραμβον

κεράμβυξ (Thessali)· ζῷον κανθάρῳ ὅμοιον

κεράμεα ⟨—αμεᾶ?⟩· ὁ παντοδαπὸς κέραμος

κεραμεῖα (Aeschin. 70, 22)· ἔνθα τὰ ὀστράκινα σκεύη πιπράσκεται

κεραμεικαί· πλατεῖαι πληγαί. ἀγὼν γὰρ Ἀθήνησιν εὐτελὴς ἐν τῷ Κεραμεικῷ, ἐν ᾧ τύπτουσι πλατείαις χερσὶ τοὺς μὴ τρέχοντας καὶ τοὺς ἄλλους ἀγωνιστὰς γέλωτος χάριν [64]

κεραμεύς· ὁ Λυκοῦργος ⟨λυχνουργός?⟩

COD. 2204 Malim κέμφος· ἐλαφρός 6 ἀπόκηνα 11 κενῶς 12 κενέφας vel κένφας; Cyr. 13 |μματεῖ 26 αἰνίανες ⟨Τιτᾶνες!⟩ — παιδαράσται 28 κενταταπίτη 30. 31. 32 = 31. 32. 30 30 κεντρι| ἥκοντας 34 |οτύπος — κεντροποιήσω ⟨40 νέφος κενὸν φάους ... Cyr. Dr. Est veriloquium voc. κνέφας⟩ 41 κέειτο Cyr. Voss. cf. ὑποκέοιτο 42 κουφωτάτου 46. 47 = 47. 46 κεραΐδες 49 |ζαν· διέφθειραν 55 ποιοῖς 57 κέραις 59 κάραμβον

HES. 2206 κενά (χ 249 Ps. II 1)· ἀπόκενα. ἄκυρα 9 κενεαῦχες (Θ 230)· μάταια καυχώμενοι. καὶ κενῶς αὐχοῦντες ⟨v. αὐχέες⟩ 14 κενεόν· κενόν. ἄπρακτον (par. B 298) 15 κενεὼν ὁ (E 856)· τῶν περὶ τῶν λαγόνων τόπων. τὸ διάκενον μέρος τῶν ὀστῶν. ἀρσενικῶς 17 κενίσαι· κεντρίσαι ⟨κένσαι an ἀκαινίσαι?⟩ 18 κενοῖο· αὐτοῦ ⟨col. 658, 16⟩ 20 κενοφωνίας (I Tim. VI 10 al.)· ματαιολογίας 21 κέν πως (Λ 66)· ἄν πως 22 κενῶσαι· κενεῶσι. λαγῶσι 24 κενταυρίσκος· ἀγροῖκος, ἄγριος 29 κέντορες (E 102)· κεντρισταὶ ἐν τῷ ἐλαύνειν, ἐλατῆρες 35 κεντυρίων· ἑκατόνταρχος 37 κενωθῇ (I Cor. I 17)· μάταιος ἀποφανθῇ 38 καραϊσταί· κομῆται ⟨ceratiae⟩. πολεμικοί 39 καραϊστής· κομήτης. ἁλιεύς. εἶδος ὄφεως. καὶ ὁ κέρατα ἔχων ⟨κεράσης⟩ 40 κενόν, φάους τυφλῶν 41 κέοιτο (Herod. I 67)· κεῖτο ⟨Moer.⟩ 43 κεπφωθείς (Prov. VII 22)· ἐπαρθείς. ἀπατηθείς ⟨2403⟩ 44 κέρα· κέρατα (Δ 109). τρίχες (Λ 385) Ad 50 φθείρων (Π 752) 51 κεραϊλέα (Λ 385)· τὴν κόμην καλλοπιζομένη 54 κέραινε (I 202)· κεράν(ν)υε, κέρασον ⟨2273⟩ 56 κέραιρε (I 202)· κέρασον 58 κέραιος· σταυρός ⟨κεραὸς ταῦρος?⟩ 64 κεραμεοῦν (Nico)· ὀστράκινον ⟨Moer. 226⟩

κεραμικὴ μάστιξ (Com. IV p. 638)· τὸν ὀστρακισμὸν λέγουσι· μάστιγα μὲν διὰ τὸ βασανίζειν τοὺς ὀστρακιζομένους καὶ κολάζειν, κεραμικὴν δὲ διὰ τὸ ἐκ κεράμου τὰ ὄστρακα εἶναι

?Κεραμεικός· τόπος Ἀθήνησιν, ἔνθα οἱ πόρνοι προειστήκεισαν. εἰσὶ δὲ δύο Κεραμεικοί, ὁ μὲν ἔξω τείχους, ὁ δὲ ἐντός

†κεραμίνας· δημησίους

κεραμίνῳ· εὐτελεῖ. ἢ ἀπὸ κεράμου [70]

κέραμος (Ε 387)· πίθος. καὶ πᾶν ὄστρακον. καὶ δεσμωτήριον (Cyprii). καὶ ὀχύρωμα. καὶ πόλις Καρίας. ἤδη δὲ ἐπὶ χρώματος (testae color)

κερανίξαι· κολυμβῆσαι. κυβιστῆσαι (3959) [73]

κεραννύντος· κιρνῶντος [75—77]

κέραξ· θρίξ. τόξον. καὶ αἰδοῖον

κέρας· κεφαλή. θρίξ (Ω 81 cf. βοὸς κέρας). σάλπιγξ. [ad 79] ἢ πολέμου μέρος. καὶ ἡ ἐξοχή

κεράσαι· μῖξαι. ἑνῶσαι. συνάψαι

κερασβόλα· ἄκαρπα, τὰ (μὴ) ἑψητὰ ὄσπρια. †οἱ περὶ τῶν κεράτων βοῶν [δεσμοί. καὶ οἱ ἐν ταῖς ἀρχαίαις λύραις κόλλαβοι]

κέρας ὄρθιον· ἡ νευρά. Εὐριπίδης λέγει Αὔγῃ (fr. 280)

κερασός· δένδρον, ὃ φύεται †ἐστραμμένοις. σχοινίον δὲ ποιεῖ ὁ φλοιὸς αὐτοῦ, μεθ' οὗ ἀντὶ νεύρων δεσμεύουσιν

Κεραστιάς· ἡ Κύπρος ποτέ

κερασφόρος (cf. Soph. fr. 78)· κερατοφόρος

κεράσχειλοι· οἱ ἐπικαμπῆ ἔχοντες τὰ χείλη

κέρατα· τῆς φάλαγγος τὰ ἄκρα. καὶ μετώπου μέρος. καὶ ἡ τῶν κεράτων χρῆσις (cf. 2291 [ ])

†κερατεσσεῖς· οἱ τοὺς †ταύρους ἕλκοντες ἀπὸ τῶν κεράτων. καλοῦνται δὲ καὶ κεραελκεῖς (non Call. Dian. 179)

κερατουργός· ὁ ταῖς κιθάραις κέρατα ποιῶν

κέρατος φυτόν· ὃ πρὸς τὰ τόξα (τοξικά?) ἐχρῶντο

κερατωνία (Theophr. IV 2, 4)· συκῆ Αἰγύπτου

κεραβλογία (κορδύλη?)· τὸ λαγωβόλον

κεραυνίας· ὁ κεκεραυνωμένος

Κεραύνιος· ἐμβρόντητος. καὶ Ζεὺς ἐν Σελευκίᾳ. καὶ ἱμάτιον ποιόν

κεραυνός· ψόφος, κτύπος. βροντή. ἀρρωστία. καὶ τὸ τοῦ Διὸς ἀμυντήριον. καὶ καύστρα

κέραφος (Lacon.)· χλευασμός, κακολογία

†κερβαλά· ἀσθενῆ. μεγάλα

κερβέριοι· ἀσθενεῖς. φασὶ δὲ καὶ τοὺς Κιμμερίους Κερβερίους· καὶ τὴν πόλιν οἱ μὲν Κερβερίαν καλοῦσιν, οἱ δὲ Κιμμερίη· ἄλλοι δὲ Κιμμη ...· ἔστι δὲ τόπος ἐν ᾅδου Κερβέριος

κέρβερος· κίνδυνος. τάρταρος. ὠχρός. καὶ κύων μέγας ᾅδου (τρικάρηνος)

κερβολ(ο)ῦσα (Lacon.)· λοιδοροῦσα, βλασφημοῦσα. ἀπατῶσα

κερδαίνει· πορίζεται

κερδαῖος· †τὸ ἐπικέρδη τοῖς †παθοῦσι, καθόσον ἐκβέβρασται

κερδαλέον (ζ 148 ο 450)· δόλιον, πανοῦργον. ἢ κέρδη περιποιοῦντα (καὶ) ὠφελείας. [2304a]

(κερδαλέος ν 291)· πανοῦργος. ἐπικερδής. συνετός (ἢ ποικίλος)

κερδαλεώτερον (Herod. IX 7, 1)· ἐπικερδέστερον

κερδαλεόφρων (Α 149 Δ 339)· ἐκ παντὸς κερδαίνειν φρονῶν διὰ δόλου. κερδοῦς φρόνημα ἔχων, τουτέστιν ἀλώπεκος, ὅθεν ὁ δόλιος

κερδαλῆ (Archiloch. fr. 89a, 5)· ἀλώπηξ

κέρδεα· πανουργία(ι) [9]

κερδίαν· ἀλωπεκίαν [11]

κέρδιστος (Ζ 153)· συνετώτατος. φρόνιμος. πανουργότατος

κέρδοπα (Cyprii?)· ὄσπρια (κέδροπα)

νον

COD. 66 |εικὴ — ὀστράκιον — |εικὴν (68 περγαμίας· δημοσίους?) 69 |είνῳ 78 διδοῖον 80 cf. ἐρᾶσαι et κεάσαι 82 ἢ — δὲ αὐγὴν 83 κέρασος 84 |ίας 86 |χίλοι 87 φάραγγος 89 κερατοποιός 90 ὃ 91 cf. κερωνία 92 λαγο| 93 κεραυνόμενος 94 |τιστος Cf. Phot. 156, 16 96 cf. σκέραφος et Cretic. σχέραφος 99 κερβεροκίνδυνος (cf. 2643) τρικάρινος post 2298 2301 πορίζει 3. 4 = 4. 3 Post 3 ἢ ποικίλος 7 κερδάλη 8 κερδέα 10 κερδειίαν 13 ὄσπρεα

HES. 70 κεράμιον· τὸ τοῦ οἴνου ἢ ὕδατος (Marc. XIV 13) σταμνίον 73 κεράν(ν)υε· κέρασον (2254) 75 κεραόν· τέλειον. ἢ κέρατα ἔχοντα (Γ 24 paraph.) 76 κεραοξόος (Δ 110)· κερατοποιός 77 κεραὸς ἔλαφος (Γ 24)· ὁ εὔκερως Ad 79 δύναμις (1 Regg. II 1) 2304a κερδαλέης (Κ 44) 9 κέρδεσι (Ψ 515)· πανουργίαις 11 κέρδιον· συμφορώτερον, ὠφελιμώτερον (Ζ 410)

κέρδος· σύνεσις. τέχνασμα. ὠφέλεια
κερδοσύνη (ξ 31)· σοφία. τέχνη. σύνεσις. πανουργία
κερδώ (Ar. Eqq. 1068)· κερδίστη. ἀλώπηξ [17. 18]
κερεῖ· ξυρεῖ
κερεῖς· θερίσεις
κερητίζει ⟨πειρ—?⟩· βασανίζει
κέρκα· ἀκρίς [23]
κερκάς· κρὲξ τὸ ὄρνεον
κέρκαξ· ἱέραξ
κέρκαφα· ἐγγύη
κερκέτης· τὸ μικρὸν πηδάλιον. ἀπὸ τῶν εὑρόντων
Κερκέται· ἔθνος Ἰνδικόν
κερκίδας· δονακίνας ⟨—ιτιδας?⟩. ἐπεὶ ταῖς ἀνθήλαις ἐχρῶντο εἰς κερκίδας
κερκιθαλίς· ἐρῳδιός
κερκίς· ἡ τῆς πίτυος κορυφή, ἡ αἴγειρος (cf. 3282 et γάργα). καὶ εἶδος ὄρνιθος
κέρκνος· ἱέραξ. ἡ ἀλεκτρυών
κέρκος· θηρίδιον τὰς ἀμπέλους βλάπτον. καὶ οὐρά. καὶ ἀνδρεῖον αἰδοῖον. ἡ ἀλεκτρυών. ἡ ἀρουραῖος μῦς
κέρκουρος (Cyprii)· εἶδος πλοίου. καὶ ἰχθῦς
κέρκυ· διπλῆ αὐτη, καὶ δικέλαδος, και διθύσανος. ἐχρῆτο δὲ αὐτῇ μᾶλλον ὁ ἐν Κῷ πρύτανις
Κέρκυρα (Callim. Del. 156)· νῆσος
Κερκυραία μάστιξ (Phrynich. fr. II p. 597)· [ad 37]
Κερκυραῖοι ἀμφορεῖς· τὰ Ἀδριανὰ κεράμια
κέρκωπες· ποικίλοι. πονηροί. πανοῦργοι
κερκωπίζοντες· κατασκώπτοντες
κερκώπη (Aristoph. fr. VII p. 961)· μικρὸν τεττίγιον τὸ καλαμαῖον λεγόμενον. τρία εἶναι γὰρ γένη τεττίγων φασίν. οἱ δὲ τέττιξ θήλεια μὴ φωνοῦσα (Speusippus)
κερκώπων· δολίων. πονηρῶν. σκωπτῶν. κακούργων: τεττίγων ⟨κερκωπῶν⟩

κέρκωψ· παιγνιώδης. ἡ εἶδος θηρίου μεγάλην οὐρὰν ἔχοντος
κέρματα· χρήματα. θραύσματα
κέρματα· εἰς λεπτὰ διαιρεῖ. ἤγουν, εἰς μικρὰ συντρίβει
κέρμηλος· ἀφ' οὗ χαλκὸς γίνεται
κέρνα· ἀξίνη (cf. κέαρνα)
κέρνεα· τὰ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ἐπιθυόμενα
κέρνος· στεφανίς. ἀγγεῖα κεραμεᾶ
κερνοφόρος· ὁ τὰς θυσίας ἄγων
κεροβάτης (Ar. Ran. 231)· ὁ Πάν· ἤτοι ὅτι κέρατα ἔχει, ἡ οἱονεὶ κερατοβάτης, τὴν βάσιν ἔχων κερατίνην, [52. 53] ἐπεὶ τὰ κάτω τράγου εἶχεν
κεροπλάστης (Archiloch. fr. 59)· λεπτουργός. ἡ τριχοκοσμητής
κερουλκός· ὁ τοῖς κέρασιν ἕλκων τὸ ἄροτρον. καὶ ὁ κεραιοῦχος κάλως
κερουτιᾷ (cf. Ar. Eqq. 1343)· γαυριᾷ. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ὑφαυχενούντων ταύρων [57]
κέρσα· Ἀσιανὸν νόμισμα
κέρσαι· κόψαι, τεμεῖν. κεῖραι. γαλλίσαι. καὶ δραστήρια
κέρσης· γάμος
Κέρτα· πόλις, ὑπὸ Ἀρμηνίων
κερτομεῖ· χλευάζει, γελᾷ, ὑβρίζει [63]
κερτομία(ι)· παίγνια. προβασκάνια. ἐρεθισμοί. παραλογισμοί
..........· ψεῦσται, καὶ γελασταί
κερύχρη· εἶδος πλακοῦντος
κερχαλέον (Hippocr. III p. 642)· σκληρόν. ξηρόν. διψαλέον
κέρχανα ἢ κερχάνεα· ὀστέα, καὶ ῥίζαι ὀδόντων
κέρχνει (Hippocr. II p. 498 K)· τραχύνει
κέρχνη· τὸ ἐκ τῆς μελίνης ἕψημα. ἡ τὰ νῶτα τῶν ἰχθύων. καὶ ὀρνέου εἶδος ⟨κεγχρῆς⟩. καὶ ἡ μελίχρους
κερχνώμασι (Eur. Phoen. 1391)· τραχύσμασι. κυκλώμασι. γαργαλισμοῖς. καλοῦσι

COD. 28 Κέρκεται (Κερκῖται Phot.) 29 κερκίας — ἐπὶ 31 ἄγειρ ⟨32 ἀλκυών?⟩ Post 34] 43 35 αὐτῇ ⟨κερκυραία et δίκλαδος GDind.⟩ 37 |αῖα — τὰ μεγέθη 40 κερκοπίζοντες, κατασπῶντες (forte ἀπατεῶνες) 41 γῆν γὰρ γένα — τέττιγξ 42 σπόντων 49 schol. Plat. p. 354 κεράμεα 52 κεροδέκα 55 κάλος 56 κερουτίαι γαυρίαι 59 γαμῆσαι ⟨60 κέρσις aut γάλλος⟩ 67 |άλεον 69 κερχνεῖ 70 μελαίνης — ὦτα

HES. 17 κερέα ⟨—αία⟩· ἀρχή. γράμματα 18 κέρεζε (B 860)· πορθεῖ ⟨cf. κόραζε⟩ 23 κερδάλια· ἐπιτάφια, ἐντάφια ⟨τέρχανα⟩ Ad 37 περιττήν τινα τὴν κατασκευὴν εἶχον αἱ Κερκυραῖαι μάστιγες. οἱ δὲ καὶ διπλᾶς αὐτὰς ἔφασαν εἶναι. εἶχον δὲ ἐλεφαντίνους κώπας καὶ τῷ μεγέθει περιτταὶ ἦσαν. ὑπερηφάνους δὲ [καὶ] εὐπραγοῦντας τοὺς Κερκυραίους φησὶν Ἀριστοτέλης [ποιεῖσθαι, ἡ] γενέσθαι (Zenob. IV 49) 52 κερόδετα τόξα (Eur. Rhes. 33)· ..... 53 κεράμεναι (Prov. XXVI 22)· λυπόμεναι. καὶ ὥσπερ παιόμεναι 57 κερεκόψαι, ἢ σχίσαι ξύλα 63 κερτομίας (Y 202)· ἐρεθιστικο(ὺ)ς (λόγους)

δὲ καὶ τὸν περὶ τὰς ἴτυς τῶν ἀσπίδων κόσμον, καὶ ποτηρίων ἐπιχείλων. λέγονται δὲ καὶ † νικακίδες

κερχνωτά· τετορνευμένα ἐπὶ τοῦ χείλους τῶν ποτηρίων, ὥσπερ κερχνώδη. ποικίλα. τραχέα. πολύπαστα

κερῶ· κεράσω. τελειῶ

κερωνία· δένδρον. ἡ συκῆ Αἰγυπτία ⟨2291⟩

κέρως· κέρατος [76]

κέσκετο (φ 41)· ἔκειτο

κεσκίον (Herod. choliamb. fr. 1)· στυπεῖον, τὸ ἀποκτένισμα τοῦ λινοῦ

Κέσκος· πόλις [ad 79] καὶ .... ποταμὸς Κιλικίας. [ad 79] καὶ Σκυβελίτης οἶνος, ἀπὸ Σκυβέλων, τόπου Παμφυλίας

κέστερ· νεανίας. Ἀργεῖοι

κεστὸν ἱμάντα (Ξ 214)· τὸν ποικίλον ἱμάντα. ἢ χιτῶνα ποικίλον. ἢ τὸν τῆς Ἀφροδίτης ἱμάντα. καὶ ὁ διακεκεντημένος χιτών

κέστρα· ἀμυντήριον ὅπλον. σφῦρα. καὶ εἶδος ἰχθύος (Dorio)

κέστρᾳ σιδηρᾷ (Soph. fr.)· ......

κεστρεύειν· κεχηνέναι π(ε)ινῶντα

κεστρεῖς (Arist. fr. IV p. 1007)· [ad 85] τοὺς Ἀθηναίους οὕτως ἔλεγον καὶ προσηγόρευον· τὸ γὰρ ζῷον αὐτὸ λαίμαργόν τέ ἐστι καὶ ἄπληστον

Κεστρινικοὶ βόες· οἱ ἐν Χαονίᾳ. ἡ γὰρ Χαονία πρότερον Κεστρίνη προσηγορεύετο· ἔστι δὲ μοῖρα τῆς Ἠπείρου διαφόρους ἔχουσα βοῦς

κέστρος· ἡ πρώτη ἔκφυσις τῶν σπερμάτων. καὶ ἀκόντισμα. καὶ ἡ ἐν τῇ γλώττῃ τραχύτης

κέστρωσις· βαφικὴ μιμουμένη

κεστρωτὸν ξύλον· βαρὺ ἔχον τὸ κέντρον. οὐκ ἔχει δὲ σίδηρον, οὐδὲ ἀκμήν. εἰώθασι δὲ οἱ βοτῆρες πυροῦν τὰ ἄκρα τῶν αὐτῶν (αὔων) ξύλων, ἕνεκα τοῦ πεπωρῶσθαι πυρίκαυστα [90]

κεῦθεα· κοῖλα. κρύφια

κευθμός (Call. Iov. 34)· κατάδυσις. πυθμήν. θησαυρός. κοῖλον, ἡ κοιλάς

κευθμῶνες (κ 283)· καταδύσεις· ἀπὸ τοῦ κεύθειν, ὅ ἐστιν κρύπτειν· κρύφιοι τόποι

[κέφαλα] κεφάλαιον· ἡ κόσμος τῶν νέων. ἡ κεφαλή. ἡ συναρίθμησις. ἡ ζήτημα ἄκρον [95]

κεφαλή· τὸ σύνηθες. καὶ ὄνομα (δήμου?). σῶμα. ψυχή. ὕψος

Κεφαλίδαι· γένος Ἀθήνησιν

κεφαλῖνος· ἰχθῦς ποιός (Dorio)

κεφαλῖται· οἱ γωνιαῖοι λίθοι

Κεφα(λ)λῆνες· ἔθνος περὶ τὴν Ἰθάκην

κέφαλοι· τῶν κεστρέων (Arist. HA. V 9, 6) τινὲς οὕτω καλοῦνται

κέφαλον· μέρος ἐν τῷ πλοίῳ, ἡ κόσμος, ἡ τὰ ἐρείσματα [2403]

κέχανδε· χωρεῖ. διὰ πλῆθος ψοφεῖ ⟨2424⟩ [5]

κεχανότα σῦκα· τὰ αὐτομάτως κεχηνότα

κεχαραγμένος (Herod. VII 1)· ὠργισμένος [8]

κεχάρημαι· χαίρω [ad 9] [10. 11]

κεχαρισμένα (Υ 298?)· ἀρεστά. προσφιλῆ

κεχαρισμένος (Call. L. P. 37 β 54)· ἀρεστός. προσφιλέστατος. μετὰ χαρᾶς πάντα ποιῶν [14]

κεχειροτόνηται· προβέβληται

κεχειρωμένοι· ἡττημένοι. κεκρατημένοι

κεχήλωμαι πόδας· δέδεμαι συνερραμ(μ)ένος τοὺς πόδας· χηλεύειν γὰρ τὸ ῥάπτειν, καὶ χήλινον τὸ πλεκτόν, ὡς Ἀνακρέων (Poll. VII 172), καὶ χήλευμα (q. v.) τὸ ὀπήτιον. Σοφοκλῆς Πανδώρᾳ ἢ Σφυροκόποις (fr. 442)

κέχηνεν (Ar. Eqq. 765)· ἔχασκε, τὸ στόμα ἤνοιγε. προσεδόκησε. ῥέμβεται

COD. 72 ἐπὶ — χενχρωιδῆ — τραχεῖα 75 κέρωτος 76 κρίνονται 77 κέσχειτο 78 κεσκι. 79 παροιμία γέγος — ἀπὸ τῶν νῦν — σκυβέντης 83 κεστρίαι, σιδηραῖ 84 πίνοντας Post 85] 83 89 πεπολῶσθαι πυρίκαυστοι 93 cf. κεθμῶνες 96. 97 = 97. 96 98 κεφαλῆνος 99 κεφαλῆται, γωνίαροι 2403 τὸν — συνεπαγόμενον 6 κεχάνια — αὐτόματα 10. 11 καχαρηότα θυμῷ· χαίροντα τῇ ψυχῇ. κεχαρειότα χαίρειεν. ἥσειεν 12 ἄριστα 13 ἄριστος 17 κεχήλω.., πόδας δ| καί.ηλινόν — ὁ Ἀ. — σπ.᾽τιον 18 κέχηναν, ἐχάσκει

HES. 76 κερῶνται (Δ 260)· κιρνῶνται Ad 79 κέσκον οὐκ ἔχουσα — ὅθεν καὶ παροιμία [Κέσκος πόλις] Κέσκον οὐκ ἔχουσα. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν νοῦν μὴ ἐχόντων Ad 85 τοὺς κεχηνότας καὶ πεινῶντας κεστρεῖς λέγουσι. καὶ ⟨Zenob.⟩ 90 κεῦθε (Α 363)· κρύπτε 95 κεφαλαίωσον (Sirac. XXXII 9)· συντόμως συνάγαγε 2403 κεφωθείς (Prov. VII 22)· καταγελασθείς. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἀλόγου δίκην ἀνοήτως συνεπαγομένων ⟨2243⟩ 5 κεχανδότα (Ψ 268)· χωροῦντα 8 κεχάραντο (Π 600)· ἐχάρη(σαν). ἢ ἐχώρησαν Ad 9 ἢ χωρῶ 10 κεχαρηότα (Η 312)· χαίροντα 11 κεχαροίατο θυμῷ (Δ 256)· χαρεῖεν. ἡσθεῖεν τῇ ψυχῇ 14 κεχαροίατο (Δ 256)· χάροιεν

κεχηνότας· χαύνους, χαίνοντας. ἐνεούς
κεχιλιῶσθαι· χίλια ἐζημιῶσθαι
κεχλαδότα· ἀνθοῦντα [22. 23]
κεχληδέναι· ψοφεῖν. προσλαλεῖν ⟨2401⟩
κεχλίαγκα· τεθέρμαγκα
κέχλοιδεν· διε(ί)λκετο
κεχλοιδιαμένους· διε(ι)λκυσμένους
†κεχμάζει· ἀνθίζει, ἀνθεῖ. ἵσταται ⟨κάχμάζει⟩ [29. 30]
κεχραμαί· εἶδος πορνείας
κεχραμένη· ἐρρυπωμένη. †παραγαπωμένη. †πικραινομένη (λ 543?)
†κεχρηματεῖσθαι· πεφρύχθαι. Αἰσχύλος (fr. 421)
κεχρημένος· ἐνδεὴς ὤν, χρῄζων. ἢ †πεμφθείς
κεχρη(σ)μῳδημένα· μεμαντευμένα, προφητευθέντα, λεχθέντα μετὰ θείας ἀποφάσεως
κέχρικεν· ἐγκέχρικεν. κονίακεν. ἢ ἐγκεκέντρικεν
κεχρῖσθαι· πεπλῆχθαι
κεχρισμένα· ἠλειμμένα
κεχρυσωμένος· τετιμημένος
†κέω· σκέψει. Λάκωνες
κεώδης· καθαρός ⟨2024⟩
κεῶεν ὄζει· εὐωδεῖ [43]
κεωρεῖν ⟨κνε—?⟩· πασχητιᾶν
κεώσατο· κ(αθ)ήρατο ⟨2026⟩
κηδάζει· καθαίρει. κηδαλίζει
κηδαίνει· μεριμνᾷ ⟨cf. κηραίνειν⟩
κήδαλον· αἰδοῖον. κέρας. σκάλαθρον [$49—51^{b}$]
(κήδεα·) μέριμναι, λῦπαι, ἀνίαι χαλεπαί, [ad 52] [53. 54]
κηδεία (Aesch. fr. 159)· οἰκειότης
κήδειν (Call. Del. 231)· κακοποιεῖν, ἀνιᾶν [ad 56] [57]
κήδειος· προσήκων. φροντιστής
κηδείους (Τ 293)· τοὺς προγενεστέρους, ἢ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκείους, ἢ συγγενεῖς
κηδεμόνες· [ad 60] εὐεργέται. καὶ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι, ἢ συγγενεῖς
κηδεύς (Ψ 159)· κηδεύσιμος, ὑπὸ κηδεμονίαν πίπτων, καὶ φροντίδος ἄξιος
κήδεσθαι· φροντίζειν (Plat. Civ. 344 E). λυπεῖσθαι
κηδεσταί· πενθεροί, οἱ τῆς κόρης γονεῖς. καὶ οἱ τῶν γαμούντων οἰκεῖοι ἐκδιδόντες, καὶ συγγενεῖς, καταχρηστικῶς
κήδεται· [ad 64] ἐπιμελεῖται. βοηθεῖ
κηδεύειν (Eur. Rhes. 983)· φροντίζειν. ἐνταφιάζειν. ἐπιμελεῖσθαι. βοηθεῖν
κηδεύοντα (Eur. Or. 883)· ἐπιστατοῦντα, κηδόμενον
κηδεύσομαι· ἐπιμελήσομαι, θεραπεύσω
κηδέων· ἀνιῶν
κήδιστοι· φίλτατοι. (e Ι 642?) φροντιστικώτατοι. ἀναγκαιότατοι
κήδομαι (Herod. III 40)· φροντίζω, οἰκτείρω, λυποῦμαι, ἀνιῶμαι, ὀργίζομαι
κῆδος (Plat. Civ. 605 D)· κηδεία. πένθος, λύπη. φθορά. συγγένεια. †νηστεία. θεραπεία. φροντίς ⟨schol. Dion. Chrys. VII 52⟩
κήδων (Ω 542)· ἀνιῶν, κακοποιῶν
κη..· τάφος
κήθεια· κηθάρια. τὰ ὀξύβαφα, ἐν οἷς τοὺς κύβους ἔβαλλον ⟨2573⟩
κηθεῖν· βοηθεῖν. συντρέχειν
Κηθείδης (Ar. Nub. 981)· διθυράμβων .....
κήθευον· συνεπορεύοντο
κηθοί· βοηθοί ⟨1951, col. 489, 11⟩
κήϊα· καθάρματα ⟨1987⟩
κηκάδι (Callim. fr. CCLIII)
(κηκάζει·) λοιδορεῖ. χλευάζει
†κήκραν· ἐκεκράγεσαν
κηκάς (Nic. Al. 185)· κακή. τιμωρός. κακολόγος. δύσφημος
κῆκες· λάροι
κηκίει· πηδᾷ, πιδύει
κηκίειν· ἀναφέρεσθαι. καὶ διϊδροῦν ⟨311⟩
κήκιεν· ἀνεφέρετο, ἀνεπήδα
κηκίς· ἀτμίς (Soph. Ant. 1008). στύμμα. καὶ ὁ καρπὸς τῆς δρυός. Κῷοι δὲ καὶ τοὺς ἀκάρπους στάχυας, καὶ στερητικούς
κῆλα· βέλη θεῖα (Α 53). σημεῖα. ξύλα· ὅθεν

COD. 21 κεχλιδότα 27 κεχλοιδιάματα ⟨31 κεγχράμας· εἶδος ὀρνέου AM.⟩ 36 ἐκονίασεν 37 |ῆσθαι 43 κεῶν 54 κηδεῖ 56 κηδεῖν, κακοπαθεῖν 58 φροντιστέος 61 κήδιος 63 πενθερεῖς 72 κηδῶν 74 κηθάρεια 80 κηκαδεῖ 84 πηδεύει 86 ἀνεφέρειο

HES. 22 κεχλάνδαν· χάσκειν 23 κεχλαδοῦσι· χάσκουσι 29 κεχολωμένον (Α 217)· πικρόν, ὠργισμένον 30 κεχολώσεται (Α 139)· ὀργισθήσεται 43 κέων (η 342)· κοιμ(ηθ)ησόμενος 49 κήδεα· λῦπαι 50 κήδαιεν· ἠνία, ἔπλαψεν 51 Κηδάρ (Ps. CXX 5)· πένθος ⟨קדר cf. κῦδαρ⟩ 51^{b} κήδεαι (Ζ 55) Ad 52 καλὰ ἢ καλὰ (Σ 8) 53 κῆδε δὲ (Β 400)· ἐλύπει δέ 54 κήδει (Ρ 550)· λυπεῖ Ad 56 λυπεῖν (Ι 611 paraph. λύπει) 57 κηδείαν (II Macc. IV 49)· ταφήν Ad 60 φροντισταί (Ψ 163. 674) Ad 64 φροντίζει (Β 27)

καὶ καλόπους καὶ κηλώνειον. καὶ ἱερὰ ἀγάλματα. καὶ πυρετός

κηλάδες· αἶγες, αἱ ἐν τῷ μετώπῳ σημεῖον ἔχουσαι τυλοειδές

κηλαίνειν· θέλγειν †νοσεῖν

κηλάς (Theophr. de sign. pluv. II 6 p. 791)· νεφέλη ἄνυδρος. καὶ χειμερινὴ ἡμέρα. καὶ αἴξ, ἥτις κατὰ τὸ μέτωπον σημεῖον ἔχει τυλοειδές

κηλάστραι (κοιλ—?)· σκαφίδες, ἀγγεῖα ποιμενικά. ἢ δένδρα (κήλαστροι Theophr. I 15 III 6)

κηλει· πραΰνει, θέλγει, πείθει. καταμαραίνει: (τέρπε) [94]

κηλείῳ (Ο 744)· καυστικῷ, λαμπρῷ

κηλέῳ (Θ 217)· ὁμοίως

κήληθρα· φίλτρα. παραμύθια

κηληθμῷ (λ 333 ν 2)· [ad 98] τέρψει, χαρᾷ

κηλήνη· μέλαινα

κηλήτειρα (Hesiod. Opp. 464)· ἡσυχάστρια

κηλητηρίους (Eur. Hec. 535)· τὰς ψυχὰς θεραπευούσας

κήλησις (Plat. Euthyd. 290 A)· ἡ δι' ᾠδῆς ἡδονή

κηλῖδες (cf. Aesch. Eum. 787)· μολυσμοί

κηλίς· ἕλκος. οὐλή. ὄνειδος (Soph. O. C. 1134). ῥύπος. καὶ εἶδος αἰσχρὸν ἐν ἱματίῳ

κηλόν (Iones)· ξηρόν (1902)

?κηλοῖ· εὔχεται θεῷ

κηλούμενος· [ad 2507] τερπόμενος

†κηλοῦν· εὖ .εσθαι [9]

κηλώνεια (Herod. IX 119)· ἀντλητήρια ξύλινα

κηλώνειον (Ar. fr. XL p. 1185)· ξύλον, ἐν ᾧ ἕλκεται τὸ ὕδωρ

κήλων· ὁ ἐν τῇ νηὶ λεγόμενος. καὶ ὀχευτής (Archil. fr. 95). πεῦσις. καὶ ἄντλημα

κήμιψ· φλέψ. γεῶδες ἐν μέτραις (πε—)

κημός (schol. Ar. Eqq. 1158)· πλεκτὸν ἀγγεῖον, ἐν ᾧ λαμβάνουσι τὰς πορφύρας. ἔστιν δὲ ὅμοιον ἠθμῷ, καὶ ἐν αὐτῷ τὸ δέλεαρ. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ τῶν δικαστῶν ὑδρίᾳ πεπλεγμένον πῶμα, παρόμοιον χώνῃ. καὶ ὁ περιτιθέμενος τοῖς ἵπποις, εἰς ὃν αἱ κριθαὶ βάλλονται. καὶ γυναικεῖον προκόσμημα. καὶ εἶδος χαλινοῦ

κημός· στομὶς τῷ χαλινῷ ἐμφερής

κήμωσις· φίμωσις

†κήνεον· καθαρόν (κηῶεν) [18]

κηνούει· ἐκεῖ

κηνσός (v. 2019 et εὐάν)· βοτάνη τις [ad 20]

κήνυγμα (Aesch. Prom. 157)· τὸ κενὸν τοῦ σώματος, οἷον σκιά, καὶ εἴδωλον, φάντασμα, ἀσθενές, καὶ ἀχρεῖον (2509)

'κηνυσσόμ(ην Aesch. Cho. 196)· εἴδωλον ἐγενόμην

κηνύει· καλεῖ (v. χανύει)

κηνῶ· ἐκεῖθεν

κήξ (ο 478)· ὁ λάρος κατὰ Ἀπίωνα. λέγεται δὲ καὶ καύηξ. τινὲς καὶ αἴθυιαν ἀποδιδόασιν· οἱ δὲ κέπφον· οἱ δὲ διαφέροντα ἀλλήλων

Κήπιδος σκέλος (Com. V p. 120)· παροιμιῶδες ἦν (κατὰ) τὸ πέρδικος σκέλος

†κηπεύωνος· κηπεύον κηδομένως (κηδεύων· ὁ?)

(κηπίων· ἔνιοι μέλος τι) cf. 716. 2573

κηποκόμος· κηπουρός

κῆπος· παράδεισος παρὰ Πέρσαις. ἢ εἶδος κουρᾶς, ἣν οἱ θρυπτόμενοι ἐκείροντο ὡς ἐπίπαν ἐν μιᾷ μαχαίρᾳ (Eur. Tro. 1175 sch.). καὶ τὸ ἐφήβαιον τῶν γυναικῶν (hinc μανιόκηπος). καὶ ζῷον ὅμοιον πιθήκῳ (κῆβος Arist. HA. II 5)

κηρ (Λ 44 — Λ 228)· περισπώμενον καὶ οὐδετέρως λεγόμενον ἡ ψυχή· ὀξυτονούμενον δὲ καὶ θηλυκῶς ἐκφερόμενον ἡ θανατηφόρος μοῖρα, ἢ θάνατος [31]

κηραίνει· φθείρει. μεριμνᾷ, φροντίζει (2447). δυσθανατεῖ

κηραίνοντα· βλάπτοντα [34. 35]

κῆρας· ἀκαθαρσίας, μολύσματα. βλάβας (Δ 11)

COD. 91 cf. εἰλάς et κατειλάδα 93 cf. 2143 κέλε 95 κηλέω 96 κηλείω, ὁ; cf. κέλωϊ 97 κήλιτρα φίλητρα πμύθεια 98 κηλ.θμῶ — τέρψις, χαρά; cf. ἠληθμῷ 2500 cf. εὐκηλήτειρα 10 |νια 15 κημοστόμης — ἐμφερ.'ς 16 cf. κίμωσις 19 cf. κηρούει, κηνῶ 24 κήνω, ἐκεῖ 25 κάνηξ — ἐφυῖαν — κεπφ., οἱ δὲ διαφ (27 κήπου ὧρος· κήπων κηδόμενος Meineck.) 29 παρὰ πέρσαις post κουρᾶς 36 κήρας

HES. 94 κηλάδησαν (Ψ 869)· ἤχησαν. ἐβόησαν Ad 98 θέλγω, τέρπω Ad 2507 ἐν ἱματίῳ 9 κήλυγμα (Aesch. Prom. 157)· ἀχρεῖον. ἀσθενές (cf. κήρυγμα) 18 κηνσήτωρ· ὁ τὴν γῆν μετρῶν (censitor) Ad 20 τὸ δὲ τέλος κινσὸς διὰ τοῦ ῑ 31 κῆρ[α]· ψυχή. θάνατος 34 κηραίνειν· βλάπτειν 35 κηραπινύσσων (Ο 10)· παραφρονῶν

χηραφίς (Nic. Al. 394)· κάραβος [38]
χηρέσιον· ὀλέθριον. νοσηρόν
χηρεσσιφορήτους (Θ 527)· τοὺς ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης μετενηνεγμένους ἢ ἀπωθησομένους ἐνθένδε ὑπὸ τῶν μοιρῶν [41—43]
χηρίναι· μάστιγες γίνονταί τινες χηρίναι, ὥσπερ οἱ λεγόμενοι χηρίονες .....
Κήρινθος· ἡ λεγομένη ἐριθάκη. ἔστι δὲ τροφή, ἣν παρατίθενται ἑαυταῖς αἱ μέλισσαι (Arist. HA. IX 27, 2) [ad 45]
χηρίον· τὸ τῶν μελισσῶν. καὶ εἶδος πλακοῦντος. καὶ ἕλκος ποιόν
χηριοῦσθαι· ἐκπλήττεσθαι (ε 1390. 1434)
χηρίφατοι· ὅσοι νόσῳ τεθνήκασιν
χηρίῳ βύσαντα (Ar. Thesm. 506)· εἰς τὸ στόμα τῶν παίδων ἐτίθεσαν χηρίον, ὑπὲρ τοῦ μὴ βοᾶν ὁπότε ὑποβάλλοιεν
χηριωθῆναι· ὑπὸ σκοτοδίνου ληφθῆναι
χηρίωμα (Soph. fr. 644)· †ὁμίλημα. ἔστι γὰρ τὸ χηρίον, ᾧ προσεικάζει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Φινειδῶν [51a]
χηρόν (πηρόν?)· λεπτόν. νοσηρόν
†χηροπάζουσα· βαστάζουσα
†χηροσσαίων· παλαιῶν
χηρούει· ἐκεῖ. Κρῆτες (2519)
Κηρουχίδαι (Archil. fr. 88a 1?)· γένος ἐν Μιλήτῳ, ἀπὸ Κηρούχου
χηρύφιν· ἐκ τῆς ψυχῆς
†χήρτεα (Crelice?)· τὰ κέρδη
Κήρυκες· οἱ ἄγγελοι, οἱ διάκονοι, οἱ τὰς ὑπηρετικὰς ἐπιτελοῦντες πράξεις (Α 391 al.). ἐκαλεῖτο δὲ καὶ γένος ἰθαγενῶν, ἀπὸ Κήρυκος τοῦ Ἑρμοῦ. Φανίας. καὶ τοὺς ἐρινάζοντας τοὺς ἐρινοὺς κήρυκας λέγουσι
χηρυκίνη· ἡ καταρωμένη
χηρύκ(ε)ιον· σκῆπτρον. καὶ (λίθος) ἐφ' ᾧ ἀναβὰς κηρύσσει [62]
Κηρύκιον· ὄρος τῆς Ἐφέσου, ἐφ' οὗ μυθεύουσι τὸν Ἑρμῆν κηρύξαι τὰς γονὰς Ἀρτέμιδος
χηρύλος (Ar. HA. VIII 5, 7)· ἄρσην ὄρνις συνουσιαστικός. τινὲς δὲ ἀλκυόνα (Alcm. fr. 21) [65]
κήρυξας (ἔχω Soph. Ant. 192)· ἀντὶ τοῦ ἐκήρυξα
†κησσύν εὔοδμον (κηῶεν?)
κῆτα· καλαμίνθη [69]
κητε†ῖν· θυννῶν φορά
Κήτειοι (λ 521)· γένος Μυσῶν· ἀπὸ τοῦ παρα(ρ)ρέοντος ποταμοῦ Κήτεος. ἢ μεγάλοι
κητήνη· πλοῖον μέγα ὡς κῆτος
κήτιον· μέγαν. [ad 73] καὶ ἐμετήριον ἀπὸ λαχάνου ἀγρίου, ὅπερ ἀντὶ πτερῶν καθίεσαν εἰς τὸ στόμα, ὡς Κρατῖνος ἐν Ὥραις (p. 165) σημαίνει. καὶ ἥδυσμα. καὶ τὸ νεαρὸν κρόμμυον. [ad 73] οἱ δὲ τὰ Ὀψαρτυτικὰ συνθέντες διὰ τοῦ γ̄ φασὶ γήτιον
κῆτος (ε 421?)· θαλάσσιος ἰχθὺς παμμεγέθης: δηλοῖ δὲ καὶ ἀπορίαν (χῆτος)
κητώεσσα (δ 1 Eur. Tro. 191)· ὑγρά. κοίλη. μεγάλη. εὔυδρος. καλαμινθώδης. οἱ δέ, ὅτι ἐκεῖ ἡ θάλασσα συνεχῶς κήτη ἐκβάλλει
κηφή(ν Arist. HA. IX 27, 1)· μυῖα ἄκεντρος, ἀργή, μὴ γεννῶσα
κηφῆνας· τοὺς ἄρρενας τῶν μελισσῶν, ἀπράκτους
κηφηνώδεις· τετυφωμένοι. κατασεσιγασμένοι
Κηφισιεῖς· γένος ἰθαγενῶν
Κηφισίς· λίμνη
Κηφισός· ποταμός [82. 83]
κῆχος (Pher. inc. XXIII Ar. fr. inc. LXXVIII)· τύπος. καὶ ποῖ κῆχος· ποῖ γῆς. ἄλλοι κῆγχος
†κηῷ· σύνθεσις
κηώδει (Z 483)· εὐώδει, τεθυμιαμένῳ, ἀπὸ τοῦ καίεσθαι τὰ θυμιάματα. ἔνθεν (ἐνίοτε) τὸ δυσῶδες
κηῶδες· τεθυμιαμένον, εὐῶδες, εὔπνουν. φωτεινόν

COD. 37 κήραφις; cf. καραβίδες et χήραβος 39 ὄλεθρον νοσήριον 40 κήρεσι φορητοὺς — ἀπεωσθησομένους Post 45 καὶ ἕλκος ποιόν 51 κηρίομα — ὃν — φινιδῶν 53 cf. χηροπτάζουσα (54 καιροσσέων ἀπ' ἔλαιον ? epic. inc.) 57 κηρόφην 64 κήρυλος, ἄρσεν — ἀλκύωνα 66 ἐκήρυξας 68 cf. κάεια καιέτα κητώεσσα 72 (μεγα)κήτη νῆ(α) Meineck. 73 πυρῶν — ἥδεσμα (ἔδεσμα?) — ὀψαρτειτυκά 75 |ὑεσσα 76 cf. ἀργὴ ἀρχὴ θρῶναξ καφάν 78 κηφιώδεις 79 κήφισι, εἰς 80 κήφισις 87 cf. κήνεον, κησσόν

HES. 38 κῆρες (Hom.)· ψυχαί. συμφοραί, μοῖραι θανατηφόροι 41 κηρί (γ 410)· εἱμαρμένη 42 κῆρι (Δ 46)· ψυχῇ 43 κηρείαις (Ioann. XI 44)· ἐπιθανάτια εντιλήγμενα (L. ἐντυλίγματα) Ad 45 καὶ πόλις Εὐβοίας (Β 538) 51a κήρωθι (Ι 300)· ἐκ ψυχῆς 62 κήρυγμα (Aesch. Prom. 175)· ἀχρεῖον. ἀσθενές 65 κῆρυξ (Hom.)· ἄγγελος, διάκονος, πρεσβευτής 69 κήτει ναίει (π 35)· ἐρημίᾳ. στερήσει Ad 73 καὶ ὃ (l. ᾧ) τὰς ψήφους διωθοῦσιν ἐν τοῖς κληρωτηρίοις (h. e. κήθειον) — ἔνιοι μέλος τι (h. e. Κηπίων) 82 κηχί· ῥύπος (κηλίς) 83 κήχρα· δανείζει (κιχρᾷ)

κηῶεν· μέλαν (ad ἰόεν?). καθαρόν. εὔοδμον, τεθυμιαμένον

†κιανθείς· ἑταίρα κιανγάλη

κιάντωρ· κιναιδῶς (μιάντωρ· κίναιδος?)

κίατο· ἐκινεῖτο (ἔκειτο?)

†κίβαλος· διάκονος

κίββα· πήρα. Αἰτωλοί

κιβδηλιᾶν· ὠχριᾶν

κιβδηλιῶντας (Arist. Probl. II 1, 5)· ὠχρούς, ὑπὸ τῆς κιβδήλεως ἐνοχλουμένους. ἔστι δὲ κίβδηλις ἐν τοῖς μετάλλοις σκωρία, ἀφ' ἧς πᾶν φαῦλον κίβδηλον, μοχθηρόν, ψεῦ(σ)μα, νόθον, ἀδόκιμον

κίβδης· κακοῦργος. κάπηλος. χειροτέχνης [98. 99]

κίβισις (Callim. fr. CLXXVII)· πήρα. Κύπριοι

†κιβλεῦραι· στοχάσασθαι

κίβον· ἐνεόν. Πάφιοι

κιβώριον· Αἰγύπτιον ὄνομα, ἐπὶ ποτηρίου

κιβωτός· λάρναξ ξυλίνη. ἢ σορός

κίγκασος· κυβευτικός τις βόλος

κιγκλίδες· θύραι, ἃς ἡμεῖς καγκελλωτὰς λέγομεν

κιγκλίζειν (cf. Theognid. 303)· κινεῖν. πειράζειν

κίγκλος (Arist. HA. IX 13, 1)· ὄρνεον πυκνῶς τὴν οὐρὰν κινοῦν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ κιγκλίζειν· ὅ ἐστι διασείεσθαι. τινὲς δὲ σεισοπυγίδα

κίγκρα· κίρνα

κιγκράμας (Arist. HA. VIII 14, 6)· ὄρνεον [11]

κιγχάνειν· εἰσπράττειν. λαμβάνειν

κιγχάνω (Eur. Alc. 480)· τυγχάνω [14—16]

κίδαλον· κρόμμυον

κίδαρις· πῖλος βασιλικός, ὃν καὶ τιάραν· ἔνιοι δὲ κίταριν διὰ τοῦ τ. ἢ στρόφιον, ὃ οἱ ἱερεῖς φοροῦσιν. ἔστι δὲ ἐκ σμύρνης καὶ λαβύζου. ἡ δὲ λάβυζός ἐστι πολυτιμοτέρα αὕτη τῆς σμύρνης καὶ ὄζει ἥδιστον καὶ θυμίαμά ἐστιν κάλλιστον παρὰ βασιλεῖ· ἐκ τούτων ἡ κίδαρις πέπλασται. ἢ ἐκ τριχῶν ὕφασμα, ἢ περικράνιον περίθεμα κεφαλῆς εὐκόσμιον, καλὸν εἶδος καμελαυκίου. τινὲς δὲ περικράνιον πίλιον

κιδαφεύειν· πανουργεῖν· κιδάφη (v. κινδ—) γὰρ ἀλώπηξ. ἢ ἐσθίειν, ἀπὸ τῶν κιῶν

κιδαφίων (κινδ—)· πανούργων· κιδάφην γὰρ τὴν ἀλώπεκα λέγουσιν. ἔνιοι δὲ παρὰ τοὺς κίας φασὶ πεποιῆσθαι τὴν λέξιν καὶ δηλοῦν τὸν διαβιβρώσκοντα

κίδαφος· δόλιος. καὶ ἡ ἀλώπηξ

κίδνασθαι· σκεδάννυσθαι, σκορπίζεσθαι

†κιδνόν· ἐνθάδε. Πάφιοι [24]

κίδρα· αἱ ἐγχώριοι πεφρυγμέναι κριθαί

κίε· βάδιζε. παρεγένετο

κίειν· πορεύεσθαι

κιέλλη· φέγγος, αὐγή, φῶς. πάχνη. ὁμίχλη

κίεν· [ad 29] παρεγένετο [30]

κίες· θηρίδια σιτοφάγα

κίθαρις· κιθάρα (Call. Ap. 12. 19) κιθάρισμα (Γ 55)

κιθαριστήριοι· αὐλοί τινες

κίθαρος· στῆθος. πλευρά (Hippocr.). καὶ ἰχθῦς (Arist. HA. II 12, 13)

κιθών· πῶμα πίθου

Κιθωνέα· ἐπίθετον Ἀρτέμιδος

†κικαῖος· ἴσον ἐλλύχνιον τὸ τῶν καρπῶν λέπος

κίκαμα (Nic. Ther. 841 sch.)· τῷ λαχάνῳ καυ(κα)λίδι ὅμοιόν τι

?κίκι (Herod. II 94)· φυτόν

†κίκελος· τροχός

?κίκιμον· τῆς κορώνης τὸ κόπριον

†κίκερος· ὁ χερσαῖος κροκόδειλος

†κίβερροι· ὠχροί. Μακεδόνες [44]

†κικίννα· τριχοπλάστης

†κικιρδης· συκῆ

κίκιρρος· ἀλεκτρυών (2654)

†κικκάβιν.· ἐλάχιστον. οὐδέν

κίκκα· ἀλεκτορίς

κίκκασος· ὁ ἐκ τῶν παραμηρίων ἱδρὼς ῥέων. καὶ βόλου ὄνομα (v. κίγκασος)

COD. 89 Ἰανθίς· ἑταίρα λίαν καλή Meinek. 94 cf. κίβισις κίρβα κύβεσις κύμβη 96 κηβδηλίς — παμφύλλον κίβδηλλον — φαῦλον 97 πηλός (2002 = κέπφον) 5 κιβευ| cf. κίκκασις 6 καγγ| 8 |σείσεσθαι — σισοπύγιδα 9 κιγκρᾶ, κίρνα 10 cf. 2431 18 πολυτιμωτέρα — καμαλαυκίου — πήλιον 20 σκίας — |εῖσθαι τῇ λέξει 21 cf. κίραφος 22 κιδιᾶσθαι 25 κίδναι 27 |σεσθαι 34 κιθαρος (Dor.) 35 κίθων 38 κιχαμία — καυλίδι 43 cf. κέρβερος 45 τριχόπλαστος 48 cf. οὐ μάλα κικκάς

HES. 98 κιβικία (h. e. κιμβικεία) 99 κιβίνδα· κατὰ νότου (κυβησίνδα) 2611 κίγκρ.ται· κνίζεται. ὀδύρεται 14 κιγχλίζει· σαλεύει. μοχλεύει. κινεῖ (κιγκ—) 15 κιγχλίς· ὁ τοῦ δικαστηρίου κάγγελος (2606) 16 κιγχλισμός· αἰσχρὸς γέλως μετὰ ἀταξίας (2826) 24 κιδνωτέρους· ἀσθενεστέρους (ἀκιδ—) Ad 29 ἐπορεύετο (B 565) 30 κίενεν· ἐπετέλεσεν (κρήηνεν) 44 Κικινῆς (v. l. Ar. Nub. 210)· δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (2667)

κίκκη· συνουσία. ἡ ἀπὸ τῶν αἰδοίων δυσοσμία
κικκίδαι· μινθῶνε..
κικκιλόνδις· παιδὸς ἀφόδευμα
κικκός· ἀλεκτρυών (2647. 49). κλέπτης. διαχώρησις (cicus, in malo punico discrimen)
κίκλην· τὴν ἄρκτον τὸ ἄστρον. Φρύγες [56—58]
κικνία· μικρὰ φθειρία
κίκνωψ· θηρίον (i. q. κνώψ)
κικοβαυλιτίδες· κογχυλίου τι γένος μέλαν. καὶ τὰ ἐκ στέατος σκωλήκια
†κίκους· ὁ νέος τέττιξ
κικριβιντίς· ἀνδράχνη (2825)
κικυμίς (Callim. fr. CCCXVIII)· γλαῦξ
κίκυμος· λαμπτήρ. ἡ γλαυκός. ὁμοίως καὶ κίκυβος
κικυμώσσειν· δυσβλεπτεῖν (2829)
Κικυννῆς (Ar. Nub. 210)· δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (2644)
κῖκυς (λ 392)· δύναμις
Κίκων· ὁ Κίκων Ἀμυθάονος ἦν, οὐδὲν αἴσιον προθεσπίζων (Hippon. fr. 2) [70]
†κιλάριος· ὁ ἥλιος
κιλίας· στρουθὸς ἄρσην
Κίλικες· οἱ Ὑποπλακίους Θήβας οἰκοῦντες (Z 397?)· ἡ δημόται (2172)
κιλικίζεσθαι· κακοηθίζεσθαι
Κιλίκιοι ἄρτοι (Plato com.)· ῥυπαροί, μεγάλοι
Κιλίκιοι λόγοι· οὗτοι ἀναφέρονται εἰς κύρβασιν, ἢ κυάρβασιν (Κυβίσσην) ἢ τράγοι· δασεῖς. καὶ τὰ ἐκ τριχῶν συντιθέμενα κιλίκια
Κιλίκιος ὄλεθρος· [ad 77]
Κιλικίους (Attici)· πικρὰς τιμωρίας
?Κίλικι λιμῷ (—κίῳ· δεινῷ?)· ὀλέθρῳ. ἔλεγον γὰρ Κιλίκιον ὄλεθρον [80]

Κίλλα (A 38?)· πόλις, ἔνθα ἱερὸν Ἀπόλλωνος
κίλλαι· ἀστράγαλοι· ἢ ὄνοι (κίλλοι Dores)
κιλλακτήρ (Dores)· ὀνηλάτης, κυνηγός
κιλλαμαρύζειν· κατιλλώπτειν
Κίλλεια· εἶδός τι λαχάνου. ἢ ἀκάνθαι τῶν ἐχίνων. ἢ πηγή, ἢ κρήνη. ἢ ὄρος τῆς Ἀττικῆς. χωρίον δασύ, ὅπερ διαφόρως προσαγορεύουσιν, οἱ μὲν Κάλλιον· οἱ δὲ Κυλίαν· ἄλλοι Κύλλου πέραν (Aristoph. p. 1058 Cralin. p. 79)
κι(λ)λίβαντες· τραπεζῶν βάσεις καὶ ὑποθέματα, ἢ τρισκελεῖς τράπεζαι
Κιλλικύριοι (Herod. VII 155)· [ad 87]
Κιλλικῶν (Ar. Pac. 362)· προδότης οὕτως ἐπωνομάζετο, Ἀχαιὸς μὲν τοὔνομα, Κιλλικῶν δὲ ἐπικαλούμενος, ὃς Μίλητον προέδωκε τοῖς βασιλέως στρατηγοῖς
κίλλιξ· στάμνος. ἢ βοῦς τὸ ἓν κέρας ἔχων διεστραμμένον (2680)
κιλλόν· εἶδός τι χρώματος φαιοῦ
κίλλος· ὄνος. καὶ τέττιξ
κίλλουρος· σεισοπυγίς
κίμαι· χυμὸς πύρινος † πρωϊνὸς ὑπὸ Κυπρίων
κιμαός· χυλὸς μυρέας
κιμβάζει· στραγγεύεται [96]
κιμβεία (Aristot.)· σκιφία. μικρολογία
κιμβερικόν (Ar. Lys. 45. 52)· χιτωνίσκου εἶδος πολυτελοῦς, ὃ λέγεται στατός
†κιμβεύει· ὁδοιπορεῖ
κιμβικεία· πανουργία. ἐνεασμός
κίμερος· νοῦς. Φρύγες
Κιμμερὶς θεά· ἡ μήτηρ τῶν θεῶν [2701]
κίμμυρος (v. κύμβικον)· μικρολόγος [ad 4]
κίμψαντες· ἐρείσαντες, στηρίξαντες [6. 7]
Κιμώνεια ἐρείπια (Cratinus)· ἔνθα ἠσχημόνουν περαινόμενοι
κιναβεύματα (Ar. Thesm. fr. XVII. CVI)· πανουργήματα. (ἀποκαθάρματα ὄζοντα 2736)

COD. (52 μινθῶνες Meinek.) 53 κοκ| 54 cf. ἰσκός et κιξάλης 61 |ιλίου (i. q. κηκίβαλοι?) 64 |νῆϊς 66 |ώειν, δυσβλέπειν 67 κικίννος 68 κικὺς 71 Forte σκιάλλιος· ὁ Ἀπόλλων Macrob Sat. I 17 74 cf. ἐγκιλ— 75. 76 |κειοι 82 cf. μελαιαί 84 κιλαμαρίζειν· κατιλλόπτειν 85 κυλύπεραν 86 κιλιβάντις — βάσις 88 κιλλικών — ὡς μιλητῶν 89 ἔχον 90 τριγώματος 91 κιλλός (2682. 3) 92 κίλλυρος, σισ| 93 χυλλός Post 91 πρωινὸς ὑ. Κ. 94 κιμά ὁ — μυραίας 95 στρατεύεται 96 στράτευε 97 post 2700 κιμβία 2700 κιμβηκία 1 l. q. σκεμμός 5 ἐρίσαντες 8 κιμώνια ἐρίπια 9 κιναβεῦμα, πανουργεύματα

HES. 56 κικίσκει (χ 397)· καλεῖ 57 κικλισμός· γέλως (κιχλ—) 58 Κίκονες (ι 47. 59)· γένος Θρακῶν 70 κικλαίει· καλεῖ (h. e. κλάει· κλαίει; 2819) Ad 77 πονηρός. πονηροὶ γὰρ οἱ Κίλικες 80 κιλιβοῦς, τὸ ἓν κέρας εἶχον ἀπεστραμμένον (2689) Ad 87 οἱ ἐπεισελθόντες γεωνόμοι(;) δοῦλοι δὲ ἦσαν οὗτοι καὶ τοὺς κυρίους ἐξέβαλον 96 κίμβαξε· στραγγεύου [κίμβαξ γὰρ ἡ ἀσπίς] 2701 Κιμμέριοι (λ 14)· Σκύθαι. καὶ ἴχνος (l. ἔθνος) περὶ τὸν ὠκεανόν Ad 4 [ἢ μακρολόγος] 6 κιμήλια· σκεύη, δῶρα, καὶ τὰ ἀπόθετα χρήματα 7 κίμωσις· φίμωσις (κήμωσις· φίμωσις)

κινάβρα· δυσωδία τῶν τράγων

κίναδος (Soph. Ai. 103)· θηρίον. ὄφις

κιναθίας· κρυπτός

κιναθίζειν· ἰδιάζειν, ἀποθησαυρίζειν κατὰ μικρὸν συλλέγοντα. ἔνιοι μινυρίζειν ⟨2720⟩. καὶ κινεῖν

κινάθισμα (v. l. Aesch. Prom. 124)· κίνημα πλήθους, παραγώγως· ἐξ οὗ πλῆθος (, ὃ) παραγίνεται, ὑπακούεται [15]

κίναιδος· ἀσελγής, πόρνος [17]

†κινάδρα· ἀλώπηξ [19]

κιναρύζεσθαι· θρηνεῖν μετὰ τοῦ γογγύζειν. καὶ κινεῖσθαι ⟨2713⟩

†κιναουΐδές· ἰχθῦς ⟨2732 — εἶδος ἰχθύων⟩

κιναύρου ψῦχος· τὸ ἅμα ἡμέρᾳ. Κύπριοι

κιναφεύειν· πανουργεύεσθαι ⟨2619. 2709⟩

κίνδα· πόρνη ἀσχημοσύνη ⟨κιναιδία· πορνική ?⟩

κίνδαξ· εὐκίνητος

κίνδακας· εὐκινήτους (cf. σκίνακες)

κινδαύει· κινεῖται. κερατίζει

κινδάφη· ἀλώπηξ ⟨2619⟩

κινδαφίων· πανούργων. ἀλωπέκων ⟨2620⟩

Κινδαψοί· ὄρνεα. καὶ ὄργανα κιθαριστήρια. καὶ Ἰνδοί

κίνδυνος ἡ ’ν πρῴρᾳ σελίς· οἱ πολέμιοι γὰρ τὴν πρῴραν εὐθέως ἐφάλλονται. Σελὶς δὲ ἡ καθέδρα

κίνερμοι· οἱ μικροὶ ἰχθύες ⟨2721⟩

κίνημα· κίνησις, ταραχή, ὁρμή. χόλος, κότος, ἡ ὀργή

κινῆδος (Boeot.)· ἀσελγής

κιννάβαρις (Anaxandrid. fr. II p. 168)· εἶδος χρώματος ἀληθινοῦ, ὃ λέγομεν κόκκινον· καὶ παρὰ τοῖς ζωγράφοις [36]

†κιναθίδα· χρῖσμα γυναικεῖον

κιννάμωμον· ἓν τῶν λιβανωτῶν, ἢ τῶν ἀρωματικῶν, λιβάνιον. καὶ ὄρνις (Ar. HA. IX 14, 2). καὶ πόα εὐωδεστάτη

κιννυρίδες· τὰ μικρὰ ὀρνιθάρια ⟨κινυ—⟩

κινούρας· τοὺς κακούργους ἵππους [41. 42]

κινύρα· [ad 43]: οἰκτρά ⟨ad κινυρά⟩

Κινυράδαι· ἱερεῖς Ἀφροδίτης

Κινύρας· Ἀπόλλωνος καὶ Φαρνάκης παῖς, βασιλεὺς Κυπρίων

κινύρεσθαι (sch. Call. Ap. 20)· θρηνεῖν, κλαίειν

κινυρή (P 5)· ἁπαλή, νέα. λεχώ. οἰκτρά, θρηνητική

κινυρόν· λεπτόν. καπυρόν. ὀξύ. οἰκτρόν

κίνυσθαι· κινεῖσθαι. ἐγείρεσθαι. ἄρχεσθαι. [†ἰδεῖν. διανοεῖσθαι ⟨ad πίνυσθαι?⟩. †αἰδεῖσθαι (αἰσθέσθαι?)] ὁρμᾶν

κίνυται· τὰ αὐτά

κινύτιδος· κινητικός ⟨ῆς?⟩. †χαραδριός

Κινύφειον· τὸν Ἀνταῖον. ἀπὸ Κίνυφου τοῦ ποταμοῦ

κινώ (Empedocl.)· κίνησις. Δωριεῖς [54]

κινώπετα (Coll. lov. 25)· κνώδαλα, θηρία

κιξάλλαι (Democritus)· κλέπται

κιξάλλης· φώρ, κλέπτης. ἀλαζών

κιξαλλία· πᾶσα κακοτεχνία

†κίξαντες· ἐλθόντες. πορευθέντες

κίξατο· εὗρεν. ἔλαβεν. ἤνεγκεν

κίξιος· τέττιξ

κιονίδα· σταφυλήν (oris columellam, uvam)

κίουρος· ἐμβολεὺς οἰσύϊνος, κόφινος, ᾧ τὸν σῖτον ἀναβάλλουσιν οἱ ναυτικοί. ἢ μέτρον τι [64]

κίραφος· ἀλώπηξ. Λάκωνες

κίρβα· †πειρά. †φθηρά

Κιρβιαῖον· ἔθνος ἐχόμενον Λυδῶν

κίρετη (Boeoti)· φθείρεται. δαπανᾶται

Κίρις· λύχνος, Λάκωνες. ὄρνεον. ἢ Ἄδωνις (Κύπριοι)

†κίρκασμα· τοὺς βότρυας

κίρκοι· κρίκοι. ἅρπαγαι. καὶ πάντα τὰ ἐπικαμπῆ κίρκοι λέγονται

κίρκος· κρίκος. ἱέραξ (ο 526). κωπηλάτης. καὶ τῆς αἰγείρου ἡ βλάστησ(ις)

κιρνᾷ (Herod. IV 66)· οἰνοχοεῖ

COD. 10 |αν τῶν τραχίων 15 cf. ἀκίναγμα 18 ἀλόπεξ (L. κινδάφα Dor. vel e Suida κινάδιον, Siculi) 20 Confusa κινύρεσθαι et κίνυσθαι? 22 ψύχος (cf. ἄγχουρος) 24 schol. Plat. p. 353 31 ἡ ἐν πρῴραις 36 Phot. 166, 4 44 κιννυ| 45 κιννυ|φαρνα.. 47 κιννύρη 51 χαράδριος 52 κινύφιον 54 χρυσόφρους; cf. ἰωνός et Ath. VII 328 C 55 κινώδαλα 55. 56 —άλαι, ης 60 cf. κιχεῖς 61 cf. κίκους et κίλλος 65 Λάκωνες post 64 66 πήρα Arabes 68 κίρεται 69 κιρίς cf. ἀκιρίς et Κύρις) 71 ἅρπαγες. πάντα 72 cf. κερκίς

HES. κιναίδοιον ⟨—διον⟩· ὄρνεον, ἴυγξ 17 κινάκεσθαι ⟨κιμβικεύεσθαι⟩· μικρολογεῖν 19 κίναρχος· ἄψυχος ⟨2722⟩ 36 κιναβρεύματα· ἀποκαθάρματα ὄζοντα ⟨2709⟩ 41 κινηθέντος (Α 47)· ὀργισθέντος 42 κίνσος (Matth. XXII 19)· εἶδος νομίσματος. ἐπικεφάλαιον Ad 43 ὄργανον μουσικόν, κιθάρα (1 Reg. X 5?) 54 κίνωσις ⟨ἰωνίσκος⟩· χρύσοφρυς 64 κίρα· ἀλώπηξ

κιρρά (—ρίς Arist. HA. VIII 29, 3)· ἰχθῦς ποιός
κιρρόν (Nic. Al. 44)· πυρρόν. ἐρυθρόν. ξανθόν
κίρρος· ὄρος (ὄρρος?). καὶ αἷμα. καὶ πόμα γάλακτος. Λάκωνες
?κίρυλος· ἰχθῦς ποιός. καὶ ὀρνέου εἶδος (κηρύλος)
κιρσός· πάθος τι περὶ τὸ σῶμα (Hippocr. I p. 321 K), ὅπερ τινὲς ἰξίαν καλοῦσιν· ἄλλοι κρισσόν
κίρων· ἀδύνατος πρὸς συνουσίαν. καὶ αἰδοίου βλάβη. καὶ ἀπε(σ)κολλυμμένος. καὶ κυρίως μὲν ὁ σάτυρος, καὶ ἐντεταμένος, ὁ γυναικίας, καὶ μὴ δυνάμενος χρῆσθαι
κίς (Sappho)· ζωΰφιον ἐν τοῖς ξύλοις καὶ τῷ σίτῳ γινόμενον
Κισθήνη (Cratin. fr. V p. 136)· πόλις καὶ ὄρος ἐν Θράκῃ
κίσθος (Eupol. p. 426)· θάμνος, ἧς τὸ μὲν ἄρρεν, τὸ δὲ θῆλυ (Theophr. VI 1, 4)
κίσιρνις (Ar. Avv. 1181)· ὄρνις ποιός
κίσπρα· πικρά τὸ ἦθος, παλίγκοτος. Κῷοι
κίσσα· ἐπιθυμία. ὄρνεον (Ar. Avv. 302). καὶ ἰχθῦς ποιός. καὶ γυναικεῖον πάθος
Κίσσιοι (Herod. III 91)· ἔθνος Περσῶν
?κίσσηρις· βούνευρον
κισσός· ὁ κιρσός. Ἀχαιοί
?Κισσοέτιοι· οἱ Κνώσιοι
κισσός (Soph. Ant. 826)· εἶδος φυτοῦ. ἢ βλάστημα ἑλισσόμενον
Κισσός· ὄρος (Nic. Ther. 804) ἐν Μακεδονίᾳ. καὶ πόλις [ad 91] [92]
†κισσουάλλα· κισάλα. κρόμμυα
κισσύβιον (ι 346)· τὸ ἐκ κισσίνου ξύλου ποτήριον. καὶ ὁ σκύφος
†κίσταμα· τόξευμα. ὀϊστός [96]
κίστας· κυρτός (κύρτους?)
?κισετή· τέλη
κίστη (ζ 76)· ἀγγεῖον πλεκτόν, εἰς ὃ βρῶμα ἐνετίθετο καὶ ἱμάτια. κιβωτός. ἢ †ἀπαλός
κιτρίον· τὸ Ἰνδικὸν μῆλον
κιτταί· πρόγονοι
κιττᾶ(ι)ν· γλίχεσθαι· ἐπὶ τῶν γυναικῶν· ἐπιθυμεῖν
κίτταλος· μυρρίνη
κιττάναλον· ἡ κρησέρα
κίττανος· ἡ κονιακὴ τίτανος
κίτταρις (Ctesiae c. 47)· διάδημα, ὃ φοροῦσι Κύπριοι. οἱ δὲ τὰ διαδήματα φοροῦντες κίτταροι λέγονται
†κίττεα· ἄκιτος. Λάκωνες
κιττόν· καλόν. Λάκωνες
κίττυλα· τὰ κελύφη τῶν καρπῶν
κιττῷ· καλῷ, χρηστῷ, ἀγαθῷ
κιτύμιτα· γλαυκά
κιφφός· μανικός (v. κίβος)
κιχάνειν· εὑρίσκειν. καταλαμβάνειν. εἰσπράττειν
κιχεῖν· κιχῆσαι (—ναι). καταλαβεῖν. εὑρεῖν. ἐνέγκαι
κιχείς (Π 342)· καταλαβών
κιχείω (Δ 26)· τὸ καταλαμβάνω, καὶ καταλήψομαι
κιχῆλαι (Siculi)· αἱ κίχλαι, τὰ ὄρνεα [2818—20]
κίχησις· ἡ λῆψις
κιχητός· †ὃ ἐμβάπτεται ὁ λιβανωτός. Κύπριοι
κίχλη· ἰχθῦς θαλάσσιος. καὶ ὄρνις (χ 468)
κιχλίζουσι· γελῶσι, μειδιῶσιν
?κιχληβῶτις· ἀνδράχνη (2663)
κιχλισμός (Ar. Nubb. 1073)· γέλως σφοδρός. (αἰσχρὸς γέλως μετὰ ἀταξίας) 2616
κιχόρια· λαχανίδια ἄγρια
κιχρήσει· δανείσει
κιχυβεῖν (Cretic.)· δυσωπεῖν. νυκτιλωπεῖν
κίψει· κακοποιεῖ (ἴψει)
κίων· ὁ στῦλος. καὶ τὸ ἐν τῷ στόματι, ὃ καλεῖται σταφυλή [32—34]
κλαγεῖν· κλάγξαι, φθέγξασθαι [36]
κλάγος· γάλα. Κρῆτες
κλάδα (epic. ap. Herod. π. διχρ. 283, 5)· κλάδον. ῥάβδον

COD. 75 πῦρ 78 κρῶσσον 79 cf. ἀκιρῆ 81 post 85 (88 κρισσός· ὁ κιρσός, Ἀττικοί?) 91 κισσοῦς 93 cf. κίδαλον 94 κισσίβιον 2804 κρήσερα (11 κιχυμίδα· γλαῦκα?) 14 καταλα 17 cf. ἰχάλη 24 κιχλήσκουσι μ. δῶσιν 27 cf. παγκράτιον κιχώρια 28 δανείσῃ (29 cf. κικυμώττειν) 35 κλαγγεῖν 37 κλαγγός 38 κλάδαν (Cretico?)

HES. Ad 91 Θράκης 92 Κισσηΐς (Ζ 299)· Κισσέως θυγάτηρ 96 κιστ.ρνα (θ)· λάκχος φρέατος. βάραθρα. ἢ βοή (l. βυθός) 2818 κιχῆναι (π 357)· κιχήσασθαι. λαβεῖν 19 κιχήσατο· εὗρε (Ζ 498). κατέλαβεν (Δ 385) cf. κίξατο 20 κιχήσεσθαι (Ζ 341)· καταλήψεσθαι 32 κιών· ἐλθών (Κ 406), βαδίζων (Ρ 707), πορευθείς (Α 35) 33 κλαγγή· φωνή, ἠχή (Α 49), βοὴ ἡ κλαγγὴ ὀρνέων (Γ 3) 34 κλαγγηδόν (Β 463)· μετὰ κραυγῆς 36 κλάγξαντος (Κ 276)· κράξαντος

κλαδάει· σείει, κινεῖ
κλαδαρόμ(μ)ατοι· εὔσειστοι τὰ ὄμματα
κλαδαρὸν κλάδον· ...... (cf. 3910)
κλαδαρόρυγχος· τροχίλου εἶδος
κλαδάσαι· σεῖσαι
†κλαδάραχοι· φραγμοί (2943)
κλᾶδες· ζυγά. Αἰολεῖς
κλαδόνες· κλάδοι
κλάδος· ὄζος [48]
κλάει· δακρύει (2670) [ad 49]
Κλαζομένιοι· οὗτοι κωμῳδοῦνται. δοκοῦσι γὰρ ἐπικύπτοντες προστιλᾶν
Κλαζομένιος (Com. V p. 119)· οὗτος Ἡρακλείδης ὁ Κλαζομένιός τε καὶ ὁ βαῦς καλούμενος
κλάζοντες (Aesch. Ag. 48)· κραυγάζοντες
κλάζων (Soph. Ant. 112)· βοῶν. [ad 52]
κλείων (Dor.). ἢ κέλευθον· ἀντὶ τοῦ σημαίνων τῷ ψόφῳ τὴν πορείαν
κλαήσει (Dem. 546, 21)· κλαύσεται
†κλαιόν· τὸ κανοῦν. καί
κλᾶϊς (cf. Call. Cer. 45)· μοχλός
?κάβαχος· ὁ κάχληξ
κλᾶισαι· κλεῖσαι
κλαμαράν· πλαδαράν. ἀσθενῆ
κλαμμίς· ἀναδενδράς (v. μαματίδες)
κλαμυστῆσαι· βυῆσαι, καλέσαι
κλᾶν· κάμπτειν. ἐμποδίζειν. τέμνειν ἀμπέλους, ὅπερ ἡμεῖς κλαδεύειν
κλανία· φύλλια βραχιόνων (v. καρπία)
κλαπάζειν· χρονίζειν (v. λαγγάζει)
†κλαραγείων· ἐλαφρῶς καθεύδει. Σικελοί
κλάρας· φοῖνιξ, τὸ δένδρον
κλάρες· αἱ ἐπὶ ἐδάφου(ς) ἐσχάραι
κλαρία· κληρία (Lacon.). κλήματα. ἀμπελόφυλλα. [ἢ χωρίον. κλῆροι
Κλάριον· ἀμπελόφυτον (Hom. h. Dian. 6). καὶ ἐπίθετον Ἀπόλλωνος (Call. Ap. 70)
†κλάριοι· κλάδοι [71]
Κλαρῶται (Cretes)· εἵλωτες. δοῦλοι
κλᾶσθρον· κλεῖθρον
κλάσματα· συντρίμματα. θρύμματα
κλαστήριον· δρέπανον τὸ τῆς ἀμπέλου (φύλλα τέμνον)
κλάστης· ἀμπελουργός [77]
κλαυθμυριζομένων· κλαιόντων
κλαυμαριόμενον· κλαίοντα. Ταραντῖνοι
κλαυμαρεῖται· [ἢ] κλαίει
†κλαῦσιν· ἀγῶνα. ἄνθος τι
κλαυτάν· ποιὰν φωνήν [83]
†κλέα Γῆς· βοήματα. ῥήματα
κλεεννόν (Simonid.)· ὀνομαστόν
κλεεννῶν· ὀνομαστῶν, ἐνδόξων
κλεῖδα· ὑποδήματος εἶδος. Κρῆτες (2889)
Κλεῖδες (Herod. V 108)· ἄκρα τῆς Κύπρου (κλειδία· τάριχος) 2990 [89—91]
κλειδόνα (Boeoti)· κληδόνα, φήμην, δόξαν
κλείει· ἐπαινεῖ, ὑμνεῖ [94]
?κλούς· κλειτάριον μικρόν. Λάκωνες
κλειμάζειν (Dinarchus)· παλαίειν. σκ(ε)λίζειν. ἀπατᾶν (l. κλιμακίζειν)
Κλείμακα· χωρίον Εὐβοίας
κλειμακτήρ· κλῖμαξ, βαθμός. ἢ χωρίον (2995) [99. 2900]
κλεῖν (Dem. 247, 11)· κλεῖδα. λέγειν, ἐπιφημίζειν
κλεινοί· οἱ εἰς τὰ παιδικὰ ἐπὶ κάλλει ἁρπαζόμενοι παῖδες
κλείοιμι· ᾄδοιμι
κλείομαι· ἐπικαλοῦμαι
κλείουσαι (Call. Iov. 61 an Eur. IA. 1046?)· ὑμνοῦσαι [6]
†κλείπους· κόσμος τις τοῦ καλουμένου γεισούς (γείσου?)
κλεῖρ (Elei)· κλειδίον
κλείσατε (cf. Ar. Avv. 1745)· εἴπατε

COD. 39 κλαδεῖ 41 κλαδαρῶν· κλάδων (44 ordo κλαδε—) 45 κλᾶδες χανυ 50 οὕτω — πρὸς τιλάν 56 κλαῖς (cf. πλαῖσι) 58 κλαχαι (61 καλιστρῆσαι?) 70 κλάροι· κλάδοι. ἢ κλῆροι (h. e. κλᾶροι); voc. χωρίον inserto ante ἀμπελόφυτον? 72 δοῦλοι post 70 73 κλάσθεον κεῖθρον 74 θρέμ| 84 κλεάγης, βοηθήματα (Forte λόγος [σκελεαγής] β. ῥ.) 85. 86 κλεαι| 88 ἀκρατεῖς Κύπριοι 90 |λείας 91 v. κλητῇ ϊ 92 κλεηδόνα 93 κλεῖ (2901) 96 κλειμαζειν 2903 αἰδοῖμι 8 κλεῖρος

HES. 48 κλαδεῖ· λοιδορεῖ· φθέγγεται (κελαδεῖ) Ad 49 κλαίει (Moer.) Ad 52 διασχίζων (κεάζων) 71 κλαρά· φύλλα 77 κλαυκίθων (Y 172 Cretice)· λαμπρυνόμενος τὰς ὄψεις 83 κλέα (I 189)· τὰς ἀνδραγαθίας. Κλέος γὰρ ἡ δόξα, καὶ ἡ φήμη, καὶ ὁ λόγος 89 κλειθῇ· περιτραπῇ 90 κλεῖθρα (Iob. XXVI 13)· μοχλοί. ἀσφάλειαι. πύλαι 91 κλέει· νεοσσεία (l. KACCH) 94 κλειδοῦχος· γυνή (2449) 99 κλείματα (Ierem. XLVIII 32)· ὑποδήματα (2959. 2996) 2900 κλεινός· ὡραῖος. ἔνδοξος, ὀνομαστός (onomast.) 6 κλειδῶν (ω 208)· πυλῶν, ὅπου ζεύγεσιν ἦν τόπος εἰς στάσιν

(κλεισιάδες cf. 3013) [10. 11]
†κλεῖτα· μέρη. καὶ ἡ οὐράνιος ἄρκτος
Κλειταγόρα (Ar. Lys. 1237)· ᾠδῆς τι εἶδος. καὶ Λεσβία τὸ γένος
κλεῖται· λέγεται, ὑμνεῖται, ᾄδεται
Κλειτ†όεν ὕδωρ· ποταμὸς Ἀρκαδίας. Κλείταιον φασιν εἶναι οἱ Κρῆτες (?)
κλεῖτει (Alcm. fr. 91)· κλίματι. γωνίᾳ. ἡ ἀγαθὴ †δόξα. ἡ ὀνομαστή (ad κλειτή)
κλειτορίς· τοῦ γυναικείου αἰδοίου ἡ ὑποδορίς (ἐπίδερις?), ἔνθεν καὶ τὸ κλειτ(ορ)ιάζειν τὸ ψηλαφᾶν
κλειτός· ὁ ἔνδοξος [19. 20]
κλεμμάδιον (Plat. Legg. 955 B)· κλοπαῖον
κλέμμιν· δίφρον ἀνακλιτόν
κλεμμύς· χελώνη (col. 523, 30)
†κλεμμύειν· κηρύσσειν
κλέομαι (? υ 299)· ἐπικαλοῦμαι. εὔχομαι
κλέος· δόξα, τιμή. φήμη ἀγαθή. ὅ ἐστιν ἔπαινος. ὄνειδος (Ar. fr. inc. CLXXXVIII)
κλέπας· νοτερὸν πηλῶδες, ἡ δασύ, ἡ ὑγρόν
κλέπει· πορεύεται. ἐπιθυμεῖ. ἐξαπατᾶ[ται]
κλέπτεσθαι· θέλειν. ἐπιθέσθαι. πορεύεσθαι. ζητεῖν. ἐπιθυμεῖν (3073)
κλέπος· ὑψηλόν. νοτερόν. δασύ. καὶ φώριον (Solo), κλέμμα (poeta ap. sch. Aesch. Prom. 400) [31. 32]
†κλεπτομένου· χλευαζομένου [34. 35]
†κλευσόμεθα· ἀκούσομεν. φθεγξόμεθα
†κλευτόν· τλευτόν
κλέψαι· κλέπτειν τὸ τῶν ἀλλοτρίων ἐπιθυμεῖν
κλεψίαμβοι· Ἀριστόξενος, μέλη τινὰ παρὰ Ἀλκμᾶνι
κλεψίρρυτον ὕδωρ (Callim.?)· τὸ τῆς κλεψύδρας. αὕτη δέ ἐστι κρήνη Ἀθήνησιν, ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἐπὶ σταδίους εἴκοσιν ὑπὸ γῆν φερομένη, εἰς ἣν τὰ ἐμβαλλόμενα πάλιν θεωρεῖται ἀρχομένων τῶν ἐτησίων
Κλεψύδρα· κρήνη, ἥτις τὸ πρότερον Ἐμπεδὼ (cf. Πεδώ) προσηγορεύετο. ἔχει δὲ τὰς ῥύσεις ἀνατελλούσας εἰς τὸν Φαληρέων δῆμον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ σκεῦος. ὡρολόγιον, ὄργανον, ἐν ᾧ αἱ ὧραι μετροῦνται
Κλεωναῖαι· ῥαφανίδων (Theophr. VII 4, 2) τι γένος· ἀπὸ τοῦ ἐν Κλεωναῖς εἶναι
κλήδεα· φραγμοί (2844) [44]
κλήδην· ἐλθόντα ἐπὶ τὴν ἑκάστου σκηνήν. τὸ καλέσαι (I 11) πρός τινα ἐλθόντα καὶ δημοσίᾳ κηρύσσοντα
κληδόν (Maced.?)· σωρόν
κληδονίσαι· ἀκοῦσαι φήμην τινά, μαντεύσασθαι
κληδόνος (Eur. Andr. 561)· πρεσβείας
κληδοῦχος (Aesch. Suppl. 299)· γυνή, ἀπὸ τοῦ τὰς κλεῖς τῆς οἰκίας ἔχειν
κληδοῦσι (Call. Ep. I 14)· φήμαις
κληδών (Herod. IX 101)· κλέος, δόξα, φήμη [52]
κλήθρη (ε 239)· δένδρου εἶδος
κληῖδες· τῆς νεὼς τὰ ζυγά, ἐφ' ὧν οἱ ἐρέσσοντες κάθηνται (μ 215). ἐνίοτε δὲ καὶ ἡ κλεὶς κληΐς (M 456), καὶ θύραι· παρὰ τὸ ἐπικλείεσθαι. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπείου μέρους. καὶ παρὰ Ἐφεσίοις τῆς θεοῦ τὰ στέμματα [55]
κληιζόμενος· φημιζόμενος [57—60]
κληματίδες· αἱ ἐκ τῶν κλημάτων δέσμαι [62—64]
κληπικοί· ἰσχνοί. καὶ ἄσιτοι [66. 67]
κλῆρος· τὸ βαλλόμενον εἰς τὸ λαχεῖν. ἡ ψῆφος. ἡ οὐσία. ἡ μέρος. καὶ σκωλήκιόν τι (σ)μήνεσι (ἐγ)γινόμενον (Ar. HA. IX 27, 20)

COD. (12 κλῖτεα· μέρη πλάγια?) 15 Forte Κλείταιον ὕδωρ· ποταμὸν Ἀ. φησὶν 16 κλειτ.' 17 κλείτορες — αἱ ὑποδορεῖς — κλειτιάζειν 27 πρότερον (30 κλεῖτος· ὑ| Meinek.) 40 ἐστιν 41 σημαίνει — σκεῦος ante ἔχει Φαληρ..ν 42 Κλεώνδαι — ἐ τὶ — Κλεώνδαις 46 cf. χλ— 47 ἀκουνῆσαι, φ| 48 |είαις 54 κληΐδες — π τοῦ 57 κληΐσι — κατακλήσεσι 65 ἰσχυροί 68 cf. 4030 et σκληρός

HES. 10 κλέσις· ἡ σκηνή 11 κλεισμός· θρόνος. κλίνη, κλιντήρ 19 κλέζω (non ρ 418)· καλῶ, φωνῶ 20 κλέθος (κλέος)· κληδόνα 31 κλέπτε (Α 132)· παραλογίζου 32 κλέπτε νόῳ (Α 132)· παραλογίζου τῇ διανοίᾳ 34 κλεύθωμαι (v. l. Ψ 244)· κελεύθωμαι. παραγένωμαι, ὁδεύω 35 κλεύσομαι (v. l. Ψ 244)· κελεύθωμαι. ὁδεύσω 44 κλήδων (paraphr. I 11)· καλεῖν ἐξ ὀνόματος 52 κληείδας· τὰς κλεῖδας 55 κληῖδα (P 309)· τὴν κατακλεῖδα 57 κληῖσι (σ 294)· ταῖς κατακλείσεσι τῶν περονῶν 58 κληΐσται (β 344)· κλεισταί. ἡ κλείθροις ἠσφαλισμέναι 59 κλῆμα· ὑπόδημα (2899) 60 κλημακόεσσαν (B 729)· τραχεῖαν, καὶ ὀρθήν 62 κληνίδιον· κράββατος, ὑποκοριστικῶς 63 κλήνιος· ἔνδοξος 64 κλήομαι· καλοῦμαι 66 κληροδόσια (LXX)· κλῆρος. μερίς 67 κληρωδόσεται (II Esdr. IX 12)· λαχμῷ δόσεται

κληροῦται· διαιρεῖται
κληρουχία· δεσποτ(ε)ία
κληροῦχος (Herod. V 77)· ὁ δεσπότης, καὶ ὁ γεωργός [72—74]
†κλησίασον· σύναξον [76. 77]
κλητεύει· καλεῖ εἰς δικαστήριον
κλητεύεις· μαρτυρεῖς
κλητήρ (Ar. Av. 1422)· ὁ εἰς δίκην καλῶν, ὁ κλητεύων, καὶ μαρτυρῶν τοῖς καλοῦσιν εἰς δίκην
κλητῆρα· τὸν καλέσαντα. Ἴων Φρουροῖς (fr. 49) [82. 83]
κλητῆρες (Dem. 1147, 6. 224, 3)· μάρτυρες
κλητόν· κεκλημένον
κλητός· ὁ ἐξ ὀνόματος κεκλημένος. ἢ ὁ ἔνδοξος
†κλητροί· κλήτορες
κλητρόν· †καλούμενον. κλήοσιν
κλήτωρ· κῆρυξ. ἄγγελος. ὑπηρέτης. μάρτυς
κλιδία· τάριχος (Ath. VII 316 D)
(κλιμάζειν (imo κλιμακίζειν)· παλαίειν, σκελίζειν. ἀπατᾶν cf. 2896)
(Κλίμακα· χωρίον Εὐβοίας cf. 2897)
κλίμακες (Soph. Tr. 525)· πάλης εἶδος
κλιμα†τοφόρος· ὁ ἐπὶ κλιμακίου τιθεὶς τὸν νεκρόν [93]
κλιμακισμοί· πάλαισμα ποιόν [95. 96]
κλίναι· τροπαὶ τῶν μαχομένων. καὶ τὸ περιέχεσθαι ἔξωθεν ὑπό τινος. καὶ τὸ σύνηθες [98—3000]
κλινίς· ἐπὶ τῆς ἁμάξης νυμφικὴ καθέδρα [2—4]
κλινοπετεῖς· ἐπὶ δίφρου καθήμενοι [6]
κλινόσ†τριχνον· τὴν ψαλίδα (τριχῶν)
κλιντήρ· δίφρος ἀνακλιτός
κλιντῆρες· δίφροι, κλῖναι
κλίνη· κράββατος
κλινίδιον· ὑποκοριστικῶς τὸ αὐτό
κλισία· κλίνη. σκηνή
κλισιάδες (Herod. IX 9)· αἱ δίπτυχοι θύραι. [14] αἱ αὔλειοι πυλῶνες
κλισίη· σκηνή· καθέδρα (τ 55). καὶ ἡ ἔπαυλις· ἀπὸ τοῦ κλίνεσθαι ἐν αὐτῇ τὰ θρέμματα. καὶ πρόθυρον. Νίκανδρος
κλιοῖον· στήλη. οἱ δὲ κρηπῖδα (ῥιπίδα?), ἐν ᾗ οἱ θρόνοι ἔκειντο. Διονύσιος δὲ †Ποσειδῶνος (ὁ Σιδώνιος?) οἶκον
κλισίον (ω 207)· πανδοχεῖον. ἡ βάσις, ἐφ' ᾗ τίθεται ὁ θρόνος
κλισίον· προστάς. πρόστωον. καὶ βοῶν στάσις καὶ εἴσοδος. ἔνιοι τὰς τοῦ πυλῶνος θύρας πλατείας, εἰς ἃς δύναται ζεῦγος βοῶν εἰσελθεῖν
κλισμοί· θρόνοι. ἡ ἀνάκλιντρα (2911) [20]
κλίτα· στοαί. ἢ σέλλας εἰς τὸ κατακλίνεσθαι
κλίτος· τόπος κατωφερής
κλιτῦς (cf. Π 390) καὶ κλιτύες· τὰ ἀποκλίματα τῶν ὀρῶν. ἢ τὰ καταφερῆ τῶν ὑδάτων. ἢ κλίμακες. ἢ ὀρῶν λόφοι. καὶ αὐλῶνας. καὶ φάραγγας
?κλιμαδόν· ὁ δερμάτινος δίφρος
κλοιός· μέρος τι τῆς νεώς. ἢ περιτραχήλιος δεσμός, κολλάριον, ἤτοι μανιάκης
κλοῖστρον· κλῷστρον
κλοιωτά· δεσμοῖς διειλημμένα. Κλοιὸς γὰρ εἶδος δεσμοῦ περιτραχηλίου
κλοιώτης· ὁ δεσμώτης [29. 30]
κλονεῖ· ταράσσει (Λ 526?). φθείρει. φοβεῖ
κλονεῖται· φθείρεται. σπέρχεται [33]
κλονέοντο· ἐθορυβοῦντο, ἐταράσσοντο (Ε 8). καὶ τὰ ὅμοια [35]
†κλόνιον· ἰσχίον. ῥάχις. ὀσφύς. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ τὰ ὅμοια (κλόνις)
κλόνος (Ε 167)· ταραχὴ πολέμου. ἢ σεισμός

COD. 90 cf. κλειδία 94 |κίσκοι; cf. διακλιμακίσας 97 κλιναί (κλοναί?) conf. cum κλῖναι 3011 κλινήδιον 15 κλίσις 16 κλισία 18 πρὸς τὰς πρὸς στοῶν — στάσεις 21 ἐλαίας (cf. καὶ τὰν στοάν) 23 κλιτύς — ὠρῶν — ὀρολόφοι 25 cf. κοινός 27 διεξει| 32 ἔρχεται; cf. ἐκλόνεον 36 τὰ τὰ δὲ

HES. 72 κλήρων (Num. XXVI 65)· μερίδων 73 κληρώσει (Iesai. XVII 11)· μερίσει 74 κλησιάδας· τὰς θύρας τῆς σκηνῆς (κλι—) 76 κλησιάων (Β 91 al.)· σκηνῶν 77 κλήτεσι (Ps. CXXVIII 3)· ταμείοις. σκηναῖς 82 κλητεύων (Ar. Vesp. 1413?)· μαρτυρῶν τοῖς καλοῦσι δικάσασθαι (2982) 83 †κλητή· νεοσσεία (cf. κλέει) 93 κλιμακίας (Theophr. VIII 7, 4)· τις τῶν πυρῶν (L. καμακίας) 95 κλιμακτῆρες (Ezech. XL 26)· οἱ τῆς κλίμακος βαθμοί (2898) 96 κλίματα (Ierem. XLVIII 32)· ὑποδήματα (2899. 2959) 98 κλῖναν (ι 59)· ἐτρέψα(ν)το, ὑπεχώρησαν 99 κλίνθη (Ψ 232)· κατεκλίθη. ἐπέκλινεν 3000 κλινθῆναι (Ψ 335)· ἀνακλιθῆναι. ἀνακλῖναι 2 κλίνῃσι τάλαντα (Τ 223)· μεταβάλλῃ τὰ ζυγά 3 κλινθήτην (Κ 350)· ἐκλίθησαν 4 κλῇθρα· εἶδος δένδρου (ε 239). ἢ μοχλός (κλῇθρα) 6 κλεινός· ἔνδοξος. ἀγαθός, καλός 14 [κλισίαι. κλισίαι] 20 κλίσις· ονομασία (κλῆσις) 29 κλοιτοιμωγεῖς· ἀκουσταὶ θρήνου (v. κλύετ') 30 κλοιῶν (Ρ 755)· εἶδος ὀρνέων 33 κλονέονται (Ξ 59)· ταράττονται 35 κλόνες· αἱ ἐκφύσεις τῶν δένδρων (κλῶνες)

κλονούμενος· ταρασσόμενος

κλοτοπεύειν (*T* 149)· παραλογίζεσθαι. ἀπατᾶν. κλεψιγαμεῖν. στραγγεύεσθαι

?κλονιστήρ· παραμήριος μάχαιρα. παρίσχιον

κλοτοπευτής· ἐξαλλάκτης. ἀλαζών

κλύδιον· πέλαγος

κλύδων· χώρα. καὶ ἡ τοῦ ὕδατος φορά, ἡ κυμάτων σφοδρότης (μ 421)

κλυδωνίζεται· ταράττεται. παρακρούεται

κλυδώνιον· πέλαγος. χειμών. καὶ θόρυβος πραγμάτων

κλύει· ἐπακούει

κλύειν· ἀκούειν, αἰσθάνεσθαι

μάλιστα δέ (τ') ἔκλυον αὐτοί (ζ 185)

(κλύετ' οἰμωγῆς· ἀκούετε θρήνου) 3029

κλύζει· πλημμυρεῖ, ῥέει. βρύει

κλῦθι· ἄκουσον

Κλύμενος· ἰατρὸς ἀφυής, ὃν Ἀριστοφάνης (fr. inc. CLXXXIX) φησὶν ἀναμεμίχθαι τῷ Μορσίμῳ διὰ τὸ καὶ τὸν Μόρσιμον ἰατρὸν εἶναι ἀφυῆ. ἦν δὲ καὶ τραγῳδοποιὸς ἀφυὴς ὁ Μόρσιμος. λέγεται δὲ καὶ κισσός, ὡς Ἀντίμαχος (fr. LXXXI)·

κισσοῦ τε κλυμένοιο καὶ ἀμπελίνης

[51. 52]

κλυτοί (ρ 386?)· ἔνδοξοι. ἀγαθοί, καλοί. τίμιοι. πολὺ ἢ πανταχοῦ κηρυττόμενοι [54]

κλυτοπώλῳ (*E* 654)· ἐνδοξοπώλῳ. ἱππεὺς ἀγαθός (*Π* 625) [56]

κλυτὸς ὄρνις· ὁ ἀλεκτρυών [58]

κλύων· ἐπακούων

κλωγμός· ὁ διὰ τῆς γλώττης περὶ τὸν οὐρανίσκον ψόφος, ὃν λάκησίν τινές φασιν, οἷον οἱ ὀνηλάται ποιοῦνται κυρίως

κλῶδις· κλέπτης (Ar. Eqq 79?)

Κλώδωνας· τὰς μιμαλλόνας, μαινάδας, βάκχας

κλώζειν (Dem. 586, 17)· τὸ ἐκβαλεῖν ἐκ τῶν θεάτρων· κλωγμοὺς γὰρ ἔλεγον κατὰ μίμησιν τῶν γινομένων ἐν τοῖς στόμασι ψόφων, οἷς πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ποιητῶν

κλώθει· κατασπᾷ. νήθει. ἐπιμερίζει. χλοάζει. βλαστάνει, καλῶς αὔξεται

κλῶθες (η 197?)· μοῖραι

κλωκυδά· τὸ καθῆσθαι ἐπ' ἀμφοτέροις ποσίν

(κλώμακας cf. κλώνακα)

κλωμακόεν· κρημνῶδες. δύσβατον (4271)

κλωμακόεσσαν (*B* 729)· πολλὰ ἀποκλίματα ἔχουσαν· ἀφ' οὗ τὴν τραχεῖαν καὶ ὀρεινὴν σημαίνει, ἢ κρημνώδη, ἢ δύσβατον

κλῶν· συντρίβων. κατασπῶν

κλώνακα· ῥάβδον [καὶ τὰ κλιμακώδη χωρία ⟨ad κλώμακας⟩]

κλῶναξ· κλάδος

κλῶντες· σπῶντες. συντρίβοντες

κλωπᾶσθαι· ἐπιθυμεῖν. θέλειν. καὶ τὸ λάθρα καὶ ἀψοφητὶ ἰέναι καὶ πράσσειν, καὶ κλέπτεσθαι

κλώπεια· ὄρχησίς τις, ὡς Ἰόβας ἐν τετάρτῳ Θεατρικῶν

κλῶπες (Herod. I 41 Eur Rh. 645)· κλέπται

κλωπωμένη· λάθρα καὶ ἀψόφως περ(ι)ϊοῦσα. καὶ ἐφιεμένη. παρὰ τὸ κλέπτεσθαι † οὕτως τὸ προθυμεῖσθαι δὲ οὕτως ἔλεγον

κλώσκων· ἐπικλώθων

κλωστήρ (Ar. Ran. 1349)· τὸ κεκλωσμένον ῥάμμα

κλώψ· κλέπτης

(κμέλεθρα· μέλαθρα καὶ δοκούς) cf. 3128

κμητά· πεποιημένα, πεπονημένα

κναδάλλεται· κνήθεται

† κνάζει· βοηθεῖ (κλάγξει· βοήσει)

(κναιομένων· πονουμένων)

κνακός· ψαρὸς ἵππος

κνακόν· λευκόν. πυρρόν

κνάμπτει· κάμπτει. [ad 85] κατίσχει

κνάξ (Thespis)· γάλα λευκόν

κνά[μ]πτομαι· κακοῦμαι. καταπονοῦμαι. καταξύομαι

κνάπτειν κελεύω γλῶσσαν (satyr. dr.)· συνέχειν ἐντὸς τῶν ὀδόντων κελεύω τὴν γλῶτταν

κναπτόμενον· ξαινόμενον

κνᾶσαι· ὀλέσαι. λυπῆσαι (3132)

[91] Λάκωνες

κνάφοι (Herod. I 92)· ἄκανθαι, αἷς κνάπτεται τὰ ἱμάτια

COD. (42 κλύδων πελάγιος Soph. OC. 1686) 43 κλυδών 47 αὐτοῦ 53 κλυταί — καλλοί — πυλλοί 55 ἐνδόξῳ πώλῳ 60 λαχησι 62 τοὺς μιμαλῶνας 64 χλοάζει deest 65 κλώθε. 66 cf. ὀκκύλαι 67 κριμνῶδες 68 |εσσαι — ἔχουσαι 70 κλημοκώδη 74 ἰοβᾶς — θευτρικῶ. ⟨83 Forte Κνακίας· ἵππος κνακός· ψαρός⟩ 84 πυρὸν; cf. κνηκός

HES. 51 κλύοις· δεσμοῖς ⟨κλοιοῖς⟩ 52 κλύ.. μου (*A* 37)· ἐπάκουσόν μου 54 Κλυτίδη (*A* 302)· Κλυτοῦ παῖ 56 κλυτοτόξῳ (*Δ* 101)· τῷ κατὰ τὴν τοξείαν ἐνδόξῳ 58 κλυτοτέχνης (*A* 571)· περιβόητος διὰ τὴν τέχνην Ad 85 καταξαίνει 91 κναστήριον (Attici)· ἐνήλατο(ν cf. 3981)

κνάφου δίκην· ὅταν ἐν κύκλῳ οἱ κναφεῖς περιέλκωσι τὰ ἱμάτια περὶ τὸν λεγόμενον κνάφον. ἔστι δὲ τοῦτο φυτὸν ἀκανθῶδες [94]

κνέφαλλον (Ar. fr. XIV p. 957 Eur. fr. 677)· τύλη. ἣν δὲ ἡμεῖς τύλην, Ἀττικοὶ τυλεῖον. καὶ πτίλον, καὶ προσκεφάλαιον [ad 95]

κνέφας· ἑσπέρα, σκοτία νύξ, κενὴ φάους

κνέφος· σκότωσις

κνέωρον· φυτόν τι, ὃ τοῖς Θεσμ⟨οφ⟩ορίοις ὑποστόρνυται, καὶ ᾧ εἰς κάθαρσιν χρῶνται (col. 285, 17). καὶ γυναικεῖον μόριον

κνῆ (Λ 638)· κόπτει

†κνῆθος· κνηθός [3101]

κνηκίς· κνηκοειδὴς τοῦ ἀέρος κατάστασις. καὶ δέρρις λεπτή. καὶ νεφέλιον λεπτόν. καὶ μελανία. καὶ ἔλαφος

κνηκὶς ἐπενήνοθε (Callim.?)· μελανία τις τῷ σώματι. ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῶν νεφῶν εἶπον

κνηκόν· τὸ κροκίζον χρῶμα, ἀπὸ τοῦ ἄνθους· ὁτὲ δὲ ἀπὸ καρποῦ, τὸ λευκόν

κνηκος· λευκός. καὶ πυρρός καὶ εἶδός τι σπέρματος (Ar. HA. V 17, 1)

κνῆμαι· τὰ διερείδοντα ξύλα τὴν χοινικίδα τοῦ τροχοῦ. αἱ κερκίδες. αἱ τῶν τροχῶν ῥάβδοι·

χάλκεα ὀκτάκνημα (Ε 723)

καὶ ὁδοὶ ἀνώμαλοι καὶ ἀναντώδεις. καὶ ἡμῶν κνῆμαι, ἤγουν τὰ σκέλη·

ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί (Υ 37)

κνήμαργος (Theocr. XXV 127?)· κνημώδης, παχύκνημος

κνημη· μέρος ποδός [9]

κνημίαι· φθοραί. καὶ τὰ ὀρθὰ ξύλα τῶν θρόνων, ὅπου ἐστὶν ἐπίκλιντρον

κνημίας· τὰ ἀντικνήμια. καὶ τὰ ἐπὶ τῶν θρόνων ἑκατέρωθεν ξύλα διὰ τὴν καθέδραν πεπηγότα. καὶ τὰ ἐν τοῖς ἁρματ⟨ε⟩ίοις τροχοῖς. καὶ τὰ τῆς ἁμάξης περιθέματα

κνημοῦμαι· φθείρομαι

κνημούς (δ 337)· δασεῖς, τραχεῖς καὶ δυσβάτους τόπους

κνημωθῆναι· φθαρῆναι

κνημῶσαι· περιχῶσαι, φράξαι. φθεῖραι. κλεῖσαι. ἐλθεῖν

κνηστήρ· φονεύς. ὀλετήρ [17]

κνῆστις· κοπὶς σιδηρᾶ. ξυστήρ, ἐν ᾧ ξύουσι τὸν τυρόν (Λ 638) τινὲς δὲ καὶ τὴν ῥάχιν ἀκούουσιν. ἔνιοι τὸ †ἀκνεῖν ⟨ἄκνηστιν⟩

κνηστός (Iones)· ἄρτος. Ἀρτεμίδωρος

κνῆστρον (Hippocr. II p. 738)· τὸ κνέωρον

κνίδαι· ἀκαλῆφαι. καὶ πόα τις

κνιδᾶται· δάκνεται. ἴσως ἀπὸ τῆς πόας

Κνίδος· νῆσος (ἐγγὺς Cyrill.) Ῥόδου [24]

κνιδοῦντες· κνίδῃ μαστιγοῦντες

κνίζων [ad 26]· λυπῶν [ad 26]

κνιπά (Dor.)· πτιλή

κνιπεῖν· σείειν, ξύειν [ad 28]

κνῖπες· ὄμματα περιβεβρωμένα. καὶ ζωύφια τῶν ξυλοφάγων (Ar. Av. 590)

κνιπίδος· πέρασμα δορᾶς

κνῖσα· ἀτμός, καπνὸς τῶν θυσιῶν (Α 317). καὶ τὸ λίπος τοῦ ἱερείου (υ 45). καὶ ὁ ἐπίπλους (γ 457)

κνίσαι· φθεῖραι, ὀλέσαι. λυπῆσαι

κνισαλέῳ· περικνίστῳ [34. 35]

κνισμός (Soph. fr. 504)· ζηλοτυπία. ἢ μέλος τι κνισμῷ αὐλούμενον

κνισολοιχός (Sophilus, Amphis)· λίχνος

κνιστά (Antiphan. III p. 44)· λάχανα συγκεκομ⟨μ⟩ένα

κνίφεα· κνίδας ⟨4131⟩

κνίψ· ζῷον πτηνόν, ὅμοιον κώνωπι

κνοῦς· ὁ ἐκ τοῦ ἄξονος ἦχος. λέγεται δὲ καὶ κνοή. καὶ ὁ τῶν ποδῶν ψόφος, ὡς Αἰσχύλος Σφιγγί (fr. 233). τινὲς δέ φασιν κνοῦν μὲν ἦχον, κνοὴν δὲ περὶ ὃ μέρος τοῦ ἄξονος, ἡ χοινικίς

κνῦ· τὸ ἐλάχιστον

κνύειν· κνήθειν, ξύειν

κνύζα (Theocr. IV 25)· κν⟨υζ⟩ηθμός, ἀπὸ τοῦ κνύζεσθαι· ἐπὶ τῶν κυνῶν. καὶ ἡ κόνυζα κατὰ συγκοπήν

κνυζεῖσθαι· μοχθεῖν. κλαίειν. ἀφανίζεσθαι

COD. 95 κνέφαλον — τυλίον — πῖλος cf. γνάφαλλος 99 κνεῖ (3100 κνηθμός· κνησμός?) 4 ὑπὸ τοῦ 5 καὶ πυρὸς post λευκός (h. e. κνηκός); cf. κνακός 6 χαλκέασ κατὰ κνῆμα — ὑποδεκτημαίρωνταράσσαι 10 ἐπὶ κλίνην 15 cf. διεκν| ἐκνη| ἐξεκν| 18 κνηστίς 20 κνητόν, τὸ κνεωρόν 21 σκνῆφαι (fortc κνίφεα) 22 κνηδᾶται 25 κνίδοντες 27 κνίπα· πτίλη 28 κνίπειν, cf. σκίπιειν 29 κνίπες (31 πῆρας μαδαρᾶς?) 31 κνίσα — λεῖπος 32 κνίσσαι, cf. κνᾶσαι 33 περικν.'σω. 40 κνίξ 41 κνομαιῆχον κνόην — ἡ χηνικῆς; cf. χνόαι 44 κνύθα· κνηθμός 45 κνύζεσθαι

HES. 94 κνεομένων· πονουμένων Ad 95 ἡ τύλη (Moer.) 3101 κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν (II Tim. IV 3)· ζητοῦντές τι ἀκοῦσαι καθ' ἡδονήν 9 κνήμεσι (Β 821)· τοῖς τραχέσι τόποις καὶ δυσβάτοις 17 κνῆν· κνήθειν (Moer. 234) 24 κνίζει· λυπεῖ Ad 26 ἡ κνιζίων· ἡ συκάμινα (Amos VII 14) τέμνων Ad 28 μέλαθρα καὶ δοκούς (ad κμέλεθρα q. v.) 34 κνίσητε (υ 45)· τῆς ἀναθυμιάσεως. ἢ τοῦ λίπους 35 κνισεῖεν (κ 10)· εὐῶδες

κνυζηθμός (π 162)· ἰδίωμα ἤχου φωνῆς, καὶ κλαυθμός (v. κυνζ—). ἡ φωνὴ κυνῶν [ad 46] γοερὸν φθεγγομένων

κνυζόν· ἀέρα ἐπινέφελον καὶ πνευματώδη

κνυζοί· οἱ τὰ ὄμματα πονοῦντες

κνυζούμενον· στένοντα

κνυζῶσω (ν 401)· συσπάσω. κακώσω

κνύζωψ· λάχανον, ὅμοιον σελίνῳ

κνυθόν· σμικρόν

!κνυπώσω· θρυγκώσω

κνύθος· ἄκανθα μικρά

κνώδακες· οἱ ἐν τοῖς φυσητῆρσιν ἀσκοί

κνώδαλα (Trag. Alcman)· κυρίως, τὰ θαλάττια θηρία· κινώδαλα γάρ ἐστιν τὰ ἐν τῇ ἁλὶ κινούμενα. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ χερσαίου φησὶν κνώδαλον (ρ 317), θηρίον, ἢ ζῶον μικρόν

κνώδαξ· κέντρον ἄξονος, γνώμων. ὄργανον χρυσοχοϊκόν. καὶ χαλινόν

† κνώδη· † χωρία θηρία

κνώδων (Soph. Ai. 1034)· ἡ ἀκμὴ τοῦ ξίφους καὶ τοῦ δόρατος

† κνῶος· ἡσυχία πάντων

κνώσσειν· ὑπνοῦν, καθεύδειν (cf. δ 809), κοιμᾶσθαι. ῥέγχειν

κνώμενοι· κνηθόμενοι

κνωπεύς· ἄρκτος. ἔνιοι κνουπεύς (4613) [64. 65]

Κνώσια κῶλα (trag.)· τὰ ὁρμητικά

κοᾷ· ἀκούει. πεύθεται (3174)

κοάλεμος (Ar. Eqq. 198)· ἠλίθιος, ἀνόητος (3319)

† κοαλδδεῖν· Λυδοὶ τὸν βασιλέα (505)

† Κοαλιεῖν· βάρβαρον ἔθνος

κόαλοι· βάρβαροι

κόαξ (Ar. Ran. 209)· βάτραχος

κόαρον· ἐλάχιστον

κοᾶσαι· αἰσθέσθαι (3167) [75]

κόβακτρα· κολακεύματα, πανουργήματα (κόβαλα· παίγματά τινα) cf. 3429

κόβαλος (Com.)· πανοῦργος. κακοῦργος. στωμύλος, λάλος, ἀφ' οὗ καὶ ὁ κομψός. ἔνιοι μάταιος. ἄλλοι κροταφιστής, ἄσωτος, τωθαστής, ἀπατεών. κακόσχολος (4374)

κόβαρος (Byz.?)· ὄνος (millepeda)

κόβειρα· γελοῖα

κόβειρος· γελοιαστής, σκώπτης, λοιδοριστής [81. 82]

κογκυλεύοντες· κογκύλιον ἐκπιάζοντες

κόγξ· ὁμοίως πάξ. ἐπιφώνημα τετελεσμένοις. καὶ τῆς δικαστικῆς ψήφου ἦχος, ὡς ὁ τῆς κλεψύδρας. παρὰ δὲ Ἀττικοῖς βλόψ

κογχαλίζειν· πεποίηται ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν κόγχων

κόγχας (Hippocr.)· καὶ χήμας. καὶ τὸ μέτρον

κόγχναι· αἱ ὄγχναι

κόγχην διελεῖν (Teleclides)· παροιμία [ad 88]

κόγχης ἄξιον [ad 89]

κογχίτης· εἶδος λίθου

κόγχον διεῖλες [ad 91]

κόγχος (Call. epigr. V 1)· κοχλίας

† κογχυλαγόνες· γυναῖκες, νύμφαι

κογχύλαι· κηκῖδες (cf. καγκύλας)

κογχύλιαι (—αι? —ια?)· τὰ ὄστρεα. καὶ πορφύραι

κογχυλίας λίθος (Ar. fr. XVI p. 1020)· σκληρός, ἔχων ἐν ἑαυτῷ κογχυλίου τύπους

† κόδαλα· ἰχθῦς κεστρεύς

κοδαλεύεσθαι· ἔνδον διατρίβειν

κοδαλεύομαι· ἐνδομυχῶ

κοδαλευομένη· ἀρεσκευομένη. ἀπραγοῦσα

κοδομαί· αἱ φρύκτριαι [3202]

κοδομεύει· φρύγει τὰς κριθάς. καὶ † ἔργον οἰκοδομεῖ

κοδομεύειν· τὸ ἐν ἰπνῷ φρύγειν, ἢ τινι ἀγγείῳ

κοδομεύς· ὁ ἐπιτάσσων τῷ φρυγεῖ, τὰς κριθὰς φρύγων

COD. 46 ἡ — φθεγγομένων post 49 54 θρυγκώσω 55 φυσι] 57 ἄξων 61 κνωσσεῖν, ὑπνεῖν 66 κνωσιάκωλα 67 κύα 70. 71 ΚΟΛΧΙCΙΝ. ΚΟΛΧΟΙ? 77 τοθαστής — κακό .... 78 ἄνθρωπος (h. e. ἄνος) 81 τρυβλίον 84 ἔμπαξ (cf. πάξ) — περὶ (85 l. q. κρεμβαλιάζειν) 88 κόγχειν 89 κόγχης ἐπὶ τοῦ ἄξιον οὐτέλειαν 92 κοχλιός (forte κοχλίς) 96]ους τύπους 3202 κλαδομαί, αἱ φρυκτωρίαι 2 ἢ λεπτὸν — νόμισμα ἕν, ἢ — νομίσματα 4 ὕπνω 5 τῶ φρυγὶ

HES Ad 46 [ἡ κνυζιθμός] 64 Κνωσός (τ 178)· πόλις 65 κνωσέοντι (Greg. Naz. C. IV 229 p. 216)· καθεύδοντι 75 κοάχλικας· ἄρτους (κόλλικας) 81 κοβελίσκον· τρύβλιον (Ar. Av. 387. 388) 82 κόγκαλος· κονιορτός (h. e. ΚΟΝΙCΑΛΟC) Ad 88 ἐπὶ τοῦ ῥᾳδίως τι ποιῆσαι Ad 89 ἐπὶ τοῦ εὐτελοῦς ἐτίθεσαν Ad 91 εἶσον ἐποίησας 3202 κοδράντης (Matth. V 26)· τὸ πᾶν, ἢ τὸ τέταρτον τῆς φόλ(λ)εως, ἢ λεπτὰ δύο· τὸ δὲ λεπτὸν ἑξακισχιλιοστὸν ταλάντου, ὅ ἐστι νουμίον ἓν ἥμισυ, ἢ κόκκοι τρεῖς. τὸ δὲ τάλαντον λίτραι ἑκατὸν εἰκοσιπέντε. ὁ δὲ κοδράντης νουμμία τρία. ὁ δὲ ἔσχατος κοδράντης τὸ τέταρτον τῆς φόλλεως (1980)

Κοδομή· ὄνομα θεραπαίνης. ἀπὸ τοῦ κοδομεύειν, ὅπερ ἐστὶν ἐν ἰπνῷ φρύγειν

†**κοδομία**· ἰπνία φρυκτία. ἀλετρία [8]

κόδρους· οὓς ἡμεῖς λέγομεν κροτικούς τινας, τὸ ἀρχαῖον αὐτῶν ἐμφανίζοντες......... Ἀθηναῖος, λαμπρὸς τῷ γένει

κοδύμαλον· τὸ στρουθίον μῆλον (Alcman. fr. 86). οἱ δὲ κυδώνιον (Cret. Lac.). οἱ δὲ ἄνθους εἶδος (Polemo). οἱ δὲ κόσμος περιτραχήλιος

κοδώνεα· σῦκα χειμερινά (Achaei). καὶ καρύων εἶδος Περσικῶν

κοεῖ· αἰσθάνεται, νοεῖ

κόθημα· ἐπὶ τοῦ αἰδοίου. καὶ **κότιλον** ὁμοίως

κόθορνος (Xen. Hell. II 3, 47)· ὑπόδημα ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶ πεποιημένον. τινὲς δὲ καὶ ἀνδράσι καὶ γυναιξὶν ἐφαρμόττειν φασὶ τὸ ὑπόδημα τὸ(ν) κόθορνον

κοθοῦριν· ἀλώπεκα

κόθουρος (Hes. Opp. 301)· ἀργός, ἄκεντρος. κολοβοῦρος. σιτοκοῦρος. ἀχρεῖος. κακοῦργος. ἀλώπηξ

κοθώ· βλάβη (cf. κορθώ)

Κοθωκίδαι (sch. Ar. Thesm. 620)· δῆμος [19. 20]

†**κοία**· κλέμμα

κοῖ· τὰ κοῖλα (3546)

κοιάζει· ἐνεχυράζει (4766. 3824)

κοίας (Antimach. fr. LXXXIII)· σφαίρας. ἢ λίθους

κοίασον· σύνθες

κοιᾶται· ἱερᾶται (3280. 2026)

κοίελος· τὸ ἐν τοῖς κυάμοις θηρίδιον

κοΐζειν (Ar. Ach. 746)· τὰ χοιρίδια μιμητικῶς λέγεται [29]

κοίης· ἱερεὺς Καβείρων, ὁ καθαίρων φονέα. οἱ δὲ **κόης** (3265)

κόϊκες (Pherecrates)· ἐν Αἰθιοπίᾳ φοινίκων εἶδος. καὶ τὰ πεπλεγμένα ἐκ τῶν φύλλων τοῦ δένδρου σκεύη, φορμοί (**κοΐκινοι**)

κοικύλλειν (Ar. Thesm. 852)· περιβλέπειν· κοῖλα γὰρ τὰ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν. οἱ δὲ τὸ περιστρέφεσθαι καὶ διατρίβειν περιβλεπόμενον. ἄλλοι φθονεῖν

κοιλάδες· πεδία. λιβάδες

κοιλάς· τὸ εὔδιον. καὶ βαθεῖα γῆ [35]

Κοιλία· ὀχετὸς ἐν Κυρήνῃ [ad 36]

Κοιλίς (—λή?)· δῆμος Ἀττικῆς

κοιλίσκον· κοῖλον (ἐκκοπέα) [39]

κοῖλον τοῦ ποδὸς δεῖξαι· ἐπὶ τῶν εἰς φυγὴν τρεπομένων [41. 42]

†**κοιλοπίτυξ**· ὁπλίτης. τινὲς δὲ ὀϊστός

†**κοιλῶπαν**· περίζωμα

κόϊλον (Alcaeus)· κοῖλον

κοῖλος (Soph. OT. 1239. 1262)· θυρεών, οὐκ ἔχων θύρας

κοῖλυ· τὸ †καλόν [48]

κοιμάστριος (—ατήριον)· κοιτών

κοιμηθέντι (υ 4)· κατακλιθέντι, οὐ πάντως ὑπνώσαντι [51]

κοιμίζει (Eur. Hec. 473)· κατακλίνει

κοινά· χόρτος. κοινή, δημοσία

κοινεῖον· πορνεῖον

κοινοβούλας· τοὺς συνέδρους

[ad 56] **κοινοδήμιον**· τὸ δημόσιον. ἢ τὸ δικαστήριον

κοινολογεῖται· κοινῇ διαλέγεται

κοινοχαθέτας· συνθηκοφύλακας

κοινόν· βδελυκτόν, ἀκάθαρτον

κοινός· **δεσπότης** (*rex Persarum*). καὶ μέρος τι τῆς νεώς (3025). †δῆμος. ἀδελφός. Σοφοκλῆς Ἀντιγόνῃ (v 1)·

ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα

καὶ ἐν Ὑδροφόροις (fr 607)·

πολύκοινον Ἀμφιτρίτην

κοινῶνας (Xen. *KII* VII 5, 35)· κοινωνούς

κοινῶσαι (Thuc. II 73)· προσανενεγκεῖν

κοινὸς Ἑρμῆς· παροιμία ἐπὶ τῶν κοινῇ τι εὑρισκόντων

κοῖον· ἐνέχυρον (v. κοῦα κῷα κῷϊα)

κοιόλης· ὁ ἱερεύς (3230) [66]

COD. 7 ὑπνία 9 κόδρ., — Ἀθηναῖο. 12 κοθεῖ; cf. post κοῶν 13 ἀπὸ Cf. κόπελλα et κοτίλλειν 22 κοιγά 24 κοιάς 25 σύνηθες 28 κοίζειν — μητικῶς 31 κοῖκες 32 κῦλα 37 ἀττικός 38 κοίλισκον 44 κοιλοριζῶν παραξ Theognost. 21, 27 45 κοῖλον, κοῖλον 48 cf. κολοιτέα 53 κοινάχορτος 54 κοινίον, πορνίον 60 ὡς — ὑδροφό..οις πολύκωνον

HES. 8 κοδράντης (Matth. V 26)· τὸ πᾶν, ἢ λεπτὰ δύο· τὸ λεπτὸν ἑξακισχιλιοστὸν ταλάντου 19 κωθωνίσαι· μεθύσαι. Κώθων γὰρ τὸ μέγα ποτηρίον (4791) 20 κώθων· περιφερὲς καὶ μέγα ποτήριον (4790) 29 κοίημα· γέννημα (κύημα) 35 κοίλησι (Λ 26)· βαθείαις Ad 36 καὶ τὸ ἐκ ξύλων οἴκημα (καλιά?) 39 κοιλώμασι· ταπεινώμασιν 41 κοῖλον λόχον (δ 277)· τὸν δούριον ἵππον 42 κοιλότερα (Levit. XIII 30) βαθύτερα 48 κοιλώτεα (Theophr. III 17)· δένδρον τι (506. 3362) 51 κοιμηθῆναι (η 343)· κατακλιθῆναι. ὑπνῶσαι Ad 56 κοινομήδιον καὶ 66 κοιοφόρος· ἔγκυος, ἐγκαστωμένη

†κοιπποίβα· πᾶν σπέρμα. Ἀχαιοί

κοιρανέων (Β 207 Δ 250)· κοιράνους καθιστάς. ἢ τὰ τοῦ κοιράνου ἔργα ἐπιτελῶν, κελεύων βασιλικῶς ἢ βασιλεύων

κοίρανος (Β 204)· ὁ ἐπικρατῶν, καὶ ἡγεμονεύων, βασιλεύς

†κοίσκαι· δίκαιοι

†κοισσοί· κορμοί [72]

κοιτάσαι· κατακοιμῆσαι

κοίτη· κίστη, ἐν ᾗ τὰ βρώματα ἔφερον. αἱ δὲ μικραὶ κοιτίδες

κοιτίς· ἡ μικροτέρα κίστη, ἐν ᾗ (ὁ) γυναικεῖος κόσμος ἀπετίθετο

κοῖτον ἰαύει (Eur. Rhes. 740)· εἰς τὴν κοίτην ἐγκοιμᾶται

κοῖτος (η 138 υ 138?)· ὁ ἐν τῇ κοίτῃ ὕπνος. καὶ θηλυκῶς ἡ κοίτη

κοιτών (Ar. fr. IX p. 947)· τὸ δωμάτιον

†κοιφόν· κοῖλον

κοιώσατο· ἀφιερώσατο, καθιερώσατο (2026)

κόκκαλος (Hippocr. II p. 82 K)· ῥόμβος. στρόβιλος πεύκης

κοκκίδα· αἴγειρον (col. 861, 19)

κοκκόαξ· κορώνη

?κοκκοῦσα· συκῆ

†κοκκοβάρη· γλαῦξ

κοκκοθραύστης· ὄρνις ποιός

κοκκόνοι (κόκκοι?)· οἱ πυρῆνες τῶν ἐλαιῶν

κόκκος· ἐξ οὗ τὸ φοινικοῦν βάπτεται (Call. L. M. 28). καὶ αὐτὸ τὸ χρῶμα. καὶ τὸ γυναικεῖον μόριον. καὶ ὁ τοῦ σίτου κόκκος

κόκκ.· τὴν τοῦ σίτου κεγχραμίδα

†κοκκοχλύζειν· συλλαβίζειν

?κοκκοποιόν· κοκκοβαφές

κόκκυ (Ar. Ran. 1384)· τὸ ἐλάχιστον. (καὶ ἐπιβόημα οἰονόμου)

Κοκκυβίας· ὄνομα κύριον

κόκκυγες (γ' Ar. Ach. 598)· ἐπὶ ὑπονοηθέντων πλειόνων εἶναι, καὶ ὀλίγων ὄντων

κοκκυγίαν· ἄνεμον, οἱ Κροτωνιᾶται

κοκκύζει· ταράσσει. φωνεῖ ὀξέως

κοκκύμηλα· ὁ καρπός .....

κόκκυξ· τὸ ζῷον (Arist. HA. IV 9, 3). ἢ τὸ ὄρνεον. καὶ ἡ βοτάνη. καὶ ὁ πρόβολος. καὶ τοῦ ἱεροῦ ὀστέου τὸ πρὸς τοῖς ἰσχίοις. καὶ λόφος, καὶ περικεφαλαία

κόκκυς· λόφος

κόκκωνες (Solo)· οἱ κόκκοι τῆς ῥοιᾶς. καὶ ὅθεν ἰξός

κοκρύνδακοι· κυλλοί

†κοκρύδων· ληστῶν. κλεπτῶν

κοκύαι· οἱ πάπποι καὶ οἱ πρόγονοι

(κοκυάων· πάππων) cf. 3826

κολᾶ· [ad 3304] εἶδος ὀρχήσεως, ὃ καὶ ξιφισμός

κολαβρίζειν· σκιρτᾶν (Poll. IV 100)

κολαβρευομένη· κώλοις ἀλλομένη

κολαβρόν· τὸ χοιρίδιον

(Κολαινίς [Ar. Avv. 872]· Ἄρτεμις. ἀπὸ Κολαίνου τοὔνομα λαβοῦσα)

†κολάζειν· [ad 8] ὀγκᾶσθαι

Κολακοφωροκλείδης· Ἱεροκλείδης, ὃν ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδοῦσιν, Ἕρμιππος μὲν ἐν Κέρκωψι (p. 394), Φρύνιχος δὲ ἐν Κωμασταῖς (fr. IV p. 587). ὁ δὲ Ἀσκληπιάδης Κ(λ)εώνυμον εἶναι ὑπέλαβεν, οὐδὲ τὸ τέλειον τοῦ ὀνόματος ἐπιστήσας

†κολάττη· κόλακα (cf. 3588)

Κολακώνυμος (Ar. Vesp. 590)· Κλεώνυμος λέγεται Κολακώνυμος· κόλαξ γάρ

κολάπτει· κλώθει πρὸς τῷ γόνατι, ἢ γλύφει

κόλασις· τιμωρία

κολασσία· ἀνδριάντος σκιά. καὶ τὸ εἰς ὕψος ἀνάστημα

κολαφιζόμενος· ῥαπιζόμενος

Κόλαφος· κόνδυλος. παρὰ δὲ Ἐπιχάρμῳ ἐν Ἀγρωστίνῳ καὶ παιδοτρίβου ὄνομα

κολέα· ποιά τις ὄρχησις

κολεάζοντες· ὠθοῦντες εἰς κολεόν, περαίνοντες [19]

κολεασμός· τὸ περαίνεσθαι. πεποίηται δὲ ἀπὸ τοῦ κόλου καὶ ἀπὸ τοῦ καθιέναι εἰς τὸ κόλον· τοῦτο δὲ κολεάζειν ἔλεγον

κολέαρχος· κακόσχολον ὄνομα (com. an. CXL)

κολεῖν· ἐλθεῖν

κολεκάνοι· τοῦτο ἐπὶ μήκους σὺν λεπτότητι ἐτάσσετο. Στρά(τ)τις δὲ ἐν τῷ φορ-

COD. 67 κοιπποιβαπᾶν, 68 καθιότας 75 ἀπετέθετο 76 κοίτιν 81 κόγκαλος — πεύκη 85 Forte κοκκοβαφῆ (3291) ..... κοκκοβόα· γλαῦξ 87 πυρῖνες Post 89 καὶ ... οἰονόμου 95 |ία. ἀνέμων ἢ κροτονιᾶται 97 |μειλα 98 τοῦ ὑγροῦ 3303 κοκύαι (cf. γυγαί, κουκᾶ, κυκοίας) 6 κόλοις 7 κοιλίδιον 7b κολεμίς, ἄρτιμις — κωλένου infra post 3327 9 —φορο—; cf. κορακοφοροκλείδης 16 ἀγροστίνῳ — |τρίβαις 17 κόλεα (3304. 3330) 18 |τες κολύοντες· περαίνοντες (3318) 23 στρατὶς (3385)

HES. 72 κοῖται· γυναικῶν ἐπιθυμίαι (2784. 2802) Ad 3304 ὀστᾶ. μέλη. ἢ ὅπλα (ὁπλαί ad κῶλα). καὶ Ad 8 περαίνειν (κολεάζειν cf. col. 533, 18) 19 κολεάμος· ματαιόφρων (3168)

τικῷ δραματίῳ (fr. VII p. 789) †τούς τί ⟨ποῦ 'στίν;⟩ οὐκ ἄξει τις ἔξω τὴν ἀποῦσαν μητέρα τῶν διδύμων κολέκαν λέγων

κολεός· ἡ θήκη τοῦ ξίφους. καὶ λάρναξ. καὶ ὑδρία (v. κόψα)

κόλερα (Arist. HA. VIII 12, 3)· νόθα, νωθρά. ἔνιοι δὲ πρόβατα τραχέα (βραδέα?) [26. 27]

κολετρῶσι (Ar. Nubb. 552)· καταπατοῦσιν. ἀπὸ τῶν τὰς ἐλαίας πατούντων, ὃ δὴ λέγουσι κολετρᾶν. ἔνιοι δέ· ἐνάλλονται εἰς τὸ κόλον· ὃ δηλοῖ εἰς τὴν γαστέρα

κοληβάζει· ἐσθίει. καταπίνει (3355)

κολία· ὀρχήσεως εἶδος (κολέα Crelice). καὶ †ἐπικήδεια. καὶ μέτρον τι τὸ καὶ ἡμικόλιον (q. v.). καὶ τὰ ἐκ μέλιτος τρωγάλια (cf Aristoph. p. 1123) (3347)

†κολιᾶν· ἐρίζειν. ἀγνωμονεῖν

κολιάσαι (Creles)· ὀρχήσασθαι [33. 34]

κόλλαπες· οἱ κόλλαβοι, περὶ οὓς αἱ χορδαί· τὸ γὰρ νωτιαῖον, τὸ τραχηλιαῖον τοῦ βοός, κόλλοψ, διὰ τὸ εἰς κόλλαν εὐθετεῖν. καὶ τοὺς σκληροὺς δὲ καὶ παρηβηκότας παῖδας ἐντεῦθεν κόλλοπάς (Diphil. fr. II 22 p. 395) φασιν [36]

κολλητὰς σανίδας (Ι 574)· τὰς θύρας, τὰ θυρώματα

Κολλίδαι· γένος Ἰθαγενῶν [39]

κόλλικας (Nicoph. fr. II p. 852)· εἶδός τι ἄρτου

†κολλικοονόμον· τὸν κόρδακα κόλλικα λέγουσι καὶ κορδακίσματα

κόλλοπι (φ 407. Ar. fr. LXXII p. 1193)· κολλάβῳ

κολλοπίζειν· †καθέλκειν

κολλοπῶσαι· κατακολλῆσαι

κόλλου(ρα Lacon)· ἄρτος

κόλλοψ· τοῦ νώτου ἡ φορίνη, καὶ τῆς λοφιᾶς τὸ ἄκρον

κόλλυβα (sch. Ar. Plut. 768)· τρωγάλια (3330)

κολλυβιστής· τραπεζίτης· κόλλυβος γὰρ εἶδος νομίσματος (Callim. fr. LXXXV), καὶ ὁ ἐν τῷ χαλκῷ κεχαραγμένος βοῦς

κολλύρα· Θεόφραστος ἐπὶ τῶν ἐκ τέφρας πεπλασμένων, ἡ †ἐνέλκουσα

κολλυρίων (Arist. HA. IX 19, 2)· ὄρνις ποιός

(Κολλυτός· ὄνομα δήμου) cf. 3404 [51]

κολοβάφινα (Maced.)· τὰ κολοβαφῆ ⟨pro χολ—⟩

κολοβοῖ· ἐπικόπτει

κολοβός· [ad 54] σμικρός. ὀλιγοστός. ἡ ἐστερημένος. καὶ νόμος τις κιθαρῳδικός [55]

κολοίδιον· παραξιφίδιον

κολοίδορον (cf. Π 117)· ξύλον μάχας ποιούντων ἐπεσφαιρωμένον ⟨cf. μολουρίς⟩

κολοιή· φωνή

κολοιοί (Ar. HA. IX 19, 3)· σκῶπες, μικραὶ κορῶναι

κολοιός· ὃ οὐ τάχα ὁρᾶται ἐν Ἀλεξανδρείᾳ

κολοίπρημα· ἄπρηστον κάθαρμα

κολοιτέα· δένδρον τι (506. 3248. 3418)

κολοιτύποι· κακοί

Κολοίφρυξ· Τανογραῖος ἀλεκτρυών. καὶ ὄρος Βοιωτίας [65]

κολοκτρύων (f. l. Ar. Ran. 935)· ἀπὸ τοῦ †κολονοῦ, ἀλεκτρυόνος μεγάλου γέγονεν (Theognost. 29, 17)

?κολοιστι.· ξηρόν

κολόκυμα (Ar. Eqq. 700)· τὸ τυφλὸν κῦμα. οἱ δὲ τὸν σκώληκα καλούμενον, τὸ μακρὸν κῦμα

κολοκώνας· τὰς βαλβῖδάς τινες

κόλον (Theocr. VIII 51)· κολουστόν, μέγαν τράγον κέρατα οὐκ ἔχοντα. καὶ ἡ τῶν κεράτων ἔκφυσις αὐτὸ μόνον ἔχον τὸ ζῷον, καὶ μηδέποτε εἰς τὸ τέλειον κερασφοροῦν. ταύτας δὲ καὶ στολόκρους (v. λοκός) ἔλεγον. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἔντερον· καὶ τὸ κολοβόν. παρὰ δὲ Ὁμήρῳ (Π 117) τὸ κολοβόν, τὸ κεκολοβωμένον

COD. 28 κολέτραν 29 col. 533, 18 30 τι καὶ τὸ 31 cf. κοσμᾶν ⟨κολοιᾶν?⟩
ηβη
35 κόλλ^α^πες· οἱ κολλάβοι — νωτιαῖον τὸ κόλλοψ — παρ.κηκότας (pr. m.) 38 cf. Κονείδη (Κολιάδαι Plut. Mor. 294 C) 45 κόλλου 46 κόλλωψ 50 cf. κορυλλίων 51 καρίου 57 ἐπεισφερόμενον 58 κολοίη 59 σκοπὶς — κορωνίαι ⟨κοραχίαι?⟩ 60 ταχὺ 61 ἄπληστον 63 κολοὶ τύποι 64 τυναγραίως 68 μικρὸν 70 κολὺς τὸν — μόνον ἔχων

HES. 26 κολεάσα· ἀναθήματα (3374) 27 Κολεμίς (Ar. Avv. 872)· Ἄρτεμις ἀπὸ Κωλέινου τοὔνομα λαβοῦσα 33 κόλλεα· περιτμήματα δερμάτων, ἀφ' ὧν ἕψεται ἡ κόλλα τοῦ βοός 34 κόλλα· τοῦ βοὸς τὸ νωτιαῖον δέρμα, ἐξ οὗ τὸ κολλᾶν 36 κολλήεντα (Ο 389)· καλῶς κεκολλημένα, ἡ τὰ ἐκ συμβλημάτων ἡρμοσμένα 39 †κόλιξ· τὸ γαρδούμενον ⟨γαρδούμιον Cyrill.⟩ 51 κολλύχνιον· καρύου λέπισμα (v. κολύ—) Ad 54 κονδός ⟨recens⟩ 55 κολοιβάζειν· ἀτάκτως ἐσθίειν 65 κολοκάνοι· εὐμύθεις καὶ λεπτοί (3323)

κόλος· κολοβός. ἡ μάχη ἄκερος. [ad 71] νοσώδης. πηρός. [ad 71]
κολοσσοί· ἀγάλματα ὑπερμεγέθη. ἀνδριάντες [73]
κολοσσία· ἀνδριάντος σκιά. καὶ τὸ εἰς ὕψος ἀνάστημα ⟨3326⟩
κολοσυρτεῖ· θορυβεῖ, ταράσσει
κολοσυρτός· θόρυβος (cf. *M* 147). συρφετός. κονιορτός. ὄχλος. ἀναφορά
κολουᾶν (Cyprii)· θορυβεῖν
κολούει· κατασεῖ. σάττει. κωλύει (Eur. fr. 93). ἐμποδίζει. κολοβοῖ (*Θ* 211)
κολούεται· ἐλαττοῦται
κολουραίῃ (Callim. fr. LXVI)· κολοβῇ. † νεωτάτῃ
κολουρίᾳ· τῇ ἀποτομίᾳ
κολουρῖτις· γῆ. Σικελοί
κόλουρον· κολοβόν. μάστιγα
! κύλου (κοῦλον = σκύλον?)· κώδιον. Λάκωνες
! κολουμβᾷ (Pamphylii)· θορυβεῖ
κόλους (cf. *ρ* 222)· ψωμούς
κολοῦσθαι· κολοβοῦσθαι
κολούσματα· κλάσματα
κολούων (Eur. fr. 374. 528)· μειῶν, ἐλαττῶν
Κολοφών· ὁ † κολιός. καὶ ἰχθῦς θαλάσσιος· ἢ τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν ἀκρωτήριον. καὶ ἐπὶ παθῶν, ἤτοι συμφορῶν, λαμβάνεται. ἢ τὸ ὄνομα πόλεως. κεφάλαιον, καὶ τὸ τέλος, ἤγουν τὸ πέρας τοῦ πράγματος
κολοφώνια· ὑποδήματα κοῖλα. καὶ μεταλ(λ)ικόν τι
κολόχειρ· χείραργος
κόλπον ἀνιεμένη (*X* 80)· τὸ κατὰ τὸ στῆθος μέρος ἀνέλκουσα, ἵνα τὸν μαστὸν δείξῃ
κόλπος· κοῖλος τόπος παραθαλάσσιος
† κόλσασθαι· ἱκετεῦσαι
κόλυβος (Aeol. καλύβη)· ἔπαυλις
† κολυκρίζοντες· ἐκτελοῦντες ⟨3403. 3733⟩
κολυμβητάς· τοὺς ἐκ τῶν φρεάτων ἀναπέμποντας τοὺς κάδους
κολυμβίς (Ar. HA. I 1, 6 VIII 5, 8)· ὄρνις ποιός
κόλυμβοι (Ar. Ach. 876)· αἱ κολυμβάδες, τὰ ὄρνεα. ἢ ζωΰφια ἐν κολυμβήθραις [3401]
κολύμφατος [ad 2]
† κολυρίζοντες· ἐκκενοῦντες ⟨3397⟩ [4]
κολύφανον ⟨κελ—⟩· φλοιός. λεπύριον
κολυφρόν· ἐλαφρόν
(κολύχνιον· καρύου λέπισμα) cf. 3351
κολῶ (Attici)· κολάσω [8]
κολωμένους (Ar. Vespp. 243)· κολάσοντας [10]
κολωνία ⟨ώνα⟩· τάφος. Ἠλεῖοι
κολώνη (*Λ* 756)· τόπος ὑψηλός, καὶ ἐπανάστημα γῆς βουνοειδές. ἡ πόλις μεγάλη
κολωνός· τόπος ὕψος ἔχων
κολωνοῦ· τόπος ἐν τῷ ἄστει
[ad 15] κολῳός· θόρυβος, ἀταξία, ταραχή. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ζώου
† κόλωψ· ἀμφιάτωρ [17. 18]
κομᾷ (Ar. Plut. 170)· γαυριᾷ, μεγαλοφρονεῖ. ἢ χλοηφορεῖ. ἢ ἀγάλλεται [20]
† κομαίθα· ἡ τυχοῦσα γυνή [22]
κομάκτωρ· ἡ λέξις παρὰ Ῥίνθωνι ἐν Μηδείᾳ [24]
κόμαρος (Amphid. fr. VI p. 318)· φυτόν τι, ὅπερ φέρει καρπὸν μιμαίκυλον
κομάς· θεραπείας. καὶ τὰ συοφόρβια
κόμβα· κορώνη. Πολυρρήνιοι
κομβακεύεται· κόμπους λέγει [29]
Κόμβη· Κουρήτων μήτηρ ⟨cf. Σωχός⟩
κόμβησαν· ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσαν
κομβολύτης· βαλαντιοτόμος [33]
† κομβίζων· φυσῶν

COD. 77 θορειβᾶν (εἰν superscript) 78 κολύει (κατάσσει?) 80 κολουρέη, κολοβῇ ⟨μειωτῇ⟩ 82 κολουρίτης 86 κωλούς 89 μ.ῶν, ἐλαττόνων 3402 Cf. Geopon. II 4, 1 8 κολώσαντας 10 κολωνάς 11 cf. Soph. El. 894 14. 15 = 15. 14 14 κολώπου (δ superscript) 21 cf. Meinck. Theocr. p. 226 23 μη ⟨κωμάκτωρ?⟩ ⟨24 (γυναι)κομανίαν — μανίαν? an κοιλιομανίαν ex Nicet. David p. 150, 17 Dr.⟩ 27 πολυρίνιοι

HES. Ad 71 [θόρυβος ⟨κολῳός⟩] — κολοβός 73 κολόσταθμος (Hagg. proph. I 4)· ἔπαυλις, καταβατὸν (l. καμαρωτὸν) ἔχουσα τὸν πυλῶνα ⟨4490⟩ 3401 κολύρας (sch. Exod. XXIX 2)· ἀρτίδια μικρά, καθαρά Ad 2 [φλοιός. λεπίδιον] 4 Κολυττός· ὄνομα δήμου ⟨Κολλυτός⟩ 8 Κολῶναι· αἱ πόλεις Τροίας 10 Κολωνός· παροιμία· ὀψ' ἦλθες, ἀλλ' εἰς τὸν Κολωνὸν ἴεσο (cf. Pherecr. p. 321) ἐλέγετο δὲ ἐπὶ τῶν μισθαρνούντων Ad 15 κολῳὸν καὶ κολῳῖον ἢ (*Α* 575) 17 κολωφών· πέρας, ἔσχατον τέλος ⟨κολοφών⟩ 18 κολοτέα· δένδρον τι ⟨3362⟩ 20 κόμαι (*P* 51)· τρίχες 22 κομαίονται· κοιμηθήσονται 24 † κομανίαν· πορνι., δαψιλὴν ἀνίαν 29 κόμβαλα· πήγματα τινά ⟨v. κόβαλα⟩ 33 κόμβομα· στόλισμα. σκήρωμα

κόμβος· κύσυμβος. τὸ ἔκπωμα (Cyprii pro κύμβος)
κύμβους· ὀδόντας γομφίους
κομβώματα· τὰ ἐν ταῖς ῥάβδοις μικρὸν χρυσὸν ἔχοντα ὑπὸ μεταλλέων (3703)
κομβώσασθαι· στολίσασθαι
κομέειν (ς 207)· ἐπιμελείας ἀξιοῦν
κομέειν· κομεῖν. ἐπιμελεῖσθαι, θεραπεύειν. ὅθεν καὶ κόμη καὶ ἱπποκόμος [41—45]
κομῆτα· αὐχητά
(Κόμητα [Callim.?] ἕνα τῶν ς) cf. 3459
κομήτης (Phoenix Col.)· εὔθριξ, καλὰς τρίχας ἔχων. ἢ ἀστήρ [48. 49]
κομιδη· ἄγαν, πάνυ, σφόδρα, παντελῶς: ἡ συλλογή. ἡ λῆψις. ἡ ἐπιμέλεια [51]
κομίζεται· νομίζεται. λέγεται. ὅπερ ἐστὶν † ἡ Τυμπανιστρίαις (Nauck. Trag. p. 215)
κομίζων· βαστάζων, ἐπιφέρων
κόμισαι· φέρε: σῶσαι (ad κομίσαι). θρέψαι. ἀναλαβεῖν (3145). ἀναγαγεῖν (Call. Iov. 33). ἐπιμελείας ἀξιῶσαι
κομιστάς (cf. Eur. Suppl. 25)· ἐπιμελητάς
κομίστρια· ἐπιμελήτρια. τροφός [ad 56]
κομιούμενος· ὠνησόμενος [58. 59]
κόμμα καινόν (Ar. Ran. 890)· οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ νομίσματος, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ τῶν καινῶν πολιτῶν
κομμάραι ἢ κομάραι· καρίδες. Μακεδόνες
κομμαρεύων· θηρεύων: μοχθῶν (566)
κόμμοι (3436)· ὀδόντες γόμφιοι, ἢ κόμποι (3477). ἢ κοπετοί (κομμοί)
(κομμός)· κρότος, κόσμος
κόμμου· ὡραΐζε τὸ σῶμα
† κομμῶ· πλεκτάναι
κομμωθεῖσα· κοσμηθεῖσα [68]
κόμμωσις· ὁ τοῦ σώματος ὡραϊσμός. καὶ ὑπὸ τῶν μελισσουργῶν, ἡ τοῦ σμήνους διάκρισις (Arist. HA. IX 27 [40], 3)
κομμῶσαι· κοσμῆσαι
κυμμώτρια· ἡ κοσμοῦσα τὰς τρίχας καὶ ψιλοῦσα κουρίς (4877)
κομπάζει· καυχᾶται
κύμπαλος· παλαιστροφύλαξ [74]
κομπεῖ· μεγαλορ(ρ)ημονεῖ. ψοφεῖ
κόμποι· ὀδόντες γόμφιοι (3436. 3463)
κομποῖς· ὑπερηφάνοις
κομπολακήσει (cf. Ar. Ran. 961)· προσαλαζονεύσει [79]
κομπῶδες (Thuc. V 68)· ἀλαζονικόν
κομψά (Eurip.)· τὰ στρογγύλα
κομψεία· ποικίλη λαλιά, καὶ πανουργία [ad 82]
κομψεύεται· κολακεύει. σεμνύνεται. πιθανοποιεῖ
κομψόν· ἔντιμον. σπουδαῖον. γελοιαστήν. τωθαστήν. πανοῦργον. λάλον. στωμύλον. σκωπτικόν. ἐπίχαρι (onomast.?)
κομψότερον (Ar. Av. 195)· βελτιώτερον. ἐλαφρότερον
κομψούς (Plat. Civ. III p. 405 D)· [ad 86] σπουδαίους. ἐντίμους. καλούς [87]
κομῶσα· γέμουσα (cf. Pherecr. fr. LXVII)
κοναβῆσαι· ἠχῆσαι, ψοφῆσαι
(κοναβίζει· ἦχον ἐπιτελεῖ) cf. 3527
κόναβος (κ 122)· ἦχος, ψόφος. κρότος
κοναί· φόνοι
† κονάριχον· γλαφυρόν
κοναρόν· εὐτραφῆ, πίονα. δραστήριον
κοναρώτερον· δραστικώτερον [95]
κόνδοι· κεραῖαι. ἀστράγαλοι
κόνδυ (Hipparch. com. IV p. 431)· ποτήριον βαρβαρικόν, κυμβίον [98]
κονδυλίζει· κολαφίζει
κόνδυλος· ἕτερόν τι τοῦ κολάφου
κονδυλούμεναι· ἀνοιδοῦσαι· καθάπερ ἐπὶ τῶν βρασσομένων ὑπὸ τοῦ πυρὸς ὑδάτων

COD. 36 ὄδοντας cf. col. 356, 40. 3463. 3177 et μύλακροι 37 χρύνον — πεταλαίων 39 κομεῖν 40 κόμεεν 46 κομητά 50 συναγωγή schol. Plat. p. 359 λῆμψις 54 κομίσαι 59 Κόμητα? 60 κένθω — νομιστάς 61 Col. 805, 17 65 ὡραΐζειν 71 κουρίσασα. EM. 628, 4 κούρισσα Ante 74 κομπαλικεύσει, cf. 3178 77 κόμποις 80 |ωνικόν 82 κρέη 91 κόναι 93 κοραρόν (cf. σοναρόν) 3501 ἀνοιδήσουσαι

HES. 41 κομενταρίσιος (commentariensis)· τὰς ἐγγραφὰς τῶν ἐγκλημάτων δεχόμενος 42 κόμαι (P 51)· αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς. καὶ χωρίον (κῶμαι) 43 κυμιδή (ω 248)· ἡ ἐπιμέλεια, θεραπεία 44 κόμης (comes)· ἄρχων, ἡγεμών 45 κομβῆσαι· ἀναλαβεῖν (κομίσαι) 48 κομία· εὐωχία (κωμασία) 49 κομίατον (commeatum)· ἐξαίτησιν λαμβάνειν τὸ(ῦ) ἀφεθῆναι 51 κόμιζε (Z 490)· ἐπιμελείας ἀξίου Ad 56 ἐμπλέκτρια (ad κομμώτρια) 58 κομιστή· τροφή (3775) 59 Κομιτα (Callim.)· ἕνα τῶν ς 68 κομμωρία· ἡ πλέκτρα (Moer. p. 237) 74 κομίζειν· καὶ καταλαζονεύειν 79 κόμπος· ψόφος (M 149), κτύπος, ἦχος ὀδόντων Ad 82 ἢ οἱ σκόλυμοι. ἔνιοι τὰ τῶν κοσύφων κρέα (κοψίχεια). οἱ δὲ γένος λαχάνων, ὅπερ τινὲς ἱπποσέλινον καὶ σμυρνίον (κόψειον) Ad 86 βελτίστους. πανούργους (Moer.) 87 κομωδοῦντες· θριαμβεύοντες. πομπεύοντες 95 κονάσσασιν (Ξ 145)· κονιορτὸν ἐγείρουσα (3629) 98 κονδούκτωρ· μισθωτός

κόνει· σπεῦδε, τρέχε
κονεῖν· ἐπείγεσθαι. [ad 3503] ἐνεργεῖν
Κονεῖδη (Boeot.)· γένος ἰθαγενῶν
Κονείδης· Θησέως παιδαγωγός [ad 5] [6]
κονηταί· θεράποντες
κονθηλαί· αἱ ἀνοιδήσεις ⟨κανθύλαι⟩
κονία· σμῆμα. σποδός
κονίαν· μαζονόμον
κονίασις· ἀσβέστωσις
κονιαταί· ἀσβεστήριοι, καὶ οἱ χρῖ(σ)ται
κονίζεσθαι· κυλίεσθαι. φθείρεσθαι. κονιορτοῦσθαι
κονίη· κόνις (Ψ 365 Β 150), ἄμμος. μάχη. ἀκαθαρσία. ἀγών. καὶ σποδός
κόνιν αἰθαλόεσσαν (Σ 23)· τέφραν [ad 15]
κονίοντες (Hom.?)· ἀνύοντες: λευκαίνοντες ⟨ad κονιῶντες⟩
κονίποδες· ὑποδήματα μοιχικά (Ar. Eccl. 848). κονιορτόποδες. ἀγροῖκοι. ἐργάται
κόνις· κονιορτός καὶ τὰ ὅμοια
κονῖσαι· ἀνύσαι
κονισάλεος· κεκονιορτωμένος
Κονίσαλοι (Plato Com. II p. 674)· †ἀφροδίσια
κονίσαλος· κονιορτός. σκίρτησις σατυρική ἢ τῶν ἐντεταμένων τὰ αἰδοῖα
κονίσασθαι· ἀγωνίσασθαι [24]
κόννα (Aeoles?)· σποδός [26]
†κονναβίζει· [ad 27] δεσμεύει ⟨κομβίζει?⟩
κόνναρον (Agathocles)· καρπὸς δένδρου ὅμοιος παλιούρῳ
Κοννᾶς (Cratin. fr. CXLIII)· αὐλητὴς πενίαν ἔχων καίπερ ὢν ἄριστος
κοννεῖν (Aesch. Suppl. 119)· συνιέναι, ἐπίστασθαι. (αἰσθάνεσθαι)
κόννος· ὁ πώγων, ἡ ὑπήνη. ἡ χάρις
κοννοῦσι· γινώσκουσιν
κοννοφόρων· †σκολλυνφόρων
Κόννου ψῆφον (Ar. Vesp. 675)· παροιμία ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων [35—38]
κοντίλος (Eupol. p. 562)· εἶδος ὀρνέου, ἢ ὄρτυξ: ἔστι δὲ καὶ ὄφις ⟨ἀκοντίλος⟩ [40—42]
κοντῷ πλεῖν· προσηκόντως ζῆν
κόνυζα· βοτάνη ἄφυλλος. τινὲς δὲ φυτόν τι εὔφυλλον ἱκανῶς. διὸ καὶ στιβάδας ἐξ αὐτοῦ ἐποίουν. ἔστι δὲ ὅτε ἐν ταῖς στέγαις ἐπέβαλ(λ)ον [ad 44] ἀντὶ σωλήνων. καὶ ἐπὶ (ἔτι) τὰ σαρώματα [45]
κόοι· τὰ χάσματα τῆς γῆς, καὶ τὰ κοιλώματα ⟨v. κοῖ⟩
κοπάδες (Theophr. I 3, 3)· τὰ ἐπικεκομμένα δένδρα
κόπανον· ξύλον. ὄργανον πληκτικόν
κόπασον (cf. Hippocr. III p. 634)· ἡσύχασον ⟨3554⟩
κόπελλα· αἰδοῖα, καὶ τὰ ὀστώδη τοῦ σώματος
κοπετός (Eupol. fr. XIII p. 492)· κομμός. θρῆνος μετὰ ψόφου χειρῶν
κόπηθρον· φυτὸν λαχανῶδες ἄγριον [53]
κοπίαι· ἡσυχίαι ⟨3549⟩
κόπιες· κέντρα ὀρνίθεια
κοπίζειν· ψεύδεσθαι [57]
κοπίς· μερίς, δεῖπνον, μᾶζα, ἄρτος, κρέα, λάχανον ὠμόν, ζωμός, σῦκον, τράγημα, θερμός (Molpis Ath. IV 140 B)
?κοπτά· μελίπηκτα
?κομπάτιον· μονόφθαλμον
κοππατίας (Ar. Nubb. 23)· ἵππος κεκαυμένος, ἐντετυπωμένον ἔχων σημεῖον τὸ κόππα, ὅ ἐστι ἀπεστραμμένον Ρ καὶ C ⟨cf. κάππα⟩
?κόπος· κοπανισμός

COD. 4 κονείδη 7 κονῆται 9 σμῖμα 14 κόνι, ἡ ἀγὼν κ. σπ. post 15 16 λευκένοντες 22 αἰδ¯ 24 κονίσασθαι (28 ὁμοίου?) 29 cf. 2091. 3503, 32, 45 29. 30 = 30. 29 κοννίς, ἀλέτης 31 cf. ἄκονδος 34 κόννου, ψήφων 39 κόντιλος 41 κόντος 43 κόρτῳ — πρὸσ.όντωζεῖν 44 ὠλένων — δαρώματα; cf. σκόνυζα 45 cf. 3222. 4885 Steph. Byz. 402, 8 47 κόπαδες 48 ἔρεο.πλυτικόν 50 cf. κόθημα, κοτίλλιν 51 cf. 4867 55 κέντρα, (sic) ὀρνίθια 59 μελίπικτα

HES. Ad 3503 [αἰσθάνεσθαι ⟨3529⟩] Ad 5 [καὶ μαῖστωρ] 6 κόνις (Ι 385)· τέφρα, σποδός Ad 15 [μάχην] 24 κονίσουσι (Ξ 145)· κονιορτοῦ πληρώσουσιν ⟨3495. 3629⟩ 26 κοννάβησαν (Β 334)· ἤχησαν Ad 27 ἦχον ἐπιτελεῖ 35 κοννοειδῆ· εἰς ὀξὺ λήγων ⟨4853⟩ 36 κοννόφροσιν· ἄφροσιν ⟨κενεο—⟩ 37 κονσιστόριον· θεῖον συνέδριον 38 κονσουλάριος· ὑπατικός 40 Κοντινοῦσα· τὰ Γάδειρα οὕτως ἐκαλεῖτο ⟨v. Κοτ—⟩ 41 κοντός (1 Sam. XVII 7)· δόρυ 42 κοντουβερνάλιος· συστρατιώτης Ad 44 [ἐξ αὐτῆς] 45 κονωεῖν· συνιέναι, ἐπίστασθαι ⟨3530⟩ 53 κοπήσονται (Ierem. XLIV 5)· φονευθήσονται 57 κοπιῆς (Δ 275)· ὑψηλοῦ τόπου

(*Κόπρειος* [Dem. 249, 13 Ar. Eqq. 899] *τῆς Κόπρου*) cf. 3570

κοπρεῦσαι· φυτεῦσαι (4665)

(*κόπριον θάκων· σκύβαλον*) cf. 3571

κόπρος· ἥ τε τῶν κτηνῶν ἡ εἰς τοὺς κήπους βαλλομένη·

τέμενος μέγα κοπρήσαντας (ρ 299)

καὶ ἡ στάσις τῶν βοῶν. καὶ ἡ κόνις·

κυλινδόμενος κατὰ κόπ(ρ)ον (Χ 414)

κοπροσύρα· τὰ συρόμενα κόπρια

κόπτει· πενθεῖ [67. 68]

κοπτή (Dionys. Utic.)· *θαλάσσιον πράσον* [70. 71]

κοπτομένου· ταλαιπωρουμένου [73]

κοραγεῖν· τὸ ἀνάγειν τὴν Κόρην

κορακεύς· εἶδος ἰχθύος

κορακίας (Ar. HA. IX 19, 3)· *ὁ μέλας* [*καὶ*] *κολοιός, καὶ κορακῖνος ὁμοίως*

κορακῖνοι (Ar. HA. V 9, 5)· *εἶδος ὄρνιθος*

Κόρακος πέτρη (ν 408)· *τόπος ἐν Ἰθάκῃ κληθεὶς ἐντεῦθεν, ὅ(τι) Κόραξ παῖς ὢν Ἀρεθούσης διώ(κων λαγωὸν κατὰ κρημνοῦ ἠνέχθη καὶ ἀπέ)θανεν. οὐ φέρουσα δὲ τὴν λύπην ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἀπήγξατο. καὶ ἀπὸ τούτου Κόρακος πέτρα ὠνομάσθη, ἀπὸ δὲ τῆς μητρὸς κρήνη τῆς Ἰθάκης Ἀρέθουσα*

Κορακοφοροκλείδη(ς)· ..... ἔστι γὰρ Ἱεροκλείδης (v. *κολ—*)

κοράλλιον (Theophr. Lapid. c. 67)· *λίθος θαλάσσιος ἐρυθρός*

Κόραννος· βασιλεὺς Μακεδονίας

κόραξ· τὸ γινωσκόμενον ζῷον, καὶ ἕτερον στεγανόπουν (Ar. HA. VIII 5, 8), *καὶ ἰχθῦς ποιός* (Diphilus). *καὶ τῶν ἀλεκτρυόνων ἄκρα ῥύγχη*

κοράξαι· ἄγαν προσλιπαρῆσαι. πεποίηται παρὰ τοὺς κόρακας

Κοραξοί (Meinek. Hippon. fr. III)· *Σκυθῶν γένος. καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον*

κόραξ ὑδρεύσει· παροιμία [ad 85]

κόρας (Soph. fr. 634 Df.)· *ὀφθαλμούς* (4768)

κοράσσει· ὀρχεῖται. καὶ ἄκλητος ἐλήλυθε

κοράττειν· κορακεύεσθαι [89]

κόραφος· ποιὸς ὄρνις (3659)

†*κορβᾶ· ἡ τοῦ κόρματος καὶ κορυβαντίας αἰτία* (Cyprii?)

κόρδαξ (Ar. Nubb. 540)· *εἶδος ὀρχήσεως ἀσέμνως κομω* (with σ' written above)

κορδακίζουσα· αἰσχρὰ ὀρχουμένη

κορδακισμοί· τὰ τῶν μίμων γελοῖα, καὶ παίγνια (3341) [95]

κορδύλη· (*ἀπόστημα*). *κορύνη. ῥόπαλον. ἢ τὸ ἐπάνω τῆς κλειδός* [ad 96]

κορδύλος (Arist. HA. I 1, 7)· *ἰχθῦς ποιός* [98. 99]

κορέει· πληροῖ, χορτάσει (Θ 379)

Κόρεια· [ad 3601] *θυσία τῇ Κόρῃ τελουμένη*

κορεῖν· κοσμεῖν, καθαίρειν

κορεῖον· περικράνειον [4]

κορέννυται· χορτάζεται

κορέσαι (Soph. Phil. 1156)· *διεργάσασθαι. πληρῶσαι, χορτάσαι*

[ad 7] *κορέσκων· ἐξυβρίζων*

κόρζα· καρδία. Πάφιοι

κόρη· νύμφη, ἣν ταῖς παρθένοις ἔπεμπον. καὶ παρθένος. καὶ ἡ ὄψις

κόρην· παρθένον. ὀφθαλμόν. καὶ παῖδα

†*κορθέλαι· σύστροφοι. σωροί* [12]

κορθίλας καὶ κόρθιν· τοὺς σωρούς. καὶ τὴν συστροφήν [14]

κόρθιλος· ὄρνις, ὃν τινες βασιλίσκον

κόρθις· σωρός

κόρθυας· τὰ κατ' ὀλίγον δράγματα

κορθύεται (Ι 7)· *διεγείρεται, καὶ εἰς ὕψος αἴρεται, μετεωρίζεται, φρίσσει, ὑψοῦται* (3644) [19]

κορθῶ (Cret.?)· *βλάβη* (v. *κοθῶ*)

κοριάλαι· τρίγλαι, ἰχθύες

COD. 63 *φοιτεῦσαι* 64 *κυλινδου...* 65 *κοπρόσυρα* cf. *καπρ—* 67 *κόπτη* 74 *ἀπάγειν — κύρην* 77 *κορακόνιοι* 78 *παῖς ἦν Ἀ. διὸ θάνεν* 80 *ἐρυθραῖος* 82 *τί* 87 *κορασσεῖ — ἄκλητα* 93 |*μένως* 96 *κασίδος* 97 *κόρδυλος* 3601 *κορεία* 7 *κορύσκων* 8 *κορζία* 12 *κύριμακ· ἄλυτρον ὃ τινὲς σαρὸν* 15 *βασιλικόν* (17 *ὄγμον*?) 21 *τρίγλ.αι*

HES. 67 *κόπτε δὲ δεσμούς* (Σ 379)· *τοὺς ἥλους κατεσκεύαζε καὶ ἐνήργει* 68 *κόπρου* (Σ 575)· *τῆς βουστασίας, ἣν ἔνιοι μάνδραν καλοῦσιν* 70 *Κόπριος* (Dem. 249, 13)· *τῆς Κύπρου* 71 *κόπτριον· θακῶν σκύβαλον* 73 *κόπτων* (σ 28)· *τύπτων, ἐλαύνων* Ad 85 *ἐπὶ τῶν δυσχερῶν τινων τυγχανόντων* 89 *κοραύλη· ἀπόστημα. κορύνη. ῥόπαλον* ⟨*κορδύλη*⟩ 95 *κορδαξίας· ὀρχήσεως* ⟨3592⟩ Ad 96 *ἢ πανοῦργος* ⟨ad *κερδαλῆ*⟩ 98 *κόρδυς· πανοῦργος* ⟨*κερδ—*⟩ 99 *κόραξε· πόρθει* ⟨*κεράϊζε*⟩ Ad 3601 *θεραπεύεται, καλλύνη* ⟨ad *κορεῖ*⟩ *ἢ* 4 *κόρεν* ⟨*κόρση*⟩· *κορυφή, ἔπαλξις* †*καινή* Ad 7 *κορέων* 12 *κόρημα* (Eupol. fr. IX 490)· *κάλλυντρον, ὅ τινες σάρον* 14 *κορθέλαι· συστροφαί. σωροί* 19 *κορθύεται* (Ι 7)· *αἴρεται εἰς ὕψος*

κορίαννον (Com.)· τὸ κόριον, καὶ γυναικεῖον κοσμάριον χρυσοῦν
κορίζομαι· ὑποκορίζομαι
? κόριν ⟨κόρι⟩· τὸ κορίανδρον, ἢ μᾶλλον κορίαμβλον
κορικῶς· γυναι(κι)κῶς, ὡς κόραι
κορινθιάζειν (Arist. p. 1095)· μαστροπεύειν, ἑταιρεύειν
Κορίνθιαι· αἱ πέδαι, καὶ αἱ ἀπὸ Κορίνθου τῆς πόλεως γυναῖκες (Eur. Med. 214) [28]
Κορίνθιος ξένος· [ad 29]
κοριοειδές (Epicharm.)· κορίῳ ἢ κόρῃ ἐοικός
κόριον· μικρὸν κοράσιον, ἢ κορίδιον. τὸ λάχανον
κορίς· ἰχθῦς ποιός (Dorio). ἢ πόα, ἣν ἔνιοι χαμαίπιτυν [33]
κόριψ· νεανίσκος [35]
κορκόρας· ὄρνις. Περγαῖοι
† κορκόδρυα· ὑδρόρυα
κόρκορος (Ar. Vesp. 239)· εἶδος ἰχθύος. ἢ λάχανον ἄγριον
κορκορυγή (Aesch. Sept. 351)· κραυγή, βοή, ταραχὴ μετὰ θορύβου
κορκυραία μάστιξ· δοκεῖ ἐκείνη χαλεπωτάτη εἶναι, καὶ παιδευομένων μάστιξ ⟨2337⟩
κορκυρεύεται· ἀπον(ο)εῖται
κορμάζειν· τέμνειν, πρίζειν
κορμῆται (Cret. Elei)· κοσμῆται
κορμός· πλάτη, ἀπὸ τοῦ εἰς ὀλίγον κεκορμάσθαι· πλάτη δὲ εἶδος πλοίου. καὶ ἕδρα. καὶ κώπη (Eur. Hel. 1617). καὶ τὸ εἰς βραχὺ συντετμημένον ξύλον
† κορκούτης· αἰδοῖον ἀνδρῶν
κόρνος· κεντρομυρσίνη. Σικελοί
κορνώπιδες (Oetaei)· κώνωπες [48]
Κόροιβος (Call. fr. CCCVII)· [ad 49]
κοροῖτις· ἀλώπηξ
κοροκόσμια· τῶν παρθένων …… [52]
κόρος· πλησμονή, χορτασία, τρυφή. παῖς. κά(λ)λυντρον. καὶ μέτρον τι σιτικόν. καὶ πλέγμα μυρσίνης πεποιημένον (Lysipp. com.) [54]
κόρος· πλῆθος ⟨πάθος? Τ 221⟩ ἀνθρώπων. καὶ τὰ νέα βλαστήματα. καὶ μέτρον
κόρ(ρ)η· τράχηλος, ἢ τὸ ὀπίσω τοῦ τραχήλου, ἢ κρόταφος [57—59]
κόρσαι (Empedocl. 216)· αἱ τῶν ὀφρύων τρίχες καταφέρουσαι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. ἢ γνάθοι. ἢ κορυφαί. ἄλλοι δὲ κεφαλάς, ἐπάλξεις, προμαχῶνας. στεφάναι πύργων. ἢ κρόταφοι. ἢ κλίμακες ⟨3604⟩
† κόρσακις· τράγος παρὰ Κρατίνῳ (fr. LXI). Δίδυμος ἤκουεν ἀπὸ τῆς κόρσης· Κόρσαι γὰρ τῆς Κιλικίας
κόρση· κεφαλή. ἔπαλξις. κλῖμαξ. κρόταφος (Call. Dian. 78) ⟨3604⟩
κόρσιον· ῥίζα τις. ἢ νόμισμα παρ' Αἰγυπτίοις τὸ κερσαῖον λεγόμενον
κορσίς· πυγή
κορσόν· κορμόν
κορσοῦν· κ(ε)ίρειν
κορτεῖν· κροτεῖσθαι ⟨—ῖν καὶ …⟩
κορσωτήριον· κουρεῖον
κορτερά (Dor. Aeol.)· κρατερά, ἰσχυρά
κόρτην· Πάρθοι ἐσθῆτα καλοῦσιν, ἣν λαμβάνουσι παῖδες εἰς ἄνδρας ἀφικόμενοι
κόρτος· ὁ ἐν τοῖς κυσί. † κροτός ⟨κρότος?⟩
Κορτύνιοι· οἱ Ἀρκάδες· ἡ γὰρ Κόρτυς τῆς Ἀρκάδων
κόρυ· περικεφαλαία
κορυβαντιᾷ· ἐντελετεῖ ⟨ἐν τελετῇ …?⟩
κορυβαντισμός· κάθαρσις μανίας
κορυβαντιώσης· μαινομένης, ἢ ἐπιθετικῶς δαιμονιζομένης
Κορύβας· Ῥέας ἱερεύς [78]

P ά ο
COD. 22 X (h. e. χρυσοῦν) 29 ἀλλαγὰς — Βελεροφῶντι. π. χενούσης — ἐπὶ τῶ — Βελεροφόντης 31 ἢ χορίσιον 36 κόρκορα ⟨37 κορκορύα· ὑδρορύα?⟩ 40 κορκοραῖα 42 περιζεῖν 46 κέντρον μ| 49 οἷον οἴονται 55 Galen. lex. 504 57 κοράδιον 60 ἀχαιοὶ δὲ — προμαχόνας 63 κορσίπιον; cf. κέρσα 70 cf. κάρτη 72 τῆς
δ
ἀρχά 75. 76 = 76. 75 |τιούσης 75 καθαρισμωνίας

HES. 28 Κόρινθος· πόλις Ἑλλάδος Ad 29 ἐπὶ τῶν τὰς λαταγὰς ῥιπτούντων. [κορίννουσι· κονιορτὸν ἐγείρουσιν] ἀπὸ τῆς παρ' Εὐριπίδῃ (fr. 667) Σθενεβοίας τῷ Βελλεροφόντῃ ἐπιχευούσης. ὡς δὲ Ἄτταλος ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν, ἐπὶ τῶν ……., διὰ κάλλος ὡς ὁ Βελλεροφόντης 30 κορίσαι· ὑψῶσαι ⟨κορθῦσαι⟩ 35 κοριωντα· γαυροῦμεν ⟨κορωνιῶντα⟩ 48 κοροιήν· τὸ ἄκρον τοῦ τόξου, ἢ κρικίον ⟨κορώνην⟩ Ad 49 ἠλίθιος καὶ μωρός. Ἐπὶ γὰρ τοῦ μωραίνοντος ἔταττον τὸν Κόροιβον, ἀπὸ Κοροίβου τινὸς μωροῦ καὶ ἠλιθίου μετάγοντες, ὃν οἴονται τὸν Μυγδόνος εἶναι παῖδα τοῦ Φρυγός 52 κορωνίδας κακῶν· κεφάλαια κακῶν. καὶ [αἱ] εἰς ἀγαθὸν ὑπεροχάς 54 κορούεται· ὑψοῦται, κορυφοῦται ⟨3618⟩ 57 κόρριον (Theocr. XI 60)· μικρὸν κοράσιον 58 κορσεύς· κουρεύς 59 κοράφοις· ὑποπαργαίοις 78 κορυγγεῖν· κερατίζειν

†κορύγης· κῆρυξ. Δωριεῖς

Κορυδαλ(λ)ός (Arist. HA. IX 36, 5)· ἡ πτηνὸν ζῶον. καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς. ἡ κορυδὸς (Ar. Avv. 302), παρ' ἐνίων

Κορυδεύς· ὄνομα κύριον. οὗτος ἐκωμῳδεῖτο ἐπὶ δυσμορφίᾳ, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ

κόρυζα· μύξα, κατάρρους. περὶ κεφαλὴν πάθος

κορυζᾷ· ξαίνει. μωραίνει

κορυζῶν· μεμωρα(μ)μένος [85. 86]

κορυθαίολος (B 816)· μαχητής, ἀπὸ τοῦ αἰολεῖν τὴν κόρυν, ὅ ἐστιν ἐπισείειν. ἢ ποικίλην ἔχων περικεφαλαίαν. ἢ εὐκίνητος

Κορυθαλία· δάφνη ἐστεμμένη. τινὲς τὴν εἰρεσιώνην. ἄλλοι δὲ ὑπερορί ⟨ὑπερβόρειον?⟩ θεόν

κορυθαλίστριαι (Lacon.)· αἱ χορεύουσαι τῇ Κορυθαλίᾳ θεᾷ ⟨v. κυριττοί⟩

κόρυθα περίδρομον· τὸν περιβόλαιον στέφανον [91]

†Κορυθία· αὐλήτρια

κόρυθοι· περικεφαλαῖαι

κόρυθος· εἷς τις τῶν †τροχίλων [95]

κορύθους· περικεφαλαίας

κορύθων· ἀλεκτρυών ⟨3709⟩. †αἱ νεανίδες [98. 99]

κόρυμβα (I 241)· τὰ ὑπ' ἐνίων ἄφλαστα, τὰ ἀκροστόλια, τὰ ἄκρα τῶν πρυμνῶν. τὰ ἀπεξυσμένα πρὸς κόσμον τῶν νεῶν ἄκρα, καὶ ἐπικεκαμμένα, ἅ ἐστι (κατὰ) τὴν πρύμνην καὶ κατὰ τὴν πρῷραν

κόρυμβον· τὴν ἀκρόπολιν, ἐπειδὴ ἐφ' ὕψος ἐστί. τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὄρους ὕλην (Aesch. Pers. 659 Herod. VII 218). καὶ καθόλου πάντα τὰ μετέωρα, καὶ εἰς ὕψος ἀνατείνοντα κορύμβους λέγουσιν, ὅθεν κόρυς, κύρβις, κυρβασία

κόρυμβος· ὁ καυλὸς τοῦ ἀσπαράγου

?κορυμβάσι ⟨κομβώμασι?⟩· περιδρόμοις, δι' ὧν συσπᾶται γύργαθος καὶ κεκρύφαλος, καὶ δεσμοί ⟨—οῖς⟩

κόρυμνα· κόσμος τις γυναικεῖος περιτραχήλιος

†κορύναι· μύξαι ⟨3682. 4222⟩

κορύνη (H 143)· στερ(ρ)οβαρὲς ξύλον. οἱ δὲ ῥόπαλον. οἱ δὲ κολόρυβον (Apio). οἱ δὲ ξύλον ἐπικαμπές

κορύνησις (Theophr. III 5, 1)· βλάστησις [3708]

κορυνθεύς· κόφινος, κάλαθος. ἀλεκτρυών ⟨3697⟩

κόρυνθος· μάζης ψωμός

κορυνῶδες· ὀζῶδες

κόρυξ· νεανίσκος ⟨v. κόριψ⟩

(κορύπτει· τῇ κεφαλῇ πλήττει) cf. 3724

κορυπτόλην· τὸν κερατιστήν ⟨4685⟩

κορυπτόλης· κερατιστής

κόρυρ (Lacones)· θριγκός [15]

κορύσσει· †κρύπτει. μάχεται. ταράσσει. αὔξει. καθοπλίζει

κορύσ(σ)εσθαι· ἐπαίρεσθαι

κορύσσεται (Δ 424)· καθοπλίζεται. ὑψοῦται

κορυσσαμένη· καθοπλισαμένη [20]

κορυστής· ἀγαθός, ἢ ὁπλίτης

Κορύστιοι· οἱ Γορτύνιοι [ad 22]

κορυ(σ)τόν· τὸ ἐπίμεστον [24]

κορυφᾷ· κορυφῇ, ἀκρωρείᾳ

κορύφαινα (Dorio)· ποιός ἰχθῦς

κορυφαῖος· τέλειος. ἡγεμών (Demosth. 533, 25).

κορυφή· κεφαλή. λόφος, ἀκρωτήριον

κορυφιστής ⟨ήρ?⟩· κόσμου γυναικείου τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν χρυσίον, καὶ κεκρυφάλου (Poll. V 31) τὸ μέσον ῥάμμα

κορυφοῖ· †καταρρεῖ

κόρυφος· κόρυμβος γυναικεῖος. οἱ δὲ †μᾶλλον τὰ τῶν παιδίων. †κορυφάνια

κορυφοῦται (Pind. Ol. I 182)· αὔξεται. ὑψοῦται

κορυφώσασαι· ἐκτελέσασαι

†κορφῶς· ἐλαφρῶς

κόρχορον (Cret.)· λάχανον ἄγριον. καὶ στέαρ

COD. 80 κορύδος 83 κορύζει 84 κορύζων 88 ὑπερορίθεον 89 —θαλλ— bis 94 Τελχίνων? cf. Λύκος et Μυλάς 3700 κορυμβᾶ — ἐπικεκαυμένα 1 μεταίωρα — ἀνακτείνοντα 12 κορυπτόληπτον 14 θριγγός 30 κορυφεῖ (κατερέφει?) 31 οἱ ...κορυφάνια post 3727 35 Cf. κόρκορος

HES. 85 κόρυθα (N 188)· περικεφαλαίαν 86 κορυθαϊκή (X 132)· τῷ τὴν περικεφαλαίαν εὐκίνητον ἔχοντι, ἢ σείοντι, οἷον πολεμιστῇ 91 κόρυθες (M 160)· περικεφαλαῖαι λ' περὶ τὸ κάρα 95 κόρυθος, φαλόν (Γ 362)· περικεφα 98 κορυλλίων· ὄρνιθος εἶδος ⟨3350⟩ 99 κόρυκος ⟨κω—⟩· θυλάκιον, ἢ πήρα 3708 κορυνίτης (H 9)· κορυνομάχος, ῥοπαλομάχος 15 κόρυς (M 184)· περικεφαλαία 20 κορύσσων (B 273)· ὁπλίζων. καὶ τὰ ὅμοια Ad 22 ἢ ὁπλῖται 24 κορύτει· τῇ κεφαλῇ ⟨v. κορύπτει⟩

κορωνά· ὑψηλά

κορώνεως (Ar. Pac. 628). ἀμπέλου ἢ συκῆς εἶδος

κορώνη· κόραξ. καὶ τὸ ἄκρον τοῦ τόξου, εἰς ὃ ἡ νευρὰ δέδεται (Δ 111). καὶ ὁ κρίκος τῆς θύρας. καὶ τὸ ζῷον (η 90). καὶ ὄρνεον. καὶ ἰχθῦς (μ 418). καὶ λάρος (Arist. HA. IV p. 463). καὶ εἶδος στεφάνου

κορώνη τὸν σκορπίον· παροιμία [ad 39] [40. 41]

Κορωνία· πόλις Βοιωτίας

κορωνίδες (Hom.)· καμπυλόπρυμνοι νῆες. καὶ οἱ ἐκ τῶν ἴων (Stesichorus) πεπλεγμένοι στέφανοι. κυρίως δὲ τὰ βλαστήματα

κορωνιδεύς (Cratin. fr. X p. 115)· ὁ τῆς κορώνης νεοττός

†κορώνιος· μηνοειδῆ ἔχων κέρατα βοῦς

κορωνίς· καμπυλόπρυμνος. ἢ στεφανίς

κορωνισταί (Rhodii)· οἱ τῇ κορώνῃ ἀγείροντες, καὶ τὰ ᾀδόμενα ὑπ' αὐτῶν κορωνίσματα

κορωνιῶν· γαυριῶν ⟨3635⟩

ὁ

κόρωνον· πονηρ

κορωνόπους (Theophr. VII 9)· πόα τις, ἣν καὶ κορακόποδα λέγουσιν

κορωνός (Archil. fr. 38)· ὀρθόκερως ταῦρος [52. 53]

κοσάλανον· τὸ βραχύ, καὶ τὸ δίκαιον

κοσάλεφοι· κόλαφοι, ἢ κοσάλεφοι

κοσκινόρι(ν)ος· εἰς κοσκίνου κατασκευὴν ῥινός

†κόσκικοι· οἱ κατοικίδιοι ὄρνιθες ⟨3810⟩

κοσκυλμάτια· τὰ τῶν βυρσῶν περικομμάτια

κοσκυλματίοις (Ar. Eqq. 49)· κολακευματίοις. ἢ παραλογισμοῖς. †λιμμιδέρις

†κοσμᾶν· ἐρίζειν. ἀγνωμονεῖν ⟨cf. κολιᾶν⟩

κοσμεῖν· τίθεσθαι

κοσμῆσαι· διατάξαι (Β 553). στῆσαι. στεῖλαι [63]

κοσμητής· ἐνταφιαστής. Κουριεῖς [65]

κοσμίους· ἀνεπιλήπτους

κοσμιωτάτη· εὐκαλλώπιστος

κόσμος· καλλωπισμός, κατασκευή, τάξις, κατάστασις (Hippocr. I p. 112 K). στρατηγὸς κεκοσμημένος (Cret.). κάλλος

κόσμου ἐμπύρωσις· ὄρχησις (Menipp. Ath. 629 E). ἢ ὑπόθεσις

κόσσαβος· σκεῦος συμποτικόν, ἐφ' οὗ τὰς λάταγας ἔβαλλον ἐρίζοντες

κοσσάβους· κοττάβους [72]

κοσύμβη· δεσμός. ἀνάδεσμα, ἢ ἐγκόμβωμα. καὶ ὅπερ αἱ Κρῆσσαι φοροῦσιν, ὅμοιον ἀ(σ)πιδίσκῳ. καὶ περίζωμα Αἰγύπτιον. καὶ τὸ ἐγκομβοῦσθαι

κόσσυφος (Matro 87)· ὄνομα πτηνοῦ

κοσταί (Theophr. IX 7, 3)· κριθαί ⟨3773⟩

(κοστή· τροφή) cf. 3458

κόστος (Theophr. de odor. p. 446)· εἶδος ἀρώματος

κοστίας· κοιλίας, κόμορος

?κόσβατοι· οἱ ἐπὶ θυσιῶν τεταγμένοι ⟨κώταρχοι?⟩ [79]

†κοσώλυφος ⟨γεώλοφος⟩· βουνός, ὄχθος, ἀνάστημα γῆς. ἢ σπέρμα ⟨ἔπαρμα⟩

κοτέει (Hesiod. opp. 15)· ὀργίζεται. καὶ ὑπωπιᾷ

κοτεῖν· διεχθραίνειν, χαλεπαίνειν

κοτεῖται· ζηλοῦται, ἐπιθυμεῖται

κοτέοντες (Γ 345?)· ὀργιζόμενοι [85—88]

κοτίει (Boeot.)· φθονῇ, ζηλοῖ

†κοτίκας· ἀλέκτωρ [91]

κότινος· ἀγριέλαιος, ἢ ὁ ἐξ ἀγριελαίας στέφανος Ὀλυμπιακός. φασὶ γὰρ αὐτὸν κότινον εἶναι

κότιξις· μέλους τι εἶδος

κοτίλλιν (Ephes.)· αἰδοῖον ἀνδρός ⟨3213. 3550⟩

COD. 36 κορυνά 37 κορωναῖος Post 42 ἀκρώρεια, τέλος 45 κερατοβοῦς 46 καμπύλος πρύμνη 47 διδόμενα 48 |ίων, γλαυρίων 51 κόρωνος ⟨54 Κόσσα λόγον?⟩ Ante 54] 70 κόσαβος 59 |τίους 64 κοσμήτης Κ. ἰ. 73 κόσυμβεδεσμός — κρισσαί 75 cf. ἀκοσταί, γοιταί 76 κοστός — ὁράματος 77 κολίας Schweigh. Ath. T. IV (IX) p. 637 80 βόθυνος (γεώλοφος?) 81 ὑποπιᾶ 88 κοτήεις 89 κοτιεῖ, φθονεῖ 90 cf. κοττός, προκόττα 94 Sic βιλλίν pudendum

HES. Ad 39 ἐπὶ τῶν δυσχερέσι καὶ βλαβεροῖς ἐπιχειρούντων 40 κορῶναι (ε 66)· ἄλλαι αἴθυιαι, κολυμβίδες. τὰ περιφερῆ σχήματα 41 κορωνίς· τὸ τελευταῖον τῆς οἰκοδομῆς ἐπίθεμα. [ἀκρώρεια. τέλος 52 κόρων ⟨κορώνη⟩· τὸ ἐπικεκαμμένον τοῦ ῥυμοῦ 53 κόσαι· κριθαί ⟨κοσταί⟩ 63 κοσμησάμενος (Β 806)· παραταξάμενος 65 κοσμήτορες (Α 16)· ἡγεμόνες 72 κοσυμβωτόν (Exod. XXVIII 4)· κροσσωτόν 79 κοσσύμβη καὶ κόσσυμβος· ἐγκόμβωμα. καὶ περίζωμα Αἰγύπτιον. καὶ τὸ ἐγκομβοῦσθαι 85 κοτέων (Δ 168)· ὀργιζόμενος 86 κοτεσσάμενος· μεμψάμενος, χολωθείς (Ε 177) 87 κοτέσσεται (Θ 391)· χολωθείη ⟨—θῇ⟩ 88 κοτήεις· στέφανος ἐξ ἐλαίας ⟨κοτινόεις?⟩. ἢ ὀργίλως διακείμενος (Ε 191) 91 κοτήλλουσα (Hesiod. Opp. 371)· τήλλουσα

(Κοτίνουσα· τὰ Γάδειρα οὕτως ἐκαλεῖτο) cf. 3540

κοτίς (Hippocr. II p. 223 K)

κότος· ὀργή, ἔχθρα, χόλος (Λ 82), ἔρις ἔμμονος, καὶ ἡ ἐγκειμένη ὀργὴ εἰς κακοποιΐαν

κοτταβεῖα· † πλινθεία, ἢ † ληρωτηρία. ἄμεινον δὲ νοεῖν ἔπαθλον τῷ ἄριστα κοτταβίσαντι. † ἔπεται γὰρ τὸ καταλειπόμενον ἐν τῷ ποτηρίῳ ἐκχέοντες καὶ πειρώμενοι ψόφον ἀποτελεῖν. ὁ δὲ ἐπιτυχὼν μάλιστα τῷ ψόφῳ ἐνίκα

κοτταβίζει· οἶνον ποτηρίῳ ἀναρριπτεῖ

† κοτταβία· οὐλόθριξ

κοττάβινορ· ὑπόθεμα, Λάκωνες, ἐν ᾗ ⟨ᾧ⟩ οἱ κότταβοι ἐγίνοντο

κότταβος· λάταξ. Εὐριπίδης Πλεισθένει (fr. 632). καὶ παιδιὰ παρὰ Ἀττικοῖς, ἀπὸ Σικελίας παραδοθεῖσα

κόττανα· εἶδος σύκων μικρῶν. καὶ ἡ παρθένος παρὰ Κρησὶ κοττάνα

κοττάρια· τὰ ἄκρα τῆς κέγχρου

κόττειν· τύπτειν δορατεῖν ⟨δόρατι?⟩

κόττικοι· αἱ περικεφαλαῖαι

κοττίδικα· πλατάγη, κρόταλον

κοττοβολεῖν· τὸ παρατηρεῖν τινα ὄρνιν

κοττ†άναθρον· ἔνθα οἱ ὄρνιθες κοιμῶνται

κοττύς· ὄρνις (cf. προκόττα). καὶ ἵππ†ων δέ τιν†ες οὕτως ἔλεγον

κοττυλ.οί· κατοικίδια.ι ὄρνεις

κοττύ†βη· τὸ φυόμενον ἐμφερὲς μύκητι

κοτύλη· εἶδος μέτρου. καὶ τρώγλη. ἢ τὸ κοῖλον τῆς χειρός, καὶ πᾶν κοῖλον· ὅθεν καὶ εἰς ὅπερ ἡ τοῦ μηροῦ κεφαλὴ ἐμβαίνει κοτύλη καλεῖται (Hippocr. II p. 110)

κοτυληδών (Nic. Ther. 681)· πόας εἶδος [15. 16]

κοτυλήρυτον (Ψ 34)· πολύ, ὥστε κοτύλῃ ἀρύσασθαι

κοτυλιαῖα· μικρά· παρὰ τὴν κοτύλην

κοτυλίσκος (Arist. fr. III p. 1105)· κρατηρίσκος, ᾧ χρῶνται οἱ μύσται (Nic. Thyat.). καὶ τὸ κοίλωμα. τινὲς τὰ μόνωτα ποτήρια (ad κότυλοι). καὶ πλακοῦντος εἶδος (Heracleo Ephes.). ἢ βόθρος, εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον

κότυνα· σκύβαλα

Κοτυτώ· ὁ μὲν Εὔπολις (fr. IX 450) κατ' ἔχθος τὸ πρὸς τοὺς Κορινθίους φορτικόν τινα δαίμονα διατίθεται

κοῦα (Cyprii)· ἐνέχυρα

† κοῦαγμα· σχῆμα

κουανᾶ· μέλανα. Λάκωνες

κυυάσαι (Cyprii)· ἐνεχυριάσαι ⟨3223. 4766⟩

† κουβηζός· στηβεύς

† κουκᾶ [ad 26] κυκεῶνα ⟨Boeot. pro κυκᾷ?⟩ [27]

κουλεός· ξιφοθήκη

κουλυβάτειαν (Nic. Th. 589. 851)· κλητίαν ⟨κλύβατιν?⟩, τὴν σιδηρῖτιν πόαν, ἣν ἑλξίνην ἔνιοι

κουλιβός· ἡ πίτυς

† κουμᾶσι· τὸ τῶν ὀρνίθων οἴκημα

† κούνημα· κόκων, ἢ ὁ κύων

κούνουπες (Cyprii, Thessali)· κώνωπες

κουπήϊον· καμάρα ἡ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν γινομένη [35]

κουράνια· ἐκ μελίνης ἄλφιτα

κουράς· ἡ ἐν τοῖς ὀροφώμασι γραφή. ὀροφικὸς πίναξ. παρὰ δὲ Αἰσχύλῳ ἐν Μυρμιδόσιν (fr. 138) ἀμφιβάλλεται ἐνκουράδι. ἔστι δὲ ἐγκουρὰς ὀροφικὸς πίναξ ⟨3850⟩ [38—40]

κούρειον· Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ (fr. 122)·
† ἡμίουτον κόριον ἠρέθη πόλει.
νόμος γάρ ἐστι τοῖς βαρβάροις θυηπολεῖν
βρότειον ἀρχῆθεν γέρος τῷ Κρόνῳ

κουρέων (Plat. Civ. 373 C)· τῶν νακοτιλτῶν

κουρεύς· ὄρνις ποιός, ἀπὸ τοῦ φθέγγεσθαι ἐμφερὲς ἦχῳ γναφικοῦ μαχαιρίου

κουρεῶτις (Plat. Tim. 21 B)· μηνὸς τοῦ Πυανεψίωνος ἡμέρα, ἐν ᾗ τὰς ἀπὸ τῆς

COD. 95 Reclius κοττίς 97 κοτταμία — ἀμείνω 98 cf. καταρίζει 3800 | ινος cf. Phavor. 1097, 49 1 λάδαξ — πληθενεῖ — παιδεία 4 κοττεῖν 10 κοττυλειοί — κατοικίδιαρι (cf. κόσκικοι) Post 11] 3817 κοτύλαια 14 | ήδων 17 κοτύλη· ῥυτόν 18 μόνον Cf. π 2570 23 κούαμα, μέλαν 26 cf. γυγαί 29 κουλιβατίαν — σιδηρίτην — ὕνιοι 33 κουνοῦνες 36 μελήνης 37 ὀροφήμασι — ἀμφιβάλλει (cf. ἐγκου —) 41] post 3859 κουρίου 42 κουρεώνην, τὸν ἀκουττίτην, ἢ ἀκοτιλτήν 43 γναφικῷ μαχαίρῳ 44 ἐμῇ

HES. 3815 κοτυληδόνες· αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι 16 κοτυληδόν, ὄφις (ε 433)· ἐπὶ τοῦ πολύποδος τῶν πλεκτανῶν. αἱ γὰρ ἐν τοῖς ποσὶν αὐτοῦ κοιλότητες κοτυληδόνες λέγονται ⟨cf. πρῆθμα⟩ Ad 26 πάππων. ἢ ⟨κοκυάων· πάππων; cf. 3303⟩ 27 κουδεόν (Λ 220)· Ἰακῶς τὸ κολεόν 35 κοῦραι (Β 598)· κόραι 38 κουράτεροι (Δ 315)· νεώτεροι 39 κουράτωρ· τροφεύς, παιδοκράτωρ 40 κουράων (Ζ 247)· παρθένων. θυγατέρων

κεφαλῆς τῶν παίδων ἀποκείροντες τρίχας Ἀρτέμιδι θύουσιν [45]

Κουρῆτες (Ι 529)· τῆς μὲν δευτέρας συλλαβῆς περισπωμένης οἱ τὴν Πλευρῶνα κατοικοῦντες, διὰ τὸ κουρικῶς ἀνα(δε)δέσθαι τὰς κόμας. Κούρητες (Τ 248) δὲ προπαροξυνομένου τοῦ ὀνόματος νεανίαι. καὶ ἔθνος Κρητῶν [47. 48]

Κουρήτων στόμα [ad 49]

κουριᾶν· κομᾶν. κουρᾶς ἐπιδεῖσθαι [51]

κουρίδες (Sophro)· καρίδες, ἢ τὰς μικρὰς ἐγχλώρους, τὰς δὲ ἐρυθρὰς καμμάρους [53]

κουρίδιον· παρθένιον, καὶ τὴν ἐκ παρθενίας ἄνδρα. Λάκωνες δὲ κουρίδιον καλοῦσι (τὸν) παρ' αὐτοῖς τετράχειρον Ἀπόλλωνα

κουριζόμενος· ὑμεναιούμενος, διὰ τὸ λέγειν γαμουμέναις·

σὺν κούροις τε καὶ κόραις (Aesch. fr. 42)

ὅπερ νῦν παρεφθαρμένως (Didymus) ἐκκορεῖν λέγεται

κουρίζων (χ 185)· ἀκμάζων, νεάζων, νέος ὑπάρχων

κουρίξ (χ 188)· τῆς κόμης

κουρὶξ αἰνυμένους (epic. inc.)· τῆς κόμης λαμβανομένους. ἢ νεανικῶς, παρὰ τὸν κοῦρον· ἢ τῶν τριχῶν, παρὰ τὴν κουράν· ἢ τῆς κόμης ἀπρὶξ δράξασθαι, λίαν, καὶ βίᾳ. τινὲς δὲ ἀνδρικῶς καὶ νεανικῶς

κούριξαν· ἀπέκειραν

κουριῶν· κουρᾶς δεόμενος. καὶ διαφέρειν φασὶ κομᾶν καὶ κουριᾶν. τὸ μὲν γὰρ κομᾶν ἐστιν ἐπιμελούμενον τρίχας ἔχειν· κουριᾶν δὲ τὸ κατὰ συμφορὰν ἄλλως καθιέναι κόμην [61]

κοῦρος· παῖς, νέος, υἱὸς ἄρρην, νεανίας, νήπιον ⟨—ος⟩ [63]

κουρότερος· νεώτερος

Κουροτρόφος (Call. Del. 276)· παιδοτρόφος. ὑφ' ἑτέρων ἡ Δημήτηρ (Ar. Thesm. 300)

†κουρῶν· πρέπων [67. 68]

κούταρον· τῶν † ὑσπητίων. τοῦ βοὸς ἡ σὰρξ ὑπὲρ τὰ ἄρθρα

κουτίδες· συκαλλίδες

κουτίδια· δίκτυα τὰ πρὸς τὰς συκαλλίδας

κοῦφα· τὰ μὴ βαρέα

κουφίζει (Eur. fr. 577)· μετεωρίζει

κουφικὸν τρόπον· τὴν κωμητικὴν ὄρχησιν

κουφολογία (Thuc. IV 28, 4)· φλυαρία

κοῦφον· †κόπον. μετέωρον

κοῦφος· ἐλαφρός. ταχύς. γοργός. εὔ(σ)καιρος ⟨onomast.⟩

κουφόσκευος· οὐ βαστάζων τὴν πανοπλίαν

κοὐχί (Arist. fr. XVIII p. 958)· καὶ οὐχί

κόφινος· μέτρον χωροῦν χοᾶς τρεῖς (Strattid. fr. I p. 768)

κοχλίαι· τὰ ἐσθιόμενα ζῶα. καὶ τὰ ἐν τοῖς ὀργάνοις ξύλινα

κόχλος· τοῖς θαλαττίοις ἐχρῶντο πρὸ τῆς τῶν σαλπίγγων εὑρέσεως. καὶ ὁ στρόμβος

κοχύ· πολύ. πλῆρες

κοχυδεῖ (cf. Theocr. II 107)· ῥεῖ ἰσχυρῶς καὶ μετὰ ψόφου καὶ λάβρως

κοχυδεῖν· ὑπερχέειν

κοχῶναι (Ar. fr. XIV p. 1145)· τὸ ἱερὸν ὀστοῦν τὸ τῆς ῥάχεως πρὸς τῷ δακτυλίῳ. οἱ δὲ τοῦ ἱεροῦ ὀστέου τὰ ἑκατέρωθεν μέρη. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἰσχίου

κοχώνα (Ar. Eqq. 424)· τὰ ἰσχία, καὶ τὰ ὅμοια

†κόψα· ὑδρία

(κόψειον· cf. 3482)

†κόψενα· παραστάτης, χαλκός

κόψεν· ἔπληξεν, ἐπάταξε τὴν θύραν, ἔκρουσε. κατέαξεν

†κοψία· χύτρα

κόψεσθε· προσοχθιεῖτε (succensebitis)

(κοψίχεια cf. 3482)

κόψιχος (Ar. Av. 806)· εἶδος ὀρνέου, ὃ κόσσυφος παρ' ἐνίων λέγεται. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ θαλασσίου (Ar. HA. V 11, 1)

κοῶ· αἰσθάνομαι [95. 96]

κ(ο)ῶν· εἰδώς

κράανον· τέλεσον

COD. 46 πλευράναν — κώμας 50 κουρίαν 54 παρὰ δὲ αὐτοῖς τετραχείρ.. (cf. κυνακίας) 55. 56. 57 = 57. 56. 55 55 ὑμεναιόμενος γ. δ. τ. λ. ⟨56 cf. ῥιζῶν⟩ 58 κουριξαινομένους — κόρης Post 59] 3841 καυρίον 60 δεομένων 72 βαθέα 73 μεται| 74 κομητικὴν 76 μεταί| 78 ὁ β| 79 κουχίον 80] post 3873; cf. 2763 81 χώα 82 πρώτης; cf. στρόμβος 83 πλῆθος 84 κοχυδέρει 85 ὑπερζέειν 87 κόχωνα 88 ὑδρεία

HES. 45 κούρη (Hom.)· κόρη 47 Κουρήτεσι (Ι 547)· Κρησίν 48 Κουρήτων (Ι 545)· ἔθνος Κρητῶν Ad 49 ἐδόκουν εἶναι μάντεις .... θεσπ[εσ]ιῳδὸν στόμα 51 κουρίας· ὀροφικὸς πίδαξ ⟨3837⟩ 53 κουριδίης (Α 114)· ἐκ παρθενίας γαμετῆς 61 κοῦροι· παῖδες, νέοι (Δ 470), ἄρρενες 63 κουροτέροισι (Δ 316 φ 310)· κούροις, νέοις 67 κουστωδία (Matth. XXVII 65)· βοηθεία στρατιωτική 68 κουστωδίας· τοῦ τῷ δεσμωτηρίῳ ἐπικειμένου στρατεύματος, ἢ συναγωγῆς 95 κοεῖ· αἰσθάνεται 96 κόν· εἰδός

κρααῖρα (Lacones)· κόσκινον. ἢ ὄρυγμα ⟨καίατα?⟩
κράβος· ὁ λάρος
†*κραγιον*· σύνστριμμα ἐν κεφαλῇ
κραγόν (Ar. Eqq. 487 κραυγαστικῶς)
Κράγον· κραυγήν. βόημα. καὶ ὄρος
κραγών· ἔνυδρον ζῶον. καὶ εἶδος καρίδος (Arist. HA. IV 2, 1)
κραγγών· κίσσα
κραδαίνειν· κραδεύειν, σείειν, τινάσσειν
κραδαί(ν)ει (Aesch. Prom. 1019)· σείει, τινάσσει [3908]
κραδαίνων (Ar. Ach. 965)· ὁμοίως
κράδαλοι· κλάδοι συκῆς [11]
κράδεμνον (Eur. Phoen. 1490)· κάλυμμα. στεφάνη. μίτρα. τὸ ἐπικράνιον στεφάνωμα
κράδη· συκῆ. κλάδος. καὶ ἀγκυρίς, ἐξ ἧς ἀνήπτοντο οἱ ἐν ταῖς τραγικαῖς μηχαναῖς ἐπιφαινόμενοι
κραδησίτης (Hipponax?)· φαρμακός, ὁ ταῖς κράδαις βαλλόμενος
κραδία καὶ *κραδίη*· καρδία [16. 17]
κραδίης νόμος (Hipponax)· νόμον τινὰ ἐπαυλοῦσι τοῖς ἐκπεμπομένοις φαρμάκοις, κράδαις καὶ θρίοις ἐπιραβδιζομένοις
κραδίης τυρός· ὁ ὑπὸ τοῦ ὀποῦ τῆς κράδης πησσόμενος
κραδοφάγος· συκοφάγος, ἰσχαδοφάγος. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀγροῖκον [21]
κραίνειν (Soph. OC. 449)· τιμᾶν. βασιλεύειν
κραίνουσι· πληροῦσι, παρέχουσι. τιμῶσι. βασιλεύουσιν (Θ 391)
κραίνων (Soph. OC. 296)· ὁμοίως
κραιπάλη (Ar. Ach. 277)· ἡ ἀπὸ τῆς χθιζῆς μέθης κεφαλαλγία
κραιπαλῶσας· μεθυσ(άσ)ας
κραιπνά· ταχέα, ὀξέα
κραιπνόν· ταχύ, ὀξύ [29. 30]
κραῖρα· ἡ κεφαλή, [ad 31] καὶ ἀκροστόλιον ⟨3921. 3973⟩
κραῖροι· στόλοι νεῶν. μέτωπα. κεφαλαί
Κραχαλίδαι (Aeschin. p. 68, 38. 43)· τῶν Κρισσαίων βασιλεῖς. ἢ διάφορον γένος
κράματα· κεράσματα
κραμβα†τέλος· ξηρὸς καὶ καπυρός
κράμβαλα· μνημεῖα
κραμβαλίζουσιν· καπυρίζουσι. κατασείουσιν
κράμβη· ῥάφανος, καὶ ἕτερα λάχανα [39]
κραμβ.ῖον (Hippocr. II p. 782)· τὸ κώνειον
κράμβον· καπυρόν τινα *γέλωτα* καὶ ξηρόν φασιν ⟨4181⟩ [ad 41]
κραμβότατον (Ar. Eqq. 539)· καπυρώτατον
κράμβωτον· ἰκτῖνος τὸ ζῶον
κράνα· κεφαλή
κρᾶναι· κρῆναι τέλειαι. καὶ αἱ τῶν ὑδάτων. καὶ ἐπιτελέσαι (Aesch. Ag. 144)
κραναῆς (Γ 201)· τραχείας
†*κραναοίκορον*· μοῖρά τις τοῦ ἱερείου
κραναόν· ὑψηλόν. τ(ρ)αχύ. (πλατύ. σεμνόν. ἰσχυρόν. ὀχθῶδες)
Κραναοῦ υἱός· Ῥαρός
κραναῶν πόλιν (Ar. Av. 123)· τὰς Ἀθήνας ἀπὸ Κραναοῦ
κράνεα χηλευτά (Herod. VII 89)· πλεκτὰ ἐκ σχοίνου, ἢ ἄλλης τινὸς ὕλης μαλάκια
?*κραναῆ*· τὰ προσκεκολλημένα συρίγγια, εἰς ἃ τὰ πτερὰ ἐμβάλλεται
κράνεια· λεπτοκάρυα [54]
κράνεσι (Ar. Pac. 1257)· περικεφαλαίαις
κρανέω· ἐπιτελέσω
κράνη· περικεφαλαῖαι
κρανία· τόξον (Eur. fr. 782). εἶδος δένδρου. περικεφαλαῖαι (Boeot.)
κρανίξαι ⟨2272⟩· ἐπὶ κεφαλὴν ἀπορρῖψαι
Κράνιοι (Thuc. V 35)· τῆς Κεφαλ(λ)ηνίας αὗται τέσσαρες ..... Κράνιοι

COD. 3901 Forte (*ἐπι*)*κράνιον σύστρεμμα*· (τὸ) ἐν κ. 2. 3 *κραγόν*, κραυγήν. *κράγον*, βοήθημα καὶ ὄρος 6 *κραδεύειν*· κραδαίνειν 13 ἀγγυρίς — ἀνίπτοντο 20 *κραδαφ*| 33 κρι..έ.. βασιλεῖς 34 *κράμβατα* (35 κραμβαλέος? *κράμβα*· γέλως?)
δ'
40 *κραμβίον* 42 cf. 4182 45 cf. κροῦναι 48 cf. 3961 50 *κράνδην* — κραν
α'
53 |κάρια 55 *κρανέσι* 57 *κράνηος* περικεφαλαι 58 |λαία (ad κράνια = κράνεα)

HES. 3908 *κραδαινόμενον*· σειόμενον (Ρ 524), τινασσόμενον, ταρασσόμενον 11 *κραδάων* (Π 213)· σείων 16 *κραδίην ἐλάφοιο* (Α 225)· δειλότατον 17 *κραδίης* (Κ 10)· καρδίας 21 *κραι.'ρα*· κεφαλή. καὶ ἀκροστόλιον ⟨3931⟩ 29 *κραιπνοῦσι*· ταχέσιν (Π 671), ὀξέσιν 30 *κραιπνότερος*· ὀξύτερος (Ψ 590), ταχύτερος Ad 31 ἢ κραέρα 39 *κρᾶμα* (Tim. Locr. 95 E)· κέρασμα, καὶ εὔκρατον Ad 41 ἢ τὴν κράμβην 54 *κρανέεσθαι* (Ι 622)· τελέσαι, τελειῶσαι

Κράν.ιον (Xen. Hell. IV 4, 4)· [ad 61] γυμνάσιον
(κρᾶνον· κεφαλή)
κράνος· περικεφαλαία [63]
κραντῆρες· ὀδόντες (Arist. HA. II 4)· οἱ ὕστερον φυόμενοι, οἱ λεγόμενοι, σωφρονιστῆρες. οἱ δὲ τόπον Κεφαλληνίας
κραντήριοι· οἱ κραίνοντες, καὶ ἐπιτελοῦντες
κρᾶξαι· βοῆσαι, ἠχῆσαι
κράος· ἐν ᾧ τὴν γῆν σκάλλουσι. καὶ ἡ σκαλευομένη [ad 67] ἄμπελος
Κράπαθος· ἡ Κάρπαθος [69]
κραπαταλίας· ἀνεμώδης, καὶ ἀσθενής. καὶ ἀνίσχυρα λέγων. ἄμεινον δὲ ληρώδης
κραπαταλοί· ἰχθύες τινές
κραπαταλός· παρὰ πολλοῖς ὁ μωρός. ἢ νόμισμα (Pherecr. fr. IV p. 288) [73]
κρᾶς· κρέας. τινὲς δὲ κεφαλή ⟨κράς Simm. Rhod.⟩
†κράσβολα· κόλλαβοι δερμάτινοι ⟨2281⟩
κρασέρα· ἀλευρότησις [77]
κρᾶσις· κέρασμα
κράσπεδα (Soph. fr. 558)· τὰ ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ ἱματίου (κε)κλωσμένα ῥάμ(μ)ατα, καὶ τὸ ἄκρον αὐτοῦ
†κραστῆναι· διάκονοι γυναῖκες
κραστήρια· τῶν ἐνηλάτων αἱ κεφαλαί, καὶ συμβολαί, καὶ τὰ ἄκρα [82—84]
κραταιᾶς (Callim. fr. LXVI 1)· ἰσχυρᾶς
κραταίγονον· βοτάνη μεθ' ἧς πλέκουσιν
κραταιγός (Theophr. III 15, 6)· δένδρον
κραταιγύαλοι (T 361)· στερροὶ κατὰ κύτη, τουτέστιν τὰ ὅπλα [89]
κραταίλεων (Aesch. Ag. 667)· ἔδαφος ἐκ σκληροῦ λίθου γεγονός
κραταίλεων· ἡ Νιόβη
κραταιόν (Aesch. Prom. 427)· ἰσχυρόν [ad 92]
κραταίπεδον οὖδας (ψ 46)· λιθόστρωτον ἔδαφος
κρατεῖ· [ad 94] κρύπτει (sch. Aesch. Ch. 78). κυριεύει. [ad 94] ἄρχει
κράτει· δυνάμει [ad 95] [96]
κρατέοντα· κρατοῦντα, ἰσχύοντα [98]
κρατεροφ†όρος· γενναῖος [4000]
κρατερώδοντες· καρτερούμενοι
κρατερώματα· μίξις χαλκοῦ καὶ κασ(σ)ιτέρου [3. 4]
κρατευτάων (I 214)· τῶν βάσεων, ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθε(ν)ται πρὸς ὄπτησιν [6]
κρατῆρες· σιτλία, σκυφία
κρατηρίσκοι· οἱ τοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ μήκωνες (q. v.) λέγονται [9]
κράτιστα· καλά. κρατούμενα
κρατιστεύει· δυναστεύει, κυριεύει
κράτιστος· ἰσχυρότατος, δυνατώτατος
κρατόδετον (σφενδόνην· δεδεμένην). τὰ ἄκρα τῆς σφενδόνης (κεφαλὰς ἐκάλουν) [14—15a]
κρατύνει (Aesch. Prom. 150)· κρατεῖ
κρατύνεσθαι· ὀχυροῦσθαι
κρατυνάμενος· ὀχυρωσάμενος (sc. ἀρχὴν)
κρατυνθέν· κρατηθέν, βεβαιωθέν
κρατυντήρια (Democrit.)· κατισχύοντα
κρατύς (Π 181) [ad 21] [22]
†κραύγαρ· ὁ ἰσχυρός
κραυγή· βοή. ἢ νόσημά τι παιδίοις ἐπιφερόμενον, ὃ καταβλάπτει [ad 24]. καὶ γὰρ ἡ γραῦς ἐριφία ⟨col. 360, 12⟩ ἀκρίς ἐστιν ἡ λεγομένη βασκανία

COD. 61 κρα...ν 67 cf. κράφα, ἀγρίφη 71 κραπάταλλον 72 κραπάταλλος 75 κελλάβοι 76 κράσσεα, ἀλευρωτίς ⟨3899⟩ 78 κράσις 81 |ρίαι, τῶν ἐνηλακτῶν ⟨3091⟩ 88 κύτην 92 οὖδας pro ἰσχυρὸν 93 ἰσχυρὸν pro οὖδας 99 |φροσι· γενναίοις 4001 |όδοντες 13 |ώδετον ⟨3983⟩ 24 γ.αῦς ἐριφιακρίς

HES. Ad 61 πλατύ, ὑψηλόν. σεμνόν. ἰσχυρόν, ὀχθῶδες. καὶ ἡ κεφαλή. ἡ 63 κρανῶν· βασιλεύς Ad 67 [ἀμπέλων ἡ] 69 Κράπαθα (B 676)· τὴν Κάρπαθα, νῆσον Ῥόδου 73 καράρα· πέπονθε τὴν κεφαλήν ⟨καρηβαρᾶ⟩. οἱ δὲ βοῶν πυρετός (Ar. HA. VIII 22, 2). καὶ ἀκροστόλια νεῶν ⟨3931⟩ 77 κρᾶσιν (K 152)· κεφαλήν. καὶ κράτεσφιν (K 156) 82 κράστιν (Aristoph. fr. CXCIV)· Ἀττικοί. διὰ τοῦ γ οἱ νῦν γράστιν φασίν· ἔστι δὲ ὁ χλωρὸς χόρτος ⟨Moeris⟩ 83 κραστόδετον· σφενδόνην δεδεμένην· τὰ γὰρ ἄκρα τῆς σφενδόνης κεφαλὰς ἐκάλουν ⟨4013⟩ 84 κρᾶτα (Θ 92)· κεφαλή(ν) 89 Κράταιϊς· προπαροξυτονεῖται, τὸ κύριον ὄνομα τῆς μητρὸς τῆς (Σ)κύλλης (μ 124). τὸ δὲ (προ)περισπώμενόν ἐστιν ἐπὶ τοῦ Σισύφου προσηγορικόν (λ 597) Ad 92 ἢ λιθόστρωτον ἔδαφος Ad 94 μένει — δυνάμει Ad 95 κεφαλῇ (Γ 336) 96 κρατέει (Λ 79)· κρατεῖ, καὶ ἄρχει 98 κρατερόν· ἰσχυρόν (Λ 326), δυνατόν (M 129) 4000 κρατερόφρονος (δ 333)· βουληφόβου (—ρου) 3 κρατερώνυχες (κ 318)· ἰσχυροὺς ὄνυχας ἔχοντες 4 κρατευταί· ὀβελίσκοι 6 κράτει· νίκη. ἀρχῇ, ἐξουσίᾳ 9 κρατί (E 743)· κεφαλῇ 14 κρατός (E 7)· τῆς κεφαλῆς 15 κράτος· βασιλεία. ἰσχύς, δύναμις (I 25). δόξα. ἐξουσία (Hebr.) 15a κρατὸς λιμένος (I 140)· τῆς ἀρχῆς τοῦ λιμένος Ad 21 ἄρχει, ἐξουσιάζει (ad κρατύνει) 22 κραυαίνει· φροντίζει ⟨κηραίνει⟩, ἐπιθυμεῖ ⟨κροαίνει⟩ Ad 24 [τοῖς παιδίοις]

κραυγίας· ἵππος, ὁ ὑπὸ κραυγῆς καὶ ψόφου ταρασσόμενος [26]

κραυγός· δρυοκολάπτου εἶδος

†κραυγόν· ποιὸς ὄρνις

κραυρότερον (Plat. Tim. p. 60 C)· ξηρότερον [30]

κραῦσον (Cretice?)· τὸ πῦρ

κράφα· ᾧ οἱ κηπουροὶ τοὺς †βόλους ἀπάγουσιν

κρεάγρα· ἐν ᾗ αἴρεται τὰ κρέα (Ar. Eqq. 772). ἁρπάγη, καὶ λύκος, ἐν ᾧ τὰ ἐκ τῶν φρεάτων ἀνέλκουσι

†κρεάνας ἐλπίδας

κρέας· καὶ τὸ σῶμα ἔλεγον (Ar. Ran. 190), καὶ τὸ διδόμενον τοῖς Ἀρεοπαγίταις. ἡ γὰρ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ κρέας ἐλάμβανεν [36. 37]

κρεῖον (I 206)· ἀγγεῖον, εἰς ὃ κρέα βάλλεται [39. 40]

κρείττονας· τοὺς ἥρωας οὕτω λέγουσιν. δοκοῦσι δὲ κακωτικοί τινες εἶναι. διὰ τοῦτο καὶ οἱ παριόντες τὰ ἡρῷα σιγὴν ἔχουσι μή τι βλαβῶσι. καὶ οἱ θεοὶ δέ. Αἰσχύλος Αἰτναίαις (fr. 10)

κρειττόνων· ἐναρέτων

κρείων· [ad 43], ἄρχων, κρατῶν, ἰσχύων (Callim.)

κρέκει· κιθαρίζει

κρέκελος· θρῆνος

κρέκοντα· κερκίζοντα [47. 48]

κρεμβαλιάζειν (Hermipp. fr. V p. 391)· κογχύλια καὶ ὄστρακα συγκροτοῦντας εὔρυθμόν τινα ἦχον ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις

κρέμβολα· ἐφ' οἷς τὰς κρόκας ἐντυλίσσουσιν αἱ γυναῖκες

κρέμυον (Boeoti)· κρόμυον

κρέξ· κορυφαία. καὶ ὀρνεόν (Arist. HA. IX 1, 17) τι, ὃ τοῖς γαμοῦσιν οἰωνίζεται (Euphor. p. 41). τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τριχός

(κρεωδαίτης· ὁ δαιτρός) 4269

κρήγυον (A 106)· ἀγαθόν, ὠφέλιμον, ὑγιές (Hippocr. I p. 238 K)

κρήδεμνα· τὰ χείλη

κρήδεμνον· ἐπιβόλαιον, ὅ ἐστι κεφαλόδεσμος (X 470), ᾧ χρῶνται αἱ γυναῖκες. κατὰ μεταφορὰν καὶ τὰ τείχη λέγεται κρήδεμνα (Π 100): στεφανίς. καὶ κόσμος

†κρήδεσμον· κεφαλόδεσμον (X 470?) [57]

κρήηνεν· ἀπετέλεσεν, ἐτελείωσεν

κρηθεῖν· κακολογεῖν (cf. ἀκρηθής)

κρῆθμον (Callim. fr. LXIV)· λάχανον

κρήϊα (Philet. Ath. 645 D)· ζῴδια

κρήϊον (Iones)· κρεοθήκη

κρήϊον· ἐπίκοπον, κρεοδόχον λέβητα

κρημνοβάτης· νευροβάτης

κρημνός· ὄχθος, ἐξοχὴ πέτρας, καὶ ὄρους βάθος, χάος

κρηνάγχη· ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ἐπιμελείας ὕδατος [67]

κρήνη· πηγή, ὕδωρ ἀγώγιμον [69]

Κρηνιᾶς· τοὺς Κεφαλλῆνάς τινες

κρηνιῶν· καρηβαρῶν

κρηνοφύλαξ (Athen.)· ὁ τὴν κρήνην φυλάσσων

κρηπίδων βάθροις (Eur. Tro. 16)· βωμῶν

κρηπίς· ὑποβάθρα, θεμελίωσις (Herod. I 93), ὑπόδημα. λέγεται δὲ καὶ τὸ περίθεμα τῶν ἐγχύτων πλακούντων. καὶ περὶ τὴν ἀρχιτεκτονίαν τῆς κτίσεως, ἐφ' οὗ οἱ στυλοβάται. ἀπὸ ταύτης οἱ ποιηταὶ τὰς καταρχὰς καὶ θεμελίους λέγουσιν

κρῆσαι· κεράσαι, ἐπιχέαι (ε 254?)

†κρησίαι· καλλίονες

κρησίπαιδα· ἐν Σαμιακῇ θυσίᾳ ἡ λέξις φέρεται. δῆλον ὅτι μέρη ἱερείων λέγεται

Κρήσσας· Κρητικάς, ἀπὸ Κρήτης

κρησφύγετα (Herod. V 124)· τὰ πρὸς †τῆς χειρὸς στεγνά. καὶ ὀχυρώματα. σπήλαια. διαλανθάνοντες τόποι

Κρῆτα τρόπον (Simonides)· τὸ παιδικοῖς χρῆσθαι [81]

COD. 30 ποιήσει 31 τὸν πυρετόν, cf. 1921 41 κακότυχοι — βλαβοῦσι — αἰτναίας 42 ἀρετῶν 46 κρέκαντα, κερκύζοντα 52 οἰωνίεται — ἐπίτροχος 58 κρήϊνεν 60 κρηθμόν 62 κρήϊνον, κρεω] Forte κρήϊνον Laconicum est 66]άγγη 70 κρηνίας 73 καὶ βάθρων 74 περὶ θεμάτων — στυλοβῶται 78 κρήσας, κρητικός 80 κρητὰ πόπον — παιδικὴν

HES. 26 κραυγάζει· βοᾷ (col. 308, 32), καλεῖ 30 καυροώς (L. ΚΛΗΡΟC)· νόσος μελισσῶν, ὅταν σκώληκας καὶ (ἀ)ράχνας ποιήσῃ 36 κρέατα (γ 33)· κρέα 37 κρέασι (M 311)· συμποσίοις 39 κρείουσα (X 48)· καλλιστεύουσα (non Callim.) 40 κρεῖσσον (ζ 182)· κρεῖττον, βέλτιον, κάλλιον Ad 43 βασιλεύων (B 609) 47 κρεμῶ· κρεμάσω (H 83?) 48 †κρέμων· ἐκρέμασα 57 κρήϊνον· τέλεσον, ἐπιτελείωσον (A 504) 67 κρηνῶν (—έων H 129)· πηγῶν, ὑδάτων 69 κρήϊνον, ἔλδωρ (A 41. 504)· τελείωσον τὸ ἐπιθύμημα 81 Κρήτηθεν (Γ 233 Call. Del. 309)· ἀπὸ Κρήτης

κρητήρ· ὁ φάρυγξ. καὶ τὸ οἰνοχόον ἀγγεῖον
?κρατῆρας· τοὺς κρατοῦντας [84]
κρητήριον· ἐπίχυσις· κατακρῆσαι γὰρ τὸ καταχέαι
κρητίζειν· [ad 86]
Κρητικόν (Eupol. fr. XXXVI p. 560)· ἱματίδιον λεπτὸν καὶ βραχύ. τὰ γὰρ τοιαῦτα Κρητικὰ ἔλεγον. καὶ γένος ὀρχήσεως
Κρητικὸν μέλος (Cratin. fr. X p. 144)· οὕτω Κρῆτες ῥυθμοὶ ἐλέγοντο ἀπὸ Κρητῶν. καὶ γένος ὀρχήσεως
κρῖ (δ 41 al.)· κριθή. εἶδος ὀσπρίου. ἢ γένος τι
κριδδέμεν (Stratt. fr. III 7 p. 781)· γελᾶν. Βοιωτία δὲ ἡ λέξις
κριβάνας (Alcman)· πλακοῦντάς τινας
κρίβανος· ὁ βαῦνος τῶν κριθῶν. κριθαῖς γὰρ τὸ πρότερον ἐχρῶντο, καὶ βαύνους τὰς καμίνους ἔλεγον. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ὁ λέβης
κρίγδανον· πέλτη, ἀσπίς
κριγή· ἡ γλαῦξ (Hipponact. fr. XXXIX)· οἱ δαίμονες, εἴδωλα
κρίδιον· ὁ μικρὸς κριός
†κρίες· ἡ χελιδών
κρίζει (Menand. fr. CCXCIV)· ὀξὺ αὐλεῖ
κρίζειν· κεκραγέναι [99. 4100]
κρίθα· κρίθινον. καὶ ἵππου ἀρρώστημα
κριθή· πυρόν. ἢ τὸ τοῦ ἀνδρὸς μόριον. ἢ ὀφθαλμῶν ἐπανάστασις παρὰ ἰατροῖς (Hippocr. III p. 436)
†κριθόγιτον· †ἀπόβριμα κριθῆς
κριθόκανον· σπέρμα μελανθίῳ ὅμοιον
κριθοφυλακία· ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς τῆς κριθῆς ἢ σίτου
κρίθων· ἐπώνυμον ἀνδροκιδάλου
κρίκα· κρίκον
κριθῶν ὄχλος· ἐν Τροφωνίῳ (Cratini)· παρέθηκε δὲ παίζων τὸ ἀργύριον
κρικάδεια· τὸ ἐναλλάξαι τοὺς δακτύλους ὥσπερ †κρυβούς
κρίκεν (Π 470?)· ἐψόφησεν, ἔτρισεν
κρίκος· κίρκος, ἔνθα ἡ κώπη εἰσέρχεται [12. 13]
κρίματα· ψῆφοι, δίκαι
κριμνῆστις· πλακοῦντος εἶδος
κριμνούς· λευκάς τινας βοτάνας
κριμνός (Callim. fr. CCV)· ἡ κριθή [18]
κρίνα· ἄνθη καλλίπνοα εὐωδιάζοντα. ἢ μάζα (Attici). ἄμεινον δὲ θυμιάματα ἢ τὸ †μέλι φυρατὸν ἡδὺ τὸ λευκόν
κρῖναι (Thuc. VI 39)· τάξαι. χωρίσαι. δοκιμάσαι. δικάσαι. ἐπιλέξασθαι
κρίναιμι· ἐπιλέξαιμι
κρινάμενοι· ἐπιλεξάμενοι [23. 24]
κρίνατο· ἐπελέξατο. ἐδίκασεν
κρῖνε (Aesch. Eum. 433)· δικάζε. καὶ τὰ ὅμοια
κρίνειν· ἀριθμεῖν. χωρίζειν. ἀνακρίνειν, συγκρίνειν [ad 27]
κρινεῖς· διαχωρίσεις
κρίνθη· διεκρίθη. ἐχωρίσθη [30]
κρίνη· κνίδη (3139; κνίφη· κνίδαι?)
κρίνομαι· δικάζομαι
κρινόμεθα· μαχόμεθα. διαλυόμεθα
κρινομένους· ἀναιρουμένους, ἀποθνήσκοντας
κρί(ν)ον· τὸ ξηρόν. τάσσεται καὶ ἐπὶ πτωχοῦ, καὶ νεκροῦ, καὶ ἐκπεπτωκότος. καὶ σχῆμα χορικῆς ὀρχήσεως (Apollophanes)
κρίνοντες (Β 446)· διαχωρίζοντες
κρίξαι· ἠχῆσαι, φωνῆσαι [38. 39]
κριός· ῥόπαλον πολιορκ(ητ)ικόν (Xen. KΠ VII 4, 1). καὶ τὸ τῶν προβάτων ἄρσεν. ὄργανον ἀσπίδων. Ἀθηναῖοι (Hegesandr.) δὲ τὰς τραχείας κόγχας καλοῦσι κρείους. καὶ παρὰ Ταραντίνοις †τὰ μεταλλικὰ ἀναγράφεται κριός. καὶ παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι μέρος τι τοῦ Κορινθίου κίονος
κριὸς ἀσελγόκερως· ἦν ἐν τῇ ἀκροπόλει κριὸς ἀνακείμενος μέγας χαλκοῦς. ἀσελγόκερων δὲ αὐτὸν εἶπε Πλάτων ὁ κωμι-

COD. 82 κρητηρά 83 κρητῆρας· τοὺς ἀκρατοῦντας? 88 κρῆται 89 κρι 90 κριάδεμεν γενᾶν 94 κρίγη 4101 κρίθα Confundit κριθαί et κριθῇ 6 κρίθον 9 κρικαδιᾶν — .ρυβούς (cf. ἐγκρικάδεια) 15 κριμνίτης? 17 κρίμνον Suid. 18 °ριγε (cf. κρυμνεῖ) 26 κρῖναι 35 χωρικῆς (cf. εὐκρινής) 40 ὁ τῶν — ὄργανον ἀσπίσων — κριούς

HES. 84 κρατῆρας στήσασθαι ἐλεύθερον (Ζ 528)· εἰώθασι τῷ Διὶ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἱστάναι τοὺς πολεμίους ἀπωσάμενοι Ad 86 ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι καὶ ἀπατᾶν. ἔταττον δὲ τὴν λέξιν ἀπὸ (τοῦ) τοὺς Κρῆτας ψεύστας εἶναι 99 κριζόν (—τόν)· ἐπίλεκτον, διάφορον 4100 κρίζαος (κνύζα)· ψώρα. κρίζα 12 κρῖ λευκόν (Ε 196)· κριθὴν λευκήν 13 κρῖμα (Rom. III 8)· ἀνταπόδοσις θεοῦ 18 κριμνεῖ· ἔρριγε, πέφρικεν (κρυμώσσει?) 23 κρινάμενος (Λ 696)· ἐπιλεξάμενος 24 κρίνας· ἐπιλέξας (Ζ 188). χωρίσας Ad 27 ἔνιοι κρινόμεθα ἀντὶ τοῦ μαχόμεθα. ἢ διαλεγόμεθα (4133) 30 κριθέντας (Υ 141)· χωρισθέντας 38 κρίον (Ι 206)· ἀγγεῖον 39 κριόντων (Θ 31)· βασιλευόντων

κός (p. 688) διὰ τὸ μέγαν εἶναι, καὶ συναριθμεῖ αὐτῷ τόν τε δούριον ἵππον .... τὸ γὰρ ἀσελγὲς οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκολάστου ἔταττον οἱ παλαιοί, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου· καὶ γὰρ ἄνεμον ἀσελγῆ λέγουσιν, ὡς Εὔπολις (p. 559). ἄμεινον δὲ τὸν ἀσελγόκερων δέχεσθαι εἶναι τὸν κυρίττοντα, καὶ οἱονεὶ ἐξυβρίζοντα τοῖς κέρασιν

κριὸς (τὰ) τροφεῖα ἀπ(έ)τισε· παροιμία [ad 42]

κριοῦ διακονία· ὅταν προ(σ)τάσσωμεν παιδία διακονῆσαι, λέγομεν· δώσω σοι εἰ τύχοι ἀστραγάλους, ἢ ἰσχάδας. καὶ ὁ κριὸς οὖν εἶπε, †κατέλειψε τοῦ ἀστραγάλου σοι δώσω

κριοφάγος· θεός τις, ᾧ κριοὶ θύονται [45]

Κρίσαμις Κῷος [ad 46] [47]

κρισίαι· τάξεις ἱππικαί

κρίσιν· ἀκολουθίαν

κρίσις· ἀνάκρισις

κρισσός· ἡ ἐν ταῖς δρυσὶ γινομένη διάφυσις, ὅθεν ῥέει ὁ ἰξός. ἢ ἡ ἐν τοῖς ἄρθροις διάφυσις σκληρὰ καὶ ὀζώδης

†κρίσμιον· φυλάκιον

κριτάν (Dor.)· κριτήν

κρίτανος· τέρμινθος

κριτάς· ὀδόντας [56. 57]

κριτός· ἄριστος. [ad 58], ἐπίλεκτος

Κριῶθεν (Ar. Av. 645)· ἀπὸ δήμου. ἔστι γὰρ ὁ Κριωεὺς δῆμος φυλῆς τῆς Ἀντιοχίδος

κροαίνων (Z 507 O 264)· τοῖς ποσὶ κρούων· ὁ ἐπιθυμῶν

†κροβάντιον· πολίον

Κρόβυζοι (Herod. IV 49)· γένος Θρακῶν [63]

κροιός (Cyprii)· νοσώδης, ἀσθενής

Κροίσειοι στατῆρες· τινὰ (......)

κρόκα (Hesiod. opp. 538)· κρόκην

κρόκη· πέμματος εἶδος. ἢ ῥοδάνη

κρόκκαι (Lycophr.)· παραθαλάσσιοι ψῆφοι

κροκάλαι· ψῆφοι. ἀκταί. ἄμμος

κρόκαλον· τὸ πανοῦργον παιδίον

κροκόδειλος· †τὴν τύλην, καὶ τὸ ζῷον, καὶ (τὸ) ἐν τῷ Νείλῳ, καὶ τὸ χερσαῖον

κροκόπεπλος (Θ 1)· κροκοειδῆ ἱμάτια ἔχουσα

κρόκος· τὸ †κροτόν. †καὶ ἀλεκτρυόνες οἱ τὸν τράχηλον τοιοῦτον ἔχοντες †κρόκη

κροκόττας· ζῷόν τι τετράπουν Αἰθιοπικόν

κροκύδες· γνάφαλα

κροκυλεγμός· τὸ κολακευτικῶς τὰς κροκύδας ἀπολέγειν τῶν ἱματίων [77]

κροκύς· ἡ †ἐχίδνιος βοτάνη

κροκώδης· τινὲς ὡς δυσλύτων ὄντων τῶν ἐκ τῆς κρόκης δεσμῶν, ἔνιοι δέ, ὡς κρόκου φυομένου ἐκεῖ. τινὲς δὲ κροκώδη, ἐκ κροσσῶν συνεστραμμένων

κρολίαζε (Lydi)· πλησίαζε θᾶττον

κρόμβος· ὁ κόνδυλος. καὶ ὁ καπυρός

κρομβότατον· καπυρώτατον. κατακεκονδυλωμένον

κρόμμυα (Eupol. fr. V p. 550)· τὰ κρομυοπώλια [84]

Κρόνια· ἑορτὴ ἑκατομβαιῶνος μηνὸς Κρόνῳ

Κρονίδαρ (Lacon.)· πολυετής

κρονικαὶ λῆμαι (Ar. Plut. 581)· παρὰ τὴν παροιμίαν γέγονε, τὴν χύτραις λημᾶν καὶ κολοκύνταις, ἐπὶ τῶν ἀμβλυωττόντων

Κρόνιον· ἑορτήν. ἢ παλαι..

κρόνιππον (Ar. Nubb. 1070)· παλαιόν

Κρονίωνας· παλαιοὺς ἀνθρώπους

κρονιώτερα (Plat. Lysid. p. 112, 17)· ἀρχαιότερα

Κρόνοι (Com. inc. CCCXI[b])· παλαιοί

Κρόνου πυγή· τὸ ἀρχαῖον καὶ ἀναίσθητον κρέας. ἀπὸ τοῦ Κρόνου

COD. 41 τὸν κρείττονα καὶ 42 πλάττουσιν 54 κρίταμος Diosc. II 156 55 κρίτας 59 κριωθεὶς δ| 62 κροβυζοί 65 κρειίσειοι, 66 ἡ κρόκη 70 κροχαλεῖτο, π. Cf. κρωκαλέον 72 ἔχοντα 76 κροκύλεγμος — κρόκυδας 79 κρώσσων 80 Col. 294, 13 81 cf. 3941 Confusa sunt κρόμβος, κρομβός 82 Cf. 3942 83 αν, τὰ κρομμωπωλία 91 κρονικ| 93 κέρας

HES. Ad 42 ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων ἐστί. τὰς φάτνας γὰρ οὗτοι πλήττουσιν [οἱ κριοί] 45 Κρῖσα (B 520)· πόλις Φωκίδος Ad 46 ἦν πολυθρέμματος. τούτῳ φασὶν ἔγχελυν ἐπιφαινομένην κατ' ἔτος τὸ κάλλιστον τῶν προβάτων ἀφαρπάζειν. καὶ τὸν Κρίσαμιν ἀνελεῖν. φαινομένην δὲ ἐν τῷ (αὐτῷ) ὄναρ κελεῦσαι καταθάψαι αὐτήν, τὸν δὲ μὴ φροντίσαντα παγγενεὶ (cod. —ῇ) ἀπολέσθαι 47 κρίσεως (LXX)· δοκιμασίας 56 κριτήριον (Daniel. VII 10. 26)· δοκιμαστήριον, δικαστήριον 57 κριτικὸς ἐνθυμήσεων (Hebr. IV 12)· διακρίνων λογισμούς Ad 58 ἐπιλελεγμένος (H 434) 63 κρόβαλος· ὁ ὁμαλλὸς τῶν παίδων, καὶ αἱ τρίχες τῶν αἰδοίων 77 Κροκύλια (B 633· βοτάνη) 84 κρόμμυον· τὸ πρωὶ ὄψον τῷ πότῳ (Λ 629) προσφάγιον· ἐρεθιστικὸν τοῦ οἴνου, τὸ δριμὺ κρόμμυον

†κροντᾷ· κατασήπεται

Κροντίδαι· μάντεων γένος [96]

κρόξ· κρόκη [98]

κρόσσας (Μ 258)· κλίμακας καὶ προκρόσσας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις. τινὲς δὲ τὰς κεφαλίδας τῶν τειχῶν, ἢ προμαχῶνας, ἢ στεφάνας τῶν πύργων, ἢ τὰ κρηπιδώματα. καὶ γὰρ κροσσοὺς ἄχρι νῦν, τὰ κατώτατα τῶν ἱματίων. ὃ καὶ βέλτιον. καὶ γὰρ τὸ ὄνομα τῆς κλίμακος ἐγίνωσκεν ὁ Ὅμηρος, καὶ οὐδέπω ἦν πολεμικὰ ὄργανα

κροσσούς· τὰ κάτω τῶν ἱματίων τὰ ῥαμματώδη

κρόσταλλος (Cyprii)· εἶδος ὑέλου

†κρόστινα· φυλακτήρια [4203]

κροταλίζει· κρούει ταῖς χερσίν

κρόταλον (Ar. Nubb. 260 Eur. Cycl. 104)· περίτριμμα. κρότημα

κροταφίς· σιδηρᾶ σφῦρα †ἀκμή, (ἐκ) τοῦ ἑτέρου ὀξὺ ἔχουσα, ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου κρόταφον

κροτεῖ· κρούει

?κρόταφος· κόρρη

κρότημα (Eur. Rh. 499 Soph. fr. 823)· ἐπὶ τῶν δολίων τάσσεται

κροτήσας· κτυπήσας ταῖς χερσίν [11]

κροτήσουσιν· ἐπαινέσουσι

κροτητά (Eur. fr. 470)· ἐκγεγλυμμένα. εὐτίνακτα. ἐπιτετρημένα

κρότοι (Plat. Legg. 700 C)· εὐφημίαι, ἔπαινοι [15]

κρότοι· οἱ κροτῶνες

†κροτονία· σταφυλή. αὐλίς

κρότων· οὕτω καλεῖται, ὃ τινες κίκι Αἰγύπτιον, οἱ δὲ σησαμῆν ἀγρίαν (Hippocr. II p. 865). καὶ τὸ ζῷον τὸ ἐν κυσὶ καὶ βουσὶ γινόμενον (Ar. HA. V 17, 9). ἄλλοι δὲ πυρσός ⟨πῦος? (Hippocr. II p. 267)⟩

κροτώνη (Theophr. I 8, 6)· τὸ ἐπιγινόμενον τοῖς δένδροις, μάλιστα τῇ ἐλαίᾳ

κρότωνος ὑγιέστερος (Menand. p. 161)

κρουερ.' (Lacon.)· τοῦ φοβεροῦ

†κροῦμαι· μύξαι ⟨3705⟩

κροῦναι· τὰ ἄφορα δένδρα ⟨h. e. γρῶναι⟩

κροῦναι· κρῆναι τέλειαι ⟨3945⟩

κρουνοί· ῥεῖθρα, ὀχετοί, ὑδάτων ἐκβολαί

κρουνοφόρον· οὕτω καλεῖταί τι τῶν ἐν ταῖς ναυσίν [27]

κρούπανα· ξύλινα ὑποδήματα (Cratin. fr. CLIII). καὶ κλεῖς. καὶ κρουπέζια καὶ κρουπεζοφόρος, ὁμοίως

κρουπα†λίας· κλεῖδας

κρουπεζούμενος ⟨—υμένους?⟩· τὰ ξύλινα σανδάλια κρουπέζια λέγεται, καὶ ὑποδήματα ξύλινα, μεθ' ὧν τὰς ἐλαίας πατοῦσι. θέλει οὖν δηλοῦν, τοὺς τραχεῖς πόδας ἔχοντας

κρούπετα· ὑψηλὰ ἢ ξύλινα ὑποδήματα, ἢ γυναικεῖα

?κρύπτει· σκώπτει ⟨col. 707, 28⟩

κρουσιδημῶν (Ar. Eqq. 859)· κρουσιμετρῶν. ἀπὸ τῶν ἐν τῷ μετρεῖν ἀπατώντων

κρουσιμετρεῖν· ἐλλιπῶς μετρεῖν καὶ ἐνδεῶς. οἱ γὰρ φαύλως μετροῦντες συνέκρου(ο)ν τὰ μέτρα εἰς τὸ ἀποπίπτειν τὰ μετρούμενα. ἐντεῦθεν καὶ τὸ παραλογίζεσθαι παρακρούεσθαί φασιν

κρουσίης· ἐλλιπής (e. c. μέδιμνος)

κρουσίθυρον· μέλος τι οὕτως ἐκαλεῖτο

κροῦσιν· τὴν ὑπόκρισιν, τὸν παραλογισμόν. καὶ μουσικὸν ὄνομα [ad 37]

κροῦσις· τὴν πρὸς τὸ λεγόμενον ἐν ταῖς ζητήσεσιν ἀντίρρησιν καὶ παράκρουσιν οὕτω φασίν

κρουτεῖται ⟨scrutatur⟩· κοκκύζει

κρυβάζει· ἀποκρύπτει ⟨4657⟩ [41. 42]

κρυβηλός· κρυπτὸς πύργος

κρύβες· νεκροί

κρυβησία· νεκυσία

κρυβῆτας· τετελευτηκότας

κρυερήν· ψυχράν. κρυσταλ(λ)ώδη

COD. 95 Κρητίδαι Phot. 178, 15 Κρεοντίδαι Th. Bergk. Pind. N. VI 41 97 κρόκος 99 κρόσσαι. κρόσσας, κλίμακας ἄλλας 4200 κρωσσοὺς — ῥαμα| 1 ὑέλλου 6 κρόταλος a pr. m. mutatum in κρόταφος 8 κρούς 9 cf. μυλώτατον 13 κρόττα, ἐκπεπαυμένα — |ιμμένα (15 κρότωνες· ὁμοίως Hippocr. II p. 267?) 16 κρότονοι, κρότονες (cf. col. 242, 7788 et κ 3671) 18 κικαὶ αἰγύπιον — σισαμὶν (ζῶν est κροτών) 28 cf. ἀμφίλινα 33 κρουσιμετρεῖν — ἀπαντώντων 34 λετρούμενα 35 κρουσιής 36 |ρος, μέρος τὶ 39 |κίζει

HES. 96 Κρόντωνας· ὁμοίως ⟨4215⟩ 98 κρόπιον· ἀξίνη δίστομος ⟨276. 4275⟩ 4203 κρόρας πύργων (Μ 258)· τὰς ἀναβαθμίδας τῶν τειχῶν 11 κροτήσατε χεῖρες (Ps. XLVI 1)· ἐπαινέσατε ταῖς χερσίν 15 †κρόττονες· ὁμοίως ⟨4196⟩ 27 κρουνῶν (Δ 454)· ῥευμάτων Ad 37 καὶ †τῶν πρὸς τὸ λέγειν ἐν ταῖς ζητήσεσιν ὑποκρούονται 41 κρύβδα (Σ 168)· κρυφιμένως 42 κρύβδην (λ 454)· λάθρα

κρυερόν· φρ(ι)κτόν. μισητόν. ἀναιδές. φοβερόν. ἐλεεινόν, οἰκτρόν, δεινόν, χαλεπόν. πονηρόν, κακόν, δυσχερές [49]

κρυμνός ἢ κρυμός· πάγος, ψῦχος, μέγα ῥῖγος (Eur. fr. 683, 3)

†κρυμυεῖ ⟨—ώσσει⟩· ῥιγᾷ, πέφρικε

κρυόεσσα (Ε 740)· φρικτή. μισητή. τραχεῖα [53]

κρύος (Aesch. Sept. 834)· ῥῖγος, ψῦχος [55]

κρυπτεύομαι (Eur. Hel. 541)· ἐνεδρεύομαι

κρυπτάδιος· λαθραῖος [58. 59]

κρυφανδόν· κρυφίως

κρυφῇ (Soph. Ant. 85)· λάθρα, ἀδήλως, κρυπτῶς

†κρυφίνους· ὑπούλους

κρυψίνους (Xen. *KП* I 6, 19)· δόλιος, πανοῦργος

κρυώδους· φρικώδους

κρώβιον· δρέπανον ⟨4275⟩

κρωβύλος (Thuc. I 6)· ὁ μαλλὸς τῶν παίδων, ἢ ὁ κόρυμβος τῆς. ἐκ πλοκῆς γάρ ἐστιν ἀνηνεγμένη ἀπὸ μέσου τοῦ μετώπου ἐπὶ τὴν κορυφήν. οὕτω δὲ καὶ ὁ ῥήτωρ Ἡγήσιππος, καὶ †δήγγος ἐκαλεῖτο Κρωβύλος (Aeschin. 9, 35. 10, 31). καὶ ὁ μαλλὸς τῶν αἰδοίων

Κρωβύλου ζεῦγος· παροιμία [ad 67]

κρώζειν· ὡς κόραξ κράζειν [69]

κρωκαλέον· παιδίον πανοῦργον ⟨4170⟩

κρωμακόεν· κρημνῶδες ⟨v. κλω—⟩

κρῶμαξ· σωρὸς λίθων

Κρῶμνα· πόλις Παφλαγονίας (Β 855), καὶ †Θεσσαλίας [74]

κρωπίον· δρέπανον. τινὲς δὲ διὰ τοῦ β κρώβιον ⟨4265⟩

κρωσσοί· ὑδρίαι, στάμνοι, λήκυθοι

†κρωτάνεροι· βάνα.σοι. πολῖται. καὶ ἐξελευθεριῶται [78]

κτᾶναι· φονεύειν, ἀνελεῖν

κτάνειν· κτείνειν

κτάνθεν· ἀπώλοντο

κτάρα (Callim. fr. XXXVIII 1)· ἰχθῦς βραχύτερος πάντων ⟨v. ἴκταρα⟩ [83]

κτᾶται· ὠνεῖται [85]

κτᾶτο· ἐκτήσατο: ἀπέθανεν ⟨κτάτο⟩

†κτεανήχης· πένης

κτέανον· κτῆμα [89—92]

κτείς· κτένιον

κτεατίσασθαι· κτήσασθαι

κτένας (Aesch. Ag. 1594)· τοὺς τῶν χειρῶν καρποὺς καὶ τῶν ποδῶν. καὶ τὰ [σ]τήθη. μεταφέροντες ἀπὸ τῶν εἰς τὰς τρίχας ἐπιτηδείων κτενῶν. λέγουσι δὲ καὶ τὰς νωτιαίας πλευράς

κτένια· τῶν κιθαρῶν οἱ ὑπερέχοντες ἀγκῶνες λέγονται [97]

κτενωτή· ὑφαντή

κτενωτὴν τρίχα· τὴν ἐφαπτίδα. κτενωτὴν τὴν ὑφαντήν, τρίχα δὲ ἐπεὶ τὰ ἔρια τρίχες εἰσὶν τῶν προβάτων [4300]

κτέρεα (α 291)· ἐντάφια

κτέρες· νεκροί. καὶ ἀκτέριστοι οἱ ἄταφοι

κτερίζω· κτῶμαι. †σκυλεύω. ἐνταφιάζω

κτερίσαι καὶ κτερίξαι (α 291)· θάψαι, ἐνταφιάσαι

κτερίσαι ⟨—σματα?⟩· πάντα τὰ εἰς τιμὴν τοῖς κατοιχομένοις ἐπιφερόμενα

κτηδών· τριόδους

κτήματα· πάντα τὰ ὑπάρχοντα

κτήνεα (Call. Dian. 125)· βοσκήματα

κτήνη (Aesch. Ag. 122)· χρήματα [10]

κτησάμενος· λαβών. ἔχων [12. 13]

COD. 51 cf. 4118 et στιβιᾶν 57 ἀρχαῖος 60 κρυφάνδων 62 κρυφίνους Cyr. κρυφίμους? 65 κρόβον 66 κροβαλὸς ὁ ὅμαλος — κρόβουλος καὶ ὁμαλὸς 67 κροβύλου 71 κρωμακ.εν, κριμνῶδες 73 Κρῶμνα 75 κρόπιον — κρόβιον ⟨4198⟩ 77 κρωτᾶνερ (Lacon.)· οἱ? ⟨80 κτανεῖν? καίνειν?⟩ 83 κτᾶσθαι 84 ὀνεῖται 87 πύνης 4305 κατεχομένοις ἐπιφέρομεν 6 κτήδων, τριώδους (Phot.) 8 χρήματα 9 βοσκήματα

HES. 49 κρύμα (Ε 488)· εὔρυμα 53 κρυόεσσα ἰωκή (Ε 740)· ἡ φρίκη καὶ φοβερὰ βοή 55 κρυπτάδην (Ζ 161)· λαθραίᾳ, κρυφιμαίᾳ 58 κρύσταλος (ξ 477)· τὸ πεπηγὸς ὕδωρ ὑπὸ κρύους 59 κρύφαλον· σαβάκανον ⟨κεκρύφαλον· σαβακάθιον⟩ Ad 67 ταττομένη ἐπὶ τοῖς ὑπερβαλλούσῃ κεχρημένοις πονηρίᾳ. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ πορνοβοσκοῦ τινος ...... 69 κρωδετής, ὁ δετρός 74 κρώζει (Ar. Av. 2)· κράζει (ordo κρώζει· κεκράξεται) 78 κτᾶ (Φ 236)· ἔκτεινε Ad 79 [κτᾶν·] 83 κτάσθαι (Ο 558)· ἀναιρεθῆναι. κτανθῆναι 85 κτάτεσι (Ε 154)· κτήμασι 89 κτεάνων (Greg. Naz. C. XVI 5 p. 104 Dr.)· κτημάτων 90 κτέαρ (Greg. Naz. C. XVI 6 p. 104 Dr.)· δῶρον. κτῆμα. γέρας. σκεῦος 91 κτεάτεσι (Ε 154 al.)· κτήμασι, χρήμασιν (Greg. Naz. C. XVI 7) 92 κτείνει (ι 408)· φονεύει, ἀναιρεῖ 97 κτενώμεθα (Λ 667)· ἀναιρούμεθα 4300 κτέρας (Κ 216)· κτῆμα 10 κτηνωδέστερα· ἀλογώτερα (cf. Nicet. David p. 3, 13)· κτήνη γὰρ τὰ ἄλογα 12 κτῆ-
δ
σις (Prov. VIII 18)· πλοῦτος 13 κτήτορες (Act. Ap. IV 34)· οἰκί κτῆσται

κτιδέα (Κ 335)· γένος περικεφαλαίας. καὶ κτὶς δέ ἐστι ζῷον ὅμοιον γαλῇ, οὗ τὸ δέρμα εὔθετον εἰς περικεφαλαίας. τινὲς δέ φασι δορὰν λύκου

κτιλεύσασθαι ἢ κτιλώσασθαι· συληθῆναι ⟨συνεθίσαι?⟩

κτιλίς· τιθασσός. πρᾶος. ἡγεμών

κτίλον (sch. Pind. P. IV 31)· συνήθη

κτίλος (Γ 196)· ὁ προηγούμενος τῆς ποίμνης κριός

Κτιμένη· κατῳκισμένη. καὶ πόλις Θεσσαλίας

κτίμενον· τὸ οἰκούμενον

κτίσαι· ἱδρῦσαι. οἰκίσαι (sch. Aesch. Prom. 815). ἄρξασθαι [22. 23]

?κτίτερ· κτίστης

κτίται (Eur. Or. 1621)· κτίστορες

(κτιῶ)· κτίσω. θήσω. ἀπάρξομαι. ποιήσω

κτυπεῖ· τῇ χειρὶ κρούει [28]

κτυπία· ὁ ἐπιθαλάμιος κτύπος

κτυπίων· τῶν ἐπικρουμάτων τοῦ θαλάμου, ἃ ἐπικτυποῦσιν ἔξωθεν, ὅταν συγκατακλίνηται τῷ νυμφίῳ ἡ γημαμένη

κτύπος· ψόφος. βροντή

†κτύναι ἢ κτοῖναι· χωρήσης προγονικῶν ἱερείων. ἢ δῆμος μεμερισμένος

κτωμένοις· κεκτημένοις

κύαθος· σταγών, μικρὸν μέτρον. ἢ ἀντλητήριον [35]

κυαίνων· ἔγκυος ὤν [39]

κυαμεύειν· κληροῦσθαι

Κυαμίτης· ὁ †πάγκος καλούμενος

κύαμος· ὄσπριον. [ad 40] ἢ ὁ κλῆρος. καὶ τὸ ὑπὸ τὴν θηλὴν τοῦ μαστοῦ πρῶτον συνιστάμενον γάλα. καὶ τὸ Αἰγύπτιον (Hippocr. II p. 850 K) κιβώριον λεγόμενον καὶ †καλούμενον ⟨κολοκάσιον?⟩

κυαμοτρὼξ (Ar. Eqq. 41)· ἐν ταῖς διαψηφίσεσι κυάμοις ἐχρῶντο καὶ ἐλάγχανον κυάμῳ, καὶ τοὺς τὸν λευκὸν κύαμον λαβόντας εἰληχέναι ἐνόμιζον

κυάμῳ ἐκκλησιαστικῷ· ψήφῳ

κυάμῳ πατρίῳ· Σοφοκλῆς Μελεάγρῳ (fr. 370), ὡς καὶ τῶν Αἰτωλῶν τὰς ἀρχὰς κυαμευόντων. διεκλήρου(ν) δὲ αὐτὰς κυάμῳ καὶ ὁ τὸν λευκὸν λαβὼν ἐλάγχανεν. ἀνάγει δὲ τοὺς χρόνους, ὡς καὶ ἐν Ἰνάχῳ (fr. 268). κυαμοβόλως ⟨—ολῶ σε?⟩ δικαστήν [44—46]

κυανέων (Hesiod. Opp. 497 = 528)· Μαύρων, Αἰθιόπων

κυανόν· εἶδος χρώματος οὐρανοειδές

κυανόπεζα· μελανόπους (cf. Λ 628)

κυανός· θαλάττιον ὕδωρ. καὶ ὄρνις (Ar. HA. IX 18, 3) [51]

κύαρ· τὸ τῆς ῥαφίδος τρῆμα (Hippocr. II p. 97). καὶ τὸ τῆς κώπης †τοῦ μήλου

Κυάρη· ἡ Ἀθηνᾶ

†κυβάβδα, αἷμα. Ἀμαθούσιοι

Κύβαβος· θεός (Combabus)

†κυβαΐζοντες· λάσωνες [57]

κυβάσαι· καταστρέψαι ⟨cf. γυβᾶ⟩

?κύβας· συρός

κύββα· ποτήριον

κύβεθρα· τὰ τῶν μελισσῶν ⟨cf. σίμβλαι⟩

κυβεῖον (sch. Aeschin. 8, 22)· τόπος, εἰς ὃν συνῇσαν κυβεύσοντες· ὃ νῦν τόπον δεξιόν

Κύβελα· ὄρη Φρυγίας. καὶ ἄντρα. καὶ θάλαμοι

Κυβέλη· ἡ μήτηρ τῶν θεῶν

κυβερνᾷ (Menand. p. 213)· ἰθύνει. διοικεῖ [66]

κύβεσις ἢ κίβισις· πήρα

κυβεῦσαι· παῖξαι. [ad 68] χλευάσαι

κυβευτὴν (Soph. fr. 862)·

σοφὸν κυβευτήν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην
τὸν τοῖς κύβοις χρώμενον. ἐπιστήμην γάρ τινα ἐδόκουν τὸ [δὲ] δεξιῶς χρῆσθαι. ἐπιστημονικωτέραν τὴν πεττείαν τῆς κυβείας ἐνόμιζον

†κυβέβις· γάλλος. κίναιδος. μαινὰν ⟨1639⟩

COD. 21 οἰκῆσαι 26 θύσω ⟨30 κτυπιῶν⟩ 35 ου^{γγ} β′ 40 μεστοῦ 41 εἰνηχέναι 42 ἐνκαστικῷ Post 42] 39. 38 43 καὶ ὅταν λ| ⟨50 ὄρνις] κύανος⟩ 52 τρῖμμα 62 κυβείου — συνίεσαν κυβεύσοντες — τόπος δεξιός ⟨63 θαλάμαι?⟩ 65 θύει 67 ἡ Cf. 2594. 2600 69 τυχεῖν

HES. 22 κτίσμα (Sirac. XXXVIII 45)· ποίημα, οἰκοδόμημα 23 κτίστης (LXX)· ποιητής, πλάστης 28 κτυπίων (Π 479)· κτύπων. βροντῶν 35 κυάθους (Exod. XXV 29)· σκαφιώλια. ὠάρια σιδηρᾶ, οἷα κύαθος. δέχεται ὑγροῦ τινος οὐγγίας δύο 39 κυαιστεωμάριοι· βασανισταί Ad 40 φάβα με$^{γ′}$ 44 κυανέη (Ε 345)· μελαίνη. φαιά 45 κυανέῃσι (Λ 528)· φαιαῖς. μελαναῖς 46 κυάνεος· μέλας. σκοτεινός· ἐλέλικτο δράκων (Λ 38) μέλας ἐν τῷ ἀναφορεῖ 51 κυανοχαίτης (Υ 144)· μελανόθριξ. Ποσειδῶν 57 κύβ, τὸν ἔνθου...ντα, ἢ τὸν Ἑρμῆ ⟨κύβηβον — κύβον⟩ 66 κυβερνήσεις (I Cor. XII 28)· προνοητικαὶ ἐπιστομαὶ ⟨—ῆμαι⟩ καὶ φρονήσεις Ad 68 ταβλίσαι.

κυβηβᾷ· θεοφορεῖται. κορυβαντιᾷ

Κυβήβη· ἡ μήτηρ τῶν θεῶν. καὶ ἡ Ἀφροδίτη ...... καὶ Φρυγῶν (Charon Lamps.). [ἡ] παρ' ὃ καὶ Ἱππωναξ φησί·

καὶ διόσκουρος Κυβήκη καὶ Θρηΐκη
Βενδῖν

ἄλλοι δὲ Ἄρτεμιν καὶ ὑποδήματα ⟨—ά τι?⟩ παρὰ Ἀρκάσιν

κύβηβος (Cratin. fr. IX p. 65)· ὁ κατεχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν

κυβηλικὸν τρόπον (Com. an. CXLV) ⟨4536⟩

κυβηλιστάς ⟨—ικτάς⟩· καὶ κοβάλους † τὰς κακούργους λέγει

κύβηλις (Lycophr. 1170)· μάχαιρα. ἄμεινον δὲ πέλεκυν, ᾧ τὰς βοῦς καταβάλλουσι

κυβηλίσαι· πελεκίσαι· κύβηλις γὰρ ὁ πέλεκυς [77. 78]

κύβηλις· τινὲς τὴν τυροκνῆστίν φασιν. ἔπαιξεν δὲ ὁ Κρατῖνος (p. 198) παρὰ τό·

χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ
κύμινδιν

† κύβη· κυβευτήν

† κύβηνα· σκήνωμα [82]

κυβησίαν ⟨κύβησιν?⟩· πήραν

κυβησίνδα· ἐπὶ κεφαλήν, ἢ τὸ φορεῖν ἐπὶ νώτου, ἢ κατὰ νώτου ⟨2599⟩

† κυβισίς· κήλη

κυβητίζω ⟨κυβιστάξω?⟩· ἐπὶ κεφαλὴν ῥίψω

κυβιτίζω (Epicharm.)· τοῖς ἀγκῶσι πλήττω

κυβιτόν (Siculi)· ὁ ἀγκών

κύβον (Ath. 114 A)· τετράγωνον (ἄρτον)

κύβος· πᾶν τετράγωνον. ἡ σχῆμα γεωμετρικόν. καὶ ἀριθμός τις. καὶ ᾧ οἱ κυβευταὶ χρῶνται. ἐκαλεῖτο δὲ τοῦ βόλου σχῆμα. καὶ παρὰ τοῖς μεταλ(λ)ικοῖς κύβος. καὶ οἱ Σαλαμίνιοι λέγουσι κύβον τὸ τοῦ ἱματίου σημεῖον, Πάφιοι δὲ τὸ τρύβλιον. (ἡ ὀσφύς)

κύβωλα· ἀγκῶνα. [ad 91] ἡ μεγάλα ὀστᾶ, καὶ ὠλέκρανα ⟨4719⟩ [92—94]

κυδάγχας· μάχας. λοιδορίας

κυδαγχόμενα· λοιδορούμενα

κυδάζει· ταράσσει. λοιδορεῖ

κυδάζεσθαι (Aeschyl.)· λοιδορεῖσθαι

κυδαίνει· τιμᾷ, θαυμάζει. ἐγκωμιάζει [4400]

κυδαίνεται· δοξάζεται, σεμνύνεται

κυδαλίμη· ἔνδοξος, τιμία

Κυδαντίδαι (Hyperides)· δῆμος τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς

κυδαξόμενα· λοιδορησόμενα [5]

κύδαρ· τάφος ⟨2451⟩

κύδαρος (Antiphan. fr. LXXXIX)· νεὼς εἶδος

κυδάττειν· ἐπιφωνεῖν

κύδεϊ γαίων (Α 405)· τῷ καθ' ἑαυτὸν ἀξιώματι (γαυριῶν)

κύδηνεν (Ψ 793)· ἐδόξασεν. ἐμετεώρισε κατὰ διάνοιαν

κυδιάνειρα· μεγάλους καὶ ἐνδόξους τοὺς ἄνδρας ποιοῦσα [12]

κυδίας· τὰ ἄνθη τῶν ὀδόντων

κύδιμος· ἔνδοξος, σεμνός, τίμιος (cf. Greg. Naz. C. VI 21 p. 221 Dr.)

κυδίμων (Pind. Ol. XIV 34)· τὰ αὐτά

κύδιον (Eur. Alc. 960)· κρεῖττον, αἱρετώτερον [17]

κύδιστε· [ad 18] σεμνέ, τιμιώτατε

κύδνος· κύκνος

κυδοιμός (Κ 523)· πόλεμος. θόρυβος, ταραχή

κυδοιδοπᾷ (Ar. Pac. 1152)· ταράσσει, θορυβεῖ, κυκᾷ [22]

κῦδος· δόξα, ἀρετή, νίκη, τιμή, ἀριστεία: λοιδορία, κακολογία ⟨κύδος⟩

κυδρή· [ad 24] σεμνή, τιμία, ἔντιμος

κυδρός· ἔνδοξος, καὶ τὰ ὅμοια. γαυριῶν. πεποιθώς. (Ἴων) Εὐρυτίδαις (fr. 13). †συγκοπὸν Καλλίστρατος πεποιθώς [26]

Κύδωνες (γ 292 Call. Iov. 45 D 197)· ἔθνος

κυδώνιον· μέγα, καὶ ἀξιόλογον. ἢ ἀπατηλόν, δόλιον. λοίδορον (Aeoles). καὶ τὸ

COD. 71 κυβῆκαι — κορβαντιᾷ 71ª κυβήκη — ἱππόναξ καὶ ὑπ... Ἀρκάσιν ante [ἡ] 72 κύβηκος 75 κυβηλίς 76 πελεκῆσαι 79 κύβιλις — τυροκνιστὴν — θεὸν — κυβινδίν 82 h. e. κύβηνδις (pro κύμινδις)· γλαῦξ ⟨83 κίββα, κίρβα, κύβεσις κίβισις κύμβη⟩ 90 κῦβος — μεταλικοῖς cf. 4391 et Simarist. Ath. IX 399 A 91 κύβλα, κῶλα. ἡ ὀσφὺς ἡ μ. ἠολέκρανα 97 κυδάσσει ⟨4408⟩ Tarentini? Post 98] 4404 4409 κυδηγαίων 10 κύδηνεν — ἐμεταιώρησε 12 ἡ — δοξάζουσα 21 κυδοιδοπεῖ (cf. ἰδοιδοπεῖ) 25 εὐρύτιδις

HES. 77 κυβηστήρ, .πηδήτας (Eur. Phoen. 1158)· τινὲς ὀρχηστὰς ποικίλους 78 κυβηακή· πραγματεία. κύβευμα 82 κυβήναις· γλαῦξαις ⟨4401⟩ Ad 91 [ἡ ὀσφύς] 92 Κυδαθῆναις· ἔνδοξος Ἀθηναῖος 93 Κυδαθηναῖος· δῆμος τῆς ἀφυλῆς τῆς Πανδιονίδος ἐν ἄστει 94 Κυδαθόν· ὁμοίως 4400 κυδάναν· τὴν γλαῦκα ⟨4382⟩ 5 κυδάϊ· ἀρετῇ 12 κυδιανείρῃ (Ζ 124)· τῇ τοὺς ἄνδρας δοξαζούσῃ 17 κυδιόων· σεμνυνόμενος. χαίρων (Ο 266). δόξῃ ἐπαιρόμενος (Ζ 509) Ad 18 ἐνδοξότατε (Α 122) 22 κυδοιμῶν (Iob. XXVIII 25)· θορύβων, ταραχῶν Ad 24 ἔνδοξος (Σ 184) 26 κυδύλιον· ἔνδοξον ⟨κύδιμον⟩

μῆλον. Κυδωνία δὲ πόλις Κρήτης. καὶ τὸ φυτόν (Arist. fr. CXCVII)

κυέει· ἐγκυμονεῖ, ἐν γαστρὶ ἔχει

κύει· ἐγκύμων ἐστί, γεννᾷ [31]

κύεσσαν (Dor.)· κύουσαν [33]

Κυζικηνοὶ στατῆρες (Dem. 914, 11) [ad 34]

κύημα (Plat. Civ. 461 C)· τὸ κατὰ γαστρός. καὶ ἡ προβολὴ τῶν φυτῶν (3229)

κυηρόν· ἔγκυον. ἁπαλόν, βλαστόν

κυήσατο· ἐν γαστρὶ ἔσχεν [38]

Κυθέρεια (Hesiod. Th. 198)· ἡ Ἀφροδίτη. καθ' †Ὅμηρον μὲν †οὐχ ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις, ἢ ὅτι κευθόμενον ἔχει ἐν ἑαυτῇ τὸν πάσης ἐρωτικῆς φιλίας ἐξηρτημένον τὸν κεστὸν ἱμάντα, ἤγουν τὸν ποικίλον. ἢ ὅτι οἱ ἐρῶντες ἐν αὑτοῖς κρύπτουσι τὸ ἐρωτικὸν πάθος

κυθηγενέσι (Callim.?)· κρυφογενέσιν

Κύθηρα (Pherecr. p. 322 Thuc. IV 53)· νῆσος Κρήτης. καὶ πόλις Θεσσαλίας (Θαλασσία?). τινὲς δὲ νῆσον πρὸ Μαλέου. Μάλεον δὲ ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς [42]

κυθηρο(δίκης Thuc. I. l.)· ἀρχή τις τὰ ξενικὰ διοικοῦσα

Κύθηρος (Dem. 1041, 12)· δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς

Κυθήρων· Ἀφροδίτης ἡ πόλις (Κύθηρα)

κυθνώλης· ἐξώλης (4627). ἔνιοι δὲ πεποιῆσθαι τὴν λέξιν φασί(ν) ἀπὸ Κύθνου τῆς νήσου· ἀπολέσθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος (Aristot. Zenob. IV 83)

κυθνωνύμου (Antimach. EtGud. 352, 7)· [ad 47]

κυθνόν· τὸ ἄκυον φάρμακον. καὶ πολύκυθνα πολύσπερμα. κυθνὸν γὰρ τὸ σπέρμα

κυθώδεος· δυσόσμου

κυΐντατα· οἰκτρότατα (4619)

κυΐσκει· συλλαμβάνει

κυΐσκεται· ἔγκυος γίνεται

κυκᾷ· ταράσσει τὰ κάθυγρα ἄλφιτα (κ 234?)

Κύκαλα· δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς [55. 56]

κυκῇ (Dor.)· ταράσσει

†κύκημα· τάραχος [59]

κυκήθραν· ταραχήν [61]

κυκήσεων· ταραχῶν [63]

κύκκαρος· τὸ ἐλάχιστον

κύκλα (Ε 722 al.)· οἱ κύκλοι. τροχοί. ἢ χοροί

κυκλάζει· κύκλῳ περιέρχεται

κυκλαίνει· στρογγυλοῖ

κυκλάμινος· πόα τις ὑπὸ τῶν ῥιζοτόμων [69. 70]

κυκλήσομεν (Η 332)· ἀνάξομεν, ἐπ' ἁμαξῶν κομιοῦμεν

κύκλιοι αὐλοί· οὕτω τινὲς ἐκαλοῦντο. εἶεν δ' ἂν οἱ χορικοί

κυκλιοδιδάσκαλον (Ar. Av. 1403)· κύκλιον χορὸν διδάσκοντα

κύκλιοι χοροί· .....

Κυκλοβόρος (Ar. fr. inc. LXXXVI)· ποταμός. τινὲς δὲ χαράδραν μετὰ ψόφου ῥέουσαν

κύκλοι· τροχοί. ὀφθαλμοί (Soph. OT. 1270)

κύκλος· περίβολος. καὶ ἐν ἀγορᾷ τόπος, ἔνθα σκεύη καὶ σώματα πιπράσκονται. καὶ ἐν ταῖς κωμῳδίαις ὑπότροχόν τι κατασκεύασμα. καὶ παρὰ τοῖς γεωμέτραις ἐπίπεδον σχῆμα ὑπὸ μιᾶς γραμμῆς περιεχόμενον. καὶ εἶδος ἱππασίας

κυκλοτερές (Δ 124?)· περιφερές. ἐπικαμπές

κύκλους καὶ τροχούς· τὰ τείχη. τροχὸν δὲ τὸ τεῖχος, ὡς Σοφοκλῆς Ἡρακλεῖ (fr. 208)· Κυκλώπιον τροχόν

κυκλοφορούμενος· κατὰ κύκλον φερόμενος

†κυκλογάλων· γλίσχρων, σμικρολόγων

COD. 37 κυήσας ⟨39 Ἡσίοδον μὲν οὖν?⟩ 41 προμαλέου προμάλεον 43 κυθηροδιη 46 κυθμώλης — κύδμου 47 ἢ τοῦ ἂν 49 cf. ὕσκυθα 53 ἢ τὰ 57 κυκεῖ 62 κυκησ, κυκέων, ταραχῶν 68 κυκλάμενος 71 κυπλείσομεν 72 κύκλειοι 73 κύκλειον, δ — κυκλεῖον 74 κύκλειοι 78 κυκλω| 79 ἡρακλέα κυκλώπιον

HES. 31 κυέουσαν (Ψ 266)· ἔμβρυον ἐντὸς ἔχουσαν 33 κυζιθμός (π 163)· ἡ ἀσαφὴς τῶν κυνῶν βοή (4578) Ad 34 διεβεβόηντο ὡς εὖ κεχαραγμένοι. πρόσωπον δὲ ἦν γυναικὸς ὁ τύπος 38 κύθεν (γ 16)· ἔκρυψεν, ἐκάλυψεν 42 Κυθηρίῳ (Κ 268)· τὸ ἐκ Κυθήρων Ad 47 αἰσχρὸν κλέος ἔχοντος. ἢ οὐ ἂν τις ἐπικρύψειε τὸ ὄνομα διὰ τὰς συμφορὰς (καὶ) τὰς πράξεις. ἢ ἀξίου κεκρύφθαι 55 κυκεῶ (Plat. Civ. III 408 B)· κυκεῶνα (Moer.) 56 κυκειῶ (Λ 623)· πόμα ἐκ πολλῶν βοτανῶν συγκείμενον φαρμακίας, ποτὸν δηλητήριον 59 κυκηθήτην (Λ 129)· ἐταράχθησαν, δυϊκῶς 61 κυκεῶ (κ 290)· κυκεῶνα. ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ ὕδατος καὶ ἀλφίτων ἀναμεμιγμένον πόμα. κατὰ ἀποκοπὴν τῆς να συλλαβῆς. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ μετὰ τοῦ ῑ κυκίω (Λ 623) 63 κυκήσωμεν (Η 332)· ἐπανάξωμεν 69 κύκλετε· ἀκούσατε (κέκλυτε) 70 κύκλευον (κυκεών)· εἶδος πόματος ἐξ εἰδῶν συγκείμενον

Κυκλώπων ἔδος (Trag. adesp. fr. 212)· ἐπειδὴ Κύκλωπες ἐτείχισαν τὰς Μυκήνας

Κυκλώπων (non ζ 5)· χαλκέων

κύκνος (Callim. Ap. 5)· ὄρνεον [85]

κυκύιζα· γλυκεῖα κολόκυντα

κύκυον· τὸν σικυόν ⟨cucumis⟩

κυκῶν· ταράσσων. ἀναζέων [ad 88] [89. 90]

κῦλα· τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα. τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς †μῆλα. τὰ ὑπώπια ⟨4505. 4615⟩

κυληβίς· κολοβή ⟨4511⟩

†κυλικία· ἠδιάτοῖς ἐπὶ τόπον. Ἰόβας

κυλικήρυτον αἷμα· ὡς τὸ κοτυλήρυτον, οἷον πολύ

Κυλικράνων· Πολέμων (fr. LVI) φησίν, ὅτι τοὺς ὤμους κεχαραγμένοι ἦσαν κύλικες. οἱ δὲ τοὺς ὑπὸ τῇ Οἴτῃ Ἡρακλεώτας ἀπό τινος ...... ὠνομάσθαι (Hermipp. fr. IV p. 97) [96. 97]

κύλινδροι· †ὄφεις. καὶ σφραγῖδος εἶδος (Plin. h. n. XXXVII 5). καὶ ὅλμοι ⟨q. v.⟩. καὶ λίθοι στρογγύλοι [99]

κυλίνθιον· προσωπεῖον ξύλινον ⟨4583⟩

κύλιξ· κοτύλη, ποτήριον

κυλίχνη (Arist. fr. XI p. 1153)· φιάλη. καὶ ἡ ἰατρικὴ πυξίς

κυλιχνίδες (Achaei fr. 14)· πυξίδες. ἄλλοι λιβανωτίδες. ἕτεροι ἀγγεῖα κεραμεᾶ. ἄλλοι κύλικας. ἄλλοι πυξίδας ἰατρικάς (Hippocr.)

κύλλα· σκύλαξ. Ἠλεῖοι

†κύλλαβοι· ὑπώπια ⟨4491. 4515⟩ [4506. 7]

κυλλάραβις· δίσκος. ἢ γυμνάσιον ἐν Ἄργει

κύλλαστις (Arist. fr. I p. 1047)· ἄρτος τις ἐν Αἰγύπτῳ ὑποξίζων ἐξ ὀλύρας [10]

†κυλλήβδην· κολοβόντα. οἱ δὲ κέρατα κολόβια παρ' Ἱππώνακτι (fr. 122)

?κυλαίνων κάτω· Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ (fr. 620). τὰ ὦτα καταβαλών, ἥπερ οἱ σαίνοντες ..... ποιοῦσιν·

ἔσαιν' ἐπ' οὐρὰν ὦτε κυλαίνων κάτω

οἷον·

οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε καὶ οὔατα κά(β)βαλεν ἄμφω [13]

Κυλλήνιος (ω 1)· ὄνομα κύριον

† κ ύ λ λ ι α· ὑπώπια μελανά ⟨4491. 4505⟩ [16. 17]

κυλλός (Hippocr.)· χωλός. καμπύλος. (κολόχειρ)

?κόλλοβος· ξηρὰς συκῆ ⟨cf. μύσηλοι⟩

κύλλου πήρα· ζητοῦσι διὰ τί τὸ πορνεῖον Κύλλου Πήραν Ἀριστοφάνης εἴρηκεν ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ (fr. IX)·

τὸ δὲ πορνεῖον Κύλλου πήρα.

ἔστι γὰρ χωρίον Ἀθήνησιν ἐπηρεφὲς καὶ κρήνη. ἀντὶ δὲ τοῦ Πέραν (Theognost. 101, 11) πήραν ἔφη

Κυλών(ε)ιον ἄγος· ἀπὸ ἱστορίας. τοῦτο δὲ λέγει σαφῶς Θουκυδίδης (I 126)

κῦμα· ὕδατος ἐπιδρομὴ βιαία. καὶ τὸ ἔτι ὂν ἐν τῇ κοιλίᾳ. καὶ τὸ γεννώμενον κύημα (Aesch. Cho. 128 Eur. fr. 107)

κυμάδας· ἐγκύους [24]

κυμαίνεται (Pindar.)· ταράσσεται

κυμαίνουσα· ταράσσουσα. οἰδαίνουσα. ὑπερβλύζουσα

κύμαρος· κόμαρος. βόστρυχος ⟨4506⟩ [28]

κυμάτια· τὰ χείλη, διὰ τὸ κυμαίνειν. ἢ αἱ ὑπεροχαί, παρὰ τέκτοσι καὶ λιθοποιοῖς (Exod. XXV 10?) [30]

κυματοφορτίδες· κόγχοι

κυματωγή (Herod. IV 196)· ῥαχία. αἰγιαλοῦ ὑπαγωγή

κύματα· ὑδάτων ἐπιδρομαὶ βίαιοι. κυήματα ⟨3229⟩. τὰ γεννώμενα. καὶ τὰ (ἐν) ταῖς κοιλίαις ἔτι ὄντα· καὶ δένδρα. καὶ ὄρη

κύμβαι (Empedocl. 226 Sz.)· ὄρνιθες [35. 36]

κύμβαλον· βακύλιον. [ad 37] εἶδος ὀργανοῦ μουσικοῦ

COD. 82 ἐτείχησαν (cf. Τιρύνθιον) 92 κυληβίς, ἄκαρπος κράμβη Theognost. 21, 19 94 κυλίκρανον — κύλικες — ὑπό τισι τῇ — ὀνομᾶσθαι 96 κυλινδεῖ 98 ὄρχεις? — πόλεμοι καὶ λίθοι 4500 προσώπιον (ΚΥΛΙΘΡΟΝ? cf. κύριθρα κυριττοί) 2 πῆξις 3 λιβανατρίδες — κεράμεα 4 κύλλας, κύλαξ 8 κυλαραβίς 9 κυλλὰς τις — ὑπὸ ῥιζῶν ἐξολλύρας 11 cf. 4492 ἱππόνακτι 12 ἅπερ — ἔσται ἐπουρανῶτικυθλάννων. καὶ τὸ — οὔρημεν, ῥογέσηνε 18 μονόχειρ post 4517 20 διὰ τὸ π| — ἐπιφερές (cf. 2685) 26 οὐδεναῦσα 27 κύτταρος Phot. 193, 2 34 cf. κόμβα

HES. 85 κυκοίας· προγόνους ⟨3303. 3826⟩ Ad 88 θρηνῶν ⟨κωκύων⟩ 89 κυκοῦντος· θρηνοῦντος 90 κυκλοστάθμοις (Hagg. I 4)· ὑψηλοῖς ⟨v. κολοστ—⟩ 96 κυλίνδει (P 688)· ἐπιφέρει. κυλίει 97 κυλίνδεσθαι (Λ 147)· ὁμοίως 99 (........) κυλινδούμενος (Θ 86), κυλιόμενος (Χ 414), περιστρεφόμενος 4506 κυλλαίνει· θυμαίνει ⟨σκυδμαίνει⟩ 7 †κύλλαιος· βόστρυχος ⟨4527⟩ 10 †κυλλατοὺς· τοὺς ὀφθαλμούς 13 Κυλλήνη (Β 603)· ὄρος Ἀρκαδίας 16 κυλινδέσθαι (Λ 147)· κυλίεσθαι 17 κυλλοποδίων (Σ 371)· χωλός 24 κυμάγχη· ἡ εἱρκτή ⟨κυν—⟩ 28 κύματι κωφῷ (Ξ 16)· ἤχῳ 30 κύματι κωφῷ (Ξ 16)· τῷ μὴ ἠχοῦντι, ἀλλ' ἀρχομένῳ μεγεθοῦσθαι 35 κύμβαδον, ἀκρότατον (Ο 535) 36 κυμβαλικὸς ⟨κυβηλ—⟩ τρόπος· τῷ πελέκει κακουργῆσαι Ad 37 βαβούλιον

κύμβας· ὄρνιθας. καὶ ... κοίλας καὶ περιφερεῖς. καὶ εἴδη ποτηρίων

κύμβαχος (Ε 586)· ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ ἄνω τοὺς πόδας. καὶ τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς περικεφαλαίας

κύμβη (Soph. fr. 123)· νεὼς εἶδος. καὶ ὀξύβαφον. καὶ πήρα (cf. κύββα, κίββα)

κυμβίον (Com. V p. 555)· εἶδος ποτηρίου, καὶ πλοίου

κύμβοι· τὰ † ἐμπωλήματα (ἐκπώματα?) [43]

κύμβος· κοῖλος μυχός. βυθός. καὶ κεραμίου πυθμήν (Nic. Al. 129)

† κυμβατευται· ὀρνιθευται

κύμηχα· κύαμον

κύμινδις (Ξ 291)· εἶδος ὀρνέου

κυμίνδ†αλα· καταστροφή. Ταραντῖνοι

(κύμινον [Menand. fr. CCCLXIII]· τοῦτο ἐπὶ μικρολόγου ἔταττον)

κυμινοπρῖσται (Ar. Vesp. 1348)· οἱ φειδωλοί. ὁμοίως καὶ καρδαμογλύφοι

κυνάγχη· τέχνη, μηχανή. ἔνιοι τὸν διὰ χειρῶν δεσμόν. οἱ δὲ τὸ κυνάγχα (Hipponact. fr. 1) ἀντὶ τοῦ κλέπτα. καὶ νόσημα κυνῶν. καὶ ἀνθρώπων πνιγμός. καὶ εἱρκτή ⟨4524⟩

κυμορρόον· τὸν ὑπὸ τῶν κυμάτων ῥοῦν

κυνάδα(ς Theocr. XV 19 p. 483 Mein.)· κυνόσβατον, ἢ φυτόν, ὅπερ τὰς αἶγας νέμεσθαί φασιν

κυνάδες· αἱ ἀπομαγδαλιαί

Κυνάδης Ποσειδῶν· Ἀθήνησιν [ἐν]τιμᾶται

κυνάδης (Thessali)· ἀπελεύθερος

κυναιδης· λίαν ἀναιδής

κυνακίας· ἱμάντες, οἱ ἐκ βύρσης τοῦ σφαγιασθέντος τετράχειρι Ἀπόλλωνι βοὸς ἔπαθλα διδομένου

κυναλώπεκα (Ar. Eqq. 1067)· ἔνιοι κυνοφθόρον. οἱ δὲ διελόντες, κύνα ἄδικον ἀπέδοσαν

κυναλώπηξ (Com.)· Φιλόστρατον λέγουσιν οὕτω τὸν Ἀθηναῖον κωμῳδοῦντες. ἢ ἐξ ἀλώπεκος καὶ κυνὸς Λακωνικοὺς κύνας φασὶ γίνεσθαι

κυνάμυια (Φ 394)· ἀναιδής, ἰταμή, καὶ θρασεῖα. ὁ μὲν γὰρ κύων ἀναιδής· ἡ δὲ μυῖα θρασεῖα

κύναρος (ἄκανθα Soph. fr. 646)· φυτόν τι. καὶ μήποτε ἡ κυνόσβατος, διὰ τὸ τραχὺ (καὶ) ἀκανθῶδες· κύνα γὰρ ξυλίνην τὴν κυνόσβατον ὁ θεὸς ⟨oraculum⟩ λέγει [61]

κυνδάλη· παιδιά τις. καὶ οἱ μὲν ὑπομνηματισταὶ κυνδάλας τὰς (σ)κυτάλας ἀπέδοσαν, οἱ δὲ τὰ γεωμετρούμενα σχήματα· κακῶς. Κυνδάλους γὰρ ἔλεγον τοὺς πασσάλους καὶ κυνδαλοπα†ίστην τὸν πασσαλιστήν

†κυνδός· ἄπαικτος. ἀπαράλλακτος

Κύνδων· ποταμὸς ἐν Ἑλλησπόντῳ. οἱ δὲ ἐν Πελοποννήσῳ

†κυνεάγας· κυδώδων

κυνεγκέφαλος· ὁ τῆς ῥάχεως ἀπὸ κεφαλῆς εἰς τὰ αἰδοῖα φερόμενος γόνος

κυνέη (σ 377)· κυρίως μὲν ἡ ἐκ κυνείου δέρματος περικεφαλαία. καὶ ἡ οἰκία ⟨4579. 4632⟩

κυνεῖ· φιλεῖ. προσκυνεῖ

κύνειον θάνατον (Ar. Vesp. 898)· ἄγαν φοβερόν

†κυνελφεῖ· κρύπτει [71. 72]

†κυνέπασαν (Com. inc. CXLVI)· ἐξέδειδον σαν· ἔνιοι κυνέπασαν τὸ αἰδοῖον ἐπιτάνσπον οἷον ἐπέπασαν

†κυναιρίου, ἢ κυνουρίου· ἀργολύκου

κύνες· τοῦ ἵππου τῆς ὁπλῆς μέρος (Xen. Eq. I 15). καὶ ἧλοι (η 91). καὶ οἱ δράκοντες [76]

Κυνετίαν· ἤτοι Ἄρεως κόρην. ἢ Ἀθηνᾶν. ἢ Πειθώ [78]

κυνῆ (Soph. fr. 251)· περικεφαλαία. πέτασος. πῖλος Ἀρκαδικός. ἢ οἰκία ⟨4567. 4632⟩

κυνῆ Βοιωτία (Dem. 1377, 10)· ἐγένοντο γὰρ διάφ(ορ)οι. ἀλλ' αἱ ἐν Βοιωτίᾳ καλαὶ κυναῖ, ἃς οἱ κατ' ἀγρὸν ἐφόρουν

κυνηδόν (Ar. Nub. 491 Soph. fr. 650)· ὡς κύων

κυνθάνει· κρύπτει ⟨4570⟩

κύνθιον· προσωπεῖον ξύλινον ⟨4500⟩

COD. 51 τῶν — δεσμῶν — εἱρατή 50. 51 = 51. 50 53 ἀπὸ μαγδαλίας 55 Heuzey le mont Olympe p. 483 57 κυνάλοπι, ἐντακυνόφθορον (sch. Call. D. 94) 58 ἢ ἐξαλήπεκος 60 ἢ κυνὸς βάθος — ξυλίνη τὴν κυνὸς βάτον ὁ θ̅ς̅ 70 ΚΥΝΘΑΝΕΙ? 72 κυναῖος 75 cf. μεσοκύνια 79 πεττάσος 83 προσώπιον

HES. 43 κύμ[β]ινον (Menand. fr. CCCLXIII)· τοῦτο ἐπὶ μικρολόγου ἔταττον 61 κύνας ἀργούς (Α 50)· λευκούς, ἢ ταχεῖς κύνας 71 κύνεουν (ρ 35)· ἐφίλουν 72 κύνεος (Ι 372)· ἀναιδής 76 κύνεσι (Δ 4)· τοῖς κυσί 78 κυνζηθμός (π 163)· ἡ ἀσαφὴς τῶν κυνῶν βοή ⟨4578⟩

κυνίας· πίλους (Cretic.). ἡ χείρ (Maced.)

κυνίζει· μετὰ βλακ(ε)ίας περιπατεῖ

κυνίξεις ⟨—ιες?⟩· ἀκροβολισμοί

†*κυνίσφειλον*· ἀπατητικόν

Κύννα (Ar. Eqq. 765 Pac. 754)· ὄνομα πόρνης

Κύνν(ε)ιος· Ἀπόλλωνος ἐπίθετον

Κυννίδαι (Lycurg. or.)· γένος Ἀθήνησιν, ἐξ οὗ ὁ ἱερεὺς τοῦ Κυννείου Ἀπόλλωνος

κυνοβάμων· ἵππος τις οὕτω προσαγορεύεται

κυνοβλῶπες· κύνειον ὁρῶντες

κυνόγλωσσον (Nicand. fr. 71, 3)· πόα τις

κυνοδέσμη· δεσμὸς ἀκροποσθίας

κυνοειδής· ἀναιδής. κυνώπης

κυνοθαρσής (Theocr. XV 53)· ἀναιδής

κυνόκεντρον· πόα τις

κυνοκεφάλαιον· πόα τις, ἣν τινες ἀνεμώνην καλοῦσιν

κυνόμαλα· τὰ κοκκύμηλα [4600]

κυνοπρῖστις· ζῶόν τι

κυνοραϊσταί· κροτῶνες [ad 2]

κυνοραϊστέων (ρ 300)· τῶν κροτώνων· ἀπὸ τοῦ ῥαίειν, ὅ ἐστι φθείρειν

κυνόροδον (Theophr. IV 4, 8)· κρίνον, ὅμοιον ὑακίνθῳ

κυνορχίας· βόλου ὄνομα

κυνός· τυφλοῦ [ad 6]

Κυνόσαργες· τόπος ἱερός. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. Διόμου φασὶ θύοντος Ἡρακλεῖ, κύων ἁρπάσας τὰ μηρία, ἔφευγε διωκόμενος. ἐκλήθη δὲ ὁ τόπος οὕτως, ἢ ἀπὸ τῆς λευκότητος τοῦ κυνός, ἢ τοῦ τάχους

κυνὸς μέλη †τοῦ οὔρεσθαι ⟨τὸ ὠρύεσθαι?⟩

κυνοσσόοι· θηρευταί [10]

Κυνόσουρα (Herod. VIII 76)· φυλὴ Λακωνική· καὶ ἄκρα τοῦ Μαραθῶνος, πρὸς τὴν Εὔβοιαν τετραμμένα. καὶ ἡ μικρὰ ἄρκτος. καὶ πᾶς χερσοειδὴς τόπος. †καὶ οἱ Κυδωνιασταὶ οὕτω καλοῦνται

†*κυνόλφη*· σίλφη

κυνοῦπες· ἄρκτ†ος. Μακεδόνες

κυνοῦραι· ἀστράγαλοι

κυνουρία (Lycoph. 99)· ὅπου μετὰ χειμῶνος κῦμα ἐκβάλλει

κυνοῦχος· θυλάκιον, βαλάντιον, ἡ μαρσίππιον

κυνοφθαλμίζεται· ἀναιδῶς ἐμβλέπει

κυνόφαλοι (Com. an. fr. CXLVII)· Κορίνθιοι φυλή

κύντατα (Eur. Suppl. 807)· οἰκτρότατα ⟨4450⟩

κύντατον· ἀναιδέστατον. οἰκτρότατον. αἰσχρότατον

κύντερον (Θ 483)· ἀναιδέστερον. χαλεπώτερον. χεῖρον [22]

κύνυ· πίεσμα, τὸ ἀπὸ στεμφύλων ποτόν. Κύπριοι [24]

†*κυνῶ*· ἀσφάλειά τις. καὶ οἷον †*ἀποκεκένωται*

κυνώ· ἡ ἀναιδεστάτη

κυνώλης· ἐξώλης ⟨4446⟩

κυνῶπες· ἀναιδέστατοι [29. 30]

κύος (Ar. fr. inc. XXXIV)· κύημα †ἔγκυος. τὸ ἐν γαστρί

κύπαι· εἶδός τι νεώς. καὶ αἱ ἐξ ὕλης καὶ χόρτου οἰκήσεις ⟨4567. 4579⟩

κύπαλον· †μεμειρασμένον

Κυπάρα· ἡ ἐν Σικελίᾳ κρήνη Ἀρέθουσα

κυπαρίσσι†α· εἶδος ἀλεκτρυόνων [36. 37]

κύπασσις· περίζωμα. καὶ χιτῶνος εἶδος

κυπάται· κίναιδοι, μαλακοί

κύπελλα (Γ 248 Nicand. fr. 140)· ποτήρια

κύπελλον (Α 596)· εἶδος ποτηρίου ἀώτου ⟨τετραώτου?⟩

κύπερα (Iones)· τὰ σχοινία ἐκ κυπείρου πεπλεγμένα [43]

COD. 84 πῖλος — l. q. χύνις = χείρ (male Lobeck. φθείρ) 89 |*υιος* 90 |νίου 62 κύνιον 94 ἀκροπαθείας 95 *κυεῖς*· ἀναιδεῖς κυνώπεις 4602 κρότωνες 3 |*στέ*-*νων* — ῥέειν 5 |*ὀρχιας* 6 πόλις] Κῦνος Β 531 7 Διώμου — θύοντες — μ.ρία 9 *κυνοσσοῖοι* 11 *κυνὸς οὐρὰ* — μαρανθῶνος 13 cf. κνουπεύς et κνωπεύς 23 *κυνύπισμα* — πότον (cf. λάκυρος) στρ (25 *κυνώ* — καὶ Ἰων *ἀποκεκύνωται?*) 26 *κυνώη* ἀ| 28 ἀνεδ| 30 ἐγκα 38 *κυπασίς*

HES. 4600 *κυνόμυια* (Greg. Naz. C. XXXIV 6 p. 236)· ἀναιδής, καὶ ἰταμή, καὶ θρασεῖα. τοιαῦτα γὰρ τὰ ζῶα ὁ κύων καὶ ἡ μυῖα Ad 2 οἱ τοὺς κύνας πιπίζοντες ⟨Byzant.⟩ Ad 6 ἡ πόλεως (ὄνομα) 10 *κυνός*· ἀναιδοῦς 22 *κυνεῖν*· τὸ ἀσπάζεσθαι 24 *κυνήρη*· θρηνητική ⟨κινυρή⟩ 29 *κυνωπίδους* (δ 145)· ἀναιδεῖς ὄμμασι 30 *κυνῶπις* (λ 423)· ἀναιδής, ἰταμή 36 *Κυπαρισσηΐς* (Β 593. 519) καὶ *Κυπάρισσος* πόλις ⟨—εις⟩. καὶ τὸ δένδρον (ε 64) 37 *κύπαρος*· κυπάρους τὰ κοῖλα ἔλεγον ἀγγεῖα καὶ χωρητικά. διὰ τοῦτο καὶ τὰς τῶν σφηκῶν κατατρίσεις, καὶ τὰς τῶν αἰδοίων βαλάνους, ἐκ μεταφορᾶς *κυπάρους* λέγουσι. ὁ δὲ Θεόφραστος προάνθησίν τινα τῆς πεύκης καὶ τῆς πίτυος *κύπαρον* προσαγορεύει 43 *κύπειρον* (Φ 351)· ἄνθος ἵπποις ἐδώδημον

κύπειρος· φυτόν, ὃ καὶ ἐρίσκηπτον

κύπη· τρώγλη

Κυπρία πάλη· ἣν ἔνιοι πάμμαχον καλοῦσιν, οἱ δὲ ἄγροικον καὶ ἀπάλαιστρον· διὰ τὸ τοὺς ἐν Κύπρῳ ἀτέχνως παλαίειν [47]

κυπρῖνος (Arist. HA. II 9, 4)· ἰχθῦς ποιός

κύπριον· τὸ ἀρνόγλωσσον

Κύπριος βοῦς· ἐπὶ κοπροφάγου (καὶ) εἰκαίου τάσσεται τοῦτο, ἐπειδὴ οἱ Κύπριοι βόες κοπροφαγοῦσιν

Κύπρις (Abydeni)· πόρνη

κυπρογενέος προπόλον (Poet. lyr. Gr. fr. 133 p. 1071)· προαγωγόν

κύπρος· μέτρον σιτηρόν (Alcaei). ἢ κεφάλαιον ἀριθμοῦ (cifrae)

κυπτάζειν (Ar. Pac. 730)· διατρίβειν, στραγγεύειν. καὶ ἐνασχολεῖν. ἐπικύπτειν. καὶ χρονίζειν

κύπτει· κάμπτει, ἑαυτὸν κλίνει [56]

κυρβάδωμεν· κρύψωμεν ⟨4240⟩

Κύρβαντες (Soph. fr. 777 Call. Iov. 46)· Κορύβαντες

†κυρβάσια· ἐπιπλέον κροῦσιν

κυρβασία (Ar. Av. 486)· ὀρθὴ τιάρα. ταύτῃ δὲ οἱ Περσῶν βασιλεῖς μόνοι ἐχρῶντο. καὶ κορυφὴ ἀλέκτορος

κυρβ.άσαι· ἀποσκιρτᾶν ⟨col. 190, 26⟩

κύρβις (Ar. Av. 1354)· στήλη τρίγωνος, ἢ ξύλινος ἄξων, ἐν ᾧ τὸ παλαιὸν οἱ νόμοι ἐγράφοντο [63]

κύρει· ὑπάρχει, τυγχάνει

†κυρεῦσαι· φυτεῦσαι ⟨3563⟩

κυρηβάζεσθαι· λοιδορεῖσθαι. διαμάχεσθαι

κυρηβάσασθαι (Cratin. fr. LXIX)· διαμαχέσασθαι. ἀπὸ τῶν κριῶν καὶ τῶν τράγων· ἔνθεν καὶ τὸ κυρίσσειν

κυρηβάτης καὶ κύρηβος· ὁ ἀσελγὴς ἐν τῷ λοιδορεῖν

κυρήβια (Ar. Eqq. 254)· τῶν κριθῶν τὰ ἀποβρέγματα, καὶ κυάμων λέπυρα, καὶ τὰ τῶν κέγχρων ἄλφιτα

†κυρῆναι·

Κυρηναῖοι λίβες· ....

Κυρήνη (Ar. R. 1328 Th. 98)· πόρνη τις οὕτως ἐκαλεῖτο δωδεκαμήχανος, διὰ τὸ τοσαῦτα σχήματα Ἀφροδισίων ποιεῖν

κυρία ἐκκλησία (Ar. Ach. 19)· μία κυρία ἐκκλησία ἤγετο Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ τὰς ἀρχὰς ἐπιχειροτονεῖν ἔδει

κυριάζεις· ἀποκακεῖς [75]

κυρίζεσθε· τρίβεσθε

κύριθρα· προσωπεῖα ξύλινα

(Κυρῖνος Laur. Lyd. I 5 p. 125 Bonn.)

κυρίξει(ν Aeschyl. Bassar.) [ad 78]· κέρασι μάχεσθαι

κύριον· ἴδιον, αὐθεντικὸν γραμμάτιον

Κῦρις· ὁ Ἄδωνις ⟨cf. Κῖρις⟩ [ad 80]

κυρίσσει· κερατίζει, τύπτει μετὰ τῆς κεφαλῆς ⟨4701⟩ [ad 81]

†κύριθον· τὴν σφαῖραν ⟨3224?⟩

κυριττοί ⟨—αί?⟩· οἱ ἔχοντες τὰ ξύλινα πρόσωπα κατὰ Ἰταλίαν, καὶ ἑορτάζοντες τῇ Κορυθαλλίᾳ γελοιασταί

κυρίττειν· πλήσσειν

κυρίττιλος· κορύπτης. πλήκτης ⟨3587⟩

κυρίττον (cf. Aesch. Pers. 310)· [ad 86]

κυρίττοντες (Plat. Civ. 586 B)· κερατίζοντες, κεφαλαῖς πλήσσοντες

κυρίως· βεβαίως, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς

κυριωτάτη ἡμέρα· ἐν ᾗ τελειοῦται τὰ συμφωνηθέντα καὶ εἰσενεχθέντα

κυρκανᾷ· κυκᾷ, ταράσσει (Hippocr.)

κύρμα (Ε 488)· κύριγμα, ἐπίτευγμα. πολλοῖς ἐγκεκυρηκὼς πράγμασι (Ar. Av. 431)

κύρνα· κρανία

Κυρνιᾶται· ἐπεὶ Κύρνον ᾤκησαν, Τυρρηνοί

†κύρνικα· κώδια ⟨σισύρνια?⟩

κύρνοι (Maced.)· οἱ νόθοι

κυροῖ· βεβαιοῖ, πιστοῖ

κῦρον (Arist. fr. III p. 1093)·

οὔτ' εἶπον οὐδὲν πρὸς σὲ κῦρον, ὦ γύναι σοὶ ἀνῆκον, εἰς σὲ τεῖνον

κῦρος· ἐξουσία (Trag.). ἡ παῖς

Κῦρος· ἀπὸ τοῦ ὑπὸ κυνός τεθράφθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἡλίου· τὸν γὰρ ἥλιον οἱ Πέρσαι κῦρον λέγουσιν. ἄλλοι βόθυνον ⟨γῦρος⟩. καὶ ὄνομα ποταμοῦ ⟨—ῶν?⟩. καὶ κύριον ⟨ad κυρόν⟩

COD. 44 ἐρεῖσκῆπτρον 48 κύπρινος 49 ἀργ| 51 κυπρίς (gl. δ 838) 52 κυπρογένεος, πρόπολον, πρόαγγον 53 σιτήριον 54 κυππάζειν, διατρίζειν στρατεύειν — ἐναισχύνειν 68 κυρίβια 66—68| post 75 κυριβ| 77 προσώπια cf. κυλίνθιον κύνθιον κυριττοί 83 |θαλλίᾳ 85 |ολος ⟨—όλης?⟩ 87 κυριώτης 91 ἐνκεκύρικος πρᾶγμα 93 κυρνίατα, ἃ ἐπὶ 97 κύρον — οὐδὲ πρὸς κύρον

HES. 47 κυπρίζουσαι (Cant. Cant. II 14)· ἀνθοῦσαι 56 κυπτόν (Baruch. II 18)· ταπεινούμενον 63 κύρε (Ψ 821)· ἐπιτυχεῖν ἐστοχάζετο 75 κυρίας (Isai. XL 10)· τῆς κατὰ φύσιν ὑπαρχούσης δυνάμεως Ad 78 ἢ κυρίζῃ Ad 80 ἢ πλέγμα τι, σχοινίον ἢ κυρτίς Ad 81 ἢ βοᾷ ⟨κηρύσσει⟩ Ad 86 ἐν γαστρὶ ἦν

Κυρράνη (Menand. fr. CCCLXIV)· ὄνομα γυναικείας θεοῦ [4701]

κῦρσαι· ἐπιτυχεῖν

κύρσαν· ἐνέτυχον

Κυρσανίας Λακωνικῆς

κυρσάνιοι· τοὺς μειρακίσκους οὕτως ἔλεγον (Ar. Lys. 1248) [6]

κυρσερίδες (Elei)· τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα. κυψελίδες [8]

κυρσίον· μειράκιον

κυρτά· οἰδοῦντα (N 799?). μεμισημένα. ἔνιοι δὲ οὐκ ἀγαθά. ὑπὸ δὲ τῶν Ταραντίνων κόπρον καὶ τὰ ἔντερα τὰ δεκτικὰ κόπρων καὶ σκυβάλων τῶν βρωμάτων

κυρτεύς· ἁλιεύς

Κυρτιάδαι· δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς [13]

κυρτιάς· Κελτοὶ τὰς ἀσπίδας (v. καιτρέαι)

κυρτίς (Archil. fr. 177)· ὀρνιθοτροφεῖον (ἢ πλέγμα τι, σχοινίον (4680))

κυρτόν· τὸ κυρίως κυρτόν (Sosicr. com. IV p. 691) [ad 16]

κύρτος (Plato)· ἀγγεῖον σχοινῶδες, ᾧ οἱ ἁλιεῖς χρῶνται. καὶ τάλαρον

κυρῶ· τυγχάνω [19. 20]

κυρῶ· κρατύνω, βεβαιῶ

κυρωτῆρες· ἄρχοντες [23]

κυσαμένη (Hesiod. Th. 125)· κυήσασα· ἄκυθον γὰρ (δὲ?) τὸ ἀτόκιον

κυσανίζει· ὁμιλεῖ

κύσας· φιλήσας

κύσεν (π 21)· ἐφίλησεν

κυσέρη· πυθμήν. χάσμα [29]

κυσθοκορώνη (Com. an. CXLVIII)· νύμφη

κυσιᾷ (Com. an. CXLIX)· πασχητιᾷ

κυσοβάκκαρις (Com. an. CL)· ἤτοι τὸν κυσὸν μυρίζων· ἢ τῷ κυσῷ μυριζόμενος

κυσοδακνιᾷ· ψωριᾷ

κυσολάκων (Com. an. CLI)· Ἀρίσταρχός φησι τὸν Κλ(ε)ινίαν οὕτω λέγεσθαι τῷ κυσῷ λακωνίζοντα. τὸ δὲ τοῖς παιδικοῖς χρήσασθαι λακωνίζειν ἔλεγεν

κυσολαμπίς· ἡ περιλαμπομένη ταῖς νυξὶ κανθαρίς

κυσονίπται (Com. an. CLII)· πόρνοι· ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος

κυσός· ἡ πυγή. ἢ γυναικεῖον αἰδοῖον

κυσοχήνη (Com. an. CLIII)· εἶδος δεσμοῦ. οἱ δὲ εὐρυπρωκτίαν. οἱ δὲ ξύλον [ἐν] ἐν ᾧ ἁμαρτάνουσαι αἱ πόρναι ἐδεσμεύοντο

κύστεροι· ἀγγεῖα τῶν μελισσῶν. καὶ † τυρίσκοι (ὑρ—)

κύστη· ἄρτος σπογγίτης

κύστιον· τὸ ἁλικάκκαβον

κύστις· ἡ φῦσα (cf. Ar. Nub. 405)

† κύτη· μεγέθη

κύτινοι· τῆς ῥοιᾶς τὰ πρῶτα ἐξανθήματα (4729. 4770)

? κύταρον· ζωμήρυσις

κύτταροι· οὕτω τὰς τρήμας τῶν κηρίων ἔφη Ἀχαιός (fr. 49). τινὲς δὲ σφῆκας. καὶ τὰ τῆς πεύκης καὶ πίτυος προανθοῦντα στροβίλια. καὶ πυθμένες. καὶ τῶν αἰδοίων αἱ βάλανοι (Ar. Th. 516). καὶ τῶν βαλάνων τὰ ἀγγεῖα

(κύτταρος· κυττάρους τὰ κοῖλα ἔλεγον ἀγγεῖα καὶ χωρητικά. διὰ τοῦτο καὶ τὰς τῶν σφηκῶν κατατρήσεις καὶ τὰς τῶν αἰδοίων βαλάνους ἐκ μεταφορᾶς κυττάρους λέγουσι. ὁ δὲ Θεόφραστος προάνθησίν τινα τῆς πεύκης καὶ τῆς πίτυος κύτταρον προσαγορεύει) cf. 4637

κύτος· σῶμα. ὄγκος (Soph. El. 1142). χώρημα [ad 47]

[ad 48] τὸ δεκτικὸν χώρημα, καθὼς ποτήριον [ad 48] [49]

κύφελλα (Callim. fr. CCC)· τὰ νέφη. νεφέλη γνοφώδης, ὀμίχλη, ὀμιχλῶδες κατάστημα

κύφερον ἢ κυφήν· κεφαλήν. Κρῆτες

κυφόν (β 16)· καμπύλον. κυρτόν. διὰ γῆρας ἐπικεκυρτωμένον (Ar. Ach. 703)

COD. 4700 κυρρανηή Phot. 191, 25 4 cf. σκυρθαλίας 5 κυρακίσκους 7 cf. κύβεθρα, κύστερος 10 κύρτα 12 Κυρτεῖδαι C. I. n. 192 (24 δὲ τὸ ἄτοκον?) 31 κυσίαι, πασχητίαι 32 κυσοβάκχαρις — κυσσὸν μερίζων — μερ| 33 κυσοδακνία, ψωρία 34 |λακῶν 35 καθαρίσειν (cf. πυρολαμπίς) 39 cf. ad 4707 40 σπογγίτις 45 ζώμη ῥύσις 46 στροβήλια (51 κυφέραν?) 53 κυφῶν

HES. 4701 κύρρασι (Ar. Eqq. 272)· τοῖς κέρασι[ν ἐπιτυχεῖν] κρούσαντ.. 6 κύρσας (Γ 32 Ψ 428)· ἐπιτυχών, εὑρών, κύριος γενόμενος 8 κύριος· ἄρχων, βασιλεύς 13 κυρσεῖν· τοῖς κέρασιν ἐπιτυχεῖν (κυρίσσειν). εὑρεῖν (κῦρσαι). † εὑρίσκω (ὑρρίσκω) Ad 16 καὶ τὸ ὑψηλὸν καὶ μετέωρον κῦμα (Δ 426) 19 κυρῶδα· ὀλέκρανα (κύβωλα) 20 κυρώκω (ε 267)· ὑλάκω (κωρύκω) 23 κύσαι (ω 236)· τῷ στόματι φιλῆσαι 29 κυσήγη· ῥοιά (κύτινοι· ῥοᾶς ...) Ad 47 βάθος (schol. Psalm. LXIV 7) Ad 48 κυττοί· — ἡ εἶδος ἄνθους Διονυσιακοῦ (κιττός) 49 Κύτορον (B 853)· πόλιν Παφλαγωνίας

κύφων (Cratin. p. 42 Posidipp. p. 528)· ὅπερ ἔνιοι συνάγχην καλοῦσιν. δηλοῖ δὲ καὶ δεσμὸν ξύλινον ἢ ξύλον βασανιστικὸν κολαστήριον, ᾧ †κατέτεμνον τοὺς θανάτῳ κατακεκριμένους. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν δυσχερῶν καὶ ὀλεθρίων (Archiloch. fr. 178). ἔστι γὰρ καὶ χιτῶνος εἶδος. καὶ κυφωνισμὸς ἐπὶ τῶν τιμωριῶν. καὶ ἐπικεκαμμένη ῥάβδος ⟨currus⟩ κύφων

κυχράνος (Ar. HA. VIII 14, 6)· εἶδος ὀρνέου ⟨2610⟩

κύψαι (Archil. fr. 34)· ἀπάγξασθαι

κυψέλαι καὶ κυψελίδες·. ὁ ἐν τοῖς ὠσὶν ῥύπος συνιστάμενος (Com. V p. 559). καὶ τὰ σιτηρὰ ἀγγεῖα (Ar. Pac. 631). καὶ τὰ κενὰ σμήνη. καὶ τοῦ ὠτὸς τὸ ἔγκοιλον. καὶ τῆς καμίνου μέρος τι

κυψέλη· πλεκτὸν ἀγγεῖον μελισσῶν

κυψελίδες· μελισσοφάτναι

κυψελίς· ὁ ἐν τοῖς ὠσὶ ῥύπος

κύψελον· κύβερτον μελισσῶν

κύψελος (Ar. HA. IX 21, 1)· ὄρνις ποιός, ὅμοιος χελιδόνι

κύων· ὁ ἐλαυνομένου τοῦ σιδήρου τοῦ ἀργοῦ ἐξαλλόμενος σπινθήρ (Eubul. fr. 1 7 p. 242). οἱ δὲ τὴν Ἐρινῦν (Aesch. Cho. 924). οἱ δὲ τὴν νόσον τὴν οὕτω λεγομένην κύνα. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀνδρεῖον μόριον. καὶ τὸ ὑλακτοῦν ζῷον. καὶ τὸν ἀναιδῆ (Φ 481). καὶ τὸ ἄστρον (Χ 29). καὶ τὸ θαλάσσιον ζῷον (μ 96). καὶ ὑπὸ τῶν κυβευτῶν βόλον τινά, ὃς Χῖος καλεῖται

κύων ἐπὶ δεσμά· παροιμία [ad 63]

κύων παρ' ἐντέροισι· παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπολαύειν τῶν παρακειμένων

κῶα· ἐνέχυρα

κωάζειν· ἀστραγαλίζειν ⟨4792⟩. ἐνεχυράζειν ⟨3223. 3824⟩

κωαθείς· ἐνεχυριασθείς

κῶας (γ 38)· κώδιον. τάπητα [post 68] [69]

κώβαλοι· κύτινοι ῥοιῶν ⟨4744⟩

κῶβαξ· ὁ μέγας τέττιξ

κωβήλη· συνουσία

κωβηλίνη· ἠπήτρια. καὶ βελόνη

κωβῖτις (Ar. HA. VI 14, 4)· ἡ λευκὴ ἀφύη

Κωδάλου χοῖνιξ· παροιμία, ὡς μείζοσι μέτροις κεχρημένου ἀγορανόμου

κωδία (Ξ 499)· κωδίς. κεφαλὴ χωρὶς σώματος [77]

κώδιον (Philemo p. 10)· σκῦλον, ἢ δέρμα προβάτου χωρὶς σώματος ⟨v. κώλου h. e. κοῦλον⟩

κωδύα (Theophr. Ath. 72 C)· ἡ τῆς μήκωνος κεφαλή [80]

†Κωδ.ης· γένος ἰθαγενῶν Ἀθήνησιν ⟨4816⟩

κωδωνίσας (Anaxandr. p. 168)· πειράσας. ἠχήσας

κωδωνίσαι· δοκιμάσαι. διαπειράσαι. ἀπὸ τῶν φυλάκων, οἳ τοὺς κώδωνας ἐκρότουν ἐπὶ πειρασμῷ τῶν γρηγορούντων

κωδωνίσω (Ar. Ran. 78)· δοκιμάσω. ἀπὸ τῶν ἵππων, ἢ ὀρτύγων

κωδωνοφορῶν (Ar. Avv. 841)· οἱ περιπολάρχαι ἐπὶ τοὺς φύλακας ἐρχόμενοι, κώδωνα διέσειον, καὶ οὕτως ἐξεπείραζον τὸν καθεύδοντα. ἀπὸ δὲ τῶν ὀρτύγων ἡ χρῆσις. τοὺς γὰρ ὑπομείναντας τὸν ἦχον τοῦ κώδωνός φασιν ἐπιτηδείως ἔχειν πρὸς μάχην. φασὶ δὲ καὶ τοὺς ἵππους τοῖς κώδωσιν ἐξετάζεσθαι

κώδων (Aesch. Sept. 399)· σάλπιγξ, ἠχεῖον, κύμβαλον. μήκων. κάλυξ

κῶθα· ποτήρια

κῶθος (Nic. fr. 141)· κωβιός

†κωθύλους· ὄνους ⟨κανθηλίους?⟩

κώθων· ἄτακτος μέθυσος ⟨ἀκρατοκώθων⟩. μόνωτον ποτήριον κεράμειον (Com.). εἶδος ποτηρίου ⟨3220⟩

κωθωνίσαι· μεθύσαι ⟨3219⟩

Κῷα (Ar. HA. II 2, 10)· ἀστράγαλοι ⟨4766⟩

κῴον· ἐνέχυρον ⟨ad 4765⟩. καὶ ἱμάτιον ⟨4860⟩

κώκαλον· †παλαιόν. καὶ εἶδος ἀλεκτρυόνος [95—97]

κωκυτός· κοπετός, θρῆνος, ὀδυρμός

COD. 53 κυφῶν ἢ ... κατακεκριμένους post 52 55 cf. ἔκυψεν 56 |λλίδες — ὑποσυνιστάμενος — σκήνη — ἔγκυλον 58 κυψέλικες 65 cf. κοῖον κοῦα κώιον κῷον 73 ἠπίτρια καὶ βελόνη] post 72 74 κωβῆτις· ἡ λευκία φυλή ⟨76 κώδεια, κώδη?⟩ 79 κωδία, μύκονος 82 κωδονήσας 83 |νῆσαι 84 |νήσω 85 διασεῖον — ἐκπείραζον 86 ἤχιον κάμβαλον μύκων 88 κῶθυ 90 μονόωτον 91 |νῆσαι

HES. Ad 63 ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς κολάσεις ἐπιδιδόντων. λέγεται δὲ καὶ βοῦς ἐπὶ δεσμά Post 68 ὀφθαλμούς ⟨3586⟩ 69 κώβαλα· πανουργήματα ⟨κο—⟩ 77 κωδίκιλλα· σύμβουλα ἀρχαί 80 κῶδιξ· βιβλίον νόμιμον 95 κωκύει (θ 527)· βοᾷ. θρηνεῖ, κλαίει 96 κωκύσασα (Σ 71)· θρηνήσασα 97 κώκυσε (Σ 37)· μετὰ θρήνων ἀνεβόησε

?κωκυτοιρεῖν· θρηνεῖν

κωκυτός· θρῆνος, καὶ τὰ ὅμοια (Χ 447). καὶ ὄνομα ποταμοῦ ἐν ᾅδου (κ 514)·

Κωκυτὸς ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ

κῶλα· πόδες. σκέλη. ὀστᾶ. μέλη (3304). κερκίδες

κωλαβοί· λάσταυροι [4803]

κωλακρέται (Ar. Av. 1541)· ἀργυρικοὶ ταμίαι, οὕς τινες οἴονται μόνου τοῦ δικαστικοῦ προΐστασθαι

†κωλανιζόμενοι· τάχει χρώμενοι ἀνέμοις ἴσῳ [6. 7]

κωλέα· μέρος κρέατος. [ad 8] τινὲς σκέλος ὑὸς ὀπίσθιον. ἢ Περσικῆς τὸ ἐδώδιμον

κώλειρ (Lacon.)· τὸ προτιθέμενον ἆθλον τοῖς ἀγωνιζομένοις

†κωλετήναις· ἀσκαλαβώταις (4823)

κωλήν· κωλεός

κωλῆνες (Eur. fr. 678)· ἀκροκώλια

κωλίαν (Boeot. Cret.)· ἰγνύαν. τὴν γαστροκνημίαν. τὴν κνήμην

Κωλιάς (Herod. VIII 96)· ἀκτὴ εἰς θάλασσαν ἐξέχουσα· καὶ ἴσως διὰ τὸ κώλῳ .....

Κωλιάς (Ar. Lys. 2)· Ἀφροδίτης ἐπὶ Κωλιάδος ἐστὶν ἱερὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ. ὁ δὲ τόπος λέγεται Κωλιάς, ἐπεὶ ἐκκείμενός ἐστιν, ὅμοιος ἀνθρώπου κώλῳ. ἔστι δὲ καὶ Δήμητρος ἱερὸν αὐτόθι πολύστυλον

Κωλιεῖς· γένος Ἰθαγενῶν, ὅπερ ἐκ τῆς Κωλιάδος (4781)

κωλική· Σικελική (Σκυθική?)

κώλοισι (Callim. ep. LXX 3)· ποδίοισι (ποσί)

κωλύμη (Thuc. I 92)· †μεμφώδη

Κωλυσανέμας· ὁ Ἐμπεδοκλῆς οὕτω καλεῖται, ὡς ὑπισχνούμενος ἐφέξειν τοὺς ἀνέμους

κωλύσω· λυπήσω

κωλυτήρ· σημεῖόν τι ἐν θυτικῇ. καὶ θυσία τις κωλυτήρια

κωλώτης (Ar. HA. IX 2, 7)· ἀσκαλαβώτης. ἔλεγον δὲ αὐτὸν καὶ γαλεώτην· δοκεῖ δὲ αὐτὸς εὐστόχω(ς) ἅλλεσθαι περὶ τὰς μυίας

κῶμα (Ξ 359)· κοίμημα, ὕπνος ληθώδης. καταφορὰ ὕπνου βαθέος (Nic. Al. 458)

κωμάδδειν (P. Lyr. Gr. fr. 11 p. 1029)· ὀρχεῖσθαι

κωμάζει (Anacreo)· κῶμον ἢ (δρᾶμα) ᾄδει. ὑβρίζει μετὰ μέθης

κῶμαι· ἀγυιαί, ῥῦμαι

κωμαίνει· νυστάζει

κωμακόν (Theophr. IX 7)· ἀρωματικόν τι

κωμαστήν (Ar. Nub. 606?)· τρυφῶν μετ' ᾠδῆς

κωμαστοῦ· τοῦ κωμάζοντος, τερπομένου μετ' ᾠδῆς

†κωμᾶται· μαγεύει

κώμη· ἄμφοδον, χωρίον

†κωμική· Ἀττική (Cyrill.)

†κωμαίνεσθαι· κείρασθαι

κωμῆτις (Arist. Lys. 5)· γείτων. Κῶμαι γὰρ τὰ ἄμφοδα

†κωμμωνία· χοροχόσμια

κῶμοι· ἀσελγῆ ᾄσματα πορνικά, συμπόσια, ᾠδαί

κῶμος· εἶδος ὀρχήσεως ἢ μέλους τινός

κώμυθα (Cratin. fr. CLVII Theocr. IV 18)· δάφνην, ἣν ἱστῶσι (πρὸ) τῶν πυλῶν. δηλοῖ δὲ καὶ δέσμην χόρτου, καὶ τὰ κατ' ὀλίγον τῶν δραγμάτων

κωμῳδοί· κωμικοί, τραγῳδοί, καὶ χορευταὶ τραγῳδοί, οἱ τραγικοὶ ποιηταὶ διδάσκαλοι

κωμῳδούμενοι· παιζόμενοι παρὰ τὴν τραγῳδίαν

κωμῳδοῦντες· θριαμβεύοντες, πομπεύοντες [44]

κῶνα· βέμβιξ (κῶνος)

κωνᾶν· περιδινεῖν

..νεῖ· περιέρχεται

κωνεία· νάρθηκα (4851). καὶ πόας εἶδος (Ar. R. 1051)

κωνῆσαι (Ar. fr. XXXV 1157)· πισσοκωνῆσαι· καὶ κύκλῳ περιενεγκεῖν. καὶ πισσοκώνητον μύρον λέγουσιν, ὅταν πίσσῃ καταχρισθέντες τινὲς ὑπὸ πυρὸς ἀποθάνωσιν. Αἰσχύλος Κρήσσαις (fr. 113) καὶ Κρατῖνος (fr. CLXVIII). Πισσοκωνία γὰρ ἡ νῦν πίσσα, ᾗ χρίουσι τὰ παρίσθμια τῶν προβάτων

COD. 4800 ὀδύστυγος 1 κωλαβοίλας, ταῦροι 5 ἴσα 8 κωλεά — ἐγκαλίς 11 κωλεῖν 12 ἀκρα| 14 διατῶ κώλω 15 ἐπικολιάδος — κολιὰς — ἐγκ| 24 κοίμισμα — λιθώδης 25 κωμᾳδεῖν 26 κωμωνεῖ ᾄδει 29 cf. κάγκαμον 30 κωμάστην 35 κυμήνασθαι Theognost. 21, 21 36 κώμη τίς 37 |οσμία 39 μένους 42 πεζόμενοι 47 νείω 49 κωνεῖσαι· πισσοκοπῆσαι — πισσοκόνιτον — Αἰ. κ. Κρ. κρήσαις — πισιδία τί χρ|

HES. 4803 κωλαβρισθείησαν (Iob. V 4)· κοπηθείησαν. ποδοκοπηθείησαν 6 κῶλα πεσεῖν (Hebr. III 17)· τὰ ἄρθρα 7 κωλαρίας· τοὺς ἐκ τῆς ἀγέλης παῖδας (κοράλια) Ad 8 ἀγκαλίς. δέσμη χόρτου (ad κωρεά cf. κάρφεος) 44 Κῶν (Β 677)· νῆσος †πρὸς τὸν Ῥόδον, μία τῶν Κυκλάδων, ἢ τῶν Καλυδνῶν

κώνητες· θύρσοι

κώνειον· δηλητήριον, ἤτοι θανάσιμον. βοτάνη. νάρθηξ

κωνίς· ὑδρίσκη

κωνοειδῆ· τούτου τοῦ σχήματος (3535)

κῶνοι· οἱ θύρσοι. καὶ στρόβιλοι. καὶ οἱ στρόμβοι

κῶνος· περικεφαλαία. καὶ ὁ τῆς πίτυος καρπός (Alex. Myndius). καὶ παρὰ τοῖς γεωμέτραις σχῆμά τι στερεόν. καὶ στρόβιλος

Κῶνος (Hipponact.)· τόπος ἐν Κλαζομεναῖς

†κωνόσαρτον· ξύει (App. prov. III 56)

κωνοφόρον (Theophr. III 9, 4)· στροβιλοφόρον

κωνωποθήρας· ὄρνις ὁ κώνωπας θηρεύων

κῶον· ἱμάτιον (4793). ἢ ἐνέχυρον (4765)

Κῶος Χῖον· [ad 61]

Κωπαΐδες (Antiphan. p. 70)· ἐν τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ ἐγχέλεις μέγισται γίνονται. ταύτας οὖν τὰς ἐγχέλεις Κωπαΐδας λέγουσι [63]

κῶπ..· τὸ ἄνω κώπαιον, τὸ δὲ κάτω πλάτην

κωπεῖς (Ar. Lys. 422)· τὰ εἰς κώπας εὔθετα ξύλα

κωπέτας· σφονδύλους μεγάλους ἰχθύων [67]

κώπη· ἡ τοῦ ξίφους λαβή, καὶ ἐγχειριδίου, καὶ ἡ τῆς κώπης τῆς νεώς

κωπηλάται· οἱ ταῖς κώπαις περιστρέφοντες τὸ πλοῖον

κωπητήρ (Hermipp. fr. V p. 404)· ὁ σκαλμὸς τῆς κώπης

†κωπῆλα· κυπεώδη. μακρά

κώρα· ὕβρις

(κωραλίας· τοὺς ἐκ τῆς ἀγέλης παῖδας) 4807

κωράλιον· παιδάριον, κόριον

κωραλλεῖς· οἱ ἀναλέγοντες τὸ κουράλιον περὶ Σικελίαν

κωραλίσκον (Cretes)· μειράκιον

κωρέα· †ἄκρα. †ἀρχή. δέσμη (4808)

†κωρία· κουρίς (3471), κουρεύτρια

†κωριδάμνας· ἀκρίς

κωρίδες· γρᾶες (Epicharm. Simonid.). ζῷον θαλάσσιον

κωρίθιον· χόρτον

κωρίς· ψαλίς

κωρυκαῖος ἠκροάζετο (Menand. fr. II p. 113)· παροιμία (παρὰ) τοῖς κωμικοῖς, ὡς θεοῦ τινος ἐπακροωμένου

κωρυκίδιον· ὅπερ οἱ τοξεύοντες δερμάτινον κοίλωμα τῷ εὐωνύμῳ πήχει περιτιθέασιν

κώρυκος· θυλάκιον. ἔστι δὲ δερμάτινον ἀγγεῖον, ὅμοιον ἀσκῷ. οἱ δὲ πλοῖον· οἱ δὲ κόγχην (Macedon.)

Κῶς· νῆσος. καὶ δέρμα. εἱρκτή, δεσμωτή(ριον Corinthii)

κωτίλλει· δολίως ἀπατᾷ

κωτίλλουσα (Hesiod. opp. 371)· κολακεύουσα

κωτίλλω· κολακεύω

κωτίλη (Anacr. Simonid.)· λαλιστάτη

κώτιλον· ἡδύ. τρανές. λάλον, εὔστομον

κώτιλος (Soph. fr. 618)· πανοῦργος, ἀπατηλός, κολακευτής, ἀπατεών, δόλιος. λάλος

κωφᾷ· πηροῖ

κωφάν· κωφήν, ἀναίσθητον

κωφεῖ· κακουργεῖ, βλάπτει. κολούει. πηροῖ

†κῶφες· νεκυσία. κωφά [96]

κωφή· ἀναίσθητος. νεκρά

κωφῆσαι· κολοῦσαι

κώφησις· κόλουσις

κωφητέος· βλαπτέος

κωφίας· ὄφεως εἶδος, ὁ καὶ τυφλίας

κωφόν (Callim. ep. LXIX 2)· ἀναίσθητον. μωρόν. τὸν ῥοῖζον μὴ ποιοῦν(τα)

κωφός (Herod. I 34)· οὔτε λαλῶν οὔτε ἀκούων. ἐννεός. ἀσθενής

κωχεύει· μετεωρίζει. φέρει. κουφίζει. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ κωφεύει

κωχεύουσιν· ὀχοῦσι. μετεωρίζουσι. Σοφοκλῆς Καμικίοις (fr. 303)·

πιστοί με κωχεύουσιν ἐμ φορᾷ δέμας

COD. 54 στρόβυλοι 55 κῶνον — στρόβηλος 58 στροβη| 59 κωτοπτο| 62 κωπαΐδη — |ίδες λέγονται 64 κῶπ..ἐ 65 κώπεις (71 κώληπα (Ψ 726) et κοπώδη· μακρά?) 74 κοραλλεῖς — π σικελίας 79 κωριδεστράες 82 κωρύκεος — ἐπακροαμένου 84 λόγχην 85 cf. κᾶς, κῶας 87. 88 κωλ— 92 πληροῖ 94 κολύει cf. οὐ κωφεῖ 98. 99 κωλῦσαι — κώλυσις 4904 μεται| 5 μετεωρίζουσι. πιστοί με σοφοκλῆς καμίκην κωχεύουσιν ἐμφοραιδέσμας

HES. Ad 61 ὁ Κῷος ἀστράγαλος, ὁ ἕξ ...... ὁ μὲν γὰρ Χῖος ἐδύνατο ἕν· ὁ δὲ Κῷος ἕξ 63 Κῶπαι (B 502)· πόλις τῆς Βοιωτίας 67 κωπετός· θρῆνος (κοπετός) 96 κωφεῦσαι (Iob. XIII 5)· ἀναισθητῆσαι. ἡσυχάσαι, σιωπῆσαι

Λ

Λᾶ· ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ λίαν ἐτάσσετο. ὅθεν καὶ λακάνη ἡ μεγάλως κεχηνυῖα

λααν· λίθον (B 319). ἢ ὁρᾶν (80. 274. 237). $\overline{ο}$ ῥηγμείν. π (B 585). καὶ θυλάκιον, ἐν ᾧ οἱ ἡνίοχοι τὰς μάστιγας ἀποτίθενται (Polluc. VII 116) [post 2]

†λάανα· ἐπίστατον [4. 5]

λαβάς (Aesch. Cho. 498)· ἀντιλήψεις

†λαβάβηρ· λαχανίσκη

λάβδα· ὅπλον (Eupol. p. 561 Teleclid. p. 820). ἢ στοιχεῖον ὑγρὸν καὶ ἀμετάβολον [9. 10]

λαβή· ἀφορμή. ὁρμή. καὶ ἡ τοῦ ξίφους λαβή (Alcae. fr. 33, 2)

λαβήν (Ar. Eqq. 841)· αἰτίαν

λαβήροις· ποτιστηρίοις

λάβιρος· βόθυνος

λαβίς· σκεῦος χρυσοχοϊκόν [16. 17]

λαβραγόρης· λάβρος ἐν τῷ λέγειν [ad 18]

λαβράζει· λάβρος γίνεται. ἀκολασταίνει. προπετεύεται

λαβρεία· ἡ τοῦ λόγου †ἔκληψις

λαβρεύεαι (Ψ 474)· μεγαληγορεῖς. προγλωσσεύῃ. ἀθρόως λέγεις, ἀμέτρως [22]

λαβρεύονται (Theocr. XIV 38 Meinek.)· ῥέουσι μεγάλα βουλεύονται. θορυβοῦσι σφόδρα

λάβρον· [ad 24] προπετές, ταχύ. μαινόμενον. βορόν [25]

λαβροσιάων· χορτασμοῦ ἀκόσμου

λαβροστομία· ἡ †διάχρηστος λαλιά

λαβρότατος· σφοδρότατος [29]

λαβρύσσει· λαβρεύει

λαβρύσσει· δειλαίνει

λαβρώνιον (Comici)· εἶδος ποτηρίου πλατέος

λαβύρινθος (Call. Del. 311)· κοχλιοειδὴς τόπος. λέγεται δὲ ἡ λέξις (καὶ?) ἐπὶ τῶν φλυάρων, παρὰ τὸ πολλοῖς κύκλοις λόγων κεχρῆσθαι

λάγανα (Ar. Eccl. 843)· εἶδος πλακουνταρίου, ὡς καπυρώδη, ἀπὸ σεμιδάλεως ἐν ἐλαίῳ τηγανιζόμενον, καὶ ἄρτοι βραχέντες ἐλαίῳ

λαγαριζόμενοι (Pherecr. fr. VI p. 313)· σκαλεύοντες. δηλοῖ δὲ τὸ πρὸς τὰς λαγόνας τὸν ἀγκῶνα προσάγειν, πυκνὰ διαπείροντα τὴν χεῖρα

λαγαρίττεται· μετριεύεται

λαγαρόν· τὸ μὴ ναστόν

†λαγαγεῖ· ἀφρίζει ⟨v. λάπη⟩

†λαγάσσαι· ἀφεῖναι ⟨λάταγας ἀφεῖναι?⟩

λαγβατόν· ἀνατετραμμένον. οἱ δὲ †λάγαν ἐμβάλλοντες

λάγγα· ἡ τῇ τροφῇ διδομένη μερίς

λαγγάζει (Antiphan. III p. 19)· ὀκνεῖ. οἱ δὲ λαγγεῖ

λαγγανώμενος· περιϊστάμενος. στραγγευόμενος

λαγγάσαι· περιφυγεῖν [45—47]

λαγγών (EM. 554, 15) [ad 48]

λαγερός· σμῖλαξ

Λάγεσις· θεός. Σικελοί

λαγέτης (Pind. P. X 31)· ἡγεμὼν ὄχλον συναγαγών [52—54]

λαγήναρχος· ὁ ἐξουσίαν ἔχων τοῦ οἴνου [56]

λάγνης· καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια

λάγνος· ὁ αἰσχρός, περὶ πορνείαν ἐπτοημένος, πόρνος

λαγοθήρας· ἀετοῦ εἶδος

λαγόνες (cf. Call. fr. CLXXXV)· σχίσμα γῆς

λαγόρεις· ἐκκλησίαι [61]

COD. 1 λεκάνη ⟨v. ἀχανῆ⟩ 13 |τητηρίοις 18 λαβραγορεῖς, λάβρως 21—23 = 23. 22. 21 23 λαβρεῦσαι 26 |μὸν ἀκόσμου ⟨27 ἀδιάκριτος?⟩ 32] post 24 λαβρόνιον 34. 35] post 36. 37 34 πυρώδη — ἀρτιβραχὴν 35 σκαλεύονται 37 μηναστὸν ⟨39 cf. ἐχάλασεν 42 cf. 277 λανίζει, ὀκλάζει⟩ 43 στρατε| 49 σμίλαξ 55 λαγι| 61 |ορεῖς

HES. Post 2 τινὲς δὲ μάστιγα· [καὶ λίθον] 4 λᾶας (Δ 521)· λίθος, πέτρα, ἢ πέτρος 5 λαβά· σταγών ⟨946⟩ 9 λάβεν (Λ 387)· ἔλαβεν 10 λαβαγούνων (Λ 407)· λαβοῦ τῶν γονάτων 16 λαβόμενος (Levit. II 2) δραξάμενος 17 λαβαγορεῖν (...... Ψ 479)· σφοδρῶς δημηγορεῖν Ad 18 προπετὴς ἐν τοῖς λόγοις (paraph. Ψ 479). τινὲς ἄκαιρον ἐν τῷ δημηγορεῖν 22 λαβρεῦσαι (Ψ 474)· λάβρως καὶ ἀθρόως λαλεῖν ⟨εἶς⟩ Ad 24 ἀθροῦν (Ο 625) 25 λάβρος· πολὺ σφοδρός (B 148 Greg. Naz. C. IV 48) 29 λαβρόϊον· εἶδος ποτηρίου ⟨32⟩ 45 λαγγ(ον)εύει (Byzant.)· φεύγει 46 λαγηίς· δόρυ ⟨λάγκη Byz.⟩ 47 λαγγαρεῖ· ἀποδιδράσκει ⟨42 an 383?⟩ Ad 48 μετάβολος, ἔμπορος ⟨ad μάγγων⟩ 52 λαγεινά· δεινά ⟨ἀλγεινά⟩ 53 λάγχει· ἐῴκει 54 λαγής· ὁ εἰς τὰ ἀφροδίσια καταφ(ε)ρής 56 λάγνα· κάμπρα. κιβωτός ⟨342⟩ 61 λαγόσι (Symm. Iob. XL 11), λαγόνας (Sirac. XLVII 20)

λαγρονίτης· εἶδος πλακοῦντος

†λαγρόν ἢ λαγρός· κραββάτιον

λαγχάνειν· κληροῦν

λαγωίνης· ὄρνις ποιός

λαγών· ὁ κενεών. τὸ ἰσχίον

†λαγώνεια· λαγοῦ κρέα

λαγώς (Amips. com. p. 708)· *ὁ χερσαῖος, λαγὸς δὲ ὁ θαλάσσιος καὶ ποτάμιος*

λαγὼς καθεύδων· [ad 70]

λαγὼς περὶ τῶν κρεῶν· [ad 71]

λάδανον· τὸ μὲν ἀπὸ τῶν πωγώνων τῶν αἰγῶν [ad 72]. *τὸ δὲ ἀπὸ τῆς βοτάνης λήδωνος* (Herod. III 112)

λάδας· ἔλαφος νεβρίας [75]

†λάδομαι· γνώμην τίθεμαι

Λαδωγενής· ἡ Ἀφροδίτη ⟨Δάφνη?⟩. ὅτι ἐπὶ τῷ ἐν Ἀρκαδίᾳ ποταμῷ Λάδωνι ἐγεννήθη

Λάδων (Call. Iov. 18)· *ποταμὸς Ἀρκαδίας* [78. 79]

λάετε· σκοπεῖτε, βλέπετε [81]

λάζειν· ἐξυβρίζειν

λάζεσθαι (Hippocr. II p. 101 K)· *λαμβάνειν* [84]

λαζίνης ⟨μαζ—?⟩· χαραδρίας, καλλαρίας ἰχθῦς [86]

᾿λαζῶν (Ar. Pac. 1069)· *ἀλαζών*

λαζύμεναι (Theocr. XVIII 46)· *λαμβάνουσαι*

λαήμεναι· φθέγγεσθαι ⟨125. 211⟩

†λάηται· βούληται [91]

λάθαργοι· σκώληκες. ἢ τὰ ξυόμενα ἀπὸ τῆς βύρσης ὑπὸ τῶν ἀρβήλων (Nic. Ther. 423). *ἢ κύνες κρυφίως δάκνοντες* ⟨130⟩

λαθάργῳ· λαθραίῳ ⟨129⟩

†λαθασμῷ· νίη. λήθη. λησμοσύνη

†λάθει· ἀκηδίᾳ ⟨λαθικάδεα? Alcaei fr. 41, 3⟩

λαθεῖν (*I* 537)· *ἑκόντα παραπέμψαι. ἢ ὅλως εἰς ν(ο)ῦν οὐκ ἦλθεν. διὸ ἐβλήθη*

λαθήβας· γέροντας

λαθικηδέα (*X* 83)· *λανθάνειν ποιοῦντα (τὰς ἀνία)ς*

λαθικηδές· λυσίκακον. πανσίλυπον

λαθίποιν(ον)· οὐ τιμωρούμενον

λαθίνοστος· ὁ βραδύνων ἐπανελθεῖν

λαθίφρων· ἄφρων. ἐπιλήσμων

λάθρα· κρυφίως, ἠρέμα, ἡσύχως

†λάθρα· αἱ δίκαι. Ἠλεῖοι

†λαθρακάζων· χαλιναγωγῶν. Σικελοί

λαθρ†έως· ἀγνώστως

†λαθρός· λαθραῖος, κρυφός, μυχός

†λαθροῦν· βλάπτειν

λάθυρος (Theophr. VIII 3, 1)· *εἶδος ὀσπρίου*

λαθών (Soph. fr. 23)· *ἀγνώστως πράξας τι*

λαί· ἐπὶ τῆς αἰσχρουργίας

λαιά (Tyrtae. fr. 15, 3)· *ἀριστερά*

λάιαν· [ad 113] *κτῆσιν. Δωριεῖς ἐπὶ τῆς λείας* [14]

λαίας· ἀσπίδας. Κρῆτες

λαίβα· ἀσπίς· [ad 16]. *πέλτη* ⟨h. e. *ΛΑΙΦΑ* cf. 165⟩

†λαῖγμα· περικεφαλαίας κόσμος

λάϊγγες (*ε* 433)· *λίθοι, ὑπὸ ὕδατος λελ(ε)ιασμένοι. ἔνιοι † φράγγες. ἄλλοι χάλικες, μικροὶ λίθοι*

λαίγματα· πέμματα. οἱ δὲ σπέρματα. ἱερὰ ἀπάργματα ⟨167⟩

λαίγυος· λάσταυρος ⟨148⟩ [21]

λᾶιδος (Alcman.)· *λῆδος. τριβώνιον*

(*λαιδραί· ἀναιδεῖς. θρασεῖς. στυγναί. τολμηραί*) cf. 170

λαιδρή (Nic. Th. 689)· [ad 23] *θρασεῖα*

λαιδρός· λαμυρός. ἀναιδής. δεινός. θρασύς. ταχύς [ad 24]

λαίειν· φθέγγεσθαι ⟨78. 89⟩

λάιεται· καταλεύεται. ἀπὸ τοῦ λᾶος [27]

λαιή (Iones)· *ἀριστερά*

ει
COD. 68 H. c. *λαγῷα* 72 *ληδῶν* 76 *|γεν.'ς — ἐγέννησεν* 80 *λάτεται, σκο-*
υ υ
πεῖται, βλέπεται 98 *λαθηκήδεα* 99 *λαθηκῆδες, λησίκακον πανσίλωπον* 105 cf. *ὀλκάζει, ποθολκίς* 13 *λαιάν — λείαν* 16 cf. *λαίφα, λαφθία* 24 *λεῖνυς ⟨λῖρος?⟩* 26 *λαί.-ται, καταλύ| — λαός* (col. 200, 6)

HES. Ad 70 *παροιμία ἐπὶ τῶν προσποιουμένων καθεύδειν* Ad 71 *δειλὸν ἄγαν τὸ ζῷον ὁ λαγώς. ἐλέχθη δέ, ἐπεὶ ἐκωμῴδουν ἐπὶ δειλίᾳ τοὺς Ῥηγίνους. καὶ ἐλέχθη ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων τὰς ψυχάς, καὶ πρὸς τοῦτο καρτερῶς ἀγωνιζομένων* Ad 72 *καὶ τὸ κρέας;* 75 *λαδοίατο* (*B* 418)· *λαμβάνοιτο* 78 *λάε· ἐψόφησεν. οἱ δὲ ἐφθέγγετο· ὁ μὲν λάε νεβρῶν τὰ ἀπάγχων* (*τ* 236) 79 *λάεσι* (*Γ* 80)· *λίθοις* 81 *λαεντιάριος* (novic.)· *λιθοξόος* 84 *λάζετο μῦθον* (*Δ* 357)· *ἐλάμβανε τὸν λόγον* 86 *λαζοίατο* (*B* 418)· *λαμβάνοιτο* ⟨74⟩ 91 *λαθάδαν* (Eur. Hel. 829)· *λάθρα* Ad 98 *λήθην τῶν κακῶν ἐμποιοῦντα τοῖς παισίν* (*X* 83 paraphr.) Ad 113 *ἐκκλησίαν ⟨ΛΑΙΑΝ⟩* Cf. *λοίαν* 14 *λαιᾶναι· λεπτῦναι* Ad 16 *τρίβος (—ων)* 21 *λαίδιον ⟨λαιόν⟩· ἀριστερόν, εὐώνυμον* Ad 23 *ἀριστερά* Ad 24 *ἀριστερός* ⟨121⟩ 27 *λαίεται· καὶ κατελεύσεται* ⟨126⟩

λαιθάργῳ ποδί (trag. adesp. fr. 182)· λαθραίῳ (93)
λαίθαργοι· κύνες κρύφα δάκνοντες (92)
λαιθαρύζειν· λαμυρῶσαι. διαπράξασθαι [ad 31]
λαιλάξαι· τὴν γλῶσσαν ἐξελεῖν (235)
† λαιλάπετος (Π 365?)· ὅταν συννεφὴς καὶ ἀνεμώδης ὁ ἀήρ ἐστιν
λαίλας (Hipponax?)· ὁ τύραννος ὑπὸ Λυδῶν [35]
λαιμά (Menand. fr. I p. 100)· λαμυρά (156)
λαιμᾷ· εἰς βρῶσιν ὥρμηται
λαιμάζουσιν· ἐσθίουσιν ἀμέτρως [39]
λαιμᾶν· ἐσθίειν ἀμέτρως [41]
λαίμαργος· φάγος, ἄπληστος (Ar. HA. VIII 2), ἐπὶ τὸ φαγεῖν μανιώδης
λαιμός· ὁ φάρυγξ. ὁ τράχηλος. ὁ λάρυγξ. ὁ βρόγχος
λάϊνον· [ad 44] πελαργόν (—σγικόν?). ἢ πύργος λίθινος
λαινόχειρ· σκληρόχειρ
λάϊον· καὶ ἡ σιτόσπορος γῆ (Dor.). καὶ ἀριστερόν (λαιόν)
λαιός· ἀριστερός. καὶ λαφός (q. v.)
† λαῖπος· κίναιδος (155), λάσταυρος (120)
† λαιπτύηρον· ἀναπεπλασμένον, ἰσχυρόν
† λαισαινοφόρος· ὁπλοφόρος
λαισάς· ἡ παχεῖα ἐξωμίς
(λάισασθαι [Dor.]· κτήσασθαι) cf. 159. 834
† λαίσεα· μήλη (λασιόμηλον?)
λαισήϊα (E 453)· θυρεοῦ γένος [54]
† λαίσιτος· κίναιδος (148). πόρνη (376)
λαίσκαπραν· λαμυράν (136)
λαίσπαις· βούπαις. Λευκάδιοι (—αδία?)
Λαισποδίας (Com. V p. 563)· ὄνομα κύριον. ἔνιοι δὲ τὸν Ἀλκμέωνα ᾠήθησαν λέγεσθαι. οἱ δὲ τὸν δρεπανώδεις πόδας ἔχοντα [59. 60]
Λαιστρυγόνες (κ 119?)· οἱ νῦν Λεοντῖνοι [62]
λάϊτον (Dor.)· τὸ ἀρχεῖον
(λάϊτος· θής, δοῦλος) cf. 323
λαΐτων (Dor.)· τῶν δημοσίων τόπων [65]
λαῖτμα (Hom.)· πέραμα. γέφυρα. οἱ μὲν ὅρμημα. οἱ δὲ τὸ κύτος. ἄλλοι τὸ διάστημα τοῦ πελάγους, ἐξ οὗ τὸ μέγα καὶ πλατύ. καὶ τὸ κῦμα [67. 68]
λαῖφα· ἀσπίς (115. 116. 165. 435) [70]
λαίφια (Boeot. Cret.)· ῥάκη
† λαιφάσσον(τ)ες· ψηλαφοῦντες [73]
λαῖφος (Call. ep. V 4)· τὸ ἱστίον, ἤγουν τὸ ἄρμενον (υ 399)
λα[ι]φύς· δάπανος ἢ βορός
λαιψηρόν (Stob. Flor. I p. 123)· ταχύ
λαιψηρά (Κ 358 al.)· ταχέως, ἢ ταχέα
λαιψηρῶς· ταχέως. ταχὺ γὰρ τὸ λαιψηρόν (785)
λακάζει (Aeschyl.)· λέληκε, βοᾷ. ἀπὸ τοῦ λακεῖν
Λάκαινα (Ar. fr. XIX p. 1038)· κυλίκων τι εἶδος
λακάρτη (ἢ) λακάρη (Theophr. III 4 VII 6, 1)· δένδρον τι
λάκας· φάραγγας [84]
λάκε (Hom.)· ἰδίωμα ἤχου. ἐθλάσθη, συνετρίβη. ἤχησεν (Ν 616)
λακεδάμα· ὕδωρ ἁλμυρὸν ἁλσὶ πεποιημένον, ὃ πίνουσιν οἱ τῶν Μακεδόνων ἀγροῖκοι [86]
λακεῖν (Aesch. Ag. 614)· ψοφῆσαι
λακερόν· εἰκαῖον
λακέρυζα· κράκτρια. λοίδορος. φλύαρος. μεγάλα κράζουσα κορώνη (Hesiod. opp. 745 non Greg. Naz. Arc. VII 42 p. 6). ἢ λάλος
λακερύζεσθαι· τὰ αὐτά

COD. 30 λαιθαργοί 31 λαιθυράζω Suid. Zon. Theogn. 34 Suid. Theognost. 9, 13 37 λαίμαι — ὅρμηται 46 λαῖνος — ἱερός 47 καὶ λαός 48 κίδναιδος (cf. λασιτός λεσι- ε τός) 53 θυραιοῦ 57 cf. λαόπαις. Theognost. 9, 17. 18 λαισκίδης et λαίσπης 58 λαισποδίας 64 λαϊτῶν 75 δαπανωσιβόρος 85 cf. σκοροδάλμη 90 |άζεσθαι

HES. [Margo ad 131: λαικαστής· ὁ πόρνος. καὶ λαικάστρια· ἡ πόρνη] 35 λαίλαψ· καταιγίς, ἀνέμου (Marc. IV 37) συστροφὴ μετὰ ὑετοῦ 39 λαιμαλαιόν· ῥυσόν (1035) 41 λαιμάζειν· ὁμοίως (non λαιμάξειν) Ad 44 λίθινον (Μ 177) 54 λαισήϊα (Μ 426)· ἐπεὶ δασέα ἐστὶ τὸ βύρσαις αἰγαῖς περιβλαβεῖσθαι. Πτερόεντα (......) εἶναι, ἢ πάνυ κοῦφα, ὡς καὶ τῇ λαιᾷ χειρὶ δύνασθαι βαστάζεσθαι. ὅπλα λάσια, ὅπερ ἐστὶ δασέα, ἀργαῖς βύρσαις περιβεβλημένα ἔτι τὰς τρίχας ἔχουσαι 59 λάισασθαι· κτήσασθαι 60 λαῖστρον· ξυστῆρα. πτύον (λίστρον) 62 Λαιστρυγονίη (κ 82)· ἡ τῶν Λαιστρυγόνων πόλις 65 λαῖτα· πέλτη (116) 67 λαιτμάθημα (θῦμα ad λαῖγμα). σφοδρὸν ὅρμημα· ἀπὸ τοῦ θοοῦ (ψόφου?) 68 Λαῖτος· ἀκήρατος. καὶ ὄνομα κύριον 70 λαιφαί· ἀναιδεῖς. θρασεῖς. στυγναί. τολμηραί (ΛΑΙΔΡΑΙ) 73 λαίφεσιν (Greg. Naz. C. II 279)· ἀρμένοις 84 λακκατήσας· πατήσας 86 Λακεδαίμων· ἡ Σπάρτη. καὶ ποτὲ μὲν [ἡ Πελοπόννησος] ἡ χώρα πᾶσα· ποτὲ δὲ πόλις (Cratinus) ὁμώνυμος τῇ χώρᾳ (haec ex Aelio Dionys. Eustath. 294, 40)

†λακερωτάν· συνεσταλμένον (λαπαρώτατον?)

λάκη· ῥάκη. Κρῆτες

λακη†δῆξαι· διαρρῆξαι (201. 206)

λακηθμόν· ὃν οἱ Ἀττικοὶ †γλωσσοκόμον (κλωγμόν?) καλοῦσιν

λακῆσαι· πατάξαι (855)

Λακιάδαι· δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ῥαφανίδας φέρων, ὃν ἐπιβοῶνται κατὰ τῶν μοιχῶν

†λακίδαι· βάλλει (cf. λιχάξαι)

λακιδαίμονος (Com.?)· ψοφοῦντος, ἠχοῦντος

λακίδες (Aesch. Cho. 28)· σπαδόνες. σπαράγματα ἱματίων

λάκιδες (Alcae. fr. 10 Ahr.)· τὰ λεπτὰ τῶν ἀρμένων σχίσματα

λακιδοφορῶν· οὐχ ὑγιής

λακίζει· †θωπεύει (379). ῥηγνύει. ῥήσσει [203]

λακίς· ῥαγάς. ἐμβολή. ῥαφή. τραῦμα. σχίσμα (Aesch. Pers. 125)

λάκισμα (Eur. Tro. 497?)· τὰ αὐτά

λακισθῆναι· ῥαγῆναι

λακὶς χθονός (Trag.)· χάσμα γῆς

λακκόπεδα (Aristag. com. fr. VII p. 762)· τοῦ σκελετοῦ· φησὶν † διαχαλασθέντος ὀσχέου καὶ τῶν διδύμων κρεμασθέντων καλεῖσθαι λακκόπεδα· τοὺς δὲ διαπαντὸς καθειμένον ἔχοντας αὐτὸ λακκοσχέας· Εὐφρόνιος. ἐπεὶ ὄσχεα λέγεται τὸ ἀγγεῖον, ὅπου οἱ δίδυμοι ἐμβέβληνται· ἀπὸ μέρους τὸ μόριον. οὐκ εὖ. φασὶ γάρ, τοῦ ὀσχέου πάντοθεν καθειμένου λακκοσχέας προσαγορεύεσθαι τοὺς τοιούτους

λακκοσκάπερδον· λακκόπρωκτον

λακκόπλουτος· ὁ Καλλίας ὑπὸ τῶν κωμικῶν (an. fr. CLV), διὰ τὸ περιτυχεῖν χρυσῷ εἰς φρέαρ βεβλημένῳ [11]

λακοπεῖν· πυνθάνεσθαι

λακόπιον· πυθίον

λάκοποι· ἀρχή τις, ἔνθα οἱ κλέπται κρίνονται

λάκος· ἦχος, ψόφος

λακπατῆσαι· λακτίσαι. καταπατῆσαι. ἀνατρέψαι

Λακρατίδης· Ἀριστοφάνης (Ach. 220) φησὶ παλαιὸν Λακρατίδην, τὰ ψυχρὰ βουλόμενος δηλοῦν· ψυχροὶ γὰρ οἱ γέροντες

Λακτίδες (Λυ—)· αἱ τῆς Δήμητρος ἱέρειαι· ἀπὸ τόπου

λάκτιμα (Aesch. Ag. 1601?)· λάκτισμα

[ad 20] λάκτις (Nic. Th. 109)· †κώπη. τορύνη (Callim. fr. CLXXVIII)

λάκυρος· στεμφυλίας οἶνος

Λάκων· εἶδος παρὰ τακτικοῖς. ἢ ὁ Σπαρτιάτης ἄντικρυς τῶν Ἀθηνῶν [23]

λακωνίζειν (Ar. fr. XXVI p. 1088)· παιδίοις χρῆσθαι

Λακωνικαί (Ar. Th. 142)· ὑποδήματα, ἃ καλεῖται Ἀμυκλάδες (q. v.)

Λακωνικὸν τρόπον· τὸ περαίνειν, καὶ παιδεραστεῖν, τὸ παρέχειν ἑαυτὰς τοῖς ξένοις. ἥκιστα γὰρ φυλάττουσι Λάκωνες τὰς γυναῖκας

λακωνικός· στερ(ρ)ός. ἀνδρεῖος

λάλαγες· χλωροὶ βάτραχοι περὶ τὰς λίμνας (352), οὓς ἔνιοι κεμβέρους. οἱ δὲ ὀρνέου εἶδός φασι

λαλαγεῦσαι· λαλοῦσαι. ἀθρόαι οὖσαι (θρυλοῦσαι?)

λαλαγὴ καὶ †λαλαγῆς· †κρυμός, κραυγή

λαλαγητής· ματαιολόγος

λάλαζε (Anacr. Ath. 447 A)· βόα

λάλα κόνις· ψοφώδης κόνις

λάλαμις· λαίλαψ. ἀντὶ τοῦ λαλαμὶς λαιλαμίς γράφουσιν

λαλάξαι· τὴν γλῶσσαν ἐξελεῖν (132)

λαλάξαντες· βοήσαντες

λαλεῖν· λέγειν [ad 37]

λάληθρον· λάλον

λαλίστατον (cf. Eur. Cycl. 315)· κατὰ λόγον σοφόν (col. 94 [90])

λαλίστερον (Menand. fr. XIII p. 195)· ἀδολεσχέστερον

λάλλαι (Theocr. XXII 39)· λάλλας λέγουσι τὰς παραθαλασσίους καὶ παραποταμίους ψήφους

λάλος (Eubul. III p. 254)· φλύαρος

λαλούμενον (Ar. Thesm. 578)

λαλοῦντα (Menand. fr. III p. 74) [45]

λαλῶν· φθεγγόμενος

COD. 92 ῥάκκη (Voretzsch p. 28) 93 λάκη λακίξαι? 98. 99 = 99. 98 200 λακίδες — σχήματα 8 λάκκος, πέδα — λακὸς πέδα — καθήμενον — λακὸς σχέας — καθημένους λάκκους σχέας 16 λακτῆσαι Post 217] 220 20 τωρύνη 26 ἑαυτόν (30 ἀλαλαγὴ κραυγμός?) 31 λαλαγήτης 33 λάλα, κόνις ψη| 34 λάλαβις — λαιμάτμησις γρ| 40 |χότερον 41 παρὰ ποταμοὺς 43 λάμμενον

HES. 203 †λακιναρίδιον· Ῥωμαῖοι, ὑπόδημα 11 λακέμεναι· φαγέσθαι (89) 20 λακρίς καὶ 23 Λακωνικὸς χιτών· λεπτὴ ἐσθής. λίανλανά (?μανή? διαφανής) Ad 37 βλέπειν (λάειν). λαμβάνειν (λαχεῖν) 45 λαλύνει· πάσσει. πατεῖ (παλύνει — πάττει)

λάμας· μύξας

λάμαχος· ἄμαχος, ἀκαταγώνιστος

Λάμια· Ἀριστοφάνης (Vesp. 1178) φησίν, ὡς †τ' ἐκρύσης ἐν τῇ ἀγορᾷ τινος λαμιώδους γυναικὸς ἐνδιατριβούσης. τινὲς δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ περδομένην γυναῖκα

Λάμια· θηρίον (Nic. fr. 136). καὶ γυνή τις ἀρχαία οὕτω καλουμένη Λίβ(υ)σσα

†λάμβαι· τὰ χάσματα. ἢ οἱ †μόνοι τῶν ἀνθρώπων. καὶ ἰχθῦς

Λαμίαν τὸν πρίονα (Com. an. fr. CLVI) ἢ Λάμιος ὁ πέλεκυς (fr. CLVII)· ἦν τις Ἀθήνησιν, ὃς ἐκωμῳδεῖτο .... λέγεται δὲ καὶ Γνησίθεός τις ἐξ ἐπιθέτου Λάμιος

Λάμος· ἡ χώρα τῶν Λαιστρυγόνων. ἢ ἐπιχώριός τις ἥρως, ἀφ' οὗ ἡ χώρα ὠνομάσθη (κ 81)

λαμόπτης· ὁ ἐπὶ τηλίας

λαμπάδες· ὀφθαλμοί. τινὲς ἀστέρες

λαμπάδιον (Ar. Ach. 1177)· τὴν λεπτὴν κειρίαν, ἐν ᾗ ἐπιδιδέασιν

λαμπάς (Ar. Vespp. 1203)· λαμπάδος ἀγών. καὶ ὁ νικήσας λέγεται λαμπαδηφόρος [58. 59]

λάμπη (Hippocr.)· τὸν παχὺν ἀφρὸν τὸν ἐπιπολάζοντα τῷ οἴνῳ φασίν (i. q. λάπη)

λαμπηδών· λαμπυρίς. σπινθήρ

λαμπήνη (Soph. fr. 415 Menand. p. 78)· εἶδος ἁμάξης, ἐφ' ἧς ὀχοῦνται. ἔνιοι ἀπήνη. ἢ †ἅρμα ἁμάξης περιφανοῦς βασιλικῆς. ἢ ῥήδιον. †περὶ κεφαλὴν ἐστιν ἅρμα σκεπαστόν

λαμπίας· ὁ ἥλιος [ad 63]

λάμπουρις (Aesch. fr. 424)· ἀλώπηξ (270)

Λαμπρὰ καθύπερθεν καὶ Λαμπρὰ ὑπένερθεν (Dem. 1236, 15)· δῆμοι Λαμπραὶ Ἀθήνησιν· αἱ μὲν παράλιοι, αἱ δὲ καθύπερθεν (Λαμπτρά)

λαμπρείμων (Hippocr. III p. 789 K)· λαμπρὰ ἱμάτια ἔχων

λαμπρόν· φαιδρόν. τηλαυγές

λαμπρύνεται (Aesch. Eum. 104)· φαιδρύνεται

λαμπτήρ (Aesch. Ag. 22)· φέγγος, φῶς. λαμπάς. ἐσχάρα, ἐφ' ἧς ἔκαιον ἐν μέσῳ τῶν (ο)ἴκων εἰς τὸ φωτίζειν αὔοις ξηρὰ ξύλα καὶ δᾳδία (σ 306). Ἀττικοὶ δὲ τοὺς καιομένους λύχνους λέγουσιν

λαμπυρίς (Aristot. p. an. I 3)· ζωΰφιον ἐκ φρυγάνων γινόμενον [ad 70]

λαμυρόν (Epicrat. com. p. 368)· εὔλαλον. εὐτράπελον. καταπληκτικόν

†λαφεῖταν· δώσουσιν

†λαμμωδεῖ· δραπετεύει

λᾶν· ὁρᾶν. ἢ λίθον (1)

λανηθάς· δευτερίας οἶνος

λανθανόντως· κρυφαίως

†λανίζει (Hippocr. p. 308, 14?)· λαγγάνει (42). βρέχει (v. λάγανα) [78. 79]

λάξ (Greg. Naz. C. XIII 102?)· λάκτισμα (286)

Λαξάδαι· ...... Ἀθήνησι

λάξαι (cf. Lycoph. 137)· λακτίσαι

λάξεσθαι (Herod. VII 144)· κληρώσεσθαι

λάξιων (Herod. IV 21)· λήξεων, κληρώσεων

λαξόοι· οἰκοδόμοι. λιθουργοί [86—88]

λὰξ ποδὶ κινήσας (Κ 158 ο 44)· τῷ πλάτει τοῦ ποδὸς νύξας καὶ διακινήσας, οὐχ ὑβριστικῶς λακτίσας

λαοβότων· ἀνθρωποτρόφων [91]

λαοί· ὄχλοι, δῆμοι. δύνανται δὲ οὕτως εἰρῆσθαι ἄνθρωποι διὰ τὸ εἶναι λαλιοί. ἔνθεν καὶ μέροπες, ἀπὸ τοῦ μεμερισμένην (ἔχειν) τὴν ὄπα, ὅ ἐστι φωνή(ν) [93]

λαόπαις· βούπαις (157)

λαοργός· ἀνόσιος. Σικελοί

λαοσσόος (Ν 128)· τοὺς λαοὺς σώζουσα·

COD. 47 λαμάς· μῦς (48 cf. μαίμακον) 50 λίβ.σσα 51 Choerob. orth. 239, 13 EM. 555, 54 λάμια (lama); schol. Aristid. p. 42 λαμίας — φάσματα 52 λάμιαν — ὁ λάμιος πέλεκυς, ἣν τοῖς — ὃν ἐκωμώδει 54 ἐπιτηλείας 56 κηρίαν — ἐπιδιδοῦσιν 62 ῥάδιον (ῥέδιον περιφανές, ὅ ἐστιν Cyr. Brem.) 63 cf. ἀλλάμπαν 65 Λαμπροὶ — οἱ — οἱ 66 λαμπρίμων 71 λαμπυρόν (72 λαφεῖ τὰν δώσοντι δόσιν?) 73 λαιμωδεῖ Theognost. 9, 22 75 δευτερεῖος 76 κρυφέως 77 cf. περιχλανίζεται 82 λακτῆσαι, cf. λαχμῶν 83 |ασθαι bis 86 λαξεντίνων 90 |ότον, |τρώφον 92 λάλιοι 95 σικελός (cf. λεωργός, λιωργός)

HES. 58 Λαμετίη (μ 132)· Ἡλίου κόρη 59 λαμπετόωντι (Α 104)· λάμποντι Ad 63 λαμπεύς. φῶς Ad 70 καὶ ἀλώπηξ (264) 78 λανὸν κῆρ (Π 481)· σοφωτάτη ψυχή (ἀδινὸν κῆρ) 79 †λανύν· λίθον 86 λὰξ ἐντ(ε)ίνων· λακτίσμασι τύπτων 87 λαξευτήριον· λιθοτόμον σιδήριον 88 λαξευτηρίῳ (Ps. LXXIII [IV] 6)· λίθῳ ὀξυτάτῳ τέμνοντι 91 Λαοδίκην εσάγουσαν (Ζ 252)· πρὸς Λαοδίκην πορευομένην. Λαοδίκην δὲ οἱ νεώτεροι Ἠλέκτραν λέγουσιν 93 Λαομεδοντιάδης (Ο 527)· πατρωνυμικῶς ὁ Πρίαμος· ἦν γὰρ παῖς Λαομέδοντος

ἡ σοοῦσα, τουτέστι παρορμῶσα εἰς τὸν πόλεμον· ὅ ἐστιν ἐπίθετον Ἀθηνᾶς [97]

λα(ο)φόνον (Theocr. XVII 53)· ἀνδροκτόνον [99. 300]

λαπαγμῶν· ἐκκενώσεων

λαπάζειν· ἐκκενοῦν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὄρυγμα

λάπαθον· ὄρυγμα. καὶ βοτάνη (Theophr. VII 1, 2. τὸ κενωτικόν. καὶ λάχανον ἄγριον ἐδώδιμον)

λαπάξαι· κενῶσαι

η η η
λαπάξαι· ἀφανίσαι. ἀλαπάξαι

λαπάραι· τὰ παρὰ ταῖς πλευραῖς τοῦ σκήνους. Διοκλῆς δὲ τὴν ἐκ(κε)κενωμένην κοιλίαν

†λαπαραί· κατωφερεῖς πρὸς τὰ ἀφροδίσια

λαπάρας (Hippocr. II p. 270 K)· λαγόνας. καὶ λαπάρην (Γ 359) ὡσαύτως. ἢ κοιλίας ἐκ(κε)κενωμένας (Hippocr. I p. 99)

λαπαρός· ἰσχνός. ὑπεσταλμένος

λαπάσσειν (Iones)· λαπάζειν. κενοῦν

λαπάττων· μαλάττων, λαγαρὸν ποιῶν

Λαπέρσαι (Lycophr. 511)· Λαπέρσας Δίδυμος τοὺς Διοσκόρους· ἀπὸ Λᾶ πόλεως [13]

Λαπήθιον· ἡ λέξις ἀπὸ Λαπήθου πόλεως. τὸν ἠλίθιον

λαπῆναι (Ar. fr. XVII p. 1011)· λεπισθῆναι

λάπης (Diphil. fr. I 15 p. 381)· λάπην ἔλεγον τὸν παχὺν ἀφρόν, τὸν ἐπιπολάζοντα τῷ οἴνῳ πηλώδη. ἄλλοι βόρβορον, ἰλύν. ἄλλοι τὸν ἐπὶ τῇ ἅλμῃ ἐφιστάμενον καὶ ταῖς λίμναις. οἱ δὲ τὸν ἐπὶ τοῦ γάλακτος ὑμενώδη πηλόν

λαπίζει (Soph. fr. 954)· γαυροῦται ⟨297⟩ [18—20]

λαπικτήν· καυχητὴν καὶ ἄλλα

λαπιστής, †στεφάνη, [ad 22] φλύαρος. τρυφηλός. μὴ ἔχων φροντίδα, ἐγγὺς τοῦ προπετοῦς (cf. Sirac. XX 6)

λαπίστρια· ῥεμβομένη. μετεωριζομένη. θέλουσα εὐωχεῖσθαι

†λάπος· θής, δοῦλος ⟨λάϊτος⟩

λάπτας· τοὺς ῥοφοῦντας

λάπτει (Ar. HA. VIII 8, 1)· ἀναλαμβάνει. πίνει

λάπτοντες (Ar. HA. VIII 8, 1)· πίνοντες τῇ γλώσσῃ. πεποίηται δὲ ἀπὸ τῶν κυνῶν (ἢ) τῶν τοιούτων, οὕτω πινόντων μετὰ ψόφου

λαπτυήρ· σφοδρῶς πτύων

λαπτώμενος ἢ λάπτων· ἀναλίσκων. ἀπὸ τοῦ λάπτειν [30]

Λάρεισα· πόλις Συρίας κοίλης, καὶ Θεσσαλίας (Call. Del. 104)

λαρίεθος ⟨λάρκος?⟩· φλόινον στεγάστριον

λαριναῖον κύρτον· οἱ ἁλιεῖς τὸν ἐκ λε(υ)κέας, ἢ μέγαν

λαρινευτής· ἁλιεύς

λαρινοὶ βόες (Ar. Pac. 925)· εὐτραφεῖς

λαρινεύεσθαι (Sophro)· σιτεῖσθαι

λάρινος· ἰχθῦς ποιός ⟨343⟩

†Λαρκάνη· ἡ Θεσσαλία

λάρκον (Alexid. fr. III p. 478)· πλέγμα φορμῷ ὅμοιον, ἐν ᾧ ἄνθρακας φέρουσιν, ὁτὲ δὲ καὶ ἰσχάδας

λάρκος (Ar. Ach. 351)· ἀνθράκων φορμός

λάρναξ· κιβωτός (Hom.), σορός, κάμπτρα

λαρόν· ἡδύ (Τ 316), προσηνές, γλυκύ (Ρ 572), ἀπολαυστικόν, (Euphorio LI) καλόν. σπάνιον: ἄπληστον. λάβρον ⟨ad λάρον⟩

λάρος (Ar. Eqq. 956)· ὄρνις. καὶ ἰχθῦς ποιός ⟨337⟩

λαρυγγίζων (Dem. 323, 1)· λάρυγγα θεραπεύων

λαρυγγός (Pherecr. fr. I p. 266)· ματαιολόγος [47]

λαρύζει· βοᾷ. ἀπὸ τοῦ λάρυγγος

Λάρυμνα (Polyb. XX 5, 7)· πόλις Βοιωτίας

COD. 97 ὀπὴν — ἀλαζονίας 98 ἄνδρα] 302 [ξειν 3 cf. 319 5 λαπαξαίη, ἀφανησαίη, ἀπαλλαξαίη 7 λαπαράῖ, κατωφερὴς 11 λάγορον ποιοῦν 12 λαμπέσας — ἀπὸ λαπέρση πόλεως 15 λαπισθῆναι 16] post 24 λαπτής, λαπτὴν — ὕλην 17 σταυροῦται 21 λαπιτήν 22 τρυφελός (λαπιστής τ' ἐφάνη?) Cf. 671 25 ὀροφοῦντας 29 λαμπτώμενος Cf. Phot. 208, 10 Post 29] 55 λάγανον 31 λάρισσα 41 σωρός (cf. λάγνα) 42 λαβρόν

HES. 97 λαοπίζειν ἢ λαπίζειν ⟨317⟩· τοὺς λαοὺς εἰς ὄπιν ἄγειν καὶ ἐπιστροφὴν διὰ τῆς ἀλαζονείας ⟨Eustath. 537, 42⟩ 99 λαοφόρον (Ο 682)· δημοσίαν ὁδόν, δι' ἧς οἱ λαοὶ φέρονται, ἥνπερ ὁδεύουσι. λεο(ω)φόρον 300 λεπάγματα ἢ λαγαρά ⟨λελαπαγμένα⟩ 13 λαπετεῶντι (Λ 104)· λάμποντι 18 λαοπίζει· αἱ γὰρ ⟨l. λαοπίζεται γράφεται⟩ 19 Λαπίθαι (Μ 181)· ἔθνος Θεσσαλίας· ἀπὸ Λαπίθου, τοῦ Ἄρεως παιδός 20 λαπίθιον· ὄρυγμα. τὸ κενωτικόν. καὶ λάχανον ἄγριον ἐδώδιμον ⟨303⟩ Ad 22 πειστής 30 λάρεις· λάραβες. τοὺς κυρίτας (q. v.) Ῥωμαῖοι οὕτως 47 λαρυδοί· στῦλοι οἱ εν τῷ ἀρότρῳ ⟨col. 36, 36⟩

†λαρωντίδων· ἐν τοῖς ἀθροίσμασιν ἔλεγον, ὡς ἐπῳδῶν
λᾶς· λᾶας. λίθος
†λάσα· τράπεζα πληρεστάτη
λάσαγγες· οἱ περὶ τὰς Λίμνας χλωροὶ βάτραχοι ⟨228⟩
Λάσαν· τὴν Λάρισαν
λάσανα (Ar. Pac. 893)· χυτρόποδες. καὶ τὰ ὀπίσθια τῶν μηρῶν, ἀπὸ τῆς δασύτητος. διὰ τοῦτο καὶ τὰ βάραθρα, τοὺς ἀφοδευτηρίους δίφρους
λάσαρον· ὀπὸς δριμὺς
λασάσθω· χλευαζέτω ⟨362⟩
λάσθας· συμφοράς
λᾶσθαι· παίζειν ⟨351 [47]⟩. ὀλιγωρεῖν. λοιδορεῖν
λασθαίνειν· κακολογεῖν ⟨col. 502, 26. 363⟩
λάσθη (Aeschrio)· χλεύη. λήθη. ὀλιγωρία. αἰσχρολογία. αἰσχύνη
λάσθον· αἰσχρόν ⟨cf. ἄλαζα⟩
λάσθω· χλευαζέτω ⟨356⟩
λάσθων· κακολογῶν ⟨359⟩
λάσια· δασία
λασῖνος· ἄφρων. ἐπιλήσμων
λάσιοι· πολύτριχοι, δασεῖς
λασιόμαλον· μῆλον τὸ ἔχον χνοῦν [68]
?λασιδεύς· θρασύς. ἄπληστος [70. 71]
λάσιον (Theop. com. p. 806)· ὕφος τὸ δασύ
λάσιος (Antim. fr. XLII)· δασὺς τὸ στῆθος. ἢ συνετός. δασύμαλ(λ)ος [ad 73] [74]
Λασίσματα· ὡς σοφιστοῦ τοῦ Λάσου καὶ πολυπλόκου
λασιτός· κίναιδος. [ad 76] πόρνη ⟨148. 155. 385⟩
†λασιχνεύουσα· πλανωμένη. [Σικελοί
Λασιών (Xen. Hell. III 2, 30)· πόλις. ἢ χωρίον. οἱ δὲ δρυμοὺς λασιῶνας (Nic. Th. 25. 489)
λασκάζει· φλυαρεῖ. θωπεύει [post 79]
λάσκειν· λέγειν, φθέγγεσθαι
λάσκεις (Eur. Andr. 671)· λέγεις
λάσκουσι κύνες· ὑλακτοῦσιν
†λασκωρεῖ· διαφεύγει ⟨47. 273⟩
†λασταγεῖ· ψοφεῖ ⟨392⟩
λάσται· πόρναι ⟨148. 155. 376⟩
λαστάρνη· μάστιξ
λάσταυροι (Com.)· οἱ περὶ τὸν ὀρρὸν δασεῖς, καὶ πόρνοι τινὲς ὄντες
λᾶς †τρυγυλίας ⟨τερύνας?⟩· λίθος τετριμμένος
Λάστος· ὁ Ἀκράγας, τὸ παλαιόν· καὶ ἡ .μῆλος ⟨Ὅμιλος?⟩ [90]
λατάγῃ· [ad 91] τῷ ἀπορριπτομένῳ ἀπὸ τῶν ποτηρίων, καὶ ἦχον ἀποτελοῦντι
λαταγεῖ· ψοφεῖ ⟨384⟩. κτυπεῖ
λάταξ· ψόφος, κότταβος, ὁ ἀπὸ ποτηρίου γενόμενος
λάταξ· τὸ πλεκτόν. αὕτη εἰσεφέρετο ἐπὶ τοῖς ἐρωμένοις. ἔβαλον δὲ αὐτὴν ἐπ' αὐτόν. οἱ δὲ εἰς κοττάβιον, ὃ κόσσαβον ἔλεγον· οἱ δὲ εἰς ὀξύβαφα κενὰ ἔν τισιν ἀγγείοις, λουτῆρσιν ἐοικόσιν
Λατῖνοι· Ῥωμαῖοι [96]
Λάτμος· πόλις. καὶ ἥρως [ad 97]
λατόμος· λιθοξόος
!λατράζειν· βαρβαρίζειν
λατραβίζειν· ἐσπουδασμένως καὶ ἀσήμως λαλεῖν
λατραβός· λαμυρός
λατραβῶν· ἀλαζονευόμενος
λατραπία· λαμυρία μετὰ ἐρυθριάσεως
λάτραψ· ὑετός
λατρεία (Trag.)· δουλεία
λατρεύει (Solon. el. 13, 48)· ἐλεύθερος ὢν δουλεύει [407]
λατρεύω (Eur. I. T. 1115)· σέβω, δουλεύω
λάτριες (Clitarch.)· δοῦλοι
λάτριον· μίσθιον
λάτρις (Eur.)· μισθουργός. λειτουργός. ἢ μίσθιος ἐργάτης. θεραπαίνη, παιδίσκη ὑπηρετοῦσα, ἡ δούλη
(Λατῷος· ποταμός) cf. 397

COD. 51 λαᾶς 54 λαρίσσαν 55 ἀφρο| 56 χλευασάτω? 88 λάσθαι 60 α^{σ}αθη ⟨63 λασθῶν· κακολογιῶν?⟩ 76 ἢ λεσιτός 78 λασίων — δρυλασίωνας 85 ἀλάστωρ· πόρνος CDr. 86 |ιγξ 88 λαστρ| 91 λατάγει — ἀπορι| 92 τύπτει cf. παταγεῖ 94 λ.τῆρσιν 400 |βιάζειν cf. ἐλατρ— 10 λάτρον (cf. Callim. fr. CCXXXVIII) 11 λεπτουργός ἢ

HES. 68 λασίοισι· δασέσι· στήθεσι λασίοις (Α 189) ἐκδέχονταί τινες ἀπὸ τῆς ἔξωθεν ἐπιφανείας ἀνδρώσεσιν. ἄλλοι πυκνοῖς καὶ συνετοῖς 70 λασιοκώφους (f. l. cod. Bodl. Plat Phaedr. p. 253 E)· τοὺς κωφούς 71 λάσιον κῆρ (Β 851)· ἡ πυκνή, καὶ σώφρων, καὶ λίαν θεία ψυχή, καὶ συνετή, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. τὸ γὰρ ἡγεμονικὸν τῆς ψυχῆς ἐν τῇ καρδίᾳ, ἥτις ἐστὶν ἐν τῷ στέρνῳ, ὅπερ ὡς ἐπιτοπλεῖστον δασύ ἐστιν. καὶ ἰσχυρόψυχον Ad 73 πολύτριχος (Ω 125) 74 λασιουργίας ⟨ταλασ—⟩· ἱστουργίας. δημιουργίας Ad 76 ἢ λαισιτός· Post 79 ῥηγνύοι ⟨λακίζει⟩ 90 λα.ῶν· λίθων (Μ 29?) Ad 91 κροτάλῳ ⟨ad πλατάγῃ⟩ 96 λατμευεία· δουλεία ⟨ἀτμ—⟩ Ad 97 καὶ ποταμός ⟨Λατῷος⟩. καὶ ἴχνη ⟨πάτος⟩ 407 λατρευτόν (Exod. XII 16)· δουλικόν

λάττα· μυῖα· Πολυρρήνιοι

λα(τ)ταία· παραξιφίς. καὶ ἡ περὶ ζώνην μάχαιρα

λατύπη· λίθου τὸ ἀποπελέκημα

λατύσσει· πτερύσσεται. νήχεται. ταράσσει. τινάσσει. τύπτει. λακτίζει

λαυκανία (Hom. bis)· τὸ ἀπηρτημένον τοῦ γαργαρεῶνος, λαιμός, φάρυγξ [17]

λαύκη· φοβερά ⟨γλαυκή?⟩

† λαῦξις· κλῆρος, μερίς ⟨λάξις⟩

† λαύξει· κρατεῖ ⟨λάζει⟩. δαίνυται. εὐφραίνει ⟨λαύει⟩

σ

† λαυξία· δαρή Κρῆτες

λαύρα· ῥύμη, δι' ἧς ὁ λαὸς εἰσέρχεται. ἡ φλόξ ⟨ὡς Φιλόξενος? an λάβρα?⟩. οἱ δὲ τόπους πρὸς ὑποχώρησιν ἀνειμένους. οἱ δὲ ἄμφοδα. οἱ δὲ στενωπούς. καὶ δίοδοι

λαύρη· δημόσιος στενωπός, καὶ ἄμφοδον, ῥύμη, ὁδός, δι' ἧς οἱ λαοὶ ῥέουσιν

Λαύρεια (Herod. VII 144)· τὰ Ἀθήνησι χρύσεια μέταλλα λεγόμενα [25]

λαύρη· ῥύμη στενή

λαῦρον· τὴν δάφνην. ἡ μέταλλον ἀργύρου παρὰ Ἀθηναίοις ⟨424⟩

λαυροστάται (Cratin. fr. LXXI p. 201)· οἱ ἐν τοῖς μέσοις ζυγοὶ ὄντες ἔν τισι στενωποῖς μὴ θεωρούμενοι. οἱ δὲ χείρους μέσοι ἵστανται. οἱ δὲ ἐπιτεταγμένοι πρῶτοι καὶ ἔσχατοι

† λαῦσαι· περιπτεῦσαι τοῖς δεσπόταις

† λαυστήρ· μοχθηρός. ὅμοιον δὲ τῇ δυνάμει τὸ ὄνομα. ἡ οἴκου λαύρα

λαύστρανον· τινὲς λύκον, τινὲς φρέατος ἅρπαγα

λαυχάνη· γλῶσσα

λαυφθάσσει· λάβρως ἐσθίει ⟨446⟩

λαυφθάζει· σπεύδει ⟨446⟩

λαφθία· ἡ ἀσπίς, ὅπλον ⟨169⟩

λάφνη· δάφνη. Περγαῖοι

? λάφωνοι· λίαν ἄφωνοι

λαφός· ὁ ἀριστερᾷ χειρὶ χρώμενος ⟨147⟩

Λαφριάδαι· φρατρία ἐν Δελφοῖς

λαφύειν· τὸ εἰς αὐτὸν ἀσχημονεῖν

λαφύξαι· καταπιεῖν, ἀναλῶσαι

λαφύξας· διασπαράξας, ἀφειδῶς θοινησάμενος

λάφυρα (Aesch. Sept. 278)· τὰ ἐκ τῶν πολεμίων ἔτι ζώντων λαμβανόμενα. τὰ δὲ τεθνεώτων αὐτῶν, σκῦλα

(λαφυραγωγεῖ·) αἰχμαλωτίζει

λαφυροπωλεῖ·........

λαφύρων (Eur. Rh. 179)· αἰχμαλωσιῶν

(λαφύς· δάπανος ἢ βορός) v. λαιφύς

λαφύσσει (Δ 167 Ρ 64)· μετὰ σκυλμοῦ ἐσθίει. σπαράσσει. λάπτει, καταπίνει. σπεύδει (433. 34). μετὰ θυμοῦ ἐσθίει

Λαφύστιον· ὄρος τῆς Βοιωτίας. καὶ Λαφύστιος· ὁ ἐντεῦθεν

λαχαίνειν (Callim. fr. CCCV)· ὀρύσσειν, σκάπτειν· ἀφ' οὗ καὶ τὸ λάχανον· τὸ μεγάλως χαῖνον

λάχα.να· τὸ ἐπὶ τῆς ἀπήνης πεπλεγμένον, ἐν ᾧ καθέζονται

λάχεια (ι 116)· εὔσκαφος καὶ εὔγειος· παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι, ὅ ἐστι σκάπτεσθαι πυκνῶς

λαχεῖν δίκην· γράψασθαι, δικάσασθαι

λάχη· λῆξις. ἀποκλήρωσις

λαχήνας· σκάψας [54]

λαχμῶν (Antimach. fr. LXXX)· ἱππείων λακτισμῶν

† λαχμόν· κούρης βάρος. λακισμός

λαχμῷ στεινόμενος (ι 445)· τῇ δασύτητι καὶ τοῖς μαλλοῖς πεπυκνωμένος

λάχνη· δασεῖα θρίξ (Β 219). χαίτη. κόμη. ὕλη. δασύτης (Κ 134) παρὰ τὸ λάσιον. δηλοῦται δὲ καὶ οὕτως, καὶ ἡ κροκ..', ἡ ἐποῦσα τοῖς ἱματίοις τρίχωσις [ad 58]

λαχνήεντα· τετριχωμένα, δασέα, ἢ τριχώδη (Σ 415). ἢ ὄροφον (Ω 451), τὸν κάλαμον, ᾧ ἐστέγαζον τοὺς οἴκους, ὃς ἔχει τινὰ δασύτητα. Ὄροφος γὰρ κάλαμος καὶ τὸ ἐρέφειν τὸ στεγάζειν εἴρηται [60—62]

λάχος· μέρος, κλῆρος ἐκ κλήρου (Plat. Legg. V 745 D) [64]

κ ξ

COD. 12 λατταμυῖα, πολυρήνιοι (cf. θάπτα, δάπτα) 15 λατίκτει 21 cf. ἐλαχία

α

24 χρυσετᾶλλα 27 λάειρα· δάφνη Cyr. 63 28 ¦στάνται 31 αὔστραν· ἣν 33 λαύρως 39 |δα 40 αὐτὸν 46 σκιλμοῦ 48 χᾶναν 50 λυχεία 52 cf. λάγγα λάξις λαῦξις λόγχη 57 λαχνῶς, τεινόμενος — μαλοῖς 58 κώμη — κροκ..ὸς 59 ὃν ἐστ|

HES. 17 λαυκανίης (Χ 325)· ὁμοίως 25 λαύρην (χ 128)· ὁδόν, τὴν ῥύμην 54 λαχμία· ἐν ὕλῃ οὖσα ⟨λοχμαία⟩ Ad 58 ἡ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης ⟨ἄχνη⟩ 60 λαχνοῦται (Solo ap. Philon. I p. 25, 28)· τριχοῦται. δασύνεται 61 λαχνοστηνομένου (ι 445), τοῖς μαλοῖς πεπυκνωμένου 62 λαχόντα (Σ 327)· τυχόντα, κληρωσάμενον 64 λαχών (ε 40 ν 138)· ὁ κληρωσάμενος

λάψα· γογγυλίς. Περγαῖοι
λάψαι· πιεῖν τῇ γλώσσῃ
λαψάνη· τῶν ἀγρίων λαχάνων ἐσθιομένη (ἑφθή) (cf. σκύβα)
λαψ' ἄρδων· τῇ χειρὶ ποτίζων, ἢ ἁπτόμενος (λαπ—)
λάψῃ· ὑποκοιλαίνων τὴν γλῶσσαν ἀναφέρῃ τὸ ὕδωρ μετά τινος ἤχου
λάψοι· πίοι τῇ γλώττῃ
λάψοντες γλώσσῃ (Π 161)· τῷ ἄκρῳ τῆς γλώσσης πίνοντες
λαῶ· λαούς, (ὄχλους). δυϊκῶς [73. 74]
λάων (τ 229)· οἱ μὲν βλέπων, ἐξ οὗ καὶ *λαὸς* ὁ βλέπων· *ἀλαὸς* γὰρ ὁ μὴ βλέπων. οἱ δὲ λάπτων τῇ γλώττῃ· οἱ δὲ ἀπολαυστικῶς ἔχων, ἐσθίων [76]
λε.δα· ἡ ἐξοχὴ τῶν πετρῶν (v. λεδδά)
λέαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος (Ar. Lys. 231)· σχῆμα συνουσίας ἀκόλαστον
λεαίνεται· λειοῦται: ἐξαλείφεται
λεαντικῶς· λειῶσαι δυνάμενος [81]
λεάς (Aristot. gen. an. 5, 7)· τὰς ἀπὸ τῶν ἱστῶν κρεμαννυμένας ἄκρας
Λέβα· πόλις ὑπὸ Θρακῶν
Λεβάδεια· πόλις Βοιωτίας, ἔνθα καὶ μαντεῖον Διὸς τὸ ἱερὸν κατεσκεύαστο [85]
λεβηρίς· τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας, ὃ ἀποδύεται. τινὲς δὲ ἄνδρα Λέβηριν γενέσθαι πτωχόν. οἱ δὲ τὸ λέπος τοῦ κυάμου
λέβης (Aesch. fr. 1)· χάλκειος ποδονιπτήρ. τρίπους
λεβίαι (Arist. fr. XVIII p. 1123)· τὰ λεπίδας ἔχοντα ταρίχη. καὶ ἰχθῦς λιμναῖοι
λέβινθοι· ἐρέβινθοι
λέγειν· εἰπεῖν (Ν 275). οἰκοδομεῖν (σ 359). ἀριθμεῖν. καὶ ὀνομάζειν. Ἀττικοί
λέγεσθαι· συνάγειν, ἀθροίζειν. ἐκλέγεσθαι [92. 93]
λέγμα· τὸ εἰπεῖν
λέγνα (Hippocr. II p. 820 K)· τὸ ἔσχατον
λέγνη· τὸ παρυφαινόμενον τῷ παραστοφίδι, ὅπερ ἦν παχὺ περὶ τὴν ᾤαν ἐκ ῥάμματος
λέγνος· ἄνανδρος (λάγνος?), σῖτος ὁ μὴ ἁδρός
λεγνώδεις· ποικίλας
λεγνῶσαι· ποικῖλαι [500]
λεγοίμεθα (Ν 276)

εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα

οἷον, εἴ τις τοὺς ἀρίστους εἰς μάχην διαλέγοι
λέγοιτο· συλλέγοιτο [3. 4]
†*λεδδά*· ἡ ἐξοχὴ τῶν πτερνῶν (477) [6]
λέῃ (Dor.)· ὁμοίως (v. 506)
λεηλασία (Xen. Hier. I 36)· αἰχμαλωσία. μάχη. λῃστεία. ἁρπαγή. ἀδικία
λεηλατῶν (Xen. Hell. IV 4, 15)· πορθῶν σφόδρα
λεία (Strattis com. p. 776 Eur. Tro. 610)· ἡ ἀπὸ τοῦ πολέμου κτῆσις, λάφυρα [11]
λείαν (Soph. Ai. 145)· κτῆσιν λαφύρων. ἢ πόρθησιν [13. 14]
(*λείαν ἔλαβον* [Thuc. VI 95]· ἔλαβον πραῖδαν) cf. 929
λείβηθρον· ῥεῖθρον. ὀχετόν. κρουνόν, καὶ τόπος ἐν Μακεδονίᾳ καὶ ... τὸν Ἑλικῶνα
Λειβῆνος· ὁ Διόνυσος
?*λείβειν*· σπένδειν (Ζ 266)

Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον

καὶ δακρύειν, ὅ ἐστι [τοῖς δακρύοις] ῥέειν. δάκρυα λείβων, καὶ στάζων
λείβω· σπένδω. στάζω
λείη· ἡ τῶν θρεμμάτων ἀγέλη. καὶ (ἐκ) πολέμου ὠφέλεια. ἢ προσηνής, καὶ καλή (Δ 484)
λειηλατεῖν· προνομεύειν. βιάζεσθαι
†*λείχριχα*· σειραί, σχοινία, πλέγματα (580) [22. 23]
λείχνοισι προστρέπεσθε (Soph. fr. 759)· λεῖχνα ἱστάντες προσάγεσθε· ἅ ἐστι κανᾶ,

COD. 68 *λαψάρων* 69 *λάψη* — ἀναφέρει 70 πίει 72 λαός cf. 474 75 ἀλαὸς — βλέπων post ἐσθίων 79 λιοῦται 80 λιῶσαι 84 |τείας 87 λήβης — χαλκεῖος 88 λέβια 89 λεβίνθιοι 91 ἐκλείεσθαι (96 cf. ἐπιδούριτον, ἐπίξυλον) 99 ποικίλλαι 512 πρόθεσιν 15 *λήβηθρον* — Μακεδωνίᾳ 19 ἡ — καλή 20 *λειϊλατεῖν* 24 *προτρέπεσθαι* — προσάγεσθαι

HES. 73 *λάωμεν* (Β 299)· λάθωμεν (L. *δαῶμεν*· μάθωμεν) 74 *λαῶ*· λαούς, ὄχλους 76 *λαιά*· ἀριστερά 81 *λεανῶ* (Ps. XVII 46)· λεπτυνῶ 85 *Λεβήδων* (Iesai. XV 2)· τόπος τῶν Λεβητῶν, ἔνθα ἐθυσίαζον 92 *Λεβίδων* (Iesai. XV 2)· τόπος, ἐν ᾧ ἐθυσίαζον οἱ κατὰ τὴν Λιβαδησίαν Ἀραβίαν Μωαβίτην 93 *λεγεών* (Luc. VIII 30)· πλῆθος στρατεύματος, ἢ τάγματος, ἐξ χιλιάδων ἑξακοσίων ἑξήκοντα ἕξ 500 *λέγξ* (Δ 125)· ποῖον ἦχον ἀπετέλεσεν 3 *λέγοντες* (Λ 755)· ἢ ἐκλέγοντες. ἢ συνάγοντες, ἢ συναθροίζοντες 4 *λέγοντο*· συνήγοντο (Θ 547). καὶ τὰ ὅμοια 6 *λεδρεῖται* (λῇ· αἱρεῖται)· φροντίζει. θέλει, βούλεται 11 *λειάδες*· οἱ λειμῶνες. καὶ κάθυγροι τόποι (λειμ—) 13 *λειανῶ* (630)· λείαν καὶ ὁμαλὴν ποιήσω (paraph. Ο 260) 14 *λείας* (Luc. III 5)· ὁμαλάς. εὐθείας 22 *λει.ναν δὲ χορόν* (θ 260)· τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἔμελλον χορεύειν, λεῖαν ἐποίησαν 23 *λεῖχνα*· κανᾶ, ἐφ' οἷς τὰ λήϊα ἐπετίθεσαν. οὕτως δὲ ἔλεγον τοὺς πυρίνους καρπούς

ἐφ' οἷς τὰ λήϊα ἐπετίθετο, ἅπερ εἰσὶ καρποὶ πύρινοι [25]

λείμακες· νοτεροὶ καὶ ποιώδεις τόποι. ἔστι δὲ καὶ ζῷον ὅμοιον κοχλίᾳ, ὃ καλοῦσι λείμακα (limax)

λείμακος (Eur. Bacch. 867)· λειμῶνος

λεῖμαξ· χωρίον, ἐν ᾧ λειμών. ἢ χωρίον ἐπίπεδον

?λειμωνοειδής· ἀνθηρὸς τόπος. ἢ λειμών

λειμών· αὐλών. θάλασσα. ἢ ἀνθηρὸς τόπος

†λειμωνιάς· †ἄρκτος. νύμφαι (Soph. Phil. 1454)· ἐπειδὴ αἱ νύμφαι ἐν τοῖς λειμῶσιν

λειν.· ἔρια. Κύπριοι ⟨v. λίνῳ⟩

†λειξοῦρα· τὸ δῶρον. ἐκ τοῦ λείχω

λειόβατος (Arist. HA. II 11, 7)· ἰχθύς τις τῶν λευκοσάρκων ⟨787⟩

λειοκόνιτος· ἡ τελείως ὡς κόνις διαλελυμένη. λεῖως γὰρ τελείως ⟨788⟩

λεῖον· ὁ σῖτος. ἢ ὁμαλόν (Callim. fr. CV 4)

λειό†μερος ⟨—πορος⟩· ταχυδιάνοιος [38]

λείους (Xen. An. IV 4, 1)· ὁμαλούς

λειούσματα ἢ λεγούσματα· εἶδος καταφράκτου. Γαλάται [41—48]

λείρια (Nic. Th. 543)· ἄνθη. κρίνα

λειριόεντα· ἁπαλά. λείριον γὰρ τὸ ἄνθος· διὰ τὴν λειότητα. διὰ τοῦ ε̄ καὶ τοῦ ῑ γραπτέον. ἢ ποικίλον, εὔχρουν. τὸ δὲ λῖρος, ὃ δηλοῖ τὸν ἀναιδῆ, διὰ τοῦ ῑ. Καλλίμαχος (fr. CCXXIX)·

λῖρος ἐγώ, τί δέ σοι τόνδ' ἐπέσεισα φόβον;

παρὰ τὸ λίαν. ἀμέτρως γὰρ ὁδεύονται οὗτοι. τὸ δὲ χρόα λειριόεντα (N 830) καὶ ὄπα λειριόεσσαν (Γ 152) τὴν προσηνῆ καὶ ἡδεῖαν

λειρώς· ὁ ἰσχνὸς καὶ ὠχρός. καὶ ληρίας λέγουσι κύνας, τὰς κατισχνωμένας καὶ ἀποβαλούσας τρίχας. ἢ τὸν μικρὸν λαγών. (ἢ συντετηκότα?) [52]

λείτειρη (Boeoti)· ἱέρειαι ⟨918⟩

λειτῖνος· πέμματος εἶδος

†λειτόν· (λειτοργόν?) βλάσφημον

λείτορες (Boeoti)· †ἱέρειαι [57—62]

λειχῆνες· τῆς σαρκὸς κάκωσις. καὶ ἐπὶ τῶν πετρῶν φυκίων τινά. καὶ τῶν χωρίων τὰ ψιλά

λεῖψαν· κατέλιπον

λείψανα (Soph. El. 1113)· περισσεύματα

λειψανδρία· λεῖψις ἀνδρῶν

Λειψύδριον (Ar. Lys. 665)· χωρίον τι ὑπὲρ Πάρνηθος, ὃ ἐτείχισεν Ἀλκμαίων ⟨1191⟩

λειωκόρης· ὁ τελείως ἐκκεκ†αυμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων

(λειωλεθρία cf. 1082 λειώλης cf. 1188. 791)

λείως· ῥᾳδίως. δεινῶς, σφόδρα. τελείως (Archil. fr. 111). καλῶς

λεκανίδες· κεράμεαι λοπάδες. καὶ ἐν αἷς ἀθρήματα ἔφερον τοῖς νεογάμοις

λεκανίσκη (Aristoph. fr. CC)· τὸ ἐκ πετάλων τρύβλιον. ἢ λεκάνη

?λέκαιος· ὁ ἀποτεταλμένος

λέκιθον (Pherecr. p. 263)· τὸ τοῦ ᾠοῦ λεπίδιον

λεκίς (Epicharm.)· παροψίς

λέκκη· χλαῖνα ⟨1258⟩

†Λέκκον· δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς ⟨745⟩

λέκος (Hippon. fr. 58)· λεκίσκιον, λεκάριον. τρύβλιον. οἱ δὲ λεκάνιον

λεχροί· ὄζοι τῶν ἐλαφείων (κεράτων) [79]

COD. 26 λειμάδες — πιώδεις — λεῖμα 28 λείμαξ 31 λειμωνίας 35 τεγρ. διὰ τοῦ ε̄ καὶ τοῦ ῑ λείωσις ⟨λεωκόνητος Theogn. 9, 32⟩ 40 γαλάτα 50 διὰ τούτου καὶ τοῦ . ̓γραπτέον — τίδες, ὅταν δὲ ἐπέθηκα — π τὸ λίαν — ληριόεντα, καὶ ὅπλα ληριόεσσα — ἰδίαν 51 |χνουμένας 52 cf. αἶται 53 λείτειραι cf. λείτορες, λῃιτή, λήϊ(τ)οι, λητῆρες, ληταί, λιτάρας, ληϊτοάρχαι, ἀλήπτορον, ἀλήπτωρ, ἀλήτωρ 67 cf. ἐπὶ Λιψυδρίῳ 68 λειοκόρης, ὁ τελείους 69 λείρως 70 ἀνθρυπτὰ 71 λελανίσκη 77 λεκός λύκιον λυκάριον τρυβλίον — λυκάριον 78 λεκροιόζοι — |φίων ⟨cf. λικροί⟩

HES. 25 λειλαιομένην ⟨λιλ—⟩· προθυμουμένην, ἐπιθυμοῦσαν 38 λείουρος ⟨ΛΙΕΛΟΥΡΟΣ?⟩· αἴλουρος 41 λειπαρῶ· παρακαλῶ ⟨1095⟩ 42 λείπετα, ἔθλα (Ψ 640)· ἀπετυγχάνετο 43 λειπεφορεῖναι (B 107)· ἔλιπε φορεῖν 44 λειπογνώμων· ὁ μηκέτι βόλον ἔχων· ὁ δὲ τέλειος, καὶ γεγηρακώς, μὴ ἔχων γνωρίσματα τῆς ἡλικίας 45 λείποιτο (Γ 160)· καταλείποι 46 λειπομορία· δένδρον τὸ ἐκ τοῦ θωρακίου κατεαγός, ἐκ δὲ τῆς ῥίζης φέρον βλαστούς ⟨v. λιπο—⟩ 47 λειποταξίσας· φεύγων, ἢ φυγών ⟨1111⟩ 48 λειπόν· τὸ ἐλλειπὲς ὄν 52 Λειταί· ἱκεσίαι (I 502). ἢ συνέστηκεν 57 λειτουργεῖν (LXX)· μοχθεῖν. δουλεύειν 58 λειτουργικάς (Exod. XXXI 9)· ἱερατικάς 59 λειτουργός (Philipp. II 25)· ὑπηρέτης 60 λ[ε]ιφαιμήσας· ἐπιλείψας τῷ α(ἵ)ματι 61 λ[ε]ίφητρα· λείψανα 62 λ[ε]ιχανός· φθόγγος τῆς κιθάρας, ἀπὸ τοῦ φθόγγου 79 λέκρανα· τοὺς ἀγκῶνας ⟨h. e. τὠλέκρανα⟩

†λέκρικα· σειραί. σχοινία (521) [81. 82]
?λακτή· χλαῖνα [84]
Λεκτόν· ὡς σεμνόν. ἢ ἀκρωτήριον (Ξ 284)
λέκτρα· κραββάτια. ἢ κατὰ τὴν πόλιν ἐξέδρα. καὶ †προσωπεῖα Λάκωνες
λεκτρίτῃ θρόνῳ· ἀνάκλισιν ἔχοντι [88-90]
λέλακεν (Eur. Hipp. 65)· ἐβόησεν [92]
λελακυῖα (μ 85)· φωνοῦσα, βοῶσα, ἠχοῦσα [94—97]
λέλαπται· εἴληπται
λέλαφας (Arist. fr. inc. XV)· πέπωκας
λελάχασι· τετεύχασι
λελάχωμεν· λαχεῖν ποιήσωμεν
λελάχνωσαι· δασὺς εἶ
λέλεγα· εἴρηκα
Λέλεγες (K 429)· ἔθνος βαρβαρικόν
Λελεγηΐς· ἡ Λακεδαίμων πάλαι
λελέγια· κόχλακες, ἢ κοχλώδεις τόποι
λελε†πασμένον (Stratt. com. fr. XIX p. 791)· εἰς πέψιν ἧκον
λέλεκται (Eur. fr. 594)· εἴρηται
λελέξεται (Aesch. Ag. 170)· λεχθήσεται
λελεπρίς· ἰχθῦς ποιός, ἡ καλουμένη φυκίς (Hippocr. I p. 681 K)
λελεχμένος· διαλογιζόμενος, ἢ διαλεγόμενος [612]
λέληκε (Simonid. Amorg. 15)· βοᾷ, φθέγγεται
λεληκώς (X 141?)· κεκραγώς, φθεγγόμενος, κραυγάσας [15—17]
λεληματῶμαι· λῆμα ἔχω εἰς τὸ ἔργον [19]
λελησμένη· ἐπιλαθομένη [21]
λελιῆσθαι· θέλειν. ὁρμᾶν. σπεύδειν [23. 24]
λελικμημένη· κοσκινευθεῖσα, πτυασθεῖσα ἐπ' ἀνέμῳ
λελικ†κός· ἰχθῦς ποιός [27. 28]
λέλογας· εἴρηκας (cf. λέλεγα) [30]
λέλογχε· ἠξίωται
λελοχυῖα· λεχὼ γενομένη [33]
λελύθρωται χωρίον ἀπερρωγός
λελυκωμένα πρόβατα· τὰ λυκό(σ)παστα [36. 37]
†λελύφωκεν· ἐπέσχηκεν (λελώφηκεν?)
λελώβηνται· ἐβλάβησαν
λέμβαρχοι· †λιπόδερμοι. (καὶ οἱ ἐφολκίοις πλέοντες)
λέμβος (Theocr. XXI 12)· τὸ μικρὸν πλοιάριον, τὸ ἐφόλκιον
(λέμβῳ ἔνι· ἐν σκαφίδι ἢ ἐν πλοιαρίῳ) cf. 873
λέμμα (Ar. Av. 673)· φλοιός [ad 42] [43. 44]
λέμφος· ὁ μυξώδης. καὶ μάταιος. δηλοῖ δὲ τὸν ἀνόητον, καὶ ἀπόπληκτον [46. 47]
Λεόντ(ε)ιος πόρος· ὁ Ἀλφειός· καθότι ἐπὶ ταῖς πηγαῖς αὐτοῦ λεόντων εἴδωλα ἀφίδρυται
(λεοντῆ·) λέοντος δορά, τὸ δέρμα αὐτοῦ
λεοντόκρανον (trag.)· Ἀμαζονικὸν (ἀλ—) ὅπλον
λεοντοφόνον (Aristot. Mirab. 146)· θηρίδιόν τι, πλανώμενον ἐν Συρίᾳ [52—59]

COD. 80 σχοινίον 81 τὶ λάμνων 83 cf. λέκκη, δεκτή 91 cf. λάκεν, λέληκεν 96 λαβέσθαι pro λαθέσθαι 601 λελαχήσωμεν 3 cf. λέλογας. EM. 561, 16 λέλεχα 5 λελεγκίς 6 λελεγίες 7 πέμψιν 11 λελεγμένος 22 λεληῖσθαι 25 λεληκμημένη, κοσκυ| 32 λελογχυῖα 34 λελύθμωται, 35 λελύκωμεν 39 λελώβωνται 40 cf. λέπανος καὶ ... πλέοντες post 641 49 λεύντειος δ| 57 λεοντίδιον

HES. 81 λακτῆρες (ἠλακατῆνες)· εἶδός τι λαμνῶν 82 λεκτοί (Eur. Hec. 525)· ἀριστεῖς 84 λέκτο· ἐκοιμήθη (I 664). ἐπελέξατο. ἠρίθμει (δ 451) 88 λέκτροισι (θ 337)· κοίταις 89 λελάθῃ (O 60)· λήθην ποιήσει. παύσει 90 λελάθοντο (Δ 127)· ἐπελάθοντο 92 λελακκωμένη (Ruth. I 12)· βεβοημένη 94 λελαχεῖν· (θ)άψαι 95 λελάχωσι (Π 80)· θάψωσι. λαχεῖν ποιήσωσιν, ὅ ἐστι· τυχεῖν τῶν δεόντων, καὶ νομιζομένων νεκρῶν 96 λε[λάσθαι]λαθέσθαι (T 136)· λαθέσθαι 97 λελασμένα (Λ 313)· ἀφειμένα 612 λεληθότως (II Macc. VI 11)· λανθανόντως 15 λεληϊσμένη (Eur. Med. 256)· μεμερισμένη 16 λεληϊμένος (E 690)· προθυμούμενος 17 λελήϊται (λελίανται)· τεθέρμανται 19 λελημένοι· λεληϊμένοι (M 106 Π 552). διανοούμενοι. ἐν τούτῳ τὸ λῆμα ἔχοντες. Λεληματίσθαι γὰρ τὸ τῇ διανοίᾳ πρὸς πᾶν ὁρμητικῶς ἔχειν 21 λέλη(σ)ται (Greg. Naz. de reb. suis 484 non Plat. Phaedr. 252 A)· ἐπελάθετο 23 λεληϊμένος (Δ 465 E 690)· προθυμούμενος. καὶ ἔνθερμος ὤν (non Empedocl. 266) 24 λεληϊμένοι (M 106)· προθυμούμενοι, ὁμοίως 27 λελιμμένος· ληφθείς. νικηθείς 28 λέλιξε (Θ 199)· διέσεισεν 30 λελόγχασιν (λ 303)· ἔλαχον 33 λελογχώς (Greg. Naz. C. VI 30 p. 221)· τυχών 36 λέλυται (Θ 103)· διαλέλυται 37 λέλυνται (B 135)· ἀσθενῆ εἰσιν Ad 42 λέπισμα (Moer.) 43 λεμός (Byz.)· λάρυξ. φάρυξ 44 λέμφοι· αἱ πεπηγμέναι μύξαι (Moer. 251) 46 λευλαστῶν· λεηλατῶν. πορθῶν 47 λέντιον (Ioann. XIII 4)· περίζωμα ἱερατικόν 52 λέξαι· εἰπεῖν, ἐπιλέξαι, ἐπειπεῖν 53 λέξασθαι· ἐπιλέξασθαι (B 125). κοιμηθῆναι (Θ 519) 54 λέξασθε· ἐπιλέξασθε. ἐκοιμήθητε 55 λέξεται· λήξῃ. κοιμηθῇ (δ 413) 56 Λεοβίδας (I 129)· ἀπὸ Λέσβου τῆς νήσου 57 λεοντηδόν (II Macc. XI 11)· ἰσχυρῶς κατὰ τὸν λέοντα 58 λεώς· Ἀττικός, ὄχλος, λαός 59 λεωφόρως· ὁδὸς λαὸν φέρουσα

λεπάδες (Arist. HA. IV 4, 11)· τὰ πρὸς ταῖς πέτραις κεκολλημένα κογχύλια ὀστρέων ἐλάττω

λέπαδνα (Ε 730)· ἱμάντες πλατεῖς, οἷς ἀναδέονται οἱ τράχηλοι τῶν ἵππων πρὸς τὸν ζυγόν

λεπαδευόμενος· συνάγων λεπάδας. εἰσὶ δὲ θαλάσσιαι κόγχαι μικραί, προσφυόμεναι ταῖς πέτραις

λέπανος ἢ λέπανθος· λιπόδερμος. Ταραντῖνοι

λεπάργου βοός (Trag.)· τοῦ λαπάρας λευκὰς ἔχοντος, ἢ ὅλον τὸ δέρμα

λέπας· τὸ ἄναντες. καὶ τὸ τῇ πέτρᾳ προσεχόμενον (Ar. Vesp. 105) κογχύλιον. ἢ ὑψηλόν, ἀκρότατον. ὀρεινόν (Aesch. Ag. 283)

λεπαστή (Com.)· κύλιξ

†λέπαστις· οἰνοχόη. καὶ εἶδος κύλικος

λέπαστρον· σκεῦός τι ἁλιευτικόν

λέπειν (Plat. com. fr. V p. 617)· τύπτειν

λεπίζω· ἐκδέρω [71]

λέπος (Alexid. fr. IX p. 507)· λέπιον. φλοιός

λέπρα· πάγος τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος

Λεπρεᾶται (Thuc. V 31)· οἱ πάλαι Καύκωνες. (ἢ Λεπρεῆται [Herod. IX 28] ἀπὸ Λεπρέου πόλεως ὠνομασμένοι)

Λέπρειον (Call. Iov. 39)· [ad 75] τῆς Τριφυλίας

λεπταλέον (Call. Dian. 243)· ἰσχνόν, λεπτόν

λεπτὰς καὶ παχείας· Ζάλευκος ἐν Νόμοις τὰς δραχμάς· λεπτὰς μὲν τὰς ἑξωβόλους· παχείας δὲ τὰς πλέον ἐχούσας

λεπτή· ἀσθενής. ἰσχνή [ad 78] [79]

λεπτήκεα· λεπτῆς ἐργασίας ποιηθέντα [81—83]

λεπτήκεις· λεπτάς [85]

λεπτόγεα (Thuc. I 2?)· κακὸς ἀγρός. ἡ λεπτὴ γῆ καὶ μὴ λιπαρά

λεπτομερῶς· μικρομερῶς

λεπτόμητις· ἡ δασεῖα ψυχή

λεπτόμιτον φᾶρος (Eur. Andr. 814)· λεπτὸν ἱμάτιον

λεπτόν· ἀσθενές. ἀόρατον, ἀφανῆ [91]

λεπ†τυξίς· ἀπὸ τοῦ λέπους, καὶ τῆς χωρίσεως

λεπυριῶσαι· ἐξαχυριῶσαι

Λερναία χολή (Trag. adesp. fr. 183) [95]

Λέρνη θεατῶν· παροιμία τίς ἐστιν Ἀργολικὴ Λέρνη κακῶν, ἣν ἀποδιοπομπούμενοι ἔλεγον. τὰ γὰρ ἀποκαθάρματα εἰς τοῦτο τὸ χωρίον ἐνέβαλ(λ)ον. Λέρνην οὖν θεατῶν ἔφη ὁ Κρατῖνος (Cratin. fr. LXXII p. 301) τὸ θέατρον· διὰ τὸ σύμμικτον εἶναι καὶ παντοδαπὸν ὄχλον ἔχειν

λεσβιάζειν· πρὸς ἄνδρα στοματύειν· Λεσβιάδας γὰρ τὰς λαικαστρίας ἔλεγον [98—700]

Λέσβιαι· αἰτίας εἶχον ἀτόπους αἱ ἀπὸ Λέσβου [2. 3]

λέσπιν· μεγάλην. ὑδρηλήν. Δίδυμος τὴν καταδυομένην εἰς πέλαγος πέτραν. οἱ δὲ τὴν νοτεράν. ἄλλοι δε†σπίδα βαθεῖαν. οἱ δὲ λόχμην

λέσχαι· φλυαρίαι. πολλαὶ ὁμιλίαι

λεσχαῖος· ἐξηγητής. ὁμιλητής

λέσχη· ὁμιλία ((σ 328). καὶ ἡ φλυαρία. καὶ

COD. 62 λεπάδια 64 λεπαργοῦβος τοῦ λέπαρας 65 προασχόμενον 67 λέπας, τις ⟨73 σπίλος CDr.⟩ 74 λεπρεάται 75 Λέπρεον ἢ Λεπρεάται [ad 75] τῆς Τρυφαλίας ἀπὸ ... ωνο| 84 λεπτηκεῖς 88 λεπτόμιτυς 95 λέρνηκακόν — βαλεῖν — καταθεῖναι 97 λεκαστρίας ⟨λεσβιάζειν πέος· ἄνδρα στόματι στύειν?⟩ 99 λεσβιόσοδος — εὐενετίδα — ἀντίσης φρύνιν — λέσβιον ὁδὸν — τὸν δρέπανον 701 λέσβι.αι 4 ἰδρυλήν

HES. 71 λεπιστής· ψεύστης. καὶ τὰ ὅμοια ⟨λαπ—⟩ Ad 75 τὴν Τρυβλίαν. οἱ δὲ Ad 78 λεπτή 79 λεπτὴν, αὐτόν (Ι 661)· σινδὼν λεπτή [στενή. ἢ ἀκριβής (App. prov. III 59) 81 λεπτὴν πλέκειν· ἐπὶ τῶν πενιχρῶν τοιοῦτο λέγεται (App. prov. III 59) 82 λεπτὴ δ' εἰσὶ μή (ζ 264)· στενὴ ὁδός 83 λεπτὴ δεῦτε, μῆτις (Κ 226)· ἀσθενὴς βουλὴ καὶ ἡ ἐπίνοια 85 λεπτὴλα, καταστροφῶσα (ρ 97)· λεπτὰ μηρύματα ἀπὸ τῆς ἠλακάτης νήθουσα. τὸ γὰρ ἕτοιμόν ἐστιν, οἷον ἠλακάτη ἀπὸ τοῦ ἐνειλίσσειν συνεχῶς. τινὲς δὲ ἠλάκατα τὸν στήμονα 91 λεπτὸν ἄωτον (Ι 661)· ἰσχνὸν ἄνθος ⟨679⟩ 95 Λέρνη κακῶν· παροιμία διὰ τὸ τοὺς Ἀργείους (τὰ) καθάρματα εἰς αὐτὴν βάλλειν· ἢ διὰ τὸ τὸν Δαναὸν τῶν Αἰγυπτιαδῶν ἐκεῖ καθεῖναι τὰς κεφαλάς 98 Λεσβίδας (Ι 129 non Pherecr. fr. VIII p. 339)· ἀπὸ Λέσβου τῆς νήσου ⟨656⟩ 99 Λέσβιος ᾠδός· οἱ μὲν τὴν Εὐαινετίδαν ακούουσι τὸν ἀπὸ Ἀντίσ(σ)ης· οἱ δὲ Φρῦνιν, ὃ καὶ μᾶλλον....· ὑπὸ πολλῶν γὰρ κεκωμῴδηται οὗτος, ὡς διαφθείρων τὴν μουσικὴν καὶ πρὸς τὸ βωμολοχεύειν τρέπων. καὶ παροιμία δὲ ἐντεῦθεν ἐλέχθη· μετὰ Λέσβιον ᾠδόν (Cratin. fr. XIX p. 159). οἱ δὲ μετὰ τὸν Τέρπανδρον. μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις (967) ⟨ex Aelio Dionysio⟩ 700 Λεσβίων .....· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπράκτων 2 Λέσβος (Ω 544)· νῆσος. καὶ πόλις 3 λεσήϊα, τὰ πτερόεντα (Ε 453)· τὰ ἀσπιδίσκια. τὰ κοῦφα

ὁ δημόσιος τόπος, ἐν ᾧ διέτριβον οἱ πτωχοὶ καὶ διελέγοντο ἀλλήλοις (Callim. ep. II, 3). σημαίνει δὲ καὶ τὰ κοινὰ δειπνιστήρια, καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς λόγους. καὶ τοὺς ἀλεεινοὺς (Hesiod. Opp. 491) τόπους λέσχας καλοῦσιν
λεσχην†εῖ· ὁμιλεῖ. μυθολογεῖ
λεσχηνευθέντα· μυθολογηθέντα, φλυαρηθέντα [10]
†λετμὸς ἀναδρήσσει τὸ σῶμα μερίας φησί
λετωνῆσαι (Aristoph. fr. CXCIX)· ἀφειδῶς παῖσαι κατὰ τῶν ἰσχίων
λευγαλέῃ· .....
(........)· ὀλεθριώδη. οἰστρώδη. οἰκτρόν. κακόν, ἢ χαλεπόν [14—16]
λεύγη· μέτρον τι γάλακτος ⟨. Γαλάται?⟩
λευκά· φαιδρά. λαμπρά [19—23]
Λευκάδος· [ad 24]
εὐφημείσθω
τέμενος πέρι Λευκάδος ἀκτῆς
λευκάσπιδα (Χ 294)· λευκὴν ἀσπίδα χρώμενον [26]
λευκέα· σχοῖνος [28]
λευκερίνεως (Hermipp. fr. II p. 97)· εἶδος συκῆς
λεύκη (Herod. I 138)· πάθος τι τῶν περὶ τὸ σῶμα γινομένων. καὶ ἐν ταῖς χωρείαις ἡ ὑφισταμένη ἄμμος. καὶ δένδρον
λευκὴ ἡμέρα (Soph. fr. 5)· ἀγαθή
λευκὴ θάλασσα (κ 94!)· ἡ καταχλ(υ)ζομένη
λευκὴν μᾶζαν φυρῶ σοι· παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα ὑπισχνουμένων
λευκὴ στάθμη (Soph. fr. 306) [ad 34]
λευκὴ ψῆφος· παροιμία ἐπὶ τῶν εὐδαιμόνως ἢ δυστυχῶς ζώντων
λευκοδίφθεροι· λευκοδέρματοι
λευκόζωτος· τῆς γῆς ἡ μὲν καλεῖται λευκόζωτος, ἡ δὲ μελάνζωτος
Λευκοθέαι· πᾶσαι αἱ ποντίαι (νύμφαι!)
λευκοί· οἱ δειλοί [40]
λευκόχρας· λευκοκέφαλος
λευκόκρατες· ἢ διὰ τὸ τοὺς ἐν Εὐβοίᾳ βοῦς λευκοὺς εἶναι· ἢ ἴσως ἀντὶ τοῦ λαμπρούς
λευκόν· τό τε σύνηθες καὶ τὸ λαμπρόν. ἢ †θεώρημά τι ἐν μουσικῇ
λευκόπυγος (Alexis Eustath. 863, 29)· ὁ ἄνανδρος. ἔμπαλιν δὲ μελαμπύγους τοὺς ἀνδρείους ἔλεγον
Λευκοπύρα· τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς δῆμος ⟨576⟩
λευκοστεφῆ· τὰ κεραυνόβλητα
Λευκόσυρος· Βαβυλώνιος λευκόχροος
Λεύκου πεδίον· τοῦ Μεγαρικοῦ χωρίον
Λεύκοφρυς· ἡ Τένεδος τὸ πάλαι [50]
λευκῶν πραπίδων· κακῶν φρενῶν
λευκωπίας· λευκὸς ὀφθῆναι
λευρά (cf. Eur. Hec. 700)· λεῖα
†λεῦραι· εὑρίσκω
λευρᾶς σωφροσύνης· τελείας. καὶ ταπεινῆς. κοίλης. ὁμαλῆς, μὴ τραχείας
λευρῷ (η 123)· ὁμαλῷ. πλατεῖ [57. 58]
λευσθείς· λιθοβοληθείς ⟨col. 826, 29⟩
λευσίμου δίκης (Eur. Bacch. 356)· τῆς λιθοβολήτου τιμωρίας
λεύσοντες· βλέποντες [ad 61]
λεύσουσα· βλέπουσα. †τρέπουσα
λευστά· ὁρατά. λιθοβόλητα ⟨—βλητα!⟩

COD. 12 πέσαι ⟨λεγωνῆσαι Phot. 211, 21; cf. μοττωνῆσαι⟩ 17 τὶ (leuga?) 24 λεύι̇καδος — λευκάδεσι — π — ἀκτίς 25 λευκῇ — |νος 29 λευκερινεός 30 ἄνθος τι 33 φυράσοι ⟨φυράσω!⟩ 34 λευκοστάθμη 42 λευκοκέρατες 45 ἀντιόχιδος — λιμός ⟨ad λευκοροῆς⟩ λευκόπυρρα Theophr. de color. 44 60 λευσιμοδίκτης

HES. 10 λεσχηρεῖ· κόπτει. ὁμιλεῖ 14 λευγαλέοιο (Ν 97)· ὀλεθρίου. δεινοῦ 15 λευγαλέῳ (Φ 281)· εὐτελῆ. καὶ τὰ τοιαῦτα 16 λευγαλέῃσι (Ι 119)· χαλεπαῖς. καὶ τὰ ὅμοια 19 λευκανθίζοντα (Levit. XIII 38 non Herod. VIII 27)· λάμποντα 20 λευκαδεπέτρην (ω 11)· διὰ ταύτης λέγεται τῆς πέτρας τὸν ὠκεανὸν φέρεσθαι. ἢ ἀλληγορικῶς, τὸ στόμα ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων, διὰ τὸ τοὺς ὀδόντας λευκοὺς εἶναι· αἱ γὰρ ψυχαὶ τῶν τελευτώντων διὰ τοῦ στόματος ἀνέρχονται 21 λευκαίνα, ὕδωρ (μ 172)· κατὰ συνεκδοχὴν ἀντὶ τοῦ συντόνως ἠρέσσειν 22 λευκαὶ φρένες· μαινόμεναι; λαμπραί, ἀγαθαί ἡμέραι ⟨Zenob. VI 13⟩ 23 λευκανίη (Χ 325)· φάρυγξ ⟨v. λαυ—⟩ Ad 24 Μένανδρος ἐν Λευκαδίᾳ· ⟨Zenob. VI 13 p. 165⟩ 26 λευκὰ ἄλφιτα (Λ 639)· τὰ ἐκ κέγχρων. καὶ ἡ λευκὴ κέγχρος 28 λεύκελεφάντινα (Ε 583)· λευκὰ ὡς ἐλεφάντινα Ad 34 ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων, παροιμία. λέγεται δέ· [ἐν] λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη. Στάθμη δέ ἐστι σπάρτος τεκτονική 40 λευκοῖο γάλακτος (ι 246)· τοῦ φύσει λευκοῦ καὶ ἀσκίου 50 λευκώλενος (Α 595)· λευκόπηχυς. ἀπὸ μέρους, ὅλη λευκὴ καὶ καλή· ὠλέναι γὰρ οἱ πήχεις 57 λεύσει (Γ 110)· βλέψει, θεωρήσει 58 λεύσετε (Δ 120)· ὁρᾶτε, βλέπετε Ad 61 μαίνοντες ⟨λυσσῶντες⟩

λευστῆρα (Aesch. Sept. 199)· φονέα λίθοις ἀναιροῦντα [65]
λευχείμων· λευκὰ ἱμάτια φορῶν
Λέχαιον (Simonid. schol. Eur. Med. 20)· ἐπίνειον Κορινθίοις. εἰς τούτους τοὺς τόπους ἀπεδίδρασκον οἱ οἰκέται
λεχεποίην (Β 697)· τὸν πολλὴν πόαν ἔχοντα καὶ βαθεῖαν, εὐαυξῆ, ἐν ᾗ ἔστι καὶ λέξασθαι, τουτέστιν κοιμηθῆναι
λεχέρνα· ὑπὸ Ἀργείων ἡ θυσία ἐπιτελουμένη τῇ Ἥρᾳ
λέχεται· κοιμᾶται
λεχέων στυγερῶν (Eur. Tro. 598)· γάμων στυγνῶν [72. 73]
λέχη· ἐφ' οἷς τοὺς νεκροὺς κοσμοῦσιν
λεχήρια· ἐνήλατα
† λεχῶεν· ὑλῶδες. βοτανῶδες ⟨λοχαῖον?⟩ [77]
λέχος· κοίτη, κλίνη. γάμος, μῖξις, συνουσία. γυνή [79]
† λεχμαδ··· ἤλεκτρον
† λέχνη· τρόπος
λεχρίη· πλαγία
λέχριον· πλάγιον. λοξόν
λεχώ (Eur. El. 652)· προσφάτως τετοκυῖα [85]
λεῴ (Susario)· λαοί. Ἀττικῶς
λεώβατος· ὁδός. καὶ ἰχθῦς σελαχώδης (534)
λεωκόνιτος [ad 88] ἢ λεωκόριτος· παντελῶς ἐξωλοθρευμένος (535)
Λεωκόριον (Thuc. I 20)· τῶν Λεὼ θυγατέρων μνημεῖον, τὸ καλούμενον Λεωκό(ρ)(ε)ιον, ἐν μέσῳ τῷ Κεραμεικῷ
λεώλεθρος· παντελῶς ἐξωλοθρευμένος
λεώλης· τελείως ἐξώλης (1188)
λέωμι (Dor.)· θέλοιμι ἄν
λέων· τὸ θηρίον. καὶ παρθένος ⟨πάθος⟩. καὶ ἰχθῦς
Λεωντίς· φυλὴ Ἀθήνησι [95]
λεωργόν· κακοῦργον. πανοῦργον. ἀνδροφόνον
λεώς (Soph. OC. 43)· Ἀττικῶς, ὄχλος, λαός
λεωφόρος (Eur. Rhes. 881?)· δημοτικὴ ὁδὸς πλατεῖα, λαὸν φέρουσα πολύν
λῇ (Epicharm. fr. 19, 5)· θέλει (506). αἱρεῖται. φροντίζει. βούλεται. λέῃ· ὁμοίως [800]
ληβόλε· λιθοβόλε, ἄξιε λιθασθῆναι
ληβόλιτα· δημοσία κοπρία
λῆγε· παύου
λήγω· παύομαι [5—7]
λήδιον (Menand. fr. DVII)· τριβώνιον εὐτελές (826)
ληθαία· λαθραία [10]
(ληθακινόν cf. 869)
λήθαργος (Menand. fr. CCCCXLVII)· ἐπιλήσμων. ἐπίβουλος. καὶ κύων ὁ προσ(σ)αίνων μέν, λάθρα δὲ δάκνων. καὶ τῶν ἵππων οἱ ἀβλεμεῖς καὶ νωθροί. καὶ πάθος τι σὺν πυρετῷ (Hippocr. 484, 17)
ληθεδών· λῆσις
λήθη· ἀμέλεια
ληθηκέα· εἰς λήθην ἄγοντα φάρμακα
ληθήμοσι· ληθάργοις
ληθίδιος· λαθραῖος
† λῆθον· βαλιόν [18]
λήϊα· [ad 19] σιτοφόρα χωρία
ληϊάδας (Υ 193)· ἐκ λείας αἰχμαλώτους συλλλαφθείσας [21]
ληϊάνειρα· ἡ ποιοῦσα τοὺς ἄνδρας γυναικῶν ἐρᾶν
ληϊβοτείρης (σ 29)· τῆς τὸ λήϊον (ἢ) πεδίον καταβοσκομένης. νομάδος
ληίδα (ξ 86)· μερίδα. ἢ λείαν. τὴν ψιλὴν κτῆσιν [25]
λήϊδιον (Macho Ath. 582 D)· εὐτελὲς ἱμάτιον (808)
ληιδιώδεις· τριβωνιώδεις
ληιζόμενος· σφετεριζόμενος. αἰχμαλωτιζόμενος
ληίη· προνομ(ε)ία. [ad 29] βοσκήματα [30]
λήιμνος· εὔβοτος

COD. Post 65] 70 λεύχεται 67 λευχαῖον ἐπινίκιον 98 λευκοποίην — εὐ.ξῆ Post 69] 66 71 λέχ.ον στυγερόν· γάμον στυγνόν (74 κομίζουσι?) 87 λεωβάτος 88 ἐξολοθρευόμενος 90 ἔξο] 94 λεοντίς — Ἀθηνᾶς 95 λεωπέτρα 96 cf. λαοργός. λιωργός. ὁλοεργός 802 ληβολία 12 λήθεδον, λύσις 14 ληθηκὲ. — ἄγων τὰ 15 ληθημόνοισι 16 λήθιος 20 [λειφθ] 27 τριβωνίδες 29 προνομία

HES. 65 λεύσων (Ε 771)· βλέπων 72 λέχοισι (Γ 391)· κοίταις 73 λεχηρί· πλάγια (782) 77 λεχόες· κατακοιμη[σ]θείς ⟨λεχθείς⟩ 79 λεχόοντο· συγκάθηντο ⟨λοχόωντο⟩ 85 λεψιρώ· ταχύς ⟨λαιψηρός⟩ Ad 88 λεωλέθριος 95 λεωπετρία (sch. Ezech. XXVI 4)· λίθος λεῖος (cf. λιοπέτριον) 800 ληαρίσιν ⟨λιαρῇσιν⟩· ἡδυτάταις. χλιαραῖς 5 ληγείει (Ι 186)· ἡδυπάτη 6 ληδεῖν· κοπιᾶν, κεκμηκέναι ⟨ἀηδεῖν⟩ 7 ληδήσας· κεκμηκώς, κοπιάσας ⟨ἀηδήσας⟩ 10 ληθάνει (η 221)· λανθάνειν ποιεῖ 18 λήθω (Α 561)· λανθάνω Ad 19 κτήνη ⟨ληίη⟩. βρώματα ἐφώδια ⟨ἤϊα⟩. χρήματα (cf. 843). ἢ 21 ληϊάδης· αἰχμάλωτος 25 ληΐδας (Υ 193)· αἰχμαλώτους Ad 29 οἰκονομία 30 λήιοι· ἱεροί. καὶ ἄγγελοι (L. λήιτοι vel ληιτοί)

λάμας· μύξας

λάμαχος· ἄμαχος, ἀκαταγώνιστος

Λάμια· Ἀριστοφάνης (Vesp. 1178) φησίν, ὡς †τ' ἐκρύσης ἐν τῇ ἀγορᾷ τινος λαμιώδους γυναικὸς ἐνδιατριβούσης. τινὲς δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ περδουμένην γυναῖκα

Λάμια· θηρίον (Nic. fr. 136). καὶ γυνή τις ἀρχαία οὕτω καλουμένη Λίβ(υ)σσα

†λάμβαι τὰ χάσματα. ἢ οἱ †μόνοι τῶν ἀνθρώπων. καὶ ἰχθῦς

Λαμίαν τὸν πρίονα (Com. an. fr. CLVI) ἢ Λάμιος ὁ πέλεκυς (fr. CLVII)· ἦν τις Ἀθήνησιν, ὃς ἐκωμῳδεῖτο .... λέγεται δὲ καὶ Γνησίθεός τις ἐξ ἐπιθέτου Λάμιος

Λάμος· ἡ χώρα τῶν Λαιστρυγόνων. ἢ ἐπιχώριός τις ἥρως, ἀφ' οὗ ἡ χώρα ὠνομάσθη (κ 81)

λαμόπτης· ὁ ἐπὶ τηλίας

λαμπάδες· ὀφθαλμοί. τινὲς ἀστέρες

λαμπάδιον (Ar. Ach. 1177)· τὴν λεπτὴν κειρίαν, ἐν ᾗ ἐπιδιδέασιν

λαμπάς (Ar. Vespp. 1203)· λαμπάδος ἀγών. καὶ ὁ νικήσας λέγεται λαμπαδηφόρος [58. 59]

λάμπη (Hippocr.)· τὸν παχὺν ἀφρὸν τὸν ἐπιπολάζοντα τῷ οἴνῳ φασίν (i. q. λάπη)

λαμπηδών· λαμπυρίς. σπινθήρ

λαμπήνη (Soph. fr. 415 Menand. p. 78)· εἶδος ἀμάξης, ἐφ' ἧς ὀχοῦνται. ἔνιοι ἀπήνη. ἢ †ἅρμα ἀμάξης περιφανοῦς βασιλικῆς. ἢ ῥήδιον. †περὶ κεφαλὴν ἐστιν ἅρμα σκεπαστόν

λαμπίας· ὁ ἥλιος [ad 63]

λάμπουρις (Aesch. fr. 424)· ἀλώπηξ ⟨270⟩

Λαμπρὰ καθύπερθεν καὶ Λαμπρὰ ὑπένερθεν (Dem. 1236, 15)· δῆμοι Λαμπραὶ Ἀθήνησιν· αἱ μὲν παράλιοι, αἱ δὲ καθύπερθεν ⟨Λαμπτρά⟩

λαμπρείμων (Hippocr. III p. 789 K)· λαμπρὰ ἱμάτια ἔχων

λαμπρόν· φαιδρόν. τηλαυγές

λαμπρύνεται (Aesch. Eum. 104)· φαιδρύνεται

λαμπτήρ (Aesch. Ag. 22)· φέγγος, φῶς. λαμπάς. ἐσχάρα, ἐφ' ἧς ἔκαιον ἐν μέσῳ τῶν (ο)ἴκων εἰς τὸ φωτίζειν αὔοις ξηρὰ ξύλα καὶ δᾳδία (σ 306). Ἀττικοὶ δὲ τοὺς καιομένους λύχνους λέγουσιν

λαμπυρίς (Aristot. p. an. I 3)· ζωΰφιον ἐκ φρυγάνων γινόμενον [ad 70]

λαμυρὸν (Epicrat. com. p. 368)· εὔλαλον. εὐτράπελον. καταπληκτικόν

†λαψεῖταν· δώσουσιν

†λαμμωδεῖ· δραπετεύει

λᾶν· ὁρᾶν. ἢ λίθον ⟨1⟩

λανηθάς· δευτερίας οἶνος

λανθανόντως· κρυφαίως

†λανίζει (Hippocr. p. 308, 14?)· λαγγάνει ⟨42⟩. βρέχει ⟨v. λάγανα⟩ [78. 79]

λάξ (Greg. Naz. C. XIII 102?)· λάκτισμα ⟨286⟩

Λαξάδαι· ...... Ἀθήνησι

λάξαι (cf. Lycoph. 137)· λακτίσαι

λάξεσθαι (Herod. VII 144)· κληρώσεσθαι

λάξιων (Herod. IV 21)· λήξεων, κληρώσεων

λαξόοι· οἰκοδόμοι. λιθουργοί [86—88]

λὰξ ποδὶ κινήσας (Κ 158 ο 44)· τῷ πλάτει τοῦ ποδὸς νύξας καὶ διακινήσας, οὐχ ὑβριστικῶς λακτίσας

λαοβότων· ἀνθρωποτρόφων [91]

λαοί· ὄχλοι, δῆμοι. δύνανται δὲ οὕτως εἰρῆσθαι ἄνθρωποι διὰ τὸ εἶναι λαλιοί. ἔνθεν καὶ μέροπες, ἀπὸ τοῦ μεμερισμένην (ἔχειν) τὴν ὄπα, ὅ ἐστι φωνή(ν) [93]

λαόπαις· βούπαις ⟨157⟩

λαοργός· ἀνόσιος. Σικελοί

λαοσσόος (Ν 128)· τοὺς λαοὺς σώζουσα·

COD. 47 λαμάς· μῦς ⟨48 cf. μαίμακον⟩ 50 λίβ.σσα (ι supra) 51 Choerob. orth. 239, 13 EM. 555, 54 λάμια (lama); schol. Aristid. p. 42 λαμίας — φάσματα 52 λάμιαν — ὁ λάμιος πέλεκυς, ἣν τοῖς — ὃν ἐκωμώδει 54 ἐπιτηλείας 56 κηρίαν — ἐπιδιδοῦσιν 62 ῥάδιον (ῥέδιον περιφανές, ὅ ἐστιν Cyr. Brem.) 63 cf. ἀλλάμπαν 65 Λαμπροὶ — οἱ — οἱ 66 λαμπρίμων 71 λαμπυρόν ⟨72 λαψεῖ τὰν δώσοντι δόσιν?⟩ 73 λαιμωδεῖ Theognost. 9, 22 75 δευτερεῖος 76 κρυφέως 77 cf. περιχλανίζεται 82 λακτῆσαι, cf. λαχμῶν 83 |ασθαι bis 86 λαξεντίνων 90 |ότον, |τρώφον 92 λάλιοι 95 σικελός (cf. λεωργός, λιωργός)

HES. 58 Λαμετίη (μ 132)· Ἡλίου κόρη 59 λαμπετόωντι (Α 104)· λάμποντι Ad 63 λαμπεύς. φῶς Ad 70 καὶ ἀλώπηξ ⟨264⟩ 78 λανὸν κῆρ (Π 481)· σοφωτάτη ψυχή (ἀδινὸν κῆρ) 79 †λανύν· λίθον 86 λὰξ ἐντ(ε)ίνων· λακτίσμασι τύπτων 87 λαξευτήριον· λιθοτόμον σιδήριον 88 λαξευτηρίῳ (Ps. LXXIII [IV] 6)· λίθῳ ὀξυτάτῳ τέμνοντι 91 Λαοδίκην ἐσάγουσαν (Ζ 252)· πρὸς Λαοδίκην πορευομένην. Λαοδίκην δὲ οἱ νεώτεροι Ἠλέκτραν λέγουσιν 93 Λαομεδοντιάδης (Ο 527)· πατρωνυμικῶς ὁ Πρίαμος· ἦν γὰρ παῖς Λαομέδοντος

ἡ σοοῦσα, τουτέστι παρορμῶσα εἰς τὸν πόλεμον· ὅ ἐστιν ἐπίθετον Ἀθηνᾶς [97]

λα(ο)φόνον (Theocr. XVII 53)· ἀνδροκτόνον [99. 300]

λαπαγμῶν· ἐκκενώσεων

λαπάζειν· ἐκκενοῦν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὄρυγμα

λάπαθον· ὄρυγμα. καὶ βοτάνη (Theophr. VII 1, 2. τὸ κενωτικόν. καὶ λάχανον ἄγριον ἐδώδιμον)

λαπάξαι· κενῶσαι

η η η

λαπάξαι· ἀφανίσαι. ἀλαπάξαι

λαπάραι· τὰ παρὰ ταῖς πλευραῖς τοῦ σκήνους. Διοκλῆς δὲ τὴν ἐκ(κε)κενωμένην κοιλίαν

†λαπαραί· κατωφερεῖς πρὸς τὰ ἀφροδίσια

λαπάρας (Hippocr. II p. 270 K)· λαγόνας. καὶ λαπάρην (Γ 359) ὡσαύτως. ἢ κοιλίας ἐκ(κε)κενωμένας (Hippocr. I p. 99)

λαπαρός· ἰσχνός. ὑπεσταλμένος

λαπάσσειν (Iones)· λαπάζειν. κενοῦν

λαπάττων· μαλάττων, λαγαρὸν ποιῶν

Λαπέρσαι (Lycophr. 511)· Λαπέρσας Δίδυμος τοὺς Διοσκόρους· ἀπὸ Λᾶ πόλεως [13]

Λαπήθιον· ἡ λέξις ἀπὸ Λαπήθου πόλεως. τὸν ἠλίθιον

λαπῆναι (Ar. fr. XVII p. 1011)· λεπισθῆναι

λάπης (Diphil. fr. I 15 p. 381)· λάπην ἔλεγον τὸν παχὺν ἀφρόν, τὸν ἐπιπολάζοντα τῷ οἴνῳ πηλώδη. ἄλλοι βόρβορον, ἰλύν. ἄλλοι τὸν ἐπὶ τῇ ἅλμῃ ἐφιστάμενον καὶ ταῖς λίμναις. οἱ δὲ τὸν ἐπὶ τοῦ γάλακτος ὑμενώδη πηλόν

λαπίζει (Soph. fr. 954)· γαυροῦται ⟨297⟩ [18—20]

λαπικτήν· καυχητὴν καὶ ἄλλα

λαπιστής, †στιφάνη, [ad 22] φλύαρος. τρυφηλός. μὴ ἔχων φροντίδα, ἐγγὺς τοῦ προπετοῦς (cf. Sirac. XX 6)

λαπίστρια· ῥευβομένη. μετεωριζομένη. θέλουσα εὐωχεῖσθαι

†λάπος· θής, δοῦλος ⟨λάϊτος⟩

λάπτας· τοὺς ῥοφοῦντας

λάπτει (Ar. HA. VIII 8, 1)· ἀναλαμβάνει. πίνει

λάπτοντες (Ar. HA. VIII 8, 1)· πίνοντες τῇ γλώσσῃ. πεποίηται δὲ ἀπὸ τῶν κυνῶν (ἢ) τῶν τοιούτων, οὕτω πινόντων μετὰ ψόφου

λαπτυήρ· σφοδρῶς πτύων

λαπτώμενος ἢ λάπτων· ἀναλίσκων. ἀπὸ τοῦ λάπτειν [30]

Λάρεισα· πόλις Συρίας κοίλης, καὶ Θεσσαλίας (Call. Del. 104)

λαρίεθος ⟨λάρκος?⟩· φλόινον στεγάστριον

λαριναῖον χύρτον· οἱ ἁλιεῖς τὸν ἐκ λε(υ)κέας, ἢ μέγαν

λαρινευτής· ἁλιεύς

λαρινοὶ βόες (Ar. Pac. 925)· εὔτραφεῖς

λαρινεύεσθαι (Sophro)· σιτεῖσθαι

λάρινος· ἰχθῦς ποιός ⟨343⟩

†Λαρκάνη· ἡ Θεσσαλία

λάρκον (Alexid. fr. III p. 478)· πλέγμα φορμῷ ὅμοιον, ἐν ᾧ ἄνθρακας φέρουσιν, ὁτὲ δὲ καὶ ἰσχάδας

λάρκος (Ar. Ach. 351)· ἀνθράκων φορμός

λάρναξ· κιβωτός (Hom.), σορός, κάμπτρα

λαρόν· ἡδύ (Τ 316), προσηνές, γλυκύ (Ρ 572), ἀπολαυστικόν, (Euphorio 51) καλόν. σπάνιον: ἄπληστον. λάβρον ⟨ad λάρον⟩

λάρος (Ar. Eqq. 956)· ὄρνις. καὶ ἰχθῦς ποιός ⟨337⟩

λαρυγγίζων (Dem. 323, 1)· λάρυγγα θεραπεύων

λαρυγγός (Pherecr. fr. I p. 266)· ματαιολόγος [47]

λαρύζει· βοᾷ. ἀπὸ τοῦ λάρυγγος

Λάρυμνα (Polyb. XX 5, 7)· πόλις Βοιωτίας

COD. 97 ὀπὴν — ἀλαζονίας 98 ἀνδρα| 302 |ζειν 3 cf. 319 5 λαπαξαίη, ἀφανησαίη, ἀπαλλαξαίη 7 λαπαραῖ, κατωφερής 11 λάγορον ποιοῦν 12 λαμπέσας — ἀπὸ λαπέρση πόλεως 15 λαπισθῆναι 16] post 24 λαπτὴς, λαπτὴν — ὕλην 17 σταυροῦται 21 λαπιτήν 22 τρυφελός (λαπιστής τ' ἐφάνη?) Cf. 671 25 ὀροφοῦντας 29 λαμπτώμενος Cf. Phot. 208, 10 Post 29] 55 λάγανον 31 λάρισσα 41 σωρός ⟨cf. λάγνα⟩ 42 λαβρόν

HES. 97 λαοπίζειν ἢ λαπίζειν ⟨317⟩· τοὺς λαοὺς εἰς ὄπιν ἄγειν καὶ ἐπιστροφὴν διὰ τῆς ἀλαζονείας ⟨Eustath. 637, 42⟩ 99 λαοφόρον (Ο 682)· δημοσίαν ὁδόν, δι' ἧς οἱ λαοὶ φέρονται, ἤγουν ὁδεύουσι. λεο(ω)φόρον 300 λεπάγματα ἢ λαγαρά ⟨λελαπαγμένα⟩ 13 λαπετεῶντι (Λ 104)· λάμποντι 18 λαοπίζει· αἱ γὰρ ⟨l. λαοπίζεται γράφεται⟩ 19 Λαπίθαι (Μ 181)· ἔθνος Θεσσαλίας· ἀπὸ Λαπίθου, τοῦ Ἄρεως παιδός 20 λαπίθιον· ὄρυγμα. τὸ κενωτικόν. καὶ λάχανον ἄγριον ἐδώδιμον ⟨303⟩ Ad 22 πειστής 30 λάρεις· λάραβες. τοὺς κυρίτας ⟨q. v.⟩ Ῥωμαῖοι οὕτως 47 λαρυδοί· στῦλοι οἱ ἐν τῷ ἀρότρῳ ⟨col. 36, 36⟩

Digitized by Google

†λαρωντίδων· ἐν τοῖς ἀθροίσμασιν ἔλεγον, ὡς ἐπῳδῶν
λᾶς· λᾶας. λίθος
†λάσα· τράπεζα πληρεστάτη
λάσαγγες· οἱ περὶ τὰς Λίμνας χλωροὶ βάτραχοι ⟨228⟩
Λάσαν· τὴν Λάρισαν
λάσανα (Ar. Pac. 893)· χυτρόποδες. καὶ τὰ ὀπίσθια τῶν μηρῶν, ἀπὸ τῆς δασύτητος. διὰ τοῦτο καὶ τὰ βάραθρα, τοὺς ἀφοδευτηρίους δίφρους
λάσαρον· ὀπὸς δριμὺς
λασάσθω· χλευαζέτω ⟨362⟩
λάσθας· συμφοράς
λᾶσθαι· παίζειν ⟨351 [47]⟩. ὀλιγωρεῖν. λοιδορεῖν
λασθαίνειν· κακολογεῖν ⟨col. 602, 26. 363⟩
λάσθη (Aeschrio)· χλεύη. λήθη. ὀλιγωρία. αἰσχρολογία. αἰσχύνη
λάσθον· αἰσχρόν ⟨cf. ἄλαζα⟩
λάσθω· χλευαζέτω ⟨356⟩
λάσθων· κακολογῶν ⟨359⟩
λάσια· δασέα
λασῖνος· ἄφρων. ἐπιλήσμων
λάσιοι· πολύτριχοι, δασεῖς
λασιόμαλον· μῆλον τὸ ἔχον χνοῦν [68]
?λασιδεύς· θρασύς. ἄπληστος [70. 71]
λάσιον (Theop. com. p. 806)· ὕφος τὸ δασύ
λάσιος (Antim. fr. XLII)· δασὺς τὸ στῆθος. ἢ συνετός. δασύμαλ(λ)ος [ad 73] [74]
Λασίσματα· ὡς σοφιστοῦ τοῦ Λάσου καὶ πολυπλόκου
λασιτός· κίναιδος. [ad 76] πόρνη ⟨148. 155. 385⟩
†λασιχνεύουσα· πλανωμένη. [Σικελοί
Λασιών (Xen. Hell. III 2, 30)· πόλις. ἢ χωρίον. οἱ δὲ δρυμοὺς λασιῶνας (Nic. Th. 25. 489)
λασκάζει· φλυαρεῖ. θωπεύει [post 79]
λάσκειν· λέγειν, φθέγγεσθαι
λάσκεις (Eur. Andr. 671)· λέγεις
λάσκουσι κύνες· ὑλακτοῦσιν
†λασκωρεῖ· διαφεύγει ⟨47. 273⟩
†λασταγεῖ· ψοφεῖ ⟨392⟩
λάσται· πόρναι ⟨148. 155. 376⟩
λαστάρνη· μάστιξ
λάσταυροι (Com.)· οἱ περὶ τὸν ὀρρὸν δασεῖς, καὶ πόρνοι τινὲς ὄντες
λᾶς †τρυγυλίας ⟨τερύνας?⟩· λίθος τετριμμένος
Λάστος· ὁ Ἀκράγας, τὸ παλαιόν· καὶ ἡ .μῆλος ⟨Ὅμιλος?⟩ [90]
λατάγῃ· [ad 91] τῷ ἀπορριπτομένῳ ἀπὸ τῶν ποτηρίων, καὶ ἦχον ἀποτελοῦντι
λαταγεῖ· ψοφεῖ ⟨384⟩. κτυπεῖ
λάταξ· ψόφος, κότταβος, ὁ ἀπὸ ποτηρίου γενόμενος
λάταξ· τὸ πλεκτόν. αὕτη εἰσεφέρετο ἐπὶ τοῖς ἐρωμένοις. ἔβαλον δὲ αὐτὴν ἐπ' αὐτόν. οἱ δὲ εἰς κοττάβιον, ὃ κόσαβον ἔλεγον· οἱ δὲ εἰς ὀξύβαφα κενὰ ἔν τισιν ἀγγείοις, λουτῆρσιν ἐοικόσιν
Λατῖνοι· Ῥωμαῖοι [96]
Λάτμος· πόλις. καὶ ἥρως [ad 97]
λατόμος· λιθοξόος
?λατράζειν· βαρβαρίζειν
λατραβίζειν· ἐσπουδασμένως καὶ ἀσήμως λαλεῖν
λατραβός· λαμυρός
λατραβῶν· ἀλαζονευόμενος
λατραπία· λαμυρία μετὰ ἐρυθριάσεως
λάτραψ· ὑετός
λατρεία (Trag.)· δουλεία
λατρεύει (Solon. el. 13, 48)· ἐλεύθερος ὢν δουλεύει [407]
λατρεύω (Eur. I. T. 1115)· σέβω, δουλεύω
λάτριες (Clitarch.)· δοῦλοι
λάτριον· μίσθιον
λάτρις (Eur.)· μισθουργός. λειτουργός. ἢ μίσθιος ἐργάτης. θεραπαίνη, παιδίσκη ὑπηρετοῦσα, ἡ δούλη
(Λατῷος· ποταμός) cf. 397

COD. 51 λαᾶς 54 λαρίσσαν 55 ἀφρο| 56 χλευασάτω? 58 λάσθαι 60 $α\overset{σ}{α}θη$ ⟨63 λασθῶν· κακολογιῶν?⟩ 76 ἢ λεσιτός 78 λασίων — δρυλασίωνας 85 ἀλάστωρ· πόρνος CDr. 86 |ιγξ 88 λαστρ| 91 λατάγει — ἀπορι| 92 τύπτει cf. παταγεῖ 94 λ.τῆρσιν 400 |βιάζειν cf. ἐλατρ— 10 λάτρον (cf. Callim. fr. CCXXXVIII) 11 λεπτουργός ἡ

HES. 68 λασίοισι· δασέσι· στήθεσι λασίοις (*Α* 189) ἐκδέχονταl τινες ἀπὸ τῆς ἔξωθεν ἐπιφανείας ἀνδρώσεσιν. ἄλλοι πυκνοῖς καὶ συνετοῖς 70 λασιοκώφους (f. l. cod. Bodl. Plat Phaedr. p. 253 E)· τοὺς κωφούς 71 λάσιον κῆρ (*Β* 851)· ἡ πυκνή, καὶ σώφρων, καὶ λίαν θεία ψυχή, καὶ συνετή, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. τὸ γὰρ ἡγεμονικὸν τῆς ψυχῆς ἐν τῇ καρδίᾳ, ἥτις ἐστὶν ἐν τῷ στέρνῳ, ὅπερ ὡς ἐπιτοπλεῖστον δασύ ἐστιν. καὶ ἰσχυρόψυχον Ad 73 πολύτριχος (*Ω* 125) 74 λασιουργίας ⟨ταλασ—⟩· ἱστουργίας. δημιουργίας Ad 76 ἢ λαισιτός· Post 79 ῥηγνύοι ⟨λακίζει⟩ 90 λα.ῶν· λίθων (*Μ* 29?) Ad 91 κροτάλῳ ⟨ad πλατάγῃ⟩ 96 λατμενεία· δουλεία ⟨ἀτμ—⟩ Ad 97 καὶ ποταμός ⟨Λατῷος⟩. καὶ ἴχνη (πάτος) 407 λατρευτόν (Exod. XII 16)· δουλικόν

λάττα· μυῖα· Πολυρρήνιοι

λα(τ)ταία· παραξιφίς. καὶ ἡ περὶ ζώνην μάχαιρα

λατύπη· λίθου τὸ ἀποπελέκημα

λατύσσει· πτερύσσεται. νήχεται. ταράσσει. τινάσσει. τύπτει. λακτίζει

λαυκανία (Hom. bis)· τὸ ἀπηρτημένον τοῦ γαργαρεῶνος, λαιμός, φάρυγξ [17]

λαύκη· φοβερά ⟨γλαυκή?⟩

†λαῦξις· κλῆρος, μερίς ⟨λάξις⟩

†λαύξει· κρατεῖ ⟨λάξει⟩. δαίνυται. εὐφραίνει ⟨λαύει⟩

σ
†λαυξία· δαρή Κρῆτες

λαύρα· ῥύμη, δι' ἧς ὁ λαὸς εἰσέρχεται. ἡ φλόξ ⟨ὡς Φιλόξενος? an λάβρα?⟩. οἱ δὲ τόπους πρὸς ὑποχώρησιν ἀνειμένους. οἱ δὲ ἄμφοδα. οἱ δὲ στενωπούς. καὶ δίοδοι

λαύρη· δημόσιος στενωπός, καὶ ἄμφοδον, ῥύμη, ὁδός, δι' ἧς οἱ λαοὶ ῥέουσιν

Λαύρεια (Herod. VII 144)· τὰ Ἀθήνησι χρύσεια μέταλλα λεγόμενα [25]

λαύρη· ῥύμη στενή

λαῦρον· τὴν δάφνην. ἢ μέταλλον ἀργύρου παρὰ Ἀθηναίοις ⟨424⟩

λαυροστάται (Cratin. fr. LXXI p. 201)· οἱ ἐν τοῖς μέσοις ζυγοὶ ὄντες ἔν τισι στενωποῖς μὴ θεωρούμενοι. οἱ δὲ χείρους μέσοι ἵστανται. οἱ δὲ ἐπιτεταγμένοι πρῶτοι καὶ ἔσχατοι

†λαῦσαι· περιππεῦσαι τοῖς δεσπόταις

†λαυστήρ· μοχθηρός. ὅμοιον δὲ τῇ δυνάμει τὸ ὄνομα. ἢ οἴκου λαύρα

λαύστρανον· τινὲς λύκον, τινὲς φρέατος ἅρπαγα

λαυχάνη· γλῶσσα

λαυφθάσσει· λάβρως ἐσθίει ⟨446⟩

λαυφθάζει· σπεύδει ⟨446⟩

λαφθία· ἡ ἀσπίς, ὅπλον ⟨169⟩

λάφνη· δάφνη. Περγαῖοι

?λάφωνοι· λίαν ἄφωνοι

λαφός· ὁ ἀριστερᾷ χειρὶ χρώμενος ⟨147⟩

Λαφριάδαι· φρατρία ἐν Δελφοῖς

λαφύειν· τὸ εἰς αὐτὸν ἀσχημονεῖν

λαφύξαι· καταπιεῖν, ἀναλῶσαι

λαφύξας· διασπαράξας, ἀφειδῶς θοινησάμενος

λάφυρα (Aesch. Sept. 278)· τὰ ἐκ τῶν πολεμίων ἔτι ζώντων λαμβανόμενα. τὰ δὲ τεθνεώτων αὐτῶν, σκῦλα

(λαφυραγωγεῖ·) αἰχμαλωτίζει

λαφυροπωλεῖ· ....

λαφύρων (Eur. Rh. 179)· αἰχμαλωσιῶν

(λαφύς· δάπανος ἢ βορός) v. λαιφύς

λαφύσσει (Λ 167 Ρ 64)· μετὰ σκυλμοῦ ἐσθίει. σπαράσσει. λάπτει, καταπίνει. σπεύδει ⟨433. 34⟩. μετὰ θυμοῦ ἐσθίει

Λαφύστιον· ὄρος τῆς Βοιωτίας. καὶ Λαφύστιος· ὁ ἐντεῦθεν

λαχαίνειν (Callim. fr. CCCV)· ὀρύσσειν, σκάπτειν· ἀφ' οὗ καὶ τὸ λάχανον· τὸ μεγάλως χαῖνον

λάχα.να· τὸ ἐπὶ τῆς ἀπήνης πεπλεγμένον, ἐν ᾧ καθέζονται

λάχεια (ι 116)· εὔσκαφος καὶ εὔγειος· παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι, ὅ ἐστι σκάπτεσθαι πυκνῶς

λαχεῖν δίκην· γράψασθαι, δικάσασθαι

λάχη· λῆξις. ἀποκλήρωσις

λαχήνας· σκάφας [54]

λαχμῶν (Antimach. fr. LXXX)· ἱππείων λακτισμῶν

†λαχμόν· κούρης βάρος. λακισμός

λαχμῷ στεινόμενος (ι 445)· τῇ δασύτητι καὶ τοῖς μαλλοῖς πεπυκνωμένος

λάχνη· δασεῖα θρίξ (Β 219). χαίτη. κόμη. ὕλη. δασύτης (Κ 134) παρὰ τὸ λάσιον. δηλοῦται δὲ καὶ οὕτως, καὶ ἡ κροκ.., ἡ ἐποῦσα τοῖς ἱματίοις τρίχωσις [ad 58]

λαχνήεντα· τετριχωμένα, δασέα, ἢ τριχώδη (Σ 415). ἢ ὄροφον (Ω 451), τὸν κάλαμον, ᾧ ἐστέγαζον τοὺς οἴκους, ὃς ἔχει τινὰ δασύτητα. Ὄροφος γὰρ κάλαμος καὶ τὸ ἐρέφειν τὸ στεγάζειν εἴρηται [60—62]

λάχος· μέρος, κλῆρος ἐκ κλήρου (Plat. Legg. V 745 D) [64]

κ ξ
COD. 12 λατταμυῖα, πολυρήνιοι (cf. θάπτα, δάπτα) 15 λατίκτει 21 cf. ἐλαχία
α
24 χρυσετᾶλλα 27 λάειρα· δάφνη Cyr. 63 28 |στάνται 31 αὔστραν· ἦν 33 λαύρως 39 |δα 40 αὐτὸν 46 σκιλμοῦ 48 χᾶναν 50 λυχεία 52 cf. λάγγα λάξις λαῦξις λόγχη 57 λαχνῶς, τεινόμενος — μαλοῖς 58 κώμη — κροκ^ὸς 59 ὃν ἐστ|

HES. 17 λαυκανίης (Χ 325)· ὁμοίως 25 λαύρην (χ 128)· ὁδόν, τὴν ῥύμην 54 λαχμία· ἐν ὕλῃ οὖσα ⟨λοχμαία⟩ Ad 58 ἡ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης ⟨ἄχνη⟩ 60 λαχνοῦται (Solo ap. Philon. I p. 25, 28)· τριχοῦται. δασύνεται 61 λαχνοστηνομένου (ι 445), τοῖς μαλοῖς πεπυκνωμένου 62 λαχόντα (Σ 327)· τυχόντα, κληρωσάμενον 64 λαχών (ε 40 ν 138)· ὁ κληρωσάμενος

λάψα· γογγυλίς. Περγαῖοι
λάψαι· πιεῖν τῇ γλώσσῃ
λαψάνη· τῶν ἀγρίων λαχάνων ἐσθιομένη (ἑφθή) ⟨cf. σκύβα⟩
λαψ' ἄρδων· τῇ χειρὶ ποτίζων, ἢ ἁπτόμενος ⟨λαπ—⟩
λάψῃ· ὑποκοιλαίνων τὴν γλῶσσαν ἀναφέρῃ τὸ ὕδωρ μετά τινος ἤχου
λάψοι· πίοι τῇ γλώττῃ
λάψοντες γλώσσῃ (Π 161)· τῷ ἄκρῳ τῆς γλώσσης πίνοντες
λαώ· λαούς, (ὄχλους). δυϊκῶς [73. 74]
λάων (τ 229)· οἱ μὲν βλέπων, ἐξ οὗ καὶ λαός ὁ βλέπων· ἀλαός γὰρ ὁ μὴ βλέπων. οἱ δὲ λάπτων τῇ γλώττῃ· οἱ δὲ ἀπολαυστικῶς ἔχων, ἐσθίων [76]
λε.δα· ἡ ἐξοχὴ τῶν πετρῶν ⟨v. λεδδά⟩
λέαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος (Ar. Lys. 231)· σχῆμα συνουσίας ἀκόλαστον
λεαίνεται· λειοῦται: ἐξαλείφεται
λεαντικῶς· λειῶσαι δυνάμενος [81]
λεάς (Aristot. gen. an. 5, 7)· τὰς ἀπὸ τῶν ἱστῶν κρεμαννυμένας ἄκρας
Λέβα· πόλις ὑπὸ Θρᾳκῶν
Λεβάδεια· πόλις Βοιωτίας, ἔνθα καὶ μαντεῖον Διὸς τὸ ἱερὸν κατεσκεύαστο [85]
λεβηρίς· τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας, ὃ ἀποδύεται. τινὲς δὲ ἄνδρα Λέβηριν γενέσθαι πτωχόν. οἱ δὲ τὸ λέπος τοῦ κυάμου
λέβης (Aesch. fr. 1)· χάλκειος ποδονιπτήρ. τρίπους
λεβίαι (Arist. fr. XVIII p. 1123)· τὰ λεπίδας ἔχοντα ταρίχη. καὶ ἰχθῦς λιμναῖοι
λέβινθοι· ἐρέβινθοι
λέγειν· εἰπεῖν (Ν 275). οἰκοδομεῖν (σ 359). ἀριθμεῖν. καὶ ὀνομάζειν. Ἀττικοί
λέγεσθαι· συνάγειν, ἀθροίζειν. ἐκλέγεσθαι [92. 93]
λέγμα· τὸ εἰπεῖν
λέγνα (Hippocr. II p. 820 K)· τὸ ἔσχατον
λέγνη· τὸ παρυφαινόμενον τῇ παραστοφίδι, ὅπερ ἦν παχὺ περὶ τὴν ᾤαν ἐκ ῥάμματος
λέγνος· ἄνανδρος ⟨λάγνος?⟩, σῖτος ὁ μὴ ἁδρός
λεγνώδεις· ποικίλας
λεγνῶσαι· ποικῖλαι [500]
λεγοίμεθα (Ν 276)

εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα

οἷον, εἴ τις τοὺς ἀρίστους εἰς μάχην διαλέγοι
λέγοιτο· συλλέγοιτο [3. 4]
†λεδδά· ἡ ἐξοχὴ τῶν πτερνῶν ⟨477⟩ [6]
λέῃ (Dor.)· ὁμοίως ⟨v. 506⟩
λεηλασία (Xen. Hier. I 36)· αἰχμαλωσία. μάχη. λῃστεία. ἁρπαγή. ἀδικία
λεηλατῶν (Xen. Hell. IV 4, 15)· πορθῶν σφόδρα
λεία (Stratt. com. p. 776 Eur. Tro. 610)· ἡ ἀπὸ τοῦ πολέμου κτῆσις, λάφυρα [11]
λείαν (Soph. Ai. 145)· κτῆσιν λαφύρων. ἢ πόρθησιν [13. 14]
(λείαν ἔλαβον [Thuc. VI 95]· ἔλαβον πραῖδαν) cf. 929
λείβηθρον· ῥεῖθρον. ὀχετόν. κρουνόν, καὶ τόπος ἐν Μακεδονίᾳ καὶ ... τὸν Ἑλικῶνα
Λειβῆνος· ὁ Διόνυσος
?λείβειν· σπένδειν (Ζ 266)

Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον

καὶ δακρύειν, ὅ ἐστι [τοῖς δακρύοις] ῥέειν. δάκρυα λείβων, καὶ στάζων
λείβω· σπένδω. στάζω
λείη· ἡ τῶν θρεμμάτων ἀγέλη. καὶ (ἐκ) πολέμου ὠφέλεια. ἢ προσηνής, καὶ καλή (Δ 484)
λειηλατεῖν· προνομεύειν. βιάζεσθαι
†λείκρικα· σειραί, σχοινία, πλέγματα ⟨580⟩ [22. 23]
λείχνοισι προστρέπεσθε (Soph. fr. 759)· λεῖχνα ἱστάντες προσάγεσθε· ἅ ἐστι κανᾶ,

COD. 68 λαψάρων 69 λάψῃ — ἀναφέρει 70 πίει 72 λαός cf. 474 75 ἀλαός — βλέπων post ἐσθίων 79 λιοῦται 80 λιῶσαι 84 |τείας 87 λήβης — χαλκεῖος 88 λέβια 89 λεβίνθιοι 91 ἐκλείεσθαι ⟨96 cf. ἐπιδούριτον, ἐπίξυλον⟩ 99 ποικίλλαι 512 πρόθεσιν 15 λήβηθρον — Μακεδωνίᾳ 19 ἢ — καλή 20 λειΐλατεῖν 24 προτρέπεσθαι — προσάγεσθαι

HES. 73 λάωμεν (Β 299)· λάθωμεν ⟨L. δαῶμεν· μάθωμεν⟩ 74 λαώ· λαούς, ὄχλους 76 λαιά· ἀριστερά 81 λεανῶ (Ps. XVII 46)· λεπτυνῶ 85 Λεβήδων (Iesai. XV 2)· τόπος τῶν Λιβητῶν, ἔνθα ἐθυσίαζον 92 Λεβίδων (Iesai. XV 2)· τόπος, ἐν ᾧ ἐθυσίαζον οἱ κατὰ τὴν Λιβαδησίαν Ἀραβίαν Μωαβίτην 93 λεγεών (Luc. VIII 30)· πλῆθος στρατεύματος, ἢ τάγματος, ἐξ χιλιάδων ἑξακοσίων ἑξήκοντα ἕξ 500 λέγξ (Δ 125)· ποῖον ἦχον ἀπετέλεσεν 3 λέγοντες (Λ 755)· ἢ ἐκλέγοντες. ἢ συνάγοντες, ἢ συναθροίζοντες 4 λέγοντο· συνήγοντο (Θ 547). καὶ τὰ ὅμοια 6 λεδρεῖται ⟨λῇ· αἱρεῖται⟩· φροντίζει. θέλει, βούλεται 11 λειάδες· οἱ λειμῶνες. καὶ κάθυγροι τόποι ⟨λειμ—⟩ 13 λειανῶ ⟨630⟩· λείαν καὶ ὁμαλὴν ποιήσω (paraph. Ο 260) 14 λείας (Luc. III 5)· ὁμαλάς. εὐθείας 22 λει.ναν δὲ χορόν (Θ 260)· τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἔμελλον χορεύειν, λεῖαν ἐποίησαν 23 λεῖχνα· κανᾶ, ἐφ' οἷς τὰ λήϊα ἐπετίθεσαν. οὕτως δὲ ἔλεγον τοὺς πυρίνους καρπούς

ἐφ' οἷς τὰ λήϊα ἐπετίθετο, ἅπερ εἰσὶ καρποὶ πύρινοι [25]

λείμακες· νοτεροὶ καὶ ποιώδεις τόποι. ἔστι δὲ καὶ ζῷον ὅμοιον κοχλίᾳ, ὃ καλοῦσι λείμακα (limax)

λείμακος (Eur. Bacch. 867)· λειμῶνος

λεῖμαξ· χωρίον, ἐν ᾧ λειμών. ἢ χωρίον ἐπίπεδον

?λειμωνοειδής· ἀνθηρὸς τόπος. ἢ λειμών

λειμών· αὐλών. θάλασσα. ἢ ἀνθηρὸς τόπος

†λειμωνιάς· †ἄρκτος. νύμφαι (Soph. Phil. 1454)· ἐπειδὴ αἱ νύμφαι ἐν τοῖς λειμῶσιν

λειν.· ἔρια. Κύπριοι (v. λίνῳ)

†λειξοῦρα· τὸ δῶρον. ἐκ τοῦ λείχω

λειόβατος (Arist. HA. II 11, 7)· ἰχθῦς τις τῶν λευκοσάρκων (787)

λειοκόνιτος· ἡ τελείως ὡς κόνις διαλελυμένη. λείως γὰρ τελείως (788)

λεῖον· ὁ σῖτος. ἢ ὁμαλόν (Callim. fr. CV 4)

λειό†μερος (—πορος)· ταχυδιάνοιος [38]

λείους (Xen. An. IV 4, 1)· ὁμαλούς

λειούσματα ἢ λεγούσματα· εἶδος καταφράκτου. Γαλάται [41—48]

λείρια (Nic. Th. 543)· ἄνθη. κρίνα

λειριόεντα· ἁπαλά. λείριον γὰρ τὸ ἄνθος· διὰ τὴν λειότητα. διὰ τοῦ ε̄ καὶ τοῦ ῑ γραπτέον. ἢ ποικίλον, εὔχρουν. τὸ δὲ λῖρος, ὃ δηλοῖ τὸν ἀναιδῆ, διὰ τοῦ ῑ. Καλλίμαχος (fr. CCXXIX)·

λῖρος ἐγώ, τί δέ σοι τόνδ' ἐπέσεισα φόβον;

παρὰ τὸ λίαν. ἀμέτρως γὰρ ὁδεύονται οὗτοι. τὸ δὲ χρόα λειριόεντα (N 830) καὶ ὄπα λειριόεσσαν (Γ 152) τὴν προσηνῆ καὶ ἡδεῖαν

λειρῶς· ὁ ἰσχνὸς καὶ ὠχρός. καὶ ληρίας λέγουσι κύνας, τὰς κατισχνωμένας καὶ ἀποβαλούσας τρίχας. ἢ τὸν μικρὸν λαγών. (ἢ συντετηκότα?) [52]

λείτειρη (Boeoti)· ἱέρειαι (918)

λειτῖνος· πέμματος εἶδος

†λειτόν· (λειτοργόν?) βλάσφημον

λείτορες (Boeoti)· †ἱέρειαι [57—62]

λειχῆνες· τῆς σαρκὸς κάκωσις. καὶ ἐπὶ τῶν πετρῶν φυκίων τινά. καὶ τῶν χωρίων τὰ ψιλά

λεῖψαν· κατέλιπον

λείψανα (Soph. El. 1113)· περισσεύματα

λειψανδρία· λεῖψις ἀνδρῶν

Λειψύδριον (Ar. Lys. 665)· χωρίον τι ὑπὲρ Πάρνηθος, ὃ ἐτείχισεν Ἀλκμαίων (1191)

λειωχόρης· ὁ τελείως ἐκκεκ†αυμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων

(λειωλεθρία cf. 1082 λειώλης cf. 1188. 791)

λείως· ῥᾳδίως. δεινῶς, σφόδρα. τελείως (Archil. fr. 111). καλῶς

λεκανίδες· κεράμεαι λοπάδες. καὶ ἐν αἷς ἀθρήματα ἔφερον τοῖς νεογάμοις

λεκανίσκη (Aristoph. fr. CC)· τὸ ἐκ πετάλων τρύβλιον. ἢ λεκάνη

?λέκαιος· ὁ ἀποτεταλμένος

λέκιθον (Pherecr. p. 263)· τὸ τοῦ ᾠοῦ λεπίδιον

λεκίς (Epicharm.)· παροψίς

λέκκη· χλαῖνα (1258)

†Λέκκον· δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς (745)

λέκος (Hippon. fr. 58)· λεκίσκιον, λεκάριον. τρύβλιον. οἱ δὲ λεκάνιον

λεχροί· ὄζοι τῶν ἐλαφείων (κεράτων) [79]

COD. 26 λειμάδες — πιώδεις — λεῖμα 28 λείμαξ 31 λειμωνίας 35 τεγρ. διὰ τοῦ ε̄ καὶ τοῦ ῑ λείωσις (λεωκόνητος Theogn. 9, 32) 40 γαλάτα 50 διὰ τούτου καὶ τοῦ .γραπτέον — τίδες, ὅταν δὲ ἐπέθηκα — π τὸ λίαν — ληριόεντα, καὶ ὅπλα ληριόεσσα — ἰδίαν 51 |χνομένας 52 cf. αἶται 53 λείτειραι cf. λείτορες, ληιτή, λήϊ(τ)οι, λητῆρες, ληταί, λιτάρας, ληϊτοάρχαι, ἀλήπτορον, ἀλήπτωρ, ἀλήτωρ 67 cf. ἐπὶ Λιψυδρίῳ 68 λειοχόρης, ὁ τελείους 69 λείρως 70 ἀνθρυπτὰ 71 λελανίσκη 77 λεκὸς λύκιον λυκάριον τρυβλίον — λυκάριον 78 λεκροιόζοι — |φίων (cf. λικροί)

HES. 25 λειλαιομένην (λιλ—)· προθυμουμένην, ἐπιθυμοῦσαν 38 λείουρος (ΛΙΕΛΟΥΡΟC?)· αἴλουρος 41 λειπαρῶ· παρακαλῶ (1095) 42 λείπετα, ἔθλα (Ψ 640)· ἀπετυγχάνετο 43 λειπεφορεῖναι (B 107)· ἔλιπε φορεῖν 44 λειπογνώμων· ὁ μηκέτι βόλον ἔχων· ὁ δὲ τέλειος, καὶ γεγηρακώς, μὴ ἔχων γνωρίσματα τῆς ἡλικίας 45 λείποιτο (Γ 160)· καταλείποι 46 λειπομορία· δένδρον τὸ ἐκ τοῦ θωρακίου κατεαγός, ἐκ δὲ τῆς ῥίζης φέρον βλαστούς (v. λιπο—) 47 λειποταξτίσας· φεύγων, ἢ φυγών (1111) 48 λειπόν· τὸ ἐλλειπὲς ὄν 52 Λειταί· ἱκεσίαι (I 502). ἢ συνέστηκεν 57 λειτουργεῖν (LXX)· μοχθεῖν. δουλεύειν 58 λειτουργικάς (Exod. XXXI 9)· ἱερατικάς 59 λειτουργός (Philipp. II 25)· ὑπηρέτης 60 λ[ε]ιφαιμήσας· ἐπιλείψας τῷ α(ἵ)ματι 61 λ[ε]ίφητρα· λείψανα 62 λ[ε]ιχανός· φθόγγος τῆς κιθάρας, ἀπὸ τοῦ φθόγγου 79 λέκρανα· τοὺς ἀγκῶνας (h. e. τὠλέκρανα)

†λέκρικα· σειραί. σχοινία ⟨521⟩ [81. 82]
?λακτή· χλαῖνα [84]
Λεκτόν· ὡς σεμνόν. ἢ ἀκρωτήριον (Ξ 284)
λέκτρα· κραββάτια. ἢ κατὰ τὴν πόλιν ἐξέδρα. καὶ †προσωπεῖα Λάκωνες
λεκτρίτῃ θρόνῳ· ἀνάκλισιν ἔχοντι [88–90]
λέλακεν (Eur. Hipp. 55)· ἐβόησεν [92]
λελακυῖα (μ 85)· φωνοῦσα, βοῶσα, ἠχοῦσα [94—97]
λέλαπται· εἴληπται
λέλαφας (Arist. fr. inc. XV)· πέπωκας
λελάχασι· τετεύχασι
λελάχωμεν· λαχεῖν ποιήσωμεν
λελάχνωσαι· δασὺς εἶ
λέλεγα· εἴρηκα
Λέλεγες (K 429)· ἔθνος βαρβαρικόν
Λελεγηΐς· ἡ Λακεδαίμων πάλαι
λελέγια· κόχλακες, ἢ κοχλώδεις τόποι
λελε†πασμένον (Stratt. com. fr. XIX p. 791)· εἰς πέψιν ἧκον
λέλεκται (Eur. fr. 594)· εἴρηται
λελέξεται (Aesch. Ag. 170)· λεχθήσεται
λελεπρίς· ἰχθῦς ποιός, ἡ καλουμένη φυκίς (Hippocr. I p. 681 K)
λελεχμένος· διαλογιζόμενος, ἢ διαλεγόμενος [612]
λέληκε (Simonid. Amorg. 15)· βοᾷ, φθέγγεται
λεληκώς (X 141?)· κεκραγώς, φθεγγόμενος, κραυγάσας [15—17]
λεληματῶμαι· λῆμα ἔχω εἰς τὸ ἔργον [19]
λελησμένη· ἐπιλαθομένη [21]
λελιῆσθαι· θέλειν. ὁρμᾶν. σπεύδειν [23. 24]
λελικμημένη· κοσκινευθεῖσα, πτυασθεῖσα ἐπ' ἀνέμῳ
λελικ†κός· ἰχθῦς ποιός [27. 28]
λέλογας· εἴρηκας ⟨cf. λέλεγα⟩ [30]
λέλογχε· ἠξίωται
λελοχυῖα· λεχὼ γενομένη [33]
λελύθρωται χωρίον ἀπερρωγός
λελυκωμένα πρόβατα· τὰ λυκό(σ)παστα [36. 37]
†λελύφωκεν· ἐπέσχηκεν ⟨λελώφηκεν?⟩
λελώβηνται· ἐβλάβησαν
λέμβαρχοι· †λιπόδερμοι. (καὶ οἱ ἐφολκίοις πλέοντες)
λέμβος (Theocr. XXI 12)· τὸ μικρὸν πλοιάριον, τὸ ἐφόλκιον
(λέμβῳ ἔνι· ἐν σκαφίδι ἢ ἐν πλοιαρίῳ) cf. 873
λέμμα (Ar. Av. 673)· φλοιός; [ad 42] [43. 44]
λέμφος· ὁ μυξώδης. καὶ μάταιος. δηλοῖ δὲ τὸν ἀνόητον, καὶ ἀπόπληκτον [46. 47]
Λεόντ(ε)ιος πόρος· ὁ Ἀλφειός· καθότι ἐπὶ ταῖς πηγαῖς αὐτοῦ λεόντων εἴδωλα ἀφίδρυται
(λεοντῆ·) λέοντος δορά, τὸ δέρμα αὐτοῦ
λεοντόκρανον (trag.)· Ἀμαζονικὸν ⟨ἀλ—⟩ ὅπλον
λεοντοφόνον (Aristot. Mirab. 146)· θηρίδιόν τι, πλανώμενον ἐν Συρίᾳ [52—59]

COD. 80 σχοινίον 81 τὶ λάμνων 83 cf. λέκκη, δεκτή 91 cf. λάκεν, λέληκεν 96 λαβέσθαι pro λαθέσθαι 601 λελαχήσωμεν 3 cf. λέλογας. EM. 561, 16 λέλεχα 5 λελεγκίς 6 λελεγίες 7 πέμψιν 11 λελεγμένος 22 λεληΐσθαι 25 λεληκμημένη, κοσκυ| 32 λελογχυῖα 34 λελύθμωται, 35 λελύκωμεν 39 λελώβωνται 40 cf. λέπανος καὶ … πλέοντες post 641 49 λεόντειος δ| 57 λεοντίδιον

HES. 81 λακτῆρες ⟨ἠλακατῆνες⟩· εἶδός τι λαμνῶν 82 λεκτοί (Eur. Hec. 525)· ἀριστεῖς 84 λέκτο· ἐκοιμήθη (I 664). ἐπελέξατο. ἠρίθμει (δ 451) 88 λέκτροισι (θ 337)· κοίταις 89 λελάθῃ (O 60)· λήθην ποιήσει. παύσει 90 λελάθοντο (Δ 127)· ἐπελάθοντο 92 λελακκωμένη (Ruth. I 12)· βεβοημένη 94 λελαχεῖν· (θ)άψαι 95 λελάχωσι (H 80)· θάψωσι. λαχεῖν ποιήσωσιν, ὅ ἐστι· τυχεῖν τῶν δεόντων, καὶ νομιζομένων νεκρῶν 96 λε[λάσθαι]λαθέσθαι (T 136)· λαθέσθαι 97 λελασμένα (Λ 313)· ἀφειμένα 612 λεληθότως (II Macc. VI 11)· λανθανόντως 15 λεληϊσμένη (Eur. Med. 256)· μεμερισμένη 16 λεληϊμένος (E 690)· προθυμούμενος 17 λελήϊται ⟨λελίανται⟩· τεθέρμανται 19 λελημένοι· λεληϊμένοι (M 106 Π 552). διανοούμενοι. ἐν τούτῳ τὸ λῆμα ἔχοντες. Λεληματίσθαι γὰρ τὸ τῇ διανοίᾳ πρὸς πᾶν ὁρμητικῶς ἔχειν 21 λέλη(σ)ται (Greg. Naz. de reb. suis 484 non Plat. Phaedr. 252 A)· ἐπελάθετο 23 λεληϊμένος (Δ 465 E 690)· προθυμούμενος. καὶ ἔνθερμος ὤν (non Empedocl. 266) 24 λεληϊμένοι (M 106)· προθυμούμενοι, ὁμοίως 27 λελιμμένος· ληφθείς. νικηθείς 28 λέλιξε (Θ 199)· διέσεισεν 30 λελόγχασιν (λ 303)· ἔλαχον 33 λελογχώς (Greg. Naz. C. VI 30 p. 221)· τυχών 36 λέλυται (Θ 103)· διαλέλυται 37 λέλυνται (B 135)· ἀσθενῆ εἰσιν Ad 42 λέπισμα ⟨Moer.⟩ 43 λεμός (Byz.)· λάρυξ. φάρυξ 44 λέμφοι· αἱ πεπηγμέναι μύξαι ⟨Moer. 251⟩ 46 λευλαστῶν· λεηλατῶν. πορθῶν 47 λέντιον (Ioann. XIII 4)· περίζωμα ἱερατικόν 52 λέξαι· εἰπεῖν, ἐπιλέξαι, ἐπειπεῖν 53 λέξασθαι· ἐπιλέξασθαι (B 125). κοιμηθῆναι (Θ 519) 54 λέξασθε· ἐπιλέξασθε. ἐκοιμήθητε 55 λέξεται· λήξῃ. κοιμηθῇ (δ 413) 56 Λεοβίδας (I 129)· ἀπὸ Λέσβου τῆς νήσου 57 λεοντηδόν (II Macc. XI 11)· ἰσχυρῶς κατὰ τὸν λέοντα 58 λεώς· Ἀττικός, ὄχλος, λαός 59 λεωφόρος· ὁδὸς λαὸν φέρουσα

λεπάδες (Arist. HA. IV 4, 11)· τὰ πρὸς ταῖς πέτραις κεκολλημένα κογχύλια ὀστρέων ἐλάττω

λέπαδνα (E 730)· ἱμάντες πλατεῖς, οἷς ἀναδέονται οἱ τράχηλοι τῶν ἵππων πρὸς τὸν ζυγόν

λεπαδευόμενος· συνάγων λεπάδας. εἰσὶ δὲ θαλάσσιαι κόγχαι μικραί, προσφυόμεναι ταῖς πέτραις

λέπανος ἢ λέπανθος· λιπόδερμος. Ταραντῖνοι

λεπάργου βοός (Trag.)· τοῦ λαπάρας λευκὰς ἔχοντος, ἢ ὅλον τὸ δέρμα

λέπας· τὸ ἄναντες. καὶ τὸ τῇ πέτρᾳ προσεχόμενον (Ar. Vesp. 105) κογχύλιον. ἢ ὑψηλόν, ἀκρότατον. ὀρεινόν (Aesch. Ag. 283)

λεπαστή (Com.)· κύλιξ

†λέπαστις· οἰνοχύη. καὶ εἶδος κύλικος

λέπαστρον· σκεῦός τι ἁλιευτικόν

λέπειν (Plat. com. fr. V p. 617)· τύπτειν

λεπίζω· ἐκδέρω [71]

λέπος (Alexid. fr. IX p. 507)· λέπιον. φλοιός

λέπρα· πάγος τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος

Λεπρεᾶται (Thuc. V 31)· οἱ πάλαι Καύκωνες. (ἢ Λεπρεῆται [Herod. IX 28] ἀπὸ Λεπρέου πόλεως ὀνομασμένοι)

Λέπρειον (Call. Iov. 39)· [ad 75] τῆς Τριφυλίας

λεπταλέον (Call. Dian. 243)· ἰσχνόν, λεπτόν

λεπτὰς καὶ παχείας· Ζάλευκος ἐν Νόμοις τὰς δραχμάς· λεπτὰς μὲν τὰς ἐξωβόλους· παχείας δὲ τὰς πλέον ἐχούσας

λεπτή· ἀσθενής. ἰσχνή [ad 78] [79]

λεπτήκεα· λεπτῆς ἐργασίας ποιηθέντα [81—83]

λεπτήκεις· λεπτάς [85]

λεπτόγεα (Thuc. I 2?)· κακὸς ἀγρός. ἡ λεπτὴ γῆ καὶ μὴ λιπαρά

λεπτομερῶς· μικρομερῶς

λεπτόμητις· ἡ δασεῖα ψυχή

λεπτόμιτον φᾶρος (Eur. Andr. 814)· λεπτὸν ἱμάτιον

λεπτόν· ἀσθενές. ἀόρατον, ἀφανῆ [91]

λεπ†τυξίς· ἀπὸ τοῦ λέπους, καὶ τῆς χωρίσεως

λεπυριῶσαι· ἐξαχυριῶσαι

Λερναία χολή (Trag. adesp. fr. 183) [95]

Λέρνη θεατῶν· παροιμία τίς ἐστιν Ἀργολικὴ Λέρνη κακῶν, ἣν ἀποδιοπομπούμενοι ἔλεγον. τὰ γὰρ ἀποκαθάρματα εἰς τοῦτο τὸ χωρίον ἐνέβαλ(λ)ον. Λέρνην οὖν θεατῶν ἔφη ὁ Κρατῖνος (Cratin. fr. LXXII p. 301) τὸ θέατρον· διὰ τὸ σύμμικτον εἶναι καὶ παντοδαπὸν ὄχλον ἔχειν

λεσβιάζειν· πρὸς ἄνδρα στοματύειν· Λεσβιάδας γὰρ τὰς λαικαστρίας ἔλεγον [98—700]

Λέσβιαι· αἰτίας εἶχον ἀτόπους αἱ ἀπὸ Λέσβου [2. 3]

λέσπιν· μεγάλην. ὑδρηλήν. Δίδυμος τὴν καταδυομένην εἰς πέλαγος πέτραν. οἱ δὲ τὴν νοτεράν. ἄλλοι δε†σπίδα βαθεῖαν. οἱ δὲ λόχμην

λέσχαι· φλυαρίαι. πολλαὶ ὁμιλίαι

λεσχαῖος· ἐξηγητής. ὁμιλητής

λέσχη· ὁμιλία ((σ 328). καὶ ἡ φλυαρία. καὶ

COD. 62 λεπάδια 64 λεπαργοῦβος τοῦ λέπαρας 65 προασχόμενον 67 λέπας, τις (73 σπίλος CDr.) 74 λεπρεάται 75 Λέπρεον ἢ Λεπρεάται [ad 75] τῆς Τρυφαλίας ἀπὸ ... ὠνο| 84 λεπτηκεῖς 88 λεπτόμιτυς 95 λέρνηκακὸν — βαλεῖν — καταθεῖναι 97 λεκαστρίας (λεσβιάζειν πέος· ἄνδρα στόματι στύειν!) 99 λεσβιόσοδος — εὐενετίδα — ἀντίσης φρύνιν — λέσβιον ὁδὸν — τὸν δρέπανον 701 λέσβι.αι 4 ἰδρυλὴν

HES. 71 λεπιστής· ψεύστης. καὶ τὰ ὅμοια (λαπ—) Ad 75 τὴν Τρυβλίαν. οἱ δὲ Ad 78 λεπτή 79 λεπτὴν, αὐτόν (I 661)· σινδὼν λεπτή [στενή. ἢ ἀκριβής (App. prov. III 59) 81 λεπτὴν πλέκειν· ἐπὶ τῶν πενιχρῶν τοιοῦτο λέγεται (App. prov. III 59) 82 λεπτὴδ' εἰσὶ μὴ (ζ 264)· στενὴ ὁδός 83 λεπτὴ δεῦτε, μῆτις (K 226)· ἀσθενὴς βουλὴ καὶ ἡ ἐπίνοια 85 λεπτὴλα, καταστροφῶσα (ρ 97)· λεπτὰ μηρύματα ἀπὸ τῆς ἠλακάτης νήθουσα. τὸ γὰρ ἕτοιμόν ἐστιν, οἷον ἠλακάτη ἀπὸ τοῦ ἐνειλίσσειν συνεχῶς. τινὲς δὲ ἠλάκατα τὸν στήμονα 91 λεπτὸν ἄωτον (I 661)· ἰσχνὸν ἄνθος (679) 95 Λέρνη κακῶν· παροιμία διὰ τὸ τοὺς Ἀργείους (τὰ) καθάρματα εἰς αὐτὴν βάλλειν· ἢ διὰ τὸ τὸν Δαναὸν τῶν Αἰγυπτιαδῶν ἐκεῖ καθεῖναι τὰς κεφαλάς 98 Λεσβίδας (I 129 non Pherecr. fr. VIII p. 339)· ἀπὸ Λέσβου τῆς νήσου (656) 99 Λέσβιος ᾠδός· οἱ μὲν τὴν Εὐαινετίδαν ακούουσι τὸν ἀπὸ Ἀντίσ(σ)ης· οἱ δὲ Φρῦνιν, ὃ καὶ μᾶλλον....· ὑπὸ πολλῶν γὰρ κεκωμῴδηται οὗτος, ὡς διαφθείρων τὴν μουσικὴν καὶ πρὸς τὸ βωμολοχεύειν τρέπων. καὶ παροιμία δὲ ἐντεῦθεν ἐλέχθη· μετὰ Λέσβιον ᾠδόν (Cratin. fr. XIX p. 159). οἱ δὲ μετὰ τὸν Τέρπανδρον. μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις (967) (ex Aelio Dionysio) 700 Λεσβίων .....· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπράκτων 2 Λέσβος (Ω 544)· νῆσος. καὶ πόλις 3 λεσήϊα, τὰ πτερόεντα (E 453)· τὰ ἀσπιδίσκια. τὰ κοῦφα

ὁ δημόσιος τόπος, ἐν ᾧ διέτριβον οἱ πτωχοὶ καὶ διελέγοντο ἀλλήλοις (Callim. ep. II, 3). σημαίνει δὲ καὶ τὰ κοινὰ δειπνιστήρια, καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς λόγους. καὶ τοὺς ἀλεεινοὺς (Hesiod. Opp. 491) τόπους λέσχας καλοῦσιν

λεσχην†εῖ· ὁμιλεῖ. μυθολογεῖ

λεσχηνευθέντα· μυθολογηθέντα, φλυαρηθέντα [10]

†λετμὸς ἀναδρήσσει τὸ σῶμα μερίας φησί

λετωνῆσαι (Aristoph. fr. CXCIX)· ἀφειδῶς παῖσαι κατὰ τῶν ἰσχίων

λευγαλέη· .....

(........)· ὀλεθριώδη. οἰστρώδη. οἰκτρόν. κακόν, ἢ χαλεπόν [14—16]

λεύγη· μέτρον τι γάλακτος (. Γαλάται?)

λευκά· φαιδρά. λαμπρά [19—23]

Λευκάδος· [ad 24]

εὐφημείσθω
τέμενος πέρι Λευκάδος ἀκτῆς

λευκάσπιδα (Χ 294)· λευκὴν ἀσπίδα χρώμενον [26]

λευκέα· σχοῖνος [28]

λευκερίνεως (Hermipp. fr. II p. 97)· εἶδος συκῆς

λεύκη (Herod. I 138)· πάθος τι τῶν περὶ τὸ σῶμα γινομένων. καὶ ἐν ταῖς χωρείαις ἡ ὑφισταμένη ἄμμος. καὶ δένδρον

λευκὴ ἡμέρα (Soph. fr. 5)· ἀγαθή

λευκὴ θάλασσα (κ 94?)· ἡ καταχλ(υ)ζομένη

λευκὴν μᾶζαν φυρῶ σοι· παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα ὑπισχνουμένων

λευκὴ στάθμη (Soph. fr. 306) [ad 34]

λευκὴ ψῆφος· παροιμία ἐπὶ τῶν εὐδαιμόνως ἢ δυστυχῶς ζώντων

λευκοδίφθεροι· λευκοδέρματοι

λευκόζωτος· τῆς γῆς ἡ μὲν καλεῖται λευκόζωτος, ἡ δὲ μελάνζωτος

Λευκοθέαι· πᾶσαι αἱ ποντίαι (νύμφαι?)

λευκοί· οἱ δειλοί [40]

λευκόκρας· λευκοκέφαλος

λευκόκρατες· ἡ διὰ τὸ τοὺς ἐν Εὐβοίᾳ βοῦς λευκοὺς εἶναι· ἢ ἴσως ἀντὶ τοῦ λαμπρούς

λευκόν· τό τε σύνηθες καὶ τὸ λαμπρόν. ἢ †θεώρημά τι ἐν μουσικῇ

λευκόπυγος (Alexis Eustath. 863, 29)· ὁ ἄνανδρος. ἔμπαλιν δὲ μελαμπύγους τοὺς ἀνδρείους ἔλεγον

Λευκοπύρα· τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς δῆμος (576)

λευκοστεφῆ· τὰ κεραυνόβλητα

Λευκόσυρος· Βαβυλώνιος λευκόχροος

Λεύκου πεδίον· τοῦ Μεγαρικοῦ χωρίον

Λεύκοφρυς· ἡ Τένεδος τὸ πάλαι [50]

λευκῶν πραπίδων· κακῶν φρενῶν

λευκωπίας· λευκὸς ὀφθῆναι

λευρά (cf. Eur. Hec. 700)· λεῖα

†λεῦραι· εὑρίσκω

λευρᾶς σωφροσύνης· τελείας. καὶ ταπεινῆς. κοίλης. ὁμαλῆς, μὴ τραχείας

λευρῷ (η 123)· ὁμαλῷ. πλατεῖ [57. 58]

λευσθείς· λιθοβοληθείς (col. 826, 29)

λευσίμου δίκης (Eur. Bacch. 356)· τῆς λιθοβολήτου τιμωρίας

λεύσοντες· βλέποντες [ad 61]

λεύσουσα· βλέπουσα. †τρέπουσα

λευστά· ὁρατά. λιθοβόλητα (—βλητα?)

COD. 12 πέσαι (λεγωνῆσαι Phot. 211, 21; cf. μοττωνῆσαι) 17 τί (leuga?) 24 λεύκαδος — λευκάδεσι — π — ἀκτίς 25 λευκῇ — |νος 29 λευκερινεός 30 ἄνθος τι 33 φυράσοι (φυράσω?) 34 λευκοστάθμη 42 λευκοκέρατες 45 ἀντιόχιδος — λιμός (ad λευκονοῆς) λευκόπυρρα Theophr. de color. 44 60 λευσιμωδίκτης

HES. 10 λεσχηρεῖ· κόπτει. ὁμιλεῖ 14 λευγαλέοιο (Ν 97)· ὀλεθρίου. δεινοῦ 15 λευγαλέῳ (Φ 281)· εὐτελῆ. καὶ τὰ τοιαῦτα 16 λευγαλέῃσι (Ι 119)· χαλεπαῖς. καὶ τὰ ὅμοια 19 λευκανθίζοντα (Levit. XIII 38 non Herod. VIII 27)· λάμποντα 20 λευκαδεπέτρην (ω 11)· διὰ ταύτης λέγεται τῆς πέτρας τὸν ὠκεανὸν φέρεσθαι. ἢ ἀλληγορικῶς, τὸ στόμα ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων, διὰ τὸ τοὺς ὀδόντας λευκοὺς εἶναι· αἱ γὰρ ψυχαὶ τῶν τελευτώντων διὰ τοῦ στόματος ἀνέρχονται 21 λευκαῖνα, ὕδωρ (μ 172)· κατὰ συνεκδοχὴν ἀντὶ τοῦ συντόνως ἠρέσσειν 22 λευκαὶ φρένες· μαινόμεναι: λαμπραί, ἀγαθαὶ ἡμέραι (Zenob. VI 13) 23 λευκανίη (Χ 325)· φάρυγξ (v. λαυ—) Ad 24 Μένανδρος ἐν Λευκαδίᾳ· (Zenob. VI 13 p. 165) 26 λευκὰ ἄλφιτα (Λ 639)· τὰ ἐκ κέγχρων. καὶ ἡ λευκὴ κέγχρος 28 λεύκ' ἐλεφάντινα (Ε 583)· λευκὰ ὡς ἐλεφάντινα Ad 34 ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων, παροιμία. λέγεται δέ· [ἐν] λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη. Στάθμη δέ ἐστι σπάρτος τεκτονική 40 λευκοῖο γάλακτος (ι 246)· τοῦ φύσει λευκοῦ καὶ ἀσκίου 50 λευκώλενος (Α 595)· λευκόπηχυς. ἀπὸ μέρους, ὅλη λευκὴ καὶ καλή· ὠλέναι γὰρ οἱ πήχεις 57 λεύσει (Γ 110)· βλέψει, θεωρήσει 58 λεύσετε (Α 120)· ὁρᾶτε, βλέπετε Ad 61 μαίνοντες (λυσσῶντες)

λευστῆρα (Aesch. Sept. 199)· φονέα λίθοις ἀναιροῦντα [65]

λευχείμων· λευκὰ ἱμάτια φορῶν

Λέχαιον (Simonid. schol. Eur. Med. 20)· ἐπίνειον Κορινθίοις. εἰς τούτους τοὺς τόπους ἀπεδίδρασκον οἱ οἰκέται

λεχεποίην (Β 697)· τὸν πολλὴν πόαν ἔχοντα καὶ βαθεῖαν, εὐαυξῆ, ἐν ᾗ ἔστι καὶ λέξασθαι, τουτέστιν κοιμηθῆναι

λεχέρνα· ὑπὸ Ἀργείων ἡ θυσία ἐπιτελουμένη τῇ Ἥρᾳ

λέχεται· κοιμᾶται

λεχέων στυγερῶν (Eur. Tro. 598)· γάμων στυγνῶν [72. 73]

λέχη· ἐφ' οἷς τοὺς νεκροὺς κοσμοῦσιν

λεχήρια· ἐνήλατα

† λεχῶεν· ὑλῶδες. βοτανῶδες ⟨λοχαῖον?⟩ [77]

λέχος· κοίτη, κλίνη. γάμος, μῖξις, συνουσία. γυνή [79]

† λεχμάδ··· ἤλεκτρον

† λέχνη· τρόπος

λεχρίη· πλαγία

λέχριον· πλάγιον. λοξόν

λεχώ (Eur. El. 652)· προσφάτως τετοκυῖα [85]

λεῴ (Susario)· λαοί. Ἀττικῶς

λεώβατος· ὁδός. καὶ ἰχθῦς σελαχώδης ⟨534⟩

λεωκόνιτος [ad 88] ἢ λεωκόριτος· παντελῶς ἐξωλοθρευμένος ⟨535⟩

Λεωκόριον (Thuc. I 20)· τῶν Λεὼ θυγατέρων μνημεῖον, τὸ καλούμενον Λεωκόρ(ε)ιον, ἐν μέσῳ τῷ Κεραμεικῷ

λεώλεθρος· παντελῶς ἐξωλοθρευμένος

λεώλης· τελείως ἐξώλης ⟨1188⟩

λέωμι (Dor.)· θέλοιμι ἄν

λέων· τὸ θηρίον. καὶ παρθένος ⟨πάθος⟩. καὶ ἰχθῦς

Λεωντίς· φυλὴ Ἀθήνησι [95]

λεωργόν· κακοῦργον. πανοῦργον. ἀνδροφόνον

λεώς (Soph. OC. 43)· Ἀττικῶς, ὄχλος, λαός

λεωφόρος (Eur. Rhes. 881?)· δημοτικὴ ὁδὸς πλατεῖα, λαὸν φέρουσα πολύν

λῇ (Epicharm. fr. 19, 5)· θέλει ⟨506⟩. αἱρεῖται. φροντίζει. βούλεται. λέῃ· ὁμοίως [800]

ληβόλε· λιθοβόλε, ἄξιε λιθασθῆναι

ληβόλιτα· δημοσία κοπρία

λῆγε· παύου

λήγω· παύομαι [5—7]

λήδιον (Menand. fr. DVII)· τριβώνιον εὐτελές ⟨626⟩

ληθαία· λαθραία [10]

(ληθακινόν cf. 869)

λήθαργος (Menand. fr. CCCCXLVII)· ἐπιλήσμων. ἐπίβουλος. καὶ κύων ὁ προσ(σ)αίνων μέν, λάθρα δὲ δάκνων. καὶ τῶν ἵππων οἱ ἀβλεμεῖς καὶ νωθροί. καὶ πάθος τι σὺν πυρετῷ (Hippocr. 484, 17)

ληθεδών· λῆσις

λήθη· ἀμέλεια

ληθηκέα· εἰς λήθην ἄγοντα φάρμακα

ληθήμοσι· ληθάργοις

ληθίδιος· λαθραῖος

† λῆθον· βαλιόν [18]

λήϊα· [ad 19] σιτοφόρα χωρία

ληϊάδας (Υ 193)· ἐκ λείας αἰχμαλώτους συλλλφθείσας [21]

ληϊάνειρα· ἡ ποιοῦσα τοὺς ἄνδρας γυναικῶν ἐρᾶν

ληϊβοτείρης (σ 29)· τῆς τὸ λήϊον (ἢ) πεδίον καταβοσκομένης. νομάδος

ληίδα (ξ 86)· μερίδα. ἢ λείαν. τὴν ψιλὴν κτῆσιν [25]

ληίδιον (Macho Ath. 582 D)· εὐτελὲς ἱμάτιον ⟨808⟩

ληιδιώδεις· τριβωνιώδεις

ληιζόμενος· σφετεριζόμενος. αἰχμαλωτιζόμενος

ληίη· προνομ(ε)ία. [ad 29] βοσκήματα [30]

λήιμνος· εὔβοτος

COD. Post 65] 70 λεύχεται 67 λευχαῖον ἐπινίκιον 98 λευκοποίην — εὐ.ξῆ Post 69] 66 71 λεχ.ον στυγερὸν· γάμον στυγνόν ⟨74 κομίζουσι?⟩ 87 λεωβάτος; 88 ἐξολοθρευόμενος 90 ἔξο| 94 λεοντίς — Ἀθηνᾶς 95 λεωπέτρα 96 cf. λαοργός. λιωργός. ὀλοεργός 802 ληβολία 12 λήθεδον, λύσις 14 ληθηκὲ. — ἄγων τὰ 15 ληθημόνοισι 16 λήθιος 20 |λειφθ| 27 τριβωνίδες 29 προνομία

HES. 65 λεύσων (Ε 771)· βλέπων 72 λέχοισι (Γ 391)· κοίταις 73 λεχηρί· πλάγια ⟨782⟩ 77 λεχόες· κατακοιμη[σ]θείς ⟨λεχθείς⟩ 79 λεχόοντο· συγκάθηντο ⟨λοχόωντο⟩ 85 λεψιρώ· ταχύς ⟨λαιψηρός⟩ Ad 88 λεωλέθριος 95 λεωπετρία (sch. Ezech. XXVI 4)· λίθος λεῖος ⟨cf. λιοπέτριον⟩ 800 ληαρίσιν ⟨λιαρῇσιν⟩· ἡδυτάταις. χλιαραῖς 5 ληγείει (Ι 186)· ἡδυπάτη 6 ληδεῖν· κοπιᾶν, κεκμηκέναι ⟨ἀηδεῖν⟩ 7 ληδήσας· κεκμηκώς, κοπιάσας ⟨ἀηδήσας⟩ 10 ληθάνει (η 221)· λανθάνειν ποιεῖ 18 λήθω (Α 561)· λανθάνω Ad 19 κτήνη ⟨ληίη⟩. βρώματα ἐφόδια ⟨ἤϊα⟩. χρήματα (cf. 843). ἢ 21 ληϊάδης· αἰχμάλωτος 25 ληίδας (Υ 193)· αἰχμαλώτους Ad 29 οἰκονομία 30 λήιοι· ἱεροί. καὶ ἄγγελοι ⟨L. λήιτοι vel λητοί⟩

λήιον (B 147)· σιτοφόρον χωρίον· ἀπὸ τοῦ λειαίνειν τὴν τροφήν. ἀγριοῦνται γὰρ οἱ λιμώσσοντες. βέλτιον δὲ ε̄ ψιλῷ, διὰ τὴν ἐπιφαινομένην κατὰ καιρὸν λειότητα τῶν ἀσταχύων

ληίς· κτῆσις ἡ ἐκ τῶν λαφύρων. καὶ βούλησις ⟨λῆΐρ⟩

λήισασθαι· (ἐξ ἁρπαγῆς Cyrillus) κτήσασθαι. ἀφελέσθαι ⟨159⟩

ληισθέντος· κλαπέντος, ἀφαιρεθέντος

†ληισθιῶν· τρεπόμενος ⟨906⟩

ληϊσμαδία· αἰχμάλωτος. λεληϊσμένη ⟨908⟩

ληΐσσατο (Σ 28 α 398)· ἀπὸ λείας ἔλαβεν, ἐμερίσατο, ἐλαφυραγώγησεν

λησταί· πειραταί. καὶ αἱ ἀπὸ λείας πεποιημέναι [40]

ληιστοσάλπιγγες (Menand. fr. CCCXCIX)· οἱ Τυρρηνοί· ἐπειδὴ πρῶτοι σάλπιγγος εὑρεταὶ γεγόνασιν [42]

ληΐτα κτήματα ⟨821⟩

(ληϊτάρχας· τοὺς ἱερέας) cf. 1150

ληιτιαί· ἡγεμονίαι. στρατιαί [ad 44] [45]

ληίτη· ἱέρεια, οἱ δὲ ληϊτή [47]

ληιτοάρχαι· οἱ καθηγούμενοι τῶν θυσιῶν καὶ ἑστιάσεων, καὶ ἀρχαὶ καὶ ἱερεῖς ⟨v. Lycophr. 991⟩

ληιτουργεῖν· λειτουργεῖν. Λήϊτον γὰρ δημόσιον

ληιτουργοί· ὑπουργοί. δημουργοί

ληίων· σιτοφόρων ἀρουρῶν, χωρίων

ληκᾶν· τὸ πρὸς ᾠδὴν ὀρχεῖσθαι

ληκᾶσθαι· περαίνεσθαι. καὶ τὰ αὐτά

ληκεῖ· †φοβεῖ ⟨ψοφεῖ?⟩. βοᾷ. κροτεῖ

ληκῆσαι· πατάξαι. ὑλακτῆσαι ⟨195⟩

ληκοῦσι· τὰ αὐτά

ληκτός· καταληπτός ⟨a λαγχάνω⟩

ληκυθιάδες· ἐνώτια ποιά [59]

†ληθύθιον· πυρός τις †περικάρσιον ⟨παρὰ Καρσί?⟩ κάλλιστος

ληκυθιστής (Soph. fr. 955)· κοιλόφωνος

λήκυθος· τὸ μεταξὺ τοῦ λαυκανίου καὶ αὐχένος ἠχῶδες (Clearchus). καὶ μυροθήκη, βήσιον ὑάλινον (1026. Com. V p. 581)

ληκώ· τὸ μόριον

Ληλάντου πεδίον (Theognid. 802)· τῆς Εὐβοίας, ὠνομασμένον ἀπὸ Ληλάντου βασιλέως ⟨Call. Del. 289⟩

λῆμα· βουλή. ἀξίωμα. ἀνδρεία. καὶ φρόνημα ⟨θράσος. δύναμις. τόλμα⟩

λῆμαι (Hippocr. 37, 19)· αἱ περὶ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πεπηγυῖαι συστάσεις. ἐκρέουσαι τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι ⟨247⟩

λημᾶν χύτραις ἢ κολοκύνταις (Ar. Nubb. 327)· παροιμία· Χύτραις λημᾷ καὶ κολοκύνταις. ἐπὶ τῶν ἀμβλυωττόντων πάνυ

λήματα (Eur. Med. 119)· δόγματα. βουλεύματα

λημάτων †ὀρθρινῶν· θελημάτων ταχινῶν

?λημάτια· φρονήματα, βουλεύματα (ex atticistis?)

?λημάτίαν (Ar. Ran. 494?)· φρονηματίαν (ex atticistis?)

?λήματος [ad 72]· τοῦ φρονήματος, τῆς ὑπ(ερ)οψίας [73]

λήμη· λευκὸν ὑγρὸν ἐν ὀφθαλμοῖς συνιστάμενον, ἀκαθαρσία

λῆμμα (Dem. 523, 24)· [ad 75] κέρδος. [ad 75] ἢ δῶρον

Λήμνια· φοβερά. μοχθηρά

Λημνία χειρί [ad 77]

Λήμνιον βλέπει [ad 78]

Λήμνιον κακόν· παροιμία [ad 79]

λημνίσκους· τὰς ταινίας Συρακούσιοι [81]

Λῆμνος· νῆσος τῆς Θρᾴκης πλησίον, ἱερ.. Ἡφαίστου

Λημυκαί· γένος τι ἐπισήμων ἐν Μεταποντίῳ

λήν (Theognid. 352 Bgk.)· λίαν

ληναί· βάκχαι. Ἀρκάδες

Ληναῖος· Διόνυσος

ληναιών (Hesiod. Op. 502)· μήν. [ad 87]

COD. 32 λιαίνειν — λι...σοντες — δὲ ψιλῷ 33 cf. 907 34 ληΐσασθαι 38 cf. ἐλεήσατο, ἑλκίσατο 39 διαπωλείας 40 κλητοί (41 ληστοσαλπιγκταί alii) 46 λιτή ⟨553⟩ 59 τὸ ... ληκυθηδών post 60 61 ληκυθηστής 62 λαυκαΐου 63 λήκω 67 , χύτραισι, κολοκένταις bis (69 ὀτρηρῶν Meineck.) 72 L. ᾧ σίφαρος et referendum ad gl. 873 77 λημνιχειρί (83 Λημυκίδαι — ἐπίσημον?) 87 ληναίων

HES. 40 ληϊστοί (I 406)· κτητοί 42 ληϊστόριον· πτύον, ἐφ' οὗ τὸ πῦρ φέρεται ⟨160, λίστριον⟩ Ad 44 λαφυραγωγίαι ⟨ληστεῖαι⟩ 45 ληίτιδι (K 460)· λαφυραγωγῷ 47 λήιτο· ἐπέθετο ⟨920⟩ 59 ληθύθινον· τὸ εἰς λήθην ἄγον φάρμακον. (τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ληκυθηδόν) Ad 72 [οἷσι .φάρος] 73 λήμβωνι (Dem. 910, 11)· ἐν σκαφίδι, ἢ ἐν πλοιαρίῳ ⟨v. λέμβῳ ἔνι⟩ Ad 75 θράσος. δύναμις. τόλμα. ἀξίωμα ⟨λῆμα⟩ — φρόνημα Ad 77 ὠμῇ, καὶ παρανόμῳ· ἀπὸ τῆς μοχθηρίας Ad 78 .... ἐπειδὴ τὸ πῦρ Λήμνιον Ad 79 ἣν διαδοθῆναί φασιν ἀπὸ τῶν παρανομηθέντων εἰς τοὺς ἄνδρας ἐν Λήμνῳ ὑπὸ τῶν γυναικῶν ...... 81 λημνῶν· νησῶν Ad 87 οὐδένα τῶν μηνῶν Βοιωτοὶ οὕτω καλοῦσιν. εἰκάζει δὲ ὁ Πλούταρχος βουκάτιον. καὶ γὰρ ψυχρός ἐστιν. ἔνιοι δὲ τὸν ἑρμαῖον, ὅς κατὰ τὸν βουκάτιόν ἐστιν. καὶ γὰρ Ἀθηναῖοι τὴν τῶν Ληναίων ἑορτὴν ἐν αὐτῷ ἄγουσιν

λήνεα· τὰ ἔρια ⟨532. 1063⟩

λήνει (Aesch. Eum. 44 Nic. Al. 452)· ἐρίῳ

ληνεύουσι· βακχεύουσιν

ληνοί· σοροί, πύελοι. καὶ τῶν ἁρματ(ε)ίων δίφρων αἱ κοιλότητες

ληνός· ὅπου σταφυλὴ πατεῖται [93]

λήξεως· κληρονομίας (Dem. 1085, 13). τελειώσεως. μερισμοῦ

ληξιαρχικὸν γραμματεῖον (Dem. 1603, 21)· εἰς ὃ τοὺς (κληρο)νόμους ἐνέγραφον

λῆξις (Dem. 1096, 20)· τελείωσις. ἀποκλήρωσις. ἢ ἐπὶ μερίδι διακληροῦσθαι

ληόν (Hipponact. fr. 88)· ἔθνη. καὶ ὄχλον

ληπτέος (Plat. Soph. p. 226 A)· ἐπὶ τῶν μὴ εὐαλώτων ἐλέγετο

ληραίνειν· παραφρονεῖν, φλυαρεῖν

ληροί (Com.)· τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι κεχρυσωμένα

λῆρος· μάταιος, φλύαρος, ψεύστης

ληροπετώδη· ληρώδη

ληρώδεις σανίδες· ἐν αἷς οἱ νόμοι γράφονται [904]

λήσεται· λανθάνει

λησθέων· στρεφόμενος ⟨836⟩

λῆσις· βούλησις. αἵρεσις ⟨833⟩

λησμαδία· λελησμένη ⟨837⟩ [9]

λῆσος· ὁ ἐν τῇ ῥάχει τοῦ σκορπίου λαμπρὸς ἀστήρ [11. 12]

λήσταρχος· ἀρχιληστής [14—16]

λήτειραι (Callim. fr. CXXIII 2)· ἱέρειαι τῶν σεμνῶν θεῶν

λητή· ἱέρεια ⟨846⟩

λητῆρες· ἱεροὶ στεφανοφόροι. Ἀθαμᾶνες

λῆτο· ἐπελάθετο ⟨847⟩

λητόν· δημόσιον

ληχμόν (Antimachus)· λῆξιν [23]

λιάζει· ῥίπτει ⟨cf. λιχάξαι⟩. ταράσσει. ἢ λίαν σπουδάζει [25]

λιαζόμενοι· σκιρτῶντες

†λιαμάθῳ· αἰγιαλῷ λίαν ἀμαθώδει ⟨col. 92, 30⟩

λίαν· σφόδρα, πολύ, πάνυ, ἄγαν, [29] ἰσχυρῶς [29. 30]

λῖαξ (Boeoti ?)· παῖς ἀρτιγένειος

λιαρόν· χλιαρόν. θερμόν (Λ 477). [ad 32] καθαρόν. ἡδύ (Ξ 174). προσηνές. εὔκρατον [33]

λιάσαι· χωρίσαι. ἐκκλῖναι

λιασθείς· χωρισθείς, ἐκκλίνας (Λ 349) [36]

λιβάδα· σταγόνα. †θεραπείαν ⟨ἴαμα⟩

λιβάδιον· χωρίον βοτανῶδες (novic. ?)

λιβάδων (Theophr. IV 4)· [post 39]

λιβάζω· ἀπηθῶ ὑγρόν

Λίβανος· τὸ δένδρον. καὶ τὸ ὄρος. λιβανωτὸς δὲ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, εἶδος θυμιάματος

λιβάξεις (Ar. Av. 1467)· ἀπορρυήσει, ἀποφθερεῖ. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς λιβάδος

λιβάσαν· στάξαν

λιβάσεις· σοβήσεις. φθαρεῖς [45]

λιβάς (Eur. Andr. 116)· πηγή. σταγών (Call. Apoll. 112)

λίβει (Boeot. ?)· σπένδει. ἐκχύνει

λιβρόν· σκοτεινόν, μέλαν. δίυγρον. †ἢ λιβρὸν σέλας

λιβύας· τὰς μέλαινας ὑδρίας, ἐπὶ τοῖς τάφοις τιθεμένας ⟨λίβυας ?⟩

λίβυες (Nic. Th. 490)· τῶν ὄφεων τινες οὕτω καλοῦνται

Λιβυκοὶ λόγοι (Aesch. fr. 135)· Χαμαιλέων φησὶ Κυβισσὸν (τὸν Λίβυν) εὑρεῖν τοὺς λόγους τούτους

Λιβυκὸν θηρίον· ἐπεὶ θανάσιμα ἐκεῖ ἑρπετά, καὶ ὡς Λιβύης ἐχούσης θηρία. καὶ τὸν ποικιλόμορφον

λίβυρνον· πολεμικὸν πλοῖον

Λίβυς τ' ἀηδών (Trag.)· αἱ γὰρ ἐν Καρχηδόνι [ad 54] γυναῖκες [ad 54] τὰ ἴδια τέ-

COD. 88 λήναια 89 ληνεῖ ⟨cf. νηλύς⟩ 91 κειλότητες (Eustath. 1307, 23) 95 ληξιαρχεῖον 99 cf. ἠραίνει 903 σανίδαι 5 |νειν 8 λῆσμα, διαλελησμένη 10 ῥάχη (*Lesalh*) 17—19 = 19. 17. 18 17 cf. Ἡσυχίδαι, λείτειραι 19 ἀθάμαντες 22 λῆχμον 24 cf. ἐλίασεν 31 λίαξ — ἀρχ| EM. 562, 10 λεῖαξ 32 cf. λαρόν 34 λιᾶσαι· χωρῆσαι ἐκκλῆναι 35 χρησθείς 42 λιβάζει 44 cf. ἐκλιχάζει 47 ἐκχυνεῖ 51 χαμελαίων — κίβυν τὸν ὑρεῖ 54 λιβυστεαηδων

HES. 93 λῆξαν (Z 107)· ἐπαύσαντο 904 λήσεσθαι (λ 553)· λαθεῖν 9 λήσομαι ἐπιληφ(σ)θήσομαι 11 λήσω· λάθω 12 λήσομεν· λανθάνομεν ⟨λήθ—⟩ 14 λῆται (ι 139)· ἄνεμοι 15 λῆτος λιμήν (κ 87), ἡ θάλασσα 16 ληάζειν· λίαν σπουδάζειν ⟨924⟩ 23 ληχοῖον· κανοῦν. οὐ λοχόϊον 25 λιάζετο (Ω 96)· ἠπλοῦτο 29 λ.ίαν ἔλαβον· ἔλαβον[, ἢ] πραίδαν 30 λιανεῶ (O 261)· λείαν καὶ ὁμαλὴν ποιήσω ⟨513⟩ Ad 32 ὑγρόν ⟨διερόν⟩ 33 λιαρῷ (Λ 829)· τὰ αὐτά 36 λιάσθη· ἀπεχωρίσθη (δ 838) ἐξέκλινεν (O 520) Post 39 λιπαρῶν· πιόνων, εὐτραφῶν 45 λιβδύειν· ἀφορίζειν ⟨ἀλιβδύειν, ἀφανίζειν⟩ Ad 54 τῆς Λιβύης δέ εἰσι Ad 45 αἱ

κνα κατά τι νόμιμον ἐσφαγίαζον Κρόνῳ. τινὲς δὲ τὴν ἐρημίαν ἀπέδοσαν· οὐ καλῶς

Λιβυσ†άτιδες· τινὲς τῶν νυμφῶν οὕτω καλοῦνται

Λίβυς τε λωτός (Eur. Tro. 540)· ὁ ἀπὸ Λιβυης αὐλός

Λιβυφοίτην· τὸν ἐπιμιγνύμενον Λίβυσιν. Ἰόβας

λίβων (Boeot.?)· στάζων. βάλλων

λίγα· λιγυρῶς (ϑ 527). ἡδέως. λεπτῶς. ὀξέως. προσηνῶς. ταχέως

λιγαίνει· †τέρπει ⟨λαίνει?⟩. ᾄδει. μαστιγοῖ. κηρύττει. κλαίει. ἢ ὀξέως ἐφορμᾷ [61]

λιγαίνων· μέλπων, ἡδέως ὑμνῶν

λιγάνταρ· εἶδος τέττιγος. Λάκωνες

λίγδα· ἡ ἀκόνη. καὶ ἡ κονία (lixivium)

†λιγδαρεοχύται· οἱ ἐν ταῖς λίγδαις τὰς †σάρκας χέοντες, τουτέστι χοάναις

λιγδεύει· ἀπηθεῖ [ad 66]

λίγδην (χ 278)· ὅσον ἐπιψαῦσαι τοῦ χρωτὸς τῆς ἐπιφανείας, καὶ οὐ κατὰ βάθους. καὶ ὀλισθηρῶς. ἢ πλαγίως ἄκρον ἐπιλλίγδην (Ρ 599) [69. 70]

λίγδος· τόπος χοάνης, καὶ ἡ θυεία, καὶ ἐν ᾗ χωνεύουσιν

λιγδοῦ χοάνη (Soph. fr. 32)· ..... οἱ δὲ τὰ λίκνα τῶν ἀργυρ(ε)ίων

λίγειαι (Plat. Phaedr. 237 A)· ἡδεῖαι [73]

λιγέως· [ad 74] ταχέως [75]

λιγείας· ἡδείας

λιγνύς (Soph. Ant. 1127)· ἡ τοῦ λύχνου ἀτμίς. καπνός. κάμινος. φλόξ

λίγξαντα· †ἐπιθυμήσαντα. ἠχήσαντα

λίγξεν· ἐψόφησεν (Δ 125). ὤλισθεν [ad 79]

†λίγξ πλάγιος· καμπτὴρ ⟨1266⟩ πλάγιος. ἡ σχιστήρια

†λιγρόν· πικρόν ⟨1165⟩ [ad 81] [82]

λιγυρίζει· μελῳδεῖ

λιγυρῶς (Theocr. VIII 71)· ἡδέως. ὀξέως. λαμπρῶς. καλῶς. καὶ τὰ ὅμοια

λιγύς· ὀξύς. ἡδύς. ἐπιτρόχαλος. ἐπιφωνητής, οὐ τῇ φωνῇ, καθὰ καὶ αὐλοί, ἀλλὰ τοῖς ῥήμασι. καὶ εὐεπὴς ἐν τῷ λέγειν (Β 246)

λιγύφθογγοι· ὀξύφθογγοι, ὀξύφωνοι. εὐεπεῖς, εὔφωνοι

†λιδρίον· τρύβλιον

†λίζει· [ad 88] παίζει

λιζόν· ἔλαττον ⟨v. λισσόν⟩ [90]

λίζουσι· παίζουσιν

†λίημμος· ψάμαθος

†λίηνος· λιθοπυργία

†λίηφος· δεινός [95]

λίθακες· χάλικες, πέτραι

λίθακι πέτρῃ (ε 415)· τῇ τραχείᾳ· ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος [98]

λίθαξ· ὀλισθηρὰ πέτρα, ἡ τραχεῖα. ἢ ψώρα

λιθολεύστης· λιθοβολήτης

λιθολόγημα (Xen. ΚΠ VI 3, 25)· ἐκ λίθων οἰκοδόμημα

λιθολόγοι (Thuc. VI 44)· οἰκοδόμοι

λίθον ἕψεις (Ar. Vespp. 280)· παροιμία [ad 1003]

λίθος· βῶλος. βωμός. καὶ βάσις. τὸ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἐκκλησίᾳ βῆμα (Ar. Ach. 683)

λιθουλκεῖν· τὸ μόλις τι ἕλκειν

λιθουργός (Thuc. IV 69)· λιθοκόπος. λιθογλύπτης

λιθοῦσσα· πολύλιθος

λιθωμόται· δημηγόροι ἐπὶ τοῦ λίθου ὀμνύντες. ὁ δὲ λίθος τὸ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἐκκλησίᾳ βῆμα

λίθων χοαί (Eurip.)· αἱ διὰ λίθων ἐκχύσεις. καὶ χύτρινοι. Χοὰς δὲ ἐκ λίθων ὑπονόμους καὶ χυτρίνους, οὓς καὶ διώρυγας

†λίη· κρην., ἄνθη, ⟨1117⟩ ἴα

COD. ⟨55 λιβυστίδες?⟩ 56 λιβυστέλωστος 57 τὸ ἐπιγχύμενον λιβυσινόβας 60 αἰδοῖ μαστιγεῖ — ἀφορμᾷ (cf. λιπαίνειν) 62 λιγάων 63 λιγάναρ 64 Poll. X 147 ἴγδη = ἀκόνη 65 ἔχοντες 66 ἀπηχεῖ 67 ἄκρως ἐπιλήγδην 70 θυῖα ⟨τύπος, χοάνη?⟩ 71 cf. γλίδου χοάναι 77 λίχνου ⟨79 cf. λικριφίς⟩ 80 λιγξιτλάγιος — πλάγιον ⟨cf. λίξ⟩ 81 ΑΝΙΓΡΟΝ? 85 λυδοὶ — πράγμασιν 86 cf. ἰλιγ— 1000 |βολίτης (cf. schol. Soph. Ai. 253) 3 λιθονεψὶς — ἀδυνάτων 4 ἐν τῇ θείᾳ 7 λιθόωσα 8 λιθο| θείᾳ 9 χόαι — χόας — χυτρίων — διόρυγας

HES. 61 λίγαινον (Λ 684)· ἐκήρυσσον ⟨cf. λίταινον⟩ Ad 66 ὅσον ἐπιψαῦσαι τῆς ἐπιφανείας 69 λίγδην [ἐκλάξαι ⟨ἔκλαγξε ad λίγξε⟩]· τὸ μὴ κατὰ βάθους, ἀλλ' οἷον ἐπίγραφον 70 λίγδοι· οἱ προστετριμμένοι τῶν ἀστραγάλων ⟨λίσποι⟩ 73 λίγ.· ὀξέως Ad 74 ὀξέως (Ψ 218). ἡδέως (Γ 214) 75 λιγπενές· ἀσθενές. ἀγενές ⟨ἀλιγηπελές⟩ Ad 79 ἤχησεν, ἦχον ἐποίησεν ⟨paraph. Δ 125⟩ Ad 81 λιγυρόν. ἡδύ, γλυκύ 82 λιγυρῆσιν (Ε 526)· ὀξέσιν καὶ τὰ ὅμοια Ad 88 βίσσει ⟨λύζει⟩. στάζει ⟨λίβει⟩ 90 λιζῶνες· ἐλάττονες (Σ 519) 95 λιθαδέσι (ξ 36)· λίθοις 98 λιθάκων (Greg. Naz. C. II 244)· λίθων Ad 1003 ἐπὶ τῶν ἀδύνατον ἐργάσασθαί τι θελόντων

λικερτίζειν· σκιρτᾶν ⟨1148⟩
λίκηνον· ἀγγεῖον (ὀ)στράκινον (δ' ἴβηνον?)
λικμάζειν (Maced. pro λιχ—)· περιλείχειν
λικμηταί· διασκορπισταί
λικμητήρ· ἀποχωρίζων τοὺς καρποὺς καὶ τὰ ἄχυρα (cf. N 590)
?λικμήσονται· (.......) λείξουσιν ⟨1013⟩
?λικμίζει· ἀλοᾷ
λικμητήριον· πτύον [19]
λικμῶντες (Xen. Oec. 18, 6 E 500)· ἀλοῶντες, ἢ τὰ ἄχυρα ἀπὸ τοῦ σίτου διαχωρίζοντες
Λικνίτης· ἐπίθετον Διονύσου· ἀπὸ τῶν λίκνων, ἐν οἷς τὰ παιδία κοιμῶνται
λίκνον· κανοῦν ⟨523, νεῖκλον, νίκλον⟩
λικνοστεφεῖ· λίκνον στεφανούμενος ⟨-νῶν⟩ θρησκεύει
λικριφίς (Ξ 463 τ 451)· ἐκ πλαγίου. καὶ κατὰ μεσότητα. ἐλαφρῶς. ὀλισθηρῶς
λικροί· οἱ ὄζοι τῶν ἐλαφείων κεράτων ⟨578⟩ [26]
Λικυμνίοις βολαῖς (Ar. Av. 1242 Eur. fr. 476)· τῶν ἐν τῷ Εὐριπίδου Λικυμνίῳ μνημονεύοι ἂν ἴσως· κεραυνοῦται γὰρ ἡ ναῦς κατὰ τὸν ἐκεῖ λόγον· οὐχ ὡς αὐτοῦ τοῦ Λικυμνίου κατεσκημμένο(υ) [28]
λιλαίεσθαι (Π 89)· ἐπιθυμεῖν, ὀρέγεσθαι. σπεύδειν
†λιλεῖ (υ 27?)· φθονεῖ, ἐπιθυμεῖ [31. 32]
λιλουργετά· ἐν τῷ σώματι ἐξανθήματα
λίλυ· τὸ ὕδωρ. Λίβυες
λιμαλέον· ῥυσόν. λεπτόν ⟨139⟩
λιμβόν· λίχνον. ἄπληστον [37]
λιμήν (Thessali)· ἀγορά, καὶ ἐνδιατριβή [39]
λίμινθες· ἕλμινθες. Πάφιοι
Λιμηρά (Thuc. VII 26)· ἡ Ἐπίδαυρος, διὰ τὸ λιμένας ἔχειν εὐφυεῖς. οἷον λιμενηρά
λιμναγενές· ....

Λίμναι· ἐν Ἀθήναις [ἀσ] τόπος ἀνειμένος Διονύσῳ, ὅπου τὰ Λήναια ἤγετο
λιμναῖοι ἄνεμοι· ἀπὸ τῶν λιμνῶν πνέοντες
λίμνη· ἡ θάλασσα, καὶ ὁ ὠκεανός (ζ 116 γ 1)
λιμνομάχαι· παῖδες οἱ πυκτεύοντες τόπῳ Λίμναις καλουμένῳ
Λιμοδωριεῖς· οὕτως ἐκλήθησαν οἱ ἀπὸ Πελοποννήσου, ἀφορίας χαλεπῆς ἐκεῖ γενομένης, ἀποικισθέντες διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, καὶ κατοικήσαντες περὶ Ῥόδον καὶ Κνίδον. Δίδυμος δὲ τοὺς περὶ τὴν †κύτην κατοικοῦντας, οὕτω λέγεσθαι, διὰ τὸ λιμώττειν καὶ μοχθηρὰν ἔχειν ταύτην
(λιμός)· φειδωλός cf. Eustath. 1828, 7
Λιμοῦ πεδίον· τόπος τῆς Ἀττικῆς
λιμφεύειν· ἀπατᾶν
λιμφός· συκοφάντης. ἢ μηνυτὴς παρανόμων
λιμῷ Μηλίῳ (Ar. Av. 186)· παροιμία [ad 51]
λιμών (Boeoti?)· ἀνθοφόρον πεδίον, εὐανθὴς τόπος, ἀνθηρός
λιμώττοντος· πάνυ πεινῶντος
λῖν (Λ 480)· λέοντα
λίνα· ἱστία
†λιναγερτουμένη· ἐνημμένη λινά (novic. cf. 1069), κακοείμων. λιν†εργοῦσα
†λίναμαι· τρέπομαι
†λιναυτ.ά [59]
λινδέσθαι· ἁμιλλᾶσθαι ⟨col. 93, 24⟩
Λίνδιοι τὴν θυσίαν· παροιμία [ad 61] [62—64]
λίνεον· τὸ λινοῦν
λινεύς (Calliae fr. I p. 735)· ὁ κεστρεὺς ἰχθῦς [67. 68]
λινοκάρυκες· οἱ τὰ λινὰ ⟨1056⟩ πωλοῦντες
λίνον· ᾠδῆς ὄνομα (Σ 570)· κατὰ μέν τινας ἀπὸ τοῦ κλωστοῦ λίνου. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἁλιευτικόν, καὶ τὴν ὁρμιάν (Π 408).

δ

COD. 13 περιέχειν (cf. 1016) 16 λήξουσιν 17 ἀλοοῖ 21 λικμίτης 27 εὐριπί — κατεσκεμμένο. 28 τῆς φοκίδος post λικυμνίου (30 γλίχει· ποθεῖς, ἐπιθυμεῖς Aristoph. fr. VII p. 987) 34 λιλυτὸ 35 cf. αἰμάλεον 38 cf. ἀγορά 40 Πάφιοι post 38 43 λαία [ἀς] = ἐν ἄστει? 50 συκοφάντης φειδωλός ἢ 51 λιμομηλίω 55 λινά 56 κακοήμων

HES. 19 λικμῷ (Amos IX 9)· πτύῳ 26 λίκυθον· βίσσα ἐλαίου 28 Λίλαια (B 523)· πόλις τῆς Φωκίδος 31 λιλαιόμενοι (Γ 133)· ἐπιθυμοῦντες 32 λιλαιόμενον (α 315)· ἐπιθυμοῦντα 37 λιμένα κλειστόν (κ 87)· τὸν ἀεὶ κλυδωνιζόμενον ὑπὸ τὸν θαλάσσης λιμένα· ἐκβεβλημένου τοῦ σ̄, οἷον λιμένα κλυστόν. καὶ Μεγακλείδη(ς) ἄκλυτον· τὸν ἀνήκουστον, περὶ οὗ μηδεὶς ἤκουσεν. ἢ τὸν ἔνδοξον καὶ ὀνομαστὸν καὶ ἀκουστόν ⟨915⟩ 39 λίμα (Rom. XI 5)· ὑστέρημα ⟨λεῖμμα⟩ Ad 51 ἐπεὶ Ἀθηναῖοι ἐκάκωσαν Μηλίους πολιορκοῦντες λιμῷ· ὡς Θουκυδίδης (Thuc. V 116) 59 λιγνύς· καπνός Ad 61 ἐπὶ τῶν δυσφήμως ἱερουργούντων .... 62 Λίνδος (B 656)· πόλις Ῥόδου 63 λίναια· ἔρια ⟨λήνεα⟩ 64 λίνῳ (η 198)· ἐρίῳ 67 λινοθώρηξ (B 529)· λινῷ θώρακι χρώμενος 68 λινοὶ ὅτε λεπτὸν ἄωτον (I 661)· [ὅτε δὲ] λεπτὸν λινοῦν ὕφασμα· διὰ τὸ λίαν κατανενῆσθαι

καὶ τὸ ὑποστρωννύμενον τοῖς κοιμωμένοις, ὅ τινες τύλην εἶναι νομίζουσι (υ 73). καὶ ὕμνου εἶδος

λίνον λίνῳ συνάπτεις (Stratt. com. p. 777)· παροιμία [ad 71]

λινοπλύν(τ)ας· τριβεύς

λινοπτάζει· λινόπτ., ἐπιλινεύει, περιβλέπει

λινόπ(τ)ης· ὁ ἐν τοῖς κυνηγετικοῖς λίνοις ἑστὼς καὶ ἀποσκοπῶν τὰ ἐμπίπτοντα θηρία (Aristot. ap. schol. Ar. Pac. 1178)

†λινοπλῆγος· φρενοπλῆγος

λινοτόμοι· οἱ τὰ λίνα διατέμνοντες, καὶ ὑγιῆ δεικνῦντες (praestigiatores)

λινοχίτων· λινόπεπλος

λίξ· πλάγιος (980. 1266). καὶ λίθος πλατύς [79]

†λίξ.· πνευμονία, νόσος [81. 82]

λιοπέτριον (Boeoti)· λίθος λεῖος [84]

λιπαίνει· λιπαρὸν ποιεῖ. ζημιοῖ. ἢ κλαίειν ποιεῖ

λίπ' ἀλείψασθαι (Thuc. IV 68)· ἐλαίῳ ἀλείψασθαι [87]

λιπαρές (Soph. O. O. 1119)· δεόμενον. καὶ τὸ παρεδρευτικόν· ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι

λιπαρεῖν (Soph. O. C. 1201)· δεῖσθαι. κολακεύειν. προθυμεῖσθαι. φιλοτίμως δέεσθαι

λιπαρέως· ἐπιμελῶς καὶ προσεδρευτικῶς [91]

λιπαροῖσιν· εὐτραφεστέροις. πλουσιωτέροις [93]

λιπαρόν· καλόν. ἐλαφρόν. λευκόν, στίλβον. εὔδημον (adipe plenum)

λιπαρῶ· παρακαλῶ ⟨541⟩ [96]

λιπαρῶς (δ 210?)· ἀφθόνως

λιπαυρεῖ· αὔρα ἐπιλέλοιπεν

λίπεν· [ad 99] †ἐλείφθη [1100]

λίπει (Boeot.?)· ἐπιλείπει

λιπέρνης (Cratin. fr. XI p. 123)· ὁ ἐκ πλουσίου πένης. ἢ ἐξ ἀγροῦ εἰς πόλιν πεφευγώς. ἢ ὁ λιπόπολις

λιπήμεροι ⟨ἀλιτ—?⟩· οἱ ἐν τῷ προσήκοντι χρόνῳ μὴ γεννώμενοι

λιπόβιοι· νεκροί ⟨cf. ἀποσβαίῳ⟩

λιπογνώμων· (ὁ μηκέτι βόλον ἔχων) ὁ τέλειος τῇ ἡλικίᾳ, καὶ ἀπογεγηρακώς, ὡς ἂν οὐκ ἔχων γνώρισμα τῆς ἡλικίας .. τῶν ὀδόντων, οἷα ἀποβεβληκὼς αὐτούς ⟨544⟩

λιποζύγων· μοναζόντων

λιπομορία· δένδρον τὸ ἐκ τοῦ θωρακίου κατεαγός, ἐκ δὲ τῆς ῥίζης φέρων βλαστούς ⟨546⟩

λιπόνεως (Aesch. Ag. 212?)· ὁ τὴν ναῦν ἀπολελοιπώς

†λίπορτος· βακτηρία ⟨λιτοργός· κράκτρια?⟩

λιπόνηρος· λίαν πονηρός

λιποστρατίη (Herod. V 27)· λιποταξία

λιποτακτήσας· φυγὼν τὴν τάξιν ⟨547⟩

λιποταξίου (Com. V p. 585)· φυγῆς

λιπῶμεν· παχύνωμεν. λιπαίνωμεν

λιρά (Alex. Aetol.)· ἀναιδῆ [15—17]

λιραίνει· ἀναιδεύεται

λιρός (Callim. fr. CCXXIX)· ἀναίσχυντος, ἀναιδής. θρασύς

λίς· διὰ τοῦ ῑ ὁ λέων. καὶ ἡ λεία πέτρα·

πέτρη γὰρ λίς ἐστι περιξεστῇ εἰκυῖα (μ 79)

ὁμαλή. λῖν (Δ 480) κατὰ τὴν αἰτιατικήν [21]

λίσκος (Pergaei)· δίσκος

λίσπαι (Plat. Symp. 193 A)· οἱ ἠκρωτηριασμένοι τὰ κάτω μέρη

λίσπη (Ar. Ran. 826)· λεία, καὶ ἐκτετριμμένη. καὶ ἄπυγος λίαν

λίσποι· οἱ ἐκτετριμμένοι τῶν ἀστραγάλων. καὶ Ἀθηναῖοι· ἀπὸ Θησέως, ἀπὸ τοῦ ἐν ᾅδου προσσχεθῆναι τῇ πέτρᾳ. ἀπὸ τῶν γλουτῶν ⟨969⟩

†λίσσαι· †λιάσσαι. ὁρμῆσαι. βρίσαι ⟨q. v.⟩

COD. 70 οἵτινες 85 λιπαρὸς Cf. λιγαίνειν 86 λιπαλείψασθαι 90 λιπαρέως· ἀφθόνως 97 λιπαρῶς· ἐπιμελῶς καὶ προσεδρευτικῶς (v. Plat. Protag. 162, 8 Bkk.) 98 ἐπιλέλειπεν 1102 λιπέρνις — ἀργυροῦ — λειπόπυλις 5 διααποβληκώς 8 λίτυον, ἡ βακτηρία Cyr. Dr. 13 λίπωμεν 14 λιρᾶ 24 ἄπυλος

HES. Ad 71 ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πρασσόντων 79 λίξαντα (Δ 423)· ὁρμήσαντα 81 λισχάσει· ἐκφεύγεται ⟨ἀποχάσει, ἐκφεύξεται⟩ 82 λιολεθρίᾳ· παντελεῖ ὀλέθρῳ ⟨λιωλεθρίᾳ⟩ 84 λίπα (Κ 577)· [λίθος]. λιπαρὸν ἔλαιον 87 λιπανθείς (Greg. Naz.)· πιανθείς 91 λιπαράς· ἀνθηράς (I 298). ἀφθόνους (I 156) 93 λιπαροῖσι πόδεσσι (B 44)· τοῖς εὐτραφέσι, καὶ εὐσάρκοις. ἀπὸ μέρους δὲ καὶ τὸ ὅλον σῶμα δηλοῖ. ἢ οὕτω κυρίως ἔφη, ἐπειδὴ ἠλείφοντο τοὺς πόδας οἱ ἀρχαῖοι πρὶν ὑποδύσασθαι 96 λιπαροὶ πόδες· ..... τοὺς ἐκ τοῦ πολέμου παραγινομένους ἀλείφειν τοὺς πόδας Ad 99 κατέλιπεν (Δ 364 al.) 1100 λίπε αὐτοῦ (Δ 292)· κατέλιψεν ἐπὶ τόπου 15 λιριόεντα· ἡδύω 16 λιριόεσσα· ἡδεῖα. λαμπρά 17 λίριον· κρίνον, ἄνθος ⟨1010⟩ 21 λὶς ἠϋγένειος (P 109)· λέων καλὸν γένειον ἔχων

λισσάνιος (Ar. Lys. 1171)· ἀγαθός. Λάκωνες [28—32]

λισσόν· ἄναντες. ἀπότομον. ὑψηλόν (Amer. sch. Ap. Rh. II 384). ἔλασσον ⟨989. 1140⟩. ἄθλιον

λισσούς· δεομένους (Cretes). καὶ τοὺς ἡσυχῇ φαλακρούς [35]

λί(σ)τριον (Aristoph. fr. CCIII)· τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον τηγανόστροφον. οἱ δὲ μέτρον τι, μεθ' οὗ ἐπὶ τὸ τήγανον ἄλευρον ἐπιχέουσιν

λίστρον (χ 455)· ξυστήρ. σκαφίον. πτύον σιδηροῦν. ὁμάλιστρον. ἔνιοι ἐδαφιστήριον

λιστρεύοντα (ω 227)· ξύοντα. περισκάπτοντα

λιστρωτόν (Nic. Th. 29)· †λιθόστρωτον. ὁμαλόν

λισφώσασθαι· ἐλαττῶσασθαι

λίσχροι· τὰ στροφικὰ τῶν σπερμάτων [42]

λιτά (Call. L. M. 25)· ἁπαλά. ποικίλα. λευκά, καθαρά

λιτάζομαι (Greg. Naz.?)· παρακαλῶ, δέομαι, εὔχομαι, ἱκετεύω, ἀσπάζομαι, λιτανεύω [45]

λιταῖς (Eur. Andr. 538)· παρακλήσεσιν

λιτανεῦσαι· παρακαλέσαι. καὶ τὰ ὅμοια

λιταργίζειν· τροχάζειν ⟨1011⟩

λιταργιοῦμεν (Ar. Pac. 561)· ὀξυνοῦμεν. ταχυνοῦμεν [50. 51]

λιτή· λιτανευτή

λιτῆρα θαλλόν (Trag. ad. fr. 185)· τὸν ἱκέσιον

λιτὴ χθών (Alex. Aetol.)· ἀπὸ τοῦ προσκυνεῖσθαι, καὶ λιτανεύεσθαι

λιτί (Σ 352 Ψ 254)· λιτῷ. λευκῷ ὑφάσματι, περιβολαίῳ, καὶ ὑποστρώματι, ᾧ καὶ ἐπὶ τῶν νεκρῶν ἐχρῶντο

λιτοῖς· ψιλοῖς. εὐτελέσι [57]

λιτόμην· παρεκάλουν

λιτός (Callim. Ap. 10. 11)· ἁπλοῦς. εὐτελής

λιτῶν (Aesch. Ag. 358)· λιτανειῶν [61]

λίτρα· ὀβολός. οἱ δὲ νόμισμα παρὰ Σικελοῖς (Epicharm. Sophro). οἱ δὲ ἐπὶ σταθμῶν. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι διὰ τοῦ β̅ λίβρα

?λιστρῆρες· οἱ λιστρεύοντες. καὶ οἱ πρὸς ταῖς ὑποκαιομέναις χύτραις ἱστάμενοι σπινθῆρες

λιτρίς· πυξὶς †σαματοδόχος

†λιτρόν· κακόν, ἀναιρετικόν ⟨981⟩

λιτροσκόπους (Soph. fr. 957)· ἀργυραμοιβούς. ἀπὸ τοῦ Σικελικοῦ νομίσματος, ὃ καλεῖται λίτρα

Λιτυέρσας· ᾠδῆς εἶδος (Menand. p. 146). ἔστι δὲ ὁ Λιτυέρσας (Theocr. X 41), Μίδου νόθος υἱός ἀδικώτατος [68]

λιτῶς· ἀσθενῶς. ἁπλῶς. ἢ ἀφελῶς (Sotad. fr. I 6 p. 585)

λιφαιμεῖ· λ(ε)ίπει τῷ αἵματι, ἢ αἱμορροεῖ

λιφαιμήσας· (ἐπιλείψας τῷ αἵματι) cf. 560

λιφερνοῦντες· ἐν συνδένδρῳ τόπῳ προσφιλῶς διάγοντες

(λίφητρα [Cret.]· λείψανα) cf. 561

λιχάδες· ὄστρεα πάντα. οἱ δὲ λίθοι καὶ ψῆφοι ⟨1195⟩ καὶ κογχύλια

λιχάζει· ἐπιθυμεῖ

λίχανος· ὁ μετὰ τὸν μέγαν δάκτυλον τῆς χειρός

(λιχανός [Aristot. Probl. 19, 9]· φθόγγος τῆς κιθάρας. ἀπὸ τοῦ φθόγγου)

λιχάξαι· ῥῖψαι ⟨924⟩, βάλαι. Κρῆτες

λιχάς· ἀπότομος

λιχμάζει· θρακίζει. περιλ(ε)ίχει τὸ ἴδιον στόμα

λιχμάς· θρῖναξ (Cretes). καὶ ἁπαλὴ πόα καὶ χαμαιπετής, ἣν τὰ ἑρπετὰ ἐπιλείχουσι

λιχμήσουσι· λ(ε)ίξουσι

λιχνάζων (Nic. Th. 229)· περιλ(ε)ίχων τὸ στόμα

λιχνεύειν· λιμβεύεσθαι

λιχνεία· λιμβεία. ἀπληστία

COD. 31 Corrige λίσσομαι μέθες μ'· ἔασόν με 33 ἐλάσσονα. λεῖον? 34 Inscr. Cret. Philol. IX p. 704 36 μεθ' ὃ 37 cf. λαῖστρον, ληιστόριον 52 cf. ἀμφὶ λιτὴν 53 θαλὸν 54 λτήχθων 55 λιτὶ), λιτ.? 56—60 post 64 59 ἁπλὸς 61 cf. λαοργός, λεωργόν λιωργός 64 νομισματοδόκος Cobet 65 ΑΝΙΓΡΟΝ? 67 Μήδου 69 ἀσφαλῶς 76 cf. ἀπελιγχόμην ἐκλιχάζει 77 λίχας 79 χαμεπετής — ἐπιλι (χ suprascr.) 83 λιχνία, λιμβία

HES. 28 λίσσεαι (δ 347)· λιτάνευσον (Ω 467) 29 λίσσεσθαι (Ι 520)· λιτανεύειν, ἱκετεύειν, παρακαλεῖν 30 λισσή (γ 293)· λεία 31 λίσσωμεν (Eur. Hec. 1128)· ἐάσωμεν 32 λισσομένη (Α 502)· παρακαλοῦσα, δεομένη 35 λίσσει (Θ 30)· παρακαλεῖ 42 λισχρῶς· φειδωλῶς. σκνιφῶς ⟨γλ—⟩ 45 λίταινον (Λ 684)· ἐκήρυσσον ⟨961⟩ 50 λίταρας· τοὺς ἱερεῖς ⟨λητάρχας⟩ 51 λιτέσθαι (Π 47)· παρακαλεῖν 57 λιτοβόρος (Greg. Naz. C. XIV 94)· εὐτελῶς τραφείς ⟨cf. Ἶρος ἀλητοβόρος⟩ 61 λιτουργόν (Greg. Naz. C. XX 5)· κακοῦργον (non Simonid. Amorg. 12) 68 λιτύρα· κυρίνη ⟨litura⟩

λίχνος· ὀψοφάγος, λαίμαργος. λιμβός. πολυπράγμων. προαπτόμενος. ἐπιθυμῶν

λιχνοφειδάργυρος· ὁ λίχνος μέν, φειδωλὸς (δέ.) Φιλύλλιος Πόλεσιν (V p. 57)

λίψ· ἐπιθυμία. πέτρα, ἀφ' ἧς ὕδωρ στάζει

[ad 87] τὰς ἐξ αἵματος καθαρσίας (Aesch. Eum. 54?)

(λιωλεθρίᾳ [Cretes]· παντελεῖ ὀλέθρῳ) 1082

λιώλης (Cret.?)· λιθόλευστος ⟨791⟩

†λιωργός· κακοῦργος [90. 91]

†λόβαι· χεῖρες. καὶ λόβιον· τὸ ἄκρον τοῦ ἥπατος

λοβοί· τὰ ἄκρα πάντα. κυρίως δὲ τῶν ὤτων τὰ κάτω. καὶ τὸ ἀγγεῖον (Nic. Th. 536) καὶ σημεῖον ἐν τῷ ἥπατι (Eur. El. 827)

λοβοῖσι (Ξ 132)· τὰ αὐτά

λογάδας (Herod. I 36, 43)· τοὺς ἐπιλέκτους. οἱ δὲ τὰς ὄψεις. ἄλλοι τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν (Nic. Th. 292). οἱ δὲ κανθούς (Sophro (fr. 3). καὶ ψήφους λευκάς

λογάδες· ἐπίλεκτοι καὶ †πολυπράγμονες

λογάδην (Thuc. IV 4. 31. VI 66)· ἐπιλέκτως

λογγάσαι (Aesch. fr. 107)· ἐνδιατρῖψαι, στραγγεύεσθαι ⟨44⟩

λογγάσια· ἐξ ὧν τὰ πρυμνήσια δέουσι τῶν νεῶν

λογγάζει (Arist. fr. CCV p. 1214)· ὀκνεῖ, διατρίβει ⟨42⟩

λογγασίη· νεὼς καὶ ἱστίου ἔρεισμα [1202. 3]

λόγια (Ar. Vespp. 799)· θέσφατα, μαντεύματα. (προ)φητεύματα. φῆμαι. χρησμοί [5. 6]

λογίζεται· φημίζεται

λογίζομαι· τῇ χειρὶ ψηφίζω

λογίζομαι· ἐνθυμοῦμαι. φημίζω

λόγιον· εἶδος κρατηρίσκου. καὶ ὁ τῆς σκηνῆς τόπος, ἐφ' οὗ ..ὑποκριταὶ λέγουσι ⟨λογεῖον⟩

λόγιος· ὁ τῆς ἱστορίας ἔμπειρος, πεπαιδευμένος

†λογούριον· ὕελος. Λάκωνες ⟨1218⟩

λογιούμενοι· ἀπαριθμούμενοι

λογισμοῖς· ψήφοις

λογισμός· φροντίς, κίνησις ψυχῆς πρός τι, ἐπιθύμησις. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ ψήφου [16]

λογιστής· κριτής, δοκιμαστής, ἐξεταστής

λογκούριον (Cypri)· ὕαλος

λογοποιήσαντες· πλασάμενοι λόγους ψευδεῖς [20. 21]

λόγος (Ar. Pac. 148)· ἡ τοῦ δράματος ὑπόθεσις

λόγχαι· ἀπολαύσεις ⟨not. 452⟩

λόγχη· λῆξις, μερίς. καὶ ὁ τοῦ δόρατος σίδηρος

λόγῳ παρθένοι· τὰ μὴ ὄντα μέν, λεγόμενα δέ

λόε· λοῦ [27]

λοετρά· λουτρά. †κρίκη (Κίρκη?)

......· πύελος, πυρία, λουτήρ

λοετροχόον· τὴν λέβητα οὕτως λέγει, εἰς ὃν τὰ λουτρὰ ἐγχεῖται. λέγει δὲ οὕτως καὶ αὐτὸν τὸν τὰ λουτρὰ παρασκευάζοντα ἄνδρα, ὃν ἡμεῖς παραχύτην λέγομεν [31]

λοίαξ· ὁ ξηρὸς χόρτος

λοιβᾶται· σπένδει. θύει

λοιβή· σπονδή. θυσία οἴνου

λοιβίδες (Nicand. Ath. 486 AB)· σπονδεῖα [36]

λοίγιον· ὀλέθριον, ἐπίφθορον, θανατηφόρον [38]

λοιγίστρια· ὀλοθρεύτρια ⟨1216⟩

†λοιγωντίαν· φρατρίαν [41]

†λοίθον· λιμός

λυῖκορ (Lacones)· κέγχρος

λοιμός· πάθος τι ἀερῶδες, φθοροποιὸν ζώων, ἐκ τῶν τῆς γῆς φυσικῶν ἀναθυμιάσεων, καὶ τῆς τοῦ ἀέρος ἀταξίας γινόμενον

λοίσθημα· τέλος, πέρας. ἔσχατος

λοίσθιον· λοῖσθον (Eur. Hel. 1597). ἔσχατον [47—50]

COD. 85 λιχνοφυλάργυρος — φιλύλαιος 86 cf. ἁ λίψ 89 cf. λαοργός, λεωργόν, λιτουργόν 95 ψήφας 97 ἐπιλέκτους 98 στρατεύ| 1212 cf. ἀίτυρον, λυγιουργόν 18 λογούριον 23 cf. εὐλογχεῖν 26 λεῦ 29 πυριλουτήρ 30 περιχύτην 35 σπονδεῖαι 46 λοῖσθον, λοῖσθον

HES. Ad 87 λιψοπροτόνοις (Eur. Hec. 112 non Callim. epigr. V 4)· τὰ ἄρμενα τοῖς σχοινίοις 90 λόβα· αἰσχύνη ⟨λῶβα⟩ 91 Λιψύδριον· χωρίον Πάρνηθος ἄνυδρον ⟨567⟩ 1202 λογγεύειν· βάπτειν ⟨1255⟩ 3 λόγγη· τάφος ⟨1256⟩ 5 λόγειαι (I Cor. XVI 1)· ἐκλογαί. καρποφορίαι. ἐπιλογαί 6 λογιεῖται (Eccl. X 3)· [διαλογίζεται, ἐνθυμεῖται (I Cor. XIII 5) 16 λογίστρια· ὀλοθρεύτρια (1239) 20 λογοποιόν· συνήγορον 21 λογογράφος· ὁ δίκας γράφων ⟨conflata ex Ammonio et Moeride⟩ 27 λοεσσαμένω (Κ 577)· λουσαμένω 31 λοῖα· ἐκκλησία ⟨113⟩. ἡ ὀλέθρια ⟨ὀλοιά⟩ 36 λοίγια (Α 518)· ὀλέθρια 38 λοιγούς· θάνατος, ὄλεθρος (Greg. Naz. C. XXXIV 7 p. 236) 41 λοίδορος (I Cor. V 11)· κακολόγος. ὑβριστής 47 λοιμένηται (Prov. XIX 19)· φθοροποιεῖ ⟨—ῇ⟩ 48 λοίμης· τῆς λοιμικῆς νόσου 49 λοιμός· φθορά. νόσος 50 λοιμῶν (Ps. I 1)· φθοροποιῶν. ἡ ἁμαρτωλῶν. τῶν τοῦ κόσμου ἐλιπαικτῶν ⟨ἐμπ—⟩

λοῖσθος (Ψ 536)· ἔσχατος [52]

λοίσθῳ· [ad 53] τελευταίῳ

λοίσθωνας· τοὺς ἀκρατεῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια

λοιτεύειν· θάπτειν (1202)

λοίτη (Aesch. fr. 17)· τάφος (1203) [57]

λόκκη· χλαμύς, ἐφαπτίς (575) [59]

Λοκρῶν ξύνθημα· παροιμία [ad 60]

λολλώ· τὰ παιδία τῶν θεῶν (βρῶμα). κέχρηται τῇ λέξει Ἕρμιππος (fr. XVII)

λομβούς· τοὺς ἀπεσκολυμμένους

λόμβαι· αἱ τῇ Ἀρτέμιδι θυσιῶν ἄρχουσαι, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν παιδιὰν σκευῆς. οἱ γὰρ φάλητες οὕτω καλοῦνται

λόνδες· βωμολόχος. εἴρων (cf. καλόνης) [56]

λοξός· πλάγιος, ἐπικαμπής

λόξωσις· πλαγίωσις

λοπάς· τὸ τήγανον (Syracus.). καὶ λίθος ἐν Ἠλιαίᾳ (Ar. Vesp. 609)

λόπιμα (Nicand.)· κάστανα. οἱ δὲ Εὐβοϊκά. † λουτήλου

λοπίξαι· λαμπρῦναι. ἢ λεπιδῶσαι

λόπυς· λέπισμα

λοπῶντα· λεπιζόμενον, ἢ λοπιζόμενον

λορδόν (Hippocr. III p. 93 K)· ὑπόκυρτον, ἀπεξυλωμένον, συγκεκαμμένον τῷ σώματι

λοῦ· † λοῦσαι. Ἀττικοί

λοῦκα· ῥόφημα ἐξ ἀλφίτων, ὡς Καύκωνες

(λούματα· τὰ τῶν πτισσομένων κριθῶν ἄχυρα. Κύπριοι) cf. ἄουματα

λουνόν· λαμπρόν

(Λουσία· Δημήτηρ παρὰ Τελφουσίοις) cf. ε 2209

λοῦσον (Cyprii)· κόλουρον, κολοβόν, τεθραυσμένον

Λουσιῆς (Hyperides)· δῆμος Οἰνηΐδος [79]

† λουταρίζημα· ὅ τινες, ὄλισθον

λουτήρια (Anaxil. fr. IV p. 346)· λουτῆρα(ς)

† λουτηρίαι· λουτῆρες. [λουτρίαι

λουτρίδες (Aristoph. fr. CCVI)· αἱ περὶ τὸ ἕδος (...) Ἀθηνᾶς δύο παρθένοι, αἳ καὶ Πλυντρίδες λέγονται

λούτριον (Aristoph. fr. III p. 1071)· τὸ ῥυπαρὸν ὕδωρ καὶ λελουμένον, ἤγουν ἀπόνιμμα

λοῦτρον· τὸ αὐτό

λουτροφόρα ἄγγη· τὰς ὑδρίας τοῖς ἀποθανοῦσιν ἀγάμοις ἔπεμπον. ἔπεμπον δὲ καὶ (εἰς) τοὺς γάμους [87]

λουτροφόρος (Dem. 1086, 15. 1089, 33)· κυρίως μὲν ἡ ὑδρία ἡ τοῖς παλαιοῖς εἰς τὰ λουτρὰ ἀπονεν(εμ)ημένη. ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τὸν φέροντα τὰ λουτρά. ἤδη δὲ καὶ πᾶσα ὑδρία. ἕτεροι δέ, ἐπεὶ ἔπεμπον εἰς τοὺς γάμους λουτροφόρους, καὶ τοῖς ἀγάμοις ἀποθανοῦσι τὸ αὐτὸ ἐποίουν

λοφάδεια (κ 31· .....) αὐχήν. οἷον κατὰ τοῦ αὐχένος. † ἢ χωρίον, ὃ καλοῦσι Λίβυσσα

λοφᾷ (Ar. Pac. 1211)· λόφου ἐπιθυμεῖ

λόφα· μίσχος. τὸ περίπτισμα. καὶ τὸ τῆς γῆς ἔπαρμα

λοφεῖον· τρῆμα τῶν ὑποζυγίων. ἢ τὸ ἀκρώμιον. ἢ περικεφαλαία(ς) ἔλυτρον, θήκη τοῦ λόφου (Ar. Ach. 1109). καὶ τὰ πρὸς ταῖς ἀμπέλοις φυόμενα, οἷον μύκαι

λοφιάν (Ar. HA. VI 28, 2)· ἀκρώρειαν. καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ λόφου θρίξ (Call. fr. CCXXVIII)

λοφιήν· νῶτον. τένοντα. αὐχένα (τ 446)

λόφιος (λοφεῖον?)· ἀκρώμιον, ἢ ἀκρώνιον

λοφίς· περικεφαλαίας θήκη

λοφνίδια (Clitarch. Ath. 701 A)· λαμπάδια

λοφνίς (Rhodii, Lycophr. 48)· λαμπάς

λόφος (π 471)· ὑψηλὸς τόπος, γῆς ἐπανάστημα. καὶ ἄκρον περικεφαλαίας. ἢ τράχηλος

λοφορρῶγα· τὸν ἀπερρωγότα τοὺς ὤμους

λοφοπωλεῖς (Arist. fr. CCVII)· οἱ τοὺς λόφους πιπράσκοντες συνεχῶς ἐπένευον. εἰώθεισαν γὰρ οἱ τοὺς λόφους πωλοῦντες ἐπισείειν, δεικνύναι βουλόμενοι, ὅτι αἱ τρίχες οὐ βέβρωνται τῶν λόφων, [περιτίθεσθαι

COD. 51 λοίσθιος 54 τὰς ἀφροδισίας 56 λοιτή 58 λόκμη — ἐφαπτή 61 λόγχ., cf. Phot. 230, 10 (λυλώ 236, 8. λωλώ et λῶλον Hes.) 63 παιδείαν 68 Ἑλλάδι 69 λόπημα 72 λοπόντα 78 Λούστιος (cf. Λυσείεις) 83 ἔδαφος δύο — πλαντρίδες 85 λουτρόν 88 ὑδρεία 89 λοφαδία (οὕτω καλοῦσι Λίβυες?) 91 λοφαμίσκος 92 post 94 92 λόφιον, τρίμα — μῦκαι 94 νότον 97 λοφνήδια 1300 λοφόρρωτα 1 εἰώθησαν — λόφου περι|

HES. 52 λοίσθηαι (Ψ 751) [τοῖς κατωτάτοις ἄκροις τῶν ὠτίων (λοβοῖσι)]· Ad 53 ἐσχάτῳ 57 λοιτύς (—γύς)· λοιμός 59 λοχός. λοχρός. φαλακρός (L. κόλος· σπολοκρός) Ad 60 [λουνηῦ, αὐτός ἀνιστῶν] ἐπὶ τῶν παρακρουομένων. Λοκροὶ γὰρ τὰς συνθήκας (παρέβησαν) τὰς πρὸς τοὺς Πελοποννησίους 65 λοξοβάμοισι (Greg. Naz. C. II 713)· πλαγίως περιπατοῦσιν 79 λούεται· λοῦται (Moer. 248) 87 Λοῦζα (Iudic. I 23)· Βαιθήλ. ὅ ἐστιν οἶκος θεοῦ

αὐτοὺς] πρὸς ἐπαγωγὴν τῶν ἀνουμένων [1302]

λόφουρος· ἐπίσημος. Λόφος ἐπὶ τοῦ αὐχένος †νεῶν τάσσεται. ἢ ὑπερήφανος, καὶ ὑψαύχην

λόφῳ· τραχήλῳ

†λοφωσός· ἐπιστήμων

λοχᾷ· θηρεύει, λεληθότως ἐνεδρεύει

λοχαγενεῖς· ......

(λοχαγοί)· ἡγεμόνες, στρατηγοί, ταξιάρχαι. ἄρχοντες τῆς ἐνέδρας, οἱ συνάγοντες τοὺς στρατιώτας

λοχάζει (Euenus)· ἐνεδρεύει

λοχαῖος· κλινόμενος βαθὺς σῖτος· ἀπὸ τοῦ ..... εὐτροφεῖν

λοχεύει (Aesch. fr. 150 Eur. Io. 948)· τίκτει. γεννᾷ [11]

λοχεύοντες· ἐνεδρεύοντες

λοχήσατο· ἐνήδρευσεν

λοχιᾷ· †κρυφαία. γεννᾷ. αὔξει. καὶ †ἄρτος τῇ Ἀρτέμιδι γενόμενος. καὶ ἁδροὺς ἀστάχυας ἔχουσα (1317)

λοχιάδες (λοχμάδες?)· αἱ ὕλαι

λοχία (Eur. Suppl. 958)· μαῖα

λοχίαν (Theophr. C. P. III 26)· τὴν εὐτραφῆ γῆν, καὶ ἁδροὺς στάχυας ἢ καρπὸν φέρουσαν (1314)

λοχίζει· ἐπιβουλεύεται (—ύει)

λοχισθέν· γεννηθέν. ἢ σφαγέν

λοχίτης· ἐνεδρευτής. βασιλεύς

λόχμη· ἐνέδρα, ἐπιβουλή. ἢ σύμφυτος τόπος (τ 439), ἢ κρύφιμος, δασεῖαν ὕλην ἔχων, ὥστε ἐνλοχίσαι [22]

λόχοι· ... Λακεδαιμονίων φησὶν Ἀριστοφάνης (Lysistr. 454) τέτταρας. (οὐκ εὖ). πέντε γάρ εἰσιν, ὥς φησιν (Θουκυδίδης, ζ΄ δὲ ὡς) Ἀριστοτέλης

λόχος (Θ 522 δ 441)· ἐνέδρα. στρατηγικὸν τάγμα, τάξις, φάλαγξ. ἀπὸ τοῦ λέχους· οἱ γὰρ ἐνεδρεύοντες κατακλίνουσιν ἑαυτοὺς ὡς ἐπὶ λέχους. κρυπτοὶ τόποι

λύα· στάσις (1366)

λυάζει· φλυαρεῖ, μωρολογεῖ. στασιάζει

λύαι (cf. Pind. N. IX 14)· στάσεις, διαφοραί

λυᾶται· στασιάζει, διαφέρεται

λυβάζειν· λοιδορεῖν

λύγαια· τὰ περὶ ταῖς χερσὶ ψέλλια

λυγαίαν (Lycoph. 973)· σκοτεινήν, συννεφῆ. δόλιον. ἀφανῆ

λυγαίως· ἀφανῶς, σκοτεινῶς, λεληθότως (1470)

Λύγδαμις (Call. Dian. 252)· οὗτος ἔκαυσεν τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος

λύγδη· τὸ δένδρον ἡ λεύκη [ad 34]

λύγδος· λίθος εἰς τὰ ζώδια, ἢ ὁ Πάριος

?λυγγανόμενον· λύζοντα ἐν τῷ κλαίειν

?Λυγκαίη· πόλις Μακεδονίας

λυγίζει· στρέφει, κινεῖ, κάμπτει (onomast.)

λυγίζεται (Soph. Tr. 779)· συνδέεται. στρέφεται

λυγιζόμενον· καμπτόμενον

λυγίσμασι· συγκάμμασι

λυγισμός· ἀνάκλασις τῶν μελῶν (schol. in Greg. Naz. Stelit. II p. 107 Mont.)

†λυγκαστήσει· αὔξει παραπλησίως ἢ

†λυγκάσαι ῥεῦσαι· (λύγκας ἀγρεῦσαι?)

λύγκες (Call. D. 16)· θηρίον οὕτω λεγόμενον

λυγκούριον· τὸ ἤλεκτρον (1212)

λυγμός· ὀλολυγμός, θρῆνος, ἀναυγμός

λύγξ· τὸ πάθος ὁ λυγμός (Plat. Symp. 185 D). καὶ τόξον (Soph. fr. 430). καὶ ζῷον λύγξ, ἢ πάθος ἐμποδίζον τῷ λέ(γ)οντι [49]

λύγοισι (Λ 105)· φυτῷ τινι ἱμα(ν)τώδει, ὃ ἡμεῖς κύτινον λέγομεν

λύγος· ῥάβδος ἁπαλή. ἄγνος. ἢ δενδρύφιον θαμνῶδες, ἱμα(ν)τῶδες φυτόν

λυγράν (Eur. Tro. 344)· λυπηράν

λυγρόν· λυπηρόν, ἐπίπονον, κακόν, χαλεπόν (Β 873). ἰσχυρόν. πενθικόν

λυγῶδες· ὄργανον, ἐν ᾧ τὰ κολλώμενα ἐμβάλλεται. οἱ δὲ τὸ στρεβλωτήριον ὄργανον

Λυδία ἐσθής· τὰ Λύδια ὑφάσματα

Λυδία λίθος (Bacchylid.)· ἡ βασανίζουσα τὸν χρυσόν

Λυδίας μαχαίρας· τὰς †μυεργεῖς

Λυδίζων (Ar. Eqq. 526)· χορεύων· διὰ τοὺς Λυδούς, οἳ σώζονται μέν, διεσκευασμένοι δέ εἰσιν

COD. 1303 λόφυρος 6 cf. ἐλόχα 9 κλεινόμενος εὔσιτος 14 λοχιά cf. ἀγροστη. Sed malim ἑορτή — τελουμένη ad λοχεῖα 17 ἀδροούς 21 λόγχμη 26 δ 2427. 2487, λυττεῖ φλυάσσει φλουάζει 32 λυγαῶς 33 λυγδάμις 35] ante 33 λύγαος — ζῶδιά — πάρις 36 αὔξοντα 38 cf. στρέφει 41 συγκλάσμασι 45 λυγκεσθήριον 46 λυγιουργόν — ἤλεκτον 48 λυγξεῖ 50 ὁ 51 ἀγνὸς 54 λυγῶς — καλλωμένα — στρεβρω| 55 sqq. Λυδεια 57 μυρηρὰς vel εὐεργεῖς Meinek. 58 χωρεύων — διασκ|

HES. 1302 λοφυδνόν (Ε 683)· οἰκτρόν 11 λοχευομένων (Ps. LXXVIII 71)· γεννωμένων. ἢ γεννώντων 22 λοχόαις· γεννήσεσι (λόχοις) Ad 34 καὶ οἱ ἄλλοι φησὶ τῶν νεῶν λύγδος 49 λυγόα (λοίγια)· πονηρά, λυγρά, χαλεπά

Λυδικὴ λίθος σίδηρον τηλόθεν προσηγάγου (Soph. fr. 728)· αὕτη γὰρ τὸν σίδηρον ἐπισπᾶται. ἡ δὲ μαγνῆτις λίθος ἀπατᾷ τὴν ὄψιν, ὡς δοκεῖν ἀργύριον εἶναι (col. 1004, 16) [60]

Λυδίῳ νόμῳ· ἀντὶ τοῦ μαντικῷ. οἱ γὰρ Λυδοὶ μάντεις ἐδόκουν εἶναι. ἢ Λυδῷ ἀντὶ τοῦ Μυσῷ. εἰσὶ γὰρ Λυδῶν ἄποικοι καὶ μαντικώτατοι. ἢ ἐπεὶ τὰς κεφαλὰς οἱ Λυδοὶ ἄμπυξιν ἐκοσμοῦντο

Λυδὸς τὴν θύραν ἔκλεισε· παροιμία, ἐπὶ τῶν μωροκλεπτῶν

Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ παίζει· παροιμιακῶς. ἐπειδὴ ἐν ταῖς τοιαύταις ὥραις οἱ αἰπόλοι ἀκολασταίνουσιν

λύει· λυσιτελεῖ (Soph. O. C. 316). ἢ ἀδημονεῖ (Ar. Ach. 690)

λύθιος· ῥυθμός. Ἡρακλεῶται (—έων?)

λύη· στάσις, μάχη, διαφορά (1325) [67]

†λύζει· λυθάζει. κυλινδεῖ (col. 601, 26)

λύθρον μαστιγοφόνον (Trag. inc.)· ..... ἰχῶρος, αἵματος ἰχώρ. τὸ ἀπὸ φόνου καὶ τὸ ἐξ αἵματος καὶ κόνεως μόλυσμα. ὁ μεθ' αἵματος φόνος, ἀπὸ τοῦ λύειν τοὺς ἐναντίους τοῦ θορεῖν. ἢ (τ)ὸ ἐκ τοῦ αἵματος μόλυσμα

λύθρῳ (Υ 503 al. Call. L. P. 7)· φόνῳ. ἢ τῷ ἐκ μάχης μολύσματι συνισταμένῳ δι' ἱδρῶτος καὶ κόνεως καὶ αἵματος ......

λυκάβας (ξ 161 τ 306)· ὁ ἐνιαυτός. καὶ λυκάβαντες· οἱ ἐνιαυτοί. παρὰ τὸ λυγαίως βαίνειν, ὅ ἐστι σκοτεινῶς· λεληθότως γὰρ ὁ χρόνος διέρχεται

Λυκαβηττός (Arist. fr. I p. 1104)· ὄρος τῆς Ἀττικῆς. εἴρηται δὲ οὕτω διὰ τὸ λύκοις πληθύειν

Λυκαΐδες· παρθένοι τινές

Λυκαῖον καὶ Θυμβραῖον· τὸν Πύθιον. καὶ τὸν ἐν Χρύσῃ Λυκαῖον

†λυκαιχλίας· ὁ λυκόβροτος

†λυκοβατίας δρυμός· ἐν ᾧ οἱ λύκοι διατρίβουσιν

Λυκαμβὶς ἀρχή· ὁ Κρατῖνος ἐν Νόμοις (fr. XII), τὸν πολέμαρχον δηλῶν, πρὸς ὅ(ν) ἀπεγράφοντο τὰς τοῦ ἀποστασίου δίκας. Λυκαμβίδα δὲ εἶπε τὴν ἀρχὴν ...... [78. 79]

†λυκεῖον· φοβερόν

Λυκεῖον ποτόν (Soph. Phil. 1461)· ἀπὸ κρήνης, τῆς ὑπὸ Ἀπόλλωνος εὑρεθείσης, (ἢ) ὑπὸ λύκων πινομένης, οἴνου καὶ μέλιτος [82]

Λυκηιάδες κόραι· τὸν ἀριθμὸν λ', αἱ τὸ ὕδωρ κομίζουσαι εἰς τὸ Λύκηον Ἀθηναίων

λυκηλάτους· τὰς †ἐνχελεῖς (νωχελεῖς?)

Λύκηος ἀγορά (Soph. El. 7)· ἐν τῇ τῶν Ἀργείων

Λύκηον· τόπος Περικλέους ἐπιστατήσαντος τοῦ ἔργου. ἐποιοῦντο δὲ αὐτόθι τὰς στρατιωτικὰς ἐξετάσεις καὶ συλλόγους

λύκιος (Arist. HA. IX 19, 3)· κολοιοῦ εἶδος

λυκίσκος· ἡ μὴ ἔχουσα ἀξονίσκον τροχαλία, τρῆμα δὲ μόνον. ἢ †ἄνοδος δόματος

λυκοειδές· τὸ πρὸς τὴν ἕω

λυκοειδέος ἀοῦς (lyric. inc.)· τοῦ λυκόφωτος

λυκοειδής· διάλευκος

λυκοθρασής· θρασύς

†λυκοέρια· ἐκ λυκείου δέρματος πεποιημένα

λύκοι· μάνδαλοι θυρῶν (1401)

λυκοκτόνος· ὁ Ἀπόλλων

λυκοκτόνου θεοῦ· Σοφοκλῆς Ἠλέκτρᾳ (v. 6). Ἀρίσταρχος, διὰ τὸ τὸν θεὸν νόμιον εἶναι, καὶ τὸν τῶν βοσκημάτων φυλακὴν ποιούμενον τὸν Ἀπόλλωνα, ἀναιρεῖν αὐτούς. οὐ καλῶς. ἔστι γὰρ ὁ λύκος ἱερὸν Ἀπόλλωνος

Λυκομίδαι (C. I nr. 386)· γένος ἰθαγενῶν

Λυκόποδες (Ar. Lys. 665)· οἱ Ἀλκμαιωνίδαι, οἱ μέν τινες διὰ τὴν τῶν ποδῶν λευκότητα..... ἦσαν γὰρ ἀεὶ ὑποδεδεμένοι

†λυκόστρατος· ὁ μόναρχος παρὰ Ἱππόχάρμῳ

Λύκος· τὸ τοῦ ἱρεως ἄνθος (v. ἀστραγάλη)· καὶ ποιὸς ἰχθῦς. καὶ τὸ ἐν τοῖς χαλινοῖς σίδηρον. καὶ ὁ ἅρπαξ τῶν εἰς τὰ φρέατα καδίσκων. καὶ ἡ τῆς θύρας μάνδαλος. καὶ ἀράχνιόν τι (Ar. HA. IX 26, 2). καὶ ὁ εἰς

COD. 59 διασπᾶσαι — δοκεῖ 60 λουφασί 61 λυδείῳ — οἱ ἐπὶ 62 ἔγκλισε 63 ἀπο.οι 66 λυεῖ 69 |μαστιγοφόρον χῶρος 71 λυγαῶς 74 cf. Πυθίων ἀνακτόρων 81 ἀπὸ οἴνου (Λύκιον?) 83 Λυκιάδες — Λακεδαιμόνων 85 Λύκειος; cf. ἀγορὰ Λύκειος 86 Λύκειοι 89 ἐξονίσκου τροχιλία — τρίμα 93 |θράσης 95 λυκοιμάνδρα, λοιθυρῶν 97 λυκόκτου — νόμον — τοὺς οὐκ ἄλλως 99 πολλῶν — ..σα. 1400 λύκος· τράγος ὁ μόνορχις? 1 Λυκοστ..' τοῦ ἱέρεως

HES. 60 Λυδοί· οὗτοι τὰς θέας εὑρεῖν λέγονται, ὅθεν καὶ Ῥωμαῖοι λούδους φασί 67 λυκτρός· λύχιος (νύκτερος· νύχιος) 78 Λύκασπος (Β 647)· πόλις 79 λυκέη (Κ 459)· λύκου δορά 82 Λυκηγενῆ (Δ 101. 119)· τῷ ἀπὸ Λυκίας ὄντι, ἢ γενομένῳ

τῶν Τελχίνων. (καὶ) ποταμός (Herod. IV 123. VII 30)
λύκος ἀετὸν φεύγει· παροιμία ἐπὶ τῶν †φευγόντων
λύκος ἔχανε (Arist. fr. XX p. 1087)· παροιμία [ad 1403]
λύκος περὶ φρέαρ χορεύει· παροιμία [ad 4]
λυκοσπάδες (Callim.)· ἵπποι ὑπὸ λύκων διεσπασμένοι, ὁ περὶ τὴν Ἀδρίαν
Λύκου δεκάς· παροιμιῶδες· [ad 6]
λυκόφανον· τὸν ἐχινόποδα. Μεσσήνιοι
λυκόφρων (Plut. Mor. 988 D)· δεινόφρων [ad 8]
†λυκτά· οὐκ ἀνεκτά [10]
(Λυκτίδες cf. 218)
†λυκοκαρίς· θερμὸν ἀπ' ἀλφίτου πιεῖν [12]
λῦμα (Soph. OC. 895)· κάθαρμα
λυμαίνεσθαι· καθαίρειν. φθείρειν
λυμαίνεται· διαφθείρεται
λύματα· τὰ ῥυπάσματα τοῦ σώματος. [τὰ γὰρ τῆς νόσου, τουτέστι] τὰ καθάρματα
λύμα†κες· πέτραι [18]
λυμάχη· ἡ εἰς διαφθορὰν λύπη
λυμεών (Soph. Ai. 573)· ὀλέθριος, φθορεύς
λύμη· βλάβη, φθορά, ὕβρις
λυμηνάμενος· αἰκισάμενος
†λυμήναν (Eur. Tro. 198)· βλάβαν
λυμνός· γυμνός [25]
†λύμπρωσχος· τὸ λυχνίον
†λύξ· λύτρον (λύγξ· λυγμός?)
λύπεια· λιπαρά (λυπηρά?)
λύπη· πόνος. ὕβρις, φθορά, ἀπώλεια, βλάβη
λυπηρός· ἄθυμος
†λυπτά (lupa?)· ἑταίρα, πόρνη
λυπρὰν γῆν· τὴν λεπτήν
λυπράν· λυπηράν, μοχθηράν
λυπρή· εὐτελής (ν 243). μοχθηρά. ἀχρεία. σκοτεινή. ὀλεθρία
λυπρῶς· εὐτελῶς. λυπηρῶς (Eur. Suppl. 898)
λύρα· κιθάρα
λυρίτης· ζῷόν τι, ταῖς δρυσὶν ἐντίκτον
Λύρκειον (Callim. fr. LV)· ὄρος τῆς Ἀργείας
Λυρκείου δῆμον (Soph. fr. 250, 6)· τὸ Ἄργος· ἀπὸ Λύρκου, τοῦ Λυγκέως. ἔστι δὲ καὶ ὄρος καὶ πόλις
Λυρνησσός· ἡ Τένεδος. καὶ Κιλικίας πόλις
λυροφοῖνιξ (Iuba)· εἶδος κιθάρας
(λυρτόν [Epirotae]· σκύφον) cf. γυρτόν
λυρῳδός· ψαλμῳδός, κιθαρῳδός
λῦσαι· [ad 43] καθελεῖν. ἀφελεῖν. τεμεῖν
λῦσαν· [ad 44] ἐλυτρώσαντο
Λυσάνδρεια· πανήγυρις, ἀπὸ Λυσάνδρου ὀνομασθεῖσα. ἤγοντο δὲ ἐν αὐτῇ ἀγῶνες καὶ θυσίαι
λυσανίας (Ar. Nub. 1162)· ὁ λύων τὰς ἀνίας [ad 46] [47]
λύσειοι τελεταί· οὕτως ἐλέγοντό τινες τελεταί, ἐπεὶ καὶ Λύσιος ἐλέγετο (ὁ) Διόνυσος [49]
λυσίζωνος· γυνή, ἥτις ἐνυμφεύθη. καὶ ἐπίθετον Ἀρτέμιδος
λυσιμάχειος· βοτάνη, εὑρεθεῖσα ὑπὸ Λυσιμάχου
λυσιμελής (υ 57)· ἐπιθετικῶς, ὁ ὕπνος. ἤτοι ὁ τὰ μέλη τοῦ σώματος λύων, ἢ τὰς μελεδῶνας, τὰς μερίμνας, λύων [ad 50]
λύσις (Soph. El. 578)· ἡ λύτρωσις
λυσιτελεῖ· συμφέρει, ἐπωφελεῖ
λυσιτελής· ὠφέλιμος, σύμφορος [56]
†λυσκάζει· περιφεύγει (ἀλ—) [58. 59]

COD. 7 ἐχίνου ποδα (11 cf. σκαμβίς) 12 ἤμυλλος — ἐκωμῳδει τῷ Post 15] 20 λυμαιῶν 17 μύλακες? κλίμακες? 19 λυμάγχη vel λυπάγχη Meinek. 21 ὕβρις post 19
a τ
23 λύμην· βλάβην? 32 λυπραγήν 35 λυπαρῶς 37 λυρί 38 λύρκινον (Λυρκήιον?) 39 Λυρκίου bis 40 Λύρνησος 41 |φοίνιξ 42 |δῶς ter 45 λυσανδρεία 52 μελ.δόνας

HES. Ad 1403 ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων καὶ τῆς ἐλπίδος ...... Ad 4 ἐπὶ τῶν πονούντων περί τι τῶν ματαίων. καὶ ὅτι ἄπρακτος περίεισιν ὅταν διψήσῃ, [ἢ] μὴ δυνάμενος πιεῖν (ἢ) ἐπὰν διώκοντος αὐτοῦ. .... ἐμπέσῃ εἰς φρέαρ Ad 6 ἐπεὶ Λύκος ἥρως πρὸς τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις ἵδρυτο, τοῦ θηρίου τὴν μορφὴν ἔχων Ad 8 ὑψήφρων (Phot. 274, 19) 10 Λύκτος (Β 647)· πόλις 12 Λύλιος ἢ] Μύλλος· οὗτος ἐπὶ μωρίᾳ ἐκωμῳδεῖτο (Com. inc. fr. CCXVII) 18 λύματ' ἔβαλλον (Α 314)· τὰς ἀκαρθαρσίας ἔβαλλον 25 λύμπη· πόνος
π
(h. e. λύμη) Ad 43 ἀπολῦσαι, λυτρῶσαι (Ω 561) Ad 44 ἔλυσαν (Θ 433) Ad 46 καὶ δυσάνιος γυνή (Menand. fr. CCLIX)· ἡ ἐπὶ τοῖς τυχοῦσιν ἀχθομένη 47 λυσίαν ὁρμήν· ἐνουσία μανίαν (v. 1460) 49 Λυσείεις· δῆμος φυλῆς Οἰνηΐδος (Λουσιῆς) Ad 52 λελεδήματα θυμοῦ 56 λυσιπνεῖ· φοβεῖται 58 λυσόμενος (Α 13)· λυτρωσόμενος 59 λύσω (Α 29)· ἀπολυτρώσω

λύσσα· ὁρμή. ἐνθουσιασμός ⟨1447⟩ [61]

†λύσσεται· μαίνεται

λύσσης· μανίας (Aesch. Prom. 882). [ὄρεξις ἐπιβλαβής

λυσσήεις· μανιώδης [65]

λυσσῶδες· μανικόν

λυσσῶσι· μαινομένοις

Λυταίη· Θετταλή (cf. St. Byz.)

λυταρίς· μήκωνος εἶδος [70]

λυτήριον· φυλακτήριον

λυτήριος (Aesch. Eum. 298)· φύλαξ

λύτρον· τίμημα

λύτρα (Thuc. VI 5)· καθάρματα. λυτήρια. καὶ πάντα τὰ διδόμενα εἰς ἀνάκτησιν ἀνθρώπων

λυτρώμενον· ἐξ αἰχμαλωσίας [ad 75] λυτρούμενον

λυττεῖ· πολλὰ λαλεῖ

λύττοι (Cretes)· οἱ ὑψηλοὶ τόποι

λυττῶντας ἢ λυσσῶντας· μαινομένους

λύχνα (Herod. II 133)· λύχνοι

λυχνίας (Plat. com. p. 663) καὶ λυχνεύς. ὁ διαυγὴς λίθος

λυχνίον (Antiph. com. fr. I 2 p. 29)· ἡ λυχνία

λυχνοκαΐαν (Cratin. Menand.)· λυχναψίαν

λυχνοκῶσαν (Teleclid. fr. XX p. 377)· λυχνοκαυ[σ]τοῦσαν

λύχνος· ἡ λαμπάς, ἡ δᾴς, παρ' Ὁμήρῳ (τ 34). καὶ ἰχθῦς κάλλιστος

λυχνοῦχος (Menand. fr. V p. 87)· ὁ φανός, λαμπτήρ. οἱ δέ, ἐφ' οὗ ὁ λύχνος ὀχεῖται

λύχν†ον· τράχηλον

λῶ (Ar. Lys. 981)· θέλω

λώβας (Plat. Gorg. 473 C)· βλάβας, ὕβρεις

λωβᾶται (Soph. Ant. 54)· ἐξαπατᾷ. λυμαίνεται

λώβη· βλάβη. ὄνειδος. ἀπώλεια. χλεύη. ψεῦδος. ὕβρις (Η 97)

λωβῆσαι· ὑβρίσαι, βλάψαι [92]

λωβήεντα· βλαβερά [94—97]

λωβεύειν· ψεύδεσθαι (Ψ 15. 26). καταισχύνειν ⟨1515⟩

λωβώμενος· χλευάζων

λωγάνιον· τῶν βοῶν τὸ ἀπὸ τῶν τραχήλων χάλασμα

λωγάλιοι· ἀστράγαλοι. ἢ πόρνοι

λωγάς· πόρνη

λώγασος· ταυρεία μάστιξ

λώγη· καλάμη. καὶ συναγωγὴ σίτου

λώεσσαν (Nic. Al. 71) τὴν ἅμαξαν ⟨1510⟩

λῷον (Call. Iov. 2)· λωΐτερον (α 376), βελτι(ώ)τερον

λωισμόν· †χῶμα. ἢ κλωσμένον ⟨λῶμα κεκ—?⟩

λώϊστα· συμφέροντα, ἄριστα

†λωϊτήνη· συμφ†ερωτέρα

λώλεσσαν· τὴν ἅμαξαν ⟨1505⟩ [1511]

λῶλον· βρῶμα ἐκ γιγάρτων καὶ σύκων γενόμενον, παιδίοις πεφωσμένον ⟨1261⟩

λωλώ· ὅταν σῦκα μετὰ γιγάρτων φωσθῇ

λῶμα· ῥαφή. κλωσμός. ἢ εἰς τὸ κατώτερον τοῦ ἱματίου .... λῶμα [15]

λώπη (ν 224)· ἱμάτιον, περίβλημα

λωπίζει· ἐκδύει, γυμνοῖ ἢ ὅπλων ἢ ἱματίων

λωπιστὸς ὁ Παλαμήδης· ἐκ τῆς τῶν ἱματίων ἐπιρρίψεως

λωποδύται· κλέπται, ἀποδύοντες ⟨λωποδυτοῦντες?⟩, ἐν λουτροῖς κλέπτοντες

λῶπος (Hipponact. fr. 3)· ἱμάτιον [21]

†λωρυμνόν· βαθύτατα, κατώτατα

λῶσα (Dor.)· θέλουσα

λωστοι· ἐραμμένοι. φίλοι

λῷστος· βέλτιστος [ad 25]

λῶτα· ἄνθη

λωτεῦντα (Μ 283)· ἀνθοῦντα, ἢ λωτὸν ἔχοντα

λωτεῦσι †δέ, πάχνη, ἀνθεῖ ποιοῦσιν αἰσχρότητες

λωτίζειν· ἀπανθίζεσθαι. ἀπολλύειν

λωτίνας ἀηδόνας (Eur. fr. 560. 923)· τοὺς αὐλούς

COD. 69 μύκωνος 74 |κλησιν 77 λυττοί ⟨82 λυχνοκαΐην (Herod. II 62)· .... λυχνοκαυτίαν (Com.)· λυχναψίαν?⟩ 84 λαΐς 99 λωβόμενος 1500 λωγάλιον — ὑπὸ 2 λέγαι EM. 152, 54 3 λ.'γασος, ταυρία 4 cf. ἐπιλώγευν, ἔλωγή 9 λωΐων γυνὴ Simonid. Amorg. 30? 13 λωλῶ, ὁ τὰ πεφλω| 14 ῥαμφὴ (Exod. XXVIII 29?) 18 λώπιστος 24 λῶστοι (h. e. λωστοί et λῷστοι) 26. 27 = 27. 26. 30 cf. ἀηδόνα

HES. 61 λύσας· ἔλυσας, ἐλυτρώσω, ἔσωσας 65 λυσσητῆρα (Θ 299)· μανιώδη 70 λυταῶς· σκοτεινῶς ⟨1332⟩ Ad 75 ἀνθρώπων 92 λωβήσαιο (Α 232. Β 242)· βλάψειας, ὑβρίσειας 94 λωβητήρ (Λ 385)· ὑβριστής 95 λωβητῆρα (Β 275)· βλαπτικόν, ὑβριστικόν 96 λωβητῆρες (Ω 239)· λώβης ἄξιοι, ἐπονείδιστοι (non Nic. Th. 796) 97 λωβητῶν· ἐνυβριστῶν (Eust. Ω 531) 1511 λωλεύοντα (Μ 283)· ἀνθοῦντα 15 λωπεύει· ψεύδεται ⟨1498⟩ 21 λωρόν· πικρόν ⟨μωρόν Cyprii⟩ Ad 25 ἡ βοτάνη. καὶ εἶδος φυτοῦ ⟨λωτός⟩

λώτινος αὐλός· ἐκ λωτίνου ξύλου

λώτισμα (Eur. Hel. 1593)· οἱ πρῶτοι, καὶ ἐπίλεκτοι

λωτοβοσκὸν φῦλον (Trag. inc. fr. 186, forte Aeschyl.)· οἱ μὲν τὴν Θρᾴκην· οἱ δὲ τὴν Αἴγυπτον· ἄλλοι Σκυθίαν

λωτός· τράγημά τι. καὶ αὐλός. καὶ δένδρον. καὶ πόαν· κυρίως δὲ τὸ ἐν ταῖς λιβάσι φυόμενον: καὶ πᾶν ἄνθος. καὶ καρπός τις παρὰ τοῖς Λωτοφάγοις (ex Apoll. lex. 109, 19) χόρτος γλυκύς, ὅθεν αἱ γλωσσίδες τῶν αὐλῶν [35]

λωτρόν· δειλινὸν ἀλ(ε)ιμμα. Λάκωνες

λωφᾷ (Plat. Phaedr. 251 C)· λήγει, παύεται

λῶφαξ· ἄλλους ἐμποδίσας

λῶφαρ· λώφημα

λωφεῖν (Dor.)· ἠρεμεῖν. πεπαῦσθαι [41]

λώφησις (Thuc. IV 81)· ἀνάπαυσις. καὶ τὰ ὅμοια

λωφήσεων· λήξεων, ἀναπαύσεων [44]

λωφοῦσι (Dor.)· παύουσιν [46]

λώψ· χλαμύς (v. δνόφ)

λῴων· βελτίων [49—59]

M

Μά· τοῦτο Ὅμηρος ὡς συλλαβῆς τάξιν ἔχον συνζεύγνυσι καὶ κατομόσει, καὶ ἀπομόσει, τοῦτ' ἔστι καὶ συγκαταθέσει καὶ ἀποφάσει, τῷ τε *ναί* καὶ τῷ *οὔ* ἐπιρρήμασιν. ἔστι γὰρ αὐτοῖς κοινόν

μαατρόν· μωρόν. Λάκωνες (397. 421)

μαγάδεις· αὐλοὶ κιθαριστήριοι. ὄργανον ψαλτικόν. ὅθεν καὶ τὸ ψάλλειν *μαγάζειν* ⟨μαγαδίζειν⟩ λέγουσιν. Ἴων Ὀμφάλῃ (fr. 23)·

μάγαδις αὐλὸς ἡγείσθω βοῆς

ἀντὶ τοῦ ὁ συνᾴδων τῇ μαγάδι

μαγάδην (Anacreo)· †ὡραῖον κιθάρισμα

μαγαδῖδες (Soph. fr. 218)· ὄργανα ψαλτικά

μαγαρίς· μικρὰ σπάθη

μαγαρίσκος· πινακίσκος (268)

μαγάς· σανὶς τετράγωνος ὑπόκυφος, δεχομένη τῆς κιθάρας τὰς νευράς, καὶ ἀποτελοῦσα τὸν φθόγγον [ad 8]

μάγγανα· φάρμακα. [ad 9] γοη(τεύ)ματα

μαγγαν(ε)ία· μηχανία

μάγγανον· μηχάνημά τι [12]

μαγέταν αὐλόν· τὸν μαγεύοντα τοὺς ἀκροωμένους

μαγεύειν· γοητεύειν. θεραπεύειν θεούς

μαγῆες· οἰκονόμοι δείπνου. ἢ τὰ ἄλφιτα μάττοντες [16]

μαγίδες (Aristoph. fr. CCVIII)· αἷς ἀπομάττουσι καὶ καθαίρουσι. καὶ μάζαι, ἃς καταφέρουσιν οἱ εἰς Τροφωνίου κατιόντες [18—20]

μαγμόν (Soph. fr. 426)· τὸ καθάρσιον· *ἀπομάσσειν* γὰρ λέγουσιν, ὅταν περικαθαίρωσι τοὺς ἐνοχλουμένους τινὶ πάθει

μάγνης (Eubulus)· κυβευτικοῦ βόλου προσηγορία. (.......) καὶ ἄλλων πολλῶν λεγομένων (238) ὀνόματα βόλων [23]

μαγνῆτις λίθος (Eur. fr. 571)· αὕτη πλανᾷ τὴν ὄψιν, ἀργύρῳ ἐμφερὴς οὖσα. ἡ δὲ Ἡρακλεῶτις τὸν σίδηρον ἐπισπᾶται (col. 997, 3)

μάγον (Soph. O. T. 387)· τὸν ἀπατεῶνα. φαρμακευτήν. τὸν θεοσεβῆ, καὶ θεολόγον, καὶ ἱερέα, οἱ Πέρσαι οὕτως λέγουσιν [26]

ἑ

COD. 33 *λωτόβοσκον*, φύλλον 34 τοῖς π (χόρτος ... αὐλῶν post 35) 35 *λῶτο τερεῶτες* 37 λήγειν 38 *λωφάξαλος*, ἐμπηδήσας 39 *λώφαρ* 48 λωῶν M 1 κατομώσει — τὸ — τὸ 3 ἡ μ.γάδης αὐλὸς ἡ γηθηβοῆς — μαγάδη 4 *μαγάδειν* 5 *μαγαλίδες* 8 ὑπόκουφος 11 *μάγγανα*, μηχανήματα 13 *μαγεταναυλόν*, τὸν τὸν 15 *μάχευες* 17 *μαξαίας* 22 cf. μάνης

HES. 35 *λωτοῦ τ' ἔρωτες* (Eur. Tro. 435)· 41 *λωφῆσαι·* ἀπὸ τοῦ τραχήλου τὸ ἄχθος ἀποθέσθαι. παῦσαι, λῆξαι, ἀναπαῦσαι, ἡσυχάσαι. λωφῆσαι. καὶ τὰ ὅμοια (ex onomastico) 44 *λωϊόνων·* ὠφελιμόνων 46 *λωφούσῃ·* παυούσῃ 49 *ἦδος·* ἱκανός· ἐπειδὴ ὁ Μαδαεί, κτίστης τῆς Μηδείας. ἑρμηνεύεται δὲ οὗτος ἐκμέτρησις, ἤγουν ἱκάνωσις (Procop. Iesai. XIII 17 Genes. X 2 50 *μεμυαλωμένα* (Ps. LXV 15)· ..... 51 *βαλλίζειν·* ..... 52 *Λῶται·* ..... 53 *ἐτυμπανίσθησαν* (Hebr. XI 35. 37)· ἐπρίσθησαν 54 *ὕπερον·* 55 *μεμαράς·* 56 *Θυίσκη·* 57 *ἐμφρενώμενος·* 58 *ἀντισήκωσις·* 59 *ἀ(σ)πάλαξ·* (ἄσβεστος μοιχαλίς) μῦς τυφλός, ὁ τὴν γῆν τρυπῶν M Ad 8 ἢ τύχον προσφέρουσα μνᾶν μίαν (ad μναῖα) Ad 9 δίκτυα (ad γάγγαμα) 12 *μάγδωλος·* οἰκοδόμημά τι (מגדל) 16 *μάγιν·* ἀσπίδα (מגן) 18 *μαγίς·* παλαθὶς ἄρτου (Iudic. VII 13) 19 *μαγίστωρ·* ἐπιστάτης. διδάσκαλος 20 *μαγιστόρους·* διδασκάλους. ἐπιστάτας 23 *Μάγνητες* (B 756)· ἔθνος Θεσσαλίας 26 *μαγαυρόν·* ὑπερῷον (ex Aelio Dionys.)

μαγύδαρις (Theophr. VI 3)· ὀπὸς σιλφίου. οἱ δὲ ἕτερον τοῦ σιλφίου εἶναι μανότερον ⟨340⟩

μαγφδ†ή· ὄρχησις ἁπαλή· ἀπὸ Χρυσογόνου μάγου

μαδᾷ· ἐκρεῖ

μαδάλλει· τίλλει. ἐσθίει

μαδάλλοντες· τίλλοντες. ἐσθίοντες

μαδάρεις· τὰ πλατύλογχα τῶν † κρεάτων. Κελτοί

μαδαρός (Hippocr.)· ἀραιόθριξ. ψεδνός

μάδευμα· δέλεαρ, πρόβλημα. οἱ δὲ μάδευμα

μάδισος· δίκελλα. οἱ δὲ μαδιβός

μαδίσας (Hippocr.)· τὰς τρίχας ἀποβαλών

μάδον· πόα: καὶ λεῖον ⟨μαδόν⟩

μάδος (Boeoti)· τὸ ψίλωθρον

μαδρυνθήσομαι· κολασθήσομαι. ἐπιτριβήσομαι

?μᾶ· πρόβατα. Φρύγες

μᾶζα· ἄλφιτα πεφυρμένα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ

μαζάκις· δόρυ Παρθικόν

μαζαγόας· ἐπὶ μάζῃ μεμψίμοιρος

μᾶζαν (Ar. Pac. 1)· ἀντὶ τῆς τροφῆς, καὶ τῆς μεμαγμένης κόπρου

μαζάρυγξ· τὰ ἐπὶ τῷ πότῳ ἐπιόντα ⟨393⟩

μαζεινὸς ⟨μάζινος⟩ βοῦς· ὁ ἐξ ἀλφίτων

Μαζεύς· ὁ Ζεὺς παρὰ Φρυξί

μάζης ὤνιον· ἄρτου πρᾶσις

μαζίναι· μαζοί ⟨cf. λαζ—⟩

μαζίον· ὀλίγον ⟨cf. μάτιον⟩ [51]

μαζονόμον· κύκλον, ἢ ξύλινον πίνακα

μαζοπέπτης· ἀρτοκόπος

μαζός. μαστός (Call. Dian. 214). ὄχθος. τι(τ)θός

μαζοφορίς· ὅμοιον κανῷ

μαζῶντα· τὸν μάττοντα τὰς μάζας [57]

μαθαλίδες (Blaesus)· ἐκπώματά τινα. οἱ δὲ μέτρα, ὡς κύαθοι

†μαθᾶμαι· ζητῶ

μάθας (Dor. Aeol.)· μαθήσεως

μαθήματα· ἃ οἱ ὑποκριταὶ ἀνελάμβανον

μάθυιαι· γνάθοι ⟨413⟩

μαί· μέγα. Ἰνδοί

μαῖα· πατρὸς καὶ μητρὸς μήτηρ. καὶ τροφός. καὶ περὶ τὰς τικτούσας ἰατρός. καὶ ὀμφαλοτόμος. καὶ προσφώνησις πρὸς πρεσβῦτιν τιμητική, ἀντὶ τοῦ, ὦ τροφέ (β 349)

Μαίανδρος· ποταμὸς Μιλήτου· ἄλλοι Καρίας. καὶ κόσμος τις ὀροφικός. καὶ εἶδος ἱππασίας παρὰ ἱπποδαμάσταις

μαίεσθαι (ξ 356)· ζητεῖν, ἐρευνᾶν. καὶ μαιμάσσειν τὸ αὐτό

μαιεύονται· μαιοῦνται

μαίευσις (Plat. Theaet. 150 B)

†μαιθαῦ· οἴμοι

† μαίθη· καρδία πρὸς τοῖς ἱεροῖς. καὶ ὄνομα

μαιμᾷ (Aesch. Suppl. 895)· ἐνθουσιᾷ καὶ ὀξέως ὁρμᾷ. ἢ ὀρέγεται, προθυμεῖται

†μαίμα· τῶν ὀρνίθων ἡ κοιλία

μαιμαέντι (Aeoles?)· ἐνεργῶς κινουμένῳ

μαιμάκτης· μειλίχιος. καθάρσιος

μαιμᾶν· ὀρέγεσθαι, ἐπιθυμεῖσθαι

μαῖμαξ· ταραχώδης

μαιμάσασα· οἰστρήσασα [78]

μαιμώμενος· ὁρμῶν [ad 79]

μαιμῶν· ἐνθουσιῶν

μαιμῶσα· ὀρεγομένη, προθυμουμένη. κινουμένη [82]

μαιμώωσιν (N 57)· ἐνθουσιῶσιν. ὀρέγονται, προθυμοῦνται

μαινάδες· αἱ Βάκχαι

μαινάδι· Βάκχῃ μαινομένῃ

μαινάς (Soph. fr. 856, 4)· Βάκχη

μαίνεται· [ad 87] ὑλακτεῖ

μαινόλης (lyr. fr. 78 p. 1057)· παράκοπος. ἔνθεος [89—91]

Μαιονία· ἡ Λυδία. (Μαίονά φασιν εἶναι ποταμὸν γῆς Ἀχαίας)

μαιούμενος· ἐκλοχίζων

COD. 27 μαγυδαρίς — μανώντερον 30 μαγδάλλει 31 μαγδ— 32 πλατύτερα λόγχα 37 μαδόν 44 νεναγμένης 48 πράσις 49 μαζιναί 52 μαζονόμενον 56 μαζόντα ⟨μάσσοντα?⟩ 63 Cf. μάσι 64 πρεσβύτην 66 μαιάσσαν 67 μαιεῦνται, μυοῦνται 71 μαιμ., ἐνθουσιασμοί — ὁρμαί 78 σφίζει 80 μαιμόνων 83 μαιμωῶσιν 92 μαιωνία (Μαίονα κτλ.) post [100] cf. Steph. Byz. 426, 13

HES. 51 μαζοί (Δ 528)· μαζῶν 57 μαεῖται· μωρολογεῖ 78 μαιμάσσει (Ierem. IV 19)· σφύζει. προθυμεῖται Ad 79 ζητῶν ⟨μώμενος⟩ 82 μαιμάωξ· κινουμένη (76. 81). ἢ ἀδελφός ⟨ὁμαίμων⟩ Ad 87 ὀργίζεται (E 185) 89 μαινομένοιο (Z 132)· ἐνθουσιωδῶς κινουμένου, ἢ μανίας παρασκευαστικοῦ, μανιοποιοῦ 90 μαινομένου Διονύσου· μανίας ἐμποιοῦντος. ἢ ἐπὶ τοῦ οἴνου, μετωνυμικῶς· ἔκφρονας γὰρ ποιεῖ καὶ εὐκινήτους 91 μαινοῶσιν· ἐνθουσιῶσιν (N 75)

Μαῖρα· κύων τὸ ἄστρον, ἢ ἀκμαιότατον καῦμα. οἱ δὲ τὴν σελήνην (Ἰλάϊρα?). οἱ δὲ Προίτου θυγατέρα, Αἴθρας ἀδελφὴν εἶναι (λ 326)

(*μαιρίην*· ὀχλεῖσθαι, πυρέττειν (284), Ταραντῖνοι δὲ μαιρίην τὸ κακῶς ἔχειν)

μαίσωλος· ζῶον τετράπουν, γενόμενον ἐν τῇ Ἰνδικῇ, ὅμοιον μόσχῳ

μαίσωνα· μάγειρον. ἄλλοι βορόν· ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι [97. 98]

[ante 100] *Μαιῶτιν λίμνην* (Ar. HA. IX 24, 5) ἐν Ἑλλάδι [101]

μάκαιρα· τελεία. εὐτυχής. τιμία [3]

μακαρία· βρῶμα ἐκ ζωμοῦ καὶ ἀλφίτων

μακαρίνη· ἀνδράχνη [6]

μακαριότης (Plat. Legg. II 661 B)· εὐδαιμονία

μακαρίτης (Aristoph. p. 1148)· ὁ τεθνεώς. ὁ μακάριος. ὁ νεκρός [9. 10]

(*μάκαρς* cf. μαρκάς)

Μακάρων νῆσος (Armendas)· ἡ ἀκρόπολις τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν

μακεδνὰ σκῦλα (Trag. inc.)· τὰ οὐράνια καὶ μεγάλα. ἢ ὅτι τρόπαια μετέωρα ἵσταται

μακεδνή (η 106)· μηκεδανή. μακρά. ὑψηλή

μακέλα (Lac. Ion.)· φράγματα, δρύφακτοι

μακέλλη· δίκελλα (Aesch. Ag. 526). πλατὺ σκαφίον (Φ 259) .... δὲ τῆς μακέλλης ὁ στελεός

μάκελος ⟨—ον⟩· δρύφακτος

μακελλωτά (Iones)· τὰ αὐτά

μακεσίκρανος· ἔποψ. διὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καθάπερ λόφον. (ὅθεν) καὶ κορυθαίολον αὐτὸν λέγουσι. πολυώνυμον δὲ [λέγεται] τὸ ζῶον· σίντην τε γὰρ αὐτὸν καὶ ἀλεκτρυόνα (ἄγριον) καὶ γέλασον λέγουσι

Μακεττία· ἡ Μακεδονία

μάκιστος· πορρώτατος. ὄφελος ἔχοντα (Soph. Phil. 849)

?*μακιστήρ*· βέλος (Aesch. Suppl. 466). τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου (Pers. 700)

†*μάκιστι*· λοιμός

Μάκκος· βασιλεύς

μάκκορ· ἐργαλεῖον γεωργικόν, ὡς δίκελ(λ)α

μακκοῦρα· χειρὶ σιδηρᾷ, ᾗ χρῶνται πρὸς τοὺς ἵππους

μα(κ)κοᾶν (Ar. Eqq. 395)· παραφρονεῖν. προσποιεῖσθαι μὴ ἀκούειν

μακούνιον· δίκτυον κιχλῶν, ὅπερ τινὲς *νεφέλην*

μακρά· μεγάλη .... εἰώθασι γὰρ οἱ (κατα)δικάζοντες ἐν τῷ γραμματ(ε)ίῳ μακρὰν γραμμὴν ἕλκειν, ὁ δὲ ἀπολύων μικράν

†*μακρακές*· τὸ εὔκυκλον

μακρηγορία· μακρὰ διάλεξις, ἢ ὑπαγορία [32]

Μάκρις (Call. Del. 20)· Εὔβοια ἡ νῆσος

Μακρόβιοι· αἱ νύμφαι. Ῥόδιοι [35. 36]

μάκται· οἱ μάττοντες τὰς μάζας

μακτήρ· ἡ κάρδοπος. ἡ πυελίς. καὶ διφθέρα: καὶ ὀρχήσεως σχῆμα ⟨μακτρισμός⟩

μακτήριον· ἱλαστήριον. κάλυμ(μ)α ἱερὸν κρύφιον. ἢ κύκλος ξύλινος

μάκτρα (Ar. fr. XVI p. 1123)· ἀβάκιον, ἔνθα μάσσουσι τὸ ἄλευρον

μακύνεται· μεγαλύνεται. ὀρθοῦται

μακών (κ 163)· βοήσας

μάλαγμα· ἴαμα. [ad 44] ἄθροισμα. βούνισμα [45. 46]

μάλα εἰκότως (Plat. Civ. 413 C)· πάνυ πρεπόντως

μάλαι· μασχάλαι

μαλακία· νόσος. βλακία. εἶδος δὲ ἰχθύων, τευθίδες καὶ σηπίαι, *μαλάκια* (Ar. H. A. I 6, 1)

τ

COD. 94 *μαίρα* — πρὸ τοῦ θυγα — ἀδελφοῦ Ibid. post σελήνην] Ταραντῖνοι ... ἔχειν 95 γενόμενος 96 *μαίσων*, μαγειρίον βύρον — μασα| (98 *μαίωτρα*· τὸ ῥεῦμα Cyr. Dr.) 100 Plato Com.? 12 *μάκεδνα* 18 *μάκελλα*, τὰ αὐτὰ (Varro L. L. V 146) 19 σιήτην — ἀλεκτρυῶνα — γέλωυς (cf. ἔπωπα) 22 *μακίστηρ* 23 μακίστη δ' οἶμος? 25 μάκορ cf. βάσκη, μάσκη 26 cf. ὅρπη 29 μεγάλα, cf. γραμμή 38 *μάκτηρ* 39 ἱλαστήρια κάλυμα

HES. 97 *μαιωθήσονται* (Iob. XXVI 5)· λοχευθήσονται. γεννηθήσονται. θεραπευθήσονται 98 †*μαιωστᾷ* (μαίεται)· ἐρευνᾷ, τῇ φύσει Ante 100 [*Μαίωτα*· λίμνην [*Μαίωνά* φασιν εἶναι ποταμὸν τῆς Ἀχαΐας (92)] καί] 1 *μάκαρ* (Γ 182)· μακάριε, εὐδαίμων 3 *μάκαρες* (Hom.)· μακάριοι, εὐδαίμονες, ἅγιοι 6 *μακάριος* (Ps. I 1)· ὁ πάντοτε ἐν ἀγαθῷ ὤν, εὐδαίμων 9 *μάκαρος* (α 217)· μακαρίου 10 *μακάρων* (c. c. Α 339)· εὐδαιμόνων, μακαρίων 32 *μακρῇσι* (Ν 782)· μεγάλαις 35 *μακρὸν ἄϋσε* (Γ 81)· μεγάλως ἐβόησεν 36 *μακρονῆχι* (Μ 121)· τὸν μακρὸν (μοχλὸν) τὸν συνέχοντα Ad 44 *μάλα* 45 *μάλα βούλεται* (Ο 51)· πάνυ, σφόδρα, λίαν, μάλιστα, ἄγαν 46 *μάλαγμα* (Sapient. XVI 12)· ἴαμα

μαλακίζεσθαι (Dem. Phil. 3, 35)· ἀσθενῶς διακεῖσθαι, νοσηλεύεσθαι
μαλακίννης· παρθένος ⟨v. μαλκενίς⟩
μαλάκιον (Ar. fr. VI p. 1079)· γυναικεῖον κοσμάριον
μαλακὸν ἱμάτιον· τετριμμένον. Κῷοι δὲ εὐμετακόμιστον. ἢ πολυτελές. ἢ ἁπαλόν [54. 55]
μαλακός· μαλθακός. ἔκλυτος. γυναικοήθης
μαλακόστρακα· καράβους καὶ καρίδας [58—60]
μαλάξαι· πραῧναι
μάλα σαφῶς· πάνυ φανερῶς
†μάλασσος· τράχηλος
μαλατῆρες· ναῦται ⟨cf. ἄμαλα⟩
μαλατθίᾳ· αἱμωδιᾷ
μάλα τι τῶν ἀποκρύπτων
μαλαφῶν· ζητῶν [68]
μαλάχιος· ἰχθῦς ποιός
μάλα ὤν· λίαν, πάνυ [71. 72]
μαλερόν (Soph. OT. 191)· καυστικόν. μαραντικόν. ὀξύ. λαμπρόν. ἰσχυρόν. †ἀσθενές
μαλερὰς φρένας· ἀσθενεῖς. καὶ ξηράς, καυστικάς
μάλευρον (Achaei fr. 15)· ἄλευρον. στέας
μάλη· †χλαῖνα. μασχάλη [ad 76]
†μαληκῷ παιδίῳ· χοιριδίῳ δεσμῷ. τροχήλια καὶ παγὶς †μαλικῷ καλοῦνται [78]
μάλθαν (Aristoph. p. 1007)· κηρὸν ἁπαλὸν ἥσθιον
μαλθακόν (Ar. fr. inc. CCX)· ἀγαθόν. μαλακόν. ἡδύ. προσηνές. τρυφερόν. ἀσθενῆ
μαλθάσσειν (Aesch. Prom. 1008)· μαλάσσειν. πείθειν
μάλθη· μεμαλαγμένος κηρός (Dem. Cor. § 11). ἡ μαλακία. καὶ τρυφερή ⟨μαλθή?⟩
μάλθη (Cratin. fr. XXIV p. 131)· ῥύπος ξηρός ⟨. κηρός?⟩
μαλθώσω· μαλακώσω
Μάλεια· ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς
†μάλιαν· εὔφημον, ἥσυχον, πραεῖαν
μαλιή· τὸ περὶ τὰ ὑποζύγια πάθος, ὅτε βήττῃ ⟨μάλιν?⟩
Μαλιεῖς (Dem. 1379, 22 Thuc. III 92) [ad88]
μάλιον (Tyrtae fr. 12, 6)· μᾶλλον
Μάλικα· τὸν Ἡρακλέα Ἀμαθούσιοι
μαλίρ (Lacon.)· γῆ κιμωλία
Μαλίς· Ἀθηνᾶ (Hipponact. fr. 64): λαπάρα. ἄφθα. φλεγμονή ⟨μάλις⟩
μάλιστα· λίαν, πάνυ, πλέον, σφόδρα, μᾶλλον
μαλιωτέρα· προσφιλεστέρα
μαλκενίς· ἡ παρθένος. Κρῆτες ⟨151⟩
μάλκην· τὸ ἐπικόπανον. Πάριοι
μαλκίειν· τὸ ὑπὸ ψύχους συνεσπάσθαι τὰς χεῖρας
μαλκίετον· μαλακῶς καὶ ἀσθενῶς ἔχετον. ἐπιεικῶς δὲ τοὺς ὑπὸ κρύους κεκμηκότας μαλκίειν λέγουσι
μαλκιώτατον· μαλακώτατον
μαλκόν· μαλακόν
μαλλαθόντες· ἐσθίοντες ⟨31⟩
μᾶλλον· πλεῖον. μάλιστα
μᾶλλόν πως· ὅσον
μαλλός· τὸ ἔριον. καὶ ἡ καθειμένη κόμη, ὃ καὶ κρὲξ καὶ σκόλλυς. [καλεῖται δὲ καὶ τὰ ποίμνια. ὅθεν καὶ μαλῶτιν καλεῖσθαι τὴν Ἴδην, διὰ τὸ πολυπρόβατον εἶναι.] καὶ λευκός ⟨ad μαλός ap. Theocr.⟩
μάλλυκες· τρίχες
μαλοπάραυος· λευκοπάρειος
Μαλόεις· Ἀπόλλωνος ἐπίθετον, ἢ ἐπώνυμον
μαλοσσόα ὁδός· ᾗ τὰ πρόβατα βαδίζει
μάλουρις· λευκόκερκος. καὶ ἥτις τὴν οὐρὰν ἔχει λευκήν
μαλουρος· λεύκουρος
μαλόχιον· σπαθητόν [12]
Μαμάγκεια· ἐν Κλαζομεναῖς τόπος (Hipponax?)
μάματα· †ποιήματα. βρώματα
μαματίδες· ἀναδενδράδες. Δόλοπες
Μάμερτος (Lycoph. 938)· Ἄρης
μαμάτραι· οἱ στρατηγοί, παρ' Ἰνδοῖς
μα(μ)μάκυθος· μωρός. ἔστι δὲ καὶ δρᾶμα πεποιημένον Πλάτωνι [19]

COD. ⟨51 a μαλακι⟩ et ἶνις, ἰννή⟩ 57 μακοστρα. 66 , τί 70 μαλαῶν 75 μαλερόν 79 μαλθακηρόν· ἁπαλῶς 85 μαλία 91 μαλιργή 97 μαλκιεῖν — μαλκιὴν 203 μᾶλλον, πῶς 4 καθημένη — ὁ κέκριξ — μποινία — μαλλωτὴν 6. 7. μαλλ| 8 μαλόσα cf. μηλοσσόη 9 λευκοκέρως — θύραν 13 |αγκία cf. Κῶνος, Τυρὴν 15 δώλωπες

HES. 54 μαλακὸν περίκωμα (Ξ 359)· ἁπαλὸν κοίμημα 55 μαλάγας ⟨μολγός⟩· ἄδησυς. θύλαξ, ἀσκός 58 μαλακῷ· ἁπαλῷ (Ω 678), τρυφερῷ, ἡδεῖ (Κ 2) 59 μαλάνιον σάκκος (Aesch. Sept. 43?) 60 μαλάντερον (Δ 277)· μαλανώτερον 68 μαλάχη· μολόχη ⟨Moer. 263⟩ 71 Μάλεοι ὄριοι (δ 514) 72 μαλεροῖο (Greg. Naz. Arc. VII 7)· καυστικοῦ Ad 76 μαλάχη 78 μαλητέον· ζητητέον Ad 88 ζητεῖς ⟨cf. μανίεις⟩ 12 μάλ' ὦκα (Β 52)· πάνυ ταχέως 19 Μαμβρή (Genes. XIV 13)· ἀπὸ δράσεως

μαμμᾶν (Callias fr. XI p. 742)· *ἐπὶ τῆς παιδικῆς φωνῆς. ἐσθίειν*

μάμμη (Pherecr. fr. IV p. 282)· *ἡ μήτηρ τῶν γονέων. ἢ ὑποκόρισμα μητρὸς ἐκ παιδίου. Ἀττικοί*

μαμμικόν· μητρικόν

μάμμος· οἰκέτης (Antiphan. com. vol. III p. 30?)

μανα†ύεται· †πανέλκεται

μανάκις (Plat. fr. LXXI p. 696)· *ὀλιγάκις, σπανίως. [ἢ πυκνά* (Empedocl. 217 Xen. Cyneg. XI 15)

μανδαλωτόν (Ar. Thesm. 132 Ach. 1201)· *φίλημα ποιὸν οὕτω καλεῖται*

†μανδοτά· σημεῖα

Μανδραγόρας· ὁ Ζεύς. καὶ εἶδος βοτάνης, οἰνωτικὸν καὶ ὑπνωτικόν ⟨q. v.⟩

Μανδραγορῖτις· Ἀφροδίτη

μάνδραι (Call. Cer. 103)· *ἕρκη, φραγμοί, αὐλαί, σηκοὶ βοῶν καὶ ἵππων*

μανδύας (Aesch. fr. 354)· *εἶδος ἱματίου Περσῶν πολεμικόν. ἢ μαντείας* ⟨—*τύας* cf. 251⟩

μανδύη· δόρυ, ὡς δρέπανον [33—35]

μανείην· μανῶ

μάνης· εἰς τὰς λάταγας

Μάνης· κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα καθάπερ Εὔβουλος ἐν Κυβευταῖς (fr. III p. 233) *παρίστησι καὶ ἄλλων καταλεγομένων βόλ..* ⟨22⟩. *καὶ βαρβαρικόν* (Pherecr. fr. I p. 254)

Μανέρως (Eubul. fr. VI p. 228)· *τοῦτόν φασιν † Αἰγύπτιον ὁμολογῆσαι πρῶτον παρὰ Μουσῶν διδαχθέντα, καὶ διὰ τοῦτο πᾶσιν ἀνὰ στόμα γενέσθαι, ὡς Κλέαρχος ἐν τοῖς περὶ Παιδείας ἱστορεῖ* (Herod. II 79)

μανία· ὀργή, θυμός. κότος

(*μανίεις* [Aeoles]· *ζητεῖς* cf. 188)

μανόν (Athenienses)· *ἀραιόν. μικρόν. ὀλίγον. χαῦνον* (Teleclid. fr. XXX)

μανοστήμοις (Aeschyl. fr. 290)· *ἀραιοστήμοις*

μανότατον (Xen. Cyn. V 4)· *ἀραιότατον*

μανότης (Plat. Tim. p. 72 C)· *ἀραιότης* [45—48]

μάντις· ὁ ἐν τοῖς κήποις βάτραχος. καὶ εἶδος ἀκρίδος (Theocr. X 18) [50. 51]

μάνυ· μικρόν. Ἀθαμᾶνες

μάνυζα (Hippocrat.)· *μονοκέφαλον σκόροδον, ὅπερ ἔνιοι μώλυζαν*

μάνυσον (Eur. Hec. 196)· *τὰ μήκιστα δήλωσον*

μανῶν· ἀραιῶν

?ματεῖ· πατεῖ [57]

μάραγνα· μάστιγξ, ῥάβδος, ταυρεία

μάραγνά γ' ἢ (Eur. Rhes. 817)· *ταυρεία*

μάραγοι· οἱ ἀπόκρημνοι τόποι

Μαραθών (Callim. fr. CCCL)· *δῆμος τῆς Ἀττικῆς· ὅθεν καὶ ποιητὴς ἦν Μαραθώνιος*

μαραίνεται (Eur. Alc. 203)· [ad 62]

μαραίπους· μεμαρασμένος τοὺς πόδας

Μαράξας· μήν, ὁ Ἀπελλαῖος

μαράσσαι· κύνες (col. 106, 75), *ὄρνιθες*

μαργᾷ· μαργαίνει. ὑβρίζει. ἐνθουσιᾷ, μαίνεται. ὑβριστικαὶ γὰρ αἱ μάργαι

μαργαίνων· μαινόμενος. δεσμῶν. ὑβρίζων. δεσμὸς γὰρ ἡ μαργάς

μαργαρίσκον· πινακίσκον (7)

Μαργείτης (Aristot. Poet. 4)· *μωρός τις, ἢ μὴ εἰδὼς μίξιν γυναικός, κἂν γυνὴ προτρέπηται αὐτόν*

μαργηέντων· λυσσώντων

Μαργίτης (Cratin. fr. XXXIV p. 188)· *μωρός τις, μαινόμενος*

μαργ.τάτην· ἐπιμανεστάτην

Μαργίτου· ἄφρονος, μωροῦ

μαργοῖς (Phrynich. trag. fr. 5)· *μαινομένοις ὑβρισταῖς*

μάργος (Hesiod. Ath. 428 C)· *μαινόμενος. ὑβριστής*

μαργῶντες (Soph. fr. 754)· *μαινόμενοι*

COD. 22 *μικρὸν* 28 *οἰνικὸν — ὑπνωτόν* 29 *|ίτις* 30 *ὗλαι* 31 *πολεμικοὶ* 32 *μανδύει* 36 *μανίην* 37 *μανήσεις, τὰς* 38 *καὶ βαρβαρικὸν* post *ὄνομα* 39 *μα-*
ε
νερῶς — π μάγων 41 *χαυνὸν* 43 *μανώτατον* 49 *μαντίς* 52 *μανυπικρόν· ἀθαμανές* 53 *μενλύζαν* 54 *μίκιστα* 58 *μάραινα — γαυρία* 59 *μάραγνα. γῆ ταυρεία* 66 *ὕβρεις γὰρ* 69 *μαργέτης — καὶ — προτρέπεται* 71 *μαργῆτις* 75. 76 = 76. 75 75 *μαργόντες*

HES. 33 *μαμωνᾶς* (Luc. XVI 9)· *θησαυρὸς πλεονεξίας* 34 *μανσούρ* (Chrysost. ad Iob. XXXVIII 32)· *κύων* 35 *μανασσῆς* (Apocalyps. 7)· *ἐπιλανθανόμενος* (Tischendorf p. 128) 45 *μαντευόμενος* (ι 510)· *χρησμοδοτῶν* 46 *Μαντινέη* (Β 607)· *πόλις Ἀρκαδίας* 47 *μαν-*
τ
τίον (Ο 242)· *ἀντὶ τοῦ μαν* 48 *μάντιος* (κ 493)· *μάντεως* 50 *μαντοσύνη* (Α 72)· *μαντείανα* 51 *μαντείας μαντείας* (Ezech. XIII 7) ⟨231⟩ 57 *μαραναθά* (1 Cor. XVI 22)· *ὁ κύριος ἦλθεν. ἢ εἶδον τὸν κύριον* Ad 62 [*μαίνεται*]

μαργῶσαν χέρα (Eur. Hec. 1128)· μαινομένην χεῖρα

Μαρεῶτις· εἶδος ἀμπέλου [79]

†μαρηγῆλλαι· ἀμφιπονεῖ. στραγγεύεται

Μαριανδυνὸς θρῆνος (Aeschyli)· δαιμονίως γὰρ περὶ τοὺς θρήνους σπουδάζουσιν. ἄλλοι εἶδος ᾠδῆς τωθαστικῆς τὸν Μαριανδυνόν, ὡς Λιτυέρσαν

μαριανδυνίζεις· εἰρωνεύεις

μαριζεύς (Aristot. ausc. mir. 41, Sophocl.)· λίθος τις, ὃς ἐπισταζομένου ὕδατος καίεται [84]

Μαρικᾶν(τα Eupol. fr. IV p. 500)· κίναιδον. οἱ δὲ ὑποκόρισμα παιδίου ἄρρενος βαρβαρικοῦ

μαρίλη (Ar. Ach. 350)· ὁ χνοῦς. καὶ τὸ λεπτὸν τῶν ἀνθράκων (Hippocr. 648, 55)

μαριλοκαυτῶν (Soph. fr. 959)· ἀνθρακευτῶν· μαρίλη γὰρ τὸ ἀπόψημα τῶν ἀνθράκων

μαρίν· τὴν σῦν. Κρῆτες (col. 106, 75)

Μαρῖνος· κίθαρος. ἰχθὺς θαλάσσιος (Ar. HA. VI 16, 1 VIII 20, 6). καὶ ὄνομα κύριον [90]

μαρίς (Ar. HA. VIII 11)· ἓξ κοτύλας. καλεῖται δὲ ὁμωνύμως καὶ τὸ μακρὸν πέπερι

Μαρίταιον· τὸν Δία

μαρκάς· μακάριος. εὔμοιρος [94]

μαρμαίρει (Alcaeus)· λάμπει [ad 95]

μαρμάραι· αἱ τῷ ἐρυθροδάνῳ βεβαμμέναι

μαρμάρε[ι]ον· λευκόν, λαμπρόν. ἄνθος

†μάρμαρα· λαμπρά (310). ἐρισύβη

μαρμαρόεντα· λάμποντα [300—3]

μάρμαρος (Call. Ap. 24?)· λευκὴ λίθος

μαρμαρυγαί· αἱ συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις (ϑ 265). ἢ λαμπηδόνες (Hippocr. p. 1222 D)

μαρμαρυγή· φῶς. ἀστραπή. βῆμα. πήδημα. λαμπηδών. κίνησις ποδῶν συνεχής. αὐγὴ ὀφθαλμῶν [7—11]

μαρνάμενοι (Ζ 256)· μαχόμενοι (1679)

μάρναται (Δ 513)· μάχεται ἐν πολέμῳ

Μᾶρον· ὄρος. καὶ πόα (Theophr. fr. 4 de odor. 33, 34)

μάρπτεν· κατελάμβανε, συνελάμβανε. καὶ μάρπτει, ὁμοίως [16]

μάρπτοντα· κρατοῦντα

μάρπτις (Aesch. Suppl. 833)· ὑβριστής

μάρρον· ἐργαλεῖον σιδηροῦν

†μάρσεται· κτήσεται [21]

μάρσιποι· οἱ γαστρίμαργοι. ἢ σάκκοι [23. 24]

μαρτύρομαι· ἐπιφωνοῦμαι

μάρτυρ· μάρτυς

μαρυκᾶσθαι· ἀναπέμπειν τὴν τροφὴν καὶ πάλιν αὐτὴν ἀναμασᾶσθαι

μαρυκᾶται· ἀναμασᾶται

μάρψαι· συλλαβεῖν [ad 29] [30]

μάρψω (cf. Eur. Ion. 158)· καταλάβω [32]

μάσασθαι (λ 590)· ἐφάψασθαι. καθᾶραι

μάσθλη καὶ μάσθλης· δέρμα (Hippocr. II p. 275 K), καὶ ὑπόδημα φοινικοῦν. καὶ ἡνία. διφθέρα

μάσθλητας θ' ὁμοῦ· τὰς ἡνίας. καὶ γὰρ ἡ μάσθλη. Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ καὶ Συνδείπνοις (fr. 125)

μασί· μεγάλως (346)

μασίγδουπον βασιλῆα (ep. inc.)· μεγαλόηχον, τὸν μέγαν ἐν ἤχῳ

Μασιμάνας· τοὺς βαρβάρους οὕτως ἔλεγον

μάσκη· δίκελλα (cf. μάκκορ et βάσκη)

μάσπετα (Antiphan. com. III p. 48)· τοῦ σιλφίου τὰ πρῶτα πέταλα, ἢ τὸ τοῦ καυλοῦ ὄπιον (cf. μαγύδαρις)

COD. 77 χεῖρα 80 στρατεύεται (cf. μοργυλλεῖ) 81 δαιμονίους — τωθαστικῶς — μαρίανδὺν ὡς λίπερσαν 82 μαριδρουνίζεις 89 καθαρὸς ἰχθὺς 91 μαριστὸν — πεπεριᾶ (93 μάκαρς? Apoll. Dysc. pron. 74 A) 318 μάρπτυς εῖν 19 μαρρόν (marrha) 22 μαρσιπέοι 27 ἀναμάσασθαι 28 |σσᾶται 29 συλλαβὴν 30 μάρψειὸ 33 μασᾶσθαι 35 μάσθλη, τὰς τυμουτὰς Forte γὰρ ὁ μάσθλης (cf. δίγονος) 36 μάση (cf. μαί) 37 |πος βασιλέα (βασίλημα Alcaei?)

HES. 79 μαρήγει (μάρπτει)· λαμβάνει (vid. schol. Il. XV 37) 84 μαρίειν· ὀχλεῖσθαι. πυρέττειν (v. μαιρίην) 90 μαριώθ (Ezech. XLVII 19)· ἀντιλογία 94 Μάρκος· ἐντολή (cod. Coisl. CXCV) Ad 95 ἐνθουσιᾶ (μαργαίνει) 300 μάρμαρ(ον ὀκριόενθ' Π 735)· στερεόν 1 μαρμαίροντα (Γ 397 al.)· λάμποντα (Greg. Naz. C. VI 56) 2 μαρμαρέην (Γ 126 v. l.)· λαμπράν 3 μαρμαρέησι· λαμπηδόσι 7 μαρμαρυκῆ· ἀπὸ τοῦ μαρμαίρων 8 μαρμάρω (Μ 380 ι 499)· λιθοποιῷ (non μαρμαρῶ· λιθοποιῶ) 9 μαρμάρῳ κριόεντι (Μ 380)· λίθῳ τραχεῖ 10 μάρμαρα· λαμπρά (298) 11 μάρμοιρον· λαμπρόν 16 μαρπτήσῃ· καταλάβῃ (Θ 405) 21 μαρσίπιον (LXX)· βαλάντιον. φασκώλιον 23 μαρτυρίαι· βουλήσεις 24 μαρτυρίῃσι (λ 324)· βουλήσεσιν, ἐντολαῖς Ad 29 καταλήψεσθαι (Χ 201) 30 μάρψει δ' (Ο 137)· καταλήψεται ... 32 Μάσης (Β 562)· πόλις (v. Μύσης)

μάσσαι· ζητῆσαι. καθαρίσαι. φυράσαι

†μάσσασθαι· μάχεσθαι. [ad 42] ἀναγκάζεσθαι [ad 42]

μάσσει· καθαρίζει. καὶ τὰ λοιπά

μάσσον (θ 203 Hippocr. I p. 193 K)· πλέον, μεῖζον. μικρόν, ἔλασσον (Xen. ΚΠ. II 4, 27 Lac. XII 5)

μασσότερον (Dius Stob. Fl. II p. 497)· πορρώτερον

μάστα· ἡγεμών. ἡ μεγάλως ⟨336⟩

μαστάζει (Nic. Th. 916)· μασᾶται ⟨362⟩

μαστάζεται· διαμασᾶται

μάστακα (δ 287)· τὸ στόμα· ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι. ἢ τὸ μάσημα. οἱ δὲ ἀκρίδα (Soph. fr. 645). ἢ σιαγόνα [50. 51]

μάσταξ· ἔνθεσις. ἡ ἀκρίς. ἡ στόμα

μασταρίζειν (Ar. Ach. 689)· μαστιχᾶσθαι. καὶ τρέμειν. ἢ σφοδρῶς, ἢ κακῶς μασᾶσθαι

μαστεύει· ζητεῖ, ἐρευνᾷ, ψηλαφᾷ, ἐπιζητεῖ ⟨369⟩

μαστήρ (Soph. Tr. 733)· ἐρευνητής ⟨396⟩

μαστῆρες (Hyperides)· ζητοῦντες, ἐρευνῶντες [57—59]

μαστιγίας (Ar. Ran. 501)· ὁ μαστιζόμενος [61]

μαστίζει· [ad 62] τύπτει

μαστίζει· πληγαῖς τύπτει

μαστίζων· [ad 64] πατάσσων

μάστιν (ο 182)· τὴν μάστιγα (Αἰολικῶς) [66]

μαστοί· τὰ ὑψηλὰ τῆς Ἀττικῆς μέρη

μαστός· ποτήριον (Paphii). ἢ λίθον. καὶ τὰ (εἰς) ὕψος ἀνέχοντα χώρας μέρη μαστούς [69]

μαστρίαι· αἱ τῶν ἀρχόντων εὔθυναι

μάστροι· παρὰ Ῥοδίοις βουλευτ(αί, οἱ καὶ μαστ)ῆρες

μαστροπός (Com. V p. 603)· δύστροπος. πανοῦργος. ἀπατεών. ὁ τὰς γυναῖκας ἢ ἄνδρας προσκαλῶν καὶ μαυλίζων, ἢ προαγωγός

μαστροφός (Attici?)· τὰ αὐτά

μασύντης· παράσιτος

μασχαλέον· κάνεον. πίναξ ⟨379. 380⟩ [76]

μασχάλη· μέρος τι τῆς πρώρας, ὅπου καὶ τὸ τέρθρον, ὃ καλοῦσιν ἀρτέμωνα. ἢ τοῦ τῆς ἐλαίας φύλλου τὸ μέρος (Theophr. III 15, 1 CP. I 6, 4)

μασχάλην (Aeol.)· τὸ τοῖς λευκίνοις σχοινίοις τὰς ἀγκύρας σχάσαντας περὶ τὸν ἀγκυρίτην λίθον περιθεῖναι

μασχάλινον· φοινίκινον πλέγμα

μασχάλιον· κάνεον φοινίκι(ν)ον. Μασχάλη γὰρ ἡ τοῦ φοίνικος ῥάβδος. ἢ σχοινίον

μασχαλίσματα (Trag.)· (οἱ) φονεύσαντες ἐξ ἐπιβουλῆς τινας ὑπὲρ τοῦ τὴν μῆνιν ἐκκλῖναι ἀκρωτηριάσαν τὰ μόρια τούτων, οἷον ὤτων, ῥινῶν, καὶ διείραντες ἐκρέμων ἐκ τοῦ τραχήλου διὰ τῶν μασχαλῶν. καὶ τὰ ἐπιτιθέμενα ἀπὸ τῶν ὤμων κρέα ἐν ταῖς τῶν θεῶν θυσίαις

μασχαλιστήρ (Herod. I 215 Aesch. Prom. 71)· (ὁ) διὰ τῶν μασχαλῶν δεσμὸς τοῦ ὑποζυγίου. τὸ αὐτὸ καὶ μασχαλίς

μασχαλισθῆναι (cf. Soph. El. 445)· ἀνηρτῆσθαι ἐκ τῶν μασχαλῶν

μασχαληπτεῖ· ὑπὸ κόλπον καὶ ὑπὸ μάλην φέρει

†μασχαλόν· τὸν χιτῶνα

μᾶται (Aeoles)· διατρίβει, χρονίζει

ματαιολοιχός (Arist. Nub. 451)· ὁ περὶ τὰ μικρὰ πανοῦργος, καὶ λίχνος

μάταιος· ἠλίθιος. τάλας

ματαίαν· τάλαιναν, ἠλίθιον

μάταισι (Aesch. Suppl. 820 Sapph. fr. 1, 3 cod. M)· ταῖς ματαιότησιν

ματαΐσσει ⟨—άζει⟩· μωραίνει

ματᾶν (Aesch. Sept. 37)· ματαιάζειν

μάταν· ἡ λύγξ. ἔνιοι δὲ ματακὸς ἢ ματακόν

μάταρος· στέφανος μεμαρασμένος

ματεῖ· ζητεῖ

COD. 41 μᾶσσαι 44 μᾶσσον ⟨47 ἐμάσταζεν⟩ 48 διαμάσαται 55 ἐρεμνητής 56 ἐρεμνῶντες 62 τύπτεται 68 τὰς — καὶ μέρεσι 70 εὐθῦναι (cf. μεττρίαι) 74]τεις 75 πίδαξ 76 εἰώθησαν 79 μασχαμνόν ⟨80 σχοίνινον?⟩ 81 ἐρείσαντες — τὰ τῶν ἐ] — ὑπὸ 82 μασχιλίων 84 μασχαλήττει ⟨85 ἀμφιμάσχαλον⟩ 86 μάται 91 μαραίνει 92 ματαιΐζειν ⟨93 v. μαζάρυγξ⟩

HES. Ad 42 λαβέσθαι — ἐφάψασθαι (λ 591) 50 μαστίδες· ἀκίδες. ἢ ἀγκύλαι 51 μασταλίδες· χάρακες. κάμακες ⟨σταλίδας⟩ 57 μάστι (Ψ 500)· μάστιξ 58 μάστιγας (Ψ 362)· δαρμούς 59 μάστιε (Ρ 622)· μάστιζε 61 μαστίεται (Υ 171)· μαστίζεται Ad 62 μασᾶται ⟨347⟩. ἢ Ad 64 μασόμενος ⟨ad μαστάζων⟩ 66 μάστιξ· φραγέλ(λ)ιον 69 μαστούειν· ἐπιζητεῖν ⟨354⟩ 76 μασχάλην αἴρειν· κωθωνίζεσθαι, καὶ πίνειν (Cratin. fr. LXIII) ὡς ἄνω τὴν μασχάλην αἴρωμεν ἐμπεπ[τ]ωκότες. ἐν τῷ μεθύειν αἴρειν ἄνω τὴν μασχάλην. εἰώθεισαν γὰρ † λέγειν [μασχάλην αἴρεις ἀντὶ τοῦ κωθωνίζειν,] καὶ καταμωκᾶσθαι ταῖς χερσίν· οἷόν ἐστι καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ (σ 99)· χεῖρας ἀνασχόμενοι

μ α τ ή ρ· ἐπίσκοπος, ἐπιζητῶν, ἐρευνητής ⟨355⟩

?μ α τ ρ ί ο υ ς· τοὺς ἀβελτέρους ⟨2⟩

μ α τ η ρ ε ύ ε ι ν· μα(σ)τεύειν. ζητεῖν

μ α τ ῆ σ α ι· μαστεῦσαι. ζητῆσαι

μ ά τ η σ ε ν· ἀπέτυχεν. μάταιόν τι ἔπραξεν (Ψ 510?). ἠμέλησεν. ἀπέσχεν [401]

μ α τ ί α· ἁμαρτία

μ α τ ί ῃ (κ 79)· ματαιότητι

μ α τ ί ο ν· τῷ τόνῳ, ὡς βέλτιον· τὸ μικρόν, καὶ ὀλίγον ⟨60. 314⟩, καὶ μάταιον. οἱ δὲ δερμάτιον

μ α τ ί ς· μέγας. τινὲς ἐπὶ τοῦ βασιλέως

μ α τ ρ ό ξ ε ν ο ς· τοὺς νόθους παῖδας ....

μ α τ ρ ύ λ ε ι ο ν (Menand. fr. IV p. 120)· τόπος τῶν πορνευόντων, τουτέστι πορνεῖον, ὅπου οἱ μαστροποί, ἤτοι μαυλισταί, διέτριβον [8]

μ α τ τ ά β η ς· ἀπορῶν

μ α τ τ α β ο ῖ· περιβλέπει. ἀδημονεῖ

μ ά τ τ α β ο ς· ὁ μωρός

μ α τ τ α β ο ύ μ ε ν ο ς· μέλλων, καὶ ἀποκνῶν

μ α τ ύ α ι· γνάθοι ⟨cf. μάθυιαι⟩

μ α τ τ ύ η ς (Artemidorus. Molpis)· ἡ μὲν φωνὴ Μακεδονική ⟨Λακω—⟩, ὄρνις. καὶ τὰ ἐκ τοῦ ζωμοῦ αὐτοῦ †λάγανα περιφορήματα (Com. V p. 604)

μ ὰ τ ὼ θ ε ώ (Ar. Eccl. 155)· οὐ μόνον γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ ἄνδρες ὤμνυον

μ α τ ῶ ν· ματαιοπραγῶν, ἢ μάτην ποιῶν [17. 18]

μ α ῦ λ ι ς (Nic. Th. 705)· μάχαιρα. καὶ ἡ μισθωτὸν ποιοῦσα

μ α υ λ ι σ τ ή ρ ι ο ν· παρ' Ἱππώνακτι (fr. 126), Λύδιον νόμισμα, λεπτόν τι

μ α ῦ ρ ο ν· τὸ ἀμαυρόν. ἀσθενές. ἢ μωρόν

Μ α ύ σ ω λ ο ς (Herod. Xen.)· ὄνομα δυνατοῦ ⟨—άστου?⟩

μ ά χ α ι ρ α· ξίφος. καὶ παραζώνιον. καὶ οἷς ἀποκείρεται τὰ πρόβατα, καὶ ζῷα ἑρπετὰ πολύποδα, ἴουλος. καὶ ἐργαλεῖον τεκτονικόν [24]

μ α χ α ι ρ ο δ έ τ η ς· ἐν τοῖς ὁπλισμοῖς καταληπτήρ

μ α χ ᾶ ν· τὸ θέλειν μάχεσθαι

μ α χ ά τ α ρ (Elei)· ἀντίπαλος [28]

μ α χ η τ ή ς· στρατηγός [30]

μ α χ λ ά δ α· πόρνην

μ α χ λ ά δ α ς· πόρνας

μ ά χ λ η ς· ἀκρατής, πόρνος

μ α χ λ ί ς· ἑταίρα, πόρνη

μ ά χ λ ο ς (Aeschrio)· ἀκρατής, καταφερής, πόρνος

μ α χ λ ο σ ύ ν η (Ω 30)· ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια ὡσεὶ καταφέρεια, ἀκολασία, πορνεία

μ α χ λ ῶ ν τ ε ς· πορνεύοντες ......

?μ α χ λ ο ί ω ν· κρομμύων ⟨1711?⟩ [39. 40]

μ α ψ α ῦ ρ α ι· αἱ μάταιαι αἱ δ' ἄ λ λ α ι (Hesiod. Th. 872), ἢ κοῦφαι πνοαί

μ α ψ ί δ ι ο ν· μάταιον (Eur. Hel. 251). δαψιλές. χαλεπὸν δεινόν. ἑκούσιον [43]

μ α ψ ί φ ω ν ο ν· ματαιόφωνον

†μ ά ψ ω τ ο ς· μάταιος

†μ α ψ ώ τ ο υ· ματαίου

μ έ γ α· μεγάλως (Β 111), πολύ (β 125)

μ ε γ α β ύ ζ (ε) ι ο ι λ ό γ ο ι· μεγάλοι· ἀπὸ τοῦ Περσῶν βασιλέως. οἱ δὲ βαρβάρους. καὶ οἱ στρατηγοὶ τοῦ Περσῶν βασιλέως Μεγάβυζοι

μ έ γ α δ κ α σ τ ή ρ ι ο ν· ἐν ᾧ τὰς δημοσίας ἔκρινον δίκας [50—52]

μ ε γ α ί ρ ε ι ν (Cyprii)· φθονεῖν, ζηλοῦν. στερίσκειν [54—56]

μ ε γ α λ ή γ ο ρ ο ς· μεγάλως λέγων

μ ε γ ά λ η θ ε ό ς· Ἀριστοφάνης (fr. VIII p. 1100) ἔφη τὴν Βενδῖν. Θρᾳκία γὰρ ἡ θεός

COD. 97 ἀβαλτήρους 99 post 405] μ α τ ί σ α ι, ματεῦσαι 402 μαρτυρία 5 cf. μαί, μασί, μάστα 7 μ α τ ρ ύ λ ι ο ν 10 |βεῖ 12 |ό μ ε ν ο ς 14 μ α τ τ υ ε ῖ ς — περιφερόμενα (ε) 15 μ α τ ω θ ῶ ν 19 μ α υ λ ί ς — μισθητὸν 20 λέμισμα (cf. τρίαντος πόρνη) 23 πζώνη (cf. 124, 7 et τὸ κατὰ γᾶς) 26 τοοῦ 29 μ α χ η τ ό ς 36 ἀφροδήσια ωσὴ 39 αἰθίοπες 41 α ἶ μ μ α ι 44 μ α ψ ῆ φ ω ν ο ν 58 β έ ν δ η ν

HES. 401 μ α τ ή γ ε τ ο ν (Ε 233)· [ἑάλωσιν,] ἁλῶσιν. ἀποτύχωσιν 8 Μ α τ θ α ῖ ο ς· δεδωρημένος. Μ α τ θ ί α ς δὲ δῶ(ο)μα θεοῦ 17 μ α ῦ δ ι· λαοτομίον 18 μ α υ κ ν ρ ό ν· τὸ χλιαρόν ⟨θαλυκρόν⟩ 24 μ α φ ρ ή ν (Eur. Hec. 85)· διάνοιαν 28 μ ά χ η ς ἐ π ὶ μ ή δ ε α κ ε ί ρ ε ι (Π 120)· τὰ περὶ τῆς μάχης βουλεύματα κωλύει ⟨l. κολοβοῖ,⟩ καὶ ἀποκείρει, ἢ κολούει 30 μ α χ η α μ έ ν ω (Α 304)· μαχεσάμενοι, δυϊκῶς 39 μ α χ λ ο ί ν ν α ς (Herod. II 30 Ἀσμαχ· οἱ Ἴωνες)· τοὺς Αὐτομόλους Αἰθίοπας οὕτω καλοῦσιν 40 μ ά ψ· μάτην (Β 214), ματαίως (Ε 759) 43 μ α ψ ι δ ί ω ς (Ε 374 al.)· ματαίως. [μαψίφωνον] 50 μ ε γ ά θ υ μ ο ι ⟨Α 123 al.⟩· μεγαλόψυχοι [γενναῖοι]· θ υ μ ὸ ς γὰρ ἡ ψυχή. γενναῖοι 51 μ έ γ α κ ε ν (Α 256)· μεγάλως ἄν 52 μ ε γ α κ ή τ ε α (γ 158)· μεγάλην παραγώγως, ἢ μεγάλως κοίλην. ἢ μέγα θηρίον, ἢ μέγα κῆτος 54 μ α γ α ί ρ ω (Δ 55)· φθονῶ 55 μ έ γ α ἴ α χ ο ν (Β 333)· μεγάλῃ φωνῇ ἀνέκραγον 56 μ ε γ α λ α υ χ ε ῖ (Iacob. III 5)· σεμνύνεται, καυχᾶται

μεγάλανδροι· μεγάλοι ἄνδρες. ἢ μεγάλοι κατὰ τὴν ἀνδρείαν. ἢ πολυανδροῦντες
μεγαλαλκής· μεγαλοσθενής
μεγάλαυχος· μεγαλόφρων, μεγαλόψυχος [62]
μεγάλη νόσος· ἡ ἐπιληψία ⟨v. νόσος μεγάλη⟩
μεγάλης δείλης· οἷον ὀψίας [65. 66]
μεγαλήτωρ· μεγαλόψυχος [68. 69]
μεγαλίζομαι (Ψ 174)· μεγαλύνομαι .....
μεγάλλειον μύρον (Ἀριστοφάνης [p. 1161]· ‚μεταπέμπου νῦν ταῦτα σπουδῇ καὶ μύρον, εὕρημα Μεγάλλου‘. Μέγαλλος γάρ τις Σικελιώτης τὴν τοῦ Μεγαλλείου μύρου κατασκευὴν εὗρεν. μνημονεύει δὲ καὶ Φερεκράτης ἐν τῇ Πετάλῃ (fr. IV p. 322) cf. gl. 1009) [ad 71] [72]
μεγαλομήτηρ· ἡ τῆς μητρὸς μήτηρ
μεγαλόν(ο)ια· ὑπερηφάνεια. σύνεσις
μεγαλοπρεπής· μεγαλοφανής
μεγαλουργίας· μεγάλας ἐργασίας [77. 78]
μεγαλόφρων· μεγαλόψυχος
μεγαλοφυείας· μεγαλονοίας
μεγαλοφυέστερος· μεγαλόφρων [82]
μεγαλώνυμον (Ar. Nub. 569)· μεγαλόδοξον
μεγάμυκος· μεγαλομυκητής [ad 84]
Μέγαρα· οἱ μὲν τὰς κατωγείους οἰκήσεις, καὶ βάραθρα. οἰκία. καὶ θεῶν οἴκημα. τινὲς δὲ καταστέγους οἰκήσεις (Hom.). ἢ πόλιν
Μεγαρέων δάκρυα [ad 86]
μεγαρίζοντες· λιμώττοντες [ad 87]
Μεγαρικαὶ σφίγγες· Καλλίας (Com. V p. CXIII) πόρνας τινὰς οὕτως εἴρηκεν [89. 90]
μέγαρον· πολυτελὴς οἶκος. ἢ ὑπερῷον
μέγαρσις· φθόνος
μέγαρτος· ἀγνώμων. καὶ φθονερός· ἀμέγαρτος δὲ ὁ ἄφθονος
μεγασχιδεῖ· μέγα σχίσμα ἐχούσῃ
μέγ' ἄφρονες· μεγαλόφρονες. ἢ μεγάλως ἄφρονες
μεγάσυρνος· εἶδος σταφυλῆς ἐν Κνίδῳ
μέγ' ἀχήσεται (Trag. inc. fr. 187)· μέγα βοήσει [98. 99]
μεγῆραι· φθονῆσαι, ζηλῶσαι
μεγήρας· [ad 501] ζηλώσας. στερήσας [2]
μεγήριτα (Hesiod. Th. 240)· τίμια. μεγαλόχαρτα [4]
μεγιστᾶνες (Menand. fr. CCCCXLVI)· οἱ ἐν ὑπεροχῇ ὄντες
μεγίστην· μεγάλην
μέγιστος· μέγας
μέδει· ἄρχει
μεδέοντα (Call. Del. 5)· βασιλεύοντα
μεδέοντες· βασιλεῖς [11—14]
μεδιμναῖον· μέτρον μοδίου
μέδιμνον· μέτρον ὅμοιον, ἢ χοινίκων τεσσαράκοντα ὀκτώ
Μεδίμῳ· ἥρωϊ
μέδονται· ἐπιμελοῦνται. ἄρχουσι, βασιλεύουσι
μέδοντε· ἄρχοντες δύο
Μεδοντίδαι· οἱ ἀπὸ Μέδοντος Ἀθήνησι [21—23]

COD. 71 μεγαλίον 84 μεγαλομυκήτης 86 μεγαρίᾳ σκόρριδα — καθάπερ φάρος; 88 μεγαρικαῖς — καλίας ⟨cf. σφίγκται et Κορίνθιαι πέδαι 92 μεγάρσης 94 μεγασχηδῆ 95 μεγάφρονες 96 κνήδω 97 μεγαχήσεται 500 μεγεῖραι δ 1 μεγείρας — ἑταιρήσας 3 μεγήρη, τὰ (cf. ἐγήγαρτος) 14 μηδεῖν — προνοεῖ — π 16 σχοινίκων μὴ 19 μέδοντες 20 μεδοντιάδαι

HES. 62 μεγάλην κληῖδα θυράων (Ω 455)· ὅλον τὸ θύραμα. τινὲς δὲ μοχλόν 65 μεγαλήτορος (Β 547)· μεγαλ(οψύχ)ου 66 μεγαλήτορι (Ε 674 al.)· μεγαλοψύχῳ. ὑπερηφάνῳ 68 μεγάλ' ἴαχε (Α 482)· μεγάλως ἤχησεν 69 μεγαλίζεο (Κ 69)· μεγαλύνου, καυχοῦ. ἢ ὑπερυψώθης (Greg. Naz. C. LVIII 108 p. 49 Dr.) Ad 71 μέγεθος, ὕψος (Act. Ap. II 11) cf. 498 72 μεγαλομερῶς (II Macc. IV 22)· μεγάλως 77 μεγαλορρημοσύνη (I Sam. II 3)· μεγάλα, λαλόνων 78 μεγαλορρήμων (Ps. XI 3)· ὑπερήφανος 82 μεγαλουχία· μεγαλαυχία. ὑψηλοφροσύνη Ad 84 ἢ ὄνος ⟨ad ἐννεάμυκλος⟩ Ad 86 δοκεῖ πλεῖστα φύεσθαι ἐν τῇ Μεγαρίδι σκόροδα, καθάπερ φασίν. καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν προσποιητῶς δακρυόντων Ad 87 μεγάλα λέγοντες ⟨μεγαλίζοντες⟩ 89 μεγάροις (Β 137)· οἴκοις 90 μεγάροισιν (Ε 805)· ἐν οἴκοις 98 μέγεθος· μεγαλεῖον (cf. 471) 99 μέγ' ἔξοχον (Β 480)· μεγάλως ὑπερέχων Ad 501 φθονήσας (Ν 563) 2 μέγειρεν· ἐφθόνησε (Ψ 865). καὶ τὰ ὅμοια (cf. ἔγκρεγαρ) 4 μέγ' ἴαχον (Δ 125)· μεγάλως ἴαχεν, ἤγουν ἤχησεν 11 μεδεῖσθαι· μεμελεῖσθαι (Σ 245), φροντίζειν. βασιλεύειν 12 μεδέσθω (Β 384)· φροντιζέσθω. βασιλευέτω 13 μεδέων· βασιλέων ἢ φροντιζόντων ⟨μελεδώνων⟩ 14 Μεδεύων· βασιλεύων (Γ 276), παρὰ τὸ μεδεῖν, ὅ ἐστι προνοεῖν. καὶ πόλις (Β 501) 21 μέδοντο (Ω 2)· ἐφρόντιζον 22 μεδόμεθα (Δ 418 al.)· φροντίζομεν, ἐντρεπώμεθα, προνοῶμεν 23 μέδων (Ν 693)· βασιλεύων, βασιλεύς

μέζος (Archiloch.)· αἰδοῖον
μεθείς (Aesch. Pers. 699)· ἐάσας [26. 27]
μεθεῖναι (Eur. Hec. 554)· ἀφεῖναι, ἐᾶσαι
μεθεκτός· ἐκ τοῦ μετέχειν [30—33]
μεθέντες· ἐάσαντες (Eur. Hec. 551). μὴ θελήσαντες. ἀμελήσαντες
μέθεξιν (Plat. Soph. p. 256 A)· κοινωνίαν
μέθεπε· δίωκε
μεθέπει· παραγίνεται. ἐπακολουθεῖ. ζητεῖ. διώκει. ἔρχεται [38]
μεθεστάναι· μεταβεβλῆσθαι
μεθέστηκεν· ἀφέστηκε (Aesch. Pers. 158). μετῆλθεν
μέθετε· ἐάσατέ με
μεθέφομεν· μετοίσομεν
μεθήκειν· τὸ μεταγαγεῖν. ἢ μετελθεῖν
μεθημοσύνη· ἀμέλεια (N 121?)
μεθήμων (B 241)· [ad 45] προδότης. [ad 45] ἀμελὴς [εἰ]
μεθῇς· ἐάσῃς. ἀμελήσῃς [47—49]
μεθίει· [ad 50] ἀφῆκεν
μεθιεμένους· ἀμελοῦντας. ἐῶντας
μεθιέντα· προϊέμενον
μεθίεται· μετέρχεται [54]
μεθίσταται (Eur. fr. 35)· μεταίρει. μεταίρεται [56]
†μέθλην· τὸν ἄρνα [58]
μεθόδιον· ὃ ἡμεῖς ἐφόδιον
μεθοδεύει· μετέρχεται. ἢ διέρχεται
μεθοδευσάτωσαν· διελθέτωσαν
μεθοδίτας· τεχνίτας
μεθ' ὁδόν· ἐν ἴσῳ τῷ καθ' ὁδόν [64]
μεθόπιον· μέρος τι τῆς καλουμένης ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων τριγλύφου
μεθόπωρον· μετὰ τὴν ὀπώραν. τροπὴ μετὰ θέρος
μεθορίζει· μετέχει
μεθόριον· τὸ μεταξὺ τῶν ὁρίων, τὸ διαχωρίζον τοὺς δύο τινῶν ὅρους

μεθορμηθῆναι· ἐφορμηθῆναι
μεθορμίζεται· μετάγεται ἀπὸ ὅρμου εἰς ὅρμον
μεθορμιζόμενος· μετερχόμενος ⟨527⟩
μεθορμίσασθαι (Eur. Med. 258. 442)· μεταγαγέσθαι
μέθυ (Hom.)· οἶνος. ὅθεν τὸ μεθύσκεσθαι
μεθύει· πεπλήρωται ...
μεθυδρίδες· εἶδος μικρῶν ὀρνίθων
μεθύουσαν ἀλοιφῇ (P 390)· διάβροχον τῷ λίπει, οἷον πεπληρωμένην ἐλαίου
μεθύσιον ⟨—σεως⟩· εἶδος ἀμπέλου
μεθύσκομαι· πληροῦμαι
μεθυστάδες (Trag. inc. fr. 188)·

ὡς οἰνοπλῆγες μεθυστάδες γάμῳ
. . . .

μεθύουσαι καὶ εἰς γάμους συνιοῦσαι [οἷον ⟨Ἴων⟩] τὸ παρθένους λέγεσθαι ἀπέβαλον. ἢ αἱ βαρυνθεῖσαι ὑπὸ μέθης οὐκέτι παρθένοι ἦσαν [80]
[ad 81] †καὶ γαστήρ
μειαγωγός (Ar. Ran. 798 Eupol. p. 456)· οὕτως ἔλεγον τὸ εἰσαγαγεῖν τὸ ἱερεῖον τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων εἰς τοὺς φράτορας [84]
μειδιᾷ· γελᾷ
μειδίασμα· γέλως (Cyr. 319) [87]
μεῖδος, μείδημα (cf. Hes. Th. 205)· γέλως ⟨ex onom.?⟩ [89. 90]
μειλεῖν· ἀρέσκειν ⟨cf. 773⟩ [92]
μείλια· μειλίγματα. χαρίσματα. τὰ ἀπόθετα χρήματα 1348)
(μειλίγμασι· κολακείαις, ἐδέσμασιν) 1349
μειλίγματα· ἀπάργματα. δῶρα. καὶ ἡ προῖξ
μείλιον (Call. D. 230)· μείλιγμα. λέγει δὲ τὴν προῖκα, τὰ χαρίσματα
μειλικτήριος (cf. Aesch. Pers. 610)· εὐμενητικός [97]

COD. 24 μεζός (cf. μήδεα μεσοτύλαρον εὐμεζέος) 63 τό 65 |φίρου (cf. μετόπη) 66 θέρους (cf. μετ—) 68 τοῦ τινῶν 76 |σα, ἀλοιφῇ 79 γάμων. Μεθύουσαι· καὶ 83 ἔριον 94 ἀσπάργματα

HES. 26 μέθαις (Rom. XIII 13)· τοῖς σκεύεσι τοῖς θεατρικοῖς, κιθάρα, ἢ κύμβαλον 27 μεθαρμοζόμενος· μετερχόμενος ⟨571⟩ 30. 31 μεθησταί· ἀμεληταί, μετελκτόν ⟨l. μεθετικοί⟩ μέρος ἔχων 32 μεθέμεν (A 283)· ἀφιέναι 33 μέθεν (B 26)· ἐμοῦ 38 μεθέπεις (A 175)· παραγίνει. καὶ τὰ ὅμοια Ad 45 εὔστοχος, συνετός ἔμπειρος ⟨ἤμων 47 μεθήσει (α 77 ο 212)· ἀμελήσει. ἐάσει 48 μέθη· κραιπάλη. σκότασις οἴνου. ἢ θυμός 49 μεθήσω (A 480)· ἀφήσω Ad 50 ἀμελεῖ (K 121) 54 μεθ' ἵππων (A 51)· ἐφ' ἵππων 56 μεθίω (Γ 414)· ἀμελήσω 58 μεθοδίτας (Ephes. VI 11)· τέχνας. [ἐφόδια] 64 μεθομίλεων (A 269)· ὁμίλουν. σὺν ἡμῖν ⟨συνήμην⟩, ἢ συναναστράφην 80 μεθύων (LXX)· ἀπὸ οἴνου μεθύων Ad 81 Μεθώη (B 716)· πόλις Θεσσαλίας 82 μεθῶμεν· ἀφῶμεν. ἀμελήσωμεν (K 459) 84 μείδησεν· ἐμειδίασεν (E 426), ἐγέλασεν (A 595) 87 μειδιθῶν (Π 212 Ψ 786)· γρ. γελῶν 89 μίζοντες· μύοντες. λαλοῦντες 90 μείλαινει (Ω 79)· μελανεῖ 92 μείλινον (E 655 al.)· μελέϊνον, ἐκ ξύλου τῆς μελίας, δόρυ 97 μειλίσσεο (γ 96 δ 326)· φιλοφρόνου. προσάγου (1351)

μειλισσέμεναι (non Π 410)· προσηνῆ, κεχαρισμένα πράττειν. (κεχαρισμένα καὶ ἡδέα λέγειν) 1351

μείλιχα (Hes. Th. 84)· ἥδιστα, γλυκέα. προσηνῆ (1353). ἐπιεικῆ

μειλιχίῳ· γλυκεῖ, ἡδεῖ [601. 2]

μειλίχιος· πρᾶος (1357). συνετός. ἡδύς. προσηνής

μειλιχομειδης (Alc. fr. 55)· πραΰγελως. ἡδύγελως. ἡδεῖα. πραΰνοος [5]

μεῖον· μικρόν, ἔλασσον, ἔλαττον

μειονεκτεῖ (Xen. Hier. I 29)· τὸ ἧττον φέρει

μειονεκτεῖται· ἐλαττοῦται (cf. 1240)

μειονεκτούμενοι· ἐλαττούμενοι (1427)

μειόφρων· [ad 10] ἔλαττον φρονῶν, παράμωρος

μείρακα (Ar. Plut. 1071)· τὴν νέαν γυναῖκα

μείρακες (Bergk. Lyr. fr. 69 p. 1056)· νέοι, νεώτεροι, γενναῖοι

(μειρακύλλιον· παιδιόν, ὑποκοριστικῶς) 1429

μείρεο· [ad 13] λάμβανε, λάγχανε

μείρεται· στέρεται (871). κληροῦται, μερίζεται

?μεῖραξ· παῖς

μείς (Τ 117 Anacreo)· μήν

μεῖστον· ἐλάχιστον

μείωσιν· ἐλάττωσιν [19]

μελάγκρυφοι· οἱ ἀποκεκρυμμένοι. ἄμεινον δὲ νοεῖν [οἱ †ἄνθρωποι]

μελαγκρύφους μυχούς (Ar. Eccl. 12)· τοὺς γεννητικοὺς ἀνθρώπων (cf. 626)

μελάγκρανις (Theophr. IV 12, 1)· ὀξύσχοινος. ἢ τὰ ἄκρα μελανίζουσα

μελαγχαίταν (Ion. fr. 16)· ... μεγάλῳ δράματι. ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· οἷον ⟨Ἴων?⟩ ἀκμάζουσαν

μελάγχλαινος· †ἡ διαυγής

μέλαθρα· οἰκίαι. ὑπέρθυρα. δοκὸς λέγεται ἡ καὶ διάτονος

μέλαθρον· οἴκημα. †καὶ τὸ τῶν γυναικῶν μόριον (ad 621?)

μελαθρόφιν (θ 279)· ἐκ τῶν δοκῶν τῆς στέγης. τῶν μελάθρων, τῶν δοκῶν τῆς στέγης [28—33]

μέλαιναι φρένες· αἱ βαθεῖαι, καὶ ἀγαθαί, καὶ πυκναί, ἢ αἱ δειναί, καὶ ἰσχυραί [ad 34] [35. 36]

μέλακες· νεώτεροι (1346)

μελάμβιος· σκοτεινὸς τὸν βίον [ad 38]

μελαμβίου· σκοτεινοῦ [ad 39] τὸν βίον

(μελάμπελος·) κλῆμα μέγα

μελάμπεπλος (Trag.)· πενθήρης

μελα(μ)πέραμον· σκοτεινήν

μελάμπυγος (Ar. Lys. 802)· ἀνδρεῖος. τοὺς γὰρ δασεῖς τὰς πυγάς, ἀνδρείους ἐνόμιζον

Μελάμφυλλος· ἡ Σάμος (cf. Φυλλίς)

(μελαμψίθιος· οἰνός τις οὕτω καλεῖται) cf. 669 [44]

μελαναθήρ· τῶν πυρῶν τις οὕτως καλεῖται [46—48]

μελάνδειρος· ὀρνιθάριον ποιόν

μελάνδετον (Eur. Or. 821 Phön. 1091)· πυκνὸν καὶ μακρόν, τὸ μέλαιναν ἔχον λαβὴν τουτέστι κερατίνην, ἢ τὸ πυκνῶς δεδεμένον [51]

μέλαν δρυός (ξ 12)· ἡ ἐν τοῖς δένδροις δασύτης. καὶ ἡ τῶν ξύλων ἐντεριώνη

†μελάνθει· ἡρ.΄θρια τὰ μελάνθρια

μελανθές (Aesch. Suppl. 137)· μέλαν

μελάνοφρυς· λασιόφρυς. βαθεῖα

μελάντατον· μελανόν, κατὰ ἐπίτασιν

?μελάνυδρος (Ι 14)· ἐν βάθει τὸ ὕδωρ ἔχουσα. ἢ πολύϋδρος

COD. 600 ἡδεῖα 4 μειλιχομετίδης 15 μεῖραξ 16 μῦς 20 μελαγκόρυφοι — ἀμείνω 21 μελαγκορύφους, μοιχοὺς — ἀνθρώπους 22 μελάγκρασις 23 μελάγχετον 25 δοκὸς δὲ καὶ ἡ 40 μελάμπελος· πενθήρης ἢ κλῆμα μέγα 43 |υλος 45 μελαναίθηρ — πυρρῶν 50 τουτέστι κερατίνη post δεδεμένον 55 μελανόφρυς

HES. 601 μειλίχιον (Κ 288)· πρᾶον. καὶ τὰ ὅμοια 2 μειλιχίῃ (Ο 741)· ἱκετείᾳ (1356) 5 μειξοβάρβαρος (Eur. Phoen. 138)· οὔτε βάρβαρος, οὔτ' ἕλλην, ἀλλ' ἀμφοτέρων ἔχων (cf. μιξο—) Ad 10 ἐλάφρων, καὶ Ad 13 μερίζου (Ι 616) 19 μείων (Β 528 al.)· ἐλάσσων, μικρότερος 28 μελάθρων λῶβαι (Eur. Hec. 650)· τῶν οἴκων αἱ βλάβαι 29 μέλαιναν (Λ 141)· βαθεῖαν 30 μελαίνῃ (Λ 329)· βαθείᾳ 31 μελα(ι)ν(ά)ων· μελανῶν. καὶ ὀδυνάων (Δ 117), ὀδυνῶν μελανοποιῶν· ἐπεὶ κατηφεῖς ποιοῦσι τοὺς πάσχοντας 32 μέλαιναι νῆες (Β 524)· αἱ βαθεῖαι, καὶ πισσόχριστοι 33 μελαίνετο· βαθεῖα ἐγένετο (Σ 548) Ad 34 καὶ δειλαί 35 μέλαιος (Eur. Or. 839)· ἄθλιος. μάταιος (μέλεος) 36 μελαίοις· ἀθλίοις. ματαίοις (μελέοις) Ad 38 , ἢ μελανός Ad 39 ἢ μελανοῦ 44 μέλανα βρότον (ω 189)· ἄνομον. ἔρημον. ἀπάνθρωπον (ad ἄβροτον) 46 μελαναί (rec.)· βαθεῖαι 47 μελαναύγη (Eur. Hec. 151. 3)· τῇ ῥύσει τοῦ αἵματος 48 μελανδανέως· ἀμπέλου εἶδος (μελίνεως) 51 μελάνδετα (Ο 713)· μελαίνας ἔχοντα λαβάς, τουτέστι κερατίνας

Μελάντειοι ὅροι· τοὺς Μελαντείους σκοπέλους [59]

Μελάντειος χοιράς· ἢ χοιράδες, ἤγουν σκόπελοι. καὶ υἱὸς Ναξίου τοῦ Πάρου *Μελάντιος*

Μέλας· [ad 61] ποταμός (Call. Iov. 23)

μέλδει· τήκει. ἕψει. φθίνει. ἐπιθυμεῖ

μέλδειν· μέλδεσθαι

μελδόμενος· (Φ 363). ἐπιθυμῶν. φθίνων. καὶ τὰ ὅμοια

μελέαγρος (Ar. HA. VI 2, 2)· ἡ κατοικίδιος ὄρνις

μελεαγρίδες· ὄρνεις, αἳ ἐνέμοντο ἐν τῇ ἀκροπόλει

?*μελαιαί*· ἀστράγαλοι (v. κίλλαι et 2186). ἢ νωθροί (μιλλαί)

μελεδαίνει (Archil. fr. 8)· φροντίζει

μελεδήματα (Ψ 62 δ 650)· φροντίδες, μέριμναι

[ad 70] *μελεδών* (Sappho)· φροντιστής, μεριμνητής. ἐπίτροπος, οἰκονόμος, προεστώς, φύλαξ. καὶ *μελεδῶναι* (τ 517) αἱ φροντίδες. καὶ τὰ ὅμοια

μελεδωνοί (Herod. II 65)· φροντισταί. καὶ τὰ ὅμοια

μελεδών· ὁ βασιλεύς

μελεδωνεύς (Theocr. XXIV 104)· ὁ φύλαξ. καὶ τὰ ὅμοια [74]

μέλει· φροντίζει [76—79]

μελερόν (Aeoles)· μαραντικόν. καυστικόν

μελετᾷ· ἀσκεῖ. ἐπιμελεῖται. γυμνάζεται. Μελέτη γὰρ ἄσκησις. καὶ τὸ *μελετᾶν* γυμνάζεσθαι. ἐπιμελεῖσθαι. καὶ τὰ ὅμοια

μελετητήριον (Anaxandr. com. p. 168)· οἶκος, ἢ ὄργανον, ἐν ᾧ τις μελετᾷ. ἢ σχολεῖον

μέλεον· [ad 83] ἀτυχές. ἀσύνετον. κακόν

μελέων· κρεῶν

μέλη· τὰ γυῖα. καὶ ᾠδή. καὶ σκεύη

μεληδών· τηκεδών. φροντίς. ᾠδή (Greg. Naz. C. VIII 17?)

μεληδόνες (Simonid. fr. 39)· τηκεδόνες. ἐπιθυμίαι. φροντίδες. ᾠδαί

μέλημα (Trag.)· οὗτινος ἄν τις φροντίζοι, ἀγάπημα

μελήματα· φροντίδες μάταιαι

?*μελιρύτοισιν*· ἐν πρώτοις ἡδέσι

?*μελίρυτον*· ἡδὺ πρώτιστον

μελία· δένδρου εἶδος

μελίαι· †μέλισσαι. ἢ δόρατα, ἢ λόγχαι ..... ἀπὸ Μελίας Ὠκεανοῦ. †ἡ ὁδοί

μελίας καρπός· τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος [94]

†*μέλιγγας ὄλοιτο παῖς θαλάσσας*· παρὰ τὴν μελίαν τὸ ξύλον. ἀκούει δὲ †ἐκ τοῦ τὴν ναῦν. τινὲς δὲ τὸν αὐλόν· ἢ τὸν δι' αὐλοῦ μελισμόν

†*μελίγηα*· ἀκρόδρυα

μελίγηρυς (μ 187)· εὔφωνος, ἡδύφωνος

μελίγληνος· ἡδυόφθαλμος

Μελιγουνίς· οὕτως ἡ Λιπάρα (Call. Dian. 48) ἐκαλεῖτο νῆσος. καὶ μία τῶν Ἀφροδίτης θυγατέρων [700. 1]

μελίζωρος (Nic. Th. 663)· γλυκεῖα [3]

μελιηδές· μελιτῶδες, ἥδιστον. διὸ καὶ ἐφιλοῦτο. παρήχθη γὰρ παρὰ τὸ μέλι. ἔνιοι δὲ ὡς μέλι ἡδέος. διὸ καὶ ἐδάσυνον

μελιηδέος (Δ 346)· μελ(ι)τώδους, προσηνοῦς, ἡδέος [6—8]

μελίκακι (Pherecr. fr. VII p. 264)· σκεύασμά τι βρωτὸν διὰ τυροῦ

μελίκηρα (Ar. HA. V 13, 1)· τὰ ὑπὸ τῶν πορφυρ[ευτ]ῶν συντελούμενα, ἐμφερῆ κηρίοις, ἐν τῇ θαλάσσῃ

μελικηρίς· εἶδος ἀμπέλου. καὶ πόα τις. καὶ πάθος ἔνικμον, μελιτῶδες ὑγρὸν ἔχον (Hippocr. p. 113 C)

μελίλωτος· πόα τις (Ar. HA. IX 27, 22). καὶ λωτοῦ εἶδος (Theophr. VII 15, 3)

μελίνεως· εἶδος ἀμπέλου (648)

μελίνη (Soph. fr. 647)· ὀσπρίου εἶδος,

COD. 58 |τιοι — |τίους (cf. δαμοῦαι) 60 χοιράδαι 81 τὸ μετάζεσθαι 83 ἀσύνθετον 88 |ζει 92 ἀπὸ ... ὁδοὶ post 91 βέλη pro μέλισσαι Phot. 95 ολοιτόπαις (Philol. XII p. 615) 704 μελιηδέως 5. 6 *μελιηδέος*, ἢ| *μελιηδῆς*, μελτώδους κτλ. 8 τὰ μέλιτα

HES. 59 *μελαντιμίθιος*· οἰνός τις οὕτω καλεῖται (μελαμψίθιος, cf. ψιθία et πολλόγειος) Ad 61 μελανός. βαθύς (α 423). ἢ Ad 70 *μελαιδῆνος* καὶ 74 *μελέη* (ε 416)· ματαία 76 *μελείην* (Π 767)· τὴν ἐκ μελείας, ὅπερ ἐστὶ δένδρα 77 *μελείῃσι* (Β 543)· δόρασι 78 *μελεϊστί* (Ω 409)· τὸ κατὰ μέλος τι κόπτειν 79 *μέλεος* (Ψ 795)· μάταιος Ad 83 μάταιον (Κ 480) 94 *μελίβδεσθαι*· μέλλειν (μέμβλεσθαι) 700 *μεληδόν*· λ' ἐπίρρημα, εἰς μικρὰ μέρη καὶ μέλη κοπτόμενον 1 *μέλι ἔοικε*· με ὅμοιε (*μέλει*· ἔοικε, ὅμοιος ...) 3 *μελίη* (Hom.)· δόρυ 6 *μελιηδῆς* (τ 551)· ἡδύτατος, γλυκύτατος 7 *μελίης* (Χ 225)· δόρατος 8 *μελιήως* (Ν 178)· ὥσπερ μελί(α). εἶδος δένδρου, ὅθεν τὰ μελεΐνα (δόρατα)

ὅμοιον κέγχρῳ. καὶ τοῦ πολύποδός τι μέρος [15]

μελίσματα· ᾄσματα

μέλισσα· ὀβολός, ὅς ἐστι (ϛ) μέρος δραχμῆς

Μελισσαῖος· ὁ Ζεύς

μέλισσαι (Call. Apoll. 110)· αἱ τῆς Δήμητρος μύστιδες [20]

μελίσσ(ε)ιον· τὸ σμῆνος

μελισσέμεν· πραΰνειν, π(αρ)ειπεῖν, παρηγορεῖν. πρὸς ἡδονὴν λέγειν

μελισσοχράς· ἡ γλυκεῖα δέλτος, ἡ μέλιτι κεκραμένη [24]

Μελιταῖα (Call. fr. CCCXCIII)· ὀθόνιά τινα διάφορα, ἐκ Μελίτης τῆς νήσου

μελίταινα (Nic. Th. 554)· πόα τις, ἣν ἔνιοι μελίκταιναν, ἄλλοι μελισσόφυλλον

Μελιταῖον κυνίδιον μικρόν (Arist. HA. IX 7, 5)

Μελιτεὺς κάπρος (Arist. fr. XXIV p. 1002)· (.....) τῶν γὰρ δήμων Μελιτεύς ἐστι. καὶ σῦν αὐτὸν ἄντικρυς ἐκάλουν, ἴσως μὲν διὰ δασύτητα, ἐπεὶ καὶ ἄρκτον αὐτόν φασι πολλαχοῦ. ἴσως δὲ καὶ ὅτι μυλῶνας ἐκέκτητο, ἐν οἷς σῦς ἔτρεφεν

Μελιτέων οἶκος (Arist. fr. XXV p. 995)· ἐν τῷ τῶν Μελιτέων δήμῳ οἶκός τις ἦν παμμεγέθης, εἰς ὃν οἱ τραγῳδοὶ .... ἐμελέτων

μελιτήμερον ⟨—τηρόν?⟩· ἡδύ, γλυκύ

†μελίτια· τὰ βίττα

Μελιτίδης· μωρός τις ἦν

μελίτ.ιον· πόμα τι Σκυθικὸν μέλιτος ἑψομένου σὺν ὕδατι καὶ πόᾳ τινί

†μελιτέτροπα· τὴν χλαμύδα οὕτω καλοῦσιν

μελιτόν· κηρίον. ἢ τὸ ἑφθὸν γλεῦκος

†μελιτόπολιν· ἐπὶ τοῦ κρούειν καὶ ψοφεῖν ἐτάσσετο, πρὸς τὸ προσιέναι μελίσσαις

μελιτοῦττα· μᾶζα (Attici), μέλιτι δεδευμένη. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ μελιτόεσσα (Herod. VIII 41)

μελιτ[τ]οῦντας (Ar. Av. 567)· πλακοῦντας

μελίφρονα· προσηνῆ, καὶ ἡδέα· διὰ τὸ γλυκαίνειν τὰς φρένας. καὶ μελίφρων τὸ αὐτό

μελίφυλλον (Nic. Th. 554)· βοτάνη τις, ὃ καὶ μελισσόφυλλον καὶ πράσιον

†μέλκιον· κρήνη. νύμφαι. παίγνιον

μελλέβιος· ἡμιθανής. [καὶ μὴ συνιείς, ἢ ὁ ἐκδιδαγμένος

μέλλει· [ad 43] δοκεῖ. ἢ μένει (Σ 362 Soph. fr. 571)

μελλέποσις (Soph. fr. 960)· ὁ μέλλων ἀνὴρ γίνεσθαι

μέλλετε· [ad 45] βραδύνετε, ὑπερτίθεσθε

μελλήσας· ὑπερθέμενος, βραδύνας [47]

μέλλησις (Thuc. I 69)· βραδυτής

μελλησμοῦ· ὑπερθέσεως, βραδυτῆτος

μελλήσω· σπουδάσω. ἢ ὑπερθῶμαι

μελληταί· ὑπερθετικοί

μελλητιᾶν· τὸ μέλλειν

μελλίρην· μελλέφηβος

μελλόγαμβρος· μελλονυμφίος

μελλονικιᾶν (Ar. Av. 639)· ἐπεὶ βραδὺς καὶ μελλητὴς ὁ Νικίας ἐλέγετο [56]

μελλόπαις· ὁ ἀπὸ δέκα ἐτῶν, προκόπτων παῖς τῇ ἡλικίᾳ [58]

μελοθεσία· ἡ τῶν μελῶν θέσις

μέλος· μέλημα. ἢ μέρος τοῦ σώματος. ἢ ἦχος ἡδύς, ᾆσμα, ῥυθμός, ἀλαλαγμός

μέλπει (c. c. Eur. Med. 150)· ᾄδει, παίζει, ὑμνεῖ

μέλπεται (h. Hom. Apoll. 197)· τέρπεται, ᾄδει. καὶ τὰ ὅμοια [63]

μέλπει· ἀλαλάζει, ἑορτάζει. καὶ τὰ ὅμοια

μέλπηθρα (P 255 Σ 179)· σπαράγματα. παίγνια. ἑλκύσματα (Eur. H. fr. 568?) [ad 65]

μελπῳδοί· παίγνιοι [ad 66]

μέλπων (Eur. Io. 881)· ᾄδων, ὑμνῶν [68. 69]

μελῳδία (Eur. Rhes. 923?)· ἡδυφωνία

μελῳδοῦσι· μετ' ᾠδῆς ὑμνοῦσιν [72]

COD. 17 δραγμῆς 21 οἱ σμῆνες 23 μελισσύχρας 25 μελίτεα 26 μελιτένα 27 μελίτεον 28 σὺν αὐτῷ 34 cf. μεντίοπον ⟨36 μελιττοπτηχεῖν Porso⟩ 37 μελιττοῦτα 38 μελιττοῦνται 44 μελάων — .ινεσθαι 48 βραδύτης 54 μελλογαμβρὸς 55 ἐπίβραδυς 66 μελπόδιοι· παίγνιοι

HES. 15 μελιοῦσι (Levit. I 6)· κατακόψουσιν 20 μελισσάων (B 87)· μελισσῶν 24 μελιστὴ (Ω 409)· καλὰ μέλη Ad 43 φαίνεται (Λ 564), ἔοικε (B 116) Ad 45 ἐοίκατε (Ξ 125) 47 μέλλειν· βάλλειν ⟨v. βέλλειν⟩, μέμφεσθαι 56 μελλόντων (Σ 463)· μελετώντων 58 μελεδόνοι· φροντίδες ⟨μελεδῶναι⟩. ἐπίτροποι ⟨μελεδωνοί⟩ 63 μέλπεσθαι (Π 240)· τὰ αὐτά Ad 65 καὶ μέλπηθρα κυνῶν (Ν 233) ὁμοίως Ad 66 μέλποντες (Α 474) ὑμνοῦντες, ᾄδοντες 68 μέλταδε· ἐννόει 69 μέλω (ι 20)· ἐν ἐπιμελείᾳ εἰμί 72 μελώμεθα (Δ 418)· μελησάτω ἡμῖν

μέλων· ἀρέσκων (691 et ἀδελεῖ)

[ad 74] προθυμεῖται [75]

†μεμαῖνα· ἀλληλιμένα

μεμακυῖα· μεμυκυῖα. βληχωμένη. φωνοῦσα, βοῶσα

μεμαλισμένους· μεμαλαγμένους: ἢ παραφρονοῦντας, μαινομένους ⟨ad μεμανημένους?⟩

μεμάμεν· προθυμεῖσθαι. ἐπιθυμεῖν. βούλεσθαι. σπεύδειν. πεποιθέναι

μεμαρπώς (Hesiod. Opp. 204 Sc. 245)· εἰληφώς. ἡρπακώς

μεμάσωμαι· ἐκπιάζωμαι [82]

μεμαχημένη· ἀπηχθημένη

μεμαώς· ὁρμῶν. θέλων. σπεύδων. προθυμούμενος (Δ 40). πεποιθώς

μεμαῶτες· προθυμούμενοι (Β 473). θέλοντες. σπεύδοντες (Γ 9?). [ad 85] πεποιθότες. ἐπιθυμοῦντες [86]

†μεμβλάσαι· συνδῆσαι

μέμβλεται (Hes. Theog. 61)· μέλει. φροντίζει. ἐπιμελεῖται ⟨1019⟩ [ad 88]

μέμβλεσθαι· φροντίζειν. καὶ τὰ ὅμοια ⟨694⟩

μέμβλετο (Φ 516?)· ἐφρόντιζεν

Μεμβλίς· Μῆλος, ἡ νῆσος ⟨1374⟩

μεμβλώντων (Aeoles?)· τυχόντων

μέμβλωκα· λιάζω, οἴχομαι, ἔξω τοῦ βίου εἰμί [94]

μεμελημένως· πεπονημένως [96. 97]

μέμηκε· βοᾷ, μέμυκε, κραυγάζει

μεμηκυῖαι· φθεγγόμεναι, βληχώμεναι

μεμηκώς· κεκραυγώς (non Κ 362)

μέμηλεν· ἐν ἐπιμελείᾳ ἐστίν, ἢ φροντίδι [802]

μεμήλωνται· βεβαμμένοι εἰσίν. Μήλωθρα γὰρ τὰ βάμματα ⟨1202. 4⟩

μεμηλώς· ἐπιμελῶς φροντίζων

μεμιασμένα· μεμολυσμένα. μεμιγμένα

μεμισθαρνηκότα· μισθῷ καμόντα

μεμίχθων· μεμιγμένοι ἦσαν

μέμνησο (Aesch. Suppl.)· μνημόνευε

μέμνων· ὁ ὄνος

μεμνόν(ε)ια· τὰ ὄνεια κρέα

μεμογημένος· μετὰ καμάτου κεκοπιακώς

μεμοιραμένη· κληρωσαμένη

μεμολυσμένα· †καὶ τεθρασμένα. ἢ πεφυρ[αγ]μένα

μέμονε· θέλει. ὁρμᾷ καρτερεῖ [ad 14]

μεμονωμένος· ἐγκαταλελειμμένος

μεμονώς· ὡρμηκώς. ἐπιθυμῶν, προθυμούμενος

μεμορημένον· ἠσκημένον. πεπονημένον

μεμορυχμένα (υ 435)· [ad 18] μυσαρά, μεμολυσμένα, ἐρρυπωμένα, ἠσβολημένα, μεμορωμένα ἅπαντα [19. 20]

μεμυδότος· ῥέοντος

μεμύημαι· πεπείραμαι (μυστηρίων)

μεμυθεῖσθαι (Rhodii)· εἰρῆσθαι

μέμυκε· σιγᾷ. συνέχει. τέθνηκεν. μυκᾶται (Aesch. Suppl. 314). [ad 24] ἀνέῳκται. ἐψόφηκεν. (μεμύωται. πεπύκνωται)

μεμυκήκασιν· ἐφώνησαν

μεμυκότα· βοῶντα, φωνοῦντα, ἀνοικτὸν ἔχοντα στόμα [ad 26] [27]

μεμυκότων (Simonid. Amorg. fr. IV W.)· πεπυκνωμένων, συνεσφιγμένων

μεμύλληκε· διέστραπται, συνέστραπται

μεμυωμένων· μεμυκότων

μέμφεται· αἰτιᾶται, ἐξουθενεῖ, καταγινώσκει ⟨onom.?⟩

†μεμφίδες· αἱ τῶν πτηνῶν ψυχαί

μεμφωλή· μέμψις

μέμψις· κατάγνωσις

μεμψίμοιρος· μεμφόμενος τὸ ἀγαθόν. ἢ φιλεγκλήμων, ἢ φιλαίτιος

μεμωμ⟨κ?⟩ημένον· κατα(πε)φρονημένον [36. 37]

μενεαίνει· βούλεται. θυμοῦ καὶ ὀργῆς πίμπλαται. [ad 38] λ[ε]ιποψυχεῖ

μενεαίνειν (Τ 68)· τὰ αὐτά [40]

COD. 74 μεμᾶται· προθυμεῖται Cyr. 319 77 βληχομένη 88 μέλλει 92 μεμβλόντων? 93 μεμβλοκανιάζω 808 μέμνησε 10 cf. μεσκόνια 17 πεποι| 18 ἠσβολουμένα 19 μαιμάσσει Cyr. 319 31 cf. πεμφίδες, σητοδόκιδες

HES. Ad 74 μεμάασι (Κ 236) 75 μεμάθεται· φυλάσσεσθαι (Η 160) 82 μεμάσσων· μεθ' ὁρμῆς ἐξερχόμενος. πρόθυμος Ad 85 προθυμοῦντες 86 μεμαῶτος (Θ 118)· προθυμουμένου. καὶ τὰ ὅμοια Ad 88 παραγίνεται 94 μέμβλωκε (ρ 190)· πάρεστι, μεμόληκεν, ἐλήλυθε, παρεγένετο 96 μέμερα· μερίμνης ἄξια. μέρμερα 97 μεμεστωμένοι (Act. Ap. II 13)· πεπληρωμένοι 802 μεμήλω (Ν 469)· φροντίζω Ad 14 προθυμεῖται, ἢ προεθυμήθη (Μ 304) Ad 18 μεμολυμένα 19 μεμόσσει· μολύνει ⟨836⟩ 20 μεμυαλομένα (Ps. LXV 15)· ..... Ad 24 τέθνηκεν Ad 26 βοῶντα (v. Greg. Naz. C. IV 249) 27 μεμύκωται ⟨—ότε⟩· πεπύκνωται 36 μενάσσει· μολύνει ⟨819⟩ 37 μένεα· μολυσμός (paraph. Δ 146) Ad 38 προθυμεῖται (Ο 507) 40 μενεαίνων (Γ 379)· προθυμούμενος. καὶ τὰ ὅμοια

μενεδήϊος· ἀνδρεῖος, μένων ἐν τῇ μάχῃ (non *N* 228)
μενέκτυπος· ὁ μὴ ψοφοδεής
Μενέλεως (Antiph. com. III p. 25)· Μενέλαος
μένεος· θυμοῦ. δυνάμεως (*Λ* 103). ἡ ὀργῆς (*I* 679) [45—47]
μενθήρη· φροντίς
μενθηριῶ· μεριμνήσω. διατάξω
μενθήραις· μερίμναις [51]
μενοεικέα· πολλήν (*π* 429). προσηνῆ. δαψιλῆ [53]
[ad 54] φροντίζει, μεριμνᾷ. προθυμεῖται, ὀρέγεται (Soph. Ai. 341) [55]
μενοινὴν (Call. Iov. 90)· φροντίδα. καὶ τὰ ὅμοια [57. 58]
μενοινῆς· πρόθυμος
(μενοινητής)· φροντιστής
μένος· ἰσχύς, δύναμις. ὀργή. τόλμα. βία. θυμός. λῆμα. νοῦς, ψυχή
μένος Ἄρηος· πόλεμος
μενοῦν, τοιγαροῦν, μέντοιγε καὶ μενοῦνγε· σύνδεσμοι [63]
†μεντιόπον· χλανίδα (734)
Μενωνίδαι (Com. inc. fr. CLXI)· τῶν εὐσήμων, ἐκ Μενωνιδῶν. τινὲς δέ φασι τὸν Μένωνα ἐξωστρακίσθαι
μέρα· ὄμματα
†Μεραί· ποταμόν (Μέρα· πόλις?)
μέργιζε (Aeoles)· ἀθρόως ἔσθιε (cf. μορ—)
μέρδει· κωλύει. βλάπτει
μέρεια· φυλῆς μέρος ἐκ δέκα τριακάδων συνεστός
μερθεῖσα· στερηθεῖσα. ἀμερθεῖσα (cf. μείρεται) [72. 73]
μεριμνηταί (Eur. Med. 1226)· οἱ φιλόσοφοι
μέρμερα· χαλεπά (*Θ* 453), δεινά, φροντίδος ἄξια (*Λ* 502)
†μερμέρω· φροντίζω
μερμήρα (Hesiod. Th. 55)· ἡ εἰς ὕπνον καταφορά. καὶ φροντίς
μερμῆραι· φροντίδες. βουλαί. μέριμναι
μερμήριζεν (*ι* 554)· ἐμερίμνα, ἐβουλεύετο
†μερμηρικοί· οἱ πειραταί [81]
μέρμιθα (*κ* 23. 24 !)· μέρμιθον, σπαρτίον, λεπτὸν σχοινίον, ἢ ἀργυροῦν δεσμόν
μέρμνης· τρίορχος
†μερόεν· μεριστικόν
μέροπες (*Σ* 288)· ἄνθρωποι· διὰ τὸ μεμερισμένην ἔχειν τὴν ὄπα, ἤγουν τὴν φωνήν. ἢ ἀπὸ Μέροπος, τοῦ προφθάντος Κῷ υἱοῦ. λέγονται δὲ καὶ Κῷοι Μέροπες· καὶ ὀρνεά τινα, ὡς Ἀριστοτέλης (HA. IX 14, 1. 27, 16) [86]
μέρος τι (Thuc. IV 30)· ὀλίγον τι μέρος
μερύτης· ἀναιδής [89]
†μέρωον· πωλίον (μυροπώλιον?)
μεσάγκυλα (Eur. Andr. 1133)· ἀκόντια
μεσαιπόλιος (*N* 361 !)· οὐ σφόδρα πεπολιωμένος, ἀλλὰ μέσος, οὔπω γέρων
μεσαίχμιον· μέσον αἰχμῆς. ἤγουν μέσον δόρατος, ἢ δύο στρατευμάτων
μεσαίχμιος γῆ· ἡ διὰ πόλεμον ἀργή. καὶ μεσαίχμιον πᾶν τὸ μέσον τινός, κυρίως τῆς αἰχμῆς [95]
†μεσημβρίη· μεταφορικῶς, ἐν τῇ ἀκμῇ καὶ μεσότητι τῆς †ἡμέρας, μεσαώριον
μεσάτιον (Call. D. 78)· μέσον. καὶ μέρος τοῦ ἅρματος (Poll. I 42)
μέσαυλον· ἔπαυλιν (cf. *Ω* 29)
μεσαύχενες· Ἀριστοφάνης (fr. CCXIII) φησί· μεσαυχένας νέκυας, ἀσώτους· διὰ τοῦ μ̄ γραπτέον μεσαύχενες, ὅτι μέσον αὐχένα †αὐτοῦ πεζεῖ, παρεβάλλοντο τὸ σχοινίον. παρῳδεῖ δὲ τὰ ἐν τῷ Φιλοξένου Σύρῳ (fr. 12) ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ δ̄ γράφουσι δεσαύχενες [καὶ] οὐ καλῶς (938)

COD. 42 μηψοδεής 48 μενθῆρι φροντίς 55. 56 μενοίνας· φροντίσας καὶ τὰ ὅμοια μενοίνει· προθυμεῖ. φροντίζει. βούλει 59 μενοινῆς 60 τοῦν φιλῆ 61 μενοσάνιος 65 εὐφήμων ἐκ μένων ἰδίων — |σθη 70 μέρη ἐκδεκατριάδων (cf. ἀ μερία) 77 μέρμηρα — καταφορική 83 cf. βελλούνης κεγχρῆς (cf. Ar. Av. 1181) 85 προφαέθοντος κῳοῦ 88 μεγύτης Theognost. 44, 22 94 πολέμων 99 διὰ τοῦ σ̄ γραπτέον (forte νέκυας. οὕτως διὰ) — τραγῳδεῖ — φιλοξένῳ

HES. 45 μενεπτόλεμος· κατὰ πόλεμον ὑπομονητικός (*B* 740), κατὰ τὴν μάχην. ὁμοίως καὶ (μενε)χάρμης (*N* 396) 46 μενέτην (*Θ* 79 *T* 310)· ἔμενον. δυϊκῶς 47 μενέων (*Θ* 361)· δυνάμεων. προθυμιῶν 51 μέννης· μένε κύριε 53 μενόει· καὶ (*ε* 166) ἄφατον, [τὴν] τῇ δυνάμει αὐτοῦ ἁρμόζοντα Ad 54 μενοίν. (*N* 215)· 55 μενοινᾷς· προθυμεῖ (*Ξ* 221), φροντίζεις, βούλει 57 μενοίνησε (*β* 36)· προεθυμήθη. καὶ τὰ ὅμοια 58 μενοινήσωσι (*K* 101)· προθυμηθῶσιν 63 μὲν ῥα (*B* 1)· ὡς δή 72 μεριδαρχίας (III Esdr. I 5)· μεριτ(ε)ίας 73 μερίζειν (Nehem. XIII 13)· διανέμειν μερικῶς 81 Μερμερίδης (*α* 259)· Μερμέρου υἱός 86 μερόπων ἀνθρώπων· .... 89 μερῶν· ἐλάσσων (μείων) 95 μέσαχμον· κανὼν τοῦ ἱστοῦ (I Regg. XVII 7)· οἱ δὲ ἀντίον. οἱ δὲ τὸ μεσάκτων. ἢ μεσάκρων, ἢ μεσάτων τριχῶν. ἢ τὸ μέσον τῆς αὐλῆς

μεσέγγυον (Poll. VIII 28)· μεσίτην

μεσεγγύημα (Aeschin. 71, 18)· τὸ τίθεσθαί τινι συμφωνίᾳ μισθὸν ἐπ' ἐγγύῃ

Μεσέρκ(ε)ιον· Διὸς ἐπίθετον

μεσηγύ· κατὰ μέσον (Hom. al.)

μεσήεις· μέσος τῇ ἡλικίᾳ (M 269?)

μεσῆλιξ (Hippocr.)· ἀπὸ ἐτῶν τεσσαράκοντα ἕως πεντήκοντα

μεσημβρία· τὰ τοῦ νότου μέρη. καὶ τὸ τῆς ἡμέρας μέσον

μεσηρεύειν· τὸ μηδετέροις συμμαχεῖν. Φίλιστος [908. 9]

μέσκος· κώδιον, δέρμα. Νίκανδρος (Th. 549)

μέσμα· μέστωμα

μεσογάστορα· ναῦται τὸν ἐν τῇ μέσῃ νηΐ. βέλτιον δὲ τὸν διεζωσμένον μέσην τὴν γαστέρα, ζωνογάστορα (q. v.)

μεσόγειος (cf. Call. Del. 168)· γῆ ἄνευ λιμένος

μεσόδμα (Lacon.)· γυνή (946)

μεσόδμαι (τ 36 υ 354) καὶ μέσοδμα· τὰ μεσόστυλα. τινὲς δὲ τὰ τῶν δοκῶν διαστήματα [16]

μεσόδμη (β 424 ο 289)· ξύλον, τὸ ἀπὸ τῆς τρόπεως ἕως τοῦ ἱστοῦ

μεσοκύποι αὐλοί· οἱ ὑποδεέστεροι τῶν τελείων, μέσοι

μεσοκουράδες· οὕτω καλοῦσι δένδρα τὰ ὑπὸ ἀνέμων καταγέντα. καὶ κουράν

†μεσολάνιον· μεσοδόμιον

μεσομφαλία· ἡ μέσος τῶν Δελφῶν πόλις

μεσομφάλους· φιάλαι. Ἴων Ὀμφάλῃ (fr. 20) [23—25]

μεσοπαλές (Apoll. lex. 111, 28)· κραδαινόμενον ἐκ μέσου

μεσοπέρδην· μεσοφέρδην, τὸν μέσον [τὸν] φερόμενον. τὸ γὰρ παλαιὸν τὸ (sic) π̄ ἀντὶ τοῦ φ̄ ἐχρῶντο, προστιθέντες τὸ τῆς δασύτητος σημεῖον (932)

μεσοπερσικά (—αί)· ὑποδήματα γυναικεῖα [29]

μεσόρ(ρ)ομβος· δεσμός, παρὰ τοῖς ἰατροῖς

μεσοστροφωνίαι· ἡμέραι, ἐν αἷς Λέσβιοι κοινὴν θυσίαν ἐπιτελοῦσιν

μεσοφέρδειν· μεσολαβεῖν (927)

μέσπ†λη· ἡ σελήνη παρὰ Σκύθαις

μέσπιλα (Archil. fr. 169)· φυτόν τι

μέσσαβον (Hesiod. Opp. 467)· ἐξ ὠμοβοείων ἱμάντων, ᾧ τὸν ἱστοβοέα πρὸς μέσον τὸν ζυγὸν προσδέουσιν, ὅ τινες ἐχέβοιον

μεσσαῖον· τὸ ὑπὸ τοὺς τραχήλους ὑποτιθέμενον

μέσ(σ)αυλον· θυρωρόν. καὶ ἡ τῆς αὐλῆς θύρα. καὶ ἡ ἐν ἀγρῷ οἴκησις (Ω 29)

μεσ(σ)αύχενες (Aristoph. fr. CCXIII)· οἱ μέσον τοῦ αὐχένος δεσμευόμενοι (899)

μεσσηγύς (Hom.)· μεταξύ, μέσον [40—42]

†Μεσσήνη· ἡ ἀρινή

μεσσίδιος· μέσος. ἴσος

μεσσογενεῖς· οἱ ἐν μέσῃ ἡλικίᾳ γεγονότες

μεσ.οδόμα· γυνή. Λάκωνες (914. 16)

μεσ.οικέται· μέτοικοι. ἢ οἱ τὰς λαγόνας οἰκοῦντες

μέσ.οπα (Cretice)· ἱμάντα, τὸν περὶ τὸν ζυγὸν καὶ τὸ ἄροτρον δεδεμένον

μεσ.οπαλές (Φ 172)· τὸ ἐκ τοῦ μέσου κραδαινόμενον δόρυ

μεσσόπλουτον προσόψημα· (μέτριον)

(μεσσόπνουν ἆημα)· τὸ σκώληκα ποιῆσαν

†μεσσόρης· ὁ μέσος ὠκεανοῦ καὶ οὐρανοῦ τόπος

μεσ.οτύλαρον· αἰδοῖον

μεσ.όψηρον (Maced.)· ἡμίξηρον

μέσ.υι· ἐν μέσῳ. Αἰολεῖς

μέσ.ωρον· μέσον

μέσ.ωρος· μέσος

μεσσωτήρ· ὁ μεσιτεύων κατὰ τὸν ἀγῶνα [58. 59]

μέστακα (Aeoles)· τὴν μεμασημένην τροφήν

μέσφα (Θ 508 Callim.)· ἕως, μέχρι. καὶ ἀφ' οἵου χρόνου

μέσφ' ὅτε (Call. D. 195)· μέχρις ὅτε

COD. 903 μετὰ 6 νώτου 7 μηδ' ἑταίροις 10 cf. πέσκον 13 μεσόγηθος 14 γυμνή 15 καὶ μεσόδματα (κατᾶλιψ, κατῆλιψ καναφόρος πεντηκοντομέσοδμοι) 19 κουρᾶν 22 Ἰων 25 πεπηγώς 26 κραδι| 27 μεσύπερα ἦν, μεσύφερα ἦν 35 ἢ τὸν 41 μεσσηύς 47 cf. μετοικέται 53 cf. ψηροπυρῖται 54 μεσυΐ 56 μέσωρ

HES. 908 μεσηρροπῶν (Siracid. XXXIV 21)· μέσην ὁδεύων 9 μεσητίο(ι)σι· μέσοις (vox nihili) 16 μεσόδμα· γυμνή 23 μεσοναίολοι (M 167)· ἐπὶ τῶν σφηκῶν οἱ μέσοι στεφόμενοι 24 μέσον ἕρκος (Π 231)· τὸ μέσον τῆς αὐλῆς 25 μεσοπαγές (Φ 172)· ἕως μέσου πεπηγὸς τὸ δόρυ 29 μεσοπορῶν (Sirac. XXXIV 21)· μέσην ὁδεύων 40 μέσ(σ)η δὲ χίμαιρα (Z 181)· τὸ μέσον αἰγοπρόσωπον 41 Μεσσηΐς (Z 457)· κρήνη ἐν Θεσσαλίᾳ 42 Μέσσην (B 582)· πόλις Λακωνικῆς 58 μεστή (Nahu. I 10)· γέμουσα 59 μεστόν (Ezech. XXXVII 1)· πλῆρες

μέσωρα· ἐν τῇ δέκα ἐτῶν ἡλικίᾳ. καὶ παρήλικα. καὶ ἀγγεῖα, καὶ παίγνια, οἷς ἔχαιρον, καὶ τὰ ὅπλα, οἷς ἐχρῶντο καὶ παῖδες ὄντες, καὶ ἔφηβοι, καὶ τελειωθέντες ⟨Poll. VII 158⟩ [64]

μεταβαίνει· στρέφει. παρέρχεται. ἀναχωρεῖ [66]

μεταβοθρεύοντες· μεταφυτεύοντες. μετασκάπτοντες

μετάβολοι· πραγματευταί. καὶ (Μέταβοι)· οἱ Μεταπόντιοι παρὰ Ἰταλοῖς (barbari)

μετάβρασκος (Aeol.)· μέτριος ἑρμηνεύς [70]

μετάγει· μεταδιώκει. μετακινεῖται

μεταγενής (Menand. fr. I p. 114)· μεταγενέστερος [73]

μεταδαίσομαι· [ad 74] εὐ(ω)χηθήσομαι [75. 76]

†μεταδεῦσαν· μετάνοιαν ⟨1062⟩

†μεταδήα· μεταμελέτη

μεταδήμιος (θ 293)· ἔνδημος. τιμητικός. ἤ

μεταδοίης (Theognid. 921)· .... [80. 81]

μετάθεσις· μετάβασις [83—85]

μεταίτου· ἐπαίτου

μεταίφνιος· ἐξαπίνης

μεταιχμ.`, μοχθεῖ

μεταιχμίῳ (Aesch. Cho. 61)· μέσῳ τόπῳ πολεμοῦντες

μετακάρπιον· τῆς χειρὸς μέρος, τὸ μετὰ τὸν καρπόν

μετάκερας (Alexis)· τὸ εὔκρατον ὕδωρ, ἢ χλιαρόν (Athenienses) [92]

μετάκλησις· κλῆσις δι' ἑτέρου τινός

μετακλινθέντες· μετατραπέντες, ἢ μεταβαλλόμενοι

μετακοίνωνον κοινωνόν

†μετακόκκω· ἡμέραι μεθ' ἑορτῶν ἑορτὴ οὐκ ἔστι

μετακόνδυλοι· [τῶν κονδύλων], τὸ μεταξὺ τῶν κονδύλων

μετακύμιον (cf. Eur. Alc. 91)· τὸ μεταξὺ τῶν κυμάτων

†μετακύριον· φοινικόν

μεταλαβεῖν· μεταλαχεῖν

(μεταλαβών)· μετασχών ⟨970⟩

μεταλαγχάνειν (Plat. Civ. IV p. 429 A)· μετέχειν, μεταλαμβάνειν

μετὰ Λέσβιον ᾠδόν· (φασὶ τοὺς Λακεδαιμονίους) τοὺς ἀπογόνους τοῦ Τερπάνδρου ἀγαθοὺς ἡγουμένους εἶναι κιθαρῳδούς, πρώτους εἰς τὸν ἀγῶνα προσκαλεῖσθαι, (εἶτ') εἴ τις εἴη Λέσβιος ᾠδός

μεταλλᾶν· ἐρευνᾶν, ζητεῖν, ἐρωτᾶν [1004]

μεταλλεῖς· τῶν μυρμήκων τινὲς οὕτω καλοῦνται

μεταλλῖτις· γῆ τις [7—11]

μέταλλος· λίθος. Θάλασσα· προμνήστρια [13—15]

μεταμαθεῖν· μεταγνῶναι

μεταμείβων· μεταλλάσσων

μεταμέλειαν· μετάνοιαν

μεταμέμβλεται· μεταμελήσεται (cf. Τ 343)

μεταμήθεια· μετάνοια

μεταμορφοῖ· τὴν μορφὴν ἀλλοιοῖ

μεταμίξ· ἀναμίξ

μετὰ μίαν· ...... [23]

μεταμφιέσθαι· μετενδύεσθαι τὴν ἐσθῆτα ⟨Poll. VII 44⟩

†μεταμωλίας ἐμπόλεμον. μετὰ μάχης, καὶ φροντίδος

COD. 63 μεσώρα — δεκαετῶν — παρήλια 73 |π.σθη (cf. μετανεγνώσθη) 77. 78 cf. πεδαλευόμενος 79 ἢ μεταδότης 89 μεσοτόπῳ 90 μετακάρσιον 91 μετακέρας 94 |κληθ— 98 ἑορτὴν. ἑορτὴ δ' οὐκ? 1002 μεταλέσβιον ὑδὸν 5 καλεῖται 6 μετάλλεις τίς, γῆ τις 12 Obscura. 15 μεταμαζῶν 21 μεταμορφοῖον

HES. 64 μετά· ἔπειτα (Λ 48), μετὰ τοῦτο 66 μεταβαλών (Iob. X 8. 16)· μεταβάς. στραφείς 70 μεταβῶν· μετασχών ⟨1000⟩ 73 μεταγνώσθη (Soph. Ai. 716)· μετανεπείσθη Ad 74 μεταλάβω (Ψ 207) 75 μετὰ δέ (Hom.)· ἐν αὐτοῖς δέ 76 μετὰ δ' ἐτράπετο (Λ 199)· ἐπεστράφη δέ 80 μεταδόρπιος (δ 194)· δείπνου ὥρα, ἤγεν δείπνῳ 81 μεταδρομάδην (Ε 80)· μετατροχαζόντως 83 μεταΐξας (Φ 564 ρ 236)· μεταδιώξας 84 μεταίσιον· μεταχρόνιον ⟨μεταχρόνιον· μετάρσιον⟩ 85 μεταΐσεσθαι· μετελθεῖν. μεταγνῶναι ⟨1057⟩ 92 μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν (Λ 227)· ἀκούσας τὴν κλίδωνα καὶ τὴν φήμην τῆς τῶν Ἀχαιῶν στρατιᾶς παρουσίας, ἦλθεν ἀφίκετο 1004 μεταλλᾷς· ἐπιζητεῖς (Κ 125) 7 μετάλλα (τ 115)· ἐπιζήτει 8 μεταλλεύει (Sapient. IV 12)· ζητεῖ. ὀρύσσει, ἀνασκάπτει 9 Μετάλλειον μύρον· Ἀριστοφάνης (p. 1161)· μεταπέμπου νῦν ταῦτα σπουδῇ καὶ μύρον, εὕρημα Μετάλλου. Μέταλλος γάρ τις Σικελιώτης τὴν τοῦ Μεταλλείου μύρου κατασκευὴν εὗρεν. μνημονεύει δὲ καὶ Φερεκράτης ἐν τῇ Πετάλῃ (fr. IV p. 322) ⟨471⟩ 10 μεταλλήξαντι· μεταβληθέντι. παυσαμένῳ (Ι 157) 11 μετάλλησαν· ἐπεζήτησαν (Ε 516) 13 μεταλλῶ (Λ 553)· ἐπιζητῶ 14 μετάλμενος· ἐφαλλόμενος (Ξ 443) 15 μεταμάζιον (Ε 19)· τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν, ἢ ὑπὲρ τῶν μαζῶν, ἢ τὸ μετὰ μαζῶν 23 μεταμίμων (Λ 423)· πρὸς τοὺς ἀγαθούς

μεταμώνια· μάταια (Δ 363). ἀνεμοφόρητα. ἀχρεῖα

μετανάσται (I 648)· μέτοικοι. φυγάδες. σύμμαχοι [28]

μετανεγνώθη (Soph. Ai. 716)· μετανεπείσθη. τὸ ἀναπεῖσαι ἀναγνῶναί ⟨q. v.⟩ φασι ⟨973⟩ [30]

μετανίπτρον ἢ μετανιπτρίς (Antiphan. com. III p. 76)· ἡ μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐπὰν νίψωνται, διδομένη κύλιξ· οἱ δὲ τὴν ὑστάτην πόσιν [32]

μεταξύ· ἐξαίφνης. μετ' ὀλίγον [ad 33] [34]

μεταπείσεσθαι· μεταπεισθῆναι

μεταπεπεῖσθαι· μεταβληθῆναι

μεταπεσεῖν· ἀπὸ δόξης εἰς ἀτιμίαν πεσεῖν

μεταπέμπεται· μετακαλεῖται, μεταστέλλεται ⟨ex onom.⟩ [39]

μεταπλομένοισι· τοῖς ἐξ ἀνθρώπων γενομένοις θεοῖς

μεταπόντιος· διαπόντιος

μεταποιεῖται· μετασκευάζεται. φροντίζει. ἀντιποιεῖται

†μεταπορεύδην· ἐπελθών, μετελθών

μεταπρέπειν· ὑπερβαίνειν, ὑπερλάμπειν [45]

[LACVNA]

μετατροπαλίζεο (Υ 190)· ἐπιστρέφου

μεταψαλάσσειν· μετατιθέναι

μεταψαίρων (Eur. Phoen. 1390)· μεταφέρων

μεταψέφειν· μεταμελεῖσθαι

μεταψέφω· μεταβουλεύομαι

μετάψυξις· μεταπνοή [52. 53]

μέτειμι· μετελεύσομαι (Z 311)

μετεῖναι· προσήκειν (Thuc. V 47, 9). διαφέρειν

μετεισάμενος· [ad 56] ἐφορμήσας. (μεταμορφωθείς, 1098)

μετείσασθαι· πρὸς αὐτοὺς ἐλθεῖν (985). (μεταγνῶναι)

μετεκίαθε (Π 685 Call. Dian. 46)· μετῆλθε

μετεκίαθον (Λ 52. 713)· μετήρχοντο, περιήρχοντο, μετῆλθον (Σ 532), ἐπεδίωξαν (Σ 581)

μετελεύσομαι· μετακαλέσομαι. ἢ μετέλθω (Z 280?)

μέτελθε· ἄπελθε, μετάβα (non Φ 422)

†μετελύειν· μεταγινώσκειν, μετανοεῖν [63]

μετεμόσχευσε· μετεφύτευσε

μετ' ἐμφάσεως· φανερὸς ποιῶν

μετένδημος· μετάδημος

μετεξέτεροι (Iones)· ὃ ἡμεῖς φαμεν, ἔνιοι [68. 69]

μετεποίησε· μετεσκεύασεν [71]

μετερ(ρ)υθμωμένα (Democrit.)· μετεσχηματισμένα ⟨—ρυσμ—⟩

μετέρχεται (Eur. fr. 83)· ἀποδίδωσι

μετέρχομαι (Archil. fr. 43)· ἱκανῶς ἱκετεύω. ἱλάσκομαι. ἐπεισέρχομαι

μετεσσεύοντο· μετεδίωκον, ἐφώρμων [ad 75]

μετεστειλάμην· μετεπεμψάμην

μετέσχον· μετέλαβον [78—83]

μετεωρολέσχαι (Plat. Civ. 489 C Aristoph. p. 1106)· φλυαροῦντες τὰ περὶ οὐρανὸν μετέωρα

μετεωρολόγοι (Plat. Cratyl. 401 B)· μεγαλορρήμονες

μετεωροπόλων· τῶν τὰ οὐράνια σκοπούντων

μετέωρος· κοῦφος. ἐν[ν]εός

μετῇ· ἐξῇ

μετῄεισαν (Thuc. VIII 73)· ἱκέτευσαν

μετῆλθεν· ἐτιμωρήσατο. μετεμελήθη

μετῆκε· μετεμελήθη. ἱκέτευσεν [92]

†μέτην· μέσην. μετουσία ἦν (Eur. Phoen. 412) [94. 95]

COD. 27 cf. ὑπερανάστης 31 ἡ μετανιπτρὸν — ἐπαννίψονται 35 |σασθαι 46 |φουσαι 48 μεταψέρων 49 cf. ἀψεφές ἀψεφέων καταψέφει, οὐ μεταψέφεις, ψέφει 51 μετάμιξις 62 cf. μεταδεῦσαν μετῆλθε et πεδαλευόμενος 84 οὐρανῶν

HES. 28 μεταναστεύου (Ps. X 1)· μετέρχου, μετοίκει. καὶ τὰ ὅμοια 30 μετ' ἀνέρας (Π 209)· μετὰ τοὺς ἄνδρας 32 μετὰ νῶτα βαλών (Θ 94)· τὰ νῶτα (μεταβαλών) Ad 33 ἀνὰ μέσον (Α 156) 34 μετὰ πᾶσιν (Α 516)· ἐν πᾶσιν 39 μετὰ πληθύν (Β 143)· ἐν τῷ πλήθει 45 μεταπρίκτους (Β 376)· ἀπράκτους 52 μετάειμι· μετὰ σὲ ἐλεύσομαι (Z 311) 53 μετήεται· μεταπεποίηται, ἢ μεταποιεῖται ⟨μητίεται Cyr. 319⟩ Ad 56 μετελθών (Ρ 285) 63 μετ' ἐμέ (Θ 289)· πρὸς ἐμέ, ὡς ἐμέ 68 μεταιωρίζει· ὑψοῖ 69 μετέπειτα (Ξ 310 non Call.)· μετὰ ταῦτα 71 μετέπρεπεν (Β 579)· ἐκπρεπὴς ἦν Ad 75 ἐπ(επ)ορεύοντο (Z 296) 78 μετέπρεπεν (Β 579)· εὐπρεπὴς ἐφαίνετο 79 μετετροπάζετο (Υ 190)· μετεστρέφετο 80 μετέφη (Α 58)· προεῖπεν, ἐδημηγόρησεν 81 μεταιωρισθήσονται (LXX)· ὑψωθήσονται 82 μετέχμιον· ὁ μεταξὺ τῶν μαχομένων τόπος ⟨μεται—⟩ 83 μετέχων (1 Cor. X 30)· μεταλαμβάνων 92 μετήλλαξαν (Rom. I 25. 26)· μετήμειψαν 94 μετήορα (Θ 26)· μετέωρα 95 μετ' ἤχους (Ps. IX 6)· μετὰ κραυγῆς

μετίδοιτο· ὑπερίδοιτο, ἀτιμάσειεν, καταφρονήσειεν [97. 98]

μετιτῆλαι· αἱ ἐξ ἑκατέρου μέρους τοῦ ἅρματος ῥάβδοι (Poll. I 143)

μετ' ὄγμους· τὰς ἐπὶ στίχον φυτείας

μετοικέσιον· †τὸ ἐκ τόπου εἰς τόπον οἰκῆσαι

μετοικέται· κατὰ μέσον οἰκοῦντες (947)

μετοικίας (Thuc. I 2 Soph. Ant. 890)· παροικίας [ad 1103]

μετοίκιον (Xen. Vect. II 1)· τέλος οὕτως ἐκαλεῖτο, ὃ ἐτίθεσαν ἐν τῇ πόλει, δραχμὰς (δώ)δεκα· τῷ δὲ τελώνῃ τριώβολον

μέτοικοι· οἱ ἐνοικοῦντες ξένοι ἐν τῇ πόλει, καὶ τελοῦντες ἀνὰ δραχμὰς δώδεκα τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς τὸ δημόσιον. μετανάσται δημόσιοι

μετοίχεσθαι· ἀπελθεῖν, πορεύεσθαι, μετελθεῖν

μετοκλάζει (N 281?)· γονατίζει [8]

μετοκωχή· μετοχή. ἐποχή. ἡ ὀχεία

μετόπιν (Soph. Phil. 1189)· κατόπισθεν

μετόν (Ar. fr. IX p. 1106)· ἐξόν. προϋπάρχον

μετόπισθεν· ὕστερον [ad 12]

μετόπωρον· μετὰ τὴν ὀπώραν, τροπὴ μετὰ θέρος [14]

†μετουσῶ· περιβλέπω, ἀφορῶ, ἀποβλέπω [16]

μετοχετεύσας· μεταγαγών

μετοχή· κοινωνία. σχέσις [19]

μετρεῖ· δανείζει. καὶ μετρεῖσθαι, δανείζεσθαι (Hesiod. Opp. 322 = 349)

μετριάζει· μετριοφρονεῖ

μέτριοι· ἐπιεικεῖς. μικροί, εὐτελεῖς. καὶ οἱ μεμετρημένην οὐσίαν ἔχοντες

μετριοπαθής· μικρὰ πάσχων. ἡ συγγινώσκων ἐπιεικῶς

μέτρον· πέρας. ἢ ἄλλο τι ὡρισμένον [25]

μέττον (Boeot. Cret.)· μεῖζον

μεττρία (Cret.)· εὔθυνα ἄρχοντος γεγονότος (370)

μετώπιον (Λ 95)· τὸ μέρος τῶν ὀφρύων

μετωπίς· ἰατρικὸς ἐπίδεσμος [30]

μέχρι· ἕως τινός

μὴ ἄν· ἀντὶ τοῦ οὔ [33—35]

μηδαμινός· ἄτιμος

?μῆδειν· μὴ ἐσθίειν [38. 39]

μὴ δαπανῶμεν· μηδ' εἰς δαπάνην ἐμβάλλωμεν

μήδεα· βουλεύματα· (B 340)

ἐμ πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο μήδεα τ' ἀνδρῶν

καὶ τὰ αἰδοῖα· (σ 87)

μήδεά τ' ἐξερύσας δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι

μηδὲ λόγον ἔχειν (Theopomp. hist.)· μὴ φροντίζειν [44. 45]

μήδεσθαι· τεχνήσασθαι. βουλεύσασθαι

μήδεται· [ad 47] τεχνάζεται [48]

μηδ' ἕτερος· μηδὲ εἷς

μήδετο· ἐφρόντιζεν. ἐτεχνάζετο. ἐβουλεύετο (X 395)

μὴ δὴ οὖν· μηδαμῶς οὖν

μὴ δῆτα (Soph. OC. 175)· μηδαμῶς (1138) [53—55]

μηδιᾷ (Cret.)· γελᾷ [ad 56]

Μηδικοὶ ὄρνεις· Μῆδοι ἀλεκτρυόνες

Μηδικὴ πόα (Ar. Eqq. 606)· ἡ τρίφυλλος. οἱ δὲ λωτὸν κτήνεσιν ἁρμόζοντα

Μηδινεύς· Μηδεύς παρὰ [ad 59] παρὰ δὲ Λυδοῖς ὁ Ζεύς [ad 59]

μήδιος· μαλακός (μήλιος?). καὶ βοτάνης εἶδος. καὶ λίθος τις Μηδιάτης [61—63]

COD. 96 μεταφρ| 1104 δραγμὰς ι' 5 δραγμὰς ιβ' (13 μεθο—) 15 cf. ἀποσσοῦν 27 μέτρια (h. e. μαστρία)· εὐθηνὰ |ες bis 37 μηδεῖν 41 ἐμπυρίδι βουλεύεται γένοιτο — μήδεατεξερύσασλα ἢ κυσὶν ἅμα δάσους 48 μὴ δὲ τ' ἀρωνῆ, μὴ δὲ βοηθήση. μὴ δὲ ταρῶντες μηδὲ β| 49 μὴ δ' — μὴ δὲ 55 μὴ δὲ 58 μηδικὴ

HES. 97 μέτειμι (Z 341, non Boeot.)· μετελεύσομαι (1054) 98 μετεισάμενος· μεταμορφωθείς (1056) Ad 1103 αἰχμαλωσίας (III Regg. VIII 47) 8 μέτειμι· λιτανεύω, ἱκετεύω Ad 12 , μετὰ ταῦτα (Λ 82), ὕστερον. ἡ ὄπισθεν (O 672) 14 μέτοποι· ἄνδρες (μέροπες an מהם?) 16 μετῴχετο (E 148)· ἐπορεύετο 19 [μετα]μέτρια· ἁρμόζοντα 25 μέταυλον (Moer. 264)· μέσαυλον 30 μεύει· κοιμᾶται (μύει) 33 μὴ ἀπώσῃ (Ps. CXVIII 10) 34 μὴ ἀποσκορακίσῃς με (Ps. XXVI 9)· μὴ ἀποδιώξῃς με. μὴ ἀποδοκιμάσῃς με 35 μὴ δαζεόθουρον Ἄρημα (E 830)· μὴ δὲ ἐντρεπούντων πηλίκον ἀέρα 38 μηδαμῶς· μὴ δῆτα (1152) 39 μηδαπὴ γῆ· ἰδία (ἡμεδ—) 44 μήδεο (B 360)· βουλεύου 45 μηδὲ πόδας (I 523 paraph.)· μηδὲ τὴν ἄφιξιν καὶ τὴν παρουσίαν Ad 47 βουλεύεται (Φ 413) 48 μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ (Ψ 574)· [μηδὲ βοηθήσῃ] μηδετέρῳ [τες μηδὲ] βοηθοῦντες 53 μηδόμενος· ποιῶν. βουλευόμενος 54 μὴ δόξῃ σοι· μὴ νομίσῃ σοι 55 μηδοτιοῦν· μηδέ τί ποτε Ad 56 καὶ ὄνομα ἡρωϊδός (Μήδεια) Ad 59 [μηδοτιοῦν. μηδαπλῶς.] — [ζεῦσις] 61 μηδώησοι (Λ 324)· μὴ δῷ 62 μὴ ἐπαίρου (Prov. III 5)· μὴ ὑπερηφανοῦ 63 μὴ ἐφικνούμενοι (II Cor. X 14)· μὴ καταλαμβάνουσι

Μήθυμνα (Call. Ep. XVI 3)· *πόλις Λέσβου*

Μηθυμναῖος· ὁ Διόνυσος

Μηθών· πόλις [67. 68]

μηκάδες (*Λ* 383 *Ψ* 31)· *ἢ αἱ μηκώμεναι αἶγες, ἢ κραυγάστριαι. ἔνιοι δὲ τὰς κερατώδεις· μῆκα γὰρ τὰ κέρατα. Ἀππίων δὲ τοκάδας*

μηκᾶσθαι· κράζειν ὡς αἴξ

μηκᾶται· τοῖς ἐρίφοις ἴσως κράζει

μηκεδανόν· μακρόν [73]

μήκιστα (*ε* 299. 465)· *μέγιστα, ὑπερμεγέθη, ἔσχατα*

μῆκος· μάκρος [76. 77]

μὴ κοτήσῃ· μὴ ὀργισθῇ

μήκυνον· αὔξανον, μάκρυνον

μήκωνες· πόα τις λήθην ἐμποιοῦσα. καὶ τὰ τῆς πίν(ν)ης περιττώματα καὶ τῶν ὁμοίων (Aristot. HA. IV 4). *καὶ μέρος* (*v. κρατηρίσκοι*) *καὶ ὕφασμα βύσσινον. καὶ οἱ ἄγριοι* (ad *Μήκωνος ἀγροικία*). *καὶ ἡμεροπίτυς*

μῆλα· κοινῶς μὲν πάντα τὰ τετράποδα· ὅθεν καὶ πᾶσα βύρσα, ὅ ἐστι πᾶν δέρμα, μηλωτὴ λέγεται. κατ' ἐπικράτ(ε)ιαν δὲ τὰ πρόβατα καὶ αἶγες. καὶ παντὸς δένδρου καρπός, ἐξαιρέτως δὲ τῆς μηλέας. πάντα τὰ δένδρα

μηλατάν· τὸν ποιμένα. Βοιωτοί ⟨1198⟩

μηλαφῆσαι· ψηλαφῆσαι

†*μηλεανορεῖ· δημηγορεῖ* ⟨*μὴ λεαγορεῖ*⟩

Μηλιάδες· νύμφαι

†*μήλιαι· ἀστράγαλοι* ⟨667⟩

μηλοβοτεῖ· ποιμαίνει

μηλοβοτῆρες· ποιμένες, οἱ τὰ μῆλα νέμοντες (cf. *Σ* 529)

μηλόβοτος (Lycurg.)· *τόπος ἀνειμένος προβάτων εἰς βρῶσιν* [90]

μηλολόνθη (Aristot. HA. I 5, 4)· *εἶδος κανθάρων, οὓς τινες χρυσοκανθάρους λέγουσι* (Herod. Chol. fr. 1)

μηλονομεῖς· ποιμένες

μηλονομιαῖον· ἐννόμιον

μήλοπα (*η* 104)· *μηλοειδῆ τῷ χρώματι. τοιοῦτος γάρ ἐστιν ὁ πυρός* [95]

μηλοσόη· ὁδός, δι' ἧς πρόβατα ἐλαύνεται. Ῥόδιοι

μηλοσφαγίαι· θυσίαι προβάτων

μηλόται· ποιμένες ⟨1182⟩

μηλοφόροι (Ctesias?)· *θεραπεία Περσικὴ τοῦ βασιλέως*

?*μηλόβαι· μηλοβάται. ποιμένες*

μήλῳ βαλεῖν (Ar. Nub. 996 Theocr. V 89)· *πτοῆσαί τινα, καὶ εἰς ἔρωτα ὑπαγαγέσθαι*

μήλωθρα (Seleucus)· *βάμματα. οἱ δὲ τὸ τῶν δερμάτων βάμμα. ἄλλοι τὸ πρόστυμμα τῆς πορφύρας. οἱ δὲ καλλωπίσματα* [1203]

μηλών· τὰ ἀκρόδρυα: ἢ βάπτων ⟨*μηλῶν*⟩

Μήλων Ἡρακλῆς· ὀνομασθῆναί φασι τὸν θεὸν οὕτως διὰ τὸ μὴ ἱερεῖα θύειν αὐτῷ τοὺς Μελιτεῖς, ἀλλὰ τὸν καρπὸν τὰ μῆλα

μηλῶσαι (Phrynich. fr. IX p. 604)· *τὸ τὴν μήλην καθεῖναί που. καὶ ἐν τῷ ἐμεῖν καθιέντας τι εἰς τὸ στόμα καταμηλοῦν. καὶ τὸ τὰ βαπτόμενα ἔρια πιέζειν εἰς τὸ χαλκίον*

μηλωτή (Philemo p. 9)· *διφθέρα* [8—12]

μηναγύρτης· ὁ ἀπὸ μηνὸς συνάγων [*πανήγυρις*]

μήνατο· ἐμήνατο, ἐμάνη. ἤρατο

μῆνες· ἡμέραι .....

μήνη (*Ψ* 455)· *σελήνη* [ad 16] [17. 18]

μήνιγγα· ἐγκέφαλον

μῆνιγξ· ὑμὴν τοῦ ἐγκεφάλου. καὶ τὸ ὑφιστάμενον τοῖς οἰνηροῖς πίθοις ἐν τῷ οἴνῳ πρὸ τοῦ ἀνθεῖν. ἐπίπλους. καὶ δημός

μήνιε· ὀργίζου

COD. 69 *μὴ κοιμώμεναι αἶγαι* 72 *μικρόν* 75 *μακρός* 78 *κοτίσῃ* 81 *ἐπικρατίαν* 83 cf. *μαλαφῶν, ὑπομηλαφῆσαι* 88 |*ότειρες* 94 *μηλοειδ.ς* 96 cf. *μαλόσα* et *διακαλαμάσαρχες* 1201 *μηλοβαλεῖν* 2 *πρόστριμμα* 4 *μήλων* 5 cf. *Ἡρακλέους θυσία* 6 *καθῆναι — τῷ ἐλεῖν — χάλκιον* 9 *ἀπεγραμμένοις* (14 cf. Anth. Pal. IX 35, 1) 20 *μήνιγξ, ὑμὶν — δῆμος*

HES. 67 *μῆκα· κέρατα* ⟨1169⟩ 68 *μηόνῃ* (*Δ* 141)· *βάψει* 73 *μὴ κεῦθε* (*Α* 363)· *μὴ κρύπτου* 76 *μὴ κοίνου* (Act. Ap. X 15)· *μὴ ἀφάνιζε. μὴ μίαινε. μὴ ἀκάθαρτον νόμιζε* 77 *μῆκος δέπορ Ἄρτελις ἁγνή* (*υ* 71)· *τὸ τῆς ζώνης. αὕτη γάρ ἐστιν ἐπὶ τῶν θηλειῶν* 90 *μῆλον· πᾶς καρπός* 95 *μήλοπα καρπόν* (*η* 104)· *τὸν πυρόν, ὅτι μηλοειδής.* [*καὶ μήλη τὸ ἐργαλεῖον, ἐφ' οὗ τὴν κρόκην ἔτριβον*]. *οἱ δὲ τὸ ἔριον, ἐπειδὴ καρπός ἐστι τῶν προβάτων* 1203 *μήλων* (Hom.)· *προβάτων* 8 *μή με* (*Α* 32)· *μηδαμῶς με* 9 *μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ* (*χ* 462)· ⟨*ὁ*⟩ *δι' ἀγχόνης θάνατος οὐκ ἔστι καθαρός, ἀλλ' ὁ διὰ ξίφους, ὅθεν οὐδὲ ἐναγί[α]ζουσι τοῖς ἀπαγξαμένοις* 10 *μημωτά· ψεκτά* ⟨*μωμητά*⟩ 11 *μή μ' ἐρέθιζε* (*Α* 32)· *μή με παρόξυνε* 12 *μήνα* ⟨*μήτρα*⟩· *τὸ μέσον τοῦ ξύλου, ὅπερ καρδία καὶ ἐντεριώνη* Ad 16 *καὶ μήνης ἔμμονος καὶ περιτεταμένη ὀργή* 17 *μηνιάσας· ὀργισθείς* ⟨1225⟩ 18 *μήνιγμα* (Sirac. XL 5)· *μῆνιν*

μηνίειν (Herod. VII 229)· ὀργίζεσθαι
μηνιθμός (Π 62?)· ὀργή
μήνιμα (Χ 358 λ 73)· μῆνις, ὀργή, χολή, κότος ἐπίμονος, μέμψις. Ἀπίων, μάνης· οἱ γὰρ ὀργιζόμενοι μαίνονται [25]
μηνίσκοι (Ar. Avv. 1144)· τὰ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς τῶν ἀνδριάντων τιθέμενα, ἵνα μὴ τὰ ὄρνεα ἐπικαθέζηται. καὶ τὰ χαλκώματα τὰ τῶν πηδαλίων [ad 26] περιτραχήλια, [ad 26] περιδέραια [27]
μηνοειδές (Herod. VIII 16 Thuc. II 76)· σεληνοειδές [29]
μηνύειν· κηρύσσειν [ad 30]
μηνύεσθαι· μηνυτρίζεσθαι
μηνυθῆναι· [ad 32]
μηνύεται· μηνυτρίζεται, μήνυτρα δίδωσι
Μηνυτής· Ἡρακλῆς ἐν Ἀθήναις [35—40]
μὴ ὅτι· μήτιγε
μὴ οὖσα δίκη (Dem. 543, 14)· οὕτω λέγονταί τινες οὐκ οὖσαι δίκαι, μὴ οὖσαι [43]
μὴ παιδὶ ξίφος· παροιμία [45—47]
μὴ 'π' ἀεχηνίῃ τρέπειν· μὴ αἰτιῶ τὴν πενίαν, ὅτε δέηται ....
μὴ 'πίσειέ μοι (Eur. Or. 255 et Alex. com. III 383)· μὴ ἐπίσειέ μοι [50]
μήρια (Α 40)· τὰ ἐκ τῶν μηρῶν ἐξαιρούμενα ὀστᾶ [52]
μήρινθος (Ψ 869?)· δεσμός, σχοινίον σπάρτης, βρόχος
μῆριγξ· ἄκανθα, γινομένη ἐν τοῖς ἐρίοις τῶν προβάτων
Μηρός· τόπος ἀμπέλου, καὶ ξύλον (cf. Apollod. Poliorc. p. 46 B), καὶ τὸ τῆς καλάμης κῶλον. καὶ ὄρος (Theophr. IV 4, 1)
μήρυκες (Arist. HA. IX 37, 6)· ἰχθύες [57]
μήρυμα (Nic. Th. 160. 265)· σπείραμα. ἢ ἐκτεινόμενον [59—61]
[ad 62] κάταγμα, ἢ σπάσμα ἐρίου
μησαμένη· βουλευσαμένη
μήσατο (Eur. Phoen. 799)· εἰργάσατο, ἐτεχνάσατο [65. 66]
μῆστο· (ἐ)βουλεύσατο
μήστωρ (Ρ 477)· βουλευτής. ἔμπειρος. πολεμιστής. ἐριστής. ἐπινοητικός, φρόνιμος [ad 68]
μήστωρα φόβοιο (Ζ 97)· ἔμπειρος πολέμου [70]
(μήστωρι· βασιλεῖ, φρονίμῳ) 1613
μήτεα· μητίματα
μήτειρα (Ξ 259?)· φρονίμη. καὶ ἡ μήτηρ [73—76]
μή τευ μελαμπύγου τύχοις (Archiloch. fr. 109)· μή τινος ἀνδρείου καὶ ἰσχυροῦ τύχοις [77]
μήτηρ· ἡ πρεσβυτάτη πᾶσα [79—82]
μητίεται· βουλεύσεται (cf. Apoll. Rh. I 665) [84]
μητιέτης· βουλευτής [86]

COD. 26 τετραχήλια 27 μηνιῶ 42 οὖσαι κδίκαι 43 εἴθε, μὴ ὄφελες 48 πασχηνίῃ — αἰτιοῦ 49 πίσει ἐμοί, μὴ ἐπίσει ἐμοί 51 τὰ ἐπὶ 53 cf. σμήρινθοι, μίρυνθος 54 cf. σμῆριξ 56 μήριχες (cf. βῆρυς) 57 μ.ριχίζει 58 μήρυγμα 68 μῆστορ ης 76 μήτ' εὐμε| 81 ὁ εἰς τέχνητεις

HES. 25 μηνίσας (Ε 178)· ὀργισθείς Ad 26 ὑμένες (1394) πέταλα ⟨μήνιγγες⟩ — μανιάκια (Iesai. III 18) 27 μηνιῶ (Ierem. III 12)· ὀργίζομαι 29 μῆνος· κότος. ἔμμονος ὀργή Ad 30 [ζητεῖν] Ad 32 βούλεσθαι 35 μηνύριζε (Ε 889)· θρηνώδης ὁ φθόγγος ⟨μι—⟩ 36 μή νύ τοι (Α 28)· μὴ δή σοι, οὐδαμῶς γάρ σοι 37 μὴ νῶϊν (σ 13)· μὴ ἡμῶν 38 Μῄονες (Κ 431)· Λυδοί. (Κύπριοι) 1428 39 Μῃονίς (Δ 142)· Λύδη. Μηι.α γὰρ ἡ Λύδη (1168) 40 μηονέκτης· ὁ ἐλαττῶν ⟨μει—⟩ 43 μὴ ὄφελες (Ι 698)· εἴθε μὴ ὤφειλες 45 μὴ πάνχυ (Ε 24)· μὴ παντελῶς 46 μὴ παραζήλου (Ps. XXXVI 1)· μὴ ὁμοιοπαθεῖς 47 μὴ παραρύεις (Prov. III 21)· μὴ ἐκπέσῃς. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑδάτων 50 μήπως (Ε 250)· μήποτε 52 μήριθμος· δέλτος (μέρμιθος· δεσμός). ἢ μήρινθος 57 μηρυκίζει· μαρυκᾶται (rec.) 59 μηρινθίῳ (Ψ 854)· σπάρτῳ 60 μηρυομένη (Proverb. XXXI 13)· ἐκτεινομένη 61 μηρύσαντο (μ 170)· συνέστειλαν Ad 62 μήρισμα· 65 μή σε (Α 26)· μηδαμῶς σε 66 μή σε γέρον (Α 26)· οὐδαμῶς σε πρεσβῦτα Ad 68 [μήστωρ μέν] 70 μήστωρες ἀϋτῆς (Δ 328)· ἐργάται μάχης, κραυγῆς, βοῆς 73 μὴ τέκταινε (Prov. III 29)· μὴ ἐργάζου, μὴ κατασκευάζει [μὴ κατὰ] 74 μητέρα θηρῶν (Θ 47)· πολλὰ θηρία ἔχουσαν 75 μητέρα μήλων (Β 696)· πολυθρέμμονα 77 μητέρι (Ζ 87)· μητρί 79 μήτιγε (I Cor. VI 3)· πόσῳ γε μᾶλλον 80 μήτι ἐγώ (Matth. XXVI 22)· ἆρά γε ἐγώ 81 μητίετα Ζεύς (Α 175)· τεχνίτης σοφός, βουλευόμενος ἄριστα 82 μητιέτης· βουλευτής 84 μήτη (Ψ 316. 318)· βουλή 86 μητιόωσα (Ο 27)· φροντίζουσα, βουλ(ευ)ομένη

Μῆτις (Hom.)· σύνεσις. βουλή. τέχνη. γνώμη. δόλος, ἀπάτη. καὶ ἡ θεός [88]

Μητίχου τέμενος [ad 89]

μήτρα· εἶδος σφηκός. καὶ τῶν ξύλων τὸ ἐντός, ὃ καρδίαν τινές, ἡ ἐντεριώνην καλοῦσι (Aristot. Theophr.). καὶ ὁ κλῆρος ὑπὸ Σολέων, ὡς Κλείταρχος. καὶ ἡ τῆς γυναικός [ad 90]

μητραλοίας (Aesch. Eum. 210)· ὁ τύπτων τὴν μητέρα αὐτοῦ [92]

μητροπόλους· τὰς πάλαι Μελίσσας

μητρὸς μέθυ (Eur. Alc. 757)· τῆς ἀμπέλου [95—97]

μὴ φέρειν· ἀντὶ τοῦ μὴ λαμβάνειν. διὸ καὶ μισθοφόρους λέγουσι τοὺς μισθοὺς λαμβάνοντας καὶ μισθοὺς φερομένους

μὴ φωραθῇς· μὴ ἐλεγχθῇς

μηχαναί· τέχναι. ἐπίνοιαι. βουλεύματα. ἅμαξαι. συμπεράσματα. καὶ ὄργανά τι(να) μηχανικά, ἐν οἷς προσδεσμούμενα τὰ κτήνη ἀλήθουσιν

μηχανόωντα· βουλεύοντα (σ 142?)

μηχανορ(ρ)άφος (Eur. Andr. 1116 Soph. OT.)· κατασκευαστής, ἐπινοητὴς κακῶν

μηχανώματος· διοζώματος

μῆχαρ (Aesch. Suppl. 394)· μηχάνημα. ὄφελος [1305]

μιαίνει· μολύνει [7]

μιαιφόνον (Eur. Andr. 335)· αἷμα φονικόν

μιᾷ μαχαίρᾳ (Ar. Ach. 849)· τὴν λεγομένην κῆπον κουρὰν μιᾷ μαχαίρᾳ ἐκείροντο [10]

μία λόχμη οὐ τρέφει (δύο) ἐριθάκους

μιαρά· μεμιασμένα, ἀκάθαρτα

μιαραὶ ἡμέραι· τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνός, ἐν αἷς τὰς ψυχὰς τῶν κατοιχομένων ἀνιέναι ἐδόκουν

[ad 14] αἵματος ἀκαθάρτου (ad μιάσματος)

μίασμα ἢ μιασμός· μῶμος, ῥύπος, μολυσμός, ἀκαθαρσία, μιαρότης

μιάστωρ (Trag.)· μυσαρός. λυμεών

μία χελιδών (Aristot. Nicom. I 7, 16)· παροιμιῶδες τοῦτο, ὅτι μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ. βούλεται δὲ εἰπεῖν, ὅτι μία ἡμέρα τὸν σοφὸν οὐκ ἐᾷ εἰς τελείωσιν ἐμβάλλειν, (ἢ) εἰς ἀμαθίαν

†μιαχρόν· καθαρόν

†μίαχος· μίασμα. ἀσέβημα. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ δυσώδους

μιγάδες (Isocr. p. 45 C)· τὸ ἐκ πολλῶν ἄθροισμα ξένων [21]

μιγάς· μεμιγμένος [23. 24]

μίγδην· ἀναμίξ, ὁμοῦ ἐν ταὐτῷ (h. Merc. 491)

†μιγδηράζειν· ὑβρίζειν [27]

Μίδα θεός· οἱ ὑπὸ Μίδα βασιλευθέντες ἐσέβοντο καὶ ὤμνυον τὴν Μίδα θεόν, ἣν τινες μητέρα αὐτοῦ ἐκτετιμῆσθαι λέγουσιν

μίδας· κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα (Eubulus). καὶ θηρίδιόν τι, διεσθῖον τοὺς κυάμους (Theophr. C. Pl. IV 16). καὶ ὁ πλούσιος, ἀπὸ Μίδα τοῦ βασιλέως

μιεῖν· ἐσθίειν (μνίειν?)

μιῆναι· μιᾶναι, ῥυπῶσαι [32]

μιῆς χθονός· τῆς αὐτῆς γῆς

μίθρας· ὁ ἥλιος, παρὰ Πέρσαις

Μίθρης· ὁ πρῶτος ἐν Πέρσαις θεός

†μίθρος ἢ μίθρους· συζευγνυμένους

†μίκαι· λάχνα, ὄμβρια (σκίμβρα)

μίκας· μικρολόγος

†μίκλας· αἶγας (μηκάδας?)

μίκρ' ἄττα (Ar. Nubb. 630)· μικρά τινα

μικρολόγος· ἀκριβής. φειδωλός [ad 41]

μικρόρ(ρ)ωξ· μικρόβοτρυς

μικρόψυχος· δειλός

μικροῦ (δεῖν)· παρὰ μικρόν

COD. 89 μητιχουτεμένος 90 μητέρα — σολ.ων (cf. μῆνα); Κλέαρχος? 92 μητροπάτορος 94 μέθυσις 1305 μῆχας 8 αἷμα μιαιφονικόν 9 μιαιμάχαιραι — κ. πονκουρὰν μιαιμάχαιραι 11 μιαλόχμη, οὐ τρέφει ἀγριθάκους 13 |ουμένων 15 μιὰς ἢ 16 λυμαίων 17 μιᾶ, χελιδὼν 28 μιδάθεος, οἱ ὑπόμιδα — ἐκτετιμεῖσθαι 33 μιησχθόνος 37 cf. μίρεα, μίμαστα (38 μικᾶς?) 40 μικράττα, μικρατινά

HES. 88 μή τι φόβον δ' ἀγόρευε (E 252)· μηδέν μοι περὶ φυγῆς διαλέγου Ad 89 εἴη ἂν τὸ Μητιχεῖον δικαστήριον μέγα, †ὃ †προσεκλήθησαν ...... δικασταί (Append. prov. p. 434) Ad 90 καὶ κεφαλῆς διάδημα βαρβαρικόν (ad μίτρα) 92 μητροπάτωρ, ὃς (Λ 224)· τῆς μητρὸς πατήρ 95 μητρὸς Ἐρινύες (λ 279)· αἱ διὰ τὴν μητέρα εὐξαμένη(ν) ἐπήκοοι γενόμενοι 96 μητρωίαι (B 662)· μητρὸς ἀδελφοί (non Herod. IV 80) 97 μὴ ὑπερίδῃς (Ps. LIV 1)· μὴ καταφρονήσῃς 1305 μῆχος (I 249)· μηχανή 7 μιαιφόνος· μεμιασμένος τοῖς φόνοις (E 844) μεμολυσμένος φονεύ[σι]ς 10 Μίανδρος· ποταμός Ad 14 μιαρός (Ω 420)· μεμολυσμένος 21 μιγαζομένους (Θ 271)· μισγομένους 23 μίγδα (ω 77)· ἀναμίξ, μεμιγμένως 24 μίγδαλοι (Θ 437)· ἀναμεμιγμέναι 27 μιγέωσιν (B 475)· μιχθῶσι 32 μιηνῇ (Δ 141)· βάψει. μολύνει, ῥυπώσει Ad 41 εἰδώλω φίλος

μικύθινον· τὸ μικρόν. καὶ νήπιον

μῖλαξ· ἡλικία. ἔνιοι δὲ μέλλαξ· καὶ παρ' Ἑρμίππῳ ἐν Θεοῖς (fr. X), ἀγνοήσας Ἀρτεμίδωρος· ἐκεῖ γὰρ μῖλάξ ἐστιν. δηλοῖ δὲ τὸν δημοτικόν ⟨637⟩ [47—58]

μιλτοπάρῃοι (B 637)· μιλτόπρῳροι· τὰ ἑκατέρωθεν τῆς πρύμνης καὶ πρῴρας μεμιλτωμένα ἔχουσαι. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ φοινικοπάρειοι ἐλέγοντο

μίλτος· εἶδος ἐρυθρὸν σινωπίδος

μιλτῶ· πλύνω

μιλτωρυχία (Amips. fr. III p. 707)· τόπος, οὗ μίλτος ὀρύσσεται

μιλτῶσαι· βάψαι

Μιλύτης· Ἀφροδίτης ⟨v. Μυλίταν⟩

μιμα(ί)κυλον (Aristoph. inc. VIII)· ὁ καρπὸς τοῦ κομάρου ⟨q. v.⟩. ἔστι δὲ ὡς μέσπιλον μικρόν, πυρρόν

Μιμαλλόνες (Callim. fr. CCCCI)· Βάκχαι. †βοαὶ δρόμοι

μιμά⟨ί?⟩ξασα· χρεμετίσασα. φωνήσασα ⟨1378⟩

†μίμαρ· ἀναιδές [69]

μίμαρκυς· κοιλία καὶ ἔντερα τοῦ ἱερείου μεθ' αἵματος σκευαζόμενα. μάλιστα δὲ καὶ ἐπὶ λαγωῶν αὐτῇ ἐχρῶντο· ὁτὲ δὲ καὶ ἐπὶ ὑός. ὁ δὲ Φερεκράτης παίζων (fr. XV p. 340) καὶ ἐπὶ ὄνου φησί

Μίμας· ὄρος †Αἰτωλίας ⟨Philol. XVI 529⟩

†μίμαστα· ἄγρια λάχανα ⟨1337⟩

μιμαυλεῖν· μιμεῖσθαι. ὑποκρίνεσθαι

?Μίμαλις (Call.)· ἡ νῦν Μῆλος ⟨791⟩ [75. 76]

μιμηλόν· ὅμοιον, ἐξομοιοῦν. παρὰ τὸ μιμήσασθαι

μιμιχμός· τοῦ ἵππου φωνή ⟨1367⟩ [79]

μιμνάζετε· μίμνετε. μένετε [81. 82]

μιμνήσκει· μνημονεύει [84]

†μιμορτοβία· ναῦς, ἢ ἄνθρωποι βεβήκασιν ⟨1690⟩

μίν (Z 417)· αὐτόν, αὐτήν (η 67), αὐτό (A 237). τρία γένη δηλοῖ [87—89]

†μινδαλόεσσας· ἀριθμός. καὶ τὰ περὶ οὐράνια σύνταξις. Βαβυλώνιοι

μίνδαξ (Amphid. fr. p. 311)· θυμίαμα ποιόν

μίνθα· τὸ ἡδύοσμον ⟨1414⟩. καὶ †ἀνθρωπεία κόπρος [93. 94]

Μινύαι· οἱ Ὀρχομένιοι, καὶ Μάγνητες

μινυανθές (Nic. Th. 522)· πόα ἄσφαλτος. καὶ τρίφυλλον

μινύζηον· ὀλιγόβιον [98]

μινύθειν· ἐλαττοῦσθαι [1400]

μινύθουσιν· φθείρουσι(ν), ἐλαττοῦσι, μειοῦσιν, ἀφανίζουσιν

μίνυνθα· ἐπ' ὀλίγον χρόνον, ὀλιγοχρόνιον·
μίνυ(ν)θα δ' ἐχάζετο δουρός (Λ 539)
ἐπ' ὀλίγον δὲ ἀπείχετο μάχης [3]

μινυνθαδία, ἡ σελήνη. ἀπὸ τοῦ μινύθειν [5. 6]

μινύον ⟨1414⟩· τὸ βλίτον λάχανον, ἢ κινάβαρ(ι)

†μίνυρες· κλίναι. μάντεις ⟨v. πύξ⟩

μινύρεται (Soph. OC. 671)· κλαίει, θρηνεῖ, ὀδύρεται

μινυρίζει· ὀλίγῃ φωνῇ καὶ οἰκτρᾷ χρῆται. ἢ εὐφώνως λέγει

μινυρομένη (Ar. Eccl. 880)· θρηνοῦσα. καὶ τὰ ὅμοια

μινυρόν· μικρόν, ὀλίγον τῇ φωνῇ μινυρίζον

μινύρονται (Sept. Aesch. 123)· προφωνοῦσι, προλέγουσι [14]

COD. 46 μίλαξ — μέλλα (cf. κέλλικας) 50 ϛ οἱ δὲ ϛ ὑποδῶν δ' 59 μιλτοπάριοι 64 μιλίτης 66 cf. ἡμιμάλλονες et κλώδωνες ⟨68 [μίμαρ· ἀ] ναίδες ad 1366?⟩ 70 μιμάρκυς — υἱὸς ⟨72 L. μίμας· τὰ⟩ 77 ἐξόμοίου 80 |τε ter 90 ἀριθμά ⟨92 αἰγεία?⟩ 98 μινύκιος 1403 ἀπ.[έ]χετο 4 μινυνθεῖν 7 βλῆτον — κινάβαρ 10 οἰκαταχρῆται

HES. 47 Μίλητος· δύο πόλεις Μίλητοι· ἡ μὲν Κρήτης (B 647)· ἡ δὲ Ἀσίας (B 868). αὗται 48 μίλια· τὰ ἐξέθετα χρήματα 49 μιλίγμασι· κολακείαις. ἐδέσμασιν 50 μίλιον· δένδρον ὅμοιον ἐλάτῃ. ᾧ τοὺς νέους στεφανοῦσιν ἐν ταῖς πομπαῖς ⟨cf. Σ 1256⟩. ἢ μέτρον ὁδοῦ, σταδίων ϛ. οἱ δὲ η', ποδῶν ͵δω' 51 μιλίσσεο ⟨597⟩· κεχαρισμένα καὶ ἡδέα λέγειν ⟨ad μειλισσέμεν⟩ 52 μιλισσόμενος (χ 311)· παρακαλῶν 53 μίλιχα· προσηνῆ, ἥδιστα ⟨599⟩ 54 μιλιχῇ (O 741)· πραότητι, προσηνίᾳ 55 μιλιχίη (Hesiod.)· ἱκετείᾳ ⟨601⟩ 56 μιλιχίοις· γλυκίοις. πραϋτικοῖς (M 267) 57 μιλίχιος· πρᾶος, ἢ πραΰς 58 μιλλός ⟨novic.⟩· βραδύς ⟨cf. νωχελής⟩ χαῦνος 69 μιμάρκης· λαγωοῦ χορδή ⟨1389⟩ 75 μιμέρα ⟨μιμεία Philon. II p. 598, 33⟩· ἡ μιμητικὴ τέχνη. καὶ ἡ μίμησις 76 μιμηλάζειν (Philon. I p. 557, 13. 610, 11)· μιμεῖσθαι 79 μιμνάζειν (B 392)· μένειν. καὶ μιμνεῖς (Θ 78) 81 μίμνησιν (ξ 169)· ἀνάμνησιν ποιῆσαι 82 μιμνήσκεται (ο 54)· μνημονεύεται 84 μίμνον (E 94)· ἔμενον 87 μίνα· μύρια. καὶ τὰ μικρὰ σῦκα ⟨cf. συκάμινα⟩ 88 μίναι (Cyprii?)· προφάσεις ⟨μῦναι⟩ 89 μίναρ· χόρδη ⟨1369⟩ 93 μῆνις· ἔχθρα 94 μινίσκη· ὑμένα. πέταλα ⟨1226⟩ 98 Μινυήϊος (Λ 721)· ποταμὸς Πύλου 1400 μινύθει· ἐλαττοῦται (Π 392), μειοῦται (Υ 242) 3 μινυνθάδιον (A 352)· ὀλιγοχρόνιον 5 μινυνθοῦσι δέ (P 738)· φθείρουσι δέ. ἀφανίζονται δέ 6 μινυνθοῦσι· φθείρουσιν 14 μινύον· ἀρωματικόν τι

μινυώριος (Call.)· βραχύυπνος. ἄχρηστος. ἀδύνατος. ὀλιγοχρόνιος. ὀλίγης ὥρας ἄξιος
μινφά· εἶδος ἀμπέλου [17. 18]
Μινώταυρος· Πασιφάης υἱός
μίξαι· σπεῖραι. κεράσαι. συμβαλεῖν
μιξίαμβος· λοίδορος. μεμιγμένος λοιδορίᾳ. ποιηματοκόπος
μίξις· κοίτη, συνουσία
μιξοβάρβαρος (Eur. Phoen. 138)· [ad 23] (οὔτε βάρβαρος, οὔθ' Ἕλλην, ἀλλ' ἀμφοτέρων μετέχων)
μιξοδίη· τρίοδος ⟨1445⟩
μίξοδος· ὁδός, ᾗ εἰς ἑτέραν συμβάλλεται
μιξοιφία· μίξις, πλησιασμός [27—29]
μιργάβωρ (Elei)· τὸ λυκόφως ……
μίργωαί (Elei)· πηλοῦσαι. οἱ αὐτοί
†μίρεα· λάχανα ⟨1337. 1372⟩
†μίρκα· εὐανθής, ποικίλη ἄνθεσι
μίρμα· ἐπὶ τοῦ κακοπινοῦς, καὶ ῥυπαροῦ, καὶ πονηροῦ
μίρον· ὅταν ἀπονυστάζῃ τις, λέγουσι Ταραντῖνοι [36]
†μίρτουλον· μύσος. μίασμα
†μιρύκεον· σχοῖνον ⟨μυρικίνεον?⟩ [39]
μίσασθαι (Plato)· μιτώσασθαι
†Μισατίς· Μίσης τῶν περὶ τὴν †μητέρα τις, ἣν καὶ ὀμνύουσι
μισγάγκειαν (Δ 453)· τόπος κοῖλος, ὅπου συμμίγνυνται ὕδατα πολλά [43. 44]
μισγοδ[ε]ίη· ὅπου ἂν ὁδοὶ μίγνυνται
μισγόλας· θόρυβος
μισγονόμος· οὐ πάντες νέμουσι γῆ [48]
μισήτην· τὴν καταφερῆ λέγουσιν μισήτην (Cratin. fr. LXXVIII)·
μίσηται δὲ γυναῖκες ὀλίσβοισι χρήσονται
τὸν δὲ ἁπλῶς μισητόν, τὸν ἀνίκανον, ἢ ἄπληστον τῇ τροφῇ
μισήτιζε· μίσει, στύγει
μισητός· μίσους ἄξιος. ἄπληστος

μισθαρνής· ὁ λατρεύων μισθοῦ. ἢ ὁ μισθὸν ἀφαιρῶν, καὶ ἀντικαταλ(λ)άττων
μισθαρνία (Arist. Polit. I 7)· ἡ ἐπὶ μισθῷ γινομένη ἐργασία
μισθαρχίδ(ης Ar. Ach. 595)· ὁ ἐπὶ τῇ ἀρχῇ μισθὸν λαμβάνων. ὠψωνιάζοντο γὰρ καὶ οἱ ἄρχοντες, καὶ μισθὸν ἐλάμβανον δημόσιον
μισθός· τὸ ἔπαθλον τῶν κωμικῶν. καὶ τὸν ἀμφορέα. †ἔμμισθοι δὲ πέντε ἦσαν
μισθοφορεῖν· τὸ ἐπὶ μισθῷ πράττειν τι
μισθοφόρος· μισθῷ ἐργαζόμενος
μίσκαιος· κῆπος
†μίσκει· ἄρχεται ⟨1526⟩
μίσκελ(λ)ος· εὐτελὴς καὶ μέλας οἶνος [61. 62]
μιστῦλαι· τεμεῖν, κόψαι, μερίσαι, εἰς μικρὰ διελεῖν κρέα
μιστύλλειν· τὰ αὐτά
μίστυλλον (Δ 465 al.)· εἰς βραχέα κατέτεμνον
?μισσυνή· ἡ ὀξύτης παρὰ Χαλδαίοις [67]
μίσυ (Theophr. I 6, 13)· τῶν μεταλλικῶν τι
μισυοί· οἱ ἔχοντες τὸ ἥμισυ λευκὸν τοῦ σώματος, τὸ δὲ ἥμισυ μέλαν, οὓς ἔνιοι μίσγους (misticii)
μίσχη· πιλήματα, ταινίαι, μαλλοὶ οἱ τῶν ἐρίων
μίσχον (Theophr. I 3)· οὕτω λέγουσιν, ᾧ συνήρτηται πρὸς τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπὸς καὶ τὸ φύλλον
μίσχος· ὁ παρὰ τῷ φύλλῳ κόκκος [73]
μίτος· τάξις. σειρά. τόνος ⟨v. γόνον⟩
μίτρα (Eur. Bacch. 833)· ἡ χαλκῆ λεπίς. διάδημα. ζώνη. θώραξ. ταινία
†μιτράγχουσα (Aristoph. p. 1078)· ὡς λεπὶς χρυσάων ⟨—ίων⟩, ἣ τῷ μετώπῳ φορεῖται
μίτρῃ· θώρακι [77]

COD. 15 βραχὺ ὕπνος 19 μινο| 30 μιργῶσαι· πηλῶσαι 37 Μουρτίλου μύσος? 42 μισγάγκιον 47 οὐ 49 μισητήν — μισηταί 52 ἀφερῶν 54 μισθαρχία — ὀψ| ⟨58 cf. μύσκος· κῆδος⟩ ⟨60 Varr. L. L. I 54⟩ 63 |λλαι 65 βραχεῖα 68 μισυτῶν
β α
69 μίσγουσι ἔνιοι 71. 72 cf. πέσμα. πάσμα 77 μιτρὶ

HES. 17 μὶν ὦκα (Π 672)· αὐτὸν ταχέως 18 Μίνως (Ν 451)· βασιλεύς Ad
τ
23 ζη εἰς τὸ μει 27 μιονεκτούμενον· ἐλαττούμενον 28 Μίονες· Κύπριοι ⟨1238⟩ 29 μιρακύλιον· παιδίον. ὑποκοριστικῶς 36 μιονεξία· ἐλάττωσις ⟨μει—⟩ 39 μισαγγία (Δ 453)· κοῖλος τόπος, εἰς ὃν πανταχόθεν τὰ κάτω φερόμενα ἀπὸ τῶν ὀρῶν ὑδάτων μίσγεται 43 μίσγεαι (Β 232)· συνέρχει 44 μισγέσκετο (σ 324)· ἐμίγνυτο 48 μίσησεν (Ρ 272)· ἐφθόνησεν 61 μισογύνης· μισογύναιος ⟨Moer. 257⟩ 62 μισόκαλος (Philo p. 352 D)· ὁ μισῶν τὸ ἀγαθόν 67 Μιχαίας· ἑρμηνεία· ταπείνωσις, ἢ ταπεινούμενος 73 μιτίτριζον· ἐθρήνουν ⟨μινυ—⟩ 77 μίτρην (Δ 216)· χαλκῆν λεπίδα

? μιτρέον· ποικίλον ⟨1433⟩

μίτυλον· ἔσχατον. νήπιον. Λακεδαίμονες ⟨1991⟩ [81]

μιχθῆναι (Soph. OT. 791)· ἀπαντῆσαι. συμμῖξαι. ὁμιλῆσαι

†μιχωκεῖ· ἠχεῖ [84. 85]

†μυαάδας· τὰς ἀμελγομένας αἶγας

(μναῖα· οὐσία ἢ τόκον προσφέρουσα μνᾶν μίαν) cf. μαγάς

μνα†νόοι· μοῦσαι. μνηστῆρες

μναμονεύθημεν· διεκλήθημεν

μναμο†σύρειν· τὸ ἐπιτηρεῖν, ἢ μεμνῆσθαί τινι

μνάμων· ἱερομνήμων. ἢ μνήμονες, ἢ τὰς θυσίας ἀπομνημονεύοντες

μνάριον· τὸ κάλλυντρον. Βοιωτοί. κόρημα

μναρόν (Cratin. fr. LXXIX)· μαλακόν. ἡδύ. θυμῆρες

μνασίον (Cyprii)· μέτρον τι διμέδιμνον

μναστήρ· τῶν μηνῶν οὕτω καλεῖταί τις

μνᾶται· μνηστεύει (Anacr. fr. LXVII). μέμνηται

μνείω· μνησθῶ

μνῆμα (φ 40)· μνημεῖον, μνημόσυνον (ο 126). ἀνάθημα. τάφος

μνημεῖα (Aesch. Sept. 49)· τὰ οἴκαδε πεμπόμενα ὑπὸ τῶν ἐν πολέμῳ τετελευτηκότων τοῖς οἰκείοις

μνήμη· μνημόσυνον

μνήμονες· ἀρχὴ γυναικῶν ἐπιτελουμένων τῶν ἱερείων [1501]

Μνημοσύνη· μνήμη (Θ 181). καὶ ἡ θεός

μνημύει· σκυθρωπάζει

μνήμυκεν (Χ 491?)· ὑποπτήσσει. δυσχεραίνει [5]

(μνημύοντες· ἀθυμοῦντες) cf. ἀμυ—

μνησίκακον

†μνησιχάρη· ἡδονή

μνή(σ)τεια· γάμου δῶρα

μνηστευόμενοι· ἀρραβωνιζόμενοι

μνηστή· ἡ κατὰ μνηστείαν γαμηθεῖσα. ἢ ἡ ἐκ παρθενείας μείνασα νῆστις, ἤγουν ἀπείρανδρος

μνηστῆρες· οἱ ἐπιβάλλοντες γῆμαί τινα. καὶ οἱ μεμνημένοι

μνήστωρ· ὁ δοὺς τοῦ γάμου ἀρραβῶνα [13. 14]

μνία (Numen. Ath. 295 C)· τὰ βρύα, καὶ τὸ φῦκος

μνίει (Hippocr.)· ἐσθίει ⟨1330⟩

μνιόν (Euphorio)· μαλακόν

μνοία· οἰκετεία

†μνοῦνες· οἱ μηροί

μνοῦς· ἔριον ἁπαλώτατον, καὶ ἡ πρώτη τῶν ἀμνῶν καὶ πώλων ἐξάνθησις. καὶ τὸ λεπτότατον πτερόν, κυρίως δὲ τῶν χηνῶν (Aristoph. fr. XVI p. 1054)

μνῴα (Cret.)· δουλεία [22]

μνῷται· δοῦλοι (Cretes)

μνώμενος· μνηστευόμενος. μεμνημένος (Call. Ap. 95) [ad 24]

μνῶνται· μνηστεύονται. καὶ τὰ ὅμοια

μνώσκει (Boeot.)· μίσγεται. ἔρχεται

μογερᾶς (Eur. Tro. 783)· ἀθλίας, πονηρᾶς, λυπηρᾶς, ἐπιπόνου

μογεύοντας· μοχθοῦντας [29]

μογίοντι· μογοῦσι. πυρέσσουσι. Δωριεῖς

†μόξοντι· πυρέσσουσι. πονοῦντι (Aesch. Prom. 275?)

†μογξοῦντες· πυρέσσοντες. πονοῦντες

μόγος· πόνος. ὄχλησις. μόχθος, κακοπάθεια

μογοστόκος Εἰλήθυια (Π 187)· ἡ μογοῦσα καὶ πονουμένη περὶ τοὺς τοκετούς· τουτέστιν λοχεύτρια

μόδα· στρώματα ⟨cf. ὀδή⟩ [36]

μόθακες· οἱ ἅμα τρεφόμενοι τοῖς υἱοῖς δοῦλοι παῖδες [38. 39]

μόθος (Η 117 al.)· πόλεμος, μάχη. πόνος. (φρύαγμα 1572) φόβος. στάσις ⟨ad μῦθος⟩, θόρυβος

μοθούρας· τὰς λαβὰς τῶν κωπῶν

μόθων· εἶδός τι ὀρχήσεως ⟨cf. μόων⟩

COD. Post 79] 73 μίττος 80 μίτυλλον 90 κνήμονες (? καὶ μνήμονες, οἱ) 91 κόρημα post ἡδύ; cf. ναρόν et σάρος 96 μνηῶ· μισθῶ 1509 μνημονευόμενοι 15 cf. ἀμία 17. 18 = 18. 17 17 μνοῖον 18 ἰκετεία Post 17] 23 μνῆτοι 26 cf. ἐσμονῶ et μίσκει Post 26] 30 μογείοντι ⟨29 μογεῦντας vel μογέοντας⟩ 34 μόγος, τόκος 37 ἀνατρ| cf. μοῦσαξ 40 cf. Apoll. lex.

HES. 81 μιχθαλόεσσα (Ω 753)· ἀλίμενος 84 μείωσις· ἐλάττωσις· ἀκαθαρσία 85 μνάᾳ (π 431)· μνηστεύεις 1501 μνᾶ· λίτραι δύο. ὁ δὲ ἅγιος Ἐπιφάνιος λίτρας μιᾶς δίμοιρον ⟨l. διμοίρου⟩ 5 μνήσατο (α 29)· ἀνεμνήσθη 13 μήστωρι· βασιλεῖ. φρονίμῳ 14 μνῆστρον (gl nomica)· ὁ τοῦ γάμου ἀρραβών 22 μνώεο (Greg. Naz. C. LXII 4)· μέμνησο Ad 24 μηχανώμενος ⟨μώμενος⟩ 29 μογήσας (Hom.)· κακοπαθήσας ⟨1719⟩ 36 μόδυχνον· διοτάλεον ⟨1595. 2040⟩ 38 μοεύων· ψέγων 39 μώλωψ· τραῦμα. καὶ ὁ ἐκ πληγῆς αἱματώδης τόπος. ἢ καὶ τὰ ἐξερχόμενα τῶν πληγῶν †ὑδάτων

μόθωνας· τοὺς παρατρεφομένους, τοὺς λεγομένους παιδίσκους. Λάκωνες. οἱ δὲ τοὺς δουλοπρεπεῖς. καὶ σπερμολόγους

μοθωνία· ἀλαζονεία [45]

μοιμυᾶν (Ar. Lys. 126)· τὸ τὰ χείλη πρὸς ἄλληλα προσάγειν

μοιμύλλειν (Hipponact. fr. 80)· θηλάζειν. ἐσθίειν. καὶ τὰ χείλη προσάπτειν ἀλλήλοις

μοῖος· σκυθρωπός ⟨v. σμοιός⟩ [49]

μοιρηγενής· ἀγαθῇ γεγονὼς μοίρᾳ

μοιρί⟨ό⟩λογχοι· οἱ τὰ κοινὰ διαιροῦντες

μοιρῆσαι· μερίσαι, ἢ διελεῖν ⟨1653⟩

μοιρήσασθαι (Call. Dian. 36)· λαχεῖν. καὶ τὰ ὅμοια

μοιρολογχεῖν (Antipho)· τὸ μερίδι λαγχάνειν. τινὲς δὲ διαιρεῖσθαι [55]

μοιτοὶ ἄντιμοι (Sophro fr. 104)· παροιμία Σικελοῖς· ἡ γὰρ χάρις μοι τὸν οἰνόχαριν

μοιχάγρια (θ 332)· τὰ τῆς μοιχείας ἀγρεύματα· ὁ γὰρ ληφθεὶς ἐπὶ μοιχείᾳ ζημιοῦται

μοιχοῖς· πόρνοις

μοιχοτύπη· ἡ ὑπὸ μοιχῶν τυπτομένη

μοκκώνωσις· περιφρονεῖς. παρὰ Βλαίσῳ

μόκρωνα· τὸν ὀξύν. Ἐρυθραῖοι

μολβίς· στάθμιόν τι ἑπταμναῖον

†μολγῷ· νέφος, παρὰ Βλαίσῳ, ἡ ἀκόλουθος

μολγός· Ἀριστοφάνης. τάχα ἂν εἴη ἐκ πλήρους, ἀμολγός. ὁ δὲ ἀμέλγων τὰ χρήματα ἀμολγός. ἔνιοι δὲ μολγοὺς ἀκούουσι τοὺς μοχθηρούς, †τοῖς ἀμέλγουσι τὰ κοινά, κλέπτας εἶναι· καὶ τὸ ἀμολγός. ἄλλοι δὲ μολγὸν τὸν βόειον ἀσκόν (Tarentini). τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν (Cretes)

μολεῖν· ἔρχεσθαι, τρέχειν, ἐλθεῖν, δραμεῖν (μολῆσαι· ἐλθεῖν) 1653

Μολίονε (Λ 708)· μαχηταί. καὶ Μολιονίδαι· γυναικός τινος υἱοί (Pind. Ol. XI 35)

μολοβόβαρ· ὁ τοῦ Διὸς ἀστήρ, παρὰ Χαλδαίοις ⟨מלך־כוכב⟩

μολοβρός (σ 26)· μολίσκων ἐπὶ τὴν βοράν, τουτέστι παράσιτος, γαστρίμαργος, ἐπαίτης, καὶ ὁ ἐρχόμενος φαγεῖν [ad 68]

μολόβρια· τά τῶν ἀγρίων θηρίων τινὰ ⟨τέκνα⟩ οὕτω καλεῖται

μολόθουρος (Nic. Al. 147)· ἀσφόδελος. ἢ ὄσπριόν τι ⟨λάθυρος?⟩. καὶ ἡ ὁλόσχοινος

μολορός (l. μουλορός Cyprii)· λυπηρός, ἀηδής ⟨1593. 2044⟩ [72]

μολούειν (lex Att. ap. Poll. VII 146)· ἐγκόπτειν τὰς παραφυάδας

μολουρίς· αἰδοῖον. κολοβὴ λόγχη: ἢ μόλις οὐρῶν ⟨μολοῦρις⟩

μολουρίδες. βατραχῖδες (Nic. Th. 416)· καὶ τῶν σταχύων τὰ γόνατα

μόλοφθος· ἐγκρυφίας

μολοῦσα (Soph. OC. 26)· πορευομένη, ἡ πορευθεῖσα (Ζ 286)

μολπαί (Pind. Ol. VI 97)· ὕμνοι, ᾠδαί

μολπάν (Aesch. Ag. 105)· ᾠδήν

μολπαστής· συμπαίκτης. μολπάστρια δὲ συμπαίκτρια

μολπή· ᾠδή. παιδεία. ὕμνος, ᾆσμα (α 152)

†μολπίς· ἐλπίς

μολπός· ᾠδός, ὑμνῳδός, ποιητής

μόλσον· σελίνου καυλός, καὶ ἄνθος. οἱ δὲ τὴν ὑποφυάδα

†μόλσος· ὁ δῆμος. Αἰολεῖς

μολτύους· τὰ κοκκύμηλα

μολύβδαινα· καὶ τὸ εἶδος τῆς μεταλλικῆς. καὶ τὰ λεῖα

μολυβδαίνῃ (Ω 80)· μολυβίδι

μολυβδίς (Soph. fr. 752)· στάθμιόν τι ἑπταμναῖον. οἱ δὲ μολβίς ⟨q. v.⟩

μολυβρόν· τὸ μολυβοειδές

μολύνει (Theocr. V 87)· μιαίνει. ἀναφύρει. πίμπλησι

μολυνίη(ς)· ἡ πυγή

μολυρόν ⟨μω—⟩· νωθρόν. βραδύ. ἀνιαρόν. ἀηδές, ἀχάρι[σ]τον, λυπηρόν ⟨1571. 2044⟩

μολυσμός· ἀκαθαρσία, μίασμα. ἁμαρτία δυσέκπλυτος

μόλυχνον· δυσταλέον ⟨1536⟩

μολών· χωρῶν, ἐλθών

Μομβρώ· ἡ Μορμώ. καὶ φόβητρον [98]

COD. 43 περιτρ| 53 λαλεῖν 54 μοιραλαλεῖν 39 |πης, ἡ ἀπὸ 60 π^{ε}φρονεῖς παρασβλαίσῳ (coni. Μόκκω νῶσις) 62 ἑπταμηναῖον ⟨cf. μολυβδίς⟩ 63 π^{ε}βλέσω 64 cf. βουδόρῳ μολγῷ et μόργος 66 μολείονες — μολιονίδες 70 |οθοῦρος 71 L. μουλορός 74 |οῦρις 75 |ίδαι βατραχίδαι 80 μολπάστρει δὲ ⟨82 ἐμπίς? Sed. cf. ὄλπα⟩ 85 δήμιος Arcad. 76, 2 88 μολυβίδη 89 ζ' ἑπταμηναῖον (Greg. Naz. C. XVIII 7) (95 δεισαλέον?)

HES. 45 μοικηθμοί· τῶν βοῶν αἱ φωναί 49 μοιρηγεννές (Γ 182)· ἐν ἀγαθῇ μοίρᾳ γεγεννημένον 55 μοίραις· μερίσι. φυλακαῖς Ad 68 γλουτόν ⟨ad μολυνίη⟩ 72 μόλος· πόνος. μάχη. φρύαγμα 98 μομοκύκια· τῶν τραγῳδῶν τὰ προσωπεῖα ⟨μορμολ—⟩

Μομμώ· ὃ ἡμεῖς Μορμώ φαμεν, τὸ φόβητρον τοῖς παιδίοις
μομφή· μέμψις (2057). κατάγνωσις
μόμφις (Teleclid.)· δύσκλεια. ἢ *μόμφος* (Eurip.)
μοναλκής· ἐξέχουσα. ἀνδρωδεστάτη
μονάρχου· τυράννου
μονάς· ἀριθμὸς †ἢ ἓξ μοῖραι τῶν δέων
μονή· παραμονή [1606. 7]
μονίας· νήφων. τοὺς γὰρ μεθύοντας δευτέρους εἶναί φαμεν
μόνιμον (Thuc. VIII 89)· στάσιμον, βέβαιον
μονίμων (Plat. Legg. IV 706 C)· βεβαίων, αἰωνίων, ἐπιμόνων, στασίμων
μονιμωτέρων· βεβαιοτέρων. παρὰ τὸ μένειν
μονιός (Callim. D. 84)· ὗς ἄγριος ὁ μὴ τοῖς ἄλλοις συναγελαζόμενος. ἢ ὁ περὶ τράχηλον ὅρμος (monile?) [ad 12]
μονόγληνος· μονόφθαλμος
μονοβάτας· κλέπτης
μονόβας· ὁμοίως
μονοδαμιουργοί ⟨νομο—⟩· οἱ τὰς δίκας δικάζοντες [17. 18]
μονόκλωνος (Theophr. IX 18, 8)·
μονόλοπα· μονόδερμα (Theophr.) [21—23]
(*μονόλωπα*·) μονοχίτωνα
μονόμματον· μονοειδῆ. ἁπλοῦν
μόνον· τὸ ἕν
†*μονονομοιτῶν*· εἱλώτων ἄρχοντας
μονοξύλοις †*πλάνοις* ⟨πλοίοις? πανοῖς⟩
μονοπείρας (Menand. CCCLXX)· τοὺς μὴ ἀθροῦς, ἀλλὰ καθ' ἕνα πειρατεύοντας
μονο(ρ)ρήξ· ἀπερρηγμένος, ἀπεσπασμένος
μονοσίλλη· ὁ ἐν ταῖς ὕδσι λαμπρὸς ἀστήρ
μονοσταλής· ὁ καταμόνας στελλόμενος ⟨1739⟩
μονοστόλῳ· τῷ καταμόνας ἐλθόντι
μονοστραβὴς ὄχος· ἡμίονος [34]
μονότονος [ad 35]
μονότωνος (Cret.)· μονομάχος ⟨cf. τώνα⟩
μονότροπος (Eur. Andr. 231)· μόνος στραφείς
μόνουα· τὰ λεπτὰ λέπαδνα
μονούαλος· τὸν ἐπὶ τῇ καρδίᾳ τοῦ λέοντος λαμπρὸν ἀστέρα φασί [39]
μονόφαντος· μόνη ἐν φανερῷ, μόνη φαινομένη
†*μονοφθόρους*· μονοφόρους. ὄνους [42. 43]
δ
†*μανοψά*· μονιός. ἀτιμαγέλως (Philol. XII 616)
μονῳδεῖ (cf. Ar. Pac. 1012)· μονοθρηνεῖ. *Μονῳδία* λέγεται, ὅτε εἷς μόνος τὴν ᾠδήν, οὐχ ὁμοῦ ὁ χορός, ᾄδει
μόρα· μέρη τινά. καὶ μέρη τοῦ στρατοῦ, ἢ τάγμα. παρὰ γὰρ Λακεδαιμονίοις οἱ πατρίλοχοι ⟨πρὶν λόχοι⟩ μόρα αὖθις ὀνομασθέντες
μοργίας (Aeol.)· γαστριμαργίας, καὶ ἀκρασίας (868. 1660)
μόργιον· μέτρον γῆς, ὅ ἐστι πλέθρον. καὶ εἶδος ἀμπέλου
(*μόργος* [Aeol.]· ἄπληστος) 1660
μόργος· φραγμός, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς ἁμάξαις φράγμα, ἐν ᾧ τὰ ἄχυρα φέρουσι. καὶ σκύτινον τεῦχος· ἄλλοι τεῦχος βόειον ⟨1564⟩
†*μοργυνίων*· σπαργάνων
†*μοργυλλεῖ*· χρονουλκεῖ ⟨280⟩
†*μοργᾶται*· παρῶπται
(*μορέα*· ἡ συκάμινος) 1696 [53]
†*μορθῆναι*· πειραθῆναι. γενέσθαι
μορίαι (Ar. Nubb. 1005)· ἐλαῖαι ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς
μορία· ἡμερίς ⟨q. v.⟩
†*μορίδες*· μάντεις
μοριεῖς· μερῖται. κοινωνοί
μόριον· μέρος [60]

COD. 99 *μομμῶ* 1601 *μύμψεις* 2]λκές 13 *μονόσλινος* 14 *μονοβαίας* 14 *μονοδαβ*] 17 cf. *μονότονος* 19 [*ονως* 28 ἀθροὺς 29 ἀπο] bis 30 τοῖς 36 *μονοτραφής* LDindorf.) (48 *μορτή? Morgen?*) (50 *μόργων*· θερηγάνων?) 56 *μερίς* 58 *μορίες*

HES. 1606 *μονήρη βίον*· μοναχικὸν βίον 7 *μονητάριος*· τὸ κέρμα ἐργαζόμενος Ad 12 ὁ δὲ ἅγιος Κύριλλος (III 194) ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ Ὡσηὲ τοῦ προφήτου (XIV 8), ὄνον λέγει σημαίνειν· τινὲς δὲ μέγα θηρίον κατὰ ἀπόνοιαν καταμόνας νεμόμενον 17 *μονόζωνοι* (IV Regg. V 2)· οἱ τῶν πολεμίων κατάσκοποι. ἢ μάχιμοι, οὓς ἡμεῖς *μονομάχους* (1635) 18 *μονολόγιστον* (recens) 21 *μονοκέρατος* ἢ *μονόκερως* (Ps. XXI 22)· θηρίον φοβερόν 22 *μόνον οὐχί* (Plat. Axioch. 508, 21)· σχεδόν, ἐγγύς. ἄνω κάτω. εὐθέως. οὐδαμῶς. [μόνον] 23 *μόνον οὐ*· σχεδόν, ἐγγύς 34 *μονώτατος* (Greg. Naz. Arc. I 32)· μόνος ὤν, ὑπάρχων Ad 35 μόνος ὤν, ὑπάρχων (1634). μονομάχος (μονότωνος) 39 *μονονουχί*· μονονουχί 42 *μονόφορβος* (Greg. Naz. C. I 193)· μόνος βοσκόμενος, ἢ βόσκων μόνος 43 *μονόχθηρος*· ἐπίμονος. πονηρός (μοχθηρός) 53 *μορῆσαι*· μερίσαι. διελεῖν (1552). ἐλθεῖν (μολῆσαι) 60 *μόριος*· ἄπληστος (μόργος)

μορίων· μερισμῶν [62]

μόρμη· χαλεπή. ἐκπληκτική

μόρμοι· φόβοι κενοί

μορμολυκεῖα (Ar. fr. XVIII p. 1001)· τὰ τῶν τραγῳδῶν προσωπεῖα ⟨1598⟩

(μορμολυκτική· φοβερά) 2013

μορμολύξασθαι· ἐκφοβῆσαι

μορμολύττει (Xen. Symp. IV 27)· φοβερίζει

μορμολύττεται· φοβεῖται

μορμόνας (Xen. Hell. IV 4, 17)· πλάνητας δαίμονας

†μόρμορος καὶ †μορμυραία· φόβος ⟨1910⟩

μορμύνει· δεινοποιεῖ ⟨1673⟩ [72]

μορμύρει· ποιὸν ἦχον ἀποτελεῖ, ταράσσει, πλημμυρεῖ, δεινοποιεῖ ⟨1671⟩

μορμυρίζει· ταράττει, ἠχεῖ [75]

μορμύρων (Σ 403 Φ 325)· ταράσσων, ἀφροὺς ἀποβάλλων. κυρίως δὲ λέγεται ἐπὶ ποταμοῦ (μέγα) ῥεῦμα ἔχοντος ⟨1912⟩

μορμύρος (Ar. HA. VI 16, 3)· ἰχθῦς θαλάσσιος

μορμύσσεσθαι· ἐμβριμᾶσθαι

μορνάμενος (Aeoles)· μαχόμενος

μορόεντα (σ 297 Ξ 183)· μετὰ πολλοῦ καμάτου πεπονημένα

μόροι· †λῶροι. κόποι, πόνοι. κλῆροι

μόροιο· θανάτοιο

μόρος· φόνος. θάνατος. φθόρος. πόνος. νόσος. μοῖρα τοῦ βίου

†μοροπονοῦν· κακοπαθοῦν

μόροττον· ἐκ φλοιοῦ πλέγμα τι, ᾧ ἔτυπτον ἀλλήλους τοῖς Δημητρίοις

†μορσική· ἡ ἰνδική (v. Μωριεῖς)

μόρσιμοι· ἀναγκαῖαι, εἱμαρμέναι, μεμοιρα[σ]μέναι. ἢ ἕτοιμοι εἰς θάνατον

μορτός (cf. Call. fr. CCLXXI)· ἄνθρωπος. θνητός. †μέλας, φαιός. [οἱ δὲ μορτόν φασι

μορτάν· τὴν γινομένην καταβολὴν ἀπὸ τῶν καρπῶν

μορτοβάτην (—ιν?)· ἀνθρωποβάτην ναῦν ⟨1385⟩

μορφάζειν· νεύειν

μορφή· ἰδέα, εἶδος

μορφήεις· [ad 93]

μόρφνον (Ω 316 ap. Ar. HA. IX 22, 1)· εἶδος ἀετοῦ. [καὶ ξανθός ⟨ad 93?⟩

μόρφωμα· μορφή [96]

Μορφώ (Lycophr. 449)· ἡ Ἀφροδίτη

μόρφωσιν (Theophr. CP. III 7, 4)· σχηματισμόν, εἰκόνα

?μορφύνει· καλλωπίζει, κοσμεῖ (v. ἀμ—)

μοσπνεῦσαι· ῥινηλατῆσαι

μοσποί· θυσίαι

μόσσυν (Xen. An. V 4, 26)· πύργος

μοσ[σ]ύνειν (Aeoles)· μασᾶσθαι βραδέως

Μόσσυνες· ἐπάλξεις. πύργοι. καὶ ἔθνος Σκυθικόν

Μοσσυνικὰ μαζονομεῖα (Aristoph. fr. XVI p. 1123)· Ποντικὰ ὁ Δίδυμος ἤκουεν· οἱ [δὲ] γὰρ Μοσ(σ)ύνοικοι ἐν Πόντῳ εἰσί. λέγει δὲ τοὺς ξυλίνους πίνακας

μοσσυνικοί· ξύλινοι πίνακες μεγάλοι, ὥστε ἐν αὐτοῖς καὶ ἄλφιτα μάσσειν· ἐν τῷ Πόντῳ δέ εἰσιν ....

Μόσυχλον (Nic. Th. 472)· ὄρος Λήμνου

†μοσχανοσῖτος· ὁ ἀπεχόμενος. καὶ χόρτος ὅ[ς] ἤδη καρπὸν ἔχων

μοσχεύματα· τὰ νεόφυτα (Sapient. IV 3?)

μοσχεύσας· γεννήσας

μοσχία (Xen. An. IV 5, 31)· ἁπαλὰ φυτά· ἡ κρέα μοσχαρίου (μόσχεια). ἡ κρομμύου τὸ σπέρμα

μοσχίδια (Ar. Ach. 996)· μοσχεύματα

(μοσχηδόν Nic. Al. 357)· τὸ ἑξῆς. καὶ ἀνελλιπῶς

μοσχίνδα· .....

μοσχίναι· οἱ σκιρτητικοί

μόσχοι· οἱ νέοι βλαστοί

μόσχοισι (.... Λ 105)· τοῖς νεοφύτοις βλαστήμασιν, ἁπαλοῖς κλαδίσκοις. Λύγα δέ εἰσι τὰ ἱμαντώδη φυτά

μόσχος· νέος λύγος. πτόρθος. καὶ ὁ ἁπαλὸς βοῦς

μότα· τὰ πληροῦντα τὴν κοίλην τῶν τραυμάτων ῥάκη [1719]

COD. 64 καινοί 65 |ύχεια 73 μορμύρη 73. 74 καταράσσει Phot. 275, 16 77 μορμῦρος 85 ἀλλήλοις 88 cf. ἀμόρρωτον (ἄμορτον) 89 γενομένη (cf. ἐπίμορτος, μῶρτα) 1703 μησᾶσθαι 5 μοσυνοίκια, μαζονόμια 6 μοσύνοικοι 8 cf. μούσχανον 11 μόσχια 14 μοσχιναῖοι (an μόσχοι· νέοι?) 16 λύγα .... φυτὰ post 1717 ἱμαντώδεια

HES. 62 μοριφόν (μορφνόν)· σκοτεινόν. μέλαν 72 μορμύρεσκεν (μ 238)· ἀνεκύκα 75 μορμύροντα (Ε 599)· τὰ αὐτά Ad 93 μωμητός 96 μορ[φων]έα· ἡ συκάμινος ⟨1064⟩ 1719 μοτήσας (Β 690)· κακοπαθήσας

μοτοῖ (Cyprii)· [ad 20] ταράττει

†μοτρογένειον· σπανίῳ πώγωνι .... ⟨pro ματαρογ—⟩

μοττίας· ᾧ στρέφουσι τῶν ῥυτήρων τὸν ἄξονα

μόττυες· οἱ ἔκλυτοι καὶ παρειμένοι

μοττωνῆσαι· τῇ πτέρνῃ τύψαι

μοτῶσαι· πληρῶσαι ⟨v. ἄμοτον⟩

μοτ(ω)τοφαγία· θυσία τις ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου τελουμένη [27]

μούιαι (Lacon.)· σκώληκες, οἱ γενόμενοι ἐν τοῖς κρέασιν

Μουκερίνα (Lacon. Boeot.)· πόλις ἐν Αἰγύπτῳ, ἡ Σαΐς

μουκηροβαγόρ (Lacones)· καρυοκατάκτης

μουκήζει (Cyprii)· σιγ(ᾷ)· μέμφεται τοῖς χείλεσι

μουκτηριᾷ· σκαρδαμύττει

μουνάξ (ϑ 371)· καταμόνας [34]

μουνόκερα· τὸ μηκέτι ἔχον τὴν ἀλκήν, ὡς Ἀρχίλοχος (fr. 181)

μουνομήτορι· ἡ τῶν ἀδελφῶν μόνη μήτηρ ὑπάρχει

μουνοπάλαι· οἱ μόνῃ πάλῃ νικῶντες [38]

μουνοσταλής· καταμόνας στελλόμενος ⟨1631⟩ [40]

μουραίνει (Cyprii)· παρακόπτει, μαίνεται .... (Λάκωνες)

μούρκορ· μυχός. οἱ αὐτοί

†μούρταρ· πιλός ⟨μουρτάρ· ἄπιος? schol. Nic. Th. 512⟩

όων
†μούρτιβοι, μουστῆν ϛ μ

†μούρτιβοι· θυσίαι

μοῦσα· τέχνη. καὶ σοφοὺς καὶ μουσικοὺς τοὺς τεχνίτας ἔλεγον

μούσαις· θεαῖς, ταῖς Μούσαις

μούσαξ· ὁ ὑπὸ τοῦ βοαγοῦ τρεφόμενος [49]

μουσίδδει (Rhegini)· λαλεῖ. ὁμιλεῖ

μουσικά· τερπνά, τὰ δι' αὐλῶν καὶ κινύρας, καὶ τὰ ὅμοια

μουσικήν· πᾶσαν τέχνην, οἱ Ἀττικοί

μουσικός· ψάλτης. τεχνίτης

μουσικτάς· ὁμοίως

μουσοκερατίδας· τοὺς τὰ μουσικὰ ἢ μελικὰ μέλη ᾄδοντας· ἦν δὲ ταῦτα θρηνώδη

μουσουργός· ὁ αὐλητής

†μούσχανον· τὸ βλαστόν ⟨1903⟩ [58]

μούσωνες· οἱ κορυφαῖοι τῶν μαγείρων. καὶ οἱ τεχνῖται

μοχθεῖ· κακοπαθεῖ

μοχθηρά· κακή [ἐπίπονος. κακοδαίμων

μοχθηρία·

μοχθίζοντες (cf. Hom. Archil. fr. 136)· κακοπαθοῦντες

μοχθηρός· ἐπίπονος. πονηρός

μόχθος· πόνος. κακοπάθεια

μοχλεύει (Eur. H. fr. 699)· κινεῖ

μοχλοί· κλεῖθρα

μοχοῖ· ἐντός. Πάφιοι

μόψος· κηλὶς ἡ ἐν τοῖς ἱματίοις. Κύπριοι

†μόων· μόθων

μυᾶτε (Ar. Lys. 126)· σκαρδαμύττετε

μύαγρος (Nic. Th. 490)· ὁ μυοθήρας [73]

°μύγματα (Eur. Andr 826)· καταξέσματα

μυδαίνει (Lycoph. 1008)· στάζει. σήπει

μυδαλέον (Hesiod. opp. 554 Archil. fr. 182)· δίυγρον. διάβροχον. τὸ ἐπίδακρυ καὶ κάθυγρον ὄμμα. νοτερόν. ῥυπαρόν

†(μ)ύδης· γέροντος ἀδυναμία

μυδῆσαι· βραχῆναι. παραρυῆναι. σαπῆναι

μύδος (Pamphyli)· ἄφωνος ⟨cf. νωδός⟩

μυδρίασις· πάθος τι περὶ τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ πλατυνομένην

μυδροκτύπου· χαλκέως

μύδρος (Call. D. 49 Aesch. fr. 300)· ὁ ἀργὸς σίδηρος. καὶ κραταιὸς λίθος. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀναισθήτου. σίδηρος πεπυρ(ακτ)ωμένος

μυδῶντες (Nic. Th. 308?)· διυγραίνοντες. σηπόμενοι

μυδῶσι [ad 84] σεσημ(μ)ένοις [85]

COD. Post 20] 25 20 μοττοῖ 24 ἔγκλυτοι ⟨cf. μύτης, μωδύει⟩ 28 μουῖαι 29 μουκερίναι ⟨v. Μυκ—⟩ 30 μουρηκόβας 32 μουκτυριᾷ 36 '. τῶν — μόνων 41 μο-
ε
ραίνει, πκόπτει 42 μοῦρκος· μυχός 48 βοάγου 50 μουσιαδδεῖ 55 ἄϊδοντας Post 58] 1742—45 59 τεχνῆται ⟨μαίσωνες?⟩ 67 μοχλ.˜ 68 μοχοίεντος 71 μυᾶται]εται 76 δρύϊνον — αἵματος 79 = μύνδος 80 τῆς κόρης — πλατυνόμενον 81 |κτύπος 82 πεπωρωμένος schol. Aesch. Prom. 366

HES Ad 20 τιτρώσκει 27 μοττώση (Hoseae VI 1)· ἰάσεται δι' ὀθονίων ⟨2037⟩ 34 μόνῳ νόμῳ· καθαπαξ νόμῳ καθ' ἓν ⟨L. μούνῳ· μόνῳ Μ 411⟩ 38 μοῦνος (Β 212)· μόνος 40 μούνου (Ι 335)· μόνου 49 μοῦσαι· ἐρωτικαὶ ᾠδαί. οἱ δὲ αἰνίγματα· καὶ τέχνας 58 μουσόπωλος· ποιητής 73 μυδαλέας (Δ 54)· βεβρεγμένας Ad 84 σεσηπημένοις ἢ 85 μύει (Β 148)· πίπτει. κλίνεται

μυελός (Χ 501)· τροφή, ἔδεσμα τὸ ἐντὸς τῶν ὀστῶν (Υ 482)
μυελαυξεῖ τροφῇ· τῇ τὸν μυελὸν τρεφούσῃ
μύες· ὀστρέου (Aesch. fr. 32) τι εἶδος. καὶ οἱ κατοικίδιοι καὶ ἐνάλιοι. καὶ αἱ πεπυκνωμέναι ἐν ἡμῖν σάρκες
μύζει (Hippocr.)· θηλάζει, λείχει. πιέζει
?μύζη· ἀπόπληκτος
μύζοντος· μυκτηριζομένου (v. ἐπέμυζαν)
μύζουσι· θηλάζουσιν [93]
μύησις· μυσταγωγία, μυστικὴ γνῶσις ⟨1806⟩
?μῦθαρ· μῦθος
μύθα· φωνή. Κύπριοι
μύθαρχοι· οἱ προεστῶτες τῶν στάσεων
μυθεῖσθαι· λέγειν [99. 1800]
μυθητῆρες· στασιασταί [2. 3]
μυθίτης (Anacreo)· ὁ στασιώτης
μυθολογῶν· ληρῶν, φλυαρῶν
μῦθος· λόγος κενός, ψευδής, εἰκονίζων τὴν ἀλήθειαν. στάσις. ὑπόσχεσις 6—12]
μυῖα χαλκῆ (Carm. popul. fr. 13)· λέγεται παιδιά τις, ἣν ⟨ἣν⟩ οἱ παῖδες παίζοντες καταμύου⟨ω⟩σιν, ἀποτείνοντες τὰς χεῖρας ἄχρις ἄν τινος ἐπιλάβωνται. καλεῖται δὲ καὶ τὸ πτηνὸν οὕτως [14]
μυΐνδα· παιδιά τις οὕτω καλουμένη ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος· καταμύων γάρ τις τὸ ἐρωτώμενον ἀποφαίνεται σχεδιάζων, ἕως ἂν ἐπιτύχῃ· ἐὰν (δὲ) ἁμαρτὼν ἀναβλέψῃ, πάλιν καταμύει
μυ[ι]ών (Π 315)· ὁ μῦς τῆς χειρός, τοῦ βραχίονος
μυ[ι]ῶνες (cf. Π 325)· μύες. φλέβες. καὶ αἱ συνεστραμμέναι σάρκες ⟨1810⟩, καὶ πεπυκνωμέναι. ἢ βραχίονες
μύκα (Aeol. pro μυκά)· μύκησις ⟨1822⟩ [19. 20]
μυκαρίς· νυκτερίς
μύκας· μυκήσεις ⟨1818⟩
μυκᾶσθαι· ὄνοις καὶ καμήλοις ὁμοίως βρύχεσθαι, καὶ βουσί
Μυκερίνα· ἡ Μέμφις. Δίδυμος τὴν Σάϊν. ταύτης γὰρ λέγει Ἡρόδοτος (II 130) βασιλεῦσαι Μυκερῖνον ⟨1729⟩
μυκηθμός· βοὴ βοῶν [26]
μύκηρος· ἀμυγδαλή (Amerias). τινὲς δὲ μαλακὰ κάρυα (Seleucus)
μύκης (Nicand. Alh. 61 A)· ἀμανίτης
μύκης· μύκητος καὶ μύκου. δίκλιτον
μύκης· τοῦ ξίφους (Herod III 46) ὁ κατὰ τὴν λαβὴν ὁ κρατητὴς καλούμενος. καὶ περὶ τὴν μύξαν τοῦ λύχνου ἐφιστάμενος (Ar. Vesp. 262 Callim. fr. XLVII). ἢ πῖλος. καὶ δερμάτινον ὑπηρέσιον. καὶ τὸ ἀνδρεῖον μόριον (Archiloch. fr. 46. 185). καὶ ὁ ἐν ταῖς ἐλαίαις ἐγγινόμενος ἧλος (Theophr. IV 14, 3)
μυκητάτη ⟨μυκισ—⟩· μωροτάτη [32]
?μυκός· ἄφωνος, ὡς εἴ τις εἴποι μυσαττόμενος.

γλ
†μύκλα· μέ, καὶ οἱ μὲν τὸν κακοήθη καὶ σκολιὸν ⟨1858. 1951. 2004⟩ ἄνθρωπον· οἱ δὲ τὸν ἀλαζόνα
μύκλαι ⟨1836⟩· αἱ ἐπὶ τῶν ὄνων γραμμαὶ μέλαιναι, τοῖς τραχήλοις καὶ ποσὶν ἐγγινόμεναι ⟨col. 541, 28⟩
†μυκληρόν· συνεχές. ἀχανές
μύκλοι· αἱ περὶ τὰ σκέλη, καὶ (ἐν) ταῖς ποσί, καὶ (ἐπὶ) νώτου τῶν ὄνων μέλαιναι γραμμαί ⟨1834⟩. καὶ οἱ λάγνοι, καὶ ὀχευταί ⟨2004⟩
μύκον (Ε 749)· ἐψόφησαν. ἠνοίγησαν. ἐπετάσθησαν
Μυκόνιον (Cratin. fr. VI p. 175)· οἱ Μυκόνιοι διεβεβόηντο ἐπὶ γλισχρότητι. γλίσχρον οὖν λέγει

COD. 87 |αὔξει 89 λήχει 92 θηλύζουσιν 94 μυσταγωγὴ γνῶσις 95. 96 = 96. 95 μύθαρ· μύσος 1801 μυθυτῆρες 3b ὡς φησὶ Διογενειανὸς Cyrill. 13 μύια χαλκὴ δέ, παιδιὰ — ἄχρι — ἐλλάβονται 15 μύινδα 27 μῆλα 29 καὶ μύ
κ
30 ἐκγενόμενος

HES. 93 μυήλα· σάρξ τις, ἐπαίρουσα τὴν γαστέρα ⟨μύλη⟩ 99 μυθήσασθαι (Α 74)· εἰπεῖν 1800 μυθήσομαι (Hom.)· εἴπωμαι, ἢ εἴποιμι 2 μύηται· μυσταγωγεῖται. διδάσκεται 3 μυθήσασθαι· διηγήσασθαι διδάξαι 6 μύησις· μυσταγωγία. πεῖρα. μετοχή. γνῶσις μυστική ⟨1794⟩ 7 μυθίαμμαι· ῥάθυμαι 8 μύφθει· σήπεται ⟨μυδᾷ· φθείνει.⟩ 9 μύθων ῥύτειρα (Ι 443)· ἃ δεῖ λέγειν ὑποδεικνύντα 10 μύιαι· αἱ συνεστραμμέναι σάρκες, ⟨μύες⟩ καὶ διεφθαρμέναι ⟨μύλαι, molucra⟩ 11 μυῖαι, κάδδυσαι (Τ 25)· μυίαι, καταδύνασαι 12 μύια· κοινά. ⟨l. κυνάμυια⟩ ἀναιδῆ 14 μυιάων (Β 469)· μυιῶν 19 Μυκάλη (Β 869)· ὄρος Καρίας 20 Μυκαλησσός (Β 498)· πόλις Βοιωτίας 26 Μυκῆναι (Β 569)· πόλις ἐν Ἄργει, ἧς ἐβασίλευσεν Ἀγαμέμνων 32 μυκήσασθαι· τοῖς βουσὶν ὁμοίως βοῆσαι

†μῦκος· μιαρός (1929. 1952)
μυκτήρ· τῆς ῥινὸς τὸ τρῆμα
μυκτηρίζει· χλευάζει, καταγελᾷ. ἀπὸ τοῦ μύζειν τοῖς μυκτῆρσι
Μυκῶ· Καρίας ..., ἀπὸ τοῦ μυκᾶσθαι οὕτως εἴρηται
μυκῶν· ἠχήσας
†μύκων· σωρός. θημών
μύλαι· αἱ ἐπιγονατίδες, ἢ σιαγόνες
μύλακες (Μ 161)· λίθοι μυλώδεις
μυλακρίδες (Plat. com. p. 641 Arist. fr. XXV p. 1183)· αἱ βολακρίαι, τὰ ζωύφια. ἢ ὄνοι. ἀλετρίδες. ἢ τὸ ἄκρον τῆς μύλης [48]
[ad 49] μυλακρίς· ἡ μαλακὴ σίλφη· γίνεται δὲ τῇ χροιᾷ ἔλλευκος, ἀπὸ τῶν μύλων καὶ τῶν ἀλεύρων. ἔνιοι δὲ τὰς τρωξαλ(λ)ίδας ἐν τοῖς ἀλεύροις εὑρίσκεσθαί φασι. ἢ ἀκρὶς σιτοφάγος
· Μυλάντειοι θεοί· ἐπιμύλιοι
Μύλας· εἷς τῶν Τελχίνων, ὃς τὰ ἐν Καμείρῳ ἱερὰ Μυλαντείων ἱδρύσατο
μυλάσασθαι· τὸ σῶμα ἢ τὴν κεφαλὴν σμήξασθαι. Κύπριοι
μύλη· ἐπιγονατίς, τὸ ὀστέον ἐπὶ τῷ (γόνατι). καὶ ἀργυρίου τάλαντον (Ctesias). καὶ οὕτω λέγεται καὶ ὁ κάτω τῆς μύλης λίθος· τὸ δὲ ἄνω ὄνος
μυληφάτου (β 355)· μυλοκλάστου, ἀληλεσμένου, ὑπὸ μύλου ἠφανισμένου. ὅθεν καὶ τὰ φάρμακα ὀδυνήφατα (Ε 401), ἀφανεῖς τὰς ὀδύνας ποιοῦντα
Μύλιτταν (Herod. I 131)· τὴν Οὐρανίαν Ἀσσύριοι (1364)
μύλλει (Theocr. IV 58)· πλησιάζει
†μύλλη· λεία (1860)
Μυλλόν· καμπύλον, σκολιόν (1833). κυλλόν. στρεβλόν. καὶ εἶδος ἰχθύος μύλλος (Aristoph. p. 1123). καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκουόντων καὶ κωφότητα προσποιουμένων. ἔστι δὲ καὶ κωμῳδιῶν ποιητὴς οὕτω καλούμενος (Cratin. fr. V p. 70) [59. 60]
(Μύλλος· οὗτος ἐπὶ μωρίᾳ ἐκωμῳδεῖτο) cf. Λύλιος
?μύλιον· ξύλινόν τι ἐργαλεῖον, καὶ σκεῦος [62]
Μυλόεις· ποταμὸς Ἀρκαδίας (Μυλάων)
μύλος· σάρξ, ἣν αἱ κυοφοροῦσαι ἀντ' ἐμβρύων φέρουσιν (1793. 1810) [65]
μῦμα· θριδάκων τρίμμα, καὶ ὑπόχυμά τι
μῦμαρ (Aeol.)· αἶσχος. φόβος. ψόγος (2048)
μυμαρίζει· γελοιάζει
μυναρός· σιωπηλός
μῦν δ' ἀλεύσας· περιφυγών [ad 70]
Μύνδος· ἄφωνος (Soph. fr. 691). καὶ πόλις Ἀσίας. ἢ ἐνεός
μύνησι (φ 111)· προφάσεσιν, ἐπεγκειμένου τοῦ ν, ἀπὸ τοῦ μύειν τὰ ὄμματα τοὺς προφασιζομένους· εἶναι γὰρ μύησιν ἀπὸ τοῦ μύειν. ἐξ οὗ καὶ ἀμύμονες οἱ ἄμεμπτοι
μυν(ν)ακωθείς· † Μυοναίων τὸν σκυτοτόμον· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὑποδήσασθαι [74. 75]
μύξα· ἡ ἐν τοῖς μυκτῆρσι, καὶ ἡ κόρυζα. καὶ αἱ ῥῖνες, καὶ οἱ μυκτῆρες αὐτοί (Aristoph. fr. CCXV). καὶ οἱ ῥώθωνες
(μυξάρια· εἰσὶ δέ τινα εἴδη, ὡς σῦκα βιβρωσκόμενα) cf. 2011
μυοδρέπανον· εἶδος λίθου εὐτελοῦς [78]
μυόσωτον· πόα, ἐμφερὴς μυὸς ὠαί
μυούμενος· τελούμενος, μυσταγωγούμενος
μυοφόνον (Theophr. VI 2, 9)· πόα. ἢ καὶ ἀκόντιον
μυόχοδος (Menand. fr. VIII p. 199)· οὐδενὸς ἄξιος (1950)
†μυρραδεῖ· θρηνῳδεῖ
μύραινα (Com. an. CCXIX)· ἐπὶ τοῦ κακοῦ ἐλέγετο, ὡς ἔχιδνα
μύραινος (Arist. HA. V 9, 4)· ἡ μύραινα, ἀρσενικῶς. ἄλλοι δὲ μύρον (q. v., σμύρος) αὐτὸν καλοῦσιν. ἔστι δὲ καὶ ἄρρην
μύργμα· ψῆγμα
μύρειν· ῥεῖν. [ad 87] κλαίειν, θρηνεῖν. ἠχεῖν. ὀλοφύρεσθαι [ad 87]

COD. 39 cf. 1929 40 τρίμυμα 42 μυκώκαρις 43 μυκῶν 47 μυλακρίδαι — ἀλετρεῖς 49 τριξαλίδας 50 ἐπιμύλισιν 51 μυλάς (cf. Κόρυθος Λύκος) καμ. ρω 53 τῶ ἐπὶ τῷ 55 μυλήταν 58 μύλλον (cf. μεμύλληκε) 64 μυλόσαρξ 66 μυμαθριδάκων 67 cf. μίμαρ (69 μυκός μύδος μύνδος μύτις μυττός μύρκος μοῦρκορ μυρικᾶς θ βρυγκός) 70 περιφαγών 71 ἔνθεος 73 ὑποδυ| (Μυονέων?) 76 ῥῆνες — ῥώ 81 μυόφωνον (ἢ — ἀκόνιτον?) 87 μυρεῖν — ἀλμυρῆεν τῶν

HES. 48 μύλ[ακρ]οι· γόμφιοι ὀδόντες Ad 49 [μυλαβρίδες] 59 μύλιος· μύλων 60 μυνεῖ· λεία (1857) 62 μυλοειδές (Η 270 par.)· στρογγύλον. τραχύ 65 μυλώτατον (Eur. Rhes. 498)· προσηνές (v. κρότημα) Ad 70 ἢ συλλήσας 74 μυντιζόμενος (μυωπι—)· μυωπάζων. παρακαμμύων 75 μυξίαι (Greg. Naz. Epist. VII p. 771 A)· οἱ τῶν μυῶν χηραμοί 78 μυούμενος· τελούμενος Ad 87 [ὕδωρ.] — καὶ ἀλιμυρηέντων, πρὸς τῇ θαλάσσῃ ἐχόντων ......

μυρεψός (Critias)· ὁ τὰ μύρα καὶ τὰ θυμιάματα σκευάζων]

μυρῆεν· λυπρόν, θρηνῶδες

μυρία (Α 2)· πολλά

μυριάκις (Ar. Nub. 738)· μυριοντάκις

Μυρῖκαι· χωρίον ἱερὸν Ἀφροδίτης ἐν Κύπρῳ

μυρικᾶς· ἄφωνος ⟨1869⟩, ἐν ἑαυτῷ ἔχων ὃ μέλλει πράττειν

μυρίκη· εἶδος δένδρου, ὀνομασθὲν ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι τὴν εἰς αὐτὸ μεταβαλοῦσαν κατὰ τοὺς μύθους, τὴν Κινύρου θυγατέρα

μυρίκη· δυσώδης [96]

Μύρινα· ἡρωΐς, παρὰ Ἠλιεῦσι [98]

(μυρίνην [Diphil. p. 381]· οἱ μὲν μυρρίνην καλοῦσιν. οἱ δὲ πότον ἐσκευασμένον. οἱ δὲ πόσιν φασὶν ᾗ ἐπεχεῖτο μύρον) cf. 1916

μυρίον (Σ 88)· πολὺ τῷ πλήθει

μύρκος· ὁ καθόλου μὴ δυνάμενος λαλεῖν. Συρακούσιοι. ἐνεός. ἄφωνος ⟨1869⟩

†μυρμεαί· νύσσειν ⟨1828, νυρεῖ, νυρῶν⟩

μυρμηδόνες· οἱ μύρμηκες ὑπὸ Δωριέων

μυρμηδών· ξυνοικία τῶν μυρμήκων

μύρμηκας· ἔξω τοῦ ζῴου καὶ οἱ πυκτικοὶ ἱμάντες. καὶ τῶν θαλασσίων πετρῶν εἶδος (Herod. VII 183). καὶ ζῷα ὑπόπτερα, ὡς κύνες τὸ μέγεθος (Herod. III 102)

μυρμηκιά· τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ διδασκαλείου καὶ συμφοιτήσεως. ἦν δὲ καὶ λόγος, ὡς ὁ πτύσας εἰς μυρμηκιὰν οἰδεῖ τὰ χείλη, ὡς ὁ Δεινολόχος

Μύρμηκος ἀτραπούς (Ar. Thesm. 100)· Ἀθήνησιν ἐν Σκαμβωνιδῶν ἔστι Μύρμηκος ἀτραπός, ἀπὸ ἥρωος Μύρμηκος ὀνομαζομένη

Μυρμήκων ὁδοί· Ἀθήνησι τόπος. καὶ αἱ μονόκωλοι τρίβοι. ἀπὸ τῆς τοῦ ζῴου ὁμοιότητος κατὰ τὴν ὁδὸν γινομένου

?μυρμηκιῶν· ὁ ἥλους ἔχων ἐν ταῖς πτέρναις. ἄλλα δέ ἐστι τὰ ἐξανθήματα, καὶ τὰ οἰδήματα, τὰ περὶ τὸ στόμα γινόμενα (Levit. XXII 22?)

μύρμοι (Lycoph. 176. 890)· μύρμηκες

μύρμος· φόβος ⟨1664⟩ [1911. 12]

μύροντο· ἐβρέχοντο

μύρος· ἰχθῦς ποιός. καὶ ἡ μύραινα ἀρρενικῶς

μυρρίνης κλάδος (Eur. Alc. 759), ἢ δάφνης· παρὰ πότον μυρρίνης (κλῶνα) ἦν σύνηθες διδόναι τοῖς κατακειμένοις ἐκ διαδοχῆς ὑπὲρ τοῦ ᾆσαι, ἀντὶ τοῦ βαρβίτου [16]

μύρρινος· ἐπειδὴ μύρρινον στέφανον περιετίθεντο (οἱ ἄρχοντες). καὶ αὐτὴν τὴν μυρρίνην ἀρσενικῶς μύρρινον ἔλεγεν (Theophr. I 5)

μυρρινῶν· ὃ δηλοῖ ἐπί τινα ἀρχὴν παρασκευαζόμενον. οὕτως δέ, ἔοικεν, ἐσχηματίσθη διὰ τὸ τοὺς ἄρχοντας ταῖς μυρρίναις στέφεσθαι [19]

μύρσος (poeta ap. EM. 595, 33)· κόφινος ὦτα ἔχων, ὃς καὶ ἄρριχος

μύρτα (Ar. Av. 62 Plat. Epist. XIII)· καρπὸς μυρσίνης

μυρταλίς· ἡ ὀξυμυρρίνη, ὡς Λάκωνες

μυρτήνη (Nic. Al. 88)· εἶδος ἐλαίας

μυρτία, μυρσίνη, καὶ μυρτίς

μυρτίλωψ· ζῷόν τι

μύρτος· ἡ μυρρίνη (Scol. fr. 9 p. 1019). καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· οἱ δὲ τὸ σχίσμα τῆς γυναικός (Ar. Lys. 1004)

Μυρώνεια· κρήνη ἐν τῇ Ἀττικῇ

†μυρῶν· νύσσων ⟨1901⟩

μυσά· μιαρά, μεμιασμένα, μυσαρά ⟨1839⟩

μῦσαι· καμμῦσαι. ἢ τὸ ὑπ' ἀνάγκης .... Ἀττικοί [ad 30] [31]

μυσάλμαι (Ar. Byz.?)· πολὺ πεινῶντες καὶ ἐσθίοντες

μύσας (Ar. Vesp. 988)· καμμύσας

μυσαράν· ῥυπαράν, ἀκάθαρτον [35]

μυσάττεται· δυσχεραίνει

μυσαττόμενος· σιαινόμενος. βδελυττόμενος. ἀποστρεφόμενος

COD. 92 μυρίηαι 94 |λλοῦσαν 97 μυρίνα ἡρωεὶς — ἀλιεῦσι (v. χάρθμοιο) 99 μυρσὸν 1902. 3] post 1907 4 π.πυτικοὶ — κύνας 8 μυρμηκίον — ἀδήματα — σῶμα 14 μῦρος (cf. μύραινα et σμύρος) ἄρρεν μύραινα 15 κατακειμένης 16 μυρρίνην κ| — ἐπέχει τὸ 22 |ρεήνη 24 μυρσήνη 26 μυρτὸς ἡ μυρίνη — σχῆμα 27 μαρωνεία 29 Cyr. Brem. 30 ὑπὸ μήκης 32 πίνοντες? (Eustath. 1507, 2. 1828, 14 μυστάλμης)

HES. 96 μυρικίνῳ (Ζ 39)· ἀπὸ μυρίκης. ἄγριον δένδρον 98 μυρίνη· μυρσίνη. ὁ δὲ καρπὸς αὐτῆς μύρτ^{ον} ⟨μυρρίνη⟩ 1911 μυρομένη (Ζ 373)· ὀδυρομένη 12 μυρμύρων (Hom.)· ταράσσων. τάσσεται δὲ ἐπὶ ποταμῶν ἐχόντων ῥεύματα ⟨1676⟩ 16 μυρρίνην (Diphil. com. fr. I 10 p. 381)· ἔνιοι μὲν μυρρίνην καλοῦσιν· οἱ δὲ πότον ἐσκευασμένον· οἱ δὲ πόσιν, ᾗ ἐπεχεῖτο μύρον ⟨cf. μυρίνην⟩ 19 Μύρσινος καὶ Μύρσιον (Β 616)· πόλεις Ad 30 †ἡ μιᾶναι ⟨1935⟩ 31 μύσσαν (Ω 637)· ἐκλείσθησαν 35 μυσσάσει· μιαίνει ⟨σιαίνει⟩

μυσαχνή (Archiloch. fr. 184)· μισητή. ἀκάθαρτος

μυσαχνόν· μεμολυσμένον. καὶ τὰ ὅμοια

μυσ(αχ)ρόν· μυσαρόν, μυσαχθές (Nic. Th. 361) [41]

μύση· μιάσματα. (ῥ)υπάσματα [43]

μυσημίεκτον (sermo vulgaris)· τοῦ ἡμιέκτου τὸ ἥμισυ. οὐ καλῶς δὲ νομισμάτιον μικρόν

μυσιᾶν· ἀναπνεῖν, ἢ συνουσιάζοντα πνευστιᾶν. οἱ δὲ εὐτροφιᾶν

μυσίχαρφι· Κρατῖνος ἐν Ὥραις (fr. XII). οἱ μὲν ἀνέγνωσαν ὡς ἀκοντί, καί φασιν, ὅτι τὸ μεμυκότως καὶ ξηρῶς ποιεῖν (γελᾶν) οὕτω λέγουσιν· ἢ ὡς ὀνομαζομένου τινὸς οὕτω κατὰ μηδὲν ἀφ' ἑαυτοῦ γλαφυρὸν σκώπτοντος, ἀλλ' ἐπιγελῶντός τι ἀηδῶς· ὄνομα γάρ ἐστι Μυσίχαρφος, οὐ μνημονεύει καὶ Ἀπολλοφάνης ὁ Κωμικός. ὥς τινες δὲ τὸν †Ἀρχιμάχον (1963)

†μυσίνη· ὁ κατοικίδιος πυλών

μυσιῶν· σιλλαίνων

Μυσίων Ὀλυμπίων (Call. Dian. 117?)· ἐπεὶ πλείους εἰσὶν Ὄλυμποι Μακεδονίας καὶ Θετταλίας· ἔνιοι δὲ δεκατέσσαρας ἠρίθμησαν [50]

μύσκλοι· σκολιοί (1833). καὶ οἱ πυθμένες τῶν ξηρῶν σύκων

†μύσκος· μίασμα. κῆδος (1839. 1458)

μῦς λευκός (Philem. fr. XXXII p. 45)· ἐπὶ τῶν θηλυδριῶν .. καταφερῶν

Μυσοί· ἔθνος βαρβαρικόν

μύσον· τὴν ὀξύην· Μυσοί

μύσος· μίασμα. βδελυγμός. ἀποστροφή

†μυσπαλοίματα· τὰ κατάλοιπα τῶν ἀλουμένων

†μύσπαν· μύξαν. οἱ δὲ τὸ μυὸς τρόπον ἀναστρέφεσθαι

†μυσπίην· μυχοισμόν. μύσαγμα

μῦς πίττης γεύεται (Dem. 1215, 10)· παροιμία ἐπὶ τῶν νεωστὶ πραττόντων κακῶς. τινὲς δέ, ὡς Μῦς ἐν Πίσῃ

μυσπολεῖ (Ar. Vesp. 140)· ὡς μῦς περιπολεῖ

?μύσπαλα (muscipula?)· μυάγρα, παγίς (1969) [63]

μυσσωτεύματα· ἀρτύματα (1727. 2000)

μυσσ(ωτ)ότριβον· ἀλετρίβανον

μύστα (Dor. Aeol.)· μυστηρίων μεταλαβών

μυσταγωγεῖ· μυστήριον ἄγει

μυσταγωγός (Menand. p. 238)· ἱερεὺς ὁ τοὺς μύστας ἄγων

?μυσταπάγη· παγὶς μυῶν (1962. 1982)

μύσταξ· αἱ ἐπὶ τῷ ἄνω χείλει τρίχες

μύστας· μυστήρια εἰδότας

μυστέα· παιδιά τις ἐπιτελουμένη † καταλύοντα τοὺς ἐξάρχοντας

?Μυστάδης· εἶδός τι, καὶ φατρία μάντεων

μύστης· τελούμενος. σιωπηλός. τὰ μυστήρια μαθών. μεμυημένος

†μυστικόν· λεπρόν, ἢ λεπτόν

μυστιλᾶσθαι (Ar. Eqq 827)· τὸ ἐκροφῆσαι τὸν ζωμὸν τοῖς ψωμίοις

μυστίλη (Pherecr. fr. I 5 p. 299)· ὁ κοῖλος ψωμός. ψιχίον. δρὰξ χειρός

†μυστικός· ὑπτιακός (cf. νύστυχον) [79]

†μύστιξ· ἅμα τῷ σκότει

μύστις· μεμυημένη (v. ἀφ' οὗ 'γὼ μύστις)

μυσφόνον· παγίς (1962)

†μύσχαι· αἱ μυχαί

†μύσχλης· μύλος

?μυσσωτά· γέλοια

†μύσχης· εὖρος. ὡς Ἀμφίλοχος (Archil. fr. 185)

μύσχον· τὸ ἀνδρεῖον καὶ γυναικεῖον μέριον

?μυσσοτόν· πάθος περὶ τὴν ὄψιν (Hippocr. III p. 46, 1?)

†μυτιχίζειν· κολάζειν (κολεάζειν?)

μύτις· ἰχθῦς θήλεια, ἥτις ἄνευ ἄρρενος οὐ γέμεται (Hippocratis). καὶ ὁ ἐν[ν]εός (1999). καὶ ὁ μὴ λαλῶν. καὶ ὁ πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκλελυμένος (1724)

μύτιλον (Lacon. 1480)· ἔσχατον· ἀφ' οὗ καὶ τὸν νεώτατον. †οἱ δὲ καὶ τὸ ἀποβαῖνον καὶ ὁ νήπιος καὶ ὁ νέος

μυττά†λυτα (Hipponact. fr. 15)· μεγάλου

(μύττακες· μυκαί. Σικελοί. Ἴωνες (Λάκ—) πώγωνα

μυττάξασα· στενάξασα

(μύττηξ· ὄρνις ποιός

μυττικάζειν· στένειν

COD. 44. 45 = 45. 44 44 μύσειαν — πνευστειᾶν 46 οὕτω καὶ μηδὲν — τε ἀηδῶς 49 Ὀλύμπιοι 51 μύσκελος· στραβόπους Cyrill. 55 ὀξίνην 57 μύσπα· λούματα 60 πίσσῃ 64 μυσσοτεύματα (rectius μυσω—) (70 cf. μύσταξ, μέστοξ, μύτταξ, βύσταξ) 71 μύσται 76 post 72 μυστείλασθαι, 77 post 73 μυστείλη 90 μύτης 91 μυτιλλόν 93 μύκαι 96 μυτηκάζειν

HES. 41 μύσειεν (Δ 290)· ἐκπορθηθείη 43 Μύσης (B 562)· κώμη Ἀργείας (Μάσης) 50 μυσκελένδρα· ἃ ἡμεῖς μυόχοδα (1682; Moer. 264) 63 μύσεις· κάρφεται (1946) 79 μυστείλει· τέμνει (μιστύλλει)

†μυττιλανός· ἀπόπληκτος

μυττίς (Arist. HA. IV p. 83, 15)· τὸ μέλαν τῆς σηπίας, ὅπερ ἐν τῷ στόματι ἔχουσα ἐ(κ)κρίνει

μυττός· ἐννεός (1869). καὶ τὸ γυναικεῖον (cf. βύττος)

μυττωτεύομεν (Ar. Vesp. 63)· συγκόψομεν. ἀπὸ δὲ τοῦ μυττωτοῦ μετενήνεκται. κυρίως δὲ λέγεται τὸ διὰ σκορόδων τρίμμα τι, ἐξ ἀρτυμάτων πολλῶν συντιθέμενον

μυττωτόν (Ar. Eqq. 771 Hippocr. p. 1056 E)· ὑπότριμμά τι διὰ σκορόδων [2002]

μυχθισμός (cf. Eur. Rhes. 789)· στεναγμός

μυχλός· σκολιός (1833). ὀχευτής, λάγνης, μοιχός, ἀκρατής. Φωκεῖς δὲ καὶ ὄνους τοὺς ἐπὶ ὀχείαν πεμπομένους (1836) [5. 6]

μυχμός· ἰδίωμα ἤχου

μυχοί· αἱ καταδύσεις, οἱ ἐνδότατοι καὶ ἀπόκρυφοι τόποι. λιμένες. κοιλότητες. ἔσχατα. καὶ τὰ ποιήματα. ἢ τὰ ἐσώτερα μέρη

μυχοῖσιν· ἐνδοτάτοις. ἀποκρύφοις

μύω· καμμύω

μυωξία· ὑβριστικὸς λόγος [ad 11] [12]

(μυών cf. 816)

(μυῶνες cf. 817)

μυώπη· ῥάμνος

μυωπίαι· τρῶγλαι

μυωπιζόμενος· ἄκροις τοῖς ὀφθαλμοῖς προσέχων

μυωτός· εἶδός τι χιτῶνος (soriculata)

μύωψ (Callim. fr. XLVI)· μυῖά τις, ἐρεθίζουσα τὰς βοῦς καὶ πᾶν ζῷον ἐλαύνουσα· οἶστρος μόνον βοῦν (adde 2079)

μῶα (Ar. Lys. 1297)· ᾠδή ποιά [19—21]

μῶδιξ (Lacon.)· φλέψ. φλυκτίς (Σ 1298)

†μωδεῖ· λαλεῖ. ᾄδει (μωΐδδει)

?μόδιον· εἶδός τι σπυρίδος [25—26]

μωκᾶται· χλευάζει

μωκός· μωρός. χλευαστής, σκώπτης

μωκωμένης· χλευαζομένης. καὶ τὰ ὅμοια

μῶλαξ· εἶδος οἴνου. οἱ δὲ τὸ ἐν τοῖς ὁρκίοις σπενδόμενον, ἀπὸ †τοῦ μώλου, ὥς τινες· Λυδοὶ τὸν οἶνον

μ.λει· μάχεται. καὶ ἀντιμολία δίκη, εἰς ἣν οἱ ἀντίδικοι παραγίνονται

μωλήσεται· μαχήσεται. πικρανθήσεται

Μωλύχιον· ἔνθα Λυκοῦργος τὸν Κορυνήτην ἀνεῖλε τόπος [34]

μῶλος· ὁ ἐγχρονισμὸς τῆς μάχης. πόλεμος

μῶλυ (κ 305)· φυτοῦ εἶδος ἀλεξιφάρμακον, ἢ βοτάνης. ἀντιπάθιον. οἱ δὲ τὸν λόγον, δι' οὗ τὰ πάντα μωλύεται, ὅ ἐστι πρυσύνεται (πραΰνεται) [37]

μώλυγερ (Lacon.)· τὰ ἄνοζα ξύλα

μωλύεται· γηράσκει

†μολύκνον· μεμολυσμένον (1536. 1595)

μώλυκα· τὸν ἀπαίδευτον Ζακύνθιοι (2026)

μῶλυξ· [43]

μωλυρόν· νωθρόν, βραδύ (1593. 2071)

μῶλυς· ὁ ἀμαθής. Σοφοκλῆς δὲ Φαίδρᾳ (fr. 626)· μεμωλυσμένη· παρειμένη (1724)

μωλύτερον· ἀμβλύτερον

μώλωψ (Hyperides)· ὁ ἐκ τῆς πληγῆς αἱματώδης τύπος. ἔναιμον ἄλγος θλασθέντος τοῦ σώματος ἐκ τῆς ἀντιτυπίας τοῦ πλήξαντος

μῶμαρ (Siculi)· μέμψις. ὄνειδος, αἶσχος (1867)

μωμᾶται· ψέγει, μέμφεται, σκώπτει

μώμεθα· ζητοῦμεν [51—53]

μωμήσονται (Γ 412)· μέμψονται [55—57]

μῶν· μή (νῦν). οὐ δή. ἆρα

μῶν ἐστί· ἆρ' ἐστί

μωνιή· ὀλιγωρία

COD. 97 μυττίδης· ἄνθρωπος ἀπόπληκτος Meinek. Com. IV p. 625 fr. LXXXI 98 Imo μύτις 2000 μυττωτεύωμεν |φωμεν — μυττωτοῦ 1 μυττωτόν 4 ὁ νοῦς τοῦ πεμπομένου 18 μωά 22 φλόξ, φλυκτίς 27 ωωκᾶται 28 μῶκος (ut Siracid. XXXVI 6) 29 μωκο| 31 ἀντιμόλια 33 κορυνίτην ἀνεῖλε τόκως 34 μωλονάριος 36 μολύνεται 38 ἄνωζα (40 μωλυχνόν?) 44 νοθρόν βαρύ 49 μωμαῖτε 53 μέμφεται 59 μωνεστὴ ἀρετή

HES. 2002 μυχθίζουσι (Greg. Naz. C. I 550 vol. II p. 41)· μυκτηρίζουσι, χλευάζουσι 5 μυσταγωγηθείς· διὰ μυστηρίων ἀναχθείς 6 μύστις· ὁ εἰσηγητής Ad 11 εἰσὶ δὲ καί τινα εἴδη, ὡς σῦκα βεβρωσκόμενα, μυ[ω]ξάρια (q. v.) 12 μυωπάζων (II Petr. I 9)· ὀφθαλμιῶν 19 μετεῖς· καλεῖς. βούλει 20 Μωὰβ λέβης τῆς ἐλπίδος (Ps. LIX 8)· ὅλων ἐθνῶν τὸ σύστημα διὰ τὸ (l. τῆς) τοῦ Μωὰβ προσηγορία(ς) αἰνίττεται. θυσία ἀληθινή, τῷ πυρὶ τοῦ θείου πνεύματος θερμαινομένη 21 μῶδα· ἄλφιτα σίτου (mola) 25 μωδύει· θάλπει. μωραίνει. ἐκλύει (μωλ—) 26 μώδυξ· ἀπαίδευτος (μωλ—) 34 μῶλος ἄγριος (P 397. 8)· πόλεμος, θόρυβος, μάχη 37 μωτάπει (Oseae VI 1)· ἰάσεται (1727) 43 μωλυτική· φοβερά (μορμολυκτική) 51 μωμήματα (Sirac XXXI [IV] 21)· ψέγματα 52 μωμησαμένους (Sapiens. X 14)· μεμψαμένους 53 μωμήσεται (Proverb. IX 7)· ψέξει. μέμψεται 55 μωμητά (Deuter. XXXII 5)· ψεκτά. κατεγνωσμένα (cf. μημωτά) 55 μῶμος (LXX)· ψόγος 57 μωμφαί· μέμψεις (1600 et ἀμόμφος)

μωριόν (Alexand. poet.)· μάταιον, ἀχρεῖον
μῶνυξ (Aristot. HA.)· ὁ μίαν ὁπλὴν ἔχων, μονώνυχος
μώνυχα (idem)· ἁπλῆν καὶ (μὴ) διεστῶσαν [64]
μωραίνει (Eur. fr. 284, 22)· ἀφραίνει, παρακόπτει, μαίνεται ⟨1741⟩
μωρίαι· ἁμαρτίαι
μωρίαι· ἵπποι καὶ βοῦς ὑπὸ Ἀρκάδων
Μωριεῖς (Euphorio fr. CLXVII)· οἱ τῶν Ἰνδῶν βασιλεῖς ⟨1686⟩
μώριον· πόα τις, ᾗ πρὸς φίλτρα χρῶνται (Diosc. IV 46)
μωρός· ἄφρων, μάταιος
μωρύν· ὀξύ (Cyprii). μάταιον. ἀμβλύ. βαρύ. δεινόν. νωθρόν ⟨2014. 46⟩. ὑλακτικόν. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ πεπονηκὸς περί τι. καὶ ἠλίθιον
μῶρτα· σῖτος ⟨i. q. βρωτά⟩
†μωρωσός (cf. Xen. An. VII 6, 21)· ὁ τὴν διάνοιαν παντελῶς πεπληγώς
μῶσο (Epicharm. fr. 121)· ζήτει
μῶται (Epicharm.)· ζητεῖ. τεχνάζεται
μωύς· ἡ γῆ. Λυδοί [77]
†μώχεται· φθονεῖ
†μώψ· ὁ μὴ ὀξυδορκῶν, καθαροὺς δὲ ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς ⟨cf. νώψ⟩

N

Ναάσατο· κατῴκησεν
νάβλα (Soph. fr. 760)· εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ. ἢ ψαλτήριον. ἢ κιθάρα
νάβλας (Philemo fr. IV p. 14)· κιθαριστής, εἴδους ὀργάνου μουσικοῦ δυσηχοῦ(ς). καὶ † ὁ ἐντερίων. καὶ ναῦλον τὸ αὐτὸ ὄργανον
(ναγμούς· πληρώσεις?) 98
νάει (ζ 292)· ῥέει, στάζει
να[ε]ιδαμῶς· ἐναντίον τῷ οὐδαμῶς
[ad 6] Θεσσαλοί
νάερρα· δέσποινα ⟨39⟩
ναέται (Ephipp. I 1 p. 323)· οἰκήτορες. καὶ ναετῆρες ⟨147⟩
ναέτωρ (Sophocl. fr. 249)· ῥέων, πολύρρους ⟨109⟩ [10]
ναθμούς· τὰς χοιράδας. τάσσεται καὶ ἐπὶ τῶν στημόνων
νάθραξ· νάρθηξ
?ναιθροί· νεβροί, οἱ νέοι ἔλαφοι ⟨ναθ—⟩
?νεδάλλειν· νηστεύειν ⟨ναιδ—⟩ [15]
Ναιάδες ἢ Ναΐδες· νύμφαι † ὕδατι. αἱ πηγαί [17. 18]
Ναΐδες· Νηΐδες. Ζεφυρίδες. νύμφαι· ἀπὸ τῶν ναμάτων
ναιήσαντο (Dionys. Perieg. 349)· ᾤκησαν [20b. 21]
†ναικισσορεύοντας· ἐπίτηδες διασύροντας, καὶ ἐξευτελίζοντας. τινὲς δέ φασι ναικισσῆρεις (Pherecr. fr. XLVI Hermipp. fr. XVIII) λέγεσθαι ἐπὶ τοῦ ἐμφαίνοντος ὁμολογεῖν καὶ μὴ ὁμολογοῦντος. τῶν κατεψευσμένων ἡ λέξις [23—25]
ναὶ μήν· ναί. [Φρύγες [27]
ναινεύρη· νὴ τὸν Ἄρη. Ἀττικοὶ δὲ ποδοκάκη
ναῖοι· ναυτικοί
ναῖον (B 511)· ᾤκουν. ἔρρεον (ι 222)
ναίοντα· οἰκοῦντα
ναιός (Clinias)· οἶκος. ναός. καὶ νεώς
ναίουσιν (Π 235 Call. D. 254)· οἰκοῦσιν
ναὶ πρὸς θεόν· ναὶ ἐν θεῷ
†ναιρᾶς (Aesch. fr. 338)· ῥευστικῆς ⟨59⟩ [36]
†ναισιελία· ἡ ἀποπληξία. καὶ ἡ ἐμβροντησία. τινὲς δὲ ναισήματα ⟨νευηλία?⟩
ναὶ τάν· οὕτως οἱ ἀρχαῖοι, θεῶν ὀνόματα μὴ προστιθέντες
ναίτειρα· οἰκοδέσποινα ⟨7⟩
ναίχι (Soph. OT. 684)· ναί. Ἀττικῶς [40]
νάκεσι· δέρμασι προβάτων. τάπησι. κῳδίοις. καὶ νάκη ὁμοίως
†νάκολον· τὸ ἀκάθαρτον

COD. 74 μωσοῖ· ζητεῖ 76 Λύδιοι ⟨πηγή Bergk.⟩ N 1 cf. νάσσατο 3 ναβλάς — δυσήχου ⟨4 cf. 17. 30. 69. 114. 134. 143. 793⟩ 5 τὸ 11 νάθμους 16 ἢ να..δες — ὕδατιαίπηγαί 29 ναοὶ 32 schol. Ap. Rh. II 1085 35 νευριωτικῆς 38 ναιτ' ἂν

HES. 64 μῶρα· συκάμινα ⟨μόρα⟩ 1696 77 μῶυ (Philo Iud. II p. 83, 21)· τὸ ὕδωρ N Ad 6 ναηλεῖς· πρόσφατοι ⟨175⟩ 10 Ναζιρέους· ὁ θεῷ κεχαρισμένος, καὶ ἀφιερωμένος, βαπτιστής, ἱερεύς 15 ναὶ δή· ὄντως δή, ἀληθῶς δή (A 286) 17 ναίειν (Σ 87)· οἰκεῖν: ῥέειν (6) 18 ναίεσθαι (B 290)· πορεύεσθαι 20b ναίειν τῶν β' 21 ναὶ μήν· ὄντως δή 23 ναβᾶν (Iesai. XV 2)· ἐγκαθισμός 24 ναὶ μά (A 234)· ἀντὶ τοῦ μή. νή 25 ναίμας· ὁμολόγησις· δηλοῖ δὲ νή 27 ναίμοιτο (Z 195)· καρποῖτο 36 νέρας· νέος 40 ναίων (B 412)· οἰκῶν

νάκος (Theocr. V 2)· κώδιον. αἴγειον δέρμα μετὰ τριχῶν

νακοτίλται· οἱ κείροντες τὰ πρόβατα

νακτά· τοὺς πίλους. καὶ τὰ ἐμπίλια

[46] νακύ(δ)ριον· δέρμα

νᾶμα· ῥεῦμα, πηγή. (πηγαῖον ὕδωρ. ἢ ξύλινος ὀχετός) cf. 67

νάματα· προβολαί. ὕδατα. χεύματα

ναμέρ(τ)εια (Soph. Tr. 173)· ἀλήθεια

ναμερτέα· ἀληθῆ

ναvάζον· παῖζον

νάνναν· τὸν τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς ἀδελφόν· οἱ δὲ τὴν τούτων ἀδελφήν

ναννάριον· οὕτω καλούμενον εἶδός τι ἀσώτων. ἄμεινον δὲ τὸν τρυφερὸν καὶ καλὸν ἀκούειν

νανναριστής· κίναιδος

†ναvεῖ· ἵπταται (57)

νάννη· μητρὸς ἀδελφή (52)

†νανῆσαι· ἵπτασθαι (55)

†νάνιον· ἀμνίον. σφάγιον [59]

ναvoκάκα· διὰ ῥινῶν λαλοῦσα

νᾶνος (Lycophr. 1244 al.)· ἐπὶ τῶν μικρῶν. ὡς νᾶνον καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα· οἱ γοῦν νᾶνοι μεγάλα ἔχουσιν αἰδοῖα

νάξαι· σάξαι. βῦσαι (Euphor. fr. CXVII)

νάξει· ἐρείσει. λιθάσει

Ναξία λίθος (Pind. I. VI [V] 107)· ἡ ἀκόνη· ἀπὸ Νάξου πόλεως

Νάξος (Callim. fr. CLXIII)· ἱερὰ Διονύσου

ναοκόρος· [67]

ναός· οἶκος, ἔνθα θεὸς προσκυνεῖται [69—71]

νάπα (Dor.)· σύμφυτος τόπος

Νάπας. ἡ κρήνη ἐπὶ τῶν ὀρῶν τῆς Περσίδος ἱστορεῖται, ἡ φέρουσα τὰ ἄφοδα (τὸ νάφθα?) [74]

νάπη (Soph. OT. 1398)· ὕλη. ἡ κοίλη, καὶ ὀρεινὸς τόπος (91)

'νάποινος· μάταιος

νάπος· γυναικὸς αἰδοῖον (cf. νέμος)

νᾶπυ (Ar. Eqq. 631) [ad 78]· τὸ σίνηπι

(ναρᾶς [Aesch. fr. 338]· ῥευστικῆς) cf. 35. 59

†νάρειν· κύειν. κρύπτειν. ζητεῖν. κνίσκεσθαι. ἀμέλγεσθαι

†νάρη· ἡ ἄφρων καὶ μωρά (νεαρή?)

ναρθακιῶντες· νάρθηξι πλήσσοντες

ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς πηγήν (Aesch. Prom. 109)· τὴν ἐν νάρθηκι θησαυρισθεῖσαν· παρόσον τῷ νάρθηκι ἐχρῶντο πρὸς τὰς ἐκζωπυρήσεις τοῦ πυρός, ὅθεν καὶ τῷ Διονύσῳ ᾠκείωσαν αὐτόν, διά τε τὰς ἐν ταῖς θοίναις τῶν δένδρων ἀφάς, καὶ διότι θερμός ἐστι φύσει ὁ οἶνος, ἡ πυρώδης

οἰνός τοι πυρὶ ἶσον ἔχει μένος

Ἐρατοσθένης (p. 16 Osann)

νάρθηξ· εἶδος φυτοῦ καλαμοειδοῦς ἐλαφροῦ [83]

†νάρης· ἡ ἥβη

νάρκη· μυρμηκίασις. ὀκνηρία

ναρκίον· ἀσκόν (λα—)

νάρναξ· κιβωτός (λα—) [88]

ναρόν· [ad 89] πλησμονήν (98). ὑγρόν

†ναρούς· τοὺς φύλακας [91. 92]

νάρφη· σκευαστὸς ἄρτος, ὁ καὶ μασιτρίς

νάρα (—ω gnario)· συνίημι

νᾶσαι· προβαλεῖν (48)

ἐπηετανὸν γάλα νᾶσαι

ἢ ῥεῖν

νάσ†θαι· σκευάσαι. οἰκῆσαι. κτίσαι

νάσθη (Ξ 119)· ᾠκίσθη

πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη

νασμούς· τὰς ἀπορροίας· οἱ δὲ πληρώσεις (cf. Eleorum ναρμόν gl. 293). ῥεύσεις

νασμώδης· γῆ δίϋγρος, παρὰ γεωργοῖς

νασμῶν (Eur. Hipp. 225)· ῥευμάτων

νάσσα· [ad 101] ὡμάλισα

νάσσατο (Hesiod. Opp. 637)· κατῴκησεν. ἔθλιψεν

νάσσει· ὁμαλίζει. θλίβει

ναστά· †ῥαστά. Ῥόδιοι. καὶ ἱερὰ πέμματα

Νάστης· οἰκιστής. καὶ κύριον ὄνομα (B 867)

COD. 47 νάματα· ὕδατα, χεύματα ῥεύμα πηγή 48 νάματα· προβολαί (95) 51 νάνναζον· παιζόμενον 52 cf. νάννη, νέννος 54 ναννaρίς 58 ἄμιον 61 νάνος — νάνον — νάνοι 63 ἐρίσει 64 ναξιάλιλος 76 cf. ἀνάποινος 79 cf. ἀναιρεῖν ἀναρεῖν ἐναρεῖν ἰνάρει 81 πλήσσονται 82 πληγὴν — οἰκείωσαν — θύναις — τῷ πυρὶ ἰσὶν 84 στοανάρης (90 ΡΥΛΚΑC?) 95 ἐπιετανόν 97 ἄεμος 98 ῥήσεις

HES. Ad 46 νάκυρον 59 νάνας (ναράς)· τὰς ῥυτάς. ἀπὸ τοῦ νάειν 67 νᾶμα· ῥεῦμα, πηγαῖον ὕδωρ, ἢ ξύλινος ὀχετός 69 νάουσι (Φ 197)· ῥέουσιν (134) 70 ναρεῖ· τηρεῖ (95) 71 νάπαι (Θ 554)· οἱ φαραγγώδεις τόποι, καὶ ἐν τοῖς ὄρεσι τῶν πετρῶν κοῖλοι ἢ ὀρεινοὶ τόποι, καὶ ἀναπεπταμένοι 74 ναπ. σιναπιϊσίνιπι (non Nic. Al. 430) Ad 78 ἢ μάπυ 83 νάρθηξ (Ducang.)· στοά 88 ναρκῶσαι· εἰς νάρκην ἀγαγεῖν Ad 89 σάρον, κόρημα (ad μνάριον) 91 νάπη· ὑλώδης, σύμφυτος τόπος. καὶ κοῖλος καὶ ὑδατώδης καὶ ὀρεινὸς τόπος (75) 92 ναρκώος· ἐκλύτου, ἐκλυομένης Ad 101 ᾤκισα (δ 174)

ναστόν (Hippocr. 273, 34)· μεστόν. πυκνόν. πλήρη. μὴ ἔχον ὑπόκουφόν τι

ναστός· συνεχής, †ὁδοιτόρος. ὁλοσφύρητος. μὴ ἔχων ὑπόκουφά τινα. ἢ ἄρτος μέγας ὁ ζυμίτης (Artemidor.). Ἀττικοὶ δὲ ἄρτον εἰς θυσίαν πλακουντώδη (Ar. Plut. 1142)

(**ναστοφαγεῖν**· πλακουντοφαγεῖν) 150

νατῆρες· ὑπηρέται. ἢ κεραμίδες

ναττορέον (Soph. fr. 249)· πολύρρουν ⟨9⟩

ναυαγός· ὁ ἐν θαλάττῃ ἀπο(λ)λύμενος.

ναύαρχος, ὁ τῶν νηῶν ἄρχων (Euphorio fr. CXI)

Ναυαλεῖ·ὁ Ἐνυάλιος

Ναυ(β)άτης· νεὼς ἐπιβάτης (Aesch. Pers. 375). καὶ ὄνομα κύριον (Xen. Hell. III 2, 6)

ναύει· ῥέει, βλύζει ⟨4. 134⟩

ναύειν (Aesch. Sept. 186)· ἱκετεύειν. παρὰ τὸ ἐπὶ τὴν ἑστίαν καταφεύγειν τοὺς ἱκέτας ⟨133⟩ [16]

ναύκλαροι· δήμαρχοι. ὑπηρέται. [ad 17] τινὲς δὲ ἀφ' ἑκάστης φυλῆς δώδεκα, οἵτινες ἀφ' ἑκάστης χώρας τὰς εἰσφορὰς ἐξέλεγον, ὕστερον δὲ δήμαρχοι ἐκλήθησαν

ναύκληρον πλάτην· ναυτικήν. Ναυπλίῳ πυρκαεῖ (fr. 394). ἢ μεμισθωμένην ὕλην

ναύκληρος (Sannyrio, Diphil.)· ὁ συνοικίας προεστώς. καὶ ἀπὸ μισθῶν κατὰ μέρος καλούμενος σταθμοῦχος. καὶ ὁ δεσπότης τοῦ πλοίου

ναυκληροῦμεν· ναυτιλλόμεθα

ναυκληρώσιμοι στέγαι· τὰ πανδοχεῖα· ἐπεὶ ἔνιοι ἐμπορεῖα λέγουσιν· ὡς καὶ Στησίχορος (fr. 80) ἐμπορικὸν οἰκόν φησιν

Ναυκρατίτης στέφανος· ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας Ναυκράτεως, ὁ βύβλινος, ἢ ὁ ἐκ φιλύρας, ἢ ὁ σαμψύχινος (Ath. 675 F)

ναυκράτορες· οἱ τῶν νεῶν ἡγούμενοι

ναῦλα (Diphil. fr. II 21 p. 395)· τὰ ἐφόδια

ναῦλον (Ar. Ran. 270)· τὸ εἰς τὸ στόμα τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον

ναυλοχεῖ· ἐν τῇ νηῒ κατατέτακται

ναύλοχον· εὔδιηνόν, ἐν ᾧ αἱ ναῦς λοχῶσι· ναύλοχον εἰς λιμένα (κ 141)

ναυλοχώντων· ὑποδεχομένων τὰς ναῦς

ναῦμα· πόα τις παρὰ Πέρσαις, ἥν τινες πολύγονον [30]

ναυμαχία· ἡ διὰ πλοίων μάχη

†**ναῦν**· πηγαῖον ὕδωρ. καὶ ἔριον. οἱ δὲ νάρδον [33—35]

ναῦρα ἢ ναυρόν· ὄγκος

ναυρίζειν· καταμωκᾶσθαι

ναῦς· πλοῖον· ὀρθῆς πτώσεως

ναῦσθλον· ναῦλον

ναυσθλοῦν· ναυτολογεῖν

ναυσθλωσάμενος· ναυτολογήσας

ναυσίασις· βδελυγμός [43]

ναυσίπορος (Eur. Rh. 48)· πλεόμενος

ναυσίποδες· οἱ νησιῶται. †καὶ **ναυσθειδεῖς**

ναύσταθμα· λιμήν ⟨384⟩

ναυστῆρες· οἱ οἰκέται ⟨8⟩

†**ναυστῆρα**· μεγάλην. φοβεράν

ναυστολίαν (Eur. Andr. 795)· πλοῦν [50]

Ναύσων.... [ad 51]

ναυτιᾶσαι· ἐμέσαι. ἀποκινῆσαι. πλανῆσαι [53]

ναυτίλος (Call. epigr. V 3)· τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ ζῷον, ὃ τῷ ἑαυτοῦ σώματι πλοῖον ἀπομιμεῖται

ναυτιλλόμενοι· οἱ πλέοντες, ναῦται

ναυτιλλόμενος· [ἐμ]πλέων [57]

ναυτιῶντι· κλύδωνι περιφερομένῳ

ναυτοδίκαι (Lysias)· οἱ ἐπὶ τοῦ ἐμπορίου δικασταί, ἐφ' ὧν καὶ αἱ τῆς ξενίας ἐκρίνοντο δίκαι

ναῦφιν (*M* 225)· νεῶν, νηῶν

ναύφρακτος (Ar. Ach. 95)· ναύσταθμος. λιμήν [62]

ναφρόν· λινοῦν ῥάμ(μ)α

ναχαδόν· σαθρόν. ὁμοίως καὶ †**ναχειλὲς** [ad 64]

COD. 106 *πυκλιόν* 7 *ἀζυμίτης* ⟨9 L. **νᾶτορ**· *ῥέων πολύρρους*⟩ 17 *ἐπηρέται* 19 post *προεστὼς*] *ἢ μεμ. ὅλην* 21 *πανδοχία — ἐμπόρια* 22 *βίβλινος* 25 cf. *δανάκης*, *κατιτήριον* 27 *εὔδινον* 44 **ναυσιπόρος** ⟨47 *ἱκέται?*⟩ 51 *ὄνομα ποιήσετο να.'σων* ἐ *ἀ π τὴν* 55 **ναυτιλώμενοι** 64 post *σαθρὸν*] *ὅπου ... δειχθῆναι*

HES. 16 **ναυσθλώσουσιν** (Eur. Tro. 162)· *ἀποκομίσουσι* Ad 17 [**ναύκληροι** *δὲ ἐρέται*] 30 **ναύμαχα**· *εἰς ναυμαχίαν ἐπιτήδεια μακρὰ δόρατα* **ναυμαχικά, κολλήεντα** (*O* 389) 33 **ναοῖ**· *ἱκετεύει* ⟨115. 165; col. 529, 8⟩ 34 **νάουσι** (Φ 197)· *ῥέουσι* ⟨69. 114. 143⟩ 35 **ναύποδα** (ι 464)· *μακρόποδα* (v. *ταναυ—*) 43 **ναῦσι**· *ῥέουσι* ⟨134⟩ 50 **να[υ]στοφαγεῖν**· *πλακουντοφαγοῦσι* Ad 51 *Κρατῖνος* (fr. CLXXI) *ὠνομάτοποίησε τὸ(ν) Ναύσωνα παρὰ τὴν ναῦν καὶ .... τὸ ναυκρατεῖν. πολλὰ δέ ἐστι τοιαῦτα· καὶ Ἀγάθων .... καὶ λευκότερος Λεύκωνος* 53 **ναυτιᾶσθαι** (ξ 246)· *πλέειν* 57 ...... (δ 672)· *νήχεται* 62 **νάφθα** (Cant. 3 puer. 22)· *θεάφιον, θεῖον* Ad 64 [*τὸ αὐτὸ σημαίνει*]

?ναύω· λίσσομαι. ἱκετεύω (115. 133)

?ναύων· νεωρίων

Νέα· νεώματα. καὶ χωρίον Λήμνου (ὅπου δοκεῖ Φιλοκτήτης δηχθῆναι)

νεάζομεν· ἀφικνούμεθα

νεάζων (Menand. fr. CXC)· μειρακιευόμενος. (ἢ νεωστὶ ἥκων)

νέαι (Theocr. XVIII 24)· ἀγωνισάμεναι γυναῖκες τὸν ἱερὸν δρόμον. (Νέαι δὲ χωρίον ἐν Λήμνῳ)

Νέαιρα (μ 133 Soph. fr. 513)· Ὠκεανοῦ θυγάτηρ

Νεαιρήισιν ἵπποις· τοῖς ἀπὸ Νεαίρας. καὶ Σιμωνίδης (fr. 243)· νέαιραν γνάθον [ad 72]

νεᾶκες· νεωστὶ ἠκονημένον

νεαλής· νεωστὶ ἁλούς

νεαλεῖς (Nic. Th. 869)· πρόσφατοι (6). κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἁλσὶ παττομένων

νεάλωτοι (Herod. IX 102)· νεωστὶ εἰλημμένοι

νεᾶν (Ar. Nubb. 1117)· νεάσαι γῆν

νέαν· νεωτέραν. ἢ τὴν (νου)μηνίαν

Νεάνθης· Ὀρέστης

νεανίας· τολμηρός

νεανιεύεται· νέου ἔργα πράττει. ἢ καυχᾶται, ἢ μεγαλοφρονεῖ ἐπὶ ἀνδρείᾳ, κομπάζει κενῶς, ἢ τολμᾷ

νεανιεύων· μειρακιευόμενος

νεανίσκος· νήπιος

νέαον· ἀγκυροβόλιον

νεαρά· τὰ εὐανθῆ. καὶ πρόσφατα

νεαροί· νεογνοί, νήπιοι. οἱ νέοι (cf. B 289). ἀνόητοι. καὶ εὐανθεῖς. πρόσφατοι

νεάσαι (177. ἐναῦσαι)· μεταβαλεῖν τὴν ἠροτριαμένην γῆν

νεάσεται· νέος λόγος πορεύσεται

νεάτη (cf. Λ 712)· ἐσχάτη. καὶ ἡ νήτη χορδὴ ὑπὸ τῶν μουσικῶν πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς τε ὑπάτης καὶ τῆς μέσης

νεβλάραι (Aristoph. fr. XL. p. 1046)· περαίνειν

†νέβεστα· †περιτάλματα τῶν ἱερῶν καὶ τῶν †Σικελῶν

νέβρακες· οἱ ἄρρενες νεοττοὶ τῶν ἀλεκτρυόνων

νεβρίδων· δορῶν ἐλάφων

νεβρίς· ἐλάφου δορά

νεβροί (Δ 243)· ἐλάφων γεννήματα

νεβρός· νεωστὶ εἰς βορὰν ἐληλυθώς. νεοβόρος [97. 98]

νέειν· νήχεσθαι. καὶ νεῖν (405)

νέεσθαι (Hom.)· πορεύεσθαι. ἔρχεσθαι [201—5]

(νέηκες· νεανίαι, ἀκμαῖοι, νέοι) cf. 256

νεηκονές (Soph. Ai. 820)· ἠκονημένον νεωστί [7]

νεηλάτης· ὁ ἰθύνων ἢ ἐλαύνων τὸ πλοῖον

νεήλατον· νεοτευχές [10]

νεήλυδος· νεωστὶ κατοιχομένης, νεωστὶ τετελευτηκυίας [12]

νέηλυς· νεωστὶ ἐλθών

νεῖ· πλέει

νεῖαι (λ 113 Call. D. 148)· πορεύσῃ [16. 17]

νειάτη (cf. Eur. Rhes. 794)· κατωτάτη, ἐσχάτη [19. 20]

νείκεα· [ad 21] ἔχθρα

νείκεε· ὕβριζε (B 224?) [23. 24]

νεικείεσκεν· ἐνείκησεν

νείκεσεν· [ad 26] ἔκρινεν

νείκεσσι· πολέμοις

†νεικῆσαι· ἀρόσαι [29]

COD. 65 ναυωλίσσομαι 68 νεάζωμεν Post 68] ἢ νεωστὶ ἥκων 70 ναιαι^{e} 71 νεαρὰ^{e} 72 ναιαί, ρήϊσιν ἵπποις τὴν ἀπὸ ναιαίρας — ναιαίραν — ναίαιρα 73 νεακίς 74 νεάλης — ἁλούσης 75 πατουμένων 77 ναίαν^{e} — γῇ (187. 292) 87 ἠροτριωμένην 215 πορεύσει 21 νεικέα 22 νείκες 25 νεικέεσκεν 27 νεικέσσιος· πολέμιος

HES. Ad 72 Νέαι[ρα] δὲ χωρίον ἐν Λήμνῳ 97 νεδίας (ε 67)· τὰς αἰθυίας 98 νέεργε (Δ 130)· μεῖε. χώριζε 201 νεετάζουσιν (Δ 45)· οἰκοῦσι 2 ναιεταώσας^{e} (B 648)· οἰκουμένας 3 νεηκέσσι (N 391)· νεωστὶ ἠκονημένοις, ὀξέσι 4 νέηαι (Λ 32)· πορευθεὶς 5 νεηκλᾶ· λικνᾶ (νεῖκλα) 7 νέηλαι· νεότης πᾶσα (L. νεολαία) 10 νεήλυδες (K 434)· νεωστὶ ἐλθόντων 12 νέην (B 232)· νέαν, καινήν 16 νειαίρῃ· ἐσχάτῃ (P 519?), κατωτάτῃ (E 616). τουτέστι κατὰ τὸ ἔσχατον μέρος (E 539) (555) 17 νεῖα· ξύλα, τὰ εἰς κατασκευὴν νεῶν ἐπιτήδεια (Moer.) 19 νείατον (E 857)· ἔσχατον 20 νειᾶνται· οἰκοῦνται Ad 21 φιλονεικία (B 376) 23 νεικεῖ (Λ 521)· ὀνειδίζει 24 νείκη ἄρηστε (Ψ 483)· ἐν τῷ ὀνειδίζειν ἄριστε Ad 26 ὕβρισεν (Γ 38) 29 νείκησεν (κ 46)· ἐνείκησεν. [ὑμνεῖ, ᾄδει]

νεικλητήρ· λικμητήρ. Μεγαρεῖς
νεῖκλον· τὸ λίκνον ⟨205. 566. 570. 575⟩ [32]
νεῖκος· διαφορά, μάχη, φιλονεικία ⟨cf. νῖκορ⟩ [34]
νεῖμαι (Call. Iov. 61)· μερίσαι, διελεῖν
νεῖμεν· διέδωκεν (non Hom.)
νεῖμον· ὄρχησαι
νεῖν· νήθειν στήμονα [ad 38]
νεῖν οὐκ οἶδε (Menand. CCCI Plut. Leg. 689 D)· κολυμβᾶν οὐκ οἶδεν [40]
νειός· κυρίως μὲν ἡ νεωστὶ μεταβεβλημένη γῆ, τουτέστιν ἠροτριαμένη· νέα γὰρ φαίνεται [ad 41]

νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ (ε 127)

λέγεται δὲ καὶ πᾶσα †πληθύη ⟨—ύουσα⟩ χώρα, ἡ †θάλασσα
νείοις· νηχίοις. λέγει δὲ τὸν πυθμένα, ὥσπερ τῆς νεὼς τὸ προτιθέμενον
νειότατον· κατώτατον
νειόφατον· νεόκρατον [45]
νεῖραι· κατωτάται. οἱ δὲ κοιλίας τὰ κατώτατα [47]
νειρόν· σφοδρόν ⟨EM. 475, 30⟩. ἔσχατον
νείσεται· εἰσέρχεται ⟨νίσσ—⟩ [50. 51]
νεισόμενος· πορευσόμενος ⟨νίσσ—⟩ [53]
νεῖται (μ 188 Call. Cer. 7)· ἐλεύσεται, ἔρχεται
νεκάδεσσι (Ε 886)· νεκύαδεσι. ταῖς τῶν νεκρῶν τάξεσι. νεκροῖς. ἐλέγχεται δὲ ὁ Καλλίμαχος (fr. CCXXXI) νεκάδας ψιλῶς τὰς τάξεις νενοηκώς·

ἡδομένη νεκάδεσσιν ἐπισκύρων πολέμοιο

νέκες· νεκροί [ad 65]
νέκταρ (Δ 3 Alcm. fr. 97)· πόμα θεῖον, ἢ βρῶμα
νεκτάρεος· θεῖος. ἡδύς. εὐώδης
†νεκταροῦσιν· ἐλαφρίζουσιν
†νεκτάρας· μάστι[γ]ξ
†νεκτάρθη· ἐθυμώθη [62]
νεκύδαλλος (Ar. HA. V 15, 6)· τὸ ἐκ τοῦ βόμβυκος ζῷον. ἢ ὁ σκώληξ τῆς κάμπης
νέκυες (Φ 302)· νεκροί, οἱ ἐστερημένοι τοῦ κέαρ(ος), ἤγουν τῆς ψυχῆς
νεκυομαντεία· νεκρομαντεία
νέκυρ· νεκρός. Λάκωνες
νεκύωρον· νεκρομαντεῖον
†νεκυώτατον· νεώτατον. προσφατώτατον
νέμεα· σύνδενδροι τόποι
Νεμεάδες πύλαι· ἔνιοι τὰς ἐν Τίρυνθι· οὐ καλῶς· τοῦ γὰρ Ἄργους εἰσὶ τοὔνομα λαβοῦσαι διὰ τὸ πρὸς τῇ Νεμέᾳ τετράφθαι
†νεμεάδες· ἰχθύες. βλαστοί. ὄρη ἀνειμένα. ἀπόγονοι. λειμῶνες [72]
νέμει· μερίζει. βόσκει. διαιρεῖ. ἀναγινώσκει. χειρονομεῖ. νομίζει. ἔχειν διαδίδωσι (ζ 188)
νέμεις· ἀναγινώσκεις [75]
νεμεσᾷ· φθονεῖ. ὀργίζεται. μέμφεται [77. 78]
νεμεσῆσαι· βασκῆναι. μέμψασθαι
νεμέσησεν· ἐμέμψατο [81]
νεμεσητόν (Soph. Ph. 1193 Call. Del. 16)· ἐπίφθονον, μεμψίμοιρον. καὶ ὃ ἄν τις ἐντραπείη
νέμεσις· ὕβρις. μέμψις. φθόνος [84. 85]
νέμησις θέας· Ἀθηναῖοι τὰς ἐν τῷ θεάτρῳ καθέδρας, ψηφίσματι νενεμημένας προεδρίας ἱερεῦσιν
νέμησις ὑποκριτῶν· οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτάς, κλήρῳ νεμηθέντας, ὑποκρινομένους τὰ δράματα, ὧν ὁ νικήσας εἰς τοὐπιὸν (ἔτος) ἄκριτος παρελαμβάνετο. ἔστιν οὖν ὡς ἂν διαίρεσις [88]
νέμοιτο· καρποῖτο. [ad 89] τρέφοιτο. διαμερίζοιτο
νέμος· σύνδενδρος τόπος, καὶ νομὴν ἔχων. καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, (ὃ) καὶ νάπος. καὶ τὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ κοῖλον
νέμω· νομίζω. ἀναγινώσκω. βόσκω [92]
νενασμένας· πεπλησμένας

COD. 30 νεκητήρ ⟨37 cf. χειρονόμος⟩ 41 νεῖος ⟨46 νείαιραι? 47 νειαίρη κοιλίη?⟩ 62 νεκυδάλαος — βόμβυκ. 65 |τία bis 67 |ορον 68 προσφανώτατον 70 τῇ ῥυθίου καλῶς — τεθράφθαι ⟨71 ἰχθύες, ἀπόγονοι sunt νέποδες, βλαστοί sunt νέυποδες, ὄρη et λειμῶνες sunt νέμεα⟩ 76 νέμεσαι 87 νέμεσις — ᾧ ὁ — ἀκρίτως 90 cf. νάπος 92 ἠροτριωμένην 93 πεπληγμένας

HES. 32 νεικίων (Β 243)· ὀνειδίζων 34 νεῖκαι· Ad 38 κολυμβᾶν (Ar. fr. CCXXIII), νήχεσθαι ⟨Moer.⟩ 40 νειόθεν (Κ 10)· κάτωθεν Ad 41 [ἀπὸ τοῦ νέα φαίνεσθαι] 45 νεῖπτα· ἔσχατα 47 νειρὴ κοιλη (Hippocr. II p. 675?)· κοιλία ἐσχάτη 50 νείσαντο· ἐπορεύοντο 51 νεῖσθαι (ο 88)· πορεύεσθαι 53 νείσοντο (Μ 119)· ἐπορεύοντο Ad 56 ἀνίαι. ἀρχαῖοι. νέοι ⟨νέηκες q. v.⟩ 62 νέκυας (Π 418 al.)· νεκρούς 72 νεμέθοντο· ἐνέμοντο (Λ 634), ἀπὸ τῆς νεμήσεως 75 νεμενίαν· νουμενίαν 77 νεμέσα (Κ 145)· μέμφου 78 νεμεσίζει (Ε 757)· μέμφει. †βόσκει 81 νεμεσήθητε (Π 544)· αἰσχύνθητε 84 νεμεσίζομαι· μέμφομαι (Θ 407). φθονοῦμαι 85 νεμέσθωσαν (Exod. XXXIV 3)· βοσκηθήτωσαν 88 νεμέσω (Δ 413)· μέμφομαι Ad 89 βόσκοιτο (Β 780) 92 νεναμένην· ἠροτριαμένην (Mnemosyn. 1859, p. 38)

νενασμένως· ἐπιεικῶς
νεναυμαχηκώς· ἐν πλοίῳ πολεμήσας
(νενεαμένην· ἠροτριαμένην)
νενευκότι· βλέψαντι ⟨398⟩
?νενευκέναι· τεθνηκέναι (cf. μέμυκε)
νενημένων (Xen. An. V 4, 27)· συγκειμένων
νένηται· πεπλήρωται. σεσώρευται ⟨492⟩
(νενηφαλισμένον· ὕδατι, οὐκ οἴνῳ ἡγνισμένον) cf. 548
νενίηλος (Call. Iov. 63)· τυφλός. ἀπόπληκτος. ἀνόητος [301]
νέννος· (μητρὸς) ἀδελφός
νενός· εὐήθης
νένοφε (Ar. fr. XIII p. 963)· νενήφωται. †συνόφεται
νενώμεθα· διανενοήμεθα
νενώπηται· τεταπείνωται. καταπέπληκται
νένωται· ἐν νῷ ἔχει. (νενόηται)
νέξας τὰ στρώματα (Aeol.?)
νεοαλδέα (Φ 346)· νεωστὶ αὐξανομένην
νεοαρδέα (Φ 346)· νεοπότιστα
νεοβόρου· νεωστὶ βεβρωμένον ⟨408⟩
νεόβροχοι· ἔγχυοι
(νεόβρωτον· νεωστὶ κατεσθιόμενον) cf. 408
νεογιλόν (Theocr. XVII 58, Isaeus)· νεογνόν, νέον ⟨337⟩
νεογιλῆς (μ 86)· νεογνῆς, νεαρᾶς, νέας, νεωστὶ γεννηθείσης
νεοδαμώδεις (Thuc. Xen.)· οἱ κατὰ δόσιν ἐλεύθεροι ἀπὸ τῆς εἱλωτίας
νεοδάρτης· ἔδεσμά τι ἀβυρτακῶδες
νεοδμήτην· νεωτέραν. ἢ δαμασθεῖσαν. ἢ οἰκοδομηθεῖσαν
(νεοδόρας ἀποκοπάς· τὰς τῶν νεοδόρων δερμάτων (cf. ε 2824))
νεοεργές· νεωστὶ ε(ἰ)ργασμένον, προσφάτως ⟨347⟩
νεο†ηνία· ἑορτὴ Διονύσου
†νεοθάλαμος· καπνός
νεοθαλής· [ad 21] νεωστὶ θάλλουσα
νεοθαλής· νεωστὶ ἀνθῶν
νεοθηλές· νεόβλαστον, νεόφυτον
νεοθηλής· νεωστὶ βλαστήσασα (cf. ἢ ν—)
νεόθρεπτον· τὸν νεωστὶ πεπηγότα τυρόν
†νεοθρότοις· νεοαυξέσιν. νεωστὶ ὁρμῶσιν, αὐξανομένοις
νεοῖαι· ἀφροσύναι
νεοίη (Ψ 604)· ἡ νεότης
νεοχηδέϊ (Hes. Theog. 98)· νεωστὶ πενθήσαντι
νεοκμήτῳ (Euphor. fr. LXIII)· νεωστὶ κατεσκευασμένῳ [31]
νεοκράς· νεωστὶ κεκραμένος
νέοκρατοι· τινὲς κρατῆρες ἐλέγοντο, ὧν ἡ χρῆσις διττὴ καθειστήκει· ἔν τε γὰρ τοῖς περιδείπνοις, καὶ ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν, ἤγουν σπονδαῖς
νεόκτιστον (Pind. P. IV 206)· νεοκαθίδρυτον, ἢ νεωστὶ κατεσκευασμένον
νεολαία (Aesch. Pers. 668)· νέων ἄθροισμα. ἡ νεότης. ἢ νέος λαός
νεόλεκτος· νεοστράτευτος [37]
νεολώφητοι· νεωστὶ λελωφηκυῖαι τῆς μανίας
νέομαι· πορεύομαι [ad 39] [40]
νεομηνία· ἡ πρώτη τῆς σελήνης ἡμέρα
νέον ἡβώοντα· ἀρτίως ἡβῶντα, ἄρτι ἀκμάζοντα (Ι 446)
νεοπαγῆ· νεωστὶ πεπηγμένον
†νεοπηθείς· αἰχμάλωτος
νεοπευθῆ· τὰ οὐ πρότερον ἱστορημένα, ἀλλ' ἀρτιμαθῆ
νεόπτραι· υἱῶν θυγατέρες ⟨386⟩
†νεοργής· νεωστὶ εἰργασμένος ⟨318⟩
.... νέον, νεωστὶ γενόμενον. θάλλον. πρόσφατον
(ν)έος· νεώτερος, ἔφηβος ,νέος ἐστὶ καὶ ὀξύς' (Plat. Gorg. 316 E) ἀμαθής, προπετής
νεοσμήκτων (Ν 342)· νεωστὶ ἐσμηγμένων [51]
νεοσπαδῆ· νεωστὶ τὰ σπάδη περικείμενον, ἅ ἐστι σπάργανα

COD. 95 |ικῶς 300 νενήηλος (cf. ἐνίηλος, νινητός) 2 νεννός 4 νενόφαι, νεμόφωται 5 νενώμαθα, διανενήμαθα 6 νενώνηται (cf. ἐνώπηται) 7 νενόηται] post 304 13 νεογγυλόν 14 νεογγιλῆς 16 |ώδης (cf. παρθενίας) 17 νεωδ|
o
20 καπν' 27 νέοιαι 38 νεολόφητοι — λελοφή$\overset{νεν}{...}$αι 42 |όεντα 43 νεοπαγὶ (44 νεοπενθής?) 45 νεοπαθῆ 46 νεοπτραὶ· υἱνω, ἢ (47 νεοεργής? νεουργής?) 48 γενάμενον (ad νέορτον) 49 προπετῶς

HES. 301 νεννάζει (δεν—)· κακολογεῖ Ad 21 νεοθηλέα (Ζ 347) 31 νεοχόρος (νεω—)· ὁ τὴν ἐκκλησίαν κοσμῶν. Κοσμεῖν γὰρ τὸ σαρεῖν ⟨410⟩ 37 νεολιγόν· νεογνόν ⟨313⟩ Ad 39 ἀπ(έπαν—)έρχομαι (Ψ 150) 40 νέον (Δ 391)· νεωστί 51 νεόσκυαν, οἰπρώροιο (Ο 693)· τῆς κυανῷ κεχρισμένης καὶ μέλανι τὴν πρῷραν

νεοστάλυγες· κεκλαυθμυρισμένοι παῖδες προσφάτως, νεοδάκρυτοι

νεοστεφέος· νεοκράτου

νεοστασίη· ἑτεροίωσις. νεωτερισμός [ad 55]

νεόστροφον (Ο 469)· νεωστὶ ἐστραμμένον. καὶ καινόν [57]

νεοτεύκτου (Φ 592)· νεοποιήτου

νεοτευχέες (Ε 194)· τὰ αὐτά

νεότης (Arist. Rh. II 13, 4)· ἡ τῶν νέων ἡλικία

νεοττιά· καλιά

νεοττοί· νεοσσοί

νεόττιον (Diphil. fr. XL)· Ἀττικοὶ τοῦ ᾠοῦ τὴν λέκιθον· καὶ ὁ ὑφ' ἡμῶν νεοττός

νεοττίς καὶ *νεοσσίς*

νεουμένη· δευτερουμένη

νεούτατος· νεότρωτος

νεόφατον· νεωστὶ τεθνηκός

νεόφθιτος κόρη (Trag. fr. inc. 190)· ἡ ἄρτι φθαρεῖσα, ἡ τελευτήσασα. νεόφθαρτος

νεοχμιζομένου· καινουργουμένου

νεοχμίη· κίνησις πρόσφατος

νεοχμόν (Aesch. Pers. 693)· νέον. πρόσφατον (schol. Aesch. Prom. 150). ἄκοπον, ἄπονον. νεωστὶ εἰργασμένον

νεοχμούμενοι· μετακοσμούμενοι. νεωτεριζόμενοι

νεόχμωσιν· νεοκίνησιν. μετακίνησιν

νέπιτα· ἡ καλαμίνθη ⟨nepeta⟩

νέποδες· νηξίποδες· τὸ γὰρ ἄποδες ἀποδιδόναι, ψεῦδος· ἔχουσι γὰρ πόδας αἱ φῶκαι *νέποδες* (δ 404)

νεπόδων (Callim. ap. St. Byz. 157, 6)· νηξιπόδων ἰχθύων

νέρθεν· κάτωθεν, ὑποκάτωθεν (Callim. fr. CLXI)

νέρτερος· ὑποκάτωθεν. ἢ νεκρὸς ὑπὸ γῆν. κατώτερος. καταχθόνιος

νέρτος, ἱέραξ· οἱ δὲ εἶδος ὀρνέου (Ar. Avv. 303)

νέρτατα· ἔσχατα

νέρτεροι καὶ *νερτέριοι·* οἱ Τιτᾶνες, διὰ τὸ κατατεταρταρῶσθαι. καὶ χθόνιοι· νεκροί [82]

Νέσσος (Hesiod. Th. 341)· ποταμός [84—86]

νέτωπον (Hippocr. II p. 874 K)· νετώπιον. μύρον συντιθέμενον ἐκ πολλῶν μιγμάτων. οἱ δὲ *μετώπια*

†*νεύει* (Eur. Phoen. 920)· ἐπανέρχεται. ἢ μᾶλλον, φεύγει

νεῦμαι· ἥξω, ἐπανήξω (cf. Σ 136)

νευρά· τοῦ τεταμένου νεύρου, καὶ τοῦ τόξου

†*νευρο. ἐνδυνάμενο·* ἐνίσχυϊ

νευρομήτρα· μέρος τι τοῦ σώματος. οἱ δὲ φύην

νεῦρον· ᾧ συνδεσμεύεται τὸ σιδήριον τοῦ βέλους πρὸς τὸν κάλαμον, καὶ εἰς ὃ κατὰ τὴν τοξείαν ἐντίθεται τὸ βέλος

νεῦσεν· ἐπένευσεν (φ 431?), ἐπέκλινε. συνεχώρησεν

νεῦσαι· ἐπινεῦσαι

νεῦσις· πλεῦσις

νευσόμεθα· νηξόμεθα

νεῦσον· βλέψον ⟨296⟩. κλῖνον

νευστάζων (Υ 162 μ 194)· νεύων, ἐπινεύων

νευτήρ· κολυμβητής ⟨ἀρνευτήρ?⟩

νέφεα· νέφη·

νέφεα σκιόεντα (Ε 525)

καὶ λίνα θηρατικά

νεφεληγερέτα (Α 511)· νεφεληγερέτης, ὁ τὰς νεφέλας ἀγείρων, ὅ ἐστι συναθροίζων· ὁ τοὺς ὄμβρους ποιῶν. κλητικὴ ἀντὶ εὐθείας [403]

νεῷ (Ar. Plut. 733)· ναοῦ

νέω· τὸ νήχομαι ⟨199⟩

νέφος· σκότος, ἀχλύς. ἄθροισμα, πλῆθος. ἀὴρ πεπυκνωμένος

νέω· νεώτεροι. δυϊκῶς [8. 9]

νεωκόρος· ὁ τὸν ναὸν κοσμῶν. Κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν ἔλεγον ⟨331⟩

νεών (Philem. fr. XXXV p. 46)· ἱερόν. ἢ πλοῖα

νέων (Hom. Alexid. III p. 413)· νηχόμενος

νεῶν δ' ἀλάπαξε φάλαγγας (Λ 503)· τὰς πρὸ τῶν πλοίων τάξεις

COD. 55 ἑταιροίωσις 59 |*έος* 63 λέκυθον 67 τεθνηκὼς — νεόφθιτος 69—73 = 71. 73. 70. 72. 69 70 *νεοχνίη* 72 *νεοχν*| 69 *νεοχνυζομένου* 75 φωκέναιπόδες 92 ψυχὴν 93 ὀξεῖαν 411 *νεῶν*, ἱερῶν ⟨cf. νιών⟩ 12 *νέον* 13. 14 = 14. 13 13 ἀπαλλάξαι

HES. Ad 55 ἔκπληξις ⟨ἀνεοστασίη⟩ 57 *νεόσσυτα* (Greg. Naz. Arc. VIII 96 p. 31)· νεωστὶ ὁρμῶντα. νεαρά 82 *νέρωπα* (Β 578)· λαμπρόν (cf. 420. 658) 84 *νεύσταθμος*· λιμήν, ἔνθα ἵστανται τὰ πλοῖα ⟨146⟩ 85 *Νεφθαλείμ* (Genes. XXX 8)· πλατυσμός 86 *νεσθώπραι*· υἱῶν, καὶ θυγατέρων ⟨346; ordo νεσσώπραι⟩ 403 *νεφελογερέτης*· τὰ αὐτά 8 *νεώβορτον* ἢ *νεώβρωτον*· νεωστὶ κατεσθιόμενον ⟨311⟩ 9 *νεώμεθα*· ἀπίωμεν (Ξ 505), πορευώμεθα (Β 236)

νεώνητος (Ar. Eqq. 2)· νεωστὶ ἀγορασθείς [15—17]

νεωνία· οὕτω τις τῶν ἐλαῶν ὠνομάζετο

νεῶν ὕπερ (Π 449)· ἤτοι πρὸ τῶν νεῶν, ἢ ὑπὲρ τῆς τῶν νεῶν σωτηρίας·

τεῖχος ἐτεκτήναντο νεῶν ὕπερ

νεῶπας· ἀντὶ τοῦ νεοβλέπ(τ)ους, ἢ νέας

νεωρεῖν· νεωφυλακεῖν

νεώριον (Ar. Ach. 918 Plat. Critia 115 C)· λιμήν

νέωρον· νέον

νεωρός· νεωριοφύλαξ [25]

νεώσοικοι (Demosth. 329, 4)· τὰ νεώρια, ἔνθα ἡ ναῦς χειμῶνος εἰσφέρεται

νεώσσει· καινίζει

νεώς· ναός. Ἀττικῶς

νεωστί· ἀρτίως, προσφάτως, πρὸ μικροῦ

νέωτα (Philem. fr. 1 p. 29)· εἰς τὸ ἐπιὸν ἢ νέον ἔτος

νεωτάτη· ἀντὶ τοῦ ἐχομένη, τῇ ἐπιγενομένῃ. ἐσχάτῃ

νεωτερίζει· καινὰ πράττει, νεαρά

†νεωτερὶς ἀνάστηθι πρεσβυτέρῳ· ἀντὶ τοῦ ἀνδραγάθησον

νεώτερον· οὐ μόνον συγκριτικῶς, ἀλλὰ καὶ νέον, Ἀττικοί

νεώχερμος· γῆ νεωστὶ εἰργασμένη

νεωχμ(οτ)άτην· νεωτάτην

†νή· κατὰ τοῦ μὴ ὑπάρχοντος. καὶ ἐὰν ⟨HN?⟩ [38—40]

νηγάτεον (Β 43)· νεωστὶ γεγονότα, ἢ κατεσκευασμένον λέγει ἢ εὖ νενησμένον

νήγρετος (ν 80)· ἀνάγρετος. βαθύς

νηδύος (Ν 290)· γαστρός, κοιλίας. καὶ νηδυίοισι (Ρ 524) καὶ νηδύσι (Nic. Th. 467)· ἐντέροις

νήδυμον (Π 454)· δυσέκδυτον. ἔσχατον. ἡδύ. βαθύ. καὶ ἄδυμον μὲν ὃ οὐκ ἔστιν ἀποδύσασθαι διὰ τὸ βάθος. οἱ δὲ ἀναγινώσκοντες ἥδυμος ὕπνος .... [45]

νηδὺς (δ') ἐλαιάεσσα (Soph. fr. 419)· ..... ἀπὸ μέρους, μιᾶς πόλεως τῆς ἐλαιηρᾶς Ὕβλης

νῆε· πλοῖα, ναῦς, νῆες [48]

νηεῖ· σωρεύει [ad 49] [50]

νηήσας (Ι 358)· σωρεύσας [52—56]

νήϊδες (h. Hom. Cer. 256)· πληθυντικόν, ὁμοίως· καὶ †νηϊδέστεροι συγκριτικῶς

Νηΐθ (Plat. Tim. 21 B)· ἡ Ἀθηνᾶ παρ' Αἰγυπτίοις

Νηΐσταις πύλαις (Eur. Phoen. 1104). ταῖς πρώταις καὶ τελευταίαις

νήϊον (Γ 62)· ναυπηγήσιμον ξύλον, τὸ εἰς νεὼς χρείαν, καὶ εὔθετον

νῆις (θ 179)· ἄπειρος· κατὰ στέρησιν τοῦ ἴσαι, ὅ ἐστι γνῶναι

νήϊστα· ἔσχατα. κατώτατα. †ἐσχατία

νηΐτην στρατόν (Thur. II 24)· τὸν ἐν ταῖς ναυσί

νηκερδέα· ἀκερδῆ. ἀνωφελῆ (Ρ 469). ἄφρονα. καὶ νηκερδῆ ⟨—ές⟩ ὁμοίως

νήκεροι (Hesiod. Opp. 527)· μὴ ἔχοντες κέρατα

νήκεστον (idem 281)· ἀνάκεστον, ἀθεράπευτον

νηκούστησεν· οὐκ ἤκουσεν, ἠμέλησεν παρήκουσεν (Υ 14) [68]

νηλεγές (Alcman. fr. 21, 4)· ἄνοικτον. ἀθρήνητον

νηλεγής· ἀφρόντιστος. ἀθρήνητος

νηλεγέως· ἀνοίκτως

†νηλέγῳ· θρήνῳ. ἢ δεινῷ

νηλεεῖ (Pindar.)· ἀνηλεεῖ. σκληρῷ

νηλεὲς ἦμαρ (Λ 484)· ἡμέρα σκληρά

νηλεής· ἀνελεής. σκληρά

νηλέϊ χαλκῷ (Γ 292)· τῷ ἀνηλεεῖ σιδήρῳ

COD. 20 νεοπ.ʹς — νεοβλέπουσινέας 21 |κτεῖν 23 νεωρόν 26 νεώς, οἶκοι 27 νεωσσεῖ 32 κενὰ 35 cf. ἐχερμάζομεν 41 δὲ pro λέγει — νενισμένον 43 ἐντέροις γαστρός — νηδύοισι καὶ νηδύησι 49 νήει 58 νηΐθη, ἀθηνᾷ 59 νήϊϊ, ταῖς πύλαις 63 νηΐστην 64 ἄφωνα 66 ἀνάκεστον 69 οἰκτρόν 70 φροντιστὴς θρηνητὴς ⟨cf. ἀνηλεγές⟩

HES. 15 νεῶν ἰκρία (Ο 685)· τὰ σανειδώματα τῶν πλοίων 16 νεῶν οἴκους· τὰ νεώρια 17 νεῶνας· νεῶν οἴκους. νεό⟨ω⟩λκια (Iones teste Aelio Dionysio) 25 νεώσατε (Ierem. IV 3)· ἀροτριώ⟨ά⟩σατε 38 νῆα (Ι 137)· ναῦν 39 νῆας ἐΐσας (Λ 306)· τὰς ἰσοτοίχους ἐν τῷ πλείῳ 40 νῆάς τε (Β 493)· καὶ τὰ πλοῖα, καὶ τὰς ναῦς 45 νηδύπους (Soph. OC. 349)· ἀνυπόδετος 48 νηέρη· νόσος ⟨ἱερὴ νοῦσος⟩ Ad 49 καὶ ἐσώρευον (Ψ 169) 50 νήεσι (Β 688)· ταῖς ναυσί 52 νηησάτω· πληρωσάτω, σωρευσάτω (paraphr. Ι 137) 53 νὴ τὸν θεόν· μὰ τὸν θεόν ⟨νὴ θεὸν Cyr. 63⟩ 54 νήθων ὕλην (Ψ 139)· σωρεύων ὕλην 55 νηΐ· τῷ πλοίῳ. δοτικῶς 56 νήϊδα (paraph. Π 198)· ἄπειρον. καὶ δειλόν 68 νηκτά (Sapient. XIX 18)· τὰ ἐν ὕδασι διαιτώμενα, τὰ ἔνυδρα. παρὰ τὸ νήχεσθαι, ὅ ἐστι κολυμβᾶν, πλέειν

νηλεῶς (Aesch. Ch. 251)· δεινῶς. ἀναιδῶς. καὶ τὰ ὅμοια [78]
νηλήτεις (π 317)· ἀναμάρτητοι. παρὰ τὸ μὴ ἀλιτεῖν. καὶ νηλίτιδες τὸ αὐτό [80]
νηλίπεζοι ἢ νήλιποι· ἀνυπόδετοι
νηλιτέες· [ad 82] ἀναμάρτητοι. ἀναίτιοι. ἄχρηστοι
νῆλος (Megarenses?)· ἔριον. ἄμεινον λῆνος
νῆμα· [ad 84] ὕφασμα
νημερτές· ἀναμαρτές. [ad 85] σαφές
νημερτής (δ 349?)· ἀναμαρτής. καὶ τὰ ὅμοια
νῆν· νήθειν
νηνεμία· γαλήνη ἀνέμων [89]
νήνεμον· ἄνευ ἀνέμου. εὔπνουν. εὔδιον. ἥσυχον (Eur. Hec. 533). ἄπνουν. καὶ ἀνήνεμον τὸ αὐτό
νηνεμούμενον· καθεσταμένον ἐκ ταραχῆς. εὔδιον. ἥσυχον
(νηνίατον cf. 582)
νηνίται· [ad 92] νέοι [93—95]
νηοῦχος· φύλαξ πλοίου ⟨590⟩
νηπεκτέας· ἀκτενίστους
νηπενθές (δ 221)· ἀπενθές, ἀπένθητον [99]
νηπιάζεται· μωραίνεται
νηπιαχεύων (X 502)· τὰ τοῖς νηπίοις ἁρμόζοντα πράττων, παιδαριευόμενος, νηπιευόμενος
νηπίαχοι· νήπιοι. ἀνόητοι. μάταιοι. νεογνοί (non Π 262)
νηπιέη· ἡ τῶν νηπίων ἡλικία
νηπιέῃσι· νεότησι (non Υ 411)
νηπίη· [ad 505] νεογνή [6]
νήπιον· νεογνόν, νεώτερον; [ad 7] ἄφρον, ἢ ἀφρονέστερον
νήποδες· ἰχθύες ⟨νε—⟩
νηποινί· ἄνευ τιμωρίας
νήποινον· ἀτιμώρητον, ἀνεκδίκητον, ἀνέκτιτον (Apoll. lex.) [11]
νηπτικωτάτην· νήφειν ποιοῦσαν
νηπυθές· ἄπευστον
νηπύτα (Η 384?)· βοητά. κῆρυξ μικρόφωνος
νηπύτιον (Υ 200)· νήπιον. ἄφωνον. ἄφρονα, ἀνόητον
νηρέα· μαράθου θάμνος
Νηρεύς· θαλάσσιος δαίμων. Ἀλκμά(ν fr. 149) καὶ Πόρκον ὀνομάζει
νηρίθμους· ἀναριθμήτους, ἀπείρους [19]
νηρίδας· τὰς κοίλας πέτρας
†νηρίπη· σεμνή
νηρ†ῖται· μεγάλοι
Νήριτον· ὄρος Ἰθάκης, ἀντικρὺ τῆς Ἠπείρου. καὶ τὸ πολύ (Hesiod. opp. 60). χλωρόν. ὑγρόν. θαλερόν. ἁπαλόν. ἀεὶ ῥέον
νήριτος (Ar. HA. IV 4, 17 al.)· ὁ νηρίτης, ὅ ἐστι κογχύλιον κοχλιῶδες, ποικίλον
νηριτόμυθος· ὑπὸ τῷ γήρᾳ πεπτωκώς, ἢ (ᾧ) οὐκ ἄν τις ἐρίσειε πρὸς μῦθον
νηριτόφυλλον· πολύφυλλον
†νηρόν· τὸ ταπεινόν ⟨ὑδατεινόν?⟩
νῆς· τὸ ἔνης, ὅπερ ἐστὶν εἰς τρίτην· Δωριεῖς δὲ νᾶς λέγουσι
νησαίη λίθος· ἔνιοι τὴν σάρδιον, διὰ τὸ ἐν Σαρδόνι γίνεσθαι. οἱ δὲ σμάραγδον
Νησαίας ἵππους (Eur. fr. 1114 Arist. HA. IX 37, 5)· μεταξὺ τῆς Σουσιανῆς καὶ τῆς Βακτριανῆς τόπος ἐστὶ †κατὰ στηγῶνα, ὅπερ Ἑλλάδι γλώσσῃ Νῆσος. ἐνταῦθα ἵπποι διάφοροι γίνονται
νησίγδα· ἐν Νυκτί (Philemo p. 16). ἀποδιδόασι μάσημά τι ποιόν
νῆσοι· τόποι ἐν μέσῳ θαλάσσης
νησόμεθα· κορεσθησόμεθα
†νῆσορ· νεοττός ⟨νοσσόρ⟩ [35]
νῆσος· τόπος ὑψηλός, †ἔχων ἐν ὕδασι
νήστειρα· ἡ μήποτε .... στερομένη τροφῆς
νῆστις· ἀσιτία. καὶ τὸ μεταξὺ τῆς κοιλίας. καὶ τὸ τοῦ στομάχου ἔντερον, ἐν ᾧ οὐδέποτε κόπρος εὑρίσκεται· ὅθεν κέκληται

COD. 79 νηλητεῖς — ἀλητεῖν — νηλήτινες 81 νηλήπεζοι ἢ νήληποι 83 νηλός ⟨cf. λεῖν. et λήνει⟩ 87 νεῖν 90 νηνεμόν, 92 νηνίαι? 502 νήπισχοι, νήπιοι 3 νηπίεν (cf. ἐν νηπιέῃ) 5 νεογνῆς 6 νηπίλας 7 νεωγνόν 9 νηποίνη 10 νηπήϊον — ἀνέκτιστον 13 ἄπαυστον 14 νηπυῖα ⟨16 νήριον Diosc. IV 82⟩ 17 ἄλκμα 25 ἢ — ἐρήσειε — μύθον 28 νῆς λέγουσι 31 μάσησμά 37 νηστείρα 38 νηστίς

HES. 78 νηλής (Ι 632)· ὁμοίως 80 Νηλήϊος (Ψ 349)· ὁ τοῦ Νηλέως παῖς Ad 82 ἀνηλεεῖς ⟨ad νηλέες⟩. ἀνηκτοί ⟨νηλεγέες⟩ Ad 84 ὕδωρ ⟨νᾶμα⟩ Ad 85 ἀληθές (Α 514) 89 νηνεμίης (Ε 523)· πνοῆς ἐκτός. εὔ(διον) Ad 92 σύγκειται. ἢ ⟨νέηται⟩ 93 νηνυρίζοντα· θρηνοῦντα. λαλοῦντα ⟨μιν—⟩ 94 νηνός· ναοῦ. πλοίου. ἱεροῦ 95 νηὸς ἰούσης (Α 482)· τῆς νεὼς πορευομένης 99 νήπια (Β 311)· μικρὰ παιδία Ad 505 ἀσθενής (Λ 560) 6 νηπιάας ὀχέειν (α 297)· νηπιότητας, ἀφροσύνας, καὶ ματαιότητας ἔχειν, ἢ ὑπ' αὐτῶν ἔχεσθαι Ad 7 μικρόν (Ζ 366). ἀνόητον (Ζ 400) 11 νήπους ἢ νήποδες· ἀνυποδέτους ⟨νηλιπ—⟩ 19 Νήριχος (ω 376)· πόλις Ἠπείρου 35 νῆστις· ἄσιτος, νηστεύων

νῆστις (Arist. fr. IX p. 1151). τούτῳ δὲ τῷ ἐντέρῳ τὰς χορδὰς περιειλοῦσιν οἱ μάγειροι
†νήτεα· ἀνήνυτα
νὴ τήν· μὰ τήν
νὴ τὴν ὑγείαν (Com. inc.)· μὰ τὴν ὑγείαν
νῆτος· ἔσχατος. ἢ πολύς, σεσωρευμένος ⟨νητός⟩
νῆττον· πλῆρες, μεστόν ⟨νητόν?⟩
νὴ τὼ θεώ· ὅρκος κατὰ Δήμητρος καὶ Κόρης [45]
νηφάλιοι (Callim. fr. CXXIII 1)· νήφοντες, μὴ πεπωκότες. ἢ θύματα καὶ βωμοί, ἐφ' ὧν οἶνος οὐ σπένδεται. ἢ σοφοί ⟨593⟩
νηφάλια ξύλα (Philochor.)· τὰ μὴ ἀμπέλινα, ἢ συκάμινα, ἢ σύκινα· ἐκεῖνα γὰρ οἰνόσπονδα λέγονται [48. 49]
νήφονες· νήφοντες
νήχεται· κολυμβᾷ
νῆχι (Boeoti)· ναὶ μήν
νήχυτον (Philetas)· πολύ
?νήαις· χάδος [55]
?νηεξίς· ἐν Καππαδοκίᾳ γενόμενος μῦς, ὃν σκίουρόν τινες λέγουσιν
Νίβα· χιόνα. καὶ κρήνην
νιβάδες· αἱ τοὺς λόφους ἔχουσαι αἶγες
νιβατισμός· εἶδος ὀρχήσεως βαρβαρικῆς
νιγλαρεύων (Eupol. fr. XXVII p. 472)· τερετίζων
νίγλαροι (Pherecr. I 25 p. 331)· τερετίσματα, περίεργα κρούσματα
νίγλα· τρόπαια, παρὰ Πέρσαις
νίζει· νίπτει, πλύνει, κλύζει. σμήχει
νιίδες (Siculi)· παίδων αἰδοῖα
νίκαθρον· ἔπαθλον, ἐπινίκιον
νικᾷ· κρατεῖ [ad 66]
Νικάνωρ ⟨—τωρ?⟩· ἥρως, ὃν καὶ τιμῶσί τινες
νικατῆρες (Maced.)· οἱ ἀκμαιότατοι ἐν ταῖς τάξεσιν [69—71]
νίκεστρον ⟨νίκατρον?⟩· νικητήριον
†νικῆσθαι· ἀπέχεσθαι
νικητήριον (Soph. fr. 504)· ἔπαθλον
νίκλον· τὸ λίκνον ⟨570⟩
νῖκορ (Lacon.)· διαφορά
νικοστράτ(ει)ος· εἶδος ἀμπέλου (Lynceus)
νικύρτας (Hipponact. 49, 5)· δουλέκδουλος
νίμματα (Dromo com. fr. II p. 541)· λουτρά, πλύματα
νίν· αὐτόν, αὐτήν, αὐτό [81]
νινήατος (Hipponact. fr. 129)· νόμος παιδαριώδης. καὶ Φρύγιον μέλος. (καὶ νηνιαστής· .....)
νίννον· τὸν καβάλλην ἵππον
νίρνος· φθείρ. Ἀχαιοί. ἢ νίρμος
νίρον· μέγα [86. 87]
Νισᾶν· ὁ Ἀρτεμίσιος μήν. καὶ Ἰλίου ⟨Ἀηΐτου? B 508⟩ πόλις [89. 90]
(νίσσεται· εἰσέρχεται) cf. 249
(νισσόμωος· πορευσόμενος) cf. 252
νίτρον· σάπων. καὶ εἶδος ἰατρικόν
νιφάδες· ἕλκη, τραύματα, σταγόνες, ψεκάδες [93]
νιφάς (O 170)· ἡ τῆς χιόνος κατ' ὀλίγον ἀπόρροια·
νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔραζε (M 156)
τὰς γὰρ ψεκάδας ψιάδας φησίν·
αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε
(Π 459)
νίφαργον· νιφάδι λελευκασμένον
νίφει (Ar. Ach. 1141)· χιονίζει [97]
νιφοβόλοις (Eur. Phoen. 206)· χιονίοις
νιφοβόλον (Eur. Phoen. 234)· ὑψηλόν
νιφόεν (Nic. Th. 881)· χιονῶδες
νιφόεντα· χειμέρια. χιονώδη (Call. Del. 93) χιονιζόμενα (Ξ 227)

COD. 40 νήτην, μάτην 44 τῶ θεῶ 47 οἰνίσποι 52 νήχιναι, μὴν 53 νηχιτὸν 64 ⟨νιδες Phot. 300, 5, νίδας· νέος παιδὸς κόρονος Cyrill. 72 νίκαστρον Phot.⟩ 76 νίκωρ, διαφθορά 79 πλώματα 81 νινήκλος καὶ 82 |ειώδης καὶ φρύγειον καὶ νινιαστής post 581 83 καταβάλλην 85 cf. νειρόν. ἱερόν. 88 ἰλιουπόλις 91 σαπῶν 94 ἐπίπιον ἔρραζε — γὰρ φησὶν — ἔρραζεν 95 νιφάδον 97 ἡ χάλαζα 98 ξενίοις 600 νιφῶεν

HES. 45 νηυσί (A 179 al)· ναυσί, πλοίοις 48 νηφαλισμένον· ὕδατι, οὐκ οἴνῳ ἠγνισμένον 49 νῆφε (II Tim. IV 5)· γρηγόρει. σωφρόνει βίου. [ἢ βρέχε·] [χιὼν γὰρ ἡ κατὰ μικρὸν φερομένη λεπτῶς, καὶ ὁ λεπτὸς ὄμβρος νιφετός· νίφει γὰρ τὸ χιονίζει] 55 νηαιρίη ⟨E 539⟩· ἐσχάτη. ἢ νηάτη ⟨216⟩ Ad 66 λικμᾷ ⟨νικλᾷ⟩ 69 νίκεα· φιλονεικία, ἔχθρα 70 νίκειν· λικμᾶν. κρατεῖν ⟨231. 566⟩ 71 νίκεσσεν· ὕβρισεν 81 νινητός (Call. Iov. 63)· ἀνόητος. οἱ δὲ νενίηλος ⟨quod verum⟩ 86 νίτρον, σαπῶν 87 νίσεσθαι· πορεύεσθαι 89 νισόμενον (N 186)· πορευόμενον 90 νισυνόχος· φύλαξ νεώς ⟨496⟩ 93 νιφάλιος· εὐγρήγορος (Byzant.) τὸν νοῦν ⟨546⟩ 97 νιφετός (δ 566)· ἡ τῆς χιόνος καταφορά, χιὼν λεπτή, χιονισμός· τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον, ἤ(ὲ) χάλαζα(ν, ἢ νιφετόν K 7)

νιφόεσσα Ἑλένη· ἀντὶ τοῦ λευκή. Ἴων Φρουροῖς (fr. 46)
νιφομένη· χιονιζομένη [604. 5]
νόα· πηγή. Λάκωνες
†νοαρέως· νουνεχόντως
νόει· συλλογίζου. σκόπει
νοερόν· πνευματικόν· νοερὸν μέν ἐστι τὸ ν(ο)οῦν· νοητὸν δὲ τὸ νοούμενον. τροφὴ δὲ τρόπον τινὰ τοῦ νοοῦντος, τὸ νοούμενον. οὕτω μὲν οὖν κυρίως. λέγονται δὲ καὶ ἐναλλὰξ καταχρηστικῶς
†νοεύσας· νοήσας
νόημα· σύνεσις
νοήμων· συνετός, ἔμπειρος. γνωστικός
νοήσει· ἐνθυμεῖται
νόησεν· ἐφράσθη
νοητά· τὰ μὴ ὁρώμενα [16]
νοθεύει· ἀπαλλοτριοῖ. ἀπατᾷ. κολακεύει
νοθογέννητα· πορν[ι]ογέννητα. οἱ μὴ γνήσιοι παῖδες, ἀλλ' ἀπὸ πόρνης ἢ φίλης ἢ δούλης ἢ παλλακῆς ἀλλότριοι ἢ δυσγενεῖς ψευδεῖς
νόθως· ψευδῶς [20. 21]
νομάδες· βοσκόμεναι ἀγέλαι
νομάδες· ἡμέραι αἱ φθίνοντος τοῦ μηνός
νομάδες· βαρβάρων, ἀγρίων .... [25]
†νομαδόστο(ι)χοι· ἀπὸ τῶν νομῶν κατὰ στοῖχον ἐρχόμενοι
†νομάριον· σκεῦος τραγικόν
νομάρχης (Herod. II 177)· ὁ νομῶν ἄρχων· νομοὺς δὲ λέγουσι τὰ μεγάλα χωρία
νομέας (Herod. I 194 II 96)· ξύλα περιφερῆ
νομεῖς· βασιλεῖς. ἡγεμόνες. καὶ τῶν πλοίων τὰ ἐγκοίλια. καὶ σχοῖνοι ἁρμένων [31]
νομεύς· ποιμήν. ὁ μεριζόμενος, ἢ μέρος ληψόμενος
νομή· διαίρεσις, μερισμός, νέμησις [34]
νομή· τροφή, βοσκή. †ποινή. μερὶς ὕδατος [36]
νομίζειν· οἴεσθαι. λέγειν
νομιζόμεθα· νόμιμα οἰόμεθα
νομιζόμενα· νόμιμα. ἔννομα
νόμιον· δίκαιον
νομοθετεῖ· νομοποιεῖ [42]
νομόν· νομήν
νόμος· θεσμός, συνήθεια: νομή. τόπος ⟨νομός⟩. καὶ λόγος (Hippocr.) [ad 44] 45]
‚νόμος ὁ πάντων βασιλεύς‘ (Pindar. fr. 146) κατὰ φύσιν .... (Plat. Gorg. p. 488 B) [47—51]
νοοῦσι· φρονοῦσιν, ἢ συνιεῖσι
†νορβά· καλή
†νορβεῖ· ἐνταμεῖται
νορθακινοί (Aeol.?)· ἀσθενεῖς
νόρρος· ἄνθος μήλινον λωτοῦ. γίνεται δέ τι καὶ δένδρον ἐν παραλίᾳ, ὅπερ ἔνιοι νορειὰν καλοῦσιν
νορύην· [ad 57] ἔστι δὲ εἶδος ὀσπρίου (Theophr. IX 11, 5) [58]
νοσακερός (Com. an. fr. CCCXVII)· νοσώδης. τρυφερός, μαλακός
νοσηλεύεται· νοσεῖ: ἢ νοσοῦντι ὑπηρετεῖ ⟨νοσηλεύει⟩ [61]
νοσσίδες· ὑπόδημα γυναικεῖον (Poll. VII 94)
νόσος μεγάλη· ἐπιληψία
νοσοῦν (cf. Dem. 113, 26)· στασιάζον
νοστῆσαι· [ad 65] ἀφικέσθαι, ἀνακομισθῆναι, ὑποστρέψαι [66]
νόστιμον ἦμαρ· τὸ σωτήριον (α 9). καὶ ἀνακομιστικόν. ἀνακομιστικὴ ἡμέρα
νόστιμος (δ 806)· σω(τή)ριος. καὶ τὰ ὅμοια
Νόστοις· βίβλοις οὕτω καλουμέναις
νόστος (B 155)· ἡ εἰς οἶκον ἀνακομιδή, ἡ ἐπάνοδος. καὶ ἡ ἀνάδοσις τῆς γεύσεως

COD. 5 νίφον, ἠρωτριωμένη γῆ 9 ἀναλλάξ ⟨26 ὤμων — ὀρχούμενοι Phot. 301, 20⟩ ⟨27 ΗΘΜΑΡΙΟΝ — ἰατρικόν?⟩ 35 ποίμνη! 38 |μαθα bis 46 πάντων ὁ — κατὰ τὴν φ| 52 φθονοῦσιν ἢ συνιοῦσι ⟨56 μελιλώτου?⟩ 57 νορύειν (Arcad. 118, 17) 59 νοσακέρως 60 νοσι| νοσοῦντα 64 |ζειν 67 νόστημον 68 νόστημος· σωριος

HES. 604 νίψεως· νουνεχείας ⟨νή—⟩ 5 νιφὰ ἐνί (ε 127)· ἠροτριαμένη γῆ 16 νοθοοῖ· φοβεῖται. ἀγριαίνει. νουθετεῖ 20 νυοῖοι (Ω 166)· αἱ τῶν υἱῶν γυναῖκες 21 νωμελέως (Δ 428)· ἀδιαλείπτως 25 νομαί· βοσκήματα, βοσκαί 31 νομαλέως (Δ 428)· ἀδιαλείπτως 34 νομῆες (Σ 525 al.)· ποιμένες 36 νομήματα· δικαιώματα ⟨νόμιμα· τὰ⟩ 42 νομοΐστορες (Cyrill. in Iesai. XLIII p. 577)· νομομαθεῖς Ad 44 καὶ ὁ ποιητὴς τῶν καθ' ἡμᾶς νόμων 45 νόμος· ὁ ποιητὴς τῶν καθ' ἡμᾶς νομῶν οὐχ οἶδε· θέμις τὰς δὲ καὶ εὐνομίας λέγει· ἀπὸ τῆς νεμήσεως· ὁ ἄνος ὕβριν τε καὶ εὐνομίαν (ρ 487) 47 νομῷ (B 475)· τῇ νομῇ 48 νόον (Hom.)· νοῦν 49 νόων, πολυκέρδεα νομον (ν 255) τὸν ἀπατηλὸν καὶ ψεύστην νοῦν ἐπὶ πολλὰ τρέπων· ἄλλο ἐπ' ἄλλο διανοούμενος 50 νόος (B 192)· νοῦς 51 νόου (β 316)· τοῦ νοῦ. τοῦ λογισμοῦ Ad 57 [γῆν ὀρύειν.] 58 νόροπα (B 578)· λαμπρόν 61 νοσσεύουσι (Iesai. LXVIII 28)· γεννῶσαι Ad 65 ἐπανελθεῖν (O 374) 66 νοσ[τ]ηλεύεσθαι· νοσοκομεῖσθαι

νόστου προμαθόντες (Com. an. fr. CLXII)· χρόνου πολλοῦ νόστον προμαθόντες

νοσφίδιον· κλοπιμαῖον, λαθραῖον

νοσφίζεσθαι· λανθάνειν. πλεονεκτεῖν [74]

νοσφίζεται· ἰδιοποιεῖ. κλέπτει, ἀποστερεῖ, ἀφαιρεῖ. χωρίζει

νοσφιζόμενος· ἀφαιρούμενος. κλεπτόμενος. ἢ κλέπτων, στερῶν

νόσφιν· χωρίς (Α 541), ἄνευ. λάθρα. δίχα. ἐκτός. μακράν [78]

νουμήνιος· ὄρνεον, ὅμοιον ἀτταγᾶ ὄν· ὁ καὶ τρόχιλος

νουνεχέσιν· ὀξυτέροις. νηπτικωτέροις. συνετοῖς, σοφοῖς

νοῦ πέρα παντός· ὑπεράνω παντὸς νοῦ

Νοῦς· ψυχή. ποταμός. καὶ ἡ μονάς. κυρίως δὲ σώφρονος ψυχῆς ἐνέργεια [83]

νοῦς οὐ παρὰ Κενταύροισι (Teleclid. fr. XI p. 375)· παροιμιῶδες. ἔστι δὲ Π(ε)ισάνδρου κομμάτιον, ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων ταττόμενον [85—87]

νύγει· τῷ κέντρῳ πλήττει

νυγμή· κέντρον

νυθόν· ἄφωνον. σκοτεινόν

νυθῶδες· σκοτεινῶδες

νύκτα· σκότος. ἡ χειμέριος δὲ δασεῖα (Diogen. prov. VI 89)

νυκταίετος· ὄρνις ἱερὸς Ἥρας, ὁ καὶ ἐρῳδιός [94]

(νυκταλωπιᾶν cf. 750)

νυκτελεῖν· ἐν νυκτὶ τελεῖν [96]

νυκτερεύειν· ἀγρυπνεῖν. †Ἀττικοί

νυκτερινοὶ κύνες· οἱ λύκοι. τινὲς δὲ εἶδος ὑποδήματος γυναικείου (Poll. VII 94)

νυκτερίς (μ 433)· πετεινὸν νυκτερινόν

νυκτίβιος· ὁ ἐν νυκτὶ ὡς ἐν ἡμέρᾳ διάγων. τοιαῦτα δὲ τὰ θηρία καὶ τὰ πλείω τῶν πτηνῶν

Νυκτίδαι· γένος τι τῶν τὰς λοιμικὰς νόσους ἐκδιωκόντων [702. 3]

νυκτιπόλοις (Eur. Ion. 718)· νυκτὸς ἀναστρεφομένοις καὶ περι(ι)οῦσι

νυκτιλόχους (Callim.? cf. Nonn. Ioann. XIX 18)· τοὺς νυκτὶ ἐνεδρεύοντας, ἢ λῃστάς ⟨νυκτολ—⟩

νυκτοκόραξ (Ar. HA. II 12, 17)· ὁ νυκτὶ πετόμενος

νυκτόμαντις· μάντεως εἶδος

νυκτομαχία (Herod. I 74 Thuc. VII 44)· (ὅτε) νυκτὸς μάχονται πολέμ(ι)οι, καὶ οὐχ ὁρῶσιν ἐν τῷ σκότει [9]

νύκτωρ (Callim. ep. LXVI 1)· νυκτός

νυκχάσας· γράφεται δὲ καὶ νυκχάσας, ὅπερ ἐστὶ νεανιευσάμενος. τὸ δὲ νυκχάσας νύξας

νυμφαγωγεῖ· νύμφην ἄγει

νυμφαγωγός (Eur. IA. 610)· ὁ μετερχόμενος ἑτέρῳ νύμφην καὶ ἄγων ἐκ τοῦ πατρὸς οἰκίας, ᾧ πρότερον γεγαμηκότι οὐκ ἔξεστι μετελθεῖν· διὸ ἀποστέλλουσι τῶν φίλων τινάς. Διαφέρει γὰρ ὁ νυμφαγωγὸς τοῦ παρόχου· καλεῖται γὰρ πάροχος τῶν φίλων τις ὁ ἐπὶ τῷ ὀχήματι ἅμα τῇ νύμφῃ καὶ τῷ νυμφίῳ ὀχούμενος, οἷον παράνυμφος

νύμφαι (Ar. HA. V 19)· οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες. καὶ οἱ σκώληκες οἱ πτεροφυοῦντες, οἱ ἐν τοῖς τῶν μελισσῶν κυττάροις. οἱ δὲ καὶ ἀνὰ μέσον τῶν γυναικ(εί)ων αἱ νύμφαι. καὶ τῶν ῥόδων αἱ μεμυκυῖαι κάλυκες. καὶ αἱ νεόγαμοι κόραι. καὶ Μοῦσαι θεαί

Νυμφαῖον ὄχθον· Ἴων (fr. 52). παρόσον ὁ Ἀλφειὸς τὴν Ἀρκάδων παραμειβόμενος (κατὰ) τὰς λεγομένας Γλυφὰς διέρχεται. Νυμφαῖον δ' ὄρος ἀκούει τὸ περὶ τὴν Ἀρκαδίαν. οἱ δὲ περὶ ποταμόν

COD. 71 ,προμάχοντες 77] post 74 78 νοσφινέων 79 ἀτταγῖον 80 νειπτ| 84 οἱ ^ε^ π 87 νῦν ⟨88 cf. νύττει, νύρει⟩ 93 ἐρωδίας 98 λῆκοι 706 νυκτὶ πετώμενος, ὁ νυκτικόραξ 7 νυκτιμα^τ^ν 8 |εία — πόλεμοι 10 νύκτορ ⟨11 νευχάσας, νεανιευσάμενος Phot. 303, 9⟩ 13 ἑτέρων 14 πτερωταὶ — κυφάροις 15 ὁ πάρος, ὃν — ἀρκάδαν διέρχεται. οἱ ..... ποταμόν. Νυμφαῖον

HES. 74 νοσφιζοίμεθα· ἀρνοίμεθα. ἢ ἐπ' ἄλλο τι τραποίμεθα (Ω 222). ἢ κρυπτοίμεθα (Β 81) 78 νόσφιν ἐών· χωρὶς ὑπάρχων (Θ 490 non Apoll. Rh. IV 1458) 83 νοῦσος (Α 10)· νόσος λοιμική 85 νωχαλός. ῥᾴθυμος. χαῦνος ⟨νωχαλής⟩ 86 νόῳ (Α 132)· ἐν τῇ διανοίᾳ 87 νύ· ἀντὶ τοῦ καὶ δή, καί· δή (Δ 31) 94 νῦνκες (Ξ 385)· ἐκτεταμένον 96 νυκτέοικος (Α 47)· φοβερὸς τὴν θέαν 702 νυκτεοικῶς (Α 47)· καταπληκτικῶς, καθάπερ νύξ 3 νυκτὶ θοῇ (Μ 463)· τῇ ταχείᾳ. ἡ γὰρ ἡμέρα, πολύμοχθος οὖσα διὰ τὰ ἔργα, μακρὰ ἡμῖν φαίνεται· ἡ δὲ νὺξ διὰ τὴν ἀνάπαυσιν ταχεῖα 9 νυκτὸς ἀμολγῷ (Λ 173)· μεσονυκτίῳ· παρ' ἣν ὥραν οὐδεὶς μολίσκει

νυμφεύτρια (Ar. Ach. 1056)· ἡ συμπεμπομένη ὑπὸ τῶν γονέων τῇ νύμφῃ παράνυμφος

νυμφέων· νυμφῶν ἱερόν (Anacr. fr. 16)

νύμφη· ἡ νεωστὶ γαμηθεῖσα (Isocrates). καὶ ἡ ἐν τοῖς ἄστροις αἴξ, ἡ Ἀμάλθεια. καὶ Μοῦσα. καὶ τὸ μεταξὺ τοῦ γενείου καὶ τοῦ κάτω χείλους ἐν μέσῳ κοῖλον. καὶ ἡ τοῦ Διὸς μήτηρ. καὶ ὁ ἐν τοῖς μελισσ(ε)ίοις σκώληξ [19]

νυμφικὰ λουτρά· γαμήλια λουτρά· ἦν ἀπὸ κρήνης ἀποδεδειγμένης

νυμφίδες· ὑποδήματα γυναικεῖα νυμφικά

νυμφίον καὶ νύμφην· πάντα τὸν γήμαντα καὶ παιδοποιησάμενον, κἂν πολυχρόνιος ᾖ (Ψ 223)

νυμφίου, ὅς ῥα θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας

νυμφόβας· Ἀχαιός (fr. 26). ὁ Σειληνὸς ἐπιβαίνων ταῖς Νύμφαις. καὶ ἐν Μοίραις (Hermippi !)·

βαβαί, βαβαί, βήσομαι γυναῖκες

ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης

νυμφοκόμος (Eur. IA. 1087)· ἡ νυμφεύτρια ἡ κοσμοῦσα τὴν νύμφην

νυμφόληπτοι· οἱ κατεχόμενοι Νύμφαις. μάντεις δέ εἰσι καὶ ἐπιθ(ε)ιαστικοί

νυμφοπόνος (Sophro)· ἡ περὶ τὴν νύμφην πονουμένη [27]

νυμφοτῆρες· ἄρχοντές τινες

νῦν· ἐπὶ τοῦ παρόντος. ἐνίοτε δὲ ἀντὶ τοῦ δὴ παραπληρωματικοῦ. καὶ ἐπίρρημα χρόνου ἐνεστῶτος. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀρτίως

νῦν δέ· ἐπὶ τοῦ παρόντος

νῦν δὲ θεοὶ μάκαρες· τοῦτό φασιν ἐξόδιον εἶναι ῥαψῳδῶν·

νῦν δὲ θεοὶ μάκαρες τῶν ἐσθλῶν ἄφθονοι ἔστε

νυνδή (Plato)· ἀντὶ τοῦ ἄρτι

νῦν κ' εἴη (non Ξ 107)· ἀντὶ τοῦ νῦν καιρός

νύννιον· ἐπὶ τοῖς παιδίοις καταβαυκαλούμενόν φασι λέγεσθαι· ὁμοίως καὶ τὸ νύννιος

νῦν τ' ἤνθες ἐς χορόν, νῦν τ' ἔπραδες· νῦν εἰς χορὸν ἦλθες, καὶ νῦν ἔπαρδες

Νύξ· ἡ σωματοειδὴς θεός·

εἰ μὴ Νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε (Ξ 259)

καὶ ἡ συνήθως λεγομένη νύξ (λ 329) ..... [37]

νύξεν (Η 260)· ἐκ χειρὸς ἔτρωσεν (Λ 252)·

νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην

νυός· νύμφη γεγαμημένη τοῖς τοῦ γήμαντος οἰκείοις ......

νυρεῖ· νύσσει ⟨688⟩

νυρίζει· νύσσει. ξύει

νυρῶν· νύσσων. ξύων [ad 42] [43]

νύσ(σ)ει· παίει. ῥήσσει

νύσσα (Ψ 332)· ὁ καμπτήρ· ἀπὸ τοῦ ἐλθόντας κατ' αὐτὸν νεύειν τοὺς ἵππους

†νύσσαι· ἐκ χειρὸς πατάξαι

Νύσ[σ]ιον· ὄρος Διονύσου (cf. Soph. A. 1131)

νυσταγμός (Hippocr.)· ὕπνος

νυσταλέον· ὑπνηλὸν (cf. Com. inc. XLIII)

†νυσταλωπιᾶν· νυστάζειν

νύστυχον· ὀλίγον ὑπνῶσαι

νυττόμενος· κεντούμενος. προωθούμενος

νύχα· νύκτωρ, νυκτί ⟨v. πάννυχα⟩

νυχ(ε)ία· διανυκτέρευσις

νύχιαι· νυκτεριναί

νυχεύει· κρύπτει. νυκτερεύει

νύχμα· ὄνειδος ⟨817⟩. Λυδοὶ ψολός ⟨ψόγος?⟩

νύχος· νύξ. σκότος

νώ (ο 474)· ἡμᾶς

Νῶβαι· Πυγμαῖοι

νωγαλεύματα (Ararot. fr. I p. 274) ἢ νωγαλίσματα· τὰ κατὰ λεπτὸν ἐδέσματα. οἱ δὲ τὰ μὴ εἰς χορτασίαν, ἀλλὰ τρυφερὰ † ἄρματα

νωδός (Phoenic. Col. fr. 5, Eubul. com. p. 272)· ὁ ὀδόντας οὐκ ἔχων. καὶ ἐν[ν]εός. κωφός. μὴ λαλῶν ⟨cf. μύδος⟩

νώδυνον (Soph. Phil. 44)· ἀνώδυνον [64]

COD. 17 νυμφεύων 20 τὰ μήλια 22 νυμφίουος ὡς ῥαθάνωδηλοῦσακαχῆσε 23 ὅς ἦν δεινὸς — μ$^{\rho}$ύ 25 |μπτοι 28 νυμφοτερεῖς 30 τραγῳδῶν — ἔστησαν 32 νῦνδὴ 34 καταβὰν καλούμενον 35 νῦν τ' ηνθες δεχωρὸν, — ἔπραδες ⟨χόρον Meineck.⟩ 38 ἐκχειρέτρωσεν — δ' ἐμὴν χεῖρα ⟨40 cf. ἔνυρεν, μυρμεαί⟩ 44 παίζει 50 Cf. ὑσταλωπιᾷ et νυκταλωπιῶν Eustath. 1392, 35 52 προθ.΄μενος 58 νυχὸς 63 ἀνόδυνον

HES. 19 νύμφιγενέην (λ 447)· νεωστὶ νενυμφευμένην 27 νυμφοστόλος (Greg. Naz.)· νυμφαγωγός 37 νυοί (Ω 166 γ 451)· νύμφαι ⟨cf. νοῖοι⟩ Ad 42 νύκτωρ 43 Νῦσα καὶ Νυσήϊον (Ζ 133)· ὄρος, οὐ καθ' ἕνα τόπον. ἔστι γὰρ Ἀραβίας, Αἰθιοπίας, Αἰγύπτου, Βαβυλῶνος, Ἐρυθρᾶς, Θρᾴκης, Θετταλίας, Κιλικίας, Ἰνδικῆς, Λιβύης, Λυδίας, Μακεδονίας, Νάξου, περὶ τὸ Πάγγαιον, τόπος Συρίας 64 Νῶε (Genes. V 29)· ἀνάπαυσις

νωθεία (Plat. Theaet. 195 C)· νωθρία, ὀκνηρία
νωθεῖς· βραδεῖς, ἄλογοι
νωθῆ· τὸν ἐργάτην, ἢ τὸν μηκέτι σκιρτᾶν δυνάμενον
νωθής (Λ 558)· ὁ νωθρός, κατὰ στέρησιν τοῦ θεῖν. βραδύς. ἀμβλύς
νωθὴς ὁδός· ἡ μακρὰ ὁδός
νώθητι· ἐνθυμήθητι, γνῶθι
νώθουρος (Com. an. CVII)· ὁ ἀδύνατος συγγίνεσθαι. ἢ ὄνος (cf. Λ 558)
νωθρὴ ὁδός· μακρά. ἢ νωθρά [73]
νωθρόν (Nic. Th. 165)· βραδύ. νωχελές. ἀσθενές
νῶϊ (Ε 235)· ἡμᾶς. ἡμεῖς (Δ 418). †ἡμῶν
νῶϊν (Θ 374)· ἡμῶν τῶν δύο. καὶ ἡμῖν [77. 78]
νῶκαρ· νύσταξις (Nic. Th. 189). νωθεία. κακόσχολος ἔννοια
νωλεμές (Ι 317 al.)· ἰσχυρόν, βίαιον. [οὐτελές]. καρτερόν. συνεχές
νωλεμέως (Δ 428)· ἀδιαλείπτως. καὶ τὰ ὅμοια
νωλεμῶς· ἀδιαλείπτως. καὶ τὰ ὅμοια
νῶμα (Empedocl. 361)· νόημα, ἐνθύμημα [84]
νωμᾶται (Bacchyl. fr. 47)· κινεῖται
νωμῆσαι (Η 238)· κινῆσαι, μετενέγκαι. διανεῖμαι. κυβερνῆσαι
νώματα· ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων τὰ γνωρίσματα. οἱ δὲ τὰ θρέμματα
νώμησαν (Α 471 al. Antim. fr. XVI)· διεμέρισαν [89]
νωμῶν· ἔχων (ν 255?). διανέμων. κρίνων (Soph. OT. 300). διαιρῶν
Νώνακρις· τόπος ἐπώνυμος Ἀρκαδίας. τινὲς δὲ Νώναπις (Meinek. Call. Del. 103)
Νωνακρ(ι)εύς (Aristoph. fr. CCXXXIV)· οἱ μὲν ἀλείπτην Ἀρκαδικὸν ἀποδιδόασιν. ἡ γὰρ Νώνακρις Ἀρκαδίας ἐστὶ τόπος .....
νῶντα· νήθοντα. ῥέοντα ⟨cf. νάει⟩
νωνυμία· ἄκλεια. ἀσάφεια
νώνυμος (ν 239)· ἀνώνυμος. δύσφημος. ὃν οὐκ ἄν τις εὔφημον εἴποι, ἀλλὰ δυστυχῆ
†νωρεῖ· ἐνεργεῖ
νώροπα (Β 578)· λαμπρόν. αἴθοπα. στερητικὸν τῆς ὄψεως. τὸ γὰρ νω ἴσον τῷ α· ἄροπα, νώροπα [98. 99]
νώροψ· λαμπρός. ὀξύφωνος. ἔνηχος. ἢ ὅτι τὴ ὄψιν ἀσθενῆ ποιεῖ
†νώρεμνος· μέγας. πολύς. κατώτατος, ἔσχατος. ἀσθενής. πλατύς
νωσάμενος (Call. fr. CCCXLV)· κατανοήσας
νώσασθαι· αἰσθέσθαι, ἐνθυμηθῆναι, νοῆσαι
†νῶσις· ῥέμβος. πτωχός
†νωσίχολος· ἀμελής. ῥάθυμος [806. 7]
νωτεῖς· οἱ ἀχθοφόροι ἡμίονοι. οἱ ἕλκοντες ζύγιοι
νωτίζειν· διώκειν. τρέπειν
νωτίσαι· τὸ κατὰ νῶτα λαβεῖν (Aesch. Ag. 286), καὶ παραμείψασθαι φυγόντα (Soph. OT. 193)
νωτίσασθαι· ἀναθέσθαι ἐπὶ τῶν ὤμων. ἀπονωτίσασθαι δὲ τὸ καταθέσθαι
νωτοφόρος (Xen. ΚΠ. VI 2, 34)· ὁ μὴ ὑπὸ ζυγόν, ἀλλὰ τῷ νώτῳ ἀχθοφορῶν ἄνθρωπος, ἵππος, ὄνος
νωφαιόν· ἀφανές
νωφαλή(ς)· νωθρός ⟨νωχ—⟩
νωχαλίζει· βραδύνει
νωχέλεια· ἀσθένεια. βραδυτής. ἀργεία. νώθεια [ad 16]
νῶχμα· ὄνειδος ⟨757⟩
νώψ· ἀσθενὴς τῇ ὄψει ⟨cf. μώψ⟩
νωχελής· [ad 19] βραδύς. ἄχρηστος

Ξ

Ξαίνει· διαξέει. †νήθει, †σωρεύει. ἐργάζεται ἔρια. καὶ δέρει ἱμάντι
†ξενύει· λήγει
ξάν†δαρος· ζῶον ὅμοιον βοΐ, γενόμενον κατὰ τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος
ξανᾶν· κοπιᾶν τὴν χεῖρα ⟨14 et ἀποξανᾶν⟩

COD. 67 νωθητὸν 71 νωθουρός, ὁ δυνατὸς 72 νώθρηξ ⟨87 γνώματα?⟩ 94 ἀφάσεια ⟨804 δινώεις ῥεμβός· πτωχός⟩ 8 ἢ ἕλκοντες (cf. ζούγωνερ) 16 μιλώτις 19 ὁμαλὸς Ξ 1 ξένει — δέρει 3 ξάναδρος?

HES. 76 νωθροκάρδιος (Proverb. XII 8)· βραδὺς κατὰ λογισμόν 77 νωϊτέρην· ἡμῶν τῶν δύο· ἵνα νωϊτέρην ὄπ' ἀκούσῃς (μ 218) 78 νωΐτερον· ἡμῶν τῶν δύο. ἡμέτερον· καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν (Ο 39) 84 νωμᾷς (μ 218)· διοικεῖς 89 νωμησέβων (Η 238)· κινῆσαι τὸ ὅπλον 98 νώροπι (Π 206)· λαμπρῷ. καὶ τὰ ὅμοια 99 νώροπι χαλκῷ (Ν 406)· τῷ λαμπρῷ χαλκῷ, ἢ σιδήρῳ. καὶ τὰ λοιπά 806 νῶτα· τὰ ἀνώτατα, τὰ νωτιαῖα κρέα (δ 65). καὶ συνήθως ἡμῖν (Β 308) 7 νῶτα θαλάσσης (Β 159)· τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς. ἢ τὰ πελάγη Ad 16 μιλότης. (Byz.) ὁμοίως καὶ νωχελ[ε]ίῃ (Τ 411) Ad 19 ὁ μιλός ⟨q. v.⟩

ξανῆσαι (Soph. fr. 456)· κοπιᾶσαι

Ξανθή· ἡ Τροία. καὶ ἡ καλή [ad 6]

ξανθίζεσθαι (Lacon.)· κοσμεῖσθαι τὰς τρίχας, ἢ βάπτεσθαι αὐτάς

ξανθ[ιμ]ίας· βόλου ὄνομα

ξανθόν· πυρρόν (α 285). καλόν. εὖ εἰργασμένον. χλωρόν. ὁ δὲ ποταμὸς Ξάνθος (Z 4 Aristot. HA. III 10, 2). καὶ ὄνομα (T 404)

ξάνιον· κτένιον, ᾧ αἱ γυναῖκες χρῶνται πρὸς τὴν τρίχα, καὶ ὃ φοροῦσιν ἐν τοῖς †δερέοις

ξανθικά· ἑορτὴ Μακεδόνων, Ξανθικοῦ μηνὸς ἢ Ξανδικοῦ ἀγομένη. ἔστι δὲ καθάρσιον τῶν στρατευμάτων

ξανθοῖσιν ὀρνέοις

†ξανίσσατο· διενοήθη ⟨ξατώσατο⟩

ξανῶ· κοπιῶ

†ξέεσθαι· σπανίζεσθαι ⟨πην—⟩ [16—18]

?ξενίζεται· ξενοδοχεῖται

?ξενίζουσα· ἀλλόφυλος. ἀήθης. καινή [21—25]

ξεινοδόκος (σ 63)· ὑποδεχόμενος ξένους. καὶ μάρτυς [27]

ξεῖνοι· Θεσσαλοί ⟨Ξυνιεῖς?⟩ [29. 30]

ξεινοῦσσαι· ξενῶνες

ξειρίς (Aristoph. fr. CCXXII)· ἀρωματικόν τι φυτόν

ξεναγεῖ· δέχ(εται) ξένους. ἢ τῆς ὁδοῦ ἡγεμονεύει

ξεναγοί· οἱ τῆς ξένης ὁδοῦ ἡγούμενοι

ξεναγός (Posidipp. com. fr. VII p. 521)· ὁ τῶν ξένων ἡγούμενος

ξεναγωγήσας· ξένον ὁδηγήσας (ἢ ξενοδοχήσας)

ξεναγῶν· ξενοδοχῶν, ὁδηγῶν, καὶ ἄγων τοὺς ξένους

ξεναγία· σύνταγμα (Cretes). καὶ ὁ τούτων ἡγεμών, ξεναγός

†ξενεοί· στρατιῶται ⟨Meinek. Theocr. 254⟩ [40]

ξενηλασία (Thuc. I 144)· τὸ μὴ ἐᾶν ξένους ἐπιμίγνυσθαι

ξενηλατοῦνται (Ar. Av. 1012)· τύπτεσθαι τοὺς ξένους ἐλαυνομένους

ξενια· ὑποδοχή, φιλοτιμία, φιλία. δῶρα. κατάλυμα, ἢ καταγώγιον

ξενίας δίκη (Ar. Vesp. 718)· ἐπὶ τῶν ὡς πολιτῶν μετεχόντων τῶν δημοσίων

ξενίζειν· ξένῃ χρῆσθαι φωνῇ, ἢ ξένοις ἤθεσι

ξενίζουσαν· νεαράν

ξενοδοχοῦμαι· μαρτύρομαι ⟨v. ἐπιξ—⟩

ξενοδόκων (Simonid. fr. 84, 7)· ξενοδόχων. μαρτύρων

ξένοι· οἱ πολέμιοι (Thuc. VII 13). οἱ δὲ τοὺς Πέρσας (Herod. IX 11). οἱ δὲ τοὺς ἀπὸ ξενίας φίλους. ἢ ξένους

ξενολόγος (Menander)· ξένους στρατιώτας συλλέγων

ξένος· ὁ ὀθνεῖος. ὁ ἐπιξενούμενος [52]

ξενών (Plato Poll. III 58)· κατάλυμα

(ξένων)· μεγάλων λόγων (Aesch. Prom. 690)

ξενῶνες· οἱ ἀνδρῶνες [ὑπὸ Φρυγῶν

ξενώσεται (Soph. Phil. 303)· ὑποδέξεται [56]

ξέσαι· τεμεῖν, κόψαι. ποιῆσαι. τεκτήνασθαι

ξέσμα· ξόανον

ξέσω· ξύσω

?ξέσαι (cf. Simonid. Anth. Plan. LX 1)· κατεσκευάσαι. ἐργάζου

ξεστήν· ἐξεσμένην· (η 174)

παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσ(σ)ε τράπεζαν

λέγει δὲ καὶ συνθέτως· εὐξέστης ἐλάτῃσιν (Η 5) [62]

ξεστῆσιν· εὖ ἐξεσμέναις, καλῶς

ξέστριξ κριθή· ἡ ἑξάστιχος. Κνίδιοι

ξηραλοιφεῖν (Aeschin. 19, 25 Soph. fr. 451)· τὸ χωρὶς λουτροῦ ἀλείφεσθαι, ἢ ξηροτριβεῖσθαι

ξήριγγοι· ποταμοὶ ἀεὶ ῥέοντες

COD. 7 βλάπτεσθαι 10 κτένια ἃ — ἀφοροῦσιν 11 ἢ ξανθικοῦ Post 15 legebantur 33—38 16 ξεναλόγος, ξένα συλλέγων 19. 20 ξει—? Habet Cyr. Voss. 32 Cf. ξειρεῖν (alii ξειρής, ξηρῖον, ξίρις, ξυρίς) Post 33] ἢ ξενοδοχήσας cf. 36 38 ἡγεμών, ξενοδόχος 42 ξενηλαττοῦνται (43 ξενία et ξένια conf.) 48 |οχῶν |οχῶν |υρῶν 51 ὀθεῖος, cf. ὀθνεῖα 53 ἢ μεγάλων λέγων 61 εὐξέστῃσιν 64 Striga, cf. δημητριάς 65 ξηράλειψιν

HES. Ad 6 καὶ ἡ πυ(ρ)ρά (E 500), ἢ πυ(ρ)ροειδής 16 ξενολόγος· ξένους συλλέγων ⟨50⟩ 17 ξενία· κατάλυμα, καταγώγιον ⟨43⟩ 18 ξενίζειν· τὸ (ξένῃ) χρήσασθαι φωνῇ ⟨45⟩ 21 ξεστός· ὁμαλισμένος. ἐξεσμένος 22 ξεστοῖο (Z 244)· ὁμαλισμένου. ἐξεσμένου 23 ξεῖνος (Hom.)· ὁ ἀπὸ ξένης φίλος 24 ξεῖον· φίλος 25 ξείνια (Hom.)· τὰ ξείνια δῶρα, χαριστήρια ξενίας 27 ξενοδόχος· ὁμοίως 29 ξεῖνον (α 120)· ξένον 30 ξεινοσύνης προσκηδεόσ (φ 35)· στις τὴν οἰκειότητα ἐμποιούσης 40 ξενήϊον· φίλον 52 ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος (α 417)· καὶ ξενοδοκῶν καὶ ξενοδόχος 56 ξερόν (ε 402)· τὸ ξηρὸν τῆς γῆς. χέρσον 62 ξεστόν (ξ 350)· γλυπτόν. λεῖον. ποιητόν

ξηροκόλλα· σύνθεσίς τις παρὰ τοῖς χρυσουργοῖς

ξηρολουτρεῖν· τὸ αὐτό

ξίμβαι· ῥοιαί. Αἰολεῖς

ξίφ†αι· τὰ ἐν ταῖς ῥυκάναις δρέπανα, ἢ σιδήρια

ξιφήρους· ξίφος ἔχοντος, ξιφηφόρου

ξιφήρεις (Eur. Or. 1272)· ξίφη κατέχοντες

ξιφίας· ἰχθῦς ποιός (Ar. HA. II 9, 4). καὶ Δῆλος (ad Σκυθιάς?). ξίφιος ὁμοίως

ξιφίζειν (Cratin. fr. IV p. 142)· ἀνατείνειν τὴν χεῖρα, καὶ ὀρχεῖσθαι (cf. σκιφίζει)

Ξιφίρου λιμήν· Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ (fr. 39). ὁ πορθμός. ταῦτα γὰρ πάντα τὰ περὶ Ῥήγιον (L. Ῥίον) [ad 75]

ξιφισμάτων· ὀρχημάτων

ξιφισμός· σχῆμα ὀρχηστικὸν τῆς λεγομένης ἐμμελείας ὀρχήσεως

ξιφιστής· φορεύς. τελαμών

ξιφιστύς· μαχαιρομαχία, μάχη ἐκ χειρῶν

ξιφοδρέπανον· ἡ λεγομένη ἅρπη, ὅπλον

ξιφομάχαιρα (Theopomp. com. p. 794. 800)· ἡ μεγάλη μάχαιρα

ξιφοθήκη· βελοθήκη

ξίφος· μάχαιρα. ἢ παραζώνιον. ὁμώνυμον φάσγανον. ξιφίδιον. καὶ πόα δέ τις (Theophr. VII 12)

ξιφύδρια· κοχλία

ξόανα (Soph. fr. 218)· ἀγάλματα, εἴδωλα, ζώδια. κυρίως δὲ τὰ ἐκ ξύλων ἐξεσμένα, ἢ (οὐ?) λίθων

ξοάνων· προθύρων ἐξεσμένων

ξοΐς· μεταλλικὸν σκεῦος, καὶ λιθουργικόν

ξοός· ξυσμός. ὁλκός

ξουθά· οὐ μόνον ξανθά, ἀλλὰ καὶ λευκὰ καὶ πυρ(ρ)ά

Ξουθίδαι (Lycophr. 987)· οἱ Ἴωνες. Ἴων γὰρ Ξούθου

ξουθ(όν)· λεπτόν. ἁπαλόν. ἐλαφρόν. ὑγρόν.
ὀν
πυρρόν. χλωρόν. ἄργυρος. ξανθόν. πυκνόν. ὀξύ (cf. Chaeremon. fr. 1, 7). τινὲς δὲ ποικίλον, εὐειδές, διαυγές

ξύει· κατασπᾷ. γράφει· ὡς παρ' Ὁμήρῳ. ἔνθεν καὶ ξύσματα τὰ γράμματα

ξυήλη (Xenoph. Anab. IV 7, 16. 8, 25)· ξυάλη. ἔστι δὲ καὶ ξιφίδιον, ὃ τινες δρέπανον λέγουσιν [94]

ξυλεύς· τὰ ξύλα παρέχων δοῦλος

ξυλεύεσθαι. ξυλίζεσθαι

ξυλιζομένην· ξύλα συλλέγουσαν

ξύλινον καρπόν (Plat. Crit. p. 115 B)· τῶν δένδρων

ξυλίτης· ἰχθῦς ποιός [100]

ξυλλεκτόν· συνειλεγμένον. παρεστώς

ξύλον πρῶτον (Ar. Vesp. 90 Ach. 25)· βάθρον τὸ ἐν τῇ προεδρίᾳ καὶ τῷ δικαστηρίῳ

ξυλοφθόρον (Ar. HA. V 26, 2)· ζῷόν τι ἱστορεῖται σκωλήκιον [4]

ξύλοχος· σύνδενδρος τόπος καὶ ξυλώδης. δρυμός, ὕλη. ἢ θηρίου κοίτη

?ξυλοδωνίη· τεκτοσύνη. ναυπήγησις. κωπηλασία. κυβέρνησις

ξυμβαίνοι· συμφωνοῖ (190 et οὐ συμβαίνει)

ξυμβῇ· συμπέσῃ (q. v.)

ξύμβλητε· συνετύχετε (η 204?)

ξύμβληντο· συνήντων (Ω 709), συνέβαλλον (Ξ 27)

ξυμβολιμαίας δίκας (Thuc. I 77)· Ἀττικοὶ τὰς κατὰ σύμβολα (cf. συμβ—)

ξύμβολος· μάντις ἡ εὖ συμβάλλειν δυναμένη

ξυμβόλους· τοὺς διὰ τῶν πταρμῶν οἰωνισμοὺς ἔλεγον. ἀνετίθεντο δὲ οὗτοι Δήμητρι. τινὲς δὲ τὰς διὰ τῆς φήμης γινομένας μαντείας, ἃς Φιλόχορός φησι Δήμητρα εὑρεῖν. Σοφοκλῆς Ἀχαιῶν συλλόγῳ (fr. 153)

ξύμμαχοι· σύμμαχοι

ξυμφορά (Thuc. schol. I 127)· συντυχία. καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ τάσσεται, καὶ ἐπὶ κακοῦ

ξυνά (Aesch. Sept. 76)· κοινά

ξυνάγειραν· συνήθροιταν (Υ 21?) [18]

ξυναλ(λ)αχθέντες· κοινωνήσαντες

†ξυναμοργός· δεξαμένη [21]

ξυνάνεσθαι· συνανύεσθαι

......ξυνῆνες· κοινωνοί (Pind. Pyth. III 48)

ξυνάοροι· ἀδελφοί. ἀδελφαί

ξυναρμόσας· συνάψας. συνθήσας

ξυναυλίαν (Ar. Eqq. 9)· πᾶν πρᾶγμα δισσόν. τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὔλησιν· ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι ξυναυλία λέγεται

COD. Post 65] 68 ξηραλουτρεῖν 69 ξίμβραι cf. ῥίμβαι 73 ξιφιός 75 ὠρείων 76] post 78 77 ξιφηστής 83 περιζώνιον 84 ξιφίδρια; cf. σκιφύδρια 90 Ξουθειδαιοί, 101 παρεστ.'ς 2 τῷ ἐν — |δρείᾳ 3 |ορος 7 ξύμβενοι, σύμφωνοι 10 ξύμβλητον 11 συμβόλαια 12 ἡ 13 ὡς Φ. — Σοφοκλῆ — σύλλογον

HES. Ad 75 Ὠρίων (Eur. Ion. 1152) 94 ξύλαχος· σύνδενδρος τόπος 100 ξυλιβόρος· ξυλοφάγος 4 ξυλόχοιο (Λ 415)· ὑλώδους τόπου 18 ξυναίρεται· συνάπτεται (ξυνεί—) 21 ξυναθρόν (Eur. Or. 654)· τὴν συμβιοῦσαν γυναῖκα, γαμετήν

ξυνάωρ· εὐναία, δάμαρ, γυνή, ἄλοχος ⟨onomast. ?⟩ [28]
ξυνέηκε (Α 8)· συνέβαλεν
ξυνεμπόρους· κοινωνούς
†ξυνερεῖται· συνέπεται ⟨118⟩
ξυνερέται· συνερέται
(ξυνέται)· συνέται. συμπολῖται [33—37]
ξύνεσι(ν)· συνάφεσι(ν). συμβ(ο)λήν (κ 515)
ξύνεσις (κ 515)· ἡ εἰς τὸ αὐτὸ συμφωνία
ξυνέχεται· συμφέρεται
ξυνεχῶς· συνεχῶς, διαπαντός [42]
ξύνηβος· συμπότης. συνῆλιξ [44]
ξυνῆκα· συνῆκα. ἔγνων
ξυνήλυσις· σύνοδος
ξυνήονες (Hesiod. Th. 601)· κοινωνοί
ξυνήορον· κοινωνόν
ξυνηρετήσεις· συνήσεις. συζυγήσεις
ξύνθακος (Eur. Or. 1637)· συγκάθεδρος
ξυνθήματα· σημεῖα
Ξυνιάς· ὄνομα λίμνης
ξυνιέναι (Eur. fr. 642)· νοῆσαι. συνιέναι
ξύνιεν· ἤκουεν
ξυνιέντες· συνιέντες
ξυνίημι· πέπεισμαι [57—59]
ξυνίστορας· συμπράκτορας
†ξύνιστρον· νόμισμα [62]
ξυννενοφυῖαν (Aristoph. p. 1110)· σκυθρωπήν
ξύνοδος· σύνοδος. σύμπτωσις
ξυνοί· κοινοί. καὶ ὅροι
ξυνομαρτεῖ· ἀκολουθεῖ. συνομαρτεῖ [67]
ξυνουσία (e. c. Aristoph. p. 1073)· συνήθεια. συνουσία
ξυνοχή· συνοχή [70]
ξυνπονῆσαι· συνάρασθαι. ἀντιλαβέσθαι
ξυνστένομαι· συνσπῶμαι. ξύομαι [73. 74]
ξυντάσσεται· συνσκευάζεται
ξυντυχεῖν· συντυχεῖν
ξυνῳδά (Ar. Av. 635)· συνῳδά
ξυνών· συνών
ξυνωρίδα· ζυγήν ⟨rec.⟩ .... ἐπὶ τῶν ἡμιόνων. Ὀρεύς γὰρ ὁ ἡμίονος
ξυνωρίς· ἅρμα ... ἵππων ἐζευγμένον
ξύομαι· δέφομαι
ξυόεσσαν· εὖ ἐξεσμένην
Ξυπετέα· δῆμος τῆς Κεκροπηΐδος φυλῆς
ξυρεῖ· ἀκονᾷ [85]
ξυρμεύεσθαι· ἀδιακρίτως λαλεῖν. καὶ καυχᾶσθαι. Ἀττικοί
ξυρόν· τομόν. ἰσχνόν. ὀξύ
ξῦσαι· χαράξαι, ἐπιγράψαι [89. 90]
ξῦσμα· κνηφή. λέπρα
ξυσμός (Hippocr.)· κνησμός
ξυστάδες· αἱ πυκναὶ ἄμπελοι. ἄμεινον δὲ τὰς εἰκῇ καὶ μὴ κατὰ στοῖχον πεφυτευμένας ἀκούειν ⟨cf. ὑστάς⟩
ξυστίδα (Aristoph. p. 1079 al.)· τὸ λεπτὸν ὕφασμα. ἢ εἶδος ἐνδύματος
ξυστίδες (Theopomp. ap. Longin. XLIII 2)· ποδήρη ἐνδύματα. ἢ χλανίδας κωμικάς
ξυστίς· τραγικὸν ἔνδυμα. τινὲς δὲ χιτῶνα ποδήρη γυναικεῖον. ἄλλοι τὸ λεπτόν, παρὰ τὸ ξύεσθαι [97]
ξυστόν, (Herod. II 71) ἀκόντιον, δόρυ κατεσκευασμένον. καὶ τόπος, ἔνθα οἱ ἀθληταὶ γυμνάζονται
ξυστός· ὁμοίως, ἀνειμένος ἀθληταῖς τόπος
ξυστρολήκυθον· κάδον καὶ βησία ἐλαίου λουτρικά [201—3]
ξώστρα (Archipp. fr. VI p. 728)· ψηκτρίς, ψήκτρια

COD. 27 εὐέα 28 ξυναωρῶν 32 συνεταί, cf. ἔται 43 ξυνήβιος 50 cf. συνθάκων 52 ξυνία 57 συνῆσαν 60 cf. συνίστωρ 71 ξυμπονῆσαι — ἀντὶ τοῦ λ| 72 Sic. 77 ξύνοδα· σύνοδα 82 εὐεξ| 96 ἀποδήρη 99 ἀθλητής 200 κάδη. καὶ βίσσα 4 ψηκτρία

HES. 28 ξυναόρων (Eur. Or. 1136)· ἀνδρῶν (cf. ὀλολυγμός) 33 ξυνάοροι· ἀδελφοί 34 ξυνέβλητο (Ξ 39)· συνέβλητο. συνέτυχεν 35 ξυνελαύνεις (Φ 394)· συμβαλεῖς 36 ξύνες· σύνες. ἄκουσον (Β 26) 37 ξυνέ(σε)σθαι (η 270)· συνεῖναι. συμβαλεῖν 42 ξυνή (Ο 193)· κοινή 44 ξυνήϊα (Α 124)· κοινὰ καὶ ἀδιαίρετα χρήματα 57 ξύνιον (Α 273)· ἤκουον. συνῆκαν 58 ξυνιόντας (Φ 390)· συμπορευομένους 59 ξύνισαν (Ξ 393)· συνήρχοντο 62 ξυνοθόπος· ξενοδόχος 67 ξυνόν (Π 262)· κοινόν 70 ξυνοχῆσι (Ψ 330)· τῷ συνέχοντι τόπῳ τοῦ καμπτῆρος, καὶ στενοῦντι ἀμφοτέρων τοὺς δρόμους ⟨cf. ἐν ξυνοχῆσιν⟩ 73 ξυνθήματος· συνθήματος. ἔστι δὲ σημεῖον, ἢ πρόσφθεγμα, διδόμενον ἐπὶ γνωρίσμα(τι) τῶν οἰκείων ἐν πολέμῳ, ἢ ἑτέρᾳ τινὶ ἐπιβουλῇ (schol. Eur. Phoen. 1147) 74 ξυνέχοιτο· συνέχοιτο. συνείη 85 ξύει· τρίβει 89 ξυνεχῶς· συνεχῶς, διαπαντός 90 ξύμβεναι· σύμφωνοι ⟨107⟩ 97 ξυστοῖς (Λ 564)· ἀκοντίοις 201 ξυστῷ (Δ 469)· τῷ δόρατι 2 ᾽ξῶθεν (Eur. El. 74)· ἔξωθεν 3 Ξώλων· ἔθνος βαρβάρων ⟨cf. Ὠξώλων⟩

Ο

Ο· ἄρθρον προτακτικὸν ἀρσενικὸν ἑνικόν. καὶ ἀντὶ ἀρσενικοῦ ὑποτακτικοῦ πτώσεως ὀρθῆς τοῦ ὅς. καὶ ὑποτακτικὸν ἄρθρον οὐδετέρου ὀνόματος. καὶ ἀντὶ ἀναφορικοῦ τοῦ οὗτος (*Α* 9). καὶ ἀντὶ τοῦ διό (δ 206). καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι (*Α* 120)

ὄα (Plat. Conv. p. 190 D)· δένδρον κάρπιμον· καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ οὕτω καλεῖται. Ὄα καὶ μηλωτή (ὄϊς δὲ τὸ πρόβατον) καὶ ἡ σὺν τοῖς ἐρίοις δορά. ἡ δὲ ἐν τοῖς ἱματίοις ᾤα

ὁ ἀγελαῖος· ὁ ἐν ἀγέλῃ διάγων [4]

Ὀαεῖς· δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς [6. 7]

ὄαρας· γάμους. οἱ δὲ γυναῖκας

ὀαρίζειν· ἄνδρας καὶ γυναῖκας ὁμιλεῖν (*Χ* 128)·

παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισι

ὀαρίζουσιν· εἰρηνεύουσιν

ὀαρισμοί· διάλογοι. ἡ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ὁμιλίαι (Callim. fr. CXVIII)· ὄαροι γὰρ αἱ γυναῖκες [12]

ὀαριστύν (*Ν* 291)· μάχην

ὀαριστύς (*Ξ* 216 *Ρ* 228)· ὁμιλία. ἡ παραλογιστικὴ διήγησις. ἡ ἀδολεσχία [15]

ὄαροι· αἱ γυναῖκες, ἀπὸ τοῦ συνηρμόσθαι·

δάρων ἕνεκα σφετεράων (*Ι* 327)

μῦθοι, λόγοι. βουλεύματα. τινὲς δὲ θιάσους. καὶ παιδιὰν περὶ τὰ ἀφροδίσια

ὁ Βάκχιος (Eur. Cyclop. 521)· ὁ Διόνυσος [18]

ὀβελίσκοι· ὀβελοί [20]

ὀβολοί· [ad 21] καὶ τόκοι. καὶ εἴδη νομισμάτων. καὶ ἐν ἄστει δικαστικοὶ μισθοί

ὀβολοστάτης (Antiphan. fr. I 4 p. 92)· ὀβολοστάτας τοὺς δανειστὰς ἔλεγον. ἐδίδουν δὲ σταθμῷ οἱ δανείζοντες· διὸ βολοστάται (Ar. Nubb. 1155) προσηγορεύθησαν. τινὲς δὲ τὸ δανείζειν ἱστάνειν (q. v.) φασίν

ὀβολοστατεῖν· δανείζειν

ὀβρικάλοις (Aesch. Ag. 147 fr. 47)· τοῖς τῶν θηρίων ἐκγόνοις

ὀβριμοεργός (*Ε* 403)· ἰσχυρὰ ἢ μεγάλα ἐργαζόμενος ἔργα, μεγαλοπράγμων

ὄβριμον· βαρύ [ad 26]

ὀβριμοπάτρη (*Ε* 747)· ἰσχυρὸν πατέρα ἔχουσα

ὄβριμος· [ad 28] γενναῖος. [ad 28] [29. 30]

ὀγάστωρ· ὁμογάστωρ (Tzetz. Lycoph. 452)

Ὄγγα Ἀθηνᾶ (Aesch. Sept. 487)· ἐν Θήβαις ἐπιχώριος, ἐπώνυμον ἔχουσα .....

ὀγδόα· ἡμιχοίνικον (cf. ἡμιόγδοον)

ὀγδόδιον· θυσία παρὰ Ἀθηναίοις τελουμένη Θησεῖ [35]

Ὄγκας Ἀθηνᾶς (Aesch. Sept. 487)· τὰς Ὠγυγίας πύλας λέγει [37]

ὀγκηθμός· κραυγὴ ὄνου [39]

†ὀγκίαι· θημῶνες. χώματα

ὀγκίον (φ 61)· ἀγγεῖον, ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες. ἢ πλέγμα κιστοειδές, ἐν ᾧ ἀπέκειντο οἱ π(ε)λέκε(ι)ς. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ὄγκου. (σιδηροθήκη) [42]

ὀγκολογῆσαι· γογγύσαι

†ὀγκοπελεθίαν· πέλεθον οὖσαν

ὄγκος· φύσημα. ὑπερηφανία. ἔπαρσις. μέγεθος

ὄγκους· τοὺς πώγωνας τῶν ἀκίδων

(......·) ἰσχυρῶς γενναίως

ὀγκοῦται· [ad 47]

ὀγκύλλεσθαι (cf. Ar. Pac. 265)· ὑφαυχενεῖν. καὶ ἐπαίρεσθαι. καὶ ὄγκον περιβεβλῆσθαι

ὀγκύλον· σεμνόν. γαῦρον

ὄγμος (*Σ* 546 *Λ* 68)· ἡ ἐφεξῆς φυτεία. μεταφορικῶς δὲ καί, ὅταν πορεύωνται ἐφ' ἕνα τεταγμένοι κατὰ στίχον, ὄγμον λέγουσιν.

COD. Ο 2 ἱματίοις ὄα 3 ἀγελέος 5 ὀάσεις 13 ὀαρίστην 27 |τηρ — ἔχων ⟨—τωρ?⟩ 32 Ἀθήναις — ἐπιχώριον ⟨cf. Γυγᾶ⟩ 34 θησσεῖ 36 ὀγυγίας ὀγκᾶται, βοᾶ, πύλας λέγει Post 40] σιδηροθήκη 42 πόγωνες 50 φυγία ⟨cf. ὄχμοί⟩

HES. Ο 4 †ὀάνυες· ἕνεδραι ⟨ΘΡΑΝΥΕϹ: ἕδραι?⟩ 6 ὄαοι· μόνοι ⟨οἷοι? an ὀά· οἴμοι?⟩ 7 ὀάριζε (*Ζ* 516)· ὁμίλει 12 ὀαριστής (τ 179)· ὁμιλητής. συσχολαστής ⟨cf. ἀριστεύς, ἀόρκτους⟩ 15 ὀάρων (*Ι* 327)· γυναικῶν 18 ὀβελίας (Arist. fr. X p. 989)· ἄρτος ὁ ἐπὶ ὀβελίσκου ὀπτώμενος ⟨Moer. 287⟩ 20 ὀβελοῖς (μ 395)· ὀβελίσκοις Ad 21 νουμία (gl. bibl.) Ad 26 ἰσχυρόν (*Ε* 790) Ad 28 ἰσχυρός (*Ε* 845) δυνατός (*Ξ* 44). καὶ ὀβριμόπατρις λέγεται ὁ ἰσχυρὸς πατήρ 29 ὀβρισαύχην (Greg. Naz. C. XIII 101)· ὁ τὴν αὐχένα βαρῶν 30 ὁ γάρ (*Α* 9)· οὗτός γε 35 ὅ γε (*Α* 93)· οὗτός γε 37 ὀγκᾶται· βοᾶ 39 ὄγκη· γωνία. μέγεθος ⟨ὄγκος⟩ 42 ὄγκοι (*Δ* 214)· αἱ ἐξοχαί, καὶ γωνίαι τῶν ἀκίδων. καὶ πώγωνες τοξικῶν βελῶν Ad 47 φυσιοῦται (rec.)

ὁ δὲ τῶν θεριζόντων στίχος ὀγμεύειν (Soph. Phil. 163) λέγεται [51. 52]
ὄγχναι (Call. Cer. 28)· αἱ ἄπιοι
†ὄγχνια· ἄπιον [55]
†ὄγυρον· ἱμάτιον. οἱ δὲ μάταιον
ὄδαγμα· βρῶμα, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν ὁδόν. ἐνεκάθητο γάρ φησι ἐν τοῖς ὁδοῖς
ὀδαγός· ὁδηγός
ὄδαια· φορτία. ἢ ὤνια. οἱ δὲ †ὀδάβα
ὁδαῖον· πράσιμον. καὶ εἰς ἐκδημίαν ἐφόδιον 73)
ὀδαίων (ϑ 163)· ὠνίων. ὀδῆσαι γὰρ τὸ ὠνήσασθαι
ὀδακτάσαι· δακεῖν τὴν καρδίαν. ἢ ἀκύρως τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς παρορύξαι (non Call. Del. 322)
ὀδάξ (B 418 al.)· τοῖς ὀδοῦσι ἐμπεφυκότες ἐνδακόντες. ὅμοιον δὲ τὸ ἀπρίξ
ὀδάξει· τοῖς ὀδοῦσι δάκνει
ὀδαξησμός (Hippocr. III p. 725)· τρισμὸς ὀδόντων. ὀδηγμός. κνησμός
†ὀδαρύς· ὀκνηρός
ὀδασμένος· ὠνεῖσθαι ἐπειγόμενος
ὀδάχα· καταπύγων. Ταραντῖνοι [69. 70]
[71] οἱ αὐτοί
ὀδεῖν· πωλεῖν. (ὁ δεῖνα Sophro fr. 24) [73]
ὄδερος· γαστήρ ⟨uterus⟩ [75]
ὀδεύει (Call. Del. 18)· περιπατεῖ. ἀπέρχεται
† ὁ δή· εἷς ⟨ὗς?⟩ δή, τοῦτο δή. ἢ στρώματα ⟨cf. μύδα⟩
ὀδήσεις· ὠνήσεις
ὀδῆσαι (Eur. Cycl. 96 fr. 113)· πρίασθαι. ἀποδόσθαι. ὠνήσασθαι
ὄδησον (Eur. Cycl. 131)· πώλησον
ὀδηθείης (Eur. Cycl. 12)· ληφθείης. πραθείης
Ὀδία· ἡ Κόρη θεός [83. 84]
ὁ δίοπος· κυβερνήτης [86. 87]
ὅδιος· οἰωνός (Aesch. Ag. 157. 104) αἴσιος. καὶ ἐπίθετον Ἑρμοῦ ⟨cf. ἐνόδιος⟩
ὀδμή (c. c. δ 442)· ὀσμή. ὄσφρησις. ἀποφορά
ὀδμηνός· πολύοσμος. εὔοσμος
ὀδοιδοκεῖ· ὁδοσκοπεῖ
ὁδοιδόκος (Soph. OT.)· κλώψ. ἐνεδρευτής. κακοῦργος ἐν ὁδοῖς, λῃστής ⟨103⟩ [93]
(ὁδοιπορεῖ [Soph. fr. 785]· ὁδεύει)
ὀδολκαί· ὀβολοί. Κρῆτες
ὀδόλυνθοι· ἐρέβινθοι
ὀδοντίδας· πολυφάγος [97]
ὀδοντισμός· εἶδος αὐλήσεως· ὅτε ἡ γλῶττα προσβάλλεται πρὸς τὸν ὀδόντα [99. 100]
†ὁδούρης· ὁ τῆς ὁδοῦ ἄρχων, ἢ κατάρχων
ὁδουρός· ἐνεδρευτὴς καθ' ὁδόν. ὁδοῦ κατάρχων. προοδοιπόρος. κακοῦργος
ὁδοῦται (Herod. IV 139)· καθ' ὁδὸν πορεύεται [104]
ὀδυνᾷ (Eur. Hipp. 247)· λυπεῖ. καταπονεῖ
ὀδύνη· λύπη. πόνος. ταπείνωσις παρὰ ἀλλοτρίων. ἢ ἀλγηδών [7]
ὀδυνηρόν (Mimnerm. fr. I 5)· λυπηρόν. ἐπίπονον
ὀδυνήφατα (E 401)· τὴν ὀδύνην παύοντα, ἀφανίζοντα τὰς ὀδύνας, ἢ παυσίπονα [10]
ὀδυρμός· κλαυθμός [12]
ὀδυσθῆναι· ὀδύσασθαι. χολωθῆναι, θυμωθῆναι, ὀργισθῆναι [14. 15]
ὄδωδεν (ε 60 ι 210)· ὄζει, πονηρὰν καὶ βαρυτάτην ἀποφορὰν πνεῖ, ἢ εὐῶδές ἐστιν
ὀδωδή· ὀσμή
ὀδωδός· ὄζον [19. 20]
Ὀδωνίς· ἡ Θάσος τὸ πάλαι (Ὠδονίς)

COD. 51 ὀγμοὺς — ὀγμοὺς ⟨cf. ἀν' ὄγμους, μετ' ὄγμους⟩ 56 ὀγυρὸν Cyrill. 58 post 62] ὀδανός 59 post 56] ὀδαφορτία, ἰωνία ⟨cf. ὠιδίον⟩ 61 ὀδακτᾶσσαι ⟨cf. ὠδάκταζον⟩ 65 ὀδαξισμός 66 cf. ἀδάϊον 71 ὁ δὲ ἢ αὐτοί 77 ὀδή 83 ὀδιμάλεος ⟨ὁ δει—⟩ ⟨87 Leg. φορτίον — ὠνητός⟩ 90 ὄδμηνος 92 ἔνοδος 102 ὀδοῦρος 5 καταπίνει 18 ὄζων

HES. 51 ὄγμους (Σ 546)· τοὺς αὔλακας· διὰ τὸ ὄγμους εἶναι (δοκεῖν) 52 Ὀγχιστός (B 506)· πόλις Βοιωτίας 55 ὀγύγια (H 6)· μέλη 69 ὁ δέ (Λ 47)· οὗτος δέ. [αὐτὸς ἐγώ] 70 ὀ δέγμην (I 513)· προσεδόκων 71 ὅδ' ἐγώ (π 205)· αὐτὸς ἐγώ 73 ὀδέον· πράσιμον. ἢ εἰς ἐκδημίαν ἐφόδιον ⟨60⟩ 75 ὅ δέ τοι (λ 117)· οὗτός σοι 83 ὁ διμαλέος· (ὁ) εὐλαβής 84 ὁδοιπόρος (Ω 375)· ὁδίτης 86 ὀδίνουσα ⟨ὠδίνουσα⟩· ἀποφορά. ὀσμή ⟨ad ὀδμά⟩ 87 ὀδμαῖος· ὀλίγος ⟨ad ὀλίος⟩. ἀτερπής. πονηρός ⟨ad ἀδαῖος⟩. φορτηγός ⟨ad ὀδαῖον⟩. πράσιμος. ὠνήτης ⟨ad ὀδαῖος⟩ 93 ὁδοιπόριον (ο 505)· ἡ ἐπὶ τὸ (τῷ) συνοδεῦσαι ἢ συμπλεῦσαι εὐωχία 97 ὁδὸν εἰρήνης (Rom. III 17)· τὴν κατὰ θεὸν πολιτείαν 99 ὁδουρεῖς· (προπορεύῃ) ⟨ex attic.⟩ 100 (ὁδουροὺς Eur. fr. 262)· τοὺς ἐν ταῖς ὁδοῖς κακουργοῦντας ⟨ex atticistis⟩ 4 ὁδοιδοκῶς· ἐν ταῖς ὁδοῖς πανοῦργος, κλώψ ⟨92⟩ 7 ὀδυνάων (Δ 117)· ὁμοίως· ἢ θλίψεων 10 ὁδοιπορεῖ· ὁδεύει 12 ὀδύσασθαι· χολωθῆναι 14 ὀδυσαμένοιο (Θ 37. 468)· ὀργισθέντος 15 ὀδυσσάμενος (τ 407)· ὀργισθείς 19 ὀδοδυσταί (ε 423)· ὀργισταί ⟨v. ὠδυσται⟩ 20 ὁδῷ ἔπι (Z 15)· παρ' ὁδῷ. ἐπὶ ὁδῷ

ὀδών (Herod. VI 107)· ὀδούς [23]
ὁ δ' ὡμάρτησε· συνηκολούθησεν οὗτος
ὀέα· μηλωτή
†ὀδες· κώδια
†ὀέσχαι· μηλωταί. βαῖται, ἤγουν δερματίναι [28]
ὀζεία· θεραπεία
ὀζήκεις· οἱ σφριγῶντες
ὄζος· κλάδος. καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ στελέχου(ς) σχιζόμενος ἀκρεμών·
ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ (Β 312) [32]
ὄζος Ἄρηος (Β 540. 704)· ὁ κλάδος τοῦ πολέμου. ὁ πολεμικός [34—37]
ὄζυγες· ὁμόζυγες
Ὄη· δένδρον. καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς [40. 41]
ὄθεσαν· ἐπεστράφησαν
ὄθεσθαι (cf. Call. fr. CCCXVI)· φροντίζειν. ἐντρέπεσθαι. †μέμφεσθαι. δεδοικέναι [44]
†ὀθέτη· ἅμαξα ἡμιονική ⟨151⟩
ὀθεύει· ἄγει ⟨161⟩. φροντίζει
ὀθέων· φροντίζων
ὄθη· φροντίς. ὤρα. φόβος. λόγος
ὁ θηλυδρίας· ὁ γυναικεῖος [50]
ὄθιζα (Thessali?)· ἅμαξα ἡμιονική ⟨145⟩
ὄθματα· ὄμματα. Αἰολεῖς
ὀθνεῖα· μάταια. ἀλλότρια, ἀλλοεθνῆ, ξένα, ἀλλογενῆ
†Ὀθοῖ· ὄνομα κύριον [155]
ὀθόναι· τὰ περιβόλαια πάντα· παρὰ τὸ ἕσασθαι. τινὲς δὲ ζώνας ἀποδεδώκασιν
ὀθόνη· σινδών. ζώνη. τελαμών. γυναικεῖον ὀθόνιον λεπτόν. καὶ πᾶν τὸ ἰσχνόν, κἂν μὴ λινοῦν ᾖ [58]
ὀθόνια (Ar. Ach. 1176)· λινᾶ ἱμάτια [60]
ὀθρεῖν· ἄγειν ⟨146⟩
ὄθροον· ὁμόφωνον, σύμφωνον
ὀθρυόεν· τραχύ. ὑλῶδες. δασύ. κρημνῶδες
ὄθρυν· Κρῆτες τὸ ὄρος
Ὀθρωνός (Lycoph. 1027)· ἡ πρὸς Κερκύρᾳ νῆσος [66—71]
οἷα· ὥσπερ, καθάπερ
οἷα δή (Herod. II 28)· ἅτε δή, ὥσπερ δή [ad 73]
οἶαι· διφθέραι, μηλωταί ⟨125⟩
οἴακες· πηδάλια ἤτοι αὐχένια. καὶ οἱ ταῦτα ἐπιστρέφοντες κανόνες. καὶ κρίκοι, δι' ὧν οἱ ἱμάντες διείρονται [76]
οἰακίζει· ἐλαύνει. διοικεῖ, κυβερνᾷ
οἰακοστρόφος (Aesch. Sept. 62 Prom. 515)· κυβερνήτης
οἰακοστροφῶν (cf. Aesch. Pers. 767)· κυβερνῶν
οἴαξ· πηδάλιον. ὁδηγός (Eur. Or. 795)
οἴαξιν· αὐχενίοις, πηδαλίοις
ὄϊας (Xen. КП V 2, 5)· τὰ θήλεα πρόβατα [83. 84]
†οἰατά· δυνά. Αἰολεῖς
οἰατᾶν· κωμητῶν. Οἶαι γὰρ αἱ κῶμαι ⟨222⟩ [87. 88]
Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ· Σοφοκλῆς Οἰδίποδι ἐπὶ Κολωνῷ (1054). γῆς προβατευομένης ἐκ νεμήσεως. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ δήμου· κακῶς· οὐ γὰρ ἐγγὺς κεῖται [90]
οἴγει· ἀνοίγει, οἰγνύει
οἰγόμενος· ἀνοιγόμενος
οἰδαίνει· οἰδεῖ. ἐπαίρεται. †σπαράσσει. φλεγμαίνει
οἰδαίνουσι· φλεγμαίνουσι. φυσῶσιν [ad 94]
οἰδαίνεσθαι· θυμοῦσθαι. καὶ τὰ ὅμοια [96]
οἴδημα· ὄγκωμα. ἀπόστημα ⟨183⟩. ταραχὴ κυμάτων

COD. 24 ὀδομάρτησε ⟨cf. ὡμάρτησεν⟩ 27 δερματῖνι 29 ὀζειέα 33 ἄρειος 45 cf. ἰθείη 52 νεολεῖς 57 σινδὸν 65 ὀθρῶνος 75 διείρηνται 86 οἰατάν, κομήτων, οἱ γὰρ αἱ 89 οἰδίποδ' ἐπικολώνα — ἀοιτοῦ 91 οἰγνύει 96 νῦν 97 cf. ἴδημα

HES. 23 ἐά· μηλωτή ⟨ὄα, ὀέα, ἐῴα⟩ 28 ὀέτεας (Β 765)· παρὰ τοῖς βαρβάροις, ὁ καλλίθριξ ⟨212⟩ 32 Ὀζώλης· Λοκρῶν γένος τι 34 Ὀζείας· ἰσχὺς Ἰαώ. ὁ αὐτὸς ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Βασιλειῶν (c. 15) Ἀζαρίας 35 ὄζων· κλάδων 36 ὄζους (Λ 234)· κλάδους 37 ὀζοφύδιον (Ε 683)· θρηνητικόν 40 ὀθαρσαλέως (υ 269)· εὐθαρσῶς, θαρσῶα 41 ὄθεν· ἔνθεν (Δ 58) 44 ὄθεται (Ο 107. 166. 162)· ἐπιστρέφεται 50 ὄθι (Β 722)· ὅπου, ἔνθα 55 ὄθομαι (Α 181)· ἐπιστρέφομαι, φροντίζω ⟨cf. 171 et οὐδ' ὄθομαι⟩ 58 ὀθόνῃσι (Γ 141)· λεπτοῖς ἱματίοις 60 ὄθριζε· διελέγετο ⟨ὀάριζε? ψιθύριζε!⟩ 66 ὀθῶς· ταχέως ⟨θοῶς⟩ 67 οἱ εἴη (Ε 24)· γένοιτο 68 ΟΙ: αὐτῷ. αὐτῇ. ἢ αὐτοῦ. ἢ ἄπιθι. ἢ πορεύου ⟨ΙΘΙ vel ΕΙ⟩ 69 ΟΙ: ἄρθρον προτακτικὸν ἀρσενικὸν πληθυντικόν, καὶ ὑποτακτικόν. καὶ ἀντὶ τοῦ οὗτοι. καὶ ἀντωνυμία τρίτου προσώπου 70 ὄθημον· ὑστερινόν ⟨ὄψιμον· ὕστερον!⟩ 71 ὄθομαι (Α 181)· ἐπιστρέφομαι (155) Ad 73 ἐνέχυρα ⟨κοῖα⟩ 76 οἵδε (Α 302)· οὗτοι 83 οἴδημα· φλεγμονή. φύσησις. ὄγκωμα. ἀπόστ(η)μα. ὡς ἐκ μεταφορᾶς δὲ τῶν σωμάτων, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπάρσεως καὶ φυσιώσεως λέγεται 84 οἵδε (Α 302)· οὗτοι 87 οἴατε· καὶ αὐτός ⟨γ 255⟩ 88 οἱ αὐτοί· οἵγε οὗτοι 90 οἳ γάρ οἱ· οὗτοι γὰρ αὐτῷ Ad 94 οἱ δὲ ἀπόντα, τὸν μέλαν 96 οἱ δέ νυ (Α 382)· οἱ δὲ δή. ἢ οὗτοι δέ

οἰδήματα· φλυκτίδες. καὶ τὰ ὅμοια

οἰδήσεις· ὁμοίως ἐπάρματα [200]

οἶδμα· κῦμα. ἔπαρμα. ῥεῦμα, πέλαγος. αὔξημα

οἴδματα· τὰ αὐτὰ πληθυντικῶς [3]

οἰδοῦντες· ὀγκοῦντες. καὶ τὰ ὅμοια [5. 6]

οἴεο· νόμιζε, ὑπολάμβανε

οἶες· πρόβατα

οἴεσθαι· ὑπονοεῖν, ὑπολαμβάνειν

†οἴεις· τὸ γόνυ. ἢ σύνθεμα στρ(ατ)ιωτικοῦ ἐπώνυμον

οἴεται· ὑπολαμβάνει, ὑπονοεῖ

οἰέτεας (Β 765)· ἰσοέτεας. ὁμήλικας ⟨128⟩ [13]

οἰζύει· μογεῖ, πάσχει

οἰζύομεν· κακοπαθοῦμεν, πάσχομεν (non Ξ 89) [16]

οἰζυρά· πονηρά. μοχθηρά, ἐπίπονα, ταλαίπωρα, κακοπαθῆ

οἰζύς (Eur. Hec. 949)· πτωχεία. κακοπάθεια, ταλαιπωρία, κακουχία [19. 20]

οἰηθῆναι· δόξαι, ὑπονοηθῆναι

οἰήϊα (Τ 43 μ 218)· πηδάλια. ἡνίαι. οἴακες [23]

οἰήσεως· δοκήσεως. ἐπάρσεως. ὑπονοίας. νομίσεως

οἰητᾶν· κωμητῶν ⟨186⟩

οἴϊας (Boeot.)· τῶν προβάτων τὰ σκεπαστήρια δέρματα

οἶ κα· ὅπου (ἄν)

οἴκαδε (Call. Del. 294)· οἰκόνδε, εἰς οἶκον (Β 154), εἰς τὸν ἴδιον οἶκον (Ar. Plut. 43), εἰς τὰ οἰκεῖα

οἱ καθ' ἡμᾶς· οἱ πρὸς ἡμᾶς

οἰκάριον τὸ ὄπισθεν γυναικωνίτιδος (Lysiae fr. 33) [31]

οἰκεῖ· μένει

οἰκεία· ἰδία [34]

οἰκεῖοι· οἱ κατ' ἐπιγαμίαν ἀλλήλοις προσήκοντες. ἢ ἴδιοι. καὶ κατὰ τὴν οἰκίαν πάντες

οἰκειώσαντο· ἰδιοποιήσαντο ⟨φκ—⟩ [37—39]

οἰκέται· οἱ κατὰ τὸν οἶκον πάντες

οἰκετεύεται· συνοικεῖ

οἰκέτης· δοῦλος. ὑπουργός

οἰκέτις (Eur. El. 104)· κατοικίδιος

οἰκεύς (Soph. OT. 756)· ὑπόχρεως οἰκέτης [45]

οἰκῆας (Ε 413)· οἰκείους. πάντας τοὺς κατὰ γένος προσήκοντας. καὶ τοὺς δούλους. καὶ πάντας τοὺς κατὰ τὴν οἰκίαν·

κήδετο [δ'] οἰκήων, οὓς κτήσατο δῖος
'Οδυσσεύς (ξ 4)

οἴκημα (Dinarch. Aeschin.) ......· Ἀττικοὶ δὲ τὸ πορνεῖον (καί). τὸ δεσμωτήριον

οἰκητήρια (Alcae. com. p. 832)· σκεύη τὰ κατ' οἶκον

Οἰκιάδης· Σιμωνίδης (fr. 244). καὶ Ἱππόνου πατήρ ...... [50]

†οἰκιδεῖν· καθῆσθαι

οἰκίζουσιν· οἰκοῦσιν

οἰκιήτης (Pherecyd.)· ὠνητὸς δοῦλος [54]

οἰκίσκος (Dem. 258, 21 Arist. p. 1129)· ὁ τῶν ὀρνίθων [ad 55]

οἰκιστής (Thuc. I 25)· οἰκίζων [57. 58]

οἱ κόθουρος οἰκουρὸς κύων [60]

οἴκοι (Α 113 al.)· οἴκοθι. ἐν οἴκῳ [62]

οἰκονομία· βράβευσις. διοίκησις

οἰκονόμος· ὁ τὸν οἶκον νεμόμενος φύλαξ [65]

οἰκόσιτος· μισθωτὸς ἑαυτὸν τρέφων [67]

οἰκότριψ (Ar. Thesm. 426)· ὁ θρεπτός.

COD. 212 οἰετέας· ἰσοετίας ὁμηλικίας ⟨cf. ἀετέα ἀντετοῦς αὐετῆ ὑετής⟩ 14 οἰζεύει 17 κακοπαθῆμα 19 δϊημονυμία 25 post 221] κομητῶν (26 οἰείας?) 27 οἶκα (imo εἰ κα) 30 γυναικότιδος 46 κτίσατο 47 τὸ δεσμωτήριον post οἴκημα 48 οἰκητόρια σκευτὰ 53 οἰκιητής (54 cf. κιμβ— σκιμβ— σκίψαι, ὠκίμβαζεν) 59 οἰκοθ| 67 οἰκοτρίβης, οἰκογενὴς δοῦλος

HES. 200 οἰδημός· ψεκτός ⟨ἀοίδιμος⟩ 3 οἴδοσις (Κ 213)· αὐτόδοσις 5 οἵ ἑ (Δ 534)· οἵτινες αὐτόν 6 οἰέαις (Α 561)· νομίζεις, ὑπολαμβάνεις 13 οἴζυε· κακοπάθει (Γ 408), μόχθει 16 ὀϊζυός (Ζ 285)· κακοπάθειας 19 οἴη· μόνη, μία: νομίζεις, ὑπολαμβάνεις ⟨οἴει⟩. ἢ ὁποία ⟨οἵη⟩ 20 οἴη δέ (Ε 864)· τὰ αὐτά. ὁποία δέ 23 οἴης (Ι 638)· μόνης: ὁποίας ⟨οἵης⟩ 31 †οἰκανόν· τὸ οἰκεῖον ⟨Byz.?⟩ 34 οἰκεῖλαι· ἐκβληθῆναι ⟨Thuc. IV 12⟩ 37 οἵ κέ ἑ (Ι 155)· οἵτινες αὐτόν 38 οἵ κέ με (Λ 175)· οἵτινες δή με 39 οἰκέοιτο (Δ 18)· οἰκεῖτο 45 οἰκῆϊ (δ 245)· οἰκέτῃ, δούλῳ 50 οἰκία (Hom.)· οἶκοι 54 οἰκιμβάζειν· στρα[τη]γεύεσθαι, διατρίβειν ⟨ὀκ—⟩ Ad 55 ἢ ἐλεεινός ⟨οἴκτιστος⟩ 57 οἰκιστρον· οἴκτιστον, ἐλεεινόν. ⟨οἰκτρόν⟩ †ἢ οἶκον 58 οἰκογενής (Genes. XVII 12)· δοῦλος. ἢ συγγενής 60 οἴκοθι (Θ 513)· ἐν οἴκῳ. ἢ ἐξ οἴκου (Π 364) 62 (οἴκοθεν γ 303)· ἐξ οἴκου 65 οἶκος· ὀλίγη οἰκία (φ 16)· οἴκῳ ἐν Ὀρτιλόχοιο δαΐφρονος. καὶ μέρος τι τῆς οἰκίας (Ζ 490)· ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε καὶ τοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ (β 48)· νῦν αὖ καὶ πολὺ μεῖζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα ...... 67 οἰκότριβες (Philo V. Mos. 1)· οἰκογενεῖς δοῦλοι

διαφέρει δὲ οἰκέτης οἰκότριβος· ὁ μὲν γὰρ οἰκότριψ γονέων δοῦλος· ὁ δὲ οἰκέτης οὐ πάντως· ἀλλὰ καὶ ὁ αἰχμάλωτος· καὶ ὁ ἐν οἴκῳ ὤν

οἰκοτρύβλιον· τό(ν) ἐκ δούλου δοῦλον

οἰκούρια· κυρίως τὰ ὑπὸ τῶν μητέρων προσφερόμενα τοῖς νηπίοις παίγνια. ἢ ἡ κατ' οἶκον φυλακή (Eur. H. f. 1373)

οἰκουρὸν ὄφιν (Ar. Lys. 759)· τὸν τῆς Πολιάδος φύλακα δράκοντα. καὶ οἱ μὲν ἕνα φασίν, οἱ δὲ δύο ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἐρεχθέως. τοῦτον δὲ φύλακα τῆς ἀκροπόλεώς φασι(ν), ᾧ καὶ μελιτοῦτταν παρατίθεσθαι (Soph. Phil. 1328)

οἰκουρός (Ar. Vesp. 970)· ὁ φροντίζων τὰ τοῦ οἴκου, καὶ φυλάττων. Οὖρος γὰρ ὁ φύλαξ λέγεται

οἰκοφθόρους· μοιχούς ⟨οἴκου φθοράς⟩ [74]

οἰκτείρειν (Call. fr. XXI)· ἐλεεῖν

οἰκτίζει· θρηνεῖ [77. 78]

οἶκτος (cf. β 81)· θρῆνος. ἔλεος. συμπάθεια. φιλανθρωπία

οἰκτρά· ἐλεεινά. ἐλάχιστα [81]

†οἰκτριζόμενος· ἐλεούμενος

οἰκτρογοοῦντας· οἰκτιζομένους, ἐλεουμένους

οἰκτρός· ἐλεεινός. ἐλάχιστος. [ad 84] δειλός. βραδύς

οἴκων, †μωστορνύναι· τῶν οἴκων μέσον τινὰ ὁρμᾶν [86]

†οἰλάωμα· τὸ προστιθέμενον τῇ πλάστιγγι τοῦ ζυγοῦ, ἐὰν μὴ ἰσορρεπῇ [88]

οἶμα· ὁρμή ⟨ὅρμημα⟩

οἰμᾶν· δύεσθαι, ὑποβρύχιον εἶναι. καὶ ὁρμᾶν

οἴματα· ἀετοῦ ὁρμήματα (Φ 252)·
αἰετοῦ οἴματ' ἔχων

οἴμη· φωνή. ὁδός. λόγος. ἱστορία. ᾠδή. ὅθεν προοίμιόν τι πρὸ τῆς ᾠδῆς. καὶ κύκλος

οἴμης (θ 37 Call. Del. 9)· γενικῶς, τὰ αὐτά

οἴμημα· ὅρμημα

[ad 95] οἴμησεν (Χ 308]· ὥρμησεν [ad 95]

†οἴμηλα· οἰμίηλα. ἀκρόδρυα ⟨cf. ι 365⟩

οἶμοι (Λ 24)· στίχοι, ὁδοί

οἴμοι (Trag.)· ἐπίφθεγμα θρήνου

οἶμον ⟨277⟩

οἶμος· ὁδός. κύκλος. τρίβος. ὅθεν καὶ τῆς ἀσπίδος κύκλους οἴμους ἐκάλεσαν

οἰμωγαί (Hom.)· θρῆνοι, ὀδυρμοί, στεναγμοί

οἰμώζει· τὰ αὐτά

⟨οἰμωκτί⟩· τὸ οἰμῶξαι

οἰμώξειαν (Soph. Ai. 962)

οἶν (Ar. Pac. 1076)· συνήρουν τὸ ὄϊν ἀρρενικῶς Ἀττικοί [306]

Οἰνάδας ἀκτάς· ἀντὶ τοῦ Οἰνωάτιδας

οἰνάδες· ἀμπελώδεις τόποι

Οἶναι· οἱ μὲν τῆς Ἀτταλίδος, οἱ δὲ τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς εἶναι [10]

Οἰναῖοι τὴν χαράδραν· παροιμία [ad 11]

οἰνάνθη (Cratin. fr. I V p. 73)· ἡ ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον φυτὸν οὕτω λεγόμενον [13]

οἴναρα (Theophr. IX 14)· τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα ⟨306⟩

οἰναρίζειν (Ar. Pac. 947)· φυλλολογεῖν. ἀμπέλους ἐργάζεσθαι

οἰναρίς (Hippocr. II p. 875 K)· κληματίς

οἰνάς (Ar. HA. V 11, 2)· εἶδος περιστερᾶς ἀγρίας [18]

οἰναχθής· μέθυσος. μεθύων

οἴνη· ἡ ἄμπελος (Hecataeus)· καὶ κυβευτικὸς λέγεται κόλος, ὁ κενὸς καὶ ἀντικείμενος τῷ ἐξίτῃ. Ἀχαιός (fr. 59) [ad 20]

COD. 68 οἰκοτρίβου 69 οἰκοτρίβαιον Poll. III 76 (70 Confusa sunt οἱ κούρια et οἰκουρία) 71 μέλιττ., 73 οἰκοφθόρας 87 σήκωμα an σιάλωμα? 300 οἰμός 4 οἰμωξία 5 συνεῖρον 7 οἰνομαεἰτιδας 9 ἰτταλίας 11 φ.οἱ δὲ δῆμον 13 Poll. VI 22 ⟨γοίνακες, εἴναξ⟩ 17 .ῖνας ⟨313⟩ 18 οἰνατίς, ἀρτέμιδος τὴν ἔνοινον 20 λόγος βόλος Ἀχαῖος] ὁ καὶ Χῖος?

HES. 74 οἰκτείρημα (Ierem. XXXI 3)· ἔλεος 77 οἶμον· κύκλον. ἔνθεν καὶ παροιμία κέκληται, τὸ παροδικὸν διήγημα. ἔστι δὲ λόγος ὠφέλιμος. καὶ ὁδός 78 οἴκτιστα (χ 472)· ἐλεεινά 81 οἰκτρίβαντα· ἐμβάται ⟨ὀκρίβαντες⟩ Ad 84 ἐλέου ἄξιος 86 οἰκωφελείη (ξ 223)· εὐπορία, ἐξ ἧς ὁ οἶκος ὠφελεῖται 88 οἶμαι· νομίζω, ὑπολαμβάνω Ad 95 οἰμῆσαι· ἦσαν 306 οἶνα· τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα ⟨314⟩ 10 οἳ ναίουσιν (Β 130)· οἵτινες οἰκοῦσιν Ad 11 τεθειμένη ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακόν τι προσελκομένων. φησὶ δὲ Δήμων, ὅτι τῆς Ἀττικῆς ἐστι τόπος Οἰνόη. οἱ δὲ ἐνταῦθα γεωργοῦντες, παροχετεύοντες τὴν ἄνω φερομένην χαράδραν, ἀρδεύειν τὰ δένδρα καὶ τὰς ἀμπέλους ἐπεχείρουν· ὕδατος δὲ πολλοῦ γενομένου συνέβη καταρραγέντα τὸν ποταμὸν τῶν κτημάτων πολλὰ διαφθεῖραι, καὶ τῶν τόπων δὲ τοὺς κύκλους (fora) ἐγχῶσαι 13 οἰν†άς (Lycoph. 358)· γένος κόρακος ⟨322⟩. οἱ δὲ ἀγρίαν περιστερὰν ⟨317⟩ 18 Οἰν.ᾶτιν (Eur. Herc. f. 379)· Ἄρτεμιν τὴν ἐν Οἰνῴῃ τῆς Ἀργείας Ad 20 Οἰνίζειν γὰρ τὸ μονάζειν κατὰ γλῶσσαν

οἰνήρυσις (Ar. Ach. 1067)· ἀγγεῖον, ὡς κοτύλη, μεθ' οὗ τὸν οἶνον ἀντλοῦσιν

οἰνιάξ· εἶδος κόρακος ⟨313⟩ [23]

οἰνίζειν· τὸ μονάζειν κατὰ γλῶσσαν ⟨320⟩ [25. 26]

οἰνιστήρια (Eupol. fr. XXVIIIa p. 473)· Ἀθήνησιν οἱ μέλλοντες ἐφηβεύειν, πρὶν ἀποκείρασθαι τὸν μαλλόν, εἰσέφερον Ἡρακλεῖ μέτρον οἴνου, καὶ σπείσαντες τοῖς συνελθοῦσιν ἐπεδίδουν πίνειν. ἡ δὲ σπονδὴ ἐκαλεῖτο οἰνιστήρια

οἰνοβαρής· οἴνῳ βεβαρημένος. μέθυσος (cf. Α 225)

οἶνοπα (Δ 350)· μέλαν. οἰνώδη τῇ χροιᾷ [30]

(οἰνόπη· ἀμπέλου μελαίνης εἶδος) 914)

οἰνόπληκτον· οἰνωμένον [32. 33]

οἰνόπτα(ι Eupol. p. 510)· ἀρχὴ εὐτελὴς (Ἀθήνησιν), καθ' ἣν θρυαλλίδας καὶ λύχνους καὶ τὰ τοιαῦτα δεῖ τὸν αἱρεθέντα ἄρχοντα παρέχειν

Οἶνος· Διόνυσος

οἰνόσπονδοι θυσίαι· ἐν αἷς οἶνος σπένδεται (Poll. VI 26)

Οἰνότροποι (Simonid. fr. 23)· αἱ Ἀνίου θυγατέρες

οἶνος ἀμπέλινος (Herod. II 60)· τοῦτο δηλοῖ καὶ ἐξ ἑτέρων γένεσθαι οἶνον

Οἰνούσιος (Alcman.)· εἶδος ἀμπέλου

οἰνοῦσσα (Ar. Plat. 1121)· μάζα οἴνῳ πεφυραμένη. ἢ ἡ διακονοῦσα τοῖς συμποσίοις

οἰνοῦσ(σ)αι καὶ οἰνοῦτ(τ)αι (Attici)· τοιαῦται [42]

οἰνόφλυξ (Xen. Apol. 19)· αἰσχρός. μέθυσος

οἰνόφλυξ· μέθυσος. ὁ κακεπίθυμος οἴνου. οἰνοφερής, πάροινος

οἰνοχίτωνας ἐλαίας· ......

οἰνοχοεῖ (Xen. ΚΠ I 3, 8)· οἰ(νο)χοεύει [ad 47]

οἰνοχόην (Hes. Opp. 742 Eupol. p. 559)· τὴν κατάχυσιν. τὸ ἀγγεῖον [49]

(Οἰνωᾶτιν [Eur. Herc. fr. 379]· Ἄρτεμιν τὴν ἐν Οἰνώῃ τῆς Ἀργείας) 318

οἰνῶνες (Xen. Hell. VI 2, 6)· αἱ ἀποθῆκαι

οἰνῶντα (Iones)· μονήρη ⟨458⟩

οἰνῶπα (Soph. OT. 211)

οἰνωπόν· πορφύρεον (Err. Or. 115 Bacch. 438), μέλανα. (ἀμαυρόν. οἰνοειδές)

οἰνωροί· οἱ ἱεραγωγοὶ Διονύσου

οἴνωτρον· χάρακα, ᾗ τὴν ἄμπελον ἱστᾶσι. Δωριεῖς

οἰνώψ· οἴνοψ. μέλαν

οἴξας· ἀνοίξας [58—60]

οἰόζωνον (Soph. OT. 846)· μονόστολον [62]

οἰόθεν οἶος (Η 39. 226)· ἐκ μόνου μόνος. τουτέστι μόνος πρὸς μόνον [64]

οἶοιτο· νομίζοι ἀρκούντως ἔχειν [ad 65] [66. 67]

ὀϊόμενον· οὐκ εἰδότα. νομίζοντα (non Δ 12)

οἷον· ὁποῖον. μόνον. τρόπον τινά. δυνατόν. καθάπερ. ἢ ποιόν [70]

οἷον ἔτυχεν· ὁποῖον ἐγένετο [72—74]

οἱονεὶ χειᾶς· ὥσπερ φωλεοῦ

οἷόν τε (Herod. I 91)· δυνατὸν λέγουσιν

οἰὸς ἀώτῳ· προβάτου ἄνθει, τουτέστιν ἐρεῷ περιβολαίῳ (α 443)·

ἔνθ' ὅ γε παννύχιος κεκαλυμ(μ)ένος οἰὸς ἀώτῳ

καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ἔριον οἰὸς ἄωτον λέγεται

οἷος· ὁποῖος (Β 192): ἢ μόνος (οἶος Δ 118) [79]

οἰοπόλος· ἔρημος, ἐν ᾗ τις μόνος ἀναστρέφεται

COD. 21 μεθ' ᾧ ⟨cf. γοιτάρυτις⟩ 29 οἰνοπά — οἰνόδη ⟨194⟩ 31 οἰνοπέπηκτον, οἰνόδεσμον 33 οἰνοποντάζει 39 οἰνουσία ? 43 |φρυξ 46 ἐλάτας (cf. δρύες οἰνοχίτωνες) 52 οἶνοπα 53 οἰνοπὸν 54 οἰεραγωγοί 55 οἴνοτρον 56 οἶνωψ, οἶνοψ 61 |ζωον 66 οἶομαι 72 οἰονεί 75 οἰονιχιασταί 77 οἰοσαῶται — ἐρέω — αὐτῶ — οἰοσάωτον

HES. 23 οἰνιεῖς· ταχεῖς. ὀξεῖς ⟨cf. οὔνιος et προὔνειχοι⟩ 25 οἰνίζεσθαι (Θ 546)· οἶνον ὠνεῖσθαι 26 οἰνίζοντο (Η 472)· ὅμοιον 30 οἰνοπέδοιο (α 193)· οἰνοφόρου, ἀμπελοφύτου γῆς 32 οἰνωπόν (Simonid. Anth. Pal. VII 20, 2)· μέλαν. ἀμαυρόν. οἰνοειδές 33 οἰνοποτάζει (ζ 309)· εὐωχεῖ. οἰνοποτεῖ. πίνει 42 οἰνοφλυγίαι (Philo VM. I 22 p. 163 Nicet. David. 170, 27 Dr.)· μέθαι Ad 47 τὸ κιρνᾶν ⟨ad οἰνοχοεύειν Β 127⟩ 49 οἰνοχόος (ι 10)· ὁ ἐπικέρνης 58 οἴξασα (Ζ 89)· ἀνοίξασα 59 οἶο· οἴῳ σου (ο 511). μόνῳ (Ν 781). αὐτῷ ⟨Υ 235⟩ 60 οἰοβίοισι (Greg. Naz. C. XLVI 11 p. 237)· μονοβίοις 62 οἰόθεν· μονοχόθεν 64 οἷοι· ὁποῖοι (Η 227). ἢ οἵ, οἵτινες Ad 65 ἢ ὑπολάβοι (χ 12) 66 ὀΐομαι (Α 78 al.)· νομίζω, ὑπολαμβάνω 67 οἰομεν, οἶος (Η 226)· μόνος πρὸς μόνον 70 οἶον (Δ 397)· ἅπαξ ἕνα 72 οἱονεί· ὡσπερεί 73 [οἱονεῖς] οἰήσεις· δοκήσεις 74 οἰονίζει· μαντεύει 79 οἷος νόος (Β 192)· ὁποία διάνοια, οἷος νοῦς

οἰοπόλῳ (*N* 473 al.)· ἐν ᾧ ὄϊες πολοῦσιν, ἢ μόνος τις πολεῖται· τουτέστιν ἐρήμῳ χωρίῳ

ὁ ἴουλος (Call. fr. XLIV)· ἡ πρώτη τοῦ γενείου βλάστη [83]

οἰο†φάγῳ σιδήρῳ· οἷον μηλοκτόνῳ [85. 86]

οἵπερ ἄν· ὅσοι περ ἄν, οἵπερ δή, οἵτινες [88—92]

οἰρῶν· ἡ ἐκ τῆς καταμετρήσεως τῆς γῆς εὐθυωρία [94—99]

οἶσθας (Cratin. p. 80)· οἶδας. ἑκατέρως Ἀττικῶς

ὀϊσθῆναι· ο(ἰ)ηθῆναι. δόξαι

ὀϊσθείς· αἰσθόμενος. εἰκάσας. δόξας (non *I* 453)

†οἰσθλά· ἀγαθά ⟨οἱ ἐσλά?⟩ [404. 5]

οἶσον· κόμισον, φέρε. ἢ σχοινίον (Antimach. fr. CII)

οἰσοφάγος (Hippocr. II p. 106)· βρόγχος [ad 7]

οἰσπάτη· προβάτων κόπρος, ῥύπος

οἰσπωτή (Soph. Ant. 310)· τῆς οἰὸς ὁ ῥύπος. ὁ δὲ Δίδυμος τὴν τῶν προβάτων [10]

οἰστά (Thuc. VII 75)· φορητά, ἐλαφρά, κοῦφα [ad 11]

ὀϊστεύει· τοξεύει

οἰστεῦσαι· τοξεῦσαι

οἰστέον (Soph. Ant. 310) [ad 14]. κομιστέον

οἰστός· ἐλαφρός, κοῦφος, φορητός. τόξευμα [ad 15]

οἰστρεῖ (Theocr. VI 27?)· ἐκμαίνει

οἰστρηλατεῖται· μαίνεται

οἰστρηλατούμενοι· πυρούμενοι

οἴστροις (Eur. I. T. 1456)· μανίαις

οἰστροπλῆγος (Soph. El. 5)· τῇ μανίᾳ πληγείσης

?ὀϊστοῦχου φαρέτρας· ὀϊστοὺς ἐχούσης. καὶ *εὐστόχου*

οἶστρος (Aesch. Prom. 568)· ἐρεθισμός, ὁ λεγόμενος *μυῖα*. μανία. ἀφροδισίων πύρωσις, ἔ(κ)καυσις. λύσσα. φόβος. καὶ εἶδος πτηνοῦ (χ 300), ὑφ' οὗ κεντιζόμεναι αἱ βοῦς σκιρτῶσιν, ὃ *μύωψ* καλεῖται [23]

οἰσυΐνῃσι (ε 256)· πλέγμασι τοῖς ἀπὸ οἰσύας γεγενημένοις, ἢ λύγοις. ἔστι δὲ εἶδος σχοινίου

οἰσύπειον· ἔριον ῥυπαρὸν προβάτων. τὸ αὐτὸ *οἰσυπηρόν* (Ar. Ach. 1176) καὶ *οἰσυπηρός* ⟨1462⟩

οἴσυπος· ὁ τῆς οἰὸς ῥύπος

?οἴσυλος· προϊοῦλος. προύνικος [28. 29]

Οἴτας· ὁ κορυνήτης

οἶ τε· ὥσπερ

οἶ τεῖδε (Cretes)· οἶ ὧδε

οἶτος· μόρος. [ad 33] κακοπάθεια. ὄλεθρος. πόνος. φθορά. νόσος. θάνατος. καὶ ὁρμίσκος τις ἐξ αἵματος [34]

οἱ φαλ(λ)οί· τὰ δερμάτινα μόρια, καὶ τὰ αἰδοῖα

οἴφειν· ὀχεύειν. καὶ τὰ ὅμοια

οἶφι· μέτρον τι τετραχοίνικον Αἰγύπτιον (LXX?)

οἰφόλης· ὁ μὴ ἐγκρατής, ἀλλὰ καταφερὴς πρὸς γυναῖκα

οἰφόλις· γυνὴ καταφερής, μάχλος, πασχητιῶσα [40. 41]

COD. 81 οἶαι, πωλοῦσιν — πωλεῖται 84 οἰοσφάγῳ Dobraeus 92 *οἱ ρῶν*, οἱ ⟨Arcad. 15, 9⟩ 94 *οἷς* 401 *οἰσθῆναι* 2 *οἰσθείς* — εἰκασθείς 6 cf. οὖσα et θύσσα 7] post 22 οἰστροφάγος 8 *οἴσπαι* 9] post 14: *οἰσποτιτής*· ὑιός 11 *οἷς τὰ* 17 *οἰστριλατεῖ* 20 πληγῇ ⟨21 cf. ὄσιγα⟩ 22 ᾧ μύωψ 24 οἴας — λυγῆς 26 *αἰός* 30 cf. κορυνήτης Μωλύχιον Περιφήτης 32 *οἶ τι δὲ*· οἴῳ δέ 36 *οἰφεῖν* 37 *οἶφιν* 38 *οἰφολῆς* (ό), ὁ μὴ κ. ἀ. ἐ. 39 *οἰφολίς* — πασχητιῶς

HES. 83 *οἴου φωτός* (Γ 53)· οἵου ἀνδρός 85 *οἰοχίτων*· δίχα ἱματίου. ἢ μονοχίτων ἢ προβατοχίτων (Greg. Naz. C. IV 143 p. 212 Dr. non § 489) 86 *οἱ παῖδα ἐοικότα* (*E* 800)· ἑαυτῷ παῖδα ὅμοιον 88 *οἰπορεῖν*· κιρνᾶν, οἰνοχοεῖν 89 *οἱ προσκείμενοι* (Deuteron. IV 4)· οἱ κολλώμενοι 90 *(ο)ἵ ῥα*· οὗτοι δή 91 *οἱραῖοι*· βλέπειν, οἵτινες ⟨οἵ ῥα· οἵ, οἵτινες et *δρᾶν*· βλέπειν⟩ 92 *οἵ ῥά μιν ὦκα* (*Π* 672)· οἵτινες δὴ αὐτὸν ταχέως 94 *οἷς*· πρόβατον (*Λ* 245). ἢ τοῖς ἑαυτοῦ (*Α* 307). ἢ τοῖς σοῖς (*Α* 179) 95 *οἵ σε* (ψ 14 Eur. Andr. 122)· οἵτινές σε 96 *οἴσει*· ἐνέγκει(η) (*Φ* 125), προσφέρει. κομίσει (*Β* 229) 97 *οἰσέμεναι* (*Γ* 120)· κομίσαι. καὶ τὰ ὅμοια 98 *οἴσεται*· ἄξεται. κομίσεται (*Ψ* 663) 99 *οἶσθα*· οἶδας (*Δ* 85), γινώσκεις (*Α* 365) 404 *οἴσομεν* (*Γ* 404)· κομίσομεν 5 *οἰσόμενος* (*N* 168)· κομίσων Ad 7 ἡ βρόχος 10 *ὀΐσσατο* (ι 213)· ἐνόησεν Ad 11 βέλη ⟨οἰστοί⟩ Ad 14 ἢ *οἰτέον* Ad 15 βέλος ⟨Moeris⟩. θάνατος. βάρος ⟨οἶτος⟩ 23 *οἰσυΐνοισιν*· ὁ..αι γένος σχοινίου 28 *οἴσωμεν* (*Γ* 104)· κομίσωμεν, φέρωμεν, ἄξωμεν 29 *οἴχεα*· δίδυμοι ὀρχιπέδων ⟨ὄσχεα⟩ Ad 33 θρῆνος 34 *Οἴτυλος* (*B* 585)· πόλις 40 *Οἰχαλία* (*B* 700)· πόλις Θεσσαλίας. ἡ εὐρυχωρία ⟨Εὐρύτου χώρα?⟩ 41 *Οἰχαλίοιθεν* (*B* 596)· ἀπὸ Οἰχαλίας

οἴχεσθαι· οἰχνεῖν. πορεύεσθαι. τρέχειν ⟨ex onom.⟩ [43]
οἰχήσονται· πορεύσονται. ἀπελασθήσονται. ἢ ἔρχονται. ὁμοίως καὶ †ἴχνη ἢ ἀφανίσθη [45]
†οἰχμή· δούλη. οἱ δὲ οἰχμᾶν [47]
[ad 48] ἢ παρ' ἐνίοις †σόλα
οἰχῶρος (Cret.)· οἰκουρός [50]
οἰώθη (Z 1 Λ 401)· ἐμονώθη [52—56]
Οἰωνίχου μουσεῖον (Com. inc. CDLXXVII)· τοῦτο δὲ Οἰωνίχου φησὶ μουσεῖον εἶναι †τὸ στης αἰή
οἰῶντα· μονάζοντα ⟨351⟩
οἰωνοί (Hom.)· σαρκοφάγα ὄρνεα, γῦπες, κόρακες. εἴρηνται δὲ οἰωνοί, δι' ὧν οἰωνιζόμεθα τὰ μέλλοντα, ὅθεν καὶ οἰωνοπόλοι (Α 69) οἱ μάντεις. ἢ ὄφεις
οἰωνοπόλοι· μάντεις. ὀρνεοσκόποι, ὀρνιθομάντεις
οἰωνός· ὄφις. ἐπιεικῶς γὰρ λέγεται εἰς τὰς μαντείας τοὺς ὄφεις ἔχειν, οὓς καὶ οἰωνοὺς ἔλεγον [62]
?οἰοθόρ· ὁ Προμηθεύς [64]
οἰωτός· χιτὼν ἀπὸ ἐρίων
ὁ καθεὶς· ὁ χαλάσας [67. 68]
(ὀκεῖλαι [Thuc. IV 12]· ἐκβληθῆναι)
ὀκείλασαν· τὴν ἐποκείλασαν ναῦν
ὀκέλλειν· ἐμβάλλειν. προσορμεῖν
ὀκέλλει· προσορμεῖ. καὶ μὴ κρατεῖ ἑαυτοῦ
ὄκ' ᾗ (Dor.)· ὅτε ᾗ
ὀκιμβάζειν· διατρίβειν. καὶ στραγγεύεσθαι ⟨254⟩
ὄκκαβος· τὰ περὶ τὸν βραχίονα ψέλλια
†ὄκκα σάζει ⟨θύξῃ⟩· ὅταν τύχῃ
ὄκκον· ὀφθαλμόν
ὀκκῦλαι· τὸ ὀκλάσαι, καὶ ἐπὶ τῶν πτερ(ν)ῶν καθίζεσθαι
ὀκλαδίας (Ar. Eqq. 1384)· θρόνος πτυκτός, δίφρος ταπεινός, ὃν οἱ ἀκόλουθοι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις. καὶ πεποίηται τοὔνομα παρὰ τὸ (ὀ)κλάσθαι
ὀκλάζειν· λαγγάζειν ⟨q. v.⟩. εἰς γόνυ κάμπτειν. †διστάσαι
ὀκλάξ (Hippocr. III p. 343 K)· ἐπι(κε)καμμένως
ὀκνεῖ (Thuc. I 120)· δέδοικε. δειλιᾷ, εὐλαβεῖται. οὐ βούλεται [ad 81] [82]
?ὀικνάδραστον· πᾶν πρᾶγμα ἄγνωμον
ὄκνος (Ar. HA. IX 17, 1 p. 435)· εἶδος ἐρῳδιοῦ. καὶ φόβος (E 817)
ὀκνῶν (Thuc. I 120)· ἀναδυόμενος. φοβούμενος
ὁκοῖον (Herod. II 175)· ὁποῖον. Ἰακῶς
ὀκορνοὺς (Aesch. fr. 251)· τοὺς ἀττελέβους. [καὶ τὰ ἀκριώδη οὕτω λέγουσιν ⟨ad ὀκρίδα Aesch. Prom. 1016⟩
ὀκριάζων· τραχυνόμενος. (Σοφοκλῆς fr. 966)
ὀκρίβαντας (Plat. Conv. 194 C)· ἐμβάτας ⟨281⟩
ὀκρίβας· ὄχημα ἡνιόχου
ὀκρίβας· οἱ μὲν ὄνον φασίν, οἱ δὲ ἄγριον κριόν, ἄλλοι κλίμακα. κυρίως δὲ τὸ λογ(ε)ῖον, ἐφ' οὗ οἱ τραγῳδοὶ ἠγωνίζοντο. τινὲς δὲ κιλλίβας τρισκελής, ἐφ' οὗ ἵσταντο οἱ ὑποκριταὶ καὶ τὰ ἐκ μετεώρου λέγουσιν [92]
ὀκριόεν (Theocr. XXV 231 Nic. Th. 970)· τραχύ. σκληρόν. στερεόν. ὀργίλον [94]
ὀκριόωντο (σ 33)· ἐτραχύνοντο. ὠργίζοντο. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἄκρα πολλὰ ἐχόντων λίθων. †ὀκριὸς γὰρ κυρίως ὁ τραχὺς λίθος [96]
ὀκρυόεν· φρικῶδες [98]

COD. 44 ἴχνη ἀφανισθήσονται? ⟨46 cf. προϊχνεύει⟩ 54 παρατησάμην 57 οἰώνιχον, 59 οἰώμεθα τὰ μέλη 63 ὁ Ἰοθόρ (Philol. XVI 2 p. 269) 67 ὀκεθεὶς — ἐκτὸς 71 προορεῖ 73 στρατεύεσθαι 77 καθέζεσθαι 78 ἀξιοῦσι — τὸ κλάσθαι 85 ἀττικῶς (87 ἀκορνοί κάρον κορνώπιδες πάρνοπες πρανώ) 89 ὀκριβαντάτας, ἐνβατάτας 90 ὀκρίβατον· σχῆμα 91 ὄνομα φ| λόγιον 95 ὀκρυόεντο 96 ὀκριστὴν — εἴδειν ἐπίστευσα 97 ὀκρίθεν

HES. 43 οἰχετηγός (Φ 257)· ὑδραγωγός ⟨ὀχ—⟩ 45 οἴχνεσκον (E 790)· ἐπορεύοντο. καὶ τὰ ὅμοια 47 οἰχομένη (X 223)· πορευομένη. καὶ τὰ ὅμοια Ad 48 οἰχομένοιο. (α 281) 50 οἴῳ· μόνῳ· οἴῳ φαινομένη (Λ 198) καὶ μόνοιο (N 781), δυϊκῶς. καὶ οἴω· ὁποίω (E 554) 52 ὀίω (Α 59)· ὑπολαμβάνω 53 οἰῶν· μόνων ⟨οἴων vel μονῶν⟩. προβάτων, αἰγῶν (Λ 678) 54 οἰωνισάμην (Genes. XXX 27)· παρετηρησάμην. ἢ ἐμαντευσάμην 55 οἰωνιστής (B 858 N 70)· ὀρνεοσκόπος 56 οἰωνοβρό⟨ώ⟩τους (Macc. II 9, 15)· ὑπὸ ὀρνέων βρωθέντας 62 οἴω· δοκῶ (I 315). μόνῳ (Λ 198) 64 οἰοταζομένης· φιλοτιμουμένης ⟨ὀνο—⟩ 67 ὁ καθ' εἷς ἡμῶν (Rom. XII 5)· εἷς τις ἡμῶν 68 ὁ καυλός (Exod. XXV 31)· ὁ κλάδος Ad 81 φόβος ⟨ad ὄκνος⟩ 82 ὀκνείω (E 253)· ὀκνῶ. καὶ τὰ ὅμοια. καὶ ὀκνηρός (LXX) 92 ὀκριόεντι βάλλω (M 380)· τραχείᾳ βάλλω 94 ὀκριόεντι (Δ 518)· τραχύ 96 ὁ Κρὴς τὴν θάλατταν (Alcae. fr. p. 735 Alcman. fr. 112)· ὡς Κρητὸς ἐν θαλάττῃ χειμασθέντος, εἶτα προσγαληνιώσαν αὐτὴν ἰδόντος „Εἴ σε μὴ ᾔδειν, ἐπίστευσα ἂν ὡς ἀληθευούσῃ“ εἰπόντος 98 ὀκρυοέσσης (Z 344)· φρικτῆς. χαλεπῆς

ὀκτάδιον· καλάθιον πρὸς ὀρνιθάρια [500]
†ὀκτήσεις· οἴσεις. ὀκνήσεις
Ὀκτώπας (Aesch. fr. 145)· ποταμός
ὀκτώπηχυ (Philemo fr. CXXVI)· τὸ ὀκτάπηχυ
ὀκτώπους (Cratin. p. 65)· σκορπίος
ὀκχεῖν (Hippocr.)· φορεῖν. ἴσχειν
ὀκχή (Callim. Hecal. fr. 66)· στήριγμα, βακτηρία, ἔρεισμα, σκῆπτρον
ὀκωχεύειν· ἔχειν, συνέχειν
ὄλα· τὰ ἐντὸς τῆς σηπίας στρογγύλα [9]
ὀλαί (Diphil. fr. IV p. 417)· κριθαί. ἀπαρχαί
ὀλαιμεύς· τὸ (sic) τὰς ὀλὰς βάλλων
ὀλαιτοί· σπερμολόγοι. καὶ ὀλατοί
ὀλβ†άχιον· κανοῦν. Δεινολόχος [14]
ὄλβιος· πλούσιος. εὐδαίμων. ὁ διὰ τοῦ ὅλου βίου μακαριστός (λ 449)
ὀλβοδότης (Eur. Bacch. 572)· πλουσίους παρέχων. Ὄλβος γὰρ ὁ πλοῦτος
ὄλβος· πλοῦτος. χρῆμα. τιμή (σ 122) [18]
ὄλεθρος βαθύς (Aristoph. p. 1078)· ἔνιοι ἐπὶ κόσμου γυναικείου. ἀπώλεια [20. 21]
†ὀλείρ· ἔλειος μῦς (576) [23]
ὀλέκειν· ἀπολλύναι. πολιορκεῖν. φονεύειν [25]
ὠλέκρανα (Ar. Pac. 443)· οἱ πήχεις, τὰ ἐπὶ τῶν ἀγκώνων ὀστᾶ. καὶ †ὀλέκρανες τὰ αὐτά
ὀλερόν (Hippocr. II p. 668 K)· βορβορῶδες. τεταραγμένον [28]
ὀλετῆρες· φονεῖς (534)
†ὄλεχθον· τὸ μαζονόμον [31]
†ὀληθείς· ὀδυνηθείς
†ὀλήθη· καὶ τὰ ὅμοια [34]
ὀλιβάξαι· ὀλισθεῖν
ὀλιβρόν· ὀλισθηρόν. λεῖον. ἐπισφαλές
ὀλίγα ἄττα (Ar. Vesp. 57)· ὀλίγα τινά
ὀλιγαρχίαι· ... ὀλίγοι ἦρχον
ὀλιγαρχούμενοι· ὑπὸ ὀλίγων ἀρχόμενοι. τρεῖς δέ εἰσι πολιτεῖαι, βασιλεία, ὀλιγαρχία, δημοκρατία [40—42]
ὀλιγηπελέων (O 24)· ὀλίγον δυνάμενος, ἀσθενής, ἄτονος
ὀλίγινθα· ὀλίγον
ὀλίγιοι· εἶδος ἀκρίδων. τινὲς ῥιζίον, ὅμοιον βολβῷ
ὀλίγιστος· ὀλιγοχρόνιος. ἐλάχιστος (non T 223)
ὀλιγίστου· παρὰ μικρόν
ὀλιγόγνωμον· ὀλίγωρον
ὀλιγοδεής· ὀλίγα χρῄζων (Poll. VI 28)
ὀλιγοδρανέων (O 246)· ὀλίγον δυνάμενος
ὀλιγοδρανής (Ar. Av. 686)· ὀλίγον ἰσχύων, ὀλίγον δυνάμενος [52—55]
ὀλίγου δεῖν· σχεδόν, ἐγγύς
ὀλιγόφρων· μικρόψυχος
†ὀλιγοψύχησα· μικροψύχησα
ὀλιγωρεῖ· ῥαθυμεῖ, ἀμελεῖ
.....· ἢ ὀλίγην ἔχων φροντίδα
ὀλιγώρως· μικρολόγως. σκνιφῶς. ῥυπαρῶς
ὀλίζονες (Nic. Th. 123)· ἥσσονες, ἐλάσσονες
ὀλιζοῦται· μειοῦται, ὀλιγοῦται
ὀλιζοῦνται· μειοῦνται, ὀλιγοῦνται
Ὀλιζών· πόλις (B 717). καὶ ὁ ἐλάσσων ⟨ὀλίζων⟩ [65]
†ὀλίκοι· ἐκκομίδαι
ὀλικῶς· ἐξ ὅλου. ἐπιρρηματικῶς
ὄλινοι· κριθῆς δεσμοί. καὶ λῖνος παρὰ Κυπρίοις
ὀλινύει· λήγει. ἀργεῖ ⟨pro ἐλινύει⟩

COD. 505 ὀκνεῖν, φρονεῖν 8 σηπυίας ⟨cf. ὀλός⟩ 10 ὄλαι 11. 12 Phot. 327, 2 13 cf. εὔπλουτον ληχοῖον οὐλοχόϊον 16 πλουσίως 22 ἔλιος 24 ὀλύκειν, ἀπολύναι πολυ| ⟨26 cf. λέκρανα, κύβωλα⟩ 27 ὄλερον (cf. ἀλερόν, θολερόν) 32 ὠχλήθη? ὀνιάθη (Aeolice)? 35 ὀλίβραξαν infra 45 ὄλιγγοι Phot., cf. ὄρπας 47 ὀλιγωστοῦ 51 |δράνος 61 ὀλιζῶνες (cf. ὑπολίζ— et λιζ—) 63 ὀλίζυνται 64 ὀλίζων ⟨68 ὄλενοι (= ὠλέναι) κριθῆς Thes.⟩ 69 ὀλινύ., ὀλίγη ἀργεῖ..

HES. 500 ὀκτάκνημα (E 724)· ὀκτὼ κνήμας ἔχοντα 9 ὀλαεῖ· ἐνοχλεῖ. καὶ ὀλαθεῖ ὁμοίως (521) 14 ὀλβιοδαίμων (Γ 182)· τρισόλβιε. μακάριε, καὶ τὴν οὐδανίαν 18 ὀλοθρευτής (I Cor. X 10)· λυμεών 20 ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται (H 402)· ἐπιδέδεται καὶ ἐξῆπται τὸ τοῦ ὀλέθρου ὑμῶν πέρας· οἷον δέδεσθαι(ε) τῶν ὀλέθρων 21 ὀλεῖ· ἐνοχλεῖ (509). ἐξολοθρεύ(σ)ει (Proverb. I 32) 23 ὀλέθριος· ἐξολοθρευτής 25 ὀλέκοντο (Λ 10)· ἀπώλλυντο. ἐπολιορκοῦντο. ἐφονεύοντο. ἐξωλοθρεύοντο 28 ὀλέσαι (Ω 242)· ἀπωλέσαι 31 ὄλῃας (Γ 417)· ὀλοί.., ἀποθάνῃς (604) 34 ὀλητῆρες· φονεῖς (529) 40 ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ (P 394)· ἐν στενοπῷ 41 ὀλίγῃ ὀπί (ξ 492)· βραχείᾳ φωνῇ 42 ὀλίγη δὲ ἀναπνεύσης πολέμοιο (Λ 800)· ὀλίγον καιρὸν εἰς διάπνευσιν δίδωσιν ὁ πόλεμος 52 ὀλίγοισι (μ 252)· μικροῖς 53 ὀλίγον· μικρόν, ἢ οὐδέν 54 ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων (Λ 546)· πόδα κατὰ τὴν πορείαν ὀλίγον ἐναλλάσσων, ἠρέμα ἀναποδίζων, καὶ οὐ προτροπάδην φεύγων· ὅπερ ἐστὶν εἰς τοὔμπροσθεν τετραμμένος, οἷον νῶτα διδοὺς τοῖς πολεμίοις 55 ὀλιγοροῦντος· ἀδημονοῦντος ⟨ὀλιγω—⟩ 65 ὀλικάς· εἶδος πλοίου (581)

ὀλισβοκόλλιξ (Com. IV p. 645)· παρὰ τὸ ἑτοιμοκόλλιξ

ὀλισθαίνειν· πίπτειν

ὀλισθεῖν· δραμεῖν. πεσεῖν. ἐλθεῖν [73]

ὀλισθηρόν (Xen. Eq. VII 15)· πτωτικόν

ὄλισθος· πτῶσις [76]

ὁλκά· δυνατά (Cyrill. 63)

ὁλκάδεσσι· ναυσί, πλοίοις

ὁλκάζει· ἕλκει, χαλιναγωγεῖ

ὁλκαῖον· λακάνη. νιπτήρ. κρατήρ (587)

ὁλκάς (Eur. Cycl. 505)· πλοῖον (565). ναῦς φορτηγός. †ἀηδών, †εἰρήνη. δυνατάς

ὁλκαῖς· δυνάμεσι. τόνοις

ὁλκεῖς· οἱ τὰ ἀμφίβληστρα ἐπισπῶνται

ὁλκή· δύναμις. ῥοπή. ἰσχύς. βάρος (Aesch. Suppl. 884). ῥυτήρ, ἢ ῥυσταγμός (590)· (σταθμός)

ὁλκῇ μιᾷ· τόνῳ. δυνάμει

ὅλκιον (L. ὁλκεῖον)· μέγας κρατήρ. λουτήρ (Philem. fr. I p. 8)

ὁλκήϊον· τὸ αὐτό

ὁλκοί· λύχοι (Diosc. II 68). καὶ οἱ τῶν ὄφεων συρμοί. καὶ αἱ μηχαναί, δι' ὧν αἱ νῆες νεωλκοῦνται (Thuc. III 15)

ὅλκον· †ὑλκάς (ὦλκα?). τὸν ἕλκοντα πλοῖον (ὁλκόν)

ὁλκός· ὁδός (aquaeductus). ἰσχυρὸς τόνος †ῥυμός (ὅρμος?). συρμός. βάρος

†ὁλκότης· τὰ αὐτά

ὁλκοὺς ναυστάθμους (Eur. Rhes. 673)· τὰς ἕ(λ)ξεις τῶν πλοίων

ὁλκῶν· ἐφολκῶν. καὶ τὰ ἑξῆς

ὀλλύει· ἀπολ(λ)ύει. φονεύει

Ὄλμιον· ὄρος Ἐφέσου

Ὀλμειός (Hesiod. Th. 6)· ποταμός

ὅλμος· περιφερὴς λίθος, μάρμαρος, ἐν ᾧ τὰς βοτάνας τρίβουσι. καὶ ποτηρίου εἶδος. καὶ τὸ ὑπὸ ταῖς ὑπογλουτίσιν ἑκατέρωθεν κοῖλον. καὶ κύλινδρος (Λ 147)

ὁλοβολάδες· θῖνες

†ὁλόγινον· ὀζῶδες. συμπεφυκώς (627)

ὁλοεῖται· ὑγιαίνει (1745)

ὁλοθούριον (Ar. HA. I 1, 8)· εἶδος θαλάττιον

ὁλοεργός (Nic. Th. 828)· κακοῦργος [603—6]

†ὅλοισος· ὁ ἀπολλύς

ὁλοκαρπούμενον· ὅλον προσφερόμενον [9]

ὅλοκες· αὔλακες [11]

ὁλόκνημοι (Pherecr. fr. I 13 p. 300)· ὁλομελεῖς [13]

ὀλολυγή· ποιὰ φωνὴ λυπηρά, ὀδύνην καρδίας ἀσήμῳ τινὶ φθόγγῳ παριστῶσα

ὀλολυγή· φωνὴ γυναικῶν, ἣν ποιοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐχόμεναι (Call. Del. 258). καὶ †ἄνθος τι παρὰ λίμναις γινόμενον

ὀλολυγών· ζωΰφιον γινόμενον ἐν ὕδασιν, ὅμοιον ἐντέρῳ (Theophr. fr. 6 de sign. 3, 5). [καὶ τοὺς εὐήθεις δὲ οὕτως ἔλεγον (Menand. fr. CCCLXXIII) [17]

ὅλον οὐσιοῦται· ὅλον ἑνοῦται

ὀλοοῖο (Γ 133)· δεινοῦ. ἢ ἀγαθοῦ (623 et Suid.)

ὀλοοίτροπα· παρὰ Ῥοδίοις ἑπτὰ πλάσματα εἰς θυσίαν [21]

ὀλοοίτροχος (Ν 137 Herod. V 92)· ὀλίγα τρέχων. ἢ κυκλοτερής, στρογγύλος λίθος. ἢ (ὁ)λότροχος, ἐπεὶ στρογγύλος, καὶ παντὶ μέρει ἐφαπτόμενος τῆς γῆς. ὁ γὰρ τετράγωνος ἑνὶ μέρει ἐφάπτεται

ὀλοόν· κακόν, χαλεπόν, [ad 23] ἢ ἀγαθόν (619) [24]

ὀλοόφρονος (Β 723)· ὀλέθρια φρονοῦντος, κακόφρονος, δεινοῦ

ὀλόπτειν· λεπίζειν, τίλλειν, κολάπτειν

†ὀλόπτοον· συμπεφυκότα (599)

ὀλός· τὸ μέλαν τῆς σηπίας

ὀλοσπάδες (Soph. fr. 967)· ὅλαι κατασπώμεναι, καὶ καταπινόμεναι

†ὁλοστός· ὅλος ὡς ἐστίν

COD. 79 χαλινάγγει Cf. θ'ὀλκάζει, ποθολκίς et λαθρακάζων 81 πλοῖα 84 ῥυρή-σταθμος (ῡ) 86. 87 = 87. 86 ὀλκημιο 90 τόπος post συρμός 93 ὀλκῶν, ἐφολκόν 96 ὅλμιος 97 βάρβαρυς — ὑπογλούτησιν 99 ὀζῶνες 607 ὁ λοίγιος? 10 ὀλεκεύς (cf. ἄλοκας ἰῶλκα γόλοκα) 16 Phot. 329, 18. 21 20 ἑπταπλάσματα 22 ἐπιστρόγγυλος — ἐνμέρει 28 ὀλος — σηπυίας 29 ὀλοσπαδεῖς — κατατεινόμεναι

HES. 73 ὀλισθήμασι (Ierem. XLV 22 p. 389 T)· πλάναις. παραπτώμασιν 76 ὄλιος· σκίουρος. ἔλ(ε)ιος (522) 603 ὀλοή (Π 849)· ὀλεθρία 4 †ὀλοίης (Γ 417)· ἀποθάνης (531) 5 ὀλοιῇσιν (Α 342 v. l.)· ὀλεθρία(ι)ς ἀπωλείας (L. διανοίαις) 6 ὄλοισθε (α 380)· ἀπόλοισθε (ὄλλυσθαι· ἀπόλλυσθαι cod.) 9 ὁλοκαύτωμα (Levit. IV 35 al.)· ὅλον πυρὶ καθαγιζόμενον, ὁλόκληρον 11 ὁλόκληρον (Zachar. XI 16)· σῶον 13 ὁλοκληρία (Iesai. I 6)· ἕνωσις 17 ὀλολυγμός (Eur. Or. 1137)· θρῆνος, κλαυθμός (cf. ξυναόρων) 21 ὀλόμενον· δεινόν Ad 23 ὀλέθριον (Ν 629) 24 Ὀλόοσσων (Β 739)· πόλις Θεσσαλίας

ὀλόσφυροι, ὀλοσφύρατοι
ὁλοσχερής (Soph. fr. 1020, 4)· τέλειος, ὁλόκληρος. (ὡς) δυσχερής
ὁλοσχερῶς (Diphil. fr. IV p. 387)· τελείως. (διόλου. διαμπάξ. ἐξ ὁλοκλήρου)
ὁλόσχοινος (Theophr. IV 13)· ὀξύσχοινος
ὁλότροχος· περιφερὴς λίθος
ὁλουρίδας· εἶδος κόγχης
ὀλούροισιν· ἄνω τῆς θύρας στρόφιγγες
ὀλούφειν· τίλλειν
ὀλοφυγδόνα (Theocr. IX 30)· φλυκτὶς ἐπὶ τῆς γλώττης
ὀλοφυδνόν (Ε 683)· ὀλοφυρτικόν. λυπηρόν, θρηνητικόν, ὀδυρτικόν
ὀλοφυκτίς (Hippocr. II p. 875 K)· τὴν φλύκταιναν. οὐκ εὖ· ἐπὶ γὰρ τῶν δυναμένων φύεσθαί τι. ἐπιφλυκτίδα, ἢ δοθιῆνα
ὀλοφύρεται· ὀδύρεται (Χ 169?), κλαίει, θρηνεῖ, †κοπετεῖ
†ὀλόφυς· οἶκτος. ἔλεος. θρῆνος
ὀλοφώϊα (δ 410 al.)· ὀλέθρια, οἷον ὀλοποιά, δεινὰ βουλεύματα
ὀλοφώϊος· πολύπειρος, πολύφρων. πανοῦργος, πονηρός (Nic. Th. 327)
ὀλόφωνος (Cratin. fr. 1 p. 162)· ὁ ἀλεκτρυών· ἢ ἀπὸ τοῦ λόφου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ ᾄδειν ὅλον αἴρεσθαι καὶ μετεωρίζεσθαι [47]
ὄλπα· †ἡ ἐλπίς (κάλπις). καὶ χόνδρου τις ἕψησις. λήκυθος. ἔδεσμά τι. ἢ ὄλβος
ὄλπις (cf. Theocr. XVIII 45)· οἰνοχόη [50]
Ὀλυμπία δοκός· ..... [52]
Ὀλύμπια· ὁ Ἀθήνησιν ἀγών
Ὀλύμπιον (Aristot. Pol. V 11 Aristoph. fr. CCXXIX)· τοῦτο ἀτελὲς ἔμεινεν Ἀθήνησιν οἰκοδομούμενον, πολλάκις ἀρχὰς λαβὸν τῆς κατασκευῆς
Ὀλυμπιονίκης· στέφανος εἰς Ὀλυμπίαν [56]
Ὀλυμπίου πνοαί· Ὀλυμπίας ἄνεμός ἐστιν ὁ ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου πνέων Ζέφυρος
Ὄλυμπος· οὐρανός, θεοῦ οἰκητήριον. καὶ ὄρος ἐν Μακεδονίᾳ
Ὀλύμπου νόμος (Ar. Eqq. 9)· τῶν αὐλητικῶν τις
ὄλυνθος· τὸ μὴ πεπεμμένον σῦκον
†ὄλυνος· τὸ ἀπότριμμα, καὶ ἀποκάθαρμα
ὄλυρα· εἶδος σπέρματος. ἢ βρῶμά τι μεταξὺ σίτου καὶ κριθῆς. οἱ δὲ αὐτὴν τὴν κριθήν. ἄλλοι καρπόν τινα σιτικόν, ζειάν· τινὲς ζέαν (Θ 560)]63. 64]
ὀλώλαμεν (Soph. OT. 1505)· ἀπολώλαμεν, ἀπεθάνομεν [66. 67]
ὅλως· παντελῶς
ὁμᾶ (Sophr. fr. 92)· ὁμοῦ(. ἢ ἁμᾶ· ὁμοῦ)
ὁμαδεύειν· ἀθροίζειν
ὅμαδος· ἄθροισις. θόρυβος (Β 96). ὄχλος. τάραχος (Ι 571). στρατός. ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ
ὅμαιμοι (Aesch. Sept. 940)· ἀδελφοί, συγγενεῖς. ὁμόαιμοι
ὁμαιχμίη (Herod. VII 145)· συμμαχία. [ad 73] καὶ ὁμαιχμία (Thuc. I 18)
ὅμαιχμοι· σύμμαχοι
ὁμαλεῖς· ὁμοῦ
ὁμαλόν· λεῖον (ι 327?). ἴσον, ἰσόπεδον. εὐχερές
ὁμάξασθαι (Aeoles)· ἐκμάξασθαι. ὁμοιωθῆναι
ὁμαρές· ὁμοῦ. συμφώνως (Arcad. 143, 4)
ὅμαρξον (Cret.)· ἀπόμαξον (789) [80. 81]
ὁμαρτεῖν (Hom. Call. Cer. 130)· συντυχεῖν. ἐπακολουθεῖν. συναθροίζειν
ὅμαυλον (Soph. fr. 19)· ὁμόκοιτον. ὁμοῦ αὐλιζόμενον
ὄμβρος· χοιρίδιον (ὕβρος). ἢ ὑετός
ὀμβρεῖ· †ἀτιμάζει, [ad 85] ὑπερισχύει. αὔξει. πιαίνει. πλήθει [86—89]
ὁμείρονται· ἐπιθυμοῦσιν [91]
ὅμερος· τυφλός
ὁμέστιοι (Empedocl. 410 Sz.)· σύνοικοι
ὁμέστιον· σύνοικον [95. 96]

COD. 32 ὁλοσφερής· διόλου, διαμπάξ — δυσχερὴς ἐξ ὁλοκλήρου 38 ὀλουφεῖν 40 ὀδυρητικόν 41 δοθῆναι 43 ὀλοφυστύς? 48 ἔφεσις λίκυνθος ἐδέσματι 51 δόκος cf. ἐλύμνιαι 54 λαβὼν (Ὀλυμπιεῖον) 55 ὀλυμπιονύκης 57 ὀλύμπιος ἄνεμος 69 ἢ ἄρα ὁμοῦ post 68 73 ὁμαίχμη 84 cf. ἰβρίκαλοι 93 ὅμηρος

HES. 47 ὀλοώτερος (Γ 365)· ὀλέθρου αἰτιώτερος 50 ὀλύει· φθείρει 52 Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες (Α 18)· οἱ τὸν Ὄλυμπον κατοικοῦντες θεοί, ὅ ἐστιν ὄρος ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ οὐρανός 56 Ὀλύμπιος (Hom.)· οὐράνιος 63 ὄλλυται· ἀπόλλυται 64 ὄλχον· ἐνέδραν (λόχον?) 66 ὀλώλῃ (Δ 164 al.)· ἀπόληται 67 ὄλλονται (Θ 34 al.)· ἀπόλλονται Ad 73 καὶ ὁμαίθεια 80 ὁμαρτῇ (Eur. Hec. 839)· ὁμοῦ 81 ὄμβρον· βρόχον, ὑετόν Ad 85 ἀκολουθεῖ (ad ὁμορβεῖ) 86 ὁμιλάδον (Μ 3)· μετατάγμα καὶ ἄθροισμα (725) 87 ὁμιλέσωσι (Τ 159)· συμβάλωσιν 88 ὅμιλος (Σ 603)· συστροφή. ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ εἴλας εἶναι. καὶ πλῆθος ὄχλου 89 ὁμειρόμενοι (v. l. I Thess. II 8)· 91 ὄμειται (Ι 274)· ὀμνύει 95 ὁμέστι[κ]ος· ὁμόοικος (Greg. Naz. C. VI 3 p. 220) 96 ὁμᾶ (cf. Ν 626)· ὅπερ ὁμοῦ (ὅ μευ· ὅπερ ἐμοῦ)

ὁμευνήτου ⟨—έτου⟩· συγκοίτου, ὁμολέκτρου [98—700]

ὁμηγόροι· ἰσάγοροι, ἐν ταὐτῷ συνήγοροι

†ὁμηγύρειν· τὸ συνάξαι

ὁμηγύρεως· συνόδου, συναθροισμοῦ

ὁμήγυρις (Aesch. Cho. 6)· πλῆθος, ὄχλος, συναγωγή, συνέλευσις

ὁμηγυρίσασθαι (π 376)· ὁμοῦ συναγαγεῖν πολλούς

ὁμήθεα (Nic. Th. 415)· συνήθη [7. 8]

ὁμήν (Ω 57 κ 41)· ὁμοίαν. τὴν αὐτήν [10—13]

ὁμηρεῖν· ὁμοῦ ἡρμόσθαι. καὶ συμφωνεῖν

ὁμηρεῖ· ἐγγυᾶται. ἀκολουθεῖ

Ὁμηρ†εῖδαι· αἱ ῥαψῳδίαι

ὁμηρέταις· ὁμοψήφοις, ὁμογνώμοσιν

ὁμηρεῦσαι (Hesiod. Th. 39)· ὁμοφωνοῦσαι, ὁμοῦ λέγουσαι

(ὁμηρῆσαι·) τὸ συμβολῆσαι

†ὁμηρτῆρες· ἀκόλουθοι. συνήγοροι

ὁμηρίδδειν· ψεύδεσθαι

ὅμηροι (Herod. VIII 94)· οἱ ἕνεκεν εἰρήνης διδόμενοι, ἐνεχυραζόμενοι

ὅμηρος· ὁ τυφλός (Lycoph. 422). καὶ ὁ ἐνεχυραζόμενος [23]

ὁ Μίδας· βασιλεὺς Φρυγῶν πλούσιος [25—28]

ὁμιλέομεν· διαλεγόμεθα (non Hom.) [30]

ὁμιλία· διήγησις. ὅμιλος

ὁμιλίᾳ χθονός (Eur. Phoen. 1413)· ἀντὶ τοῦ φιλίᾳ, ἔρωτι τῆς πατρίδος. καὶ ἀντὶ τοῦ πάλη. περὶ γὰρ τὴν πάλην ἐσπούδασαν οἱ Θηβαῖοι

ὅμιλος (Σ 603)· ἄθροισμα. ὄχλος. θόρυβος. δῆμος. πλῆθος. [μάχη.] σύνοδος. μάχη. ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι κατ᾽ αὐτὸν ⟨κατὰ τὸν⟩ ὄχλον

ὅ μιν· ὅτι αὐτόν

ὁμιχεῖν (Hesiod. Op. 725)· οὐρεῖν

ὁμίχλη (Α 359) ἢ ὁμίχλα· ἀὴρ παχύς, σκοτεινός, ἀχλὺς [σκοτεινός] ὑδατώδης. σκοτία

ὁμίχματα (Aesch. fr. 426)· οὐρήματα

†ὁμματεῖς· πηρούς. †ἢ βλάπτεσθαι

ὀμμάτειος πόθος (Soph. fr. 729)· διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὁρᾶν ἁλίσκεσθαι ἔρωτι·

ἐκ τοῦ γὰρ ἐσορᾶν γίνετ᾽ ἀνθρώποις ἐρᾶν

καὶ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς (fr. 162) ὀμματοπάλογχά φησιν

ὁμοαιχμία· ὁμομαχία [41]

ὁμόβωμοι θεοί (Thuc. III 59)· ἐν Ἐλευσῖνι Δήμητρος καὶ Κόρης εἰσίν ......

ὁμογάλακτες (Aristot. Pol. I 1, 2)· οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους. ἢ ἀδελφοί [44]

ὁμογενῶν· συγγενῶν

†ὁμόγνουα· ἢ ἤγνοια

ὁμοδάλιον· ἰσοετές

ὁμοδίαιτος· ὁμότροφος. ὁμοτράπεζος, σύνοικος ⟨797⟩

ὁμόδοξος· μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς δόξης [50]

ὁμοερκής (Solo Poll. VI 156)· ὁμότοιχος

ὁμόζυγος· γαμετή

†ὁμοήγορον· ὅμοιον

ὁμόθεν (ε 477)· ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου·

ἐξομόθεν πεφυῶτας

ὁμοθυμαδόν (Ar. Pac. 484)· ὁμοῦ. ὁμοψύχως

ὁμόθυμος· ὁμόφρων, ὁμόψυχος [57—60]

ὁμοιΐου (Ν 358)· τοῦ ὁμοῦ ἰέναι ποιοῦντος πτολέμοιο, (ἢ) ἐν ᾧ ὅμοιος πᾶσι καὶ ἴσος ὁ κίνδυνος (Σ 309)·

ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα....

ὁμοίως δέ φησι καὶ ὁμοιΐου θανάτοιο (γ 236). καί·

ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοΐιον (Δ 315)

COD. 701 ἰσίγοροι 3 [ομένου Post 13] 18a.b ὁμηρεῦσαι· τὸ συμβ. ὁ. ὁ. λ. 15 εἱρμόσθαι 16 ὁμήρει 20 ὁμηριάδειν cf. ῥαψῴδημα 32 ὁμιλίαι — φιλίαι ⟨38 ὀμματοστερεῖς?⟩ 39 γίνεται 47 ὁμοδάλιοι, ἰσοέτες 54 πεφυκότες 61 ἴσος — τεκτανέοντα — ἄλλας ἀγείρας τηρεῖ

HES. 98 ὁμή· ὁμοία (Ψ 91). ἢ ὁμνύεις ⟨ὁμῇ Greg. Naz.⟩ 99 ὁμηγερέες (Α 57)· ὁμοῦ ἀθροισθέντες 700 ὁμηγερέεσσιν (Ο 84)· ὁμοῦ πᾶσιν 7 ὁμιλεῖ (Σ 194)· πολεμεῖ, συμμαχεῖ 8 ὁμιλικίῃ (γ 49)· τῆς αὐτῆς ἡλικίας, συνῆλιξ 10 ὁ μήνιε ν..... (Α 488)· ὠργίζετο 11 ὁμή, νῶϊ(ν Ψ 91· ἡ) αὐτὴ ἡμᾶς τοὺς δύο 12 ὅμηρα (I Macc. I 11)· τὰ ἐπὶ συμβιβάσει διδόμενα ἐνέχυρα 13 ὁμηρεύειν ⟨ficticium⟩· συμφωνεῖν 23 ὁμηνήν· τροφήν ⟨ὅμπνην⟩ 25 ὁμιλαδόν (Μ 3)· ἐν συστροφῇ καὶ τάξει μάχεσθαι, κατὰ τάγμα καὶ ἄθροισμα ⟨686⟩ 26 ὁμιλεῖ· συναναστρέφεται (Ε 834). μάχεται 27 ...... (Π 641) ἐπακολουθῆσαι νεκρῷ 28 ...... (σ 166)· ἀναστρέφεσθαι. λαλεῖν. τίθεται δὲ καὶ ἀντὶ φιλίας, καὶ διαλέξεως 30 ὁμιλήσειε (α 265)· συναναστραφῇ. (30b) ἢ ἐμαχέσατο, καὶ συνέβαλε πρὸς μάχην ⟨ὡμίλησε⟩ 41 ὁμοβόρος· ὁμοφάγος ⟨ὠμ—⟩ 44 ὁμογάστριος (Φ 95)· ἐκ τῆς αὐτῆς γαστρός 50 ὁμόδουλος· σύνδουλος ⟨Moer. 273 e Plat. Phaed. p. 85 B⟩ 57 ὅ μοι (Α 120)· ὅτι μοι 58 ὅμοια· ἴσα· ὁμοίη ἔνθεος τιμῇ (Δ 410) 59 ὁμοίης (Δ 278)· ὁμοίας. τῆς ἴσης 60 ὁμοιΐου πτολεμοῖο (Ν 358), ἐν ᾧ ὁ......

ὁμοιογενῆ· ὁμόφυλον, συγγενικόν

ὁμοιόπτεροι· ὁμοιότιμοι

ὅμοιος· ἐν ταὐτῷ συνεστώς

ὁμοιοῦσθαι· ἐξισοῦσθαι

ὁμοιωθήμεναι (*A* 187 γ 120)· ἐξισωθῆναι. συμμιγῆναι

ὁμοκλῇ (Z 137)· ἀπειλῇ. βοῇ

ὁμοκλῆς (Alcae. Strab. 413)· ὁμώνυμος. ἡ ἀπειλῆς (Call. Del. 158)

ὁμοκλή(σα)ς· ὁμοῦ ἀπελθών. ἀπειλήσας (*E* 439) βοήσας. στενάξας [70. 71]

ὁμοκλητῆρος (*M* 273 Ψ 452)· ἀπειλητῆρος. τοῦ παρακελευομένου

ὁμόκλητος (cf. Nic. Th. 882)· ὁ μιᾷ (ὁμοίᾳ?) κλήσει καλούμενος μετὰ ἑτέρου

ὁμολγῷ (Aeol. Dor.)· ζόφῳ

† ὁμολιῶν· ἰσάζων. καταλ(ε)ιαίνων

ὁμόλεκτρος (Eur. Or. 476)· σύγκοιτος [77]

ὁμολόγως· συμφώνως

Ὁμολωΐδες (Aesch. Sept. 570 Eur. Ph. 1119)· πύλαι ἐν Θήβαις

Ὁμολώϊος Ζεύς· Θήβησιν οὕτω προσαγορεύεται ὁ Ζεύς [81—83]

ὁμόπαιδα κάσι(ν) Κασάνδρας (Trag. adesp. fr. 191)· ὁμοῦ παιδευθέντα, ἢ ὁμοῦ τεκνωθέντα· ἐπειδὴ δίδυμοί εἰσιν

ὁμόπτεροι· ὅμοιοι. ὁμότριχοι. ὁμόχρονοι, ἀδελφοὶ ἥλικες, ὁμοῦ ηὐξημένοι

ὁμορβεῖν· ἀκολουθεῖν ⟨685⟩. ὁδοιπορεῖν [87]

ὁμορίτας· ἄρτος ἐκ πυροῦ διηττημένου γεγονώς

ὁμόρξαι· ἀπομάξαι, ἀποψήσασθαι

ὁμόρξῃ· ἀποψήσῃ

ὅμορος· πλησιόχωρος, γειτνιῶν

ὁμοροῦσα· γειτνιῶσα· πλησιάζουσα

ὁμορροθοῦντες· ὁμοφωνοῦντες, ὁμοηχοι

ὁμορροθεῖν· ὁμοῦ ἕλκειν, καὶ συμφωνεῖν

ὁμόρροσα· ἀθρό[ι]α [96. 97]

ὁμορῶν· ἀστυγείτων [99—801]

ὁμόσε· εἰς τὸν αὐτὸν τόπον (*M* 24)·
τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε

ὁμοσίπυοι (Charondas)· ὁμοτράπεζοι

ὁμόσκευοι (Thuc. II 96)· τῷ αὐτῷ ὁπλισμῷ χρώμενοι [5. 6]

ὁμόσπονδος (Herod. IX 16)· φίλος

ὁμόσποροι· ἀδελφοί

ὁμοστιβεῖ(ς)· συμπράττοντες

ὁμοστιχάει (O 635)· ὁμοστιχεῖ. ὁμοῦ πορεύεται

ὁμόστολοι· συμπράττοντες. τῇ αὐτῇ ὁδῷ κοινωνοῦντες

ὁμόσφυροι· συνοδοιπόροι

ὁμόσφυρος· ἀδελφή. τῆς δὲ τρίτης συλλαβῆς ἐκτεινομένης, δηλοῖ τὸν ὁμόχωρον. Σφύρα γὰρ τῆς σπορίμου γῆς τὸ μέτρον

ὁμοταγεῖς· οἱ ἐν τῷ αὐτῷ τάγματι

ὁμοτέρμων· ὅμορος, γείτων

(ὁμότιμος)· ὁμόδοξος. ἰσότιμος. ὅμοιος

ὁμοῦ (Aristoph. p. 1163)· ἐγγύς. τοπικόν. ἡ ‚ἄνδρες Ἀθηναῖοι δισμύριοι' (Demosth. 785, 23) [ad 18] [19]

ὅμουρα· σεμίδαλις ἑφθή, μέλι ἔχουσα καὶ σησάμην

† ὁμούρησιν· τὴν ὁμήρησιν. Ἀττικοί

ὁμουροῦσι (ἔουσι Herod. II 33)· γειτνιῶσιν ἐν τοῖς ὅροις

ὁμοῦ 'στιν (Ar. Pac. 513)· σχεδόν, ἐγγύς ἐστιν

ὁμοφροσύνη· προσηνία, πρᾳότης

ὁμοφυής· ὁμογενής

ὄμπαι (Callim. fr. CXXIII 1)· θύματα. καὶ πυρ(ο)ὶ μέλιτι δεδευμένοι [27]

ὄμπια· παντοδαπὰ τρωγάλια

ὄμπνη· τροφή. εὐδαιμονία ⟨723⟩

ὀμπνηρὸν ὕδωρ· τρόφιμον

ὄμπνια· τὰ ζωτικά

ὄμπνια· καρποφόρος. † τροφή. ἄφθονος. ἀγαθή. νόστιμος. ἢ τὸ ἀναπνεῖν ἡμῖν διδοῦσα

COD. 66 ἐξισο| 67 |εῖ |εῖ |ᾶ 74 ὁμολογῶ· ζοφῶ 79 ὁμολοειδεῖς 80 ὁμόλοος 84 παιδευθέντες 86 cf. ἀμ— 88 διηρημένου (cf. ἀμ—) 90 ἀπέψησ.. 95 ἄθροια 802 ἔτραπτε 4 ὁπλισμένῳ 9 ὁμόστιβοι 13 ὁμόχορον 18 Cf. marg. 1921 20 ὁμοῦρα 23 ὁμοῦστιν 30 post 35 31 ζωδικά ⟨32 τρόφιμος?⟩

HES. 70 ὁμοκλήσασκεν (*B* 199)· ἡ ὁμοκλεῖν. ἐβόα 71 ὁμοκλητῆρες· ἀπειλητῆρες 77 ὁμολοβρός (σ 26)· αἰσχρός, ἀναιδής. περίτριμμα 81 ὁμόν· ἐν τῷ αὐτῷ ὅμοιον (*N* 354)· ἡμιν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν 82 ὁμοούσιον· τὸ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὑποκειμένου ὑπάρχον 83 ὁμοουσιότης· ταυτότης κατὰ τὸ ὑποκείμενον, καὶ τὸ ἀπαράλλακτον κατὰ τὴν οὐσίαν 87 ὀμόργνυ (*E* 419)· ἀπέψα. ἀπέμε⟨ασ⟩σεν 96 ὁμοροῦσα· γειτνιῶσα, πλησιάζουσα 97 ὁμόροφος· ὁμοδίαιτος. συνάοικος ⟨748, ex onom.⟩ 99 ὁμός (*Δ* 437)· ὅμοιος. ὁ αὐτός 800 ὀμόσαι (*T* 187)· ὀμόσω. ὀμνύω 801 [ὀμόσαι] ὄμοσον (β 373)· ὄμνυω ⟨—υε⟩ 5 ὁμόσε χωρεῖν· συνδραμεῖν (cf. Ar. Lys. 451) 6 ὁμόσιτοι· ὁμοτράπεζοι ⟨803⟩ Ad 18 ὁμόφρονες 19 ὀμοῦμαι (*A* 233 Deuter. XXXII 40)· ὀμνύω 27 ὀμπᾶται· ὑβρίζει. προπηλακίζει ⟨ὄναται⟩

ὀμπνίῃ δαιτί· ἀντὶ τοῦ πολλῇ
ὀμπνίου νέφους (Soph. fr. 226)· μεγάλου, πολλοῦ, ηὐξημένου
ὄμπνιος λειμών· ὁ τῶν πυρίνων καὶ Δημητρίων καρπῶν· ἐπεὶ Ὄμπνια ἡ Δημήτηρ
ὀμπνιόχειρ· πλουσιόχειρ. πλούσιος
ὀμφά· ὀσμή. Λάκωνες
ὄμφακες (η 125)· πάντα τὰ αὐστηρὰ καὶ ὀξέα, ἤγουν ὄξινα
ὀμφακίας (Ar. Ach. 352)· πάροξυς
ὀμφαλητόμος (Hippocr. 608, 55)· μαῖα
Ὀμφαλίδαι· πατριαί ⟨—ά⟩
ὀμφαλιστήρ· ᾧ τοὺς ὀμφαλοὺς ἀποτέμνουσιν
ὀμφαλόεσσα· ἡ Ἄρκτος (Nic. Al. 7)· διὰ τὸ μέσον τὸν βόρ(ε)ιον πόλον περιέχειν. τινὲς δὲ τὴν εὔτροφον χώραν [ad 43] [44]
ὀμφαλός· ζυγοῦ τὸ μέσον. καὶ Δελφοί, ἐπειδὴ μεσαίτατοι
ὀμφαλὸς Αἰγαῖος· ζητεῖται πῶς τὴν Πυθὼ (.....) ὀμφαλὸν Αἰγαῖον. τινὲς δὲ παρὰ τὸ τῆς Αἰγαίων γῆς (.....)
ὀμφή· φήμη θεία. κληδὼν θεία. φωνή. δόξα. πνοή (837). ὀνείρου φαντάσματα
†ὄμφορα· ὅσα ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἐκφέρεσθαι ὁ νόμος κωλύει
ὀμφύνειν· αὔξειν. σεμνύνειν. ἐντιμότερον ποιεῖν [50]
ὁμωρόφιος καὶ ὁμώροφος (Dem. 553, 3)· ὁ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρχων
ὅμως· πλήν. ὁμῶς· ὁμοίως
ὁμωχέται (Thuc. IV 97)· οἱ συμμετέχοντες τῶν αὐτῶν σπονδῶν. ἢ ὁμοβώμιοι. καὶ ὁμόναοι (Bocoli)
ὅν· ἄρθρον ἀρσενικὸν ἑνικὸν ὑποτακτικόν·

ὅν τινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον (B 188)

καὶ οὐδέτερον ὑποτακτικόν·

Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἤϊ' Ὀλύμπιος (A 609)

καὶ ἀντωνυμία ἀρσενικὴ τρίτου προσώπου ἀντὶ τοῦ τὸν ἑαυτοῦ·

αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν (Z 474)

ἢ ὑπάρχον ⟨ὄν⟩†. ἢ τὸν αὐτόν
ὀναίμην (Soph. OT. 644)· τύχοιμι, ἀπολαύσω, ὠφεληθείην [56]
ὄναιντο ἢ ὀναί(α)το (Simonid. Anth. Pal. VII 516, 2)· ὠφεληθεῖεν
†ὄναιον· ἀρεῖον
ὄναρ (A 63)· καθ' ὕπνον φαντασία
ὄνασθαι (Eur. Med. 1025)· ὠφελῆσθαι
†ὀνᾶς· δοῦλον. ἀνόητον. ἀχρεῖον
ὄναται· ἀτιμάζεται. μέμφεται (827) [63]
ὄνειαρ· ὠφέλημα. ὀνήσιμον. ἀγαθόν (Call. Ep. LII 6) [65]
ὀνείατος· στρατηγός ⟨τραγήματος?⟩
ὀνειάτων· ὀνησιφόρων [68]
ὄνειδος· αἶσχος. μέμψις. κατήφεια. καὶ κλέος (Eur. Phoen. 1732). καὶ εἶδος πόματος [70]
†ὀνείλεον· θυσία Ποσειδῶνος
Ὄνειον (Thuc. IV 44)· ὄρος ἐν Κορίνθῳ
ὀνειρείῃσι πύλῃσι (δ 809)· ταῖς τῶν ὀνείρων πύλαις, αἷς ὑφίσταται μυθικῶς, ὧν τὴν μὲν μίαν κερατίνην, τὴν δὲ ἑτέραν ἐλεφαντίνην. ἢ τῷ ὕπνῳ. διὰ γὰρ τούτων ὄνειροι εἰσπέμπονται
ὀνειρόπληκτος· ὀνείρῳ πεπληγώς [ad 74]
ὀνειροπολεῖ (Ar. Nub. 16)· ὡς ἐν ὀνείρῳ βλέπει, ἢ ὡς ἐν ὕπνῳ φαντάζεται
ὀνειροπόλος (α 62)· ὀνειροκρίτης. ἢ ὁ περὶ τοὺς ἰδίους ὀνείρους πολούμενος, καὶ διὰ τούτων † τοὺς πέλας μαντευόμενος· ἢ ὁ κρίνων αὐτούς
ὀνειροπολῶν· δι' ὀνείρων μαντευόμενος [78—80]
ὀνήμεναι· ὠφεληθῆναι [82]
ὄνησις· ἰσχύς. ὠφέλεια
ὀνησιφόρος· ὠφέλειαν φέρων (1731)
ὀνησιφόρων· τὰ ὠφέλιμα φερόντων [86. 87]

COD. 33 ὀμπνεῖ 34 |είου 35 |ειος — πυρ.νων καὶ δημ.τρίων καρπός 36 ὀμπνειόχειρ 37 ὄμφα, cf. ποτόμφει 39 παρόξους 40 |ίτομος 45 μεσέτατοι 46 αἰγὸς 49 cf. ὠμφ— 51 ὁμόροφος 53 ὁμοχέται — ὁμοβώμενοι 54 εἴη Post 60] 64 63 ὀνᾶται 73 |ηησι 75 βλέπεν — φαντάζεσθαι 81 ὀνειμέναι

HES. Ad 43 ἢ ὀμφαλοὺς ἔχουσαι, ἢ στρογγύλαι. καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι (Δ 448) 44 ὀμφαλόεντα (Ω 269)· ὀμφαλοὺς ἔχοντα ζυγόν. Ὀμφαλοὺς δὲ λέγουσι τὰς ἐν τῷ ζυγῷ τρώγλας, ἐφ' ⟨ὑφ'⟩ ὧν αἱ ἡνίαι δέδενται 50 ὀμωθῆναι (Ξ 209)· εἰς ὁμὸν οἱ ἐλθεῖν 56 †ὀναίνειν ⟨ὀνάμην⟩· ἀπήλαυσα 63 ὃν γόνον (λ 233)· τοὺς ἑαυτοῦ προγόνους, ἢ τὴν ἑαυτοῦ γένεσιν 65 ὀνείατα (κ 9)· ὅσα ὄνησιν παρέχει καὶ ὠφέλειαν. ἀγαθὰ βρώματα 68 ὀνείδη (Prov. III 31)· ὕβρεις. χλευάσματα. κατηγορίαι. αἰσχύναι 70 ὀνείνυεν· ὠφέλησεν Ad 74 ἢ ὀνειροκρίτης 78 Ὄνειρος (B 8)· ὁ θεός. καὶ τὸ δι' αὐτοῦ θέαμα 79 ὄνετο· ὠφεληθείη ⟨ὄναιτο⟩ 80 ὀνήμενος (β 33)· ἄξιος ὀνήσεως· οἷον ὄνησιν ἑαυτοῦ λάβοι. τινὲς δὲ φρόνιμος 82 ὀνείσεαι (Z 260)· ὄνησιν λήψῃ (921) 86 ὀνητά· μεμπτά ⟨ὀνοστά?⟩ 87 ὃν ἠτίμησεν (A 94)· ὃν ἀτίμως ἔπεμψεν

ὀνήτωρ· ὄνησιν φέρων [89]
ὄνθος (Ψ 775)· βόλβιτον, κόπρος βοῶν
ὄνια· ὠφέλιμα. ἢ βρώματα. ἢ κτήματα ⟨cf. ἄσπετ' ὄνεια⟩
ὄνιαρ (Boeoti?)· ὠφέλεια
ὀνίας (Nicand. Thyat.)· σκάρου εἶδος
ὄνιγλιν (Alcm. fr. 115)· εἶδος οἴνου
ὀνίδια· τοῦ ἵππου τὸ ἀφόδευμα
ὀνίνασθαι (Plat. Gorg. 525 B)· ὠφελεῖσθαι
ὀνίνησιν· ὠφελεῖ
?ὀνίνοιεν· ὠφελήσοιεν ⟨αιεν — αιεν⟩
ὀνίσκος· τεκτονικὸς πρίων
†ὀνίστειοι· νεοσσοί
Ὀνίτης· ἥρως ὄνομα. καὶ ἴσως ἂν εἴη†
ὀνῖτις (Nic. Al. 56)· ὀρίγανον
[ad 903] ὀνοβάτιδες· αἱ ἐπὶ μοιχείᾳ ἁλοῦσαι γυναῖκες καὶ ἐξενεχθεῖσαι ἐπὶ ὄνων
(ὄνογλιν cf. ὄνιγλιν)
ὀνόγυροι (Nic. Th. 70)· σειροί. καὶ πόα τις
†ὀνοδέστεροι· ἄγνωστοι [6]
ὀνοκίνδιος (Eupol. fr. VI p. 502) καὶ ὀνοκίνδας· ἀστραβηλάτης. ὀνηλάτης [8. 9]
ὀνομακλυτὸς Ἄλτης (Χ 51)· κατὰ μὲν τοὺς ἓν ἀκούοντας ἔσται ὁ ἔνδοξος κατ' ὄνομα· κατὰ δὲ τοὺς διαιροῦντας ὁ τῷ ὀνόματι κλυτός
ὀνομαστοί (Herod. VIII 89)· ἔνδοξοι, περιβόητοι
ὀνομῆναι· ὀνομάσαι, ἐπαγγείλασθαι [13]·
ὀνόπη· ἀμπέλου μελαίνης εἶδος
ὀνόπορδον· τὴν ἐλξίνην. ἔστι δὲ λάχανον ἄγριον. καὶ εἶδος κογχυλίου (Epicharm.)
ὄνος· ὁ ἀνώτερος λίθος τοῦ μύλου (Alexid. p. 477). καὶ τὸ ὑποζύγιον. καὶ τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα πολύπουν ζῷον καὶ συστρεφόμενον, ὡς κύαμος. καὶ τὸ ἀχθοφόρον ζῷον. καὶ ἐφ' οὗ τὴν κρόκην νήθουσι. καὶ ἰχθῦς (Anaxandr. fr. I 50 p. 184) ποιός, ὁ (κα)ὶ ὀνίσκος λεγόμενος
ὀνόσαιτο (Ν 127)· ἐκφαυλίσει(ε). μέμψαιτο
ὄνος ἄγει μυστήρια (Ar. Av. 159)· τοῖς μυστηρίοις ἐξ ἄστεος (εἰς Ἐ)λευσῖνα κομίζουσι τὰ πρὸς τὴν χρείαν διὰ τῶν ὄνων. τότε μάλιστα εἶχον τοὺς ὄνους ἀχθοφοροῦντας
ὄνος Ἀντρώνιος (Pherecr. fr. XII p. 260)· παρόσον ἐν Ἀντρῶνι τῆς Θεσσαλίας ὄνοι μεγάλοι γίνονται
ὄνος ἰσόσπριος (Soph. fr. 335)· ἔστι δὲ ζῷον πολύπουν, ὀσπρίῳ ὅμοιον, ὃ καὶ ἴουλόν τινές φασιν [21]
ὀνοστά· ἐκφαυλισμοῦ ἄξια, ψεκτά, μεμπτά, εὐτελῆ, φαῦλα. ἢ καὶ ἄμεμπτα (Ι 164)
ὀνοστύππαξ (Com. inc. fr. CLXV)· [ad 23] διὰ μὲν τοῦ ὄνου τὸν μύλωνα ὀνειδίζων· διὰ δὲ τοῦ στύππακος, ὅτι στυππ(ε)ιοπώλης ἦν
ὀνοτάζειν· ὀνειδίζειν, ὑβρίζειν
ὀνοταζομένη· πορθουμένη. Ἴων μεγάλῳ δράματι (fr. 14). κυρίως δὲ ἐπὶ τοῦ ἐκφαυλίζεσθαι
ὀνοτάζων (Hesiod. Opp. 258)· ὑβρίζων, ἐκφαυλίζων
ὀνοτός (Pind. I. III 68)· μεμψίμοιρος. πτωχός. ἐπονείδιστος
ὄνου γνάθος· Εὔπολις (fr. inc. LXXXV) παίζει εἰς πολυφαγίαν. ἔστι δὲ καὶ τόπος (ἐν Λακωνικῇ), οὕτω καλούμενος
ὄνου πόκαι (Ar. Ran. 186)· χωρίον ἐν ᾅδου διατετύπωκεν Ἀριστοφάνης οὕτω λεγόμενον πλάσας. ἔστι δὲ καὶ παροιμία τις· ὄνου πόκαι, ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ ἀτελῶν· οὐδὲ γὰρ αἱ πέξεις τῶν ὄνων καὶ κάρσεις δύνανταί τι. ὥσπερ εἰ λέγοι τις ὄνον κείρεις. παρόσον οὖν τὰ ἐν ᾅδου ἀνήνυτά ἐστι καὶ τὸ μηδέν, παρὰ τοῦτο τὰς τοῦ ὄνου πόκας ἔπλασεν
ὄνου σκιά· Ἀριστοφάνης Σφηξί (v. 191)·
περὶ τοῦ μαχεῖ νῷν δῆτα; περὶ ὄνου σκιᾶς
ἐπὶ τῶν (περὶ) μηδενὸς χρησίμου φιλοτιμουμένων
ὄντως (Call. Ep. LIII 1)· ἀληθῶς [32]
ὀνυρίζεται· ὀδύρεται
ὀνυχιεῖ· ἐπιμελῶς ἐξετάσει

COD. 94. 95 = 95. 94 94 ὀνίγλιν (Ὄνογλιν Ath. p. 31 C) 95 ὀνιαῖα 901 ὀνείτης 2 ὀνιτίς (φλονῖτις Diosc. III 147) 14 ἀμπέλου εἶδος μελ| εἶδος 16 οὗ καὶ τὴν 20 ὄνοσις, ὄσπριον 29 παίξεις — κειρεῖς — ἔπλασας 30 περὶ τούτου νῦν δὴ μάχει — σκιάν 34 ἐξετάζει

HES. 89 ὄνθον (Ψ 781)· κόπρον κτηνῶν, ἤτοι βόλβι(τ)ον Ad 903 ὀνοβόστιδες 6 ὄνοιτο (Ν 287)· ὁμοίως 8 ὀνοκένταυροι (Iesai. XIII 22)· παρὰ Ἀκύλᾳ τριχίωντες, δαιμόνων τι γένος, κάθυλον καὶ σκοτεινὸν τῇ ἐπιφανείᾳ, ὅπερ σείειν (ציים) ὀνομάσαι αὐτὴν τὴν Ἑβραϊκὴν φωνὴν μεταθέντες οἱ λ.ποί 9 ὀνοκύνδος καὶ ὀνοκίνδας· ἀστραβηλάτης, ὀνηλάτης 13 ὀνομήνω (Β 488)· [ὀνομήσω] ὀνομάσω 21 ὀνόσεται (Θ 173)· ὀφελήσει Ad 23 ὀνοστύπτα. 32 ὃν τρόπον (Act. Apost. I 11)· καθάπερ, ὥσπερ, καθ' ὃν τύπον

ὀξάλειοι (Apollodor. Caryst. p. 448)· εἶδος σύκων

ὀξαλίς· ἡ ὀξεῖα τρύξ. ἢ ὀξίνης οἶνος

ὀξέα· μεγάλα. ἀνατετ†ρωμένα

ὀξερίας (Com. an. fr. CCCXX)· τυρὸς ἀχρεῖος

ὀξέως· ταχέως

ὀξίδες (Ar. R. 1440)· [ad 40] ὀξύβαφα

ὀξίνα (occa)· ἐργαλεῖόν τι γεωργικόν, σιδηροῦς γόμφους ἔχον, ἑλκόμενον ὑπὸ βοῶν

ὄξος Σφήττιον (Ar. Plut. 720)· ἴσως (διότι) οἱ Σφήττιοι ὀξεῖς ἦσαν, διὰ τοῦτο εἶπεν ὄξος Σφήττιον, ἤγουν δριμύ (Didymus)

ὄξους χόνδρος· εἶδος ἐλαίας

ὀξύ· [ad 44] ταχύ. ταχυδρόμ(ον.) μέγα. ἰσχυρόν

ὀξυάκανθον· οἱ ἐν Καρίᾳ καὶ Φρυγίᾳ †τὰ ἐμά

ὀξύβαφον (Ar. Avv. 361)· τὸ σκεῦος οὕτω λέγεται [47]

ὀξυδερκής· ὀξέως βλέπων

ὀξυθήκτοις (Eur. Andr. 1118)· ὀξυτάτοις

ὀξύθηκτος· ὀξύτατος

ὀξυθύμια (Eupol. p. 469 et com. an. fr. CLXXIV)· τὰ ξύλα, ἐφ' οἷς ἀπάγχονται· ἀπὸ τοῦ ὀξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι· οἱ δὲ τὰ καθαρτήρια καὶ ἀποτρόπιμα ξύλα, ἅπερ εἰς τὰς τριόδους ἀποστρέφουσι καθαίροντες τὰς οἰκίας. τὰ οὖν [ἀνα]καθάρματά εἰσι τὰ λεγόμενα ὀξυθύμια

ὀξυλαβῆσαι (Xen. Hell. VII 4, 27)· ὀξέως λαβέσθαι πραγμάτων

ὄξυλον· ὅμοιον ...., ἰσόξυλον

ὀξύμαλα (Περσικά)· τὰ κοκκύμηλα (ἅ τινες ἄδρυα) [55]

ὀξυόεντι (Ε 50)· ὀξεῖ. ἢ ὀξυΐνῳ. Ὀξύα δὲ εἶδος δένδρου

ὀξυπευκές (Aesch. Cho. 640)· ὀξύπικρον

ὀξύπετρος· γῆς ποιὸν εἶδος οἱ γεωργικοί φασιν

ὀξύπρῳροι (cf. Aesch. Prom. 424)· ὀξυκέρατοι

ὀξυρεγμία (Aristoph. fr. 1150)· ἀπεψία

ὀξυρρεπής· ὀξέως βαρῶν, ἢ ῥέπων, ἢ κινούμενος

ὀξύς· ταχύς. δριμύς. φρόνιμος

ὀξυτόνως· κυρίως ......

ὀξυωπίαν (Aristot. Probl. IV 3)· ὀξυβλεψίαν

†ὄοιγα· φαρέτρα [66. 67]

ὀπά (Dor.)· θυρὶς ἡ ἐκ τοῦ κεράμου. καὶ φωνή(ν ad ὄπα)

ὄπα γηρύοντες (epic. inc.)· φωνὴν φθεγγόμενοι

ὀπαδεῖ (Pind. P. IV 237)· ἐπακολουθεῖ

ὀπαδός· ἀκόλουθος. συνεργός. δοῦλος

ὀπάζει· κατόπιν διώκει (Θ 103). περιποιεῖ [ad 72]

ὄπαζε· [ad 73] ἐδωρεῖτο. ἐδίωκεν

ὀπαζόμεναι· ἑπόμεναι. θεραπεύουσαι

ὀπαία (Diphilus)· κεραμίς, ἡ τὴν κάπνην ἔχουσα [76]

ὄπας· ὀφθαλμούς

ὀπάσαι· δοῦναι

ὀπάσας· χαρισάμενος [80]

ὄπασεν· ἔδωκεν

†ὀπασθείς· ἐκ τῶν ὀπίσω δεθείς, καὶ ἐξαγκωνισθείς (1456) [83]

ὄπασον· ἀπόδος, πάρασχε

ὀπάσσω (Call. Dian. 33)· χαρίσομαι

ὀπαστόν· τὸ ἐφόδιον. Περγαῖοι

†ὀπάτα· τὸ ὀπήτιον (cf. ὕπεα) [88]

ὄπατρος (Μ 371)· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός τινι γεγονὼς ἀδελφός

ὀπάων (Η 165)· ἀκολουθῶν

ὁ πέραν· ὁ ἐπέκεινα

ὀπεύει· περισκοπεῖ, βλέπει

ὀπή· θυρίς

ὀπηδεῖν (Hom.)· ἀκολουθεῖν

ὀπηδητήρ· σύνοδος. ἀκόλουθος [96. 97]

ὅπη κεν· ὅπη ἄν [99]

ὀπήσασθαι (Euphorion. fr. XLVIII)· θεωρῆσαι [1001]

ὄπιδα (ξ 82)· ἐπιστροφήν, ἐντροπήν

ὀπιδνή· φοβερά. πονηρά

ὀπίζεο· πονηρεύου. ἀπόφευγε (non Χ 332)

οινος

COD. 35 ὀξάλιοι 36 εἶδος 40 ὀξίδαι 42 |τειον |τειοι |τειον 51 ἀποτρόπημα Post 56] 64 ὀξυοπείαν 61 ὀξύρεγμα, πεψία ⟨75 Moer. 292?⟩ 86 πέρσαι 87 ἐπήτειον 90 ἀκολούθων 98 οὕτω ἄν

HES. Ad 40 λαγύνια μικρά. ἢ ⟨Moer.⟩ Ad 44 ὀξέως. ταχέως 47 ὀξυβελής (Δ 126)· ὀξέως βληθείς, ἢ ταχέως βαλλόμενος 55 ὀξὺν ἄρνα (Β 440)· ὀξὺν πόλεμον 66 ὄοιτο (ρ 580)· ὑπελάμβανεν 67 ὅου κλέος (Β 325 h. Apoll. 156)· οὗ δόξα Ad 72 δίδωσι (Φ 570), παρέχει (Ρ 566) Ad 73 παρεῖχε (Ο 327) 76 ὀπάονα (Ρ 610)· ἀκόλουθος. παρὰ τὸ ἕπεσθαι 80 ὀπάσσατο (Τ 238)· προσελάβετο 83 ὀπασσάμενος· ἀκολουθήσας (κ 59) 88 (ὄ)πατρον (Λ 257)· τὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός 96 ὀπηδοῖς (Greg. Naz. Arc. VI 74)· ἀκολούθοις. συνοδοιπόροις 97 ὀπιζόμενος· ἐντρεπόμενος. αἰσχυνόμενος 99 ὀπηνίκα (Iudith XI 12)· ἡνίκα, ὁπόταν, ὅτε 1001 ὄπιβαλ· πτέρνα. ἢ σφυρόν ⟨L. οὐπίβαλος⟩

ὀπίζεται· ἐντρέπεται. αἰσχύνεται
ὄπιθεν· τῶν ἀπολελ(ε)ιμμένων [7. 8]
ὀπιπᾶ· ἐξαπατᾷ. ἀπατεών, ἢ ἀπατῶν ⟨ὀπῖπα⟩
ὀπιπεύει· περιβλέπει, περισκοπεῖ
ὀπιπεύεις (τ 67)· περιβλέπεις, περισκοπεῖς·
ὀπιπεύεις δὲ γυναῖκας
ὁ δὲ παρθένους περιβλεπόμενος παρθενοπίπας
ὀπιπευέτω· περιβλεπέτω
ὀπὶ πηρά· ὀφθαλμιῶσα
ὀπίσθια· τὰ παρελθόντα. [15] ἄλλοι τὰ τῶν ζώων οὐραῖα
ὀπισθοδόμοις· τόπῳ οἴκων, ἐν ᾧ τὰ κειμήλια ἀπόκειται
ὀπισθοδόμος (Ar. Plut. 1193)· ἐν τῇ ἀκροπόλει, οὗ τὸ δημόσιον ἀργύριον ἀπέκειτο πρὸς τῷ ὀπισθοδόμῳ καὶ ὁ φόρος
ὀπισθοκρηπίς· εἶδος ὑποδήματος
ὀπισθόπους· ὑποστρέψας (non Eur. Hipp. 54)
ὀπισθορμήσας· εἰς τοὐπίσω χωρήσας
ὀπισθοτίλα (Strattid. p. 781)· σηπία [22. 23]
ὄπισον· λάχανον ἄγριον. †ἢ τρωκτόν. †ἢ ἄπιστον [25]
ὀπίσσοος· εἰς τοὐπίσω ἐπάνω φέρεσθαι
†ὀπίσωρ· δυσάρεστος
ὀπίσω· πάλιν, ὕστερον, μετὰ ταῦτα. καὶ τὸ μέλλον [29. 30]
ὀπίστατος· τελευταῖος, ὕστατος, ὀπίσω τῶν φευγόντων
†ὀπίττομαι· οὐ πείθομαι. Βοιωτοί
ὅπλα· ποτὲ μὲν τὰ πολεμικὰ σκεύη· ποτὲ δὲ τὰ τῆς νεὼς σχοινία (φ 388). καὶ τὰ χαλκευτικά (γ 433 Σ 409) [34]
(ὁπλαί Macedon.)· αἱ πυξίδες. ἢ ὄνυχες ἵππων, καὶ ἑτέρων κτηνῶν [35]
ὁπλή· ὄνυξ κτήνους. ἄλλοι ἐπὶ ποδῶν ἀνθρώπου. ἢ χηλή
ὁπλίας· Λοκροὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς συνελαύνοντες ἀριθμοῦσι τὰ πρόβατα καὶ τὰ βοσκήματα
ὁπλίζεσθαι· ἑτοιμάζεσθαι [39]
ὅπλον· ἔνδυμα πολεμικόν. καὶ τὸ αἰδοῖον (Nicand. Ath. 683 E) [41. 42]
ὁπλότερος (B 707)· νεώτερος [44]
ὅποι· ἔνθα, ὅπου, ποῦ [46—48]
ὅποι ποτέ (Soph. Phil. 780 Empedocl. 193)· ὅπου ποτέ, πῇ
ὀπός· [ad 50] βοτάνη τις, δι' οὗ πήγνυται τὸ γάλα (E 902). καὶ τὸ τῶν δένδρων δάκρυον. καὶ τὸ γαλακτῶδες ἐκ τῆς συκῆς ἀνιέμενον (Nic. Th. 907) [51]
ὁπόστον· πολλοστόν
ὁπόταν· ὅτε, ὅταν [ad 53]
ὁποτέρας· ὁποίας [55—59]
ὁ προστρόπαιος· ὁ ἀποστρέφων. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων
ὀπταλέον· ὀπτόν
ὀπτ(αν)εῖον (Com. V p. 707)· μαγειρεῖον [63. 64]
ὀπτήρ (Soph. Ai. 29)· ὁρατήρ. ἐφόπτης
ὀπτῆρες (Aesch. Suppl. 182)· κατάσκοποι. καὶ τὰ ὅμοια
ὀπτήρια (Callim. D. 74)· τὰ ἐν τοῖς ἀνακαλυπτηρίοις διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ
ὀπτίλοι· ὀφθαλμοί
ὀπτιλίασις· ὀφθαλμίασις
ὀπτή· ὀπτική. Ὀπτικὸν καὶ ὀπτὸν ταὐτὰ σημαίνει· ὁρατά, φανερά, προορατικά
ὀπτός· φαινόμενος. ἢ ἑψημένος πυρί
ὀπυίειν (Hesiod. Th. 819)· γαμεῖν [73]
ὀπυιομέναι· γεγαμημέναι
ὀπυιομένη (Θ 204)· γεγαμένη [76]
ὀπυ(ι)όλαι· γεγαμηκότες [78]

COD. 6 ὄπισθεν 10 πσκοπ῀ (with ε above) 13 ὀπίπερα 15 ἄλλα — οὐραί 16 τόποι 17 πρὸς τὰ 22 |τωνος 26 ὄπισσος 34 οἱ π| 49 ὁποίποτε 50 πυτίων 68 ὀπτοιαλοί 69 ὀπτοιαλίασις 70 ὀπτ.῀ 78 ὄπωτα — ἴδον

HES. 7 ὄπιθεν δὲ δράκων (Z 181)· τὴν δ' οὐρὰν δράκων 8 ὄπιν· περιστροφή (φ 28). φωνή (A 604) 15 ὀπίσθια 22 ὀπισθότονος (Deuter. XXXII 24)· ἐναντίον κύρτωμα 23 ὀπισθοφανές (Genes. IX 23)· εἰς τοὐπίσω προσέχων 25 ὀπίσεται· ὄψεται 29 ὀπίσσωτρον· ἡ ἀψὶς τοῦ τροχοῦ ⟨ἐπί—⟩ 30 ὀπισθότατον (Greg. Naz. C. XIV 55 p. 83)· τελευταῖον, ἔσχατον 34 ὁπλάς (Psalm. LXVIII 31) 35 ὅπλεσθαι (T 172)· ὁπλίζεσθαι 39 ὁπλίσαι (Ω 190)· παρασκευά[ζε]σ[θ]αι 41 ὅπλισμα· βῆμα ⟨τὸ πλίγμα⟩. καὶ τὸ τοῦ πλοίου σχοινίον 42 ὁπλοτεράων (Ξ 267)· νεωτέρων 44 Ὀπόεις (B 531)· πόλις Λοκρίδος 46 ὀποιιομένη (Θ 304)· μισγομένη 47 ὅποι· ὅπου 48 ὀρέγει· παρέχει Ad 50 πυτία ⟨Moeris⟩ 51 ὁπόσον (Ω 792)· ὁποῖον Ad 53 ἡνίκα (Π 62) 55 ὄππη (N 784)· ὅπου 56 ὁπότευ· ὅτι μέν, ὅτι δέ 57 ὀ(π)πόθι (I 577)· ὅπου 58 ὁππότεροι (Γ 299)· ὁποῖοι 59 ὁππότερος (Γ 71)· ὅστις 63 ὀπτανόμενος (Act. Ap. I 3)· ὁρώμενος. ἐμφανιζόμενος 64 ὀπτασία (Luc. I 22)· θεωρία, φαντασία, θέαμα 73 ὀπυίει (β 336)· γαμεῖ 76 ὀπυιέμεναι (Ξ 268)· γαμῆσαι 78 ὄπωπα· ἑώρακα (B 799), εἶδον (Z 124), ἐθεασάμην (Ω 392)

ὀπωπαῖς· ὄψεσιν, ὀφθαλμοῖς [80]

ὀπώρα· τὸ θέρος. καὶ τὸ μετόπωρον. κυρίως δὲ ἡ σταφυλή. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀκροδρύων [82]

ὀπωρινόν· θερινόν

ὀπωρινὸν δέος· τὰ ἐν ταῖς ὀπώραις φόβητρα, ἢ κεράμβηλα [85. 86]

ὀπωρῶνας (Demosth. 314, 13)· τοὺς εἰς πρᾶσιν ὠνουμένους [88]

ὅπως· ἵνα [ad 89] [90]

†ὀπωφᾶται· πέπρηται, οἰδεῖ

ὁπωσοῦν· ὁπωσδήποτε. οἱῳδήποτε τρόπῳ [93—1100]

ὅραμα (Dem. 1460, 26)· θέαμα, ὀπτασία, ὅρασις. εἶδος. φαντασία, θέα [2—5]

ὀργᾷ· ἐπιτεταμένως ἐπιθυμεῖ. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀκμάζειν: μανίαι. θυμοί. ἐπιθυμίαι. καὶ ἦθος ⟨ὀργαί⟩

ὀργάδα (Demosth. 175, 15)· ὄρειον. ἢ γαλακτώδη· παρὰ τὸν ὀρόν

†ὀργάδ' Ἀθηνᾶν· ὀργᾶν λέγουσι τὸ ἐπί τι παρασκευάζεσθαι καὶ ὁρμᾶν

ὀργάδες (Eur. Rhes. 282)· γεγεωργημένοι τόποι

Ὀργάνη· ἡ Ἀθηνᾶ, ἣν καὶ Ἐργάνην ἀπὸ τῶν ἔργων λέγουσιν

ὄργανον· τὸ εἰργασμένον. καὶ ἐργαλεῖον

ὀργάς· λοχμῶδες καὶ ὀρει(νὸν) χωρίον, καὶ ἀνέργαστον. καὶ πᾶν τὸ ὀργιζόμενον, ἢ ἐντρεπόμενον. ἢ ἐπιθυμοῦν. ἢ ἀκμάζον

ὀργάσαι (Soph. fr. 714)· ἑτοιμάσαι. καὶ τὸν πηλὸν ὀργάσαι φασίν, ὅ ἐστιν ἑτοιμάσαι, φυρᾶσαι, βρέξαι, ἀναδεῦσαι ⟨cf. ὠργάσαι⟩

ὀργάσας (Herod. IV 64)· μαλάξας

ὀργέων (Aesch. fr. 140 an Lysias Harp. 139, 8?)· ἱερῶν, ἢ ἱερε΄

ὀργεῶναι· ἱέρειαι

ὀργεῶνες (Antimach. fr. LVII)· μύσται, ἱεροφάνται, ἱερεῖς

ὀργή· τρόπος. μανία. θυμός

ὀργητύς· ὀργή [ad 19]

ὄργια· τὰ ἱερά. οἱ δὲ τὰ μυστήρια

ὀργιάζειν (Eur. Bacch. 415)· τελεῖν Διονύσῳ

ὀργιάζουσι· τελοῦσιν

ὀργιάσθης ⟨ὠργ—⟩· ἐμυήθης. ἐχόρευσας ὁσίως

ὀργίλος· θυμώδης. μανιώδης

ὀργίοις· μυστηρίοις

ὀργυιά· ἡ τῶν ἀμφοτέρων χειρῶν ἔκτασις. καὶ τὸ μέτρον, ἀπὸ τοῦ τὰ γυῖα μετρεῖν. καὶ πήχεις τρεῖς

ὀργῶν· ἐπιθυμῶν, ὀρεκτικῶς ἔχων

ὀργῶσαν· ἐπιθυμοῦσαν [29]

ὄρδικον· τὸν χιτωνίσκον. Πάριοι

ὅρδ.μα· ἡ τολύπη τῶν ἐρίων

ὀρέγει· παρέχει

ὀρέγεται· ἐπιθυμεῖ

ὄρεγμα (Aesch. Cho. 799)· βῆμα.* ὅρμημα. ἅλμα [35—37]

(ὀρειλεχέες [Empedocl. 227]· ὀρεσίκοιτοι) 1209

ὀρείοις ποσί (Trag.)· κώπαις· ἐπεὶ ἡ ἐλάτη ὄρειος

ὀρειοκόμος· ὁ τὰς ἡμιόνους θεραπεύων

ὄρειον (Com. fr. CCCXC)· ἱμάτιον ἄγναφον

ὀρείονες· ἄνδρες (non Apoll. Rh. II 801)

ὀρεῖς· ἡμίονοι [43]

ὀρείτορες· ἄγριοι (κ 212?)

ὀρειχάλκων (Call. LM. 19)· τῶν εἰκῇ διαδεδομένων εἶναι τοὔνομα. οἱ δὲ πλείους ὑπάρχειν αὐτόν. ἔστι δὲ καὶ ὕλη ὁμοία χαλκῷ

COD. 84 καὶ ῥέμβοια (κρεμάμενα Cyrill.) 87 ὀπωρίονας ⟨v. ὡραιοπώλους⟩ ⟨96 cf. ἔορες⟩ 1107 ὅρον 12 ὄρει — ἐπιθυμῶν ἢ ἀκμάζων 17 ὀργέοντες 19 ὀργηγύς 23 ἐχώρευσας θείως 29 H. c. ὀρ[μ]γή 39 ἡμιόνας 41 cf. ῥέωνος et Plut. T. II p. 406 EF 45 διαδεδονημένον — αὐτῶν

HES. 80 ὀπωπή (Hom.)· πρόσοψις. ἐντροπή 82 ὀπώρη (μ 76)· τῷ φθινοπώρῳ 85 ὀπωρινός (Φ 346)· ἐν ἀρχῇ τῆς ὀπώρας πνέων 86 ὀπωρινῷ (Ε 5 Π 385)· τὸ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ὀπώρας 88 ὀπωροφυλάκιον (Ps. LXXVIII 2) δὲ ἡ σκηνὴ ἡ καλύβη τοῦ φυλάσσοντος Ad 89 ὄπως, παῖς. ὀφθαλμός 90 ὄπως, τὴν πρόσωψιν 93 ὄρια· τὰ νεώρια. ἔνιοι ἀποθήκας. καὶ Ῥωμαῖοι ὅρεα καλοῦσιν (horrea) 94 ὀράδα· οἱμὸς τὴν ὄρειον· οἱ δὲ τὴν γαλακτώδη· παρὰ τὸν ὄρον ⟨1107⟩ 95 ὄραε· ἔγειρε. ἐλθέ ⟨1175. 1329⟩ 96 ὄραες· ἀναγκαῖοι, προσήκοντες ⟨L. ὄαρες⟩ 97 ὀράδες· ὑλώδεις τόποι ⟨ὀργάδες⟩ 98 ὀράγδαιναν· ὁρμητικήν ⟨ῥαγδαίαν⟩ 99 ὀράζειν ⟨ὀργ—⟩· δεύειν. μαλάσσειν 1100 ὁρᾷ· βλέπω. ὁρᾷ 2 ὁρᾷ· βλέπει 3 ὁρᾶσθαι (Γ 306)· ὁρᾶν 4 ὁρατικόν (Prov. XXII 29)· γνωστικόν 5 ὁρατόν (Iob. XXXVII 21)· αἰσθητόν. θεωρητικὸν καὶ θεωρητόν Ad 19 κάπνη. διάδυσις ⟨ὀπή⟩ 29 ὀργμή· ῥύμη ⟨q. v.⟩. ῥώμη 35 ὀρεγνύς (Λ 351)· ἐκτείνων τὴν χεῖρα 36 ὀρέεσιν (Ε 486)· οἰκουροῖς γυναιξίν 37 ὄρει· φυλάσσει ⟨ὤρει⟩ 43 ὀρέγδην· ἐκτενῶς, καὶ προθύμως ⟨ὀρέδειν cod.⟩

ὀρεκτεῖν· ἐπιθυμεῖν [47]

ὀρεκτῇσι μελίῃσι (B 543)· αἷς ὀρέγδην καὶ οὐκ ἐκ διαστήματος χρῶνται, συνιστάμενοι καὶ ἐκτείνοντες τὰ δόρατα

ὀρεκτιῶν· ἐπιθυμῶν (ἐκτείνων)

ὀρεκτύς

ὀρεκτύων· ὀρέξεων

ὀρέξαι· δοῦναι. ἐκτεῖναι

ὀρεξάμενος· ἐκτείνας (Ψ 805)

ὀρέξας· δούς. ἐκτείνας [55. 56]

ὀρέξατο (N 20 non Z 466)· ὥρμησε. διέβη [58. 59]

ὄρεξις· ἐπιθυμία

ὄρεξον (Soph. OC. 846)· ἔκτεινον. ἐπίδος

ὀρεοκόμος (Ar. fr. inc. LXXIX)· ὁ τὰς ἡμιόνους τρέφων

ὀρέοντο (B 398 Alcman. fr. 63)· ὥρμων. ἐπορεύοντο

ὀρεσκῴοισιν (A 268)· ὀρεσιοίκοις ἢ ὀρεσικοίτοις· κεῖαι γὰρ τὸ κοιμηθῆναι [65. 66]

Ὀρέστη· χωρίον Εὐβοίας [68. 69]

ὀρεσχάς (Ister)· τὸ σὺν τοῖς βότρυσιν ἀφαιρεθὲν κλῆμα

ὀρεύειν· φυλάσσειν (Philol. IX p. 704)

ὀρεῦσιν (Aristot. Rhet. III 2)· ἡμιόνοις

ὀρεύς (Ar. Ran. 290)· ἡμίονος ἄρσην

ὀρεῖς· ἡμίονοι ἄρσενες

†ὀρεταί· ὁρμαί. λαβεῖς. ἐγέρσεις (1095)

ὀρέχθεον (Ψ 30)· ἐστέναζον. ἐμυκῶντο. ἐβρύχοντο

ὄρημι (Sapph. fr. 2, 11)· ὁρῶ

ὀρήχου· τῆς αἱμασιᾶς

ὀρθαγορίσκος (Lacon.)· χοιρίδιον μικρόν

Ὀρθάνης (Plat. com. p. 674)· τῶν ὑπὸ τὸν Πρίαπόν ἐστι θεῶν, καὶ αὐτὸς ἐντεταμένον ἔχων τὸ αἰδοῖον

ὀρθέσιον· ὄρθιον. μακρόν. ὀξύ. μέγα

ὀρθεῦ· ἀνορθοῦ (cf. Eur. Rh. 7) [83]

ὄρθια (A 11)· ἀνατεταμένα. ἐξάκουστα. μεγάλα

ὀρθήν· τὸ ὀρθὴν ἀπιέναι

Ὀρθία Ἄρτεμις· οὕτως εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ χωρίου, ἔνθα ἱερὸν Ἀρτέμιδος ἱδρῦσθαι ....

ὀρθιάζειν· μαντεύεσθαι

ὀρθίας (Epicharmus)· ἱστὸς νεώς. τίθεται καὶ ἐπὶ χακεμφάτου (pudendum)

ὀρθιόκωποι· οἱ ἐπιτόνως ἐλαύνοντες, καὶ ἀκλινῶς

ὀρθιοκώπους· ἐξορθουμένους ἐν τῷ ἐρέσσειν ἐπιτόνως

ὄρθιον· πρόσαντες. ἀνατεταμένον. ὑψηλόν

ὄρθιον νόμον (Herod. I 24, Terpander)· οὕτως ὀνομάσθαι φασὶν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ῥυθμοῦ, καθάπερ καὶ τὸν τροχαῖον

ὀρθογόη (Hesiod. Opp. 566)· ἡ χελιδών

ὀρθόδωρον· μέτρον τὸ ὀρθὸν τῆς χειρὸς ἀπὸ ἄκρου τοῦ καρποῦ μέχρι τοῦ δακτύλου. οἱ δὲ σπιθαμήν

ὀρθόκερως (Soph. fr. 793)· ὀρθόθριξ

ὀρθοκραιράων (Θ 231)· ἐπὶ μὲν τῶν νεῶν, τῶν ὀρθοπρύμνων· ἐπὶ δὲ τῶν βοῶν, τῶν ὀρθοκεράτων. εἴρηται παρὰ τὸ κάρα

ὀρθόκορυς· ὀρθὸν πῖλον ἔχων

ὀρθόν· τὸν ὄρθιον νόμον

ὀρθοπυγιᾶν· ὅταν γυνὴ ἑαυτὴν ἐπαίρῃ πρὸς τὸ μακροτέρα φαίνεσθαι

ὀρθόπτερος (Soph. fr. 30)· μεγάλους κολωνοὺς ἔχουσα· πτερὰ γὰρ τὰ εἰς ὕψος ἀνέχοντα. ἢ μεγάλας ἔχουσα περιστφόυς οἰκοδομάς

ὀρθοστάδιοι χιτῶνες (Ar. Lys. 45)· οἱ δὲ συρόμενοι συρτοί

ὀρθοσταδόν· τὸ ὀρθὸν ἀφροδισιάζειν

ὀρθοστάτης (Eur. Hel. 547)· εἶδος πέμματος

COD. 48 ἐσωρέγδην 49 ἐκτείνων post 1150 51 ὀρεκτῶν 70 ὀρίσχας (cf.
το
ἀρασχάδες, ἀρίσχαι) 71 cf. ὄρει, ὡρεύειν 76 ἔμυκον 77 ὄρημαι 78 αἱμασίας (cf. ἔραχος, ῥηχός) 79. 80 = 80. 79 Ὀρηθανής 79 ὀρθαγορίκος (cf. βορθ—) (81 ὀρθώσιον? ἀρθάδιον?) 82 ἀνορθοῦν (87 θριάζειν Alberlus 88 ὀρθίαξ Poll. X 134) 89 |οκῶποι 91 ἐπιπόνους 90. 91 = 91. 90 95 ὀρθοκέρως 96 ὀρθοκεράων —
ε
διὰ τὸ 97 π.λον 99 |πηγιᾶν 1200 μεγαλώ.ους — πσταούς 1 ὀρθόδιοι — συρταί
δ δ
2 ἀφρο' 3 ὀρθοστά

HES. 47 ὀρεκτῇσι (B 543)· μακραῖς 55 ὀρεξάσθω· ἐκτεινάτω (Δ 307). στρωσάτω. παταξάτω, πληξάτω. ὁ γὰρ τύπτων ἐκτείνει τὴν χεῖρα. ἔνιοι δὲ ἀγωνιζέσθω 56 ὀρέξατο· ἐξέτεινε (N 20). παρέσχεν 58 ὀρέξειν· παρασχεῖν (O 602). δοῦναι 59 ὀρέξει (E 33)· ὁμοίως 65 ὄρεσι (ο 385)· προβάτοις 66 ὀρέστερος (X 93)· ἄγριος 68 ὀρεστιάδες (Z 420)· αἱ ἐν τοῖς ὄρεσι τὴν ἑστίαν ἔχουσαι, ἤγουν οἰκίαν 69 ὄρεσφιν (Λ 474)· ὄρεσιν 83 Ὀρθη (B 739)· πόλις Θεσσαλίας

ὀρθοστατῶν· παραστατῶν

ὀρθόφρων (Soph. fr. 969)· ἀνατεταμένας φρένας ἔχων, ἢ ὀρθάς. μετέωρος

ὀρθωθείς (B 42 al.)· ἐξαναστάς

ὀρθωθῆναι· τὸ ἀπὸ τῆς ὑπτιότητος ἐξαναστῆναι

Ὀρθωσία (Herod. IV 87)· ἐπώνυμον Ἀρτέμιδος [1209]

ὀριγνᾶσθαι· ἐπιθυμεῖν. ὀρέγεσθαι

ὀριγνώμενοι· ἐπιθυμοῦντες [12]

ὁρίζει· ἵστησιν. ὅρον δίδωσι. κρίνει. θεματίζει. διαιρεῖ, ἀφορίζει [14. 15]

†ὀρινάδες· τὰ ἀνώτερα

ὄριναν· ἐτάραξαν

ὀρίνδην (Soph. fr. 565)· ἄρτον, παρὰ Αἰθίοψι. καὶ σπέρμα παραπλήσιον σησάμῳ, ὅπερ ἕψοντες σιτοῦνται. τινὲς δὲ ὄρυζαν

ὄρινε· διήγειρε τὴν ψυχήν, ἐκίνησεν. οὐ κατὰ..... ἀπειλήν (B 142)·

ὡς φάτο. τοῖσι δὲ θυμὸν ἐπὶ στήθεσσιν ὄρινεν

ὀρίνετον· ὥρμων. ἐτάρασσον, ἐκίνουν. δυϊκῶς (I 4)·

ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα

ὀρινίαι· ἀναδενδράδες

ὀρίνθη· [ad 22] ὑφώθη

ὀρινόμενοι· [ad 23] διωκόμενοι. ὑψούμενοι

ὅριον· τείχισμα. φραγμόν

ὅρισμα· στήριγμα. [ad 25] ἢ ὅρος

ὀριστάς· ὁρίζοντας

ὀρίχαλκος (C. I. 161, 1)· χαλκὸς χρυσῷ ἐοικώς. ἢ κρήνη †ἀρχίχαλκος

ὀριχᾶται· γλίχεται, ἐπιθυμεῖ

Ὄριψα· Ἐρινύς (cf. ὄρπα)

†ὄρκη· ὄψις

†ὀρκάθους· ἐφ' ὧν τὰ σῦκα ψύχουσιν

ὀρκάνη (Aesch. Sept. 346, Lycurg.)· εἱρκτή, δεσμωτήριον. ἔνιοι κρεμάστραν. ἄλλοι σαργάνην. οἱ δὲ φραγμόν ⟨1214⟩

ὅρκια· (σκῆπτρον) καθ' οὗ ὤμνυον. ἤτοι ὁρκωμόσια [34]

(ὀρκίδδει)· ὅρκον ποιεῖ ὀμνύει(ν)

ὀρκίλλ(εται· διακενῆς ὀμνύει)

ὅρκμον· φράγμα

ὅρκοι· δεσμοὶ σφραγῖδος

ὅρκυνος (Anaxandr. fr. I 61)· ἰχθῦς ποιός

ὀρκύπτειν· τὸ ὑπερκύπτειν †ἰδεῖν τι. τὸ ἐκτείνειν ἑαυτόν, καὶ ἐπ' ὀνύχων ἵστασθαι ⟨1215⟩

ὁρκωμόσια· θύματα, ἐφ' ὧν ὅρκοι γίνονται

ὁρκωτής (Cratin. fr. CXXXVII[a])· ὁ ὁρκίζων

ὁρμαθός· χορός. στίχος. φωλεός [44]

ὁρμαίνειν· ὁρμᾶν [46. 47]

†ὁρμανόν· ἀνεστηκός. χαλεπόν

ὁρμάς· κινήσεις

ὁρμάται (Herod. IV 110?)· οἱ ἀνδροκτόνοι. Σκύθαι

ὁρμει(αί)· ὁρμ(ι)αί [52]

†ὁρμεῖσθαι· ὁρμεῖν. τὸ πολεμεῖν (v. ὡρμ—)

Ὄρμενος· [ad 54] οἱ μὲν τῆς κράμβης τὸ ἐντὸς κύημα· οἱ δὲ τὸν ἄγριον ἀσπάραγον. ἄλλοι πᾶν τὸ ἐκκεκαυλημένον [55]

ὁρμή· βουλή, ἐπιθυμία. τιμή

ὁρμητήριον· καταγώγιον

ὁρμιά (Plat. com. p. 617)· σχοινίον λεπτόν [59]

ὅρμικας· μύρμ†ηξ

ὅρμινοι (Theophr. VIII 1, 4)· ὄσπριόν τι

ὁρμίσκοι· περιτραχήλιοι κόσμοι γυναικεῖοι [ad 62]

ὅρμισον· δῆσον. ἀνάπαυσον. εἰς ὅρμον κάτελθε

ὁρμοί· ἱμάντες ὑποδημάτων (cf. ῥομφεῖς)

ὅρμος· λιμήν. [ad 65] καὶ ὁ ὑπόδρομος τοῦ πλοίου καὶ ἡ στάσις [66]

COD. 4 παραπατῶν 12 cf. ὡριγνωμένου 18 σισάμη — ἑψῶντες 19 τοῖσι καὶ 20 ὠργίζετον 25 ὅριγμα 28 cf. ἀρίχεται, ὀριγνᾶσθαι 29 ἐρίνυς 32 ὁρμάνη (cf. ἐρικάνη) 33 ὀρκία — ὀμνύω — ὀρκο| cf. 1214 35. 36 ὀρκίλλ., ὀ. π. ὀ| 37 cf. ὀρχμή 39 ὅρκυνος 42 ..κωπ.'ς 43 φολεός ⟨60 βόρμαξ, βύρμακας, μύρμοι⟩ 62 |ἔρια, ἡ κλοιά 63 ὅρμησον 65 ἱππόδρομος (cf. βυρμός)

HES. 1209 ὀριαχές (Empedocl. 227)· ὀρίκοιτον ⟨ὀρειλεχές⟩ 12 ὀριγνώμενον· τεταραγμένον (Π 377). ὅρια λαβών ⟨ὡρισμένος⟩ 14 ὀρικάνην ⟨ὀρκ—⟩· δεσμωτήριον. οἱ δὲ φραγμόν. οἱ δὲ σαργάνην. ἢ σκῆπτρον ⟨cf. ὅρκια⟩ 15 ὀρικυπτεῖν ⟨ὀρκ—⟩· τὸ ἀνατείνεσθαι, καὶ ἐπ' ἄκρων ὀνύχων ἵστασθαι Ad 22 ἐταράχθη (E 29) Ad 23 ταραττόμενοι (Ξ 59) Ad 25 ἡμίονος ⟨ὀρεύς⟩ 34 ὅρκια πιστά (B 124)· ὅρκους ἐπὶ πίσταισι 44 ὁρμαθοῦ ἐκ πέτρης (ω 8)· τόπου ἐπαλλήλου πετρώδους ... συνθέσεως. ἢ τοῦ τῶν νυκτερίδων ἀθροίσματος 46 ὁρμαίνοντα (K 4 δ 732)· διανοούμενον 47 ὁρμαίνων (ο 299)· φροντίζων. ἐν διανοίᾳ ἔχων 52 ὅρμενα (Λ 572)· ὁρμῶντα. κεκολλημένα (Soph. OT. 176) Ad 54 ὄνομα κύριον (B 734). καὶ πόλις Θεσσαλίας (Θ 274). καὶ 55 ὁρμήματα· μέριμναι (B 356. 590) 59 ὁρμιευτής· ἁλιεύς ⟨Moer. p. 42⟩ Ad 62 ἢ μανιάκης. ἢ περιδέραια. ἡ κλοιά. ἢ δακτύλιοι (cf. Genes. XXXVIII 18. 25) Ad 65 ἢ περιτραχήλιος κόσμος (Aristoph. p. 1079 e Moer.) 66 ὅρμου μέτρον (ν 101)· τὸν ὅρμον. καὶ τὸν λιμένα

ὀρμώμενος· προθυμούμενος. ἢ φερόμενος [68]

ὄρνεα· ὀρνεοπώλια. καὶ πετεινά. καὶ τόπος (Ar. Avv. 13)

ὀρνιθευτής (Plat. com. p. 667)· ὀρνιθοθήρας

ὄρνιθι (Soph. OT. 52)· οἰωνῷ [ad 71]

ὀρνιθοκάπηλοι (Critias Poll. VII 197)· ὀρνιθοπῶλαι [73]

†ὀροβάδων· νεβρῶν ⟨1285⟩

ὀροβάκχη· βοτάνη τις (Theophr. VIII 8, 4). οἱ δὲ τῆς ῥοιᾶς τοὺς καρπούς, οὓς ἔνιοι κυτίνους (Nic. Th. 869)

ὀρόβιον· χρυσοκόλλης εἶδος

ὄρογκοι (Nic. Al. 41)· τῶν ὀρῶν τὰ ὀγκώδη, ἃ καὶ ὀρόχθους καλοῦσιν. ἢ ὀρῶν λόφους. τινὲς δὲ καὶ τὰ ἐργάσιμα ξύλα

ὀρόδαμνοι (Nic. Th. 863)· κλῶνες. κλάδοι. βλαστήματα. ὅρπηκες

ὀρόδαμνος (Call. fr. CXXXIX 1)· τὰ αὐτά [ad 79]

ὀροδεμνιάδες· νύμφαι, [καὶ] αἱ Μέλιτται. ἀπὸ τοῦ ὄρος καὶ τῶν δεμνίων· ἐπεὶ ἐκεῖ κοιτάζονται. οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ὀροδάμνων, οἵ εἰσι κλάδοι [81. 82]

ὀροθέσια· τὰ χωρίζοντα τὴν γῆν

ὀροθύνειν· ἐρεθίζειν. ταράσσειν [ad 84]

ὀροιβάδες· αἱ αἶγες ⟨1274⟩

ὀροικλάνοι· ὀξύσχοινοι ⟨ε 7147⟩ [88]

ὀροιτύπος (Nic. Th. 5. 377)· ὑλοτόμος

ὀρόμενος (Trag.)· ὁρμώμενος

ὄρονται (ξ 104?)· ἐφορμῶσιν. ἐπακολουθοῦσιν

ὅρος· νόμος, θεσμός. ἢ στήλη, ἡ καταπεπηγυῖα ἐπὶ χωρίῳ ἢ οἰκίᾳ

ὀρός (ρ 225)· τὸ ὑδατῶδες καὶ ὑφιστάμενον τοῦ γάλακτος· ἀπὸ τοῦ ὀρούειν ἀπ' αὐτοῦ

ὀρὸς γάλακτος· γάλακτος τὸ ἀφύλισμα

ὄρος Κοτύλαιον (Archemachus)· τῆς Εὐβοίας

ὀρούα· χορδή. καὶ σύντριμμα ⟨σύστρεμμα⟩ πολιτικόν, εἰς ὃ Ἐπιχάρμου δρᾶμα

(ὀρούει· ὁρμᾷ, πηδᾷ) cf. 1322

ὀρούειν (Apoll. lex.)· ὁρμᾶν

ὀροῦσαι· ὁρμῶσαι ⟨—ῆσαι?⟩. λέγει δὲ αὐτὸ ὀρούειν καὶ ὁρμαίνειν [98]

ὀρούματα· ὁρμήματα. πηδήματα

ὀροτύπου δίκην (Aesch. Sept. 85)

(ὀροτύπους)· ὅτι οἱ γίγαντες ἀποσπῶντες ἀπὸ τῶν ὀρῶν κορυφὰς καὶ πέτρας ἔβαλλον

ὀροφή· στέγη

ὀροφηφόρον· ζῶον πᾶν ὀστρακόδερμον

ὀροφίας (Ar. Vesp. 205)· ὄφις τῶν κατ' οἰκίαν

ὄροφος· κάλαμος, ᾧ στεγάζουσιν. ἤδη δὲ καὶ ἡ ὀροφή [1306]

ὄροχθον· ὄρειον ὄχθον ⟨1277⟩

Ὄρπα (Aeoles)· Ἐρινύς ⟨1229⟩ [9]

ὅρπαξ (Aeoles)· θρασὺς ἄνεμος

ὅρπας· τῆς ἀκρίδος ὁ γόνος, ἔνθεν γάρον ποιοῦσιν

ὄρπη· σίδηρος, ἐν ᾧ τὸν ἐλέφαντα τύπτουσιν

ὅρπηκες (cf. Φ 38)· κλάδοι, ὄζοι

ὅρπηξ (Call. Ap. 1)· κλάδος ἐκπεφυκώς, κάτωθεν ἀναβλαστήσας, ἢ ἀπὸ τῆς ῥίζης τοῦ δένδρου, ὀρθὸς κλάδος

ὅρρα (Nic. Th. 685)· ὃς ἄρα

ὀρρέξας (Aeol.)· θραύσας. ἀνελόμενος

†ὀρριδιᾶν· τὸ ἐπὶ τὰ ἰσχία καὶ τοὺς γλουτοὺς πεσεῖν

ὄρριον· ὀρίγανον

ὀρρόβηλος· ὁδός. Ἰταλιῶται [20]

ὄρρος (Ar. Ran. 213)· ἡ τράμις· οὐχ, ὥς τινες, τὸ ἰσχίον. ἕτεροι δὲ ἐτυμολογοῦσι καὶ τὸ ὀρρωδεῖν· οἱ γὰρ δεδοικότες ἰδίουσι τὸν ὄρρον, ὅ ἐστιν ἱδροῦσιν, ἢ τὸ ὀστοῦν τὸ ὑπὸ τὴν ῥάχιν [22. 23]

ὀρρωδεῖ· φοβεῖται, ἀπορεῖ. (μαίνεται. φρίττει. εὐλαβεῖται. δειλιᾷ cf. 1388)

ὀρρωδία (Eur. Med. 318)· φόβος, ἀπορία ⟨1389⟩

ὀρρωδίᾳ (Eur. Ion. 403)· τῷ φόβῳ

?ὀρρωδέως· ἐμφόβως ⟨1390⟩

(ὀρρωδοῦν· ἐκφοβοῦν) cf. 1391

COD. 67 ὁρμούμενος 77 ὀρώγκη — ὀρόγχθους 80 κοπάζονται 84 cf. γρόσυνον 85 ὀρυβάδες, αἶγαι 90 ὀρῶνται 92 ὀρρός — ἀφιστ| 93 ἀφύλιστα 94 |λέον 95 ὀροῦα ⟨1348⟩ ⟨1303 H. e. φερέοικον⟩ 6 ὀροφοτόντα ⟨10 Ὕρπαξ Boreae filius Plut. Fluv. 5, 3⟩ 11 γὰρ ὀποιοῦσιν 12 ὀρπησίδηρος (cf. ἀγγόρπης, μαχκούρρα) 15 ὄρια, ὡς ἄρα 19 Cf. βηλός· ὁδός 21 τινὲς στοιχεῖον, ἕτερον — ὀρροδεῖν — ἰδοῦσι τὸν ὄρον 24. 25 ὀρροδ— 26 ὀρροδίας 27 ὀρροδωδέως

HES. 68 Ὀρνεία (B 571)· πόλις Ad 71 ὄρνιθ (Ξ 290) 73 ὀρνυμένου (Δ 421)· ὁρμῶντος. διεγειρομένου Ad 79 καὶ ποταμός ⟨ὁ Ῥοδανός⟩ 81 ὀροδίος· φόβος ⟨ὀρρωδία⟩ 82 ὀροδοῦντες· φοβούμενοι ⟨ὀρρωδοῦντες⟩ Ad 84 θαρρύνειν ⟨ΘΡΟCΥΝΕΙΝ⟩ 88 ὄροβον· εἶδος ὀσπρίου 98 ὁρμαιώνειοι· θάνατοι 1306 ὀροφοιτῶντα (Ioseph. Macc. p. 515 C)· εἰς ὄρη περιερχόμενον 9 ὀρόων (Α 350)· ὁρῶν, βλέπων 20 ὀρροπύγιον· ὀρθοπύγιον ⟨Moer.⟩ 22 ὀρρούει· ὁρμᾷ. πηδᾷ 23 ὄρρυνε (Δ 73)· παρώρμησεν

ὀρσάγγης (Herod. VIII 85 Soph. fr. 165. 572)· σωματοφύλαξ. ἢ ὁ τὴν βασιλέως οἰκόν ποτε εὐεργετήσας

ὄρσαι· ὁρμῆσαι. ἐγεῖραι. ἐρεθίσαι

ὀρσιπετής· ὑψοῦ πετόμενος

ὀρσίπους βοή (Trag. adesp. fr. 192)· ἐριστικοὺς παρασκευάζουσα πρὸς τὸν τῶν ποδῶν δρόμον

ὄρσο· ὄρσεο, ἐγείρου

ὀρσοδάκνη (Ar. HA. V 17, 11)· ζωΰφιόν τι ἐν τῇ κράμβῃ γινόμενον

ὀρσοθύρα (*X* 126)· θύρα μεγάλη καὶ ὑψηλή, δι' ἧς ἐστιν ὀροῦσαι καταβαίνοντα. ἄλλοι πᾶσα θύρα μὴ ἔχουσα τὸν βαθμὸν πρὸς τῇ γῇ, ἀλλ' ἀπέχουσα τοῦ ἐδάφους, οἷον θυρίς. ἢ θύρα εἰς ὑπερῷον ἀνάγουσα

ὀρσοί· τῶν ἀρνῶν οἱ ἔσχατοι γενόμενοι ⟨ἕρσαι⟩

ὀρσολοπεῖται· διαπολεμεῖται. ταράσσεται. Αἰσχύλος (Pers. 10)

†ὀρσομένη· διεγειρομένη ⟨ὀρο—⟩

†ὀρσω· τολμῶ ⟨ΘΟΡCΩ?⟩

ὀρτάλιχοι (Theocr. XIII 12)· οἱ μήπω πετόμενοι νεοσσοί. καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες καὶ †χρεμάστραι

ὀρτή (Ion. fr. 21)· ἑορτή

ὀρτός· βωμός. Κύπριοι [43]

Ὀρτυγία (Call. ep. LXXIII 2)· ἡ νῦν Δῆλος καλουμένη νῆσος [45]

ὀρτυγομήτρα (Cratin. p. 168 Ar. HA. VIII 14, 6)· ὄρτυξ ὑπερμεγέθης

ὄρτυξ (Theophr. VII 10)· ἡ πόα τις .....

ὀρύα (Epicharmus)· χορδὴ ἑφθή ⟨1295⟩ [49—52]

ὀρυμαγδός· ταραχή, ψόφος, θόρυβος (Hom.), κτύπος

†ὄρυμος· βωμός. οἱ δὲ ὄρυμβος

ὀρυνθεῖ· γρυλίζει

ὄρυξ· λαοξοϊκὸν σκεῦος. ἢ σκαφίου εἶδος. καὶ ἰχθῦς. καὶ ζῷόν τι τετράπουν (Herod. IV 192), δόρκονι κατὰ τὴν χροιὰν παραπλήσιον [57]

ὀρφακίνης (Dorio)· ἰχθῦς ποιός [59]

ὀρφανή· ἐπὶ γονέων

ὀρφανός (Eur. Phoen. 988)· ὁ γονέων ἐστερημένος καὶ ⟨ἡ⟩ τέκνων

ὀρφίνη· καλάμη μελίνης

ὀρφναία (Eur. fr. 596, 3)· σκοτεινή. μελανή. ⟨νυκτερινή⟩

ὄρφνα (Eur. I. T. 151) καὶ ὄρφνη· σκοτία. νὺξ μέλαινα

ὀρφνῆεν· μέλαν, σκοτεινόν. καὶ ὀρφνόν

ὄρφνινον (Xen. *KП* VIII 3, 3)· τὸ μέλαν ἱμάτιον. καὶ ὀρφνῶδες

ὀρφοβόται· ἐπίτροποι ὀρφανῶν

ὀρφοβοτία· ἐπιτροπή

ὀρφώς (Ar. Vesp. 493)· ἰχθῦς ποιός [70]

ὄρχαμος (*B* 837)· βασιλεύς. ἡγεμών

ὀρχάς (Soph. fr. 743)· περίβολος, αἱμασιά. καὶ εἶδος ἐλαίας (Nic. Al. 87) [73]

ὀρχέα (Elei)· ἡ τοῦ ταύρου ὀσχέα

ὀρχεῖται· διασείεται. βακχεύει [76]

ὀρχήστρια· †αἶρα

†ὄρχια· ζῷον τῶν τετραπόδων. καὶ πόα

ὀρχηδόν (Herod. VII 144· ὡς) ἡβηδόν

ὀρχίλον (Ar. HA. IX 2, 3 Ar. Av. 569)· ὀρνιθάριον τῶν εὐωνητῶν. λέγεται δὲ ὑπό τινων σαλπι⟨γ⟩κτής

ὀρχιπεδίζειν (Ar. Av. 142)· τὸ κακοσχολεύεσθαι παρὰ τοῖς παισί

?ὀριχηθμοῖς (Aesch. Eum. 375)· ὀρχήσεσιν [83]

ὀρχμαί· φραγμοί. καλαμῶνες. φάραγγες. †σπῆλυγξ

ὄρχοι· στίχοι ἀμπέλων [86]

ὄρχος (η 127)· κῆπος. καὶ φυτῶν στίχος [88—92]

ὀρώρ⟨ει⟩· ὥρμητο [ad 93]

COD. 30 πετώμενος 40. 41 = 41. 40 40 πετώμενοι — ἀλεκτρυώνες 42 cf. ὠρτός 47 ὀρτυξίς 53 ὀρυγμαδός 56 ὄρυγξ — εὐσκαφίου — δορκόνι 65 ὀρφανόν 66 ὀρφνίον — ὀρφνιδές 74 ὀχέα 75 χωρικὸς 77 ὀρχίστρια 79 ὀρχιδόν, ἠβινδόν 81 ὀρχιπαιδ| 84 cf. ὄρχμον

HES. 43 ὀρυγάνει· ἐρεύγεται ⟨ἐρυγγάνει⟩ 45 Ὀρτυγίη, ἐλίοιο (ο 403)· τοῦτο δὲ ἐστίν, ὅπαι δύσεις ἄρχονται. ἔγραψαν δέ τινες καὶ τροφαὶ καὶ στροφαί 49 ὀρυγμάδες· θόρυβοι ⟨ὀρυμαγδός⟩ 50 ὄρυγμος· βρυχόμενος ⟨ὠρυόμενος⟩ 51 ὀρύεται· ὑλακτεῖ ⟨ὠρύεται⟩ 52 ὀρυκτήν (Θ 179)· σκάπτειν 57 ὀρύξομεν (*Π* 341)· σκάψομεν 59 ὀρφαναία· νυκτερινή, σκοτεινή. ὅθεν καὶ ὀρφανὸν εἰρῆσθαι τὸν ἐν σκότει ὄντα 70 ὄρχαμε λαῶν (Ξ 102)· βασιλεὺς ἄγων λαόν 73 ὀρχαστοί· αἱ ἐπὶ στοιχείοις φυτίαι, ἢ αἱ κήπων. ἀπὸ τῆς ὀρχήσεως 76 ὀρχηστής (Ω 261)· ποτὲ μὲν ὁ χορικός· ποτὲ δὲ ὁ ἐν πολέμῳ εὐκίνητος (*Π* 617) cf. 1383 83 ὀρχιστής· συγκεκροτημένος περὶ τὰ πολεμικά 86 Ὀρχομενός (λ 283)· πόλις Βοιωτίας, ἣν Μινύειον καλοῦσιν 88 ὀρωδεῖ· μαίνεται. φοβεῖται. φρίττει. εὐλαβεῖται. δειλιᾷ 89 ὀρωδία· φόβος. καὶ τὰ ὅμοια 90 ὀρωδεῶς· ἐμφόβως 91 ὀροδοῦν· ἐκφοβοῦν 92 ὀρῶν (*E* 872)· ἰδών, θεωρῶν Ad 93 διεγήγερτο (*B* 810)

ὄρωρεν· [ad 94] ἀνῆλθεν [95]

ὀρωρέχατο (Λ 26)· ὡρμημένοι ἦσαν, ἢ ἐκτεταμένοι .

?ὀρροχμόν· ἔσχατον. ἄκρον (η 127?) [98]

ὅς (Hom.)· ἄρθρον ἀρσενικόν, ὅστις, οὗτος (α 286)

ὃς αἰσυμνᾷ (Eur. Med. 19)· βασιλεύει

ὀσάκις· ποσάκις [1402—5]

ὁσημέραι (Ar. Vesp. 478)· πάντοτε καθ' ἡμέραν

ὅσια· ἄλφιτα δεδευμένα ἐλαίῳ καὶ οἴνῳ. καὶ ἡ καρδία

ὁσία (Eur. I. T. 945)· γνώμη γνησία [9]

ὅσιος· καθαρός. δίκαιος. εὐσεβής. εἰρηνικός. ἁγνός

ὁσιουργῆσαι· ἀποκαρδιουργῆσαι. καὶ τὸ ἐπιλέγειν ἐν ταῖς θυσίαις, ὅταν ἀπάρχωνται τῶν θεῶν αὐτῶν

ὁσίους θαλάμους· τοὺς μὴ θείους, ἀλλ' ἀνθρωπείους. ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς ἔσεως τὸ ἐφιέμενον καὶ μὴ ἀπηγορευμένον· ὡς καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους (§ 120)

ὁσίως· πρεπόντως. δικαίως

Ὄσιρις· αἱ ἐν Αἰγύπτῳ †ὑπηνεμίους τίκτουσι τὸν λεγόμενον Ὄσιριν γυναῖκες

ὀσκάπτω (Aeoles)· ἀνασκάπτω

ὀσμύλια (Aristoph. p. 1050)· τῶν πολυπόδων αἱ ὄζαιναι. καὶ ἰχθύδια ποῖ' ἄττα εὐτελῆ

ὀσμύλαι (Ath. 318 E)· βολβιτῖναι θαλάσσιοι [18—20]

ὅσον· ὀλίγον. ὅσον ὅσον (Ar. Vesp. 213) δὲ ὀλίγον ὀλίγον

ὅσον οὔπω (Thuc. VI 34)· ταχύ [23. 24]

(ὁ) σπονδοφόρος (Ar. Ach. 215. 6)· ὁ φιλοποιός [26]

ὄσπρα· ποικίλα

ὄσπρια (Theophr. VIII 1) καὶ γενικῶς καὶ ἰδικῶς λέγεται

[ad 29] ὡς πισὸς καὶ ἐρέβινθος [30]

ὅ σ(σ)α· ὁπόσα, ὅσα, τόσα. κληδών, καὶ φήμη [32—34]

ὄσσε (Α 104)· ὀφθαλμοί. δυϊκῶς [36. 37]

ὄσσει· βλέψει. ἴδοι

ὄσσεις· βλέπεις, ὁρᾷς

ὄσσευ· ὅρα, βλέπε [41]

ὀσσέων· ὀφθαλμῶν

ὀσσητῆρα· βοηθόν (O 254 Call. Ap. 104)

†ὀσσῆξαι· ἐπιδεῖξαι

ὀσσίχον (Theocr. IV 55)· ὅσον. ἡλίκον

ὄσσομαι· περιβλέψομαι, ὁρῶ

ὀσσόμενος (Α 105)· τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑποβλέπων, ἢ κατὰ ψυχὴν προσδεχόμενος. ἢ προσδοκῶν

ὅσσον· ὁπόσον. πηλίκον [49—53]

ὀσσῶσθαι· κληδονίσασθαι

ὄσσων (Hesiod. Th. 826)· βλεφάρων. ὀφθαλμῶν

ὀ(σ)ταθείς (Aeol.)· ἐξαγκωνισθείς ⟨982⟩

ὀστακός (Attici)· εἶδος καράβου. οἱ δὲ ἀστακὸν λέγουσιν

ὀσταλιόχος· τόξευμα ⟨ἀστίοχος?⟩

ὄστασαν (Aeoles)· ἀνέστησαν

ὀσταφίς (Cratin. p. 92 Nicopho p. 854)· οὕτω διὰ τοῦ ō ἔλεγον τὰς ἀσταφίδας [61. 62]

ὄστλιγξ· πλόκαμος. ἕλιξ (Nic. Al. 470?) βόστρυχος (Callim. fr. XII). ἢ τὸ ἐν βότρυσι γινόμενον (Theophr. III s. f.) [64]

ὀστρακίνδα (Ar. Eqq. 851)· παιδιὰ ἦν ἐπὶ τῷ ὀστράκῳ

ὀστρακίς· ἀγαλμάτιόν τι Ἀφροδίτης

COD. 96 |αυτο — εἰσίν 1400 .σσαι σύμμ.ι 16 ποιά, ἀλλ' 17 ὀσμύναι 25 σπενδοφόρος 32 δισκούουρα — δισκουούρια 36 ὄσσαι — καμύσουσι 43 βοηθῶν cf. ἐυσσητήρ 54 κληδω| Post 57] 63 ὀσταλαιξ — ἕλιξαι

HES. Ad 94 ἐγήγερται (Β 797), διηγέρθη (Ν 122) 95 ὀρώρεται (τ 377)· τετάρακται. τεθύμωται 98 ὀρῷτο (Τ 132)· βλέποιτο (Eur. Io. 50) 1402 ὀσάτιον (Ε 758)· ὅσον 3 ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔργον (Ξ 349) 4 ὅς δέ κεν· ὃς δ' ἄν 5 ὃς ἤδη (Α 70)· ὅστις ἤδη 9 ὁσίη (π 423)· θέμις 18 ὅς κεν (Τ 228)· ὅστις δέ 19 ὃς μέγα (Α 78)· ὅστις μεγάλως 20 ὅς οἱ (Β 184)· ὅστις αὐτῷ 23 ὅσος (Β 528)· ὁπόσος 24 ὃς οὐδὲν τοῖος ἔην (δ 248)· ὃς οὐκ ἦν τοιοῦτος, ἀλλὰ τοὐναντίον λαμπρός 26 ὅσπερ ἔφηνεν (Β 318)· ὅσπερ καὶ φανερὰ ἐποίησεν Ad 29 [ὄσπρος· ἰδίως τις λέγεται] 30 ὅς ῥα (Γ 61)· ὅστις δή 32 ὅσσα δίσκου οὖρα (Ψ 431)· ὅσα δίσκου οὔρια 33 ὀσσάτιον (Ε 758)· ὅσον 34 ὅσσα ἔοργας (Γ 75)· ὅσα εἰργάσω 36 ὄσσε καθαιρήσουσι (Λ 453)· καμμύσουσι τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ συγκλείσουσιν· ὅπερ τοῖς νεκροῖς γίνεται ὑπὸ τῶν οἰκείων περὶ τὸν τοῦ θανάτου καιρόν 37 ὄσσε δέ οἱ (Α 104)· ὀφθαλμοὶ δὲ αὐτοῦ 41 ὅς σευ (Β 27)· ὅστις σοῦ 49 ὅσσον τὲ γέγονε βοήσας (ε 400)· ὅσσον δ' ἐβόησε κραυγάσας ἀνήρ 50 ὄσσοντο (Σ 224)· διενοῦντο. προεώρων 51 ὄσσοντο δ' ὄλεθρον (β 152)· πρὸ ὀφθαλμῶν εἶχον, τουτέστι προσεδόκουν, καὶ προεσήμαινον, καὶ ἔμφασιν ἐποιοῦντο 52 ὀσσυπηρόν· ῥυπαρόν (425) 53 ὅς σφιν (Α 73)· ὃς αὐτοῖς 61 ὀστέον εἴσω (Δ 460)· ἕως τοῦ ὀστοῦ 62 ὅσσ' εἰσιν (Γ 61)· ὅστις διέρχεται 64 ὅς τοι· ὅστις σοι

ὀστρακισμός· οἱ κακονούστατοι τῷ δήμῳ ἐξωστρακίζοντο, καὶ κατεδικάζοντο, ὀστράκοις ἐγγραφόντων τὸ ὄνομα τοῦ φευξομένου

ὀστρακισμός· εἶδος φυγῆς ἐν ὀστράκοις γραψάντων. ἀπὸ τῶν ὀστράκων ὀστρακισμός

ὄστρακον· ὁπότε τις ἀποθάνοι, γάστραν πρὸ τῶν θυρῶν ἐτίθεσαν, ἐξ ἄλλης οἰκίας λαμβάνοντες καὶ πληροῦντες ὕδατος

ὀστράκων (Aeschylus fr. 328)·
ἀπτῆνα, τυτθόν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων
ἀντὶ τοῦ ᾠῶν. τινὲς δὲ κελύφων

ὄστρεα (Aesch. fr. 32, 10)· τὰ κογχύλια. Λάκωνες ἄνθος [72]

ὄστριμον (Antimach. fr. XXXII)· ἐν ᾧ αἱ θεριναὶ μοναὶ τόπος. οἱ δὲ ἔπαυλις

ὀσφραίνεται· ὀσμᾶται

ὀσφρέσθαι· τὸ ὀσφρανθῆναι

ὀσφύος (Ar. Pac. 1053)· ψόας. ῥάχις. καὶ τὸ πλησίον τῶν γλουτῶν

ὀσφῦς (Ar. Lys. 961)· ὁ παρὰ πλευρὸν διάκενος τόπος [78]

ὄσχαι· κλήματα βοτρύων γέμοντα

ὄσχεα (Hippocr. 671, 50)· βαλλάντια, μαρσύππια. ἢ τὸ τῶν διδύμων ἀγγεῖον [ad 80]

ὀσχεός· τὰ αὐτά [82—91]

ὅτι μάλιστα· λίαν, πάνυ, πλέον, σφόδρα, ἄγαν

ὅτι μή· ὅτι οὐχί [94. 95]

ὀτίοισιν· οἷστισιν

ὁτιοῦν· τὸ τυχόν [98—1501]

ὀτλεύει· πονεῖ. κακοπαθεῖ

ὀτλημάτων· κακοπαθημάτων

ὁ τλήμων (e. c. Soph. OT. 963)· ὁ ἄθλιος

ὄτλος (Soph. Tr. 7)· μόχθος

ὀτλῶ· πονῶ. κακοπαθῶ (Call. fr. CCLXXIV)

ὀτοβεῖ (Aesch. fr. 56, 6)· θορυβεῖ

ὄτοβος ἅλιμος (Trag. inc. fr. 193)· θάλασσα θορυβώδης

ὀτοτύζειν (Ar. Pac. 1011)· λέγειν. θρηνεῖν

ὅτου δὲ δή· οὗτινος δὲ δή

ὅτου δή· τίνος δή

ὅτου ἕνεκα· τίνος ἕνεκα (Herod. II 63?)

ὁτουοῦν· οὑτινος οὖν

ὅτου χάριν· τίνος χάριν [15]

ὀτραλέως (Γ 260)· ταχέως. ὀξέως. δραστικῶς. ἐνεργῶς ⟨v. αἶψα⟩ [17—20]

ὀτρηροί (α 109)· ἀνδρεῖοι. ταχεῖς. ὀξεῖς. ἐνεργεῖς. δραστικοί. ὑπήκοοι. πιστοί. σπουδαῖοι

ὀτρηρόν· τὰ αὐτά

ὄτριχας (B 765)· ὁμοιότριχας

ὀτρύγη· χόρτος. καλάμη

ὀτρυγηφάγου (Archil. fr. 95)· περιττὸν τὸ ō. Τρύγη γὰρ ὁ σῖτος καὶ ὁ χόρτος [26]

(ὀτρυνέμεν·) κελεύειν. σπεύδειν. παρορμᾶν

ὀτρυντήρ· κήρυξ. κελευστής. σαλπι(γ)κτήρ

ὀτρυντύς (T 235)· παρακέλευσις. προτροπή [29]

ὀττεσθαι· κληδονίζεσθαι [31]

†ὄττις· ὄψεις [33]

ὀττοτοῖ· θρηνῶδες ἐπίφθεγμα

οὗ· οὗτινος σημαίνει δὲ καὶ ὅπου καὶ ἔνθα τὸ οὗ

οὔ· ἐπίρρημα ἀρνητικὸν κατὰ στέρησιν, ἤτοι οὐχί. εἴωθεν δὲ αὐτὸ ὁ ποιητὴς παραλαμβάνειν καὶ μετὰ τῆς μά φωνῆς. συμπλέκει δὲ αὐτῷ καὶ τὸ πω

οὗ· δασυνόμενον μὲν δηλοῖ ἄρθρον ἀρσενικὸν καὶ οὐδέτερον ὑποτακτικόν, καὶ σύναρθρον ἀντωνυμίαν τρίτου προσώπου. ἐμοῦ, σοῦ, οὗ

COD. 69 cf. ἀρδανίαι, πηγαῖον 70 ἀπτὴν ἄτυτθον 75 ὀσφρεσθαι, εὐφ| 76 ψιώας 77 ὀσφύς 80 βαλάντια μαρσίππια 81 ὄσχεος 96 ὅτι οἴσιν 1510 cf. ἀνθ' ὅτου δὲ δή 16 ὀτραλαίως 24 ὀτρύχη 25 cf. ἀτρ— 28 ὀτρύντης 30 κλυδω| 35 σημαίνει — οὗ post 1536

HES. 72 ὄστρεον· μυάκιον θαλάσσιον (gl. in S. Athanas.) 78 ὅς σφω (Λ 336)· ὅς ὑμᾶς Ad 80 καὶ κλήματα βοτρύων πλήρη 82 ὄσχεσφιν (Δ 297)· ὀχήμασιν 83 ὅς χ' ἕτερον (I 313)· ὃς ἂν ἄλλο 84 ὅταν παίω (Exod. XII 13)· ὅταν παιδεύω, ἢ τύπτω 85 ὅτε· ὅταν. ἐπειδή (μ 22)· δυσθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι 86 ὅτε ἔφησθα (Α 397)· ὅτε ἔλεγες 87 ὅτε κέν σε· ὅτε ἄν σε 88 ὅτε μ' ὤνατο (P 25)· ὅτε κατεμέμψατο καὶ ἐξεφαύλισεν 89 ὀτέῳ (O 664)· ὅτῳ. ᾧτινι 90 ὅτε· ὅτε πατήρ 91 ὅτι ἄριστον (Α 244)· ὅτι τὸν κράτιστον 94 ὅτινας (O 492)· οὕστινας 95 ὅτι οἶσθα (Α 85)· ὅπερ οἶδας 98 ὅτι ποῦ· οὐδαμῶς ⟨οὔτι που⟩ 99 ὅτι ῥά (Α 56)· ὅτι δή 1500 ὅτις (α 47)· ὅστις 1 ὅτι τόσ(σ)ον (Α 64)· διότι τοσοῦτον 15 ὄτρα· ἡ τοῦ ἀλέκτορος οὐρά 17 ὀτρεα· ἡμίονος ⟨οὐρέα⟩ 18 Ὀτρεὺς καὶ Μύγδων (Γ 186)· βασιλεῖς Φρυγίας 19 ὀτρηρή· ἐνεργός. σπουδαία 20 ὀτρηρὴ ταμίη (Z 381)· ἡ τηροῦσα τὸν οἶκον 26 ὀτρῦναι (Θ 219)· παροξῦναι 29 ὅττεο (α 124)· οὗτινος 31 ὀττεύεσθαι (cf. Ar. Lys. 597)· ὁμοίως ⟨Moer. 279⟩ 33 ὅττι κεν ἄρχῃ (I 102)· ὅτι ἂν κρατῇ, καὶ σύμφορον εἶναι δοκεῖ

οὐαί· φυλαί. Κύπριοι

†οὐάραι· ἡμεῖς [40]

†οὔαρον δὲ ἔλαιον. Κύπριοι

οὔατα (Call. Del. 281)· *ὦτα* [43]

οὐατόεν· ὦτα ἔχον. καὶ ὅπερ ἔχει κρεμαμένους ὄζους πολλούς, ὀζῶδες, τραχύ

οὐ βατόν· οὐ πορεύσιμον [46]

οὐ γὰρ ἄκανθαι· παροιμία. Ἀριστοφάνης σκηνὰς καταλαμβανούσαις (fr. XI)·

σὺ δ' ἴσως οὐκ ἀντέλεγες τούτῳ τῷ δειπνίῳ· οὐ γὰρ ἄκανθαι

καὶ ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ (fr. V)·

χωρεῖ ἄκλητος ἀεὶ δειπνήσων· (οὐ γὰρ ἄκανθαι)

ἔοικε δὲ ὑπομιμνήσκων τὴν τοῦ βίου διαφορὰν καὶ μεταβολήν

οὐ γὰρ ἤ· ἴσον τῷ οὐ γὰρ δή. οὐ γὰρ ἢ ὑγιαίνει [49]

οὐδ' ἅλα (ρ 455 Theocr. XXVII 60)· *οὐδὲ τὸ ψιχίον καὶ ἄφθονον εἰς χρῆσιν. †Αἰγύπτιοι δὲ τῶν ἄρτων τὰ φλογίσματα* (q. v.)

οὐδαμά (Aristoph. CCXXXII)· *οὐδέποτε* [52. 53]

?οὐδαῖοι· χθόνιοι, ἐπίγειοι (*ἐπουδαῖοι*)

οὐδαμινός· οὐδενὸς λόγου ἄξιός ἐστι. βραχύς. εὐτελής

οὐδαμῶς· οὐδέποτε. ἢ παντελῶς ... [57]

οὖδας (Hom.)· *γῆ. ἢ τὸ ἔδαφος* [59—64]

οὐδ' ἀπὸ παλαιφάτου δρυός· τῆς πάλαι φημιζομένης, ὅτι ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο ἄνθρωποι. τινὲς δὲ γράφουσι παλαιφύτου (*—άτου* cod.), *ἐπειδὴ παλαιόν ἐστι φυτὸν ἡ δρῦς* (τ 163)

οὐδὲν ἄπο τροπου (Plat. Phaedr. 278 D)· *ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπεικός*

οὐδ' ἐν δέρματι· οὐδὲ δέρμα ἴδιον ἔχοντα (*οὐδὲν ἦν*)· *οὐδὲν ὑπῆρχον*

οὐδὲν ἧττον· μᾶλλον

οὐδενείας (Plat. Phaedr. p. 234 E)· *εὐτελείας*

οὐδὲν ἱερόν· παροιμία [ad 70]

οὐδενόσωρα (Θ 178)· *οὐδὲ μιᾶς φροντίδος ἄξια. Ὠρεῖν γὰρ τὸ φροντίζειν καὶ φυλάσσειν· ἔνθεν τὸ ὀλιγωρεῖν καὶ πολυωρεῖν. Ἀ[π]πίων δὲ οὐδενὸς φυλακτικά*

οὐδ' ἐν σελίνοις (Ar. Vesp. 480)· *παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲ κατὰ τοὐλάχιστον διηνυκότων οἷς ἐπέθεντο. ἐν γὰρ τοῖς λεγομένοις περικηπίοις τὰ σέλινα καὶ τὰ πήγανα κατεφύτευον* [ad 72] [73. 74]

οὐ δεόντως· παρανόμως [76. 77]

οὐδ' ἐπινυκτίδ(ι)ος· οὐδὲ ἐπὶ μιᾶς νυκτός. οὐδὲ πρὸς μίαν νύκτα

οὐδ' ἐπηρώτων· οὐδ' ἠρώτων [80]

οὐδέτερον· οὐδὲ ἓν τῶν δύο [82]

οὐδ' ἐτρύπησε κρόκην (Com. an. CLXVIII)· *οὐδ(ὲν) εἰργάσατο* [84—86]

οὐδ' ἡντιναοῦν· οὐδὲ τὴν τυχοῦσαν [88]

οὐ δῆτα Eur. Hec. 367)· *οὐδαμῶς*

οὐ δίκαον (Aeoles)· *οὐ δίκαιον* [91]

οὐδ' ἥμαρτεν (Aesch. fr. 174, 3)· *οὐκ ἀπέτυχεν* [93]

COD. 38 *Κύπριοι* post 1539   47 *καταλαμβανοῦσαι οὐδ' ἴσως ἀντ|* — *δειπνείῳ* — *ἤκεν ταύρῳ χωρεῖ δ'*   48 *δὴ ὑγιαίνει*   50 *ἀλλὰ* — *ψυχρὸν* — *ἄφ.ονον*   63 *οὐδὲ μὴν*   65 *παληφάτου*   66 *ἀπὸ*   67 *οὐδὲν* — *οὐδὲν δ|*   71 *οὐδενὸς ὥρα* — *ὀρεῖν* — *πολυορεῖν*   72 *δεικνυκότων* (ε) — *πκηπίοις* — *οὕτω οὐδὲ ἄρχειν ἔχ.ς* — *οὐδὲ ἡ εἰς*   78 *ἐπὶ νυκτίδος*   83 *κροκὴ*   87 *οὐδνητιναοῦν*   92 Rectius Cyrill. *οὐ διήμαρτεν*

HES. 40 *οὐ ἀρᾶς γέμει* (Ps. X 7)· *οὐ κατάρας πλῆρές* (*πλήρης* cod.) *ἐστιν*   43 *οὔατα βάλλει* (Κ 535)· *τὰ ὦτά μου ἠχεῖ, ἢ ἄγχη*   46 *οὐβρωᾶτις· λιμός. ἢ ..βρώττης* (*βου—*)   49 *οὐδ'· οὐδέ*   52 *οὐδαμῶς· καὶ τὸ οὐδέν*   53 *οὐδ' ἀεσίφρων* (Υ 183)· *οὐδὲ ἀνόητος*   57 *οὐδ' ἀπόνητο* (λ 324)· *οὐδὲ ὄνησιν ἔλαβεν*   59 *οὐδέ ἔφημι* (Ε 103)· *οὐδὲ αὐτὸν λέγω*   60 *οὐδ' ἐλεερεῖ* (Λ 664)· *οὐδὲ ἐλεεῖ*   61 *οὐ δέμας* (Α 115)· *οὐδὲ κατὰ τὸ σῶμα*   62 *οὐδ' ἐμάτησεν* (Π 474)· *οὐδ' ἐλήρησεν*   63 *οὐδὲ μὲν* (Α 154)· *οὐ δὲ μήν*   64 *οὐδέν* (δ 248)· *ἀντὶ τοῦ οὐ* (Eur. Ion. 565)   Ad 70 *λεγομένη ἐπὶ τῶν τέλεον ἀχρήστων πρὸς τὸ συλλαβέσθαι καὶ ἐπαρκεῖν, καὶ ἑαυτοῖς ... τοῖς γνωρίμοις. φασὶν δὲ* (Clearchus) *Ἡρακλέα πρῶτον θεασάμενον τὸν Ἄδωνιν εἰπεῖν· οὐδ(ὲν) ἱερόν· ἴσως ἦν ἀνίδρυτον, .. διὰ τὸ πρὸς μηδὲν εἶναι χρήσιμον*   Ad 72 *βούλεται οὖν λέγειν ἡ παροιμία· οὔπω οὐδὲ ἀρχὴν ἔχεις τοῦ πράγματος, καθάπερ οὐδὲ οἱ εἰς τοὺς κόπους εἰσιόντες ἐν τοῖς σελίνοις εἰσίν*   73 *οὐδένυπως· οὐδαμῶς*   74 *οὐδένυτον* (Θ 349)· *οὐδὲ τοῦτον*   76 *οὔδεος* (Μ 448)· *ἐδάφους*   77 *οὐδέπει ἐστὶν* (Ζ 267)· *οὐκ ἔστιν*   80 *οὐδ' ἐρέοντο* (Α 332)· *οὐδ' ἀνεπυνθάνετο*   82 *οὐδέ τί πω* (Β 252)· *οὐδέποτε. οὐδαμῶς*   84 *οὐδὲ φυήν* (Α 115)· *οὐδὲ τὴν φύσιν*   85 *οὐδ' ἠβαί* (Β 380)· *πρὸς ὀλίγον, οὐδ' ὀλίγον, ἢ ὧδε ὀλίγον*   86 *οὐ δηναιός* (Ε 407)· *οὐ χρόνιος*   88 *οὐδῆσαι· πρίασθαι. ἀποδόσ(θ)αι* (*ὀδῆσαι*)   91 *οὐ διεκρίθη* (Rom. IV 20)· *οὐκ ἀμφέβαλεν. οὐκ ἐδυσπίστησεν*   93 *οὐδιτανοῦν· εὐτελοῦς, οὐδενὸς λόγου ἀξίου* (Α 390)

οὐ διωσόμεθα· οὐκ ἀποβαλούμεθα, οὐκ ἀπορρίψομεν [95. 96]

οὐ δοκέουσιν· οὐ προσδοκοῦσιν ⟨—ῶσιν?⟩. οὐ νομίζουσιν

οὐδ' ὅλως· οὐδὲ τοῦ τυχόντος [99]

οὐδός (Θ 15)· βαθμός, βατὴρ ὁ πρὸ τῆς θύρας, [ad 1600] καὶ ὁδός

οὐδ' οἴοιτο· οὐδ' ἂν ἐνοήθη

οὐδ' ὁτιοῦν (Ar. Plut. 385)· οὐδὲ τὸ σύνολον

οὐδραία· ὑδρία. μέτρον τι, Ἀττικοῦ μετρητοῦ ἥμισυ

οὐδραίνει· περικαθαίρει. Λάκωνες

οὐδύεται (Cyprii?)· ἐρίζει

οὐ εἵνεκεν· διότι, ἕνεκεν [7. 8]

†οὖθα· σποδός. ὁδός

οὖθαρ (Ι 141 Herod. IV 2)· τὸ πιότατον τῆς γῆς, ἤτοι τῆς χώρας. καὶ τῶν ζώων τὸ κατὰ τοὺς μαστούς

†οὔθαρα· ἐπὶ ἀσκοῦ ὁ κατὰ τὸ οὖθαρ τόπος. οἱ δέ, περὶ ὃν στρέφεται ὁ χορός, ἢ ὁ τροχός

οὔθατα (ι 440)· μαστοί

οὔθατα βόσκει (inc. epic.)· αἶγας βόσκει

οὐθείς· οὐδὲ εἷς [15]

οὐθέν· οὐδέν

οὐθένεια· μηδαμινή. εὐτελής

οὐθεν(ε)ίας· ἀσθενείας

οὔθ' ἕτερον· οὔτε ἓν τῶν δύο [20]

οὐϊτόν (Theophr. I 1, 17. 6, 9. 11)· τὸ ὑπ' ἐνίων οἰτόν [22]

οὐκ ἀγεννῆ (schol. Aesch. Sept. 689)· οὐκ ἀνίσχυρα. ἀταλαίπωρα [24—31]

οὐκ ἄλκαρ· οὐ βοήθεια (Λ 822?)

οὐκ ἁλώσιμα· οὐκ εὔληπτα

οὐκ ἄμοιρος ἦν (Trag. inc. fr. 194)· οὐκ ἐκτὸς μοίρας ἦν

οὐκ ἀμώμητος· οὐκ ἄψεκτος. οὐχ ὑγιής [36]

οὐκ ἀναλίσκεται· οὐκ ἐκλείπει

οὐκ ἀνεύθυνον· εὐκατάκριτον [39—41]

οὐκ ἄν τι· οὐδαμῶς ἄν

οὐκ ἀξιόχρεως (Eur. Or. 597)· οὐχ ἱκανός

οὐκ ἀπᾴδοντα· οὐκ ἀλλότριον

οὐκ ἀπᾳδόντως· ὅμοιον

οὐκ ἀπαναίνεται· οὐκ ἀποστρέφεται. [οὐκ ἀπόχρη]. οὐ παραιτεῖται

οὐκ ἀπεικός· οὐκ ἄτοπον. ἄξιον. ὀφειλόμενον. πρέπον. ὅμοιον. Εἰκὸς δέ ἐστι παρὰ τὸ ἐοικός. εἶτα ἀπεικὸς τὸ ἀπρεπές, τὸ ἀνόμοιον· καὶ τὸ οὐκ ἀπεικὸς διὰ δύο ἀρνήσεων μία συγκατάθεσις· ὡς τὸ ἥκιστα οὐδαμῶς, οὐχ ἥκιστα τὸ μάλιστα

οὐκ ἀπεοικός· οὐκ ἀπρεπές

οὐκ ἀπέχρη (Aristoph. p. 1136)· οὐκ ἤρκει ⟨1659⟩ [50. 51]

οὐκ ἀπηξίωσεν· ἠξίωσεν

οὐκ ἀπίθανος· πιθανός [54]

οὐκ ἀπορεῖ· [οὐκ] ἀρκεῖ. εὐπορεῖ [56—58]

οὐκ ἀπόχρη· οὐκ ἀρκεῖ

οὐκ ἀπρακτήσεις· οὐκ ἀποτεύξῃ

οὐκ ἀπώναντο· οὐκ ὠφελήθησαν

†οὐκαρός· οὐ νεικός (Eur. Heracl. 986)

οὐ καρτερεῖ· ἀηδεῖ. †οὐ φρόνιμος εἶ

οὐκ ἄσημοι· ἐπιφανεῖς. οὐκ ἀφανεῖς. οὐκ ἄδοξοι

οὐκ ἀσκίῳ (Cratet. fr. I p. 235)·

οὐκ ἀσκίῳ μεντἄρ' ἐμορμολύττετο
αὐτούς, .. ει τάδ' ἔστ' ἀληθῆ ...

COD. 94 ἀποβαλλόμεθα 1601 |θην 3 ὑδρεία 4 παραχ| 19 οὐδὲ 34 cf. Eriph. com. III p. 559 43 ἀξιοχρέους· οὐκ ἱκανῶς 50 οὐκαταστενεῖς 51 |αδοῦμεν 59 ἀποχρεῖ 60 ἀποτάξεις 63 καρτερία ἢ δ' εἰ 64 ἄσιμοι 65 ἐμορμολύττετ' αὐτούς εἶταδ' (cf. App. Prov. p. 444)

HES. 95 οὐδ' ὅγε πρίν (Α 97)· οὐδὲ οὗτος καὶ πρίν 96 οὐδ' ὄθομαι (Α 181)· οὐδὲ ἐπιστρέφομαι 99 οὐδ' ὀνομήνω (Β 488)· οὐδ' ὀνομάσω Ad 1600 [βαθμός,] 7 οὐ ἔθεν (Α 114)· οὐδαμῶς αὐτῆς 8 οὐεριδάριος· βεριδάριος 15 οὐ θέμις (Ξ 386)· οὐ δίκαιον 20 οὐ θήν (Ξ 480)· οὐ μήν. οὐ διὰ παντός 22 οὐ δειελίζω ⟨οὐκ ἀλεγίζω⟩· οὐ φροντίζω 24 οὐκ αἰδεσθείς (II Macc. IV 34)· οὐκ αἰσχυνθείς 25 οὐκ ἀθε(ε)ί (σ 353)· οὐκ ἄνευ θεοῦ. ἢ οὐ χωρὶς θαύματος 26 οὐκ ἀΐεις (Ο 248)· οὐκ ἀκούεις 27 οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς (Ψ 430)· οὐκ ἀκούσας τὸ πρέπον 28 οὐκ ἄκοντε[ς· οὐχ] ἑκόντες (γ 484) 29 οὐκ ἀλαπαδνόν (Ε 783)· οὐκ ἀσθενές 30 οὐκ ἀλεγίζω (Α 180)· οὐ λόγον ἔχω 31 οὐκ ἀλέγοντες (Π 388)· οὐ φροντίζοντες 36 οὐκ ἂν δή (ζ 57)· οὐδαμῶς ἄν 39 οὐκ ἀνέχομαι (Iesai. I 13 non Philonid. com. p. 422)· οὐ καταδέχομαι 40 οὐκ ἀνήει· οὐκ ἀφήει, †οὐ πρέπει 41 οὐκ ἀνήσει (Deuter. XXXI 8)· τὰ αὐτά 50 οὐ κατακτενεῖς (cf. Aesch. Cho. 923)· οὐ καταβιάσῃ. οὐ καταβαρήσει 51 οὐκ ἀπάδομεν· οὐκ ἀπαρνούμεθα 54 οὐκ ἀπολείπεται (Exod. V 19)· οὐκ ἀ(πο)στερεῖται 56 οὐκ ἀπορηθήσεται (Iesai. VIII 22)· οὐ χρήζει ⟨—σει⟩ 57 οὐκ ἀπορρυήσεται (Ps. I 3)· οὐ καταπτήσεται 58 οὐκ ἀποφώλια (ε 182)· οὐκ ἀδίδακτα. οὐ μάταια

παροιμία ἐπὶ τῶν καὶ τὰ κενὰ δεδοικότων· ἐπεὶ κενὸς ὁ ἀσκός
οὐκ ἄστεκτος· φορητός. οὐκ ἀβάστακτος
οὐκ ἀσυντελές· οὐκ ἀχρήσιμον [68. 69]
οὐ κατ' ἀσυμφανές· δῆλον [71]
[ad 72] οὐκ ἀτραχής· τραχύς
οὐκ ἄωρον· κατὰ καιρόν. οὐ παρὰ καιρόν
οὐκ ἔασαν· οὐκ ἀφῆκαν
οὐκ ἔασκεν· οὐκ εἴα (cf. *E* 802) [76]
οὐκ ἐδέξατο· οὐ προσήκ(α)το [78]
οὐκ ἔην· οὐ δυνατὸν ἦν ⟨1694⟩
οὐκ εἴκουσαν· οὐχ ὑποχωροῦσαν
οὐκ εἰσῇα· (......
.......·) οὐκ εἰσήρχου [83. 84]
οὐκ ἑκών (Herod. VIII 116)· οὐ βουλόμενος
οὐκ ἐλελήθεις· οὐκ ἔλαθες [87]
οὐκ Ἔμβαρος εἶ· οὐ φρονεῖς. ἀπὸ τῆς Ἐμβάρου φρονήσεως
οὐκ ἐμφορούμενοι· οὐ πληρούμενοι
οὐκ ἐναίσιμος· οὐ δίκαιος
οὐκ ἐνασπιδώσομαι (Ar. Ach. 367)· οὐ καθοπλισθήσομαι [92. 93]
οὐκ ἐνῆν· οὐκ ἠδύναντο ⟨1679⟩ [95]
οὐκ ἐνόν· οὐ δυνατόν
οὐκ ἔξωροι· οὐκ ἄκαιροι [ad 97] [98]
οὐκ ἔπεται (Iones)· οὐκ ἀκολουθεῖ [1700—2]
οὐκ ἐπιγλωττήσομαι (Ar. Lys. 37)· οὐ βλασφημήσω [4. 5]
οὐκ ἐρηρ(ε)ισμένος· οὐκ ἐστηριγμένος
οὐκ ἔσθενον· οὐκ ἴσχυον [8]
οὐκ ἔστερξεν· οὐχ ὑπέμεινεν [10]
οὐκ ἐτώς (Aristoph. p. 948)· οὐ ματαίως. οὐκ ἀληθῶς
οὐκέτι· οὐχί, ἢ οὔ [13]

οὐκ εὐδιάθετος (Menand. fr. VI p. 76)· οὐ δυναμένη εὐχερῶς γήμασθαι [ad 14]
οὐκ εὐθυσκόπου (Trag. adesp. fr. 195)· οὐκ ἀκριβῶς ἢ ὀρθῶς βλέποντος
οὐκ ἐφέπετο (Eur. Hipp. 1307)· οὐκ ἠκολούθει ⟨1701⟩
οὐκ ἐφίενται· οὐκ ἐπιθυμοῦσι
οὐκ ἐφικνεῖται· οὐ φθάνει [19]
οὐκ ἥκιστα (Herod. II 10)· μάλιστα
οὐκ ἤμειψεν· οὐκ ἤλλαξεν (Eur. Bacch. 438) [22. 23]
οὐ κιχάνει· οὐχ εὑρίσκει [25. 26]
οὐκ οἷόν τέ ἐστιν· οὐ δυνατόν ἐστιν
οὐκ οἰστά· οὐ φορητά
οὐκ ὀλεῖσθαι· οὐ φθαρήσεσθαι [30]
οὐκ ὀνησιφόρον· οὐκ ὠφέλιμον
οὐκοῦν· ἐπειδή. ἢ λοιπόν
οὐκ ᾤετο δεῖν· οὐκ ἐνόμιζε συμφέρειν
οὐκ ὤν· οὐχ ὑπάρχων
οὐκ ὦπται· οὐκ ἐφάνη. οὐκ ἐγένετο
οὐ κωφεῖ (Soph. fr. 214)· οὐ βλάπτει, οὐ πηροῖ
οὐλάδες· πῆραι, θύλακοι
†οὐ λαίνει· οὐ σχολάζει
οὐλαμός (*Δ* 251)· τάξις στρατιωτική. θόρυβος. ἢ ἄθροισμα (cf. γόλαμος)
οὐλάς· κριθάς (γ 441). ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ μαλακόν, ὅ ἐστι τὸ ἁπαλόν· ὅθεν καὶ τὰ ἐπάνω τῶν ὀδόντων πάνυ μαλακὰ ὄντα οὖλα (Plat. Phaedr. 241 C) καλεῖται. καὶ ἡ γαστήρ
οὖλε (ω 402)· ὑγίαινε. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὑγιὲς γενόμενον ἕλκος οὐλὴν λέγουσι
οὖλα· τὰ τῶν ὀδόντων

COD. 66 οὐ φορητός; 72 ἀτραχύς 73 οὐ κατὰ κ| 81 οὐκεισεια 88 ἐμβαρεῖ — φρονεῖ 90 ἔναιμος (Aesch. fr. 173) 1706 ἐριρισμένος 9 οὐχ 11 οὐκέτας 13 ἐπαισχύνθη cf. Suid. τυλοῦται 17 ἐπιθυμοῦνται 19 ἔχαδε 27 οὐκολόν 35 ὦπται 41 λέγω

HES. 68 οὐ κατὰ κόσμον (*B* 214)· οὐ κατὰ τρόπον 69 οὐ καταναρκήσω (II Cor. XII 14)· οὐ κατοκνήσω 71 οὐ κατενάρκησα (II Cor. XI 8. XII 13)· οὐ κατεβάρησα Ad 72 οὐκ ἀτραχύ 76 οὐκ ἔγρυξεν (Iosu. X 21)· οὐκ ἐφθέγξατο 78 οὐκ εὐείασχεν (*Y* 408)· οὐκ ἤφιεν. ἐκώλυσεν 83 οὐκ εἰσμένησαν (I Regg. VI 19)· οὐκ ἐχάρησαν ⟨1722⟩ 84 οὐκ εἰῶ (*Δ* 55)· οὐκ ἐῶ 87 οὐκ ἐκάθισεν (Ps. I 1)· οὐκ ἐνέμεινεν 92 οὐκ ἐνδέχεται (Luc. XIII 33)· οὐ δυνατόν ἐστιν 93 οὐκ ἐνδώσει (Prov. X 31)· οὐ χαυνώσει (cf. ἐνεδίδου) 95 οὐκ ἐνήνοχά σοι (Genes. XXXI 39)· οὐκ ἀγήοχα. οὐκ ἤνεγκά σοι Ad 97 οὐκ ἄκληροι 98 οὐκ ἐπέοικεν (*Δ* 126)· οὐ πρέπον ἐστί 1700 οὐκ ἐπέπυστο (*N* 674)· οὐκ ἀκηκόει 1 οὐκ ἐπέφετο (Eur. Hipp. 1307)· οὐκ ἠκολούθει 2 οὐκ ἐπιεικτόν (*E* 892)· οὐ μέτριον 4 οὐκ ἐπιλήσομαι (*X* 387 Ps. CXVIII 16)· οὐκ ἐπιλαθήσομαι 5 οὐκ ἐπιτεύξεται (Prov. XII 27)· οὐκ ἐπιτύχ .. 8 οὐκ ἐστάλασεν (Agath. AP. IX 152, 2)· οὐκ ἐτόλμησεν 10 οὐκ ἔσφαλεν (Iob. XXI 10)· οὐκ ἐκινδύνευσεν 13 οὐκ ἐτυρώθη (Deut. VIII 4)· οὐκ ἐπαχύνθη ⟨1730⟩ Ad 14 ἢ εὐμαρῶς γίνεσθαι 19 οὐκ ἔχαδεν (*Δ* 24)· οὐκ ἐχώρησεν 22 οὐκ ἠσμένησαν (I Regg. VI 19)· οὐκ ἐχάρησαν ⟨1683⟩ 23 οὐχί (*B* 238)· οὐχί 25 οὐκ ὄθεται (*O* 166)· οὐκ ἐπιστρέφεται 26 οὐκ ἐφάτην (Eur. Hec. 130)· οὐκ εἶπον. δυϊκῶς 30 οὐκ ἐτυλώθη ⟨1713⟩· οὐκ ἐπαχύνθη. οὐκ ἐτραυματίσθη ⟨ἐτρώθη?⟩

†οὐλαφηφορεῖ· νεκροφορεῖ

†οὔλαφος· νεκρός

οὐλείοιεν· ἐν ὑγείᾳ φυλάσσοιεν ⟨700⟩

οὐλή· ἐπιπόλαιον ἕλκος εἰς ὑγείαν ἧκον. ἢ χλανὶς μαλακή. ἢ σῆψις ὀστέου

οὐ λήγουσαν· οὐ παυομένην

οὔλη λευκή· θρὶξ λευκή

οὔλια· ὀλέθρια [50]

οὔλιμος· ὀλέθριος

οὐλίμων· ὀλεθρίων

?οὔλιμα· μάχη ὅταν μεμιγμένος ⟨cf. ὑλίμη⟩

οὔλιος ἀστήρ (Λ 62)· ὀλέθριος καὶ χαλεπός. λέγει δὲ τὸν κύνα

†οὐλοβάται· οἱ κολοβοί

οὐλόθυμος· σχέτλιος. δεινόθυμος [57—59]

οὐλοθυσία· τελεία θυσία

οὐλοι· [ad 61] δράγματα

οὐλομελές· [ad 62] ὑγιές, ὁλόκληρον

οὐλομελίῃ (Hippocr. 270, 30 al.)· καθόλου. συλλήβδην. ἄλλοι ἐπὶ τῆς ἀθρόας [τῆς] τῶν ὅλων φύσεως· τὸ γὰρ ὅλον οὖλον λέγει ⟨cf. κελλίων⟩

οὖλον· ποτὲ μὲν τὸ μαλακὸν (Π 224) καὶ ἁπαλόν. ποτὲ δὲ τὸ ὑγιὲς καὶ ὁλόκληρον (ρ 343). καὶ τὸ ὀλέθριον (Ε 461). κυρίως δὲ τὸ συνεστραμμένον καὶ ταραχῶδες οὖλον (ζ 231)

οὖλος Ἄρης (Ε 461)· ἀντὶ τοῦ ὀλετὴρ δεινός

οὐλοχόϊον· ἀγγεῖον, εἰς ὃ αἱ ὀλαὶ ἐμβάλλονται πρὸς ἀπαρχὰς τῶν θυσιῶν

οὐλόχυτα· τὰ κατάργματα

οὐλοχύτας (Α 449)· ὅτε μὲν τὰ κανᾶ, ἐν οἷς τὰς οὐλάς, αἵ εἰσι κριθαί, τῶν ἱερείων κατέχεον. φαίνεται δὲ ἀγγεῖα δηλοῦσθαι· ἢ κριθὰς πεφρυγμένας [69]

οὑμαί (Lacon.)· ὑμέτεραι

οὐ μάλα κικκάς· παροιμία τὸ μηδὲν σημαίνουσα·

ὠνήτης δὲ κικκὰς οὐ μάλα φαίνεται

καὶ Στράττις ἐν Ζωπύρῳ περικαιομένῳ (p. 767)·

τῶν οὐ μάλα τέθηκα κεκυκκᾶν ἐπικρατῆ [71. 72]

οὐ μάτην· οὐχ † ἀληθῶς. Μένανδρος ἐν Ὀργῇ (p. 180)

οὐ μεθείς· οὐχ ἐῶν

?οὔ με γάμος δέ· οὐδαμῶς δὲ γάμος με (Greg. Naz.?)

οὐ μὲν οὖν (Ar. Ran. 556)· οὐδαμῶς [78. 79]

οὐ μεταφέρεις· οὐ μεταμελῇ, οὐ μετανοεῖς

οὐ μετρίως (Menand. p. 215)· μεγάλως

οὐ μὴν (Soph. Phil. 811)· ἀλλὰ μήν. οὐδαμῶς

οὐ μὴν ἀλλά (Xen. KΠ. I 4, 8)· ἔτι γε μήν [84—87]

οὐ μόνον· οὐχ ἕως τούτου [89—91]

†οὖνει· δεῦρο. δράμε. Ἀρκάδες ⟨θῦνε⟩

οὕνεκα (Α 11)· διότι

οὕνεκα· οὐ χάριν

οὐ νέμεσις (Γ 156 Call. ep. XXII 5)· οὐ μέμψις

οὔνεσθε (Ω 241)· ὄνησίν τινα ἔχετε ⟨1750. 1802⟩ [97]

οὔνης· κλέπτης. κλεπτῶν †συνηφαρεία [99]

οὖνον· ὑγιές ⟨οὖλον⟩. Κύπριοι δρόμον ⟨θῦνον q. v.⟩

?οὔνιος· εὔνις. δρομεύς. κλέπτης ⟨1792. 98⟩ [1802—5]

οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς· Ἀριστοφάνης (Plut. 149). ἐπεὶ δοκεῖ τοῖς ἐς Κόρινθον εἰσπλέουσι ξένοις χαλεπή τις ἡ πόλις εἶναι, διὰ τὴν τῶν ἑταιρῶν γοητείαν. ἐσπούδαζον γὰρ ἐπὶ

COD. 46 ἐπιπόλεον — χλάνισμα λάχη 62 οὐλομενὲς 66 αἱ.λαὶ 67 οὐλοχύται? 70 οὔμαι 71 οὐμαλακικκὰς — κοκκὰς — περικαιομένω., τῶν 74 ἠλιθίως? 75 ἐῶν 76 οὐδαμὸς 77 οὔμενουν 80 μεταφεφεῖς (q. v.) 94 οὐχάριν 95 νέμησις 96 οὔνεσθαι — ἔχεται ⟨98 χλούνης?⟩ ⟨1803 ποῦ νύ τοι· ποῦ. σου ἢ σοι⟩ 6 ἑτέρων

HES. 50 οὐλιᾶσθε· ὄνησίν τινα ἔχετε ⟨οὔνασθε⟩ 57 οὐλόμεναι (Eur. Phoen. 1529)· ὀλέθριαι πληγαί 58 οὐλομένην (Α 2)· ὀλεθρίαν. ἐξώλη 59 οὐλόμενος· ὀλέθριος ⟨cf. γυλός, μένος⟩ Ad 61 [οὖλα.] Ad 62 [οὐλοσελές.] 69 οὐ μά (Α 86)· μὰ τόν 71 οὐ μάν (Μ 318)· οὐ μήν 72 οὐ μ' ..ας (Ε 819)· οὐ συνεχώρεις με ⟨cod. οὐμὰς⟩ 78 οὐ μέμ ⟨sic⟩ πως νῦν ἐστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης (Χ 126)· ὑπόληψιν εἶχον οἱ παλαιοί, ὡς ἐκ δρυῶν καὶ πετρῶν τῶν ἀνθρώπων γεγονότων 79 οὐ μετὰ δήν (Greg. Naz. C. XIV 1)· οὐ μετὰ πολὺν χρόνον 84 οὐ μὴν δέ (recens)· οὐδαμῶς δέ 85 οὐ μὴ πρόωμαι (Iob. XXVII 6)· οὐ παραχωρήσω 86 οὐ μήν· οὐ μόνον 87 οὐ μή σε ἀνῶ (Hebr. XIII 5)· οὐκ ἄν σε ἐάσω. οὐκ ἄν σε ἐῶ. οὐ μή σε ἐάσω 89 οὑμός (Θ 360· δ) ἐμός 90 οὐ μὴν δέ ⟨recens⟩· οὐδαμῶς δέ 91 οὐ μιᾶς (Ε 819)· οὐ συγχωρῇ 97 οὐ νέομαι (Σ 101)· οὐ πορεύ(σ)ομαι 99 οὔνομα (ζ 194)· ὄνομα 1802 οὔνοσθε (Ω 241)· ὄνησίν τινα ἔχετε. κατ' εἰρωνείαν ⟨1796⟩ 3 οὐ νύ τοι· τοῦ σοῦ, ἢ σοῦ. ἢ οὐδαμῶς (Η 352) 4 οὔ οἱ· οὐδαμῶς αὐτῷ 5 †οὔου· σχεδόν (Ν 268?)

τοῦτο οἱ Κορίνθιοι, καὶ ῥαθύμως διὰ τοῦτο διῆγον [7]

οὐ παρεξήνεγκεν· οὐ παρῆλθεν

οὐ παρομαρτεῖ· οὐ παρακολουθεῖ

οὐ πεπλασμένον· ἄπλαστον (Aesch. Prom. 1030)

(οὐ πέρα λόγου [Cratin. fr. VI p. 60]· οὐχ ὑπὲρ λόγον) 1942 [11]

οὐ περιέσται· οὐ περιγενήσεται [13]

οὐ πολιῷ· οὐ γηράσκει [15—18]

οὐ προσήκαντο· οὐ προσεποιήσαντο

οὐ προσίεντο· οὐ προσεδέχοντο. οὐκ ἠρέσκοντο

οὐ προσίεταί μοι (Ar. Eqq.)· οὐκ ἀρέσκει μοι [22]

οὐ πρὸς σέ· οὐ κατὰ σέ. οὐκ ἄξιόν σου

οὐ προτιμᾶ[ν]· οὐκ ἔχει λόγον [25. 26]

οὐρά (Soph. fr. 970)· ἡ κέρκος. καὶ τὸ αἰδοῖον (Eupol. fr. LXXXVI) [28]

οὐρά· ὅρια. τὸ τῆς στρατιᾶς τέλος [30]

οὐραγία· στρατηγίας οὐρά, τουτέστι τὸ τέλος τῆς στρατιᾶς καὶ τῆς τάξεως

οὐράγιον· ἔσχατον

οὐραγός (Xen. ΚΠ II 3, 22)· τῆς οὐρᾶς ὁ ἔσχατος ἡγεμών. καὶ τοῦ εὐωνύμου κέρατος φύλαξ· ὁ δὲ τοῦ δεξιοῦ δεξιοφύλαξ

οὐ ῥᾴδιον (Eur. Hec. 664)· οὐκ εὐχερές [35]

οὐ ῥᾳδίως· κακῶς. Θουκυδίδης (VI 57)

οὐρανίαν· ὅταν τὴν σφαῖραν ἀναβάλωσιν. καὶ τὴν τοιαύτην δὲ καθόλου παιδιὰν οὐρανίαν καλοῦσι καὶ οὐρανίζειν. παρὰ τοῦτο οὖν ἔπαιξεν Ἀριστοφάνης (Vesp. 1492. 1530) [38]

οὐρανίδην· ἀπὸ τοῦ [ad 39] οὐρανοῦ

οὐρανία αἴξ (Cratin. fr. XXI p. 160)· ὡσεὶ λέγοι τις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας. ὅ τι γάρ τις εὔξαιτο, ἐλάμβανεν ὁ ἔχων τοῦτο. ἐπήκοος δέ ἐστιν αὐτή. ἴσως, ὅτι κατ' ἐνίους ἡ Σελήνη τῇ αἰγὶ ἐποχεῖται. ταύτῃ δὲ τὰ γύναια ηὔχετο διὰ τὸ καὶ αὐτὴν ἐπὶ τῷ Ἐνδυμίωνι τὰ αὐτὰ παθεῖν, ὅθεν καὶ εὐκταίαν φασὶν αὐτὴν ἔνιοι

οὐρανίζετο (Aesch. fr. 427)· πρὸς τὸν οὐρανὸν διϊκνεῖτο

οὐράνιον ἄχος (Soph. Ant. 418)· τὸν κονιορτόν. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μέγα, καὶ ὑψηλόν

οὐράνιοι (Eur. Hel. 1499)· οἱ τὸν οὐρανὸν κατοικοῦντες

οὐρανίωνας (Ε 373)· τοὺς ὑπὸ τὴν Οὐρανοῦ ἀρχὴν τεταγμένους [45]

οὐρανομήκη (Poet. Plut. Mor. 455 D)· ὑψηλὸν λίαν

οὐρανός (Θ 16)· ὁ κατηστ(ε)ρισμένος τόπος. Πέρσαι δὲ τὰς βασιλείους σκηνὰς καὶ αὐλάς, ὧν τὰ καλύμ(μ)ατα κυκλοτερῆ οὐρανούς .....

οὐρανοσκόπος· ἰχθῦς ποιός

οὐρανοφοιτᾶν· ἐν οὐρανῷ διατρίβειν

οὐ ῥᾷστα· οὐκ εὐχερῆ

†οὔρδικος· ἐπιφερομένου [52. 53]

οὐρέας· ἡμιόνους

οὐρεῖς· φύλακες [56]

οὐρεσίφοιτος· ἐν τοῖς ὄρεσι πλανώμενος

οὐρῆας (Α 50)· ἡμιόνους, παρὰ τὸ ὀρούειν, ὁρμητικούς τινας ὄντας· ἢ ἐπεὶ οὔρ[ε]ιον τὸ ζῷον, οἷον ἄγονον. οἱ δὲ οὐρήων (Κ 84) τῶν φυλάκων

οὔρια· †νενιμένα ⟨ἀνεμιαῖα?⟩. ἢ ὀξέως πνέοντα: ἢ ἄγρια ⟨οὔρεια⟩

οὐρίαχον (Ν 443)· τὸν σαυρωτῆρα. ἔστι δὲ σιδήριον ἐγκεκαμμένον εἰς τὸ ἕτερον μέρος τοῦ δόρατος

οὐρίζει· †ὑπεριφέρει. ἢ ὁρίζει

οὐρίη· ὀπισθία ⟨οὐραίη?⟩

οὐρίθρεπτα(ν Eur. Hec. 204)· ἐν ὄρεσι τραφέντα

οὐριομβῖκον (Antisthenes)· τὴν ἀμίδα. ἢ οὐροδόχην

οὔριον (Eur. Hel. 1663)· σωτήριον. ἢ ὄπισθεν πνέον

COD. 8 παρεξένεγκεν 14 cf. πολιά 29 ὅρια ἀπὸ 37 σαίραν — παιδείαν — οὐρανιάζειν 40 οὐρανίδαιξ — ἐπίκοος — τὸ ἐνδύμιον 43 τῶν οὐρανῶν 45 οὐρανό^{σ}ι (49. 57 Greg. Naz.?) 60 σαυρο| 64 οὐριομβικόν 65 σωρίον cf. πνεῦμα οὔριον

HES. 7 οὐ παρελεύσεται (Prov. VIII 29)· οὐ παρέλθῃ. οὐ παραλείψει (Α 132) 11 οὐ περανοῦσιν (I Reg. XII 31)· οὐ τελειοῦσιν 13 οὔπιθη (Ν 309)· οὐδαμοῦ 15 οὔποτε (Α 234)· οὐκ ἄν ποτε, οὐδέ ποτε 16 οὐ προσαμύνει (Ε 139)· οὐ βοηθεῖ 17 οὐ προσείλοντο (Prov. I 29)· οὐκ ἠθέλησεν 18 οὐ προσεποιήσαντο (Iob. XIX 14)· οὐκ ἠγάπησαν 22 οὐ προσωχθησαν (Ps. XXI 25 Levit. XXVI 43)· οὐκ ἀπεστράφησαν 25 οὔπω (Α 224)· οὐδέπω 26 οὔπω ποτέ (Α 106)· οὐδέ ποτε 28 οὖρα (Ψ 431)· ὁρμήματα 30 οὐραγεῖν (Sirac. XXXV[II] 11)· ὑστερίζει 35 οὐραγίαν (Deuter. XXV 18)· τὴν ὄπισθεν ἀκολουθοῦσαν στρατιάν 38 οὐραί ⟨1827⟩· ἡ κέρκος. καὶ τὸ αἰδοῖον Ad 39 οὐ[illegible] ἢ 45 οὐρανόθι (πρό Γ 3)· πρὸ τοῦ οὐρανοῦ 52 οὔρεα (Ν 18)· 53 οὐρέα (Υ 101)· 56 οὔρεος, ἐμβήσησις (Λ 87)· ἐν τοῖς βασίμοις τόποις τοῦ ὄρους: ἐπιτήδειος ἄνεμος ⟨οὔριος⟩

?οὐράνιον νέφος (Cratin. p. 94)· κατ' οὐρὰν ὄπισθεν ἐρχόμενον. ἢ ὑπὸ οὔρων ἐλαυνόμενον
οὔριος· ἐπιτήδειος, ἐπιδέξιος ἄνεμος (Thuc. VII 63) [68]
οὐρίσαι· ὁρίσαι. παρασκευάσαι
οὐροδόχην (Xenoph.)· τὴν ἀμίδα
οὖρος (γ 176)· ἄνεμος [72. 73]
οὖρος· βασιλεύς. φύλαξ. σωτήρ [75]
οὔρους· φύλακας: ἢ τὰ ν(ε)ώρια. τὰ περιτειχίσματα. ἢ τὰ προορίσματα τῶν πλοίων, ἢ τὰ ὁρμητήρια, δι' ὧν καθέλκονται (B 153) [77. 78]
οὖσα (Lycoph. 20)· σχοινία, νεὼς ὅπλα
οὖς Ἀφροδίτης (Antig. Caryst.)· οἱ ἁλιεῖς ⟨Αἰολεῖς⟩ ὀστρεόν τι οὕτω καλοῦσιν [81]
†οὐ σθενῶς (Eur. Alc. 267?)· οὐκ ἰσχυρῶν
οὐσία· ἐξουσία. οὐσιότης. πλοῦτος. ὕπαρξις. εἶδος ὑφεστός, βίος. κτῆσις
οὐσιώδης· ὢν ἀεὶ ἐν αὐτῷ κατ' οὐσίαν [85. 86]
οὐ συγγινωσκόμενοι (Herod. VI 140)· οὐ συγκατατιθέμενοι
οὐ σύ (Ar. Lys. 749)· μὴ σύ [89]
οὐ συνέστορα ⟨συνιστορῶ?⟩· οὐκ οἶδα [91]
οὐ σὺν ἱδρῶτι· οὐ σὺν καμάτῳ
οὐ σχολαίτερον (Thucyd. II 75)· ταχέως [94—1900]
οὔτε τῳ (Trag. alt.)· οὔτε τινί [2]
οὔτι· οὐδέν [4—9]
οὔτινος οὖν· οἵου δήποτε
οὔτι που (Soph. Phil. 1233)· οὐδαμῶς
οὖτις· οὐδείς (Eur. Cycl. 672): ἢ εἶδος ὀρνέου ⟨οὐτίς⟩ [ad 12] [13—18]
οὕτως· τοιούτως, ὁμοίως
οὑτωσί· οὕτως. Οὕτω δὲ χωρὶς τοῦ σ̄, ὅτε σύμφωνον ἐπιφέρηται [ad 20]
οὐ τῷ τυχόντι· οὐ τῷ μικρῷ. οὐ τῷ οἵῳ δήποτε
οὐ φατῷ σ'· ἀφάτῳ σε
†οὐ φαικά· οὐκ ἀρεστῶς. οὐ κούφως
οὐφέλλαν· γῆν τὴν εἰς τὰ ἱμάτια
οὐφίδρωμα· τοῦ σάγματος ἡ πρὸς τῇ πλευρᾷ διφθέρα [26. 27]
οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ· παροιμία, ἧς μέμνηται καὶ Ἕρμιππος Δημόταις (fr. VI). †μὴ πρὸς ὀργὴν ὁμιλεῖν. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐμοί
οὐχ· οὐχί. οὐχ οὕτως
οὐχ ἅζομαι (Eur. Alc. 338 al.)· οὐ σέβομαι. οὐκ ἐντρέπομαι
οὐχ ἅλις· οὐχ ἱκανῶς [32. 33]
........· οὐ καθέδρας φροντίς (Bacchyl. fr. 23) [35. 36]
οὐχί (Call. ep. XXXI 3)· οὐδαμῶς. οὐ δῆτα
οὐχ ἑκών (Eur. Bacch. 441)· οὐ βουλόμενος, οὐ θέλων [39]
οὐχ ἕπ(ε)ται (Theognid. 164)· οὐκ ἀκολουθεῖ (1699)

COD. 66 cf. Phot. 361, 14 et edit. mai. 83 ὁσιότης 87 οὐσυγγινοσκόμενοι 92 cf. σὺν ἱδρῶτι 22 φατῶς, ἀφάτως 23 οὔφεκα; cf. φαικά, φαικῷ 25 Θὐφίδρωμα
δ
an τοὐφίδρωμα? 28 ἱπποκλῆ 30 οὐχάζομαι 34 καθέδρα οὐ

HES. 68 Οὐρίας· φωτισμὸς θεοῦ 72 ὅριον· φυλακή. σημεῖον 73 οὖρον ἀρούρης (Φ 405)· ὅρον τῆς χώρας 75 οὖρος Ἀχαιῶν (Θ 80)· τὰ αὐτά 77 οὕς· ἄρθρον ἀρσενικὸν πληθυντικόν, πτώσεως αἰτιατικῆς, οὓς ἑτέρους στέλλοντα (Δ 294) οὕστινας. καὶ ἀντωνυμία τρίτου προσώπου 78 οὖς· ὠτίον ⟨Moer. 288⟩ 81 οὖσσε (π 202)· οὐ δή σε 85 οὕς ῥα (Ω 574)· οὓς δή 86 οὐσιώσαντος (Greg. Naz.)· τὸ ἡνωμένον ἄκρως ⟨ad οὐσιώμενον⟩ 89 οὐ συμβαίνει (Luc. V 36)· οὐ συμφωνεῖ 91 οὐ συνέσχεν ὀργήν (Soph. El. 1282 Bgk.)· οὐ κατεκράτησεν ὀργήν 94 οὖτα (N 192 al.)· ἔτρωσεν. ἔπληξεν. ἐκέντησεν 95 οὐτάζοντο (Π 273)· ἐτιτρώσκοντο 96 οὐτάμεναι (Φ 68)· τρῶσαι 97 οὐτ' ἄρ (Α 93)· οὐ δή 98 οὐτ' ἄρ φρένας (Α 115)· οὔτε κατὰ σύνεσιν 99 οὐτάσαι (Ξ 424)· τρῶσαι, ἐκ χειρὸς νύξαι 1900 οὔτασεν (E 56 al.)· ἔβαλε καὶ τὰ ὅμοια 2 οὐτιθείς (Θ 537)· τρωθείς 4 οὔτι (Α 153)· οὐδαμῶς 5 οὐτιδανός (Α 293 al.)· οὐδαμινός. ἀσθενής. ἄψυχος. οὐδενὸς ἄξιος οὐδὲ λόγου 6 οὔτι κράτεΐ γε (Π 142)· οὐ τῇ δυνάμει 7 οὔτι μάλα δήν (Α 416)· καὶ οὐκ ἐπὶ πολύ 8 οὔτι μέλ[λ]ει (B 338)· οὐ μέλ[λ]ει 9 οὔτι μοι ὔμμες (Α 335)· οὐκ ἐστέ μοι ὑμεῖς Ad 12 καὶ οὐρανός ⟨οὖλιξ⟩ 13 οὔτοι ἀπόβλητον (B 361)· οὐκ ἀποβληθῆναι ἄξιον 14 οὐτόν (Γ 417)· κακὸν μόρον, θάνατον 15 οὗτος· τοῦτος (L. οὑτοσί· οὗτος) 16 οὑτοσί· διὰ τοῦ ῑ, καὶ ὁδί 17 οὖταρ (Α 115)· οὔτε δή 18 οὐτρηρώ (Α 321)· δραστικοί. σπουδαῖοι Ad 20 Τέσσαρα σημαίνει τὸ ὁμοῦ· χρόνον· τόπον· ἐγγύτερον· ἀριθμόν 26 οὐ φοιβήσεται (Deuter. XIV 1)· φοίβοι ἐστι τὸ ἐπὶ νεκρῷ ἢ δαιμονικῷ μαντεύεσθαι 27 οὐ φορητόν (Greg. Naz. vol. II p. 29 A)· μέγα. βαρύ. οὐκ ἐλαφρόν. οὐ βαστακτόν 32 οὐχάζεις· οὐ πιέζεις συνεχῶς 33 οὐχ ἕδος (Ψ 205)· οὐ καιρὸς τοῦ καθέζεσθαι 35 οὐχ εἴκων· οὐχ ὑποχωρῶν 36 οὐχ ἥκιστα· μάλιστα ⟨Moer. 281⟩ 39 οὐχιαί· φωλεοί

οὐχ οἷόν τέ ἐστιν (Ar. Nub. 198)· οὐ δυνατόν ἐστι [42]
οὐχ οἷοί τε (cf. Herod. VIII 68, 2)· οὐ δυνατοί
οὐχ οἷός τε εἰπεῖν· μὴ δυνάμενος εἰπεῖν
οὐχ ὁρέοντα· οὐ ζῶντα [46—49]
οὐχ ὑφίεται· οὐκ ἐνδίδωσιν [51]
ὄφατα· δεσμοὶ ἀρότρων. Ἀκαρνᾶνες
ὀφείλει· δεῖ γενέσθαι κατὰ ἀνάγκην
ὀφειλή· χρέος, δάνειον. ἀνάγκη [55]
ὄφεις· τὰ δρακοντώδη γινόμενα ψέλλια. Μένανδρος Παρακαταθήκῃ (fr. VIII) τοὺς ὄφεις, λέγει, καλῶς γέ μοι ἠγόρασας [57]
ὀφέλλειν (Π 631)· αὔξειν [ad 58] [59]
ὄφελες (Δ 415)· ὤφειλες. ᾧ συζυγεῖ τὸ ὄφελον (Σ 367) καὶ ὄφελε (Call. epigr. XVIII 1). καὶ ἐπίρρημα, ὅπερ ἔχει χαρακτῆρα ὁριστικοῦ παρατατικοῦ· ὅμοιον γάρ ἐστι τῷ ἔλεγον, ἔλεγες
ὀφέλλουσα· θρασύνουσα. σώζουσα. παρασκευάζουσα (non Δ 445)
ὄφελμα· αὔξημα (Soph. fr. 971). κάλυμμα. κάλ(λ)υντρον (Hipponact. fr. 51)
ὀφέλμασι· σαρώμασιν [64]
ὄφελος· αὔξησις. ὄνησις. ἐπικούρημα. κέρδος
ὄφελτρον· κάλλυντρον (sch. Lycoph. 1165)
ὀφθαλμιᾶσαι· φθονῆσαι. ἐπιβαλεῖν ὀφθαλμόν
ὀφθῇ (cf. Eur. Bacch. 823)· εὑρεθῇ. φανῇ
ὀφθαλμός βασιλέως (Ar. Ach. 92)· ὁ πεμπόμενος κατάσκοπος
Ὀφικοί (Plat. Epist. XIII p. 484, 15 Bkk.)· οἱ νῦν Ὀπικοί
ὀφιδεύειν· σχολάζειν, διατρίβειν, ὀκνεῖν ⟨7489⟩ [72. 73]
ὀφιομάχος· ἰχνεύμων [ad 74]
ὀφίουρος· ὄρνις ποιὸς ἐν Αἰθιοπίᾳ
Ὀφιοῦσσα· ἡ Ῥόδος· διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὀφέων
ὄφις· ποιὸς ἰχθῦς. καὶ τὸ χρυσοῦν περιβραχιόνιον (Menand. p. 181). καὶ ὁ δράκων ὁ φυλάσσων τὰ χρυσᾶ μῆλα, ὃν ἀπέκτεινεν Ἡρακλῆς (Soph. fr. 207) [78]
ὀφλάνειν· ὀφλισκάνειν. ὀφείλειν [80]
ὀφλεῖν· ὀφείλειν ἐκ καταδίκης
ὄφλημα (Dem. 998, 25)· χρεώστημα
ὀφλήμασι· χρεωστήμασιν [84]
ὀφλήσουσι· χρεωστήσουσιν
ὀφλισκάνοντες· χρεωστοῦντες. ὑπομένοντες
ὀφλοί· [ad 87] ὀφειλέται. ὀφειλαί
ὀφνίς (Cyprii?)· ὕννις, ἄροτρον
ὄφρα (Apoll. lex.)· ἵνα, ὅπως. ἕως, μέχρις. ἐάν [ad 89] [90—93]
†ὄφρυα· τὰ ὑψηλὰ καὶ ὑπερκείμενα χωρία. τινὲς αἱμασιάς
ὀφρυάζε (Amips. com. p. 712)· ταῖς ὀφρύσι νεύει
ὀφρυγνᾶ· ὁμοίως. Βοιωτοί [ad 96]
ὀφρύη (Eur. Heracl. 394)· χῶμα. λόφος. αἱμασιά
ὀφρύκνηστον· ἐρυθριῶντα. οἱ γὰρ ἐρυθριῶντες κνῶνται τὰς ὀφρῦς
ὀφρυόεντα (Herod. V 92, 2)· λοφώδη. ὑψηλόν
ὀφρυόεντες· ὑπερήφανοι
ὀφρυόεσσα· ὑψηλή. ἀλαζών. ἐφ' ὕψους καὶ ἄκρας κειμένη (Χ 411?)
†ὀφρύει (Eur. Heracl. 394)· μετέωρον
ὀφρῦς· τὰ κρημνώδη καὶ τραχέα τῶν ὀρῶν. καὶ ἔπαρσις, ὑπερηφανία

COD. 52 cf. ὄφνις 53 ὀφείλη, δὴ 56 π[ε]καταθήκην ⟨Moer. 288⟩ 57 ὀφελεῖ 60 καὶ ὄφελον — τὸ ἐλ| 61 ὀφελοῦσα [ι] 63 ὀφέλμωσι (cf. ἄφελμα) 70 ὀφιγοί — ὀπτικοί 71 οἰκεῖν 76 ὄφηους, ἡρόδοτος 81 ὄφλειν 82. 84. 85. 86 χρεοστ| 94 ὑποκείμενα — ἀμασίας 96 ὅλως 97 ὀφρυγή, χρῶμα — αἱμασιάαι

HES. 42 οὐχ ὑπὲρ ἀλόγου· οὐχ ὑπὲρ λόγου (cf. Cratin. fr. VI p. 60) 46 οὐ χραισμεῖ (Α 28)· οὐ βοηθεῖ 47 οὐ χρή (Β 24)· οὐ δεῖ 48 οὐχ ὑπελείπω (Genes. XXVII 36)· οὐχ ὑστέρησας. οὐ κατέλειπας 49 οὐχ ὑποίσω (Iob. XXXI 23)· οὐχ ὑπενέγκω. οὐ βαστάζω 51 οὐχ ὑφίσταται (Prov. XIII 8)· οὐχ ὑπομένει, οὐχ ὑποφέρει 55 ὀφειλέτης (Matth. XVIII 24)· χρεώστης 57 ὀφέλλει (Γ 62)· ὠφελεῖ. αὔξει Ad 58 καὶ ὀφέλλειεν (Π 651) 59 ὀφέλλεται (γ 367)· αὔξεται 64 ὄφελλον (θ 312) ὤφειλον ⟨L. ὄφελον⟩. εἴθε. μακάρη ⟨rec.⟩ 72 ὀφικιάλιος (officialis) 73 ὀφειλόντως· πρεπόντως. δεόντως Ad 74 καὶ ἀκρίδων γένος, μὴ ἔχον πτερά (cf. Levit. XI 22) 78 Ὄφλα (Nehem. III 27)· ὄνομα χωρίου, ὅπου ἦν τεῖχος Ἱερουσαλήμ 80 ὀφλεῖ ⟨recens⟩· ὀφείλει 84 ὀφλησιν (Baruch. III 8)· χρεώστησιν Ad 87 ὀφειλοί Ad 89 τόφρα 90 ὄφρα εἰδῆτε (Δ 249). ὅπως εἰδῆτε, ἵνα θεάσησθε 91 ὄφρα μὲν οὖν (Ι 546)· ἕως μὲν οὖν 92 ὄφρ' εὖ ἴδω (Δ 515)· ὅπως καλῶς ἴδω (cf. Σ 63) 93 ὄφρ' ἂν (ρ 10)· ἕως ἂν Ad 96 οἱ δὲ μέσον, καὶ ὑψηλόν ⟨σιμόν ad ὀφρυόεν⟩

ὄχα (Γ 110)· ἐξόχως [2005]

ὄχανον· ὁ τῆς ἀσπίδος πόρπαξ (Herod. I 171). καὶ ὁ δεσμός. καὶ ὅπου ἐμβάλλουσι τὰς τρίχας ⟨χεῖρας⟩

ὀχάνοις· δεσμοῖς· ἀπὸ τοῦ συνέχειν. ἔνθεν καὶ τὸ ὀχμάζειν [8]

ὀχᾶσθαι (Trag. inc. fr. 196)· ἀνάλλεσθαι. ὁ λόγος ἐπὶ Ἀχιλλέως· οὐ †βαρυσκέλης ποιεῖ ὁ τῶν νεβρῶν μυελός

ὄχεα (Hom.)· ἅρματα, ὀχήματα [11. 12]

ὀχεία (Ar. HA. VI 20)· ἡ μίξις, καὶ ἡ συνουσία

ὀχεῖα πόντια (Trag.)· ἡ ἄγκυρα. παρὰ τὸ ὀχεῖν ἐν τῷ πόντῳ τὰς ναῦς

ὀχεῖον· ἅρμα. καὶ τὸν εἰς ὀχείαν ἀνειμένον, Ἀττικοί

ὀχεῖς· κλεῖθρα. Κερκυραῖοι

ὀχεῖται· μετέωρος φαίνεται ⟨φέρ—⟩ [18]

ὀχέοντες· ἐν αὑτοῖς ἔχοντες [20. 21]

ὀχετεύει· ἐπιχέει. †σαλεύει. μεταφέρει [23]

ὄχετλα· τὰ ὀχήματα. οἱ δὲ τὰ συντεθραυσμένα

ὀχετός· σωλήν, ἀγωγός, ῥύαξ. ὕδωρ. ὑδραγωγεῖον. οὐ χείμαρρος, ἤγουν αὖλαξ, ἀλλ' ἀεὶ ῥέων [26]

Ὀχή· (τρ)ώγλη (cf. Arat. 956). τροφή. καὶ ὄρος Εὐβοίας. καὶ τροχός ⟨cf. ὀχῶν⟩ [28]

ὀχῆες· οἱ συνέχοντες τὴν θωρακοζώνην κρίκοι (Δ 132). καὶ οἱ μοχλοί (Μ 455)· ἀπὸ τοῦ συνέχειν

ὄχημα (Eur. Rhes. 621)· ἅμαξα, ἅρμα, δίφρος

ὀχῆς (Attici)· οἱ μοχλοί

ὄχησις (Plat. Civ. V p. 452 C)· ἱππασία. φόρησις [ad 32]

ὀχήσομαι· βασταχθήσομαι

ὄχθα· χεῖλος ποταμοῦ. ἢ ὄχθαι (Hom.)

ὀχθᾶσθαι· ἀπὸ τοῦ ὄχθη. οἱ γὰρ στένοντες ἑαυτοὺς μετεωρίζουσιν

ὀχθεῖ· στένει, στενάζει

ὄχθη (Φ 17)· χεῖλος ποταμοῦ [38]

ὀχθήσας (Α 517)· στενάξας. βαρυνθείς· ἄχθος γὰρ βάρος. ἢ μετεωρισθεὶς τὴν ψυχήν, ἀπὸ τῶν ὄχθων, ὅ ἐστι τοῦ ἀναστήματος

ὄχθησις· θόρυβος, τάραχος

ὄχθοι· αἱ τραχεῖαι .... καὶ δύσβατοι τόποι. καὶ αἱ ἐξοχαὶ τῶν πετρῶν

ὀχθοιβοι (Aristoph. p. 1078 Pherecr. p. 296)· περιάπτειν τινὰ εἰώθασι περὶ τοὺς χιτῶνας, ἃ καλοῦσιν ὀχθοίβους· εἰσὶ δὲ τὰ λεγόμενα λώματα

ὄχθος· κρημνός. πέτρα. τὸ ὑψηλὸν τοῦ ποταμοῦ ἢ τῆς γῆς. ἢ τὸ απόκρημνον στόμα τῆς θαλάσσης. κυρίως δὲ ποταμῶν καὶ †κροχρημένων

ὀχλαγωγῆσαι· θορυβῆσαι, ἢ συναγαγεῖν ὄχλον, ἢ ταράξαι

ὀχλεῖ· στένει. λυπεῖ. κωλύει μετὰ ὄχλου

ὀχλεῦνται· [ad 45] κυλινδοῦνται

ὀχλεύονται· ὁμοίως

ὀχλεύς· μοχλός. στρόφιγξ. δεσμός. †ἅρμα. †πομπή

†ὄχλησις· σχολή

†ὀχλημῶν· μοχλῶν [50]

ὀχλίζειν· κινεῖν· μοχλεύειν

ὀχλιζομένων· συναγομένων [53. 54]

ὀχλόλογος· κατάλογος λαοῦ

ὄχμα· πόρπημα

ὀχμάζει (Eur. El. 817)· [ad 57] βαστάζει. ἐρείδει. θάλπει. συνέχει, κατέχει, πιέζει

ὀχμοί· σταχύων φυτεῖαι [59. 60]

ὀχοί (ε 404)· οἱ συνέχοντες τὰς ναῦς

ὀχοί (ε 401)· ἐφ' ὧν ὀχοῦνται αἱ ναῦς. καὶ οἱ συνέχοντές τι καὶ διακρατοῦντες

ὄχος Ἀκεσταῖος (Soph. fr. 606)· ἐπεὶ αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι σπουδαῖοι. ἦν δὲ Ἀκέστη Σικελίας

ὀχός· ὀχούμενος, φερόμενος

ὀχρύνει· βαίνει ⟨ὠχρύνει· μιαίνει⟩

COD. 2009 ἄλλ' ἄλλεσθαι 14 ὀχεία ποντία (15 Ad ὀχεῖον et ὀχικόν) 16 κλῆθρα 24 ὀχλήματα 25 ὑδραγωγίον 29 θυραχοζώνην 31 ὀχῆς· ὀμίχλη. καὶ φωνή 39 ἃ ως ἐστι 42 ὀχθόβοι, παραάπτειν 46 ὁμοιουνται 57 cf. οὐχάζεις 63 ἀκέσταις — ἀκεστος cf. Ἀκεσταῖος 64 ὀχρός

HES. 2005 ὀχαεῦνται (Φ 261)· ἠρέμα κινοῦνται ⟨ὀχλ—⟩ 8 ὄχ' ἄριστος (Λ 69)· ἐξοχώτατος 11 ὀχέεσθαι (ἀλλ' Κ 403)· ἡνιοχεῖσθαι 12 ὀχέεσβον (λ 619)· ἔφερον, ὑπέμενον 18 ὀχέοντας ὀϊζὺν (η 211)· ἔχοντας κακοπάθειαν, ἢ ἐχομένους ὑπὸ κακοπαθείας, ἢ ἀναδεχομένους κακοπάθειαν 20 ὄχεσκον (λ 619)· ὑπέμενον, ἔφερον (2012) 21 ὄχεσφιν (Ε 28)· τοῖς ὀχήμασιν, ἢ τοῖς ἅρμασιν 23 ὀχετηγός (Φ 257)· ὁ τὸ ὕδωρ ἄγων, ὑδραγωγός, κηπουρός, ἢ ὁ ἄρδων 26 ὀχεύς (Γ 372)· ὁ τῆς περικεφαλαίας ἱμάς 28 ὀχῆα (Μ 121)· συνέχοντα .... Ad 32 (καὶ φωνή ⟨ὄγκησις⟩) 38 ὄχθησαν· ἠγανάκτησαν (cf. ὠχθ—) Ad 45 κινοῦνται (Φ 261) 50 ὀχλήσειαν (Μ 448)· κινήσειαν 53 ὀχλοισίαν· ἱκεσίαν. ἐκκλησίαν 54 ὄχλον· ἐνόχλησιν (Moer.) Ad 57 μάχεται ⟨αἰχμάζει⟩ 59 ὀχμὸν ἐλαύνουσι (Λ 68)· τὴν ἐπὶ στίχον φυτείαν 60 ὄχνη· εἶδος κύστου, ἢ κουστουμίνου

ὀχυρά· ἰσχυρά (Xen. KΠ VI 1, 15), ἀσφαλής

ὀχύρωμα (Xen. Hell. III 2, 3)· τεῖχος ἀσφαλές. ὀχυρόν. κάστρον. φρούριον: ἢ ἀληθές

ὀχύρωσεν (Xen. KΠ V 4, 39?)· ἠσφαλίσατο. ἐφυλάκισεν

ὀχῶν· ὀχευτικῶς ἔχων. ἢ τροχῶν ἁρμάτων

ὄψ (Empedocl. 284 Antimach. fr. LXXV)· ὄψις. ὀφθαλμός. ἢ φωνή [71]

ὄψα (γ 480 ζ 77)· προ(σ)φάγια. μαγειρεύματα

ὄψανον (Aesch. Cho. 534)· ὄψις [φωνή]

Ὀψαλίδαι· οἱ ἀρχηγέται τῶν Αἰτωλῶν

ὀψαρτυτής (Hyperides)· μάγειρος

ὀψέ (Δ 161)· μετὰ πολὺν χρόνον. βραδέως [77—80]

ὀψείοντες (Ξ 37)· ὀπτικῶς ἔχοντες, ἰδεῖν θέλοντες (cf. 2096). (ὡς) κλαυσείοντες, βρωσείοντες (Callim.) [82]

ὄψεις (Aesch. Prom. 646)· ὄνειροι. ὀφθαλμοί. ὁράσεις

ὀψέ ποτε· μόλις ποτέ [85]

ὄψ' ἦλθες, ἀλλ' ἐς τὸν Κολωνὸν ἴεσο· [ad 86] [87]

ὀψιγενές· καὶ ὀψιγέν(ν)ητα. βραδέως γεννηθέντα

ὀψίγονοι (Call. Del. 174)· οἱ ὕστερον γενόμενοι [90]

ὀψιμαθής (Isocr. Hec. enc. 208 C)· βραδυμαθής

ὄψιμον, ὀψιτέλεστον (B 325)· ὀψὲ γεννώμενον. ἢ ὀψὲ ἀρξάμενον καὶ ὀψὲ τελεσθησόμενον [93]

ὄψιμος· χρόνιος. βραδύς

ὄψιοι· δειλινοί. ὕστεροι [96]

ὀψιπέδωνας (Menandr. CCCLXXVI)· τοὺς ἕως ζῶσιν ἄξοντας πέδας βράδιον [98]

ὄψις· θεωρία, ὅρασις [2100]

ὀψίχα· ὀψέ. Βυζάντιοι

ὄψον (Λ 629)· προσφάγιον

† ὄψοι (ὄψον?) δὲ βλέψον, † ὅρασιν

ὄψος μοχθηρός (cf. Eupol. fr. XLIX) [5]

ὀψῶνα· τὴν πρὸς τὸ ὀψωνεῖν σπυρίδα

ὀψώνιον· δαπάνη. κέρδος

ὀψοφαγία· εὐωχία

ὁ ὠγύγιος· ὁ ἀρχαῖος

ὁ ὠκύμορος· ὁ ταχυθάνατος

ὁ ὠκύπλοος· ὁ ταχέως πλέων

ὁ ὠκυπόρος· ὁ ταξέως πορευόμενος

ὁ ὠκύτατος· ὁ ταχύτατος, ὀξύτατος

ὁ ὠμηστής· ὁ ὠμὰ κρέα ἐσθίων [15]

ὁ ὠνούμενος· ὁ ἀγοράζων [17]

Π

Παμύλης· Αἰγύπτιος θεὸς (254) Πριαπώδης. Κρατῖνος ὁ νεώτερος Γίγασιν (fr. II)·
ὡς σφοδρῶς Αἰγυπτώδης, Σώχαρις, Παμύλης

Παᾶπις· οὗτος ποτήριά τινα τοῖς Ἀθηναίοις ἔπεμψε δῶρα. Λεύκων Φράτερσιν (fr. II)·
ἀτὰρ ὦ Μεγάκλεες οἶσθ' ἃ τοῦ Παάπιδος
Ὑπέρβολος τἀκπώματα κατεδήδοκε

παγαίη· κύων. Σκυθιστί

† πάγανα· σφύρα, καὶ ἡ Ἀργὼ ἐπάγη [5]

παγάς· γῆ τις ὑπὸ τῶν γεωργικῶν

† πάγασα· θύρα. καὶ Παγασαί (4)

Παγασίτης (Hermipp. p. 402 Demosth. Ol. I 9)· Ἀπόλλων παρὰ Ἀχαιοῖς ἐν Παγασαῖς, καὶ παρὰ Θεσσαλοῖς

παγετός (Xen. Cyn. V 1)· κρύσταλλος. ψῦχος [ad 9] [10]

πάγη· παγίς. ποδάγρα. βρόχος

COD. 67 φρούρειον 69 cf. ὀχή 97 |παίδωνας — παῖδας 2102 ὀψιχά 1. 2 = 2. 1 6 ὀψῶνα — ὀψώνην 16 ὠνύμος Π 1 σφοδρῶς ἢ — σόχαρ.. 2 παάπης — μεγάκλεες ὑσθάτου — κατεδήδωκε (3 cf. σπάκα, σκαμαία. Forte πάγα· ἡ) [4 et 7] cf. schol. Apoll. Rhod. I 238 7 cf. παράπαγος, πάρπαγος, πηκταί 8 παγάσσαις

HES. 71 ὄψανον· ὄψιν 77 ὀψέ ποτε· μετὰ χρόνον ποτέ, ἐπ' ἐσχάτων 78 ὄψεαι (Δ 353 al.)· θεωρήσεις 79 ὄψεως· θέας 80 ὀψὲ δύων (Φ 232)· ὀψὲ καταδυόμενος 82 ὀψὲ δύοντα (ε 272)· βραδέως δύοντα, διὰ τὸ τῇ ἄρκτῳ ἀκολουθεῖν 85 ὄψεσθαι (E 120 al.)· θεωρήσεσθαι, ἰδέσθαι Ad 86 ἐπὶ τῶν μισθωτῶν ἔλεγον. τοὺς ἐπὶ τὸ ἔργον ἐλθόντας ὀψέ, ἀπέλυον πάλιν εἰς τὸ μισθωτήριον· τὸ δὲ ἦν ἐν Κολωνῷ (App. prov. IV 49) 87 ὀψίας (Matth. VIII 16)· ἑσπέρας 90 ὀψιγόνων (Γ 353 al.)· τῶν ὀψὲ καὶ μετὰ πολὺν χρόνον ἐσομένων, μεταγενεστέρων 93 ὄψιμον (Iacob. V 7)· χρόνιον. ὕστερον (270) 96 ὀψίοντες (Ξ 37)· ὀπτικῶς ἔχοντες. παρακολουθοῦντες τοῖς γινομένοις. κατοπτεῦσαι βουλόμενοι (2081) 98 ὀψίσθην· ὤψισαν (v. ὤψ—) 2100 ὀψιτελέστων (B 325)· μετὰ πολὺν χρόνον τελεσθησομένων 5 ὄψους (I 489)· παντὸς προσεψημάτων 15 ὁ ὤν (Exod. III 14)· θεός, ἀεὶ ζῶν, ὑπάρχων 17 ὀάρων (I 327)· γυναικῶν. παρὰ τὸ ὀαρίζων Π 5 παγανός (paganus)· ἰδιώτης, ἄφρων Ad 9 κρημνός, σκόπελος (ad πάγος) 10 παγετῷ (Genes. XXXI 40)· ψύχει. κρυμῷ

πάγη δέ τις· παγίς δέ τις

πάγην· παγίδα [ad 13]

παγῆναι· στερεωθῆναι [15]

πάγιον (Plat. Epin. p. 984 D)· στερεόν. πιστόν. κάτοχον. βέβαιον (v. ἀραρόν). ἀσφαλές

?παγηνός· ὁ ἐξ ὁδοιπορίας καὶ διωγμοῦ κονιορτός

παγκαρπία (Soph. fr. 372)· πανσπερμία

παγκλάδια· ἑορτὴ παρὰ Ῥοδίοις, ὅταν ἡ ἄμπελος τμηθῇ

παγκράδη· ἀπὸ τῆς κράδης τῶν συκῶν

παγκρατής (Aesch. Suppl. 816)· Ζεύς. Ἀθηναῖοι

παγκρατιάζειν (Ar. Vesp. 1186) τὸ τρὶς πλησιάζειν (τῇ γῇ)· καὶ παγκράτιον· τὸ αὐτό. καὶ τὸ κιχόριον, ὅ ἐστι πόα †ἢ διαπαντός

παγκρατιασταί (Plat. Legg. 830 A)· ἀθληταί, πύκται

πάγκυφος (Ar. fr. inc. CCXXXIV)· ἐλαίας εἶδός τι κατακεκυφὸς καὶ ταπεινὸν ἐν τῇ ἀκροπόλει

?παγελός· ὁ ἐν τῷ ποδὶ ἀστράγαλος [26]

πάγοι (ε 405)· αἱ ἐξοχαὶ τῶν πετρῶν καὶ τῶν ὀρῶν

πάγος (Archiloch.)· ὄχθος. βουνός [ad 28]

†παγούαιρ (Lacon.)· μάρμαρος. †ἡ μικακύς

πάγουρος (Ar. HA. IV 2, 2)· εἶδος καρκίνου

Παγχαῖος (Callim. fr. LXXXVI 2)· Ζεύς

πάγχυ (E 24)· παντελῶς [33]

†παγχυρισμός· πολυσύγκριτος (Philol. XIII 548)

παγῶν· πηγῶν

†παδησχέαι· σχύζαι [37]

(πάθαι· Soph. OC. 7) παθήματα, συμφοραί

παθαίνεσθαι· δεινοπαθεῖν

παθιώταρ· συγγενοῦς. †τελευταίου ⟨1174⟩ [41]

Παιὰν Ζεύς· τιμᾶται ἐν Ῥόδῳ. ἢ εἶδος ᾠδῆς. ἢ ᾠδὴ ἐπὶ ἀ(πα)λλαγῇ κακῶν, ἢ αἰσχροῦ τινος

†παιάναι οἱ τοὺς παιᾶνας ᾄδοντες

παιᾶνας· κώμους. εὐφημίας, ᾠδάς, ὕμνους εἰς θεόν

Παιανιέα (Aesch. Ctes. § 51)· ἀπὸ δήμου τῆς Ἀττικῆς

παιᾶνι στυγνῷ (Eur. Tro. 126)· θρηνητικῷ ὕμνῳ

παιδαγωγία· παιδεία, διδασκαλία

παιδαγωγός (Alexid. fr. XXXVIII)· παιδευτής. καὶ τὰ ὅμοια [49—51]

παιδάρια· τὰ μείζονα. καὶ τὰ ἀρτίως γεγονότα

?παιδαλήθριον· παιδισκάριον

παιδαριήματα (Lacon.)· παιδάρια

παιδαριώδη (Plat. Phileb. p. 14 D)· ἀσύνετα

παιδέρως (Alexid. p. 423)· οἱ μὲν σφραγῖδος ὄνομα· οἱ δὲ ἀλείμματος· οἱ δὲ μύρου εἶδος [57]

παῖδες· τὸ πάλαι μὲν τέκνα ἀρσενικὰ καὶ θηλυκά. μεταπεσούσης δὲ τῆς χρήσεως νῦν καὶ οἱ δοῦλοι

παιδεύειν· τρέφειν, παιδοτροφεῖν [60. 61]

παιδικά· τὰ ἐρωτικά. καὶ οἱ ἐρώμενοι. ἐπὶ τῆς πρὸς γυναῖκας συνουσίας

†παιδικέωρ· ὁ ἐν γυμνασίῳ ὑπηρέτης

†παιδίνορ· παιδίσκη

παιδισκάριον (Menand. p. 169. 189)· τὸ κοράσιον. Ἀττικοί, ἐπὶ τῆς ἡλικίας. καὶ λίθος, ὃν (sic) πρὸς ταλασιουργίαν χρῶνται

παιδίσκοι (Xen. Hell. V 4, 32)· οἱ ἐκ παίδων εἰς ἄνδρας μεταβαίνοντες [67]

παιδνός (Φ 21)· νεογνὸς παῖς. νέος ὁ ἐξερχόμενος ἀπὸ τῆς τοῦ παιδὸς ἡλικίας (Call. Iov. 57), ἢ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καλούμενος ἀντίπαις. ἄφρων, νήπιος (Aesch. Ag. 479)

παιδοβάτιον· εἶδος ἀμπέλου

παιδόθεν· ἀρχῆθεν, ἐκ ῥίζης, ἀπὸ γενέσεως, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας

παιδικομίας· παιδοτροφίας

παιδοκόμος· ὁμοίως

παιδοκόρης· Ἑρμῆς. τιμᾶται ἐν Μεταποντίοις

COD. 16 cf. πάριον, παῖον 18] post 25 παγλαδία — δοδίοις 22 καὶ ... αὐτὸ post παγκρατιάζειν ⟨24 καμπουλίρ⟩ 31 πάγχαρος 42 ἢ .... τινὸς] post 43 45 παιανιέναι ⟨46 cf. πιανεῖ⟩ 56 ἀλλήματα 58 θυληκὰ 62 ἱερ — bis 68 παῖδιος — ἢ παρὰ (cf. παιλλός) 72 |όμενος

HES. Ad 13 ἢ ὑψηλὸν τόπον ⟨πάγον⟩ 15 παγγάς· πλάνος ⟨πλάγκτας⟩ 26 πάγον ἐν τείχει (Eur. Andr. 1010)· τετειχισμένον ἐν ὄρει ⟨cf. εὐπείχη⟩ Ad 28 ψῦχος (Zachar. XIV 6) 33 παῖον· ἀσφαλές, βέβαιον ⟨πάγιον⟩ 37 παλλία ⟨243⟩· ἀγών. οἱ δὲ τὸ παλεῖν· ἔνιοι δὲ τὸ πᾶν ⟨Palilia⟩ 41 (π)άζιον (LXX)· λίθος πολύτιμος 49 παιδάκιμα· μειράκια ⟨παλλάκια?⟩ 50 παῖδαι· ἡμέραι τινές ⟨ἐπίβδαι⟩ 51 παῖδα δέ μοι (Α 20)· τὴν θυγατέρα δέ μοι 57 παιδεία· ἀγωγὴ ὠφέλιμος. διδαχή 60 παιδεώτις· παιδοκτόνος ⟨παιδολέτις⟩ 61 παιδεία· πεῖρα. νουθεσία 67 παῖδνες· ἀλαλαγμοὶ ἐν πολέμῳ ⟨παιᾶνες⟩

παιδολέτειραν (Eur. Med. 849)· παιδοφόνον

παιδολέτωρ (Eur. Rh. 549)· παιδοφόνος

παιδονόμος (Xen. Lac. II 2, 11)· ἀρχή τις παρὰ Λάκωσι

παιδοπίπας· ἀρσενοβάτης, ἀνδροβάτης

παιδός· ἀκμῆς ⟨ἐκ π—⟩

παιδοτρίβαι (Plat. Gorg. 504 A)· ἀλεῖπται. γυμνασταί

παιδοτριβοῦσι· παιδεύουσι. καὶ τὰ ὅμοια

παιδῶνας· τοὺς μισθοῦ ἐκ τῆς ἀγορᾶς κομίζοντάς τι ⟨παιδαρίωνας?⟩

†παιδονίκται· οἱ προϊστάμενοι τῆς τῶν παίδων εὐκοσμίας

παιει· τύπτει, πλήττει, κρούει. δέρει. ἢ ἐσθίει (Ar. Ach. 835)

παιήονα (Α 473 Ε 899)· ποτὲ μὲν τὸν λεγόμενον παιᾶνα, ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα, ἐπὶ καταπαύσει λοιμοῦ ᾀδόμενον· ποτὲ δὲ θεόν τινα, ὃν συνίστησιν ἰατρὸν θεῶν [ad 84] [85]

παιηοσύνη· ἰατρεία (908)

παιητέον· πληκτέον

παιλαγρέται· ἀρχή τις, ἐπὶ ἱππέων [89]

Παίονες· ἔθνος βαρβαρικόν. δοῦλοι [ad 90] [91—93]

παιπάλη (Ar. Nubb. 262)· ἄλευρον λεπτόν, τὸ ἀπὸ κριθῆς, ἢ κέγχρου, ἢ τὸ τυχόν ⟨πασπάλη⟩

παιπάλημα (Ar. Av. 430)· ποικίλος ἐν χακίᾳ [96. 97]

(.........·) τραχύν

παιπαλόεντος (Ν 17) [99]

παῖς· πᾶς ὁ φύσει υἱός ὤν τινος. καὶ ὁ τῇ ἡλικίᾳ νέος. καὶ ἀντὶ τοῦ παρθένος. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ δούλου. ἄρτι ἀκμάζων

παισά (Col)· πλακούντια (Teleclid. fr. I 11 p. 362) [102]

†παισαρεύματα· περικόμματα

†παιρεύς· παιρέτης [3ᵃ. 4]

παίσδῃ (Alcman. fr. 29)· παιδαριεύῃ [5—7]

παιφάσσειν (Β 450)· πυκνὰ ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλον ὁρμᾶν, ἐνθουσιαστικῶς ἔχειν, σπεύδειν, θορυβεῖν, πηδᾶν

παίω (Aesch. Ag. 1387)· δέρω, τύπτω, πλήττω [10]

Παίων· ὄνομα. καὶ ἰατρός (Aesch. Ag. 199 παιών). ὁ δὲ ἀλαλαγμὸς παιωνισμός. γράφεται δὲ καὶ παιανισμός (Thuc. VII 44)

Παιῶνες· τὰ αὐτά

παιώνια (Aesch. Ag. 848)· φάρμακα ἰατρικά. ἢ θεραπεῖα

παιώνιον (Soph. Tr. 1208)· ἴασιν. θεραπείαν

Παιώνιος· Διόνυσος

παιωνίσαντες· ἀλαλάξαντες

†παχοτή· ἀποσκότ..

παχτά· ἡρμοσμένα. πεπηγμένα

Πακτωλός (Soph. Philoct. 393)· ὄνομα ποταμοῦ

πάλα· ζώνη [21. 22]

παλάθαι (Anaxil. p. 342)· σύκων μαζία

παλαία· ἀλφιτισμός. οἱ δὲ †ποσισίτου

παλαιγενεῖς· πρεσβῦται (Ar. Nubb. 358)

παλαιθέου· παλαιᾶς θεοῦ

?παλαιοθέτης· παλαιοπράγμων. δραστήριος

?παλαιδέτης· πρεσβύτης. ὁ συνήθης ⟨εὐήθης?⟩ ὁ παλαιετής

?παλαιόν· ἀρχαῖον. σαθρόν [30]

Παλαίμων (Lycoph. 663)· ὁ Ἡρακλῆς

παλαιόρ (Ar. Lys. 988)· μωρός [33]

COD. 74 παιδολέτρια |ος 75 παιδολέτερον |ον 77 ἀρσενόματος ἀνδροβάντας 79 ἀλήπται 81 μισθοὺς (cf. προυνικοί) 84 θεὸν Post 89] 101 παίμμα 97 ἔστι
θ
100 παρ 102ᵃ περιαιρέματα, περικομμάτια? 3 cf. Theognost. 10, 26 4ᵃ παῖς δή 8 δι' ἄλλου 12 παίωνες 18 πεπηρμένα ⟨26 πάλαι θεοῦ?⟩ 32 παλαίωρ

HES. Ad 84 ἢ ᾠδή. ἢ ἔθνος (ad παιών. Παίων) 85 πεζός (Δ 281)· τοῖς ποσί 89 παιλλός· ἄρρην, νήπιος ⟨68⟩ Ad 90 καὶ ἰατροί ⟨παιήονες⟩ 91 παῖον· ἀσφαλές, βέβαιον ⟨πάγιον⟩ 92 παιπάλλειν· σείειν (cf. 'πιπάλλων) 93 παιπαλᾶν· περισκοπεῖν. ἐρευνᾶν ⟨445⟩ 96 πάϊν (Greg. Naz. Arc. II 32 p. 191)· παῖδα 97 παιπαλόεσσαν· ὑψηλήν (κ 97)· ἔστην δὲ σκοπιὴν εἰς παιπαλόεσσαν ἀνελθών. καὶ τραχεῖαν. τινὲς δὲ σκολιάν 99 παιπάσσουσα (Β 450)· παντὶ φαινομένη 102 παῖσαι (Ar. Plut. 1055)· ὃ ἡμεῖς παῖξαι ⟨Moer.⟩ 3ᵃ παίσατε (θ 251)· ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τοῦ παίξατε· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἔνδοτε 4 .παις θ' ἅμα (Eur. Hec. 804)· παίει ἅμα 5 Παισός (Ε 612)· πόλις. καὶ ποταμός 6 παιτάσας· ἁπλώσας ⟨πετάσας⟩ 7 παίταυρα· σίγυα ⟨πέταυρα⟩ 10 παιώνιον· φάρμακον καταπαῦον ὀδύνας 21 πάλαι ποτέ(· ἀρχῆθεν Ar. Plut. 1002) 22 παλλάθη (II Regg. XX 7)· ἡ τῶν σύκων ἐπάλληλος θέσις 30 παλαιός· ὁ ταῖς φρεσὶν ἐξεφθαρμένος ἤδη, ἄφρων, ὁ καὶ ἠλίθιος ⟨παλεός⟩ 33 πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ (Π 441)· πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης, ὅ ἐστι μοίρας, εἰς τέλος ἀχθέντα τοῦ βίου

Παλαίπολις· τὸ πάλαι Ἄργος

πάλαισμα· κακοτεχνία [36]

παλαιστή· παλάμη, τὸ τεττάρων δακτύλων μέτρον, καὶ ἡ σπιθαμή

παλαίστρα· ὅπου οἱ παῖδες ἀλείφονται

παλαίτερον (Ion. fr. 22)· παλαιοτέρων ἱστοριῶν

παλαιφάγου (τ 163)· πάλαι ἐσθιομένης [41. 42]

†παλαιῶς· ῥάπισμα [ad 43.] [44]

†παλακῖνος· πολεμιστήριος (Sophro παλλ-)

παλάμαι (Hom. Soph. Phil. 177)· αἱ χεῖρες. καὶ αἱ τέχναι. ἐπεὶ δι' αὐτῶν πολλὰ μαιόμεθα

παλάμη· τέχνη. χείρ

παλαμήσας (cf. Ar. Pac. 94)· τεχνάσας. ἐργάσας

παλαμήσασθαι· τεχνάσασθαι. καὶ τὰ ὅμοια

πάλαμις· τεχνίτης παρὰ τοῖς Σαλαμινίοις

†παλαμέων· τεχνῶν

παλαμναῖος· ἀποτρόπαιος. σκληρός. φονεύς (Soph. Tr. 1207), ὁ αὐτοχειρίᾳ τινὰ ἀνελών. ὁ ἐνεχόμενος μιάσματι οἰκείῳ ⟨165⟩ [52]

παλάξαι (υ 395)· βρέξαι· ἔνθεν καὶ πηλός ἡ βεβρεγμένη γῆ. ἢ μαλάξαι, †συνθράσαι

παλάσσετο· διεβρέχετο. ἐφύρετο. [ad 54] ἀνεπίμπλατο. ἐμαλάσσετο

παλάσια· τὰ συγκεκομμένα σῦκα. καὶ διὰ τοῦ ϑ παλάθια καὶ παλάθη

παλαστῶσαι· χειροτονῆσαι

παλαχή· ἀρχή. λῆξις. μοῖρα. γενεά

παλαχῆθεν· ἐκ γενεᾶς. ἐκ παλαιοῦ [59]

(παλεός· ὁ ταῖς φρεσὶν ἐξεφθαρμένος ἤδη ἄφρων ὁ καὶ ἠλίθιος) cf. 130

παλεύεται· θηρεύεται, ἀγρεύεται

παλεύσας· τὰ αὐτά. καὶ ὑπαγαγόμενος·

παράνομον γάμον παλεύσας.

μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν περιστερῶν. λέγονται γὰρ παλεύτριαι (Eub. com. p. 245) αὗται αἱ ἐξαπατῶσαι καὶ ὑπάγουσαι πρὸς ἑαυτὰ ἤγουν ἐνεδρεύουσαι

παλευταί· οἱ τὰ λίνα ἱστῶντες, οἷς τὰ θηρία παλεύεται

(πάλη· ἀγών) cf. 142

(παληά [Boeoti· ....] καὶ παλαιά) cf. 143

παλημάτιον (Aristoph. p. 1184)· τὸ λεπτὸν ἄλευρον

πάλην· ἄλευρα. καὶ σποδός. τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου [65]

παλήσειε (Herod. VIII 21)· διαφθαρείη

†παλιτούτη· πλίνθος

†πάλθοις· τόξοις. σφενδόναις ⟨cf. πανθύλην⟩ [69]

παλι(γ)γλώσσῳ (Soph. El. 641)· βλασφήμῳ

παλιγκάπηλος (Ar. Plut. 1156)· ὁ μετάβολος. ὁ τὸ αὐτὸ ἀεὶ ἀγοράζων καὶ πωλῶν (Dem. 784, 8) [ad 71]

παλίγκλαστον· σκολιόν. αὐστηρόν. δύστροπον

παλίγκοτα (Antipho)· οὐκ ἀξιόχρεα. ὀργίλα. ἐχθρά. καὶ τὰ ὅμοια

†παλιγκώα· πλάνη [75]

Παλικοί (Aesch. fr. 6)· Ἀδράνῳ δύο γεννῶνται υἱοὶ Παλικοί, οἳ νῦν τῆς Συρακουσίας εἰσὶ κρατῆρες, οἱ καλούμενοι Παλικοί, οἱ καὶ κατοικήσαντες αὐτήν [77]

παλιλλογία· ταυτολογία

παλίμβιος· ὡς ἐξ ἀναβιώσεως

παλίμβολον κήρυκα· τινὲς τὰ ἐναντία βουλευόμενον. οὐκ εὖ. γνώμο(ν)α γὰρ δηλοῖ

παλίμβολος (Com. an. fr. LXXXVIII)· ἀκατάλληλος, ἀνάρμοστος, ἀπερίστατος. τρίπρατος. ὁ πολλάκις ἐπὶ μεταβολῇ ἀπημπολημένος, κοῦφός τε καὶ οὐ βέβαιος, ἀκατάλληλος. ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλον μεταβαίνων

παλίμβολος· ἀδόκιμος, ἀνελεύθερος [83]

παλιμπετής· ὀπισθόρμητος, ἢ ἐναντιοπετής [85]

παλιμπόρους βάκχους

COD. 34 παλαιόν ⟨42 πάλης ἀγῶνα Aristoph. p. 1167⟩ 48 τεχνώσας 49 τεχνώσασθαι 49a παλαμίς — παλαμνίοις 50 ordo παλαμίων 55 πλασία — πλάθια 57 παλάχη ⟨cf. ἐκ π—⟩ 66 διαφθείρειε 75 σφερίζειν (cf. πάλλα) 76 αὐτῇ 79 ἐξ.να..άσεως 80 εὐγνώμοα

HES. 36 παλαισμοσύνη (θ 103)· πάλη 41 παλαίφατα (ι 507)· ἐκ παλαιοῦ χρόνου πεφατισμένα, ὅ ἐστι μεμαντευμένα. οἱ δὲ πάλαι τέλος ἔχοντα 42 πάλη· ἀγών ⟨q. v.⟩ Ad 43 [καὶ παλαιά 44 παλαιῷ φωτί (Ξ 136)· πρεσβύτῃ γεγονότι 52 πάλανον ἀφρόν (Eur. Or. 220)· πεπηγότα ἀφρόν Ad 54 ἐμολύνετο (Ε 100) 59 παλαίστρα· ἀγωνία ⟨q. v.⟩ 65 παλαμναῖος· φονεύς. ἀντίθεος θεῷ. μεμιασμένος ⟨151⟩ 69 παλίβολος· ἄστατος, εὐμετάβολος, ἢ εὐμετάβλητος Ad 71 ὡς παλίνδουλος ὁ πολλάκις δουλεύσας 75 παλίξεσθαι· σφαιρίζειν 77 παλίλλογα (Α 126)· παλινσύλλεκτα 83 παλιμπετές (Π 395 ε 27)· εἰς τοὐπίσω πεπτωκός 85 πάλιμ πλαχθέντας (Δ 59)· ὀπίσω πλανητούς, οἷον ὑποστρέψαντας εἰς τοὐπίσω, ἢ πλανηθέντας

παλιμπρυμνηδόν (Eur. IT. 1364?)· οἷον παλίμπρυμνον χώρησιν. προῆλθεν εἰς τοὔμπροσθεν ἀνακάμπτουσα, ὡς ἐπὶ πρύμναν κροῦσαι

παλιμπυγηδόν (Aristot. p. an. II 16)· τὸ εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζειν

παλίμφημα· κακόφημα, δύσφημα, βλάσφημα

πάλιν (N 3)· εἰς τοὐπίσω. Ἀρίσταρχος τὸ πλέον πάλιν τοπικῶς χρῆσθαί φησι τὸν ποιητήν, καὶ οὐχ, ὡς ἡμεῖς, χρονικῶς

παλινάγγελος· ὁ ἐξ ὑποστροφῆς ἄγγελος, ὅταν ἀπαγγείλας τινὶ ἀπὸ τούτου ἑτέραν φάσιν ἀποφέρῃ

παλινάγρετα· εὐμετάβλητα, τὰ χαρίσματα τὰ ἐκ μεταμελείας πάλιν ἀναλαμβανόμενα

παλινάγρετον (A 526 Call. L. P. 103)· παλίλληπτον. μεταμελητόν

παλιναίρετον· ἐπεσκευασμένον, καὶ οἷον ἐκ παλαιοῦ (κε)καινοποιημένον. παλισύρραπτον

παλινδαές· παλίγγνωστον

παλινδεινία· [ad 96] ἡ ἐξ ὑποστροφῆς ὑδάτων

παλινδικεῖ· ἐπισυνάπτει δίκην

παλινδικία· ἡ ἐξ ἀρχῆς δίκη ⟨205⟩ [99]

παλινδίνητον· συνεχές ......

παλινδορία· τὸ σκύτος. Πλάτων Σύρφακι (fr. 1)·

σὲ μέν, ὦ μοχθηρέ, παλινδορίαν παίσας
αὐτοῦ καταθήσω

παλινδρομεῖ· ἀνατρέχει. ὑποστρέφει [203—5]

παλινοιωνίαι· ἐκ δευτέρου μαντεῖαι

παλίνπιττα· ἑφθὴ πίττα

παλινπλάγκτοισι (Aesch. Prom. 837)· ὀπισθορμήτοις

παλινσάγης· χήρα γυνὴ ......

παλίνσκιος (Soph. fr. 269)· σύνσκιος, σκοτεινός, ζοφώδης. τὸ γὰρ πάλιν ἐνιαχοῦ ἐπίτασιν δηλοῖ, ὡς παλινκάπηλος, παλιμπρα[κ]τος [11. 12]

παλιντριβῆ (Soph. Phil. 448)· κακεντρεχῆ

παλιντροπάασθαι (Π 95)· εἰς τοὐπίσω τρέπεσθαι

?παλινοστήσας· εἰς τοὐπίσω ἐπανελθών

παλινῳδίαν (Isocr. Hel. p. 218 E)· ᾠδὴν τῇ προτέρᾳ ἐναντίαν. ἢ δόγμα τῷ πρώην ἐναντίον [17]

†παλινώρους· ἄκοντας

παλίνωρον (Ar. Ach. 1178)· εἰς τοὐπίσω ἐξέκλασεν καὶ ἐξέβαλεν. ἀπὸ τῶν ἐκκοκκιζομένων ῥοιῶν ⟨παλίνορρον⟩

παλίουρος· κάδος. ἀντλητήρ. καὶ τὸ θαμνῶδες δένδρον (Eur. Cycl. 393)

παλιρρόθιον (ε 430)· παλιρρόουν. ἐκ τοῦ ὄπισθεν ὡρμηκός, ἢ εἰς τοὐπίσω φερόμενον

παλίρρυτον· εἰς τοὐπίσω ἑλκόμενον

παλίσσυτοι· ἀναχωρήσαντες

παλίσσυτον (Soph. OT. 193)· ἐξ ὑποστροφῆς

παλίωξις (M 71)· ἡ ἐξ ὑποστροφῆς δίωξις, ὅταν οἱ πρότερον φεύγοντες ἔσχατον διῶκται γένωνται

πάλκος· πηλός ⟨cf. φάλκη et πάσκος⟩

πάλλα (ζ 115 Dionysodorus)· σφαῖρα ἐκ ποικίλων †ναμάτων πεποιημένη

Παλλάδος πρόσωπον (Eubul. p. 204)· στατήρ, ἐπὶ μὲν ἑνὸς μέρους Ἀθηνᾶς πρόσωπον, ἐπὶ δὲ θατέρου τὴν γλαῦκα ....

παλλάκιον (Plat. com. p. 693)· μειράκιον

†παλλακός· ἐρρωμένος

Παλλάντιος· Ζεὺς ἐν Τραπεζοῦντι

Παλλαντίς· ἡ Τριτωνὶς λίμνη

Παλλάς (Apoll. lex.)· Ἀθηνᾶ, ἡ παίουσα τοὺς αὐλούς [34]

παλλάχανον· κρόμμυον. Ἀσκαλωνῖται [36]

πάλλει· κινεῖται, ἅλλεται

πάλλειν· κινεῖν (Π 142)· πηδᾶν. κληροῦν. κραδαίνειν. στρέφειν [39]

πάλλεσθαι· κληροῦσθαι. ἅλλεσθαι

COD. 88 |παγηδόν 91 πάλιν ἄγγελος — φασὶν ἐπιφέρειν 92 μεταμελῶς 94 παλινσύγγραπτον 95 παλινδεές 96 ἢ 201 συρφακίσαι, μνωμοχθῆραι παλινδορία 6 πάλιν οἰωνίαι 6. 7. 8 = 8. 6. 7 8 παλιμπλάκτοισιν 13 |εῖ bis 14 |άσασθαι 16 τὸ πρώην ἐναντίω 29 cf. παιδάκιμον

HES. Ad 96 πάλιν γεννῆσαι 99 παλιγγενεσία· τὸ ἐκ δευτέρου ἀναγεννηθῆναι, ἢ ἀνακαινισθῆναι 203 πάλιν ἐρέει (I 56)· ἐναντιωθήσεται. ἢ ἀντερεῖ 4 παλίνορσος (Greg. Naz. Arc. VII 123 p. 17)· ὀπισθόρμητος. πάλιν ὑποστρέψας (Γ 33) 5 παλινδία· ἡ ἐξ ὑποστροφῆς λεγομένα δίκη ⟨198⟩ 11 παλίντιτα (α 379)· ὀπισθέκτι[σ]τα, ὅ ἐστιν ἐξ ὑποστροφῆς τιμωρίαν δώσοντα 12 παλίντονα (Θ 266)· ὀπισ(θ)ότονα, ἢ τὰ ἐπὶ θάτερα τρεπόμενα 17 παλίνωξις (M 71)· ἡ ἐξ ὑποστροφῆς δίωξις 34 παλ[λ]άσσειν· ταράσσειν. βρέχειν. μολύνειν 36 πάλλεν (Γ 324)· ἔλαβεν. ἐκέρδαινεν 39 πάλλεται (X 452)· πηδᾷ. σείεται. καὶ τὰ ὅμοια ⟨246⟩

πάλλευκον· εὐήμερον
Παλληνίς· ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Χαλκίδι [43]
πάλληξ· βούπαις
(παλλίξεσθαι· σφαιρίζειν) cf. 175
παλλιχίαρ· πεμμάτιόν τι παρὰ Λάκωσι [46—49]
παλλύτας· ὄργανον βασανιστήριον
πάλμη· γέρρον (parma)
παλμός (Nic. Th. 744)· τρόμος. σεισμός. καὶ τὰ ὅμοια
παλμυός· βασιλεύς. πατήρ. οἱ δὲ πάλμυς (Hipponax) [54. 55]
†παλλωΐα· τὸ μὴ τυχεῖν βάλλοντα
πάλος· κλῆρος. ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι, πρὸς τὴν ἄρσιν τοῦ λαγχάνοντος. καὶ τό (Γ 316)·
κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες
πάλος ἔξευξεν (Eur. Tro. 263) [59. 60]
παλτά (Aesch. fr. 16)· ἀκόντια. λόγχαι [62]
παλτόν· κληρωτήν
παλτῶν· ἀκοντίων
παλύνας (§ 429 Soph. Ant. 247)· τὸ λεπτὸν τῆς γῆς ἐπιβαλών, τὴν λεγομένην χυτήν. εἴρηκε δὲ ἀπὸ τοῦ ἀλεύρου (κ 520)·
ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ παλύνειν
πάσσει(ν)
παμβῶτις τύχη ἐλπίς (Trag. inc. fr. 197)· παντοτρόφος
Παμισός (Herod. VII 129 Eur. fr. 1068, 11)· ποταμός
παμμάκαρ· κατὰ πάντα μακαριστός
παμμέγεθες (Xen. Mem. III 6, 13)· λίαν μέγα [70]
παμμήστορα· πάντων τεχνίτην
πάμπαν· παντελῶς. ὁλοτελῶς. ὁμοίως. ὄντως
†Πάμπανον· ἡ Δημήτηρ ἐν Ἡρακλείᾳ
παμπήδην (Soph. Ai. 910)· ὁλοσχερῶς. παντελῶς (436)
παμπησία· πᾶσα ἡ ὕπαρξις
παμποίκιλος· πολύτροπος [77]
παμφάγος (Alcm. fr. 25, 4)· πάντα δαπανῶν
παμφαές (Eur. Tro. 550)· φαιδρότατον. πάντα φωτίζον
παμφαίνειν· λάμπειν, στίλβειν, ἀστράπτειν
παμφαλύζει· τρέμει (cf. βαμβ—)
παμφανάᾳ· λάμπει [83]
παμφαοῦς· πάντα φωτιζούσης
παμφθόγγῳ· παμφώνῳ
πάμφι· παντάπασι
Παμφίδες· γυναῖκες Ἀθήνησιν ἀπὸ Πάμφου (—ω) τὸ γένος ἔχουσαι
παμφόρῳ· πάντα φέροντι
παμωχίων· κεκτημένος
παμῶχος· ὁ κύριος. Ἰταλοί. καὶ ἡ δεκάς
πᾶν· ὅλον. τὸ πᾶν· τὸ ὅλον. (καὶ τὸ φιλεῖν τῷ στόματι τὰ παιδία [καὶ] τὸν πατέρα)
παναγεῖς (Philonides)· Ἀθήνησιν ἱέρειαι
παναγῆ· καθαρά. ἅγια
παναγής· καθαρός, κατὰ πᾶν ἁγνός
παναγία· ἱέρεια, ἥτις οὐ μίσγεται ἀνδρί [96]
πάναγρα· [ad 97] ἐν οἷς τὰ λεπτὰ καὶ ἀδρὰ θηρεύεται [98]
πανάθεστος· πάντα ἀπαραίτητος
παναθήνεια (Menand. p. 211)· ἡ τῶν Ἀθηναίων ἑορτή. καὶ ὁ ἀγών [301]
πάναιθον· λαμπρόν
Παναῖοι (Thuc. II 101)· ἔθνος Θρᾴκιον [4]
παναίσυλος· πανκάκουργος
πανάκεια (Call. Ap. 39)· θεραπεία
πάνακες (Nic. Th. 565)· βοτάνη τις, ἣ πολλοῖς ὀνόμασι καλεῖται
Πάνακτος· ἡ ὀρίγανος (Nic. Th. 626). καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ (Thuc. V 39 al.)

COD. 41 ἀνήμερον 42 παλληνίας — χαλκίτη cf. παρθένου Π. 56 [με]ταμώνια? 57 πάλλος — ἄρνησιν — χάλκησεπάλλον 57 πάλλος 61 πάλτα 62 πᾶλτο 63 πάλτον 65 χύτην — λευκάνειν παλύνειν 66 τύχη, ἐλπίς 73 Παμπάμων? 75 παμπησσία 85 παμφθόνῳ 89 παμμωχιῶν 90 πάμωχος 91 καὶ τὸ .... πατέρα] post 90 92 post 99] παναιεῖς 95 post 303] παναιΐα 99 post 302] παναίθετος 303. 4. 5 = 5. 3. 4 3 πάναινοι 5 παναίγυλος 7 πανὲς (8 Confundit πανάκτειος (cf. σπάνακος) et Πάνακτον)

HES. 43 παλλία (37)· ἀγών. οἱ δὲ τῷ Πάλει. ἔνιοι δὲ τῷ Πανί (παλεῖν — τὸ πᾶν cod.) 46 πάλλεται· πηδᾷ. σείεται. κραδαίνεται. κινεῖται. σφύζει (ex onomast. cf. 239) 47 πάλλον (Γ 316)· ἔσειον. καὶ τὰ ὅμοια 48 πάλλων (Γ 19)· κινῶν, ταράσσων 49 παλλομένων (Ο 191)· κληρουμένων 54 Παλμύτης· Αἰγύπτιος θεός (Παμύλης) 55 πάλ-αις-νης· πλάνης. ἀπάτης 59 παλλουμένων (Ο 191)· κληρουμένων 60 πάλοις, τοῦ πάλλεσθαι, καὶ τὰ ὅμοια 62 πάλτο (Ο 645)· ἥλατο. ἀπέβη 70 παμμελέσιν (III Macc. VII 16)· ἐνμελέσι. γλυκερέσιν 77 πάνπρωτον (δ 577)· πάντων πρῶτον 83 παμφανόωντα (Ε 295 al.)· λαμπρόν, πάντοθεν λάμποντα 96 παναγιστίας. παναγίας Ad 97 [πανάγρια,] 98 πανάγρου (Ε 487)· τοῦ πάντα ἀγρεύοντος 301 παναίθῃσιν· ὅλαις λαμπραῖς (Ξ 372)· παναίθυσι κορύθεσι 4 παναίολος (Κ 77)· παμποίκιλος (338)

παναλκές· ἰσχυρόν. παντοδύναμον
πανάμερος· δι' ὅλης ἡμέρας
πανάμωμος (Simonid. fr. 5, 17)· ἀρεστός [12]
παναρμόνιον (Plat. Civ. 399 C)· εἶδος ὀργάνου, ἐξ ὅλου τεταγμένον. Ἁρμονία γὰρ ἡ εὔτακτος ἀκολουθία [14]
πανασχηθέα· πάντα ὑγιῆ
παναφήλικα (X 490)· πάντων ὁμηλίκων ἀπεληλαμένον ἐκτός [17]
πανάωριον (Ω 540)· πάντων ἀωρότατον. καὶ ἄμοιρον. ἢ κατὰ πάντα ἄωρον
πανδαισία (Com. fr. CXCIII)· ἡ πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν ἡδονὰς παρέχουσα εὐωχία, ἢ πολυτελὴς τράπεζα
πανδαισίαν· τὴν παντοδαπὰ ἐδέσματα καὶ πολυτελῆ ἔχουσαν
πανδαμάτωρ (Ω 5 Simonid. fr. 4, 6)· ὁ πάντας δαμάζων
πανδαμικοί (—ίσκοι)· παιδικοὶ χιτῶνες ἐν ταῖς πομπαῖς
πανδερκεῖς· πάντα ὁρῶντες [24]
πανδημεί (Herod. VII 144)· σὺν παντὶ τῷ δήμῳ
πανδήμιος (σ 1)· ὁ καθ' ὅλον τὸν δῆμον ἀναστρεφόμενος
πανδήμου· δημοσίας, κοινῆς
πανδῖα· ἑορτὴ Ἀθήνησι
πανδοκεῖον (Ar. Ran. 550)· πανδοχεῖον
πάνδοξ· ὁ ἐν πανδοχ(ε)ίῳ οἰκῶν
πανδοῦρα ἢ πανδουρίς· ὄργανον μουσικόν. Πάνδουρος δὲ ὁ μεταχειριζόμενος τὸ ὄργανον
Πανδοσία (Demosth. 84, 22)· πόλις τῆς Ἠπείρου καὶ Ἰταλίας
πανδοχεύς (Plat. Leg. 918 B)· ἐπιδέξιος, ὁ πάντας δεχόμενος
πανδώρα (Ar. Av. 971 Hipponax)· ἡ γῆ, ὅτι τὰ πρὸς τὸ ζῆν πάντα δωρεῖται. ἀφ' οὗ καὶ ζείδωρος καὶ ἀνησιδώρα
πάνεια (Messapii)· κεχορτασμένη
πανείπας· ἀναιδής
πανέξαλλον· ἐν πᾶσιν ἀλλότριον [38]
πᾶνες· τοὺς ἐσπουδακότας σφοδρῶς περὶ τὰς συνουσίας ἔλεγον [40]
πανήγυρις· ἔπαινος. ἑορτή. θέατρον
πανημαδόν· διὰ βίου
πανημέριος (P 180 al.)· οὐχ ὁ δι' ὅλης ἡμέρας, ἀλλ' ὁ ἀφ' οὗ τι(ς) ἂν ἄρξηται μέρους· ἢ καὶ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, καταχρηστικῶς
πανήρεα· πᾶσιν ἀρέσκοντα
πανήρεσι· κατὰ πάντα ἡρμοσμέναις
πανῆρες· πᾶσιν ἀρέσκον. ποικίλον. παμμήχανον
?πανήπορος· πανάπορος, ἐνδεής
πανθρ(ό)ῳ δήμῳ· παρρησίαν ἄγοντι δήμῳ, πάντα θροοῦντι, ὥστε μηδὲν ὑποστέλλεσθαι
πάνθρυλον· τὸ πάντα θρυλοῦν
†πανθύλην· μονογενῆ †τοῖς τόξοις ἢ σφενδόναις (cf. πάλθοις) [52. 53]
Πανία· ἡ Πελοπόννησος
πανίας βήσσας· ὡς ἀπὸ τοῦ Πανός. Αἰσχύλος Καλλιστοῖ (fr. 93) [ad 54]
πανικτόν· Ἕρμιππος ἐν Στρατιώταις (fr. V)·
ὥρα τοίνυν μετ' ἐμοῦ χωρεῖν (τὸν) κωπητῆρα λαβόντα
καὶ προσκεφάλαιον, ἵν' ἐς τὴν ναῦν ἐμπηδήσας ῥοθιάζῃς.
ἀλλ' οὐ δέομαι πανικτὸν ἔχων τὸν πρωκτόν (προσκεφαλαίου)
πανίον αὐτόχρουν· ὁμόχρουν. λευκόν. καθαρόν
πανίῳ δαίμονι· μανιώδει δαίμονι
πανιώνιον (Herod. I 141)· ἱερὸν Ποσειδῶνος ἐν Ἰωνίᾳ
πάνκαλος (Plat. Conv. 204 B)· ἐξ ὅλου, κατὰ πάντα καλός
πανκαρπία (Soph. fr. 265)· πανσπερμία
πανκρατής (Soph. Ai. 675)· πάντων κρατῶν, καὶ ἄρχων, καὶ βασιλεύων [62]
†παννόας· ὁ ἀπόπληκτος. καὶ ἀδολέσχης [64]

COD. 16 παναφίληκα — ὁμιλήκων 19 ἐσθήσεσιν ἡδοναῖς Post 22] 28 πανδεία (27 πανδημίου Cyr.) 29 |κίον — χίον 31 ἡ 42 |δαμόν (Euseb. PE. V 22) 45 πανηρίαισι 49 πανθρύλιον 50 πανθοιδῆ Cyr. 53 πεδοπόνησος (Ἀπία? sed. cf. Phot. 377, 17) 54 ἐπὶ 55 κοπητῆρα — ἵν' ἐστὶ — ῥοθίαξις 56 πάνιον — ὁμοέχρουν 57 πανιωδαίμονι, μανιωδαίμονι 58 ἀπόλλωνος 59 παγχ|

HES. 12 πανάποτμος (Ω 255 Greg. Naz. C. I 362)· ἀθλιώτατος, κατὰ πάντα κακόποτμος, ὅ ἐστι παντελῶς κακόμορος 14 πανάργυρον (ι 203)· ὅλον ἀργυροῦν 17 Παναχαιῶν (B 404)· πάντων Ἑλλήνων 24 πᾶν δ' ἦμαρ (Α 592)· δι' ὅλης δὲ τῆς ἡμέρας 38 παναίολος (Κ 77)· παμποίκιλος (304) 40 πανέφιον (Φ 397)· πᾶσι συναπτόν (384) 52 πανθυμαδόν (σ 33)· πάσῃ τῇ ψυχῇ, ἢ παντὶ τῷ θυμῷ Ad 54 [καὶ ὁ λευκὸς πάντη] [ἢ ὁ λευκὸς πάντη καὶ καθαρός. καὶ ὁ μέλας καθαρός (356) 62 πάντα· ὅλα 64 παννυχίη (Ψ 105)· δι' ὅλης τῆς νυκτός

παννυχίς· ἑορτὴ νυκτερινή [66]
πανόλβιος (Theognid. 441)· παμμακάριστος. (ἢ ὁ τὰ κακὰ ἀποστρέφων) [68]
πανομφαῖον· πεφημισμένον
πανομφαίῳ (Θ 250 Simonid. fr. 146, 2)· ᾧ πᾶσα φήμη καὶ μαντεία ἀναφέρεται, τουτέστι κληδών
Πανόπη· πόλις Φωκίδος
πανόπτης· πολυόφθαλμος. Ζεύς. Ἀχαιοί ⟨—ός? an Θ 250⟩
πάνοπτος· ὁ πανταχόθεν φαινόμενος. [74] ἢ ἐπίθετον Ἀπόλλωνος
Πανὸς σκῶλον· ὄνομα σχήματος, ὅταν †οἱ ἀπὸ σκώλου ἢ πεπληγὼς
(Πανὸς αὐλίον (Ar. Lys. 722)· ἄντρον τι λέγεται [ad 75]
Πανὸς σκότος· οἷον ⟨Ἴων?⟩ νυκτερινὸ†ς φαντασίας [77]
πανοσπρία· συμμιγὴς πληθύς. σύνοδος
πᾶν ὁτιοῦν· οἷον δή ποτ' οὖν, πᾶν τὸ τυχόν
πανοῦργος· πάντα μανθάνων. δόλιος, πάντα ἐν πονηρίᾳ ἐργαζόμενος
πανουλεύς (Cyprii)· ἐξώλης
πανούριος· πάντα οὔριος
Πάνοψ (Plato Lys. init.)· ἥρως Ἀττικός. ἔστι δὲ αὐτοῦ καὶ νεώς, καὶ ἄγαλμα, καὶ κρήνη
πανόψιον (Φ 397)· πάντων ὁρώντων. πᾶσι σύνοπτον. λαμπρόν ⟨340⟩
πανσαγία (Soph. Ant. 107)· πανοπλία
πανσθενεστάτῳ· ἰσχυροτάτῳ [87]
πάντα κάλων σείει· παροιμία [ad 88]
πάντα κινήσας πέτρον· παροιμία
πάντα λίθον κινεῖν· παροιμία [ad 90]
παντάνα (Dor.)· τρυβλίον [92]

παντάπασι· παντελῶς. ὅλως
πανταρκέα· πᾶσι βοηθόν
πανταρκής (Aesch. Pers. 855)· ὁ πᾶσιν αὐταρκῶν [ad 95]
παντάσκιος· ὁ πάντοθεν σκιὰν οὐκ ἔχων
πανταχῶς (Menand. p. 162)· πάντα τρόπον
παντελές· παντελῶς, ὁλοτελῶς
παντελής· ὁλοτελής [ad 99]
παντεπόπτης· ὁ πάντα καθορῶν (schol. Ar. Ach. 434)
πάντες· ἀντὶ τοῦ οἱ πλεῖστοι [402]
παντευχία (Aesch. Sept. 31)· πανοπλία
πάντη· πάντως [ad 4] [5. 6]
παντὶ σθένει (Thuc. I 86, 3)· ὅλῃ, πάσῃ δυνάμει
παντί τῳ· παντί τινι
παντοδαποῖς (Soph. Phil. 714)· διαφόροις
παντοδαπός (Aesch. Sept. 357)· παντοῖος. σύμμικτος
παντοδαπῶν· παντοίων. καὶ διαφόρων [12]
παντόθι· πανταχοῦ [14. 15]
†παντομάντειραι· μοῖραι
πάντοσε (Γ 347)· εἰς πάντα τόπον. πανταχοῦ [18]
παντώνια (Aeoles)· παντοδαπά [20—22]
πάντως· ἰσοδυναμεῖ ἀληθείᾳ. κυρίως
πάντως θαρσαλέη (τ 91)· κατὰ πάντα θρασεῖα [25]
πανυπείροχον· πάντων μέγιστον
πάννυσσα· στρόφος. ἀναδέσμη. οἱ δὲ κειρίαν, ἢ τὰς τρίχας ἀναλαμβάνουσι
πανύστατον· πάντων ἔσχατον [29. 30]
πανώλεθρον· ἐξώλες, πανῶλες
πανώλης· πανώλεθρος, ἐξώλης, ἀπολλύμενος

COD. 67 ἢ κτλ.] post 69 70 ἀναφαίνεται 73 ἀπο 75 πανοσκῶλον — ἢ — ὅ λλ' .ντρον 76 πανόσκοτος 79 πανοτηροῦν 83 ἀττικῶς 84 συνάπτον 88 παντάκαλον 93 ὅλος 411 παντοδᾶ.. 19 παντόνια 23 ἴσως δυνάμει 27 τροφός 30 παντὸς 31 πανο| 32 πανόλεθρος

HES. 66 (πανοικὶ Act. App. XVI 34)· σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ 68 πάνομαλφαίῳ 74 πανορμί Ad 75 σχῆμα 77 πανοσπρία· σύνοδος 87 πανσυδίῃ (Β 12)· ὁμοῦ πάντες Ad 88 ἐπὶ τῶν πάσῃ προθυμίᾳ χρωμένων Ad 90 ἧς μέμνηται Ἀρίσταρχος. ὅτε γὰρ Ξέρξης ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστράτευσεν, ἡττηθεὶς παρὰ Σαλαμῖνι ...... 92 πάντα δ' ἀπόλεψεν χρόα ἔργαθεν (Λ 437)· οὐ κατὰ βάθους ἔτρωσεν, ἀλλ' ἀπεῖρξε τοῦ χρωτὸς καὶ τῶν πλευρῶν τὸ δόρυ Ad 95 [ὁ] Ad 99 [καὶ] 402 πάντεσ(σ)ιν (Κ 173 al.)· ὑπὲρ πάντων Ad 4 πανταχοῦ, πάντοθεν (Ε 739) 5 πάντη τε (Υ 492)· πάντως 6 πάντη· πανταχοῦ (Α 384 ἐν) ἑκάστῳ (τόπῳ) 12 πάντοθεν (Ν 28)· πανταχόθεν, ἐξ ἑκάστου τόπου 14 παντοίων (Β 397)· πάντων. πολυτρόπων 15 παντοκράτωρ (sacr.)· ὁ θεός, πάντων κρατῶν 18 παντόσε εἰσίν (Ε 300)· παντόθησι στρογγύλοις 20 πάντων· πάντως 21 πάντων· ὑπὲρ πάντας 22 πάντων ἐκπλαγώτατε (Λ 146)· ὑπὲρ πάντας ἐκπληκτικώτατε 25 πανυπερτάτη (ι 25)· πασῶν ὑπερκειμένη τῶν παρακειμένων νήσων 29 παννυχίους· δι' ὅλης νυκτός 30 πάντη τε καὶ πάντως· κατὰ λόγον καὶ τρόπον πάντα

πάξ· ὑπόδημα εὐυπόδητον. ἢ τέλος ἔχει (Diphil. fr. VIII p. 419)
Πάξοι (Polyb. II 10, 1)· νῆσοι κατὰ Ἰταλίαν [35. 36]
παπαῖ· σχετλιασμός
πάπας· πατρὸς ὑποκόρισμα
πάππα (ζ 57 Philemon. p. 14)· προσφώνησις παι(δὸ)ς πρὸς πατέρα
παππ(ά)ζοιεν· πατέρα καλοῖεν
παππάζουσιν (Ε 408)· πατέρα προσαγορεύουσιν. πεποίηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν παιδίων, ἃ τοῖς πατράσι λέγει πάππα
πάππος· ἄκανθα (Eubul. p. 255)· ἐπὰν γηράσῃ καὶ ἀποξηρανθῇ, καὶ ὑπὸ ἀνέμων ἐκριπίζηται, καὶ τόπον ἐκ τόπου μεταβάλλῃ (Soph. fr. 783). σημαίνει δὲ καὶ ὀρνέου εἶδος (Ar. Av. 765). καὶ πατρὸς ἢ μητρὸς πατέρα. καὶ τὴν ὑπὸ τῷ γενεί(ῳ) τρίχωσιν (Plat. Legg. 856 D)
παπταίνειν (Soph. Ai. 11)· περιβλέπειν πάντῃ
παπταίνοντα· δρῶντα [45. 46]
(παπταλᾶν· περισκοπεῖν, ἐρευνᾶν) cf. 93
πάρα (Ε 603)· ἐγγύς. πάρεστι [48]
παραβαλεῖ[ς]· ἀπατήσεις [ad 49]
παραβαλλόμεναι (Eur. Andr. 289)· ἐξαπατῶσαι. παρακα(τα)τιθέμεναι
παραβαλλόμενος (Ι 322 Thuc. III 65)· ἐναποκινδυνεύων, ὅ ἐστι παραβόλως μαχόμενος [52]
παραβαλοῦ (Ar. Ran. 180)· ἀνάπαυσαι. ἀπὸ δὲ τῶν νεῶν ἡ μεταφορά
παραβαλῶ· συγκρινῶ. παραθῶ, ὅμοιον
παραβαλών· ὁμοίως παραθείς [56]
παραβλέπων· στραβός
παραβλήδην (Δ 6)· ἀπατητικῶς. παραλογιστικῶς. ἐξ ἀντιβολῆς παραβάλλοντες
παραβληθησόμενος· συγκριθησόμενος [60]

παραβλῶπας· παρορῶντας
παραβλῶπες (Ι 499)· ὁμοίως, διάστροφοι, τὰς ὄψεις διαστρέφοντες, καὶ παραβλέποντες [63. 64]
παραβραβευθείς· καταρραγείς. παραμεληθείς
παραβραβεύων· παρακρίνων
παραβύουσαν· παρακαμ(μ)ύουσαν
παράβυστον (Timocles com. p. 608)· λάθρα γινόμενον, ἀπόκρυφον. ἀποκεκρυμμένον, ἢ μικρὸν κλινίδιον, παρατιθέμενον τ[illegible] μεγάλῃ, ἔνιοι δὲ δικαστήριον οὕτω καλούμενον [69. 70]
πάρα γε· ἐγγὺς δέ. ἢ κόψον (Euphron. com. IV p. 493, 15)
παράγει· παρέρχεται. παραπέμπεται. φυλάσσεται. εἰσπορεύεται
παραγκωνίσασθαι· ἀποστρέψαι
παραγόρευσιν· ἄρνησιν
παραγράφεται· ἐκβάλλεται
παραγραφή· ζημία
παραγράψαι· ὃ ἡμεῖς λέγομεν διαγράψαι. καὶ τὸ ἐκ τραπέζης λαβόντα διὰ γραμμάτων τῷ τραπεζίτῃ πιστώσασθαι
παραγράψεται· οὐ παραδέξεται
παραγυμνῶσαι· φανεροποιῆσαι
παραγωγαί· ἀπάται. χρήσεις
παραγώδας· χιτὼν παρὰ Πάρθοις
πάρα δέ (Hesiod. Opp. 424 = 452)· ἐγγὺς δέ
παραδέδρομα· παρεμνήσθην [84]
παράδειγμα· ὑπόδειγμα
παραδειχθῶ· †οὐ φαίνομαι
παράδεισος· τίθεται ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων, οἷς ἔστιν ἐμπεριπατεῖν. ἢ τόπος [ad 87] εὔυδρος, ἐν ᾧ περίπατοι. καὶ ἡ βασιλέως κατάλυσις
πάρα δέ σοι· πάρεστι δέ σοι
παραδήμῳ· ἐξακούστῳ [90]

COD. 33 ὑπὸ δῆμα — ἔχειν 34 πάζοινης, οἱ 37 παπαί] post 39 40 καλεῖν (γλ) 41 πατρᾶσι 42 ἐκριπίζεται — μεταβάλλει 54 παράθω˜ ὅμοιον 68 τῇ με´ 77 τοῦ τραπεζήτου 80 ἀπάτου 81 |ωγάς 83 παραδέδρωμαι 87 οἷον ἔστιν ἐμπεριπατής

HES. 35 παππάζοιεν· παρακαλεῖν ⟨440⟩ 36 παπαίδην· παντελῶς ⟨274⟩ 45 παπταιγγεῖ· περισκοπεῖ 46 παπτήνας (Δ 497 al.)· περισκοπήσας 48 παραβαίνοντας (Ps. CXVIII 119)· ἀρνητικούς. ἢ μὴ εὐθέως βαίνοντας Ad 49 παραθήσεις. παραδώσεις (Proverb. II 2) 52 παράβολον· παράδοξον 56 παραβεβαῶτες (Ν 708)· παραβεβηκότες 60 παραβλητικός· παραβάλλων (Porphyr. ad Δ 6) 63 παραβολή (gl. Psalm.)· πραγμάτων ὁμοίωσις 64 παραβουλευσάμενος (Philipp. II 30)· εἰς θάνατον ἑαυτὸν ἐκδούς 69 παραγάγγας· εἶδος μέτρου Περσικοῦ ⟨657⟩ 70 παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο (Λ 1)· παρὰ τοῦ λαμπροῦ Τιθωνοῦ 84 παραδειχθέν (Exod. XXVII 8)· φανερωθέν. ἢ παρασκευασθέν τι ἔλαττον εἰς μείζονα Ad 87 ἔνυδρος ἤτοι 90 παραδειγματίσαι (Matth. I 19)· φανερῶσαι. θριαμβεῦσαι

παρὰ δίκην (Trag. inc. fr. 72)· παρὰ τὸ δίκαιον

παρὰ δόξαν· παρ' ἐλπίδα, παρὰ προσδοκίαν

παράδοξον· θαυμαστόν. ἀπροσδόκητον

παράδοξος· ὁ παρὰ δόκησιν λεγόμενος

παράδοσις· ἄγραφος διδασκαλία

παραδόσεων· διδασκαλιῶν [97]

παραζηλῶν· παροξύνων, παρεξισῶν

παραζωστρίς· μικρὰ μάχαιρα

παραθαλπόμενος· παραθερμαινόμενος. †παρακμάζων (ad παραθάλλων?). παραμυθούμενος

παραθεῖ· παρατρέχει

παράθεμα· ἐπίθεμα

παραθέουσι· παρατρέχουσι

παραθήγειν· ἀκονᾶν, παροξύνειν (700. 62)

παραθήκη· παρακαταθήκη [ad 505] [6—8]

παράθρανος· κώπη τις ἐν ταῖς παραθράνοις [10. 11]

παρα(ι)βάται (Ψ 132)· οἱ ἐπὶ τῶν δίφρων ἑστῶτες μαχόμενοι, οἱ κύριοι τῶν ἁρμάτων

παρ' αἰγείρου θέα (Cratin. p. 189)· Ἐρατοσθένης φησί, ὅτι πλησίον αἰγείρου τινὸς θέα. (αἴγειρος δέ ἐστι φυτοῦ εἶδος) ἐγγὺς τῶν ἰκρίων. ἕως οὖν τούτου τοῦ φυτοῦ ἐξετείνετο καὶ κατεσκευάζετο τὰ ἰκρία, ἅ ἐστιν ὀρθὰ ξύλα, ἔχοντα σανίδας προσδεδεμένας, οἷον βαθμούς, ἐφ' αἷς ἐκαθέζοντο, πρὸ τοῦ κατασκευασθῆναι τὸ θέατρον [14]

ο
?Παραίλεως· ὄρος ἐγγὺς μ ῾ρ θ ν [16]

παραιθένατα· τὰ ἀπὸ τῶν μικρῶν δακτύλων παρὰ τὸ θέναρ, ἤγουν ἐπὶ τὸν καρπόν

παραικάτια· αἱ ἐπὶ τοῖς ζεύγεσι τῶν ὁπλιτῶν τάξεις

παραίνεσις· συμβουλή, νουθεσία, σωφρονισμός (827)

παραίπαιμα· παρακοπή [21]

παραιρεῖται· ὀλίγα ἀφαιρεῖται (850)

παραιρήματα (Thuc. IV 48)· παράρματα ἱματίων

παραιροῦνται· ἀφαιροῦνται [25]

παραισαβάζειν (Com. inc. CCXXVII)· παραμεμηνέναι. ἀπὸ τοῦ Σάβου [27—29]

παραίτησιν· παράκλησιν [31]

παραιφάσσει· τινάσσει. πηδᾷ. παρακινεῖ. καὶ τὰ ὅμοια (παιφάσσει?)

παραιφηλούμεθα· παραγόμεθα

παρακαίρια (Hesiod. Opp. 326)· παρά-κ(αι)ρα

παρακαταθήκη· ἐνέχυρον [36. 37]

παρακεκόακε· παρανοεῖ (549)

παρακεκομμένον· ἄνανδρον

παρακέκρουνται τῶν φρενῶν (Com. inc.)· παρηλλάττοντο

παρακελεύσεσθαι· προτρέψασθαι

παρακελεύουσιν· ἐπιτρέπουσιν

παρακεχόρδικεν· παρήλλαχεν. παρήμαρτεν

παρακεώμεθα (Ion.)· ἐγκείμενοι ὦμεν [45. 46]

παρακλιδόν (ρ 139)· ἕνα παρ' ἕνα. παρακεκλιμένος. παρατετραμ(μ)ένος· ‚παρακλιδόν, οὐδ' ἀπατήσω (δ 348)' [48]

παρακοᾶν· παρανοεῖν (538) [50]

παρακονᾶν· τὸ ἐν τῷ ἀσπάζεσθαι παρατρίβειν τὸ γένειον καὶ τὰς παρειάς

παρακόπτει· μαίνεται (609, ex onom.?)

COD. 88 παρεξ ισω. ῶν (h. e. παραζηλώσω [Rom. XI 11. 14]· παρεξισώσω) 506 ἐκβάλλει 9 παραθρόνοις 13 παραιγείρου — ὑφ' αἷς — πρὸς τὸ (cf. αἰγείρου et θέα) 17 παραιθέματα 20 πκωπή 22 παραινεῖται, ὀλίγῳ 23 |μματα, παράμματα 26 |ζειε, παραμεμηνέναι (31 cf. πάρφασις, παρέφασις) 33 παραιφη . . εύμεθα 38 παρακεκόαται 40 |κρονται, τ. φ. ἠλ| 47 |κληδόν — παρακεκλημένος — παρακληδόν
αλ

HES. 97 παραδραθέειν (Ξ 163)· παρακοιμηθῆναι Ad 505 [παράθου 6 †παραθῆται· ἐκβάλλῃ (511. 1027) 7 παρὰ θῖνα (Α 34)· παρὰ τὸν αἰγιαλόν 8 παραθέντες· ἐκβληθέντες (760. 1027) 10 παραθροξίας (Greg. Naz. vol. II p. 55 D)· παραδραμεία 11 παραθῶτε· ἐκβάλλει (506) 14 παράδοξος· θαυμαστός. ἐπάξιος. καὶ ὁ παρὰ δόκησιν λεγόμενος 16 παραίνει (Greg. Naz. p. 143, 10 Dr.)· συμβουλεύει 21 παραὶ ποσί (Ο 280)· παρὰ τοῖς ποσί 25 παραὶ ποσὶ κάππεσαι θυμός (Ο 280)· ἠγωνίας, καὶ κατέπεσαν τῇ γνώμῃ [ἢ ποσίν] 27 παραίσιμα (Δ 381)· ἀλλοῖα τῶν προσηκόντων 28 παρίσομαι (ν 393)· 29 παρί..οντα (Υ 414)· παρατρέχοντα 31 παραίφασις (Λ 792)· ἀπολογία. παραλογισμός. παραμυθία. συμβουλία. παρηγορία· παραίνεσις (onomast.) 36 παρ[α]κατέλεκτο (Ι 565)· παρακατέκειτο 37 παρακεκλημένοι (Ps. CXXV [VI] 1)· παραμυθηθέντες, παρακληθέντες 45 παράκλητον· πνεῦμα λέγεται, ὡς τὰς παρακλήσεις τῶν ὅλων δεχόμενον 46 παρακλήτορες (Iob. XVI 2)· παραμυθηταί 48 παρὰ κληῖδος ἱμάντα (δ 802)· παρὰ τοῦ τρυπήματος παραγομένου κλείθρου, δι' οὗ τὸν ἱμάντα ἐνιᾶσι 50 παρακοίτης (Ζ 430)· ὁ ἀνήρ. γυνὴ γαμετή, παλλακὶς παράκοιτις (Δ 60)

παρακόρησον (Plat. com. p. 637)· παρακάλλυνον
παρακόττει (Cretes)· παραφρονεῖ [55]
παρακροτήσαντες· παραθαρσύναντες
παρακροτῶν· παροξύνων
παρακρούει (Plat. Crit. p. 47 A)· πλανᾷ, ἐξαπατᾷ
παρακρουσθέντες· παραλογισθέντες
παρακρουσιχοίνικος (Com. fr. CCCXVIII)· παραλογιζόμενος ἐν τῷ μέτρῳ. εἴρηται δὲ οὕτω διὰ τὸ κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν
παράκρουστος· μωρός
παράκτης· ὁ τῶν κυνηγῶν τοὺς κύνας ἐπὶ τὴν θήραν ἄγων
παρὰ κωφὸν ἀποπαρδεῖ· ἡ παροιμία. πρόδηλος δὲ αὐτῆς ἡ αἰτία
παραλαλοῦντος· ...... [65]
παραλέ(λε)ξαι (Ar. Eccl. 904)· παρὰ τὸ τὰς ὑπερεχούσας (τρίχας) ἐν ταῖς ὀφρύσι παραλέγειν
παραληρούντων· μωρὰ λαλούντων
παραλία (Thuc. II 56)· ἡ Ἀττική. ἔνθεν καὶ ἡ ναῦς πάραλος (Ar. Av. 1204)
παραλία καὶ πάραλος καὶ παράλιος· παραθαλάσσιος [70]
παραλίτης (Thuc. VIII 74)· ὁ ἀπὸ τῆς παράλου· ἡ δέ .... ἐστιν ἱερὰ ναῦς
παραλλαγῆς· ἐναλλαγῆς, ἀλλοιώσεως
(παραλλάξ Soph. Ai. 1087) ἐνηλλαγμένως
παραλλάξαι (Plat. Theaet. 194 A)· [ad 73]
παραλλάξας· παρελθών
παρ' ἀλλήλαις· ἐγγὺς ἀλλήλων
παράλληλον· ἀκόλουθον, ὅμοιον τῷ μεταξὺ ὄν
παραλογισμός (Aristot. poet. XXIV 9)· ἀπάτη λογισμοῦ
παραλογιστής· ἀπατεών
παράλογον (Thuc. I 65)· ἀλόγιστον
πάραλοι (Herod. I 59 Ar. Lys. 58)· οἱ τὴν παράλιον οἰκοῦντες τῆς Ἀττικῆς
παραλουργεῖς· οἱ ἧττον ἔνδοξοι καὶ ἔντιμοι· ὡσεὶ λέγοι τις· παραβαφής. Ἀλουργὲς γὰρ τὸ ἐκ τῆς θαλαττίας πορφύρας ὕφος
παραλούς· παρακρατηθείς. συσχεθείς
παραλυθῆναι· ἀπολυθῆναι
παραλοῦμαι (Aristoph. p. 965)· παροιμιωδῶς· ἐπεὶ ὑπὸ τῶν πλουσίων οἱ πένητες παρελοῦντο [85]
παραλώματα· τὰ ἔξωθεν τῶν †μ̄ρῶν (σ)κεπασμάτων
παραμαρτών· ἀποτυχών [88. 89]
παραμεῦσαι· παραλλάξαι. ἐκτραπῆναι
†Παραμήνη· ἡ τῶν θεῶν †μήρα. Λυδοί
παραμίξεται (Herod. I 72)· γειτνιάσει [93. 94]
παράμονος· καρτερός [96—98]
(παρανείμας· παραναγνούς) cf. 588 [99. 600]
παράνοια· ὑπερηφανία
παράνομος· ἄνομος, ἄδικος. ἄθεσμος. [ἁμαρτία [3—5]
παράορος· σειραφόρος
παραός· ἀετὸς ὑπὸ Μακεδόνων
παράπαγος· μάνδαλος θύρας ⟨1002⟩
παραπαίει· παρακόπτει ⟨q. v.⟩, μαίνεται, ληρεῖ, παραφρονεῖ (sch. Aesch. Prom. 1056)
παραπαιόντως· ὁμοίως
παράπαιστος· παραπλήξ. ἢ παρειμένος
παράπαν· παντελῶς, καθόλου [13]
παραπασσόμενος· ἐπιβαλλόμενος [15]
παραπέμποντες· ἀπωθούμενοι [17]
παραπεπλεγμένως· συμπεπλεγμένως ⟨625⟩

COD. 53 παρακόρρυσον 54 |οττεῖ [εο] ⟨56 cf. παρεκρότει⟩ 63 παράκωφον ἀποπάρδει ⟨66 cf. προσθιάζειν⟩ 68 πλ 74 ἐνηλλαγμένως παρελθών 75 παραλλήλαις 76 τὸ 77 λογισμός 80 παράλιοι 81 ἥττονες — λέγει τις 84 |λύομαι — λύοντο 86 τεσσαρακοντηρῶν? 90 cf. πρυαμεῦσαι 606 παραράορος 14 |σθόμενος 16 ἀποθ—

HES. 55 παράκουσις· ἀπάτη παρενεγκεῖν 65 παρὰ λαπάρη(ν Γ 359)· παρὰ τὴν λαγόνα 70 παραλαλεῖ· φλυαρεῖ, μὴ γινώσκων ἃ λαλεῖ Ad 73 (παράλλαξον Prov. IV 15)· διάβηθι, πάρελθε 85 παραλώματα· τὰ ἔξωθεν 88 παραμήνας· παραναγνούς (598b) 89 παραμήξας· παραλλάξας ⟨—είψας⟩ 93 παρ' ἄμμι (I 427)· παρ' ἐμοί 94 παραμνείσω (κ 253)· παραμένοντι καὶ καταπραΰνοντι τὸ μένος, ἤγουν δύναμιν 96 παραμυθίαν (Sapient. XIX 12)· παράκλησιν 97 παραμύσασθαι (I 681)· συμβουλεῦσαι 98 παρὰ ναῦφιν (ξ 498)· παρὰ τῶν νεῶν 99 παρὰ νῆας (Λ 347)· παρὰ τὰς ναῦς 600 παρὰ νηυσί (Λ 26)· παρὰ τοῖς πλοίοις 3 πάραντα (Ψ 116)· τὰ παρὰ τὸ ἀντικρύ, οἷον πλάγια, τὰ παρατετραμμένα τῆς εὐθείας ὁδοῦ 4 παράνυμφος (Moer. 269)· νυμφεύτρια 5 παραξιφίς (II Samuel. V 8)· μάχαιρα 13 παρὰ πάντας (Luc. XIII 2)· ὑπὲρ πάντας 15 παραπείσῃ· παραπαίξῃ 17 παραπεπείθοιμι· παραπείθοιμι

παραπετάσματα (Herod. IX 82)· παρακαλύμ(μ)ατα

παράπηχυ ἱμάτιον (Macho Ath. 582 D)· τὸ παρ' ἑκάτερον μέρος ἔχον πορφύραν

παραπικραίνων· παροργίζων

παραπλαγιάσας· πλαγιασάμενος [23]

παραπλασμός· ὁ ἐν ταῖς τῶν αὐλῶν τρύπαις ῥύπος

παραπλέξαι· ἐμπλέξαι ⟨618⟩

παραπλάσματα· τὰ κηρία τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς ζητήμασιν ἐν τοῖς βιβλίοις ⟨858⟩

παραπλῆγος· μανιώδους [28]

παραπλήγων· μαινομένων [30]

παραπλήξ· παράφρων, τὰς φρένας βεβλαμ(μ)ένος, μανιώδης, παρακόπτων, παραφρονῶν

παραπληξία· μανία

παραπλήσιος· ἐμφερής, ὅμοιος

παραπλῆττον· ἐκπλῆττον

παραπλόκαμος· ἡ παραπεπλεγμένη τὰς τρίχας

παραπλομένοισι· παροῦσι [37]

παραπλῴζειν· τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν ἵστασθαι, ἢ ἰέναι

παρὰ πόδα (Soph. Phil. 338)· εὐθέως. ἐγγύθεν

παρὰ ποδί· παρὰ τοῖς ποσί

παρὰ πολύ (Ar. Plut. 445)· πολύ

παραποιεῖν· παραπράττειν

παραποιήσασθαι· παρασφραγῖσαι

παραπρονοῆσαι· ἐνθυμηθῆναι, νοῆσαι

παραπομπή· μετακομιδή

παραρεῖν (Eupol. fr. I 6 p. 546)· φληναφεῖν [47]

παραρρητοῖσι (N 726)· παραμυθηταῖς [49]

παραρτίζεσθαι· παρασκευάζεσθαι [51]

παράρυμα· Σοφοκλῆς Πολυξένῃ (fr. 482) παράρυμα ποδός, ὡς κρεμαμένων τινῶν ὑφασμάτων ἐκ τοῦ †ἅρματος πρὸς κάλλος. τινὲς δὲ σχοινίον ἐν ταῖς ναυσίν. οἱ δὲ ὑπόδημα

παραρυμίς· τὸ παρὰ τὸν ῥυμόν

παραρύτειν· παρεγχεῖν [55. 56]

παρασάγγας (Herod. VI 42)· εἶδος μέτρου Περσικοῦ ⟨469⟩

παρασαγγιλόγῳ (Soph. fr. 476)· οἱ Πέρσαι τοὺς διαγγέλλοντας οὕτω λέγουσι

παρασάγγης· μέτρον ὁδοῦ, τριάκοντα σταδίους ἔχον

παρασαρῶσαι· †ἐροὴ δὲ καὶ [ad 60] κάλλυντρον τὸ σάρον. καὶ κόρηθρον καλεῖται (παράσειρα cf. 1850)

παρασεσυρμένοι· παρελκυσμένοι, ὑπεσκελισμένοι

παράσημα· τεράστια

παρασημαίνει· παραχαράττει. παραδηλοῖ

παράσημον (Aesch. Ag. 747 Schn.)· ἀδόκιμον, κίβδηλον. †ἀπὸ τὸ καὶ νομισμάτων τὰ κίβδηλα παράσημα λέγε†ται

παράσιτοι (Seleuci?)· ἀρχὴ ἐπὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ σίτου ἐκδοχὴν ......

παράσιτος· κοσσοτράπεζος

παρασιωπῶν· μακροθυμῶν

παρασκευάζεται· εὐτρεπίζεται, ἑτοιμάζεται

παρασπάς (Theophr. II 2, 4)· φυτὸν ἀπεσπασμένον

παρασπάσησθε· ἀφέλησθε

παρασπίζουσα (Eur. Ph. 1440)· συνοῦσα. συνοικοῦσα

παρασπιστής (Eur. Cycl. 2)· παρεστώς. ὁπλίτης

παρασπονδήσας· παραβὰς τὰς συνθήκας

παρασπονδοῦντες· ἐχθραίνοντες. πολεμοῦντες

παρασπῶν· συλῶν

παραστάδες· οἱ πρὸς τοῖς τοίχοις τεταμένοι κίονες (Eur. Andr. 1121)

παρασταδόν (O 22)· ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἢ παραστάντες, ἢ παραστατικῶς, ἢ κατὰ τρόπον, ἢ κατὰ τὸ δέον

παρασταθμίδες· τῆς θύρας τὰ πρὸς τῷ στρόφιγγι

†παράστανον· λόγχη

COD. 20 παραπῆχυν — μέρον μέρος 25 ἐνπλέξαι 27 μανιώδ·ς (η supra) 34 |ῆγον 37 παραπλόνεσι 48 παραρη— 52 παραρύμα 54 |υτεῖν, παρέχειν 58 —γῃ λόγῳ? 60 κάλλυντρος τὸ σ̄ρον — κόριθρον 70 |θαι, ἀφελῆσθαι 71 σύνους 76 τετρ— 77 |τικοί

HES. 23 παραπλέξασα (τ 187)· παρακρουσθῆναι ποιήσασα 28 παραπλῆγας (ε 418)· τοὺς τὰς ἄκρας ἀνατεινούσας ἔχοντας αἰγιαλούς. ἢ πέτρας 30 παραπληγία (Hippocr.)· παρακοπή 37 παρὰ πλόνεσι· παρὰ πολλοῖς 47 παραρητοί (I 522)· παραινετικοί, σύμβουλοι, παραμυθητικοί 49 παραρύματα (Exod. XXXV 10)· δέρρεις 51 παραρυείς (Prov. III 21)· μετεωρισθείς, παραπέσῃς 55 παραρύωμεν (Hebr. II 1)· ἐξολισθῶμεν 56 παραρυόμενον· παραπεσό[μενο]ν, παραρ(ρ)υέν Ad 60 [κάλυθρον ἢ]

παράστασις· φυγή. καὶ τὸ φυγαδεῦσαι *παραστήσασθαι* (Aristot. Pol. V 8 Plat. Legg. 856 D)

παραστάται (Hippocr. 278, 36)· τὰ ἀπὸ τῶν νεφ(ρ)ῶν ἀγγεῖα. καὶ οἱ πρὸς τὰς ὤας στήμονες

παραστάτην· πρ(ωτ)οστάτην

παραστάτησον· παραστάτης γενοῦ. νίκησον

παραστατίς· ἀγγεῖον θερμαντικόν

παραστέλλεται· ἀναστέλλεται

παραστέλλων· ἀναστέλλων

παραστησάμενος· μετακαλεσάμενος

παραστίζουσα [ad 88]· ἐπ(ε)ὶ τῶν [ ] ἀφυστερούντων τὰ ὀνόματα παρέστικται. [ ] ἄλλοι, ὡς ἀπόντα τινὰ *παραστίζουσα* σημειουμένη

παραστόρνυται· [καὶ τὸ] λεῖον ποιῆσαι [ξίφος, καὶ τὸ]

παρὰ στρότον (Aeolice) [90]

παρασύρει· χαυνοῖ. παρατρέπει

παρασυρέντες· παρατραπέντες

παρασυρῶ· παρατρέψω, καὶ τὰ ὅμοια

παρά σφιν ἢ παρά σφισιν· παρ' [ἑ]αὐτοῖς

παρασχεδιαζομένη· παραχαραττομένη [96]

παρατάσσεται· ἐν πολέμῳ ἀνθίσταται

παρατατικός· ἐκτεταμένος

παρατέθηγμαι· παρηκόνημαι. παρωξύνθην

παρατεθηγμένος· ἠκονημένος

παρατείνει· παρέλκει. πλατύνει [702]

παρατενεῖς· ἀπολεῖς [4]

παρατηρημάτων· ἐπιτηρήσεων, παραφυλάξεων [6. 7. ad 8] κληδονισμῶν τε καὶ ἀπαντήσεων

παρατρέπει· παραγορεῖ

παρατρέχει· παρέρχεται [11]

παρατρέψαι· παρενέγκαι. πορθῆσαι [13]

παρατροπαῖς· μεταβολαῖς [15]

παρατρύζει· παραφωνεῖ. γογγύζει

παρατρύζουσι· γογγύζουσι. καὶ τὰ ὅμοια [18]

παρατυχών· παρών [20]

παραύλια· τὰ παρὰ τὴν αὐλήν, οἷον πρόχωρα

πάραυλος (Soph. fr. 460)·

πάραυλος Ἑλλησποντίς, ὡραία θέρους,

ἡ κατὰ τὸ θέρος ἀκμάζουσα

πάραυτα (Eur. fr. 1064, 5)· παραχρῆμα, εὐθέως, παραυτίκα ⟨736⟩ [24]

παραυχενίζων· παρακλίνων

παράφημι (*Α* 577)· παραινῶ. παραμυθοῦμαι. συμβουλεύω [27]

παράφορα· παρατετραμμένα

παραφορμά· ἀρχή τις τῶν συνεξιόντων βασιλεῖ

παράφορος· παραφερόμενος. †παρόμοιος. ἐξεστηκώς

παράφρων (Soph. El. 472)· ἀνόητος

παραχαράσσον· παραλλάσσον, παρασημαῖνον

παράχασον· ἀναχώρησον (888)

παρὰ χεῖρα· μετὰ χεῖρα, ἐν χερσί

παραχρᾶται· κακῶς λέγει [36]

παραχωρημάτων· ἐκβολῶν [38]

παραψυχή (Eur. Hec. 280)· παραμυθία

παρδακῶν (iambographi)· διύγρων [41]

πάρδαλις (Ar. HA. IX 19, 2)· ποιὸς ὄρνις [43]

†*πάρδικος*· ἡ οἰκοδομὴ τῆς καθέδρας

παρεᾶσαι· πλαγιάσαι [46. 47]

παρεγγεγραμμένος· ὁ μὴ κατὰ νόμον τοῖς πολίταις (ἐν)τεταγμένος. δημοποίητος

COD. 80 παραπήσασθαι   83 παραστήσουσα σημειουμένη   89 ξίφος ad παραστομοῦται?)   93 |σύρω   Post 94] 733 ἀναχώρισον   715 παρατροπῶν   18 *παρατροπῶν* (cf. παρετρώπασκε)   20 *παρατρυχών*   22 ἑλλησπόντου ὦρα   29 *παράφορμα*   40 *παρδάκων* (cf. πάρταζον)   45 παρεάσαι   48 *παραγεγραμμένος*

HES. Ad 88 ἢ *παραστίζων ἢ παραστιχθείς* — ἀνακλυσετῶν — Σώφρων δὲ κεντήματά φησιν ⟨cf. κατάστικον⟩   90 *παρασυνεβλήθη* (Ps. XLVIII 13. 21)· ὡμοιώθη   96 *παράταξις* (gl. Psalm.)· πόλεμος. φάλαγξ. καὶ ὄνομα ⟨ὅμοια⟩   702 *παρατεκτείνετο* (Ξ 54)· παρὰ τὰ ὄντα κατασκευάσειεν   4 *παρατέτακται* (Zachar. I 6)· ἡτοίμασθαι   6 *παρατούριον*· ἀντίπανον. κράσπεδον ⟨v. παρείσανον⟩   7 *παραχαράκτης*· διαστροφεύς, παρατρωτὴς τῶν εὖ τεθέντων νόμων   Ad 8 *παρατηρημάτων*· ἐπιτηρήσεων   11 *παρὰ τὸ εἰκός*· παρὰ τὸ δέον   13 *παρατρέψας* (Ψ 398. 423)· παρελάσας   15 *παρατροπέων* (δ 465)· παρατρωπῶν. παραλογιζόμενος   18 *παρατρωπῶσ'* (I 500)· παρατρέπουσι, παραπείθουσι τῆς ὀργῆς   20 *παραυδᾷ* (λ 488)· παραφωνεῖ, παρηγορεῖ   24 *παραυτόφι* (Μ 302)· παρ' αὐτῷ   27 *παραφθαίησι* (Κ 346)· παραδραμεῖ   36 *παραχρῆμα*· παραυτίκα. [ἀθρόως.] εὐθέως ⟨723⟩   38 *παραψίδες*· τὰ μεγάλα τρύβλια   41 *παρδαλέην* (Γ 17)· παρδαλέως δοράν   43 *πὰρ δέ* (Γ 262)· παρὰ δέ   46 *παρέβασκε* (Λ 104)· παρεβάτει   47 *παρεβλήδην*· ἐρεθιστικῶς

παρέγγραπτος (Aeschin. p. 51)· νόθος παῖς. παρεγγεγραμμένος

παρεγγραφέντων· ῥᾳδιουργηθέντων

παρεγγυᾷ (Herod. III 8)· παραγγέλλει. διαδίδωσιν

παρεγγυᾶται· λέγει. παραδίδωσιν. ἐντέλλεται. παραινεῖ. διδάσκει. προλέγει. παραγγέλλει. διαβεβαιοῦται. ἢ παρεγγυᾷ

παρεγγυήσαντος· παρασχόντος

παρεγχρί(μ)ψεται· ἐγγίσει, προσπελάσει [55]

πάρεδρον· παρακαθήμενον. [ad 56] σύνθρονος

πάρεδρος· ἀρχή τις ,καὶ αὐτὴ ἡ κελεύουσα παρέδρους δίδοσθαι ὑπὲρ τοῦ τὸν ἁμαρτάνοντα μηνύεσθαι' [58. 59]

παρεθείς· ἐκβληθείς ⟨508⟩. ἢ ἐαθείς [61]

παρεθήγοντο· παρωξύνοντο ⟨504⟩

παρειά· γνάθος [64]

παρεῖαι ὄφεις (Cratin. fr. VI p. 143)· ὄφεων εἴδη μεγάλας παρειὰς ἐχόντων· ταῦτα δὲ ἥκιστα δάκνει ἀνθρώπους

παρείθη· παρελύθη, ἐχαυνώθη. ἐκρεμάσθη, ἐχαλάσθη. ἐάθη ⟨896⟩ (non Ψ 868) [67]

παρεικάθη (Plat. Soph. p. 254 C)· παρέλθῃ [ad 68]

παρείκαμεν (Boeot. Rhod.)· παρεπέμψαμεν ⟨cf. προσείκαμεν⟩

παρείκει (Pind. Pyth. VI 43)· παρέρχεται [71. 72]

παρειμένος (Eur. H. f. 1043 al.)· παραλελυμένος, ἐκλελυμένος, παράλυτος ⟨906⟩. παρεωραμένος. τετελευτηκώς. ἢ καταπεφρονημένος

παρειμένως· καταφρονητικῶς, ὁμοίως

πάρειμι (Eur. Phoen. 859)· ἐῶ. ἢ παραλέλυμαι ⟨772⟩

παρείμην (Boeot. pro παρήμην)· εὑρέθην. ὑπῆρχον [77]

παρεῖξαι· παραχωρῆσαι [79]

παρειπεῖν· παραμυθήσασθαι. παραινέσαι. παραπείσειν. παραλογίσασθαι [81. 82]

παρείς (Soph. El. 732)· ἐάσας, ἀφείς, καταλιπών

παρείσακτον· ἀλλότριον

†παρείσανον· κράσπεδον, ἀκρωτήριον [86.87]

πάρεισιν· εἰσίν

παρεισκρίνεται· παρεισέρχεται. παρεισβάλλει

παρεισρέων· παρεισερχόμενος [91]

παρεκίρνα· παρέμισγε

παρεκλήθη· παρεμυθή(θη) [94—96]

παρεκναμεῦντο (Hipponact. fr. 130)· παρεπορεύοντο ἐπιπόνως

παρεκρότει· παρώξυνεν [99]

παρεκτικόν· παρεχόμενον

παρεκόπτου (Ar. Eqq. 807. 859)· ἠφάνιζες [802]

παρελάσας· παραδραμών

παρελέγετο· παρὰ τὸν αἰγιαλὸν ἔπλεεν

παρελέξατο· [ad 5] παρεκλίθη. ἢ παρεπλέξατο· τὸ γὰρ παραπλέξαι τινὲς παραλέξασθαι καὶ λέξασθαι λέγουσιν

παρελεύσεαι (Α 132)· παραδραμεῖς· καὶ παραλογίσῃ ⟨v. οὐ παρ—⟩

παρελεύσεται· παραδράμῃ, παρέλθῃ

παρεληλυθότας· παραβαίνοντας

παρελθόντων· εἰσελθόντων

παρέλκεται· διατρίβει

παρέλκον· περισσόν. [περιττόν.] βραδύ. παρατεῖνον [12—15]

COD. 49 παρεγγέγραπτος — παῖς] post 48 51 παραγγελύει 52 ἢ πάρεγγυς 56 |ίμενον 57 δίδουσθαι 60 ἰάσας 68 παρείεται em. Phot. 394, 5 75 παραλελυμένος 77 ἐάσαι 97 παρεκναμενοῦντο, παρεπιπο| 801 παρεκτύπου 5 (cf. 835) παρακλήθη — τινὰς 6 |ίσεις 11 παρατίνων

HES. 55 παρ' αἰδοίῃσι (Ζ 250)· παρὰ ταῖς αἰδοῦς ἀξίαις Ad 56 παραμένον ⟨ad gl. sacr. εὐπάρεδρον⟩ 58 παρέζεο (Α 407)· παρακαθέζου 59 παρεζόμενος (Ε 889)· παρακαθήμενος 61 παρεθεωροῦντο (Act. Ap. VI 1)· κατεφρονοῦντο 64 πάρει (Matth. XXVI 50)· ἦλθες (cf. ἐφ' ᾧ πάρει) 67 παρείεμαι· παραλέλυμαι ⟨772⟩ Ad 68 [παρελύθη] 71 παρείχουλον· ἀπόφασις ἄρχοντα 72 παρεῖμαι (Eur. Ph. 859 v. l. Ierem. XX 9)· παραλέλυμαι, ἐκλέλυμαι 77 παρεῖναι (Χ 298)· ἐᾶσαι 79 παρείπῃ (Α 555)· παραλογίσηται 81 παρειμένων· παρεωραμένων 82 παρεῖρξαν (Λ 615)· ἐκώλυσαν ⟨897⟩ 86 παρείσῃ· παραστίκης 87 παρείσθωσαν (Sophoniae III 16)· παραλυέσθωσαν 91 πάρ[ε]ιτε· παρέλθετε ⟨946⟩ 94 παρέκλησε (v. l. Psalm. CXXIII 4)· παρῆλθεν 95 παρὲκ νόον ἤγαγέ μου (Κ 391)· τὸν νοῦν παρελογίσατο μου 96 παρεκμητόν (Ψ 762)· παρατομητόν 99 παρεκρούσατο (Genes. XXXI 7)· ἐχλεύασεν. παρεψηφίσατο. διεσκέδασεν 802 παρέλαβες (Coloss. IV 17)· ἐπαιδεύθης Ad 5 ἐκοιμήθη (Β 515) 12 παρέλκυσις (Iob. XXV 3)· βράδος, βραδυτής 13 παρελογίσασθε (Iosu. IX 20)· ἠπατήσατε, ἐψεύσασθε, ἐχλευάσατε 14 παρελύθησαν (Ierem. VI 24)· ἠσθένησαν 15 παρέλυσε (Ierem. XXVI 15)· καθεῖλεν, ἐξέβαλεν

παρεμβαλεῖ· παρεντίθησιν [17]
παρεμβάλοιτο κλῆρον (Trag. inc.)· συγκληρώσαιτο [19]
παρεμπίνειν· τὸ ἐκτὸς τοῦ λόγου πίνειν [21]
παρεμφάρακτος· ἀσελγής. πέρπερος
παρεμφαίνεσθαι (Aristot. ausc. phys. IV 4)· παραδηλοῦσθαι
παρεμφερές· ὅμοιον
παρ' ἕν· κατὰ τὸ ἑξῆς
παρενδοθῇ· παρατεθῇ [27]
παρενεγκεῖν· παραθεῖναι. παραβαλεῖν
παρενήνεον (α 148)· †παρανιέων. παρετίθεσαν ἀθρόως. παρεσώρευον
παρένθετος· παρείσακτος
παρενθῆκαι· μετενήνεκται (ἢ) ἀπὸ τῶν τεχνιτῶν τῶν παρεργαζομένων ἔνια λεπτά. ἢ ἀπὸ τῶν πλοϊζομένων· παρεντιθέασι γὰρ τοῖς φορτικοῖς κοῦφα. ἀπὸ τῶν καμιν(έ)ων· τοῖς γὰρ πίθοις πινακίσκοι παρεντίθενται καὶ λεπτά
παρέντες (Aesch. Ch. 1032)· παραλείψαντες, ἐάσαντες
πάρεξ (Hom.)· χωρίς, ἐκτός
παρεξειρεσίαν (Thuc. VII 34)· τὸ κατὰ τὴν πρῴραν πρὸ τῶν κωπῶν· ὡσεὶ λέγοι τις, πάρεξ τῆς εἰρεσίας [35]
παρεξηυλημένος (Ar. Ach. 681)· ὑπὸ γήρως τὸν νοῦν παρεξηυλημένον ἔχων, ἀμυδρόν. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν γλωσσίδων τῶν ἐν τοῖς αὐλοῖς· αἱ γὰρ κατατετριμμέναι ἐξηυλῆσθαι λέγονται [37. 38]
παρὲξ τὸ θεῖον χρῆμα· ἔξω τῆς μίξεως
παρεοικώς· παρόμοιος [41—44]
†παρεπτάμενα· περιττά
παρεπτάμενον· περιττόν
πάρεργον· νόθον, ὡς μικρόν τι τῶν ἀναγκαίων [48]
παρέργως· ἀκαίρως. ῥαθύμως [50. 51]
†παρερέωσαν· παρετάξαντο, ἐν πολέμῳ ἀντέστησαν, κυρίως δὲ μετὰ τῶν ῥεῶν
παρερ(ρ)υπωμένα βιβλία· οἷς κηροὺς προσπλάσσομεν, πρὸς τὸ ζητῆσαί τινα ⟨626⟩
παρέρχεται· ὑπερβάλλει (non μ 62)
παρερρωγότα· κατερρωγότα ⟨848⟩ [56. 57]
παρεσθίει (Ar. Eqq. 1026)· παραβιβρώσκεται [59. 60]
†παρέσμεθα· ἤλθομεν ⟨863⟩
πάρεσο· παραγενοῦ
παρεσόμεθα· [παρεγενόμεθα
παρεσόμενος· παρεῖναι μέλλων
(πάρεσσα [Dor.])· παραγιγνομένη
παρέσσυα· παρώρμησα
παρέσσυται· παρέρχεται [67]
παρεστέλλετο· παρεγίνετο [69. 70]
[ad 71] ἀποτυχεῖν ἐποίησεν
παρέσφαλεν (Pind. N. XI 41)· [ad 72]
παρέσχεν· ἔδωκεν
παρετάξατο· ἐν πολέμῳ τέθνηκεν [75]
παρέτμηξεν· ἐξηφάνισεν
πάρετος· παραλελυμένος
παρετρώπασκε· παρετρέπετο
παρευημερεῖσθαι· νικᾶσθαι [80]
παρευθύνουσι· βιάζονται. παραφέρουσιν
παρευθύνωσιν· ὁμοίως
παρευνάζων· παρακοιτάζων [84—86]
παρέφησε· παρεγράψατο. ἠπάτησεν
παρεχάσσατο· παρεχώρησεν ⟨733⟩
παρέχει· [ad 89] χορηγεῖ
παρῇ· ἔλθῃ

COD. 18 |βάλλοιτο 20 ἐκ 25 παρέν 29 παρανιέων] παρανήεον? 34 |έσιον 36 κατατρημμέναι 39 πάρεξ 40 παρέοικος 54 ὑπερβάλλεται 58 |ίεται 61 παρήμεθα? 64 |μεθα 64ª post 65 65 παρόρμησα 66 |εται, παρέσχεται 69 παρέστησε — ἐξέστη (forte παρέπαισε· ἐξέστη) 81 προσφέρουσιν 87 cf. παρφάμεν 88 |χάσετο

HES. 17 παρεμβαλεῖ (Ps. XXXIII 7)· ἐπισκέπει 19 παρεμβολή (gl. Psalm.)· στρατόπεδον. παράταξις. στῖφος στρατιᾶς, ἢ πλῆθος. ἢ οἴκησιν. ἢ κάστρον 21 παρ' ἔμοιγε (Α 174)· πάρεισι γάρ μοι 27 παραίνεσις· συμβουλία. διδασκαλία 35 παρελέξατο (Β 515)· παρεκοιμήθη ⟨805⟩ 37 πάρεξ ὁδοῦ (Κ 349)· ἔξω τῆς ὁδοῦ 38 παρεξείποιμι (δ 348)· παρὰ τὴν ἀλήθειαν εἴποιμι 41 παρεόντα (ξ 145)· παρόντα 42 παρέπαφεν (Ξ 360)· παρέπεισεν 43 παρεπίδημος· πάροικος (Genes. XXIII 4) 44 παρεπλέγχθη (Ο 464)· παρεκρούσθη 48 παρεργότατα· κατερρογότατα ⟨855⟩ 50 παρενεῖται· ὀλίγα ἀφαιρεῖται ⟨522⟩ 51 παρ' ἐρινεόν (Ζ 433)· παρὰ τὴν ἀγρίαν συκῆν 56 παρεσταμένη γῆ· ἐφ' ᾗ τις ὀφείλει δάνειον· καὶ ἡ ἐκδεδομένη ἐπὶ γεωργίᾳ 57 πάρεσαν (Λ 75)· παρῆσαν 59 πάρεσιν (Rom. III 25)· ἄφε[ω]σιν, συγχώρησιν ⟨916⟩ 60 παρέσεσται (Λ 213)· πάρεσται 67 παρεσπονδημένοι· ἔκθεσμοι. παρηνομ(ημ)ένοι 69 παρέστη (Ο 442)· παρεγένετο. ἐπέστη 70 πάρεστιν (ρ 457)· ἐστὶν ἐγγύς Ad 71 παρέσφηλεν (Θ 311)· παρεφάνετο Ad 72 ὁμοίως 75 παρετάξαντο (Genes. XIV 8)· ἐπολέμησαν 80 παρευημερηθείς (Philo in Flacc. 969 D)· παροραθείς 84 παρεφάσεις (Λ 729)· παραινέσεις 85 παρεφασίῃσι (Greg. Naz. Arc. VII 113 p. 15)· παραμυθίαις 86 παρεφέρετο (I Regg. XXI 13)· ἐδαιμονίζετο Ad 89 δίδει

πάρηβον· παρὰ Κτησίᾳ (Phot. Bibl. 47, 33) ξύλον τι

παρήγαγεν· ἤνεγκεν. ἢ ἠπάτησεν

†παρηγοναῖς (Aesch. Ag. 94?)· †παραγώγως ἀπάταις

παρηγορεῖ (Soph. fr. 179)· παρακαλεῖ, παραμυθεῖ(ται)

παρηέρθη (Π 341)· παρηνέχθη ⟨901⟩ [96—98]

παρῆκεν· ἀφῆκεν, εἴασεν, ἔλειπεν [900. 1]

[ad 2] ἀπέλυσεν

παρήλασα· παρεφθεγξάμην. παρέβην

†παρήλατοι· παραμύθιοι

παρῆλθ' (Soph. OT. 1241)· ἧκεν. εἰσελήλυθεν [6—10]

παρήορος· ὁ παραιωρούμενος. ἄφρων (Archiloch.). καὶ ἵππος ὁ παράσειρος, ὁ ἐκτὸς τοῦ ἅρματος τρέχων (Ψ 603)

παρήπαφεν (Ξ 360)· ἠπάτησεν. ἐξέστησεν ⟨842⟩

παρηρία· μωρία

?πάρερος· ὁ μωρός (πάρηρος)

παρήσει(ν) μοι δοκῶ· ..... [16]

παρήσομεν· ἐάσομεν. παράσχωμεν

παρήτασεν· ἐξήτασεν

παρημάρησαν· κατεφρόνησαν

παρθέμενοι (β 237)· παραθέμενοι, παραβάλλοντες

σφὰς γὰρ παρ[α]θέμενοι κεφαλάς

παρθενίας· ἀβυρτακῶδές τι πέμμα [22]

παρθένιοι· οἱ κατὰ τὸν Μεσσηνιακὸν αὐτοῖς πόλεμον γενόμενοι ἐκ τῶν θεῶν. καὶ οἱ ἐξ ἀνεκδότου λάθρα γεννώμενοι παῖδες, ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ἔτι παρθένους εἶναι τὰς γεννησαμένας αὐτούς. καὶ ποταμὸς Παφλαγονίας Παρθένιος (Β 854)

παρθενοπίπας (Λ 385)· ὁ τὰς παρθένους ὀπιπεύων, οἷον περιβλέπων, ἢ ἀπατῶν

Παρθένοι (Phrynich. com. p. 591)· τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας οὕτως ἔλεγον καὶ ἐτίμων .....

Παρθένου Πᾶλληνίδος (Eur. Heraclid. 1031)· [ad 26] Ἀθηνᾶς. ἔστι γὰρ ἱερὸν Ἀθηνᾶς ἐν Παλληνίδι

παριαμβίδες (Epicharm.)· Ἀπολλόδωρος παρὰ τοὺς ἰάμβους αὐτά(ς) φησι πεποιῆσθαι, ἃς οἱ κιθαρῳδοὶ ᾄδουσιν

Παριανός· ἐξ ἐπιθέτου Πρίαπος [29]

παριδρύσαντες· παρακαθίσαντες

παρίεται· ἐᾷ (ἐᾶται?), παραπέμπεται

παρίημι· ἐῶ, καταλιμπάνω, συγχωρῶ, ἀφίημι

παρίησιν· ἀφίησι [ad 33]

παρικτόν· παρερχόμενον

?Πάροικοι· γένος τι Ἀθήνησιν

παριλλαίνουσα· παρεμβλέπουσα. ἴλλοι γὰρ οἱ ὀφθαλμοί [37. 38]

παριππεύει· ἀφεὶς αὐτοὺς ἄλλῃ ὁδεύει. παρατρέχει. παρακολουθεῖ [40]

παρίσθμια (Hippocr. 271, 40)· τὰ περὶ τὸν φάρυγγα

παρίστασθαι· τὸ ἁρπάζειν τοὺς παῖδας

παρισώματα (Cratin. min. p. 376)· ὁμοιοειδῆ [44. 45]

πάριτε· ἔλθετε ⟨791⟩ [47]

παρμέμβλωκε (Δ 11 Ω 73)· πάρεστιν. [ἢ παραμεμένηκεν. ἢ] παραμεμόληκεν

πάρμη· Θρᾴκιον ὅπλον, σκεπαστήριον, †κονδότρον θυρεοῦ

Παρνάσιος Φωκεύς (Eur. Tro. 9)· ......

Παρνασός· ὄρος Φωκίδος

Πάρνηθος ὄχθος (Com. Trag.?)· ὄρος [ad 52] [53]

πάρνοπες (Ar. Av. 588)· ἀκρίδες

†Παρνόπη (Com. fr. CCCLXXXIV)· Καλλίστρατος Ἀθηναῖος [56]

ε

COD. 91 παρῆβον π κτησὶ 905 παρήλθηκεν 11 παρασυρεὶς 21 cf. νεοδάρτης 23 θεῶν] παρθένων? 26 Παλαινίδι — ἱερὰ 27 πεποιεῖσθαι 39 ἀφεῖ αὐτοὺς καὶ 41 φάραγγα 49 παρμηθαίκιον, ὁπὸν 53 Nisi malis Πάρνης

HES. 96 παρήθη· ἐάθη ⟨766⟩ 97 παρῇξαν (Λ 615)· ἐκώλυον ⟨782⟩ 98 παρείϊον· ὁ παρὰ τὸ γένειον τόπος (Ψ 690). καὶ κόσμος ἐπὶ μετώπου τῶν ἵππων παρὰ γνάθον (Δ 142) 900 παρήκτης· πάντα πράττων ἐπὶ κακῷ ⟨1009⟩ 1 παρήθρει (Π 341)· παρῃωρεῖτο ⟨895⟩ Ad 2 παρῆκεν· εἴασεν, ἀφῆκεν, 6 παρήμενος (Λ 421)· παρακαθήμενος. ἔκλυτος ⟨ad παρειμένος⟩ 7 παρημένων (λ 578)· παρενηνεγμένων 8 παρημοσύνη· θεραπεία ⟨86⟩ 9 παρηνέχθη (Π 341)· παρεκρεμάσθη ⟨895⟩ 10 παρῆξαν (Λ 615)· ἐκώλυσαν ⟨897⟩ 16 πάρησιν· χαύνωσιν ⟨859⟩ 22 παρθενική (η 20)· παρθένος Ad 26 [ἱέρεια] 29 παριαύων (Ι 336)· παρακοιμώμενος Ad 33 συγχωροῦσιν ⟨παριεῖσιν⟩ 37 πάριον· πιστόν. κάτοχον ⟨πάγιον⟩ 38 Πάριος (Γ 325)· Πάριδος. πιστός. κάτοχος ⟨πάγιος⟩ 40 παρ' ἵππων (Δ 500)· παρὰ τῶν ἵππων 44 παρίστατο (Β 244)· παρέστηκεν 45 παριστῶ· ἀποδείκνυμι 47 παρκατελέκτο (Ι 661)· παρεκοιμᾶτο Ad 52 τὸ αὐτό 53 Παρνησός· τὸ αὐτὸ ὄρος 56 παρξιφεῶς (Γ 272 Τ 253)· παρὰ τὴν τοῦ ξίφους (θήκην)

παροδικός ⟨—ῶς Cyrill.⟩· παρόδῳ χρώμενος

πάροδος· μέρος τι τῆς νεώς (Poll. I 88)

παροδούμενον· παροιμιαζόμενον. ᾀδόμενον

παρόδους· διαβάσεις

πάροιθεν (Hom.)· ἔξωθεν. ἔμπροσθεν. ἐπὶ τόπου καὶ χρόνου [62]

παροιμίαι· παραινέσεις, παραμυθίαι, νουθεσίαι, ἠθῶν ἔχουσαι καὶ παθῶν ἐπανόρθωσιν

παροιμία (Plat. com. p. 674)· βιωφελὴς λόγος, παρὰ τὴν ὁδὸν λεγόμενος, οἷον παροδία. οἶμος γὰρ ἡ ὁδός

παρ' οἶμον (Eur. Alc. 835)· παρὰ τὴν ὁδόν [ad 65]. καὶ πάροιμος ὁ γείτων

παροιμώσαντες· ἐκτραπέντες τῆς ὁδοῦ

παροινία (Amphid. com. p. 312)· ἡ ἐκ τοῦ οἴνου ὕβρις. καὶ οἱαδήποτε ἁμαρτία

παροινίαι· κραιπάλαι. ὕβρεις ἀπὸ οἴνου

παροινιάσαι· ὑβρίσαι, λοιδορῆσαι

πάροινος (Antiph. com. p. 80)· ἁμαρτωλός. μεθυστής ⟨cf. φλύαξ⟩. ὑβριστής, λοίδορος. ἔκλυτος [71. 72]

παροισθέντι· παρενεχθέντι

παροίσομεν (Soph. OC. 1676), παρενέγκωμεν. παρακομίσομεν [75]

παροιστρήσουσι· μαίνονται [77]

παροίτεροι (Ψ 459)· μᾶλλον ἔμπροσθεν προάγοντες

παροκλάζοντες· γονατίζοντες (1028)

παρολκή· ὑπέρθεσις

παρομαρτεῖ· παρακολουθεῖ [82]

παρόν (Aesch. Prom. 98)· ὑπάρχον. συνόν

παρόντα· προκείμενα

παροξυνταί· οἱ τρεφόμενοι ὑπὸ τῶν ἑταιρῶν ὡς †ἂν †δὴ ἐρασταί

†παροπαιδία· εἶδός τι πήρας

παροπλίδιον· μικρὰ μάχαιρα

παρορμᾷ (Xen. KΠ II 3, 12)· προτρέπεται. διεγείρει. παροξύνει

παρ' ὅρμον· παρὰ τὸν λιμένα

πάρος (Α 453)· ἔμπροσθεν. πρότερον [91]

παροτρύνει· διεγείρει

παρ' οὐδέν (Aesch. Ag. 229)· εὔκολον. εὐχερές

παρουσία· οὕτως ἐκάλουν καὶ τὰ ὑπάρχοντα [ad 94]. καὶ μήποτε ἡ παρὰ πρόθεσις παρέλκει. Μένανδρος Ὑδρίᾳ (p. 209)

παρουφά (Lac. Boeot.)· ἡ ἐν τῷ χιτῶνι πορφύρα

παροχετεύει· παραπλαγιάζει. προσεγγίζει. [ad 96] παραφέρει. παρορμᾷ

'παρυστρίδες· αἱ τὸ ἔλαιον χέουσαι

πάροχοι· παραβάται. παράπομποι, καὶ οἱ συμπορεύοντες τὴν νύμφην ἐπὶ τοῦ ζεύγους, καὶ (οἱ) παράνυμφοι (Ar. Av. 1740)

πάροχος· παράνυμφος

παροχῶν· δωρημάτων, χαρισμάτων

παροψίς (Ar. fr. p. 1016)· ὀξυβάφιον, ἢ ἐμβάφιον

πάρπαγος· ὁ ἄνω τῆς θύρας μάνδαλος (608)

Πάρπαρος· ἐν ᾧ ἀγὼν ἤγετο καὶ χοροὶ ἵσταντο

(παρπεπίθοιμι· παραπείθοιμι) cf. 617

παρπεπιθόντες (Ψ 37)· παραπείσαντες, παραλογισάμενοι

πὰρ πυλεῶνα (epic. inc.)· παρὰ πυλεῶνα [1006. 7]

Παρράσιον (Call. D. 99 Iov. 10)· ὄρος Ἀρκαδίας

παρρέκτης· πάντα πράττων ἐπὶ κακῷ (900)

παρρησία (Philem. fr. XXVIIa p. 43)· ἐξουσία. ἄδεια

παρσουλακίρ (Lacon.)· τὸν τρίβωνα, ὅταν γένηται ὡς θύλακος

παρτάδες· ἄμπελοι

πάρταξον· ὕγρανον. Λάκωνες

παρτέλλεται· παραινεῖται

παρτετύ(φωται)· μύει παραφρονεῖ. ἡμάρτηκεν [16]

παρτομίς· μικρὸν τῷ μήκει βιβλίδιον

παρυφή· ὕφασμα

COD. 59 παρω| 64 βιο| 74 |γκομεν 81 cf. οὐ παρομαρτεῖ 86 πάρη = πήρα Iones ap. Eustath. 1714, 55 87 |αίδιον 94 ὑδρείας 95 παράφα 96 παραπλησιάζῃ (cf. παρωχ—) 97 ἔχουσαι 98 τῇ νύμφῃ 1009 παρρήκης 11 παρσουλάκηρ 12 παρτάδαι 13 πάρταζον 15 μβει

HES. 62 πάροικοι (Eph. II 19)· ξένοι, παρεπίδημοι (Genes. XXIII 4, q. v.). Ad 65 λεγόμενος 71 πάροιος· πρᾶος (πατροῖος· πατρῷος) 72 παροῖραι· ἡγούμεναι, πρότεραι 75 παροιστρῆσαι (Ezech. II 6)· παροξῦναι, ἐρεθίσαι 77 παροιστρῶσαι (Basil. M. I p. 105 E)· ἐρεθίζουσαι. ἐξεστηκυῖαι 82 παρομαρτοῦν (Theodoret. Gr. aff. cur. p. 102, 1)· παρεισόμενον 91 πάρος γε (Σ 386)· πρώην. καὶ τὰ ὅμοια Ad 94 παρουσίαν Ad 96 περιπλησιάζει 1006 πὰρ πυμάτην (Σ 607)· παρὰ τὴν ἐσχάτην 7 Παρρασίη (Β 608)· πόλις Ἀρκαδίας 16 πάρ τοι (Ι 43)· πάρεστί σοι

παρυφίς· Μένανδρος ἐν Ὑμνίδι (fr. VII p. 20)

παρφάμεν (Pind. Ol. VII 120)· παραβῆναι ἅπαντα [21]

πάρφασις· παραίνεσις. συμβουλία. παρηγορία. ἡ ἀπάτη (Ξ 217)

παρφυσίδες· βάτραχοι

παρῶ· παραλείπω. ἢ συνῶ

παρωάς· παρωαὶ (Ar. HA. IX 32, 1) λέγονται ἵπποι τινὲς τὸ χρῶμα πυρ(ρ)οί (1034)

παρῳδοῦντες· παρατραγῳδοῦντες. χλευάζοντες. ἢ † λέγοντες

παρωθοῦντες· ἐκβάλλοντες (508)

παρώκλασεν· ἐγονάτισεν (979)

παρωλένια· τῶν χειρῶν τὰ ὄπισθεν

παρώλισθεν· ὠλίσθησεν, ἐξέπεσεν

παρώλοφα· τὰ ἀπὸ τῶν τενόντων μέρη (Poll. II 134)

παρ†ώμφημα· παρωνυμίασμα

παρώνυμον· ἐκ τοῦ συμβεβηκότος καλούμενον

πάρωος· εἶδός τι πυρ(ρ)οῦ χρώματος ἵππου (1025)

[ad 35] ἐν τῷ περὶ ἱπποτροφίας [36]

παρώπια· τὰ τοῖς ἵπποις παρατιθέμενα δέρματα, ἃ τινες ἀνθήλια λέγουσι [ad 37]

παρῶπται· παρεώραται

παρῶπτο· παρεώρατο

πάρωρον (Theoph. CP. V 1, 4)· παράκαιρον

παρωσάμενος· ἀπωθήσας. ἀποβαλών

παρώσας· ἐάσας. ὤσας, ὠθήσας· ἐκβαλών (Soph. Tr. 358) [43]

παρωσμένων· δεδιωγμένων [45. 46]

παρωχ†ετεύων· ὅταν ἀπὸ τούτου τοῦ μέρους στρέφῃ τὸ ὕδωρ εἰς ἄλλον ὑδρα(γω)γόν

παρῳχημένας· παρελθούσας [49]

πᾶσαι (B 809)· ὅλαι

πασάμενος· [ad 51] κτησάμενος (Theocr. XV 90)

πασάμην· ἐδεξάμην (non Φ 76) [53]

πάσανος· ἀρτοπώλης, ἢ ἀρτόπτης [55]

πάσατο· ἐγεύσατο. ἐκτήσατο [57. 58]

πᾶσις· κτῆσις

πάσκος· πηλός

πάσμα· ᾧ συνήρτηται πρὸς τὸ φυτὸν τὸ φύλλον. ἔνιοι μαλλὸν ἐρίου (πέσμα)

πάσορ· πάθος. Λάκωνες

πασπάλη (Ar. Vesp. 91)· τὸ τυχόν. οἱ δὲ κέγχρον· ἢ ἄλευρα κρίθινα

Πασπάριος· ὁ Ἀπόλλων· παρὰ Παρίοις καὶ Περγαμηνοῖς

πασσακίζουσα· πασσαλεύουσα

πασσακίῳ (Ar. Ach. 763)· πασσάλῳ

πάσσακον· πάσσαλον

πάσσαλερ (Lacones)· σφῆνες

πασσάλιον· τοῦ ζυγοῦ τῆς κιθάρας τὸ μέσον

πασσαλόφιν (Hermipp. com. p. 402)· τοῦ πασσάλου. ὁ δὲ σχηματισμὸς Βοιώτιος

†πασσάριος· σταυρός

πάσσε (I 214)· συνήθως ἡμῖν·
πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο κρατευτάων
καὶ ἐνεποίκιλλε (Γ 126)·
πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
ἔνθεν καὶ παστὸς τὸ γαμικὸν ποίκιλμα

πάσσεται· ἐσθίει

Πάσσιρος· ὁ τὴν Εἰρήνην κτίσας Ὑπερβόρειος. ἐκαλεῖτο δὲ Εἰρήνη καὶ Πελαγοῦ(σ)σα

πάσσονα (ζ 230 θ 20)· παχύτερον, ἢ πλατύτερον. καὶ πάσσους † εἶναι [76]

πασσυδίᾳ (Eur. Tro. 792 Xen. Hell. IV 4, 9)· ὁμοῦ πάσῃ σπουδῇ, ἢ ὁρμῇ. τινὲς δὲ πανδημ(ε)ί

πασσυδίῃ (B 12)· ὁμοίως

†πασσύριον· ἀντὶ τοῦ πασσυδίην. Αἰολεῖς. τὸ πασσύριον ἡμῶν ἁπάντων γένος (Bergk. Lyr. p. 1055, 64)

πασσύρως· ἄρδην. πανοικί [81]

COD. 19 ὑμνιδι 23 Ranulae, partes in media ungula tenerrimae 27 παρῳδοῦντες 38 παρεωρᾶτο 40 παρὰ καιρὸν 41 ἀποθήσας 44 παρυσμένων, δεδιωμένων 51 πασσάμενος 54 πάσσανος — ἀρτώπτης 61 cf. μίσχη τὸ τοῦ φυτοῦ φύλλον 62 πάσον 68 σφῆκας 72 ἄλλος θεῖοι κρατευτῶν 74 κτήσας ὑπερβόριος

HES. 21 παρφάμενος (M 249)· παραπείσας. εἰπών. παρηγορήσας Ad 35 παρώπαλα· τὰ περὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς 36 παρόπανος· ἐμβρόντητος Ad 37 παρὰ τοῖς ὀφθαλμοῖς 43 παρώσατο (II Macc. IV 11)· ὤσατο. καὶ ὤθησεν 45 παρώτρυναν (Act. Ap. XIII 50)· παρώξυναν 46 παρῴχετο (Δ 272)· παρῆλθεν. ἐπορεύετο 49 πᾶς (O 537)· ὅλος. ἕκαστος Ad 51 γευσάμενος (α 124) 53 πᾶσαν ἐπ' αἶαν (Θ 1)· πᾶσαν τὴν γῆν 55 πάσσασθαι (π 384 non Soph. A. 202)· γεύσασθαι 57 πασάτω (Exod. IX 8)· ῥανάτω 58 πασιδέκεν (Δ 95)· περὶ πάντων δέ 76 πάσσοντος (Ps. CXLVII 16)· εἰς ἀέρα χέοντος, ἢ σκορπίζοντος, ἢ ῥίπτοντος (1081) 81 πάσσων· ῥίπτων. χέων. σκορπίζων (1076). ἐπιπάσσων (B 401. 900)

πάστα (Aristoph. p. 1184 Eupol. fr. CVIII[a])· βρῶμα ἐκ τυροῦ ἀνάλου μετὰ σεμιδάλεως καὶ σησαμίου σκευαζόμενον. οἱ δὲ ἔτνος ἀλφίτοις μεμιγμένον

παστάδες· παστοί, στοαί. καὶ τῶν ἀμπέλων αἱ συστάδες. καὶ τόποι, ἔνθα ἐδείπνουν, ἀπὸ τοῦ πάσ[σ]ασθαι. ἴσως δὲ καὶ οἱ διαγεγραμμένοι οἶκοι· πάσαι γὰρ τὸ ποικῖλαι. καὶ ἔτνος ὅμοιον

†πασσάξ· πάσσαλος

παστάς· στοά. προστάς. παστάδας (Herod. II 148 Xen. Mem. III 8, 9)· νυμφῶνας

παστήρια· σπλάγχνα. τὰ ἐντοσθίδια. κοιλία [87]

†πασχαλκεύς· πολύτεχνος

πασχητιᾷ· πάσχειν θέλει[ν]. ἢ ἀκόλαστος ...., ἢ αἰσχρᾶς ἡδονῆς ἡττᾶται

παταγεῖ (Ar. Nub. 389)· ψοφεῖ. κτυπεῖ (cf. λαταγεῖ) [91]

Πάταικοι (Herod. III 37)· θεοὶ Φοίνικες, οὓς ἱστᾶσι κατὰ τὰς πρύμνας τῶν νεῶν

πατταλους (Ar. Vesp. 129)· πασσάλους

πάτανα (Sophro fr. 31 ?)· τρύβλια (391)

πατάνια (Eubul. p. 223 Antiph. p. 39)· τὰ ἐκπέταλα λοπάδια, καὶ τὰ ἐκπέταλα καὶ φιαλοειδῆ ποτήρια, ἃ πέδαχνα καλοῦσι. τινὲς δὲ διὰ τοῦ β βατάνια λέγουσιν

†παταπῶ· πάλαι ποτέ

Παταρ(η)ίς· πόλις, καὶ ὄρος Λυκίας

πάτασσε (Ψ 370)· ὑπὸ ἀγωνίας ἐπλήσσετο, ἐταράττετο

πατάσσει (c. c. Ν 282)· πλήσσει, κρούει. τρέμει. πηδᾷ. φοβεῖται. ἅλλεται [ad 99]

πατάσσω· ἠχῶ (1090). δέρω, πλήσσω

πάταχνον· σκεῦος λοπαδίῳ ἐμφερές

πατεῖσθε· ἐσθίετε

πατεῖν· πορεύ[σ]εσθαι

πατέοντο· ἐγεύοντο

πατέουσι· καταπατοῦσι [1106—9]

πατηνόν· πεπατημένον. κοινόν [11. 12]

πατηταί· οἱ τραπηταί [14. 15]

πατνή· καλὴ ὑπὸ Πάρθων

πατνώματα· στεγάσματα οἴκου (φατ—) [18]

πάτορες· πλούσιοι

πάτος· ἡ πεπατημένη καὶ λεωφόρος ὁδός (ι 119). καὶ ἔνδυμα τῆς Ἥρας (Callim. ap. Melet. de hom. p. 83). καὶ κόπρος

πατράδελφος· θεῖος πρὸς πατρός [21]

πατραλοίας (Philonid. com. p. 421)· ὁ τὸν πατέρα ἀτιμάζων, πατροτύπτης. καὶ τὸ μητραλοίας (οὕτω) συντίθεται

Πάτραι· πόλις τῆς Ἑλλάδος (Philemon. p. 31) [24]

πάτρην· πόλιν ἐπαρχίας. φυλήν. πατρίδα [26]

πατριαί (Herod. I 200)· φυλαί (1114)

πατρίδι (Dem. 296, 15)· πατρῴᾳ [29—32]

πατριώτης (Nico com. p. 578)· παρὰ Ἀθηναίοις, ὁ βάρβαρος. καὶ ο(ὐ) πολίτης

πατρόθεν πορδακίδαι· ὅτι πατέρων εἰσὶν ὄνων ἡμίονοι [35]

πατρόπολις (Antiph. com. p. 129)· ἡ πατρῴα οἰκία

πατρῴζουσαι· τὰ τοῦ πατρὸς φρονοῦσαι [38—41]

πατρῷος Ζεύς (Ar. Nub. 1470)·
ναὶ ναὶ καταιδέσθη(τι) πατρῷον Δία
καὶ ἄλλοι πολλοί

†πατώσας· διατριβούσας

COD. 82 πάστα (Dor.) et παστά 83 παστάδαι 85 πρόστὰς παστάδας νυμφῶν 86 ἐντοσθήδια (cf. ἐμπαστήρια περιστατήρια πλαστήρια πατήρια) 89 αἰσχρᾷ ἡδονῇ 92 παταῖκοί 94 τρυβλίον 95 παιδάχαια 98 ἀγῶνος 1102 πάτειθε· ἐσθίεται 4 ἐγένοντο 22 μητρο— 28 πατρῴᾳ· πατρίδι 33 πατριότης 34 πορδικάδαι — πρων 37 πατρόζουσαι 38 πατρύϊον 40 κτένων 43 πατώμας (cf. ματᾷ)

HES. 87 παστοφόριον (Ierem. XXXV 4)· τὸ τὸν παστὸν φέρον. ἡ οἰκονομία. ἡ συναγωγή. ἡ ναὸς εὐανθής 91 πάταγος (Ν 283 Π 769)· ψόφος, κτύπος Ad 99 ἢ πατάξαι 1106 πατεύσουσι· καταφρονήσουσιν (πατή—) 7 πατερῆται· ἐσθίουσι (πατέονται) 8 πατέρες· πλούσιοι (πάτορες). ἢ πρόγονοι 9 πατευτικόν· θηρευτικόν (παλ—) 11 πατήρ· ὁ φύσας 12 πατήρια· ἐγκοί[κ]λια (1086). καὶ τῆς λη[μ]νοῦ μέρη τινά (πατητήρια) 14 πατίαι· χῶραι (πατριαί) 15 πάτησαν (Δ 157)· κατεπάτησαν 18 πάτον (Ζ 282)· ὁδὸν πεπατημένην 21 Παῦλος (Iesai. IX 6)· θαυμαστὸς ἢ ἐκλεκτὸς σύμβουλος 24 πατρέμβατοι· ὑψηλοί (Aesch. Suppl. 350) 26 πάτρης (Λ 30)· πατρίδος. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς γένεσιν (Ν 354) 29 πατρίδα γαῖαν (Ν 645)· πατρῴαν γῆν 30 πατρίδος αἴης· πατρῴας γῆς 31 πάτριον· τὴν πομπήν (πατριώτην· οὐ πολίτην) 32 πατρίς· φυλίς. πατρίδος 35 πατροκασιγνήτῳ (ν 342)· τῷ τοῦ πατρὸς ἀδελφῷ 38 πατρώϊον (c. c. Β 46)· τὸ τοῦ πατρός. καὶ ἀπὸ προγόνων 39 πατρώϊος (c. c. Ζ 215)· πατρικός 40 πατρωλοίας· ὁ τὸν πατέρα τύπτων, ἢ κτε(ί)νων 41 πάτρωνες· οἱ πρῶτοι τῶν ἀξιωθέντων τῆς Ῥωμαίων πολιτείας ὑπὸ Ῥωμύλου ἑκατὸν ὄντες, ὥσπερ δευτέρων πατέρων τάξιν ἐχόντων· καὶ ἐκ τούτου οἱ κρινόμενοι(ς) βοηθοὶ παραγινόμενοι

παύεται (Arist. fr. XC)· ἥσυχος γίνεται
παῦλα (Soph. Tr. 1257)· ἄνεσις, ἀνάπαυσις
παυνί· μικρόν. οἱ δὲ μέγα. ἢ ἀγαθόν
παῦνις· ἀπόχρεως
παῦνον· μέγα
παῦρα (Γ 214?)· ὀλίγα, εὐαρίθμητα
παυράκις (Theognid. 859)· ὀλιγάκις, ἢ οὐδὲν ὅλως
παυρακίς· τὴν πέμπτην Σαμοθρᾶκες καλοῦσιν
παῦροι· ὀλίγοι [ad 52]
παυσιβάκτρων· ἰσχυρῶν βακτηρίων χρωμένων [54]
παυσικάπη (Aristoph. p. 1072)· μηχάνημα τροχῷ ἐοικός, δι' οὗ τὸν τράχηλον εἶρον, ὡς μὴ δύνασθαι προσενεγκεῖν τὴν χεῖρα (τῷ στόματι)
Παυστήρια· ὄρη τῆς Ἀχαίας, ἐν οἷς ὁ Ὠρίων ἀπέθανε. καὶ προβλήματα, ἢ φράγματα [57. 58]
παφλάζει (Cratin. p. 136)· βράζει, ἀναζεῖ
παφλάζοντα· [ad 60]. καχλάζοντα. ἀναβράζοντα, θερμαίνοντα
πάφων· κτείνας
παχείᾳ δραχμῇ· τὸ δίδραχμον. Ἀχαῖος [63. 64]
πάχητες (Hippocr.)· πλούσιοι. παχεῖς
πάχνη· ἡ ψυχρότης· ἀπὸ τοῦ πήσσειν. ἢ λεπτὴ χιών. ἢ παχεῖα δρόσος. ἢ τὸ πηγνύμενον ὕδωρ ὑπὸ ψύχους
παχνουμένης (cf. Aesch. Cho. 81)· ἀνιωμένης
παχνοῦται (Ρ 112)· θυμοῦται. πήσσεται· παρὰ τὴν πάχνην. φρίσσει. λυπεῖται, ἀνιᾶται (Greg. Naz. C. XXVIII 14?)
†παχή· μύρον τὸ Μενδήσιον λεγόμενον
παχυμερῶς· ἁδρῶς, παχέως
παχύνοοι· παχὺν νοῦν ἔχοντες, ἀνόητοι
παχύποδα· τὸν ὑπὸ λιμοῦ καὶ φιλαργυρίας οἰδήσαντα
παχύτερον· ἁδρότερον. οὐκ ἀκριβῶς
(παώτα· συγγενοῦς)
παῶται· συγγενεῖς. οἰκεῖοι. Λάκωνες
(παώταρ· συγγενής) cf. 40
πέαρ· Γλαυκίας λιπαρόν
πεδά (Alcae. fr. 48)· μετά. ἢ γῆ ⟨πέδον⟩
πεδάγρετον· μεταμέλητον. μεταληπτόν. ποικίλον. μεταδίωκτον
πέδαι· δεσμά. περισκελίδες. καὶ κρίκοι ἐσχυρωμένοι τῆς νεὼς τοῖς πηδαλίοις καὶ τῷ ἱστῷ
†πέδαλα· ποικίλα
†πεδαλευόμενος· μεταμελόμενος. μεταδιωκόμενος
πεδανῷ ὕπνῳ ἢ ἠπεδανῷ· κούφῳ. Ἴων Ἀγαμέμνονι (fr. 4). τινὲς δὲ οὐ βεβαίῳ
πεδανός· ταπεινός, πεδεινός. ἢ ὁ τῷ μάντει διδόμενος μισθός
πεδαοριστής· ἵππος φρυ(α)γματίας. καὶ μετεωριστής
πεδάρσιον· μετέωρον. ὑψοῦ
πέδαχνα (Alexid. p. 408)· τὰ ἐκπέταλα καὶ φιαλοειδῆ ποτήρια ⟨1298⟩
πεδαχνοῦται (Aristoph. p. 1063)· ἐξυπτιοῦται. καὶ τρυφᾷ
(πεδάορον· μετέωρον) 1356. 1204
πέδειλα· ὑποδήματα (Eustath. 179, 24)
πέδελθε· ἱκέτευσον. μέτελθε
πεδέλθῃ· ἱκετεύῃ. μετέρχηται
πέδευρα· ὕστερα. Λάκωνες
πέδευρον· ὕστερον. πάλιν. ὀπίσω
πέδη (Xen. Eq. VII 13. 14)· εἶδος ἱππασίας. καὶ περισκελίς. δεσμός
πέδησεν· ὑποχείριον ἐποίησεν [94]
πεδιάδα γῆν· τὴν Φωκίδα
πεδιάλαι· μεταπέμψασθαι. μεταβαλεῖν
πεδιακὰ πρόβατα (Lysias)· πρόβατα ἀπὸ πεδίου, καὶ οὐ λειμῶνος
πεδιάτιδες πύλαι· τὰς πλησίον τοῦ Θυμβραίου ἐν Ἰλίῳ φησί, ἃς τινες Ἐπιχηλὰς καλοῦσι
πέδιλα (α 96)· ὑποδήματα. καὶ ἔστιν οἷον ποδόειλα [1200]
πεδοίκους (Dor.)· μετοίκους

COD. 44 ἡσύχως 49 εὐρύθμητα 52 ἔλαττοι 55 ἥρωνος μὴ 56 παυστίρεια (Χίου?) 57 κατέληξις 61 πάφων 62. 63 = 63. 62 62 |η δραχμῇ — Ἀχαιοί 63 |α χειρὶ — ἰσχύϊ 66 πεσσεῖν 69 παχήμερον 71 παχυννοί 74 πραῶται ⟨75 = πῖαρ⟩ 76 πέδα 80 μεταμελώμενος 81 ἢ πεδανῷ 83 πεδάρσειον, μεταίωρον 83] post 86 πεδαωριστής 84 πεδαυνά 87 πέδηλα 89 πεδελύει· ἱκετεύει, μετέρχεται 96 πεδιάλαι — μεταλαβεῖν 97 ἀποδεδία 98 πεδιά τινες, πύλαι — ἡλίῳ 99 ποδόειδα

HES. Ad 52 (παυρότεροι·) ἐλάττους. ὀλιγώτεροι (Θ 56) 54 παύσειεν (Α 192)· καταπαύσειεν 57 παυσωλή· ἀνάπαυσις (Β 386). τελευτή. κατάληξις 58 Παφλαγόνες (Ν 656)· ἔθνος Ad 60 ἠχοῦντα (Ν 798) 63 παχείῃ χειρί (Γ 376)· τῇ ἰσχυρᾷ 64 πάχετον (Θ 187)· παχύτ(ε)ρον 94 πεδῆται (Sap. Sal. XVII 2)· πεπεδημένοι 1200 πεδόθεν (ν 295)· ἀρχῆθεν, ἐκ ῥίζης, ἀπὸ γενέσεως, ἐκ παίδων

πεδοίκου χελιδόνος· συνοίκου. Αἰσχύλος Τροφοῖς (fr. 52)
πέδον· γῆ, ἔδαφος [4]
πέδορτος (Aeoles)· ἡμέρα, ἐν ᾗ οὐ γίνεται ἑορτή
Πεδῶ· ἡ νῦν καλουμένη Κλεψύδρα (q. v.), κρήνη ἐν ἄστει
πέζα· ἡ ἀρχὴ τοῦ ῥυμοῦ· διὰ τὸ πρὸς τῷ πέδῳ ...., ὅθεν καὶ πέζα ἱματίου λέγεται ἡ ὤα, ἡ πρὸς τῷ πέδῳ τὰ κατώτατα μέρη (Ω 272)
πεζὰς μόσχους (Eupol. fr. VI p. 489)· οὕτως ἐκάλουν τὰς μισθαρνούσας ἑταίρας χωρὶς ὀργάνου (1215)
πεζεταίροις (Demosth. 23, 2)· τοῖς περὶ τὸν βασιλέα δορυφόροις
πεζὴ λέξις· κοινὴ λέξις
πεζήν· τὴν συνήθη, ἡ κοινήν
πεζός· κοινός. ταπεινός. Πεζοῖς δὲ τοῖς ἐκ ποδῶν πεζεύουσιν
πεζοφόροις ζώμασιν· Αἰσχύλος Τοξότισιν (fr. 242). ὥσπερ πέζαν ἐχόντων τῶν χιτώνων· τινὲς δὲ ποδήρεσι. Ζῶμα δὲ τὸ ἔνδυμα [14]
πεζῷ γόῳ (Scenic.)· τῷ ψιλῷ. καὶ πεζὰς ἑταίρας ἔλεγον τὰς μισθαρνούσας χωρὶς ὀργάνου (1208) [16]
πειθαρχήσαντες· πεισθέντες [18. 19]
πειθήνιοι· ὑπήκοοι, πειθόμενοι [21. 22]
πείθονται· πειθήνιοί εἰσιν (Α 79)
πειθώ· ἡ ὀγδοάς
πεικαλίμαις· ὀξείαις, καὶ λεπταῖς
πείκειν· ξαίνειν (2276)
πεῖκος· ἔριον. ξάμμα [28. 29]
πεινέων· πεινῶν [31]
πεινῆν· πεινᾶν [33]
πειράζων· ἐνεδρεύων. ληστεύων (non ι 281) [35]
πείρᾳ δοῦσα (Menand. p. 104)
πεῖραι· πειρατ(ε)ῖαι. δόλοι
Πειραιῆς· νῆσος (h. e. δῆμος)
πειρᾶν (Menand. p. 225)· πειράζειν ......
πεῖραν ποιούμενος· πειράζων
πείραντες· ἐκκεντήσαντες
(Πειρασία [Thuc. II 22])· Ἀστέριον
πείρατα (Η 102)· πέρατα. τέλος
πειραταί· κακοῦργοι, λησταί. θηρευταὶ ἐν ὕδασι
πειρᾶται· [ad 44] πειράζει. ἐπὶ δὲ ληστῶν, πειρατεύεται (εὐει?) [45]
†πειρεᾶσθε· πειράσθητε (Aesch. Ag. 1401?) [47. 48]
πειρῆσθαι· ἐσθ' ὅτε ληστεῦσαι [50]
πειρήσοντα (Μ 301)· διάπειραν ληψόμενον [52]
πειρητίζειν· πειρᾶσθαι. †πεφυσῆσθαι. πεφοβῆσθαι [54]
Πείρηθοι· νύμφαι ἐν Κύπρῳ (—ιθοι)
πείρινθος· πλέγμα, τὸ ἐπὶ τῆς ἁμάξης· τὸ πλινθίον, τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ ἁμάξῃ τετράγωνον
πειρῶ (Soph. Phil. 149)· σπεῦδε. πείραζε [58. 59]
πείσαντες· ποτίσαντες, ὑγράναντες
πείσεα (ζ 124)· λειμῶνες. ἕλη. [ad 61] ποτάμιοι, π(ο)ιώδεις, ὑδατώδεις τόποι [62]
πείσει (Eupol. fr. XXIV p. 471)
πεῖσεν· ἔπεισεν [64—66]
πείσματα· σχοινία ἀπόγεια, πρυμνήσια (e. c. ζ 269). περιβόλαια
πεισόμενον (Herod. IX 37)· παθεῖν μέλλοντα

COD. 1202 αἰσχυλοτρόφοις 5 πέδοτα 8 πέζας, μόσχους 9 πεζετέροις 15 πεζολόγῳ 25 πεικαμμαῖς 26 πεικεῖν 27 πεικός 29 πεπη| 36 πειδαίρουσα, δέρουσα 37 πειρατίαι, δόλος 38. 38ª post 1253 Πειριεῖς κτλ. (44 cf. 1914) 51 |ται — λήψονται 56 πλήνθιον (schol. Ω 190) 60 ὑγραί— 61 πείσσεα 63. 63ª πείσεν· πείσει, ἐπ|

HES. 4 πέδουρος· μετέωρος 14 πεζῶν (Δ 274)· τῶν ὁδευόντων 16 πιθανότης· πιστότης 18 πείθεο (Α 214)· πείθου 19 πείθεσθε (ω 455)· πείσθητε 21 πειθήσας· πεισθείς 22 πειθή· πεισμονή, πίστις 28 πεικόν· πικρόν, πευκεδανόν (2016. 2278) 29 πειλός· πᾶν τὸ πεπιλωμένον 31 πειναρόν· ῥυπαρόν (2317) 33 πεῖρω (Ω 390)· πέρας 35 Πειραΐδαο (Δ 228)· Πειραίου παῖδα Ad 44 πεῖραν λαμβάνει (Β 193) 45 πειρατήριον (Iob. VII 1)· τόπος ληστῶν 47 πείρησαι (Α 302)· πείρασον 48 πειρήθηξαι (Τ 384)· πεῖραν λαμβάνει 50 πειρήσομαι (Β 73)· πειράσομαι 52 πειρήτιζε (Η 235)· πείραζε 54 Πειριεῖς· νῆσος. καὶ Ἀστερία (1238) 58 πειρώμενος (Ε 129)· πειράζων 59 πειρῶν τὴν παῖδα (Moer. 310)· πειράζων. διαφθείρων Ad 61 [πίδη.] 62 πείσσεασποιήεντα (Υ 9)· τοὺς διύγρους τόπους καὶ βοτανώδεις 64 πείσεσθαι (Α 289)· παθεῖν 65 πείσεται (Λ 788 Υ 127)· ὑπομενεῖ 66 πείσῃ· πεισματικῇ χώρᾳ (υ 23)· τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδιήμεναι

πείσονται· πάθωσι (non Hom.)

†πείχισον· δοχίμασον [71]

πεχτεῖ (Ar. Av. 714)· χτενίζει. τίλλει. χείρει. ξαίνει

πεχτοῦμαι· †τρίχομαι. τίλλομαι

πεχτούμενον (Ar. Lys. 684)· τιλλόμενον. τίλλοντα. Πεχτεῖν γὰρ τὸ χείρειν

πελάγια· τὰ χρόταλα. †ἡ δὲ ῥίνος πελαγία

πελαγίζειν (Hyperides)· τοὺς ὀδόντας συγχρούειν. καὶ πλεῖν πέλαγος ἄβατον. καὶ ἀλαζονεύεσθαι, καὶ ψεύδεσθαι μεγάλα

πέλαγος· μέγεθος, πλῆθος, βυθός, πλάτος θαλάσσης [78]

πελαζόμενοι· ἐγγιζόμενοι

†πέλαιτον· τὸ ἐφιχτόν. μέγιστον

πέλαινα (Alcm. fr. 69 Bgk.)· πόπανα, μειλίγματα

Πελάνα· ἡ Σαλαμίς. ἐν τοῖς Εὔχλου χρησμοῖς: ἢ τὰ ἀπὸ τῆς ἅλω ἀπάργματα. καὶ θυσίαι, καὶ πέμματα

πέλανοι (Eur. Hel. 1334)· πέμματα εἰς θυσίας ἐπιτήδεια

πέλανον· ἀφρόν, τὸν περὶ τὴν γῆν ἀφρόν (Aesch. Pers. 816). ἢ πέμμα τι πλακουντῶδες

πέλανος· πέψιν ἔχων ῥυπαράν. ἢ τὸ ἐκ τῆς (παι)πάλης πέμμα. οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ κηρίου τιθέασι. καὶ τὸν περιπεπηγότα τῷ στόματι ἀφρόν (Eur. Or. 220)

πέλανορ· τὸ τετράχαλκον. Λάκωνες

πελαργικοὶ νόμοι· τὸ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς

Πελαργικὸν (Ar. Av. 832)· ἀντὶ τοῦ Πελασγικόν. Πελαργοὺς γάρ φασι τὴν Ἀττικὴν οἰκῆσαι· ἀπὸ τῶν †Πελασγῶν μεταφέροντες ἐπὶ †τὰ πτηνά

πελαργός· ἄγγος τι κεράμεον

πέλας· γείτων, ἐγγύς, πλησίον [91]

πελάσαιμι· προσεγγίσω

Πελασγοί (K 429)· οἱ Θεσσαλοί. καὶ Πελασγικὸν Ἄργος (B 681) ἡ Θεσσαλία νῦν. καὶ ἔνιοι τῶν βαρβάρων. καὶ γένος ἀπὸ Πελασγοῦ τοῦ Ἀρκάδος γενόμενον πολυπλάνητον (Cratin. fr. XXII p. 182) [94. 95]

Πελαστικόν (Herod. V 64)· τειχίον οὕτω ἐν Ἀθήναις καλούμενον Τυρρηνῶν κτισάντων

πελάται (cf. Plat. Euthyph. p. 4 C)· οἱ διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν μισθῷ δουλεύοντες, †τρεῖς μίσθαρνοι· ἀπὸ τοῦ πέλας. ἢ θρέμματα

πελάχνιν· τρύβλιον ἐκπέταλον (1185)

πελδασταί· οἱ τὰ ἀσπιδίσκια ἔχοντες

πελεθοβάψ· Θεόδ(ω)ρος ὁ τραγικὸς ὑποκριτὴς οὕτως ἐπεκαλεῖτο. τινὲς δὲ ποιητὴν αὐτόν φασι γεγονέναι

πελεθρίσματα· δρομήματα (cf. πλ—)

πέλεθρον (Φ 407)· μέτρον γῆς, ὅ φασι μυρίους πόδας ἔχειν· τινὲς δὲ σταδίου ἕκτον

Πελεθρόνιον· πολυφάρμακον

Πελεθρόνιος· ὁ Χείρων, ἀπὸ τοῦ Πελεθρονίου, ἐν ᾧ ἐτράφη· οἱ δὲ πολυφάρμακος

πέλει· ὑπάρχει (I 134), ἐστί. (δίδωσι. γίεται [Γ 3])

πέλειαι (μ 62)· περιστεραί. καὶ αἱ ἐν Δωδώνῃ θεσπίζουσαι μάντεις. Ἀριστοτέλης (ΗΑ. V 13) φησὶ διαφέρειν περιστερὰς καὶ πελειάς

πελειοθρέμμονα νῆσον (Aesch. Pers. 309· Σαλαμῖνα)

πελείους· Κῷοι καὶ οἱ Ἠπειρῶται τοὺς γέροντας, καὶ τὰς πρεσβύτιδας ......

πελεκάν (Ar. HA. VIII 12)· ὄρνεον τὸ κολάπτον καὶ τρυποῦν τὰ δένδρα

πελέκεα πέλεκυν δίστομον (Eur. fr. 531, 5. 6)

πέλεκκος· στελεός, ὅ ἐστι ξύλον εἰς τὴν ὀπὴν τῶν πελέκεων βαλλόμενον (N 612)

πέλεκρα· ἀξίνη

πέλεκυς (Γ 60)· ἀξίνη δίστομος. ἢ σταθμίον ἑξαμιαῖον· οἱ δὲ [δω]δεκαμνιαῖον (Cretes)

†πελεκύστερον· τὸ στελεόν

πελεμίζειν· σείειν, κραδαίνειν [1316]

πέλεν· ἦν, ὑπῆρχεν (E 729)

COD. 69 πάθουσι ⟨70 πύρωσον· δοκίμασον gl. Psalm.⟩ 72 πέκτει, κτείνει ⟨75 ἡ δὲ ῥίνη πελαγία] squalus, cellis⟩ 82 εὖχε — πράγματα 85 πέμψιν — πώλης — περιπεπηκότα 87 |στρέφειν ⟨89 πέλλα· ἄγγος?⟩ 96 cf. schol. Il. Π 233 98 τρυβλίον (cf. βίλλιν, ἠθμάριν) 1300 |όβαψ — κωμικὸς ὁ ὑ| 1 πελέθρησμα, τὰ δρόμηκα 2 |ίους ἑκατόν 3 ποιησιφάρμακον 4 πελεθροίνου Post 4] δίδωσι γίνεται cf. 1305 5 cf. πέλω 7 πέλειον, θρέμμονα (cf. 1282. 1320) 8 cf. πέληος, πελλῦς 11 πελεκκός

HES. 71 πεκούλιον· (βαλάντιον peculium) 78 πελάζειν (E 766)· ἐγγίζειν, πλησιάζειν 91 πελάσαι (χ 176)· ἐγγίσαι, πλησιάσαι 94 πέλασε (Θ 277)· προσήγγισεν 95 πέλασσεν (B 744)· ἐγγίσαι ἐποίησεν,πλησίασεν 1316 πελεμίχθη (Δ 535)· διεσείσθη

πελένα· ζεῦγος βοῶν

Πελεός· Ἀχαιὸς Φρίξῳ (fr. 36). καὶ μήποτε τὴν παρ' Ὁμήρῳ (Β 594) Πτελεόν. δύναται δὲ καὶ τὰ Πέλη τὰ ἐν Θεσσαλίᾳ λεγόμενα δηλοῦν [20]

†πελεσσύδραι· συ[ν]στρέμματα ὑδάτων [22]

πελήαρ· περιστερὰς καὶ †περσικῆς τὸ ἥμισυ. Λάκωνες [24]

πέληος (Dor.)· γέρων [26]

πελιαί· μέλαιναι [ad 27] [28]

πελιγᾶνες· οἱ ἔνδοξοι· παρὰ δὲ Σύροις οἱ βουλευταί

†πελίγξαι· ἐπιδραμεῖν

πελιδνόν (Thuc. II 49)· μέλαν ὡς μόλυβδος. ἢ ὕφαιμον

πελίκαν (Cratin. p. 64)· εἶδος ποτηρίου ξυλίνου. διὰ τὸ πεπελεκῆσθαι. ἄλλοι ξυλίνη λεκάνη

πελιοί· μέλανες, ὡς ὠχροί, ἢ χλωροί

Πελινναῖος· ὁ Ζεὺς ἐν Χίῳ

(πελιόν· φαιόν [cf. 1338]. μεμελανωμένον [1401])

πελιτνόν (Thuc. II 49 Alexid. p. 429)· πελιόν

πέλλα· λίθος

πέλλαι (Plut. Mor. 409 B)· ἀγγεῖά τινα, εἰς ἃ ἀμέλγεται τὸ γάλα, οἷον πύελ[λ]οί τινες οὖσαι, ἐν αἷς τὸ πῦος, τουτέστι τὸ γάλα, εἰλεῖται

Πελλαῖον (Call. epigr. XIV 6)· Μακεδονικόν

πελλάνιος· Ποσειδῶν ἐν Κυρήνῃ

πελλαντῆρα· ἀμολγέα ⟨1350⟩

πελλᾶς· πέληος. πρεσβύτης ⟨onom.⟩

πέλλας (Π 462) καὶ πέλλαι· ποιμενικὰ ἀγγεῖα [43]

?πελλαιχρὸν ἢ πελλαιχνόν· πυρρόν

πελλήν (Macedones)· †κούφην, καὶ φαιὸν τῷ χρώματι [46]

Πελλ(ην)ικαὶ χλαῖναι· ἐπεὶ διαφέρειν ἐδόκουν αἱ ἐν Πελλήνῃ γινόμεναι, ὡς καὶ ἆθλα τοῖς νικῶσι δίδοσθαι

†πέλληον· στέφον

πελλητήρ (Ath. 495 E)· πολυφάγος. ἀμολγός

πελλητῆρες (Thessali, Aeoles)· ὁμοίως

πελλία· σπέλεθοι

πέλλιξ· κράνος

πελλίς (Hipponact. fr. 37)· λεκάνη

πελλόν· φαιὸν χρῶμα, ἐμφερὲς τῷ πελιδνῷ

πελλοπ†λαύραστον· ὀξύθυμον. ἢ ἔκλιμον ⟨πέλλοπα⟩ [56]

πέλλυτρα (Aesch. fr. 260)· οἱ δεσμοί, οἱ περὶ τὰ σφυρὰ καὶ τοὺς ἀστραγάλους τῶν δρομέων περιελισσόμενοι, εἰς τὸ μὴ ἐκ(σ)τραφῆναι ⟨1343⟩ [58]

πέλμα (Eratosth.)· τὸ κάτω τοῦ ποδός

Πελοπίδαι· Ἀγαμέμνων γε (with ν, written above)

Πελοπόννησος· πόλις τοῦ Ἄργους

†πέλος· μέγα. τεράστιον

πέλτη (Eur. Rh. 305)· εἶδος ὅπλου. δόρυ. ἢ μικρὰ ὅπλα

πέλτη· ἀσπὶς ἴτυν οὐκ ἔχουσα. ἢ ὅπλου σκέπασμα. ἀκόντιον

πέλτης (Eur. fr. 370)· Θρᾴκιον ὅπλον. καὶ εἶδος ταρίχου

πέλω (Soph. OT. 245)· εἰμί, δίδωμι, γένομαι

πέλωρ (Σ 410)· μέγα. ὑπερφυές

πέλωρα (Β 321. κ 219)· θηρία. δείματα. τέρατα. σημεῖα μεγάλα

πελωρεύει· φανερῶς ποιεῖ (τέρατα)

†πελώρης· τινὲς εἱμαρμένης [71]

πελώριος (Γ 167)· μέγας, δεινός [73]

πέμμα· εἶδος πλακοῦντος. καὶ πᾶν πεπτόμενον

πέμματα· ποικίλα ἐδέσματα πλακουντικά

πεμπάδος· πεντάδος

πεμπαζόμενοι· ἐπιστρεφόμενοι. ἐκπληττόμενοι. μεριμνῶντες

πεμπάς (Xen. Hell. VII 2, 6)· τριακάς

COD. 19 πτελέον (G. F. Unger Philol. Suppl. II 6 p. 737) 23 πέληρ, περιστερᾶς 25 πολητός 29 πελιγάνες 30 cf. σωλίγξαι 31 μελανός 32 πελικάν — |ίσθαι 33. 34 = 34. 33 34 πέλιοι 35 πελιδνόν, πελειόν 37 τὸ μέγα — πυελλοί 38 πελλαιόν φαιόν, καὶ 41 πέλλας, πέλλητος 44 πελιόχρων? 45 cf. πιλνόν 49 πελλήρ 51 ἐπέλεθοι 53 ἢ πελλὰς λ| 57 πελλυταί — περὶ τὰς 62 τεραστικόν 71 τέρατα 75 πληθυντικά 76 πεμπάυδος

HES. 20 Πελεστόθρην (Aesch. Pers. 309)· νῆσον τὴν Σαλαμινίαν 22 πέλεται· ὑπάρχει (Δ 281), γίνεται (Δ 392) 24 πέληται (Γ 287)· γένηται 26 πελειάδες (Δ 633)· περιστεραί Ad 27 περιστεραί. φράσθαι (Boeolicum foret πέλιη) 28 πελιανόν· μολύβδῳ ἐοικὸς κατὰ τὴν χρόαν ⟨1331⟩ 43 πελλασταί· ὑποδήματα, ἃ περιετίθεσαν οἱ δρομεῖς περὶ τὰ σφυρά, ἵνα μὴ ἔξω στρέφηται ⟨1357⟩ 46 Πελλήνη (Β 574)· πόλις ἐν Ἄργει 56 πελλύρον· μετέωρον ⟨πεδάορον⟩ 58 πελλύτα καὶ πελλύτεμα. δεσμός 71 πελώρια· μεγάλα (Κ 439)· τεράστια 73 πελώρου (Β 741)· θηρίου

πεμπάσασα· ἐξαριθμήσασα

πε(μ)πάσσεται (δ 412)· κατὰ πέντε ἀριθμήσει· τὸ γὰρ πέντε Αἰολεῖς πέμπε λέγουσι. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ψιλῶς ἀριθμήσει [80a]

πέμπελον (Lycophr. 826)· στωμύλον, λάλον. οἱ δὲ λίαν γηραλέον

πέμποι (Soph. Phil. 1160)· ἀναπέμποι [83]

πεμπωβόλους (Α 463)· πέντε ὀβελίσκους, ἐκ μιᾶς λαβῆς συνεχομένους τριαινοειδῶς

πέμφελα ⟨δυσπ—⟩· δύσκολα. τραχέα. βαθέα

πεμφίδες (cf. Lycophr. 1106)· πομφόλυγες. καὶ πτηνῶν ψυχαί

πεμφιδώδεες πυρετοί (Hippocr. III p. 687 K)· φλυκταινώδεις. πνευματίαι

πέμφιξ (Soph. fr. 326 Aesch. fr. 161)· πνοή. ψυχή. καὶ αἱ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες

πέμψις· ἐνεχυρασμός

πενεῖν· πενητεύειν (cf. Aesch. Suppl. 362) [91. 92]

πενέσται (Theocr. XVI 35)· οἱ μὴ γόνῳ δοῦλοι, οἵτινες εἰργάζοντο τὴν γῆν. τινὲς δὲ οἱ εἵλωτες. τινὲς δὲ λάτρεις. ἢ ἐργάται πένητες ἢ ὑπήκοοι

?πενειαδεῖν· κατεπιστατεῖν

πένης· ὁ αὐτοδιάκονος

πένησσα· πτωχή

πενθέριον· τὴν προῖκα. Θάσιοι

πενθερός (Θ 582 Soph. fr. 284)· τῷ νυμφίῳ ὁ τῆς κόρης πατήρ. καὶ πενθερὰ ἡ μήτηρ. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ γαμβροῦ

πένθος· συμφορά. θρῆνος, λύπη [1400]

†πενόν· μεμελανωμένον ⟨πελιόν⟩ [2. 3]

πεντάσχοινον· †στάδιον

πεντάχα ⟨1416⟩· ἡ χείρ [ad 5]

πένταχος· τὴν τάλαρον. Βοιωτοί

πεντεκτενῆ (Antiph. fr. LXXVI Menand. p. 95)· ἐνδύματα, οἷον πριόνων ὀδοῦσιν ἐμφερῆ, πεποικιλμένα

πέντε κριταί (Epicharm.)· τοσοῦτοι τοῖς κωμικοῖς ἔκρινον, οὐ μόνον Ἀθήνησιν, ἀλλὰ καὶ ἐν Σικελίᾳ

Πεντέλεια· ὄρος Ἀρκαδίας, ἐξ οὗ Λάδων ὁ ποταμὸς καταφέρεται [10]

πεντεσύριγγον ξύλον (Ar. Eqq. 1058)· πέντε ὀπὰς ἔχον κατὰ τὸ δεσμωτήριον· τέσσαρας μέν, εἰς ἃς οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες διείροντο· μίαν δέ, δι' ἧς ὁ τράχηλος

πεντετηρίς (Thuc. III 104)· πενταετηρίς

πεντηκοντόγυον (Ι 579)· πεντήκοντα γύας ἔχον· οἷον πεντηκοντοπέλεθρον

πεντηκοντομέσοδμον· πολύστεγον. αἱ γὰρ μέσοδμαι στέγαι

πεντηκοντόστ†ολον· ὅπου οἱ δραπέται †ἀνάγονται

πέντοζος (Hesiod.)· χείρ ⟨1405⟩

πεντόροβον· ἡ γλυκυσίδη

πέξαι· κεῖραι, κτενίσαι

πεξαμένη (Ξ 176)· κτενισαμένη τὰς τρίχας, καὶ ξάνασα

πέξις· ψίλωσις, κουρά, ξύρησις

†πεπάγουσα· ἁπαλή

πεπαιδεῦσθαι· πεπαιδοποιῆσθαι [23]

πεπαίνεται· μελανοῦται (Ion. trag. fr. 57). ὀπτᾶται. μαλάσσεται (1455). πέπειρον γίνεται. πραΰνεται [25]

πεπαληκέναι· ἐκπεσεῖν

πεπαλημέναι· βεβλα(μ)μέναι

πεπαλ(η)μένος· βεβλαμ(μ)ένος, ἔξαρθρος γεγονώς [29. 30]

πεπαμένος (cf. Aesch. Cho. 191)· κεκτημένος

πέπανα (Boeoti)· πλακοῦντια

πεπᾶναι (Ar. Vesp. 645)· πραῧναι

πεπανός· ὁ πολὺν χρόνον ἔχων παρὰ τὸ ὀπτηθῆναι

πεπαρεύσιμον· εὔφραστον, σαφές

πεπαρεῖν (Pind. P. II 57 [105])· ἐνδεῖξαι, σημῆναι

πεπάρθαι· παρακεῖσθαι

πέπαρμαι· δι' ἥλου κατέχομαι. πεπερόνημαι. καθήλωμαι [39]

πεπαρφνηκότων· ἀτακτησάντων. ὑβρισάντων. Παροινία γὰρ ἡ ὕβρις

πεπᾶσθαι (Eur. H. f. 1426)· κεκτῆσθαι

COD. 81]λέος 84 πεμποβόλους 86 πεμφολίγες 87 |ώδεις πύθετοι 97 Θάσσιοι 1400 πτέρνα 5 cf. ἐμῇ πεντόζῳ 8 κοιταί (cf. ἐν πέντε) 9 πεντελεία 14 πεντήκοντομέσολμον — μαισδμαί 26 ἐκμεσεῖν 33 πεπάναι 36 cf. πεπορεῖν 38 |ομαι 39 |ομένον

HES. 80a πέμπε (Alcaei fr. 26 A)· Αἰολεῖς πέντε 83 πέμπουσιν (π 228)· ἔπεμψαν, ἀνέπεμψαν, κατέπεμψαν 91 πενία· ἀχρημοσύνη, ἀπορία 92 πένεται (Levit. XXV 25)· πονεῖ, ἐνεργεῖ. ἀχρηματεῖ. κάμνει 1400 πέννα· πτερά (Ducang.) 2 πένοντο (Α 318)· ἐνείργουν 93 πενταέτηρον (Β 403)· πέντε ἐτῶν Ad 5 ἢ πέντε μέρη (Μ 87) 10 πεντεστατήριον· πενταετῆ 23 πέπαιξεν (Oseae VI 1)· ἐπάταξεν 25 πεπαλαγμένον· μεμολυσμένον ⟨1461⟩ αἵματι καὶ λύθρῳ (Ζ 268). ἢ λελευκαμένον 29 πεπαλόεντος (Ν 17)· τραχέος 30 πεπαλόεσσα (κ 97)· τραχεῖα 39 πεπαρμένον (Α 246)· ἀνειρμένον. πεπερονημένον. καθηλωμένον. κατεσχημένον. ἐμπεπηγός. διαπεπερονημένον (onomast.)

†πεπάσωται· πιότητος γέμοι
πέπαστο· ἐγέγευστο. ἐπεπλήρωτο [44]
πεπαχυμμέναις· πεπυκνωμέναις
πεπεδημένος· δεδεμένος [47. 48]
πέπειρα (Anacreo. fr. 87)· γραῖα
πεπειρῆσθαι· γεγυμνάσθαι. (δια)πεπαρθενεῦσθαι
πέπειρον· πεπανθέν, ὥριμον, ὠπτημένον, ἀκμαῖον
πεπείρους (Eupol. p. 439)· ἑψημένους. ἐπὶ ὀπώρας [λαβεῖν] ἤτοι σταφυλῆς [53—55]
(πεπέπανται· πεπράϋνται) cf. 1441
πεπεραγκέναι· ἠνεγκέναι ......
πεπερασμένος· πεπληρωμένος [58]
†πέπευται (πέπεχται?)· πέπειχται
πεπιεσμένος· τεθλιμμένος [61]
πεπλαδηκώς· σεσηπώς. ὑγρανθείς
πεπλασμένον· μὴ ἀληθές, ψεῦδος [64]
?πέπληγε· πέπληκται
πεπλεγμένον· (κε)κοσμημένον. ἐκτενισμένον [67—69]
πέπληται· κύει
πέπλον ἢ πέπλος (Z 90)· ἱμάτιον ἢ ἔνδυμα γυναικεῖον [72]
πεπνυμένοι· σώφρονες, συνετοί
πεπνυμένον στόμα· σεσωφρονισμένον. σιγηλόν [75. 76]
πέπνυται· συνετός ἐστι
πεποδήγημαι· δεδίδαγμαι. ὡδήγημαι [79—81]
πεποίθασιν· ἠλπίκασι. πιστεύουσι. θαρροῦσιν
πεποιθήσεις· θαρρήσεις. πιστεύσεις. ἐλπίσεις [84]
πεποιθίαν(!)· ἐλπίδα. προσδοκίαν
†πεποιθότατε· προσφιλέστατε. φίλε ⟨1492⟩ [87]
πεποίωται· †ὅπου τις ῥέπει
πεποιωμένον· ποιότητα ἔχον, ἢ περιδραξάμενον ⟨1479⟩ [90]
πέπομφα (Plat. epist. 2 p. 312 D)· ἔπεμψα
πέπον (E 109)· προσφιλέστατε, προσηνέστατε. ἔκλυτε, μαλακέ [93]
πεπορασμένος· φανερός ⟨1435⟩
πεπορεῖν (Pind. P. II 57)· δοῦναι ⟨3012⟩
πεπορθῆσθαι (Aesch. Ag. 591)· ἀπολωλέναι. συν(τε)τελέσθαι
πεπορπημένη· τῇ περόνῃ συνεχομένη
πέποσμαι (Cyprii)· ἀκήκοα
(πεπότημαι·) ἵπταμαι [1501]
πεπραδῖλαι· εἶδος ἰχθύων ⟨1506. 2065⟩
πεπρημένος· πεφυσημένος
?πεπράχαμεν (Ar. Ran. 302)· ἐπράξαμεν
?πεπράτορα· θαυμασία ⟨πρεπτά?⟩
πεπρίλος· ἰχθῦς ποιός [7—10]
πεπρυτανευκώς· ἐπιμεμηνιευκώς. καὶ προανηλωκώς
πέπτασθαι· ἀνεῷχθαι. περιέχειν [13]
πέπτει· πραΰνεται τὴν τροφήν
πεπτέον· φυλακτέον. †εὐρυτέον
πεπτῆνας (Aeol.)· περιβλεψάμενος [17—20]
πεπυρακτωμένα· πεπωρωμένα
πέπυσμαι· ἀκήκοα. ἔμαθον, εἶδον (λ 504?)
πεπύσμεθα· ἠκούσαμεν. καὶ τὰ ὅμοια
πεπυσμένος (Plat. Symp. p. 179 E)· ἰδὼν καὶ τὰ ὅμοια [25]
†πεπωγμένον· κεκλασμένον [27]
πέπων· ἔκλυτος. ἀσθενής

COD. 43 πέπευστοι 45 πεπλαχομέναις 65 πέπληται ⟨an πεπλήαται· EM?⟩ 66 πεπληγμένον 70 πέπληκται (cf. πλείη) 74 σιγχλόν 75 πεπνι 83 πεποθήεις 97 |ιμένη 1500 ἥπταμαι 10 ζητεῖν 12 ἀνεώχθη 21 πεπυρωμένα (cf. μύδρος) 22 ἴδον

HES. 44 πέπαυται (Γ 131)· πεπράϋ(ν)ται ⟨ad πεπέπανται⟩ 47 πεπείθοιμεν (Α 100)· πείσαιμεν 48 πεπείθουσα (Ο 26)· πείθουσα 53 πέπεισμαι (II Macc. IX 27 Rom. VIII 38)· ἤλπισα. θαρρῶ 54 πεπεμμένην (Levit. II 4)· ζυμωθεῖσαν, ἐν κλιβάνῳ γεναμένην 55 πεπένεται· μαλάσσεται. καὶ τὰ ὅμοια ⟨1424⟩ 58 πεπερημένος (Φ 58)· ὁ πεπερεσμένος 61 πεπλαγμένον (Z 268)· μεμολυσμένον ⟨1425⟩ 64 πέπλαται· ἥπλωται ⟨πεπτ—⟩ 67 πέπληγον (Ψ 363)· ἔτυπτον. ἐκρότουν 68 πεπληγυῖα (E 763)· πλήξασα 69 πεπληγώς (B 264)· πλήσσων 72 πεπνοιῶν· ἐνεργῶν, θεραπεύων ⟨ποιπνύων⟩ 75 πεπνυμένος (Γ 203)· φρόνιμος, συνετός (Call. L. P. 129) 76 πέπνυσαι (Ω 377)· συνετὸς εἶ 79 πεποιημένον· ποιότητα ἔχον ⟨1489⟩ 80 πεποίηται (Z 56)· πέπρακται 81 πέποιθας (IV Regg. XVIII 20)· θαρρεῖς 84 πεποίθῃς (Α 524)· θαρρήσῃς 87 πεποιθώς (Hom.)· ἐλπίσας. πιστεύσας 90 πεπόληστο (Υ 217)· ἔκτιστο 93 πέπονθα (ρ 284)· ἔπαθον 98 πεπορωμένοι· τετυφλωμένοι ⟨1529⟩ 99 πέποσθε (Γ 99)· πεπόνθατε 1501 πεποτ.ανται (B 90)· ἥπτανται 7 πεπρυμένοι· συνετοί ⟨πεπν—⟩ 8 πεπρωμένη· εἱμαρμένη ⟨1379⟩ 9 πεπρωμένον (Γ 309)· μεμοιραμένον 10 πέπρωται· τετύπωται. ὥρισται. [τὸ εἱμαρμένον ζήτει] 13 πέπταται (ζ 45)· ἥπλωται ⟨1464⟩ 17 πεπτηώς (ξ 354)· δι' ἀσθένειαν καὶ δειλίαν πεπτωκώς 18 πεπ.γμένοι (Aesch. Suppl. 185)· μαθόντες, ἢ εἰδότες 19 πεπύθωνται (H 195)· ἀκούσωσιν. Ἀττικῶς 20 πεπυκασμένα (B 777)· ἐσκεπασμένα, περικεκαλυμμένα 25 πέπυστο (N 521)· ἠκηκόει 27 πέπωκα· ἔπια

πεπωρωμένοι· ἐσκληρωμένοι. τετυφλωμένοι (1498)

πέρα· πλέον. ἐπέκεινα. ὑπεράνω [31. 32]

περάγην· διέρρωγα. Ῥίνθων

περαίνει (Aesch. Suppl. 462)· ἐπὶ πέρας ἄγει. πληροῖ. ἀνύει

περαίνειν (Posidipp. p. 514)· ἐξανύειν. ἀποπληροῦν

πέραινον· οἱ Πυθαγορικοὶ τοὺς περι(τ)τοὺς ἀριθμούς

(περαιούμενοι· τελειούμενοι)

(περαιοῦσθαι· διαπερᾶν πλοίῳ ἐπιβάντα)

περαίτατον· πορρώτατον

περαιτέρω (c. c. Eur. Andr. 270)· πλείω ἔμπροσθεν. μετὰ τὸ τέλος ἄλλο

περαιωθῆναι· τελειωθῆναι

πέρα λόγου (Cratin. p. 60)· ὑπὲρ λόγον

πέρας· τὸ τέλος. καὶ ἡ λύσις. καὶ τὸ τῆς γῆς πέρας

περᾶσαι· διαβῆναι. ἀποδόσθαι ἐπὶ πέρατα τῆς γῆς, ἢ εἰς τὸ πέρας διελθεῖν [43]

πέρασας (Hom.)· εἰς τὸ πέρας τῆς θαλάσσης διεπέρασας, ἐπώλησας

περατ†εύει· ὁρίζει. †στέλλει. †λέγει

περατουμένην· ἐκπληρουμένην

Περγαία θεός· ἡ Ἄρτεμις

πέργαμα (Soph. Phil. 347 al.)

περγάμιον· δήμιον

(Πέργαμον·) ἡ ἀκρόπολις τῆς Ἰλίου

πέργουλον· ὀρνιθάριον †ἀργειλέγω ⟨ἄγριον. Λάκωνες⟩

πέργουν· πρέσβ†εις. οἱ αὐτοί

Πέρδικος καπηλεῖον [ad 53] [54—58]

?περάτρια· ἡ παραγγέλλουσα τὴν ὥραν ταῖς κεκτημέναις [60. 61]

πέρι· περισσόν. περίεστι

περιαγαῖς· καμπαῖς

περιαγγέλλειν· τὸ [μὴ] συνάγειν ὄχλον ἐπὶ τὰς ἐκφορὰς τῶν τετελευτηκότων

περιάγει· περιφέρει. ἢ κάμπτει

περιάγνυται (Π 78)· περικλᾶται. συντρίβεται. περιέρχεται. περιηχεῖ

περιάγνυτο (Hesiod. Scut. 279)· περιεκλᾶτο. καὶ τὰ ὅμοια

περιαγόραιος· περίλογος. περιαγορευτής

περιαεῖς· περίρρυτοι. περίπνοοι

περιαθρεῖν· περισκοπεῖν

περιαίνυτο· περιελάμβανεν. περιεῖχεν

περίαλλος· τὸ ἰσχίον |ὅταν εἱλεῖν

περιαμησάμενος· θερίσας [74—76]

περιαυθαδίζεται· ἐν ὑπερηφανίᾳ ἀναστρέφεται, ἢ μεγαλοφρονεῖ

περιαυτίζεσθαι· τὸ ἐν αὐτῷ ἐνδιατρίβειν, ἢ ἀποδιδόναι ἑαυτῷ [79]

περὶ αὐτόν (Demosth. 23, 24)· πρὸς αὐτόν

περιβάλλειν· περιλαμβάνειν. πείθειν. στρέφειν. εἰδέναι

περιβάλλουσαν· ὁμοίως

περιβάλλεσθαι· ὑπερβάλλεσθαι

περίβαρα (Ar. Lys. 45)· ὑποδήματα

περιβαρίδες (Theopomp. com. p. 811)· ὑποδημάτων εἶδος γυναικεῖον ⟨—ίων⟩

Περιβασώ (Argivi)· ἡ Ἀφροδίτη

περιβεβυσμένος· περιπεφραγμένος

περιβῆναι (Ε 21)· πεπτωκότος ὑπερασπίσαι, ὑπερμαχῆσαι [89]

περιβλέπεται· περισκοπεῖ

περίβλεπτος (Herc. fur 508)· ἔξοχος [ad 91]

περιβόητος (non Soph. OT. 191)· ἐπὶ κακοῦ ἢ ἀγαθοῦ φήμην ἔχων

(περίβοιος· ὑπέρτιμος)

περιβολή· †περιδέρματος

περίβολοι· τείχη πόλεων, ἢ περίδρομοι [95. 96]

περιγηθής· περιχαρής [98]

COD. 33 περάγειν, διερρωγέρειν θω˜ 34 πληρεῖ 36 περὶ (cf. βωμίσκοι) 37. 38 περρ— 40 cf. οὐχυπέρα λόγου 45 ὀργίζει (Forte περατοῖ· ὁ. τελεῖ) 47. 48. 49 = 49. 48. 47 47 περγέα — ἡ 48 πέργαμας 49ᵇ post 1548 50 περγοῦλον, cf. σπέργουλος 51 cf. σπέργυς 52 καὶ πηλός 63 περιαγκάμψαις (cf. Phot. 414, 15) 66 περιάγνοιται 67 περιάγνοιτο 68 |ορίος 69 περιαδεῖς (cf. εὐαδεῖς) 73 |χάμενος 74 περιαπατῶν 75 ὠδίς 76 περιαπτάω, περιαματάω 93 περιβ. περίβοιος. περιδ. ὑπερτ.

HES. 31 περάαν (Β 613)· διαπερᾶν 32 Περαιβοί (Β 749)· ἔθνος Θεσσαλικόν (Thuc. IV 78) 43 πέρατα (gl. Psalm.)· τὰ τέλη Ad 53 χωλὸς κάπηλος ὁ Πέρδιξ ἦν. ἔνθεν ἔνιοι τὴν παροιμίαν φασὶ διαδοθῆναι .... (append. prov. IV 56) 54 περιδόμεθα (Ψ 483)· συνθήκην παράσχωμεν 55 περεούμενοι· τελειούμενοι ⟨περαι—⟩ 56 περεοῦσθαι· διαπερᾶν πλοίῳ ἐπιβάντα ⟨περαι—⟩ 57 περέτισαν (Ι 110)· ἐτίμησαν 58 περ(ῆ)σαι (Μ 53)· διαπεράσαι 60 πέρθαι (Π 708)· πορθηθῆναι 61 πέρθετο (Μ 15)· ἐπορθεῖτο 74 περιαμμάτων (schol. Greg. Naz.)· περιάπτων (amuleta) 75 περιάοιδος ⟨περίοδος⟩· ἡ ἐγκύκλιος ᾠδή 76 περίαπτα· περιάμματα (1574) 79 περιαυτίζεται (Cyrill. c. Iul. p. 100 D)· μεγαλοφρονεῖ 89 περίβησαν (Ξ 424)· ὑπερήσπισαν. καὶ τὰ ὅμοια Ad 91 περιβόητος 95 περιβομβεῖσθαι (Greg. Naz. or. XXXIII vol. I p. 629 D)· περιηχεῖσθαι 96 πέρι γάρ (Hom.)· περισσῶς γάρ 98 περίγειος· πρὸς τὴν γῆν

περιγίνεται· †περιοικεῖ. περιττεύει (Aristoph. Phot. 415, 18) [1600]
περιγλαγές· περίπλεω(ν) γάλακτος
περιγράφει· περιγίνεται ⟨1645⟩· [ad 2] ἢ χωρεῖ. ἢ συλλαμβάνεται. †ἢ ἐν ἀγρῷ ἐστι
περιγραφήν· περιαίρεσιν τοῦ πράγματος
περίγραφον· οἱ δανείζοντες τοῖς μὴ ἀποδιδοῦσι τὸ ἀργύριον περιέγραφον, καὶ οὐχ ὑπερέβαινον ἕως †λύτουν
περιγυρίδας· περιφερείας [6]
περιδαρδάπτεσθαι· κατεσθίεσθαι
περιδαρδάπτειν· κατεσθίειν [9]
περιδεής (Herod. VII 15)· περίφοβος
περιδείδιθι· φοβοῦ
περιδεινεῖσθαι· περικινεῖσθαι. περιπορεύεσθαι. περιστρέφεσθαι. περιέρχεσθαι [13]
περιδεινήσεως· περιόδου. καὶ τὰ ὅμοια
περιδεινηταί· περικινηταί. καὶ τὰ ὅμοια
περίδεινον (Plat. Legg. 777 C)· πειρατήν
†*περιδεινός*· περιπαθής
περιδεινοῦσι· περιστρέφουσιν
περιδεινοῦντα· περιοδεύοντα
περίδειρον· τὸ κατώτατον τῆς περιγραφῆς τοῦ τραχήλου (Poll. II 135) [21]
περιδεῖσθαι· συντείνεσθαι [23]
περιδέξιον· φρόνιμον. ὀρθόν, μηδὲν ἀριστερὸν ἔχον. καὶ οἱ μὲν περισσῶς δεξιὸν περὶ τὴν τοῦ δόρατος βολήν. οἱ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὡς τῇ δεξιᾷ βάλλων (Apoll. lex.) [25]
περιδέραια (Aristoph. p. 1078)· περιτραχήλια. ἢ ἐνώτια [27]
περιδευκές· περισσῶς πεποικιλμένον
περιδεῶν· ἐμφόβων
περίδηλον· περιφανές. καλόν [31]
περίδοσιν· συνθήκην
περιδοῦ (Diphil. fr. XLIX)· σύνθου. τοῦτο δὲ παραβάλλεσθαι λέγουσιν, ἢ συνθήκης θέσιν [34]
περίδρομος· τοῦ δικτύου τὸ διειρόμενον σχοινίον (Xen. Cyn. II 5 X 7)· διὰ τὸ καὶ κάτω βρόχοις ...... καὶ πάντῃ περιεχόμενος τύπος (§ 7) [ad 35]
περίδρομον τείχους (Plat. Critia 116 B)· τοῦ περιβεβλημένου τείχους κύκλον [37]
περιδύεται· περιβάλλεται. κρύπτεται. εἰσδύεται
περιδῦσαι· περιδύνασαι ⟨1631⟩ [40—42]
περιδώσομαι (ψ 78)· συνθηκοποιήσομαι
περιεβάλοντο (Herod. VII 191)· ἐκύκλωσαν
περι(έ)γραψε· περιεγένετο ⟨1602⟩
περιεδίνει· περιεκύκλευεν [47]
περιεζόμενον· περιεχόμενον
περιέθει· περιέτρεχεν
περιειλημμένως· περιεκτικῶς
περιείληπτο· περιεγέγραπτο. ἢ ἐκεκράτητο. ἐκ τοῦ περιλαμβάνεσθαι
περιεῖναι (Plat. Civ. 416 E)· περιττεύειν
περιεῖπεν (Herod. I 73 Xen. Mem. II 9, 6)· ἐτημέλει
περιείργασμαι (Dem. 248, 25)· περιττὸν ἐποίησα[ν]
περιεχωκύετο· περιηχεῖτο
περιεκτικόν· τὸ περιέχον. ἤτοι γενικόν. ἢ περιληπτικόν· ἐκ τοῦ περιβάλλειν [ad 56]
περιεκτικώταται· ὁμοίως
περιεκτικώτερον· γενικώτερον [59. 60]
περιελιχμήσατο· τῇ γλώττῃ (ἢ) σπογγιᾷ ἐκάθηρεν
περὶ ἐμέ· πρός με

COD. 1600 μεμαλ| 2 ἢ — ἐστι post 1603 (*περιναιετᾷ* περιοικεῖ, ἢ ἐν ἀγρῷ ἐστι. *περιγίνεται*· ἢ χωρεῖ. ἢ συλλαμβάνεται e. c. lucrum redundat) 11 |*ηθι* 12 |*ινεσθαι* 24 *περιδέξιον* —δεξιῶς περὶ 26 *περιδέρεα* 33 θέστες 35 |οι — δεικτύου — δειρόμενον — περιεχόμενοι τύποις περιδρόμους — περὶ τοὺς βεβλημένους τοίχους κύκλῳ
ε λλ
41 *πδύω* 43. 44 = 44. 43 *περιβάλλων* 46 *περιέδεινε* 49 περιέθεε Cyr. 53 ἐτι με 54 ποιητὸν ἐπ| cf. περιεργάσαι 55 *περιεκόκυτο* 57 ὁμοίαι 61 σπόγγει καὶ καθῆρεν

HES. 1600 *περιγλαγέας* (Π 642)· γεγαλακτωμένας Ad 2 περιαίρεσιν τοῦ πράγματος 6 *περὶ δ' ἄλλων* (Δ 375)· ὑπὲρ τοὺς ἄλλους 9 *περιδρύφθη* (Ψ 395)· περιέξεστι 13 *περιδεινηθήτην* (Χ 165)· περιεστρέφοντο. ὅμοιον 21 (*περιδείσασα* Ο 123)· περισσῶς δείσασα, περισσῶς εὐλαβηθεῖσα 23 *περὶ κλήσιον θεὲ πάντῃ* (ω 207)· περιετετείχιστο δὲ κλήσιον, κύκλῳ περιβέβλετο καὶ παρέκειτο κλίσιον, διὰ τὸ ἐν κύκλῳ κρηπίδωμα βαθροειδὲς ἔχειν 25 *περιπνοή* (Ε 697)· ἡ πνοὴ δὲ τοῦ βορρᾶ 27 *περὶ δ' ἐστέ* (Δ 258)· ὑπερέχετε δέ. ἢ ὑπάρχεται. ἢ κρατεῖται 31 *περιδῆσαι*· περιδύνασθαι (*περιδῦσαι*· περιδύνασαι) 34 *περὶ δουρί* (Λ 303)· περὶ τῷ δόρατι Ad 35 περιφερεῖς, στρογγύλοι (Ε 726) 37 *περιδρύφῃ*· περιξέῃ ⟨1609⟩ 40 *περίδυσο* (Λ 100)· ἀπέδυσο 41 *περιδύω*· ὅμοιον 42 *περιδώμεθα* (Ψ 473 Greg. Naz. C. II 518)· συνθώμεθα 47 *περιεδρύφθη* (Ψ 395)· περιεξέστη ⟨1609. 1637⟩ Ad 56 ἢ ὑπερέχον 59 *περίελαι* (Prov. IV 24 Ps. CXVIII 22)· κοῦφον. ἔπαρον. ἀφελοῦ 60 *περιελόμενος* (Genes. XLI 42)· ἐπάρας

περιέπει· περιέρχεται. περιεργάζεται. φυλάττει. θεραπεύει [64]
περιεπτισμένη· περιεξεσμένη. περικεκαθαρμένη (cf. Ar. Ach. 506)
περιέπων· ἐνεργῶν
περιεργάσει (Dem. 248, 25)· πράξει(ς) περισσά
περίεργον· περιττόν. ἢ στρεβλόν [69]
περιερέττων· κωπηλατῶν ⟨1674⟩
περιέσομαι (Plat. Alcib. I p. 119 C)· περιγενήσομαι, κρατήσω, νικήσω, κατισχύσω
(περιεσόμενοι)· μέλλοντες περιγενέσθαι
περιεσπάσθη· ἐσείσθη. †περιδέδεται [73. 74]
περιέσται· περιγενή(σε)ται. νικήσει
περιεστήξει· περισταθήσεται [ad 76]
περιεστοιχισμένοι· οἱ περιέχοντες. καὶ περιεχόμενοι
περιετέμοντο· περιήλασαν ⟨cf. περιτα—⟩
περιετίθουν· ἐκρέμων
περιέτυχον (Thuc. VIII 23 schol.)· συνέτυχον [81]
περιέφραξαν· ἐσκέπασαν. ἐφύλαξαν
περιέχομαί σου· ἀντιποιοῦμαί σου [84]
περιέχοντες· περιλαβόντες. καὶ τὰ ὅμοια
περίζυξ (Eupol. fr. LXXXVIII)· ὁμόζυγος, σύζυγος
περιηγές (Call. Apoll. 59)· κυκλοτερές, περιφερές
?περιήγει· ἐζωγράφει
περιήγητος (Antiph. com. p. 84)· ὁ περιπόρφυρος χιτών
περιηγμένα· περιφερόμενα
περιήεσαν (Xen. Hell. IV 5, 10)· περιήρχοντο
περιήθελεν· ἠγάπα [93]
περιηθέλησεν· ἠγάπησεν
περιήκασε· περιώρυξεν. περιέγραψεν
........· περιέγραψαν. ὤρυξαν
περιήκοντα· ......
περιήλυσις (Herod. II 131)· περίοδος
περιημεκτεῖ (Herod.)· ἀγανακτεῖ, ἀνιᾶται, δυσκολαίνει
περιῆν· ὑπῆρχεν. ἐπλεόναζεν
περιηρημένον (cf. Thuc. III 11)· κεκομμένον
περιῆρρον· περιῄεσαν [1702]
περιηχήθη· περιεψιθυρίσθη [4]
περιθείς· κύκλῳ θείς, περισσότερον [ad 5] [6]
περιθειῶσαι (Menand. com. p. 104)· περικαθᾶραι, κυρίως θείῳ
περιθέσθαι· περιποιήσασθαι. προσλαβέσθαι. κύκλῳ θεῖναι
Περιθοῖδαι· δῆμος φυλῆς τῆς Οἰνηΐδος
περιθραυσθέντα· περιπεσόντα. ῥαγέντα
περιθρεκτέον (Plat. Theaet. p. 160 E)· περιδραμητέον
περιθυρεῖν· τὸ ἐπὶ ταῖς θύραις ἵστασθαι [13]
περιϊόντας· περιερχομένους
περιϊππεύοντας· περιτρέχοντας [16]
περιϊστάμενος· κυκλεύσας [18. 19]
περιϊών (Ar. fr. inc. LIII)· περιερχόμενος [21—24]
περικάμπτεται· †περικιρεῖται [26]
περικάρδιος ὑμήν· ὁ ἐπὶ τῇ καρδίᾳ (Poll. II 217)
περικάρπιον· τὸ λέπυρον, σκέπασμα
περικεφαλαία· ἡ ἐκ τριχῶν γεγονυῖα περιθετή. καὶ μέρος τι τῆς νεώς. ἢ κάσ(σ)ις
περικέχυται· περιείληφεν
περικήδεο· φείδου φροντίζων
περίκηλα (ε 240 σ 308)· περισσῶς ξηρά. τὰ περικεκαυμένα. περιεσχισμένα [33]
περικλύτῳ· σφόδρα ἐνδόξῳ

COD. 65 περιεπτησμένη 67 |άσσει 71 περίασομαι — ἢ μελλ| 79 ἐκρέμουν 92 ἀγάπη 97 περίλησις 1705 κυκλωθείς 8 κυκλωθῆναι 28 |πιος (Aristot. gen. anim. IV 4) 29 περιθετικὸν μέρος 32 ξηρᾶται (cf. εὔκηλον)

HES. 64 περιέπειραν (I Timoth. VI 10)· ἔπηξαν 69 περιερεία· καθαρσία (περίστια· καθάρσια) 73 περιεσκεμμένος (Greg. Nyss. II 43 C)· ἠκριβωμένος 74 περιέσσων· κωπηλατῶν (1670) Ad 76 περιφράξει, ἢ περικυκλώσει (ad περιστείξει) 81 περιευτίξεσθαι· ἀποδοῦναι αὐτῷ (1578) 84 περίζωμα (Ierem. XIII 1)· περιβόλαιον 93 περιήθλουν· ἀγα[π, ϑ]μα πειραθείς 1702 περιήσω· περιδώσω ⟨προήσω· προδ—⟩ 4 περιθείης (Λ 386)· Ad 5 λαβεῖς (paraphr. Λ 386) 6 περὶ θεόν· πρὸς θεόν 13 περιίδμεναι (Ν 728)· περισσῶς εἰδέναι 16 περι.ίσσεται ὥρας (Eur. Alc. 449)· περιέρχεται τὰς ὥρας 18 περιίστασο (II Tim. II 16)· κύκλευσον. σκόπησον. περίφευγε. ἀνάτρεπε 19 περιστοιχείωσαι· περίελθε 21 περικάθαρμα (Prov. XXI 18) 22 περικαθαίρων (Deuter. XVIII 10)· ἀναλύων τὸν πεφαρμακευμένον, ἢ τὸν γεγοητευμένον 23 περικαλλές (Λ 632)· λίαν καλόν 24 περικαλλέος (Λ 603)· περισσῶς καλοῦ 26 περὶ καπνῷ (Λ 317)· περὶ τὸν καπνόν 33 περὶ κῆρι (Δ 46)· κατὰ ψυχήν

περικληζόμενος· δοξαζόμενος λίαν

Περικλύμενος· ὁ Πλούτων. καὶ πόα, ἡ καὶ κυκλάμινος

περικλυτός (Α 607 al.)· ἔνδοξος, περισσῶς καὶ λίαν ὠνομασμένος διὰ τὴν τέχνην

περικνημίς· σκεπαστήριον τῆς κνήμης

περικόπται· κλῶπες. λῃσταί

περίκουροι· οἱ ἐκ τοῦ κυκλωθῆναι ἁλισκόμενοι ἐν ταῖς μάχαις

περικτίονες (Herod. VII 148)· περίοικοι, γείτονες, πέριξ οἰκοῦντες [42]

περίκυκλον· ἵνα ὑπερεφῆ [44]

περικωδωνίσαι· (περιβομβῆσαι)

(περικωνῆσαι·) περιρρομβῆσαι. περιαγαγεῖν Λάκωνες. σπογγίσαι. ἢ περιπισσῶσαι (Ar. Vesp. 600 fr. XXXV p. 1157)

περιλαβεῖν· περιβαλεῖν. καὶ τὰ ὅμοια

περιλέγειν (Hermipp. p. 416)· τὰ περισσὰ φράζειν

περιλεγνές· περιποίκιλον

περιλεσχήνευτος (Herod. II 135)· περιβόητος. περιλάλητος

περιληπτικόν· ἐφαπτόμενον

περιλῆσαι· περι(σ)τρέψαι

περιλιχμήσασα· περιλείξασα

περιλυγίζεσθαι· περιστ(ρ)έφεσθαι

περιμάχητον· ὑψηλόν, μέγα, ἰσχυρόν

πέρι μέν (Α 258)· περισσῶς μέν [57]

περίμετρον (β 95)· ὑπέρμετρον, μέγα. τινὲς δὲ εὔκυκλον [59. 60]

περιμήκετος· ὑψηλός. ὑπέρμηκος. ἢ περισσῶς μακρὰν καὶ ὑψηλήν (Ξ 287)·

εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον [62]

περίνα (πηρῖνα)· περίναιον. τὸ αἰδοῖον. ἀφ' οὗ καὶ τὸ περαίνεσθαι [64]

περίνεως· ὁ δεύτερος ἱστός. καὶ καθάπαξ τὰ διττὰ τῆς νεὼς σκεύη

περίνησα (Menand. p. 94)· τὰ περιβόλαια, οἷς ἐν κύκλῳ πορφύρα παράκειται

περίνησον· ἱμάτιον ἔχον πορφύραν κύκλῳ

περινοεῖ· περισσῶς νοεῖ

περίνοια· μηχανή. τέχνη

περινομαί (Menand. fr. CCCXXI)· περιφοραί

†περίνος· τὸ αἰδοῖον. οἱ δὲ τὸν καυλόν (Poll. II 173), ἢ τὸ τῶν διδύμων δέρμα. ἤγουν ὁ ταῦρος

περινοστεῖ (Plat. Civ. VIII p. 558 A)· περιέρχεται

περινοστήσαντες· περιελθόντες, κυκλεύσαντες. ἢ ἐξιόντες

περινοστοῦντι· περιστρεφομένῳ [75]

περίοδος· τὸ ἐκ διαλειμμάτων ἐπιπεσὸν ὄνομα. ἢ χρόνος. ἢ κύκλος. ἢ ἡ ἐν λόγοις, καὶ ἡ τῆς γῆς περιήγησις (Herod. V 49). καὶ ἡ τάξις τῶν αἰώνων. καὶ ἡ παρὰ τοῖς ἰατροῖς. καὶ ἡ ᾠδή (1575). καὶ μέτρον τι τῶν μετάλλων (Poll. VII 99 X 149)

περιόδων· χρόνων. κύκλων

περιόδῳ· κυκλώσει

περιοίκιον· ὁ περὶ τὴν πόλιν ἢ τὴν ἔπαυλιν τόπος. τινὲς δὲ περίβολον

περιοίσει· ἀνοίσει ἐκ τῆς νόσου

περιοκωχή· (περιοχή) [82]

περίοπτον· ἐπιφανῆ, πολυθέατον, περίβλεπτον

περιορᾶν· ὑπερορᾶν

περιόρια (terminalia)· ἑορτὴ ἐν Κύπρῳ

περιοργῶς (Aesch. Ag. 201)· ὑπερόργοντως. καὶ παρωρμημένως

περιοριζόμενοι· περιεχόμενοι. γινωσκόμενοι. ἐξολισθαίνοντες (relegati)

περιορίσαι· περινοῆσαι

περιορισθῆναι· γνωρισθῆναι. ἐξορισθῆναι

περιοριστόν· περιγραπτόν

περιουσία (Thuc. I 1)· πορισμός. πλῆθος [92]

περιούσιον· πολύ, περισσόν. περιποιητόν (Tit. II 14?)

περιούσιος· πλούσιος. πολύς

περιοχή· περιπέτεια. καὶ ὑπόθεσις. καὶ φυλακή. καὶ ἡ [ad 95] πολιορκία [96]

COD. 35 περικλυ| δορα| 36 περίκλυμος· ὁ πλουτῶν — κυκλάμενος 38 |κνημῆς 39 περικοῖται, κλωπαί, λῃστεῖαι 45 περικωδωνῆσαι, περιρομβῆσαι. περιαγαγεῖν ..... Λάκωνες (ε 1841) 50 περιλεσχηνευτός, περιποιητός 52 περιειλῆσαι 53 περιλήξασα 61 περιμεμήκετον 63 περίνεον 65 ὁδεύεται 66 περινήσσαια, π| 65. 66 = 66. 65 67 περινῆσον 70 περινομαία, προφορά (71 L. περίνεος) 80 ἀνήσει — νήσου 81 περιωπή 85 περιορία 86 περιόργως 87 ἐξωλισθένοντες

HES. 42 περικτιόνεσ(σ)ι (Σ 212)· περιοίκοις 44 περὶ κῶμα (Ε 359)· κοίμημα 57 περιμέφασθαι (Ι 100)· διαφερόντως λέγειν 59 περιμηκεος (Ν 63)· μακροτάτου 60 περίμηκες (ν 183)· ὑπερμέγεθες 62 περιμήκεϊ ῥάβδῳ (κ 293)· ἁλιευτικῷ καλάμῳ 64 περινάμενα (Σ 292)· πιπρασκόμενα 75 πέριξ (Act. Ap. V 16)· κύκλῳ 82 περιωπή (Ξ 8 Greg. Naz.)· ἀκρωτήρια. ὕψος. τόπος ὑψηλός 92 περιουσιασμοῦ (LXX)· πλήθους Ad 95 [περὶ πάντων] 96 περιοχῆς (Ps. XXX 21)· τετειχισμένης

περιόψεται (Plat. Legg. 744 E)· καταφρονήσει

(περιπαθής·) διαπονηθείς

περιπαθῶς· συμπαθητικῶς. λυπηρῶς

περιπαλαχθῆναι· περιπλαχῆναι [1800]

περίπατοι· αἱ ἱστορίαι καὶ οἱ λόγοι. ἢ τόποι διακινήσεων

περὶ πέζαν· τὰ περὶ τοὺς πόδας

περιπεζία· ταπείνωσις

περιπείρῃ· περικεντήσῃ

περιπεπήδηκα· περιπεπόληκα

περιπέπλιγμαι· ...... [6]

περιπεπλιγμένα (Strattid. fr. V p. 788)· περιπεπλεγμένα τοῖς σκέλεσιν. οἱ γὰρ Ἀλεῖπται τὸ βῆμα πλίγμα λέγουσιν

περιπεπλίχθαι· διηλλαχέναι τὰ σκέλη ἀσχημόνως

περίπεπτον· τὸ περιπεπεμμένον

περιπετάσας· περιμ(α)πλώσας

περιπέτεια (Aristot. poet. c. 6)· ὑπόθεσις. σύμπτωσις. σύμβασις

περιπετεῖς· περιε[ρ]χόμενοι. ἐναντίοι. ἢ προπετεῖς. ἢ περιπεσοντες

περιπετρίζεσθαι· περικρούεσθαι [14]

περιπευκές (Λ 844) [ad 15]· περισσῶς πικρόν, διὰ τὸ χρίεσθαι· πικρὰ γὰρ ἡ πεύκη [16]

περιπηγής (cf. Nic. Al. 107)· περιπαγεῖς, ἐμπαγεῖς

[ad 18] περιπλίγδην· περιβάδην

περιπλίξ· περιειληφώς [20. 21]

περίπλους· περιόδους

περὶ πόδα (Plat. com. p. 660. 687)· οὕτως ἐκάλουν τὸ ἁρμόζον· μεταφέροντες ἀπὸ τῶν συμμέτρων τοῖς ποσὶν ὑποδημάτων. ἢ ἀκριβῶς

περὶ ποδός· ἀντὶ τοῦ ἁρμόζον. καὶ περὶ πόδα· τὸ ἡρμοσμένον, ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων

περιποιεῖται· προξενεῖ [ad 25]

περιποίησις· πλεονασμός, κτῆσις

περιποιητικός· διοικητής

περιπολεῖ (Plat. Phaedr. 246 B)· περιοδεύει, περιέρχεται, περιέπει, ἀναστρέφεται, περιπολεύει, κυκλεύει. καὶ τὰ ὅμοια

περίπολος (Eupol. fr. LVI al.)· φρουρός, ἔφορος

περὶ πολλοῦ ποιοῦ (cf. Herod. I 73)· τίμα, θεράπευε (1992)

περιπόνηρος Ἀρτέμων (Anacr. fr. XIX Ar. Ach. 850)· παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν περιφόρητος Ἀρτέμων. εἰσὶ δὲ Ἀρτέμωνες δύο

περιππεύει (Aeol.)· ἀφίησιν αὐτοὺς καὶ ἄλλῃ ὁδεύει

περιπρωκτιῶσα (Com. an. fr. CLXIX)· τρυφερευομένη ἐπὶ τῇ πυγῇ

περιπτύσσομαι· καταφιλῶ [35—37]

περιπτυχαί (Eur. Phoen. 1357)· περίβολοι [39]

(περιπυγής· πύργος, μάχλος) cf. 1816

περίπυστα· διαβόητα

περιραίνεσθαι. περιραντίζεσθαι. ῥαντίζεσθαι ⟨LXX?⟩

περιρέζειν· τὸ ἐπὶ τοῖς καθαρσίοις θύειν

†περιρεμβαῦσαι· περιφθαρῆναι [44. 45]

περιρρηδής (χ 84)· περικεκλασμένος. περιστροβηθείς. οἱ δὲ περιερριμμένος. ἢ ὑπτιασμένος [47]

περὶ σέ· περὶ σοῦ, ἐγγύς σου, γνησίως διάκειμαι [49]

περισείρια· τὰ πλάγια τῆς γλώττης (Poll. II 107)

περίσημον· διαβόητον

περισκαίρουσι (cf. Nonn. Ioann. X 9)· περισκαρίζουσι

περισκελές (Hippocr. 664, 20)· σκληρόν, δυσχερές. ἢ μέχρι τῶν ποδῶν

COD. 98 λυπηρῶς, διαπονηθείς 1804 cf. περιέπειραν 5 περιπεπώληκα περιπέπληγμαι 7 μέλεσι — πλέγμα 9 περίπεμπτον 10 περιπετάσθαι πετάσας Post 10] 8 περιπεπλῆχθαι 17 περιπηγεῖς — ἐνπαγεῖς 18 περιπλέγδην 19 περιπλήξ 22 περίπλας 24 περίποδος — ἁρμόζων 32 περιιππεύει — ἀφεῖ — ὁδεύει (33 cf. σαυλοπρωκτιᾶν) 38 |πτηχαί 46 περιρρυδής, περικυκλασμένος Post 51] 61 περισιγᾶν

HES. 1800 περὶ πάντων (Α 417)· ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους 6 περιπετάσας· περιβαλών 14 περίπετρον· πανταχόθεν ἐξέχον ⟨περιπτ—⟩ Ad 15 ἢ περίπευκος 16 περιπῆγις· πύργος. μαχλος Ad 18 [περιπλη..] 20 περιπλέες (Λ 395)· λίαν, πλεονάκις 21 περιπλομένων (α 16)· περιπολουμένων, ἤγουν περιερχομένων Ad 25 ζωοποιεῖ (Exod. I 16 coll. 22) 35 περίπτερα (Cantic. VIII 6)· οἱ ἀποσπινθηρισμοί 36 περίπτερον (Amos III 15)· ὑψηλόν, πανταχόθεν ἐξέχον. ἢ στέγην ἔχουσαν ἐξοχήν (1814) 37 περιπτεύσαντες· περιδραμόντες (Polyb. V 73, 12) 39 περιπτύσσει· καταφιλεῖ(ς) 44 περὶ ῥίον (Θ 25)· περὶ τὸ ἀκρωτήριον 45 περὶ ῥέθεσι (Greg. Naz. C. IV 237)· περὶ ταῖς παρειαῖς 47 περισσαίνοντες (κ 215)· κολακεύοντες. παρὰ τὸ σαίνειν, ὡς τῶν κυνῶν τὴν (οὐρὰν) κινούντων 49 περὶ σεῖο (Γ 137)· περὶ σοῦ. καὶ †περιέσσιον· περὶ σοῦ

περισκέπτῳ (α 426)· πάντοθεν ὁρωμένῳ. οἱ δὲ μόνῳ, κεχωρισμένῳ, ὥστε ἀπ' αὐτοῦ περισκέψασθαι

περίσκεψις· βάσανος

περισκήπτειν· περιθλίβειν

περισοβεῖν (Menand. p. 136 Eur. fr. 1113)· ἐν κύκλῳ κινεῖν. ἢ περιτρέχειν. ἢ φωνεῖν. ἢ διώκειν [58—60]

περισπᾶν· ἀφέλκειν τοῦ προκειμένου

περισπάσασθαι· περιποιήσασθαι

†περισπέχτου βοῆς (Soph. El. 788)· ὑπερεπειγούσης

περισπερχής· περιώδυνος [65]

περὶ σπονδῶν· περὶ εἰρήνης [67. 68]

περισταλείς· κοσμηθείς. ἤτοι ταφείς

περισταλαδόν (Nic. Al. 475)· περισταζόμενον, περιρρεόμενον τῷ χόλῳ [71]

περιστατόν (Theopomp. com. p. 808)· τὸ ἀνάστατον [73]

περιστεγανόν· περισσῶς στεγανόν

περιστένειν· ἔκθυμον εἶναι

περιστείληται· περικαλύψηται [77]

περιστέλλει· καλύπτει. συστέλλει. κοσμεῖ. σκέπει. φυλάττει. περιβάλλει

περιστελοῦμεν· τὰ αὐτά [80. 81]

περιστέρια (Com. an. CCCXIX)· κοσμάρια ποιά

περιστίαρχος (Ar. Eccl. 128)· ὁ περικαθαίρων τὴν ἑστίαν, καὶ τὴν ἐκκλησίαν [84]

περίστιον· ἐπὰν τὸν νεκρὸν ἐκπέμψαντες ὑποστρέψωσι, καὶ τὸ καθάρσιον ποιήσωσιν (1669)

περιστλεγγίσαι· περιξύσαι· στλεγγὶς γὰρ ἡ ξύστρα

περιστοιχίσαντες (Polyb. VIII 5, 2)· περιλαβόντες

περιστολή· περιβολή. ἔνδυμα

περιστόμιον· ὁ τῆς ἐπιγλωσσίδος τόπος ἐν τῷ βρόγχῳ [90]

περίστροφος· ὁ τῆς ὑποσφραγίδος τόπος

περίστῳον· περίστυλον

περισύρει· σύρει

περίσφατα (Trag. inc. fr. 266)· τὰ ἐπιθρήνητα, καὶ μοχθηρᾶς ἐπιφωνήσεως ἄξια

περισφάτως· περιωδύνως. περιβοήτως

†περισχαδόν (Com. an. fr. CCCLXXXVI)· τὸν ὑποκρινόμενον τὸν Περσέα, ὡς πτωχὸν καὶ †φησίμορφον ψίαθον, ἐν ᾧ περιειλοῦσι τὰς ἰσχάδας

περισχελές (Cret.)· δυσχερές [98]

περισχέσθαι· ἀγαπῆσαι

περίσχετο· ἠγάπησεν. ἐφείσατο

περισχιδεῖς (Com.)· εἶδος ὑποδήματος εὐτελές

περισχόμεθα (ι 199)· περισσῶς ἐχόμεθα. ἀντιλαμβανόμεθα

περισχών· περιτείνας. ἢ ἐπισχών

περιτάμνεσθαι· περιορίσαι τι διὰ τῆς αὔλακος

περιταμνόμενον· περιελαύνοντα. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν γηπέδων (nec λ 401 nec Eur. fr. 476) [1906—9]

περιτετάσθαι· ἡπλῶσθαι ἐπὶ τὰ †ἴχνη

περιτεύξεται· συντύχῃ. ἢ περιπεσεῖται

περιτευξ†οίμεθα· περιτύχοιμεν

περιτευξόμενος· περιτυχεῖν μέλλων [14]

περὶ τὴν λέξιν· ἐν αὐτῇ τῇ λέξει

περίτια καὶ περιῆτες· περιῆτες μὲν οἱ φύλακες, περίτια δὲ Μακεδονικὴ ἑορτή

περιτίθεται· περιβάλλεται

†περιτομίς· μέρος τι τῆς νεώς

περιτόναιον· μέρος τι τῆς νεώς. καὶ τὸ δέρτρον

περιτρέπεται· ε(ἰ)λιγγιᾷ (1925)

COD. 66 περίσπονδον 70 περιστάραδον 72 ἀναστατόν 78 περιστελεῖ 85 περιστητόν 92 περίστοον 1901 περισχιλεῖς 11 περιπέσηται 14 συλλ| 15 περιπέτεια bis 19 περιτόνεον δένδρον

HES. 58 περισσομένη (B 374)· πορθουμένη 59 περίσυνται· περιποιήσονται λλ' (cf. πορ—) 60 περισσοεπήσει· περισσολογήσει 65 περισκε· βακχία, φεμινάλια 67 περισταδόν (N 551)· περιστάντες (Greg. Naz. C. XIV 37) 68 Περιστενός· οὕτω δράκων καλεῖται (schol. AD B 308) 71 περιστατήρια· σπλάγχνα (περὶ παστήρια) 73 περίστασις (II Macc. IV 16)· θλῖψις, ἀνάγκη, μέριμνα 77 περίστειλον (Sirac. XXXVIII 16, non Eur. Or. 1066)· συγκάλυψον. συνάγαγε 80 περιστένεται (Π 136)· πάνυ στενοχωρεῖ 81 περιστήθιον (Exod. XXVIII 4)· ἱερατικὸν ἔνδυμα 84 περιστίξαι (δ 277)· περικυκλῶσαι, περιελθεῖν. περιελάσαι. ἀπὸ τοῦ στίχειν (1676) 90 περιστόων· περιστύλων 98 περίσχεο (A 393)· φροντίδα ποίησαι καὶ ἐπιμέλειαν· ἀντὶ τοῦ λαβοῦ καὶ ὑπερμάχησαι 1906 περί τ' ἀμφί (P 760)· κύκλῳ, πέριξ 7 περιρίτημι (Θ 27)· ὑπερέχω. ὑπερφρονῶ 8 περιτελλομένων (B 551)· πληρουμένων. περιερχομένων 9 περίτερμα λαβοῦσας (Ψ 462)· περιελ(ασ)άσας τὸν καμπτῆρα 14 περιτεύοντες (πειρατ—)· συλῶντες

περιτρέφετο (ξ 477)· περιεπήσσετο. ὅθεν καὶ τροφαλ[λ]ὶς τὸ πεπηγμένον

περιτριβομένων· † παρεσομένων

περίτριμμα τῆς ἀγορᾶς (Dem. 269, 19)· τετριμμένον

περιτρυπέων (B 295)· περιτρεπόμενος. μέλλων τελειοῦσθαι. ἢ περιερχόμενος

περιτρύπου· ἴλιγγος (1920) [26—28]

περιττοί· περισσοί. περίεργοι

περιφαλλία· πομπὴ Διονύσῳ τελουμένη τῶν φαλλῶν

περιφάνεια· λαμπρότης, δόξα

περιφανέστερον· ἐμφανέστερον [33—35]

περιφερόμενα· λαλούμενα

περίφημος· ὀνομαστός

Περιφήτης· ὁ κορυνήτης

περιφθείρεται· τὰς φθεῖρας συλλέγει. ἢ μειοῦται, ἐλαττοῦται

περιφοιτῶντα· περιερχόμενον. περιγινόμενον

περιφορά (Plat. Legg. X 893 C)· ἡ κατὰ κύκλον κίνησις

περιφοραί· ὁμοίως [43. 44]

περιφραστικῶς· δύο λέξεων τὸ αὐτὸ σημαινουσῶν ὄνομα

περιφρονεῖς (Ar. Nubb. 225)· περισσοφρονεῖς, ὑπερφρονεῖς [47. 48]

περιχαρής (Soph. Ai. 693 Diphil. p. 395)· χαιρόμενος (sic). γελωτοποιός

περιχάσκειν (Hippocr. 469, 49 = II p. 237 K)· ἀνοῖξαι τὸ στόμα [51]

περιχιλοῦντες· ἀντὶ (τοῦ) ἄδην κορεσθέντες

† περιχλανίζεται· περικαλύπτεται. καλλωπίζεται. † ἢ παραστραγγεύεται ⟨v. λανίζει⟩

† περιχόραι· περιχορεῖαι

περιχορίζειν· ἐνόπλως, συντόνως ὀρχεῖσθαι [56. 57]

περιχωρεῖ· συμμίσγεται

περιχώρησον· μέτρησον. περίστησον

περίψημα· περικατάμαγμα. (περιψήματα·) ἀντίλυτρα, ἀντίψυχα [ad 60]

περίψυκτος· περιπόθητος, ἐκ ψυχῆς ὅλης ἀγαπώμενος

περιώγανα· ἐπίσσωτρα. οἱ δὲ τὰς κνημίας, αἳ περιπήγνυνται ταῖς ἁμάξαις ⟨cf. ὤγανον⟩

† περιώκαλα· ὑπέρσεμνα, ὑπερβαλλόντως καλά (Ar. Thesm. 282?)

περιωπή (Ξ 8 al.)· ἄποψις. τόπος ὑψηλός, ὅθεν ἐστὶ περισκοπῆσαι. ἀκρώρεια [65]

περιώσας· ὠθήσας: ζώσας (Dor.)

περιῶσιν· ζῶσιν. ὑπάρχωσιν

περιώσιον (Δ 359)· περιωσίως. περισσῶς. περισσόν. μέγα, ἢ πολύ (Greg. Naz. C. IV 197?)

περκάζει (Theophr. CP. III 22)· μελανίζει. ποικίλλει. ἢ πεπαίνεται

περκαίνειν· διαποικίλλεσθαι. καὶ τὰ ὅμοια

πέρκανα· τὰ ἱστοῦ περιπλέγματα ⟨cf. πευκάνα⟩

περκνόν (Ω 316)· μελανόν. ποικίλον

περκνός (Lycoph. 260)· γλαυκός. μέλας. καὶ τὰ ὅμοια

περκώματα (Aesch. Suppl. 233?)· τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ποικίλματα [75]

Περμησός (Hesiod. Th. 5)· ποταμός

πέρναται (Ar. Eqq. 176)· πωλεῖται [78]

πέρνᾱς (Hipponact. fr. 37)· πωλεῖς

πέρναξ· θρίδαξ

Πέρνη· ἔνιοι μετὰ τοῦ τ̄ Πτέρνη. εἶναι γάρ τι ἀκρωτήριον τῆς Αἰγίνης οὕτω προσαγορευόμενον

περνῆν· ἐμπολεῖν

πέρνησον· πώλησον

περομνύναι· ἐλέγχεσθαι

περόναι· πόρπαι. καὶ τὰ ἀντικείμενα τῇ κνήμῃ ὀστᾶ (Poll. II 191) [86. 87]

COD. 23 τῆς ἀγορᾶς post 1926 30 περισφαλλία 46 περισωφρονεῖς 52 περιχειλ| (53 περιχλιδᾷ· (ὡρ)αΐζεται vel περιχλιδανίζεται Meinek.) 53 παραστρατεύεται 68 περιώσσιον, περιωσσίως 73 cf. πρακνός 77 περνᾶται 80 cf. τέρναξ 82 περνεῖν, ἐμπωλᾶν

HES. 26 περιτρόπιος (ε 130)· ἐπάνω τῆς τρόπιδος 27 περιτροπέωντες (ι 465)· περιχωροῦντες 28 περίτροχον (Ψ 455)· στρογγύλον 33 περιφέρεια (Eccles. IX 3)· διαστροφή. κύκλος 34 περιφερές (II Macc. XIII 5)· στρογγύλον 35 περιφέρεται (Prov. X 25)· πλανᾶται 43 περιφορᾶς (Greg. Naz. de Theol. 2)· περισπασμοῦ. πλάνης 44 περιφραδέως (Α 466)· περιπεφρασμένως. ἐμπείρως 47 περίφρων (α 29)· σωφρονέστατος, ἢ περισσῶς φρονῶν, συνετώτατος 48 περιφρῦναι (ω 235)· περιλαβεῖν, περιπλακεῖν 51 περιχεύας χρυσῷ (γ 384)· περιποθῶ χρυσίῳ 56 περὶ χροΐ (Π 207)· περὶ τῷ σώματι 57 περὶ χροΐ ἕσσατο (Π 207)· περιεβάλλετο Ad 60 ἢ ὑπὸ τὰ ἴχνη πάντων (I Cor. IV 13) 65 περιωπῆς (Greg. Naz. Stelit. I p. 1)· προσόψεως 75 Πέρκωσος καὶ Περκώτη (Β 835)· πόλις 78 περνάμενα (Σ 292)· πωλούμενα (1764) 86 περόνη (Ε 425)· ῥαφίς 87 περονήσατο (Κ 133)· ἐπορπήσατο, ἐπερονήσατο, διείρατο

περόσχια· τὰ ῥάκη
πέρπερα· προπετῆ [90]
πέρπερος (Polyb. XXXII 6, 5)· μετὰ βλακίας ἐπαιρόμενος [92]
Πέῤῥαμος (Aeol.)· βασιλεύς
πεῤῥεθήκατο (Aeol.)· περιεθήκατο
Περρεύς· ἥρως Ἀθήνησι τιμᾶται
πεῤῥέχειν (Aeol.)· ὑπερέχειν
†πεῤῥησιππίαν· τὴν ἀνατρέπουσαν ἵππον
Περρίδαι (Nicand.)· τῆς Ἀττικῆς δῆμος ἐν Ἀφίδναις
πέρ σε (Sapph. fr. 109, 2)· πρός σε [2000. 1]
Πέρσης· κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα
Περσίδα στολήν· Περσικήν, ὅ ἐστιν ὑπόδημα
Περσία· θεὰ ἡ Ἄρτεμις
περσικά· εἴδη καρύων. ἢ εὐτελῆ ὑποδήματα (Ar. Eccl. 319 Lys. 229). καὶ ὀρθαὶ βακτηρίαι (Ar. fr. XI p. 999). καὶ ὄρχησις Περσική (Ar. Thesm. 1175)
περσικὸς ὄρνις (Cratin. fr. I p. 162)· ὁ ἀλεκτρυών
πέρσος· ὁ ἰχθῦς ποιός, ἐν Ἐρυθρᾷ γινόμενος
περ(υ)σινὸν ἔφηβον· τὸν ἐξ ἐφήβων
πέρυτι· ὁ παρεληλυθὼς χρόνος
Πέρφερες (Herod. IV 33)· θεωροί
Περφίλα· Σωσίβιος. κύριον ὄνομα
περώσιον (Dor.)· μέγα [13]
πέσημα (Eur. Alc. 698)· πτῶμα
πεσκέων· δερμάτων (Nic. Th. 549)
πέσχον· πικρόν (cf. πειχόν). ἢ κώδιον, ἢ δέρμα
πέσμα· ἢ πεῖσμα. ἢ μίσχος. ἔστι δὲ ἐξ οὗ τὸ φύλλον ἤρτηται [18]
πέσσαι· πῖσαι. [ἢ πάσχειν. καὶ νέμειν, καὶ τεχνᾶσθαι τῇ διανοίᾳ
πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολάς· Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ Πυρκαεῖ (fr. 393). παρ' ὅσον πέντε γραμμαῖς ἔπαιζον. διαφέρει δὲ πετ(τ)εία κυβείας. ἐν ᾗ μὲν γὰρ τοὺς κύβους ἀναρρίπτουσιν· ἐν δὲ τῇ πετ(τ)είᾳ αὐτὸ μόνον τὰς ψήφους μετακινοῦσι
πέσσει· πεπαίνει. θεραπεύει. κατέχει. καταπραΰνει [22]
πέσσεται· ὀπτᾶται. Ἀρκάδες ὀπτήσει
πεσσεύων μετατίθεσο· τὴν γνώμην πρὸς τὸ κρεῖσσον [25. 26]
πεσσοῖς· πεττοῖς. βολίοις, κύβοις
πέσ(σ)ον· †ὅρος· χωρίον Κύπριοι· πεδίον Αἰολεῖς· τινὲς ὁμαλές
πεσσός· οὕτως ἐκάλουν τὰς ψήφους, αἷς ἔπαιζον. καὶ τὸ περὶ τὴν κόρην μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ (Poll. II 71) [30. 31]
πεσσύγγιον (Aeoles)· σκυτεῖον
†πεσσύπτη· σκυτεύρια
πέσσυρα (Aeoles)· πίσυρα. τέσσαρα
πέσσυρες· τέσσαρες. Αἰολεῖς
†πεσῶν· πάσχων
πέτα· πτῶσις. στάχυα(ς)
πετάζει· ἁπλοῖ. σκεπάζει (2051)
πεταιτά· μετέωρα. ἀμπελουργία, ὡς αἱ ἀναδενδράδες
πετάλα· †ὀνόματα θήλεια. καὶ βοῦς
πέταλα, οὐδετέρως (Strattid. fr. I 6 p. 787)· τὰ φύλλα
πεταλίδων ὑῶν †μεταίη (Achaei fr. 8)· ἀπὸ τῶν μόσχων. πέτηλοι γὰρ οὗτοι λέγονται
πεταλίζειν· βλαστεῖν. φυλλολογεῖν
πεταλισμός· ὁ διὰ φύλλων ὀστρακισμὸς γινόμενος
πέταλον· φύλλον. καὶ τῆς ἐπιγλωσσίδος τὸ καλύπτον τὸ στόμα
†πεταλωτόν· ἀκμαιότατον. εὐειδέστατον [47—51]

COD. 93 πέῤῥαμος 94 πεῤῥεθήκατο 95 πρὸς Ἀ| 99 περσέ (cf. περὶ ἐμέ) 2003 πόλιν 4 περσιθέα, ἡ Ἀφροδίτη 7 περσεύς Aelian. NA III 28 8 cf. πρύανος 9 πέρυσι (Apoll. Dysc. synt. 56, 7) 15 cf. gl. μ 910 17 πίεσμα ἢ μόσχος (cf. πάσμα) 19 πέσσαι, πεῖσαι 20 πέντε γράμματα 28 ὁμαλίς 29 cf. 2302 πεμφθοί 32 πέσ-
μτ
συμπτον, σκυτίον (cf. πισύγγιον) (33 πεσσύκια· σκυτάρια?) 40 ὀνό 41 πέταλλα 42] post 46 44 πεττ| φίλων 45 πέταλλον 47 non σπαταλοῦνται sed πεταχνοῦνται

HES. 90 περπερεύεται (I Cor. XIII 4)· κατεπαίρεται 92 περὶ πολλοῦ ποιεῖται· τιμᾷ, θεραπεύεται (1830) 2000 πέρσαντες (ε 107)· ὀλέσαντες, πορθήσαντες, ἀνελόντες 1 Πέρσας (Β 660)· τὰ αὐτά. καὶ τὸ ἔθνος 13 πεσέεσθαι (Ι 235)· πεσεῖσθαι 18 πεσέονται (Λ 824)· πεσοῦσιν 22 πεσ(σ)έμεν (Β 237)· πέσ(σ)ειν 25 πεσσήματα· πτώσεις (Aesch. Suppl. 337) 26 πεσσήματος· πτώσεως, πτώματος 30 πεσσοῖσι (α 107)· τοῖς κύβοις· παρὰ τὸ πίπτειν αὐτούς 31 πέσσω· ὀπτήσω ἄρτον 47 πεταλοῦνται (Aristoph. p. 1062)· ἐξυπτιῶνται. τρυφῶσιν (1186) 48 πέτακνον (Alexid. p. 408)· ποτήριον ἐκπέταλον. (τὸ) δὲ αὐτὸ καὶ πέταχνον 49 πετάσας (Φ 15)· ἁπλώσας. τανύσας 50 πετᾶσθαι γαμβραί (Eur. Androm. 641)· κεκτῆσθαι 51 πετάσειεν (σ 159)· ἁπλώσειεν. κουφίσειεν. ἀπὸ ἐνεστῶτος τοῦ πετάζω (2038)

πέτασος (Philem. com. p. 12)· τὸ τῶν ἐφήβων φόρημα

πέταυρα· τίγνα (2058) [54]

†πετελκές· καμπύλον [56. 57]

πέτευρον (Arist. fr. CCXXXVI)· σανίς, ἐφ' ἧς αἱ ὄρνεις κοιμῶνται· καὶ πᾶν τὸ ἐμφερὲς τούτῳ. καὶ ὄργανον ποιόν (Polyb. VIII 6, 8). καὶ πᾶν τὸ μακρὸν καὶ ὑπόπλατυ. ἔστι δὲ λεπτόν, ὅταν ἐν μετεώρῳ κείμενον ᾖ. Πέτευρον λέγεται, ἢ καὶ πέντευρον [58]

πετήλας· τοὺς μικροὺς καὶ θαμνώδεις φοίνικας

πετηλίς· ἀκρίς

πετηνίς· κόρις [63. 64]

πετραδεῖλαι ⟨πεπρ—⟩· οἱ μὲν τοὺς ἀποπνευματισμούς· οἱ δὲ εἶδος ἰχθύων

†πετρεφράμη· θερασεῖα. θερμή [67—69]

πεττεία· διὰ κύβων παιδιά

πεττείαις· κύβοις, τάβλαις, παιδιαῖς

πεττεύει· διαπαίζει. μεταστρέφει. κυβᾷ [73]

?πεττοί· βόλια, ἐν οἷς ταυλίζουσι

πεττεύουσι· κυβεύουσιν

πέττουσιν· ἕψουσιν

πευδρία· ἀρτοθήκη (cf. σιπύη)

πεύθεται· πυνθάνεται. ἀκούει [79]

πεύθη· πεῦσις. ἐρώτησις

πευθῆνες· πιστοί. περίεργοι

πευθείς ⟨πεφ—⟩· ἐψηθείς

†πευΐδας· λαμπάδας

†πευχαλεῖται· ξηραίνεται. ἢ ἀντὶ τοῦ ζητεῖται Ἀριστέας

†πευχαλέον· ξηρόν. ἀγγεῖον

πευχαλίμαις· συνεταῖς. ὀξείαις. πικραῖς. ἢ ἀγαθαῖς

πευχαλίμη· θερμή. θρασεῖα. καὶ φλεγμαίνουσα

πευχαλίμῃσι (Ξ 165)· πυκναῖς. συνεταῖς. καὶ τὰ ὅμοια

πευκάνα· [πευκονία.] ἱστοῦ παράπλεγμα [τροχίαι ⟨2093⟩]

πευκεδανόν (Κ 8)· πεύκαες. πικρόν

Πευκέτιοι (Pherecyd. Callim. fr. 392)· οἱ περὶ τὸ Βρεντέσιον οἰκοῦντες

πεύκινον δάκρυ (Eur. Med. 1189)· πίσσαν

†πεύκλα· ἁματροχιαί ⟨2089⟩

πεῦσις· ἐρώτησις. ἀπόκρισις

πεύσομαι· ἐρωτήσω. ἀκούσω. ἐρευνήσω. μάθω (ψ 262)

†πευστός· ὑπήκοος ⟨πιστός?⟩

πέφανται (Ε 531 Aesch. Ag. 331)· πεφανέρωνται. ἢ πεφονευμένοι εἰσίν

πεφάσθαι (Ω 254)· πεφονεῦσθαι, καὶ ἀνῃρῆσθαι. ὅθεν καὶ φάσγανον

πεφασμένον (Ξ 127?)· φανερόν (Aesch. Prom. 843). ἀνῃρημένον. ἢ πεφανερωμένον [2100]

πέφαται· εἴρηται. τέθνηκεν, ἀνῄρηται, πεφόνευται (Ρ 689)

πεφαύλικεν· ἤμβλυκεν [3]

πεφένακικεν (Demosth. 22 E)· ἠπάτηκεν

πεφενακισμένος· ἐξηπατημένος

†πέφη· ἐφάνη ἢ πεφύκασι [7. 8]

πέφηνεν (Eur. Bacch. 182)· ἐφανερώθη, ἐφάνη. ὑπῆρχεν

πεφηνώς· ἕτοιμος. φανερός [10—12]

πεφλάζει (Aeoles)· βράζει

πεφλοιδώς· [ad 14]

πεφλοιδέναι· †φλυκταινοῦσθαι

πέφνειν· κτείνειν

πέφνεν· ἀνεῖλεν [ad 17] [18]

πεφοιβῆσθαι· κεκοσμῆσθαι, κομᾶν [ad 19]

πεφοινιγμένη· ἡματωμένη, πεπυρ(ρ)ωμένη. ἀπὸ φόνου, ἢ φοίνικος

πεφοιτηκότες· παραγενόμενοι

COD. 52 φρόνημα 53 σίγνα ⟨2058⟩ 61 πετηλίας· καρίς Aelian. NA. VII 30 71 παιδιλαῖς 89 cf. πέρκανα et πεύκλα 90 πευκές 91 τὸν 92 πευκινοδάκρυν 95 μαθῶ 98 πεφονεύεσθαι 2102 πεφαύλαγεν 4 πεφένακεν |σεν 9ª πεφηνός 14 πέφλοιδος 15 φλεκτενεῖσθαι 19 πεφοβεῖσθαι

HES. 54 πέταυρον (gl. Prov. IX 18)· εἶδος παγίδος 56 πετεηνῶν (υ 87)· πετεινῶν 57 πετέσθην (Ε 366)· ἐπέτοντο. δυϊκῶς 58 Πετεών (Β 500)· πόλις 63 πέτραι ἠλίβατοι (Π 35)· ὑψηλοὶ κρημνοί, ἀκρώρειαι 64 πετρέμβατοι (Π 35)· ὑψηλοὶ κρημνοί ⟨cf. πατρέμβατοι⟩ 67 πέτρη τ' Ὠλενίη (Β 617)· πόλις 68 πέτρον (Π 734)· λίθον 69 πετειᾷ· παίζει 73 Πέτρος. ἐπιλύων. ἐπιγινώσκων. οὗτος καὶ Σίμων καὶ Κηφᾶς καὶ Συμεὼν ἐλέγετο 79 πεύθετο (Λ 21)· ἤκουεν. ἐπυνθάνετο 2100 πεφάσσουσα (Β 450)· ἐνθουσιωδῶς ὁρμῶσα 3 πεφαυλισμένον (Iob. XXX 4)· ἀποδεδοκιμασμένον 7 πεφήμωσο (Marc. IV 39)· παῦσον. φιμώθητι 8 πεφήνακεν· ἠπάτησεν ⟨2104⟩ 10 πεφήσεαι· τολμήσεις, ὑπομενεῖς. τεθνήξῃ (Ν 829) 11 πεφήσεται (Ρ 155)· φανεροποιήσεται 12 πεφειδέσθαι (Φ 101)· φείσασθαι Ad 14 †τὸν φλοιὸν ἀποβαλών (ad πεφλοϊκώς) Ad 17 ἐφόνευσεν (Ω 605) 18 πεφοβημένοι (Ο 4 Φ 606)· εἰς φυγὴν τετραμμένοι Ad 19 δεδοικέναι ⟨πεφοβῆσθαι⟩

πεφορημένα· ἐνηνεγμένα [ad 22]

πεφορύνθαι· μεμιάνθαι, μεμολύνθαι

πέφραδεν (Ξ 500 al.)· εἶπεν. ἐσήμηνεν ⟨cf. ἔφραδεν⟩

πεφράδοι (Ξ 335)· διασημήνειε. εἴποι

πεφρασμένος (Aesch. fr. 429)· παρεσκευασμένος εἰς τὸ φρασθῆναι. προσεκτικὴν ἔχων διάνοιαν [27]

πεφρικέναι· δεδοικέναι. πεφοβῆσθαι [ad 28]

πεφρυγμένον· τὸ εἰς τὴν χεῖρα φρυσσόμενον [ad 29] [30. 31]

πεφύκαμεν· ἐσμέν, ὑπάρχομεν

πέφυκεν· ὑπάρχει. ἐγένετο

πεφυκώς· ὑπάρχων

πεφυραμένους· μεμιγμένους

πεφυρμένοι (Aesch. fr. 36)· μεμιασμένοι

πέφυρται· μεμία(ν)ται

πεφυσιγγωμένοι (Ar. Ach. 525)· ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς σκορόδοις φυσίγγων, ὅπερ ἐστὶν ἐντεριών(ων)

πεφυσιωμένους· ὠγκωμένους. κενοδοξοῦντας. ἐπηρμένους

πεφωρημένα· ἐληλεγμένα, κατειλημμένα. Φωρᾶσαι γὰρ τὸ θεάσασθαι

πέχαρι· ἔλαφος. Ἀμερίας

πέψαι· ἑψῆσαι, ἡδὺν ⟨—ῦναι,⟩ κατασκευάσαι, ἢ πραῦναι

πέψις· ἀρτοποιία

πῇ (Γ 400 al.)· ποῖ, πᾶς, εἰς τίνα τόπον

πηγάδα· τὴν οὐ πολλῷ ὕδατι κεχρημένην γῆν, ὕστερον γενομένην ξηρὰν καὶ πεπηγυῖαν

πηγάζει· ἀναβλύζει

πηγαί· τῶν ὀφθαλμῶν οἱ πρὸς τῇ ῥινὶ κανθοί

πηγαῖον (Eur. Alc. 99)· τὸ ὄστρακον, ὃ καὶ ἀρδάνιον ὁμοίως λέγεται

πηγαῖον ὕδωρ· περικαθαῖρον, τὸ πρὸ τῆς οἰκίας τῶν ἀποπεμπομένων, ὅτε ἐξεκόμιζον

πηγεσιμάλλῳ (Γ 197)· εὐπαγεῖς καὶ εὐτραφεῖς ἔχοντι μαλλούς· πηγὸν γὰρ τὸ εὐτραφές. τινὲς δὲ λευκὸν τὸ πηγόν· οἱ δὲ μέλαν

πηγόν· οἱ μὲν λευκόν (Lycoph. 336)· οἱ δὲ μέλαν (Call. D. 90). καὶ εὐτραφῆ (Ι 124), ἢ μέγα

πηγυλίς (ξ 476)· ψυχρά, παγετώδης [53]

πηδάλια (Ar. HA. IV 7, 9)· τῶν ἀκρίδων οἱ ὀπίσθιοι πόδες

πηδαλίοις (Ar. Eqq. 539)· οἴαξιν

πηδαλιο(υ)χούμενοι· κυβερνώμενοι· παρὰ τὸ πηδάλιον, ὅ ἐστιν αὐχήν

Πήδασος· [ad 57] ἔθνος βαρβαρικόν (Herod. VIII 104) [ad 57]

πῇ δὴ ἄρα (Plat. Civ. 376 A)· πῶς, ποῖ δή

πῆδον· πηδάλιον

πῆδος· τὸ πλατὺ τῆς κώπης, ἀπὸ τοῦ παίειν. οἱ δὲ πήδινον εἶναι ξύλον εὔθετον πρὸς τὴν τῆς κώπης κατασκευήν. γράφουσι δὲ καὶ ἐν ἐκείνῳ (Ε 838)·

μέγα δ' ἔβραχε πήδινος

λέγεται καὶ ἡ ἀγρία ἄμπελος [61—63]

πηδῷ (η 328)· τῷ πλάτει τῆς κώπης τοῦ πλοίου [65]

†πῆι· πόκα

πηκτὰ δάκρυα· παρὰ τὸ πεπηγέναι· (ἢ) ὡς ἐκ πηγῆς ῥέοντα

πηκταὶ θύραι (Soph. fr. 218?)· καὶ εὔπηκτοι θύραι

πηκτίδες καὶ σύριγγες· ὄργανα μουσικά

πηκτίδος· πανδουρίου

πηκτίς· πανδούριον. ψαλτήριον. σύριγξ. ὄργανον [72. 73]

πηκτὸς θάνατος (Trag.)· ὁ τοῦ Σαλαμινίου Αἴαντος τοῦ μανέντος, ὃς τῷ ξίφει περιπεσὼν ἀπέθανεν

Πηλαγόνες (Call. Iov. 3)· γέροντες, παλαιοί, γηγενεῖς [76]

πηλαμύς (Soph. fr. 460)· διὰ τοῦ ῡ ἰχθῦς ἐν Πόντῳ [78]

COD. ⟨22 πεφωρ—⟩ 26 προσακτικὴν — δύναμιν 40 πεφορωμένα (2122) 44 ποῦ 49 πρὸς 50 πηγεσημάλλω 52 cf. παγουλίρ 53 πηδαῖος 56 τῶν πηδαλίων 58 πῶ ποῦ 60 ἔβρεχε πήδινος τε καὶ ⟨61—63 non videntur formae Doricae ut ἀκτῆνες 66 πῆϊ Boeotice pro παῖ, πήποκα Dorice⟩ 68 εὔθυραι 74 ἐπιπεσών 75 γαργενεῖς

HES. Ad 22 πεπληρωμένα, κεχορτασμένα ⟨ἐμπεφ—⟩ 27 πεφρίκασι (Λ 383)· δεδοίκασι Ad 28 πεφρικέναι Ad 29 ἢ πεφυκότα (Ζ 488) 30 πεφυγμένος (α 18)· πεφευγώς 31 πεφυζότες (Φ 6. 528)· μετὰ δέους φεύγοντες 53 Πήδαιον (Ν 172)· πόλις. καὶ ὄνομα κύριον (Ε 69 ex em. Aristarchi) Ad 57 πόλις (Ζ 35), καὶ — καὶ κύριον ὄνομα (Ζ 21), καὶ ἵππου (Π 152) 61 πηδύειν· νάειν. βλύζειν. βρύειν ⟨πι—⟩ 62 πηδύειν· πηγάζειν. ὀμβροῦν. ἱδροῦν ⟨πι—⟩ 63 πηδυλίς· πέτρα, ἐξ ἧς ὕδωρ ῥέει ⟨πι—⟩ 65 πήθων ⟨πίθων⟩· πίθηκος 72 πηκτόν (Ν 703 al.)· ἐκ πολλῶν ξύλων πεπηγμένον 73 πηκτὸν ἄροτρον (Κ 353)· τὸ ἀπὸ δύο ἀρότρων. εἰσὶ γὰρ καὶ μονόβολα ⟨—ξυλα⟩ 76 πῆλαι (Π 142)· κραδαίνειν, σεῖσαι 78 πῆλεν (Ζ 474)· ἔπαλεν

Πηλέως μάχαιρα (Ar. Nub. 1059)· παροιμία, ἣν ἐκ πλήρους Ἀριστοφάνης ἀναγράφει οὕτω· μέγα φρονεῖ μᾶλλον, ἢ ὁ Πηλεὺς τῇ μαχαίρᾳ [ad 79] [80. 81]

Πήληξ (Ο 608)· περικεφαλαία, ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι, ὅ ἐστι κινεῖσθαι. καὶ δῆμος (Aeschin. 73, 22)

Πηλιάδα (μελίην Π 143)· τὸ δόρυ [84]

πηλιδνόν· πελιδνόν

πηλίκον· οἷον, ὁποῖον, ποταπόν. διάφορον [87]

πηλίναις· χοϊκαῖς

πήλινος· ἐκ πηλοῦ, χοϊκός [90]

πηλός (Soph. 710)· οἶνος. Ἴωνες, ἔνθεν καπηλεῖον καὶ κάπηλος ὁ τὸν οἶνον πωλῶν

πηλὸς αἴδνός· περὶ τὴν Λιβύην ἐστὶ τόπος. καὶ τὸν ὁρίζοντα ὠκεανόν

πήλυξ (Lacon.)· ῥαγάς ⟨q. v.⟩

πῆμα· βλάβη. † ἀναπημονή ⟨ἄτη. π—⟩ [95]

πημαινούσης· κακούσης. καὶ τὰ ὅμοια

πήμασι· κακοῖς. [ad 97] βλάβαις [98]

πῆμος· πηνίκα

πῆν· πῆ καὶ πῆν ἐπὶ τοῦ κατάπασσε καὶ καταπάσσειν

πήνα· ἀπήνη ⟨benna? an πήνεα· πήνη?⟩

Πηνειός (Call. Del. 105)· ποταμὸς ἐν Θεσσαλίᾳ [2203]

πηνέλοψ (Ibyc. Stesich. Ar. HA.)· ὄρνις ποιός

πηνηκίζειν (Cratin. fr. XLIX)· ἀπατᾶν

πηνηκισμάτων· φενακισμάτων (2181)

πήνην· [ad 7] λέγεται ἡ ἐργασία

πηνία· ἐντίθεταί τινα τοῖς πλακοῦσι λεγόμενα πηνία. ἔστι δὲ λευκὰ καὶ προσόμοια τοῖς πηνίοις ὄντως (Poll. VI 79)

πηνίκα (Menand. p. 179)· πότε [ad 9]

πηνίκα δέ· [ad 10] πότε δέ

πηνίκη (Arist. p. 1176)· θρίξ. ἐμπλοκή

πηνίον (non Ψ 762)· πανούκλιον (**panuvellium**). ἢ ἄτρακτος, εἰς ὃν εἱλεῖται ἡ κρόκη [13]

πῆνος· ὕφασμα

πηνώμενον· πηνιζόμενον. τριβόμενον

πῆξαι (Hom. ?)· κατασκευάσαι. στῆσαι

πήξας (λ 128?)· στήσας. βαλών. κατασκευάσας [18]

πηοί (Γ 163 Hesiod.· φίλοι)· συγγενεῖς, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι. ἀγαθοί. ἀναγκαῖοι. ἀνδρεῖοι

πήραξον (Cretes)· ἀφόδευσον

Πηρεφόνεια· Περσεφόνεια. Λάκωνες

πηρία· Ἀ(σ)πένδιοι τὴν χώραν τοῦ ἀγροῦ [23]

πῆριξ· πέρδιξ. Κρῆτες

πηρίς· ὄσχη, κήλη, αἰδοῖον. καὶ ἱερείου ταυρία

πηροῖς (cf. Plat. Phaedr. 257 A)· βλάπτοις [27]

πηρόν (Simonid. iamb. VI 22)· τὸν παντάπασι μὴ ὁρῶντα

πήρωσις (Plat. com. p. 697)· βλάβη. λύπη. τύφλωσις

† πήσασθαι· μέμψασθαι

πήτεα· πίτυρα

πητῖται· πιτύρινοι ἄρτοι. Λάκωνες [33]

πῆχυς· νεῦρον, ἢ τὸ τοῦ τόξου μέσον· ἔνιοι τὰ ἄκρα. κιθάρας δὲ πῆχυς ὁ ἀγκών. ἢ ὁ εἷς καὶ ἥμισυ πούς

πηῶν (Antimach.)· φίλων. συγγενῶν

πιαζόμενος· θλιβόμενος

πιαίνει (Eur. Cycl. 333)· σιτεύει. λιπαίνει [38. 39]

πιαλέον· λιπαρόν [41]

πίαλον· παράλευκον

πῖαρ (Λ 549)· τὸ κράτιστον. καὶ στέαρ. ἢ τὸ πέρας (ε 289). καὶ λιπαρόν

COD. 91 καὶ πήλιον post 90 92 cf. αἴδνόν 2200 πῆχαι πῆν — καταπάσσαι 5. 6 πηνι| 7 πήνειον, τὸ ἀνάπτειν 9 ποτέ 10 ποτέ 11 ἐμπλοκεῖ 12 ἄδρακτος 15 πηνάμενον 24 πήριξ 25 cf. περίνα 27 ἐνεὸν δὲ 31 πήτυρα 32 πητεῖται, πητύριοι 33 πηχέων 42 πιαλόν 43 cf. ἐκπῖαρ, πέαρ

HES. Ad 79 ἐδόκει γὰρ σωφροσύνης γέρας εἰληφέναι ..... (app. prov. p. 446) 80 Πηλιάδες (Α 1)· τοῦ Πηλέως παῖδες 81 πηληκίσματα· φενακίσματα ⟨πηνη—⟩ 84 Πηλιάς (Υ 277)· ἰδίως τὸ τοῦ Ἀχιλλέως δόρυ· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν 87 πηλίκοις (Galat. VI 11)· διαφόροις. καὶ τὰ ὅμοια 90 Πήλιον (Β 757)· ὄρος ἐν Θεσσαλίᾳ 95 πημαίνει (Ο 42)· βλάπτει, κακοποιεῖ Ad 97 πήμασι 98 πῆ μέματον (Θ 413)· ποῦ προθυμεῖσθε 2203 Πηνελόπη· ὄνομα κύριον Ad 7 τὸ ἀνάπτειν Ad 9 ἢ τότε Ad 10 ὅτε δὲ ἡ 13 Πηνιός· ποταμός (2202) 18 πῆξε θυμόν (Ξ 40)· ἔπληξε τὴν ψυχήν 23 Πηρίη (Β 766)· πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ 27 πηρόν (Β 599)· ἐστερημένον τῆς φωνῆς. ἔνιοι δὲ πεπηρωμένον καὶ βεβλαμμένον αὐτοῦ τὴν διάνοιαν. ⟨καὶ ὀξυτόνως μὲν⟩ τὸν (ἐ)νεὸν καὶ ἄφωνον· προπερισπωμένως δὲ τὸν τυφλόν 33 πήχεων (Xen. An. IV 7, 16)· πηχῶν ⟨Moer.⟩ 38 πιανάτω (Ps. XX [XIX] 3)· λιπανάτω 39 πιαινέτω· λιπαινέτω 41 πιανεῖ στυγνῷ (Eur. Tro. 126)· τῷ θρηνητικῷ ὕμνῳ ⟨cf. παιᾶνι⟩

†πιάτοις· τὸ ἄσημον ἀργύριον

πίγγαλος· σαῦρος ὁ καλούμενος χαλκίς

πίγγαν· νεόσσιον. Ἀμερίας. γλαυκόν

πίδακες· σταγόνες. †πήγξ

πιδακοέσσης (cf. Eur. Andr. 116)· καθύγρου

πῖδαξ· λιβάς, κρήνη, ἀναβολὴ ὑδάτων, πηγή, ἄκρα ὕδατος

πίδαξι (Herod. IV 198)· πηγαῖς

πιδηέσσης (Λ 183)· καθύδρου, πιδακώδους. καὶ ἡμεῖς πιδᾶν λέγομεν τὸ ἀναβάλλειν ὑγρόν [52]

Πιδώ· δῆμος [54]

πιέζειν· κατέχειν. θλίβειν, σφίγγειν. μαλάσσειν. βαρεῖν

πίειρα (τ 173)· λιπαρά. εὐδαίμων, πλούσια. καὶ πιείρη (Τ 180)

Πιερία (Eur. Bacch. 410)· ὄρος [ad 57] ἐν τῇ Θρᾴκῃ

Πιερίδες (Eur. Med. 832)· αἱ Μοῦσαι ἐν Μακεδονίᾳ

Πιέρι.. (Thuc. V 13)· ἡ ἀκρώρεια τοῦ ἐν Μακεδονίᾳ ὄρους

πιέσαι· πιάσαι [61]

πιῆναι· ὠφελῆσαι. αὐξῆσαι

πιθάκναι καὶ πιθάκνια (Plat. com. p. 655 Eubul. p. 265)· οἱ μικροὶ πίθοι. καὶ σιπύαι

πιθανάς (Plat. Civ. 568 C)· εὐπίστους [65]

πιθανόν· ἀληθινόν. πιστόν. εὐπ(ε)ιθές [67]

πιθήσας (Δ 398)· πιστεύσας. πισθείς. πιστωθείς [69. 70]

πιθοίγια· ἑορτὴ Ἀθήνησι [72]

πιθών (Eur. Ion. 840)· π(ε)ίσας

πικαῖσι· πικραῖς [75]

πίκειν· ξαίνειν ⟨πει—⟩

πίκεται· κτενίζεται ⟨πει—⟩

πικόν (1228)· πικρόν. Χαλδαῖοι (Abac. I 6)

πικρόν· χαλεπόν. ἀργαλέον

πικρῶς· κατακόρως. ἀκρατῶς

πίλημα· ζώνη. μίτρα

†πιλιπαγμός· ποιά τις φωνή

πίλνα· προσήγγιζε

†πίλναι· προσεγγίσαι [85]

πιλνάμενον· ἐμπελαζόμενον, †πιγνύμενον

(π)ίλνασθαι· ἐγγίζειν, πλησιάζειν, προσάγειν [88]

πιλνόν· φαιόν. Κύπριοι

πίλοις· πιλωτοῖς (pulvinaria)

†πιλός· κοχλιός

πῖλος χαλκοῦς (Ar. Lys. 562)· εἶδος περικεφαλαίας

πιμελή· στέαρ, πιότης, λίπος

πιμελής· εὐτραφής. λιπαρός [95. 96]

πίμπλαμαι· πληροῦμαι [98]

πίμπλαται (Aesch. Pers. 133)· πληροῦται

πιμπρᾶν (Eur. Tro. 81?)· ἐμπυρίζειν φυσᾶν. καίειν

πίμπρασθαι (Nic. Th. 306)· ......

πίμπραται· ......

?πεμφθοί· ὀφθαλμῶν τὰ μελανά. Ἠλεῖοι

πῖνα (Com. V p. 810)· εἶδος ἰχθύος. καὶ ὀστρεῶδες κογχύλιον

πίνακας· τὰς σανίδας. καὶ τὰ θραύσματα (μ 67) τῶν †ὀρνεῶν. ἄλλοι δὲ τὰς δέλτους. καὶ οἱ ἐπὶ τῶν σκυτοτομικῶν τραπεζῶν λίθοι. καὶ τὰ ἄκρα τῶν ξύλων

πίνακες· ἀναγραφαί. εἰκόνες

πινακίδος· ὄρχησις ποιά

πινάκιον· τὸ λεύκωμα. τινὲς δὲ σύμβολον δικαστικόν [2309]

πινακίρ (Lacon.)· πινακίσκος

πίνακος κουρά· τὰ τμήματα, καὶ ἀποκαθάρματα τῶν ξύλων

πινακοπώλης (Ar. Avv. 14)· ὀρνιθοπώλης. τίλλοντες γὰρ αὐτὰ καὶ τιθέντες ἐπὶ πίνακος ἐπώλουν, τὰ λεπτὰ ὁρμαθίζοντες

πίναξ· ζωγραφία. ἱστορία. ἀναγραφή. περιοχή

πιναρά· ταπεινά, εὐτελῆ, ἐλάχιστα. ῥυπαρα

πιναρός· ῥυπαρός. εὐτελής, ἐλάχιστος

πίνος· ῥύπος. καὶ τὰ ὅμοια

πινόεν· ῥυπαρόν. πιναρόν

COD. 44 ἄσιμον 45 cf. πιπαλίς et ζίγνις 46 πιγγανεόσσιον 51 πιδειέσσης — πίδαν — ἀναβάλλον 56 πίε$\underset{\vartheta}{\rho}$α — εὐδαίμονα — πιείρη 57 ἐν τῇ Θάκῃ post 2253 62 πιῆλαι 63 σηπυῖαι 65 ἀλῆ 71 πιθοίπα 74 πικᾶσι 78 cf. 1228. 2274 81 πίλιμα — μήτρα 90 πιλοῖς 92 πιλὸ 2303 cf. πεσσοί 5 σκυτίνων (Schneider ad Theophr. CP V 5, 1) 7 πινακιδοῦς

HES. 52 πίδναται (Τ 93)· προσπελάζει 54 πιέειν (δ 419)· πιεῖν Ad 57 [ἡ λιπαρά] 61 πιεσθείς (θ 336)· δαμασθείς 65 πιθανολογία (Coloss. II 4)· διάλεξις ἀληθής 67 Πιθήνης πόλις (Eur. Tro. 1112) 69 πιθάρχει· πίσθητι 70 πιθοῖ· πισμονή, πίστις 72 πιθραύσκεται· φανεροῦται 75 πικέλα· πίσσα, Ῥωμαῖοι 85 πίλναται (Τ 93)· προσπελάζει 88 πίλνατο (Ψ 368)· προσεπέλαζε, προσήγγιζε. καὶ τὰ ὅμοια 95 πιμέντα· φάρμακα (pigmenta) 96 πιμεντάριος· φαρμακὸς καὶ μυρεψός 98 πίμπλαντο (κ 248)· ἐπληροῦντο 2309 πίνακι πτυκτῷ (Ζ 169)· δέλτῳ

πινοτήρης· πινοφύλαξ λεγόμενος. Πῖνα δὲ εἶδος ὀστρέου (Ath. 89 D)
πινυμένην· συνετήν
πίνυσις· σύνεσις [21—24]
πινυτῶς (Epicrat. com. p. 370)· οὕτως φρονῶν
πινῶδες (Eur. Or. 219)· ῥυπαρόν. ξηρόν
πινωδία· ἀκαθαρσία [28—31]
πίονες· στεατῖται πλακοῦντες
πίονος· λιπαροῦ. †ἀγρίου. [ad 33] μεγάλου [34]
πιπαλίς· ἡ παρά τισι χαλκίς, παρὰ δὲ ἐνίοις σαύρα
°πιπάλλων (Aesch. Cho. 152)· κραδαίνων, πάλλων [37]
πιπίζειν (Ar. Avv. 307)· κατὰ μίμησιν ἡ λέξις πεποίηται τῆς τῶν ὀρνέων φωνῆς. λέγουσι δὲ τὸ ποτίζειν ἢ ⟨καὶ⟩ πιπίσκειν
Πίπλειαι· αἱ Μοῦσαι ἐν τῷ Μακεδονικῷ Ὀλύμπῳ, ἀπὸ κρήνης Πιπλείας
πιπλῶν· πληρῶν
†πίπον· ἄκρον
πιπράσκει· πωλεῖ [43]
πιπώ (Ar. HA. IX 1, 21)· ὄρνεον πολέμιον, ὥς τινες, ἐρῳδιῷ [45—47]
πιρίσσας· ἐλέφας
Πῖσα· πόλις, ὅπου τὰ Ὀλύμπια ἐπιτελεῖται (Pind. Ol. II 4)
πῖσαι (Hippocr.)· ποτίσαι
πισάκιον· περιστόμιον
πισάκνα (Lacon.)· πιθάκνη [53—55]
πίσιρα· πίτυρα. Ἀχαιοί
πισιρῖται· πιτύρινοι ἄρτοι [58. 59]
πισμός· πιστήρ. ποτίστρα. ληνός [61]
πίσορ· πίθος. Λάκωνες
πισσᾶται (Ctesias Phot. Bibl. 41, 1)· οἱ τὴν λευκὴν ἔχοντες λέπραν (cf. κάρβανοι)
πισσοκωνίας (Cratin. fr. CLXII)· Διόδοτος πισσοκωνίαν εἶπεν διὰ τὸ τὰ πρόβατα πίσσῃ χρίεσθαι
πισσοκωνήτῳ πυρί (Aesch. fr. 113)· πίσσῃ χρίουσιν, ἵνα τάχιον κατακαίηται. Κωνῆσαι δέ ἐστι τὸ περιενεγκεῖν [66]
Πίστα· Πίστειρα πόλις. οὕτως εἶπεν (Aesch. Pers. 1)
πιστὴν γνώμην· βεβαίαν [69]
?πίστις· ἀπόδειξις
πιστήριον· ποτιστήριον. πῖσαι γὰρ τὸ ποτίσαι. καὶ πῖστραι (Eur. Cycl. 29) αἱ ποτίστραι [72]
πιστούμενος· πιστά τε ποιῶν, βεβαιούμενος τὸ λεχθέν
πισύγγιον (Com. an. CCCXXIV)· σκυτεῖον
πισύγγων (Sappho)· σκυτέων
πίσυνοι (Θ 226)· πεποιθότες, πεπιστευκότες [77]
πίσυρας (Ο 630)· τέσσαρας ⟨2034⟩
πισύρων· τὸ αὐτό [80. 81]
Πιτανάτης στρατός· ὁ τῶν Ἑλλήνων, ἤτοι ἀπὸ μέρους, ἢ διὰ τὸν Μενέλαον, ὃς ἦν Πιτανάτης, οὗ χάριν ἐστράτευσαν. ἔστι δὲ ἡ Πιτάνη φυλή
Πιτανάτης· ὁ Πιτανάτης λόχος αὐτοσχεδιάζεται, οὐκ ὢν ταῖς ἀληθείαις. Πιτανάτῃ δὲ ἀγῶνι γυμνικῷ ἐν Πιτάνῃ ἀγομένῳ (Thuc. I 20 Herod. IX 53)
°πιτίμια (Eur. Hec. 1077)· τὰς ἀξίας τιμωρίας (ἐ)πιτίμιά φασιν
πιτνάς (λ 391)· ἐκτείνων τίμιά φασι
πίτνει· πίπτει: ἐκτείνει ⟨ad πίτνησι⟩

COD. 18 πινο δὲ 35 cf. πίγγαλος, σκίγγος 36 πιπάλων 39 πιπλίαι — ὀλυμπίω — πιπλίας 44 πιπῶ — πολεμικὸν — ἐράδιος (48 πιρίας· ἐλέας Ath. II 65 B?) 49 πῖσαι 50 πίσαι 56 πίσυα, πίτηρα (cf. πήτεα) 57 πισῆσαι, πυτηρινοί (cf. πητῖται) 64 πισσοκονίας· αἰόδοτος 65 πισσοκονήτω πυρὶ πίσση 67 πιστήρα 74 σκυτίον 75 πισύγχων 79 πισύρω, τῶ αὐτῶ 82 ἐστράτευσεν 83 πιτανάτηδι ἀγῶ.., γυμνικῶ 86 πιτνεῖ

HES. 21 πινυτή (υ 228)· σύνεσις, φρόνησις 22 πινυτήν (Π 289)· σωφροσύνην 23 πινυτός (α 229)· σώφρων, συνετός 24 πινυτόφρων (Greg. Naz. p. 206, 1 Dronk.)· σωφρονέστατος, συνετώτατος 28 πιόμενα (Ν 493)· ποτιζόμενα 29 πίονα (Hom.)· λιπαρά. πλούσια 30 πίονα ὄργανα (δ 318)· νῦν τὰ γεωμετρικά, κατ' ἐξοχήν, τὰ ἡμᾶς πιαίνοντα 31 πίος· εὐσεβής (pius) Ad 33 εὐτραφοῦς (Ι 207). πλουσίου (Ε 512) 34 πιότατον (Ι 577)· λιπαρώτατον 37 πίπαν· τὸν ἀκριβῆ τοξότην (Parin) 43 πίπτωσι (Λ 243)· φονεύωνται 45 πίγαρ ἐπαλλάξαντες (Ν 359)· ὅταν σχοινίου ἀποτείνωσιν ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας 46 πιπνύοντα (Λ 600)· †σχολεύοντα 47 πίρινθα (Ω 190)· βῆμα. καὶ τὸ ἐπὶ τῆς ἁμάξης πλέγμα, τὸ πλινθίον 53 πισέα· κάθυγρος καὶ ποώδης γῆ 54 πίσεα πιήεντα (Ν 9)· διύγρους τόπους 55 πίσῃ (υ 23)· πίσματι 58 πίσιρα· ἀγγεῖα 59 πίσματα (ζ 269)· τὰ ἀγκύραια σχοινία 61 πισόμενον· γενησόμενον ⟨ἐπεσσόμενον⟩. παθησόμενον (Herod. IX 37) 66 πιστά (Β 124)· βέβαια 69 πιστήρ· λῖνος ⟨l. πιεστήρ· ληνός⟩ 72 πιστός (Ο 437)· εὐπειθής 77 πίσυνος (Ε 205)· πεποιθώς, πιστεύων, θαρρῶν 80 πίσω· πράξω 81 πιστώσαντες στῶ (Ζ 233)· πίστεις ἀλλήλοις ἔδοσαν

πίττη· πίσση
πιτυδάνη· ἀσκὸς μικρός [89]
πιτύλοιν (Eur. Tro. 817)· ταῖς καταφοραῖς τῶν τειχέων [90ª]
πιτύλοις· ταῖς καταφοραῖς τῶν ὑδάτων [ad 91] καὶ τοῖς ψόφοις τῶν ὑδάτων
πίτυλος· ὀρνιθάριόν τι ἄγριον ⟨πίπυλος?⟩. ἡ συστροφὴ τῆς χειρός, ὅταν †πικρῶς ἐπιφέρηται (Eur. Tro. 1235. δηλοῖ δὲ καὶ τὴν εἰρεσίαν, καὶ τὴν τῶν πυκτῶν ἑκατέρας χειρὸς συνέχειαν) ⟨4485⟩
πιτύλους (Eur. Tro. 1113 Arist. p. 975)· οἱ ἀλεῖπται τὰς ἐν περιόδῳ καταβολὰς τῶν πληγῶν· οἱ δὲ ναυτικοὶ τὸ πρὸς κέλευσμα ἐλάσαι [94]
πίτυρα· τὰ τῶν σίτων ἢ κριθῶν φλοιά [96]
πιφαλλίς· πίφιγξ [98. 99]
πιφαυσκόμενος (M 280)· σημαίνων, λέγων
πιφαύσκω (Aesch. Eum. 620)· παραδείκνυμι, ἀναφαίνω, εἰς φῶς ἄγω, σημαίνω
πιφαύσκων (K 502 al.)· ἐμφανίζων, παραδεικνύων, σημαίνων, λέγων. καὶ τὰ ὅμοια
πίφιγξ (Arist. HA IX 1)· κορυδαλός [2404-6]
πίων (Dor.)· λιπαρῶν
πλαγάν (Aesch. Ag. 367)· πληγήν [9]
πλαγγόνιον· μύρον τι παρὰ Ἀθηναίοις
πλαγγών (Call. Cer. 92)· κήρινόν τι κοροκόσμιον, σφαῖρα, καλαθίς ⟨κάχαρις?⟩. καὶ πλαγγόνες κεκρύφαλοι
(πλαγιάδδοντερ [Lacones]· οἱ γυμναζόμενοι ἐν τοῖς ἐφηβείοις) cf. 2479
πλαγιάσαι· παραλογίσασθαι. πλανῆσαι
πλάγιοι· δόλιοι
πλαγίως· δολίως. μὴ φανερῶς. ἀσυμφανῶς. αἰνιγματωδῶς
πλαγκτά· καμπτά [ad 15]
Πλαγκταί· οὕτω πέτραι τινὲς καλοῦνται, (ἀπὸ) τοῦ πλάζεσθαι αὐτάς· ἃς ἔνιοι Συμπληγάδας καλοῦσιν [17]
πλαγκ(τ)όν· ἀνόητον, τὰς φρένας βεβλαμμένον, πλανώμενον
πλαγχθέντες (ν 278)· πληγέντες. πλανηθέντες
πλάγχθη (α 2)· ἐστράφη. καὶ τὰ ὅμοια
πλαδαρόν (Nic. Th. 240 Hippocr.)· νοτερόν, ὕπομβρον. χαῦνον, ἀσθενές. ὑγρόν
πλαδαρώτερος· ἐκλυτώτερος. καὶ τὰ ὅμοια
πλα(δ)διῇ (Ar. Lys. 171. 900)· ματαΐζει. σοβαρεύεται
πλαδῶσαν· ὑγράν
πλαδῶσιν· ὑγροῖς. λιπανθεῖσιν. ἢ αἱ σάρκες αἱ μὴ ἐστερεωμέναι
πλάζεσθαι (π 151)· πλανᾶσθαι, ἀποσφάλλεσθαι [27—29]
πλάθανον (Theocr. XV 115)· κύκλων, ἐφ' οὗ πλάσσουσιν ἄρτους καὶ πλακοῦντας
πλαθείς· προσπελασθείς. δοθείς
πλαθεῖσα (Eur. Hec. 884 Andr. 25)· τὰ αὐτά
πλάθεται· παραγίνεται, προσπελάζει
πλάθους (Dor.)· πλήθους
†πλαῖσι· κλῇσι
πλαίσια (Ar. Ran. 800)· πλινθία
πλαίσιον (Xen. An. III 2, 36)· ἡ ἐν τετραγώνῳ τῶν στρατιωτῶν τάξις· καὶ πίναξ. καὶ πλινθίον. καὶ διὰ ξύλων τετράγωνα πήγματα
†πλαίτερ· πέτραι. οἱ δὲ πάτερ
πλάκα ἡλιακήν· τὴν ἀνατολικὴν γῆν, ἢ τὴν ἡλιακήν. Πλάκα καὶ τὴν ὅλην χώραν, καὶ τὴν †κοινὴν ⟨κοιλίαν?⟩, ἢ τὴν γῆν [40. 41]
Πλακία· χώρα παρὰ τὴν Θρᾴκην, εἰς ἣν ἀποικίαν ἔπεμψαν Ἀθηναῖοι [43]
πλακίς· κλινίδιον κατεσκευασμένον ἐξ ἀνθῶν, (ἐν) τῇ ἑορτῇ τῶν Παναθηναίων
Πλάκος· ὄρος τῆς Κιλικίας. τινὲς δὲ Πλακούσιον λέγουσιν (X 479)
πλακοῦς (Phanias Ath. 58 E)· ἐκτὸς τοῦ πέμματος καὶ ὁ σπερματικὸς τύπος τῆς ἡμέρας μαλάχης

ϑ
COD. 90 πιτυλίη 95 κρί 2407 λιπαράν 31 πλασθείς 42 ἀθηναίους

HES. 89 Πιτύια (B 829)· πόλις Θρᾴκης 90ª πιτυλεῖν· ψόφοις ὑδάτων Ad 91 [τειχέων] 94 πιτύνη (Aristoph. fr. CCXLIV)· κνῆκας, ὁ τὸν τυρὸν πογρίων (ων) 96 πίτυς (N 390)· δένδρον, ἐμφερὲς πεύκῃ 98 πεφαύσκετο (Φ 99)· φαῖνε λέγεων 99 πιφαύσκεται (O 97)· φανεροῦται, διασαφεῖ, φανεροποιεῖ 2404 πιφραύσκων· πιφαύσκων. λέγων, ἐμφανίζων 5 πίχυρον (Ierem. XXXI 25)· ἀνταπόδοσις 6 πίχυς· βραχεῖον μέτρον 9 Πλάγας (μ 61)· τὰς Συμπληγάδας πέτρους Ad 15 [πλαγκτά] 17 πλαγκτέ (φ 363)· παράφρων, καὶ πεπληγμένε τὴν διάνοιαν 27 πλαζόμενος (π 64)· ἐγγίσας. ἢ πλανώμενος 28 πλάζουσι (B 132)· πλανῶσι. διαμαρτάνουσι τῶν ἐπιθυμιῶν. σφάλλουσι 29 πλάζων (P 751)· πλανῶν 40 πλάκας (Exod. XXXI 17)· δέλτους 41 †πλακάτην ⟨ἠλα—⟩· ἐριουργικὸν ἐργαλεῖον 43 πλακίησιν· ἁμαρτίαις ⟨ἀπλ—⟩

πλακτήρ (Dor.)· τὸ τοῦ ἀλεκτρυόνος πλῆκτρον

πλᾶκτρον (Soph. fr. 157)· πλάνημα. † πλῆθος. ἢ τὸ πλῆκτρον [49. 50]

πλάνα· τριακάς

πλάνη· ἀπάτη

† πλανῆται· ἀστέρες. τρέχουσιν ἐπισήμοις. ἤτοι μετανάσται

πλάνος (Isocr. 385 D)· πλανήτης, ἀπατεών [55]

πλανύττων (cf. Ar. Av. 3)· πλανῶν

πλάξ· ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ὄρος. καὶ τὰ μεμαζωμένα. καὶ τὸ διπλοῦν. καὶ ἡ πλατεῖα πέτρα. ἢ πλάκας τῆς κοιλίας. καὶ ἡ γαστήρ (Aristot. p. an. III 14)

πλαριᾶν· μίγνυσθαι (θέλειν)

πλάσμα (Dem. 1110, 18)· σχηματισμός. ψεῦσμα. ἢ κτίσμα

πλασταρεύοντες· πλάσσοντες [61]

πλάστιγγι (Plat. Civ. VIII 550 E)· [ἰσχία

πλάστιγξ· μάστιξ. ἢ τοῦ ζυγοῦ τὸ ἀντίρροπον. καὶ τὸ νῦν λεγόμενον λίτρα. καὶ τὸ πρὸς τοὺς κοττάβους πινάκιον (Poll. VI 110). καὶ μέρος τι τοῦ αὐλοῦ. καὶ σύριγγος τὸ ζύγωμα

πλαστουργήσαντα· πλάσαντα, ποιήσαντα

πλάστρα (Ar. fr. VI 10 p. 1079)· ἐνώτια. καὶ θεῶν τύποι

πλατά· προσπελαστά

πλαταγώνιον (Theocr. XI 57 Nicand.)· τὸ τῆς μήκωνος καὶ ἀνεμώνης φύλλον

πλαταγωνίσας· ἀποληκυθίσας, καὶ ψοφήσας

?πλαταγεῖν· κροτεῖν ⟨v. λαταγεῖ⟩

πλάται· τῶν σπαθῶν τὰ πλατέα (Poll. II 181)

πλαταῖσαι· τὸ ὠμοθετῆσαι

πλαταμών· τόπος πλατὺς καὶ μέγας ὑποθαλάττιος. οἱ δὲ λεωπετρία. οἱ δὲ ὀλισθηρὰ πέτρα

πλάταν (Soph. Ai. 358)· [ad 73] πλοῖον [74]

πλάτανος· δένδρον, πρὸς ὃ οἱ γυναικονόμοι τὰς ζημίας ἐν λευκώματι ἐξετίθεσαν [76]

πλατεάζειν· ἀλαζονεύεσθαι. φενακίζειν

πλατεῖα· κόσμος τις [79]

πλατεῖαι· καρποὶ τῶν χειρῶν

πλατείαις (cf. Philemon. p. 18)· ῥύμαις, ἀγοραῖς

(πλατειάσαι (Pherecr. fr. XLVII)· τὸ πλατείᾳ τῇ χειρὶ πατάξαι

† πλατῆορ· .....

πλάτη (Hippocr. 410, 31)· ἡ ὠμοπλάτη. καὶ ἡ θαλασσία

πλάτιγξ· τῆς κώπης τὸ ἄκρον, ᾧ πλήσσεται τὸ ὕδωρ

πλᾶτιν (Lycoph. 821)· γυναῖκα. ἢ τὴν ἄθροισιν ⟨2499⟩

πλᾶτις· ἡ γυνή. † ἡ ἄπιστος, † κλώψ. σύνοδος, ἄθροισμα

πλατίσταχος (cf. Ar. Lys. 1001· γυν)αικεῖον αἰδοῖον. καὶ ἰχθῦς ποιός

πλατορόα· θυσία. Λίνδιοι

πλατυγίζειν (Ar. Eqq. 830)· καταλαζονεύεσθαι. ἀπὸ τῶν πλατῶν τῶν ἐν ταῖς κώπαις καὶ τῆς θαλάσσης

πλατύνειν· μηρύειν [91]

πλατὺν Ἑλλήσποντον (P 432)· τὸ κατὰ τὴν Τροίαν μέρος τοῦ Ἑλλησπόντου· ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸ μέρος τοπικῶς λέγων [93]

πλατὺ ὕδωρ (Aristot. meteor. 2, 3)· τὸ ἁλμυρόν

πλάτων· χαλκωμάτιόν τι, ᾧ τὸν ὀρὸν ἀντλοῦσιν, ὅτε γάλα συμπήσ(σ)ωσιν [96]

πλέα (Aesch. Prom. 696)· πλείη

?πλατύρ· δοῦλος. ἢ δῆμος

?πλάτυς· ἡ τῶν λοχόντων ἄθροισις ⟨2485⟩ [2500]

πλεγματεύεσθαι· ἐμπλέκεσθαι

πλέθρα· μέτρα γῆς. ἢ διύγρους καὶ βοτανώδεις τόπους

πλέθρισμα· δρόμημα ⟨1301⟩

πλεῖαι (B 226)· ἢ † πλείη. πλήρεις

COD. 47 ἀλεκτρυῶνος (48 πλάνημα ad πλάγκτρον?) 53 μετανάστεαι (—ται?) 57 μέρος — μεμαζόμενα (cf. ἐπλακίζετο) 61 cf. παστήρια πατήρια al. 66 πλαστά 71 πλαταῖς, τὸ ὁμοθετῆσαι 72 ἐπιθαλάττιος 77 ἀλαζωνεύεσθαι 78 πλατεία 79 πλατεία, δάοντες 83 θάλασσα 85 πλατιγυναικῶν τὴν 86 πλατίς 87 οἰκεῖον 2503 post 6

HES. 49 πλάκτος· παράφρων. πεπλανημένος ⟨2418⟩ 50 πλανίς ⟨στλαγγίς⟩· τὸ τῆς νύμφης χρυσοῦν διάδημα 55 πλάντων· ἄφρων, ἄνους ⟨πλαγκτός⟩. καὶ ἡ πλατεῖα πέτρα ⟨πλάξ⟩ 61 πλαστηρία (Eur. El. 835)· πλάγχνια Ad 73 πληγήν. ἢ 74 πλατάνιστον (B 310)· πλάτανον 76 πλατέα (B 474)· τὰ ἐν πλάτει νεμόμενα, μεγάλα 79 πλατειάδδοντες· οἱ γυμναζόμενοι τοῖς ἐφήβοις ⟨πλαγι—⟩ 91 πλατύ· μέγα. εὐρύ. ἁλμυρόν 93 πλατύ· μέγα, εὐρύ. ἁλμυρόν 96 πλάχθη (α 2)· ἐπλανήθη 2500 πλέαι (B 129)· πλεῖαι, πλήρεις

πλείην· τὴν ἔγχυον

πλεῖν· πλέειν

πλεῖν· πλέον. Ἀττικοὶ ἑκατέρως λέγουσιν [7]

πλείονες (Ar. Eccl. 1073)· οἱ τετελευτηκότες

?πλειόνει· σπείρει [11]

πλείου· πλήρους (Κ 579)·
ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνῃ
πλείου ἀφυσσάμενοι
καὶ (δ 319)·
ἀνδρῶν δυσμενέων πλεῖος δόμος

πλεῖς τὴν θάλασσαν· ......

πλειστηριαζόμενος· ὑπερβαλλόμενος. καὶ· (πλειστηριάζειν) τὸ ὑπερτιμᾶσθαι ὤνιον

πλειστηριάσαντες (Plat. com. p. 619)· πλείονος πωλήσαντες οὐ ὠνήσαντο

πλειστηριασμός· ὑπερθεματισμός (licitatio)

πλειστοβολίν(δα)· παίζειν ἀστραγάλοις

Πλεῖστος (Call. Del. 92)· ποταμὸς ἐν Δελφοῖς

πλειών (Hesiod. Op. 615 Call. Iov. 89)· ὁ ἐνιαυτός. ἀπὸ τοῦ πάντας τοὺς καρποὺς τῆς γῆς συμπληροῦσθαι [20]

πλέκει (Eur. Andr. 66)· μηχανᾶται

†πλέκεται· μαστιγοῦται. συκοφαντεῖται ⟨πεκ—⟩

πλέκος (Ar. Pac. 528)· πλέγμα

πλεκτή (Plat. com. p. 622)· σειρά, ἡ ἐξ ἱμάντων

πλένναι (Hippocr.)· μύξαι

†πλέμνιον· ἀρχαῖον. πλῆρες

πλεονασμός· ἐπίδοσις

πλεονέκτα· βίαιε

πλεονεξία· τὸ πλέον τοῦ δέοντος ἔκ τινος λαμβάνειν

πλευμονία (Menand. fr. XXXI p. 243)· νόσος ἡ ἐρωτική

πλευρῖτις· νόσος ὀλεθρία [32]

πλεφίδερ· ἡ πεφρυγμένη σησαμίς

πλεφίς· σησαμίς

πλέφ· πλήρεις. καὶ πλέω· τὸ κολυμβῶ [35]

πλέως (Aesch. Prom. 42)· πλήρης

πλήγανον· βακτηρία

πληγάς· δρέπανον

†πληγεῖον· παλαιόν

πληγενεῖς· οἱ μὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὄντες πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφοί ⟨cf. ἔνδοι ἴτιναι⟩ [42]

πλήθει· πελάζει. ἢ κρείττονι ἀριθμῷ [44]

πλῆθος· ἀθροισμός, ὄχλος

πλήθουσα· πλεονάζουσα, πλήρης [47]

πλῆθρον· κλῆθρον. ἢ εἶδος μέτρου ⟨πλέθρον⟩ [49. 50]

πλήκτης· μάχιμος, ὑβριστής

πληκτίζεσθαι (Ar. Eccl. 963)· μάχεσθαι, ὑβρίζειν

†πληγεῖτε· ἀπεγνωσμένοι. ἀνίατοι, ἀδιόρθωτοι, συντριβῇ καὶ ἀφανισμῷ ὑπεύθυνοι

πληκτικώτερον (Aristot. HA. IX 1)· ὑβριστικώτερον

πλῆκτρα (Aristot. p. a. IV 12 Ar. Av. 759)· τῶν ἀλεκτρυόνων αἱ ἐν τοῖς ποσὶ κερατώδεις ἐξοχαί ⟨2447⟩

πλῆκτρον· τὸ τῆς κιθάρας, ἐν ᾧ κινεῖ τὰς χορδάς ..... ἢ τὸ προσπελάζον ἢ τὸ πλῆσσον. καὶ τὸ μέρος, καθὸ ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ τῇ κοτύλῃ προσπελάζει· καὶ διὰ τὸ πεπλῆχθαι τὸν μηρόν

πλῆμα· πλήρωμα

πλημαθῆναι· πλησθῆναι

†πλημαινόν· παλαιόν ⟨2566. 2526⟩

πλημμελεῖ (Plat. Legg. 731 D)· ἐκμελεῖ. οὐ συνῳδὰ λέγει, ἁμαρτάνει

πλημ(μ)ελής· ἀμελὴς ἢ †πολεῖον πλάσσον καὶ τὰ ὅμοια [62]

πλημμύρει (Call. Del. 263)· πέπληθεν

COD. 7 πλεῖον 12 ἀθήνησι πλείους ἐγγυσσαμένη — δῆμος 13 πλεἰστη, ἡ θάλασσα 17 πλειστοβάλειν 33 πλεφίλερ 35 πλέω, πλήρης ⟨43 βλῆθρον· κλεῖθρον Choerob. Orthogr. 386, 34⟩ (59 ἐξηυλημένον? an ἐμπλήμενος· πλέως) 61 ποπλεῖον (alterum π̄ a rubricatore)

HES. 7 πλεῖον (Δ 262)· πλῆρες 11 πλειοτέρῃ σὺν χειρί (λ 358)· πλείονι καὶ πλουσιωτέρα. ἢ σὺν πλείοσι χρήμασι 20 πλέθρον· πο ρ..... πῆχυς ξω̄ καὶ πόδα ἕνα 32 Πλευρών (Β 146)· πόλις τῆς Αἰτωλίας 35 πλεώνυξ, τῶν δύνυρα (Κ 252)· πλειώμερος, καὶ νυκτὸς αἱ δύο μοῖραι. ὁ τρόπος ἀναστροφῆς 42 πλήγη (Ν 394)· ἐξεπλάγη 44 πλήθει πρόσδε βαλόντες (Ψ 639)· τῷ πλήθει τῶν θεωμένων συνεργηθέντες, ὅ ἐστιν βοηθηθέντες. ἢ τῷ πλήθει τῶν θεατῶν κωλυθείς, ἢ τῷ πλήθει τῶν ἁρμάτων ἐμποδισθείς, ἢ τῷ πλήθει τῶν ἡνιόχων. δίδυμοι γὰρ ἦσαν οἱ ἡνιοχοῦντες 47 πλήθουσαν (Σ 484)· πλήρη 49 πληθύς (Β 278)· ὄχλος, δῆμος 50 πληϊάδες (Σ 486)· πλ(ε)ιάδες. ἔστι δὲ ἑπτὰ ἄστρα, πλησίον τοῦ ταύρου, ὀνομασθέντα ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν Πληϊόνης 62 πλημμύρα (Iob. Luc.)· ῥεῦσις ὕδατος, πλῆθος

πλημ(μ)υρίς (ι 486)· τὸ ὅρμημα τῆς θαλάσσης. ἡ ἐπίρρυσις. οἱ δὲ πλήμνη. ‚πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο‘

πλημμῦρον· μεστόν, πεπληρωμένον

πλήμνη· ἡ χοινικὶς τοῦ τροχοῦ ἢ τῆς σύριγγος. ἀπὸ τοῦ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος. καὶ ὕδωρ τὸ ἐπὶ γλεῦκος ἐπιχεόμενον

†πλῆμνος· ἀφρός (πελανός?) [68]

†πλήμνῳ· παλαιῷ (2559)

πλημοχόη (Eur. fr. 595)· τῇ ὑστεραίᾳ τῶν μυστηρίων κοτυλίσκους πληροῦσιν, οὓς καλοῦσι πλημοχόας

πλήν· ἐκτός, ὅμως

πληνοδίᾳ παρανόμῳ †τετιμημένῃ· τῇ πεπλανημένῃ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, τουτέστιν ἀδίκῳ

πλῆντο (θ 57)· προσεπέλασαν. καὶ ἐπλήσθησαν

.πληνώδους· ἀσθενοῦς

πλῆξαι (Apoll. lex.)· πατάξαι ἐκ χειρός

πλήξαντα καὶ πληγέντα· εἰκόνα ξυλίνην ὁ Δαίδαλος χαριστήριον τῆς Ἰκάρου ταφῆς .....

ε

†πληξάρα· πυλάθιον [78]

πλήξιππος· ἱππότης, ἱππικός [80. 81]

πλήρωμα· ναῦς τραγική

πληρωτής (Dem. 547, 19)· ἐράνου συναγωγός [84. 85]

πλησιαίτερον (Xen. Mem. II 1, 23). [87]

πλησιφαής· ἡ πληροσέληνος ἡμέρα

πλησμοναῖς· ὑπερβολαῖς. ἢ πεπληρωμέναις (Monostich. 159) [90]

πλῆσον· πλήρωσον

πλήσσων· ῥηγνύων, σχίζων. τύπτων, ἀδικῶν, βλάπτων [93]

†πλητήσαντα· δηλοῦντα

πλήτης· πλησιαστής

†πλητίνες· δέλτοι [97]

†πλήτομον· παλαιόν. Ἀχαρνᾶνες [99]

πλίγμα· βῆμα. ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ παλαιόντων, ὅταν περιβάντες τοῖς σκέλεσι κατατρέχωσιν

πλινθεύεται· ἐξαπατᾶται. ἐπὶ ἀναισθήτων

πλινθίδες· δοκίδες

πλίνθος· μέρος τι τῆς κεφαλῆς τοῦ κίονος. ἢ πηλὸς ὀπτηθείς [2604]

πλίξαντα· διαναβάντα, καὶ ἀναστάντα, καὶ διαβάντα

πλίσσοντο (ζ 218)· διέβαινον [7]

Πλοάδες τῶν ἐν Ἐρχομενῷ (Theophr. HPl. IV 10, 2. 12, 4· νῆσοι) τινες οὕτω καλοῦνται

πλοιάρια (Ar. Ran. 139 Menand. p. 88)· πλοῖα μικρά. ἢ ὑποδήματα ποιά

πλόϊμα (Dem. Thuc.)· τὰ πλῷ πεμπόμενα

πλόκαμα· τὰ περιόστεα νεῦρα

πλόκαμοι (Pind. P. IV 145 Ξ 176)· κόνδυλοι τριχῶν πεπλεγμένοι

πλοκαμώδεα· τὸν οὖλον βόστρυχον

πλόκος· πλόκαμος [15. 16]

πλόμενον· φανέν. γεννώμενον (γενό—)

†πλουᾶται· πλουθήσεται [19]

πλοῦς· πλοῦς τῆς νεὼς τὸ περίγραφον, μέχρι οὗ τὸν φόρτον λαβεῖν ὀφείλει. ἀλλὰ καὶ τὴν πεζὴν ὁδὸν πλοῦν (Nic. Ther. 195 Antimach.) ἔλεγον

πλουσιόδωρος· πλουσίως χαριζόμενος

†πλούσιον· †θαλασσιοειδές. οἱ δὲ τὸ ὕδωρ

Πλουτεύς (Mosch. III 119)· Ἅιδης

πλούσιος· χρημάτων καὶ περιουσίας κύριος

πλοῦτος· ἡ ἐκ τῶν σπερμάτων ἐπικαρπία, καὶ ἡ πανσπερμία

Πλούτων· ὁ καταχθόνιος δαίμων [27]

πλύνει· καθαίρει

πλύνεται· βλασφημεῖται, λοιδορεῖται [30]

COD. 67 πλημμυρεῖ 68 πλύμνη — πόντου 69 πλημυρόν 76 δὲδαλός (Eustath. 882, 38) 77 πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ Π 115 86 [έτερον (an —έσερον!) 2600 πλῆγμα — παραβάντες — κατέχωσιν 2605 πλήξαντα 6 πλήσσοντο 8 ἐπερχομένων cf. ἐπιληΐδες 10 πλοίματα, τὰ 16 δολίων post 17

HES. 68 πλῆμναι δὲ (Ε 726)· αἱ περιέχουσαι τὸν ἄξονα χοινικίδες 78 πλήξας· τύψας (Π 332). †θαυμάσας 80 πληξίππῳ (Β 104)· τῷ πλήσσοντι τοὺς ἵππους· δι' οὗ τὸν ἱππότην δηλοῖ 81 πλήρωμα (Ps. XXIII 1 Rom. XI 25)· πλῆθος, ἀναπλήρωμα 84 πληροφορία (I Thess. I 5)· βεβαιότης 85 πληρώσας· πλήσας 87 πλησίον (Β 271 al.)· ἐγγύς 90 πλησίστιον (λ 7)· τὸν ἄνεμον, πληροῦντα τὸ ἱστίον 93 πλήσσοντο (ζ 218)· διέβαινον 97 πλῆτο· ἐπλήσθη (μ 417). ἤγγισεν (Ξ 439) 99 πληάδα (Iob. IX 9 gl.)· πλῆθος ἄστρων ἐν οὐρανῷ 2604 πλίξ· τὸ βῆμα. καὶ πλίγματα· τὰ πηδήματα. ἔλεγον δὲ πλὶξ καὶ τὸ ἀπὸ τῆς χειρὸς εἰς τὸν λίχανον διάστημα, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν ὀστοῦν margo 7 πλιστάκις (Eccles. VII 23)· πλεονάκις πολλάκις 15 πλόκιον (Cantic. VII 5)· εἶδος περιδερέου 16 πλοκίων (ν 295)· πεπλεγμένων. δολίων 19 πλοῦγε καὶ δεῖ (Dem. 241, 17. 242, 25)· οὐδ' ὅλως 27 πλοχμοί (Ρ 52)· πλόκαμοι, ἐμπλοκαί 30 πλυνοί (ζ 40)· πύελοι, ἐν αἷς τὰς ἐσθῆτας ἔπλυνον· ἢ βόθρον, ὅπου πλύνουσι

πλυνὸν καταπλυντήριζε (Com. an fr. CLXX) καὶ **πλυνθήσομαι**· Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν λοιδοριῶν λέγουσι

πλυντήρια (Xen. Hell. I 4, 11)· ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν ἐπὶ τῇ Ἀγλαύρου τῆς Κέκροπος θυγατρὸς τιμῇ ἄγουσιν

πλυσμός· πλυτήρ [34]

πλώει (Herod.)·

πλῶον (Φ 302)· ἔπλεον

πλώσσειν (Eur. Bacch. 223)· φθείρεσθαι

πλῶτες· ἰχθύες τινές

πλωτή (κ 3)· κινουμένη, καὶ ἐπιπλέουσα. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ τῆς Αἰόλου νήσου τίθησιν [40. 41]

πνεῖ, πνέει (ε 469), **πνείηται** (πνεῖται Mnesimach. p. 570), **πνείει** (Ρ 447)

πνεῦμα οὔριον (Eur. Hel. 1663)· [ad 43] οὔριος ἄνεμος [ ]

πνεύμονες· θαλάττια εἴδη ζῶντα ἀναίσθητα

πνεύμων· ὁ πνεύματος αἴτιος

πνεύσας· ὀργισθείς. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνέμων

πνιγεύς· ὁ φιμὸς τῶν κτηνῶν (Aristoph. fr. V p. 961). καὶ τοῦ ὑδραυλικοῦ ὀργάνου μέρος ἢ κλίβανος (Ar. Nubb. 97)

πνῖγος (Thuc. VII 87 Pherecr. p. 348)· θάλπος. καῦμα

πνίξαντες (Herod. II 92)· ὀπτήσαντες. ἔστι δὲ εἶδος ὀπτήσεως **πνικτόν**

πνοή· ἀνάψυξις

πνοήπουν· ταχύ

πνόος· φθόγγος. πνοή

Πνύξ· τόπος Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ αἱ ἐκκλησίαι ἤγοντο πάλαι μὲν πᾶσαι, νυνὶ δὲ ἅπαξ, ὅταν στρατηγὸν χειροτονῶσιν [53]

πνυτός· ἔμφρων, σώφρων (πινυτός?)

πόα· βοτάνη ἑκάστη

ποαλίς· εἶδος πικρίδος (amara aphace)

ποάστριαι (Archipp. p. 727)· οὐ μόνον αἱ τὴν πόαν ἐκ τοῦ σίτου, ἀλλὰ καὶ τὴν καλάμην ἐκτίλλουσαι, καὶ καθόλου αἱ τὰ κατ' ἀγροὺς μισθοῦ ἐργαζόμεναι

ποδάγρα (Xen. ΚΠ I 6, 28)· τὸ τῶν ποδῶν πάθος, καὶ πάγη [59]

ποδάνεμοι (Cratet. com. p. 244)· ταχεῖς

ποδαπόν (Soph. fr. 417)· ποταπόν, ὁποῖον

ποδάργης· λευκόπους. ταχύς

ποδάρκεϊ μόσχῳ· .....

ποδάρκης (Α 121)· ὠκὺς τοῖς ποσίν, ἢ ἀρκεῖν δυνάμενος

πόδας ὠκύς (Α 58)· τοῖς ποσὶ ταχύς

ποδαύρου· ἐρρωμένου τοὺς πόδας

ποδεῖα (Cratet. fr. IV p. 247)· ἐνειλήμ[μ]ατα ποδῶν, ἤγουν φασκίας [68]

ποδηγῶν (Lycoph. 965)· ὁδηγῶν, παιδαγωγῶν

ποδηνεκέα (Apoll. Lex.)· τελείαν. βαθεῖαν, ὥστε ἀπὸ τῶν ποδῶν μέχρι τοῦ αὐχένος διϊκνεῖσθαι [ad 70] [71]

ποδήνεμος (Β 786 al.)· ὑπόπτερος. ἢ τοῖς ποσὶ ταχεῖα

ποδήρης στολή· τὸ εἰς κάτω τοῦ ἱματίου κεκλωσμένον. (τινὲς δὲ ναῦν)

ποδήρης· ἡ ναῦς, ἡ τοῖς ποσὶν ἐρεσσομένη, ταῖς κώπαις. ἤτοι πολύπους. ἢ μέχρι τῶν ποδῶν ἱμάτια

ποδιάζειν· τὸ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφειν καὶ ὑποστρέφειν

πόδικε (Lacon.)· πρόσριψον

ποδίκρα· ὄρχησις πρὸς πόδα γινομένη. Λάκωνες [78]

ποδοκάκη· ὁ ἐν τῷ ξύλῳ δεσμός, ἐν ᾧ οἱ κακοῦργοι δεσμεύονται, οἷον ποδοκατοχή· [ad 79] Πλάτων (fr. XXVII^b p. 689). καὶ ἤτοι ποδοκάκκη, παρεμβεβλημένου τοῦ ἑτέρου (κ) ἢ κατὰ συγκοπὴν ποδοκατοχή [80. 81]

†**ποδὸς ῥυτίς**· τὸ τῶν ποδῶν ἕλκεσθαι

ποδοστρά(βαι·) παγίδες, στραγγαλιαί (q. v.)

COD. 31 πλῦνον 32 ἀγλαύρῳ τῇ — θυγατρὶ τιμὴν 36 πλῶεν 39 αἰονήσου νιος
43 οὐράνιον ἄνεμος, ψῦχος 43^b πνεύμονες καὶ 44 πνεύματος αἴτιος ὁ πνεύμων
46 πνηγεύς 47 πνίγος 73 ποδάρκει, μόσχῳ (an Ρ 4?) 70 |κέαν 73 κεκολισμένον

HES. 34 πλῶαν (Φ 302)· ἔπλεον 40 πλωτῆρες (Greg. Naz. vol. II p. 3)· ναῦται 41 πλωτόν (Iob. XLI 7)· πλεόμενον Ad 43 ἄγγελος ἄσαρκος — ψυχή. δαίμων. λέγονται 53 πνύτο (Χ 475)· ἔπνευσεν. ἐνόησεν. καὶ πόα καὶ ἡ τῆς γῆς αὐτομάτως βλαστάνουσα φυτεία. καὶ ὁ σῖτος. καὶ κοινῶς τὸ ἀπὸ ῥίζης φυλλοβολοῦν φυτόν 59 ποδαγκώνιδας (ποταγωγίδας)· συκοφάντας, ἢ τοὺς κατὰ τῆς ἀρχῆς τι λέγοντας ἢ πράττοντας 68 πόδες, Ἴδεϊς (Υ 59)· τὰ ἔσχατα καὶ κατώτατα μέρη. οἱ δὲ δένδρα Ad 70 τινὲς δὲ τὴν ναῦν (ad ποδήρη) 71 ποδηνεκές (Κ 24)· μέχρι τῶν ποδῶν 78 ποδίνεμος (Β 786)· ταχύπους καὶ ἀελλοπίς Ad 79 τὰ διὰ τῶν ποδῶν εἰλήμματα 80 ποδοκέας (Β 764)· ταχεῖς τοῖς ποσίν 81 ποδοκείῃ (Aesch. Eum. 38)· τῇ τῶν ποδῶν ταχυτῆτι

ποδοστράβη (Com. an. CCCXVIII)· τὸ γινόμενον πρὸς τὰ στρέμματα τῶν ποδῶν. ἄλλοι τὴν τοῖς ἐλάφοις ἱσταμένην πάγην (Xen. Cyn. X 11)
ποδοτρόχαλος· ὁ τῷ ποδὶ τὸν κεραμικὸν τροχὸν κινῶν [86]
ποδώνυχος (Ar. Eqq. 38)· ἐσθὴς ἱερὰ τῆς Πανδρόσου
ποεῖν (Soph. OT. 537)· ποιεῖν
ποηφαγία· βοτανοφαγία
ποθεινή (Soph. El. 1104)· ἀγαπητή [91]
ποθέν· ἀπό τινος μέρους. ἢ μεθ' ὑποκρίσεως (Dem. 241) ἀντὶ τοῦ οὕτοι (πόθεν) [93]
ποθεῖ (Soph. El. 171)· ζητεῖ. ἐπιποθεῖ (—ῇ?)
πόθημα· ἀγάπη. καὶ ζήτησις
ποθήνυτο (Dor.)· προσήσθη [97. 98]
ποθολκίς (Dor.)· ἡ ἡνία τῶν ὑποζυγίων
πόθος· ἔρως. ζήτησις. ἐπιπόθησις. καὶ φυτόν τι (Theophr. HPl. VI 7. VIII 3)
ποῖ· εἰς τίνα τόπον. τὸ δὲ ποῦ ἐν τίνι τόπῳ
ποῖ γῆς (Ar. Ran. 85 al.)· εἰς ποῖον γῆς τόπον
ποία (sch. Theocr. III 32)· [ad 2703] ἡ βοτανώδης ὕλη. ἄλλοι τοὺς πυροὺς καὶ τὰς κριθάς [4]
ποιεῖσθαι (Plat. Theag. p. 128 B)· προσποιεῖσθαι [6. 7]
ποιήεντα (Y 9 δ 337)· ποίαν ἔχοντα, σιτοφόρον
(ποιήεντι Soph. OC 158?)· εὐβοτάνῳ, ἑλώδει [10. 11]
ποῖ κῆχος (Aristoph. p. 1193)· οἷον ποῦ γῆς. εἰς τίνα τόπον [13]
ποικίλα (Cratin. fr. IX p. 42)· πεποικιλμένα, (κε)καλλωπισμένα
ποικιλεύς (Alexid. fr. LVIII)· ποικιλτής [16]
ποικίλον ἱμάτιον· ζωγραφητόν
ποικιλόστερνος· ποικιλόβουλος
ποικιλίς (Ar. HA. IX 1)· ὄρνις ποιός [20. 21]
ποικίλως (Antiph. Alexid.)· πολυτρόπως [23]
ποιμάνωρ (Aesch. Pers. 241)· ποιμήν. ἢ βασιλεύς
Ποιμενίδαι· γένος, ἐξ οὗ ὁ τῆς Δήμητρος ἱερεύς [26]
ποιμήν (Δ 455)· βασιλεύς. καὶ ὁ τῶν προβάτων
ποινά· ποιά. Λάκωνες
ποιναῖς (Trag. adesp. fr. 199)· †ἐφικταῖς, Ἐρινύσι, τιμωρίαις
ποινᾶσθαι· ποινὴν λαμβάνειν, ὅταν ἀντέκτισίν τις λάβῃ. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ῥυσιάζεσθαι
ποινάτορας (Eur. El. 268)· τιμωρούς
ποινή (N 659)· ἀν(τ)έκτισις ἡ ὑπὲρ φόνου διδομένη. καὶ ἡ δωρεά, καὶ τὰ διδόμενα χρήματα ὑπέρ τινος ἀνῃρημένου τοῖς αὐτοῦ οἰκείοις
ποινηλατήσας· ἐλάσας [34]
ποινήματα· τιμωρήματα
ποιοί· ποταποί, ἢ ὁποῖοι
ποιότης· χρῶμα. ἡδονή. νό(σ)τος
ποίου· τίνος
ποιπνυ†ός· θεράπων
ποιπν[ε]ύει· ὑπουργεῖ, διακονεῖ [41]
†ποιπνύτροισι· σπουδαίοις
ποιπνύων· ἐνεργῶν, θεραπεύων [44]
ποίφυγμα (cf. Aesch. Sept. 280)· σχῆμα ὀρχηστικόν
ποιφύξαι· ἐκφοβῆσαι
ποιφύξεις (Sophro)· ἐκφοβήσεις. καὶ τὸ φυσᾶν καὶ τὸ πνεῖν [ἐκ τοῦ] ποιφύσσειν (Euphorio)

COD. 87 ποδώνυμος 92 οὕτω 95 ἤτησις (96 ποθίγνυτο· προσκαθέσθη?) τ 98 πόθι, ποῦ 99 cf. θολκάζει ὁλκάζει λαθρακάζων 2715 ποικιλτίς 16 ποικιλομή 21 ἀπαλὸν 35 ποινώματα 36 οἱ ποῖοι 38 τινός

HES. 86 ποδώκης (K 316)· ὠκύς, ταχὺς τοῖς ποσί 91 ποθέεσκεν (A 492)· ἐπόθει. ἐπεζήτει 93 ποθέοντες (B 778)· ποθοῦντες. ζητοῦντες 97 πόθι (ξ 187 Soph. Tr. 98)· ποῦ, ὅπου 98 ποθί· πού (A 128 Call. Iov. 38)· πόθος (β 126 A 240) Ad 2703 ποίησις 4 Ποιάντιον (γ 190)· Ποίαντος παῖδα 6 ποίη (σ 370)· πόα δέ ἐστιν ἡ τῆς γῆς αὐτομάτως βλαστάνουσα φυτεία. καὶ ἐρωτηματικῶς ἀντὶ τοῦ ποία (ad κοίη) 7 ποιεύμην (I 495)· ἐποιούμην [ἐπιθεύμην] 10 ποιήεσ(σ)αν (I 150)· βοτάνας ἔχουσαν 11 ποίην (Prov. XXVII 25)· πόαν. βοτάνην 13 ποικάζουσαι· σκεπάζουσαι (πυ—) 16 ποικιλομήτης (A 482)· ποικίλα βουλευόμενος, συνετά 20 ποικιλτικὴν (ἐπιστήμην Iob. XXXVIII 36)· πολυμιταρικὴν τέχνην 21 ποικίλον (Hom.)· ἁπα(τη)λόν. πυκνόν. συνετόν (schol. Prometh. 308) 23 ποιμαντική (Greg. Naz. vol. I p. 184 C 237 D)· ἡ τῶν ποιμένων 26 ποιμένα λαῶν (A 263)· βασιλεὺς τῶν ὄχλων 34 ποινήν (E 266)· ἀντέκτισιν, τιμωρίαν τοῦ ἐπιτιμίου 41 ποιπνύοντα (A 600)· ἐνεργοῦντα, θεραπεύοντα 44 ποίσει· φθερεῖ (πύσει)

ποιφύσσει· φοβεῖ

ποιῶδες (cf. Herod. IV 47)· βοτανῶδες

ποκάδες (Ar. Th. 567)· τρίχες. ἀπὸ τοῦ πέκεσθαι, ὅθεν καὶ πόκος

πόκος· τὸ ἔριον προβάτου

πολέα χαίρειν φράσας (Iones)· ἀποταξάμενος (2800) [53]

πολεῖν· νέμειν. βόσκειν [55. 56]

πόλεις παίζειν (Cratin. fr. III p. 44)· παροιμιῶδες [ad 57]

πολέμαρχος (Aesch. Cho. 1072)· ἄρχων πολέμων [59]

πολεμίων· πολεμικῶν

πολεμικόν· μέλος τι τῶν πολεμικῶν τεταραγμένον

πολέμιος (Soph. Phil. 1302)· ἐχθρός

πολεμιστήρια (Ar. Nub. 28)· .... ἐν τοῖς ἀγῶσι. λέγεταί τις ἵππος πολεμιστής [64. 65]

πόλεμος· ὁ πάντα διοικῶν λόγος [67. 68]

πολεύειν· (σ)τρέφειν. [ad 69] περιέχειν. θεραπεύειν. περιάγειν [70—72]

πολιά· γῆρας (Eur. Suppl. 170?) [74]

†πολίετον· ἀκρόπολιν [76]

πολιῆται (Eur. El. 119)· πολῖται, ἀστοί [78]

πόλιν (Stesichor. fr. 90)· τὴν χώραν [80—82]

πολιόν τε σίδηρον (I 366)· τὸν λευκὸν καὶ λαμπρόν. ὅταν γὰρ ὁ σίδηρος κλασθῇ, λευκὸς φαίνεται. ἢ τίμιον ἀκουστέον

πολιορκία· φυλακή. περικαθήμενοι (Thuc. I 98). συγκλεισμός. πόρθησις πόλεως

πολιός (Ar. Vesp. 1192)· γέρων

πολιοῦχοι (Aesch. Sept. 822)· οἱ τὴν πόλιν σώζοντες, καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτῆς

πόλις (Ar. Pac. 251)· τὴν Σικελίαν, ἀντὶ τοῦ νῆσον [88]

πολιτεία· ἡ πόλις. ὁ βίος. [ad 89] καὶ ἡ ἀναστροφή. καὶ ἡ πρᾶξις

πολιτεύεται· πράττει. ἀναστρέφεται

πολιτεύμασι· ταῖς πολιτείαις. ἢ ταῖς ἄλλαις αἱρέσεσι

πολίτης· ὁ συμπολιτευόμενός τινι καὶ συνών

πολιτικός· ἀστεῖος μετὰ τέχνης τινός, ὁ ἐν πόλει ἀναστρεφόμενος

πολιτογραφεῖ· †πολιτικὰ γράφει (Com. V p. 95)

πολίχνια· πολύδρια. πόλις (Thuc. VIII 14. 23)

πολίων· †πολλῶν. καὶ τῶν πόλεων (B 131)

πολλὰ πολλαχῇ (Soph. OC. 1623)· .... [ad 97] [98]

πολλαπ(λ)οῦν (Plat. Tim. p. 75 B)· πολλαπλασίονα

πολλὰ χαίρειν φράσας· ἀποταξάμενος ⟨2752⟩

†πολλαχρόν· καλόν [2802]

†πολλέων· πολυκίνητος

Πόλλιος οἶνος (Siculi)· λευκός

πολλὴ φαρέτρα (Trag. inc. fr. 200)· πολλοὶ τοξόται (cf. φαρετρεών)

πολλόγειος· ἡ ψιθία σταφυλή [7]

πολλοστόν· πολύν. ἢ τυχόν

πολλοῦγε καὶ δεῖ (Dem. 241, 17)· πολλὰ χρή. οὐδαμῶς [10. 11]

πόλος· οὐρανός, κόσμος, καὶ ἡ μεταβεβλημένη γῆ εἰς κατασποράν. κύκλος. καὶ τόπος κορυφῆς κυκλοειδής, ἢ ἄξων (Aesch. Prom. 429 sch.)

πολοῦνται (Soph. OT. 1251?)· περὶ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφονται

πόλτος (Alcm. fr. 71)· τὸ πυανεψίων ἕψημα [15]

COD. 52 πολλὰ 57 πολυπαίζειν — τότε 73 cf. οὐ πολιᾷ 87 πολίστην 89 Πολίτεια oppidum Achaiae 93 |ῶς, ἀστείως 95 πολύδρεια 96 πολίων Dor. = πολῶν, πολέων 97 πορφύρεα 2806 ἡ ψιθεία (q. v.) cf. μελαμψιθία 9 cf. πλοῦ γε 12 κυκλωειδής (Poll. II 38) 14 πυανεψιόν

HES. 53 πολέας (Δ 559)· πολλούς· ἀπ' εὐθείας τῆς πολύς, ὡς ταχύς. ἀπὸ δὲ τῆς πολλός πίπτει πολ(λο)ύς. ἀπὸ τῆς πολλόν πολλάκις 55 πολιάκρι (Z 88)· ἀκροπόλει 56 πολλεῖς (O 66)· πολλούς Ad 57 καὶ δοκεῖ μετενηνέχθαι ἀπὸ τῶν ταῖς ψήφοις παιζόντων ταῖς λεγομέναις νῦν μὲν χώραις, τότε δὲ πόλεσι 59 πολεμίζων (Α 168)· πολεμῶν, μαχόμενος 64 πολεμιογεφύρας (Δ 371)· τὰς συμβουλὰς καὶ συζεύξεις 65 πολέμοιο τέρας (Λ 4)· σημεῖον πολέμου 67 πολέες (B 417)· πολεῖς 68 πολέμου στόμα (K 8)· τὸ ἀναλωτικὸν καὶ φθαρτικὸν τοῦ πολέμου Ad 69 οἰκεῖν (χ 223) 70 πολέος (E 597)· πολλοῦ 71 πολέος πεδίοιο (Δ 244)· διὰ τοῦ μεγίστου πεδίου 72 πόληος (B 811)· πόλεως 74 πολυβοῦται (I 154)· πολλὰς ἔχοντες βόας 76 πολιῆς (Α 350)· λευκῆς 78 πολιήτας (B 806)· πολίτας, ἀστικούς 80 πολινμόρνητος (T 296)· Λυρνησσόν 81 πολιοῖο (K 334)· λευκοῦ 82 πολιόν (X 74)· λευκόν 88 πολίσσαμεν (H 453)· τὴν πόλιν ἐτειχίσαμεν Ad 89 [ἡ ὄνομα κύριον (N 533)] Ad 97 πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε (Φ 551) 98 πολλὰ δέ· πυκνῶς, συνεχῶς δέ 2802 πολλέων· πολλῶν (B 131) 7 πολλόμαλον (Hebr. XII 25)· πολλῷ πλέον 10 πολυκρανίη (B 204)· πολυαρχία 11 πολλὸν ἄριστος (Δ 91)· κατὰ πολὺ κράτιστος 15 πολύ (Daniel IV 7)· ἀντὶ τοῦ μέγα

πολυάϊκος (Λ 166)· πολλὰς ὁρμὰς καὶ κινήσεις ἔχοντος τῶν μαχομένων

πολύαινε (Λ 430)· πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιε. ἢ πολύμυθε [18]

πολυάνδριον· τάφος πολυχώρητος, μνῆμα (Poll. IX 15) [20]

πολυαρκῶς· τελείως ἀρκῶν

πολύαρνι (Β 106)· πολυθρέμμονι. πολλῶν θρεμμάτων δεσπότης ⟨—η⟩

πολυβέλεμνοι (Trag. inc.)· οἱ ὑπομνηματισάμενοι τὰς πολυστίκτους, ὅτι τὸν Ὀρφέα ἀπέκτειναν πολλοῖς βέλεσιν [24]

Πολύβοια· θεός τις ὑπ' ἐνίων μὲν Ἄρτεμις, ὑπὸ δὲ ἄλλων Κόρη [26. 27]

†πολύδοτος· κοχλιοειδής [29]

πολυβούτης· πλούσιος. ἢ ὁ δημόσιος δοῦλος

Πολύβῳ τροφεῖ (Eur. Phoen. 45)· τῷ ἀναθρέψαντι Πολύβῳ ὄνομα [32]

πολυγηθές· πολυχαρές [34]

πολυγηθέος (Hesiod. opp. 612)· πολλαχῶς χαίροντος

Πολυγνώτου τοῦ ζωγράφου ὄνος ἐστὶ γεγραμμένος, ἐναντίως ἐπεστραμμένος, κομίζων σκευοφόρον καὶ τὴν μυρσίνην ..... λαγωόν, καὶ ἀνάκειται ἐν τῷ ἀνακείῳ [37]

πολύδακρυ· πολύθρηνον

πολυδάκρυτον· πολλῶν δακρύων αἴτιον

πολυδάμνων· πολλοὺς δαμαζόντων [ad 40] [41—43]

πολυδήνεα· πολύβουλον [45]

πολύδωρος (Ζ 394?)· πολλὰ λαβοῦσα δῶρα. πολύφερνος. πολύεδνος

πολυειδής· ποικίλος

πολυέλικτον· πολύκυκλον ἀδονάν (Eur. Phoen. 315)

πολύευκτον (Herod. I 85)· τίμιον. πολυπόθητον [50]

πολυήρατος· πολύευκτος, ἐπὶ πολλαῖς εὐχαῖς γεννηθείς

πολύηρος (ionic. poeta)· πολυάρουρος. πλούσιος [53]

πολύθεστος (Call. Cer. 48)· πολυαγάπητος. πολύσεπτος

πολύθροον (Aesch. Suppl. 820)· πολύηχον

πολυθρύλλητα (Plat. Phaed. 100 B)· πεφη(μι)σμένα. ἢ θόρυβον ἐμποιοῦντα, διαβεβοημένα

πολυθύσανε (Bergk. Lyric. p. 1001)· ‚Ἄρτεμι πολυθύσανε κούρα‘ διὰ τὸ θυσάνοις καὶ αὐτὴν χρῆσθαι· ἢ ὅτι πολλαχόθεν ἄσσεται, ὡς κυνηγέτις. ἢ πολυθώϋκτος. ἢ πολυθυσίαστος [58. 59]

πολυκαγκέος· πολυξήρου [61—63]

πολύκεστος (Γ 371)· πολυκέντητος. ἐξ οὗ τὸν ποικίλον δηλοῖ [65]

πολυκηδέος· πολυφροντίστου

πολυκέφαλος (sch. Pind. P. XII 15)· τῶν κιθαρῳδικῶν τι μέλος

πολυκληῖσι (Β 74)· πολυκαθέδροις, πολυζύγοις [λεπίδες] ταῖς ναυσίν, ἀπὸ τοῦ κλίνεσθαι ἐν αὐταῖς τοὺς ἐρέσσοντας

πολύκλητοι (Δ 438)· ἀπὸ πολλῶν ἐπικεκλημένοι τόπων βοηθοί

πολύκμητον (ξ 324)· μετὰ πολλοῦ καμάτου γεγενημένον, ἢ πολὺν κάματον ἡμῖν παρέχοντα. λέγει δὲ τὸν σίδηρον [71]

COD. 16 ἔχων τὰς 19 πολυάνδριος πολυ 22 πολυάρνει 31 πολυβοτραφεῖ — πολύβοονάμα 32 H. e. ἀγάστονα 33 πολυγεθές 35 χαίρων 36 ὁ νοῦς — μυρσίναν 39 πολύδακρυ, τὸν 40 πολλοῦ δαμάζων (Coni. πωλοδαμνῶν· πώλους δαμναζόντων) 48 ἄδον 57 αἴσεται ὡς κυνηγέτης — πολυθώϋστος 60 πολυκαγχέος (cf. καγκές)

HES. 18 πολυάϊξ (Ε 811)· πολυκίνητε, πολυόρμητε. ἢ πολλὰς ἔχων αἶγας 20 πολυάρρητος (ζ 280)· πολυεύητος 24 πολυβενθέος (Α 432)· πολὺ βάθος ἔχοντος 26 πολυβότειρα (Γ 89)· ἡ γῆ πολλοὺς τρέφουσα καὶ βόσκουσα 27 πολύβουλος (Ε 260)· συνετή 29 πολυβοῦται (Ι 154)· πολλὰς ἀγέλας ἢ βόας ἔχοντες 32 πολυγάστονα· πολυστένακτα 34 πολυγηθέες ὧραι (Φ 450)· αἱ πολλῆς χαρᾶς αἴτιαι οὖσαι 37 πολυδαίδαλον (Λ 32)· πολύκοσμον, πολυποίκιλον Ad 40 ἢ πολυκεντήτων, ποικίλων (πολυκέστων) 41 πολυδειράδος (Α 499)· πολλὰς ἐξοχὰς ἔχοντος, οἷον πολλοὺς τραχήλους καὶ λόφους. Δειρὰ δὲ ὁ τῶν ἀλόγων ζώων τράχηλος, ἐπεὶ ἐκεῖθεν ἐκδέρεται 42 πολυδέσμου (ε 33)· πολυγόμφου. δεσμοὶ γὰρ τῶν νεῶν εἰσιν οἱ γόμφοι 43 πολυδευκέα φωνήν (τ 521 ap. Aelian. HA. V 38)· πολλοῖς ἐοικυῖαν 45 πολυδίψιον (Δ 171)· ἄνυδρον ἢ πολλὰ βεβλαμμένον· ἶψαι γὰρ τὸ βλάψαι καὶ διαφθεῖραι. ἢ πολυπόθητον 50 πολυζύγῳ (Β 392)· πολυκαθέδρῳ 53 πολυηχέα φωνήν (τ 521)· τὴν πολλοῖς ἤχοις καὶ μέλεσι χρωμένην 58 πολυΐακος (Λ 166)· πολυόρμητος 59 πολυΐδρις (ο 458)· ἐμπειρότατος 61 πολυκαγκέα (Λ 741)· ἄγαν ξηραντικόν, μεγάλως κατάξηρον 62 πολυκερδέα (ν 255)· πανοῦργον 63 πολὺ κέρδιον (Γ 41)· πολὺ βέλτιον 65 πολυκηδές (ι 37)· πολλῶν κακῶν αἴτιον 71 πολύκνημον (Β 497)· δύσβατον, ὀρεινόν

πολύκοινον (Soph. fr. 607)· πᾶσι κοινόν [73]

πολύκρημνος· δύσβατος, ὀρεινός, τραχὺς τόπος

πολυκτόνον (Tragic.)· πολλοὺς κτεῖνον [76]

πολυκυλίνδητος· πολλαχοῦ κυλιόμενος [77. 78]

πολυλήϊον· πλούσιον [81]

πολύλιστον (ε 445?)· πολυλιτάνευτον [83]

πολυμέρμερον· πολυμέριμνον [85—88]

πολυμήτης (Α 311)· πολύβουλος, πολύφρων

πολυμήχανε· συνετέ, πολύτεχνε

Πολυμνήστ(ε)ιον ᾄδειν (Crat. fr. CXLII)· εἶδός τι μελοποιΐας τὸ Πολυμνήστ(ε)ιον. ἦν δὲ Κολοφώνιος μελοποιὸς ὁ Πολύμνηστος, εὐμελὴς πάνυ [92]

πολυμνία· ἡ θάλασσα, ἡ πολὺ φυκίον ἔχουσα. καὶ ὄνομα κύριον ⟨Πολύμνια⟩ [94]

πόλυντρα (Aeol.)· ἄλφιτα

Πολύξενος· εἷς τῶν (μ') ἡρώων

πολύξεινος ⟨—υνος?⟩· ἡ γῆ

πολύοπτος (Cram. AP. IV 349, 6)· πολυθέατος [99]

Πολυπαίδης· παρῴδηται ἐκ τῶν Θεόγνιδος· ‚βολβὸν ἐπαινήσω ....'

πολυπαί(πα)λος αἰθήρ· πεποικιλμένος. οὐχ ὁμαλός

πολυπάμονος (Δ 433)· πολλὴν κτῆσιν ἔχοντος

πολυπάμων· πλούσιος, πολλὰ κεκτημένος, πολυχρήμων. Πάματα γὰρ τὰ χρήματα [2904. 5]

πολυπιδάκου Ἴδης (Υ 59)· πολλὰς πίδακας ἐχούσης, τουτέστι ὑδάτων ἐκβολάς, ἢ πολλὰς πηγάς

πολυπήμονα· πολυβλαβῆ

πολύπιστος· ὁ πολλὴν πίστιν ἔχων, ἔμπιστος, ἢ μεγάλην

πολυπλάγκτοις (ρ 425?)· εἰς πολλὰ μέρη πλανωμένοις

πολυπλάγκτου (Λ 308)· πολυπλανήτου, πανταχοῦ περιφερομένου [11]

πολύποδες· εἶδος ἰχθύος. ἢ εἶδος φθειρῶν

πολύποδος δίκην αὐτὸς ἑαυτὸν καταφαγών

πολυπράγμων (Ar. Av. 471)· περίεργος [15]

πολύρρην· ἢ πολυπρόβατος, ἢ πολύαρνος

πολύρρην (epic. Herodian. πμλ. 15, 26)· πολλὰ ῥῆνη ἔχων, τουτέστι θρέμματα

πολύρρητος· πολύφραστος

πολυρρήτοισι· †πολυπόνοις [20]

πολυσμαράγοιο· πολυήχου, ἠχητικοῦ

πολύσπειρον· πολυέλικτον

πολυσπερέων (Empedocl. 163)· [ad 23] πολυεθνῶν

πολύστικτος· πολυπόρευτος [25]

πολυσφέλμου· πολυφλοίου

πολυσχιδῆ· εἰς πολλὰ ἐσχισμένον, μεμερισμένον [28]

πολυτελῆ (Apollod. com. p. 439)· πολυδάπανα, ἢ τὰ πολλοῦ ἄξια, ἤγουν τίμια

πολυτιμητίζειν· [ ] τιμᾶν [ad 30] [31—35]

COD. 74 τραχὺς τόπος post 2871 85 |σχεδῶς 91 μέλος ποιΐας — εὐημερής 93 schol. Nic. Th. 950 2900 παροδῖται — βόμβων 2 |μμονος 3 |μμων — πάμματα 6 πολυπήδακα — πήδακας 8 ἢ $\overset{γλ}{μέ}$ 10 |έγκτου 15 |άχου 16 πολυρρήνη 17 πολυρρήνη πολλαρρήνη ἔχων 24 πολύστικτος

HES. 73 πολυκοιρανίη (Β 204)· πολυαρχία 76 πολυκτήμων (Ε 613)· πολλὰ κτήματα ἔχων 78 πολυλλάϊστον (ε 445)· πολυλιτάνευτον, πολύευκτον 79 πολύλευκτον ⟨—πλαγκτον⟩· πολυπλάνητον, πανταχοῦ περιφερές 81 πολυλήϊος (Ε 613)· πολύπυρος. ἢ πολλὰ βοσκήματα ἔχων 83 πολυμερές (Sapient. VII 22)· εἰς πολλὰ μεριζόμενον 85 πολυμερῶς (Hebr. I 1)· πολυσχιδῶς, δαψιλῶς. πολλὰ σχήματα ἔχων 86 πολύμηλον (Β 605)· πολυπρόβατον 87 πολυμῆναι (Β 173)· πολύβουλε 88 Πολυμήστωρ (Eur. Hec. 7)· ὄνομα κύριον 92 πολυμνήστην (ξ 64)· ἀγαθήν, σώφρονα 94 πολύμυθος (Γ 214)· φλύαρος. περίεργος 99 [πολυορκῆσαι ἢ] πολυορκῆσαι· κυκλεῦσαι πόλιν στρατῷ 2904 πολυπενθέος (Ι 563)· πολυπαθοῦς 5 πολυπήδακα (Θ 47)· πολλὰς ἀναβολὰς ἐχούσῃ, ἤτοι πηγάς 11 πολύπλοκος (Greg. Naz. Arc. IV 21)· πολύτροπος 15 πολυπτύχου (Θ 411)· πολλὰς ἐξοχὰς ἔχοντος. πολυμεροῦς. πολλὰς πτύχας καὶ εὐρυχωρίας ἔχοντος καὶ πολλὰ ἀποκλίματα 20 πολυσκάρθμοιο (Β 814)· πολύποδος, πολυβημάτου. ἐπὶ δὲ νεῶν, πολυκώπου. οἱ δὲ δρομάδος. καὶ πολυπηδήτου, εὐκινήτου, πολυκινήτου Ad 23 ἐπὶ πολλὰ μέρη τῆς γῆς ἐσπαρμένων (Β 804) 25 πολύστονα (Λ 545)· πολλῶν στεναγμῶν αἴτια 28 πολυσχιδές· πολυμερές Ad 30 [πολλοὺς] — [ἢ ὑπὸ πολλῶν τιμᾶσθαι] 31 πολύτλας (Θ 97 al.)· ὁ πολλὰ ὑπομείνας. ἢ κακοπαθήσας, πολλὰ ἀνατλάς, ταλαίπωρος 32 πολυτρήρωνα (Β 502)· πολλὰς περιστερὰς ἔχουσαν 33 πολυτλήμων (Η 152)· ὑπομονητικός 34 πολύτροπος (α 1)· ὁ ἐπὶ πολλὰ τρεπόμενος, ἢ τρέπων τὴν ἑαυτοῦ διάνοιαν ὑφ' ἕνα καιρόν 35 πολυτρόπως (Hebr. I 1)· διαφόρως, ποικίλως

πολύτορον δέρμα ἐχίνου· ἤτοι διὰ τὰς ἀκάνθας, ἐπεὶ τιτρώσκουσιν· ἢ ἐπεὶ ἐκφύσεις πολλὰς ἔχουσιν

πολυφασίας· πολυλογίας

Πολύφημον· πολύφωνον, ἐπιθετικῶς. ἢ ἐκκλησία, ἐν ᾗ πολλαὶ φῆμαι καὶ κληδόνες εἰσίν. ἢ ἀπὸ τοῦ πολλὰ φημίζεσθαι καὶ ὁ ἔνδοξος. καὶ κύριον ὄνομα Κύκλωπος [39. 40]

πολυφραδέος· πολυκερδοῦς. ἢ λίαν συνετοῦ

πολυφραδέστερον· συνετώτερον. λογιώτερον. πολυκερδέστερον [43. 44]

πολυχανδέα· πολλὰ χωροῦσαν (Greg. Naz.?)

πολυχε(ι)ρία (Thuc. II 77)· πλῆθος ἐργαζομένων καὶ ἀνυόντων

πολύχουν (Arist. HA.)· πολυειδές

πολύχους· πολυφόρος

Πολυώνυμον· τὴν μονάδα οὕτως ἐκάλουν. καὶ ἐπίθετον Ἀπόλλωνος (Call. D. 7)

πολυωπόν· πολύβροχον. πολυόμματον. ἢ πολλὰς ὀπὰς ἔχον [51]

πολυωρεῖ· πολλὴν φροντίδα ποιεῖται. ἐναντίον δέ ἐστιν τὸ *ὀλιγωρεῖν* ὀλίγον φροντίζειν. διὸ καὶ τὸν *ὀλίγωρον* ἀμελῆ λέγουσιν

πολφοί (Aristoph. fr. inc. XXXIII)· τὰ ἐκ τῶν χίδρων καὶ τῆς ἐρι(κτ)ῆς ἑψόμενα

πόλφυκα· τὸν κόγχον ⟨πόφλυκα⟩

πόμα (Nic. Al. 105)· πόσις [56]

πομάτεσ(σ)ι· πόμασι

†*πομμοῦσαν*· ὁμιλεῖν

πομπεῖα (Andocid. p. 33, 1)· τὰ πρὸς τὰς πομπὰς σκεύη. ἢ τόποι, ἐν οἷς τὰ ἐκ τῆς πομπῆς ἀποτίθεται (Dem. 918, 26)

πομπεῖ (Antimach. fr. 4, 2 Bgk.)· πομπευτῇ

πομπεύει· κατασχολάζει ⟨cf. ἐμπομπεύων⟩

πομπεύων· περιάγων. καὶ τὰ ὅμοια

πομπή· ἔφοδος. καὶ ἐξαποστολή, παραπομπή [64]

†*πομπηγορῶσι*· προπέμπουσι

πομπίλος (Pancrates)· ποιὸς ἰχθῦς [67]

πομποστολεῖ (Aesch. Ag. 299)· ἐκπέμπει τὸν πλοῦν

πομποῦ· ὁδηγοῦ [70. 71]

πομπῶν (Soph. OC. 723)· ὁδηγῶν

†*πομφαγωγεῖ*· τὴν πομπὴν ἄγει

πομφ†αγεῖται· φυσοῦται. ἀναβράζει

πομφόλυγες (Nic. Th. 239)· τῶν ἀσπίδων αἱ ἐξοχαί. καὶ ἐν τῷ ὕδατι γενόμεναι οἰδήσεις, ἢ φυσήματα ὕδατος. ἐπὶ τῶν διακενῆς φυσιωμένων λέγεται ἡ λέξις

πομφόλυξ· ὕδατος κάχλασμα. καὶ τῶν ἀσπίδων αἱ ἐξοχαί

πονεῖν· ποιεῖν. ἀσκεῖν. κακοπαθεῖν. ἐνεργεῖν [78. 79]

πονεύμεναι· ἐπειγόμεναι [81]

πονήματα· κόποι

πονηρία· ἐπιπονία

πόνηρον· ἐπίπονον. κακοπαθῆ

πόνηρος· τὰ αὐτά

πονηρός· κακός, δεινός, κακοῦργος [87]

πονίωμεν (Dor.)· πονῶμεν

†*πόννα*· τὸ γράφος. ἢ μάγος ⟨cf. πῶννα⟩

†*πόννος*· μάγος

πόνος (Apoll. lex.)· ἄλγος, ἐνέργημα ὀδύνης

πόντια ῥάκη· σπόγγοι, ἢ τὰ τούτων σπαράγματα

†*ποντινοί*· σπόγγοι [94—95]

πόντος· θάλασσα, πέλαγος [97]

ποντοπόροις· θαλασσοπλόοις

ποντοπόροισι (*B* 771)· πλωταῖς [3000—2]

COD. 38 *κλύδονες* 50 *πολύωπον* 52 *πολυωρία* 54 *πόμφυκα* 60 *πομπεύεται* 73 *πομπαγαγεῖ* 74 *ἀνακράζει* ⟨*πομφολυγοῦται*?⟩ 75 *ἔξοδοι καὶ — φύσημά τι* 76 *κόχλασμα* 88 *πονιῶμεν* 92 *ῥάκκη*

HES. 39 *πολυφλοίσβοιο* (*A* 34 non Archil. fr. 92)· *πολυταράχου, πολυκινήτου* 40 *πολυφόρβου* (*Ξ* 200)· *πολλοὺς τρεφούσης ἢ πολλὴν φορβὴν ἐχούσης* 43 *πολύφρονα* (*ξ* 424)· *σώφρονα, συνετόν, φρόνιμον* 44 *πολύχαλκον* (*γ* 2)· *ἰσχυρόν, στερεόν* 51 *πολυωρήσεις* (Ps. CXXXVII 3)· *φυλάξεις, φροντίδα πολλὴν ποιήσεις* 56 *πόμαλα*· *τρόπον τινά* ⟨*πώ—*⟩ 64 *πομπῆες* (*γ* 325)· *προπομποί, οἱ προπέμποντες, ὁδηγοί* 67 *πομπός*· *ὁδηγός* (*Ω* 182), *προπέμπων* 70 *πομπυσμάτων*· *συρισμάτων* ⟨*ποππ—*⟩ 71 *πομποβόλῳ*· *πέντε ὀβελίσκους* ..... 78 *πονέεσθαι* (*K* 116)· *ἐνεργεῖσθαι. καὶ τὰ ὅμοια* 79 *πονέοντο* (*E* 84)· *ἐνήργουν* 81 *πομφυίζεσθαι*· *αἰσχύνεσθαι* (*πομφολύζεσθαι*· *ἐκχύνεσθαι*?) 87 *πονήσατο* (*I* 348)· *κατειργάσατο* 94 *ποντοβρόχους* (III Macc. VI 4)· *ὑπὸ θαλάσσης βρεχομένους* 95 *ποντόθεν* (*Ξ* 395)· *ἐκ πελάγους* 97 *ποντοπόροιο* (*A* 339)· *θαλασσοφλόου* 3000 *ποντοπόρος* (*μ* 69)· *πέλαγος διαπορευομένη, πελαγοδρόμος* 1 *ποντοικάροιο* (*B* 145)· *τοῦ Ἰκαρίου πελάγους, ὅπερ ὠνομάσθη ἀπὸ Ἰκάρου, τοῦ Δαιδάλου παιδός, πεσόντος εἰς αὐτὸ καὶ ἀποθανόντος* 2 *ποντοκεκλημένοι* (*O* 740)· *περιεχόμενοι ὑπὸ τῆς θαλάσσης*

πόνῳ πονηρός (Ar. Vesp. 466 Lys. 350)· κακίᾳ κακὸν προσέπεσεν, ὡς ἀγαθὰ ἀγαθῷ

πόπανα (Ar. Pl. 660 Eccl. 843)· πλακούντια ἀπὸ ἄρτου

†πόπαρ· πατήρ. καὶ πατρὸς πατήρ

πόποι (α 32)· παπαί. ἐπίφθεγμα σχετλιαστικόν. Ἀπίων δέ φησιν, οἱ (ὅτι?) δαίμονές εἰσι πόποι· καὶ ἔστιν· ὦ δαίμονες

ποπ(π)ύσματα· κολακεύματα

πόρ· πούς. Λάκωνες

πόρδαλις (Apoll. lex.)· ὁ ἄρσην, ἡ δὲ θήλεια πάρδαλις. ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ προαλέσθαι· ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ παραλέσθαι

Πορδοσελήνη (Aristot. HA. VIII 28)· μεταξὺ Λέσβου καὶ Μυσίας νῆσος

πόρε (Α 72 al.)· παρέσχε

πορεῖν· δοῦναι ⟨1495⟩ [13—15]

πορεύς· πορθμεύς

πορεῦσαι (Plat. Phaed. p. 107 E)· πέμψαι, ἀγαγεῖν

πορεύσατε (cf. Soph. OC. 1476)· ἄγετε

πορθεῖν (Eur. fr. 608)· προνομεύειν, ὀλλύειν, (ἀναλίσκειν)

πορθεῖται·

πόρθησις· ἐρήμωσις, καθαίρεσις, ἁρπαγή

πορθμεύς (Eur. Alc. 254)· κωπηλάτης

πορθμεύ[σ]εσθαι· διαβαίνειν. πλέειν

πορθμῆες· πορθμεῖς (υ 187) καὶ πορθμῆς· πορθμεῖς (Ar. Eccl. 1086). καὶ †ὄνειροι οἱ διαπορεύοντες

πορθμεῖον (Antiph. com. p. 47)· σκαφίδιον διαπεραιοῦν μισθῷ

πορθμός (Aesch. Ag. 307)· στενὸν θαλάσσης ἐν μέσῳ τῆς γῆς. διαπέραμα [27]

†Πορθόμιν· γένος ἐπιφανές

πόρθος· πτόρθος, κλάδος, βλαστός

πορθυγγίς· σπατίλη. τρίβολον

Ποριεῖς· δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς

πορίζει· κερδαίνει [33]

πόριμον (Synes. epist. 139)· εὐπόριστον. πορευτόν

πορισμός· μηχάνημα

πόρι†πα· πόρτις. ποριστής

πορίσονται· περιποιήσονται ⟨1860⟩

πορίσω· κατασκευάσω

πόρκας· ἐλάφους [ad 39]

πόρκης (Θ 495 Lesches)· δακτύλιος

πόρκος· κύρτος (Plato Soph. p. 220 C). τινὲς δὲ τὸν ἁλιευτικὸν κύρτον ἀποδιδόασιν

πορνάμεν· πωλεῖν

πορνάμεναι· [ad 43]. πωλούμεναι

πορνοκόπος (Menand. fr. CCCCXLVII)· ἑταιροτρόφος. πόρνος

πόρνῳ (Com. inc.)· παιδὶ ὡραί(ῳ)

πόροι (Soph. Ai. 412)· ποταμοί [47]

πόροις· ὁδοῖς

πόρος· ὁδός, τρίβος. ἢ τὸ τοῦ ποταμοῦ ῥεῦμα. οἱ δὲ τὴν διάβασιν αὐτοῦ. οἱ δὲ τὰς γεφύρας. καὶ ἀφορμή

πόρπαμα (Eur. Rhes. 442)· χλαμύς

πόρπαξ (Soph. Ai. 576)· ἡ λαβὴ τοῦ ὅπλου, [ad 52] ὁ ἀνοχεὺς τῆς ἀσπίδος, εἰς ὃ ὁ πῆχυς ἀνίεται [ad 52]

πόρρω· πόρρωθεν, μακρόθεν

'πορρώξ· ἀπόρροια

πόρρω τέχνης (Ar. Vesp. 192)· ὅμοιον τῷ σφοδρῶς ἐνέχεσθαί τινι

πορσαίνει· κοσμεῖ. θεραπεύει. κατασκευάζει [57]

πορσαίνεσκον· διήγειρον. παρεσκεύαζον

πορσανέων· εὐτρεπίζων [60]

πορσῦναι· παρασκευάσαι. πορίσαι. εὐτρεπίσαι [62]

πορσύνεται (Soph. Phil. 781)· ὁδεύεται

πορσύνουσα (Eur. Andr. 787)· ἐρεθίζουσα

πορσύνων· παρασκευάζων, ἑτοιμάζων. ἐρεθίζων

πορσώτατα· τὰ πόρρω καὶ μακράν

?πόρσω· ἔμπροσθεν, ἢ πόρρωθεν ἐγγίσαι

πορτάζει ⟨—ακίζει⟩· δαμαλίζεται [69]

πορτάκι[ν]ον· μοσχίον [71]

COD. 3003 πονοπονηρὸς (πονωπόνηρος Th. Bergk. Lyr. 1030) — πρὸς ἔπεισεν 4 cf. πέπανα 9 πόρδαλης — προελέσθαι 19 ἀναλίσκειν post 3020 24 πόρθμηες — πόρθμηες 25 πόρθμιον — διαπεροῦν 30 τρύβλιον (cf. σπορθ—) 42 πόρναμεν 44 πορνιο| 45 πόρνυπαι· αἱ ὧραι 50 πόρπαλλα 54 πόρρωξ 55 τὸ 66 πορσύτατα (70 An πυρτάκινον· μόσχειον?) 71 cf. ποδάρκεῖ

HES. 13 πόρε· περιεποίησε, (οὐ) παρέσχε 14 πόρεν οἱ ἐπιεικές (Τ 21)· παρέσχεν αὐτῷ τὸ πρέπον 15 πορεύου (Matth. II 20)· ἄπιθι, ὕπαγε 27 πορθμῷ (δ 671)· διαπεράματι • 33 πορεία· ὁδοιπορία Ad 39 ἢ ταχύ ⟨πρόκα τε δή⟩ Ad 43 κεντούμεναι ⟨περονώμεναι⟩ 47 πόροις (ι 267)· χαρίσαιο Ad 52 πόρπη· ἡ φίβλα. καὶ τῆς χλανίδος ἡ περόνη 57 πορσανέουσα (Γ 411)· ἑτοιμάσα(ου)σα. ἐπιμελησομένη ⟨3060. 3670⟩ 60 πορσάνθουσα (Γ 411)· εὐτρεπίζουσα. στρώννουσα. παρασκευάζουσα ⟨3670⟩ 62 πόρσυνε (γ 403)· διήγειρε ⟨cf. γρόσυνον⟩. παρεσκεύασεν 69 πόρτα· πόρτα, θύρα πόλεως ἢ αὐλῆς οἴκου (porta) 71 πόρτακι (Ρ 4)· μόσχῳ. ἢ δάμαλι

πόρταχος· ὦμος

πόρταξ· ἄρρην βοῦς. τινὲς δάμαλιν, ἄλλοι νεογνόν, οἱ δὲ μόσχον [74]

πόρτις (Ε 162)· δάμαλις, ἡ νέα βοῦς

πορτιφόροι· οἱ αἴροντες τὰ †κόρροια ἐπὶ τῶν ὤμων [77]

πορύνωμεν μᾶζαν (Aeol.)· τῇ χειρὶ προσπιέζωμεν

πορύναν (Aeol.)· μαγίδα

†πορφίτῳ· περόνῃ [81—83]

πορφύρεος θάνατος (Ε 43)· ὁ μέλας. καὶ βαθύς. καὶ ταραχώδης

πορφύρεται· διαλογίζεται

πορφύρῃ (Ξ 16)· μελανίζει. ταράττει. πορφυρίζει

πορφυρίων (Ar. Av. 707)· εἶδος ὀρνέου. καὶ ἰχθῦς. καὶ ὄρνις ποιός

πορφύροντες· κακοτεχνοῦντες

πορφυρώματα· τῶν ταῖς θεαῖς τυθέντων χοίρων τὰ κρέα [90. 91]

(πός· πούς, ὑπὸ Δωριέων) 4515

ποσαχῶς· κατὰ πόσους τρόπους, πολλαχῶς [93. 94]

πόσθη (Ar. Nub. 1017)· τοῦ αἰδοίου τὸ δέρμα

πόσθιον (Ar. Th. 521)· αἰσχρόν. ἀνδρεῖον

πόσθων (Ar. Pac. 1300 Menand. p. 210)· πόσθην τὸ ἀνδρεῖον αἰσχρὸν λέγουσι. πόσθωνας δὲ παρὰ τοῦτο τοὺς παῖδας, τινὲς δὲ τοὺς ψώλωνας, ἄλλοι μωροὺς ἢ παιδαριώδεις [98—3101]

Ποσείδεα· ἑορτὴ Ποσειδῶνι τελουμένη [3. 4]

πόσιος (Λ 469)· πότου

πόσιος (κ 75)· ἀνδρός

πόσις (κ 176 Com. an. CCCXLIX)· πόμα. ἀνήρ. πότος ἢ οἴνου ἢ ὕδατος

ποσότης (Polyb. XVI 12, 10)· ἀριθμός. μέτρον

ποστημόριον· ὀλίγον μέρος [10]

πόστος· ποῖος

ποσῶς καὶ πή· μερικῶς

ποταμηδόν· δίκην ποταμοῦ

ποτανόν (Aesch. Ag. 394)· πτηνόν, πετεινόν

ποτάγχυμες (Aeol.)· προσορμίζομεν

ποταίνιον (Aesch. Prom. 102 al.)· νέον, πρόσφατον. οἱ δὲ σύνεγγυς ⟨ποτάγχιον⟩

ποταμός· ὁ ὠκεανός. καὶ τὸ ὑγρόν. καὶ ὁ σωματοειδὴς θεός. καὶ ἐπὶ τοῦ ἥπατος σημεῖον

ποταμόχωστος· γῆ τις· ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος

πόταρος (Dor.)· γνώριμος

ποτᾶται (Eur. Or. 7)· πέταται

ποτεκλεπτόμαν (Dor.)· προσεπορευόμην

ποτεκχετήρια· τορνευτήρια

πότερον· ὁποῖον ἓν ἐκ τῶν δύο, ἢ ἄρα ποῖον τῶν δύο

ποτερόν· ἓν ἐκ δύο, ἕν

πότερος· ἕτερος [26—28]

ποτήρ (Eur. Alc. 756 Cycl. 151)· μέτρον ποιόν

ποτητύν· τὸ πίνειν

ποτί (Lacon.)· πρὸς τί [32]

Ποτίδαια (Ar. Eqq. 440 Thuc. I 57)· ὄνομα πόλεως

†ποτὶ δέ· πότε δέ [35—38]

ποτὶ δὲ φάναι· ἐκφάναι

ποτιδόρπια· προσσίτια

ποτὶ ἑσπέρᾳ· πρὸς τῇ ἑσπέρᾳ

ποτίκρανον (Theocr. XV 3 p. 298 M)· πρόσκρανον, τὸ προσκεφάλαιον. καὶ τὸ δερμάτινον ὑπηρέσιον, ἐφ᾽ οὗ καθέζονται οἱ ἐρέσσοντες [43. 44]

ποτιρόμενος· ἐρωτῶν (Π 127?). ἢ †μαινόμενος

COD. 79 καγίδα 87 πορφυρεῖον 89 τιθέντων 96 πόσθοιον· αἰτρόν 97 αἰτρὸν — περὶ τοῦτο 3102 ποσειδία 5 πότος 6 ποσίεος 15]εν 16 ποταίνοον 18]οστος 24 πότερον 30 ποτήτυν 33. 34 = 34. 33 33 ποτιδέα 39 πότιδε, φάναι, 42 πόκρανον — ὑπηρέσαιον

HES. 74 πορτικός· στοά ⟨porticus⟩ 77 πορτμίς (Λ 424)· κατὰ τὴν ὀμφαλόν 81 πορφύρει· ταράττεται. φροντίζει. μελανίζει ⟨3086⟩ 82 πόρφυρεν κραδίη (Φ 551)· ἐμερίμνα ἡ καρδία 83 πορφύρεον (Λ 482 al.)· πόρφυρον ⟨rubebant⟩. μέλαν 90 πόρωσι (Π 86)· χαρίσονται. δώσουσιν 91 ποσαπλῶς (Ps. LXII [III] 2)· πολλαχῶς. ἀναριθμήτως 93 ποσάως, μερικῶς ⟨3112⟩ 94 πόδε (Π 422 ζ 199)· ποῖ. ποῦ 98 ποσί (Ε 745)· τοῖς ποσί 99 πόσιας (Ζ 240)· τοὺς ἄνδρας 3100 ποσὶ δατεύνιον (Ψ 121)· ἰσχυρῶς τοῖς ποσὶ περιπατοῦν 1 Ποσειδάων (Λ 400)· Ποσειδῶν 3 Ποσειδήϊον (ζ 266)· τὸ τοῦ Ποσειδῶνος 4 πόσιν (Γ 163)· ἄνδρα 10 πόστον (ω 287)· πόσον 26 ποτή (ε 337)· ποτηνή. πτηνή 27 πότημα (Ierem. LI [XXVIII] 39)· ποτήριον. ἢ ὁ πότος αὐτός 28 πότην (ε 337)· ἰδέαν. οἱ δὲ πτῆσιν 32 ποτὶ γαίῃ (Λ 245)· πρὸς τῇ γῇ 35 ποτιδέγμεναι (Β 137)· προσδεχόμεναι 36 ποτιδέγμενοι (Η 415)· [ ] οἴνῳ δαμασθέντες ⟨πότιδες⟩ 37 ποτιδέγμενος (Κ 123)· προσδεχόμενος ⟨Call. Dian. 147⟩ 38 ποτιδέρκεται (Π 10)· προσβλέπεται 43 ποτιόσσεται (ε 389)· προσδοκᾷ ⟨cf. προ—⟩ 44 ποτὶ πλάδεσσιν (Greg. Naz. C. IV 323 et γ 298)· ἐπὶ ταῖς θαλασσίαις (πέτραις)

ποτὶ φῦλα (inc. epic.)· πρὸς τὰ ἔθνη

ποτὶ χόρτον (inc. epic.)· πρὸς ᾠκοδομημένον τοῖχον [48]

πότμος (Σ 96)· μόρος. ἡ κατασκευή

πότμῳ (Eur. Hipp. 561)· μόρῳ κατασκευαστῷ

πότνα (υ 61)· πότνια, σεβαστή, ἔντιμος. ἡ φίλη. καὶ δέσποινα. καλή ⟨cf. πατνή⟩. †μεσήτρια

ποτνιᾷ· ἱκετεύει, παρακαλεῖ

πότνια γῆ (Hom. epigr. 7, 1)· καλὴ γῆ

ποτνιάδες (Eur. Bacch. 663)· αἱ Βάκχαι. ἀντὶ τοῦ μαινάδες καὶ λυσσάδες, μανίας αἴτιαι

ποτνιάζου· εὔχου, παρακάλει [56]

ποτνιᾶται· ἐπικαλεῖται. δυσωπεῖ. παρακαλεῖ

ποτνιῶμαι· θεοφοροῦμαι. ἐξιλεοῦμαι, παρακαλῶ. δυσφορῶ. μετ' οἰμωγῆς ἱκετεύω [59]

ποτόμφει (Ar. Lys. 206)· προσόζει

πότος· εὐωχία, ἄριστον, δεῖπνον. ἡ αὐτὸ τὸ πιεῖν

(ποτώμεναι [Ar. Av. 830]· διατρίβουσαι, διακινοῦσαι) 4521)

ποτωμένας· διατριβούσας [63. 64]

πούανοι (Lacon.)· κύαμοι ἑφθοί, ὄσπριον

ποῦ κῆχος (cf. Pherecr. p. 343)· πῇ γῆς, εἰς τίνα τόπον. καὶ ποῦ ἄγχι [67. 68]

πουλύπους· τι μέρος τοῦ ἁρματ(ε)ίου τροχοῦ. καὶ τῶν ἀμπέλων

πουλύποδος δίκαν (Alcae. com. p. 832)· ὅτι αὐτὸς τὰς ἑαυτοῦ πλεκτάνας ἐσθίει

ποῦμμα· ἡ τῆς χειρὸς πυγμή

πουνιά†ζειν· παιδικοῖς χρῆσθαι· πούνιον γὰρ ὁ δακτύλιος ⟨3156⟩

ποῦ νύ τοι· ποῦ δή σοι

†πούρδαιν· μαγειρεῖον. Λάκωνες

πουρέακος· κρίκος σιδηροῦς τετρυπημένος, καὶ ἧλον ἔχων ἐν τῷ τρυπήματι στρεφόμενον, ᾧ χρῶνται πρὸς δεσμὸν συῶν. Πουστάκους. ὡς Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν ἐξηγήσει Λακωνικῶν [76]

ποῦτριν (Aeol.)· σαπρόν (putrem)

†πουφορούζεται· σικχαίνει [79]

πράγματα· δυσχέρειαι

πραγματεία· σύγγραμμα βίβλου ἢ λόγων

πραγμάτοιν (Eur. Erechth. 364, 9)· πραγμάτων δυϊκῶς

πραγορίτης· οἶνός τις

πραθεῖν (Hesiod. Scut. 240?)· πορθῆσαι. ἐξελεῖν

†πραθενεύεσθαι· θρασύνεσθαι. ἐπαγγέλλεσθαι λόγοις [86. 87]

πραινοῖ (Boeot.)· πρηνίζει. καταστρέφει

πράκες· Ἀρίσταρχος †κλανίαι. ἔλαφοι. ἀπεδόθησαν δὲ φρατρίαι ἀνδρῶν διαβεβλημένων ἐπὶ μοχθηρίᾳ

πρακνόν· μέλανα ⟨1972. 3229⟩

πρακτικόν· ἀνυστικόν

Πράκτιον· πόλις Τροίας

πράκτορες (Aesch. Eum. 320)· ἀπαιτηταί [94]

πράμνη· δίκελλα. ἄμπελος

Πράμνιος οἶνος (Ar. Eqq. 170)· ὁ ἀπὸ τῆς Πραμνίας ἀμπέλου, ἔστι δὲ ἐγχώμιον οἴνου. καὶ σκληρὸς οἶνος [97]

πρανῆ †κοῖλα

πρανιχθέντα· πεσόντα ἐπὶ στόμα ⟨cf. πρη—⟩

πρανόν· τὸ κατωφερές, πρανές

πρανῶ· ἀκρίδος εἶδος ⟨= πάρνοψ⟩ [3202]

πράξεις· βίοι. ἡ διαθῆκαι

Πραξιδίκη· δαίμονά τινά φασι τὴν ὥσπερ τέλος ἐπιτιθεῖσαν τοῖς τε λεγομένοις. διὸ καὶ τὰ ἀγάλματα κεφαλὰς γίνεσθαι καὶ τὰ θύματα ὁμοίως

Πραξιεργίδαι· οἱ τὸ ἕδος τὸ ἀρχαῖον τῆς Ἀθηνᾶς ἀμφιεννύντες [6]

λ ον ον

COD. 46 φυ 47 κῶρρον 51 φίλημα 60 cf. ὀμφά 61 ἄριστος δεῖπνος m. pr. 64 ἴσω τὸ 65 ποῦαν, οἱ 66 τοῦ ἄγχη 69 πολύπους 70 πολύποδες (cf. πολυ— et πρῆθμα) 72 cf. πυννιάζειν 73 νή 74 μαγείριον (cf. πύρδαλον et πυρδαίσιον) 75 ποῦ ῥέακος, κρίκι — δῆλον ἔχον — στρεφόμενος 77 ποῦριν, σαθρόν 79 συμφέρει 82 πράγματα 84 πράθειν 88 πραῖνοι |ειν |ειν 90 πράκνον (97 e Moerid.) πρανές κ. καὶ πρανὶς 3203. 4. 5 = 5. 3. 4 6 πρᾶξειν, λαβεῖν

HES. 48 πότμον (B 359)· μόρον, θάνατον 56 ποτνιάζειν· τὸ παιδικοῖς χρῆσθαι. πότνιον γὰρ τὸν δακτύλ(ι)ον λέγουσι ⟨πουν—⟩ 59 ποτοῖο (α 149)· ποτοῦ 63 ποτῶνται (B 462)· πέτωνται ⟨cf. πωτ—⟩ 64 ποῦ· ἐν ἴσῳ τῷ οὐδαμῶς (Ierem. VI 14). ἢ ἀντὶ τοῦ ποῦ πότε, ἀλλαχοῦ 67 πολυβότειρα (Γ 89)· πολλοὺς βόσκουσα καὶ τρέφουσα 68 πυλὺν ἐφ' ὑγρήν (K 27)· ἐπὶ πολλὴν θάλασσαν· ὑγρὰν γὰρ αὐτὴν εἶπεν πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς γῆς ξηρᾶς οὔσης 76 ποῦ τοι τόξον (E 171)· ποῦ σοι ἡ διὰ τόξων ἐμπειρία 79 πρ(.)άγει· ὑπερέχει. ὑπερβάλλει. διαφέρει ⟨προάγει⟩ 86 πραιέναι· ἐλθεῖν ⟨παρι—⟩ 87 πραίκων· κῆρυξ (praeco) 94 πράληξ· ὁ λίαν ἀγροῖκος ⟨προαλής⟩ 97 πρανές· καὶ πρανὴς κατάβασις (Xen. Anab.) 3202 πρᾶος· συνετός. ἥσυχος 6 πράξιν λάβοι (Eur. I. A. 272)

πρᾶξις· ἀπαίτησις. ἄνυσις, ἢ ἔργου ποίησις. ἢ βίος

πραπίδες (Theognid. 656)· φρένες. ἢ ὁ τόπος, ὅπου αἱ φρένες. διάνοιαι [9. 10]

πραπίς (Eur. Bacch. 997)· φρήν, διάνοια

πράσα (Theophr. HPl. IV 7 VI 1)· τὰ βρύα καὶ τὰ φυκία

πρασιαί (η 127?)· αἱ ἐν τοῖς κήποις τετράγωνοι λαχανιαί, οἷον περασιαί, διὰ τὸ ἐπὶ πέρασι τῶν κήπων

πρᾶσις (Aristoph. Hor. fr. II)· ἀγορασία

πρασοκουρίς (Strattid. com. p. 787)· ζῷον χλωρόν, κεῖρον τὰ ἐν τοῖς κήποις λάχανα

πρασόργην· δρέπανον, ᾧ τὰ πράσα κείρουσιν

Πράστιλλος (Eupol. fr. XCII)· πόλις Θρᾳκίας

πρατάνιον μαλλόν ⟨cf. ἀμνόν⟩

†πραταςία· κατευχὴ ἀρχομένης ἀροτριώσεως

πρατήνιον· τὸ †ὕπερον. †Ἀττικοί. καὶ ἡλικία τις προβάτου νέου· ὡς δὲ ἔνιοι τοῦ πρώτου γεννωμένου, οἱ δὲ ἐνιαυσιαίου, ἄλλοι ἀρχομένου συνουσίας

πρατίας (Comici)· ὁ τὰ δημόσια πωλῶν καὶ κηρύσσων ⟨cf. πωληταί⟩

πράττει· μέλλει. ἐργάζεται

πρατά ⟨—ῶ⟩· ἡ νουμηνία

πραϋμενῶς· προθύμως. πράῳ τῷ μένει χρώμενος

πραΰνει· κατασιγαίνει. κατακοιμίζει

πραΰνεται· μαλάσσεται [27]

πράως· ἡμέρως

πρεκνόν· ποικιλόχροον ἔλαφον

πρέμνα (Ar. Lys. 267)· τὰ ἰσχυρὰ στελέχη τῶν καταβλαστημάτων

πρέμνια· τὰ πάχος ἔχοντα ξύλα

πρεμνιάσαι· ἐκριζῶσαι

πρέμνον· στέλεχος, βλαστός. πᾶν ῥίζωμα δένδρου τὸ γηράσκον, ἢ τὸ τῆς ἀμπέλου πρὸς τῇ γῇ πρέμνον

πρέμνον ἑστίας (Trag.)· τῆς οἰκίας θεμέλιος

Πρεμνουσία· κρήνη ἐν τῇ Ἀττικῇ

πρέπις (Boeot.)· ὡμοίωσαι

πρέπον· ὅμοιον. μέτριον. συμφέρον. ὡραῖον. ἄριστον

πρέπον· τέρας. Κύπριοι ⟨πρεπτόν⟩

πρεπτά· φαντάσματα, εἰκόνες

πρέσβα (Ε 721 al.)· ἔντιμος, πρεσβυτάτη, σεμνή

πρεσβεῖα (Soph. fr. 19 Df.)· κράτη. καὶ †ἀρχιερεῖα, καὶ ἀρχιὰ καὶ ἱερά ⟨ἀρχικὰ γέρα⟩

†πρέσβει· ἡ τιμὴ μείζων

πρέσβειρα (Ar. Ach. 883 al.)· προτιμητή. ἀρχηγέτις

πρέσβεις (Aesch. Pers. 840)· γέροντες. βασιλεῖς ἄρχοντες, προτιμούμενοι. καὶ οἱ πρεσβευταὶ μεσῖται, ἀπόστολοι [ἢ] ἕνεκεν εἰρήνης

πρεσβεύειν (Soph. A. 720)· προτιμᾶν, ἄρχειν. μεγαλύνειν

πρεσβεύοντες· αἰτοῦντες, παρακαλοῦντες. λέγοντες

πρεσβήϊον (non Θ 289)· πρεσβεῖον, κατὰ τιμήν, τίμημα. ἀπὸ τούτου καὶ οἱ πρεσβῦται ἔντιμοι

πρεσβυγένεια (Herod. VI 51)· παλαιοτέρα γένεσις

πρέσβυς· γέρων. καὶ ὄρνις ὁ τρόχιλος (Ar. HA. IX 11)

πρεσβυτάτη (Φ 143)· ἐντιμοτάτη [51]

πρεσβύτερος Κόδρου· παροιμία ἐπὶ τῶν πάνυ παλαιῶν

πρεσβύτης (Xen. Symp. IV 17)· γέρων: ἡλικία τις ⟨πρεσβυτής?⟩

⟨πρέσγυς·⟩ πρέσβυς [ad 54] [55]

πρευμενές· ἵλαον, εὔνουν, πρόθυμον

πρευμενοῦς .... (Aesch. Suppl. 210)· πρᾶον

πρέφας· εἰκασμένος, εἰκασθείς

πρηγορεών (Ar. Av. 1113 Eqq. 374)· τῶν ὀρνέων ὁ πρόλοβος, ὅτι προσυλλέγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία

†πρηγορεύων· προαγορευτής, ἢ δημοκόπος

πρῆθμα· πολύποδος κεφαλή. ἔνιοι πλεκτάνη

†πρηΐον· πρότερον

πρηκτῆρα· δραστῆρα. ποτὲ δὲ εὔπορον·
πρηκτῆρά τε ἔργων (Ι 443)·
ἃ δεῖ πράττειν δηλοῦντα

COD. 14 πράσις 15 πρασικουρίς 18 πράταμον 19 cf. γαλάσιον προηρό^{τ}σιον 20 πρατίνιον 24 |ένως 29 ἐλαφρόν 36 πρεπίς, ὁμοίωσις 43 ἀρχηγη 53 ἡλικιώτης 59 |ερέων — πρόλογος

HES. 9 πραπίδεσσι (Α 608)· φρησί, διανοίαις 10 πραπίδων (Ρ 349)· φρενῶν, διανοιῶν ⟨cf. προαπίδων⟩ 27 πραϋπάθειαν (1 Tim. VI 11)· πραΰτητα 51 πρεσβύτερος (Λ 786)· μείζων. φρονιμώτερος Ad 54 [αἰοράνομος 55 πραιτώριον· τόπος, ἔνθα συνάγεται ὁ λαός

πρημάδες καὶ πρῆμναι (Arist. HA. VIII 15)· εἶδος θυννώδους ἰχθύος

†πρήν· ταῦρος [66]

πρηνής (E 58)· ἐπὶ πρόσωπον πεπτωκώς· ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τὴν †νεῶν πεπτωκέναι, νέον δὲ ἤδη

πρήνιξε (Euphorio p. 51)· κατέβαλεν

πρηνιχθέντα (cf. Lycophr. 1006)· ἐπὶ πρόσωπον καὶ ἐπὶ στόμα πεσόντα [70. 71]

πρῆξις (Ω 524 ?)· ἄνυσις

πρηροσία· θυσία Ἀθήνησι (3219)

πρῆσαι· φλέξαι, φυσῆσαι, ἐμπρῆσαι·

..... πυρὸς δηΐοιο θύρετρα (B 415)

καί·

δάκρυ' ἀναπρήσας (I 433)

ἀντὶ τοῦ ἀναφυσήσας. ὅθεν καὶ ἡμεῖς τοὺς πεφυσημένους πεπρημένους φαμέν

πρῆσεν· ἔκλαεν. ἐφύσησεν (A 481) ?)· ἐκόλπωσεν. ἐνέπρησεν, ἔφλεξε

πρηστήρ (Hes. Theog. 846)· σφοδρὸς ἄνεμος. καὶ ὄφεώς τι εἶδος. καὶ τὰς ἐκ πλαγίου τοῦ τραχήλου ἡμῶν φλέβας πρηστῆράς (Eur. fr. 388) φασιν. ἢ πῦρ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ (Herod. VII 42)

πρητῆνας (Ar. Byz.)· τοὺς ἐνιαυσίους ἄρνας

πρηών· τὸ ὑπερέχον

πριάμενος (Demosth. 1369, 20)· ἀγοράσας, ὠνησάμενος [ad 79]

πριαμωθήσομαι· ξυρήσομαι. ἐπειδὴ τὸ τραγικὸν τοῦ Πριάμου πρόσωπον ξυρίας ἐστίν (Comic.) [81]

(......)· ἀγοράσειεν

πρίεται (Menand. EM. 688, 12)· φυσ(ι)οῦται

Πριηπίδος τε τῆς πρὸ Βοσπόρου πόλεως (Bergk. Lyr. p. 1047)· Ἑλλησποντιακῆς. τὸν Πρίαπον τὸν Διονύσου καὶ Περκώτην φασὶν οἰκίσαι [84—86]

πρὶν ἐγκύρσαι (δύᾳ Bacchyl. fr. 3)· πρὶν πλησιάσαι τῆς κακοπαθείας [88. 89]

πρινοκόπος· κοπῶν

πρίονας· χερῶν τοὺς δεσμούς

†πρίοπες· τὰ ὑγιῆ ἔχοντα [93]

πρισμοῖς· ταῖς βιαίοις κατοχαῖς

πρίστης· ῥίνη. πρίων

πρίω (Ar. Ach. 34)· ἀγόρασον

πρίων (Ar. Ach. 36)· ἀγοράζων

πριώμασι· πρίσμασι

πρό· τό τε σύνηθες·

καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν (I 708)

καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπό·

ὄφου (τ') ἄσαιμι προταμών (I 485)

προάγεσθαι· ἐπεξεργάζεσθαι [3301. 2]

(προαγήλῃ· προτιμήσῃ) cf. 3497

προάγομαι· προέρχομαι

προάγομεν· προφέρομεν, προτρέπομεν

προαγορεύσας· προειπών, προφητεύσας, προξενήσας (3302)

προαγόρευσις· προφητεία [7]

προαγωγός (Ar. Th. 340)· διδάσκαλος κακῶν. καὶ μαστροπός. μόνος. μαυλιστής. καὶ ἡ ἐπ' αἰσχροῖς ἐπὶ τὸ πορνεῦσαι προάγουσά τινας

προαθύροντες· προσπαίζοντες

προαιρεῖται· προκέκληται. προτιμᾶται

προαίρεσις· ἐπιλογὴ καλοῦ ἢ κακοῦ

προακτικόν· προβαῖνον

προαλεῖ (Φ 262)· καταφερεῖ, καταβατῷ

προαλεστάτην· προπετεστάτην, προχειροτάτην (cf. 3520. 3523) [15]

προαμείψασθαι (cf. Plat. Legg. 921 C)· προαλλάξασθαι. παρελθεῖν

προαμεῦσαι· ὁμοίως

προαμευτής· ἐργάτης προηγούμενος

προαναθρήσας· προϊδών (προ—)

προαναθρούσης· προαναβλεπούσης

προαναθρώσκειν· προπηδᾶν

προαναχρούεται· ἀναχαιτίζει

(προανάρρησις· προανακήρυξις, πρόρρησις, προαγόρευσις) cf. ἀνάρρησις

προανάσχοι· προανεκτείνει(ε)

†προαπίδων· φρενῶν, διανοιῶν (pro πρα-)

προαρτᾷ· προαρμόζει, προτείνει

προασπιστής· πρόμαχος, βοηθός

COD. 64 θοινώδους 68 πρήνιζε, κατέλαβεν 69 cf. πραν— 78 πρῆον 79 πρήαμος 80 πρημευθήσομαι 83 περικότης — οἰκῆσαι (δ) 95 ῥίνων 3308 κακός καὶ ἡ ... τινάς] post 5 9 προσα[? 21 προπαί

HES. 66 πρηνέας (Z 307)· ἐπὶ πρόσωπον 70 πρῆξαι (A 562)· πρᾶξαι 71 πρῆξαι δ' ἔμπης (A 562)· πρᾶξαι δ' ὅμως Ad 79 καὶ ὄνομα κύριον (Πρίαμος) 81 πρίατο (ξ 115) 84 πριμικήριος· ὁ πρῶτος τῆς τυχούσης τάξεως 85 πριμιλιγίων· τιμίων 86 πρίν· πρότερον 88 πρίν μιν (A 29)· πρὶν αὐτόν, ἢ αὐτήν 89 πρινής (E 58)· ἐπὶ πρόσωπον πεσών 93 πριουάτον· τύπος ἐργαστηρίου 3301 προαγαγών· ..... 2 προαγ†εύων· προξενῶν (3305) 7 προάγων· ἀρχόμενος 15 προαλής (Siracid. XXX 8)· προπετής, πρόχειρος

[ad 27] προάστειον (Thuc. II 34)· πρὸ τῆς πόλεως

προαύλια (Plat. Cratyl. 417 E)· τὰ προαυλήματα [ad 28]

προβαλεῖ· ἐρωτήσει

προβαλεῖν ἄρνα· πόλεμον ἐπαγγεῖλαι

μροβαλλούς· ἀσπίδας

προβαλοίμην (Τ 218)· ὑπερβαλοίμην

προβαλοῦ· ἐρώτησον [34]

προβάς (cf. Soph. A. 853)· ὑπερβάς

πρόβασι· βοσκήμασι [37]

πρόβατα (Hom.)· τὰ τετράποδα. ἀπὸ τοῦ πρὸ τῆς βάσεως πρόβασιν ἔχειν ἑτέραν τῶν ἔμπροσθεν ποδῶν πρὸς τὰ ὀπίσθια

πρόβατα πεδι(α)κά· τὰ ἐπὶ νομὴν ἐκπεμπόμενα ⟨1197⟩

προβατήματα (Lacon.)· πρόβατα

προβατοπώλης (Ar. Eqq. 132)· οὕτω κωμῳδεῖται Λυσικλῆς προβατοκάπηλος γήμας Ἀσπασίαν τὴν πόρνην [42. 43]

προβιβάζεται· προκόπτει [45]

προβιβάσαντα· προάξαντα

προβιβασθείς· προαχθείς [ad 47]

προβιβάσθων· προβαίνων [49]

πρόβλημα (Eur. fr. 534, 2)· πρόλογος [51]

προβλῆτας (Μ 259)· τὰς ἔξω προβεβλημένας τοῦ τείχους

στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον

προβλώσκειν (φ 239)· προμολίσκειν. προέρχεσθαι. προπορεύεσθαι

προβόλιον (Xen. Cyn. X 12)· σιβύνη, ἔχουσα μετὰ τὴν ἀκμὴν προβολάς. ἢ σπυρίς

πρόβολοι· λίθοι (μ 251 ?)

πρόβολος· † πρόμουλος. πρόμαχος. προνοητής. κυβερνήτης: ἱερεύς ⟨πρόπολος⟩. [ad 56] καὶ ὁ εἰς τὴν θάλασσαν προβεβλημένος λίθος [ad 56] [57. 58]

†πρόβονεν· ἐπέρανεν

προβοσκίς (Polyb. III 46, 12)· τὸ ἐκτεταμένον καὶ προβεβλημένον τῆς ὄψεως τοῦ ἐλέφαντος

πρόβουλος· ἔξαρχος τοῦ βουλευτηρίου. ἢ ὁ προσκεπτόμενος

προβῶντες (Cratin. fr. V)· [ad 62] προβαίνοντες [63]

προγέν(ε)ιος (Theocr. III 8)· εὐγέν(ε)ιος

προγενέσθην· παραγενέσθην [66]

προγενής (cf. Soph. A. 938)· ὁ προγεννώμενος

προγένοιντο (Call. Dian. 178)· παραγένοιντο

†προγονεῦσαι· προελθεῖν

προγ†ωνίαν· τῶν ἠπορημένων ἡ λέξις. ἔστι δὲ ὑφασμάτιον ποικίλον, ὃ ἐπικαλυψάμενος ὁ μάγειρος θύει, ὡς ἐν Δαμασκῷ ⟨cf. προτόνιον⟩

πρόγονοι· οἱ πρωτόγονοι ἄρνες, οἱ δὲ μετ' αὐτοὺς μέτασ(σ)αι, ἔρσαι ἁπαλοὶ καὶ τῷ ἔαρι γινόμενοι·

ἔρχατο, χωρὶς (.....) δὲ μέτασ(σ)αι,
χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι (ι 221)

πρόγονος (Eur. Ion. 267)· πρόπαππος. προπάτωρ. συγγενής. ἢ πρεσβύτατος ἀνήρ

προγόνων· πατέρων

προγράμματα (Dem. 772, 15)· ἐκθέματα

προδανίς· πρότερον

προδέδαεν· προμεμάθηκεν [77]

προδέξαντες (Herod. I 60)· προδείξαντες

πρόδηλος (Eur. Or. 187)· προφανής

προδιαλαβεῖν· ......

προδιασύρας· παραβὰς τὰς συνθήκας

προδικεῖν (Lysias)· ἐπιτροπεύειν

πρόδικος (Xen. Hell. IV 2, 8)· συνήγορος

προδοκάζων· παρατηρῶν, ἐνεδρεύων

προδοκῇσι (Δ 107)· προενέδραις, προόδοις

πρόδομος· προστάς, πρόστωον

προδόμῳ (Ι 469)· προστάδι, προστόῳ

πρόδοσιν· †προδομάτιον

πρόδρομα· τὰ ἐν τῷ ἄξονι ξύλα. ἢ τὰ προακμάζοντα σῦκα (Theophr. Ath. 77 C)

προδωμάτιον· τὸ πρὸ τοῦ κοιτῶνος στοίδιον

COD. 28 .ροαύρια, τὰ πρὸ αὐτῶν λήμματα 29 —βάλλει 30 προβάλλειν, τὸ ἐπ| 34 προβάλους, ἀσπίς 31. 2. 3. 4 = 34. 33. 31. 32 52 ἐμόχλευον 56 cf. πρόμου 3590 60 προβοσκές 68 προεγένοντο, παραγένοντο 85 πρὸς ὁδοῖς 86 πρὸς τάς (88 πρόδομά τι ?) 90 τὸ ἴδιον

HES. Ad 27 [προάστεων καὶ] Ad 28 ὥσπερ προάμπουλα ⟨barbare pro προαμβολάς⟩ τὰ προκιθαρίσματα 34 προβαλλομένοις (Prov. XXII 21)· ἐρωτῶσιν 37 πρόβασις (β 75)· ἡ τῶν βοσκημάτων κτῆσις 42 προβέβηκας (Ζ 125)· ἀριστεύεις. προκόπτεις 43 προβέβουλα (Α 113)· προκέκρικα, προέκρινα 45 προβιβάς (Ν 18)· προβαίνων Ad 47 [πραχθείς] 49 προβιβάσις· πρ(ο)άξεις 51 προβλήματι (Β 396)· ἐξέχοντι Ad 56 καὶ τὸ τῶν σιτίων δοχεῖον ⟨προλοβός⟩ — τῇ πέτρᾳ. οἱ δὲ ῥάβδος (μ 251) 57 προβόλων (Greg. Naz. Or. III p. 106)· λίθων 58 προβολή· ἐξοχή Ad 62 προφωνοῦντες. ἐγκελευόμενοι (Μ 277) 63 πρὸ γὰρ ἧκε (Α 195)· προέπεμψε γάρ 66 προγενέστερος (Β 555)· πρεσβύτερος 77 πρὸ δ' ἐνῆκε (Α 208)· προέπεμψε δὲ (με)

προεγκεῖσθαι· προϋπάρχειν

προεδρία (Ar. Eqq. 579)· προκάθισις. προτίμησις

πρόεδρος (Thuc. III 25)· ἀρχηγὸς πολιτείας [94—96]

προέθεσαν· προεθυμήθησαν

προεθέσπισαν· προεφήτευσαν [99—3402]

προείλετο· οὐ προείλατο

προείληπται· πρόληψιν ἔχει, ὑπονενόηται

προειλόμην· προέκρινα

προείλου· οὐ προείλω [8. 9]

προεισπεπ[τ]αικότες· προεισελθόντες

πρόειται· παραδέδοται [11]

προέλευσις· τὸ προελθεῖν

προέλοιτο· προτιμήσειε [14. 15]

προελόμενος· ἐπιλεξάμενος

προέμβολος· μέρος τι τῆς νεώς [18. 19]

προέμενος (Com. inc. CCLXXXII Plat. Legg. 780 A)· [ad 20] προαφείς, ἐκδιδούς

†προεννέπειν· προαγορεύειν ⟨3732⟩

προέντες· προδόντες [23]

προεξαναστῆσαι· πρὸ τοῦ καθήκοντος †ποιῆσαι ⟨κινῆσαι?⟩

†προεργῆσαι· προίσται [26. 27]

προερύσαι· προελκύσαι [29]

προερχόμενος· ἐξερχόμενος, προβαίνων [31]

προέσθαι (Thuc. I 44 al.)· προδοῦναι ⟨3746⟩

πρόεσθε· παρατείνετε

προεστηκός· ......

προετικός (Xen. Mem. III 1, 6)· χαριστικός ⟨3411⟩

προετύπου· προεδήλου [37]

προέφηνε (Soph. Tr. 324?)· προέδειξε

προέχει (Herod. I 32)· ὑπερέχει

προεχεῖς· [ad 40] κραταιοί [41]

.......· πλέον κρατοῦνται [43—45]

προηγητής (Eur. fr. 813, 2 Soph. A. 990)· ὁ προηγούμενος τοῦ ζεύγους (ἐν τοῖς γάμοις). καὶ ὁ χειραγωγὸς τοῦ τυφλοῦ

προηγμένον· προαχθέντα

προηγόρησαν· προεῖπον

προήει (Dem. 402, 23)· [ad 49] προήρχετο [50]

προήκαμεν· ἀφήκαμεν, παρελείπομεν

προήκατο· ἀπέλυσε. προέδωκε [ad 52] [53]

προήκει· ἐξέχει. προβαίνει

προήκων (Ar. Nubb. 513)· προβεβηκώς

προῆκεν· ἐξῆλθε, προῆλθεν

προῄρημαι· θέλω

προῃρημένοι· προθυμηθέντες [59]

προηρόσια (Hyperides)· τὰ πρὸ τοῦ ἀρότου θύματα. καὶ ὁ Δῆμος ⟨Κλείδημος?⟩ δὲ αὐτὰ προαρκτούρια καλεῖ

προήρτηται· κρέμαται ⟨προση— Theophr. V 4, 2⟩

προήσει· προδώσει

προήσομαι· προδώσω. [ad 63] προνοήσομαι [ad 63]

πρόηται· προδώσει ⟨3186⟩ [65]

προθέει (Ion. fr. 45)· προτρέχει

προθέλυμνον (Ar. Pac. 1210)· αὐτόρ(ρ)ιζον

προθελύμνους· προρ(ρ)ίζους, ἀπὸ ῥίζης ἀνασπᾶν ἄλλας ἐπ' ἄλλαις·

προθελύμνους ἕλκετο χαίτας (Κ 15)

καὶ σάκος τετραθέλυμνον (Ο 479) τὸ θέσεις τέσσαρας ἔχον, τετράπτυχον [69]

προθέντα (cf. Soph. Ai. 1303)· προβαλλόμενον. ἐπαγγειλάμενον

COD. 92 προκάθησις 93 ἀρχή 3406 οὐ προείλου 30 διερχ| 33 προέσθαι, παραγίνεται 60 ἀρότρου (cf. πρηρόσια, πρατασία, γαλάσιον) 61 κρέμεται 67 |ιμνον 69 cf. 3626

HES. 94 προέδωκεν (Rom. XI 35)· προεχώρησεν 95 προέηκε (P 545)· προέπεμψεν 96 πρὸ ἔθεν (Ε 96)· πρὸ αὐτοῦ 99 προεθυμήθησαν (I Paral. XXIX 6)· μετὰ προαιρέσεως προσήνεγκαν 3400 προειάψαι· προπέμψαι (Aesch. Sept. 322) 1 προειδόμενοι· προγνόντες 2 προείλατο (Deuter. VII 6)· ἐπελέξατο, ἠθέλησεν 8 πρόειμε· πλησίον γείτων ⟨προσήμε(νος)⟩ 9 προείου· καταντίου ⟨προσθίου⟩ 11 προε[κ]τικός ⟨q. v.⟩· χαριστικός 14 (προελόμενος·) προθέμενος ⟨Demosth. Moerid. 306⟩ 15 προελόμενοι· ὁμοίως 18 πρόεμε· προέπεμψα ⟨ΠΡΟΛΙΛΛΛΙ h. e. ΠΡΟΙΛΛΛ⟩ 19 πρόεμεν (κ 155)· προέπεμψεν Ad 20 προδώσας 23 προενώπια· ἔμπροσθεν ⟨πρὸς ἐν—⟩ 26 προέρεσαν (Α 435)· προήλασαν 27 προέρευσεν (Α 308)· καθείλκυσεν 29 προέρυσαν (ο 495)· προέλυσαν 31 πρόες (Α 127)· πρόπεμψον 37 προέτυψαν (v. l. Ν 136)· προεχώρησαν ⟨cf. προϋ—⟩ Ad 40 σπουδαῖοι ⟨προσεχεῖς⟩ 41 προεχόμεθα (Rom. III 9)· προβαλλόμεθα 43 προεφιᾷ· προσαγορεύει ⟨προσεφιά —σις⟩ 44 πρόῃ (Prov. V 9)· προβαλῇ 45 προηγεῖται (Prov. XVII 14)· προοδηγεῖ, προπέμπει Ad 49 προέπεμπε (Α 326) 50 προῆκε (P 545)· προέπεμψεν Ad 52 προσηνέγκατο ⟨προσήκατο⟩ 53 προήκεα (μ 205)· κατὰ τὸ ἔμπροσθεν προηκονημένα 59 προῃρήσαντες· θελήσαντες ⟨προαιρ—⟩ Ad 63 προδίδομαι προφέρω ⟨h. e. προαιροῦμαι· προφέρω⟩ 65 προήχθη (Prov. VI 8)· προετιμήθη. προετράπη 69 προθεμενισάμενος· περιπτυξάμενος ⟨προσστερνισάμενος⟩

προθεώμενος· προορῶν [72]
προθεσμία· καιρός, ὅρισις, διορία, ὅρισμα
προθεσπίζοντα· προστάττοντα. ἢ προμαντευόμενον
προθεσπίζων (Hipponax)· προφητεύων
προθέων· προτρέχων [77]
πρόθημα· †δόμα, ἢ ἅτι πρόσθημα καὶ προσθήκη. ἢ †πλεκταμένη [79]
προθυμία (Soph. OT. 838)· χαρά [81. 82]
προϊάλλειν· προπέμπειν. προτιθέναι [84]
(προϊάψαι [Aesch. Sept. 322]· προπέμψαι) 3400
προΐαψεν (Α 3)· προέπεμψεν. προδιέφθειρεν. δηλοῖ δὲ διὰ τῆς λέξεως τὴν μετ' ὀδύνης αὐτῶν ἀπώλειαν
(προϊδόμενοι· προγνόντες) 3401 [86]
προϊείς· προπέμπων
προΐεμαι· προδίδομαι
προϊεμένη· προβαλλομένη
προϊέμενοι· ἀπολύοντες. παραχωροῦντες. ἀπορρίπτοντες
προϊ(ε)μένου· προδόντος
προϊέναι· προπέμπειν [93—95]
προϊξήσαντες· προσκομίσαντες ⟨3712. 3803⟩
προΐηλε (Θ 365)· [ad 97] ἐπεξέτεινεν (Mosch. Europ. 21)
†προΐθες· προφανῶς. προβεβηκώς
προῖκα (Plat. Civ. 346 E)· δωρεάν, φερνήν. πᾶν γὰρ δῶρον προίξ
προικός· πονηρός. οἱ δὲ μωρός [ad 3500]
προϊκέσθαι (Ar. Eqq. 761)· ἐφικέσθαι
προΐκτης (ρ 449)· πτωχός, προσαιτητής ⟨—αίτης⟩ [3—9]
προΐστορες (Aesch. Eum.)· μαρτυροῦντες
προΐσχεται· προβάλλεται ⟨cf. προσ—⟩
προϊσχόμενος (Thuc. IV 87)· προβαλλόμενος
προϊσχομένου· προτείνοντος χεῖρα. δίκαιον προβάλλοντος
προΐσχονται· προβάλλονται
προΐσχοντο (Thuc. III 68)· ἔδοξαν
Προιτίδες· †χάριτες
προϊχνεύει· θεραπεύει
†προϊῶν· παρών
πρόκα (Herod. I 111)· εὐθύς, ἐξαίφνης [ad 19] [20]
προκαλεῖσθαι (Plat. Euthyr. p. 5 A)· ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἀλαζονικοῦ, εἰς ἅμιλλαν ἀρετῆς καλεῖσθαί τινα· ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀγομένου καὶ προτρεπομένου
προκαλεῖται (Sappho Ath. 599 D)· καλεῖ, προτρέπει [23]
πρόκας (ρ 295)· ἐλάφους
προκαταβολή· ἐνθήκη
(προκαταγνούς· πρὶν καταπτύσας) 3815
προκαταθήγεσθαι· προακονᾶσθαι
προκαταθήσεσθαι δεῖ· προκομίσασθαι δεῖ [28. 29]
πρόκειται (Xen. ΚΠ II 3, 2)· παράκειται
προκέοιτο (Jones)· προκείμενος εἴη
προκεχηνότες· πρὸς τὰ ἄνω βλέποντες
προκεχειρισμένον (Plat. Legg. 643 A)· προβεβλημένον. ἡτ(ο)ιμασμένον
προκιθώνιον (Iones)· τὸ πρόρινον
προκλήδην· †προκελεῦσαι [36]
πρόκλητος· πρόθυμος, ἀπὸ τοῦ κληθῆναι
Προκλόνιον· τόπος Θεσσαλίας
πρόκλυτα (Υ 204)· τὰ προειρημένα, προηκουσμένα
πρόκνις· εἶδος ἰσχάδων (Ath. 653 B)
προκόλπιον· τὸ πρὸ τοῦ κόλπου, ἢ πρὸ τοῦ σκοποῦ
προκομίδδεν· προκομίζειν [43]
πρόκον· ἠλίθιον ⟨3500⟩

COD. ⟨3500 cf. βροχός πρόκον βρυκοί πρόκοος broccus⟩ 1 ἐπικεσθαι ⟨16 χορίτιδες?⟩ 19 cf. καὶ πρόκα τε δή et gl. 3039 δρόσος 24 cf. πόρκας πράκες πέχαρι προύκας 32 κάτω 34 προκιόνιον (intercus) 35 προκελήδης] post 30. Cf. προσκλήδην 37 πρὸ 39 προκλητά ⟨3528⟩ 42 |ίδην |ζει

HES. 72 πρόθεσις (gl. Rom. IX 11)· προαίρεσις. προάπλωσις 77 προθήβαι (θ 362)· ἄρτιο ⟨sic⟩, ἀκμάζοντες 79 προθορών (Ξ 363)· προπηδήσας 81 προθύμως (II Petr. V 3)· ἱλαρῶς 82 πρόϊαι· ἄπιοι, αἱ πρῶται γινόμεναι ⟨πρῷαι⟩ 84 προΐαλλεν (Θ 365)· προέπεμψεν 86 προΐκται· προδίδωσι ⟨3464⟩ 93 προΐενται· προάγονται ⟨3799⟩ 94 προΐεσται· προσποιεῖται. προσέρχεται ⟨προσίεται⟩ 95 πρόϊζα· πρῴην ⟨πρωϊζά⟩ Ad 97 προετιμήθη. ⟨cf. προαγήλῃ⟩ καί Ad 3500 πτωχός (ρ 412, cf. 3502) 3 προΐ με· προδώσεις με 4 πρόϊμον (Osee IX 10)· σῦκον προακμάζον ⟨cf. πρόδρομα⟩ 5 προΐομαι ⟨—εμαι⟩· παρέρχομαι 6 προϊόντες ⟨προέντες⟩· προδόντες 7 προίρης· πρώρας 8 προϊσμένη· προβαλλομένη ⟨3511⟩ 9 προΐσταται· ἐπιπολάζει ⟨3795⟩ Ad 19 δρόσου ⟨πρῶκα⟩ 20 προκαδέστερον· προυργιέσ(αι)τερον ⟨προαλέστ—⟩ 23 προ[κ]αλέστερον· ἑτοιμότερον 28 πρόκαυτα (Υ 204)· προειρημένα, προηκουσμένα ⟨3539⟩ 29 προκείμενα (Ι 91)· παρακείμενα 36 πρόκλησις· κλῆσις ἐπὶ δίκης ⟨προσκ—⟩ 43 προκομίων· προλειμάτων ⟨privilegiorum cf. 3601⟩

προκόνδυλα· τὰ μετὰ τοὺς κονδύλους ἐν ταῖς χερσί

Προκόν(ν)ησος (Herod. VI 33)· πόλις, καὶ νῆσος παρὰ Κύζικον

†πρόκοος· [ad 47] πονηρός (3500)

προκοπῆς· αὐξήσεως

προκοττίς· ἡ χαίτη

πρόκοττα· εἶδος κουρᾶς, ἢ κεφαλῆς τρίχωμα· κοττὶς γὰρ ἡ κεφαλή. καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες κοττοὶ διὰ τὸν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ λόφον

πρόκρισις· προτίμησις

πρόκριτον· ἐκλεκτόν, ἐκλελεγμένον [53]

πρόκροσσαι (Herod. IV 152 VII 188)· ἐπάλληλοι, ἄλλαι ἐπ' ἄλλας. καὶ ναῦς αἱ κατ' ἀλλήλων νενεωλκημέναι. ὅτι οἱ κροσσοὶ τὰ ἄκρα· ἢ ἀντικέφαλοι

προκρόσσας (Ξ 35)· ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, κλιμακηδόν (3829)

πρόκροσσον· οὐ †καθαροῦν, κλιμακωτόν

ε

†προκυκλίς· ἡ πμνήστρια

προκυλινδούμενος· προκυλιόμενος (3642)

†πρόκυμον· πρόθυμον

†προκυνεῖν· τὸ ἐγχωρεῖν

πρόκωνα (Hippocr. 638, 5)· τὰ ἐκ τῶν μὴ πεφρυγμένων κριθῶν ἄλφιτα

πρόληψις· πρόγνωσις

προλόβιον· τὸ προέχον τοῦ λοβοῦ [64]

προλόγια· θυσία πρὸ τῶν καρπῶν τελουμένη, ὑπὸ Λακώνων

†πρόλογος· ὁ περιτιθέμενος τοῖς προελθοῦσιν ἐπὶ δεῖπνον. καὶ ὁ γαργαρεὼν τῶν ὀρνίθων, ὃν οἱ παλαιοὶ πρηγορεῶν ⟨πρόλοβος⟩ [67]

προμάδδας (Lacon.)· μάζας προμεμαγμένας

πρόμαλος (Eupolis. Hippocr. 667, 47)· μυρίκη. ἢ ἄγνος

†προμαλχατεύειν· μετατροπεύειν

προμαχεών (Herod. I 164)· πύργος

πρόμαχος· [ad 72] μᾶζα ἑβδομαίῳ παιδίῳ γινομένη

[ad 73] .... προαγωγοί

προμένειοι· ῥοιαί τινες (ὑπὸ Κρητῶν λέγονται)

προμήθεια· πρόνοια, ἐπιμέλεια

προμηθέστεροι· προνοητικώτεροι

Προμηθεύς· †ἐπικινδύνους ἐπισφαλῶς ἔχων. καὶ ὄνομα

προμηθής (Soph. El. 1078 Thuc. III 82)· σώφρων

προμηθούμενος (Plat. Prot. 361 D)· προνοούμενος, προβλέπων

προμήτωρ· πατὴρ μητρός [81]

προμνηστῖναι (λ 232)· ἐπὶ μίαν. ἀπὸ τοῦ προσμένειν

προμνήστρια· ἡ συνιστῶσα ἀλλήλοις τοὺς γαμοῦντας. (προξενοῦσα νυμφίους ἢ νύμφας) 3841

προμνώμενοι· προμνηστευόμενοι

πρόμοις· προμάχοις, προαγωνισταῖς, προστάταις, προηγουμένοις

πρόμολε (Σ 392)· πρόελθε

†προμόλη· ὁδός [ad 87] [88]

πρόμος (Η 75)· πρόμαχος. ἀντίδικος [89. 90]

πρόμοχθοι· τὰ προβεβλημένα τῶν τοίχων

προμυλαία· θεὸς ἱδρυμένη ἐν τοῖς μυλῶσι

προμυχθίζει χαλκοδεσμῶν ὁπλῶν (Aesch. Sept. 160)· ἀντὶ τοῦ πρόσω χωρεῖ

Πρόνεως· Ποσειδῶν ⟨Προναῖος?⟩

Προναίας (Aesch. Eum. 21 Call. fr. CCXX)· Ἀθηνᾶς τέμενος ἐν Δελφοῖς [96]

πρόνοια (Soph. OT. 978)· προενθύμησις, ἐπιμέλεια, φροντίς

προνομαία· προβοσκίς [99]

προνυμία· τὰ ὀφειλόμενα τῷ ἀξιώματι. ἢ ἡ ἐκ τῶν νόμων ἐξουσία [ad 3600]

COD. 45 cf. μετακόνδυλοι 46 κύζηκον 49 προκοπίς 50 κοττὶ γάρ — τὴν κεφαλὴν λ. 52 προκριτόν 54 νενεολ| 61 πεφυραμένων 66 γρηγορεών (θ) 68 προμάλας — προμεματτομένας 74 προμένεοι (schol. Nic. Al. 490) 78 προμη; cf. τὸ προ— 81 ἐπιμνείαν 91 προμαχέοι 92 προμυλέα — μύλωσι 93 προσχωρίου 98 προνομέα, προβόσκησις 3600 προνόμια

HES. Ad 47 [πόλις. ἢ] 53 Προκρίς (λ 320)· θυγάτηρ Ἐρεχθέως 64 προλογίζει· προλέγει 67 πρόμαχοι (Π 588 Ρ 316)· βασιλεῖς. καὶ τὰ τείχη. προμαχῶνες δὲ οἱ ἐπὶ τῶν τειχῶν πρόβολοι Ad 72 ὑπὸ Κρητῶν Ad 73 προμέν, λέγοντες 81 προμνηστῖνα(ι λ 232)· ἑτέρα πρὸ τῆς ἑτέρας. οἱ δὲ ἑξῆς καὶ ἐκ διαστημάτων ἀναμένουσαι ἀλλήλα[ι]ς Ad 87 προσδόκησις 88 προμόνη· ⟨L. προνομή· προβοσκίς⟩ 89 προμύνης· προπετὴς καὶ προ[σ]πεσών. οἱ δὲ πρόθυμος. προ[σ]νενευκώς ⟨ad προνωπής⟩ 90 πρόμου..· πρόβουλος ⟨3356⟩ 96 προνοεῖ (I Tim. V 8)· ἐπιμελεῖται 99 προνομεύει ⟨recens⟩· †θεσπίζει. ἁρπάζει, κατασύρει (Moer. 304), αἰχμαλωτεύει Ad 3600 ἡ διαρπαγή ⟨προνομεία⟩

προνομιῶν· προλημμάτων ⟨3543⟩ [2]

προνωπής (Eur. Alc. 85)· προτεταμένος. προνενευκώς. οἱ δὲ προπετής, ἕτοιμος, πρόχειρος

προνώπια (Eur. Bacch. 639)· τὰ ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν, καθάπερ ἐνώπια τὰ ἔνδον, ὅπου αἱ εἰκόνες τίθενται

προνώπιον (Eur. Hipp. 374)· τὸ προκείμενον, οἷον πρόθυρον

προξενεῖ· μαρτυρεῖ (non Soph. Tr. 726)

πρόξενοι· οἱ προστάται, καὶ ξενίας ἐπιμελούμενοι, ἤγουν τοὺς ξένους ὑποδεχόμενοι

πρόξενος· φίλος, ὁ ἐν τῇ ἑαυτοῦ ξένων προϊστάμενος

προοικίαι· παρὰ Κλειτοδήμῳ †ἐν ἴσῳ τῷ δήμῳ

προοίμιον· πρόλογος, ἀρχὴ παντὸς λόγου

πρόοιντο (Dem. 582, 26)· παραδώσουσι, δώσουσιν

προολεῖ· †καταλειπεῖ [13. 14]

πρόουρον· τὸ ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς, πρὶν πατηθῇ [16]

προπαιδεύματα· προμαθήματα

†προπαίσω· προαγωγός, μαστροπός. καὶ μάντις. μαστρόπευσις

†προπαλῶς· δαψιλῶς [20]

πρόπας (Eur. Phoen. 627)· ἅπας

πρόπαστον· τὸν πρὸ τῆς παστάδος τόπον

προπάτωρ (Eur. Or. 1441)· πατρὸς πατήρ

προπεπηλάκισται (Demosth.)· καθύβρισται

προπέποται (Dem. 31, 24)· προδέδοται [26]

προπέτηλον· πεποίηται ἀπὸ τοῦ προπίπτειν [28. 29]

†προπεῶντες· προεστῶτες

προπηλακίζει (Plat. Civ. 562 D Dem. 312, 16)· ἐρεθίζει. κολακεύει. ἢ ὑβρίζει, ἀδικεῖ, ἐξουδενεῖ

προπηλακισμός (Demosth. 330, 14)· ἐρεθισμός. ἐξουδένωμα

(προπηλακιστής·) φιλόνεικος. κολακευτής. ὑβριστικός, ἄδικος [34]

†προπίονι· εὐθεῖ

προπίωμεν· διὰ τοῦ οἴνου τιμήσωμεν

πρόποδες ὄρους· τῶν ὀρῶν τὰ προὔχοντα. [ad 37] [38]

προποδῶν (Ar. Vesp. 1236)· ἔμπροσθεν

πρόπολοι· ὑπηρέται, δοῦλοι. νεωκόροι. προφῆται [41. 42]

προπτόρθια· ἐν τοῖς ἄξοσιν (Seleucus) ἡ λέξις φέρεται

Προπυλαία· ἡ Ἑκάτη

προπύλαιον· πρόθυρον

πρόπωνα (Aeol.)· †εὐκρατῆ. †εὔφημα. πρόχειρα, ἕτοιμα, ἀνεμπόδιστα

πρόρινον· τὸ μεταξὺ τῶν σαρκῶν καὶ τοῦ δέρματος ⟨3535⟩

πρόρριζον (Eur. Hipp. 684)· σὺν ταῖς ῥίζαις ἀνασπώμενον

πρόρρησιν (Thuc. I 49)· πρόλεξιν, προφητείαν

πρόρρησις· (προ)λόγος. καὶ τὰ ὅμοια

πρός· πρόθεσις. καὶ ξύλον ἐν Αἰθοπίᾳ (ברוש). καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπί

πρὸς ἀγαθ†όν· ἐπ' ἀγαθῷ, ἐπὶ καλῷ

προσαγγελία· προσαγωγή (delatio)

προσάγει· προσέρχεται. προσφέρει

(προσαγῆλαι [cf. Eupolid. fr. XIX p. 468]· τιμῆσαι) cf. 3676

(προσαγήλῃ· τιμήσῃ) cf. 3677 [55]

προσαγόμενον· ἀγαπήσαντα. προ(σ)κτησάμενον

προσαγορεύει (Plat. Charmid. p. 164 E)· ἀσπάζεται

προσαγορεύσας (Theophr. Char. 5)· προσειπών. καὶ τὰ ὅμοια [60]

προσαγωγή· προσέλευσις

προσαγώγιον (Plat. Philel. 56 C)· διαβήτης, τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον

προσαθύροντα· προσπαίζοντα ⟨3309⟩

προσαιθρίζουσα πόμπιμον φλόγα

COD. 1 προνόμων· προβλημάτων 3 προνάπως, |νως ⟨cf. 3589⟩ 8 ξενίᾳ 17 προπαθήματα 22 προπάστεον 43 ἄξωσιν 44 πρόπυλαι 49 προφήτην 61 ἢ τὸ 63 προσαιθερ|

HES. 2 προνοοῦ (Prov. III 4)· ἐνθυμοῦ, ἐπιμελοῦ 13 πρόοπτον· προφανές ⟨Moer. 329⟩ 14 πρὸ ὁ τοῦ (K 224)· οὗτος πρὸ τούτου, ἢ ἕτερος τοῦ ἑτέρου ⟨v. πρὸς τοῦ⟩ 16 προπαδίζων (N 158)· προβαίνων πρὸ τῆς ἀσπίδος 20 προπάροιθεν· ἔσθ' ὅτε ἐπὶ χρόνου (ρ 277)· εἰ δὲ θέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθεν 26 προπεριζόμενος· ἀγκαλιζόμενος ⟨3169⟩ 28 προπετής (Siracid. IX 18)· προπίπτων πρὸ τοῦ λογισμοῦ 29 προπέφανται (Ξ 332)· φανερόν ἐστι 34 προπηνές· ἔμπροσθεν κατωφερές ⟨3641⟩ Ad 37 καὶ τὰς προκειμένας τῆς Αἰγύπτου νήσους ⟨Προσωπῖτις⟩ 38 προποδίζων (N 158)· προβαίνων ⟨3616⟩ 41 προπρηνές (Γ 218)· ἐπὶ πρόσωπον. ἢ ἔμπροσθεν κατωφερές 42 (προ)προκυλινδούμενος (X 221)· τοῖς ποσί. πρὸ τῶν ποδῶν κυλιόμενος. οἱ δὲ εἰς τὸ ἔμπροσθεν πορευόμενος 55 προσαγηόχασι (Levit. X 19)· προσήγαγον ⟨cf. προσενηνόχασι⟩ 60 προσαγορεύουσι (LXX)· καλοῦσι

(Aesch. Ag. 301)· πρὸς τὸν αἰθέρα ποιοῦσα, ὥστε ἄνω πέμπεσθαι τὴν φλόγα
προσ.αίνων· προσελκόμενος, προσαγόμενος
προσαίταις· πτωχοῖς
προσακές· ἐγγύς ⟨προσεχές?⟩
πρὸς ἀκεσμόν· πρὸς ὑγείαν
προσάκτριδες· οἱ τῆς μηλολόνθης πρὸς τῷ στόματι μικροὶ πόδες [69. 70]
προσαν[τ]έχειν· προσκεῖσθαι
προσάντης (Eur. Med. 305)· σκληρός, ἐναντίος, δυσχερής, ἐχθρός, ἀηδής
προσαντίον· ἐναντίον, ἀντίπαλον
?προσανέχων· προσμένων. κουφίζων
προσάνων· προσαύξων. Ἄνειν γὰρ τὸ αὔξειν, καὶ αὐτὴν ⟨ἄνην⟩ τὴν αὔξησιν [76. 77]
προσάπτει (Soph. fr. 527)· προσπλέκει, συνάπτει
προσαρασσόμενον· προσρησσόμενον
πρὸς ἄρκτον (Herod. III 102)· †πρὸς μεσημβρίαν
προσαύξω· προ[σ]άγω
προσαυρίζουσα χερσαίᾳ τροχῇ (Trag. fr. 204)· ὑπὸ τῆς αὔρας ἡ νοτὶς προσπίπτουσα τῇ τροχῇ. δύναται δὲ οἷον καταλαμβάνουσα· ἐπαυρεῖν γὰρ τὸ καταλαμβάνειν καὶ ἐπιτυγχάνειν
πρὸς αὔριον· εἰς αὔριον
προσαυρῶν· προστυχών [85]
πρὸς αὐτήν· περὶ αὐτήν
πρὸς αὐτοῦ· παρ' αὐτοῦ
πρὸς ἀφοσίωσιν· πρὸς τιμήν
προσάψας (Eur. Suppl. 361)· συνάψας
προσβαίνει· ἐγγίζει
προσβάλλοιντο (Thuc. I 49)· πρὸς τῶν ἄλλων ἔβαλον τῆς ἀθλήσεως
προσβαλών (Eur. fr. 212)· προσελθών
πρόσβαλον· προσκατακλίθητι ⟨προσβαλοῦ?⟩
προσβλητόν· κολλητόν
προσβολή (c. c. Soph. fr. 773)· τῶν ἀθλητῶν ἡ συναφή, καὶ κατοχή, καὶ ἡ ὁρμή
προσβ(ωμ)ολοχεῖ· πρὸς χάριν λέγει
πρόσγειος· ταπεινός
προσγίνεται (Eur. El. 771) [ad 98]
προσγράφει· προσκρίνει
†προσδεῖται· προσδέεται
προσδέδορκας· προσεῖδες [3702]
προσδέχεται· προσποιεῖται [4. 5]
προσδιατρῖψαι· χρονίσαι
προσεγκεῖσθαι· ἐγκεῖσθαι, ἐπικεῖσθαι
προσεδρεύει· σχολάζει [9]
πρόσεδρος· ὁ παρακαθήμενος. σχολάζων [11. 12]
προσεῖναι· ἐνυπάρχειν
πρόσειπε· ἄσπασαι, προσαγόρευσον. προσκύνησον
(προσείρων [Eur. fr. 364, 10?]· προσάπτων) 3810
προσείσας (Plat. Phaedr. 230 D)· προανακινήσας, καὶ οἷον ἀπαγγείλας. ἀπὸ τῶν περιαγόντων τὰ τετράποδα, ὅπου βούλεται. τοὺς γὰρ θαλλοὺς σείοντες ἐπεδίδοσαν
πρόσεισι (Thuc. IV 85)· προσέρχεται [17]
προσεκτέα· σπουδαστέα
προσεκτέον (Plat. Menon. 96 D)· τὸ προσέχειν, κελευστικῶς
προσεκτικώτεροι (Xen. Mem. III 5, 5)· νηφαλιώτεροι [21]
Προσελήνιδες· αἱ Ἀρκαδικαὶ νύμφαι [23—25]
προσεμάξατο· κατεμάξατο
πρὸς ἐμαυτόν· ἐν ἐμοί. εἰς ἑαυτόν
.....· προσεπλ(ά)κη. ἐπλησίασεν
πρὸς ἐμοῦ· πρὸς ἐμέ. π̄.
προσεμπεδοῦντες· ἐπιβεβαιοῦντες ⟨3952⟩ [31]
προσεννέπει· προσαγορεύει ⟨3121⟩ [33. 34]

COD. 67 προσακ| 68 μωλολόνθης — παῖδες 72 πρόσαντις 73 προσάντιον 75 |ανῶν — ἀνεῖν ⟨80 cf. ἄρκτος⟩ 82 |ζουσαι 84 |ρῶν (cf. 3782) 92 προσελθών, προσβαλών, ἐξ ἀντιστρόφως 96 προσχαίρειν 3706 χρονῆσαι 15 προσανακ| — σείοντας

HES. 69 προσαμύνομεν (B 238)· βοηθοῦμεν 70 προσανεύουσαν (Γ 411)· εὐτρεπίζουσαν, στρωννύουσαν ⟨3057⟩ 76 προσαπῆλαι· τιμῆσαι ⟨προσαγ— cf. προίηλε⟩ 77 προσαπειλή· τιμή ⟨προσαγήλῃ· τιμήσῃ⟩ 85 προσαυσιάτω (ο 440)· προσφωνείτω Ad 98 προσδέ 3702 πρὸς δέ με (X 59)· πρὸς δὲ τούτοις ἐμέ 4 πρὸς Διός (A 239)· παρὰ τοῦ Διός 5 προσεβήσατο (B 48)· προ(σ)έβη 9 προνομή· ἁρπαγή 11 προσέθω ⟨—θέω⟩· προσθήσω 12 προσειξήσαντες· προσκομίσαντες ⟨3496. 3803⟩ 17 προσεικάμενοι· προσλαβόμενοι ⟨προσηκ—⟩ 21 προσέλει· προπηλακίζει ⟨προὔσελεῖ⟩ 23 προσελιάσθη (Eur. Hec. 100)· λίαν προσήγγισε 24 πρὸς ἑλιφερές (Trag. fr. inc. 90)· πρὸς τὸ κεκλεισμένον 25 προσελθών· προσβαλών ⟨3692⟩ 31 προσεμπρῆσαι (Exod. XX 6)· καῦσαι 33 προσενοῦσί με (Eur. Hipp. 863)· προσβάλλουσι, προσέρχονται ⟨προσσαί—⟩ 34 προσενώπια (Θ 435)· ἔμπροσθεν πρὸς τοὺς κατάντικρυς τῆς ἀνατολῆς ⟨3123⟩

προσενηνόχασι· προσαγηόχασι
προσεπέλασε· προσήγγισεν
προσεπεμβαίνει· ἐπιβαίνει, ἐπιτωθάζει, ἐπιγελᾷ
προσέπηξαν· προσήλωσαν ⟨q. v.⟩
πρὸς ἐπίβασιν· πρὸς βάδισιν
προσεποίσω· προσεπάξω
προσεποιήσω· ἐσχηματίσω [42]
προσερήσομαι· ἐπερωτήσω
?προσεράχατοι· τεταγμένοι ἦσαν ⟨προσεσάχατο⟩
προσερπύσῃ· προσέλθῃ [46. 47]
προσερ(ρ)ύη· προ(σ)ῆλθεν ⟨3881⟩
προσέσχε· προσῆλθε (Soph. Phil. 236). προσέπλευσε, προσώρμησεν
πρὸς εὐθεῖαν· πρὸς ὀρθότητα
προσέφυ (Plat. Tim. 45 A)· προσεγένετο [52]
προσεχές· ἐγγύς ⟨3666⟩. νῆφον, νουνεχές
προσεχεῖ· ὁμοίως
προσεχής· γείτων. σπουδαῖος ⟨3440⟩
προσεχῶς· σπουδαίως
προσεψιά· προσαγόρευσις, καὶ ἡ πρός τινα ὁμιλία ⟨3443⟩
πρὸς ἕω (Soph. OC. 44?)· πρὸς ἀνατολήν [59]
προσηγορία· ὀνομασία
προσήγορος (Soph. A. 1169)· προσκυνητής
προσήϊκται (cf. Eur. Alc. 1063)· προσέοικε
προσηκάμενοι· προσλαβόμενοι ⟨3717⟩
προσήκατο· προσηνέγκατο
προσήκει· πρέπει. διαφέρει. χρή. ἁρμόττει. συμφέρει
προσήκοντες· συγγενεῖς
προσηκόντως (Thuc. II 43)· ὀφειλόντως. πρεπόντως. ὀφειλόμενον. δεόντως
προσήλια (cf. Aesch. Prom. 810)· πρὸς ἀνατολήν
προσήλωσαν· προσέπηξαν ⟨3738⟩. ἐσταύρωσαν
προσήλωται· ἀνεσταύρωται [71]
πρὸς ἡμῶν (Herod. VIII 60)· ὑπὲρ ἡμῶν [73]
προσηνές (Thuc. Herod. Hippocr.)· καλόν. ἡδύ. ἐπιεικές, ἀγαθόν, πρᾶον, χρηστόν
προσηνής· προσφιλής
προσηνῶς (Theophr. Char. 17)· ἡδέως. καὶ τὰ ὅμοια [77]
†προσήρενε· προσέθιγεν
προσηρτημένοι (Ar. HA. V 18)· .... κεκολλημένοι
πρό(σ)ηται (Sophocl.)· προσεγγίζει [81]
προσηύρετο· προσέτυχε. προσηγάγετο ⟨3684⟩ [83]
προσθεῖναι· τὸ παραδοῦναι τῷ ἐωνημένῳ ὑπὸ κήρυκι· ὅπερ νῦν κῦρσαί φασι
προσθείς· προσθήκην λαβών
†προσθέματα· τὰ πυγιαῖα
πρόσθεν· ἔμπροσθεν. πρὸ τούτου, ἄνωθεν ἢ ἔνθεν [88]
πρὸς θεοῦ· τὸ τυχόν. Ἀττικοὶ δὲ χάριτι θεοῦ φασιν εἶναι
προσθέσεις· δευτερώσεις
πρὸς θε†όν· κατὰ τὸν θεόν. ἐπὶ τὴν θεόν
(προσθέω [Iones]· προσθήσω) 3611
πρόσθη· πρόσθεσις
προσθιάξειν· ἀφελεῖν τὰς ἐκ τῆς ὀσφύος τρίχας [94. 95]
προσίασι· προσέρχονται, προσφέρουσι
προσίει· ἐγγίζει ⟨—η⟩ [98]
προσίενται· προσάγονται
προσίεσθαι· ἐφέλκεσθαι. προσφέρεσθαι
προσίεται (Ar. Eqq. 359)· ἀρέσκεται. προσδέχεται, ἡδέως λαμβάνει
προσιζῆσαι· προσκαθεσθῆναι [3803]
προσιζήσας· προσκαθίσας
πρόσιθι (Eur. Or. 149)· πρόσελθε
προσίκτορος· προσικέτορος ἀπὸ τοῦ προσικνεῖσθαι τοὺς ἱκέτας
πρόσιμεν· προσερχόμεθα. πρεσβεύομεν
προσίναντες· βλάψαντες ⟨3884. 3773⟩
προσιοῦσα· παρερχομένη [10]
προσίπταται· προπέτεται [12]

COD. 37 ἐπιτοθάζει 39 ἐπίπασιν; ἐπίβασιν· βάδισιν 40]οίησω 48] post 50 53 νήφων 65 τρέπει 69 ἔτρωσαν 70 ἀνέστρωται 92 πρόσθῃ) πρόσθες Soph. OT. 1460 93 ὀσφύας 3801 cf. οὐ προσίεταί με

HES. 42 προσερεύγεται (O 621)· ἐρεύγεται 46 προ[σ]έσθαι· ἐκδοῦναι ⟨3432⟩ 47 προσέτι (τ 10)· πρὸς τούτοις 52 προσέφη (Hom.)· προσεῖπεν 59 πρὸς ζόφον (μ 81)· πρὸς δύσιν 71 προσήλυτος (Exod. XII 48)· πάροικος. ἀλλοεθνής 73 προσήναντες· βλάψαντες ⟨3884⟩ 77 προσήνεον· ὑψηλόν. τίμιον ⟨προηγμένον⟩ 81 προσηύδα (Hom.)· προσεῖπε, προσελάλει 83 πρὸς ἠῶ (ι 26)· πρὸς ἀνατολήν 88 προ[σ]θέοντα· ἔμπροσθεν τρέχοντα 94 προσθίσταμαι (Δ 54)· προΐσταμαι. ἐμποδίζω. ὑπερμαχῶ 95 προΐσταται· ἐπιτυλάζει. προσκόπτει ⟨3509⟩ 98 προσίεμεν· προσερχόμεθα ⟨3807⟩ 3803 προσιζήσαντες· προσκομίσαντες ⟨3469⟩ 10 προσίρων· προσάπτων ⟨προσει—⟩ 12 προσίσχεται· προσβάλλεται ⟨imo 3511⟩

προσιτόν· ᾧ δύναταί τις προσελθεῖν
προσιών· προσελθών, προσερχόμενος [15]
πρόσκειται· ἐκ προσθήκης κεῖται
πρὸς κέντρα λακτίζῃ (Eur. Bacch. 975 fr. 607)· παροιμία ἐπὶ τοῦ κατὰ τῶν ἐναντίων τι λέγειν ἢ πράττειν
προσκηδεῖς (Herod. VIII 136)· κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι
πρόσκηπτε· προσήμαινε, πρόλεγε, προμήνυε
προσκλήδην· προσκαλεσάμενος ⟨3535⟩
πρόσκλησις· προτροπή, ἢ †πρόσριψις ἐπὶ δίκης
προσκομίσατο· προσηνέγκατο ⟨—άτω⟩
προσκομιστέον· προσενεκτέον
προσκομιδή· ἀναφορά [25]
[26] προβλέπειν (Soph. A. 688) [27]
προσκορῆ· ἀνηδῆ, ἀχαρῆ [29]
προσκροῦσαι· παροργίσαι. προσηλῶσαι
?προσκρούνιον· πρόφραγμα ⟨q. v.⟩
προσκυνεῖ (Herod. VII 136)· προσπίπτει
προσκυρεῖ (Aesch. Cho. 13)· προσεγγίζει
προσκυροῖ· βεβαιοῖ
προσλαζόμενα· προσλαμβανόμενα
προσλαζύμεναι (Eur. Hec. 63)· προσλαμβανόμεναι [37]
προσλιπαρῆσαι· παρακαλέσαι
προσμελοῦ· ἐπιμελοῦ
προσμίξας (Xen. *KII* II 4, 21)· προσελθών. συνάψας [41]
προσόδιον (Sophocl. ap. Ar. Av. 853)· ᾠδή, θεοῦ ὕμνον περιέχουσα [43]
προσοικίσαντες· προσκαθίσαντες
πρόσοικος (Thuc. I 24)· οἰκεῖος, ὁ πλησίον οἰκῶν
πρὸς οἶμον (Eur. Hec. 39?)· πρὸς τὴν ὁδόν
προσοίσεσθε· προσδέξησθε
προσοκεῖλαι· προσορμίσαι εἰς τὴν γῆν ⟨3949⟩
πρὸς ὄλεθρον· πρὸς θάνατον
προσόν· ἐνυπάρχον ⟨3950⟩ [51]

προσορμίσαντες· προσοκείλαντες
πρὸς οὔριον· πρὸς εὐθές, ἐπιτήδειον
πρὸς οὐρίου· τὰ αὐτά
προσοχή· κατανόησις. νῆψις [56]
πρόσπαιον (Soph. fr. 310)· πρόσφατον, νέον
προσπαλαίει· ......
προσπελάζει· προσεγγίζει
†προσπέζω (Antiph. com. p. 77?), προσπελάζεται
προσπεριβάλλεται· προσπεριλαμβάνεται
προσπέφυκεν· ἐκ φύσεως συνῆν
προσπήγματα· μέρος τι τῆς νεώς [64]
προσπίπτω (Soph. Phil. 485)· λιπαρῶ. ἱκετεύω
προσπλάζει· προσπελάζει
προσπλήξω· τύψω
πρόσπολοι· πρόπολοι. θεράπαιναι. θεράποντες, δοῦλοι [69]
προσπορισθέν· ἐπινοηθέν
προσπταίει· σκανδαλίζει
πρόσπταισμα· πρόσκομμα
προσπταίοντες· προσκρούοντες, προσκόπτοντες [74. 75]
προσπτύσσεται· προσάγεται. προσέλκεται. προσαγορεύει, ἀσπάζεται
προσραίνουσι· προσβάλλουσι
(προσρέουσι)· προσέρχονται ⟨3750. 3881⟩
πρόσρησις (Plat. Charmid. 164 D)· προσηγορία, ἀσπασμός
προσριπτούμενον· τοῖς κύμασι περικρουόμενον, κυματιζόμενον
προσρυέντων· προσελθόντων ⟨3881⟩
†προσσήει· προσεπεῖχεν. προσθέει [83. 84]
προσσαίνουσί με· προσβάλλουσι, προσέρχονται [86]
†προσσώτερον· ἐξώτερον ⟨3962⟩
προσταθείη· ...... [89—91]
προστασία· κυβέρνησις
προστατήριος (Soph. El. 637, Demosth.)·

COD. 20 προσκληδὶς 23 προσηνεγκτέον 30 παροργῆσαι 42 προσῴδιον 47 προσοίσησθε 48 προσοχῖλαι |ῆσαι 50 προσών, ἐνυπάρχων 52 |ήσαντες |κίλλαντες 71 σκονδάπτει

HES. 15 προ[σ]καταγνούς· πρὶν καταπτύσας 25 πρόσκομμα (I Cor. VIII 9)· ζημία. βλάβη 26 προσκόπτειν· ἁμαρτάνειν (Ioann. VI 9. 10) 27 προσκοπήν (II Cor. VI 3)· σκάνδαλον 29 προεικρόσσας (Ξ 35)· ἄλλας ἐπ' ἄλλας κλιμακηδόν ⟨3555⟩ 37 πρό[σ]ληψις· γνῶσις (non Rom. XI 15) 41 προμνήστρια· προξενοῦσα νυμφίους ἢ νύμφας ⟨3583⟩ 43 πρόσοδος (II Macc. IV 8)· ἔντευξις. ἢ κέρδους προσθήκη 51 †πρόσον· ὤθησον ⟨3951⟩ 56 προσοχθισμός (LXX)· πρόσκρουσις. δεινοπάθεια. πάθος γνώμης. συμπάθεια 64 προσπήξομαι· προσκυνήσω ⟨3875⟩ 69 προσποιεῖται· σχηματίζεται 74 προσπτύξομαι(· [Eur. Phoen. 1671] προσκυνήσω) 75 προσπτύξομαι (γ 22)· ὑποβαλῶ. παραμυθήσομαι 83 πρόσημον· ἐπὶ θανάτου προσαγομένου ⟨ΠΡΟCΤΙΜΟΝ⟩ 84 προσήναντες· βλάψαντες ⟨3773⟩ 86 πρόσσω (Λ 343)· πόρρω ἔμπροσθεν, μακρὰν εἰς τοὔμπροσθεν 89 πρὸς τάνδε αὐλάν (Eur. Hec. 171)· πρὸς ταύτην τὴν αὐλήν 90 πρὸς τάν (ib.)· πρὸς ταύτην 91 πρὸς τάνδε (ib.)· ὁμοίως

τὸν Ἀπόλλωνα οὕτω λέγουσι, παρόσον πρὸ τῶν θυρῶν αὐτὸν ἀφιδρύοντο [94—96]

προστάτου (Soph. OT. 419)·

ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι

ἀπὸ τοῦ Ἀθήνησι νομίμου. ἀνάγει δὲ εἰς τοὺς ἥρωας. ἔνεμον γὰρ προστάτην οἱ μέτοικοι· καὶ οἱ μὴ ἀπογραφόμενοι τοῦτον, ἀπροστασίου δίκην ὤφειλον

προστερνισάμενος· προσπτυξάμενος ⟨3469⟩

πρὸς τέρμασι· πρὸς τὰ τέλη [3900]

προστιβάζεται· †μερίζεται. προ[σ]πορεύεται

προστιμᾶται· καταχρίνεται

πρόστιμον (Hippocr. 2, 2)· ζημία. παραγραφή ⟨3883⟩

πρόστομον· ἐπὶ ξίφους κεῖται (Poll. II 201) [5]

πρὸς τοὐμφανές· εἰς τὸ φανερόν

προστρεπόμενοι· σέβοντες, τιμῶντες, προσκυνοῦντες

προστρίβεται (Ar. Eqq. 5)· προσπήσσεται

προστρόπαιος (Trag.)· φονιός, μιαρός, αἵματι μεμιασμένος. καὶ πρός τινα τρεπόμενος δεήσει καθάρσεως [10]

προστροπαίων (Aesch. Cho. 274)· ἱκετευσίμων, καὶ ἱκετῶν [12]

προστροπῇ (Aesch. Cho. 18)· ἱκετείᾳ. πρόσοδος. τιμή

πρόστροπον· πρόσαντες (non Soph. Ph. 769)

†πρόστροχον ⟨(περιτ—)⟩· στρογγύλον

προστυχών (Soph. El. 1463)· ἀπαντήσας ⟨4022⟩

προστῷῳ (Plat. Prot. 314 E)· κοιτῶνι [18]

προσυπουργεῖσθαι· ὑπηρετεῖσθαι [20. 21]

†προσφάτης· πλάγιος πεσών

πρόσφατον· τὸ ἀρτίως γινόμενον, νέον, νεαρόν

προσφερεῖς κόρας (Eur. Or. 408)· ὁμοίας ἀλλήλων κόρας

προσφθέγγεται· ἀσπάζεται

προσφιλεστάτοις· ἀγαπητοῖς

πρόσφορα· τὰ ἐπιτηδείως προσφερόμενα

πρόσφορον· ἐπιτήδειον, ἁρμόζον. οἰκεῖον. ἀκόλουθον

προσφοῦσα (Boeot.?)· ἐνδαχοῦσα ⟨3936⟩

πρόσφυγα· καταφυγόντα [31]

προσφυές· προσφκειωμένον

προσφυεστέροις· προσοικειωθεῖσιν

προσφυῆ· προσεοικότα. ἁρμόζοντα [35. 36]

προσφωνεῖ (Aesch. fr. 154)· προσαγορεύει [38. 39]

πρόσχημα· πρόφασις. ὑπόκρισις. προκάλυμμα

προσχίσματα (Aristoph. fr. CCXXXIX)· εἶδος ὑποδήματος, ἐσχισμένον ἐκ τῶν ἔμπροσθεν

προσχόμενον· προτείναντα

πρόσχορος (Arist. fr. CCXL)· ὁ παρὰ τῷ χορῷ γινόμενος

προσχωρεῖ (cf. Eur. Med. 222)· συμμίσγεται

πρόσω (Aesch. Cho. 368 sch.)· ἔμπροσθεν, πρὸ τούτου

προσῳδία (Critias Poll. IV 64)· μετ' ὀργάνου ᾠδή

προσωθεῖται· προστρίβεται [48]

προσώκειλε· προσώρμισε εἰς γῆν

προσών· ἐνυπάρχων ⟨3850⟩ [51. 52]

προσωπεῖον· ἡ νῦν καλουμένη τῶν γυναικῶν προσωπίς

προσωπεῖον· σχηματισμός [55. 56]

†προσώπη· πρόσοψις

Προσωπῖτις (Herod. II 41 Thuc. II 109)· νῆσος ἐν Αἰγύπτῳ

COD. 98 προτερανισάμενος 3915 cf. κατάτροπον 17 πρόστῳ 23 προσφερησχορρας· ὁμοίως — χοάρων ῥοάς 32 προσοικειωμένον 35 προσφεῖς 41 προσσχήματα 43. 44 = 44. 43 43 πρόσχωρος — χώρῳ 49 προσωκεῖλαι, προσωρμῆσαι 58 προσώπιον, τίς (cf. πρόποδες)

τ

HES. 94 προστατ οἱ μέτοικοι. καὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἀπροστασίου ἐδιώκοντο 95 πρόσταμα· κοιτών 99 προστάς (Iudic. III 23)· πρόστῳον 3900 προστήσας (Δ 156)· προαγαγών 5 πρὸς τοῦ (Κ 224)· πρὸς τοῦ ἑτέρου 10 προστροπαίῳ (Eur. H. f. 1259)· ἱκετεύω 12 προστραπέσθαι (Ζ 337)· ἀποτραπῆναι. προθυμηθῆναι 18 πρὸς ὑποτύπωσιν (I Tim. I 16)· πρὸς σημεῖον 20 προσφανῆ ⟨γεωφανῆ⟩· Θεόφραστος ἐν Μεταλλικῷ χρυσίου συρροάς 21 προσφᾶσθαι (ψ 106)· προσειπεῖν 31 προσφυεῖς (novicium)· προσπλακεῖς 35 προσφύς (μ 433)· προσπλακεῖς, περιπλακεῖς 36 προσφῦσα (Ω 213)· ἐνδακοῦσα ⟨3929⟩ 38 πρὸς χάριν (Eur. Hec. 261 et LXX)· πρὸς τέρψιν 39 πρόσχες (Ps. V 2. XXI 19)· ἐπίβλεψον 48 πρόσσω καὶ ὀπίσω (Α 343)· ἐν τῷ ἔμπροσθεν, ὅ ἐστι μετὰ ταῦτα, καὶ ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ. ἢ τὰ ἐνεστῶτα καὶ τὰ μέλλοντα 51 πρῶσον· ὤθησον ⟨3851⟩ 52 προσωπαιδοῦντες· ἐπιβεβαιοῦντες ⟨2730⟩ 55 πρόσωπον (Greg. Naz. Or. 39 p. 360)· ἐστὶ συνδρομὴ ἰδιοτήτων 56 πρόσωπον· τὸ πρόσωπον. Ὅμηρος (Σ 24)

προσωποποιΐα· ὅταν πρόσωπον ὑποθέμενός τις εἴπῃ τι
πρόσω πορεία· προκοπὴ ὁδοῦ
προσωποῦττα· Πολέμων (p. 147) ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἔχον ἐπὶ τοῖς χείλεσι πρόσωπα, ἐν ᾧ τὰ ἱερὰ ἔπεμπον
προσώτατα· ἑσώτατα ⟨3886⟩
προσωτέρω· ἐγγυτέρω πρὸς γένος [64. 65]
προταινί (Eur. Rhes. 512 [523])· πρὸ μικροῦ
προταίνιον (cf. Aesch. Prom. 102)· †παλαιόν
προταμεῖν· τεμεῖν
προτάξω· προκρίνω
προτάξεως· φανερᾶς μάχης
πρότασις μετ' ἐπιτάσεως· ἡ ἐρώτησις
προτεθειμένον· ἡπλωμένον
προτείνεται· δίδει. ὑπισχνεῖται
προτέλεια (Eur. IA. 718 Plat. Legg. VI 774 E)· ἡ πρὸ τῶν γάμων θυσία, καὶ ἑορτή. τέλος γὰρ ὁ γάμος, ἀπὸ τοῦ εἰς τελειότητα ἄγειν
προτελειωσαμένη· προμυησαμένη
προτεμενίσματα (Thuc. I 134)· προπύλαια ναῶν ⟨3978⟩
προτένθαι (Ar. Nubb. 498 et fr. X)· λίχνοι προαρπάζοντες [78. 79]
προτερεῖ· προὔχει, τὰ πρωτεῖα λαμβάνει [81. 82]
προτέρω· εἰς τοὔμπροσθεν
οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον (ι 64) [84—87]
προτιβάλλεαι· προσβάλλῃ. μισεῖς, καὶ ἀποστρέφῃ, ὡς καὶ Ἀττικοὶ λέγουσι· προ(σ)βάλλομαι τοῦτον. οἱ δὲ κωλύεις· ἀπὸ τῆς κατὰ τοὺς πύκτας προ(σ)βολῆς. ἔστι δὲ ἀναπόδεικτον παρὰ Ὁμήρῳ (Ε 879)·
ταύτην δ' οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι οὔτε τι ἔργῳ
προτίδεγμαι· προσδέχομαι [90—92]
προτιμᾶν· ......
(προτιμῆσαι)· προκρῖναι, ἐκλέξασθαι [94]
προτιόσσεται· προορᾶται. προσδέχεται. προσαγορεύει [96—98]
πρότμησις· ὁ περὶ τὸν ὀμφαλὸν τόπος [4000—2]
προτομαί· εἰκόνες βασιλέων
προτομή· εἰκὼν βασιλική, ἕως τοῦ ὀμφαλοῦ τοῦ σώματος εἶδος
προτόνιον· ὕφασμα ⟨cf. προγω—⟩
πρότονοι· οἱ ἑκατέρωθεν τοῦ ἱστοῦ σχοῖνοι, ἐκτεταμένοι εἰς τὴν πρῷραν καὶ πρύμναν ἔμπροσθεν [7. 8]
προτραπέσθαι· ἀποτραπῆναι. ὑποεῖξαι·
ἔθελον δ' ἀχεϊ προτραπέσθαι (Ζ 40)·
παρ' οὐχὶ προθυμηθῆναι, οἷον τοῦ τάχους ἀποτραπῆναι
προτρέπειν· τὸ προάγεσθαι. ἐνίοτε καὶ τὸ προβιβάζειν [11]
προτρέπου (Plat. Epist. XIII p. 363 C)· παρακάλει
†προτριβεῖς· δριμεῖς καὶ ὀξεῖς
πρότριτα (Thuc. II 34)· πρὸ πολλοῦ
πρότροπα· θυσίας εἶδος (vindemialia)
προτροπάδην (Π 303 Xen. Mem. I 3, 13)· εἰς τοὔμπροσθεν τετραμμένοι. ἢ φεύγων καὶ διώκων ὡς ἐν μάχῃ
προτροπή· παράκλησις. καὶ τὰ ὅμοια [18]
προτροπίς· σπυρίς

COD. 61 πολε [μ,] 66 προταίνιον (cf. προδανίς) 75 προθυμησαμένη 83 πρότερον ἴσκιον 88 προβάλλει — ἀπὸ Ὁμήρου — ἐπὶ — οὔτέ τι ἐπῶ 92 προτιειδειν 94 πρότιον 96 προτιόσσεται 98 cf. πορτμίς et σμῆσον 4009 ἀχεῖϊ — προτραπῆναι παρ' οὐχὶ ⟨cf. ἀχεϊ προτραπέσθαι, προστραπέσθαι⟩

HES. 64 πρ[οσ]ῶσιν· προ[σ]ώθησιν. ἢ †πρὸς ὄψιν, οὐ καλῶς ⟨4154⟩ 65 προσώχθησα (Psalm. XCIV 19)· ἐμίσησα. προσέκοψα. περιεκάκησα. προσήγγισα 78 προτενίσματα· προπύλαια ⟨3976⟩ 79 πρό τ' ἐόντα (Α 70)· προγεγονότα 81 προτέρημα (Iudic. IV 9)· πρόκριμα, προτίμησις 82 πρότεροι (Γ 299)· προγενέστεροι 84 προτετύχθαι (Π 60 Σ 112)· προγεγονέναι 85 προτεύοντα (Α 70)· προγεγενημένα ⟨3979⟩ 86 προτιάπτω (Ω 110)· προπέμπω 87 προτὶ ἄστυ (Γ 116)· εἰς τὴν πόλιν 90 προτιδέγμεναι (Β 137)· προσδεχόμεναι 91 προτιδέγμενοι (Η 415)· προσδεχόμενοι 92 προτιειλεῖν (Κ 347)· ἐγκλίνειν 94 προτὶ ὅν (Ρ 200)· πρὸς τό(ν) ἴδιον 96 προτιόσσετο (ξ 219)· προσεδόκα 97 προτιπτυσσοίμεθα (Β 77)· ἀσπαζοίμεθα. παρακαλοῖμεν 98 πρότμησιν (Λ 424)· κατὰ τὸν ὀμφαλόν 4000 προτμητόν· τὸν ὀμφαλόν 1 προτμῆτις· ὁ περὶ τὸν ὀμφαλὸν κατὰ τὸν λαγόνα τόπος (Aristonicus) 2 προτολεῖον· ὑπάρχον ⟨4166⟩ 7 προτόνοισι (β 424 Λ 434)· τοῖς τὸν ἱστὸν συνέχουσι σχοινίοις, ἐξ ἑκατέρου μέρους, καὶ τοῖς ἐν τῷ ὑφαντικῷ ἱστῷ (Eur. Hec. 114) 8 πρωτορύμῳ (Ζ 336)· ἐν τῷ ἀκρορύμῳ, ὅπου ὁ ζυγὸς δεσμεῖται ⟨4176⟩ 11 †πρότροπεσ, θάριοι· ἐπιτροπὴν ἔχοντες 18 προτύπως· ἀκολούθως ⟨4175⟩

πρότροπος· οἰνός τις, τοῦ γλεύκους τὸ πρόχυμα
προτρύγαια· ἑορτὴ Διονύσου καὶ Ποσειδῶνος [22. 23]
†προῦ· προσέρχου
†προύβα· τὸ λευκόν
προύβη (Macho Ath. 580 C)· προέβη [27. 28]
†προυεσμένη· ἀναβαλλομένη. προϊοῦσα
προύθηκα (Eur. Alc. 752)· προέθηκα
προύκας· δορκάδας (πρόκας?)
προυλέσι (Lac. Boeot.)· πεζοῖς ὁπλίταις
†προῦμορ· εἶδος σικύου
προυνικοί· οἱ μισθοῦ κομίζοντες τὰ ὤνια ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, οὓς τινες παιδαρίωνας καλοῦσι· δρομεῖς, ταχεῖς, ὀξεῖς, εὐκίνητοι, γοργοί, μισθωτοί
προύνους (Cyprii?)· βουνούς
προυξένεις (Demosth. 252, 25)· ἐξένιζες
προύπεμψε (Θ 367 Soph. El. 1158)· προέπεμψεν
προῦπτον (Thuc. V 99)· πρόδηλον, φανερόν
†προύρα· πλεύμων, ἢ πνεύμων
προυργιαίτατα· προνοητικώτατα
προυργιαίτερον (Dem. 412, 7)· προκρινόμενον, προτιμότερον (4028). κρεῖττον. ἀναγκαιότερον. ὠφελιμώτερον
προὔργου· ὁμοίως· ἑτοίμου, πρὸ ἔργου
†προύσελα· προύτελα, προτελεῖ
(προυσελεῖ· προπηλακίζει) 3721
(προυσελεῖν· προπηλακίζειν. ὑβρίζειν) 4027
προὔστημεν (Eur. Andr. 221)· προέστημεν
προὔστησας· προέστησας. εὐτρέπισας
προὔστησε· προέστησε. εὐτρέπισεν [47]
προὔτυψαν (N 136)· προένευσαν. προῆλθον, προεχώρησαν [49]
προὔχει (Soph. Phil. 138)· προέχει. πρωτεύει, κρεῖττόν ἐστι
προὔχοιο (Soph. Ant. 80)· προφασίζοιο (4098)
προὖχον· προέχον
προὔχονται· ἐνέχονται (Thuc. I 140?)
προὔχοντες (Aristot. Nicom. I 3)· προάγοντες. μέγιστοι [55. 56]
προφαίνων· προλέγων. προδηλῶν
προφανεῖς· προφανέστεροι [59. 60]
πρόφαντα (Herod. IX 93)· προφητικά
πρόφαντον (Soph. Tr. 1161)· λόγιον, θεοπρόπιον, προδεδηλωμένον
πρόφασις (Thuc. III 9)· αἰτία, ἀφορμή [64. 65]
προφέρει· [ὅμοιον]
προφερεῖς (Aeschin. 7, 35)· οἱ νέοι μὲν ὄντες, πρεσβύτεροι δὲ φαινόμενοι
προφορεῖσθαι (Ar. Avv. 4)· τὸ ταῖς διαζομέναις τὸν στήμονα παραδιδόναι [69—71]
πρὸ φόως (Π 188)· πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου εἰς φῶς αὐτὸν προήγαγε γεννηθέντα
προφράγματα· τὰ προσκήνια [73. 74]
πρόφρων· [ad 75] εὔνους. φρόνιμος
προφύσια· ἐν τοῖς μετάλλοις τὰ σκέπης χάριν †τῶν ἐν ταῖς φύσαις αὐλῶν τιθέμενα
προχάζοις· προβαίνοις. ἀναποδίζοις
προχάνη (Soph. Ant. 79 Call. Cer. 74)· σκῆψις. πρόφασις. καὶ καλύπτρα
Προχαρισία· ἡ Θέτις οὕτω που τιμᾶται
πρόχασον· πρόελθε [81]
προχέει (cf. Φ 219)· ἐκπέμπει
προχειρίζεται· προφέρει. προχέει. ἐκλέγεται [84]
προχείρως (Plat. Symp. 204 D)· ἑτοίμως, ταχέως, ὀξέως [86. 87]
προχέοντο· ἐπάλληλοι ἐφέροντο. προΐεσαν. ἔρρεον. προ[σ]ήρχοντο [89. 90]

COD. 20 πρόρυμα (cf. πρόουρον) 21 προτρυγέα 33 οἴκου (πρωΐμος?) 36 προυξενεῖς· ξενίζεις 48 προύτυφαν 51 προφητίζοιο (4098) 52 |ον bis 66 προφέ$^{\rho}$ (B 251?) 68 προφερεῖσθαι 71 προφοῶς — γεννηθέντος 83 προέχει

HES. 22 [προτυχών] προστυχών (Demosth. 799, 5)· παρατυχών 23 πρωτόγονος· νέος (4163) 27 προυγελεῖν (cf. Aesch. Prom. 438)· προπηλακίζειν, ὑβρίζειν (4043) 28 προυγιετέρω· προτιμοτέρω (4041) 47 προυτροπάδην· κατὰ τροπήν 49 προὔτυψαν (N 136)· προήρξαντο. καὶ τὰ ὅμοια 55 προὐχός· ξέστης (4099) 56 προὔχνου· παντελοῦς (4091) 59 προφανέντες (Ω 332)· προελθόντες 60 προφανῶς (Sirac. LI 18)· προθύμως 64 πρόφασσα· πρόθυμος. ἐννοοῦσα. καὶ προνοηθεῖσα (4073) 65 πρόφερε· ὀνείδιζε (Γ 64). πρόαγε, προκόμιζε (K 479) 69 προφερέστεροι (φ 134)· κρείττονες, ὑπερέχοντες, κρείσσονες, βελτίονες 70 προφορά· εὐλαλία. ἑτοιμολογία (Epiphanius) 71 προφυῶ (Π 188)· προεξήγαγεν αὐτόν 73 πρόφρασσα (K 290)· πρόθυμος. εὐνοοῦσα. διανοουμένη 74 προφρονέως (E 810)· προθύμως Ad 75 πρόθυμος (K 244) 81 προχέα· πρόφασις 84 προχειρίσαι (Exod. IV 13)· ἐπιλέξαι 86 πρόχειρος (Prov. XI 3)· ἕτοιμος, εὐχερής 87 προχειρότατον· ἕτοιμον 89 πρόχθης (υ 65)· τὸ ἐκβαλλόμενον εἰς τὴν θάλασσαν 90 προχθήσεσι (P 263)· ταῖς εἰς τὴν θάλασσαν προχύσεσι

πρόχνυ· ἐπὶ γόνατα, οἷον πρὸ γόνατος·
πρόχνυ καθεζομένη (I 566)
καὶ παντελῶς (ξ 69)·
πρόχνυ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε
καὶ πρόρριζον, παντελῶς, καὶ τελείων (4056)

προχοαί (Suppl. 989)· αἱ ἐκρύσεις τῶν ποταμῶν. καὶ ὑδρίαι [93]

προχοΐδας (Xen. KΠ. VIII 8, 10)· τὰς ἀμίδας

†πρόχοι· πρόχοοι, ἤγουν ὑδρίαι·
ἀμφικύβωται προχοί.
ἤτοι δὲ ⟨λέγεται⟩ ἀπὸ τοῦ ὅλου περιφερεῖς κύβους ἀμφικύβωται· ἢ ἀπὸ τῆς τῶν ὤτων, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων δηλοῦντος

προχοΐδια· αἱ καταχύσεις

προχοΐδιον· ἀγγεῖόν τι οἰνηρόν, σταμνίς. καὶ οἷον ὡς προχοΐδιον, ἤγουν κατάχυσιν [98. 99]

προχόῳ (σ 397)· τῇ καταχύσει

προχύτας (Eur. El. 803)· ὀλάς, ἀπαρχάς

προχύτης (Simaristus)· ποτήριόν τι [4103]

προψάτης(· ......
......·) πανώλεθρος Demosth. 332, 22

προώδων· ἐξέχων τοὺς ὀδόντας

πρόωμαι· ἐάσω, προχωρήσω

προώμεθα· ἐάσωμεν, παραχωρήσωμεν ⟨—ομεν⟩

προώρας (Theophr. CP. III 14, 7 HP. II 1, 3)· τὰ πρῶτα κλήματα

πρόωρον· πρὸ καιροῦ (cf. Greg. Naz. Arc. VII 114)

†πρόωφος· πρόσκοπος

προωχὴς ἵππος· ὁ ἐκ τῶν ὄπισθεν μετέωρος καὶ τῷ ἀναστήματι καὶ τῇ ἱππασίᾳ

†πρύανος· νέος ⟨περυσινός?⟩

πρυλεῖς· οἱ μὲν πολλοὺς λαούς· οἱ δὲ προμάχους, ἢ πεζοὺς ὁπλίτας ἀθρόους

πρυλέες (Λ 49)· πεζοὶ ὁπλῖται· ἀπὸ τῆς πορ(ε)ίας. τουτέστι πορείᾳ χρώμενοι

πρύλιν (Call. Iov. 52)· πυρρίχην, ἢ ὁπλίτην [16]

†πρυλεύσεις· ἐπὶ τῆς ἐκφορᾶς τῶν τελευτησάντων παρὰ τῷ ἱερεῖ

πρύμνα· τὰ πρέμνα, ἢ τὰ ὄπισθεν τοῦ πλοίου

†πρύμναι· αἱ ἄκραι

†πρύμναδε· πρυμνόθεν. πᾶν γὰρ τὸ πρόσγειον κάτωθεν πρύμνον λέγεται [21]

πρύμνηθεν οὖρον (Eur. Tro. 20)· τὸν ὄπισθεν ἄνεμον, τὸν ἐπιτήδειον [23]

πρυμνόν· τὸ ἔσχατον, τὸ ἄκρον. καὶ πρυμνήν (M 149) τὴν ἐσχάτην. [καὶ πᾶν ἔσχατον] ἐκ ῥιζῶν

πρυμνός (M 446)· κάτωθεν βαρύς. ἢ †πλοῦτος

πρυμνώρεια (Ξ 307)· ἀκρώρεια. ἄκρον. ὄρους τὸ ἔσχατον μέρος

πρυτανεῖα (Dem. 1353, 23)· ἡ λεγομένη καταβολή, τὸ δέκατον τοῦ τιμήματος

(πρυτανεία·) λέγεται δὲ καὶ ἡ ἐπὶ μηνὶ μισθοφορία, καὶ τὸ ἀργύριον, ὃ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι

πρυτανεῖον· τρία Ἀθήνησι συσσίτια θεσμοφορεῖον, πρυτανεῖον

πρυτανεύει· διοικεῖ

πρύτανις (Aesch. Suppl. 371)· βασιλεύς. ἄρχων. χορηγός. ταμίας. διοικητής

πρῴ (c. c. Ar. Av. 129)· ἀντὶ τοῦ πρωΐ [32—34]

πρωθήβην· ἄρτι ἡβῶσαν, ἀκμάζουσαν

πρωί· Ἀττικώτερον τὸ ὑφέν. σημαίνει δὲ τὸ ἐν ὥρᾳ. καὶ πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ, ἢ πρὸ τῆς καθηκούσης ὥρας ὡς ὀψέ ἐπὶ τοῦ καθυστεροῦντος τῆς προσηκούσης ὥρας

πρῴα· ταχέα

πρωΐζά· πρῶτα. πρωί

πρωΐη (Herod. VIII 6)· ὀρθρινή [40—42]

COD. 91 προγόνου — ἐπὶ πολλῶν 92 ὑδρείαι 93 προχοής 95 ὑδρείαι 4101 ὅλας 5 προωδῶν 6 πρόσομαι (cf. οὐ μὴ πρόωμαι) 16 πρύλεις ⟨20 Forte πρύμναθε· πρ. κάτωθεν — πρυμνόν⟩ 22 οὔριον 24 πρύμναν — πρύμναν 26 |νώρια 28. 29 = 29. 28 28 πρυτανεῖα, quod irrepserat post συσσίτια. Mox codex καὶ οὐ κατετ. τὸ ἀργ. οἱ δ. 37 πρωΐα 38 πρῴϊζα

HES. 93 προχοῆς (υ 65)· τὸ ἐκβαλλόμενον εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τοῦ ποταμοῦ τὸ προστόμιον προχοή 98 πρόχοιο (Soph. A. 80)· προφασίζοιο. ἢ προβάλλοιο, καὶ σκεπάζοιο. παρ' ὃ καὶ τὰς ἀσπίδας προβάλους ⟨l. —αλούς⟩ ἔλεγον (4051) 99 πρόχοος (σ 397)· ξέστης, μέτρον (4055) 4103 πρόχυσις· τὸ μεταξὺ χῶμα 16 πρυλέεσσ' ἀραρυῖα (E 744)· πεζοῖς ἡρμοσμένη 21 πρυμνήσια (A 476)· ἀπόγεια σχοινία 23 πρύμνη (ν 84)· τὰ ὀπίσω, ἢ τὸ τέλος τοῦ πλοίου 32 πρωθήβας (Θ 518)· ἀκμαίους 33 πρωθῆβαι (θ 262)· ἄρτι ἀκμάζοντες 34 πρώηβες· ἄρτι ἀκμάζοντες 40 πρωϊνής· ἐπ' ὄψιν, ἐπὶ πρόσωπον ⟨πρηνής⟩ 41 πρώϊον (O 470)· κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν. οἱ δὲ πρὸ καιροῦ, ταχύ. ἢ ἀντὶ τοῦ πρώην (Zenodot.) 42 πρώκεα· δῶρα ⟨προίκια⟩

πρῶκες (Call. Ap. 41)· σταγόνες, ψεκάδες, σταλαγμοί

πρωκτὸς λουτροῦ περιγίνῃ (Ar. Vesp. 602)· παροιμία [ad 44]

†πρωλυθίαι· παρειμένοι, παραλελυμένοι

†πρωλύθιον· ὁ ἐπιφερὴς καὶ ἐπὶ στόμα

πρών (Ρ 747)· ὄρος, κρημνός. οἱ δὲ ὄρους ἐξοχήν [48. 49]

πρῷρα (Soph. fr. 653)· πρόσωπον. ἢ τὸ ἔμπροσθεν τοῦ πλοίου. ἢ †στολὴ (—ίς?) διακεκαλλωπισμένη τὰς ὄψεις, ἢ †ἐπικαλύπτουσα

πρῳράσαντες· κροτήσαντες. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν νεῶν καὶ τῆς εἰρεσίας

πρωραχθῇ (Trag.)· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πλοίων. ἐκεῖνα γὰρ ἐν τῇ πρῴρᾳ τὸν φόρτον φέρει, καὶ ἐπαιωρούμενα ἐγκαθέζεται τῇ θαλάσσῃ. φυσικῶς δὲ οἱ γέροντες ἐπὶ τὸ πρόσωπον φέρονται. Πρῷρα δὲ τὸ πρόσωπον

†πρωρεῖ· [ad 53] προορᾷ. φοβεῖται

πρῶσιν· προώθησιν ⟨3964⟩ [55. 56]

(πρῶσον· ὤθησον) 3850. 3950

πρώτῃσι θύρῃσιν (Χ 66)· ἐπ' ἄκραις ταῖς θύραις

πρῳτερική (Seleuc. Ath. 77 D)· εἶδός τι συκῆς πρωΐμου. καὶ πεδίον τι οὕτω καλεῖται [59]

πρωτόαλος· πρωτόπλους

πρωτόβαθρον· τὸν προεδρίας ἀξιωθέντα

πρωτογόνων (Soph. Phil. 180)· πρώτων φανέντων [63]

πρωτογυναῖκες· οἱ μίαν ἠγμένοι γυναῖκα

πρωτόλεια (Eur. Or. 382)· ἀπάργματα

πρωτόλειον· ἀπαρχή ⟨4166⟩. ἢ τὸ †πρῶτον ἐλθεῖν τὴν λείαν

†πρωτώλη· πρώτη. ἢ πτερόν

†πρωτολήδεσθαι· τὸ πρῶτον ἀποπειρᾶσθαι

πρωτόμφαλον· τὸ τῆς ἀσπίδος μέσον [70]

πρωτοπαγεῖς (Ε 194)· οἱ πρῶτον πεπηγμένοι δίφροι, καινοί

πρωτοπραξία· τὸ πρῶτον εἰσπραττόμενον

πρωτοστάτης (Xen. Lac. XI 5)· ὁ πρῶτος παρὰ τὸ κέρας τῆς παρατάξεως τεταγμένος [74]

†πρωτοτύπως· ὁ ἀκολούθως ⟨4018⟩. πρωτουργός

πρώτῳ ῥυμῷ (Π 371)· τῷ ἄκρῳ τοῦ ῥυμοῦ ⟨4008⟩

πταίει (Thuc. I 122)· πίπτει, ἁμαρτάνει. σφάλλει [78]

πτάκες ἢ πτάκιδες (Comici)· δειλοί, ἐπτηχότες. καὶ πτακισμός

πτακωρεῖν· πτήσσειν, δεδοικέναι [81]

πταμένη· πετασθεῖσα. διελθοῦσα (non Hom.)

πτάξ· πτάκις. πτώξ. δειλός (onomast.?)

πτάτο· ἔπτη (Ψ 880?). ἔδραμεν ⟨4187⟩

πταώτην· κατεπτηχότα

πτελέα· σῦς ὑπὸ Λακώνων. ὅ εἶδος δένδρου

†πτελεάδες· πτελεῶδες

†πτελεόν· τὸ συλλέγεσθαι [89]

πτερά· πτέρυγες. ἢ οἰκοδομήματα ἱερῶν ἐκ λίθων [91]

Πτερίδες· τῶν Νυμφῶν τινες οὕτω καλοῦνται· ἀπὸ τῆς πόας

πτέρνα· τοῦ ἀρότρου τὸ σιδήριον, τὸ κατεῖνον ὑπὸ τὴν γύην. καὶ τοῦ ποδός. καὶ τὰ ἔσχατα μέρη τῶν ὀρῶν

†πτέρνεται [95—97]

πτερνίς· τὰ πυθμένια τῶν ἰατρικῶν λεκανίδων, ἃ μέχρι νῦν προσδέουσιν ἀλυσει-

ε ή

COD. 44 πρῷκτος, — ππν 47 πρωνίας (h. e. πρὼν ἰσχάνει) 52 προράχθη ἐπεωρούμενα 54 πρώσωσι, προσώθησιν 57 θηρίοισιν 61 |ὁρείας 64 μυῖαν — γυναῖκες 65 ἀρπάγματα ⟨66 τὸ πρὸ τοῦ διελεῖν⟩ 71 κενοί 75 πρωτουργός 76 πρωτορύμῳ 79 πτακὲς ἢ πτακίδες — ἐπτηκότες 80 πλακτωρεῖν 83 πτακίς 84 πτῶτο 85 |κότα ⟨86 Κιλίκων sch. Lycoph. 833⟩ 86 ἀπὸ

HES. Ad 44 ὅταν τις μὴ δύνηται ἀπονίψασθαι, ἀλλ' ἡ κοιλία αὐτῷ ἐπιφέρηται. ἐλέγετο οὖν ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν καὶ εἰκῇ πραττομένων 48 πρώονας (Ν 282)· ὀρῶν ἐξοχάς 49 πρώονες (Θ 557)· οἱ ἐκνενευκότες τόποι εἰς ὄρη (Alcman. fr. 53) 55 πρῶτα (Λ 235)· ἅπαξ πρότερον 56 προτέλειαι (Eur. Or. 382)· αἱ ἀπαρχαί· κυρίως μὲν τῆς λείας, ἤγουν τῆς αἰχμαλωσίας, καταχρηστικῶς πᾶσα ἀπαρχή ⟨5165⟩ 59 πρώτιστον (Β 702)· πρότερον 63 πρωτόγονος (Eur. Hec. 458)· νέος ⟨4023⟩ 70 πρῶτον ὑπήνην (Ω 348)· τὴν ἀπαρχὴν ἔχοντα γενειά 74 πρωτοτόκος· ἡ πρώτη τετοκυῖα (Ρ 5). καὶ ὁ πρῶτος τεχθείς (Coloss. I 15) 78 πταῖτο (Ψ 880)· ἔπτη. ἔδραμεν ⟨4184⟩ 81 πταλόν· ἐφ' ᾧ ἡ σταφυλὴ πατεῖται ⟨πύαλον⟩ 89 Πτελεός (Β 697)· πόλις 91 πτέρθοις· τείχεσι. διαστήμασιν 95 πτέρνης (Ps. XLVIII 6)· τῆς πορείας τοῦ βίου 96 πτερνεῖ (Ierem. IX 9)· παγιδεύ(σ)ει 97 πτερνίζει (Malach. III 8. 9)· ἀπατᾷ. συναρπάζει (Cyrill. p. 858). ἀτιμάζει, ὑβρίζει

δίοις μακροῖς ἐν τοῖς ἰατρ(ε)ίοις (Alexid.). καὶ (πτέρνις Ar. HA. IX 36) εἶδος ἱέρακος [99]

πτερνοβάτης· τῶν ἰατρικῶν τις ἐπιδέσμων

πτερόεντα (Apoll. lex 136, 31)· ταχέα. οἱ δὲ πεφορτισμένα. κοῦφα. εὐάρμοστα [4202]

πτεροῖ· ἐξαίρει

(πτεροῖς· τείχεσι †διαστήμασιν) 4191

πτερόν· σκηνή (papilio)

πτερονόμος· τοῖς πτεροῖς †νομῶσα καὶ †νεμωμένη. ὅθεν καὶ τὸ νέμειν ἐπιστροφὴν ἄγειν

πτεροφόροι· τέλος τι στρατιωτικόν, ἢ ὡς (ἤγουν?) διὰ τὴν ἐν τοῖς λόφοις πτέρωσιν. καλοῦνται δὲ οὕτως καὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἱερέων τινές

πτέρυγες· εὐθυντῆρες. τὰ πηδάλια (Soph. fr. 975). καὶ μέρος χιτῶνος, τὰ περὶ τὰ κράσπεδα. δηλοῖ δὲ καὶ τῶν πηδαλίων τὰ πλατέα καὶ τὰ χείλη

†πτέρυγες· σκέπαις

πτερύγια· μέρος τι τοῦ ῥυμοῦ. καὶ τοῦ πνεύμονος τοῦ λοβοῦ τὰ ἄκρα· καὶ τοῦ ὠτὸς τὸ ἄνω· καὶ ξίφους τὰ ἑκατέρωθεν. ἢ τὰ ἄκρα τῶν ἱματίων (LXX?)

πτερυγίζειν· μηδὲν ἀνύειν. ὅταν γὰρ τὰ μήπω δυνάμενα πέτεσθαι τῶν ὀρνέων πειράζοντα ἐπιβάλληται καὶ κινῇ τὰς πτέρυγας πτερυγίζειν λέγεται (Ar. Pl. 574)

πτερύγιον· ἀκρωτήριον, πτέρυξ

πτερυξαμένη· διασείσασα

πτερύσσεται· τὰ πτερὰ τινάσσει, πέτεται

πτερυγοτύραννος· ὄρνις ποιὸς ἐν Ἰνδικῇ Ἀλεξάνδρῳ δοθείς

πτέρων (Com. IV p. 647)·

ἀλλ' ἢ τρίορχος, ἢ πτέρων, ἢ στρουθίας

εἶδος ὀρνέου

πτερῶν ταρσοῦ· τῶν πτερῶν [17]

πτερωτός (Soph. OC. 1460)· ἀναπτερωθείς

πτηνός (Aesch. Prom. 1024)· ὁ ἱπτάμενος

πτῆξαι (Eur. Andr. 165)· δειλιᾶσαι

πτήξαντα· τὴν ὄψιν εἰς τοὔδαφος καταβαλόντα

πτῆξεν· εἰς φόβον ἤγαγεν

πτῆναι· ταχέως ἐνεχθῆναι

πτήσσων· ὑποπίπτων. κρυβόμενος [25]

πτίλα (Herod. II 76)· πτερὰ ἁπαλά [27]

πτίσαι· κόψαι [29]

πτισάνη· κυκεών

πτίσατε· ἀποδερματίσατε

πτόησις· δειλία

πτοία· πτυρμός. φόβος. θόρυβος, ἡ ταραχή

†πτοίαν ἢ πτοῖον

(πτοιᾶσθαι· τὸ ὀργᾶν πρὸς συνουσίαν) cf. ἐπτοῦσθαι

πτοιώμενον· πτοιᾶσθαι λέγεται· τὸ παροργᾶσθαι πρὸς τὰ ἀφροδίσια [36—42]

πτόρθος (ζ 128)· ὄρπηξ, βλαστός, κλάδος, ἡ ἔκφυσις τοῦ δένδρου, θαλλός

†πτόριμον (Cyprii?)· ταχύ. φρόνιμον (πορ—)

†πτορισμός (Cyprii?)· φροντισμός (πορ—) [46]

πτύελον· σκεῦος ἐπιτήδειον πρὸς λουτρόν. ἢ πτύσμα [48]

πτυκτόν· πτυσσόμενον. ἢ καμπτόμενον

πτύξ· ἡ πτυχή, ἡ πλέξ(ις)

πτύξις· δίπλωσις. κάμψις

πτύον (Sophocl.)· θρῖναξ. ξύλον ἐν ᾧ διαχωρίζουσι τὸν σῖτον ἀπὸ τοῦ ἀχύρου

πτυόφιν (Ν 588)· τοῦ πτύου. ἔστι δὲ γεωργικὸν ἐργαλεῖον [54]

πτύρεται· κλᾶται. κραδαίνεται. σείεται. φοβεῖται. φρίττει

πτυρμός· φρίκη. καὶ τὰ ὅμοια

πτύσσει· κραδαίνει. ἢ τὰ δόρατα διπλοῖ [58]

πτυχαί· στο(λ)αί. περιβολαί

πτύχες· μερίδες (Σ 481?). καὶ αἱ τῶν ὀρῶν ἀποκλίσεις. εἰσὶ δὲ αἱ φάραγγες

Πτφῖδες· Νύμφαι

πτωκὰς κύπειρος· παρὰ Σιμμίᾳ ἡ πόα, διὰ τὸ χθαμαλὴ εἶναι

COD. 4201 πτερνόεντα 5 πτέρνοις 9 πτερύγιαι 10 κινεῖ 14 πτερευ| 15 πτερᾶν bis (16 cf. ταρσίοις πτεροῖς 26 cf. τιλλά) 33 πτοιρμός Post 34 θορ. ἢ ταρ. (47 πύελος cum πτύελον conf.) 50 πτύχη 55 κλαδαίνεται 62 ἢ

HES. 99 πτερνισμόν (Ps. XL 10)· ἐπίβουλον (—ήν) 4202 πτερόεντα· ὁμοίως 17 πτερωτοῖς (Ps. CXLVIII 10 Prov. I 17)· πετεινοῖς 25 πτῆσαι (Ο 170)· ταχέως πέτεται 27 πτιλός (Levit. XXI 20)· ὁ μαδαρός, καὶ λελεπισμένος τοὺς ὀφθαλμούς 29 πτίσει· κόψει 36 πτολέμοιο (Η 232)· πολέμου 37 πτολίεθρον (Β 228)· πόλιν καὶ πόλις 38 πτόλις· †ναῦγος. ἡ πόλις (Β 130) 39 πολεμίξομεν (Β 328)· πολεμίσωμεν 40 πτολίεσσι (φ 252)· πόλεσι 41 πτόρθος (Eur. Hec. 20)· κλάδος, βλαστός 42 πτολίπορθος (Β 278)· πολεμιστής. ἀπὸ τοῦ τὰς πόλεις πορθεῖν 46 πτύγμα· κόλπωμα. δίπλωμα (Ε 315) 48 πτυκτίον (Greg. Naz. Or. XLVI p. 722)· [πτυπτίον] βιβλίον 54 πτύοχλον· ὑπόδημα ἀνδρεῖον (ἔπτυσχλον) 58 πτυσσοίμεθα (β 77)· κολακεύοιμεν

πτῶκες· δειλοί. λαγωοί. δορκάδες. ἔλαφοι. νεβροί

πτώματα· αἱ συρρήσεις ἐν τοῖς μετάλλοις

πτώξ· λαγωός (P 676). ἀπὸ τοῦ κατεπτηχέναι. ἢ ταπεινόν

πτώσ(σ)ει· ἑαυτὸν καταχρύπτει. φοβεῖται, δέδιε [67]

πτώσσοντες (Tyrtae. 2, 36)· δειλιῶντες

πτωτόν· τὸ πίπτον

πτωχεύειν (ρ 19)· ἐπαιτεῖν, ἀπὸ τοῦ πτώσσειν ἢ ἐπτηχέναι, ἤγουν ταπεινοῦσθαι

(πύαλον· ἐφ' ᾧ ἡ σταφυλὴ πατεῖται) cf. 4181

πύαλος· ἡ ἀσάμινθος. ἡ λάρναξ

πυάνιον (Alcm. fr. 71)· τὸ διὰ τοῦ γάλακτος ῥόφημα (ad πύαρ). οἱ δὲ πανσπερμίαν ἡψημένην ἐν γλυκεῖ (Sosibius)

πύανοι· κύαμοι. καὶ πᾶν ὄσπριον

πυανόψια (Lycurg. or.)· ἑορτὴ Ἀθήνησιν. εἴρηται δέ, παρόσον κυάμων ἐμπίπλανται. καὶ ἄγεται Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ, ἐπειδὴ ἕψουσιν ἔτνος. οὕτω δὲ κέκληνται ὁ μὴν καὶ ἡ ἑορτή, διὰ τὸ ἀθάραν ἑψεῖν, ἃ καλοῦσι πύανα

πύαρ· πυτία (Callias Ath. 57 A)

πυγαῖα· τὰς σπείρας τῶν κιόνων. καὶ τοῦ σώματος ἡμῶν τὰ κατὰ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν [77]

πύγαργος (Soph. fr. 977)· εἶδος ἀετοῦ

πυγή (Ar. Thesm. 1187)· τὸ κάθισμα

Πυγμαῖοι (Γ 6)· ἔθνος πρὸ τῆς Αἰγύπτου, τῷ μεγέθει πάνυ μικρόν, οἷον πηχυαῖον

Πυγμαίων· ὁ Ἄδωνις παρὰ Κυπρίοις [82]

πυγμή (Ar. Vesp. 1384)· γρόνθος. πυκτή. ἤγουν τὸ συγκεκλεῖσθαι τοὺς δακτύλους

πυγόνος (Xen. Cyn. X 2)· τοῦ πήχεος. ἔστι δὲ ἡ πυγώ(ν) ἀπὸ ὀλεκράνου ἄχρι τοῦ μικροῦ δακτύλου

πυγόριζαι· οὕτω καλοῦνταί τινες τῶν ῥιζῶν

πυγός· ὁ πῆχυς

†πυγοσκελίς· ζῷόν τι. καὶ ὁ † βραχύς

πυγούσιον (κ 517)· πηχυαῖον

πυγών· μέτρον τὸ ἀπὸ τοῦ ὀλεκράνου, ὅπερ ἐστὶν ὁ ἀγκών, ἕως ἔξω τῆς χειρός, ἐπικεκαμμένων τῶν δακτύλων. καὶ σπιθαμή

πυδαρίζειν· τὸ μὴ ἀνέχεσθαί τινος, ἀλλ' ἀποπηδᾶν. χαλεπαίνειν (cf. Ar. Eqq. 697)

πυέλιον· πύελος χαλκῆ

πυελίς (Aristoph. p. 1074)· σφραγιδοφύλαξ, [ad 92] ἔνθα ἡ ψῆφος ἐν δακτυλίῳ

πύελος· ἐν ᾧ οἱ πυροὶ ἐπλύνοντο. σκάφη. ἐμβατή

†πυήρ· ἀναπεπλησμένον

Πύθια· πανήγυρις, καὶ ἑορτὴ Ἑλληνική [96. 97]

Πύθιον· [τὸ ὕδωρ.] Θουκυδίδης (VI 54)

Πυθίων ἀνακτόρων (Trag. inc. fr. 205)· ἐπὶ τοῦ ἐν Χρ(ύσῃ) ἱεροῦ, ἤγουν Ἀπόλλωνος (λ 1374) [4300]

πυθμένες· βάσεις αἱ κατὰ τῶν δένδρων

πυθμήν· τὸ ὑποκάτω τῆς λεκάνης, καὶ παντὸς σκεύους. γένεσις, ἀρχή, ῥίζα (Aesch. Suppl. 104). καὶ τῆς μήτρας τὸ ἄνω μέρος (Aristot. HA. IX 4). καὶ ἀριθμός τις παρὰ τοῖς γεωμετρικοῖς (Plat. Civ. 546 C) [3]

πύθοιτο· σαπείη

πυθόληπτος· ὑπὸ τοῦ Πυθικοῦ .... [6]

πυθόμενος (Herod. I 154)· ἀκούσας. ἐρωτήσας. μαθών

πυθομένων (μ 46)· σηπομένων. τὸ γὰρ πύος αἷμά ἐστι κατὰ μεταβολήν

πύθου (Soph. OT. 601)· ἐρώτησον

πύθοντο· ἤκουον. ἔμαθον

πυθοῦ Χελιδόνος (Aristoph. fr. inc. XX)· παροιμιῶδες [ad 11]

Πυθώ· πόλις Φωκίδος

Πυθῶδ' ὁδός· παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πραττόντων

Πύθων· ὁ ἐγγαστρίμυθος ἢ ἐγγαστρίμαντις. ἢ Βυζάντιος τὸ γένος (Demosth.)

πύθων· δαιμόνιον μαντικόν

COD. 65 πετεινόν 68 |ται bis 70 ἢ πτίχη 71 ἀσα.μυνθος 73 πυανοί 74 |οψία — ἐμπίπλαται — πιανεψιῶνος — καὶ θάραν (cf. inscr. Eleus.) 75 πύας, πιτύα 76 πυγαίας 80 πόρρω τῆς 83 πυγτή, ἤγουν 91 πυελίον 92 καὶ πύη 93 ἐμβάτη 95 Πυθεία 99 χρ.. 4310 πυθοῦν, τὸ 13 πυδῶδε

HES. 67 πτωσκαζέμεναι (Δ 372)· κρύπτεσθαι. περικάμπτειν 77 Πυγανίησι (Γ 6)· πυγονίαις. ἔθνος δέ ἐστι πρὸ τῆς Αἰγύπτου μικροφυῶν ἀνθρώπων 82 πύ[γ]ματος· ἔσχατος, ἄστατος Ad 92 σιπύη, ἀρτοθήκη, ἀλευροθήκη 96 πυθέσθαι (B 119 al.)· ἀκοῦσαι. ἐρωτῆσαι. γνώσεσθαι 97 πύθεται (λ 395 α 161)· σήπεται. φθίνει. βρέχεται 4300 πυθμένα, ἐλαίας (ν 122)· τὴν ἀρχήν, καὶ τὴν ῥίζαν 3 Πυθοῖ (θ 80)· ἐν Πυθῶνι 6 πύθομαι (γ 187)· ἀκούω Ad 11 διότι ὀδυρτικὸν τὸ ζῷον· θρηνεῖ γὰρ ἡ χελιδὼν [καὶ ἀηδών]. τὸ δὲ ἀληθὲς ἀπὸ Χελιδόνος τινὸς θεολόγου ἢ τερατοσκόπου

πύϊον· τὸ γάλα [17]

πύκαζε (Eur. Tro. 349 Soph. Ai. 581)· κάλυπτε. στεφάνου. πύκνου

πυκάζουσι· καλύπτουσι. στεφανοῦσι. πυκνοῦσι. κρύπτουσι. φυλάσσουσι. σκέπουσι, περιβάλλουσι, στεγάζουσι. σκιάζουσι ⟨onomastic.⟩

πύκα ποιητοῖο (Σ 608)· ἐπιμελῶς κατεσκευασμένου

πυκασάντων· καλυψάντων

†πυκασμός· δασύτης γεννήματος [23]

πυκιμήδεος (α 438)· συνετῆς. ἢ ἐπιμελοῦς κατὰ τὸ ποιῆσαι

πυκ(ι)νήν· [ad 25] στεγνήν, ἰσχυράν, συνεχῆ [26. 27]

πυκινόν· [ad 28] συνεχῆ. (πυκινὸν) λέχος· διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἱματίων τὰ στρώματα συντίθεσθαι (I 621)

πυκινόφρων· πολύφρων, σώφρων

πυκνά· συχνά [ad 30] [31]

(πυκναία)· τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον, τὴν πύκνα Ἴων (fr. 65)

πυκναίοις· πολλοῖς [34]

πυκνῶς (Ar. Thesm. 434)· συνεχῶς, συχνῶς

πύκτας· γρύνθους. ἀγωνιστάς

πύκτης (Soph. Tr. 442)· πολέμιος. ἀνένδοτος

πύλα· πύλαι

πυλαγόροι (Demosth. 277, 1)· οἱ προεστῶτες τῆς πυλαίας. πυλαία δέ ἐστι ἡ εἰς Πύλας, τὰς Θερμοπύλας, γινομένη σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων

πύλαι· Ἀριστοφάνης Τελμισσεῦσιν (fr. XI) †ἀπὸ τῶν θυτῶν λέγει· ἐκεῖνοι γὰρ ἐπισκέπτονται τὰς ἐκτροπὰς τοῦ ἥπατος καὶ τὰς φλέβας. διὸ καὶ τὰς ἰδοὺς πύλας (Eur. El. 828) λέγουσι. (ὁ) ποιητὴς γὰρ οὐδέποτε πύλην ἑνικῶς λέγει, ἀλλὰ πληθυντικῶς, θύραν μέντοι καὶ θύρας λέγει·
θυράων ὑψηλάων (ι 304)

†πυλαιαστάς· τοὺς ψεύστας. Ῥόδιοι

†πυλαιΐδεες· αἱ ἐν κάλλει κρινόμεναι τῶν γυναικῶν καὶ νικῶσαι

πυλαίμαχος (Ar. Eqq. 1172)· πολέμαρχος [καὶ ὄνομα κύριον [44]

πύλαρα· τὰ στελέχη

πυλάρταο· τῇ πύλῃ προσηρτημένου

πυλάρταο κρατεροῖο (N 415)· τοῦ τὰς πύλας ἰσχυρῶς ἐπαρτῶντος, ἢ ἡρμοσμένας ἔχοντος. λέγει δὲ ἐπὶ τοῦ ᾅδου. πυλωροῦ ἰσχυροῦ

πυλάτιδες ἀγοραί (Soph. Tr. 639)· ὅπου συνίασιν οἱ Ἀμφικτύονες εἰς τὴν λεγομένην Πυλαίαν ἐν τῇ πανηγύρει

πυλαυρός (Thessali?)· πυλωρός

πυλαωρούς (Hom.?)· τοὺς πύλας φυλάσσοντας. τινὲς δὲ κλέπτας [51. 52]

πυλεῶνα (Alcm. fr. 15, 2 Call. fr. CCCLVIII)· στέφανον ⟨4361⟩

†πυλευρόν· πυλωρόν

πυληγόροι· τελῶναι. καὶ οἱ τῶν πανηγύρεων ἐπιμεληταί [56]

πύλιγγες· αἱ ἐν τῇ ἕδρᾳ τρίχες. καὶ ἴουλοι, βόστρυχοι, κίκιννοι

πυλλεῖ (Macedon.)· †θραύει. λέγει, διαβοᾷ. θρυλλεῖ [59]

†πυλωλάκτας· κακῶν μεστούς

πυλών· στέφανος ⟨4353⟩

πυλωρός· ὁ πυθμὴν τῆς κοιλίας [63. 64]

πύνδαξ (Aristoph. p. 1057)· πυθμήν ⟨col. 215, 8⟩ [66. 67]

πυνιάζειν· περαίνειν †ὡς ἀρραίνειν

†πυνικούς· τοὺς ἐφθοὺς ἐρεβίνθους, καὶ φακούς ⟨4372⟩

Πύννα· ἡ Ἥρα

πυνός· ὁ πρωκτός

†πύν[ν]ους· κυάμους ἐφθούς ⟨4369⟩

πύξ· πυγμή [ad 73] [74]

πύξινον· χρῶμά τι ἱματίου

COD. 24 συνετῶς ἢ ἐπιμελῶς 30 παλαιά 32 πυκναῖων 33 παλαιοῖς 40 τελμινσεῦσιν 41 πυλαίας, τὰς 43 |αρχος 46 |ιμένου 47 ἐπαρτιοῦντος — πυλωρυὺς ἰσχυρούς 48 πυλατίδες 53 πυλέων, στεφάνων 57 καὶ κίννοι 62 cf. ἔκφυσις, στάχυς ⟨68 cf. πουνιάζειν et ποτνιάζειν⟩ (69 πυνίσκους?) 70 πῦηνα 71 πύννος· ὁ τρῶκτος 74 πυξίδα

HES. 17 πύκα· ἐπιμελῶς· πύκα δ' ἔτρεφε (E 70) καί· πύκα ποητοῖο (Σ 608) τοῦ ἐπιμελῶς κατεσκευασμένου. καί· πυκινὸν λέχος (I 621) τὸ ἐπιμελείας ἠξιωμένον, διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἱματίων εἶναι 23 πύκ' ἐβάλλετο (I 588)· πυκνῶς ἐβάλλετο Ad 25 συνετήν (K 302) 26 πυκινοῖσι· συνεχέσι (Π 212). καὶ τὰ ὅμοια 27 πυκινὸν δὲ ἄχθος (Π 599)· πυκνὴ λύπη Ad 28 συνετόν (Z 187) Ad 30 συνετά. πολλά (Γ 202) 31 πυκναὶ πτερά (Λ 454)· ...... 34 πυκναρωγαλέην (ν 438)· πυκνὰς ῥαγάδας ἔχουσαν 44 πύλαι οὐρανοῦ (E 749)· τὰ νέφη 51 Πύλος· πόλις 52 πύλη· θύρα 56 Πυλήνη (B 639)· πόλις Αἰτωλίας 59 πύλῳ (E 397)· ἀντὶ τοῦ πύλῃ τῇ τοῦ ᾅδου 63 πυμάτοις (Λ 65)· ἐσχάτοις 64 πύματον (Λ 758 al.)· ἔσχατον, τελευταῖον (X 203) 66 πυνθάνομαι (β 315)· ἀκούω 67 πυνθανόμην (υ 256)· ἤκουον Ad 73 γρόνθος (Mocr. 323) 74 πυξία (Exod. XXIV 12)· δίπτυχα

?πύξ· ἱμαντωμένην κλίνην

πυόν (Com.)· γάλα τὸ πρῶτον, ὃ πήγνυται ἑψόμενον

πυππάζουσι (Cratin. fr. VII p. 48)· φωνῇ ποιᾷ χρῶνται

πύππαξ· τὸ νῦν βόμβαξ λεγόμενον πύππαξ ἔλεγον, ὡς Λυκόφρων φήθη. οὐκ ἔστι δέ. τὸ μὲν γὰρ βόμβαξ τίθεται καὶ ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐπὶ γέλωτος, τὸ δὲ πύππαξ οὐχί

πῦρ (Hippocr.)· πυρετός

πυράγρα· καρκίνος

πυράγρη ἢ πυράγρα· χαλκευτικὸν ἐργαλεῖον, καρκίνος, πάγουρος [83—85]

πυρακτῶν· ἐμπυρεύων

πυραμίδες· πυρ(αμ)οειδεῖς λαμπάδες

?πυραμοῦντα· τὴν πυραμίδα

πυραμίδες· οἰκοδομήματα γεωμετρικά, ἐπὶ τὰ κάτω κατερχόμενα

Πύραμος· ποταμὸς Κιλικίας (Xen. An. I 4, 1 Euphorio). ἄλλοι δὲ χόρτον οὕτω καλοῦσι

πυραμοῦς (Ar. Eqq. 277)· εἶδος πλακοῦντος, ἐκ πυρῶν πεφρυγμένων καὶ μέλιτι ἀναδεδευμένων

πυρὰ μυῖα· ἡ μέλισσα [93]

πύραυνον· εἰς ὃ ἂν πῦρ ἐναύηται, δᾳδίον, ἢ βόλβιτον, ἢ τοιοῦτόν τι. οἱ δὲ τὴν θέρμαυστριν

πυργηδόν· κατὰ τάξιν †τείχους [96]

πυργήρης· μετέωρος ὡς πύργος. καὶ (Ion. fr. 47) ἐν Φρουροῖς· πυργείαν σκοπήν

πυργηρούμεθα (Eur. Or. 754)· ἐντὸς ἐσμὲν τῶν πύργων, οὐ τολμῶμεν ἐξιέναι. γράφεται δὲ πυργιούμεθα

πυργηροῦμεν· φυλάττομεν τὰ τείχη

πυργηρούμενον· τὰ τείχη φυλάττον

πυργίον· μέρος τριήρους

Πυργῖται· οἱ Κρῆτες

πυργῖτις· βοτάνη [4404]

πύργος· προμαχεών. τεῖχος (Z 386)·

ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη

καὶ τάξις ἐν τετραγώνῳ ὁπλιτῶν (Δ 334)·

ἕστασαν, ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν

καὶ πολεμιστήριον ὄργανον

πυργοῦται (Ion. fr. 63)· ὑψοῦται

πυργοῦχος (Polyb. XVI 3, 12)· μέρος τι τῆς νεώς [8]

†πύργωσις· μέρος τι τῆς νεώς

πύρδαλον· ὀψοποιεῖον, ὀπτανεῖον. καὶ τὸ καύσιμον φρύγανον, ἢ ξύλον. ἢ μαγειρεῖον. ἢ λείψανον. οἱ δὲ πύρδανον

πύρδανα· τὰ λείψανα. καὶ τὰ ζώπυρα τοῦ πυρός

πυρέας· πυρπολητάς, ἐμπυροῦντας τὴν πόλιν. ἀπὸ τῆς πυρεύς εὐθείας

πυρεῖον· ἀγγεῖον κεράμιον εἰς πυρὸς ἔνθεσιν (LXX?)

†πυρένεσι· ἅρμασι

πῦρ ἐπὶ πῦρ (Legg. 666 A)· παροιμία [ad 15]

πυρετός· φλογισμός, καῦμα. τὸ δὲ σῶμα πῦρ λέγει (X 31)

πυρῆνες (Herod. II 92)· τὰ ἐντὸς τῶν ἐλαιῶν ὀστᾶ

πυριατόν· τὸ ἑφθὸν πυρί, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος

†πυριαττός· συνετός

?πυρινίζειν

πυριβρεμέτας· ὁ χαλινός· Τιμαχίδας (ad Aesch. Sept. 207) δὲ (λέγει) ἤτοι ὁ πυρὶ βρέμων, ἢ διὰ πυρὸς βρέμοντος γεγονώς

πυρίεφθα (Philippid. IV p. 470)· τὸ πρῶτον γάλα [23—25]

πυρικρόταφος· ὁ μετὰ πυρὸς κεκροτημένος σίδηρος

πυρίμαχος (Aristot. Ausc. mir. 110)· ὁ ἐν †τῇ ἀνίκητος. καὶ λίθος ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος πυρίμαχος

[ad 28] τὸ σα(θ)ρόν [ad 28]

COD. 77 πύον 84 πύραυνος recte Phot. ἐνδυόμενος 91 πυραμ.¨. — μέλατι 92 πυραμυῖα 94 βόλβητον — θερμά.στριν 97 πυργήρως — κοπὴν 4401 πυργίδιον Poll. I 92 3 πυργῆτις (pyrgis Apulej. de herb. c. 96) 5 τάξεις — ἔστεψαν 10 ὀψοποιῖον — μαγειρίον (cf. πούρδαιν, πυρδαύσιον) — πύρδαμον 12 πυρπολήτας, ἐμπυριοῦντας 17 πυρίναι 22 πυρὶ ἔφθαι — γόνατος 26 |πημένος

HES. 83 πυραί (Λ 52)· πυρκαϊαί 84 πύραινος· (ὁ) πῦρ ἐναυόμενος. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ φέρεται καὶ τὸ πῦρ, οὕτω 85 πυρράκης (I Regg. XVI 12)· ξανθός 93 Πύρασος (Λ 491)· πόλις 96 πυράγηρα· τὰ θωράκια 4404 πυργοβάρεις (Ps. CXXI 7)· οἱ προμαχῶνες 8 πῦργον εὔρυνον (Μ 258)· ἐπὶ τοὺς πύργους εἷλκον Ad 15 ἧς μέμνηται Πλάτων (Legg. 666 A). καὶ κακὸν ἐπὶ κακῷ 23 πυρὶ ἠκέα (ι 387)· πῦρ ἔχοντα, πεπυρωμένα (—ον), πυρίνην τὴν ἀκμὴν καὶ τὸ ἄκρον ἔχον(τα). ἔχουσαν 24 πυρίκαυστος (Ν 564)· πεπυρωμένος 25 πυρὶ κουλέω (Θ 235)· διαυγῇ τινὸς καυστικῷ, ἰσχυρῷ Ad 28 πυρίον· ἢ θυμιατήριον (LXX)

πυρισμαράγοις· τοῖς †ἀπὸ πυρὸς ἠχοῦσιν

πυρῖτις· λίθος, ἀφ' οὗ πῦρ τίκτεται

Πυριφλεγέθων (κ 513)· ποταμὸς ἐν ᾅδου

πυρκαϊά· ἐμπυρισμός

πυρκόοι· ὑπὸ Δελφῶν ἱερεῖς δι' ἐμπύρων μαντευόμενοι [34. 35]

πύρνηται· ἐσθίηται

πύρνοι· ζειαὶ κνηστώδεις. ἢ ὁ κατειργασμένος σῖτος. ἄλλοι χόρτος, ἄλλοι μαγίδα. καὶ οὐδετέρως (τ)ὰ πύρνα (ρ 362)·

ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι

πύρνος· ψωμός (ρ 12)

πυροδαύσιον· μαγειρεῖον

πυρόεντι· θερμῷ

πυροί· πύρινοι κεκινημένοι

?πυρὸς αὐγή (ζ 305)· ὁ καταυγαζόμενος καὶ καταφωτιζόμενος τόπος ὑπὸ πυρός [43—47]

?πυρὸς δέμας· ὀξέως καὶ ἰσχυρῶς

πυρολαμπίς (Arist. HA. V 19)· ζῶον πτηνόν, ἐν σκότει λάμπον [50]

πυρπαλάμης· πυρπαλάμους ἔλεγον τοὺς διὰ τάχους τι μηχανᾶσθαι δυναμένους, καὶ τοὺς ποικίλους τὸ ἦθος

πυρπολεῖ (Ar. Nub. 1497 Trag. inc. 251)· ἅπτει, καίει, πυρσεύει

πυρπολέοντας (κ 30)· πυρπολουμένους, ἢ περὶ τὴν πυρὰν ἀναστρεφομένους

πυρπολούμενος· ἐμπυριζόμενος, παρὰ τὸ πολεῖν ἐν αὐτῷ τὸ πῦρ

†πυρπερέγχει· Κρατῖνος ἀπὸ (δι)θυράμβου ἐν Βουκόλοις (fr. 1) ἀρξάμενος, ἐπειδὴ χορὸν οὐκ ἔλαβεν παρὰ τοῦ ἄρχοντος. ἔστιν †οὐ ᾐτήρει

Πυρραία (Theophr. CPl. II 6, 4)· λόφος ἐν Δωτίῳ. οἱ δὲ Πυρραίαν εἶναι μοῖραν τῆς Θεσσαλίας λέγουσιν, ἀπὸ Πύρρας τῆς Δευκαλίωνος, ὥς φησι Σουίδας. δοκοῦσι δὲ εἰς ταύτην καταφυγεῖν οἱ διαφεύγοντες τῶν Κενταύρων

Πυρραίη· Θέτιδος ἐπώνυμον

πυρραλίς (Callim. Ath. 394 D)· ὄρνις ποιός

Πύρρακος· ἥρως κατ' Ἐρυσίχθονα γεγονώς

Πυρριάδαι· οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ νῦν Μολοσσοὶ ἀπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου

πυρρίας· τῶν ὄφεών τις ἀπὸ χρώματος

πυρρίχα· χλαμύς, ἢ πελτάριον

πυρρίχας (Eur. Andr. 1136)· τὰς ἐνόπλους ὀρχήσεις

πυρριχίζειν· τὴν ἐνόπλιον ὄρχησιν καὶ σύντονον πυρρίχην ἔλεγον· οἱ μὲν ἀπὸ Πυρρίχου τοῦ Κρητός· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ διάπυρον εἶναι· οἱ δὲ ἀπὸ Πύρρου τοῦ Ἀχιλλέως. ἐφησθέντα γὰρ τῷ Εὐρυπύλου φόνῳ ὀρχήσασθαί φησιν Ἀρχίλοχος· ὅθεν καὶ ὁ πυρρίχιος ποὺς ὠνομάσθη

Πύρρων· κύριον ὄνομα, ἢ κυνός

πυρσαῖς γένυσι (Eur. Phoen. 32)· ταῖς ξανθαῖς θριξί

Πυρσανίδες· οὕτω Νύμφαι καλοῦνται

πυρσεύει. δᾳδουχεῖ, λάμπει, ἐξάπτει, ἅπτει πῦρ

πυρσοί (non Σ 211)· λαμπάδες καιόμεναι, λαμπτῆρες, φρυκτωρία

πυρσοκόρσου λέοντος (Aesch. fr. 105)· πυρροκεφάλου, ξανθοτρίχου

†πυρσολεῖφοι ἢ πυρσόλειφθοι· ὑπὸ πυρὸς μεμαδισμένοι καὶ πεφλ..σμένοι

(πυρσόλοφοι cf. 4476)

πυρσός (Eur. Phoen. 1836)· λαμπάς. ἢ τὰ διὰ πυρὸς σημεῖα

πυρσοφόρος (Xen. Lac. XIII 2)· ἀγγεῖον εὐμέγεθες, εἰς ὃ ξύλα ἐτίθεσαν πεπυρωμένα. ἢ ὁ τὸ πῦρ φέρων ἀπὸ τοῦ πρώτου βωμοῦ ἐπὶ τὰ ὅρια, καὶ φυλάττων μὴ ἀποσβεσθῇ. σημαίνει δὲ τὴν λαμπαδηφόρον (cf. Eur. Suppl. 260)

πυρσῷ πυρί· .....

πυρφόρος (Herod. VIII 6)· ὁ πῦρ φέρων. καὶ ὁ μόνος διασωθεὶς ἐν πολέμῳ

πυρώλοφοι (Antimach. fr. CXIII)· ἱμάντες οἱ παρ' ὀπτηθεισῶν βυρσῶν τεμνόμενοι [77]

πυσάνια· πανσπερμία ἑφθή

πύσει (Δ 174)· σήψει

πύσμα· ἐρώτησις. πεῦσις

COD. 37 ξειαὶ καὶ σιτώδεις — ἀπυρνώωσαν πύρνα, καὶ τὰ κνηστηράγεια 39 |δαυσιον, μαγειρίον 54 πολεμεῖν 56 πυρρᾶς· τῆς δὲ καλλίονος — σουῖλας 59 κατερυσίχθων 62 χλαμίς 64 τῶν εὐρητύλου φωνῶν 65 πύρρωνυς 66 γένυξι 70 πυρσοκουρσολέοντος ⟨71 πυρομάχοι· λίθοι ὑπὸ?⟩ 78 πυσανία 79 cf. ποίσει

HES. 34 πύρνα (ρ 362)· δρύφη. κλάσματα. σιτία 35 πυρίη, ὅσαι τῆς μάζης συμπιέζουσι τῇ χειρὶ εἰς τὸ στόμα λαμβάνουσαι 43 πυρὸς δηΐοιο (Β 415)· ὑπὸ τοῦ πυρὸς τοῦ πολεμικοῦ 44 πυρός· σῖτος 45 πυρὸς μειλίς, σεμένων· καὶ πυρὸς τὰ κεχαρισμένα ποιεῖν, τουτέστι θάπτειν 46 πυρὸς μένος (Ζ 182 Trag. fr. inc. 63)· πῦρ, περιφραστικῶς. ἤγουν πυρὸς δύναμις 47 πυρὸς ἄνθος (Ι 212)· τὸ λαμπρότατον 50 πυροφόροιο (Μ 314)· σιτοφόρου 77 πύρωσις (gl. Psalm.)· δοκιμασία

πύσσαχος· ξύλον καμπύλον τοῖς μόσχοις περὶ τοὺς μυκτῆρας τιθέμενον (δ) κωλύει θηλάζειν (2051)

πύστις (Aesch. Sept. 54)· ἐρώτησις. πεῦσις. ἀγγελία. ἀκοή. † πειθώ

† πυτά· Λάκωνες τὰ ἐρυθρὰ ἱμάτια

πυτία· οἷον πήττουσα, παρὰ τὸ πήττειν, ἐν ᾗ τὸ γάλα πήγνυται ἢ κνῆκος ὁ τὸν τυρὸν πηγνύων [85]

πυτίνη πλεκτή, λάγυνος (Arist. fr. inc. CCXLIV)· † οἶνον. ἔπλεκον δὲ ταύτας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ δεσμῶται, καὶ σπυρίδας, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἢ ἡ ἀμίς

πῶ (Sophro. fr. 89)· ποῦ. ὅθεν. ὁπόθεν. Δωριεῖς

πώγων· γένειον. ἄλλοι τὴν ἀναφορὰν τῆς φλογός (Aesch. Ag. 306 Eur. fr. 833)

πώεα· βοσκήματα, [ad 89] πληθυντικῶς

πωλεῖται (δ 384)· συνεχῶς ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον παραγίνεται. τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς πωλεῖσθαι περνᾶσθαι λέγουσι [91]

πωλεύειν (Xen. eq. II 1)· παιδεύειν πώλους [93. 94]

πωληταί (Dem. 768, 6)· οὗτοι ἐπώλουν τὰ ἐνεχυρισθέντα· ἀρχή τις

† πωλία· χαλκοῦν πῆγμά τι. φέρει δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων τὰς τῶν Λευκιππίδων πώλους. δύο δὲ εἶναι παρθένους φασίν

πωλικοῖς διώγμασι (Eur. Andr. 972)· τοῖς διὰ τῶν ἁρμάτων διώγμασι

πωλοδαμ(ν)εῖν (Soph. Ai. 549)· πῶλον δαμάζειν

πωλοδάμνης (cf. Eur. Rhes. 187 Xen. eq. II 1)· πώλους δαμάζων

πῶλος (Eubul.)· ἑταίρα. πώλους γὰρ αὐτὰς ἔλεγον, οἷον Ἀφροδίτης. πώλους (Cratin. p. 69) τοὺς νέους, καὶ τὰς νέας, καὶ παρθένους

πωλούμενοι· συνερχόμενοι ⟨4493⟩ [4502]

πῶμα (Eur. Ion. 1212)· ἔκπωμα

πώμαλα (Aristoph. local. fr. III)· ἀντὶ τοῦ οὔ, οὐ μάλα, οὐδαμῶς. καὶ πόθεν, ὅπερ ἐστὶν πάλιν οὐδαμῶς

πῶ μοι ⟨4487⟩· ποῦ μοι. οἷον ποῦ γάρ

† πῶννα ⟨2989. 90⟩· γραφίον [ad 6]

† πῶπαι· φοραί. Δωριεῖς [8]

πωρεῖν (Elei)· κηδεύειν, πενθεῖν ⟨4153⟩

πωρῆσαι· λυπῆσαι. καὶ τὰ ὅμοια

πωρητύς (Antimach.)· ταλαιπωρία, πένθος

πώρινον (Herod. V 62)· λίθινον. ὁ δὲ πῶ(ρο)ς οὐ πᾶς λίθος

πῶρος· ὁ ταλαίπωρος [14]

† πῶς· πός. ὑπὸ Δωριέων [16—23]

πῶϋξ· ποιὸς ὄρνις. ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων (IX 18)

P

Ῥά· δή. σύνδεσμος (B 1)·

ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες

καὶ παρὰ ἰατροῖς ῥιζίον τι ⟨ῥᾶ⟩

ῥάας· ῥεύματα ⟨Cyrill. Voss.⟩

ῥαβάττειν· ἄνω καὶ κάτω βαδίζειν. τινὲς δὲ τύπτειν, καὶ ψόφον ποιεῖν [ad 3] τοῖς ποσί, καὶ ῥάσσειν [4]

ῥάβδοι· καὶ τὸ σύνηθες καὶ ἡ διάφυσις τῆς γῆς, ὡσεὶ φλέβες (Theophr. CP. IV 13 XII 6). καὶ ὀβελοὶ δὲ οἱ παρατιθέμενοι τοῖς Ὁμήρου στίχοις. καὶ οἱ τῶν φοινίκων κλῶνες (Theophr. HP. II 2, 2)

ῥαβδοφόροι· ῥαβδοῦχοι. καὶ ὁ βραβευτὴς ῥαβδονόμος

COD. 84 πιτία οἷον πιπτιοῦσα — πίπτειν 84 ἢ .... πηγνύων] post 86 86 λάγυνες — ταῦτα 88 cf. πωπολία 95 πωλῆται 4513 πωρός Suidas (15 πός· πυύς?) P 1 μὲν ῥὰ — ἰητροῖς 5 περιτιθέμενοι 6 καὶ ....]νόμος] post 5

HES. 85 πίτυλος· ἡ συστροφὴ τῆς χειρός, ὅταν πυκνῶς ἐπιφέρηται. δηλοῖ δὲ καὶ τὴν εἰρεσίαν, καὶ τὴν τῶν πυκτῶν ἑκατέρας χειρὸς συνέχειαν Ad 89 ποίμνια (Λ 677) 91 πωλέσκετο (A 490)· ανεστρέφετο. εὑρίσκετο 93 πωλεύμενοι (β 55)· συνιόντες 94 πωλήσεαι (E 350)· φοιτήσεις, παραγενήσεις, ἀναστρέψεις 4502 πωλοεῖσθε· ἐπιμελῶς ὁ πολλάκις φοιτῶν Ad 6 λύπη ⟨4510⟩ 8 πωπολία· ἡ ἀναφορὰ τοῦ πυρός ⟨4468⟩ 14 πώρωσις (Rom. XI 25)· ἐξ ὀστέων σύμφυσις καὶ σύνδεσμος λέγει τόδε ⟨L. λέγεται. τὸ δὲ⟩ ἐπὶ σαρκῶν πώρωσ ⟨πῶρος⟩ καὶ ἀναισθησία 16 πωσαχῶς· ποσαπλῶς 17 πῶς τ' ἄρ' (γ 22)· πῶς δέ 18 πῶς τ' ἄρ τοι (A 123)· πῶς δή σοι 19 πῶς κεν ἔοι (Ξ 333)· πῶς ἂν γένοιτο 20 ποτᾶσθαι· πέτασθαι ⟨πότ—⟩ 21 ποτώμεναι (Ar. Pac. 830)· διατρίβουσαι. διακινοῦσαι ⟨ποτ—⟩ 22 ποτῶνται (B 462)· πέτωνται πῶϋ (Γ 198 al.)· ποίμνιον, ἡ ποίμνη P Ad 3 καὶ φράσειν 4 ῥάβδιδα· τὰ διδασκαλεῖα

ῥάγα· ἀκμή. βία, ὁρμή (Hippocr. 233, 43?). καὶ ἣν ἡμεῖς ῥῶγα θηλυκῶς, Ἀττικοὶ ῥᾶγα (Plat. Legg. VIII p. 845 A) [8]

†ῥάγανον· ῥᾴδιον. Θούριοι

ῥαγάς· πήλυξ, ἡ σταφυλίς, ῥωγάς [11]

ῥαγδαῖον (Comici)· τὸ ὀξύ, ὁρμῆς μεστόν, ἢ ἄθρουν, σφοδρόν, ἰσχυρόν, φοβερόν, σκληρόν [13]

Ῥαδαμάνθυος ὅρκος (Cratin.)· τὸν ἐπὶ χηνὶ καὶ κυνὶ καὶ τοῖς τοιούτοις ὅρκον

ῥαδαμεῖ· βλαστάνει [16]

ῥάδαμον (Nic. Al. 92)· καυλόν, βλαστόν

ῥαδανᾶται· πλανᾶται ⟨113⟩

ῥαδάνη· κρόκη. ὁμοίως ῥοδάνη

ῥαδανίζεται· τινάσσεται ⟨cf. βραδ—⟩ [21]

ῥαδανῶροι· οἱ τῶν λαχάνων κηπουροί. Ταραντῖνοι ⟨145⟩ [23]

ῥᾴδια· εὔκολα, εὐχερῆ

ῥᾴδια (Pherecr. fr. LXXVI)· ὑπόδημα ποιόν· οἱ δὲ σανδάλιον ⟨50. 395⟩ [26]

ῥαδινόν (Σ 576)· λεπτόν, ἰσχνόν. εὐκίνητον. ἁπαλόν. εὐδιάσειστον

ῥᾳδιουργεῖ· ῥᾳδίως ποιεῖ. κακοποιεῖ, δεινοποιεῖ

ῥᾳδιουργός· πλαστογράφος, ἢ ταχυγράφος, πονηρός, μηχανουργός, πολυμήχανος

ῥᾳδίως· εὐκόλως, εὐχερῶς [31. 32]

ῥάζειν (Cratin. Hermipp.)· τρώγειν. κυρίως ἐπὶ τῶν κυνῶν· μιμητικῶς ἐπὶ τοῦ ⟨ποιοῦ⟩ ἤχου

ῥάθαγος· τάραχος, ἦχος, θόρυβος, ψόφος

†ῥαθάμη· ῥᾳστώνη, ῥᾳθυμία

ῥαθαίνεται· ῥαίνεται, βρέχεται

ῥαθάμιγγες (Λ 536)· ῥανίδες, σταγόνες. καὶ ὁ ἀπὸ τῶν ἵππων κονιορτός (Ψ 502). ἄλλοι †ῥαθάμιγγες λέγουσι

ῥαθαπυγίζειν (Ar. Eqq. 806)· ὅ τινες σκομβρίζειν. τὸ τῷ σκέλους πλάτει παίειν κατὰ τῶν ἰσχίων, τὸ εἰς τὸν γλουτὸν σιμῷ ποδὶ τύπτειν

ῥαθασσόμενοι· ῥαινόμενοι. πληττόμενοι

ῥαθμίζεσθαι· ῥαίνεσθαι

ῥᾳθυμία· ἀμέλεια, κατήφεια. ἀνοχή

ῥᾴθυμος· ὁ μὴ πονητικός [ad 42] [43—45]

ῥᾷ (Soph. fr. 978 Ion. fr. 66)· ῥᾷστον, ῥᾳδίως

†ῥαιβίας· ἀζήμιος δῆμος ⟨97⟩

ῥαιβόν (Archiloch. fr. 60, 4)· ἐπικαμπές, τὸ μὴ ὀρθόν, καμπύλον, στρεβλόν, σκαμβόν [49]

ῥάιδια· σανδάλια. οἱ δὲ ὑποδήματα γυναικεῖα ⟨25⟩ [51. 52]

ῥαίει· πορθεῖ, φθείρει

ῥαίεται· πλανᾶται ⟨62. 18. 113⟩. φθίνει

ῥαΐζεται· ὑγιαίνει

†ῥαικακερεῖς· στρεβλοκέρατοι

†ῥαίκερος· χαλεπός

Ῥαικός (Soph. fr. 979)· Ἕλλην. Ῥωμαῖοι δὲ τὸ Γ προσθέντες, Γραικόν φασι ⟨162⟩

ῥαίνει· μιλτοῖ [60]

ῥαϊξία· τόπος ἴδιος ἰατροῦ ἐν Ταραντίνοις

ῥαίοιτο· [ad 62]. πλανῷτο [63]

ῥᾷον (Plato)· συγκριτικὸν †ἢ ἕτερον

ῥαίουσι· φθείρουσιν

ῥαῖσαι· τρισυλλάβως Ἀττικοὶ τὸ ἐκ νόσου ἀναλαβεῖν

ῥαΐσας (Demosth. 13, 2)· ὑγιάνας, ἀνασφήλας

ῥᾷστα (Theocr. XI 7)· ῥᾳδίως, εὐκόλως

ῥαιστάζει· πονεῖ. ὠθεῖ ⟨130⟩ [70]

ῥαιστήρ· σφῦρα σιδηρᾶ μονοκέφαλος. τινὲς δὲ σιαγόνα

ῥαιστῆρα (Σ 477)· ὁμοίως

ῥᾷστον· ὑπερθετικόν

ῥαίστωρ· κραντήρ (dens apri eminens)

ῥαΐσω (cf. Plat. Axioch. 364 C)· βελτίον σχῶ

†ῥαιφάσσει· ἁγνεύει ⟨146⟩

ῥαίω· φθείρω

ῥᾴων· εὐθυμότερος

COD. 7 ῥάγα ⟨10 cf. π 2193 12 cf. δράγδαιναν⟩ 14 ἐπιχήνιον 19 κρόκος 25 ῥαδίαι 38 ῥαθαπυρίζειν — κομβ| 46 ῥαῖ· ῥαῖστον 50 ῥαΐδια ⟨56 ῥαιβοκέροις· στρεβλοκεράτοις?⟩ 58 ῥαῖκος 60 κατεγράσσοντο 71 cf. ἰστήρ et ῥωστήρ σταγόνα 73 ῥαιστόν 74 κρατήρ; cf. ῥάστωρ

HES. 8 ῥάβδος· βέλος 11 ῥάγαται (υ 150)· ῥάναται ⟨128⟩ 13 ῥαδαλόν (Zenodot. Σ 576)· ἁπαλόν. εὐδιάσειστον 16 ῥάδαμνος (Iob. VIII 16)· βλαστὸς ἁπαλός, κλάδος. ἄνθος. ὅρπηξ. καὶ τὰ τοιαῦτα ⟨col. 1145, 20⟩ 21 ῥάδανον (v. l. Σ 576)· ῥάδινον, ἀπὸ τοῦ ῥᾳδίως δονεῖσθαι 23 ῥαδές· τὸ ἀμφοτέρως ἐγκεκλιμένον ⟨ἀμφιρραδές⟩ 26 ῥαδινήν (Ψ 583)· λεπτήν 31 ῥαδμῶες (Ζ 323)· θεράπαιναι 32 ῥαΐσας· ὑγιάνας Ad 42 ἀλλὰ ἔκλυτος. ἄλλοι ἐπὶ τοῦ μεγάλου θυμοῦ ⟨μεγαλοθύμου ad ζαθόμου⟩ κέχρηνται τῇ λέξει. m. sec. in marg. 43 ῥακ[κ]ά· κενός (Matth. V 22) 44 ῥαμά (Matth. II 18)· ὑψηλή 45 ῥαθώδημα· ψεῦσμα ⟨166⟩ 49 ῥαιδῆλες· ἐμφανές 51 ῥαιδεῖται· σκώπτει ⟨διαιρεῖται· κόπτεται cf. 245⟩ 52 ῥαῖαν· ὑγείαν 60 ῥαίνοντο (Λ 282)· ἐβάλλοντο. κατεπάσσοντο Ad 62 φθείροιτο ⟨56. 215⟩ 63 ῥαιομένου (ζ 326)· φθειρομένου 70 ῥαῖσαι (υ 151)· φθεῖραι

ῥάκε' ἄζει (epic. inc.)· ἱμάτια ξηραίνει

†ῥάκελος· σκληρός ⟨85⟩

ῥάκη (Soph. Phil. 39)· ἀποραχίσματα. καὶ ἀποσπάσματα ⟨154⟩. ἱμάτια

ῥακῖδες (Nicand.)· ὀρόδαμνοι, κλάδοι [83. 84]

†ῥακλεός· σκληρός ⟨80⟩ [86]

ῥακτήριον· ὄρχησίς τις ⟨cf. μακτήρ⟩

ῥακτηρίοις κέντροισιν (Soph. fr. 730)· ἀντὶ τοῦ ταῖς κώπαις· διὰ τὸ [ἀ]ῥάττεσθαι. καὶ ἐν Φιλοκτήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ (fr. 632)·

μέλη βοῶν ἄναυλα καὶ ῥακτήρια

ἀντὶ τοῦ ψοφώδη καὶ θορυβώδη [89]

?ῥακτήρια· τύμπανα

ῥακτοί· φάραγγες. πέτραι. χαράδραι ⟨124⟩

ῥακτὸς λόφος· ......

ῥάκτρια(ι)· τὰ ῥαβδία, ἐν οἷς τοὺς καρποὺς ἀπαράσσουσιν

†ῥακωλέον· ῥάκος

ῥάματα· βοτρύδια. σταφυλίς. Μακεδόνες [96]

†ῥαμβάς· ὁ δήμιος ⟨47⟩

ῥάμνος· τὸ φυτόν, ὅπερ εἰς ἀλεξιφάρμακον παραλαμβάνεται [ad 98]

Ῥαμνουσιάδας ἀκτάς· δῆμος ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὅπου Νέμεσις τιμᾶται

Ῥαμνουσία Νέμεσις· ἐν Ῥαμνοῦντι Νεμέσεως ἵδρυτο ἄγαλμα δεκάπηχυ, ὁλόλιθον, ἔργον Φειδίου, ἔχον ἐν τῇ χειρὶ μηλέας κλάδον

†ῥαμοσαίτης· κατάρατος

†ῥαμφαδέκται· τὸ πυκτεύειν

ῥαμφάξει· ῥύγχει ὠθήσει [104]

ῥαμφή· κοπίς. μάχαιρα. ἢ τὰ τῶν ὀρνέων ῥύγχη ⟨ῥάμφη⟩

ῥαμφησταί· ἰχθῦς ποιοί

ῥαμφίς· νεὼς εἶδος

ῥάμφος· ῥύγχος τὸ ἐπὶ τῷ στόματι τῶν μεγάλων πετεινῶν

ῥαμψὰ γόνατα· βλαισὰ γόνατα. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ῥαιβά

ῥαμψόν· καμπύλον, βλαισόν

ῥᾶνα· ἄρνα. Ῥωμαῖοι δὲ βάτραχον

ῥανίς (Ar. Ach. 171)· σταλαγμός

ῥανᾶται· πλανᾶται ⟨18⟩. σπείρεται

ῥαντίζει· σκώπτει ⟨121⟩ [15]

ῥάξ [ad 16] ἡ τῆς σταφυλῆς [ad 16]

ῥᾶον· εὐχερές. κοῦφον. εὔκολον

ῥάπα (Macedones)· τὴν καλάμην, καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ αὐλοῦντας ῥαπαύλους

ῥαπίδες· ὑποδήματα. περόναι ⟨147⟩

ῥαπιδοποιόν· [τὸν ποιητὴν] Δωριεῖς· ἢ ποικιλτήν. ἢ τὰς κρηπῖδας ποιοῦντα

ῥαπίζει· †σκώπτει ⟨114⟩. ἀλοᾷ. †παίζει. μαστιγοῖ, τύπτει

ῥαπίς· ῥάβδος. κρηπίς. †κώμη. γογγυλίς, οἱ δὲ λαψάνην ⟨147⟩

ῥαπίσαι· ῥάβδῳ πλῆξαι, ἢ ἀλοῆσαι

ῥάπται· φάραγγες, χαράδραι ⟨91⟩. γέφυραι

ῥάπτειν (π 423)· μηχανᾶσθαι, κατασκευάζειν

Ῥάριον πεδίον ......

Ῥᾶρος· ἰσχυρός. καὶ ὄνομα τοῦ Τριπτολέμου πατρός

ῥάσσα(τε υ 150)· ῥάνατε ⟨11⟩

ῥᾷστα· εὐχερῆ, εὔκολα

ῥαστάζει· πονεῖ. ὠθεῖ ⟨69⟩. ταράττεται

ῥᾷστον· εὐχερές, εὔκολον

ῥαστωνεύεται· ῥᾳθυμεῖ, ἀμελεῖ, καταφρονεῖ

ῥαστώνη· ῥᾳθυμία. καὶ τὰ ὅμοια

ῥαστώνης (Herod. III 136)· τρυφῆς, τέρψεως. ἀναπαύσεως

†ῥάστωρ· κρατήρ ⟨74⟩

ῥατάναν· τορύνην

†ῥατίζει· πρεσβεύει

†ῥατιχεύειν· καταρᾶσθαι ⟨α 7066 col. 613, 12⟩

†ῥατῶνα ⟨383⟩· ῥεκτῆρα. σφαγέα [40]

ῥαφάνη· κράμβη

ῥαφανιδωθῆναι· τοὺς μοιχοὺς ταῖς ῥαφανίσιν ἤλαυνον κατὰ τῆς ἕδρας

τίς γὰρ
ἀντὶ τῆς ῥαφανῖδος ὁρῶν ὀξυθυμίαν
ἔλθοι πρὸς ἡμᾶς; (Com. inc. fr. CLXXIV)

COD. 79 ῥακεάζει ⟨80. 85 ῥ' ἀσκελής?⟩ 81 ἀποσκοραχίσματα 88 μέλι — ἄνανδα 92 ῥάκτος, 95 βοστρύχια 99 |ουσίας 100 |ουσίαν 3 |ξη, ῥυγχωδήση 4 μάχη 6 ἰχθεῖς 8 cf. ῥέμφος et σίραμφος 11 ῥάνα — βάτραχοι ⟨13 ῥαθαίνεται· σπείρεται Phot. 480, 10⟩ 17 ῥαπατὴν, κ. ῥαπάλους 19 cf. ἀρπίδες 22 κροπίς — λαμψάνην 26 ῥάριον, παιδίον 27 ῥάρος ⟨cf. ῥωρός⟩ 36 ῥοτάναν, τὸ ῥένναν ⟨cf. βρατάναν⟩ 42 μυχοὺς

HES. 83 ῥακκίζειν· τὸ διαιρεῖν τὰ μέλη τῆς ῥάχεως, ἢ παίειν ⟨ῥαχ—⟩ 84 ῥακκίζει· ὁ διακόπτων 86 ῥάκκος (ζ 178)· διερρωγὸς ἱμάτιον 89 ῥακτήριαι· ψοφώδη καὶ θορυβώδη 96 ῥαμας· ὁ ὕψιστος θεός Ad 98 καὶ δένδρον ἀκανθῶδες (Ps. LVII 10) 104 ῥομφαία· μάχαιρα. καὶ ἡ πυγμὴ τῆς χειρός 15 ῥαντόν (Genes. XXX 32)· ποικίλον Ad 16 [ῥάγα] — [ἣν ἡμεῖς ῥῶγα καλοῦμεν] 40 †ῥαυλόν· ἄγραυλον. ἄγροικον

ῥαφανίς (καὶ) ῥάφανος διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· ῥάφανος μὲν γὰρ ἡ κράμβη, ῥαφανὶς δὲ ἡ παρ' ἡμῖν ῥάφαν(ος). Τρύφων δέ φησι, παρὰ Δωριεῦσι τὰς μικρὰς ῥαφανῖδας λέγεσθαι, τὰς δὲ μέγαλας ῥάφας [44]

ῥαφανουροί· κηπουροί ⟨22⟩

ῥαφάσσει· πλανᾶται

ῥαφίς (Archipp. fr. IV p. 725)· ὑπόδημα. περόνη. καὶ ἄγριόν τι λάχανον λαψανῶδες. καὶ ἡ ῥάβδος ⟨122⟩

ῥάφοι· ὄρνεις τινές

ῥαχάδην· ἐπὶ τῆς ῥάχεως

ῥαχάς· χωρίον σύνδενδρον καὶ μετέωρον, διὰ τὸ ψόφον ἀποτελεῖν καταπνεόμενον

ῥάχετρον· ῥαχίς· ὡς πλευρὸν καὶ πλευρά. οἱ δὲ τὴν ῥάχιν τοῦ ἱερίου (Didym. ad Soph. fr. 21)

ῥαχθέντος· σπαραχθέντος [53. 54]

ῥαχία (Soph. fr. 981 Thuc. IV 10)· πᾶς πετρώδης αἰγιαλός

ῥαχίζειν (Dinarch.)· τὸ εἰκαίως καὶ ῥαδίως ψεύδεσθαι

ῥαχίζων (Soph. Ai. 55)· διακόπτων, διὰ τὸ τὴν πρώτην καὶ μεγάλην διακοπὴν κατὰ τὴν ῥάχιν γίνεσθαι

ῥάχι (*fraces*)· τὸ στέμφυλον

ῥάχις (Herod. III 54)· ἄκρα. ὀσφῦς. ἡ ἄκανθα τοῦ νώτου (Soph. fr. 21)

ῥαχιστήρ (Theopomp. com. p. 809)· ψεύστης. ἀλαζών. μεγαλουργός, μεγάλα κακουργῶν, μεγάλα ψευδόμενος

ῥᾶχοι (Xen. Cyn. X 7)· χοιράδες. στοιβαί. σάγματα. ἔνιοι τοὺς φακέλους τῶν ξύλων· ἄλλοι τὰς μυρικίνας ῥάβδους. ἔστι δὲ ἀκανθῶδες φυτόν, ἀφ' οὗ τὸ περίφραγμα

Ῥαχός· Ἕλλην ⟨58⟩. δηλοῖ δὲ παρὰ τοῖς βαρβάροις τὸν ἐλεύθερον. καὶ ὁ φραγμὸς τῶν τειχῶν ⟨ῥᾶχος⟩ [63]

ῥαψῳδία· ἡ σύνταξις τῶν λόγων, ἢ λόγων συγγραφή. ἢ μέρος ποιήματος

ῥαψῳδοί (Plat. Civ. 395 A)· ὑποκριταὶ ἐπῶν [66]

ῥαψῳδός· Σοφοκλῆς Οἰδίποδι (T 399) οὕτως ἔφη τὴν Σφίγγα [ad 67]

ῥέα (E 304 al.)· ῥαδίως, εὐχερῶς

Ῥέας πόντος (sch. Aesch. Prom. 837)· παρὰ τὸν Ἀδριακὸν κόλπον, ἔνθα τιμᾶται (ἡ Ῥέα. καὶ) ὁ Βόσπορος [70]

ῥέγματα (Ibyc. fr. 58)· τὰ βάμματα

ῥέγος (Anacr. fr. 138)· ῥάμμα. βάμμα. ῥάκ(κ)ος [73]

ῥέγχειν (Hippocr.)· ἐπὶ τῶν κοιμωμένων

ῥέδδι (Boeoti)· πράττει, θύει [76]

ῥεδίων· ἁρμάτων ⟨248⟩ [78—80]

ῥεέθρων (Soph. Ant. 105)· ῥευμάτων, ῥείθρων

ῥέζει (χ 158 Pherecr. p. 335)· πράττει. θύει, ἱερεύει. παρασκευάζει [83—85]

ῥέθη (Apoll. lex.)· μέλη τοῦ σώματος. σῶμα. πρόσωπον [ad 86]

ῥέθος (Soph. Ant. 529)· πρόσωπον. παρειά

ῥεῖ (Aesch. Sept. 80)· ῥέει, χεῖται [89]

ῥεῖα ζώοντες (δ 805)· ἀπόνως καὶ ἀμόχθως ζῶντες

ῥεῖά κεν· εὐχερῶς ἤνεγκεν [92—98]

ῥεῖθρον (Λ 186)· ῥεῦμα. λέγεται δὲ καὶ ῥέεθρον [200]

†ῥεῖρος· ταλαίπωρος

Ῥειτοί (Thuc. II 19 Soph. fr. 981)· ἐν τῇ Ἀττικῇ δύο εἰσὶν οἱ πρὸς τῇ Ἐλευσῖνι Ῥειτοὶ ῥωγμοί. καὶ ὁ μὲν πρὸς τῇ θαλάττῃ τῆς πρεσβυτέρας θεοῦ νομίζεται, ὁ δὲ πρὸς τὸ ἄστυ τῆς νεωτέρας, ὅθεν τοὺς λουτροὺς ἀγνίζεσθαι τοὺς θιάσους

ῥέκος· ζῶμα. ζώνη

ῥεκτός· ἀνδρεῖος (ad ῥέκτης?) ἢ χιτών ⟨recta⟩

COD. 43 τρυφὴν 47 λαμψ— 56 τοῦ εἰκέως (58 ῥάχιον?) 59 ῥαχίς (cf. ῥηχίς) 61 ῥαχοί — στυβαί — σφακέλους 62 cf. ἔραχος. ὀρήχου. κλαδαράχοι. ῥῆχος 69 πόρτος 75 ῥέδδει 91 ῥείακεν (201 ῥεῖος EM. 539, 30?) 2 ἐλεύσει — ῥωγμός

HES. 44 ῥάφανος· κράμβη 53 ῥαχίζειν· παίειν τὸ ἱερεῖον 54 ῥάχη· ἀποραχίσματα καὶ ἀποσπάσματα ⟨81⟩ 63 ῥάψαι (Σ 367)· συνθεῖναι 66 ῥαψῴδημα· ψεῦσμα. φλυαρία ⟨45⟩ Ad 67 καὶ οἱ τὰ Ὁμήρου ᾄδοντες ποιοὶ ⟨ἔπη⟩ ῥαψῳδοὶ καλοῦνται 70 ῥεγεονάριος· γειτονίαρχος (Ducang. 1287) 73 ῥεγισταί· οἱ βαφεῖς 76 ῥεδείη· τράχηλος. ἢ ῥεδέρη (Eur. Tro. 99) 78 ῥέε (Γ 339), ῥέεν (Λ 249)· ἔρρει, ἔρεεν 79 ῥέε δ' αἵματι γαῖα (Δ 451)· κατερρεῖτο ἡ γῆ ἀπὸ τοῦ αἵματος 80 ῥέεθρα (B 461 al.)· ῥεῖθρα, ῥεύματα 83 ῥέζεσκον (Θ 250)· ἔθυον. ἔπραττον 84 ῥέζουσι· πράττουσι (Δ 32). θύουσι. καὶ τὰ ὅμοια (ε 102) 85 ῥεθέων· σπλάγχνων, μελῶν (X 68), σωμάτων (Π 856) Ad 86 θηρίον (cf. ῥέος) 89 ῥεῖα· ῥαδίως εὐχερῶς μωλωπωνι ⟨l. μάλα, πάνυ⟩ ἰσχυρῶς 92 ῥειγεδανοῖς· φοβεροῖς 93 ῥειγηλά· φοβερά 94 ῥείγησε βοὴν (E 596)· ἐφοβήθης 95 ῥείγησεν (Γ 259)· ἐφοβήθη 96 ῥειγῆνος· ἀπειράγαθος ⟨Ῥηγῖνος cf. 305⟩ 97 ῥείζω· ὠθήσω (Ψ 673?) 98 Ῥείης (Ξ 203)· τῆς Ῥέας 200 ῥεινοτόρος (Φ 392)· τὰς ἀσπίδας τορων, ἢ τιτρώσκων

ῥεκτῶν· ἀπομακτρῶν. ἢ ἱματίων [6]
ῥεμβέσθω· τὰ ὅμοια
ῥεμβονᾶν σφενδόνας
†ῥεμεῖ· ὀδυνᾷ. σήπει
ῥεμφθῆναι· ῥέμβεσθαι
ῥέμφος (Aeol.)· τὸ στόμα. ἢ ῥίς [12]
ῥέξει· πράξει. θύσει, ἱερεύσει. παρασκευάσει, ἑτοιμάσει (Ξ 62?), ξέσει [14. 15]
ῥέοντα (Astydamant. fr. 3)· ῥυτά. ἐκπώματα
ῥέοντι· †ῥεῖ
ῥεόντων· παρερχομένων
ῥέος· ῥεῦμα (sch. Aesch. Prom. 400) [ad 19]
ῥέπει· κλίνει, βαρεῖ, καθέλκει [21]
†ῥέπεις· ῥέψις [ad 22] [23]
ῥεῦεν (Elei)· ἐδίωκεν
†ῥεῦμιν· βρέφος νεογνόν
ῥεύσαντα (Plat. Civ. VIII 544 E)· ἐγκλίναντα
ῥευσταλέον· ῥέον
ῥευστόν· χυτόν [29—31]
ῥέψας· κλίνας [ad 32]
ῥέωνος· εὔωνος. †ἀνδρός
ῥήγεα (γ 349)· παλλία βαπτά, ἀπὸ Ῥωμαίων. βεβαμμένα ἱμάτια. Ῥηγεῖς γὰρ οἱ βαφεῖς
ῥηγεύς· βαφεύς
Ῥηγῖνος· τοὺς δειλοὺς Ῥηγίνους ἔλεγον [37. 38]
ῥῆγμα (Archipp. IV p. 725)· τάσις ἀνέμου. κατὰ μῆκος τραύματος οὐλή ⟨244⟩. στάλαγμα ⟨309⟩
ῥήγματα· σχίσματα
ῥηγμίν· αἰγιαλός, περὶ ὅνπερ ῥήγνυται τὸ κῦμα
[42] τὰ †ἀπορπύματα τῆς πέτρας
ῥηγμίς· αἰγιαλός. διὰ (τὸ) ῥήσσειν τὰ κύματα ἐκεῖ [44]
ῥήγνυται· διαιρεῖται, κατακόπτεται ⟨51⟩
ῥῆγος (I 661 ν 73)· ῥάκος. περίστρωμα. σπάραγμα. προσκεφάλαια ⟨172⟩ [47—50]
ῥηΐτεροι· [ad 51] εὐχερέστεροι, εὐκοπώτεροι
ῥήνεα· πρόβατα, οἷα ⟨προβάτεια?⟩
ῥῆνες (Nic. Th. 453)· ἄρνες, πρόβατα
ῥήνικες (Hippocr. 611, 14)· ἀρνακίδες [55]
Ῥῆνος· ὄνομα ποταμοῦ
ῥῆξαι· διελεῖν. καταβαλεῖν (λ 538). ἀπολῦσαι. κρᾶξαι
ῥῆξαί με καὶ φράσαι δεῖ λόγον (Com. fr. CLXXV)· ἀντὶ τοῦ ἐκρῆξαι φωνήν [59]
ῥῆξε· [ad 60] κατέβαλεν. ἔκραξεν. ἀπέλυσεν. διέκοψεν
ῥηξήνορα (Η 228)· πολεμιστὴν πρακτικόν, ἢ ἀνδρεῖον πολεμιστήν [62]
ῥηξίφλοια (Theophr. HP. I 5, 2)· ῥήξαντα τὸν φλοῦν
ῥηξίφρονα· καταβαλόντα τὴν φρένα
ῥησίδιον· λεξίδιον
ῥησάμενος· διομολογησάμενος ⟨278⟩
ῥήσαντο· ἐψηφίσαντο [ad 67]
ῥήσεις (Ephipp. p. 335)· νόμοι, δόγματα. λόγοι, λέξεις. ψηφίσματα
ῥησκομένων· λεγομένων [70. 71]
Ῥησόσαρχος, ὃς ῥέει τὰ θέσφατα (Epicharm.)· ἤτοι παρὰ τὴν ῥῆσιν εἴρηκεν· ἢ ὡς Ἀσκληπιάδης ἐν ς' τραγῳδουμένων, ἄριστον αὐτὸν γεγονέναι ἀλήθειαν εἰπεῖν. ἐγένετο δὲ καὶ ἕτερος [73]
ῥήσσει· τέμνει, σχίζει. τύπτει, κροτεῖ
ῥητήν (cf. Xen. Hell. III 5, 6)· τὴν ὡρισμένην ἡμέραν τοῖς θεοῖς εἰς θυσίαν σημαίνει [76]
ῥητοί (Hesiod. opp. 4)· οἱ ἔνδοξοι [ad 77]
ῥητόν (Thuc. II 7)· τὸ τεταγμένον, ὃ ἄν τις τάξηται. καὶ ῥησάμενοι· ταξάμενοι [79. 80]

COD. 5 ἀπὸ μάκτρων 43 ῥηγμός 54 ῥηνέκες 61. 62. 63 = 63. 61. 62 63 ῥηξει| 72 ἐν καὶ τραγ| (Ῥῆσος ἀρχός, ὃς χρέει?)

HES. 6 ῥέμβεται (Prov. VII 12)· πλανᾶται, γυρεύει 12 ῥέξαι· ποιῆσαι (Γ 354). θῦσαι (Α 444) 14 ῥέξομεν (Λ 837)· ποιήσομεν. καὶ τὰ ὅμοια 15 ῥέοιτο (ι 459)· φθείροιτο Ad 19 ῥεῦμα. θηρίον (Call. Dian. 100) 21 ῥέπει (Θ 72)· ἐβαρεῖτο Ad 22 ῥέπου-(διον Theognost. 11, 10) 23 ῥερπιδάω· τὸ πῦρ ἐκκαίουσι ⟨ῥιπίδα, φ⟩ 29 ῥεφέα· ἐστεγασμένα ⟨ἀμφηρεφέα⟩ 30 ῥεφούγια· ῥεμπτά 31 ῥεχθέν (Ρ 32)· πραχθέν, συντελεσθέν Ad 32 στεγάσας ⟨ad ἐρέψας⟩ 37 ῥήγησεν (Γ 259)· ἐφοβήθη, ἐδειλίασεν 38 ῥῆγλαι· σίδηρα ὡς ῥάβδοι ⟨regulae⟩ 42 ῥηγμῖνος (Υ 229)· 44 ῥήγνυσκε (Π 141)· τάσις ἀνέμου. ἢ τραύματος οὐλή ⟨239⟩ 47 ῥηγῶν· βοηθῶν ⟨ἀρηγῶν⟩ 48 ῥηδίων· καρούχων. ῥαιδίων ⟨177⟩ 49 ῥηδίως (Δ 390)· εὐκόλως, εὐχερῶς 50 ῥήϊα καὶ ῥηΐδια (Υ 265)· ὁμοίως· εὐχερῶς μάλα, ῥαδίως Ad 51 εὐκαταγωνιστότεροι (Σ 258) 55 Ῥήνη ποιμήν (Β 728)· καὶ πόλις 59 ῥηξάτω (Iesai. 52, 9)· κραξάτω Ad 60 διέρρηξε (Ν 507) 62 ῥηξήνορες (δ 5)· ὁμοίως Ad 67 οἱ δὲ ἐτύπτοντο ⟨ῥήσσοντο⟩ 70 Ῥῆσος (Μ 20)· ποταμὸς Τρῳάδος 71 ῥήσσοντας (Σ 571)· τοῖς ποσὶ κροτοῦντας 73 ῥήσιας (φ 291)· ὁμιλίας 76 ῥητῆρα (Ι 443)· διδάσκαλον Ad 77 ταξάμενοι 79 ῥητόν· τὸ τεταγμένον 80 ῥήτωρ· ὁ τὴν ἰδίαν ἀποφαίνων γνώμην κριτήν

ῥήτορες (Eur. Hec. 126)· λέκται. οὐχ οἱ συνήγοροι μόνοι

ῥῆτραι· συνθῆκαι διὰ λόγων. ἢ δίκαι. ἢ ὁμιλίαι

ῥήτρας· συνθήκας

ῥήτρης· ῥητορικῆς [85]

ῥητῶν· φανερῶν [87]

ῥήτωρ (Soph. fr. 982)· συνήγορος. καὶ ὁ τὴν ἰδίαν ἀποφαίνων γνώμην. ἢ κριτής

†ῥήχη· στάσις. ἐξουσία

ῥηχθέντα· καταβληθέντα. χωρισθέντα

ῥηχιάδαι· οἱ τοὺς καταδίκους εἰς ῥαχίας βάλλοντες

ῥηχίς· ἄκρα

ῥῆχος (Herod. VII 142)· φραγμός

ῥία· ἀκρωτήρια ὄρθια. καὶ τὰ εἰς θάλασσαν ἐγκείμενα [ad 94]

ῥίαινα (Boeot. Cret.)· πηγή, λιβάς [96. 97]

ῥίγα (Elei)· σιώπα

ῥιγεδανῆς (Τ 325)· φρικώδους. χαλεπῆς, κακίστης, φοβερᾶς

ῥιγεδανόν· φρικῶδες, ὅμοιον [301]

ῥιγηλόν (Nic. Al. 220)· φοβερόν [3]

ῥίγησεν (Γ 259 al.)· ἔφριξεν. ἐφοβήθη [5]

ῥίγιον· [ad 6] φρικτόν

ῥίγιστα· φοβερώτατα. ἀτυχέστατα

Ῥιγίστη· κρήνη τῆς Σινωπίδος

ῥῖγμα· σταλαγμός ⟨239⟩

†ῥιγνόν· ῥιγεδανόν, φρικῶδες

†ῥιδαεῖ· σκυβαλίζει [12]

ῥίζειν· τρώγειν. †καίειν ⟨369⟩. μυστιλᾶσθαι. θηλάζειν

ῥιζοῦχος (Callim. fr. CCLXXXV)· σπερμογόνος

†ῥιζῶν· νεάζων. Ἐρετριεῖς

ῥῖθρον (Boeot.?)· ῥεῦμα

ῥικνὴν ὄψιν· φρικτήν

ῥικνοί· ἰσχνοὶ σαρξίν. ἐπικεκαμμένοι, σκαμβοί, σκολιοί

ῥικνοῦσθαι (Soph. fr. 295)· διέλκεσθαι, καὶ παντοδαπῶς διαφέρεσθαι κατ' εἶδος ⟨372⟩

ῥικνοῦται· λεπτύνεται. ἐπὶ τῶν ὀστέων τῶν γερόντων

ῥικνοτέρους· ἀσθενεστέρους

ῥικνοφυεῖς· τὰς στρεβλάς, καὶ πεπιεσμένας

ῥικνώσεαι· ῥυσσωθήσῃ

ῥίμβαι· ῥοιαὶ μεγάλαι. ἄμεινον δὲ διὰ τοῦ Ξ ξίμβαι ⟨q. v.⟩

ῥίμβησις· ἀγκύλη τοῦ ὤμου. οἱ δὲ βραχίονα τοῦ ἱερείου

ῥίμφα (Ζ 511 al.)· ῥᾳδίως, εὐχερῶς. συνεχῶς. ἢ ταχέως

†ῥίμφια ⟨ῥίμφ' ἴαλαν?⟩· ῥᾳδίως ἔρριψαν

ῥινᾶν (Menand. fr. CCCXXVII)· ἐπὶ τοῦ ἐξαπατᾶν καταβουκολοῦντας

.ρίνεαι· αἱ μέλαιναι ἰσχάδες

ῥίνη· ἰχθύος δορά

ῥινηλάτην †ὄνον· τὸν καθικνούμενον τῇ ὀσμῇ

ῥινόβατος (Ar. HA. VI 11)· ἰχθῦς ποιός

ῥινοβόλους ἀνέμους· ἢ τὰς διὰ τῆς ἐνέδρας φύσας

ῥινοδέψου· βυρσοδέψου

ῥινόκερως (Callixen. Ath. 201 C)· τὸ τετράπουν θηρίον. καὶ ποιὸς ὄρνις ἐν Αἰθιοπίᾳ [36. 37]

ῥινοπύλη (Polyb. XV 31, 10)· μικρὰ πύλη [39]

ῥινοτόρος (Φ 392)· ῥινοὺς διατορῶν, τουτέστιν ὅπλα καὶ φάλαγγας διακόπτων. ἢ βυρσοτόμος

ῥινούς (Δ 447)· βύρσας. δέρματα. ἀσπίδας

ῥινοχόος· χώνη

†ῥινφα ῥήτρας· συνθήκας [44]

ῥινωτηρία· μέρος τι τῆς νεώς (Poll. I 86)

ῥιξικάζεται· ῥικάζεται. στροβεῖται

ῥίον (ι 190)· ἀκρωτήριον ὄρους

ῥίον Οἰναῖον· Οἰνώη τῆς Ἀργείας ὄρος χαλεπόν [49. 50]

Ῥῖπαι (Aesch. fr. 66 Alcm.)· ὄρη Σκυθικά· ὅθεν βορρᾶς ὁ ἄνεμος πνεῖ

COD. 93 ῥηχός ⟨cf. 162⟩ 95 ῥίενα 313 cf. ῥάζειν, βρίζειν 16 ῥεῖθρον ⟨10. 17 (φ)ρικν—?⟩ 18 ἱκανοί 22 στρύβλας 23 ῥυσσωθήσει 28 τοὺς — καὶ β| 30 Cf. πελάγια ⟨31 ὄνθον?⟩ 32 |αστος 40 διὰ τὸ ῥίσκον 48 οἰνήναιον, οἰνοήτης ἀρτείας 51 Ῥίπαι

HES. 85 ῥητῷ (φ 445)· ὡμολογημένῳ. ἑσταμένῳ 87 ῥητῶς (I Tim. IV 1)· φανερῶς Ad 94 ἢ μάλα ⟨ῥεῖα μάλ'⟩ 96 ῥία μάλα (Boeot. Cret.)· εὐχερῶς πάνυ 97 ῥία φέροι (Ρ 70)· ῥᾳδίως φέροι 301 ῥίγειστα (Ε 873)· φρικωδέστατα 3 ῥιγηδανῆς (Τ 325)· φρικτῆς 5 ῥηγῖνος· ἀπειράγαθος ⟨196⟩ Ad 6 φοβερώτερον (Α 325). χαλεπώτερον (Δ 405) 12 ῥίζαι (ι 390)· αἱ θέσεις τοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ πάντων φυτῶν 36 ῥινός (Ν 616)· δέρμα(τος) .... 37 ῥινόν (Ε 308)· τὴν βύρσαν. τὸ δέρμα 39 ῥινότερος (Φ 392)· τὸ ὅπλον .... 44 ῥινῷ (Η 248)· δέρματι, βύρσῃ 49 ῥίος ⟨—ον⟩· ἄκρα, κορυφή, ὄρος χαλεπόν, κρημνός 50 ῥίου (Ξ 154)· ἀκρωτηρίου

ῥίπεσ(σ)ι (ε 256)· ψιάθοις. πλέγμασιν ἐκ καλάμων

ῥιπή· ὁρμή [ad 53] ῥοπή [54. 55]

ῥιπίδιον· μέρος τῆς νεώς

ῥιπίζει (Ar. Ran. 363)· φυσᾷ, πνεῖ, πνοὴν πέμπει. ἀνακαίει

ῥιπίζεται (Com. an. XLVIII)· ἀνακινεῖται

ῥιπίζων· κινῶν

ῥιπίρ (Laced.)· ῥιπίς, τὸ πλέγμα, ἡ ἐκ σχοίνων πέτασος. Ἀττικοὶ δὲ ῥιπίδα (Ar. Ach. 888), ᾧ τὸ πῦρ καίουσι· καὶ τραπέζας οὕτω λέγουσι

ῥιπίς· τοῦ σκέλους τὸ ἀκροκώλιον [62]

†ῥίπον· μικρόν [64]

ῥῖπος· ἔδαφος πρὸς κοίτην

ῥίς· ῥίν. ῥώθων [67]

ῥίσκοι· εἰδός τι μυῶν

ῥίσσουσα· λυπουμένη ⟨313⟩

ῥίστρον· πτύον ⟨λι—⟩ εν

†ῥίψανεν· ἐρρίψανεν ⟨ῥῖψαν?⟩

ῥιχνοῦσθαι (Cret.?)· κινεῖσθαι ἀσχημόνως ⟨319⟩

ῥίψασπις (Ar. Nubb. 353)· ὁ ἐν τῷ πολέμῳ τὰ ὅπλα ῥίψας ἐκ φόβου, δειλός

ῥιψοκίνδυνος· παράβολος, τολμηρός, ἐπικίνδυνος (Poll. I 179)

†ῥόα· ῥεύματα

ῥοαί· ῥεύματα, ῥεῖθρα, πηγαί: ἱππόδρομος ⟨ῥοία⟩

(ῥοάς·) τοὺς καλαμῶνας. πηγάς, χεύματα [78—80]

ῥύβιλλος· βασιλίσκος ὄρνις

†ῥόγαν· τὸν φονέα, τὸν αὐτόχειρα ⟨139⟩

ῥόγαν· ῥῶγα (lacerta)

†ῥογεῖ· ὀργᾷ. ἀκμάζει. δαμάζει

ῥογεύς· βαφεύς

†ῥογία· ἀκέστρια

ῥογκιῆν· ῥέγκειν. Ἐπίχαρμος

ῥογοί (Heracleens)· σιροὶ σιτικοί, σιτοβολῶνες

ῥόδαμνοι (Aeol. Dor.)· κλῶνες, βλαστοί [90]

Ῥοδανός (Aristot. Meteor. I 13)· ποταμοῦ ὄνομα

ῥόδεα· ἐρυθρά

ῥόδεον (Eur. Med. 841)· εὔχρουν. ευῶδες. εὐειδές

ῥοδῆ (Archil. fr. 28)· αὐτὸ τὸ δένδρον

ῥόδια· ὑπόδημα ἀνδρεῖον ⟨25⟩. καὶ ἀμπέλου εἶδος ⟨ῥοδωνιά⟩

ῥοδιακόν (Diphil. fr. I p. 377)· ποτηρίου καὶ ἐκπώματος εἶδος

ῥοδιάς· ποτηρίου εἶδος

Ῥόδιοι τὴν θυσίαν· ......

ῥόδιον (Ar. Lys. 943)· μύρον [400]

ῥοδόεντα (Eur. IA. 1298)· πυρρά [2]

ῥόδον (Pherecr. I 29 p. 300)· Μιτυληναῖοι τὸ τῆς γυναικός. καὶ τὸ σύνηθες

ῥοδωνιά (Cratin. p. 83)· ὁ τόπος, ἔνθα φύεται τὰ ῥόδα. καθάπερ καὶ ἰωνιά, ὅπου τὰ ἴα φύεται· καὶ κρινωνιά, ἔνθα τὰ κρίνα. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀναιδές ⟨cf. 395⟩

Ῥοδῶπις (Sapph. fr. 138. 148)· αὕτη γένει μὲν ἦν ......

ῥοήν (Plat. Theaet. 206 D)· ῥύσιν

ῥοθεῖ· ὁρμᾷ

ῥοθεῖν· ὁρμᾶν. τρέχειν. λέγειν. διώκειν

ῥοθιάζειν (Com. V p. 928)· ἐλαύνειν, ἀπὸ τοῦ ψόφου τῆς εἰρεσίας. οἱ δὲ τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ὕδατος ῥόθον φασίν [10. 11]

ῥόθιον (Eur. Andr. 1096)· ταχύ, ὁρμητικόν

ῥόθον· τὸν ἀπὸ τῶν κυμάτων ψόφον

ῥόθῳ· ὁρμῇ μετὰ ψόφου

ῥοία· κυλίστρα τῶν ἵππων παρὰ τῷ ποταμῷ καὶ ψάμμῳ ⟨376⟩

ῥοίαγξ· φάραγξ

ῥοιβδεῖ· ῥοιζεῖ. διώκει. ῥοφεῖ ......

ῥοῖβδος (Soph. Ant. 1004)· ῥόγχος. ψόφος ποιός

ῥοιβδώδει· [μετὰ ἤχου ἀείδει, ὡς οἱ ποιμένες

..ιδαμός· ὁ ἀσπάραγος

ῥοιδμός· ποιὸς ψόφος

†ῥοίδνας· δάκνας ⟨431⟩

COD. 58 ἀνακλίνεται 61 |κόλιον 65 ῥίπος 66 ῥόθων 83 ῥώγαν 87 ῥογκίην, ῥεγκεῖν (δ above) 89 cf. ὀρόδ— et ῥαδ— 94 ῥόδη 97 ῥοδιᾶς 400 ῥόδιος 4 ἀναί 5 ῥοδόπς 19 ἀηδεῖ ⟨cf. Theognost. 24, 2⟩

HES. Ad 53 βολή (Π 589) 54 ῥιπῆς· ὁρμῆς (Μ 462). βουλῆς. ῥοπῆς 55 ῥίπη τ᾽ ἄνοια (Π 589)· ὁρμὴ τοῦ ἄγαν ἐκτεταμένου 62 ῥιπιστά (Ierem. XXII 14)· διαπνεόμενα 64 ῥιπτάζων (Ξ 257)· ῥίπτων . 67 ῥίσαντες (Α 3)· φιλονεικήσαντες ⟨ἐρι—⟩ 78 ῥοάων (Γ 5)· ῥευμάτων 79 ῥοβδεῖ· ἀναρριπτεῖ μετ᾽ ἤχους ⟨ῥοιβδεῖ⟩ 80 ῥοβλεῖ· ῥοφεῖ. πνεῖ ⟨ῥιαροβλεῖ⟩ 90 ῥοδανόν (Σ 576)· τρυφερόν 400 Ῥόδιος (Μ 20)· ποταμός, ὁ νῦν Δάρδανος 2 ῥοδοδάκτυλον (Greg. Naz. C. LXIII 163)· ῥοδόχρουν. ἀπὸ μέρους· καλόν 10 ῥόθειον· ῥεῦμα, κῦμα (ε 412), τὸ μετὰ ψόφου γινόμενον 11 ῥόθεον· τὰ αὐτά

ῥοιζεῖ· διώκει. ὁρμᾷ. τρέχει

ῥοιζηδόν (Nic. Th. 556)· σφοδρῶς ἠχητικόν

ῥοιζῆσαι (K 502)· ποιὸν ἦχον ἀποτελέσαι. συρίσαι

ῥοῖζος· ψόφος, ἦχος. ῥεῦμα σφοδρόν

ῥοιζοῦντος· ἠχοῦντος

ῥοίζωσον ⟨—ησον⟩· ἤχησον σφοδρῶς

ῥοικόν (Archiloch.)· σκολιόν, καμπύλον, σκαμβόν. ῥυσόν. ῥικνόν

Ῥοίκου κριθοπομπία· Ἐρατοσθένης ἐν τῷ ἐννάτῳ τῶν Ἀμαθουσίων (p. 231), βασιλέα τοῦτον αἰχμάλωτον γενόμενον, εἶτα ὑποστρέψαντα πρὸς ἑαυτόν, τῇ πόλει Ἀθηναίων κριθὰς ἐκπέμψαι φησίν

†ῥοιλιαῖς· δάκναις ⟨422⟩

ῥοισμός· ὁ τῶν ἵππων [ad 32]

ῥόμβος (Theocr. II 30)· ψόφος. στρόφος. ἦχος. δῖνος. κῶνος. ξυλήριον, οὗ ἐξῆπται σχοινίον, καὶ ἐν ταῖς τελεταῖς δινεῖται [ad 33] ἵνα ῥοιζῇ. τοῦτο αὐτὸ (καὶ ῥύμβος ἐκαλεῖτο). καὶ ἰχθῦς τις τῶν πλατέων. καὶ ὁ ἐν τοῖς δεσμοῖς γόμφος (medici)

ῥόμβῳ (Eurip.)· περιφορᾷ, κινήσει

ῥομβωτόν· ἐπίμηκες

ῥόμιξα· εἶδος ἀκοντίου ⟨rumex⟩

ῥόμος· σκώληξ ἐν ξύλοις

ῥομφαία (Phylarch.)· Θράκιον ἀμυντήριον, μάχαιρα, ξίφος, ἢ ἀκόντιον μακρόν

ῥομφάζει· βαστάζει (ὡς ῥομφαίαν)

ῥομφεῖς· ἱμάντες, οἷς ῥάπτεται τὰ ὑποδήματα ⟨cf. ὁρμοί⟩

†ῥόνειν· κρίνεσθαι

ῥόος· ῥοῦς, ῥύμη, ῥεῦμα (Σ 402?)

ῥοπαῖς· κλίσεσι

ῥοπαλίζει· στρέφει, κινεῖ ὡς ῥόπαλον

ῥόπαλον· βακτηρία, ῥάβδος

ῥοπή· κλίσις, νεῦμα [ad 46] δύναμις, βοήθεια [47]

ῥοπτίον· κλειδίον ⟨ῥοπτίον· ἠχείδιον?⟩

ῥόπτρον· ῥόπαλον (Eur. Hipp. 1172). ἢ τὸ ἐπικαταπίπτον τῆς παγίδος καὶ συλλαμβάνον (Archilich. fr. 88b). καὶ τὸ ἐπίσπαστρον τῆς θύρας· ἔνιοι κρίκον (Lysias). καὶ τὸ αἰδοῖον. καὶ τὸ καμπύλον ξύλον

ῥοταρία· τορύνιον

ῥουβοτός (Maced.?)· ῥόφημα

ῥούγχος (Boeoti)· πρόσωπον

ῥουδόν (Lacones)· ῥευστικῶς

†ῥουμάζεται· φρίττει

†ῥοῦτο· τοῦτο. Μακεδόνες

ῥοφεῖ· καταπίνει. ἀναλαμβάνει [57]

ῥόφιον· κύκα ⟨κῦμα?⟩

ῥόφια (Aeol.?)· κύματα. ἢ ῥόθια

ῥόχανον· σκυταλίδα, ἀποραктήριον, ἢ ἀπορηγλιῶσι τὸ μέτρον

ῥοχθεῖ (ε 402 μ 60)· ἠχεῖ, ψοφεῖ. κλύζει

ῥοῶδες (medici)·

ῥύαξ· περικεφαλαία. πύργος. ῥεῦμα ὑδρηγόν (Thuc. IV 96 schol.)

ῥυάχετον (Ar. Lysistr. 170)· θόρυβον. ἢ τὸν ῥέοντα ὀχετόν

ῥύβδην (Hipponact. fr. 34 Aristot. HA. IX 40)· [ad 65] ἢ ταχύτητι. ἢ μετ' ἤχου σφοδροῦ

ῥυγχιάζειν· †διαστρέφειν. ῥογχάζειν

†ῥυδεῖ· περιπλέκεται

ῥύδην· εὐκόλως, ἢ ἀθρόως ἐπιτρέχοντες

?ῥυδωμένην· ῥοφωμένην

†ῥυδία· ῥοά, ἢ ῥοιά

ῥυδὸν ἢ ῥύδην (ο 426)· χύδην, δαψιλῶς, ῥευστικῶς, σφοδρῶς

ῥύεινα· ἄρνα. Κύπριοι

ῥύεται· [ad 73] εἴργει. σκέπει. [ad 73] κωλύει

†ῥύζα· βία. ἡ τοῦ τόξου τάσις ⟨517⟩

ῥύζειν· ὑλακτεῖν ⟨hirrire⟩

ῥύζουσι (Hermipp.)· διαμωκῶνται. μισοῦσι. γογγύζουσιν

ῥυζῶν· πενθῶν· διὰ τὸ τοὺς πενθοῦντας ἄναυδόν τινα ἦχον προφέρειν

†ῥυῆαν· κατόχου †πιπάζεσθαι. καὶ ῥυᾷ ὁ ἵππος [79]

ῥυηφενής· πλούσιος

ῥυθῆναι· †ἐρεχθῆναι, ὃ δηλοῖ ἐξαιρεθῆναι. ἢ ξυσθῆναι ⟨cf. ῥυστόν⟩

ῥυθμίζει· κανονίζει

ῥυθμοποιός· ὁ μέλη καὶ ῥυθμοὺς ποιῶν

ῥυθμός· κανών. μέτρον. τρόπος. μέλος εὔφωνον. ἀκολουθία. τάξις. (ἡ ἐμμέλεια ⟨496⟩) σύγκρισις

COD. 29 ῥυκνὸν 33 ἐναροίζῃ τοῦτο αὐτῷ 37 ῥόμοξ 38 ἐράκιον 50 τὸ ῥίνιον ⟨cf. ῥατάνα. βρατάνα⟩ 52 ῥουγός 53 ῥευστικόν 60 παρεκτήριος ἢ ἀποριχοῦσι ⟨cf. ῥάγανον, ἐπιρρόγανον⟩ Post 62 ῥεῦμα ὑδρηγόν 68 ῥυδεῖν ⟨78 ἱππάζεσθαι καὶ ῥοία ὁ ἱππόδρομος?⟩ 80 |φένης

HES. Ad 32 ῥισμός Ad 33 Ῥομελίας (IV Regg. XV 25)· μετέωρος περιτομῆς Ad 46 ῥάβδος 47 ῥοπηΐα (N 199)· σύμφυτος τόπος. καὶ ῥοπήρια ὁμοίως 57 ῥοῦν (Siracid. IV 29)· ῥεῦμα Ad 65 δαψιλῶς Ad 73 σώζει (K 417) φυλάττει (K 259) 79 ῥυήσονται (Zachar. XIV 12)· φθαρήσονται. ῥεύσουσιν

ῥυκάνη· †ἀλθητήριον. †χειρομήριον. ἀμυντήριον. τεκτονικὸν ἐργαλεῖον

ῥῦμα· †τὸ ἐλαφρὸν καὶ πυκνόν. ὁλκός ⟨remulcum⟩. ῥύμη ⟨impetus⟩. φυλακή, ἀπὸ τοῦ ῥύεσθαι (Soph. Ai. 158)

ῥυμβονᾶν· διασκορπίζειν

ῥύμβος (Eupol. fr. XV p. 452)· δῖνος

ῥύμη (Eur. Rh. 64)· ὁρμή

?ῥυμβάδας· λάϊγγας τὰς διεσχισμένας

?ῥύμη· τάξις ἔρημος

ῥύμιγξ· χείμαρρος

ῥύμμα (Nic. Alex. 96)· σμῆμα. καὶ ἡ σμηματοδοκίς, σμηματοθήκη

ῥύμματα (Plat. Civ. 429 E)· τρίμματα. σμήγματα

ῥυμός (Z 40)· τοῦ ἅρματος τὸ ἐκτεταμένον ξύλον παρὰ τοὺς ἵππους ἕως τοῦ ζυγοῦ μέσον ἀπὸ τοῦ ἄξονος, ὅ τινες στήμονα ⟨temonem?⟩ καλοῦσιν. καὶ σταθμίον (τι Rhodii) [96]

ῥυ(μο)τομεῖται· εἰς ὀρθὸν κόπτεται

ῥυνδάκη (Ctesias)· ὀρνίθιον ἠλίκον, περιστερά [99. 500]

ῥυπαίνει· σμήχει. καθαρίζει. πλύνει (?)

ῥυπαρόν· αἰσχρόν

ῥυπαρός (Plat. Parm. 130 C)· περίψηφος. αἰσχροκερδής

Ῥύπας (Aesch. fr. 394)· τοὺς ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ Ἀχαιούς

ῥυπόεν· αἰσχρόν. αἰσχροκερδές

ῥύπος (Ar. Lysistr. 1199)· ῥύπον Ἀττικοὶ τὸν εἰς τὰς σφραγῖδας κηρὸν λέγουσι

ῥυποκονδύλους (Hipponact. fr. 134 Archil. fr. 193)· ἀεὶ ῥυπῶντας καὶ ῥυπαρούς

ῥυππαπαί (Aristoph.)· ναυτικὸν ἐπιφώνημα

ῥύπτει· σμήχει. πλύνει

?ῥύπται (Iones)· οἱ ἀναρροφοῦντες ⟨544. 546⟩

ῥυπτικόν (Aristot. de sens. c. 5)· σμηκτικόν. καθαρτικόν [12. 13]

†ῥύσε· λυτρωσαμένω

ῥύσια (Λ 673)· ἐνεχυράσματα, σωτήρια, λύτρα, λεηλασία

ῥυσιάζει· ἀντενεχυράζει

ῥυσίαν βολάν· τὴν τῶν τόξων τάσιν· ἀπὸ τοῦ ἐρύσαι, ἢ τοῦ ῥύσιον ⟨474⟩

ῥυσίλλας· τὰς ῥυτίδας

ῥυσίοις ἐνταφαῖς· ἑλκυσταῖς, ὑπὸ τῶν †λοιπῶν γινομέναις

ῥύσιον (Soph. OC. 858)· ἑλκυστόν. λύτρον, τίμημα, ἢ τὸ ἕνεκα ἐνεχύρου κατεχόμενον, παρὰ τὸ ῥύεσθαι τὸν κατεχόμενον

ῥύσις· φιάλη χρυσῆ (Ath. XI p. 496 E). καὶ ξύλινόν τι σταθμίον. ἡ ἀπόρροια

ῥυσοῖσι (Eur. Tro. 491)· ἐρρυσηκόσι, γεραιοῖς

ῥυσμοῦσθαι (Democr.)· συγκρίνεσθαι

ῥυσοῦται· γηράσκει, γεγήρακε

ῥυστάζοντες (π 109)· [ad 25] ἕλκοντες, μεθ' ὕβρεως σπαράσσοντες [26]

ῥυστόν· δόρυ. Κρῆτες ⟨481⟩

ῥυτά· τὰ στέμφυλα ⟨βρύτεα⟩. καὶ πήγανον λευκόν ⟨Dor.⟩. ἢ πόπανα ⟨Cratin. p. 169⟩. ἢ εἶδος φιαλῶν

ῥυτά· ἱερὰ τὰ ἡπατοσκόπα. ἢ τὰ ἑλκυστά

ῥυτήρ· ἡνίον, λῶρος, ἱμάς, ἑλκυστήρ

ῥυτῆρες (Apoll. lex.)· ἡνίαι, ἱμάντες τῶν ἵππων, οἷον ἑλκυστῆρες

ῥυτῆρι κρούων· ὁ Κύκνος (Soph. fr. 458) λέγει·

> καὶ μὴν ὑβρίζων αὐτίκ' ἐκ βάθρων ἐλῶ
> ῥυτῆρι κρούων (γλουτὸν) ὑπτίου ποδός

ἔνιοι δὲ οὐκ ἐπὶ τοῦ Κύκνου, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πολεμίων, ὥστε εἶναι τὸν λόγον· φεύγοντας αὐτοὺς τῷ ὑπτίῳ ποδὶ τοὺς ἰδίους γλουτοὺς ποιήσω τύπτειν

ῥυτῆρος (Soph. OC. 900)· ὁ λόγος· καθάπερ ἁρματεύει ἵππος. ἐκ μέρους γὰρ τῶν ποδῶν τοῦτο βούλεται δηλοῦν. Ῥυτῆρας δὲ ἔλεγον τὰς ἡνίας, ἤτοι χαλινούς [34—36]

ῥῦτο· ἐρύσατο, ἔσωσεν

ῥυτοί· ἑλκυστοί. λίθοι μεγάλοι, διὰ τὸ μέγεθος οὐ δυνάμενοι βασταχθῆναι

ῥυτόν· ποταμηδόν ⟨ῥυδόν?⟩. πολύ, μέγα. ἑλκυστόν

ῥύτορας· τοὺς θαλλοὺς τοὺς καθαρτηρίους

ῥῦτρα· λυτήρια, σωτήρια, σῶστρα

†ῥύτρυς· χύτας

COD. 86 ῥύμα ⟨ῥυμινά, ἐλαφρὰ πυκνὰ Theognost. 23, 31⟩ 90 λαιγγάστας 93 ὁμαδλ. τοθήκη 95 περὶ — στήμονα καὶ σταθμίον καλοῦσιν 507 ῥυποκαν 11 σμι| ⟨21 χρυσίς⟩ 22 γερεοῖς 32 μὴ — ἔλω — πόλος 37 ῥύτο 41 ῥύτρα

HES. 96 ῥυμός· τάξις. ἢ ἐμμέλεια 99 ῥύονται (Ι 396)· σώζουσιν 500 ῥύπαν (ζ 93)· ῥύπον, πίνον 12 ῥῦσαι· φύλαξαι (Ω 430). ῥυτίδας ἔχουσαι ⟨ῥυσαί Ι 503⟩ 13 ῥύσατο (ψ 244)· ἠλευθέρωσεν, ἐλυτρώσατο (Greg. Naz. C. XVIII 18) Ad 25 ῥυσιάζοντες· ἐνεχυριάζοντες 26 ῥύστης (Ps. LXIX [LXX] 6)· σωτήρ, λυτρωτής 34 ῥυτῆρσι (Π 475)· λώροις, ἱμᾶσι 35 ῥυτίδα· σπίλον (Ephes. V 17) 36 Ῥύτιον (Β 648)· πόλις

ῥύτωρ (cf. Aesch. Sept. 318)· σωτήρ. βοηθός. ὁλκεύς

ῥύψαι· σμῆσαι, σμῆξαι. πλῦναι. λοιδορῆσαι. ῥοφῆσαι (Iones). καθᾶραι

ῥύψις (Plat. Tim. 65E)· κάθαρσις, καθαρισμός

ῥυψόμεθα· καθαρισόμεθα. ῥοφησόμεθα

ῥωγάδες (cf. Nic. Th. 389)· κρημνοὶ διεσχισμένοι

ῥωγαί· ῥήξεις. καὶ ἀπορρωγαί, ἀπο(ρ)ρήξεις

ῥωγαλέα (υ 435)· διεσχισμένα. (κατερρηγμένα) [50]

ῥῶγας· οἱ μὲν τὴν ὀρσοθύραν· οἱ δὲ τὴν ἐκτομάδα. οἱ δὲ τὰς θυρίδας· ἄλλοι τὰς κλίμακας, καὶ αὐτοὺς τοὺς βαθμοὺς τῶν κλιμάκων. ῥωγάδας·

ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο (χ 143)

ῥωγμός· †ὄγκος. κοῖλος τόπος. ῥῆξις ⟨694⟩

ῥώδιγγες· πληγαὶ ὕφαιμοι διακεκομμέναι. οἱ δὲ μώλωπες ⟨591⟩

ῥῳδιόν (Hipponact. fr. 63)· τὸν ἐρῳδιόν

ῥώεσθαι· σπεύδειν. ὁρμᾶν

ῥώεται· σπουδάζει

ῥώθυνες (Aeoles)· μυκτῆρες

ῥώκομαι· ὀργίζομαι. λυποῦμαι. Λάκωνες

ῥώκωσα· πρίουσα τοὺς ὀδόντας

ῥῶμα· ῥώμην, ἰσχύν. ὅρμημα. ὡς γνῶμα γνώμην

ῥωμαλέος· ἰσχυρός, ἀνδρεῖος. ὑγιής. γενναῖος. θρασύς [ad 62]

ῥώμη· δύναμις, ἰσχύς. ὄγκος. ὑγεία. ἀνδρεία [63]

ῥώνιξις· ποταμίας νεὼς εἶδος

ῥ' ὤνιος· ἄξιος. πλούσιος [66]

ῥώξ (Archil. fr. 190)· κόκκος. ἢ εἶδος φαλαγγίου (Nic. Th. 716)

ῥώοντο (Σ 411)· ὥρμων, ἐρρωμένως ἐκινοῦντο, ὁρμὴν ἐλάμβανον

ῥωπάς· εἶδος φυτοῦ ἱμαντώδους

ῥῶπες (Hom.)· τὰ δασέα τῶν φυτῶν. καὶ θαμνώδης ὕλη. ἢ εἶδος λύγου [71]

ῥωπεύειν· ῥωποπωλεῖν. ἤδη δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μεταβάλλεσθαι ⟨cf. ἐρωπ⟩ [73]

ῥωπικόν· τὸ ἐπίκτητον καὶ ὡραϊσμένον

ῥωπικά· τὰ παρεμπορεύματα

Ῥωπῖτις· τῶν τριττυῶν τις καὶ πατριῶν οὕτω καλεῖται [77]

ῥωποπώλης· ὁ ῥῶπον πωλῶν. Ῥῶπον δὲ ἔλεγον τὸν λεπτὸν καὶ ποικίλον φόρτον

ῥῶπος (Aesch. fr. 256)· ῥωπικόν. ἀντὶ τοῦ οὐδενὸς ἄξιον. ὁ γὰρ ῥῶπος λεπτὸς φόρτος, ἤγουν μίγματα, χρώματα, ὅσα ζωγράφοις, βαφεῦσι, μυρεψοῖς χρησιμεύει

ῥωρός· σφοδρός, καὶ τὰ κάρτα ....

ῥωσαμένω· ῥωσάμενοι. δυϊκῶς

ῥώσασθαι (cf. Call. Del. 175)· ἐπιθέσθαι, ὁρμῆσαι, ἐπείγεσθαι

ῥῶσθαι· σπουδάζειν

ῥωσθείς (Plat. Symp. 210 D)· ἰσχύσας, ὑγιάνας τὴν διάνοιαν

ῥῶσις (Theophr. de vent. § 23)· ὑγεία

ῥωστήρ· σφῦρα ⟨cf. ῥαιστήρ⟩

ῥωστήριον· φρενῶν (Trag. inc.) κίνημα, καὶ παρορμητικόν ⟨573⟩. Ῥῶσαι γὰρ τὸ εἰς ἀλκὴν παρορμῆσαι

ῥωστικόν· ὁρμητικόν

ῥῶστρον· ἔμβολον

ῥῶται· ἵσταται

ῥώτιγγες· πληγαὶ ὕφαιμοι διακεκομμέναι ⟨553⟩

ῥώχειν· βρύχειν τοῖς ὀδοῦσι ⟨559⟩

(ῥωχμάδας·) ῥωγάδας. ῥαγάδας γῆς

ῥωχμοῖς· ῥήξεσιν, ἢ ῥηγμοῖς

ῥωχμός (Ψ 420)· βάθος γῆς

ῥώψ· βοτάνη ἁπαλή

Σ

Σᾶ (Eur. fr. 762)· σῶα, ὑγιῆ, ἀκέραια. καὶ ἀντωνυμία δευτέρου προσώπου (γ 92)

(σααμα [Lacones]· σησάμη) cf. 115

σαβάζειν· εὐάζειν, βακχεύειν [3. 4]

Σαβάζιος (Ar. Lys. 388)· ἐπώνυμον Διονύσου. οἱ δὲ υἱὸν Διονύσου· καὶ Σάβον ἐνίοτε καλοῦσιν αὐτόν. Φρὺξ δὲ ὁ Σαβάζιος

COD. 44 σμῖξαι 47 ῥογάδες 49 ῥωγ. κατερρηγκέα 51 ῥώγας — ἀναρώγας 59 ῥωκῶσα 63 cf. ἐπιρρώπια 65 ῥώνιος 67 σφαλ| cf. ῥόγαν 68 ὥρμουν 74 ὡραῖον 76 ῥωπῆ τις — τριπτῶν 79 ἄριος. ὁ γὰρ λεπτὸς ῥῶπος ἤγουν ὁ φόρτος μίγματα 80 cf. ῥᾶρος 85 cf. ἐπίρρωσις 93 ὁρμηστικόν Σ 5 σαβὸν

HES. 49 ῥωγαλέον (Β 417)· διερρωγότα. κατατετρυμμένον. ῥακώδη Ad 62 ῥωώδης 63 ῥώνια· φρύγανα ⟨ῥωπήϊα⟩ 66 ῥώννυσιν (LXX)· ὑγείαν παρέχει 71 ῥωπήϊα (Ν 199)· τόπος, ἐν ᾧ οἱ ῥῶπες φύονται. ἢ οἱ σύμφυτοι τόποι 73 ῥωπητήριον· παρορμητήριον ⟨ῥωστ—⟩ 77 ῥωποπῶλαι (Nehem. III 31. 32)· μυροπῶλαι Σ 3 σαβά (Genes. X 28)· αἰχμαλωσία 4 σαβέκ· ‚ἐν φυτῷ σαβέκ' (Genes. XXII 13). βάτος

σαβακός (Hippocr. II p. 210 K)· ὁ σαθρός. Χῖοι
σαβακτίδες· ὀστράκινα ζῴδια
σαβακῶς· αὐστηρῶς, ξηρῶς ⟨261⟩, τραχέως
σαβάξας· διασκεδάσας, διασαλεύσας
σαβαρίχην (Teleclid. fr. XXI)· τὸ ......
†σάβειρος· σάβειρος, σάβειος, κόραξ
†σαβῆρον· τὸ δακτύλιον
σάβηττοι· κώνωπες ⟨1316⟩
σάβος· βακχεία
σάβυττος· εἶδος ξυρήσεως εἰς καλλωπισμόν· πότερον δὲ τοῦ πώγωνος, ἢ τῆς κεφαλῆς, ἄδηλον. τινὲς δὲ τὸ γυναικεῖον
σάγαρις· πελέκιον μονόστομον. †φαρέτρα. ἄροτρον (Xen. An. IV 4, 16 Herod. VII 64)
?σάγανα· σκεπάσματα. περιβόλαια [18—22]
σαγγάδην (Persae)
(Σαγγάριος [Γ 187]· ποταμὸς Λυδίας καὶ Φρυγίας)
σάγδας (Aristoph. p. 1027)· εἶδος μύρου. ἢ ψάγδας ⟨q. v.⟩
σάγη (Menand. et Trag.)· ἡ ὅλη πανοπλία. ἢ περιβόλαιον, σκέπασμα
(σάγην·) τὸν θύλακον· ἄλλοι δὲ σάκταν λέγουσιν ὁδοιπορικὸν θύλακον
σαγηνεύειν (Herod. VI 31)· θηρεύειν. αἰχμαλωτίζειν. ἢ ἁλιεύειν
σαγηνεύσαντες (Herod. III 149)· τοὺς πολιορκηθέντας δικτύοις ἔθος .... †οἷς καὶ σαγηνεύειν τοῦτο Ἕλληνες
σαγήνη· πλέγμα τι ἐκ καλάμων εἰς θήραν ἰχθύων [Λάκωνες
†σαγείρετον· μετακλέπτην
σαγίς· πήρα
†σαγλῶδες· πλαδαρὸν σῶμα
σάγμα (Eur. Andr. 617)· τὸ ἔλυτρον τῆς ἀσπίδος
σάγος· μέρος τι τῆς πανοπλίας
σάγουρον· γυργάθιον
Σάγραι· ἔθνος Αἰθιόπων ⟨251⟩
†σαγροῖς· κοπίς. ἢ πέλεκυς
σαγύριον· ἄρτου κλάσμα ⟨σάγυρι?⟩
σάθα· μόρια [39]
σαθαρυγά· ταραχή [41]
σάθη (Archil. fr. 95)· τὰ ἀνδρεῖα ἀναγκαῖα
σαθρά· ἀσθενῆ. κεκλασμένα
σάθραξ· φθείρ
σάθων (Teleclid.)· ὑποκόρισμα ἐπὶ παιδίων ἀρρένων, ἐπὶ τοῦ αἰδοίου [46]
†σαικίς· δειλός ⟨480⟩ [48. 49]
σαικωνίσαι (Ar. Plut. 681)· διασαικωνί(σαι, τὸ κινηθῆναι ἁπαλῶς)
σαίνει· κολακεύει, προσηνεύεται. τινάσσει. ἀσπάζεται. θωπεύει [52]
†σαινικρίζει· ἐκτρέφει
σαίνουροι καὶ σαινουρίδες· οἱ τὰς οὐρὰς συνεχῶς κινοῦντες ἵπποι καὶ κύνες ⟨176. 513. 1261⟩
Σάϊοι· πολέμιοι. νεκροί. καὶ ἔθνος, οἱ πρότερον Κίκονες (Archil. fr. 6) [56]
σαίρει· κοσμεῖ, φιλοκαλεῖ, καλλύνει
σαίρειν· σαροῦν, κοσμεῖν
†σαιρός· σαρός
†σαῖς· κοῦρος, κάρος
Σαισαρία· ἡ Ἐλευσὶν πρότερον
σαιστός· ἐλαία θλαστή ⟨56⟩
Σακάδ(ε)ιον· εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου
Σάκαι (Herod. VII 64)· οἱ Σκύθαι
σάκαια (Ctesias)· ἡ Σκυθικὴ ἑορτή
σάκαν· τὸ τῆς γυναικός
Σάκας (Ar. Av. 30)·

ἡμεῖς γάρ, ὦ 'νδρες οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,
νόσον νοσοῦμεν τὴν ἐναντίαν Σά(κᾳ)

οὕτω δὲ προσαγορεύει διὰ τὸ ξένος εἶναι· οἱ γὰρ Σάκες Θρᾷκες
Σάκας ἀφικνεῖ (Cratin.) [69. 70]
σακέσπαλος (Ε 126 Call. Iov. 71)· πολεμιστής
σάκε' ὤμοισι κλίναντες (Λ 592)· κεραμιδώσαντες
σακκίζειν· ἐπὶ τοῦ ἐκκενῶσαι διὰ κλοπὴν τοὺς σάκκους· †ὁποῖόν φασι τοῖς ἐργάταις [74]

COD. ⟨6 Κῷοι?⟩ 9 διακευάσας 12 ἄβηρος· δάκτυλος Cyr. Dr. 15 ξυρῆς 23 σαγάδην Post 23] 25b 36 κόνις 38 μοίρα 40 σαθάρυγα, ταραχή 42 σάθει 45 cf. ἀνδροσάθων ⟨48 δοῦλος Bocolice?⟩ 50 σαικωνῆσαι, διασαικώνη .... (cf. 46) 55 σαϊοί 64 σακαιοί 65 σακαία 67 σάθρες 68 σάκασα· σαφήνεια Post 73] ὡσεὶ — λέγει

HES. 18 Σαγάριος (Γ 187)· ποταμὸς Λυδίας καὶ Φρυγίας 19 σαραβάρια (Antiphan. III p. 115)· βρακία ⟨190⟩ 20 σαδδαεί (Ezech. I 24)· εἰ κακοῦ ⟨ἱκανοῦ⟩ 21 σαβαώθ (צבאות)· στρατιῶν 22 σαβαώθ· παντοκράτωρ 39 σαθεύει· θάλπει ⟨στα—⟩ 41 σάθεα· τὰ ἀσθενῆ ⟨43⟩ 46 σαί· τὸ κινηθῆναι ἁπλῶς 48 σαίκτας· θύλακας, μαρσίππους. ἔνιοι αὐλοθήκας ⟨82⟩ 49 σαίκουλουμ· χρόνος, σάκκος. Ῥωμαῖοι 52 (σαίνεται 1 Thess. III 3·) κινεῖται, σαλεύεται, ταράττεται 56 σεπτὸς ἢ σεπτή· ἐλαία θλαστή ⟨62 et Pausan. II 28, 2⟩ 69 σακέλα· ὅπου τὸ χρυσίον τίθεται 70 σακέλιον· ὁμοίως 74 σάκκινον· λεπτόν, ἀσθενές ⟨σύκινον⟩

σακκινόσυκοι· δασύπρωκτοι

σακοδερμιστής (Soph. fr. 573)· ὄφιν σάκος ἔχοντα. οἱ δὲ σκώληκα, παρ' ὅσον δερμιστὴς οὗτος. βέλτιον δὲ τὸ(ν) χαλκοῦν ἔχοντα δέρμα νοεῖν .... (ὡσεὶ ἔλεγε χαλκοδερμιστής. τὰ γὰρ σάκη ἐπίχαλκα λέγει)

σάκοιτοι· οἱ ἱστῶντες τὸν κέραμον ⟨1054⟩

σάκος· ἀσπίς. ἀφ' οὗ καὶ οἱ νεώτεροι σάγην τὴν πανοπλίαν φασί

σάκος αἴγειος· ἀντὶ τοῦ τεῦχος αἴγειον. θέλει δὲ εἰπεῖν τὴν πήραν, κατὰ μετάληψιν [80]

σάκταρον· τοῦτο ἐμφερές ἐστι κόμμει, γεννώμενον ἐν τῇ Ἰνδικῇ, διαλυτικόν

σάκτας (Ar. Plut. 681)· ὁ θύλακος ⟨25b 48⟩

σακτῆρος· θυλάκου. ἔλεγον δὲ καὶ σάκταν

σακτός· ὁ τεθησαυρισμένος. ὁ πολυχρόνιος, καὶ ἤδη ἀποκείμενος. καὶ χιτῶνος εἶδος. καὶ θύλακος

σακυνδάκη· ἔνδυμα Σκυθικόν

σάκωσε (Dor.)· κατέκλεισεν

σάλα (Aeschyl. fr. 312)· φροντίς. βλάβη ⟨90⟩

Σαλαβακχώ (Arist. Eqq. 765)· πόρνης ὄνομα. ἀπὸ δὲ ταύτης καὶ τὰς καταφερεῖς εἰς τὰ Ἀφροδίσια οὕτως ἔλεγον Ἀττικοί

σαλαβάρ· μάγειρος. Λάκωνες

σαλάβη (Soph. fr. 985)· [ad 90] θύρας ὀπή ⟨101. 137⟩ [ad 90]

σαλάβους· θυρῶν ὀπάς

σαλαγεῖ· ταράσσει. ἡ γὰρ φροντὶς σάλα λέγεται

σαλαγή· βοή

σάλαγξ· ἰχθῦς †ἀγαθός. καὶ μεταλλικὸν σκεῦος

(......) ὡσεὶ ἔλεγε σιδηροπλά(σ)της

σαλαΐζειν (Anacr. fr. 167)· κόπτεσθαι

σαλαϊσ(μός)· κωκυτός

σαλακύρων· εὐήθων

σαλάκων (Aristot. 1221, 35)· ὁ πτωχὸς ἀλαζών

σαλακωνία· ἡ ἐν πενίᾳ ἀλαζονεία

σαλακωνίσαι· σαλακωνεῦσαι. ἔλεγον τοὺς διαθρυπτομένους σαλάκωνας· ἀπὸ τοῦ ἁβρῶς καὶ μετὰ θρύψεως βαδίζειν. ὁ δὲ Θεόφραστος σαλάκωνά φησιν εἶναι τὸν δαπανῶντα, ὅπου μὴ δεῖ

σαλάμβη (Soph. fr. 985. 6)· ἡ ὀπή, δι' ἧς τὸ σέλας βαίνει. ἡ πύλη. καπνοδόχη. θυρίς ⟨90. 137⟩ †ἡ τροφός

Σαλαμβώ· ἡ Ἀφροδίτη παρὰ Βαβυλωνίοις

Σαλαμίν· νῆσος

(Σαλαμινία (Ar. Av. 147)· μία τῶν ἱερῶν νεῶν

Σαλαμίνιος (Ar. Eccl. 38)·

σαλάννη· φαρέτρα

σαλαχθέν· σεισθέν

σαλάξαι· κατακλύσαι. κινῆσαι

σαλέη· σάλη. βλάβη

σαλεύειν· ῥιπτάζεσθαι

σαλητόν· Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ (fr. 123). Ἀντίπατρος βαρβαρικὸν χιτῶνα. οἱ δὲ καὶ μεσόλευκον (Poll. VII 61) αὐτὸν εἶναί φασι

σαλία· πλέγμα καλάθῳ ὅμοιον, ὃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φοροῦσιν αἱ Λάκαιναι. οἱ δὲ θολία

†σαλιβάσσα· τῇ θαλάσσῃ ἀπελθούσῃ [113]

†σαλιᾶ· ἀρκεῖ ⟨129⟩ [15]

†σάλλα· δρυσοφύουσα

†σάλλινον· φρόντισμα

Σάλμοξις (cf. Herod. IV 94)· ὁ Κρόνος. καὶ ὄρχησις. καὶ ᾠδή

Σαλμυδησός (Soph. Ant. 969)· αἰγιαλὸς περὶ τὸν Εὔξεινον πόντον

σάλος· φροντίς, ταραχή. κλύδων, καὶ ἡ τῆς θαλάσσης κλύδωνος κίνησις

σαλοῦσα· φροντίζουσα

σάλπη· ἰχθῦς ποιός, ὃν καὶ βοῦν καλοῦσιν

σαλπιγκτής· ὁ τῆς σάλπιγγος φωνοβόλος

σάλπιγξ· †σιγηνοσάλπιγξ. ἀντὶ τοῦ κῆρυξ. τινὲς δὲ ὄρνιν ποιόν. καὶ ὄργανον πολεμικόν. καὶ θαλασσίαν σάλπιγγα. παρὰ Ἀρχιλόχῳ (fr. 191) δὲ τὸν στρόμβον. ἐκδέχονται δὲ καὶ Σάλπιγγος Ἀθηνᾶς ἱερὸν παρὰ Ἀργείοις

σαλπι(σ)τής· ὀρνεόν τι

σαλυγά· ἡ συνεχὴς κίνησις ⟨v. ψαλίς⟩

σαλυγήν· τὴν γινομένην κίνησιν ἐκ τῆς καταφορᾶς τοῦ ἀτράκτου οὕτω καλεῖσθαί φασι

†σάλω· ἀρκεῖ. παρὰ Ῥίνθωνι ⟨114⟩

σαλῶος· ὁ πεφροντισμένος. ἡ γὰρ φροντὶς σάλα

COD. ⟨75 σακκόκυσοι?⟩ 75 |πρακτοι 76 σακκ| — σάκκη 78 σάνη 79 αἴγειον 81 κώμη, γενόμενον 92 σαλάγη 99 ἀλαζωνεία 100 σαλακῶνα φησὶ 7 καταχλῆσαι 8 σαλέης, ἄλη 10 ἀντὶ πατρὸς ἡ ⟨cf. σάρητον⟩ 20 σαλμύδης 22 σάλουσα 25 σάλπιγγας, Ἀθ| 27 |ύγα 28 |ύγην

HES. 80 σακοφόροι (Eur. Phoen. 139)· ὁπλοφόροι Ad 90 καὶ φροντίς ⟨σάλα⟩ 113 σάλιξ· ἰτέα. Ῥωμαῖοι 15 σάλμα ⟨σαᾶμα⟩· σησάμη

σᾶμα (Theocr. I 125)· μνῆμα, Δωριεῖς δὲ στοιχεῖον ⟨155⟩
σάμαινα· εἶδος νεώς, ὑὸς ἔχουσα προτομήν
σαμαίνεται· σφραγίζεται. παρὰ Ἐπιχάρμῳ
σαμάκια· κοσμαρίου εἶδος
σάμαξ (Lysippus)· ὕλη τις δρυώδης, οἷον βούτομον. οἱ δὲ φορμόν (Eratosth.). καὶ οἱ πλείους (σάκταν) ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι. ἔνιοι δὲ τὴν βούτομον καλεῖσθαι σάμακα. καὶ τοξικὸς κάλαμος. ἀφ' οὗ τὰ λεπτὰ συνάγοντες στιβάδια ποιοῦσιν
†σαμβά· ὀσφῦς. ὀφρῦς [37]
σάμβαλα (Sappho, Callim.)· σάνδαλα ⟨415⟩
σαμβύκη· οὐ μόνον τὸ μουσικὸν ὄργανον, οὗ μέμνηται Ἰόβας· ἀλλὰ καὶ πολιορκητ(ικ)όν, οὗ Βίτων
σάμεα· τὰ ἐν ταῖς ὤαις τῶν ἱματίων παράσημα. Λάκωνες
σαμένορα· τὸν βραβευτὴν τῶν σφαιριζόντων
σάμερα· σάμερος. σήμερον
σάμερον (Call. LM. 45)· σήμερον, νῦν [Ταραντῖνοι [44]
Σαμία· εἶδός τι ἀμπέλου
Σαμία γῆ· ἰατρικὸν μῖγμα, ὅμοιον τῇ †ἱερᾷ τριαδικῇ
Σαμιακὸς τρόπος (Cratin. fr. XI p. 24)· δύο δηλοῖ ἡ λέξις· ἓν μὲν τὸ ἐπὶ διαβολῇ τῶν Σαμίων θρυλλουμένων ὡς κατεαγότων· ἕτερον δέ, ὅτι αἱ λεγόμεναι Σάμαιναι ναῦς κατέστρωντο δι' ὅλου. Δίδυμος δὲ τὰς Σαμαίνας ἰδιαιτέραν παρὰ τὰς ἄλλας ναῦς τὴν κατασκευὴν ἔχειν· εὐρύτεραι μὲν γάρ εἰσι τὰς γαστέρας. τοὺς δὲ ἐμβόλους σεσίμωνται, ὡς δοκεῖν ῥύγχεσιν ὑῶν ὁμοίως κατεσκευάσθαι, οἷον ὑοπρώρους εἶναι. διὸ καὶ ἐπὶ τ(οι)αύτης λέγεται (Choerili?)·
ναῦς δέ τις ὠκυπόρος Σαμία ὑὸς εἶδος ἔχουσα
σαμίθη· ῥόφημά τι, ὡς Γλαυκίας ὁ ἰατρός
σαμινά· θαμινά. συνεχῶς. Λάκωνες
Σαμίων ὁ δῆμος· φησί τις παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει, τοὺς ἐκ τοῦ μυλῶνος ἰδὼν Βαβυλωνίους (fr. II p. 972)·
Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν ὡς πολυγράμματος·
καταπληττόμενος τὴν ὄψιν αὐτῶν, καὶ ἐπαπορῶν. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα ἱστορία, δι' ἣν πολυγράμματον ἔφη δῆμον· ἐπειδὴ Ἑλλήνων Σάμιοι πολυγράμματοι ἐλέγοντο πρῶτοι καὶ χρησάμενοι καὶ δι(α)δόντες εἰς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας τὴν διὰ τῶν τεσσάρων καὶ εἴκοσι στοιχείων χρῆσιν
σάμμα· ὄργανον μουσικὸν παρὰ Ἰνδοῖς [52]
Σαμονία· οἱ δὲ Σαμορινία· ἡ Ἔφεσος
σαμυλίς· ἡ πρόπολις ὑπὸ τῶν μελισσουργῶν ⟨1290. 1240⟩
σαμφόρας (Ar. Eqq. 603)· σαμφόραι ἵπποι λέγονται, οἷς ἐπικεχάρακται τὸ C στοιχεῖον. τοῦτο γὰρ σὰν ἔλεγον .... ⟨131⟩
σαμψοῦχος· πλείστη γίνεται ἐν Αἰγύπτῳ. ἄλλοι δὲ μάραθον καλοῦσιν αὐτήν
†σαμώση· κεραυνώσῃ (Eur. El. 1140)
σάναπτιν· τὴν οἰνιώτην. Σκύθαι ⟨schol. Apoll. Rhod. II 948⟩
?σανδαράχη· χρώματος εἶδος
σανδαία· τροπὴ ἀπὸ γῆς. ἔνιοι δὲ τὸν λίβα ἄνεμον
σανδάλια (Theopomp. com. p. 809)· σάνδαλα· γυναικεῖα ὑποδήματα, ἃ καὶ βλαυτία. καὶ ἰατρικὸς ἐπίδεσμος σανδάλιον
Σανδαλιῶτις (Timaeus)· ἡ Σαρδὼ πάλαι
σανδαράκη· τροφή τις τῶν μελισσῶν, ὡς Ἀριστοτέλης (HA. IX 40). καὶ εἶδός τι μεταλλικόν
Σανδαροφάγος· ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ποταμὸς μετωνομάσθη, καὶ ἐκλήθη Ἀκεσίνης
σάνδυξ· δένδρον θαμνῶδες, οὗ τὸ ἄνθος χροιὰν κόκκῳ ἐμφερῆ ἔχει, ὡς Σωσίβιος. ἡ φάρμακον ἰατρικόν. καὶ κιβωτός
†σανθείς· αἰσθόμενος, γνούς [67]
(Σ)ανίκετις· θεοφιλής
σανίς (Callim. fr. 105)· θύρα. λεύκωμα, ἐν ᾧ αἱ γραφαὶ Ἀθήνησιν ἐγράφοντο πρὸς τοὺς κακούργους. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ (σ)ταυροῦ
†σάνιτρα· τροφός, τιθήνη
σαννάδας· τὰς ἀγρίας αἶγας

COD. 32 σαμαίνα 34 σαμακία 35 στιβάδα 39 σαμβάκη — Βήτων ⟨41 σαμάντορα — Ταραντῖνοι?⟩ 47 σαμέναι — τασσόμενος ἰδιαιτέραν — σεσήμονται ὡς δοκῶ — ἰχθυοπρώρους 150 φησὶ τὶ περὶ τῶν ἀριστοφάνους — ἐγένοντο 52 ἢ — οὗ ⟨53 Imo Σάμορνα; cf. Αἱμονία et Ἄρτεμι Σ.⟩ 56 σάμψουχας 59 σανδαλαράχη 62 σανδαλώπη Post 64 καὶ εἶδος κτλ.

HES. 37 σάμβαι· θύραι ⟨90⟩ σάμβαλα 44 Σάμη (α 246)· πόλις Κεφαλ(λ)ηνίας 52 Σάμου ὑληέσσης Θρηικίης (Ν 12. 13)· τῆς Σαμοθράκης. ἄλλοι τῆς πρὸς Θράκῃ Σάμου, ἢ ὁμωνύμως λέγεται καὶ τὸ ἐν αὐτῇ ὄρος. οὐ μνημονεύει, ἀλλὰ πάντοτε αὐτὴν Σά[λα]μον καλεῖ, καὶ οὐδέποτε Σαμοθράκην κατὰ σύνθετον 67 σανίδαι (Μ 461)· θύραι

σάννιον (Cralin.)· τὸ αἰδοῖον, ἀντὶ τοῦ κέρκιον· [ad 72] τὸ γὰρ αἰδοῖον ἐσθ' ὅτε οὐρὰν ἔλεγον, ὡς Εὔπολις (fr. inc. LXXXVI)

σαν(ν)ιόπληκτος· αἰδοιόπληκτος

σαννίς· †δρυοσάνδραξ. Θούριοι

σάννορος· μωρός, παρὰ Ῥίνθωνι. Ταραντῖνοι [76]

σάξαι καὶ σάττειν· νάξαι. ν(ά)σσειν

σάξασθαι· ὁπλίσασθαι [ad 78]

σαοῖ (Call. Del. 22)· βοηθεῖ, καὶ σώζει

σαοσίμβροτος· ὁ σώζων ἀνθρώπους [81]

Σάπαι· ἔθνος Θρᾴκιον

σαπέρδης· ὄνομα ἰχθύος. οἱ δὲ ταρίχου εἶδος. ἄλλοι ὑπὸ Ποντικῶν τὸν κορακῖνον ἰχθύν

σάπιθος· θυσία. Πάφιοι

σαπρία· σῆψις, σάθρωμα. τυδράκιν [86]

σαπρόν· παλαιόν. αἰσχρόν, ἀκάθαρτον

σαπύλλειν· σαίνειν. Ῥίνθων

?σάμφαρος· μωρολόγος

σαράβαρα (Antiphan. com. p. 115)· τὰ περὶ τὰς κνημῖδας ἐνδύματα ⟨19⟩

σάραβος· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ⟨10⟩

σάραγος· ὑπηρέτης ὁ σαρῶν τὰς δημοσίας στοάς

Σάραπις ⟨110⟩· Περσικὸς χιτὼν μεσόλευκος, ὡς Κτησίας· καὶ διαρρηξαμένη τὸν σάραπιν καὶ τὰς τρίχας καθειμένη ἐτίλλετό τε καὶ βοὴν ἐποίει. καλεῖται δὲ καὶ ὁ Πλούτων οὕτως

σαραπίους· τὰς μαινίδας. Περγαῖοι [95]

σαραχηρώ· παρὰ Βηρώσῳ ἡ κοσμήτρια τῆς Ἥρας

σαργάναι· δεσμοί, καὶ πλέγματα γυργαθώδη ⟨322⟩ σχοινίων ἀγκυράγωγα

σάργανος· ὁ ἀγροῖκος

†σαρδαναπαλᾶ· ἀλλοιᾶ (Cyrill. Br.)

Σαρδανάπαλ(λ)ος (Ar. Avv. 1021)· πάντες σχεδὸν ἁπάσης ἀκολασίας καὶ τρυφῆς δοῦλον τοῦτον ἀναγράφουσι γεγονέναι. καὶ ἐπὶ τῷ μνήματι αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ ἐν Νίνῳ φασὶν ἐπιγεγράφθαι Ἀσσυρίοις γράμμασι· Σαρδανάπαλ(λ)ος .... γεγόνασι δὲ δύο Σαρδανάπαλ(λ)οι

σαρδανάφαλλος· γελωτοποιός

σάρδιον (υ 302)· βοτάνη ἐστὶ δηλητήριος, ἥτις ἅπαν τὸ σῶμα τοῦ φαγόντος αὐτὴν σπασμῷ ὑποβάλλει, ὡς καὶ τῶν χειλέων τοῦ στόματος συσταλέντων ἐκ τοῦ τοιούτου σπασμοῦ γυμνοῦσθαι λοιπὸν καὶ τοὺς ὀδόντας, καὶ γέλωτος φαντασίας δείκνυσθαι τοῖς ὁρῶσιν. ἔνθεν τὸ Σαρδόνιος γέλως (Plat. Civ. 337 A)

σαρδόνες· ἐν κυνηγετικῷ (VI, 9) μέρη τινὰ δικτύων δηλοῦνται

Σαρδόνιος γέλως· ὁ καθ' ὑπόκρισιν ἢ ἐπὶ κατάρᾳ ἐρριμμένος γέλως. ἢ ὑποκοριστικῶς Σαρδόνιος γέλως. οἱ τὴν Σαρδόνα κατοικοῦντες τῷ Κρόνῳ ἔθυον γελῶντα(ς) καὶ ἀσπαζόμενοι ἀλλήλους· αἰσχρὸν γὰρ ἡγοῦντο δακρύειν καὶ θρηνεῖν· τὸν οὖν προσποιητὸν γέλωτα κληθῆναι Σαρδόνιον. τινὲς δὲ ἀπὸ Σαρδόνος τῆς νήσου. φύεται γάρ τις βοτάνη ἐνταῦθα, ἧς οἱ γευσάμενοι μετὰ σπασμοῦ καὶ γέλωτος ἀποθνήσκουσιν. ἄλλοι τὸν καθ' ὑπόκρισιν γινόμενον γέλωτα Σαρδόνιον καλεῖν εἰώθασιν, ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοῖς ὀδοῦσιν

†σάρδοντα· διαπίπτοντα

σαρδώ· ἐν Πασιφάῃ (Alcaei com.) τὸ σαρδόνιον ἡ σφραγὶς εἴρηται

Σαρδώ (Call. Del. 21)· νῆσος μεγάλη, πλησίον Ἀφρικῆς, ἡ καὶ Σαρδών

σάρητον (Soph. fr. 132)· ὁ σάραπις, εἶδος χιτῶνος ⟨110⟩

?σαρκῶν· σπερμολόγος

σάρι (Theophr. HP. IV 9)· φυτόν τι γινόμενον ἐν τοῖς κατ' Αἴγυπτον ἕλεσιν

σαρίν· ὀρνέου εἶδος, ὅμοιον ψάρῳ ⟨ψαρίῳ⟩

σαρίρ· κλάδος φοίνικος Λάκωνες

σάρισα (Theophr. HP. III 11, 2)· δόρυ μακρόν, εἶδος ἀκοντίου Ἑλληνικοῦ, σπάθη βαρβαρική. Μακεδόνες

σαρκάζει· μειδιᾷ, εἰρωνεύεται, καταγελᾷ. ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι

σαρκάζων· μετὰ πικρίας γελῶν

σαρκάσας· μετὰ πικρίας ἢ ἠρέμα τὰς τῶν χειλίων σάρκας διανοίξας, γελάσας

σαρκήρη στάχυν (Trag. inc. 206)· τὸν ἐκ σαρκῶν συνηρμοσμένον, καὶ οὐκ ἐκ

COD. 77 θάπτειν 83 καρκίνον 88 σαπυλλεῖν 93 πλάτων 96 |ήρω 97 σχοινίον ἀγυράτωγα 202 σαρδόνιον γέλως 3 σάρσονες — μέρει 4 τὴν σάρδον 6 σαρδῶ — |φα.. 7 σαρδών — σαρδώνη 8 καὶ εἶδος 10 σαρίν, σαρόν φ. 13 σάρισσα 17 σαρκήρης — τῶν

HES. 76 σάνουροι· τὰς οὐρὰς σαίνοντες .... ⟨54. 513. 1261⟩ Ad 78 πλήσασθαι 81 σαόφρων (δ 158)· σώφρων 86 σαπριοῦσι (Eccles. XI)· σήπουσι 95 σαραφίν· γνώσεως πληθυσμός, ἢ σοφίας χύσις

κριθῶν συνεστῶτα, †οἷον (Ἴων) ἄνθρωπον [218]

σαρκοκόλ(λ)α· φυτοῦ δάκρυον

σαρκῶν (Hipponact. fr. 133)· σεσηρώς

σάρματα· καλλύσματα. καὶ κόπρια παρὰ Ῥίνθωνι

σάρμοι· θερμοί. Καρύστιοι (430)

σαρμός· σωρὸς γῆς. καὶ κάλλυσμα. ἄλλοι ψάμμον, ἄλλοι χόρτον

σάρον· Ἴων Ἀργείοις (fr. 9)· ὡς παλαιὸν †ἀκίσσαρον. βαρυτονητέον, ὡς παρὰ Σώφρονι. θέλει δὲ λέγειν, ὅτι ἄχρηστοί εἰσι διὰ τὸ γῆρας

σάρον· κάλ(λ)υντρον. Βυζάντιοι

σαρός (Berosus)· ἀριθμός τις παρὰ Βαβυλωνίοις [ad 26]

Σαρπηδόνιον (Aesch. Suppl. 869)· τὸ μέγα. καὶ ἡ ἐν Θρᾴκῃ καὶ Κιλικίᾳ πέτρα ὑψηλοτάτη

Σαρπήδοντος (M 379)· Σαρπηδόνος. ἅλις δὲ ταύτῃ χρῆται τῇ γενικῇ Σαρπήδοντος. ἔστι δὲ Αἰολικὴ ἀπὸ εὐθείας τῆς Σαρπήδων

Σαρπηδών· κόσμος τῶν θεῶν, ἀπὸ μέρους. ἔστι δὲ ἀπὸ λίθου σαρπηδονίου καλουμένου. καὶ ὄνομα κύριον

Σαρπηδὼν ἀκτή (Soph. fr. 42)· ἀντὶ τοῦ Σαρπηδονία. τόπος δὲ οὗτος Θρᾴκης, ἀεὶ κλύδωνας ἔχων καὶ κυματιζόμενος, ἱερὸν Ποσειδῶνος

σάρπους· κιβωτούς. Βιθυνοὶ δὲ ξυλίνους οἰκίας

†σαρρυφθεῖν· μωραίνειν (cf. ὑῤῥάφθαι)

σάρσαι· ἅμαξαι

†σαρσίτει· χορὸς πρὸς μύλον ποιούμενος τὴν χορείαν. Λάκωνες

σαρῶ· κοσμήσω

σάρων· λάγνος. τισὶ δὲ τὸ γυναικεῖον

σαρῶνες· τὰ τῶν θηρατῶν λινά

Σαρωνία Ἄρτεμις· Ἀχαιὸς Θησεῖ (fr. 17). ἀπὸ τοῦ ἐν Τροιζῆνι Σαρωνικοῦ κόλπου

†σασαλαγεῖ· θρηνεῖ (95. 96)

σαρωνίδες (Call. Iov. 22)· πέτραι. ἢ αἱ διὰ παλαιότητα κεχηνυῖαι δρύες

σάτρα· σηπία (σᾶστρα· σηλίαι?)

σάσαι· καθίσαι. Πάφιοι (σᾶσαι· καθαρίσαι?) [43]

σαταρίδες· σαταρνίδες. κόσμος κεφαλῆς γυναικεῖος (252)

σᾶτες· τὸ ἐπ' ἔτος. Δωριεῖς

σάτιλλα· πλειὰς τὸ ἄστρον

σατίναι (Anacr. fr. XIX 12)· αἱ ἅμαξαι

Σατνιόεις· ποταμὸς ἐν Λελεγείᾳ (Φ 87). οἱ δὲ Λέλεγες Καρῶν γένος, πλησιόχωροι αὐτοῖς ὄντες. ἔστι δὲ καὶ Κιλικίας ποταμός

σατός· ἐπ' ἔτος

σατράπαι· ἀρχηγοί, στρατηλάται. Περσικὴ δὲ ἡ λέξις

Σατρ†ιάς· ἔθνος Αἰθιόπων (35)

σάττα· κάλυμμα κεφαλῆς γυναικείας (244)

?σατήοραι· σκάφαι βοτρύων, παρὰ Λάκωσιν [54]

σατύραν· καταφερῆ

σατύριον· πόα τις συνεργὸς πρὸς τὰς Ἀφροδισίας ὁρμάς. καὶ ζῷον (Aristot. HA. VIII 5) τετράπουν, ἢ λιμναῖον

σάτυροι (Eur. Bacch.)· μορφαὶ ἀπρεπεῖς

σάτυρος· ἡ ἔντασις. ἢ χορευτής

†σαυᾶδαι· σαῦδοι. Ἀμερίας τοὺς σειλείνους οὕτω καλεῖσθαί φησιν ὑπὸ Μακεδόνων

σάνη· ὁ κόσμος Βαβυλώνιος (—οι)

σαυκόν· ξηρόν. Συρακούσιοι (8)

σαυκρόν· ἁβρόν. ἐλαφρόν. ἄκρον [63]
[64] τρυφερόν. σεμνόν. σοβαρόν

σαυκρόποδες· ἁβρόποδες

σαῦλα (Simonid. Am. fr. 18)· κοῦφα. ἥσυχα. τρυφερά

σαῦλον· ἁβρόν. κοῦφον. ἄκρον. τρυφερόν. Ἀττικοί

σαυλοῦσθαι· τρυφᾶν, θρύπτεσθαι, ἐναβρύνεσθαι

σαυλῶ (—οῦ)· θρύπτου

σαύλωμα· θρύμμα [71]

σαυνά· ἁπαλά

σαυνίον· ἀκόντιον βαρβαρικόν. καὶ σαθρόν, χαῦνον, ἀσθενές (288), παρὰ Κρατίνῳ (fr. inc. CXXII)

σαύρα· τὸ ἑρπετὸν ζῷον (Theocr. II 58). καὶ ἰχθῦς μέγιστος, σαῦρος (Arist. HA. IX 2)

COD. 23 κάλυμμα 26 cf. ἀρῶς 27 δραισήκῃ 28 ἀεὶ 29 ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν 31 βυθινοί 35 κοσμίζω 38 τρυζῆνι 40 κεχηνηδρύες; cf. σορ— σωρ— et ἀρχωνίδας 45 σατεῖς 46 πηλείας 47 σατῖναι, αἱ ἀμάξαι 48 σατνισόεις 49 ἐπετός 62 cf. ψαυκρὸν 65 cf. ψαυκρ— 66 σαυλά 67 σαυλόν — ἀβρόν 74 σαῦρα — σαυρός

HES. 218 σαρκοβόρα (Greg. Naz.)· σαρκοφάγον Ad 26 [ἢ κάλυντρον] 43 σάτον (Matth. XIII 33)· σιτικὸν μέτρον (263) 54 σαττίν (Iosu. II 1)· ὄνομα τόπου 63 σάτων· μόδιος γέμων, ἤγουν ἓν ἥμισυ μόδιον Ἰταλικόν 64 σαυαρόν· ἁβρόν. ἐλαφρόν. ἄκραν] 71 σαυλάτηρ· δορατοθήκη (280)

Σαῦραι (Hecataeus, Herod. VII 110)· ἔθνος Θράκιον

σαυρῖται· εἰδός τι ὄφεων

σαυρίγγη· πόα τις. καὶ τὸ ζῷον ἡ σαύρα

σαυροβριθὲς ἔγχος (Trag. inc. fr. 207)· ἐκ τοῦ σαυρωτῆρος βαρύ. καὶ Αἰσχύλος (fr. 329) ὀπισθοβριθὲς ἔγχος ἔφη

σαυρωτή· ποικίλη

σαυρωτήρ· τὸ ἔσχατον σιδήριον τοῦ δόρατος. δηλοῖ δὲ καὶ στάθμην. †κεστόν

σαυρωτῆρες· τοῖς (σ)τύραξιν τῶν ὀπίσω τῶν δοράτων, ἤτοι σιδήρου τοῦ δόρατος

σαυρωτῆρος· τοῦ σιδηρίου (Κ 153)

σαυρωτοῖς δόρασι· τοῖς σαυρωτῆρας ἔχουσι κατὰ τῆς ἐπιδορατίδος

σαύσακας· τυροὺς ἁπαλοὺς εὐτρόφους. καὶ δοκοῦσι δὲ οὗτοι (εὐ)επιφόρους ποιεῖν πρὸς συνουσίαν

σαυσαρόν· †ψιθυρόν

†σαυσιαλεῖ· μαστιγᾶται. Ἠλεῖοι

σαυτορία· σωτηρία. Ἀμερία(ς) ⟨306⟩

σαυχμόν· σαχνόν, χαῦνον, σαθρόν, ἀσθενές ⟨273. 296⟩

σάφα (Eur. Or.)· σαφῶς, φανερῶς, λαμπρῶς

σαφές· τὰ αὐτά

σαφηνιεῖ· ἑρμηνεύ(σ)ει

σαφήνισον· ἑρμήνευσον

σαφήτωρ· μάντις ἀληθής, μηνυτής, ἑρμηνεύς

?σάγματα· φορτία ⟨σαχ—⟩

?σαγμίς· ἡτοιμασμένος ⟨σαχ—⟩

σαχνόν· ἀσθενές, χαῦνον ⟨288⟩

σαψίς· ὁ ἀγαθὸς δαίμων, παρὰ Ἀράβοις

σάω (Π 363 Callim. ep. XXXIII)· σῷζε, σῶσον

σαώζει (Cyprii)· σῴζει

Σαωκίς· ἡ Σαμοθρᾳκη οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον

σαωμένα· θεωροῦσα

σαώς· ἥλιος. Βαβυλώνιοι [303. 4]

σαώτερος (Α 32)· ὑγιέστερος. σῶος. ὑγιής. ἢ σωτηριώτερος. ἀπὸ πρωτοτύπου **σάος** Αἰολικοῦ

σαωτηρία· σωτηρία ⟨287⟩ [7—11]

σέβας· τιμή. θαῦμα. θάμβος, ἔκπληξις. αἰδώς (Σ 178)

σεβάσμιον· τιμητόν, προσκυνητόν [14]

σεβαστός· προσκυνητός, τιμητός

σεβέννιον (Archigenes med.)· τὸ ἐπ' ἄκρῳ τῷ φοίνικι φλοιῶδες γινόμενον

σεβερός· εὐσεβής, δίκαιος

σέβεσθαι (Eur. Or. 347)· αἰδεῖσθαι, ἐντρέπεσθαι. προσκυνεῖν. αἰσχύνεσθαι

σέβηται· λατρεύηται. ἢ αἴδηται

σεβιστόν· τιμητόν

σέβις· πυξίς ⟨421⟩

σεγάνιον· γυργαθῶδες ⟨197⟩ πλέγμα παρὰ Ῥοδίοις

σέδας· καθέδρας ⟨σέλλας⟩

σε(.)έλλισαι· Φρύνιχος ἐν Κρόνῳ (p. 584)· ἄγαμαι Διονῦ σοῦ στόματος, ὡς σε(σ)έλλισαι κεκόμπακας πολλάκις. Αἰσχίνης τις ὑπῆρχε, Σέλλου καλούμενος, ἀλαζὼν καὶ ἐν τῷ προσποιεῖσθαι πλουτεῖν, πενόμενος καθ' ὑπερβολήν, ὡς τοὺς παραπλησίους τούτῳ καλεῖσθαι ..... ⟨438⟩ [25]

σέθεν (Α 180)· σοῦ. ἰσοδυναμεῖ δὲ αὐτῷ καὶ τὸ **σεῦ** καὶ τὸ **σέο** καὶ **σεῖο**· τὸ δὲ καθ' Ὅμηρον τοῦ σοῦ σύναρθρον·
μνῆσαι πατρὸς σεῖο (Ω 486)
καὶ σοῖο ἢ ἐκ σοῦ

σεῖα· ἐδίωξα. Βοιωτοί ⟨458⟩

σεῖν· θεῖν. Λάκωνες

†σεῖναι· θεῖναι. Κρῆτες

?σείεις· ἐξαπατᾷς. Ἀττικοί [31. 32]

σειομένους· καθαλλομένους [34—36]

σειραί· πλέγματα, ἡνίαι, ἢ πλεκτοὶ ἱμάντες [38]

σειραφόρον (Aesch. Ag. 1640)· ἡγεμονικόν. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν δεξιοσείρων ἵππων

σειρήν (Θ 19. 25)· ἀναδέσμην. καὶ μέλιττα (Arist. HA. IX 40), ἡ μελίττης οἶκος. καὶ ὀρνιθάριόν τι ποιόν. καὶ ἱμάτιον ἀσπάθητον λεπτόν [41]

COD. 76 σαυρίται 84 **σαυσάκας** 93 **σαφῆτορ** 99 ut καλήζω 301 |ένη 5 |τύπου **σωσηῶ** 17 **σέβερος** 21 πηξίς 24 χρονίω — |λίσαι κεχομμένα 26 ὀμηροῦν 28 **σείν**· θείν litus?) 40 **σείρη** ἡ ἀναδέσμη

HES. 303 **σαώσεις** (Α 83)· σώσεις 4 **σάωμεν** (Χ 175)· σώσωμεν 7 **σαόφρονα** (Φ 462)· σώφρονα 8 **σβέννυται** (Prov. X 7)· κατασβέννυται 9 **σβέσαι**· παῦσαι (Π 621), κατασβέσαι (Ι 678?) 10 **σεαυτόν**· τοῦ σοί 11 **σέβαμα** (Iesai. XVI 8)· ἐπιστροφὴ πονηρά 14 **σεβάσσατο**· σεβαστὸν ἡγήσατο (Ζ 167), ἐτίμησεν, ἐνετράπη (Ζ 417) 25 **(Σ)εδέκ** (Iesai. XVI 7)· πό(λις) Μωαβιτῶν. ἑρμηνεύεται δὲ μελέτησις 31 **Σειθονίη** (Herod. VII 122)· ἡ Θεσσαλία 32 **σεῖο** (Γ 137)· σοῦ ἢ τοῦ σοῦ 34 **σείνεται**· κακοποιεῖ 35 **σεῖο φονήσας** (Σ 336)· τοῦ σοφόνεος 36 **σεῖον ζυγόν** (γ 486)· ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος, συνεχῶς καὶ ἐπιτεταμένως ἔτρεχον 38 **σειραχθῆσαι**· χρεῶν ἀποκοπαί 41 **σειρή**· ἅλυσις, δεσμός

σειρῆνες· οἱ λεπτοὶ καὶ διαφανεῖς χιτῶνες

σειριᾷ· φλεγμαίνει, καροῦται

σειρίδας (Xen. Venat. IX 13. 19)· τὰς σειράς (426)

σείριος· ὁ ἥλιος. καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ἀστήρ

Σειρίου κυνὸς δίκην· Σοφοκλῆς (fr. 732) τὸν ἀστρῷον κύνα. ὁ δὲ Ἀρχίλοχος (fr. 63) τὸν ἥλιον. Ἴβυκος (fr. 3) δὲ πάντα τὰ ἄστρα [47—50]

σειρόν· τὸ ἀνδρεῖον, θέριστρον. Σικυώνιοι

σειροφόρος· †οἰωνὸς ἡγεμονικός

σεῖσαι· συκοφαντῆσαι. ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρυα σειόντων [54]

σεισάχθεια· Σόλων χρεῶν ἀποκοπὴν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἐνομοθέτησεν, ἥνπερ σεισάχθειαν ἐκάλεσε, παρὰ τὸ ἀποσείσασθαι τὰ βάρη τῶν δανείων

σεισμός (Thuc. III 89)· τρόμος

σεισό†φελος· †τὸ τῶν τροχίλων εἶδος

σείσων (Alexid. com.)· ἄγγος κεραμεικόν, ἐν ᾧ τοὺς κυάμους φρύγουσιν

σεῖφα· σκοτία. Κρῆτες

σεκάνες· πόρρωθεν (σέκασα)

σεκούα· σικύα

†σεκουάνη· ἐλαίας εἶδος. Λάκωνες [63]

σελαγίζει· αἴθεται, φλέγεται. ἀπὸ τοῦ σέλας (Greg. Naz. Arc. VI 4?)

σελαγεῖται (Ar. Nubb. 286)· τὰ αὐτά

σέλαιναι· λαμπάδες

σελάοντες (Nic. Th. 691)· λάμποντες

σέλας· φῶς, αὐγή. πῦρ, φλόξ, φέγγος τοῦ πυρός, λαμπρότης. ἢ καθέδρα(ς) (Lacon.)

?σελάσει ⟨—αγεῖ⟩· φλέγει, λαμπαδίζει

Σελ(.)ασία· Ἄρτεμις

Σελ(.)ασία (Xen. Hell. II 2, 13)· τόπος τῆς Λακωνικῆς, ὅθεν εἰκὸς κληθῆναι τὴν Ἄρτεμιν

σέλας πυρός (Δ 559)· ἡ λαμπρότης τοῦ πυρός, περιφραστικῶς· ἔνθεν καὶ σελήνη, παρὰ τὴν λαμπρότητα τὴν περὶ αὐτὴν γινομένην τοῦ ἡλίου·

εἵατο πεντήκοντα (σέλα) πυρὸς αἰθομένοιο

σελασφόρος (Aesch. Eum. 1022)· λαμπροφόρος ⟨λαμπαδο—⟩

†σελάτης· κοχλίας

σελάχιον (Aristot. HA. III 1)· κόμμα ἰχθύος. ἢ τὰ σελάχια λεγόμενα. τινὲς δέ φασι· σελάχη λέγεται, ὅσα ἄποδα ζωοτοκεῖ. Σέλαχος δὲ λέγεται τὸ ἐκ τοῦ σελαχίου ψαρίου

σελάχη· εἴδη θαλασσίων θηρίων

σελαχίας· εἶδος ἰχθύων (οὐ) μεγάλων

σελευκίς· εἶδος ἐκπώματος, ἀπὸ τοῦ βασιλέως κληθέν. καὶ ὑπόδημα γυναικεῖον. καὶ ὄρνεον ἀκριδοφάγον

σελήνας (Eur. fr. 352)· πόπανα, τῷ ἄστρῳ ὅμοια πέμματα

σεληνίς· φυλακτήριον, ὅπερ (δέρης) ἐκκρέμαται τοῖς παιδίοις [81]

σελίαρ· φοίνιξ

σελίδες· τὰ μεταξὺ διαφράγματα τῶν διαστημάτων τῆς νεώς. καθάπερ καὶ ἐν τοῖς βιβλίοις, τὰ μεταξὺ τῶν παραγραφῶν

σέλινον· τὸ γυναικεῖον

σελινουσία· κράμβης εἶδος

σελίνου στέφανος· πένθει προσήκων. διὰ τοῦτο καὶ ἐν τῷ Ἰσθμικῷ ἀγῶνι στεφάνῳ ἐχρήσαντο αὐτῷ (Duris)

σελίς· πτυχίον, (ἡ) καταβατὸν βιβλίου

Σελλάδαι· γένος Ἰθαγενῶν (ἔνδοξον)

†σελληγορεῖ· εὐχερείας ἀναφώνημα

Σελλήεις (Β 659)· ποταμὸς Θεσπρωτίας, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἔθνος Σελλοί, καὶ ἄλλο(ς) τῆς Τρῳάδος. οἱ δὲ ἀναγινώσκοντες κατὰ συναλοιφὴν

ἀμφὶ δέ σ' Ἕλλοί (Π 234)

οὐχ ὑγιῶς ἀκούουσι τὸ ἔθνος

Σελληϊάδεω (Archil. fr. 102)· Σελλέως υἱὸς ὁ μάντις, Βατουσιάδης τὸ ὄνομα

σελλίζεσθαι· ψελλίζεσθαι. τινὲς δὲ σελλίζει· ἀλαζονεύει

σέλματα (Archil. fr. 5, 1)· τὰ ζυγὰ τῆς νεώς· ἢ τὰ ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ εἰς τὸν ζυγὸν διαστήματα. ἢ αἱ καθέδραι τῶν ἐρετῶν, καὶ συναρμογαὶ τῶν σανίδων [94]

σελμίς· δρμιὰ τριχίνη. καὶ τὰ ἴκρια

COD. 42 |ῆναι 57 cf. τινακτοπήληξ 61 σεκούανα 68 cf. κασέλα 72 σέλας φῶς πυρὸς ἢ — εἰάτου 75 εἰσὶν ὡς τοκεῖ 79 ὅμοιον, ἀπέμματα 80 |ᾶται 84 γύναιξ 86 προσήκειν Post 87 ἢ ἔνδοξον 90 σελλὴς — ἀμφίοις σελλοὶ 91 σελληΐδέω, σελέως 92 φιλ|

HES. 47 σειροὶ ἐπαύλεις 48 σειρῆνες· οἱ μὲν ἔξω γυναικὸς φασι μελῳδούσας, ὁ δὲ Ἀκύλας (Iesai. XIII 21) στρουθοκάμηλον 49 σειρομάστης (Iudic. V 8)· εἶδος ἀκοντίου (425) 50 σειρομαστῶν (Iudic. V 8)· δορυφόρων. καὶ εἶδος λόγχης 54 σείσατο (Θ 199)· ἐσείσθη 68 σέκρετον· συνέδριον 81 Σελαπιάδαο (Β 693)· Σεληπίου υἱοῦ 94 σέλμενοι (Μ 38)· γενόμενοι (ἐελμένοι· στενόμενοι)

σελμῶν· σανίδων [ad 96] [97]

σέλπιδες· σχεδίαι

σέλπον· σίλφιον

Σελχροί· Πέρσαι

σεμαλία· ῥάκ[κ]η. Ἀργεῖοι

σεμέλη· τράπεζα. παρὰ δὲ Φρυνίχῳ (trag. fr. 21) ἑορτή

σεμελοι†ρίδαι· οἱ ἄνευ κελύφους· οὓς ἔνιοι λίψακας ⟨ψίλ—⟩

σέμελος· κοχλίας

σεμίαρ· χιτών. ἡ πλὰξ ἀντὶ στέγης ἐπικείμενος, ὡς Λάκωνες

Σεμίραμις (Theocr. XVI 100)· περιστερὰ ὄρειος Ἑλληνιστί

σεμνὰ τῆς σῆς παρθένου μυστήρια· Σοφοκλῆς τὰ ἄρρητα, καὶ ἀνεξήγητα μυστήρια

σεμναὶ θεαί (Thuc. I 126, 7)· τὰς Εὐμενίδας οὕτως ἔλεγον, καὶ Ἐρινύας ἐπὶ εὐφημισμῷ

σεμνή· τιμία. σώφρων [410]

σεμνολόγημα· ......

σεμνόν· κατάστυγνον, καὶ ἥσυχον. δηλοῖ δὲ καὶ ἔνδοξον, καὶ θαυμαστόν, καὶ ἄξιον ἐντροπῆς, καὶ μέγα ⟨506⟩, καὶ ἕξιν ἔχον

σεμνύνεσθαι (Eur. fr. 916)· κομπάζεσθαι, μέγα φρονεῖν. λαμπρύνεσθαι

σεμνυνόμενος (Ar. Ran. 1020)· κομπάζων, μέγα φρονῶν. λαμπρυνόμενος

σέμπαλα· ὑποδήματα ⟨138⟩ [15a]

σεπτά· θαυμαστά, σεβάσμια

σεπτεύειν· σέβειν

σεπτευομένης· εὐχομένης, σεβομένης [19]

σεπτόν (Aesch. Prom. 813)· ἔντιμον, ἅγιον, σεβάσμιον, σεβαστόν

σεπυΐς· πυξίς ⟨321⟩

σεργοί· ἔλαφοι

†σερήτιον· ἡ σερίς [24. 25]

σερίδες· σειραί ⟨314⟩

†σερίζω· στηρίζω. στηρίζομαι ⟨ἐρίδω⟩

Σέριφος· Ἀριστοφάνης (fr. CCXLVIII) τὴν Λακεδαίμονα Σέριφον. ἔστι δὲ καὶ πόα σέριφος λεγομένη

σέρκος· ἀλεκτρυών. καὶ ἀλεκτορίδες σέλκες

σερμοί (Laced.)· θερμοί ⟨222⟩

σερός· †χθές. Ἠλεῖοι

σέρτης· γέρανος. Πολυρρήνιοι ⟨2779⟩

σέρφοι (Ar. Avv. 82)· οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες

†σές· ἔλαθες. Πάφιοι

σέσακται· ἔσταλται. καθὸ καὶ ἡμεῖς τὴν στολὴν σάγην λέγομεν

σεσαλαγμένον [ad 36]

σεσάχθαι· ἐσκευάσθαι, καθοπλίζεσθαι. Σάγη γὰρ ἡ καθόπλισις

σεσέλλισαι (Phrynich. com. p. 584)· ...... ἀλαζονεύεσθαι καὶ σκώπτειν, ἀπὸ Αἰσχίνου τοῦ Σελλοῦ ⟨324⟩

σέσελι (Theophr. IX 15, 5 Alexis)· πόα τις

σεσήκασμαι· †πεπλάνημαι

σέσηλοι (Epicharm.)· κοχλίαι. Λάκωνες

σεσημασμένον (Dem. 999, 16)· ἐσφραγισμένον [43]

σεσηπυῖα· διερρωγυῖα

σέσηρε· γελᾷ δολίως. ψύχει τοὺς ὀδόντας (γελῶσα)

σεσηρέναι· γελᾶν προσποιητῶς

σεσηρυῖαι· γελῶσαι κατὰ θυμοῦ, ἢ ἐν ὑποκρίσει, ἢ προσποιητῶς

σεσηρώς· κεχηνώς. διηνοιγμένον, ἀνοικτὸν ἔχων στόμα

σεσιμωμένος (Aristot. p. an. IV 2)· ......

σεσοβημένος· τεθορυβημένος, ἄτακτος τῇ κινήσει, τεταραγμένος

σέσοψ· ποιὸς ἰχθῦς

σεσύανται· ὡρμήκασιν

σέσυφος· πανοῦργος [54]

σεσωσμένος· γυναικὶ συγγεγονώς

?σεπτηρία· καθαρμός. ἔκθυσις [57. 58]

σεῦαι· (ἀ)πελάσαι. ἐλάσαι. διῶξαι. ἢ ὁρμὴν ἐμβαλεῖν [60]

σεύας· παρορμήσας. διώξας·
σεύας ἐκ πεδίοιο (Ο 681) [62]

COD. 403 κελίφους 8 ἐριννύας 15 σέμπαδα 17 σεύειν 18 ἐγχομένης 21 σεπτυΐς 33 σερφοί 38 σεσελίσθαι [ως] 39 σεσέλη 41 σισῆλοι 44 διαρρηγυῖα 45 γελῶσα post 46 48]ός bis 61 σευάσας

HES. Ad 96 ἀνταπόδοσις (LXVII [VIII] 15) 97 Σελοί· ἔθνος ἐν Δωδώνῃ. ἢ πτωχοί 410 σεμνεῖον (Philo II p. 475, 15)· οἶκος ἱερός 15a Σέξ[ε]στος· ὄνομα κύριον 19 σεπτοί (Ι 493)· μεταβαλλόμεναι ⟨στρεπτοί⟩ 24 σερί· ζωστήρ 25 σειρομάστης (Iudic. V 8)· εἶδος (ἀ)κονταρίου ⟨349⟩ Ad 36 σεσαγμένον, διατεταγμένον 43 σεσηνομένον ⟨σεσιλλω—⟩· διασεσυρ†ημένον 54 σεσωρευμένα (II Tim. III 6)· βεβαρημένα 57 σεῦ (Β 27)· σοῦ 58 σεῦα (Υ 189)· ἐδίωξα 60 σευάμενος (Χ 22)· ὁρμήσας, καὶ τὰ ὅμοια 62 σεῦε (Ζ 133)· δίωκε

σεύει· διώκει [64]
σεύεσθαι· ὁρμᾶσθαι, διώκειν [66]
σευομένη· πορευομένη, ὁρμῶσα [68]
σεχές· τοῦ Ἑρμοῦ ἀστήρ. Βαβυλώνιοι
σέψασθαι· σεφθῆναι. θαυμάσαι
σέων (Hermipp. Ar. Lys. 731)· σητῶν
σῆ (Lacon.)· τρέχε
σηγᾷ (Lacon.?)· σιωπᾷ
σηδόν· γλαυκὸν ἔλαιον ⟨1808⟩
†σηδρακεῖ· κτυπεῖ
σῆκα· οὕτως ἐπιφθέγγονται οἱ ποιμένες εἰς τὸ συγκλεῖσαι τὰ ποίμνια [77]
†σηκανατὰ καὶ χλουρὰ ῥαβδία [79]
σηκίς (Ar. Vesp. 768)· οἰκογενὴς δοῦλος, ἢ δούλη. οἷον ἐκ τοῦ σηκοῦ ⟨47⟩
σηκοί (ι 219)· αἱ μάνδραι, αἱ ἐπαύλεις. ἀπὸ τοῦ τὰ εἰσαγόμενα σῶα μένειν
σηκοῖς· ὁμοίως
σηκολόαι· λησταί
σηκοκόρος (ρ 224)· ὁ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν σηκῶν ποιούμενος, ... ὅθεν καὶ νεωκόρος [ad 84]
σηκός (Simonid. 4, 6)· οἶκος. τάφος. ναός. μάνδρα. ἐνδότερος τόπος τοῦ ἱεροῦ
σηκύλλαι· αἱ ταμίαι παιδίσκαι
σηκῷ· οἴκῳ, ἐν ᾧ ἔφηβοι γυμνάζονται. ἢ βαθεῖ τόπῳ
· σηκωτήρ· ὁ ἀναφορεύς τοῦ ζυγοῦ [89. 90]
σήλια· τὰ μικρὰ πιθάρια. καὶ σκεῦος ἀρτοποιητικόν ⟨σηλία⟩
σῆμα· τάφος. μνῆμα. ἢ ναοῦ εἶδος [ad 92]
σημαία· σημεῖον [ad 93] [94]
σημαίνειν· [ad 95] δεικνύειν. δικάζειν. βουλεύεσθαι. σαλπίζειν
σημάντορες (τ 314)· ἐπιτάκτορες, βασιλεῖς, ἡγεμόνες· ἀπὸ τοῦ σημαίνειν, ὅ ἐστι προστάσσειν. ἡνίοχοι. ἐπιστάται
σήμαντρα (Eur. IT. 1372)· σφραγῖδες
σημασία· φανέρωσις (διὰ σάλπιγγος)
σήματα· τέρατα, σημεῖα. Ἀττικοὶ δὲ μνήματα (Dem. 1071, 7)

†σηματίζονται πέδον (Trag. inc. fr. 208)· ὅσοι σημειοῦνται, ὅσοι Τρῶες λέγονται εἶναι
Σημαχίδαι· δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς
σημεῖον· τέρας. ἢ σφραγίς (Ar. Eqq. 952)
σήμερον· αὐτίκα, ταχύ [504]
σημήνασθαι (Dem. 904, 5)· σφραγίσασθαι [6. 7]
†σῆνα· θυσία. Λάκωνες
σήνασα· προσγελάσασα, προσπαίξασα [10]
σηνίκη· ἄτροχος ἅμαξα. καὶ τὸ τετράπουν ζῷον, σαύρᾳ παραπλήσιον. καὶ ζῷον πολύπουν, ὅμοιον τοῖς κατοικιδίοις ὄνοις
σηπεδών (Plat. Phaed. 96 B)· σῆψις [13]
σῆπες (Nic. Th. 817)· ζῷα ἑρπετά, ὄφεις
σηπετοῦ· σηπεδόνος [16]
σηποιαλίς· εἶδος ἀμπέλου
†σηρά· σκύλα. ἢ δεσμὸς πλεκτός ⟨σειρά Cret.⟩
σήραγγες (Plat. Phaed. 110 B)· κοιλώδεις τόποι. ἢ κισηρώδεις. ἢ πόροι γῆς λεπ(τ)οφόροι. ἢ πέτραι (Soph. fr. 503)
Σηράγγειον (Lysias)· βαλανεῖον
σήραγγος ἢ σῆραγξ· ἐπιθυμία
σηράγγων· σπηλαίων. ἐπιθυμιῶν
σῆραγξ· σπήλαιον, κοιλότης, ὕφαλος πέτρα ῥήγματα ἔχουσα
σήραμβος· εἶδος κανθάρου ⟨κ 2260⟩
Σῆρες· ζῷα νήθοντα μέταξαν. ἢ ὄνομα ἔθνους, ὅθεν ἔρχεται καὶ τὸ ὁλοσήρικον
σηρίον (Lacon.)· θηρίον
σηρῶν· σκωλήκων τῶν γεννώντων τὰ σηρικά· σῆρες γὰρ οἱ σκώληκες
σής· σκώληξ ὁ ἐν τοῖς μελισσ(ε)ίοις γινόμενος καὶ ὑφάσμασι
σησάμη (Hippocr. 555, 7)· σησαμίς. καὶ πλακοῦς ἐκ σησάμης
σησαμίτης· ἄρτου εἶδος
σησαμοειδής· ἐν Ἀντικύρᾳ πόα ἐοικυῖα ἠριγέροντι (Hippocr. II p. 97 K)
σησαμόεσσα· ἐκ σησάμης κατεσκευασμένη μάζα

COD. 71 σήτων 72 τρέχει 73 σιγᾷ 86 σηκίλλαι 503 ἀντιμία 19 κεισωρίδες 20 |γιον 31 ἐνακύραι — ῥιγέροντι

HES. 64 σεῦ· σεῖο, σοῦ 66 σεύοντο· ἐπορεύοντο 68 σεύονται (Λ 415)· ἀποδιώκουσιν 77 Σηκάνη (ω 306)· πόλις Σικελίας ⟨609⟩ 79 σήκασθεν (Θ 131)· σηκάσθησαν, συνεκλείσθησαν Ad 84 Κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν καὶ σηκοὶ οἱ ναοὶ καὶ αἱ μάνδραι· τὸ δὲ κορεῖν ἀπὸ τοῦ καλλύνειν τὸ ἔδαφος· κόρη γὰρ καὶ κόρος εἰσὶ τὸ καθαρὸν καὶ καλόν, ἀφ' οὗ καὶ τὰ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς διαυγῆ κόραι λέγονται. καὶ ὁ τὰς μάνδρας κοσμῶν καὶ καλλύνων σηκοκόρος, καὶ μυληκόρον τὸ τὸν μύλον κοροῦν 89 σήλατο (Μ 438)· ἔσεισεν, ἐτίναξεν, κατέβαλεν, ἔρρηξε 90 σήλεκτος· χαμοδικαστής Ad 92 [σημαία, σημεῖον] Ad 93 σίγνον 94 σήμαινε (Α 296)· πρόστασσε Ad 95 προστάττειν (Ξ 85), ἄρχειν (Α 289) 504 σημαιναῖον· σημαίνει 6 σῆμυνον· μέγα ⟨412⟩ 7 σημόκοινος (Χ 30)· ἡ ἀνατολή 10 σηνιατήριον· τὸ κόσκινον ⟨691⟩ 13 σηνοῦροι (non est Boeot.)· ταῖς οὐραῖς σαίνοντες ⟨176⟩ 16 †σηπόων· τὸ ὁρμὴν ἐλάμβανον

σησαμόεντ' ἄρτον (Com. IV p. 561)· οὗτος ἔκειτο ἆθλον τοῖς διαγρυπνήσασι, πυραμοῦς καὶ σησάμινος καὶ τοιαῦτά τινα [34]
σησαμοῦς· πέμμα ἐκ μέλιτος καὶ σησάμης [36—38]
σῆστρα· κόσκινα. ἢ κύμβαλα ⟨σεῖστρα (Cret.)⟩
σητάνιοι· καθαροὶ πυροὶ οὕτω καλοῦνται
σητείους· νέους [42]
σητοδόκιδες· ψυχαί, ἢ πτηνὰ ζῷα
σθεναρά· ἰσχυρά [ζῷα]
σθεναρόν· ἰσχυρόν, ὑγιῆ, ἀσινῆ ἐρρωμένον, δυνατόν
σθένει (Aesch. Eum. 609)· δύναται
σθένεια· ἀγών τις ἐν Ἄργει οὕτω προσηγόρευτο
σθενής· ἰσχυρός, καρτερός
σθένος· δύναμις, βία, ἰσχύς
σθενώσει· ἐνισχύσει, δυναμώσει
σιάδες· θυσία, παρὰ Λάκωσιν ⟨σεῖα δαῖς⟩
σίαι· πτύσαι. Πάφιοι
σιαλενδρίς (Ar. HA. VIII 3 p. 593, 7)· ποιὸς ὄρνις παρὰ Καλλιμάχῳ
σιαλίδων διαλόγων ⟨562⟩
σιαλίζειν· ὅπερ ἴσον τῷ κατασπᾶν ἑτέρου ἐσθίοντος, ἢ καὶ περὶ δείπνων διαλεγομένου καταπίνειν τὸν σίαλον
σιαλίς· βλέννος. Ἀχαιοί
σίαλοι (I 208)· εὐτραφεῖς, λιπαροί
σιαλοπάλλαγος· ὁ παράληρος, καὶ ἀνόητος
σιαλόρ· †θαλίς. Λάκωνες
σίαλος· σίελος. ἀφρός, πτύελος
σιαλοῦται· τρέφεται
σιαλόχους (Hippocr. 1017 D)· τοὺς προσραίνοντας σίαλον ἐν τῷ προσδιαλέγεσθαι ⟨554⟩
σιάλωμα (Polyb. VI 23, 4)· μέρος τι τοῦ ὅπλου τοῦ καλουμένου θυρεοῦ
σιαλῶσαι· ποικῖλαι
σίαδρ· θίασος. Λάκωνες
σιβαία· ἡ σίββα. πήρα ⟨κίββα⟩
σίβδαι· ῥοιαί ⟨633⟩
σιβδία· σιδία ⟨635⟩
σίβληθρα· πόπανα τὰ περικεκνισμένα
σί βόλε· τί θέλεις. Κυπριοι
σιβυλλιᾶ (Ar. Eqq. 61) [ad 71]
σιβύνη· ὅπλον δόρατι παραπλήσιον
σιγάζοντος· Ξενοφῶν ἐν ἀναβάσει (VI 1, 92) ἐπὶ τοῦ σιγᾶν λιπαροῦντα
σιγαλόεν· ποικίλον τῇ γραφῇ, λαμπρόν. Σιγάλωμα γὰρ οἱ σκυτεῖς λέγουσιν, ἐν ᾧ τὰ δέρματα δασύνουσι
σιγαλόεντα (E 226 al.)· λαμπρά, ποικίλα, καὶ τὰ ὅμοια
σιγαλοί· οἱ ἄφωνοι. καὶ οἱ ἄγριοι τέττιγες
σιγαλώματα· τὰ περιαπτόμενα ταῖς ὠαις
σίγε· θίγγανε. Λάκωνες
σιγέρπης (Callim. ep. XLVI 6)· λαθροδάκτης
σιγηλός (Eur. Phoen. 741)· ἄφωνος
σιγημονᾷς· σιγᾷς
σιγηρῶς· σιγηλῶς, ἡσύχως
σίγκηρες· ὑπηρέται βάρβαροι
σίγλαι· ἐνώτια ⟨620⟩
σίγλον· νόμισμα Περσικὸν δυνάμενον ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικούς. καὶ εἶδος ἐνωτίων. Ξενοφῶν ἐν ἕκτῃ ἀναβάσεως (I 5, 6) λέγει. δύναται δὲ ὁ σίγλος δύο δραχμὰς Ἀττικάς
σιγλοφόρων στάσις εὐνούχων (Choerili?)· τὰς κατακλεῖδας τῶν ἐνωτίων σίγλας φασίν. οἱ δὲ αὐτὰ τὰ ἐνώτια. ἔστι δὲ καὶ νόμισμα Σαρδιανικόν, δυνάμενον ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικούς
σίγραι· τῶν ἀγρίων συῶν οἱ βραχεῖς καὶ σιμοί
σίγυνοι (Cyprii ap. Aristot. poet. 21)· τὰ ξυστὰ δόρατα, ἢ τοὺς ὁλοσιδήρους ἄκοντας
Σιγώρ· πόλις μικρὰ τῆς Παλαιστίνης
σίδαι (Boeoti)· ῥοιαί
†σίδαιον· ἑτεροκλινές
σιδάρεοι θεοί· παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις (v. 248)·
σιδαρέοισιν ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ
ἐπεὶ οἱ ἐν τῷ Βυζαντίῳ λεπτῷ νομισματίῳ σιδηρῷ καὶ ἐλαχίστῳ ἐχρῶντο
σιδάριος (Theocr. XXIX 24)· χαλκοῦς

COD. 47 σθενία (Plutarch. 1140 C) 52 σίαι, πτῆσαι 55 ἴσον τό ⟨60 σιαλος Poll. II 103⟩ 63 θηραιοῦ 65 σίαρ 69 cf. βλῆθα 70 σίβολε 71 σικυλλιᾶν 74 σκύθαι 76 |λφοί 78 σίγη 85 ἀττικῶς — ἀττικῶν ⟨ἐν τῇ ᾱ ?⟩ 86 σαρδονικόν — ὀκτοβολῶν ἀττικῶν 87 σημοί (cf. σίκα) 91 |κρινές cf. ἄδιον. ψάδιον 92 σιδαρέος, π. Ἀ. ἐ. Ν. σιδαρέοι θεός ὡς ἐν Β. ἔτι εἰσὶ Βηζάντιοι ἐν τῷ λ. νομίσματι ᾧ σ. κ. ἐ. ἐχ: 93 χαλκεύς

HES. 34 Σήσαμος (B 853)· πόλις Παφλαγονίας (Eustath. 362, 8) 36 σῇσιν (A 297)· ταῖς σαῖς 37 σῇσιν ἔχε φρεσίν (B 33)· ἐν ταῖς σαῖς φύλασσε διανοίαις, καὶ μετὰ ⟨διὰ⟩ ψυχῆς ἔχε καὶ διαμνημόνευε 38 Σηστός (B 826)· πόλις Εὐρώπης 42 σητόβρωτα (Iacob. V 2)· ὑπὸ σκώληκος βεβρωμένα Ad 71 [ν· τὸ τοὺς κροσσοὺς κνησιᾶσθαι ⟨σιλλυβιᾶν⟩

σίδη· Θεόφραστος (IV 11) φυτὸν ἕτερον τῆς ῥοιᾶς φησιν εἶναι τὴν σίδην, φύεσθαι δὲ ἐν τῷ Νείλῳ [95]
σιδηρῖτιν τέχνην (Eupol. fr. XIII p. 531)· τὴν πολεμικήν. ἄλλοι δὲ τὴν Ξανθίου φασίν, ἤγουν τὴν χαλκευτικήν
σιδηρῖτιν· πόαν τὴν ἑλξίνην καλουμένην. ἔστι δὲ καὶ λίθος, ἀφ' οὗ οἱ μεταλλεῖς γίγνεσθαι τὸν σίδηρον .....
σίδια· τὰ τῶν ῥοιῶν λέπυρα· σίδαι γὰρ αἱ ῥοιαί. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ πάντων χλωρῶν
σιδίῳ· κόκκῳ ῥοᾶς ⟨1856⟩ [600]
Σιδουντιάς· κώμη τῆς Κορινθίας
†σίδριμνον· εὔζωνον
σίζε (ι 394)· ἤχει. κατὰ μίμησιν ἤχου
σίζει· ῥεῖ. περιρρεῖ, τινές. ἄμεινον δὲ ἐπὶ τοῦ σίζειν ὀφθαλμόν
σιζεύς· ἄγναφος ⟨624⟩
σιηγόνες (Hippocr. 219 C)· γνάθοι
Σιθωνίη (Herod. VII 122)· ἡ Θεσσαλία cf. 331
σίκα· ὗς. Λάκωνες ⟨587⟩ •
Σικανία· Σικελία πρότερον
Σικανίη (ω 306)· χωρίον Σικελίας ⟨477⟩
Σικανοί· χοροί τινες
Σικελία· χώρα Θρᾴκης (Cyrill.)
σικελίζειν (Epicharm.)· †ἀτηρεύεσθαι. οἱ δὲ πονηρεύεσθαι
Σικελὸς στρατιώτης· παροιμιῶδες [ad 13]
†σίκεον· ὡς Ἴστρος [15—17]
σίκιννις (Eur. Cycl. 37)· ὄρχησίς τις †στρατιωτικὴ Σατύρων σύντονος, ἀπὸ τοῦ σείεσθαι καὶ κινεῖσθαι. Ἦν δὲ καὶ ἐμμέλεια τραγικὴ καὶ κωμικὴ κόρδαξ
†σίκκα· κούφη
σίκλαι· ἐνώτια ⟨584⟩
σικλός· †βάρβαρος σικός
σικύ(α)· εἶδος κολοκύντης (Euthydem.). καὶ σκεῦος ἰατρικόν (Eubul.)
σικυὸς σπερματίας (Cratin.)· ὃν ἡμεῖς μηλοπέπονα
σικύς· ὁ γναφεύς ⟨605⟩ [25]
σικυωνία (Megalopolitae)· κολοκύντη
σικυώνια· ὑποδήματα γυναικεῖα. καὶ ψέλια
σίκχαι· κράσπεδα
σικχαζόμενος· σκωπτόμενος
σικχός· ὁ μικρόσιτος. ἢ ὁ ἀηδής
†σιλαίνει· σκώπτει, ὑβρίζει ⟨σιλλ—?⟩
σιλαπορδῆσαι (Sophro)· ἀβρύνεσθαι, θρύπτεσθαι, χλιδᾶν ⟨641⟩
σίλβαι· ῥοιαί ⟨567⟩
σίλβη· εἶδος πέμματος (ἐκ) κριθῆς, σησάμης καὶ μήκωνος
σιλβία· σιδία ⟨568⟩ [36]
†σίλγης· κολυμβητής
†σιλήνει· μυλ(λ)ίζει, σκώπτει, †σιωπᾷ
Σιληνοί (Eupol.)· Σάτυροι
Σιληνίαι (Aesch. Pers. 303)· τῆς Σαλαμῖνος, πλησίον τοῦ λεγομένου Τροπαίου
σιληπορδεῖν· σιληπορδῆσαι. στρηνιᾶν, ἀβρύνεσθαι, θρύπτεσθαι, χλιδᾶν ⟨632⟩
σιλλαίνειν· σιλλοῦν. τὸ διασύρειν, καὶ μωκᾶσθαι. ἀπὸ τοῦ τοῖς ἰλλοῖς, τουτέστι τοῖς ὀφθαλμοῖς, σίνεσθαι [43]
σίλλοι· ἔμμετρον σκῶμμα
σιλλοί· τρίχωμα †ἢ λεῖον
σιλλοῖ· ἀναξαίνει. λυπεῖ
σιλλοῖ· μωκᾶται, ψέγει, κακολογεῖ
σιλλόν· λευκαίας σχοινίον
σιλλός· ἀναφάλαντος. μῶμος, κακολογία, καὶ χλευασμός
σίλλυβα· κροσσοί· οἱ δὲ τὰ ἀνθέμια. καὶ κοροκόσμια. (καὶ τῶν βιβλίων τὰ δερμάτια)
(σιλλυβιᾶν· τὸ τοὺς κροσσοὺς ἀποσείεσθαι) cf. 571
σίλλυβον· ἀκανθά(ρ)ιον ἁδρὸν καὶ ἐδώδιμόν τι . [52. 53]
σίλφιον (Aristoph.)· ξηρόν. οἱ δὲ νεκρόν
σιλφίου λειμών· Σοφοκλῆς (fr. 734) περὶ γῆς ἐν Λιβύῃ τὸ σίλφιον φερούσης. οἱ δὲ εἶδός τι τῆς Λιβύης τὸ σίλφιον

COD. 96 σιδηριτὸν 98 λεπτὰ (forte λέπη) ⟨602 εὔζωμον, eruca? 5 Ducang. σιαστής⟩ 6 σιντόνες 13 διορθουμένων — μηδεοὶ ἀποδιδόντων 18 ἐν μελείᾳ 23 μηλοπέπονον 26 σικυωνέα 30 μικρός σῖτος ⟨33 σίβδαι an σίμβαι? Cf. ξίμβαι et ῥίμβαι 38 σιλήνι Boeot.?⟩ 41 σιδηροπορδῆσαι 44 σίλλας — σκάμμα 45 σιλλέα 46 σιλλεῖ 49 ἀναφαλλαντός 50 σίλλυμα καὶ — τῷ δέρματα] post 651

HES. 95 σιδήρ(ε)ιος δ' ὀρυμαγδός (P 424)· ὁ ἀπὸ τοῦ σιδήρου καὶ τῶν ὅπλων ψόφος 600 Σιδόνιοι (δ 84)· Φοίνικες καὶ οἱ τὴν ἐρυθρὰν οἰκοῦντες θάλασσαν Ad 13 ἐπεὶ ξένοις ἐχρῶντο στρατιώταις ὡς ἐπιπολὺ οἱ περὶ Ἱέρωνα τὸν τύραννον. ὡς διωθουμένων αὐτῶν τὸν μισθόν, μηδενὸς ἀποδιδόντος 15 σίκερα (Luc. I 15)· οἶνος συμμιγεὶς ἡδύσμασιν, ἢ πᾶν πόμα ἐμποιοῦν μέθην, μὴ ἐξ ἀμπέλου δέ, σκευαστόν, σύνθετον 16 σικύνδαροι· τὰ προσκυνήματα ⟨1012⟩ 17 Σίκημα (Ps. LIX 6)· ἡ νέα πόλις, ἡ ἀναβαίνουσα, ἤγουν ἡ ἐξ ἐθνῶν ἐκκλησία 25 Σικυών (B 572)· πόλις ..... 36 Σιλγῖνοι· οἱ Σάτυροι 43 σίκλος· τετράδραχμον Ἀττικόν 52 σίλμη· Πλάτωνος (Civ. I p. 333 A) 53 σιλός ⟨σμῖλος⟩· ἡ πρῖνος. οἱ δὲ τὸν σωρόν ⟨τὸν νωθρόν ad μιλλός⟩

σίμαι· τῆς κιθάρας τὰ ἄκρα. καὶ ἐν ταῖς ὀροφαῖς θέσεις τινές

Σιμαίθα (Ar. Ach. 524)· ἑταίρας Μεγαρικῆς ὄνομα

σίμβλαι (Cyprii?)· ὅπου αἱ μέλισσαι τὸ μέλι τιθέασι, κύβεθρα

σιμβλ(η)ίδες· μέλισσαι

σίμβλοι (Hesiod. Th. 594)· τὰ σμήνη, τὰ ἀγγεῖα τὰ τῶν μελισσῶν, ἐν οἷς τὰ κηρία συνάγεται. Ἀττικοὶ καὶ τὸν θησαυρόν

σίμβλαι ⟨—ους⟩· τὰς θήκας τῶν μελισσῶν

σιμὴ χείρ· σχῆμα τραγικόν [63]

†σίμιον· αἰγιαλός [65. 66]

σιμοῖ νῶτα· ἀντὶ τοῦ μεταβάλλει ⟨ἀναβ—⟩ τὰ νῶτα. σιμά[ς] δὲ ἔλεγον τὰς μετεώρους ἀναβάσεις

σιμόν (Arist. fr. XXI p. 978)· τὸ πρόσαντες χωρίον [69—71]

Σιμωνίδης (Ar. Vesp. 1410)· υἱὸς Λεοπρεποῦς

σίμωρ· παρὰ Πάρθοις καλεῖταί τι μυὸς ἀγρίου εἶδος, οὗ τὰς δορὰς (sic) χρῶνται πρὸς χιτῶνας

†σίν· τὴν σεμνήν. $\overline{\beta\beta}$ῶν

σινάμωρος· κακόσχολος

σινάπυξ· γογγυλίς

σιναρόν (Hippocr. 774 B)· τὸ κεκακωμένον καὶ βεβλαμμένον πονηρόν. † οἱ δὲ σίντις περὶ τὸ δρᾶν

σινάς· ἡ φθαρτική ⟨cf. ψινάς⟩

Σινδίς· ἡ Σκυθία. καὶ ἡ πόρνη ⟨Σινδική· Σκυθίς⟩

Σινδικὸν διάσφαγμα (Hipponact. fr. 65)· τὸ τῆς γυναικός

σίνδις· γέρων ⟨736⟩

Σίνδοι· ἔθνος †Ἰνδικόν. ἔστι δὲ πόλις ἐκεῖ Σινδικὸς λιμὴν λεγομένη

σινδοκύθορνοι· ὑπόδημα ποιόν

σινδοῦς· χιτῶνας, σινδόνας

σίνδρων (Hippon. fr. 49)· [ad 85] ἀπελευθέρους ἢ δούλους ......

σίνεσθαι· κακουργεῖν, βλάπτειν, ἢ βλάπτεσθαι

†σίνες. σίνις· κλέπτης, κακοῦργος, λῃστής

σινέσκοντο (ξ 6)· ἔβλαπτον [89]

σινιᾶσαι· σεῖσαι, κοσκινεῦσαι. καὶ τὸ κόσκινον δὲ σινιατήριον ⟨510⟩ [91]

σινίον· κόσκινον

σινόδους (Ar. HA. VIII 2. 13 IX 2)· θὴρ ὁ σινόμενος τοῖς ὀδοῦσιν

σινόμενοι· βλαπτόμενοι

σίνος (Aesch. Ag. 389)· βλάβος [ad 95]

σινοῦται· βλάπτεται ⟨2686⟩

σίνται· [ad 97] κακοῦργοι

σίντην ἢ σίντης· [ad 98] κακοῦργος, βλαβερός

Σίντιες (Α 594)· Θρᾳκῶν τι γένος. οἱ δὲ τοὺς τὴν Λῆμνον οἰκοῦντας

σινωπίσαι (Alexid.)· τοῦτο πεποίηται παρὰ τὴν ἑταίραν Σινώπην. ἐκωμῳδεῖτο γὰρ ἐπὶ τῷ ἀσχημονεῖν

σιόαν (סיון)· οὕτω καλοῦσι Χαλδαῖοι τὸν Πάνημον μῆνα

σιοκόρος· νεωκόρος. θεοκόρος, θεραπευτὴς θεῶν

†σιομαλίδαι· †διαμάχαι. †καὶ τὸ πηδᾶν

σίον (Speusipp. Ath. 61 C)· λάχανον ἐμφερὲς σελίνῳ

σιόρ· θεός. Λάκωνες

σιπαλόν· ἀκάθαρτον. εἰδεχθέστατον

σιπαλή· ἐπάργεμος. βλοσυρά. δεινή. τουτέστι λεύκας ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχουσα

σιπαλός (poet. EM. 714, 5)· χαλεπός. καὶ τὰ ὅμοια

σίπτα· σιώπα. Μεσάπιοι

σιπτῶναι· ἀπεικάσαι ⟨cf. θισπῶσαι⟩

σιπύη (Ar. Plut. 808 Soph. fr. 260)· σιτηρὸν ἀγγεῖον. ἀρτοθήκη. φησὶ δὲ πευδρία(ν)

Σίπυλον· ὄρος Λυδίας καὶ Φρυγίας

†Σίρα· Πάρθοι μεγάλα. καὶ πλεκτὸν ἱμάντωμα ἐν ταῖς ναυσίν. οἱ δὲ τὰ ῥάκκη [14—16]

σίραιον· βραχέως (Antiph. Ath. 68 A) τὸ ἀπὸ τῆς σταφίδος ἕψημα. οἱ δὲ τὸ γλυκύ, καὶ ἡψημένον οἶνον

σὶ ῥάμφος· τὸ ⟨τί?⟩ ῥύγχος

COD. 72 θεοπρεποῦς 75 |ορος 77 σιντίς; παρὰ ? ad CINΔPΩN 84 σινδούς ⟨87 σῖνες (Lacon.)· θῖνες?⟩ 90 |άσαι 99 λίμνην 700 σινοπίσαι — σινώπιν — ἐπὶ τὸ 1 μήνω 4 cf. συρμίον 5 σίορ 7 ἐσπάργαιμος 11 σιδηροῦν 12 Conf. Σῆρα, ἱρά, σειρά, σπεῖρα 16 βραχέως post 715 σιραιόν 17 ῥύγγος

HES. 63 σιμικίνθια (Act. Ap. XIX 12)· φακιόλια, ζωνάρια, ὠράρια τῶν ἱερέων (semicinctia) 65 Σιμόεις (Ε 774)· ποταμὸς Τροίας 66 Σιμόεντι (Υ 53)· ποταμῷ Τρωάδος 69 σιμός· τυφλός (ΣΙ[Π]ΛΛΟΣ) 70 σιμοῦσι· μέμφονται 71 Σιλωάμ (Ioann. IX 7)· ἀπεσταλμένος Ad 85 πονηρῶν, βλαπτικῶν ⟨σιναρῶν⟩. οἱ δὲ 89 σίνεται (Ω 45)· βλάπτεται 91 σινιατήριον· κόσκινον ⟨510⟩ Ad 95 οἱ δὲ ἡμίονος ⟨γῖνος⟩ Ad 97 βλαπτικοί (Π 353) Ad 98 βλαπτικός (Υ 165) 14 σιραγγῶδες (Hippocr. I p. 431 K)· σαθρόν 15 σιραιοῖς (Eur. Herc. f. 446) 16 σιροῖς ⟨724⟩

†Σιρβαίονον· βρέφος ἀπὸ ξένης ἐνηνεγμένον καὶ πεπρα[γ]μένον

σίρβηνον· πόπανόν τι, ὃ παρετίθετο τῇ Ἀφροδίτῃ

Σιρέων· τῶν Σῖριν οἰκησάντων, τὴν νῦν Ἡράκλειαν [21]

σιρία· ἀσφάλεια. Λάκωνες

σίρις· ἀπαίδευτος

σιροῖς (Dem. 100, 29)· ὀρύγμασιν, ἐν οἷς κατετίθεντο τὰ σπέρματα [25]

σιρός· [ad 26]. πίθος. δεσμωτήριον

σιρούς (Eur. fr. 824)· τοὺς †σιριεῖς. οἱ δὲ τάφρους ἐσκεπασμένους [28]

σισαμίς· τὸ παρὰ τοῖς ἰατροῖς λεγόμενον σέσελι

σίσανον· τὸν ὀξίνην οἶνον

σισάριον· κοσμάριον χρυσοῦν γυναικεῖον, ὡς ἀλυσείδιον [32]

σισίλαρος· πέρδιξ. Περγαῖοι [34]

σίσιλλος· νόσημα, καθάπερ σχωληκίασις. καὶ ζῷόν τι ⟨cf. σκίλλος⟩

σισίνδιος· γέρων ⟨681⟩ [37]

σισόη· κουρὰ ποιά. Φασηλῖται

†σισογάρδοσις ἀγορᾶς. σφήγξ [40]

σισύμβρια (Ar. Av. 160)· ἄνθη

σισύμβριον (Cratin.)· Δίδυμος ἀνθύλλιόν τι. Θεόφραστος (VI 1, 1) δὲ τὸ σισύμβριον γηράσκον μεταβάλλειν. οἱ δὲ αὐτὸ ἡδυόσμου πλατυφυλλότερον [43]

σισύρα (Ar. Ran. 1459)· τὸ παχὺ ἱμάτιον ἀπὸ αἰγείων δερμάτων

σίσυρνον (Aesch. fr. 104, 26)· τὴν σισύρνην οἱ κατὰ Λιβύην τὸ ἐκ τῶν κῳδίων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον καλοῦσι. τὸ αὐτὸ καὶ σισύραι

σισυρνώδη στολήν (Soph. fr. 376)· τὸν ἐκ τῆς σισύρνης στολισμόν. διαφέρει δὲ καὶ σίσυρνα σισύρας. Σίσυρνα μὲν γὰρ χιτῶνος εἶδος, σισύρα δὲ διφθέρα, εἰς ἀμπεχόνην καὶ στρωμνὴν ἐπιτηδείως ἔχουσα, καθάπερ τὰ κῴδια καὶ αἱ μηλωταί

σίσυρνος· οὕτω καλεῖταί τις τῶν ἰατρικῶν ἐπιδέσμων

σίσυρος· ῥάμματος εἶδος

σίσυς· καὶ αὐτὴ βαίτη. οἱ δὲ εἶδός τι χλαίνης εὐτελές. ἄλλοι χιτῶνα αἴγειον χειριδωτόν

Σισυφ(ε)ίοις· Κορινθίοις, κακοῖς (Eur. Med. 404?)· ἀπὸ Σισύφου βασιλέως

Σίσυφος· ἀπατητικός, ὅτε ἐπὶ τῶν μεγάλα ἐχόντων ..... Σισύφου· ἀπατητικοῦ

σῖτα (Soph. fr. 594)· ἄρτοι, βρώματα, τροφαί

σιταρχία· τὸ εἰς ὀψώνιον διατεταγμένον δαπάνημα. ὁ δὲ τούτου ἐπιμελούμενος σίταρχος [54]

σιτηρέσιον (Dem. 48, 3 Xen. An. VI 2, 4)· ἐφόδιον

σιτήσας ⟨—ίσας⟩· θρέψας

σιτία (Ar. Eqq. 575)· δαπάνημα, βρῶμα ⟨σιτεία⟩. σιτηρέσιον

σιτίζειν· ψωμίζειν

σιτίζοντος· σῖτον παρέχοντος

σιτνίδες· θυσία τις Νύμφαις ἐπιτελουμένη [61]

σιτοδ(ε)ία (Thuc. IV 36)· λιμός, ἔνδεια σίτου

σιτοκάπηλοι· σιτοπῶλαι

σιτοχλονεῖσθαι· ὑπὸ δίψους ἐνοχλεῖσθαι. οἱ δὲ ὑπὸ δίψους †κλύεσθαι καὶ τὸ φαγεῖν

σιτόκουρος· ὁ ἄχρηστος (Menand.) καὶ μάτην τρεφόμενος

σιτομνημονεῖν· ἀντὶ τοῦ τὰ σῖτα μετρεῖν· παρόσον ἀπεγράφοντο οἱ λαμβάνοντες παρὰ τῶν δεσποτῶν τὰ τεταγμένα μέτρα

σιτοποιός (Herod. III 152 Thuc. II 78)· ἀρτοκόπος. ἡ πέπτρια

σῖτος· τροφή (ο 333)

σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασι

καὶ τόκος. καὶ ὁ μισθός

σίτου ἐκβολή (Thuc. IV 1)· ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς χλόης

σιτούμενος (Ar. Eqq. 415)· ἐσθίων

σίττα (Theocr. IV 45)· ἐπιφώνημα αἰξίν

COD. 20 τὴν τῶν εἴρην 23 σείρ· πεπαιδευμένος Cyrill. Voss. 30 ὄξυνον 38 σισοκοῦρα, ῥοιά, φασηλεῖται 41 |βια 42 ἀποδυόσμου πλατὺ φυλλοροοῦν 46 |θης — στολή — σισύρνα bis — διφθέρα 47 σισύρνος 48 γράμματος 49 σισύς 51 ὅτι — ἀπὸ ἀττικοῦ σισύφου 54 cf. ἑοιτ— 63 |πῶλοι 65 ἡ 68 τρυφή — κρεῶν οἱ δ' οἶνοι

HES. 21 Σιρηναίων λόγους (Eur. Andr. 936· ἀπατεώνων 25 σιρομάστης· λόγχη, δόρυ, ῥομφαία ⟨349. 425. 728⟩ Ad 26 ἡμίονος ⟨695⟩ 28 σιρομάστης· σκεῦός τι σιδηροῦν, ὅπερ οἱ τελῶναι πρὸς ἔρευναν ἔχουσι, λαβὴν ξυλίνην ἔχον ⟨725⟩ 32 σίσαχθοι ⟨σεισάχθειαι⟩· χρεῶν ἀποκοπαί 34 σισίλαρος· πέρδιξ 37 σίσοιν (Greg. Naz. Carm. I p. 12 D)· κάρμα Γουθικόν 40 σισορβάκος· τράχουρος ὁ ἰχθῦς ⟨983. 1023⟩ 43 σίσυννον· δόρυ ⟨588⟩ 54 σιτέσκοντο (ω 208)· ἐσιτοῦντο, ἤσθιον, ἠρίστουν 61 σιτοβολῶνες (Genes. XLI 56)· ὅρια

σίττας· ὄρνις ποιός. ἔνιοι δὲ τὸν ψιττακὸν λέγουσιν

σίττη (Hipponact. fr. LXII)· ὄρνις ποιός. οἱ δὲ δρυοκολάπτης ⟨cf. ἴττα⟩

σίττον· οἱ μὲν γλαῦκα· ἢ κίσσαν· ἢ ἱέρακα

σιττύβαι· δερματίναι στολαί. τὰ μικρὰ ἱμαντάρια

†σίφα· χωρία

σιφλόν· κακόν. ἐπίμωμον. πηρόν. αἰσχρόν. μωρόν. μωμητόν

σίφλος (Lyc. 1134)· μῶμος

σιφλῶσαι· ἀφανίσαι

σιφλοῦν· μωμᾶσθαι. αἰσχύνειν. πηροῦν. βλάπτειν

σιφλώσειεν (Ξ 242)· ἀφανίσειεν. μωμήσειεν

σίφνα· ποιὸς ἰχθῦς

σιφνιάζειν (Ar. fr. inc. CII)· καταδακτυλίζειν· διαβέβληνται γὰρ οἱ Σίφνιοι ὡς παιδικοῖς χρώμενοι· σιφνιάσαι οὖν τὸ σκιμαλίσαι

Σίφνιοι· ἀκάθαρτοι, ἀπὸ Σίφνου τῆς νήσου

σίφνον ⟨—ιν⟩· τὴν γῆν Ἀθηναῖοι (in hymnis), καὶ ἡ Δημητριακὴ σιπύα

?Σίφνιος ἀρραβών· περὶ τῶν Σιφνίων ἄτοπα διεδίδοτο, ὡς τῷ δακτύλῳ σκιμαλιζόντων. δηλοῖ οὖν τὸν διὰ δακτυλίου διδόμενον, ἐπὶ τοῦ κακοσχόλου

σιφνός· κενός

σιφνύει· κενοῖ

†σιφῶμαι· τήκομαι

σίφων· ῥυπαρὸς ἄνθρωπος, καὶ λίχνος. ἢ εἶδος θηρίου μυρμηκοειδές, καὶ ὄργανον σκόλοπι ὅμοιον, ἐν ᾧ τοὺς μαρσίππους ἐπισκοποῦσι. καὶ τῶν σταχύων καὶ τοῦ πυροῦ οἱ καυλίσκοι. καὶ οἷς οἱ κάπηλοι τὸν οἶνον ἀρύονται (Hipponact. fr. 56). καὶ ὀργανόν τι εἰς πρόεσιν ὑδάτων ἐν τοῖς ἐμπρησμοῖς

σιφώνιον· τὰ αὐτά [92. 93]

σιχθαρίς· Λιβυκαὶ ὀρχήσεις (Iuba)

σκάζει· χωλεύει, χωλαίνει

σκαιῇ (Α 501)· ἀριστερᾷ χειρί. παρὰ τὸ ἐσκιάσθαι αὐτὴν καὶ κρύπτεσθαι ὡς τὰ πολλά, παρ' ᾧ καὶ ἡ δεξιὰ παρὰ τὴν δέξιν. ἢ ὅτι ἀσθενεστέρα ἐστὶ τῆς δεξιᾶς, καὶ οἷον σκάζει, ἢ σκιά ἐστιν. ἀριστερὰ δὲ καὶ εὐώνυμος κατ' εὐφημισμὸν λέγεται

Σκαιῇσι πύλῃσιν (Χ 360)· οὕτως ὀνομαστικῶς Σκαιαῖς ἐν Ἰλίῳ, διὰ τὸ ἐξ ἀριστερῶν κεῖσθαι· ἢ διὰ τὸ σκαιὰς μάχας ἐν αὐταῖς γεγενῆσθαι· ἢ διὰ τὸ σκολιὰς εἶναι κατὰ τὴν εἰσβολήν. τὰς αὐτὰς καὶ Δαρδανίας καλεῖ

Σκαιοί (Hecataeus)· ἔθνος Θρᾴκιον. καὶ ἀμαθεῖς, καὶ ἀπαίδευτοι [99]

σκαιός (Alcm. fr. 20 al.)· δύσκολος. πονηρός, κακός. μωρός, ἀπαίδευτος, ἀμαθής. ἀπάνθρωπος, ἄδικος, τραχύς, σκληρός, ἐπαχθής, ταραχώδης. ἀριστερός (onomast.)

σκαιότης (Soph. A. 1028)· ἀναισθησία. μωρία. ταραχή [802]

σκαίρει (Theocr. IV 19)· ἅλλεται, σκιρτᾷ, πηδᾷ, τρέχει, ὀρχεῖται

†σκαιωρία· ὄρχησις, χορεία, καιρία, παιδιά (863). καὶ τὰ ὅμοια

(σκαίροντα· σκιρτῶντα παῖδα) cf. 927

σκαλαθυρμάτια (Ar. Nubb. 629)· σκαριφήματα [ad 5] [6]

σκαλαθάρβα· τύρβη, ἀπὸ τοῦ σκαλεύειν

σκαλαθαρβία· ἀκηδία

σκαλαθύρει· [ad 9] λάθρα πλησιάζει

σκαλαθύρων· ἀκολασταίνων [ad 10]

σκαλαπάζει· ῥέμβεται (822)

†σκάλατος· ὁ σκαφιτός

σκαλεύει· κινεῖ, ἀναστρέφει, ὀρύσσει

σκαληνοειδέες ὀχετοί (Hippocr. III p. 380 K)· ἔντερα

σκαληνόν (Plat. Democrit. al.)· σκολιόν, πολύγωνον. τοῦ γὰρ τριγώνου εἴδη τρία· ἰσόπλευρον ἰσοσκελὲς σκαληνόν

σκαλίς· σκαφεῖον

σκαλλίον (Aeol.)· κυλίκιον μικρόν. οἱ δὲ σκαλλόν (Philetas)

σκάλμη (Soph. fr. 558)· μάχαιρα Θρᾳκία. καὶ σιδηρολάβον δὲ αὐτήν τινες λέγουσιν

σκάλλοντες (Herod. II 14)· σκάπτοντες

σκαλοβατεῖ· κλίμακι βαίνει

σκαλοπιά (Theophr. VII 12, 3)

COD. 78 σιφλός 80 πυρεῖν 85 δημήτηρκαὶ (Poll. X 162) 86 αἰδούμενον 90 καδίσκοι — χρῶνται 96 περὶ τοῖς δεξιοῖς 804 παιδεία 5 σκαθύρματα, σκαρυφίσματα 7 cf. καλα| 10 ἀκολ. σκαλαθ| 14 σκαληνιεῖς 15 σκαλινὸν bis (cf. ἀσκαληνές) 16 σκαφίον (cf. καλίς) 18 θράκιος 20 |ταῖ 20b σκαλόπετα post σκάλοψ

HES. 92 σιχά (Ioann. IV 5)· χωρία 93 σιχαβαττεῖν ⟨σκαιοβατεῖν⟩· τὸ μετὰ σπουδῆς ἀπιέναι. οἱ δὲ τὸ κενεμβατεῖν 99 σκαιόνριον (γ 295)· χαλεπὸν ἀκρωτήριον. ἔστι γὰρ δύσβατον 802 σκαιωρούμενον· ταραττόμενον Ad 5 σκαλαύματα (rec.) 6 σκάλα· κλῖμαξ, ἀνάβασμα Ad 9 σκαλάνει. ἢ Ad 10 ὁ σκαλαύων

σκάλοψ (Ar. Ach. 879)· ἀσπάλαξ, ζῷον γεωρύχον, τυφλόν
σκαλπάζειν· ῥεμβωδῶς βαδίζειν ⟨811⟩
†σκαλτωμίζειν· λαμπυρίζειν
σκαλῶ· σκαλαβῶ ⟨—αύσω⟩
†σκαλώνια· τὰ ἀσκωρώνια καὶ †ἀκμαῖα, ἃ σκαμβὰ καὶ καμπύλα
σκάμαια· κύων
σκαμ†μάδες· πόρναι [28. 29]
σκαμβάλλει· ἀκηδί..
σκαμβάλυξ· σκαμβός, στρεβλός
σκαμβηρίζοντες· ὀλισθαίνοντες
ώ η
σκαμβίς· θερμοποτίς, λαχ ρ
σκαμβός· στρεβλός
σκάμβυκες (Aeol.)· σκόλοπες, χάρακες ⟨845⟩
Σκαμβωνίδαι (Ar. Vesp. 81)· δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς
†σκαμφυσεῖ· μεμψιμοιρεῖ, ἀγανακτεῖ
σκαμωνία (Theophr. IV 5, 1)· εἶδος βοτάνης
σκάναμα· τόπος πρὸς τὸ εὖ στιβάσασθαι
†σκανα...ντα· ἐπιχαλκ.. παρὰ (fr. 93) Σωφρονίωσκανὰς πορεύσῃ ἐν τῇ ἀσπίδι. Καλλίας δὲ σκεῦος
σκανδάληθρ' ἱστάς (Ar. Ach. 687) καὶ σκάνδαλον· τὸ ἐν ταῖς μυάγραις
σκάνδαλος· ἐμποδισμός
Σκάνδεια· χωρίον ἢ πόλις (K 268?). καὶ εἶδος περικεφαλαίας
σκάνδιξ (Ar. Ach. 378)· λάχανον ἄγριον, παρὸ καὶ σκανδικοπώλην τὸν Εὐριπίδην λέγουσιν, ἐπειδὴ λαχανοπωλητρίας υἱὸν αὐτὸν εἶναί φασι
σκάνδυκες· σκόλοπες, χάρακες ⟨835⟩
σκανεύεσθαι· ἐπαρι(σ)τερεύεσθαι
σκάνθαν· κράββατον
σκάνιξ· ἐπαρίστερα
†σκάνος· αἰτία. κώλυμα
σκαπανεύς (Lycoph. 652)· σκαφεύς
σκαπάνη (Theophr. CP. III 25)· σκαφε(ῖ)ον. ὀρύγιον. δίκελ(λ)α
σκαπάνιον· ἡ βακτηρία. ἄλλοι σκίπωνα
σκάπαρδος· ὁ ταραχώδης. καὶ ἀνάγωγος
σκαπέρδα· ἐν τοῖς Διονυσίοις ἀγομένη πηγνυμένης δοκοῦ ἀνδρομήκους καὶ τετρημένης διεῖρται διὰ ...... σχοινίον· καὶ δύο οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀντίους ἀλλήλοι(ς) τοὺς νώτους ἔχοντες ..... καὶ πᾶν τὸ δυσχερὲς σκαπέρδα λέγεται καὶ ὁ πάσχων σκαπέρδης
σκαπερδεῦσαι (Hipponact. fr. 1)· λοιδορῆσαι
σκάπετος· τάφρος. ἄλλοι τάφος
σκᾶπος· κλάδος. καὶ ἄνεμος ποιός
σκάπτει (Eur. H. f. 999)· ὀρύττει
σκάραιβον· αἱμοποιόν
σκαρδαμύττειν (Eur. Cycl. 626)· τὸ πυκνῶς καταμύειν καὶ ἀναβλέπειν τοῖς ὄμμασι
σκαρθμοί· κινητοί ⟨ad εὔσκαρθμοι⟩. σκαρισμοί
σκαρθμοῖς· κινήσεσι. δρόμοις. κρηπῖσι. λακτισμοῖς. καὶ υἱὸς Τεύκρου ἀναγράφεται
σκαρία· παιδιά ⟨804⟩
σκαρίδες· εἶδος ἑλμίνθων
σκαρίζεται· ταράττεται. βράζει
σκαριφᾶσθαι· ξύειν. σκάπτειν. γράφειν. ὅθεν καὶ ὁ (σ)κάριφος
σκάριφος· ξέσις. γραφή. μίμησις ἀκριβὴς τύπου
σκάρκη· Θρᾳκιστὶ ἀργύρια
σκαρπαδεῦσαι· κρῖναι ⟨855⟩
σκάρτας (Dor.)· ταχύς [Ad 70]
σκαρφᾶσθαι· σκεδάννυσθαι ⟨σκαρι—⟩ [72]
†σκαρφνής· ἰσχυρός
σκαρφῶν· εἶδος καμίνου ἐν τῷ Μεταλλικῷ
σκάφαι· ὀψοπλύνια
σκάφαλος· ἀντλητήρ [77]
σκαφηφόροι (Theophr.)· οἱ μέτοικοι οὕτως ἐκαλοῦντο· σκάφας γὰρ ἔφερον ἐν τοῖς Παναθηναίοις, ἵνα ὡς εὖνοι ἀριθμῶνται μετέχοντες τῶν θυσιῶν
σκαφίον (Arissoph. p. 1002)· πτύον. καὶ εἶδος κουρᾶς τῆς κεφαλῆς, ὃ κείρεσθαί φασι τὰς ἑταιρευ[ν]ούσας· εἶναι δὲ περιτρόχαλον. καὶ ἰατρικὸν ἐπίδεσμον
σκάφος· πλοιάριον
σκαφώρη· ἡ ἀλώπηξ [82]

πό
COD. 21 σκαλα| ῥεμβαδῶς 33 θερμότις 38 σκαμονία 41 σκανδαλοθρίστας 43 σκα...α 45 σκανδυνες 52 σκήπωνα 53 cf. καπαρδ— 54 διήρηται — σκάπερδα 56 cf. καπ— 57 σκάπος 63 παιδία 64 cf. ἀσκ— 67 τόπου 68 θράικης τὸ ἄγριον 78 εὖνοι — μετέρχοντες

HES. 28 σκάμματα· ἀγῶνες, στάδια 29 Σκάμανδρος· ποταμός, ὃς καὶ Ξάνθος καλεῖται Ad 70 οἱ δὲ σκάτας 72 Σκάρφη (B 532)· πόλις Λοκρίδος 77 σκαφίδες (ι 223)· ποιμενικὰ ἀγγεῖα 82 σκεδάζει ⟨rec.⟩· σκορπίζει. ἀθετεῖ. ταράττει. †ἐγχέει. καταργεῖ

σκεθρόν (cf. Eur. fr. 88 Hippocr. II p. 630 K) ἀκριβές [84—87]
†σκειράξαι· κρεωφαγῆσαι [89]
†σκειραφεῖν· κακοπραγμονεῖν [91]
σκειρόν· [ad 92] σκληρόν ⟨962⟩
σκεῖρος· ῥύπος ⟨σκῖρα⟩. καὶ ὁ δριμὺς τυρός. καὶ ἄλσος καὶ δρυμός (Aristarch. Ψ 331). Φιλητᾶς δὲ τὴν ῥυπώδη γῆν
σκείρων (Aristot. 973, 19)· ἀργέστης λέγεται. δοκεῖ δὲ ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν καταπνεῖν
σκειρώσασθαι· σκληροῦσθαι ⟨1030⟩
σκέλεαι (Critias Poll. VII 59)· τὰ τῶν σκελῶν σκεπάσματα. Πάρθοι σαράβαρα ⟨q. v.⟩
σκελέεσθαι· ἄγαν σκληρῶς διακεῖσθαι
Σκελερδεία· Ἄνθεια ἡ νῆσος
σκελετά· σκίλλα
σκέλεται· ξηραίνει, ἰσχναίνει
σκέλεφερ· βόλου ὄνομα. Λάκωνες
?σκέλισμα· τὸ δείμνημα
σκελήπερον· νήπιον. Ἀρχίλοχος (fr. 192)
σκελίδες (Ar. Eqq. 362)· τὰ περιμήκη τμήματα
σκέλισμα· δρόμημα
σκελλόν· διεστραμμένον
?σκελλόμενα· σκελετευόμενα
?σκελίς· τὸ ἀπὸ τῆς ῥάχεως ἕως τοῦ ὑπογαστρίου
σκελοῖν (Ar. Pac. 241 Eur. Cycl. 182)· ποδῶν
σκέλος· τάττεται ἐπὶ τοῦ φορτικοῦ. καὶ μέρος τι τῆς νεώς
σκελοῦνται· σκελετισθήσονται
σκέμμα (Plat. Civ. 435 C)· διάνοια
σκέπαρνον (ι 391)· τὸν ἀμφίστομον πέλεκυν
σκέπαρνον (Hippocr. 742 F)· ἐπιδέσμου ἰατρικοῦ ὄνομα
σκέπας (η 282)· σκέπη. ὑποδοχή
σκεπάσθην· θερμανθῆναι
σκέπη· σκέπασμα
σκεπινός· ἰχθῦς ποιός (Dorio)
σκεπόωσι (ν 99)· σκέπωσι. παρέχωσιν
σκέπτετο (Π 361)· ἀπεκρούετο. ἐφυλάσσετο, παρετήρει, περιεβλέπετο
†σκεραός· οἰδός
σκέραφος· λοιδορία. βλασφημία
?σκέρβολον· λοίδορον. ἀπατεῶνα (Callim. fr. CCLXXXI)
σκέρβολλε· λοιδόρει
σκερβόλλει· ἀπατᾷ
σκέρβολος· λοίδορος. καὶ τὰ ὅμοια [927]
σκερός· αἰδοιολείκτης
σκερολίγγες· λαικασταί. ἢ ὠπισταί
σκεύακας· εὐωνύμους
σκευή· ὅπλισις, στολή
σκευοποιούς (Com.)· τοὺς τὰ πρόσωπα ποιοῦντας
σκεῦος· ἀγγεῖον ἅπαν. καὶ τὸ σκευοῦσθαι ἑτοιμάζεσθαι
σκευώρημα (Dem. 955, 3. 1035, 13)· πλάσμα. κακουργία. κατασκευή. τὸ γινόμενον κατασκεύασμα εἰς βλάβην
σκευωρία (Philemo)· κατασκευή
σκεψάμενος (μ 247)· ἀποβλέψας
σκέψομαι (Menander)· θεωρήσω
σκέψις (Plat. Legg. 636 D)· θεωρία
σκηκός· πόας εἶδος. καὶ ζώου ⟨σκίγκος⟩
σκήλειεν· σκελετεύσειεν. ξηραίνειεν. καύσειεν (Ψ 191 ?)
σκῆλαι· ξηρᾶναι
σκηνάς (Menand.)· καταγωγάς, οἰκήματα
σκῆν· ὅ τινες μὲν ψυχήν, τινὲς δὲ φάλαιναν
σκηνή· ἡ ἀπὸ ξύλων ἢ περιβολαίων οἰκία [45—47]
σκηνῶντες (Xen. KH IV 2, 11)· σύσκηνοι. λέγονται δὲ καὶ σκηνωταί
σκηνωταί· συσκηνοῦντες

COD. 83 cf. σκιερὸν 93 πυρρώδη 94 σκειρών· ἄργη τίς 98 ἀνθία 904 cf. σχελίδες 9 σκελῶν 11 |ασθήσονται 16 |ᾶσθαι ⟨18 σκεπανός Oppian. Ἁλ. I 106⟩ 20 σκέπετο ⟨22 cf. κερ— et σχερ—⟩ 25 σκερβολεῖ 26 λοῖδος 31 σκεύη, ὅπλησις 34 |ώριμα 43 σκήνωμα papilio Glossae 48 σκηνόντες — λέγεται — |ταίς 49 συγσκ|

HES. 84 σκεῖρα· ἑορτὴ Ἀθήνησιν· ἀρείονος. ἢ χωρία ὕλην ἔχοντα εὐθετοῦσαν εἰς φρύγανα ⟨cf. σκι—⟩ 85 σκειράφιον (Moer. 343)· τὸ κυβευτήριον, ἴσως διὰ τὸ ἐν σκειρῷ τὴν διατριβὴν ἔχειν (Theopomp. Harp. 168, 17) 86 Σκειρὰς Ἀθηνᾶ· Σκειρ.. φασὶ τὸν Ποσειδῶνος υἱόν, γήμαντα Σαλαμῖνα τὴν Ἀσωποῦ ⟨cf. Σκι—⟩ 87 Σκειρίτης (Thuc. V 67)· λόχος οὕτω καλούμενος ὁ προκινδυνεύων. ἦν δὲ Ἀρκαδικός 89 σκείρατες· οἱ προύνικοι. καὶ κυβευταί 91 Σκειρόμαντις· ὁ ἐπὶ Σκείρωσι μαντευόμενος. τόπος δὲ ἦν οὗτος, ὅθεν τοὺς οἰωνοὺς ἔβλεπον Ad 92 λατύπην ⟨ad σκύρος⟩. ἢ 927 σκερρὸν ὄντα· σκιρτῶντα παῖδα 45 σκῆνος· σῶμα (Sapient. IX 15). [ἢ σκῆλος.] ἢ πάθος ἐν μελίσσαις, ὅταν ἐν τῷ σμήνει γένηται σκώληξ ⟨σκλῆρος⟩ 46 σκήνους (II Cor. V 1)· οἰκητηρίου 47 σκήνωμα (LXX)· οἴκημα, οἶκος, τόπος

σκηπάνιον (Callim. Suid.)· βακτηρία. ἢ σκῆπτρον [51]

σκηπηΐον· πτύον

σκηπήνιον· βακτηρία. τρίαινα. βάκτρον. κηρύκ(ε)ιον. ῥάβδος

σκήπτεται (Lysiae 166, 34)· προφασίζεται

σκήπτοιτο· προφασίζοιτο

σκηπτός (Xen. An. III 1, 11)· κεραυνὸς ἄνωθεν διάπυρος [56. 57]

σκῆπτρον (Α 28)· κυρίως μὲν πᾶσα ῥάβδος· ἀπὸ τοῦ σκηρίπτεσθαι ἐπ' αὐτῇ, ὅ ἐστιν ἐπερείδεσθαι. καὶ τὸ βασιλικὸν δὲ σύμβολον [59]

σκηριπτόμενος· ἐπερειδόμενος, στηριζόμενος, ἐπαναπαυόμενος ῥάβδῳ (non λ 595) [ad 60] [61]

σκηρόν· σκληρόν. τ(ρ)αχύ (892)

σκῆψαι· πεσεῖν

σκήψας· προφασίσας

σκῆψις· πρόφασις

σκιά· σκίασις, ἐπιφάνεια τοῦ χρώματος ἀντίμορφος

σκιαγραφίαν (Plat. Civ. 365 C)· τὴν σκηνογραφίαν οὕτω λέγουσιν. ἐλέγετο δέ τις καὶ Ἀπολλόδωρος ζωγράφος *σκιογράφος* ἀντὶ τοῦ σκηνογράφος. οὗτος δὲ καὶ πῖλον ἐφόρει ὀρθόν. καὶ ἐν τοῖς ἔργοις ἐπιγράφεται· *μωμήσεταί τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται*

σκιαγράφος· ὁ Ἀπολλόδωρος

σκιαδεύς, τινὲς δὲ *σκίαινα*· εἶδος ἰχθύος (Ar. HA. VIII 19)

σκιάδεια (Demetr. Ath. 141 F)· σκηνοπήγια. ἔστι δὲ τόπος, ἐν ᾧ τὰ μειράκια ἐκαθέζετο

σκιάδειον (Ar. Th. 823)· σκηνή. καμελαύκιον (985)

σκιάζει (Soph. fr. 703)· σκεπάζει

Σκίαθος (Simonid. fr. 212 Dem. 49, 4)· νῆσος Κυκλάδων

Σκιάποδες (Ctesias)· οἱ ἐν Λιβύῃ πλατεῖς ἔχουσι τοὺς πόδας, καὶ ποιοῦσι σκιὰν αὑτοῖς ἐν καύματι

Σκιάπους (Hecataeus)· ἔθνος περὶ τὴν Αἰθιοπίαν πλατύπουν

Σκιάρα· ἡ Κεφαληνία

σκιάς· ἡ ἀναδενδράς. καὶ σκηνὴ ὠροφωμένη. καὶ τὸ θολῶδες σκιάδ(ε)ιον, ἐν ᾧ ὁ Διόνυσος κάθηται. καὶ τὸ πρυτανεῖον. καὶ κλάδοι εὐμεγέθεις *σκιάδες* λέγονται. καὶ ἡ τοῦ σώματος σκιά, ὅθεν καὶ τὰς ὥρας ἐτεκμαίροντο

†*σκιδαρόν*· ἀραιόν

σκίδναται (Λ 308)· διασκεδάννυται, σκορπίζεται, χωρίζεται

σκίδνανται· διασκορπίζονται

σκιδναμένου· διασκορπιζομένου

σκιερόν (υ 378?)· κατάσκιον. [ad 82] εὔσκιον, ἢ σκιὰν ἔχον

σκιθακός· ἰχθὺς ὁ καὶ τράχουρος (740. 1023)

σκίλλα· σχαμμωνία, θανατηφόρος μυῶν [85]

σκίλλος· ἰκτῖνος

†*σκίλλωνται*· ἐδάνυνται [88]

σκιμβάζει· χωλεύει

σκιμβασμός· φιλήματος εἶδος

σκιμβάδες· ὕλη εὔθετος εἰς τοίχων ἐπίθεσιν, σκέπης χάριν

σκιμβόλος· ἠλίθιος

σκιμβός· χωλός

σκίμποδα (Ar. Nubb. 254)· κράββατον

σκιμπόδιον (Philemo)· εὐτελὲς κλινίδιον μονόκοιτον

σκιμπόδων· κραββάτων

σκίμπους· κράββατος

σκίμπτει· σκίμπεται. χαλεπαίνει. ἐρείδεται. ἐπιπίπτει

σκίμπτεσθαι· τὰ αὐτά

σκίμψαι· ἐμπαγῆναι [ad 1000]. ἐμπελασθῆναι (Apoll. lex. 142, 21) [1—3]

σκιμφθῇ (Hippocr. π. ν. I p. 135, 25)· ἐγγίσῃ. προσπελασθῇ

σκίμψαιτο· †ἐλάβοιτο

σκίμψασθαι· ἐρείσασθαι. †πλῆξαι. ἐκπ[λ]αγῆναι

σκίνακες· ἐπὶ τῶν λαγωῶν (cf. Nic. Ther. 577)

COD. 52 cf. σκαφίον 55 διὰ πυρός 64 *σκῆψας* 67 πηλόν 70 *σκιαδία*, σκηνοπηγία 71 *σκιάδιον*, σκηνίκωμα. λαύκιον 77 ὠροφο] σκιάδαι 89 cf. κιμ— ὀκιμ— 93 χολός 95 μονοκοίτιον 1004 ἐγγίσει, προσπελάσει

HES. 51 *σκηπανίῳ* (Ν 59)· τὰ αὐτά 56 *σκηπτοῦχοι* (Β 86)· βασιλεῖς 57 ....· σκηπτροφόρος *βασιλεύς* (Α 279) 59 *σκηρίπτεσθαι* (ρ 196)· ἐπερείδεσθαι ῥάβδῳ, ἢ ἄλλῳ τινί Ad 60 τὸν ἐπερείδεσθαί τινι λόγῳ, *σκήπτεσθαι* προφασιζόμενον 61 *σκηριπτούμενος*· τὰ αὐτά Ad 82 ἀκρι(βές) ⟨ad σκεθρόν⟩ 85 *σκιλλεῖον*· σκιάδιον ⟨971⟩ 88 *σκιμαλίσαι*· καταδακτυλίσαι ⟨Moer. p. 360⟩ Ad 1000 ἐκπλαγῆναι 1 *σκιμπτύει*· χαλεπαίνει. ἐρείδεται. ἐπιπίπτει 2 *σκίμπτεσθαι*· τὰ αὐτά 3 *σκίμψαι*· ἐμπαγῆναι. ἐκπλαγῆναι

σκινδάλαμος· σκόλοψ. τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ σχινδάλαμος. ἄλλοι σκινδαλμός (Ar. Nub. 130)
σκινδαρεύεσθαι· κακοσχολεύεσθαι, δακτυλίζεσθαι, σκιμαλίζεσθαι
σκινδαρίσαι· τὰ αὐτά
σκινδάρ(ε)ιος· ὄρχησις οὕτω καλουμένη
σκίνδαροι· τὰ προσκυνήματα ⟨616⟩
σκίνδαρος· ἡ ἐπανάστασις νυκτὸς ἀφροδισίων ἕνεκα
σκινθαρίζειν, ἔνιοι σκα(νθα)ρίζειν· τὸ γὰρ τῷ μέσῳ δακτύλῳ τὴν μυκτῆρα παίειν δηλοῖ, ὡς Δίδυμος
σκινθίζεται· λακτίζεται ⟨1141. 1178⟩
σκιοειδέα (Ar. Av. 686)· σκιοειδῆ
σκιόεν· σκιερόν, μέλαν. βαθύ
σκιόεντα (Hom.)· σύσκια. σκοτεινά. ὑψηλά. ἢ τὰ μεγάλην σκιὰν ποιοῦντα
σκίουρος· ζῷον, ὁ καὶ καμψίουρος. ἄλλοι ἵππουρος
σκίπει· νύσσει ⟨1043⟩
σκιπός· σκνιφός. ὁ μικρολόγος ⟨1042⟩
σκίπων· βακτηρία, ῥάβδος
σκίρθακος· ἰχθὺς ὁ καὶ τράχουρος ⟨740. 983⟩ [24]
(σκίρα· ἑορτὴ Ἀθήνησιν (Ar. Eccl. 18). †ἀρειόνος. ἢ χωρία ὕλην ἔχοντα εὐθετοῦσαν εἰς φρύγανα ⟨ad σκῖρα⟩ cf. 884)
(σκιρὰς Ἀθηνᾶ· Σκίρου φασὶ τὸν Ποσειδῶνος υἱόν, γήμαντα Σαλαμῖνα τὴν Ἀσώπου. cf. 886)
(†σκίρατες ⟨—φες?⟩· οἱ προύνικοι, καὶ κυβευταί cf. 889)
σκιρεῖται ⟨Σκιρῖται⟩
σκιρός ⟨σκῦρος⟩· ἐστὶν ἡ λατύπη
(Σκιρίτης (Thuc. V 67) λόχος οὕτω καλούμενος ὁ προκινδυνεύων. ἦν δὲ Ἀρκαδικός. cf. 887)
(σκιρόμαντις· ὁ ἐπὶ Σκίρῳ μαντευόμενος. τόπος δὲ ἦν οὗτος, ὅθεν τοὺς οἰωνοὺς ἔβλεπον. cf. 891)
σκιροφόρια· ὄνομα ἑορτῆς
σκιρτᾷ (Plat. Legg. 716 B)· ἅλλεται, κινεῖται, ὀρχεῖται, τρέχει, ἀναστρέφεται
σκίρτησις· ἰσχύς, δύναμις. καὶ τὰ ὅμοια
σκιρ(ω)θῶσι (Hippocr. 658, 45)· σκληρυνθῶσιν ⟨1187⟩
σκιρώσασθαι· ἀπο(σ)κληροῦσθαι ⟨895⟩
σκίταλοι (Ar. Eqq. 643)· ἀπὸ τῶν ἀφροδισίων καὶ τῆς προυνικίας τῆς νυκτερινῆς θεούς τινας ἐσχημάτισεν. Θέων δέ φησι πεπλάσθαι τοὔνομα
†σκιτυπίαι· σκηναί
σκιφίας (Epicharm. fr. 29)· εἶδος ἰχθύος
σκιφίζει· ξιφίζει. ἔστι δὲ σχῆμα μαχαιρικῆς ὀρχήσεως
σκιφίνιον· πλέγμα ἐκ φοίνικος
σκίφος· ξίφος. οἱ μὲν τὸ ἐγχειρίδιον, ἄλλοι ἐπὶ τοῦ αἰδοίου
σκιφύδρια (Epicharm. fr. 23)· εἶδος κογχυλίου
σκίψαι· ὀκλάσαι. Ἀχαιοί [39]
σκλῆρος· νόσημά τι ἀραχνίδων ἐν τοῖς σμήνεσι, πρὸς τὸ σήπεσθαι τὰ κηρία (Ar. HA. IX 40)
σκληφροί (Theopomp. com. p. 813)· οἱ ἰσχνοὶ καὶ λεπτοὶ τοῖς σώμασι
σκνιπόν· μικρολόγον ⟨1021⟩
σκνίπτειν· νύσσειν ⟨1020⟩. †καινοτομεῖν
†σκνιφ..· ἄκρα ἡμέρας καὶ ἑσπέρας †λεῖοι
σκνιφόν· ἀμυδρὸν βλέπον (Poll. II 65). Ἀττικοὶ γὰρ καὶ τὸ σκότος σκνίφος λέγουσι
σκνίψ (Strattid. fr. XII p. 790)· ζῷον χλωρόν τε καὶ τετράπτερον
†σκοβαδές· ἔδεσμά τι
†σκογχούλας· γογγυσμούς. τονθρυσμούς
σκοιά· σκοτεινά. τινὲς †κολόροβοι
σκοΐδιον· σκιάδ(ε)ιον
σκοῖδος· ἀρχή τις παρὰ Μακεδόσι τεταγμένη ἐπὶ τῶν δικαστηρίων. Ἡ λέξις κεῖται ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς Ἀλεξάνδρου [52]
σκοιόν· ἰσχυρόν. δασύ. μαλακόν. βαθύ. μέγα. χλωρόν. ποικίλον. σύσκιον
σκοῖπος· ἡ ἐξοχὴ τῶν ξύλων, ἐφ' ὧν εἰσιν οἱ κέραμοι ⟨77⟩
σκοίψ· φώρα
σκόλεφραι· κατακεκαυμέναι τὰς τρίχας ⟨1068⟩
σκόλια· τὴν παροίνιον ᾠδὴν οὕτως ἔλεγον, οὐ διὰ τὸν τῆς μελοποιΐας τρόπον, ὅτι σκολιὸς ἦν, ἀλλ' ὅτι οὐχ ἅπαντες ᾖδον αὐτά, ἀλλὰ μόνοι οἱ συνετοί
σκολιά (Plat. Theaet. 194 B)· σκαμβά, οὐκ

COD. 10 |ρῆσαι 18 σύσκηνα 23 τραχοῦρος 26 σκιροφορειά 31 θεῶν — τοῦ νόμου 40 σκληρός; cf. κλῆρος. σκῆνος ⟨48 σκονθύλας?⟩ 51 Menand. fr. IX p. 151 57 σκολεία

HES. 24 σκίπωνι χειρός (Eur. Hec. 65)· βακτηρία χειρός 39 σκληραγωγία· ἄσκησις. παρὰ τὸ σκληρῶς ἄγεσθαι 52 σκοίθης· διάβολος. Ἀττικοί. λάλος, στωμύλος ⟨1315 et φοίθης⟩

ὀρθά. ἄδικα. δυσχερῆ. ἐπικαμπῆ. ἄνισα. δύσκολα

†σκολλέ· σκυμμόν

σκόλλυς (Alcm. fr. 35)· κορυφὴ ἡ καταλελειμμένη τῶν τριχῶν. τινὲς δὲ μαλλόν, πλόκαμον

σκολοῖς· δρεπάνοις ⟨1211⟩

σκολόπαξ (Arist. HA. IX 8)· ὄρνις ποιός [63]

σκολόπενδρα (Ar. HA. I 5)· ζῶον καὶ ἐνάλιον καὶ χερσαῖον [65]

σκόλοπες· ὀρθὰ καὶ ὀξέα ξύλα, στ(αυ)ροί, χάρακες [67]

σκολοφρή· κατακεκαυμένη ⟨1056⟩

σκόλοφρον· θρανίον

†σκολοβρᾶ· χαλεπαίνει ⟨1074. 1079⟩

σκόλοψ· ξύλον ὀξυμμένον

σκόλοψιν ὡς ὀπτῶσιν· τὸ γὰρ παλαιὸν τοὺς κακουργοῦντας ἀνεσκολόπιζον, ὀξύνοντες ξύλον (καὶ) δια(τείνοντες) τῆς ῥαχέως καὶ τοῦ νώτου, καθάπερ τοὺς ὀπτωμένους ἰχθῦς ἐπὶ ὀβελίσκων

σκόλυβος· ὁ ἐσθιόμενος βολβός

σκολύβρα· ἡ σκυθρωπή ⟨1070. 1079⟩

σκολύθρια (Plat. Euthyd. 278 B)· ταπεινὰ διφρία. ὑποπόδια

σκολύθρων· ταπεινῶν. ἀπὸ σκολύθρων δίφρων

σκόλυμος (Hesiod. opp. 580)· λάχανον ἄγριον ἀκανθῶδες

σκολύπτειν· ἐκτίλλειν. κολούειν. (σπαράττειν)

σκολύφρα· σκυθρωπή. σκληρά. ἐργώδης. δυσχερής

σκολύψαι· κολοῦσαι, κολοβῶσαι

σκομβρίδες· ἰχθύες

σκομβρίσαι· γογγύσαι. καὶ παιδιᾶς ἀσελγοῦς εἶδος (Iuba)

Σκόμβροι· Θρᾴκιον ἔθνος

†σκονδάμνα· ῥάφανος

†σκόνδρον· δρυπτόν. ἢ δρύπτει

σκόνυζα (Pherecr. fr. LI p. 353)· ἡ κόνυζα. ἔστι δὲ φυτὸν †ἄφυλλον ἱκανῶς, καὶ στιβάδας ἐξ αὐτῆς ἐποίουν, καὶ ταῖς οἰκίαις στεγάσματα ἐπέβαλλον

σκοπεῖσθαι· ὁρᾶσθαι

σκόπελος· ὑψηλὸς τόπος, ἡ πέτρα, ἡ ἀκρώρεια, ἀφ' ἧς ἔστι σκοπεῖν τὰ κύκλῳ. καὶ ἐξέχουσα εἰς θάλασσαν πέτρα. οἱ δὲ ἀκρόπολις [89. 90]

σκοπή· ἄποψις

σκοπήσεις· σκέψεις [93. 94]

σκοπιαί (Eur. Phoen. 223)· ἀκρώρειαι, ὑψηλοὶ τόποι

σκοπιή· ὑψηλὸς τόπος, ἀφ' οὗ ἔστιν ἰδεῖν καὶ περισκέψασθαι

σκοπιωροῦνται· ‚κατὰ ....‘ (Ar. Vesp. 361)

σκοπός (K 324)·

σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσσομαι [99. 1100]

σκοπῶν (Soph. OT. 68)· σκεπτόμενος, ἐνθυμούμενος

σκορακίζει· εἰς ἔρημον πέμπει, καὶ ἀρᾶται. ἀπὸ τοῦ εἰς κόρακας πέμπειν, τὸ ἐκφαυλίζειν

σκορακισμός· χλευασμός. ἀπάτη. ὕβρις, φαυλισμός, ἀποδοκιμασία

σκορδάζειν· σπᾶσθαι

σκορδαμυκτεῖ (Dor.)· πυκνὰ κλείει καὶ ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς

σκορδινᾶσθαι (Ar. Vesp. 642)· τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν καὶ στρέφεσθαι μετὰ χάσμης. γίνεται δὲ τοῦτο περὶ τοὺς ἐγειρομένους ἐξ ὕπνου, ὅταν χασμώδεις ὄντες ἐκτείνωσι τὰς χεῖρας. ὅπερ καὶ περὶ τοὺς ἄλλως πως βασανιζομένους καὶ διαστρεφομένους ἔξω μελῶν γίνεται

σκόρδυλ.., θαλάσσιος ἰχθῦς. ἔνιοι κορδύλη

σκορδύλη (Ar. HA. VI 17)· ζῶόν τι τῶν τελματιαίων, ἐμφερὲς καλαβώτῃ

σκόρθοι· τόρνοι †σκορωβροί

σκόρνος· κόρνος, μυρσίνη τὸ φυτόν

COD. ⟨59 σκόλλε· σκύλλε (Cyprii)⟩ 60 σκολλύς — μᾶλλον 66 ὀρθέα 71 ὀξιμον 72 ὀπτωσιν Post 80] σπαράττειν, ἐκτίλλειν ⟨86 εὔφυλλον?⟩ 91 σκόπη 97. 98 κα-
ε
τάσκοπος — ἀλλοιόσκοπος ἔσομαι 1105 σκαρδ— κλαίει 6 π φυ τὰ — ὅτε — ἄλλους πῶς 8 τελματέων

HES. 63 σκόλοπες (M 63)· ὀξέα ξύλα ὀρθά 65 σκολοπώνυμον· τὸν στ(αυ)ρώσιμον, ἀπὸ τῶν σκολόπων 67 σκόλος· ἀκάνθης εἶδος ⟨1212⟩ 89 σκόπες· ὀρνέου γένος ⟨σκῶπες⟩ 90 σκοπεύει (Prov. V 21)· ἰχνεύει. ἐπιτηρεῖ 93 σκοπιαζέμεναι (K 40)· κατασκοπεῖν 94 σκοπιάζων· ἀποσκέπων (Ξ 58)· σκεπτόμενος 99 σκοπός (Levit. XXVI 1)· τύπος 1100 σκοπεῖ ⟨σκώπτει⟩· χλευάζει, διαπαίζει, καταπαίζει, μέμφεται ⟨1219⟩

σκορόβυλος· κάνθαρος
σκόροδα (Eupol. fr. V p. 550)· τόπος ἐν ᾧ τὰ σκόροδα φύεται [Ad 12]
σκοροδίσαι (Ar. Eqq. 494)· τὸ πρὸ τῆς μάχης σκορόδοις ἀνατρῖψαι τοὺς ἀλεκτρυόνας
(σκόροδοι· τόρμοι) cf. ἐσκόροδοι
σκοροδοῦν (Com. an. CCCXCVII)· συνουσιάζειν ⟨1272. 71⟩
σκορπίος· τὸ ἄστρον. καὶ τὸ χερσαῖον ἑρπετόν. καὶ θαλάσσιος ἰχθῦς (Mnesimach. p. 570). καὶ πόα, ἣν ἔνιοι σκορπίουρον (Theophr. IX 19)
σκο(ρ)πίος ὀκτώπους· παροιμία· σκορπίον ὀκτώπουν ἐγείρεις (gl. ο 504)
σκορπιοῦται· ἀγριαίνεται, ἐρεθίζεται
σκορπίωσ(αι)· ὡς θηρίον τραχύνου, ὀργίζου
σκοταῖον· ὅταν συσκοτάσῃ, ἡ σκοτία
σκοταρία· ζόφος. Ἀχαιοί
σκοτίας· δραπέτης
σκοτεύει· δραπετεύει [23]
σκοτία· μέρος τι παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι προσαγορευόμενον τριγλύφου. καὶ Ἀφροδίτης Σκοτιᾶς ἱερὸν κατ' Αἴγυπτον (EM. 543, 49)
σκότιος (Callim. fr. CVIII 3 CLXX)· νόθος, ὁ λάθρα γεννηθεὶς τῶν γονέων τῆς κόρης. τοὺς γὰρ μὴ ἐκ φανερᾶς, λαθραίας δὲ μίξεως γεγονότας σκοτίους ἐκάλουν, ἔνιοι παρθενίους, ἄλλοι χοριναίους· καθάπερ Μαρσύας ἐν τῇ α'
σκοτοδινιᾷ· σκοτοῦται
σκοτοδινιάσας· μετὰ σκότους ὀφθαλμῶν συστραφείς, ὅ ἐστιν ἰλιγγιάσας
σκοτοιβόρον· συννεφές, σκοτεινόν
σκοτόμαινα· Ἀττικὸν τὸ οὕτω λέγειν
σκοτομήνη· βαθεῖα νύξ, ἡ ἀσέληνος
σκοτομηνία· σκότος σελήνης
σκοτομήνιος (ξ 457)· ἀσέληνος νύξ
σκότος· ὄλεθρος, θάνατος
σκότος ὄσσε κάλυψε (Φ 181)· θάνατος κατέσχεν
σκοῦλαι (Lacon.)· κνῆσαι

σκύβα· λάχανον ἡ λαψάνη. τινὲς δὲ σκοῦβα [37]
σκυβαλίζεται· ἐξουθενεῖται, παρα(ρ)ρίπτεται, ἀποδοκιμάζεται
σκυβαλισμός· ἐκφαύλισμα, καὶ τὸ ἀδόκιμον. ἐκ μεταφορᾶς τῶν σκυβάλων τῶν ἀχύρων
σκυδά· σκιά. Εὔκλος
σκυδίζει· λακτίζει ⟨1015. 1178⟩
σκυδικαί· Πολέμων (fr. XCVI) παρὰ Ἑρμοδώρῳ γεγράφθαι φησί· ὑποδήματα δὲ φορεῖν τὴν ἐλευθέρην σκυθικὰς λευκὰς καὶ μασθλητίνας
σκυδμαίνειν· σκυθρωπάζειν, νεμεσᾶν, ὀργίζεσθαι
σκύθμαινος· σκυθρωπός [45]
(σκυδμανεῖς· θυμωθῇς) 1174
σκύζει· λυπεῖ. [ὀργίζεται
σκύζεσθαι (Ω 113)· χολοῦσθαι, θυμοῦσθαι, σκυθρωπάζειν
σκύζης (Com. an. CLXXVII)· παρὰ Φιλητᾷ· παύσω σε τῆς σκύζης. ἀντὶ τοῦ τῆς κάπρας
σκυζομένη· λυπουμένη [ad 49]
σκύζουσιν· ἡσυχῇ ὑποφθέγγονται, ὥσπερ κύνες
Σκύθαι· οὕτω τι τῶν γενεῶν ἐλέγετο
Σκύθης ὄνειον δαῖτα· παροιμία [ad 52]
Σκυθιάς (Nicanor)· οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Δῆλος
Σκυθικά (Alc. fr. 104)· ὑποδήματα ποιά
Σκυθικὸν ξύλον (Sapph. fr. 167)· τὴν διάπυρον. ἔνιοι τὴν θαψίαν
Σκυθικός· Κρατῖνος (fr. LXV) Σκυθικὸν ἔφη τὴν Ἱππόνικον, διὰ τὸ πυρρὸν εἶναι. καὶ ᾧ ξανθίζονται αἱ γυναῖκες καὶ βάπτουσι τὰ ἔρια
σκυθιστὶ χειρόμακτρον (Soph. fr. 429)· οἱ Σκύθαι τῶν λαμβανομένων †πόλων ὧν τὰς κεφαλὰς ἐκδέροντες [ἦσαν] ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχρῶντο
σκυθράζει (Eur. El. 830)· σκυθρωπάζει
σκύθραξ· μεῖραξ, ἔφηβος
σκυθρός (Menand. p. 72)· στυγνὸς τὰς ὄψεις, χαλεπός, ὠμός, σκυθρωπός

COD. 19 σκοτέον 25 παρθένους — τῇ ἰάς. κοτοδινιᾶ 30 βαρεῖα 36 ἡ 40 σκυδάσκια, εὔκλος 42 μασθλητύνας 47 σκύθεσθαι 48 φίλιτα ⟨51 οὕτω ἱππέων τι γένος?⟩ 53 σκυθίας 57 σκυθίς, τίχ|

HES. Ad 12 διὸ καὶ ὀξυτύνως ⟨σκοροδῶν⟩ 23 σκότιον (Ζ 24)· λαθριμαῖον 37 σκύβαλα (Philipp. III 8)· κόπρος 45 σκύδμαινε· ὀργίζου (Ω 592) Ad 49 ὀργιζομένη (Δ 23 Θ 460) Ad 52 ἐπὶ τῶν ἀκκιζομένων [τινὲς δὲ βδελυττομένων] τῷ λόγῳ, ἔργῳ δὲ ἐφιεμένων· ἰδὼν γάρ τις νεκρὸν ὄνον, ἔφη πρὸς Σκύθην παρόντα ……

Σκυθῶν ἐρημία (Ar. Ach. 704)· παροιμία, ἀπὸ τῶν φυγόντων ἐξ Ἐφέσου Σκυθῶν διαδοθεῖσα· φοβηθέντες γὰρ καὶ ταραχθέντες κατὰ γνώμην· τίθεται τοίνυν ἐπὶ τῶν ἐρημουμένων ὑπό τινων

σκῦλα· αἰχμαλωσία [ad 62]

σκυλαίας· τὰ σκῦλα, καὶ λάφυρα. οἱ δὲ τὰς πανοπλίας

σκύλαξ· σχῆμα ἀφροδισιακόν, ὡς τὸ τῶν φοινικιζόντων

σκυλεύσας (Herod. I 82)· αἰχμαλωτεύσας

σκύλλειν· τὸ τοῖς ὄνυξι σπᾶν

σκυλλανίς· ἡ πολεμική. ἴσως ἀπὸ τοῦ σκυλεύειν

σκυλλίς· κληματίς

σκύλλον· τὴν κύνα λέγουσιν [70]

σκυλόδεψος (Dem. 781, 18)· ὁ τὰς βύρσας βυρσεύων [72]

σκύλος· δέρμα, κώδιον (Callim. fr. CXLII 1). οἱ δὲ ῥάκος. καὶ τριβώνιον, ἢ δέρμα ἄρκου, τὸ τοῦ καστανίου κάλυμμα [74]

σκύλσις· θυμός. σάλος, ταραχή

σκύμνος· ὁ σκύλαξ τοῦ λέοντος [77]

σκυνίζει· λακτίζει ⟨1015. 1141⟩

†*σκυξιφόν*· σκύφον

σκύρβια· κρόμμυα

σκυρθάλια· Θεόφραστος τοὺς ἐφήβους οὕτω φησὶ καλεῖσθαι, Διονύσιος δὲ τοὺς μείρακας

σκυρθάλιος· νεανίσκος [83]

Σκυρία δίκη (Com. an.)· Ἀρτεμίδωρος ἰδίως φησὶ ἡ Θησέως καλεῖται τελευτή. φυγόντα γὰρ αὐτὸν εἰς Σκῦρον ἐκεῖ καταχρημνισθῆναί φασιν

Σκῦρος· πόλις. καὶ νῆσος [Ad 85]

[86] ἀργιλώδης. Λυσίμαχος τὴν λατύπην

σκυρωθῶσι (v. l. Hippocr. II p. 828 K)· λιθωθῶσιν ⟨1029⟩

σκυρωτὴ ὁδός· ἡ ἱππόκροτος (Pind. P. V 93)

σκύτα (Sophro)· τὸν τράχηλον. Σικελοί

σκυτάλαι· βακτηρίαι. καὶ αἱ ἱππικαὶ ἶλαι. καὶ ὄφεων εἶδος (Nic. Th. 384). φραγέλλια, λῶροι. πίνακες, ἐφ' οἷς ἡ Δίκη γράφει τὰ τῶν ἀνθρώπων ἁμαρτήματα. ἢ θύλακες δερμάτινοι

σκυτάλη Λακωνική (Ar. Lys. 991)· ἐπὶ τῶν ἀγγελιαφόρων τάσσεται. ἔθος γὰρ ἦν ἀρχαῖον τὸ χρήσασθαι ταῖς σκυτάλαις, (ἀντὶ) τῶν παρ' Ἕλλησι γραμματείων καὶ βιβλίων

σκυτάλια· αὐλίδια, περι†στρώματα. καὶ τὸ ῥάβδωμα

σκυταλίδα (Iuba Ath. 177 A)· αὐλὸν ποιόν

σκυταλίδες (Alexandrini)· εἶδος καρίδων

σκυταλουμένη· ξύλῳ τυπτομένη [96]

σκύτη· κεφαλή

σκυτίζει· σπαράττει

σκυτίνη ἐπικουρία (Ar. Lys. 110 Stratt. p. 785)· .... Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων βοηθημάτων

σκύτινον καθειμένον (Ar. Nubb. 538)· διεζωσμένοι εἰσῄεσαν οἱ κωμικοὶ ὑποκριταί. οἱ δὲ αἰδοῖα δερμάτινα τοῦ γελοίου χάριν ἀνωτέρω τῶν ἰσχίων καὶ τῶν αἰδοίων περικείμενοι

σκυτοδέψης (Theophr. III 18, 15)· δερματομαλάκτης

σκῦτος (§ 34)· πᾶν δέρμα

σκυτοτόμος· λωροτόμος. [ad 1203] σκηνορράφος

σκυφοκώνακτος· Ἐπίχαρμος ἐν τοῖς Μησὶ τοῖς σκύφοις περιφόρητος

σκύφος· εἶδος ποτηρίου, ἢ ἔκπωμα

†*σκῶ*· πεδίσκη (σηκώ· παιδίσκη?) [7]

σκώληξ· τὸ κυλιόμενον κῦμα (Aeoles). καὶ ἀπὸ τῆς ἅλω τὸ δινηθὲν καὶ συναχθὲν εἰς λικμητόν

σκωληκίζονται· κινοῦνται ὡς οἱ σκώληκες

σκωλοβάτης· ὄνομα θηρίου μικροῦ, (παρα)πλησίου ἐρισύβῃ, τὸ γινόμενον ἐν τῇ ἅλῳ καὶ τῷ σίτῳ λυμαινόμενον

COD. 62 σκύλα 66 σκύλλειν 71 σκυλοδέψιος (τ) 73 σκύλον 79 σκυφόν 81 σκυρθαλιάς 86 ἀργιολίδης ⟨EM. 720, 25⟩ 88 ἀπόκρι 89 σκυτατόν — σικελόν 90 εἶλαι — ἀφρε.. εἰσὶ φρ| ⟨92 περιζώματα?⟩ 93 σκυταυλίδα· αὐλοποιόν (Ath. 117 A) 1200 σκυτινον, καθημένων — ανω... τῶν — π(ε)κείμενοι 1 |έψις 2 σκύτος 3 σκηρ(ε)οράφος 4 πφορητήν 8 σκώλυξ 10 ἐρισύβης

HES. Ad 62 [πραίδα] 70 σκυλῆναι· ξηρανθῆναι ⟨σκλ—⟩ 72 σκύλλου (Luc. VII 6)· ἐνόχλει 74 σκυλμανεῖς· θυμωθήσῃ ⟨σκυδ—⟩ 77 σκύμνους (Σ 319)· ἐκγόνους λεόντων, καὶ ἄλλων ζώων 83 σκυρθάλια· μειράκια, ἔφηβοι Ad 85 ἡ λατύπη ⟨892⟩ Ad 86 σκῦρος 96 σκυτεύς· σαγγάριος, καὶ καλιγάριος Ad 1203 σκυτεύς ⟨Moer.⟩ 7 σκῶλα (Iesai. LVII 14)· ξύλα ὀξυμένα

σκώλοισι· δρεπάνοις· διὰ τὴν σκολιότητα ⟨1061⟩

Σκῶλος· ῥάβδος. σκάνδαλος. [ad 12] οἱ δὲ σκόλοψ, ἢ ῥάβδος, ἢ ἀπωξυμμένος πάσσαλος ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος (Ν 564) ἢ ἀκάνθης εἶδος ⟨1067⟩. παρὰ τὸ σκέλλω. τὸ ξηραίνω. ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν Βοιωτίᾳ (Β 497) [13]

σκώμ(μ)ατα (Dem. 1261, 12)· λοιδορήματα γέλωτος χάριν

σκωρυυφίαν· τὸ σκάνδαλον (Epicharm.), ἐν Μησίν· ἐν δὲ Τριακάσιν τὰ ὀσιώδη χρέα

σκῶπες (ε 66?)· εἶδος ὀρνέων, οἱ δὲ κολοιούς. καὶ εἶδος ὀρχήσεως [17]

σκωπευμάτων (Aesch. fr. 74)· σχῆμα τῆς χειρὸς πρὸς τὸ μέτωπον τιθεμένης, ὥσπερ ἀποσκοπούντων

σκώπτει· γελοιάζει, παίζει, ληρεῖ ⟨1100⟩

σκωρίδες· γρᾶες

σκωρία (Aristot. d. sens. 5)· ἡ γαιώδης ἐν ὑποστάθμῃ

σκῶψαι (Antiphan. p. 79)· μέμψ(...)αι

σμᾶν· σμήχειν

σμαραγεῖ (Β 210)· ἠχεῖ, ψοφεῖ [25]

σμαράγνα· μάστιγξ, ῥάβδος. καὶ χωρὶς τοῦ σ̄ ⟨q. v.⟩

σμάρδικον· στρουθίον ⟨1398⟩

σμαρδικοπῶλαι· οἱ τοὺς στρουθοὺς πωλοῦντες

σμαρίδες (Epicharm. fr. 10)· γρᾶες. καὶ ἰχθύδια μικρὰ ἄριστα· οἱ δὲ τὰς μαινίδας

†σμαρκόν· καθαρόν. βρωτικόν. δριμύ ⟨1236⟩

σμερδαλέον· φοβερόν [ad 31]

σμερδνόν (Ο 687)· δεινόν, καταπληκτικόν, πολεμικόν, σκυθρωπόν

σμέρδος· λῆμα. ῥώμη, δύναμις, ὅρμημα

σμέρδος· ἰχθύος εἶδος

σμηκτικόν· τήλης ἡ θέρμη (foeni graeci decoctum)

†σμικρόν· καθαρόν.ʹ δριμύ ⟨1230⟩

†σμῆλαι· ῥίψαι

†σμηλακεῖ· φωνεῖ ⟨1253⟩

σμῆναι· τῶν μελισσῶν οἱ κηροδόχοι, ἤτοι αἱ θῆκαι

σμηνίων· ἡ πρόπολις· ....

σμηνοκόμος· μελισσουργός

σμῆνος (Aesch. Pers. 128)· τὸ μελισσῶν καὶ σφηκῶν ἄθροισμα. τὰ δὲ ἀγγεῖα σμήνη

σμηρία (Theophr. VI, 1, 4)· κισσός. Χαλκιδεῖς

σμήριγγες (Lycophr. 37)· πλεκταί, σειραί. βόστρυχοι. καὶ τῶν κυνῶν ἐν τοῖς μηροῖς καὶ τοῖς αὐχέσιν ὀρθαὶ τρίχες

σμῆριγξ· πόα. καὶ εἶδος ἀκάνθης

σμήρινθος· ὄρνις ποιός

?σμήρινθοι (Plat. Legg. 644 E v. l.)· σπάρτα, σχοινία (e Paus. Eustath. 1333, 32?)

†σμῆσον· τὸ τοῦ ὀμφαλοῦ μέρος ⟨πρότμησιν⟩

σμήχει· τρίβει, καθαίρει

σμήχη· τὸ σευτλίον

σμικρίζεσθαι· διαττᾶσθαι

σμικρόν· μικρόν. ἢ τοῦ ὀβολοῦ· τίμιον (Eupol. fr. XX p. 506)

σμιλακτεῖ· φωνὴν ἀποτελεῖ ⟨1238⟩

σμῖλαξ (Eupol. p. 426)· κιττοειδὲς φυτὸν ἑλισσόμενον. ἕρπει δὲ ἀεὶ πρὸς τὸ ὕψος, καὶ λεπτοὺς ἀνίησι κλῶνας, καὶ τῶν ἐγγὺς ἑστηκότων καταδράσσεται φυτῶν, ὡς καταπνίγεσθαι ὑπ' αὐτοῦ

σμιλεύματα (Ar. Ran. 819)· διαγλύμ(μ)ατα

σμῖλος· δένδρον ⟨ἐλάτῃ ὅμοιον.⟩ οἱ δὲ πρῖνος. ἄλλοι μίλακα, ᾗ στεφανοῦνται

σμινδυρ(ίδ)εια· εἶδος ὑποδημάτων γυναικείων ⟨1281⟩

σμίνθα (Cyprii)· ὁ κατοικίδιος μῦς

Σμινθεύς· ὁ ἐν τῇ Σμίνθῳ τιμώμενος. λέγεται δὲ [καὶ] ὁ Ἀπόλλων (Α 39)

σμίνθος· μῦς. καὶ ὁ Ἀπόλλων δὲ Σμίνθιος διὰ τὸ ἐπὶ μυωπίας φασὶ βεβηκέναι

σμίνθουροι· τὰ(ς) οὐρὰς †οἱ σαίνοντες

σμίντα· παλίουρος

σμινύη (Ar. Nub. 1500)· σκαφ[ε]ίδιον, δίκελλαν

†σμινύης· σμινύη

σμιρεύς· μέτρον οἰνικὸν εἰς Πεντάπολιν Λιβύης. καὶ σμηρεύς

σμιρίς· ἄμμου εἶδος, ᾗ σμήχονται οἱ σκληροὶ τῶν λίθων. καὶ δένδρον

σμίς· μῦς ⟨1288⟩

COD. 12 ἀποξυσμός — ἡ ξ. παρὰ τὸ σκελῶ 20 σκορίδες γράες ⟨cf. χωρίδες, καραβίδες⟩ ⟨29 μίκρ' ἄττα⟩ 33 σμέρδνος; cf. εὐσμερδής 37 ΒΝΙΗΛΑΙ? 40 σμηνίον 45 σμήριξ cf. μῆριγξ 51 διαιτᾶσθαι Post 52 ἐλάτῃ ὅμοιον cf. 1256 56 σμίλος — πρίνος (cf. σιλός et σπῖλος) 60 σμίνθειος 63 δίκελλον 67 σμῦς

HES. Ad 12 [ἡ σχώληξ] 13 σχώλοψ· ξύλον ὀξυμ(μ)ένον. ἢ ἄκανθα ⟨σκό—⟩ 17 σκῶμμα· εἶδος κουρᾶς, ἢ λοιδορίας 25 σμαραγήσει (Φ 199)· ἠχήσει, ψοφήσει Ad 31 καταπληκτικόν (Β 334)

σμογερόν (Cyprii)· σκληρόν. ἐπίβουλον. μοχθηρόν

σμοιός· χαλεπός, φοβερός, στυγνός

σμοιῷ προσώπῳ (Aesch. Ag. 639)· φοβερῷ, ἢ στυγνῷ, σκυθρωπῷ

σμοκορδοῦν (Com. an. CCCXCVII)· τὸ σχηματίζεσθαι τὰς γυναῖκας

σμοκόρδους· τοὺς τὰς †ὀφρῦς ἐγκοίλους ἔχοντας

σμορδοῦν· συνουσιάζειν ⟨1114⟩

σμόρδωνες· ὑποκοριστικῶς ἀπὸ τῶν μορίων· ὡς πόσθωνες

σμυγερόν· ἐπίπονον. οἰκτρόν. μοχθηρόν. πονηρόν. ἐπίβουλον. ἀνιαρόν. χαλεπόν

σμυγερῶς (Hom.)· ἐπιπόνως ⟨cf. ἐπισμ—⟩

σμύδρος· διάπυρος σίδηρος

σμυκτήρ· ὁ μυκτήρ

σμυλίχη· τοῦ ζυγοῦ τὸ τρῆμα, ἐν ᾧ ὁ ἱστοβοεὺς καθήρμοσται

σμύλλα· σαύρα

σμυνδαρίδ(ε)ια· ὑποδήματα, ἀπὸ σκυτέως τινὸς Σμυνδυρίδου. ἢ τὰ πολυτελῆ, ἀπὸ Σμυνδυρίδου ⟨1257⟩

σμῦξαι· φλέξαι, ἐμπρῆσαι. μαρᾶναι ⟨cf. κατασμῦξαι⟩

σμυός (Boeot.?)· σκυθρωπός ⟨1269⟩

Σμυρναῖος· ἀπὸ Σμύρνης

σμυρνεῖον (Theophr.)· τοῦ ἱπποσελίνου ὁ καρπός. καὶ αὐτὴ ἡ βοτάνη

σμῦρος (Ar. HA. V 10)· ὁ ἄρσην ἰχθῦς. καὶ ἡ θήλεια σμύραινα

σμυρτή· σμυρτός

σμῦς· ὁ μῦς ⟨1267⟩

σμύσσεται· ἀπομύσσεται

σμυστία· ἡ πρόπολις. Λυσικράτης ⟨154. 1240⟩

σμύχοιτο (Χ 411)· ἀφανίζοιτο. κατακαίοιτο. φθείροιτο. τρύχοιτο

σμύχει· φθείρει. τρύχει

σμυχόμενον· [94]

σμώγη· ῥανίς. τὸ τυχόν. Ἀμερίας βο(ύ)γλωσσον [96]

σμῶδιγξ· ὕφαιμος μώλωψ, ὁ τῆς πληγῆς τύπος

σμῶδιξ (Β 267)· μώλωψ, τὸ ἀπὸ πληγῆς οἴδημα. φλέψ, φλυκτίς [99]

†σμωσή· ἀνέμου πνοή

†σμωνθίοντα· τὰ ταρασσόμενα, ζέοντα, πομφόλυγας ποιοῦντα

σμώχειν· ἐνεργεῖν μετὰ σπουδῆς

σοάνα ⟨—λα⟩· ἀξίνη. Πάφιοι

σοβάδες· ὑπερήφανοι. ἄστατοι. μαινόμεναι [Ad 1304]

σοβαρεύεσθαι· ἐξιτήλως, ἔξω τοῦ δέοντος (φέρεσθαι)

σοβαρεύεται· ἐπαίρεται

σοβαρ†ητικήν· σφοδράν

σοβαρός (Ar. Nub. 604 al.)· ὑπερήφανος, αὐθάδης. σεμνός· ἀπὸ τοῦ σέβας. ἢ συβαρὸς καὶ πλούσιος, ἀπὸ Συβαριτῶν

σοβεῖν· διώκειν. τρέχειν. ἀπελαύνειν (Xen. Eq. V 6)

σοβεῖται· διώκεται

σοβῶν· τῶν σοβῶν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ σοβεῖν [12]

σόγχος (Callim. fr. LXIII)· λάχανον ἄγριον

†σοιδηύδεις· βάκχαι. διὰ τὸ σεσοῆσθαι ἐν τῷ βακχεύειν. Σόος γὰρ ἡ ὁρμὴ καὶ φορά

σοίθης· ψίθυρος. ἀλαζών. διάβολος ⟨1052⟩ (Ἀττικοί. λάλος, στωμύλος)

σοίκιδες· κώνωπες

σοῖο (ο 510)· τοῦ σοῦ [18—20]

Σόλοι· πόλις

σοχᾷ· βροχίζει. ὀχλεύει

σολοικίζει (Dem. 1110)· βαρβαρίζει

σολοικισμός· ὅτε τις ἀτέχνως διαλέγεται

σόλοικον· τὸ ἀμαθές

σόλοικος· ἐπισεσυρμένος. ἀδιάφορος

σολοιτύπος· μυδρακτύπος. καὶ χαλκός τις ἐν Κύπρῳ ⟨σολοίτυπος⟩

σόλον .... (Ψ 826)· αὐτοχώνευτον δίσκον, ἢ σιδηροῦν, ἢ κεχωνευμένον

σόλον· δίσκον

COD. 69 σμοῖς (cf. μοῖος, σμυός) 70 σμοῖος 74 σμορδονεός — π^ο^θωνες 77 σμυδρός 79 τρίμμα 82 σμύξαι — μαράναι 85 σμυρνίον 86 σμύρνος — ο'ο̄ σμυρναία 90 πρπ ⟨1300 σμώνη, 1301 σμωδώντα⟩ 2 |εῖν 9 ἀπολαύειν 14 σεσοβεῖσθαι 22 Chilmead. ad Malel. p. 619 Bonn.

HES. 94 σμύχων (Greg. Naz. C. XIII 132 p. 74 Dr.)· τὰ αὐτά 96 σμώδιγγες (Ψ 716)· μώλωπες, τραύματα 99 σμώμενος (cf. Arist. fr. IX p. 1100) ⟨Moer. 355⟩ Ad 1304 ἢ μαινόμεναι 12 Σόδομα· πήρωσις. τύφλωσις. ἢ στείρωσις. ἑστῶσα σιωπή. ὁμοίωμα. ἔκκλισις. καὶ θεμέλιος (Prop. in Iesai. XIII p. 217) 18 σοῖσι (Δ 42)· τοῖς σοῖς 19 σοὶ πάντες μαχόμεσθα (Ε 875)· διὰ σὲ πάντες μαχόμεθα 20 σόεις (Ι 681)· σώζεις

Σολουντίς (Herod. II 32)· ἄκρα τῆς Λιβύης
Σολύμοισιν (Ζ 184)· ἔθνη Σκυθῶν
σομφόν (Hippocr. II p. 103)· χαῦνον
σομφώδεις· αἱ χαυνότεραι τῶν αἰγιαλῶν
†σοναρόν· ῥωμαλέον (σοβ—)
σόοι (Α 344)· σωτήριοι, ὑγιεῖς, ὁλόκληροι, σωζόμενοι
σόος· σῶος (τ 300), καὶ τὰ ὅμοια. καὶ ὁρμὴ πρὸς αὔξησιν
σοοῦται· φεύγει, διώκεται (1366)
σορδισμός· τὸ μὴ καθαρῶς διαλέγεσθαι, ἤτοι ἑλληνίζειν [39]
σορέλλη (Arist. fr. XVI p. 1033)· σκῶμμά τι ἐπιχωριάζον εἰς τοὺς γέροντας, ἀπὸ τῆς σοροῦ [41—43]
σόρνιξα· εὔζωμον (eruca)
σορόα· παλιούρου εἶδος
σορός (Ψ 91)· μνῆμα, θήκη
σορωνίς (Dor.)· ἐλάτη παλαιά
σόσσος· ἡ διόπτρα. καὶ τὸ σταδιαῖον διάστημα
σοῦ (Ar. Vesp. 209)· ἴθι, τρέχε, ὅρμα [50]
σούκινος (Boeot.)· ὁ εὐνοῦχος
σοῦκλαι· φοινικοβάλανοι. Φοίνικες
σουκ(λ)οβάλανος· τὸ αὐτό
†σούλαδ· περιέχεσθαι
σοῦν· σῶν, ὑγιές
†σούμωρος· κεχορτασμένος, πλήρης
†σουνεπτᾶσθαι· συνακολουθῆσαι
Σουνιεύς· Σουνιῆς, δῆμος (Dem. 238)
Σούνιον (γ 278)· ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς
σοῦς (Democrit.)· ἡ πόρευσις. ἄλλοι †τὸ οὖς, ἡ δρόμος [61]
σοῦσθε (Call. LM. 4)· ἴτε, ὁρμᾶτε
σούσινον (Hippocr. II p. 561 K)· τὸ ἐκ (κ)ρίνου μύρον
σοῦσο· ἴθι, ὅρμα
σοῦσο· ἔρχου, πορεύου
σοῦται· ἔρχεται, πορεύεται, διώκεται (1337). σώζεται
σοφία· πᾶσα τέχνη (Ο 412), καὶ ἐπιστήμη [68. 69]
σοφίζεται (Ar. Eqq. 718)· σοφόν τι λέγει. καὶ παρακρούεται λόγῳ
σοφιστήν· πᾶσαν τέχνην σοφίαν ἔλεγον, καὶ σοφιστὰς τοὺς περὶ μουσικὴν διατρίβοντας καὶ τοὺς μετὰ κιθάρας ᾄδοντας
σοφιστής· ἀπατεών, διδάσκαλος, πανοῦργος
σοφός· φρόνιμος. φιλότεχνος, καὶ ἐξευρετικός. καὶ ὁ τῶν θείων ἔμπειρος
σοφῶς· εὐτάκτως, καλῶς
σοώμην· ὡρμώμην. [προάγουσα
σπᾶ· φλοιὸς ῥίζης. ἡ ἐρυθρόδανον. ἡ τὸ φυτὸν τοῦ φοίνικος. καὶ ὄργανον μουσικόν
σπάδακες· κύνες (1396)
†σπαδάχηρ· σπαράττει
σπάδιον (Argivi)· τὸ στάδιον
σπαδόνα· τὸ σπάσμα [ad 80]
σπάδων· ὁ εὐνοῦχος
σπάζει· σκυζᾷ. Ἀχαιοί
σπαθᾷ (Diphil. fr. II 27 p. 395)· τρυφᾷ, ἀναλίσκει, ἀσώτως καὶ ἀφειδῶς ἀλαζονεύεται [84]
σπαθατόν· τὸ ὀρθὸν ὕφος, σπάθῃ κεκρουμένον, οὐ κτενί
σπάθημα (cf. Phot. 529, 5)· πύκνωμα, ἀπὸ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρουόντων τὰ ὕφη
σπαθητόν· γυναικεῖον
σπαθίζεσθαι· μύρῳ ἀλείφεσθαι
σπαθίνης (Cret.)· τῶν ἐλάφων τις οὕτω καλεῖται. ἡ ἡλικία[ν] ἐλάφου
σπαθίς· ἱμάτιον σπάθῃ ὑφασμένον
σπαθίσματα· τὰ σπαδονίσματα
σπαθῶσι· σκορπίζωσιν
σπαίρει (Nic. Al. 318)· ἅλλεται, σκιρτᾷ, πηδᾷ. σκορπίζει. †ψυχαγωγεῖ
σπαιρόντων· τὴν ψυχὴν ἐκπνεόντων
σπάκα (Herod. I 110)· κύνα. ἡ σφίγξ
σπάλαξ (Aristot. de anim. 3, 1)· εἶδος ἀρουραίου μυός, ἐκ γενετῆς τυφλοῦ. καὶ ἵππων εἶδος οἱ σπάλακες (spadices)
σπαλακία· νόσος ἡ περὶ τοὺς ὀφθαλμούς, πήρωσις
?σπαράσιον· ὄρνεον, ἐμφερὲς στρουθῷ. ἔνιοι σκίφ (1227)

COD. 33 χαυνω| 40 σωροῦ (cf. τορελλῆ) 44 παλινούρου 47 σορωνῆς (cf. σαρ— σωρ—) 52 Φοίνικες post 1353 55 σούνσων 58 σουνιεῖς, δ| 59 σοῦ.ον 60 σούς, ἡ 64 σοῦσοι, θίορμα 75 ὁρμώμην 82 σκύζαι 85 ὑφεστάθη 89 σπαθήνης 90 σπαθές 96 σπάλεξ

HES. 39 σόρδιδον· ῥυπαρόν (sordidum) 41 σορεύει (σω—)· συνάγει 42 Σόορ (Ezech. XXVI 2. 3)· Τύρος 43 σορηδόν (Philo VM. I 17 p. 96)· ὁμοῦ, παρὰ τὸ σωρόν (v. σω—) 50 σουγλάριον· ἐργαλοθήκη (theca subulae) 61 σούς (συσσοῦσθαι)· εἰς τὸ αὐτὸ συμφέρεσθαι 68 Σουφειρ (Iesai. XIII 12)· χώρα, ἐν ᾗ οἱ πολύτιμοι λίθοι, καὶ ὁ χρυσός, ἐν Ἰνδίᾳ 69 σοφίης (Ο 412)· τῆς περὶ τὴν τέχνην σχολῆς Ad 80 ἡ τὴν εὐνοῦχον (σπάδωνα) 84 σπάθη· μάχαιρα, ξίφος

†σπαύλαθρον· σκάλαυθρον
σπαλύσσεται· σπαράσσεται, ταράσσεται
σπάναχα· όρίγανον
σπανίαν· τὴν σπανιότητα. ὡς ὁσίαν, τὴν ὁσιότητα [1403]
σπάνιον· ἀραιόν
σπανόν· τίμιον, πολλοῦ ἄξιόν ἐστιν
σπαραβάραι· οἱ γερ(ρ)οφόροι
σπαρασσόμεθα· ξεόμεθα. ταραττόμεθα
σπαράγμασι (Eur. Bacch.)· ξεσμοῖς. ταραχαῖς. ἀποβολαῖς. δαρμοῖς
σπαργαί· ὀργαί. ὁρμαί
σπαργᾶν· ὅτε οἱ μασθοὶ πλήρεις ὦσι γάλακτος
σπάργανα (Ar. Ach. 431)· δεσμά. ῥάκη
σπαργάνοις (Aesch. Cho. 755)· δεσμοῖς. ῥάκεσι
σπαργοῦσι (—ῶσι Plat. Civ. 460 C)· πλημμυροῦσιν. ἀποστάζουσιν
σπαργῶν (Eur. Bacch. 701)· ὁ πλήρης, καὶ δεόμενος ἐ(κ)κρίσεως
σπαρνάς (Aesch. Ag. 556)· σπανίους. ἀραιάς. διεσπαρμένας
σπάρνιοι· ἐνθαλάττιοι πέτραι
σπαρνόν (Call. Dian. 19)· σπάνιον, ὀλίγον
σπαρνοπόλιος (Menand. CCCLXXXII?)· ὀλιγοπύλιος
σπάρξαι· σπαργανῆσαι. σπαράξαι ⟨1461⟩ [20. 21]
Σπάρτη· πόλις. καὶ στάθμη τεκτονική (Cratin. fr. LXX)
Σπάρτωλος (Thuc. II 79)· πόλις
σπασμός (Thuc. II 49)· ἡ παλίρροια. καὶ τὸ πάθος [25]
σπάσσατο· [ad 26]. ἤγρευσεν
σπάσωμεν· ἀγρεύσωμεν. ἑλκύσωμεν
σπατάγγαι (Aristoph. p. 1119)· οἱ μεγάλοι ἐχῖνοι οἱ θαλάσσιοι
σπαταγγίζειν· ταράσσειν
σπαταλᾷ· τρυφᾷ
†σπαταλᾶς· μαστιγωτιᾶς
σπατείων· δερματίνων
σπατίακτον· διεσπασμένον. καὶ †εὔχροον
σπατίζει· τῶν (σ)πατέων ἕλκει, τῶν δερμάτων, τῶν τιτθῶν
σπατίλουροι· οἱ τὴν οὐρὰν εἰς τὴν σπατίλην ἐκτιθέντες
σπατίλη (Hippocr. 388, 35)· τὸ ὑγρὸν διαχώρημα
σπάτος· δέρμα. σκύτος
†σπαύονθες Σαλαμίνιοι [39]
σπεῖμα· σχοινίον ⟨πεῖσμα⟩ [41]
σπείομεν· πορευθῶμεν. ἀκολουθήσωμεν
σπεῖό μοι (K 285)· ἐπακολούθησον, σύνελθέ μοι [44]
(σπεῖρα)· †σπύλων οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι. καὶ τῆς νεὼς σκεῦός τι (ε 318). καὶ σύστρεμμα ἐκ σχοινίου, ἢ ῥάκη (δ 245). καὶ ἱμάτια. καὶ ἱστία. ἄλλοι εἶδος ἱματίου εὐμέγεθες γυναικείου
σπεῖραι· σειραί. δράγματα. ἕλικες. καὶ τὰ μαλάγματα τῶν νεῶν
σπείραμα· πλῆθος [48]
†σπείρεσιν· †αἱ ἑλυγαῖς τοῦ ὄφεως
(σπειρηδών· εἴλησις, περιπλοκή) 1465
σπεῖρον (ε 318)· τὸ καλὸν ἱμάτιον, καὶ τὸ ῥακῶδες
σπεῖσαι· ἐκχύσαι, προσενέγκαι, θῦσαι θεῷ
σπέλεκτος· πελεκάν
σπελλάμεναι (Aeol.)· στειλάμεναι
σπέλληξι· σπελέθοις
σπένδαμνον· ξύλον ⟨σφ—⟩
σπένδεσθαι· θυσιάζεσθαι
σπένδεται· θύεται [58]
σπενδόμενος· ἀνατιθεὶς τῷ θεῷ
σπέος (Δ 279)· σπήλαιον, ἄντρον
σπεργανῆσαι (Aeol.?)· σπαράξαι ⟨1419⟩
σπέργδην· ἐρρωμένως
σπέργουλος· ὀρνιθάριον ἄγριον
σπέργυς· πρέσβυς
σπερηδών· εἴλησις, περιπλοκή [66]
σπερματίας (Cratin. p. 97)· ὁ μέγας σικυός

COD. ⟨99 σπάλυθρον?⟩ 1401 σπάρνακα (cf. πάνακτος) 9 σπάργαι (forte Hippocr. 1053 G) 14 πλῆρες 23 σπαρτωλός τ 26 σπάσατο (33 σπατικτόν?) 38 Cf. ἔναυον (Bergk. titul. Arcad. p. XI) 45 ἱμά (cf. Basil. Patric. Naumach. p. 138) 46 cf. ἐπιζευκτήρ 63 cf. πέργουλος 65 σπέρηδον

HES. 1403 σπανίζεται (Iob. XIV 11)· σκορπίζεται. ἀπορεῖ 20 σπάρτα (B 135)· σχοινία. ῥάμ(μ)ατα 21 σπαρτίου (Aquil. Genes. XIV 24)· ῥάμ(μ)ατος 25 σπασάμενος (κ 439)· ἑλκύσας Ad 26 εἵλκυσεν (Λ 240) 39 σπιλάς· πέτρας ⟨σπιλάς⟩ 41 σπινθήρ· ἀκοντισμός. ..... πυρὸς ἀποβολαί ⟨1524⟩ 44 σπεῖος (ε 194)· σπήλαιον 48 σπεῖρα· πλῆθος. στράτευμα. [τάγματα. ἢ συστροφαί 58 σπένδομαι (II Tim. IV 6)· θύομαι 66 σπέρμα πυρός (ε 490)· τὸ ἡμίκαυστον ξύλον. ἢ αὐτὸ τὸ πῦρ. ἢ βραχύ τι τοῦ πυρός. ἢ τὴν λαμπηδόνα. ἢ σπινθῆρα

σπερμολόγος (Dem. 269, 19)· φλύαρος. καὶ ὁ τὰ σπέρματα συλλέγων. καὶ κολοιῶδες ζῷον

σπερμονόμος· τὰ αὐτά

σπέρξομαι· ὀργισθήσομαι

σπερύνειν· σπείρειν [ad 71]

σπέρχει· σπουδάζει, σπεύδει [73]

σπέρχειν· σπεύδειν. χαλεπαίνειν. θυμοῦσθαι. ἀπειλεῖν. ταράσσεσθαι

σπερχνή (Hippocr. II p. 572 K)· σπερχνοποιός

σπερχνόν (Hesiod. Scut. 454)· σπουδαῖον. καὶ εἶδος ἱέρακος

σπερχνός· ταχύς. σπουδαῖος. ἄγαν ἐγκείμενος πρός τι, ἢ ἐπειγόμενος

σπερχόμενος (Λ 110)· ἐπειγόμενος

σπέρχοντες· ἐπείγοντες. θυμοῦντες

σπερχυλλάδην κέκραγας (Com. CCCLXXXVII)· ἀγανακτήσας ὑλακτεῖς ἄγαν, παρὰ τὸ σπέρχεσθαι

σπέρχων· ἐπείγων. κελεύων

σπέσθαι (χ 324)· ἐπακολουθῆσαι

†σπέται· ἵσταται

σπέτε· εἴπατε ⟨cf. ἔσπετε⟩

σπεύδεται· ἐριθ[ρ]εύεται, ἐρεθίζεται

σπεύδων (Hes. Scut. 364)· σπουδάζων, ἐνεργῶν

σπεύσαιτο· παρακαλέσειεν

Σπευσανδρίδαι· γένος ἰθαγενῶν

σπεῦσεν· ἔκαμεν (ι 250?), ἐταλαιπώρησεν, ἐκακοπάθησεν

σπήλαιον· ἄντρον, σπέος

†σπηλόν· σκληρόν

σπήλυγγες· τὰ κοῖλα τῆς γῆς, σπήλαια

†σπήσονται· συνέσονται ⟨1526⟩

σπίγγος· ἰχθῦς

σπίγγον· σπίνον

?σπίλα· στέμφυλα [97]

σπιγνόν· μικρόν, βραχύ

σπίδεος (Λ 253)· μεγάλου. στρογγύλου. μακροῦ

σπίδιον (Aesch. fr. 369)· τὰ αὐτά ⟨cf. ψίδιον⟩

σπιδές· μέγα, πλατύ, εὐρύ

σπιδνόν· πυκνόν, συνεχές, πεπηγός

σπιδόεν· μέλαν. πλατύ. σκοτεινόν. πυκνόν. μέγα

σπίζα (Soph. fr. 395)· ὀρνιθάριον, στρουθῷ ἐμφερές

σπιζία· τὰ ὄρνεα ἅπαντα ⟨cf. ἐπιζα⟩

σπιζίας (Ar. HA. VIII 3 IX 36)· εἶδος ἱέρακος

σπιζίτης (id.)· εἶδος αἰγιθαλοῦ ὀρνέου

σπιθαμή· τὸ μέτρον, τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρὸν διάστημα ἐκταθέν

σπιθίαι· σανίδες νεώς

σπίκανον· σπάνιον

σπίλα· χορδαὶ ἐξ ἐντέρων ⟨2905. 6⟩

σπιλάδες (ε 405)· αἱ περιεχόμεναι τῇ θαλάσσῃ πέτραι

σπίλαξ· μῶλος ὁ πλατανώδης

σπίλοι· αἱ ἐν τοῖς ἱματίοις κηλῖδες

σπίλον Παρνασσίαν· Ἴων Ὀμφάλῃ (fr. 19). οὐκ εὖ. σπιλάδες γὰρ πέτραι

σπίλος· ῥύπος ἱματίου. [1517] κηλίς. πέτρα πωρώδης. χοιράς. γῆ κεραμική

?σπίλη· συμπεφυκός. λεῖον

†σπίλων· τραχεῖς τόποι

σπιλῶσαι· ῥυπῶσαι

σπίνα· ὁ σπίνος

†σπινδεῖρα (Boeot.?)· ἄροτρον [23. 24]

σπινθία ⟨—νία⟩· εἶδος ὀρνιθαρίων, σπίνοι

†σπίσονται· συνῶνται ⟨1493⟩

σπλάγχνα· ἧπαρ, ἔγκατα, καὶ τὰ ἐντὸς τῶν ζῴων

σπλαχρὸς (Cyprii?)· μεμιασμένος

σπλεκοῦν (Ar. Lys. 152)· πλησιάζειν, συνουσιάζειν, περαίνειν

σπληδώ ⟨—ός Nic. Th. 763 Lyc. 483⟩· σποδὸς λεπτή, κόνις

σπλῆνες· οἱ ὑπὸ τῷ λέβητι ἕλικες. καὶ παρὰ τοῖς ἰατροῖς τὰ ἐπιμήκη ὀθόνια (Hippocr. II p. 233 K)

(σπληνώδους· ἀσθενοῦς cf. π 2574)

σπογγία· σπογγώδη

σπόγγος· σπογγίον

σποδεῖν (Ar. Av. 1016)· παίειν, συγγίνεσθαι

σποδεῖσθαι· περαίνεσθαι

σποδέοντο· ἐμάχοντο, ἐτύπτοντο

COD. ⟨70 cf. ἐσπερξάμην⟩ 75 σπέρχνη 80 |υλάγδην ⟨93 σπείσονται· συνθήσονται?⟩ 98 cf. ψιγνός 99 μικροῦ 1500 cf. ἀσπιδές 1500. 1 = 1. 1500 7 αἰγιδαλοῦ 8 ἐκτεθὲν 15 παρνασείαν 17 χοιρασγή ⟨18 ad σπιλόν — ψιλόν?⟩ 21 σπῖνα, ὁ σπῖνος 22 Theognost. 15, 9 29 cf. κατασπ— et διεσπ— 32 σπόγγια

HES. Ad 71 θυμοῦσθαι. ἀπειλεῖν. διώκειν 73 Σπερχειός (Π 174)· ποταμὸς Θεσσαλίας 97 σπιλάδες (epist. Iudae 12)· μεμια(σ)μένοι 1517 σπῖδος· πρῖνος ⟨ad σμῖλος⟩ 23 Σπίνθεος· ἄροτρον ⟨1523⟩. Ἀπόλλων ⟨1259⟩ 24 σπινθῆρες (Δ 77)· ἀποβολαὶ πυρός ⟨1441⟩

σποδιά (Eur. Cycl. 615)· κόνις, σποδός
σποδησιλαύρα (Hipponact.)· ἡ τὰς ὁδοὺς τρίβουσα, ἡ ἐν τοῖς ὁδοῖς τριβομένη
σπόδισον (Ar. Vesp. 329)· ὄπτησον, φλέξον
σποδός· κόνις. τέφρα: ἀφόδευμα (ψόθος)
σποδούμενος (Eur. Andr. 1129)· τυπτόμενος. καὶ τὰ ὅμοια
σπολάς (Soph. fr. 10)· χιτωνίσκος βαθὺς σκύτινος, ὁ βύρσινος θώραξ
σπόλ†ια· τὰ παρατιλλόμενα ἐρίδια ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν προβάτων
σπολεῖσα (Aeol.)· σταλεῖσα
σπόμενοι· μετελθόντες
σπονδαί· εὐχαί. συνθῆκαι (Δ 159?)
σπονδεῖον (Arist. fr. XVII p. 964)· ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τοῖς εἰδώλοις οἶνον ἐπέσπενδον· λοιβεῖον. ἐν ᾧ ἔλαιον
σπονδή· ὁ ἐπιχεόμενος ταῖς θυσίαις οἶνος. συνθήκη. ὅρκος [49]
σπόνδικες· οἱ τὰς σπονδὰς χέοντες
σπονδύλη· ἡ γαλῆ παρ' Ἀττικοῖς
σπόπια· πέμμα, ὃ τινες στατίας (1616. 1657)
(Σπ)οράδες· Κυκλάδες νῆσοι ἐν τῷ Αἰγαίῳ
σποράδην (Plat. Prot. 322 A)· ἐσπαρμένως. ἢ ἐν διαφόροις
σπορευτής· σπορεύς
σποργαί· ἐρεθισμοὶ εἰς τὸ τεκεῖν (1409?)
σπόρθυγγες (Poll. II 28)· αἱ συνεστραμμέναι μετὰ ῥύπου τρίχες (Com. CCCXIII)
σπορθύγγια· τρίβολα. τὰ διαχωρή(μα)τα τῶν αἰγῶν, ἃ τινες σπυράδας καλοῦσιν
σπορτία· ἑορτὴ ἀγομένη ..... [60]
σπούδαξ· ἀλετρίβανος
σπουδαρχαιρεσίαι· οἱ περὶ τὰ ἀρχαιρέσια σπουδάζοντες
σπουδαρχίαι (cf. Xen. Symp. I 4)· κατὰ σπουδὴν ἄρχοντες
σπούδασμα (Plat. Phaedr. 249 D)· σπουδή
σπουδή· ἡ συνήθης ἡμῖν σπουδή. οἷον (ο 229) (σπουδῇ νῦν) ἀνάβαινε· μετὰ τάχους
σπύγγας· ὄρνις (cf. πίγγαν)
?σπυρθίς· ......
σπυρθίζειν (Aristoph. CCCLII)· σπᾶσθαι. καὶ ἀγανακτεῖν. πυδαρίζειν. καὶ σφύζειν
σπυρίς (id. p. 1123)· τὸ τῶν πυρῶν ἄγγος
σπυρίχνιον· πλεκτόν τι ἐξ οἰσυῶν
?σπύραθοι· τῶν προβάτων καὶ αἰγῶν ἡ κόπρος
σπυρούς (Syracus.)· πυρούς [73]
†σταβατίναι· κωπεῶνες
†σταβεύς· κωπεών (1949) [76]
†στάγην· κάρδοπον (1650)
σταγόνες· ῥανίδες. †θυγατέρες
†σταγρόν· ξηρόν. θερμόν. ἀκμαῖον (1613)
σταγών (Timae. Locr. 99 C)· ἐν τοῖς μεταλλικοῖς τὸ καθαρὸν σιδήριον, ὅ(θεν) καὶ σταγονόθαλπον τὸν διαιροῦντα ταῦτα καλοῦσιν
σταδαῖα (Aesch. Pers. 239)· ἑστηκότα. ὄρθια
σταδαῖον μέλος· τὸ πρᾶον [83. 84]
σταδία· ἡ λυχνία [86]
σταδινόν· παρὰ †Δίωνι πολίτην
στάδιον· τέλειον (sc. χιτῶνα). βραβεῖον (q. v.), ἐπινίκιος δόξα
στάδιος χιτών (Callim. Hecal. fr. LIX)· στατὸς θώραξ [90]
σταθερόν· βέβαιον, ἰσχυρόν, ἑδραῖον. ἄλλοι δὲ τὸ ὑποστατικόν. οἱ δὲ μεσημβρινόν, ἢ ἑστηκός. ἔνιοι θερμόν, καθαρόν, γαληνόν, εὔδιον
σταθερήν· τὴν μεσημβρινὴν ὥραν, τὴν θερμήν, ὡς Πλάτων (Phaedr. 242 A)
σταθεύειν· πυροῦσθαι (cf. σαθ— 1649)
σταθεῦσαι (Ar. Av. 1051)· τὸ τῷ πυρὶ ἡσυχῇ χλιᾶναι κρέας, καὶ τὸ ὀπτῆσαι
σταθευτός (Aesch. Prom. 22)· πεφλογισμένος ἠρέμα
σταθμά· θύρετρα (Eur. H. f. 999). τάλαντα
σταθμά· φλιαί [98]

COD. 38 σποδι$^{α}_{ἐ}$λαῦρα 39 σπόδησον (π) (47 λοιβάσιον?) 51 σπονδύλλη, ἡ γάλλη π 53 ἐγαίῳ 54 ἐνδιαφόρους 57 μεταρύ 58 τρίβηλα — σπυρίδας 61 ἀλεκτ| 64 σποῦσμα, σπ. σπούδασμα 70 οἰσυίων 72 |ῥρούς bis 74 |ῖναι 89 cf. ὀρθοστάδιοι 96 θήρατρα 97 σταθμία, φλοιαί

HES. 49 σπονδεῖα (Exod. XXV 29)· ἀγγεῖα, δι' ὧν σπένδουσι 60 σπόρτουλον· τόκον (sportulae) 73 σταβαλοκόμαν (Soph. fr. 991)· οὐλοκόμην (1494 8. 2024) 76 σταβόλιχον· εὔστραβον 83 στάδιον· γυμνάσιον. καὶ τόπος μέγας ἁπλοῦς καὶ ὁμαλός. ἢ μέτρον χωρίου (cf. σπάδιον) 84 στάζει· ῥέει 86 σταδίη (Π 240 al.)· ἡ συστάδην καὶ ἐκ χειρὸς μάχη, ἢ ἐκ συστάσεως καὶ ἐκ διαδρομῆς 90 σταθέν. μένος (σταθμούμενος)· τεκμαιρόμενος, συλλογιζόμενος, στοχαζόμενος 98 σερπενδιβίλουμ, βὲλ πλουμβίνουμ. Ῥωμαϊκῶς (perpendiculum)

στάθμη (Ο 410)· σπάρτος, ἐν ᾗ ἀπορθοῦσιν οἱ τέκτονες· ὅθεν καὶ σταθμήσασθαι (Callimach.) τὸ ἀπορθῶσαι λέγεται. ἢ κανών, καὶ τὸ ἐν τῷ διαβήματι μολιβοῦν σκεῦος. καὶ ξύλον ναυπηγήσιμον
σταθμηλάται· ἐξῶσται νεῶν
σταθμήσας (Eur. Ion. 1137)· ἐν ζυγῷ στήσας
Σταθμία· ἐπίθετον Ἀθηνᾶς
σταθμήσασθαι (Herod. VII 214)· συμβαλεῖν, εἰκάσαι
σταθμοί· ἐπαύλεις, ὅπου ἵστανται ἵπποι καὶ βόες. καὶ στρατιωτικὴ κατάλυσις. καὶ ἡ τῶν θυρῶν παραστάς. καὶ τὰ ἑκατέρωθεν τῶν θυρῶν ξύλα, ἃ νῦν πήγματα καλοῦμεν (η 89) [1605]
σταθμόνες· φλιαί [7]
σταθμοῦχος (Aesch. fr. 222)· ὁ τῆς οἰκίας κύριος. καὶ ξενοδόχος [9. 10]
†στενάζειν· λυπεῖν (—σθαι). τινὲς δὲ πατάξαι τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. ἄλλοι ἐπάειν (l. παίειν) ἁπλῶς. οἱ δὲ καταμανθάνειν τὰ στήθη (1741. 1826)
σταινίον· τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, καὶ τὸ ὑπογάστριον
†σταιρόν· ξηρόν. θερμόν. ἄκρατον (1579)
σταῖς (Eupol. fr. XL p. 561)· φύραμα ἀλεύρου πυροῦ
σταιτήϊα· πέμματος εἶδος
στα(ι)τίας (Epicharm.)· ἄρτου εἶδος
†σταιτική· ἕστηκας
σταχτήν (Antiphan. com. p. 131)· τὸ ἀπὸ σμύρνης γινόμενον
στα(κ)τικόν· πεμμάτιον πλακουντῶδες. ἄλλοι δὲ ἀγγεῖα διυλίζοντα Νειλῶον ὕδωρ
στακτόν· τὸ διυλισμένον
σταλαγεῖ· μαρμαρύσσει (σελ—?)
σταλαγμός· σταγών, ῥανίς
σταλάσσων (Eur. Andr. 1046)· στάζων
σταλείς (Pind. Ol. XIII 47)· πεμφθείς
σταλεηδόνες· σταλαγμοί [26]
σταλῆναι· ἐλθεῖν. ἡτοιμάσθαι
σταλίδας· τοὺς κάμακας, ἢ χάρακας
σταλίζομαι· ἐπὶ τῆς στήλης †τρόπου ἑστηκ†ας
στάλικες (Xen. Cyn. II 8)· πάσσαλοι. ξύστραι (1720. 21). στῆλαι
στάλιξ· ξύστρα (1720. 21). ἢ πάσσαλος
σταμάγορις· ὅταν ἐν ὑφῇ πλείονες συστραφῶσι στήμονες
σταμίνες (cf. ε 252)· παραστάται, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς σχεδίας ὀρθὰ ξύλα, πρὸς ἃ αἱ σανίδες προσηλοῦνται, ἢ πάσσαλοι. παρὰ τὸ ἑστάναι
σταμνίον Θάσιον (Ar. Lys. 196)· κεράμειον ἀγγεῖον
στάμνος (Alex. com. p. 465)· ὑδρία, κάλπη. κάλαθος
σταμνοῦροι· οἱ τοῖς ἐφήβοις προστιθέμενοι ἐλαίου στάμνοι
†στάνει· τείνεται (στει—). συμβέβυσται
†στάνης· δύστηνος
†σταρεῖ· βάπτει [40]
στάρτοι· αἱ τάξεις τοῦ πλήθους (= στρατοί)
στασάμενον· δανεισάμενον
στασάνη· ἐγγύη, ὑποθήκη
στασιάζει (Ar. Eqq. 59 A)· θόρυβον κινεῖ, ἀτακτεῖ
στάσιμον ἦθος· βέβαιον, στερεόν
στάσις· θέσις. χορός (Aesch. Cho. 458). συνέδρα. ἐργαστήριον
στασιῶται (Herod. VIII 132)· οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς τάξεως
†στατά· μακρά (ἐκτατά?) [49]
στατή· †πάρνη. κάρδοπος (1572)
στατήρ· τετράγραμμος (1609)
στατῆρσι προστιθέντες· ὑπὲρ στατήρων ὁριζόμενοι, συνθήκας τιθέντες περὶ στατῆρος. ἐλέγετο δὲ καὶ τὸ χρυσίον στατήρ
στατιαῖον· τὸ πενταμνοῦν. καὶ διστάτους τυροὺς τοὺς δεκάμνους
†στατίδας· ναύτας εἰς πόλεμον
στατίζονται· ἱερῶνται. αὐλίζονται, ἵστανται
στατίζουσι (Eur. El. 316)· στάσιν ἔχουσιν
στατίνη· ἡ ἐκ στέατος πεποιημένη καὶ ἁπλῆ (1552. 1616. 1640) [58]
(σ)τάτοι· ἀρχή τις

COD. 1604 παράστασις 18 cf. ἰσοστάσιον (19 ἀγγεῖον διυλίζον τὸ?) 23 στάσσων 27 ἑτοιμάσαι 32 ὑφεῖ 33 σταμῆνες 34 σταμνεῖον 42 δασυνάμενον 50 στατηπάρνη 52 ὀργι| 53 πενταμιοῦν — διαστάτους τ.ρούς

HES. 1605 †σταθμηότα· λέγεται πολὺ ἀφεστηκότα 7 σταθμὸν ἔσχατον (Ierem. IX 2) 9 στατήρ (Matth. XVII 27)· τετράγραμμον, ἤγουν ἥμισυ οὐγγίας 10 σταθμῶν (ρ 187. 223)· τῶν τῆς θύρας παραστατῶν, ἢ μανδρῶν, ἢ τόπων ἔνθα ἀναπαύεταί τις 26 στάλη· ταμεῖον κτηνῶν. ὁ σταλός 40 σταρτήμας· τὰ σίτη ἄλευρον (1677) γεγενημένα. ἡ γὰρ ζύμη στέαρ λέγεται (σταιτίνας) 49 στατεύει (Cretic.?)· θάλπει (1593) 58 στρατιῶν· τὸ τῆς †φύσεως ὅπερ ἐξέστη κατὰ †φυλάς (statio)

(σ)τάτος· σκάφη ⟨1668⟩. ἄλλοι δὲ τὰς πέντε μνᾶς [61]
στάτρια· ἐμπλέκτρια
†σταυνίξ· ἱέραξ
σταυροί (Apoll. lex. 144, 13)· οἱ καταπεπηγότες σκόλοπες, χάρακες, καὶ πάντα τὰ ἑστῶτα ξύλα, ἀπὸ τοῦ ἑστάναι [65. 66]
σταύρου· σταύρωσον
στάφος (Simonid. epigr. 112)· σκάφος ⟨1660⟩. λεκάνη
σταφύλη· ὁ διαβήτης, ἀπὸ μέρους. ἐπεὶ σταφύλη καταχρηστικῶς ἐλέγετο ἡ τοῦ διαβήτου μέση κρεμαμένη μολυβίς, ἐπὶ (?) δὲ κανόνα ἀποδέδωκεν. ἔστι δὲ ἡ μολυβὶς ἡ καθιεμένη (Callim. fr. CLIX) διὰ τοῦ διαβήτου κανὼν λαξοϊκός, ἐν ᾧ σταθμίζουσι τοὺς λίθους, ὅ ἐστιν ἀπορθοῦσιν. Ἀττικοὶ (Nicoph. com. p. 855) δὲ τὴν ἐν τῷ στόματι κίονα σταφυλήν· βότρυν δὲ καὶ ὀπώραν τὴν ἀπὸ τῆς ἀμπέλου (η 121). τινὲς δὲ τοῦ ζυγοῦ τὸ μέσον
σταφυλίζειν· τὸ συν(δ)ιάζειν τὰς ὤας τοῦ ἱματίου
σταφυλῖνος ἄγριος, ὃν ἔνιοι κέρας (Theophr. IX 15, 5) καλοῦσι. καὶ ζῷον ἡλίκον σφονδύλη (Ar. HA. VIII 24)
σταφυλοβολεῖον· μέρος τι τῆς ληνοῦ
σταφυλοδρόμοι· τινὲς τῶν Καρνεατῶν, παρορμῶντες τοὺς ἐπὶ τρύγῃ
στάχυς· ἰατρικὸς ἐπίδεσμος. καὶ πόα τις ⟨cf. αἰγίλωψ⟩. καὶ τῆς σιτηρουχίας ἡ ἔκφυσις (Poll. II 168). καὶ παρὰ τοῖς ναυπηγοῖς τὸ ἐπὶ τῆς φάλαγγος μεριζόμενον [75. 76]
στέατα· ἄλευρα. ζύμη ⟨1640⟩ [78]
στεγανίσαι· στέγῃ ὑποδεχθῆναι
στεγανόμιον· τὸν μισθὸν τὴν διδόμενον ὑπὲρ τῆς μονῆς τῷ πανδοκεῖ
στεγανόν· στεινότερον, τὸ δυνάμενον στέγειν τοὺς λόγους καὶ μὴ ἐξαγγέλλειν. στενὸν δὲ ἡ πυκνόν, σφιγκτόν, συνεχές
στεγανόποδες ὄρνιθες (Ar. HA. II 12 VIII 3)· οἱ ἐν ὕδατι τρεφόμενοι καὶ διατρίβοντες, καὶ τοὺς πόδας ἔχοντες στεγανούς, ἤτοι δέρματι ἐνειλημμένους

στεγανώματα· τὰ ἐν τοῖς τοίχοις, οἱ λεγόμενοι σύνδεσμοι
στεγανώτερον· σιωπηλότερον
στεγαστήρ· τὸ θριωτόν ἔψημα
στέγει· κρύπτει, συνέχει. βαστάζει [ad 86]
στεγῖτιν· τὴν πόρνην
στεγ(ν)ὴ γαστήρ (Hippocr. 604, 21)
στεγναί· στερεαί
στεγνοῖ· στερονεῖ. †ταπεινοῖ
στεγνόν· †στενόν, πενιχρόν
στέθματα (Aeol.)· τὰ στέμματα
στείβει· ὁδεύει, πατεῖ
†στειβεύς· ὁδευτής ⟨1857⟩
στειβομένη (Theocr. XVII 122)· πατουμένη. στείβοντες (Λ 534) δὲ οἱ περιπατοῦντες· ἀφ' οὗ καὶ ὁ πλύτης στειβεύς
στεῖλαι· συστεῖλαι. ἀποστεῖλαι
στειλαμένη· παραφησαμένη
στειλάμενοι· συστείλαντες. πλεύσαντες
στειλάμενος· ὁμοίως [1700]
στειλέαν· τὴν μακρὰν ῥάφανον. Ἀντιφάνης ἐν Κιθαρῳδῷ (fr. IV)
στειλειή (φ 442)· τοῦ πελέκυος ἡ ὀπή, εἰς ἣν ἐντίθεται τὸ ξύλον
στείνεα· ἡ στενοχωρία
στείνομαι· ὀδυνῶμαι, στένω
στεινόν (Herod. VII 176)· λεπτόν. στενόχωρον
στείνοντο (Ξ 34)· ἐστενοχωροῦντο
στεῖνος (Μ 66)· στένωμα, στενοχώρημα ⟨ῥηγμός 1865⟩
†στείνων· ὡραϊστής, καὶ ἐπ' αὐτῷ ἀρέσκων
στεινωπόν (μ 234)· στενόν. ἢ τὸν ὑπὸ τὴν Σκύλλαν καὶ Χάρυβδιν τόπον στενὸν ὄντα [10. 11]
στείοντες· ἱστάμενοι ⟨1869⟩
στεῖρα· ἡ ἄτοκος (κ 522). καὶ τὸ ἐξέχον τῆς πρώρας ξύλον κατὰ τὴν τρόπιν (Α 482)
Στειριεῖς (Lysias 147, 13)· δῆμος φυλῆς τῆς Πανδιονίδος
στείρωμα· τρόπις
στεῖχε (Soph. Ai. 73)· ἴθι, πορεύου
στείχειν (Δ 331)· πορεύεσθαι

COD. 69 κανόνος — καθημένη 72 |βόλιον 74 |ουσίας 79 |ῆσαι 80 στεγανόμενον 85 θρίωπον 87 στεγητήν 88 στέγη, γαστήρ 95 ὀπλύτης ⟨97 παραψευ —?⟩ 1700 ἀντοφάνης 2 στειλέη 3 στεινέα

HES. 61 στατὸς ἵππος (Ζ 506)· ὁ ἐπὶ φάτνῃ τρεφόμενος καὶ [ἐξ]εστηκὼς ἐπὶ πολὺν χρόνον 65 σταυρούς (ξ 11)· ἐκ τοῦ εἰς τὴν αὔραν ἵστασθαι 66 σταυροτύπως (Greg. Naz. C. I 2 vol. II p. 31)· σταυροειδῶς 75 στέαρ· λίπος. ζύμη (gl. in Cant.) 76 στέξας· ἐμῆς 78 στέατος (φ 178)· λίπους Ad 86 ὑπομένει (I Cor. XIII 7) 1700 στεῖλαν (γ 11)· συνέστειλαν 10 στεινωπός (Ψ 427)· στενὸς τόπος 11 στείωμεν (Ο 297)· στῶμεν

στείχωμεν (e. c. Aesch. Prom. 81)· πορευθῶμεν (1883)

στελεόν (ε 236), οὐδετέρως· τὸ τοῦ πελέκυος ξύλον [20. 21]

στελέχια· πρεμνία

στέλεχος (Theophr. I 2)· κορμὸς ξύλου, κλάδος

στελίς· ... περὶ φυτῶν (II 17) τὴν ἰξέαν ὑπὸ Εὐβοέων

στελλάνδρα (Dionys. tyr.)· ἡ κόρη

?στέλλα· ζῶσμα (Xen. An. III 3, 20?)

στέλλει· πέμπει. στολίζει. ὁρμᾷ

στέλλεται· φοβεῖται [ad 28] [29]

στέλμα· στέφος, στέμμα

στελμονίαι (Xen. Cyn. VI 1)· ζώματα

στελύπην· ἀσφόδελον

στεμβάζειν· λοιδορεῖν, χλευάζειν

στεμβάσεις· λοιδορία [35]

στεμ(μ)ατιαῖον· δίκηλόν τι ἐν ἑορτῇ †πομπέων δαίμονος

στέμφυλα· τὰ πτίσματα τῶν ἐλαιῶν (Atheniens.). οἱ δὲ τὰς ἀπυρήνους ἐλαίας. καὶ τῶν σταφυλῶν τὰ ἐκπιέσματα (Alexandrini) [38]

στεναγμός· λύπη [40]

στενάσαι· τινὲς πλῆξαι καὶ παῖσαι· οἱ δὲ .... στένιον τὸ στῆθος (1611)

†στεναχεῖλαι· δαμάζεσθαι [43]

στενάχοντι· στένοντι

στένει· δυσπαθεῖ. στενοχορεῖται. στενάζει [46]

στενολεσχεῖ (cf. Ar. Nub. 319)· στενολογεῖ

στενολεσχία· μικρολογία, λεπτολογία, ὀλίγη ὁμιλία

στενόπορος (cf. Eur. Andr. 1143)· στενὴ ὁδός [50. 51]

στενυγρόν· εὐριπῶδες, στενόν, καὶ συριγγῶδες

στένων (Dem. 332, 12)· στενάζων

στενωπός (Soph. OT. 1399)· ἡ ἀγυιά, καὶ πλατεῖα, καὶ ἄμφοδος

στενωπῷ· στενότητι τόπων. ἡ ῥύμη

στεπτήρια· στέμματα, ἃ οἱ ἱκέται ἐκ τῶν κλάδων ἐξῆπτον

στέργει· φιλεῖ, ἀγαπᾷ

†στεργάνος· κόπρων (Stercus, κοπρών?)

στέργηθρον (cf. Aesch. Prom. 492)· φίλτρον. καὶ πόα τις

στέργουσιν· ἀγαπῶσιν

στερεαί· τινὲς τῶν δικαστικῶν ψήφων [ad 61]

στερέμνιον· στερεόν, ἰσχυρότατον

στερεόν· καταπληκτικόν [ad 63]

†στερηναῖα, ὁδός, ἡ Ἱπποκόον τί· ἡ πολεμία, καὶ στερητικὴ τῶν πάντων, οἷον [στερνοτύπη καὶ στερναία]· ἢ ἀπειθὴς ἀπὸ τῶν στρηνιώντων ἵππων

στέρησις· ἀποστέρησις, ἁρπαγή

στερθ†έμεν· στερηθῆναι

στερίσκω· ἀποστερῶ

στεριφευομένη· παρθενευομένη

στερίφη (Ar. Thesm. 641)· στεῖρα, μὴ τεκοῦσα, μηδὲ τίκτουσα

στερίφοις· ἀνισχύροις. ἀγόνοις, στέροις

στεριφώτερον· ἀνισχυρότερον. μὴ στερεώτερον

στέρνα (Eur. El. 1321)· στήθη

στέρνιξ· ἐντεριώνη

στερνόμαντις (Soph. fr. 56)· ὁ ἐγγαστρίμυθος. Πύθων

στέρνον· στῆθος (B 479). διάνοιαν, φρένα (Soph. Tr. 482)

στερνοτυπούμενοι· εἰς τὰ στήθη κοπτόμενοι

στερνοτύπτης· ὁ τὸ στῆθος τύπτων

στεροπή· [ad 78] αὐγή

στεροπηγερέτα Ζεύς (Π 298)· ὁ τὰς ἀστραπὰς συναγείρων [ad 79]

στερρόν (Eur. Andr. 98)· ἰσχυρόν, ἀσφαλές, βέβαιον

στερφίνα· δερματίνη· οἱ δὲ δέρματα ὄνεια ⟨στέρφινα⟩· οἱ δὲ στεῖρα ⟨ad στερίφα⟩, ἢ σκληρά ⟨ad στέριφνα⟩

στέρφνιον ⟨στέριφνον?⟩· σκληρόν, στερεόν

COD. 22 πρέμια (cf. καλάμια) 24 εἰξέαν (cf. ἀστυλίς) 26 σῶσμα 31 στελμόνια 34 |ζεις 37 πταίσματα — ἀπυρίνους ἔλας 49 στενοπόρος 52 στένυτρον, εὐρυπωδέστερον 55 τόπῳ 56 οἰκέται 64 τῶν στέρνων τῶν 76 καμπτ| 78 στερόπη

HES. 20 στέλγει· ξύστρα 21 στελγίς· ξυστρίς ⟨στλεγγίς⟩ Ad 28 καὶ στέλλεσθαι· ...... 29 στέλλοιμι (M 325)· πέμποιμι, καὶ ἀποστέλλοιμι 35 στέμμα (A 28)· στεφάνωμα 38 στεναγήν· πεπυκνωμένην ⟨στεγανήν⟩ 40 στεναγώτερον· πεπυκνωμένον ⟨στεγαν—⟩ 43 στεναχίζετο (Π 95)· ἀνέστενον 46 στενόεσ(σ)α· στενακτική (ρ 102) 50 στενοτυπούμεναι· εἰς τὰ στήθη κοπτόμεναι, στερνοτυπούμεναι 51 Στέντορι εἰσαμένη (E 785)· τῷ Στέντορι ὁμοιωθεῖσα Ad 61 ἄλλοι δὲ ἀστέρας (ἔχον) Ad 63 ποικίλον ⟨ἀστερόεν⟩ Ad 78 ἀστραπή (Δ 66) Ad 79 [ἀστραπή]

στέρφος (Iones)· δέρμα, βύρσα

στέρχανα· περίδειπνον. Ἠλεῖοι

στέρφανον· ἀξίνη, πέλεκυς ⟨1990⟩

στεῦτο (*Β* 597 λ 584)· κατὰ διάνοιαν ἵστατο καὶ διωρίζετο, ἢ διεβεβαιοῦτο

στεφάναι· αἱ τῶν βωμῶν ὠλέναι. καὶ τείχους ἐπάλξεις καὶ πύργων (Eur. Hec. 910) καὶ αἱ τῶν βλεφάρων ἀπολήξεις. καὶ περικεφαλαίας ......

στεφάνη· ὄρους ἐξοχή. καὶ εἶδος περικεφαλαίας ἐξοχὰς ἐχούσης (*Κ* 30). καὶ κόσμος γυναικεῖος

στεφανίσαι· στεφανῶσαι

στεφανίων· εἶδος κολοιοῦ

στέφανον ἐκφέρειν· ἔθος ἦν, ὁπότε παιδίον ἄρρεν γένοιτο παρὰ Ἀττικοῖς, στέφανον ἐλαίας τιθέναι πρὸ τῶν θυρῶν· ἐπὶ δὲ τῶν θηλειῶν ἔρια διὰ τὴν ταλασίαν [92]

στέφανος πολέμοιο (*Ν* 736)· μεταφορικῶς, ἀπὸ τῆς στεφάνης, ὅ ἐστιν περίβλημα κεφαλῆς γυναικεῖον

στεφανοφορέοντα· ἀπ' οἴκου τινὸς καλουμένου Στεφανηφόρου

στεφάνωμα (Cratin. fr. XIII p. 100)· τὸν λωτόν, διὰ τὸ πάντα τὰ φυλλώδη καὶ ποώδη στεφανώματα λέγεσθαι

στέφεα· στεφῶνες. ἐν Ὀποῦντι τόπος στεφάνων ⟨Στεφανών?⟩ καλεῖται

στέφει (θ 170)· κοσμεῖ, στεφανοῖ

στέφεται· στεφανοῦται, κοσμεῖται

στεφέτην ⟨—ίτην⟩· ἱκέτην

στεφέων (Eur. Tro. 258)· στεφάνων

στέφη (Cratin. fr. V p. 34)· στέμματα. ἀπαρχαί, ἀρχαί

στέφος (Aesch. fr. 231)· τὰ αὐτά

στεφών· ὑψηλός, ἀπόκρημνος

στέψαι· πληρῶσαι. στεφανῶσαι. κεράσαι. κυκλῶσαι

στῆ (*Λ* 197)· παρέστη, ἔστη

στηβύσσειν· ἀδολεσχεῖν [1807]

†στηδόν· γλαυκόν ⟨474⟩ [9]

στηθίας· ὄρνις ποιός ⟨σπιζίας?⟩

στῆθος· τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ πρόσχωμα. καὶ τὸ ὑπὸ τοὺς ποδῶν δακτύλους στηθύνιον (Hippocr. III p. 222 K)

στῆλαι (*Μ* 259)· οἱ λίθοι τοῦ τείχους οἱ προεστῶτες κάτωθεν πρὸς ἀντέρεισμα. καὶ θεμέλιοι

στήλας διστόμους· τινὲς τὰς Ἡρακλείους στήλας· ἔνιοι αὐτὰς νήσους εἶναί φασιν, οἱ δὲ προσχώματα, οἱ δὲ τῶν ἠπείρων ἄκρας, οἱ δὲ πόλεις. καὶ οἱ μὲν δύο, οἱ δὲ τρεῖς, οἱ δὲ μίαν, οἱ δὲ τέσσαρας

†στήληκα· τὴν νύσσαν

στηλίδια· οἱ τεθειμένοι ὅροι

στηλίτας (Dem. 122, 5)· οὕτως ἐκάλουν Ἀττικοί, οἵτινες ἐπ' αἰτίᾳ τινὶ (ἐ)στηλογράφησαν

στηλιτευθείσης· φανερωθείσης, δημοσιευθείσης

στηλιτεύοιντο· καταβάλλοιντο

στηλιτεύοντος· καταβάλλοντος

στηλιτεῦσαι· ἐπὶ στήλης γράψαι, θριαμβεῦσαι, δημοσιεῦσαι, παραδειγματίσαι

στῆμα· ἐν ναυτικοῖς ὀνόμασιν ἀναγέγραπται. καὶ ἐπὶ φυτοῦ τίθεται. καὶ τὰ ὅμοια ⟨αἰδοῖα?⟩

στημνίον· ὃ ἡμεῖς κατάστημον ἢ πολύστημον

στημονίας κικίννους (Cratin. fr. XCVI)· τοῖς στήμοσιν ὁμοίους

στῆναι· χαλεπῶς ἢ σκληρῶς ἔχειν

στήνια (Eubul. fr. XXV p. 271)· ἑορτὴ Ἀθήνησιν καὶ (στηνιοῦσι) διασκώπτουσι καὶ λοιδοροῦσιν

στήνιον· στῆθος ⟨1741. 1611⟩

στηνιῶσαι· βλασφημῆσαι, λοιδορῆσαι ⟨1825⟩

στῆρα· τὰ λίθινα πρόθυρα

?στήριον· ἱέρακι. Σέλευκος

στήριγγες (Xen. Eq. 1 5 Nicostr. com. p. 290)· ἐρείσματα. οἱ δὲ τὸ δίκρουν, ὅπερ ὑποτιθέασι τῷ τῆς ἁμάξης ζυγῷ. οἱ δὲ βάκτρον

στῆ ῥ' ἀντασχομένη (ζ 141)· τὰς χεῖρας ὑπὸ τὸ πρόσωπον ἀνατείνασα

˚στηριγμένον· ἱστάμενον

στηρίξαι· στῆσαι (μ 434?), ἐνερεῖσαι, ἁρμόσαι. ἐγγίσαι. κρύψαι

στῆσαι· καθίσαι. πληρῶσαι ⟨1804⟩

στήσασθαι (Lysias 117, 39)· τὸ δανείσασθαι οὕτως ἔλεγον. ἐπὶ σταθμῷ γὰρ πάλαι ἐδάνειζον. καὶ στάσιμον τὸ δεδανεισμένον [36]

COD. 83 cf. στρέφος, τέρφος 84 στερχανά cf. τέρχανον τέρχνεα ταρχάνιον 91 τα^{τ}λάσειαν 95 τῶν λώσον 1806 στωβύσσειν Suid. 11 πρόσχωσμα 13 τρία 15 στηλήδια; cf. ὅρος 16 αἰτίαν τινάς ⟨22 στημόνιον?⟩

HES. 92 στέφανος .... (Prov. 1 9 IV 9)· τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων ὁ στέφανος 1807 στῆ δὲ παρὲξ (*Λ* 486)· παρέστη δὲ ἐκτός 9 στήθεσι λασίοισι (*Α* 189)· πεπυκνωμένοις λογισμῷ καὶ εὐψυχίᾳ 36 στῆσεν (*Β* 558)· ὥρμησεν

στησίφυλλον· τηλέφιλον τὸ φυτόν

στῆτα (cf. Δ 6)· γυνή

στῖα ψήφους (Hippocr.)· οἱ δὲ στίας. δηλοῖ δὲ καὶ στενοχωρίαν, καὶ λιθοκονίαν [40]

στιάζει· λίθοις βάλλει

στιβαρόν (Call. Dian. 75)· εὔρωστον, βαρύ, εὔτονον, στερρόν, ἰσχυρόν (Ε 746)

στιβάς· ἀπὸ ῥάβδων καὶ χλωρῶν χόρτων στρῶσις, καὶ φύλλων. ἢ χαμαικοίτη

†στιβδός· μαστιγίας. δραπέτης

στιβεύειν· ἰχνεύειν, πατεῖν, πορεύεσθαι. καὶ στείβειν ὁμοίως [46]

στίβη (Antiphan. com. p. 103)· ἀ(νδ)ράχνη. καὶ χρῶμα μεταλλικὸν μέλαν ⟨στίμμι⟩

στιβ(ε)ιᾶν· ῥιγοῦν [49]

στίβος· τρίβος, ὁδός. καὶ ἡ ἴχνους ζήτησις

στίγματα· πληγαί. ποικίλματα

στιγμή (Menand. fr. CCCLXXXIX)· νυγμή

†Στιγνοίη· τὸ χωρίον

στίγων (Aristoph. p. 974)· στιγματίας [55]

στίλα. στίλη (Ar. Vesp. 213)· τὸ οὐδὲν καὶ τὸ τυχόν. ἔστι δὲ ὁ σταλαγμός [57. 58]

στίλβει (Eur. Hipp. 195)· λάμπει

στίλβη (Aristoph. p. 1168)· λύχνος, ἐλλύχνιον. ἔνιοι φανόν· Ἀττικοὶ δὲ ἔσοπτρον

στίλβων (Aristot. de mund. 2, 8)· ὁ τοῦ Ἑρμοῦ ἀστήρ

στιλβῶσαι· ἀπαστράψαι [63—66]

στίξας (Ar. Ran. 1511)· σημεῖον ποιήσας. μαστιγώσας

στίξασθαι· περιστήσασθαι ἐν κύκλῳ

†στίοντες· ἱστάμενοι ⟨1712⟩

στιπτῆς †ἕδρας· ὁδευομένης ὁδοῦ [71]

στιτθόν· εἶδος ἀκρίδος [73]

στῖφος (e. c. Ar. Eqq. 852)· τάξις πολεμική. ἢ ὄχλος, σύστρεμμα

στιφρός· πυκνός. εὐθαλής (Aristoph. p. 997) [76]

στίχες (Δ 201 al.)· τάξεις ὄχλων. καὶ στίχας τὰ αὐτά

στιχηδόν· κατὰ στίχον στῆσαι

στίχος· περίπατος [80]

στίχους· τάξεις. πλήθη. ἢ τόποι τῶν στρατευμάτων

στίχουσι (Soph. Ant. 1129)· βαδίζουσι, πορεύονται

στίχωμεν (Aesch. Prom. 81)· πορευθῶμεν, βαδίσωμεν ⟨1718⟩

στλεγγίς (Aristoph. p. 1042)· ξύστρα ⟨1720⟩

στλέγγισμα (cf. Plat. Charmid. p. 324)· ὁ ἀπὸ τῶν ἀποξυσμάτων γλοιός

στοαί (sch. Ar. Eccl. 14)· τὰ ταμεῖα. καὶ ἐπιμήκη εἰσίν

στοβάζειν· κακολογεῖν ⟨1928⟩

στόβος· λοιδορία, ὄνειδος

στοβασμάτων· λοιδοριῶν ⟨1920⟩

στο(ι)βάσουσι· σωρεύσουσι

στοιβή (Hipponact.)· σύνθεσις. καὶ εἶδος χόρτου

?στοιχηδόν (Theophr. III 12, 7)· κατὰ τάξιν. κατὰ στοιχεῖον ⟨1897⟩

στοιχεῖον· πᾶν τὸ ἄτμητον καὶ ἀμερές

στοιχεῖα· πῦρ, ὕδωρ, γῆ, καὶ ἀήρ, ἀφ' ὧν τὰ σώματα. ἢ γράμματα [95]

(σ)τοιχειουμένοις· διδασκομένοις [97]

στοιχ(ε)ίωσις· διατύπωσις, ἡ πρώτη μάθησις

στοιχομυθεῖν· τὸ ἐφεξῆς λέγειν. καὶ ἀδολεσχεῖν

στοιχῶ· συναινῶ

στολάρχης· ὁ τοῦ στόλου ἄρχων, ὁ ναύαρχος

στολή· στάσις. πορεία. κίνησις (Aesch. Suppl. 764). ἔνδυμα, καὶ περιβόλαιον

στολμὸν χρωτός (Eur. Andr. 148)· στολισμὸν σώματος

στολμός· στολισμός (sch. Aesch. Cho. 29)

στόλοκρον· τὸ περικεκομμένον τὰς κόμας, καὶ γεγονὸς ψιλόν, εἴτε δένδρον, εἴτε ἄνθρωπος. δηλοῖ δὲ καὶ ἀνειδές, καὶ σκληρόν

COD. 39 στηά, ψῆφος — στηάς 54 στιγών, μαστιγίας 60 στίλβει, αὐχμός 75 cf. 2105 88 στοβός 1900 συνενῶ 2 cf. χειτών 3 χρωτὸν 5 γέγονε

HES. 40 στήτην (Δ 332)· ἔστησαν, δυϊκῶς 46 στίβη· ψῦχος, πάχνη (ρ 24)· μή με δαμάσσης στίβη ὑπίοι δηλοῖ δὲ τὴν πρωϊνήν δρόσον, καὶ τὸ ψῦχος 49 στίβοντες· πατοῦντες 55 στίδιον· κόκκος ῥοιᾶς ⟨599⟩ 57 στιδεύς· ὁδευτής ⟨1694⟩ 58 στιλάμενος· πλεύσας. προστάξας. ποιήσας 63 στίλος· ὁ προηγούμενος τῆς ποίμνης κριός ⟨κτίλος⟩ 64 στιλπναί (Ξ 351)· στίλβουσαι, λαμπραί 65 στῖνος· στένωμα. ῥηγμός ⟨1707⟩ 66 στινωπός· στενὸς τόπος, ἤγουν ὁδός ⟨1710⟩ 71 στιπτός (Ar. Ach. 180)· πυκνός, ἢ στερεός, καὶ πεπιλημένος. ἀπὸ τοῦ στείβειν τὸ πατεῖν margo 73 στίφη (Philo II p. 455, 16)· πλήθη, συστήματα. τάγματα 76 στιχάει (Ο 635)· πορεύεται 80 στιχός εἰμι (Υ 362)· δι' ὅλης τῆς τάξεως αὐτῶν πορεύομαι 95 (σ)τοιχειούμενοι (Greg. Naz.)· διδασκόμεθα κατὰ τὴν τάξιν 97 στοιχειωδόν· κατὰ τάξιν. ἐνορδίνως ⟨1892⟩

†στολοκρατές· τὸ τῆς Ἰοῦς μέτωπον, διὰ τὰ κέρατα [1907. 8]
στόλος· πλοῦς, πλοῖα πολλά. καὶ ὁ τῆς νεὼς ἔμβολος (Aesch. Pers. 408) λέγεται, τὸ εἰς ὀξὺ συνεστραμμένον
στολυξώδης· μικρολόγος [11]
στόμα λαύρης (χ 137)· τὸ τῆς θύρας χάσμα
στομάχοιο θέμεθλα (Ρ 47)· τὸν φάρυγγα, ἤτοι τὸ τῆς κοιλίας στόμα [ad 13]
στόμια (Aristot. de mund. 4)· χάσματα
στόμις (Aeschyl. fr. 432)· ὁ ἀπειθής. μέγα στόμα ἔχων. καὶ τοὺς ἵππους δὲ στομίας λέγουσι τοὺς ἀπειθοῦντας τοῖς χαλινοῖς
στομοδόκον (Pherecr. fr. LXXI[a])· στωμύλον ⟨2112⟩ [17]
στομφάσαι· στομφολογῆσαι. κομπάσαι. ἀλαζονεύεσθαι
στόμφ†ας· ἀλαζονεία
στομωμάτων· χαραγμάτων. τινὲς δὲ στοβασμάτων ⟨1889⟩· λοιδοριῶν. Στόβος καὶ ἡ λοιδορία [21]
στοναχῶν· στενάζων [23]
στόνοι· τὰ ἔσω τῶν κεραμίων, καὶ στρογγύλα [25]
στόνυξι· κέρασι
στόνυχες· τὰ εἰς ὀξὺ (cf. Eur. Cycl. 401)· λήγοντα, καὶ τὰ ἄκρα τῶν ὀνύχων [28]
στοργή (Empedocl.)· φιλία, ἀγάπη
στοργῆσαι· φιλῆσαι
(στορέσαι δ 298)· στρῶσαι
στορεσθέν· στρωθέν
στορεύς· γαληνοποιός. καὶ τὸ ἀντὶ τοῦ σιδήρου τρύπανον ἐμβαλλόμενον ξύλον ῥάμνου, ἢ δάφνης
στόρνη (Callim., Lycoph. 1330)· ζώνη
?στόρθη· τὸ ὀξὺ τοῦ δόρατος, καὶ ἐπιδορατίς
στορνύμενος· ἐστρωμένος
στορνυτέα· καταστρωτέα. περιοικοδομητέα
στορπάν (Arcad.)· τὴν ἀστραπήν ⟨2030⟩
στορχάζειν· εἰς (ση)κοὺς κατακλείειν τὰ βοσκήματα
στορχάσω· συγκλείσω
στουμνά (Lacon. Boeot.)· αὐστηρά ⟨2078⟩
στοῦπος· ἡ τοῖς τετελευτηκόσι ἐπὶ τῶν φορ(ε)ίων σκηνή
στοχάζεται· οἴεται. κατὰ σκοποῦ βάλλει
στοχαζόμεθα· τεκμαιρόμεθα
στοχίζῃ [ad 45]
στραβαλός· ὁ στρογγυλίας καὶ τετράγωνος ἄνθρωπος. Ἀχαιοί [47]
στραβαλοκόμαν (Sophocl.)· οὐλοκόμην ⟨1573⟩
στραβεύς· κωπεύς ⟨1574⟩
στραβήλῳ (Soph. fr. 302)· τῷ κόγχῳ, ᾧ ἐσάλπιζον ⟨1980⟩
(στραβόλιχον· εὔστραβον) cf. σταβ—
στράβωνες (Com. an. CCCXIV)· †ἐπιποιοῦ κενός [52]
στραγγαλιαί καὶ στραγγαλίδες (Stratt. p. 783)· συστροφαί, διαστροφαί. παγίδες, ἢ πλοκαί
στραγγαλοῦται· συστρέφεται
στραγγίζει· πιέζει
στραγ(γ)εύει· διαβάλλει. οὐκ εὐθὺς πορεύεται
στραγ(γ)εύεται· διατρίβει
στράγξ. ⟨στραγγίς?⟩· σταγών
στραγγός· στρεβλός. ἄτακτος. †ἢ στόμα
στραγγουρία (Aristoph. p. 1095)· ἡ δυσουρία
†στράνθανα· ὀξέα
στράταρχος (Pind. I. IV 44)· στρατηγός [63]
στρατηγιᾶν (Xen. An. VII 1, 33)· τὸ ἐπιθυμεῖν τῆς στρατηγίας
στρατηλάτης (Eur. Rh. 173)· ἡγεμών. ἄρχων στρατοῦ [66]
Στράτιον· πολεμικόν, ἢ φοβερόν (Ar. Vesp. 619). καὶ ἐπίθετον Διός (Herod. V 119)
στρατιώτης· ὁ ἐν τῷ στρατῷ ἀριθμούμενος
στρατιωτὶς ποτάμιος· πόα [70]

COD. 15 στομίς 16 |κουν, στομύλον 18 κομφάσαι 20 στομωχάτων 22 στονάχων 36 στορνοίμενος 37 στον..τέα 38 στορτίαν 39 cf. ἐστόρχαζον 41 στουμμά 43 κατασκοπεῖ, βάλλει 46 στραβάλος 48 |ομᾶν bis 53 |ίδαι 64 στρατιᾶς 67 στρατὶ 69 |ώτης

HES. 1907 στολισμός· ἱματισμός, κόσμος 8 στόλοι· τὰ ἄκρα τῶν τομῶν καὶ ὀξέα, χάρακες ἀπότομοι 11 στόμα (Κ 8)· τὸ κατεργαστικώτατον μέρος τοῦ πολέμου Ad 13 δηλοῖ δὲ καὶ φιλμὸν κηλόν (Eur. Hipp. 1223) 17 στομύλος· πολυλάλος, φλύαρος. δεινός. αἰσχρός ⟨2114⟩ 21 στοναχάς (Β 39)· στεναγμούς 23 στονόεντα (Θ 159 al.)· στεναγμὸν ποιοῦντα, στενάζοντα 25 στόνος (Κ 483)· στεναγμός 28 στορβάζειν· κακολογεῖν ⟨1887⟩ Ad 45 στοιχομυθεῖς· μακρογορεῖς 47 στράβηλοι· κοχλίαι 52 στραχύ· τραχύ 63 στρατεύομαι· διατρίβω 66 Στρατίη (Β 606)· πόλις Ἀρκαδίας 70 στρατολογήσαντι (II Tim. II 4)· στρατεύσαντι

στρατὸν αἰχμητήν (Eur. Hec. 116)· τὸν πολεμιστὴν στρατόν

στρατός (Δ 10)· τὸ πλῆθος τῶν πολεμούντων στρατιωτῶν ⟨cf. σταρτοί⟩ [73. 74]

στραφῆναι· ἀναστραφῆναι, ἢ στραφθῆναι (Dor.)

στρέβλαι ναυτικαί (Aesch. Suppl. 440)· τὰ ξύλα τῶν νεῶν, ἐν οἷς διασφηνοῦνται γομφούμενα. Ἀττικοὶ δὲ τὰ βασανιστήρια

στρεβλόν (Ar. Th. 416)· καμπύλον, σκολιόν

στρεβλούμενοι (Com. an. fr. LXVII)· δεσμούμενοι

στρεβλοῦται (cf. Ar. Nub. 620)· αἰκίζεται, βασανίζεται

στρεβλῷ· κόγχῳ, ᾧ ἐσάλπιζον ⟨1950⟩

στρέμμα· εἶδος πέμματος

στρέμματα (Hippocr. 748 D)· περὶ νεῦρα [83]

στρεπτοί (Xen. KH I 3, 2)· ὅρμοι. τὰ περὶ τὰς χεῖρας ψέλ[λ]ια

στρεπτοῖο χιτῶνος (Ε 113)· τοῦ ἁλυσιδωτοῦ θώρακος, ἢ τοῦ θώρακος τοῦ ὑποδύτου

στρεπτόν· φίλημά τι ποιόν. ἢ σκολιόν

στρεύγει· ἀνιᾷ.] καταγωνίζεται. προσδιατρίβει. βραδύνει

......· στραγγεύεται. ταλαιπωρεῖται, καταπονεῖται. τρ..... τριψημερεῖ

στρεύγομαι· διατρίβω, ἀφ' οὗ καὶ στράγξ ἡ κατὰ βραχὺ πρόεσις

στρέφανον· ἀξίνη, καὶ πέλεκυς ⟨1785⟩

στρεφεδίνηθεν (δέ) οἱ ὄσσε (Π 792)· διεστράφη. ἐσκοτοδινίασεν

στρέφει· κάμπτει. λυγίζει ⟨λ 1338⟩. ἀποσείεται. διώκει. ψιλοῖ

στρέφος· στρέμμα. δέρμα, βύρσα. Δωριεῖς

†Στρεφοῦραι· τῶν Ἰνδῶν γένος τι, οἳ καλοῦνται Κοψίλοι

στρέφωσις· κάλυψις ἀγγείων δέρματι γινομένη

Στρεψαῖοι (Aristoph. p. 993)· ἔθνος περὶ Μακεδονίαν

στρεψίμαλ(λ)ος (Aristoph. p. 1197 fr. LXXXIX)· μεταφορικῶς λέγουσιν ἀπὸ τῶν ἐρίων. Στρεψίμαλλα γὰρ λέγονται τὰ συνεστραμμένους ἔχοντα τοὺς μαλλούς

στρέψις· στροφή. ἀπάτη

στρεψοδικεῖν (Ar. Nubb. 434)· τὸ ἀποστρέφειν τὴν δίκην

στρηνές· σαφές. ἰσχυρόν. τραχύ. στυγνόν. ὀξύ. ἀνατετα[γ]μένον. στρηνόν (Nicostratus)

†στρηνύεται· στρηνιᾷ

στρηνιῶντες· πεπλεγμένοι. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ διὰ πλοῦτον ὑβρίζειν, καὶ βαρέως φέρειν

στρηνὸν βοᾶν· τὸ σκληρόν

στρίγλος· τὰ ἐντὸς τοῦ κέρατος: νυκτίφοιτον. καλεῖται δὲ καὶ νυκτοβόα. οἱ δὲ νυκτοκόρακα ⟨ad στρίγγα⟩

στριγχός· τειχίον. στρικτόριον. στεφάνη δώματος

στριφνός· σφιγκτός. πυκνός. στερεός

†στριφοῦ· λαμπόδικε, ἀπόκνισον

στροβάζων· συνεχῶς στρεφόμενος

στροβάνικος· ἢ τῷ στροβεῖν νικῶσα

στροβανίσκος· τρίπους

στροβεῖ· ταράσσει (Aesch. Ag. 1216), κινεῖ

στρόβ.ιλος· συστροφὴ ἀελλώδης. καὶ ἡ πίτυς, καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς. καὶ εἶδός τι ὀρχήσεως, καὶ †γυναικείας χρύσης

στροβεῖν· ἀποσείεσθαι, ἀποσοβεῖν ἑαυτοῦ, ἀποδιώκειν, θορυβεῖν

στροβελόν· σκολιόν, καμπύλον

στροβελός· σοβαρός, τρυφερός

στροβῆσαι· συστρέψαι. ἐκφοβῆσαι [2017]

στροβητῶς· τεταραγμένως

στρόβοι (Aeschyl.)· συστροφαί

Στρογγύλη· συνεστραμμένη. καὶ Λιπάρα νῆσος

στροιβᾶν· ἀνιστρέφειν

στροίβηλος· ἔπαρμα πληγῆς ἐν κεφαλῇ

στροιβός· δῖνος ⟨2025⟩ [24]

στρόμβος· δῖνος. κόχλος (Lycoph. 250). ῥόμβος (Ξ 413). συστροφὴ ἀνέμου. περιφερὴς λίθος

στρόμβιλον· περιδεδινημένον

στρομβοῖ· συστρέφει. καὶ τὰ ὅμοια [28]

†στρωνν.', λαγάς

στροπά· ἀστραπή. Πάφιοι ⟨1938. 2034⟩

στρουθίον· πόας ῥίζα (Hippocr. II p. 556 K), εὔθετος πρὸς ἐρίων ἔκπλυσιν

στρουθός· ὁ καταφερής, καὶ λάγνος. Ἀττικοὶ δὲ τὰς στρουθοκαμήλους

COD. 76 διασφημοῦνται 88 στρατεύεται 93 cf. στέρφος 97 ἱερῶν στέψιν μάλα 2000 cf. ἀστρηνές ἐνστρηνές ἐστρῆνες 3 στρηνοιβοᾶν 4 νυκτοίφυτον 5 cf. τριγχός 8 στρεβάζων 11 στροβεῖται 18 στροβιτιῶς 23 δεινός 25 δεινός 30 στροπή

HES. 73 στρατόων(το Γ 187)· ἐστρατοπεδεύοντο ⟨cf. ἐστρ—⟩ 74 (σ)τατή· πόρνη ⟨1660⟩ 83 στρεπτοί (Ι 493)· εὐμετάθετοι, εὐμετάβολοι 2017 στρόβιλοι· καταιγίδες. καὶ τὰ ὅμοια 24 στροβαλοκομᾶς. οὐχ' ὁμᾶς ⟨1948⟩ 28 στρωννύμενον· ἐστρωμένον

στρους· ὁ στροῦθος. καὶ ὄσπριον
στροφαί (Cretice?)· ἀστραπαί ⟨1938. 2030⟩
στροφάδες· σκώληκες
Στροφαῖος (Aristoph. fr. CCLVII)· Ἑρμῆς, ὁ πρὸς ταῖς θύραις ἱδρυμένος· διὰ τὸν τῆς θύρας στροφέα
στροφάλιγγι (Φ 503)· συστροφῇ
στροφάλιγξ· συστροφὴ κονιορτοῦ. καὶ ἐν ᾧ οἱ τροχοὶ στρέφονται [39]
στροφαλίζετε (σ 314)· στρέφετε
στροφαί· [ad 41] αἱ κατὰ διαιρέσεις τῶν μελῶν
στρόφιγγα· τὸν στροφέα
στρόφιγξ· ὁ αὐτός
στρόφιον (Pherecr. p. 296 Aristoph. p. 1185)· ἡ στρογγύλη ζώνη
στρόφις (Ar. Nubb. 451)· σκολιός, οὐχ ἁπλοῦς, πολύπλοκος
στρόφος (ρ 198)· συνεστραμμένος λῶρος, ἢ σχοινίον, παρὰ τὸ ἐστράφθαι
στρόφοι· τὰ λεπτὰ τριχίδια
Στρύμη (Dem. 1213, 19)· πόλις [49]
Στρυμόνιοι (Herod. VII 75)· οἱ Βιθυνοὶ τὸ πρότερον
Στρυμόνιος· ὁ βορρᾶς (Call. Del. 26)
στρύμοξ· ξύλον μεμηχανημένον ἐν ταῖς ληνοῖς πρὸς τὴν τῶν σταφυλῶν ἔκθλιψιν
στρυφνόν· στερεόν, ἰσχυρόν. αὐστηρόν. ἐπεστυμμένον, πυκνόν
στρυφνός (Amphid. fr. I p. 317)· μᾶζα. ἢ οἶνος στυφός
στρωματεύς· ἰχθῦς ποιὸς ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ
στρωματίζειν· τὸ ἐπισάττειν ὄνῳ
στρωματίτην· ἔρανόν (Crat. fr. LXXXVIII) τινα, ἐν ᾧ ἑαυτοῖς παρεῖχον τὰ στρώματα
στρωμνή· κοίτη
στρωφᾶν· νήθειν, κλώθειν, περιστρέφειν
στρωφῶντο· περιεβλέποντο. ἐστρέφοντο
στρωφᾶται (Hesiod. Op. 526)· περιστρέφεται
†στυαγόν· τὸ στύμα, παραγώγως
στυγεῖν· μισεῖν. στυγνάζειν. φοβεῖσθαι [64]
στυγέουσι (Call. fr. LII 2)· μισοῦσι
στυγερόν· στυγνόν. κακοπαθές. φοβερόν, χαλεπόν, μισητόν (e. c. α 249)
στυγέων· φοβούμενος. μισῶν
στυγηρῷ· μισητῷ, φοβερῷ
στυγήσω· μισήσω. καὶ τὰ ὅμοια [70]
στυγνόν· †ἀργόν. ὠμόν. χαλεπόν
†στύγνωσον· χώρισον ⟨1853⟩
στυγοῦσι (Soph. Ai. 133)· φοβοῦνται, μισοῦσιν
Στυγὸς ὕδωρ (Ζ 271)· τῆς κρήνης τοῦ ᾅδου τὸ ὕδωρ. ἢ ὁ τῶν θεῶν ὅρκος
στυλίς· μέρος τι τῆς ἡμιολίας νεώς
στυλοβάτης (Plat. com. p. 628)· τοῦ κίονος, ἡ βάσις
στύμος· στέλεχος, κορμός
στυμνά· σκληρά ⟨1941⟩
Στύμφη· ἡ Χαλκίς (Steph. Byz. 683, 13) [80]
Στύξ· κρήνη ἐν ᾅδου. ἢ ὁ σκὼψ τὸ ὄρνεον (στρίξ?). ἢ ὅρκος θεῶν
στύξαι· φοβηθῆναι, καταπλαγῆναι. †συναγαγεῖν. μισῆσαι
στύξαιμι (λ 502)· εἰς κατάπληξιν ἀγάγοιμι
στυπάζει· βροντᾷ. ψοφεῖ. ὠθεῖ ⟨2094⟩ [85]
στύπεα· στύπη ἢ στελέχη
στύπος· στέλεχος, κορμός. καὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ σῶμα, καὶ τὸ κύτος. καὶ ὁ ψόφος τῆς βροντῆς
στυπογλύφος· ξυλογλύφος. Στύπος γὰρ ὁ στέλεχος, ἤγουν τὸ πρέμνον
στύππακα (Aristoph. p. 1197)· στυππ(ε)ιοπώλην
στυππίον (Dem. 1145, 6)· τὸ λίνον
στυρακίζειν· κεντρίζειν
στύραξ· [ad 92] σαυρωτὴρ τοῦ δόρατος, καὶ λόγχη (Xen. Hell. VI 2, 10 [19]). καὶ δένδρον ὁμωνύμως. καὶ θυμίαμα (Theophr. HPl. IX 7, 3)
στυφαλμεῖν· σκυβαλίζειν
στυφᾶν· βροντᾶν ⟨2084⟩
†στύφος· κέρδος [96]
στυφελή· σκληρά (Clitorii, Cyrenaei)
στυφελίζειν (Hippocr. III p. 116 K)· διασείειν, κραδαίνειν, τινάσσειν, ὠθεῖν, πατάσσειν, ἐνυβρίζειν (Φ 380) [99]

COD. 37 στροφίγγη, συστροφῇ 41 κατά· δ] 44 στροφίος 46 στροφίς 52 ληναῖς 60 στρώφοντος, ὅπερ ἐβλέποντο 86 στύπη· ὁ στύπος ἢ στ.] post 87 87 στύπεα — κῆτος 89 στυππακόν

HES. 39 στροφάλιγγος· συστροφῆς Ad 41 [ἀντιλογίαι. διαστροφαί (gl. Proverb. I 3). καὶ] 49 Στρυμών· ποταμός 64 στυγέει (Θ 370)· μισεῖ 70 στυγητοί (Tit. III 3)· μισητοί, χαλεποί, φοβεροί 80 Στύμφηλος (Β 608)· πόλις ἢ ὄρος Ἀρκαδίας 85 στύγει· στρέφεται Ad 92 [πόλις Εὐβοίας (Β 539). καὶ] 96 στυφέλεξε δέ μιν (Η 261)· διέσεισεν αὐτόν 99 στυφελιζομένους (π 108)· σκληρῶς ὑβριζομένους

στυφελίξαι (Α 581)· διασεῖσαι [2101]
στυφελοὶ πάγοι· ἀντὶ τοῦ σκληροί
στυφλὸν ἢ στυφελόν· τραχύ, σκληρόν, βαρύ. ἀργόν. στερρόν
στυφοκόμπος (Ar. Av. 1299)· ὁ μάχιμος ἀλεκτρυών. καὶ ὄρτυξ
στυφρόν· στερέμνιον, βαρύ ⟨1875⟩ [6. 7]
στῦψαι· στυγνάσαι
στῦψις· κόλλησις
Στωϊκοί· οὐ μόνον οἱ ἀπὸ Ζήνωνος φιλόσοφοι, ἀλλὰ καί τινες γραμματικοί
στῶμιξ· δοκὶς ξυλίνη [12]
στωμύλ†ια· κομψά
στωμύλος (Ar. Ach. 429)· ὁ λάλος. πιθανολόγος. εὐτράπελος τῷ λόγῳ ⟨1917⟩
στωμύλλεσθαι (Aristoph.)· τρανῶς λαλῆσαι
στωμύλλων (Ar. Nubb. 1003)· λαλῶν
στωμύλματα (Ar. Ran. 92)· περιλαλήματα
†στωνευμέναν· διαστρέφουσαν συντόνως
σύαγχος· ῥίζα, ἐν ᾗ οἱ σῦς θηρεύονται
συάδες· αἱ ὕες, ἐσχηματισμένως
συανία (Epicharm.)· λοιδορία. καὶ ἡ διὰ χειρὸς μάχη ⟨2214. 2631⟩
σύαρον· τὸν κλῶνα
σύαρτον· βούγλωσσον
†σύας· κύων τις πολύρρηνος
?σύβας· λάγνος
σύβακα· συώδη
συβάλλας· ὁ καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια
συβαρίζει (Ar. Pac. 344)· τρυφᾷ ⟨2143⟩
σύβαριν· τὴν πολυτελῆ τρυφήν
?Συβαρικαῖς· τρυφηλαῖς ⟨2276⟩ [31]
Σύβαρις διὰ πλατείας· [ad 32]
Συβαρῖται· τρυφηταί
Συβαριτικός· τρυφερός
συβαρνίς· περίκομμα
συβήνη· αὐλοθήκη, ἡ τοξοθήκη. ἢ ὁ ναυτικὸς χιτών
συβίνη (Alexid. fr. III p. 442)· καπροβόλον. ἐμβόλιον

συβόσια (Λ 678)· συοφόρβια
συβότας· χοιροβοσκούς
συβότοιο· σῦς βόσκοντος
σύβρα· ἐπὶ βοῶν. σημαίνει δὲ †τὰ πρὸς ῥυπαρόν τι ἐχούσας
συβριακόν· τὸ πολυτελές
συβριάζει· σοβαρεύεται, τρυφᾷ ⟨2128⟩
συβριασμός (Phrynich. com. p. 605)· ὁ ἐν εὐωχίᾳ θόρυβος
(Συβρίδαι· δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς
συβροί· ἰ(σ)χνοί, λαγαροί, †τάφροι
σύβρος· κάπρος
συβώτας· Σπεύσιππος ὁ φιλόσοφος. ζῷόν τι
Συβώτης· συοτρόφος, χοιροτρόφος, χοιροβοσκός. καὶ ὄνομα κύριον [50—51ª]
συγγίνομαι· συνομιλῶ [53]
συγγινωσκόμενοι· πειθόμενοι
συγγνώμων (Xen. ΚΠ VI 1, 37)· ἐλεήμων
συγγονή· σύστασις. Δημόκριτος (p. 423)
σύγγονος· ἀδελφός
συγγραμμάτων (Herod. I 48)· βίβλων
?συγκαρβαλώσας· συστρέψας
συγκαλεῖται· συνεδρεύει [61. 62]
συγκατέληξε· συμπέπαυται
συγκαχρῦσαι· συγχέαι, συμφῦραι, συμφρῦξαι [65]
συγκεκλεισμένοι· πολιορκούμενοι
†συγκεκοπιταμένους· συγκεκομμένους
συγκεκορδυλισμένα· συνηθροισμένα. συνειλημ[μ]ένα· συνεστραμμένα [69]
συγκηδεσταί· οἱ τῆς νύμφης καὶ τοῦ γαμβροῦ γονεῖς (Dem. 949, 6?)
†συγκοιμοῦσθαι· συνελθεῖν
σύγκλυδα· συγκεχυμένα καὶ
σύγκλυδες· ὁμοίως συμμιγεῖς σύνεγγυς
συγκλύδων (Plat. Civ. VIII 569 A)· συλλέκτων, ἤ τινων μεμιγμένων
συγκοιτάλιον· σύγκοιτον
συγκοίτιον· ἑταίρα συγκοιμηθεῖσ(η) μίσθωμα

COD. 2108 cf. ἀναστύψαι, συστύψαι 8 στύψαι 9 στύψις 11 στώμιξ 16 στωμυλῶν 20 |έναι 27 cf. ὑβάλης 29 τροφήν 33 συβαρηταί 36 cf. σύρβη 37 συμβίνης 47 σύμβρος 54 cf. οὐ συγγ. 56 cf. συντόνη 63 |έλησε 64 συγκαγχρῆσαι — συφρύξαι 68 |υλιμένα 72 σύγκλ.δα 73 συμμιγεῖς, σύνεγγυς καὶ σύγκλυδες ὅμοια 74 συγκλήδων Post 76] 80 συγκομάτιον

HES. 2101 στυφελίζειν· κακοῦν. διασείειν 6 (σ)τύχας· τάξας ⟨1877⟩ 7 στυχιοῦσι· διατυποῦσι ⟨στοιχειοῦσι⟩ 12 στωμοδόκον· στωμύλον ⟨1916⟩ 31 Συβαρητικοὶ λόγοι· τὸν γὰρ Αἴσωπον ἐν Ἰταλίᾳ γενόμενον σπουδασθῆναι σφόδρα φησίν, ὡς καὶ τὸ τῶν λόγων αὐτοῦ εἶδος ἐπιδαψιλεῦσαι, καὶ Συβαριτικὸν προσαγορευθῆναι. παροιμιώδεις οὖν οἱ Συβαριτικοὶ λόγοι (Vesp. 1259) Ad 32 παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν σοβαρῶς πορευομένων 50 συγγενήσεις (Plat. Legg. XII p. 948 E)· τὰς συνουσίας ⟨Moer. p. 351⟩ 51 συγγένεια· 51ª συγγενικός· 53 συγγ[ε]νώσομαι· συμβουλεύσω 61 συγκαλέσας (Β 55 Κ 302)· συναριθμήσας 62 συγκατάθεσις (II Cor. VI 16)· συμφώνησις 65 συγκεῖσθαι (I Reg. XXII 8)· συνθήκην καὶ ὁμολογίαν πεποιεῖσθαι 69 συγκέχυται (Iob. XXX 17)· συντετάρακται

συγκομιστέον· συνακτέον

συγκομιστήρια· θυσία ἐπὶ καρπῶν συγκομιδῇ

συγκομιστὸς ἄρτος· παρὰ Διοκλεῖ τῷ Ἰατρῷ

συγκομάτιον· σκευασία τις παρὰ τοῖς ὀψαρτυταῖς

συγκοπήμεναι· μαστιγωθῆναι. †μεμαστιγωμέναι [82]

συγκρίνει· συνισοῖ [84]

σύγκρισις· μίξις. γένεσις. ὁμοίωσις. ἀντιπαράθεσις

συγκριτικός· ὅμοιος

συγκροτεῖ· ταράττει. συνάγει, συναύξει ⟨2647⟩

συγκρούει· συναθροίζει. ἢ συνευφραίνεται ⟨2648⟩

σύγκρουμα· χρέος, δάνειον. τινὲς τὴν σύμμικτον λοπάδα

συγκρου(σ)τά· ἱμάτια, ὧν ἡ κροκὶς ἀνατέτριπται

?συγκινεῖν ⟨—υλίειν?⟩· συζυγεῖν, συντροχάζειν

συγκυρία· συντυχία [93. 94]

συγκύρεται ⟨—ρσει⟩· συντεύξεται

συγχαίρειν (Ar. Pac. 1317)· ἐπιχαίρειν

συγχάσαι· συγχωρῆσαι [98]

συγχεῦαι (Θ 139)· συγχέαι. συγκόψαι, συντρῖψαι

συγχέομαι· συντρίβομαι. καὶ τὰ ὅμοια

συγχριμφθέντα· συνενεχθέντα

†συγχίας· τὸ πρὸς ἄγκιστρον μέρος τῆς ὁρμιᾶς

συγχρήσομαι (Menand. fr. V p. 129) [2204—7]

σύδην (Aesch. Pers. 480)· ταχέως, καὶ ὁρμητικῶς

συζῆν (Dem. 363, 4)· ὁμοῦ ζῆν

συζυγεῖν· τὰ ὑποζύγια ὑποφωνεῖν ἐν τῷ ἕλκειν

συζυγία· συνάφεια

σύζωσμα· ἐν τῷ μεταλλικῷ (Theophrast.) τὸν ἐκρέοντα χαλκόν

συῆλαι· τόποι βορβορώδεις

συηνία (Pherecr. fr. XI p. 344)· ταραχή, ἀηδία, ἀπὸ τῶν συῶν ⟨2121⟩

σύθεν· ὥρμησαν

συθῆναι· δραμεῖν, ὁρμῆσαι

σῦθι· ἐλθέ

συθνόν· κεχρυμμένον ⟨κυθνόν?⟩

σῦκα (Ar. Ran. 1278 Hippocr. 1085 H)· τὸ ἐπὶ τοῖς βλεφάροις νόσημα, ὅ τινες σύκωσιν

συκάζει· δοκιμάζει. συκοφαντεῖ. ἢ σῦκα τρώγει. καὶ τὸ κνίζειν ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς ὁμιλίαις (Plat. com. p. 691 Menand. fr. CCCCXXXIX) [21]

†συκαμήδωρος· μωρός

συκάμινα (Amphid. fr. VI p. 318)· ἡ παρ' ἐνίοις μορέα, τὸ δένδρον. καὶ ὁ καρπὸς τῆς συκομορέας

†συκάνης· συνετός

συκάστρια· συκοφάντρια

Συκάτης· ὁ Διόνυσος (Ath. 78 C)

συκῆ (cf. Theophr. III 9, 3 Eupol. fr. I 4 p. 426)· τὸ ἐν ταῖς πεύκαις γενόμενον †δενδρῶδες

συκηγορίαν (Com.)· τὴν ἐν τῷ λέγειν συκοφαντίαν

συκῆ Αἰγυπτία· ἡ λεγομένη κερωνία τὸ δένδρον

συκίδας· τὰς ἐχούσας ἐν τοῖς δακτυλίοις συκᾶς

†συκιδαφόρος· ἐνίοτε ὁ συκοφάντης· ποτὲ δὲ ὁ συκόπρωκτος

συκίνη· μάχαιρα. συκοφάντρια

σύκινον· ἀσθενές [34]

σῦκον αἰτεῖν (Ar. Vesp. 303)· κολακεύειν

σῦκον ἐφ' Ἑρμῇ· παροιμία [ad 36]

συκοσπαδίας· ὁ συκοφάντης

συκοφάντης· ψευδοκατήγορος. κακοπράγμων

COD. 80 διο^{χλ} 87 συνάξει 92 συγκυρεῖ; cf. κατὰ συγκ| 11 συναφία 13 βαρβαρώδεις ⟨cf. συόαι, ὑοκαί, ὑολλός⟩ 15 |σεν 17 σύθι 20 cf. ἀποσυκάζειν ων 23 τῆς συκομορέας post 2224 26 συκεατίς 29 κερατία ⟨h. e. κερατία, unde supra κερατωνία⟩ 32 συκήνη, 36 ἑρμῆν — φανεῖ

HES. 82 συγκριθῶμεν (I Macc. X 71)· ὁμοιωθῶμεν 84 συγκρινομένη (Sapient. VII 29)· πρὸς ἰσότητα δοκιμαζομένη 93 συγκύρημα (Symmach. I Regg. XX 26)· συντύχημα 94 συγκυροῦντα (Deuter. II 37 al.)· διαφέροντα 98 σύγχει· ταράττη ⟨cf. συνχεῖ⟩ καὶ τάρασσαι (I 612) 2204 σύγχυσις (Genes. VII 9)· μίξις. θόρυβος. ἀφανισμός 5 σύγχυτο (Π 471)· συνεχύθη, συνεταράχθη, †συνεχωρήθη 6 σὺ δὲ σύνθεο (Α 76)· σὺ δὲ κατάθου, σύ(ν)θου δέ 7 σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο (Λ 297)· σὺ δ' ἐγκατάθου ταῖς φρεσί 21 συΐ (Λ 293)· συάγρῳ 34 συκομορέα· συκάμινον ⟨recens⟩ Ad 36 ἐπὶ τῶν κειμένων ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν βουλομένων. ὁπότε φανείη σῦκον πρῶτον τῷ Ἑρμῇ ἀνετίθεσαν

σ υ κ ο φ ά ν τ α ι· οἱ ἐπηρεάζοντες
σ υ κ ο φ α ν τ ί α (Aeschin. 47, 21)· καταλαλιά
σ υ κ χ ά δ α ι· ῥάπη ⟨—δα ῥάπτει?⟩
σ υ κ χ ά δ ε ς· εἶδος ὑποδήματος
σ ύ κ χ ο ι· ὑποδήματα Φρύγια [44]
σ υ λ ᾷ· ἐκδύει, συλεύει ⟨σκυ—⟩
σ ύ λ α κ ο ν (Lacon.)· θύλακον ⟨2258⟩
σ υ λ ᾶ ν· ἀφαιρεῖσθαι, γυμνοῦν, σκυλεύειν
σ υ λ ή σ ε ι· ὅμοιον
σ υ λ η θ ε ί ς (Isocr. 119 D)· ἀφαιρεθείς
σ υ λ λ α β ὰ ς ὁ δ ο ῦ· τοὺς συλῶντας καὶ ἐκδύοντας
σ υ λ λ α μ β ά ν ε ι (Ar. Vesp. 734)· βοηθεῖ
σ υ λ (λ) α γ ν ε ύ σ α ς· συμπορνεύσας
σ υ λ λ έ γ ε τ α ι· συνάγεται
σ υ λ λ ε λ ο γ ι σ μ έ ν α· ἀπὸ συλλογισμῶν
σ υ λ λ ή β δ η ν (Aesch. Prom. 505)· ὁμοῦ συλληπτικῶς, ὡς δι' ὀλίγων πολλὰ εἰπεῖν συντόμως
σ υ λ λ ή π τ ο ρ α· συναγωνιστήν. συνεργόν, σύμμαχον
σ υ λ λ ή ψ ε τ α ι· [ad 57] ὑπερασπιεῖ. καὶ τὰ ὅμοια (Ar. Eqq. 229)
σ υ λ λ ί ρ (Lacon.)· θύλακος ⟨2246⟩
σ υ λ λ ο γ ι σ ά μ ε ν ο ς (Isocr. 267 B)· συναγαγὼν τὸν λογισμόν, καὶ θεωρήσας
σ ύ λ λ ο γ ο ς (Eur. IA. 514)· σύνοδος ἀνθρώπων, ἄθροισμα
σ υ λ λ ο χ ι σ μ ό ς· ὄνομα τακτικόν
†σ ύ λ ο ν· ἐνέχυρον
σ υ λ ῶ· σκυλεύω
σ υ μ β α θ έ ν· τὸ ἀπὸ συμβάσεως ὁρισθέν
σ υ μ β α ῖ ε ν· συνέλθοιεν (Eur. Ph. 590?)
σ υ μ β α ί ν ο ν τ α· συμφωνοῦντα
σ υ μ β α λ ε ῖ ν (Eur. Med. 675)· διακρῖναι
σ υ μ β α λ ε ῖ ν· συναλλάξαι. καὶ ἐνύπνια ἐπιγνῶναι. καὶ εἰς μάχην συμβαλεῖν. λοιδορεῖν (Soph. Ai. 1323)
σ υ μ β ά λ λ ε ι ν· συμμίσγειν, συνιέναι
σ υ μ β ά λ λ ε τ α ι· λέγεται [71]
σ υ μ β ά λ λ ω ν (Eur. fr. 339)· συναρμόζων [73]

σ ύ μ β α μ α· κατηγόρημα. συμβεβηκός
σ υ μ β ᾶ μ ε ν· συμφωνεῖν
†σ υ μ β α ρ ι τ ι κ α ῖ ς· Περσικαῖς. ὑπερηφάνοις. πολυτελέσι ⟨2130⟩
σ υ μ β ά σ ε ω ς (Thuc. IV 130)· εἰρήνης
σ ύ μ β α σ ι ς (Eur. Phoen. 85)· ἐπάνοδος εἰς εἰρήνην ἢ φιλίαν
σ υ μ β α τ ή ρ ι ο ι (Thuc. V 76)· εἰρηνικοὶ διαθέσεις
σ υ μ β ε β η κ ό ς
σ υ μ β έ β λ η τ α ι· ἀπαντᾷ, συνενήνεκται. νενόηται [ad 81] [82]
σ υ μ β ῆ ν (Aeol.)· σύμφωνα λέγειν
σ υ μ β ῆ ν α ι (Eur. Andr. 233)· συνομολογήσασθαι
σ υ μ β ι β ά ζ ε ι· εἰς φιλίαν ἄγει. ἢ συλλαλεῖ
σ υ μ β ι β α σ θ έ ν τ ε ς· διδαχθέντες, διαλεχθέντες
σ υ μ β ί β α σ ι ς· πεῖσις, διδαχή, πίστις [88]
σ υ μ β λ η μ έ ν ο ς (ο 440)· συναντήσας [90. 91]
σ ύ μ β ο λ α· σημεῖα
σ υ μ β ό λ α ι α· κοινωνία χρημάτων. ἢ τάγματα ⟨ad συμμορίαι?⟩. ἢ γράμματα
σ υ μ β ο λ α ι ο γ ρ ά φ ο ς· ὁ τὰ συμβόλαια γράφων
σ υ μ β ό λ α ι ο ν (Menand. fr. CCCXCI)· συνάλλαγμα, συγγραφή, ἀσφάλεια, γραμματεῖον [96. 97]
σ υ μ β ο λ α τ ε ύ ε ι ν (Epich.)· συναλλακτεύειν
σ υ μ β ο λ ε ῖ (Aesch. Sept. 352)· συντυγχάνει
σ υ μ β ο λ ε ύ ς· ἁλιευτικὸν σκεῦος, περὶ ὃ τὰ λίνα πλέκουσιν
σ υ μ β ο λ ή· μίξις. (δόσις cf. 2309)
σ υ μ β ο λ ῆ σ α ι· συντυχεῖν
σ υ μ β ο λ ι κ ῶ ς· σεσημειωμένως
σ ύ μ β ο λ ο ν· σημεῖον. συμπόσιον. ὁρισμός. [καὶ τὸ διδόμενον τοῖς εἰσιοῦσιν εἰς τὸ δικαστήριον
σ ύ μ β ο λ ο ς (Aesch. Prom. 487)· οἰωνός
σ ύ μ β ο τ ο ν· σύννομον. σύνηθες
σ υ μ β ο υ α ί· συνωμόται

COD. 43 ὑποδήματος 46 σ ύ λ α ι ο ν ⟨συλλίον Ahrens⟩ 58 σ ύ λ λ ι ρ, θύλακον Post 68] 2268. 69. Inter μάχην et συμβαλεῖν] σ υ μ β α λ ε ῖ ν, συμμίσγειν, συνεῖναι 66 σύμβαθ^{ε}.. 68 cf. οὐ συμβαίνει 71 συνάγονται 74 σ ύ μ β α κ α 83 σ ύ μ β η ν 2300 συμβουλεύς] post 2308; σχοινιοσυμβολεύς lex. rhet. 302, 26 4 καὶ ... δικαστήριον] post 2304 7 συνομόται ⟨σύμβουλοι Phot. 549, 9⟩

HES. 44 σ υ λ α γ ω γ ῶ ν (Coloss. II 8)· ἀπογυμνῶν Ad 57 ἔγγαστρον ἕξει (Iesai. VII 14 v. l.) 71 σ υ μ β α λ λ ό μ ε ν ο ι (Iesai. XLVI 6)· συναγόμενοι 73 σ υ μ β ά λ λ α ι (Eur. IA. 160)· συναγωνίζου Ad 81 ὠφελεῖ (Sapient. V 8) 82 σ υ μ β ε ῖ (cf. ξυμβῇ et συμπέσῃ) 88 σ υ μ β ι β α (σά) τ ω (Iudic. XIII 8)· διδαξάτω 90 σ ύ μ β λ η τ ο (Ξ 39. 231)· ἀπήντησεν 91 σ υ μ β ι β ῶ σ α ι (Exod. IV 12)· συνάπτοσαι, διδάσκοσαι, συμπορεύομαί σε 96 σ υ μ β ο λ α ί· μάχαι 97 σ υ μ β ο λ α ί α ς δ ί κ α ς (Thuc. I 77 τὰς κατὰ σύμβολα[ιον] ⟨cf. ξυμβ—⟩

συμβουάδδει· ὑπερμαχεῖ. Λάκωνες
συμβουλή· γνώμη [ad 2309] [10. 11]
συμβῶμεν (Trag. adsp. 121)· συναφθῶμεν [13]
συμμάρψας (K 467 Eur. Cycl. 397)· συλλαβών. δήσας
σύμμαχος (Archiloch. fr. 77)· βοηθός
συμμεμαρτυρημένη· συνειλημμένη
συμμετρία· ἔνδυμα γυναικεῖον ποδῆρες, οὐκ ἔχον σύρμα
συμμίσγειν (Callim. ep. XIX 6)· ὁμιλεῖν, συνουσιάζειν
συμμορία· πολιτικὸν σύστημα, πλῆθος, σύνταγμα
συμμορι†ῶντας· τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς συμμορίας
συμμῦσαι· σκοτῶσαι
συμμυολόγους· ἀντὶ τοῦ σιωπῶντας
συμμύων· σιωπῶν [24]
συμπαρομαρτοῦσαν· συνακολουθοῦσαν [26. 27]
συμπεριγενόμενον· συμπεριλαμβανόμενον [29]
συμπέσῃ (Isocr. p. 9, 8)· συμβῇ. συγκροτηθῇ
συμπεσών· συντυχών
συμπεφλασμένος· συντεθλιμμένος
συμπιεζούσης· θλιβούσης
συμπίτνει (Eur. Hec. 840)· συμπίπτει
συμπλάττομεν· ψευδόμεθα
?συμπλ⟨υ⟩ευσάντων· ὁμονοησάντων (Demosth. 284, 17)
?συμπνευσμός· †ὁμόνος ⟨—οια⟩
συμπληγάδες (Eur. Med. 2)· αἱ παρ' Ὁμήρῳ πλα⟨γ⟩κταί
σύμπλους (Eur. Heracl. 216)· συνοδευτής
συμποδίζει· κωλύει
συμποθέν· καταποθέν
?συμποδιστής· ὠμὸς ἐκ τοῦ ἴσου
σύμπορπον· τὸν μὴ ῥαφαῖς συνειλημμένον κατὰ τοὺς ὤμους χιτῶνα ......
συμπόσιον· τόπος εὐωχίας καὶ πόσεως

συμπράξει (2426)· βοηθήσει, συνάρξει ⟨—ήξει⟩, συλλαβεῖ
σύμπτωμα· συνάντημα. συμβεβηκὸς ἐξάπινα
συμφανές· φανερόν
συμφανής· φανερός
συμφέρει· ἁρμόζει. †ἀγαθόν. συνᾴδει. συν⟨ευ⟩τυχεῖ, συντυγχάνει
συμφέρεσθαι· συμφωνεῖν, συναρμόττειν, ἀκολουθεῖν, συντυγχάνειν
συμφέρον· συνοιστόν ⟨—οῖσον⟩
συμφερτή (N 237)· συμφορητή, συνακτή [53]
συμφήτωρ· μάντις. μάρτυς
συμφθείς· συντριβείς
(σύμφοιτον· συμπορευόμενον) cf. 2371
συμφορά· συντυχία. σύμπτωσις. ἀτυχία
συμφορήσας (Herod. V 92)· ἀθροίσας, συναγαγών
(συμφόρησις· σύναξις)
συμφορ†ίας ⟨—ητᾶς⟩· συμπεφορημένης, συμμίκτου
σύμφορον· ἁρμόζον, καλόν, συμφέρον, σύμφωνον
σύμφορος λιμός (Hesiod. Opp. 300)· ὁ συμπίπτων, καὶ συνών [62]
†σύμφρα· θυσία τῷ Ἀπόλλωνι τελουμένη
συμφρα†σθῆμεν· καταπληθῆναι
†συμφράξαι· συμφράσαι [66]
συμφυᾶ· ὁμοφυᾶ ⟨—ῆ⟩ [68]
σύμφυλον τάγμα
συμφυράσουσι· συμμιγήσονται (Iesai. XIII 8?)
σύ⟨μ⟩φυτον· συνόν
σύμφυτος· ἡ νεκτάριος ῥίζα, ἣν ἔνιοι ἑλένιον, ἔνιοι δὲ μηδίκην
συμφῦσαι (Plat. Symp. 192 E)· ἀνάψαι ⟨συν—⟩
συμφωνία (Plat. Symp. 187 B)· ὁμοφωνία
συμφώνων· ὁμοίων [76]
†συμψηρᾶ· συμψηλαφᾶ
σύμψηφος (Plat.)· ὁ τὰ αὐτὰ φρονῶν, καὶ κατατιθέμενος

COD. 8 συμβουαδεῖ 21 συμβῆσαι 23 συμμῶν 32 συμπέφιλα.σπανόμος 34 συμπιτνεῖ ⟨42 σύμποδα στήσω Poll. VI 159?⟩ 43 σύμπορ, ποντὸν Ante 56 συμφόρησις, post 56 σύναξις 71 σ. συμπορευόμενον, σ. 72 μηδικὴν 73 συμφῆσαι

HES. Ad 2309 δόσις ⟨ad συμβολή⟩ 10 συμβίκη· εἶδος ὀργάνου ⟨σαμβύκη⟩ 11 (Σ)ύμη (B 671)· νῆσος 13 σύμμαρ, συλλαβών 24 συμπάντων (A 90)· ὁμοῦ πάντων 26 συμπειρασθέντες (Xen. Hell. V 2, 41)· συντραφέντες (sch. Plat. p. 326) 27 συμπατάγησαν (Ψ 102)· συνεκρότησαν, συνέκρουσαν τὰς χεῖρας πλατείας ποιήσαντες 29 συμπεπερονημένους (Exod. XXXVI 13 Tisch.)· συμπεφιβλομένους. συρραφέντας περόνῃ 53 σύμφημι (gl. Rom. VII 16)· συναινῶ. συνομολογῶ (2737) 62 συμφράδμονες (B 372)· ὁμόφρονες, σύμβουλοι 66 συμφράσ(σ)ατο (A 537)· συνεσκέψατο 68 συμφυλητῶν (I Thess. II 14)· ὁμοεθνῶν 76 συμφηθείς (Ierem. XXII 19)· βλαβείς, τρωθείς

σύν· ξύν, ἅμα, ὁμοῦ. καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς καὶ μετὰ ἀπό καὶ πρός. καὶ ἐπὶ τοῦ ὁμοῦ
συνάγειν (Menand. fr. I p. 202)· μετ' ἀλλήλων πίνειν
συναγεῖραι (Herod. I 4)· συναγαγεῖν, συνάψαι
συναγελάζονται (Aristot. HA. IX 2)· συνδιαιτῶνται
συναγέσκεο· †ἰσχυοπρεπεῖς
συναγηγερκώς· συναθροίσας, συνάξας
συναγηγερμένων· συναχθέντων
συναγορεύει· ὑπὲρ αὐτοῦ λέγει
συνάγουσι· συνεληλυθότως πίνουσιν
συναγρίδα (Ar. HA. II 13. 16)· θαλάσσιος ἰχθῦς [89]
συναγώγιον (cf. Menand. p. 115)· συμπόσιον ἔθου
συνᾴδει· συμφωνεῖ
συνᾴδοντα· συμφωνοῦντα
(συνάει· συγκοιμᾶται) 2540
(συναέσαι· συγκοιμηθῆναι) 2543
σὺν Ἀθανᾷ καὶ χέρα κίνει· παροιμία [ad 93]
συναθροίζεται (Ar. HA. VII 2)· συνάγεται
συνάθροισμα· συνακτήριον
συναίδιος· συνυπάρχων
σύναιμος (Soph. El. 156)· ἀδελφός
συναινεῖ· συνευδοκεῖ. συγκατατίθεται
σύναινος· ὁμόδοξος
συναινῶ (Callim. fr. XXVII)· συντίθημι [2401—3]
συναιρουμένοις· συμβαλλομένοις (2420. 2535)
σύναιχμα· σύμμαχα
συναλλάσσωμεν· συνάγωμεν
συνάλλαγμα· σύναξις. ἢ γαμικὸν συμβόλαιον [8—10]
συναλισθείς· συναχθείς, συναθροισθείς
συναλισθέντες· συναχθέντες

συνάλματα· συμπηδήματα [14]
συναναχραθεῖσα· συγκερασθεῖσα [16]
συνάορος (e. c. Eur. Alc. 824)· σύζυγος, γυνή, σύγκοιτος, συνηρμοσμένη
(συναπηρτημένος· συνημμένος) 2519
συναπηρτισμένος· πεπληρωμένος
συνάπτεται (Aesch. Pers. 742)· συμπορεύεται, συνέρχεται
συναράμενος· συναγωνιζόμενος. συμβαλόμενος (2404)
συναράσσει· συγκρούει [22]
συναρήρακται· συγκέκοπται
συναρία· συνοδία ἀλλόφυλος (ὁμοφ—) [25]
†συνάρξει· συμπρᾶξαι, βοηθήσει, συλλαβεῖ (2345), ἑνώσει
σύναρξις· συνουσία. καὶ τὰ ὅμοια
σύναρσις· συναφή. ἁρμονία (2425)
συναρτῶν· συνάπτων [30]
συνασπίζει· συμμαχεῖ
συνασπισμός· πύκνωσις. οἱ δὲ συνασπισμός [33]
συναυλία (Ar. Eqq. 9)· συμφωνία
συνάφεια· σύζευξις, ἕνωσις
συνάχθεται· συλλυπεῖται
συνάψας (Alexid. p. 435)· συνδήσας, ἑνώσας, συμμίξας
συμβαίνοντα· συμφωνοῦντα
συνδεδραμηκότων· συνελθόντων
συνδεῖ· συντηρεῖ [ad 40]
συνδεόμενος· συνδεδεμένος
συνδέοντες· συνδεσμοῦντες [43—45]
συνδήσας ἄρα | τὼ χεῖρε· συνδήσας δὴ τὰς χεῖρας
συνδιαιωνίζειν· συνδιάγειν εἰς αἰῶνας
συνδιεξέρχου· συνεκπέρα [49]
συνδιημέρευσαν· τὴν ἡμέραν συνδιήγαγον
σύνδικος· σύμφωνος. ἢ συνήγορος βουλῆς
σύνδικοι· οἱ ἐν ταῖς δίκαις βοηθοί
συνδο[κ]τικόν· συνδεδο[γ]μένον
σύνδουλος (Eur. Med. 64)· ὁμόδουλος

COD. 87 σπείρουσι 93 ἀθηνᾶ — χεῖρα 95 συνάκτηριον· συνάθροισμα 2407 σαμικόν 19 συναπάγεται (27 σύνερξις Plat. Civ. 460 A) 36 |θηται 41 συνδεδημένος (46 cf. Plat. Euthyphr. p. 4 C) 50 συνδιήγων

HES. 89 συναγρόμενοι· συναγόμενοι Ad 93 ἐπὶ τοῦ μὴ χρῆναι ἐπὶ ταῖς τῶν θεῶν ἐλπίσι καθημένους ἀργεῖν 2401 συναίνυτο (Φ 502)· συνελάμβανεν 2 συναίρεσθαι· συνερωτᾶν (2531) 3 συναιρήματα· ἐρωτήματα. συλλαλήματα 8 συναλοιφή· συναγωγή. συγκεχυμένη σύγκρισις 9 συναλείφων· τὰ αὐτά 10 συναλιζόμενος (Act. Ap. I 4) 14 συναλλακτής· φιλιαστής 16 συνανοίσετε (Genes. L 25)· συναν(εν)έγκατε 22 σύναρθρος· μετὰ ἄρθρου τοῦ προηγουμένου τῶν ὀνομάτων 25 συναρίς· συναφή. [φίλος] ἁρμονία (2428) 30 συνασπιεῖ (III Macc. III 10) 33 συναυθλοῦμαι· διαπεραιοῦμαι (συνναυσθλ—) Ad 40 συγκοιμᾶται (συνάει) 43 συνδέσαι· συγκοιμηθῆναι (συνάεσαι) 44 σύνδεσμος (IV Regg. XI 14)· πλοκή. ὁμόνοια 45 συνδείησεν ἱμᾶσι (Κ 499)· συνέδησε δὲ τοὺς ἀγωγεῖς τῶν ἵππων 49 σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξαι (Λ 679)· συνταράξαι ἡμῖν τὴν εὐωχίαν

συνδούμενος· συνδεδεμένος. συνυπάρχων, συνών
συνδραμεῖν· συνθέσθαι. βοηθῆσαι. συμφωνῆσαι. συνομολογῆσαι
συνδυάζειν· συμπράττειν. [ad 57] συμβουλεύεσθαι
συνδυασμός· συζυγία
συνεβάλοντο· συνέθεντο
συνέβημεν· συνεχωρήσαμεν. συνεθέμεθα. ὡμολογήσαμεν. συνωδεύσαμεν
συνεδεῖσθαι· συγκαθ†ῆσαι
?συνέθει· συντρέχει
συνέδρα· ἡ στάσις, [ἣν νῦν στατίωνα λέγουσι]
συνεδρεύουσι· συνέρχονται, εἰς βουλὴν συνάγονται
συνέδριον· δικαστήριον
συνέεργον (ι 427)· συνεῖργον. συνεδέσμενον [67—69]
συνέθετο· συνετάξατο (2625) [71]
συνέθρισε· συνέτεμε. λεπτὰ ἐποίησεν. ἀπὸ τοῦ θρίσαι, ὅ ἐστι τεμεῖν [73. 74]
†συνείχανα· σύνοδος (cf. 2633)
συνείχει· συμφέρει
συν[ε]ίλας· συνειλήσας
συνειλεγμένα· συνηγμένα, συνηθροισμένα
†συνειλοέντες· συλλαβόντες (2506)
συνειλούμενα· συστρεφόμενα
συνειλοῦνται· συστρέφονται
συνείλοχας· συνήγαγες, ἤθροισας;
συνειλοχώς (Dem. 328, 12)· συναγαγών [84. 85]
συνείρει (Dem. 328, 12)· συνάπτει. μιγνύει
συνεῖρκτο· ἐδέδετο [88]
συνείροντες· συνάπτοντες. Εἴρειν γὰρ τὸ ὁμοῦν
συνείρυται· συνέσπασται
συνεισθόρῃ· ......
†συνεῖσι· συναινέσαι
συνεισέφρησεν· συνεισήνεγκεν
(συνειστιᾶτο cf. συνεστιᾶτο) [94]
συνεκδοχή· ὅταν τις ἀπὸ μέρους παραλάβῃ ......
συνεκδοχικῶς· συλληπτικῶς
συνεκόμισε· συνήγαγεν
συνεκοσμοῦντο· συνεκρίνοντο
συνέκυρσε (Herod. VIII 87 IX 90)· συνέτυχεν [2500. 1]
συνελάβετο· ἐβοήθησε. ἢ κατὰ γαστρὸς ἔχει (—λαβε)
συνεληλακότες· ἐλάσαντες [4. 5]
συνελόντες· συναγαγόντες (2479)
συνελόντι· συναγαγόντι
συνελόντι φάναι· συντόμως λέγειν, ἢ εἰπεῖν
συνελόντι φῆσαι· ὁμοίως [10]
συνέμποροι (Aesch. Suppl. 939)· σύνοδοι. σύμφωνοι
†συνέμυσε· συνέτριψε
συνενέγκαι· συμφρονεῖν
συνεν(ην)εγμένος· συνελθών
συνενεχθέντων· πεισθέντων. συλληφθέντων
συνέντας· γνόντας
συνέντης· συνεργός [18. 19]
συνεπέρανε· συνετέλεσεν
συνεπεράνθη· ἐτελειώθη, πέρατι ὑπεβλήθη [22—24]
συνεπλάκη· συνήφθη ἢ μετὰ γυναικός, ἢ πρὸς ἀνδρὸς πάλη
συνεπισχύει· συμβοηθεῖ (Xen. Mem. II 4, 6)
συνερανισάμενος· συμπληρούμενος
συνεργεῖ· βοηθεῖ
†συνερέσειν· συλλέγειν συγκεχυμένους

COD. 59 —βάλλ— (62 συνθέει an συνέτρεχε?) 66 συνέργον 72 συνέθροισε — θρίσειν Post 78] 83 συνειλεχώς 80 |όμενα 89 ἔρειν — ὁμοῦ 90 συνείρ$^{\upsilon}$.ται 92 συνεισθορεῖ 93 |ένεγκεν 97 |ησε 99 συνέκρισε, συνήτυχεν 2503 συνελαλη| 6 συνελοέντες, συνάγοντες 23 legebatur post ἐστυγνίασεν 25 cf. Oseae IV 14

HES. Ad 57 [κυβᾶν τὸ ἀληθές, κακῶν] 67 συνέργαθεν (Ξ 36)· συνεῖχον. περιώριζον 68 συνεχμωτῇ (Ξ 465)· συναρμολογῇ τοῦ τραχήλου καὶ τῆς κεφαλῆς τῶν σφονδύλων 69 συνέηκε (Α 8)· συνῆκεν 71 συνέθλασε· συνέτριψε (Psalm. CVI 16) 73 συνιείς· γνούς, νοῶν 74 συνίημι ὃ φῄς· νοῶ ὃ λέγεις 84 [συνείνησις] συνείδησις· διάθεσις 85 συνείπετο (Act. Ap. XX 4)· ἠκολούθει 88 συνείρει· συνάπτει (2485) 94 συνέκδημος (II Cor. VIII 19)· συνοδοιπόρος 2500 συνεκτικώτατα (Philo I p. 2, 23)· κεφαλαιωδέστερα 1 συνεκύρωσεν (Genes. XXX 7)· ἐβεβαίωσε 4 συνελάσωμεν (σ 38)· συμβάλωμεν 5 συνέλευσις· σύνοδος 10 συνελόχησε (I Macc. IV 28)· συνέδρευσεν 18 συνεξεβράσθη (II Macc. V 8)· συνεξεβλήθη 19 συνεπαρτιμένος· συνημμένος 22 συνέπεσεν· ἐστύνασεν. ἐστυγνίασεν (Genes. IV 5). συνέβη, ἔτυχεν (Eur. Hec. 116) 23 συνεπέστη (Act. Ap. XVI 22) 24 συνεπιτιθεμένων (Psalm. III 6)· συν(εν)εδρευόντων

†συνερέβουσι· συγκέχυνται
συνερέσθαι· συνερωτᾶν ⟨2402⟩
συνέριθοι (Plat. Legg. X 889 D)· συνυφαίνουσαι. συνεργοί
συνερ†ίσαντα· συνάψαντα
συνέρξαι· συγκαθίσαι μετά τινος, ἢ συγκαθεῖρξαί τινι [35]
συνέρρεον (Xen. An. VI 3, 6)· συνέτρεχον
συνέρρηκται (θ 137)· συνέφθαρται. βέβληται
συνερρώγει (Thuc. I 66)· συνεκεκρότητο
συνέρχεται· συνάγεται
σύνεσις· νόησις
συνέσκληκε· συμπέπηγε
συνεσκολυμμένον
(.........·) συγκεκαλυμμένον
συνεσποδωμένον· συγκεκομμένον [44]
συνεστηκώς· συνηγμένος
συνέστησεν (Dem. 1192, 1)· ἐκόσμησεν. ἐπῄνεσεν ⟨2640⟩
συνεστιᾶτο· συνηρίστα
συνέστιοι (Aesch. Sept. 773)· συναγωγοί. ὁμοτράπεζοι
συνέστυβας· συνεσκυθρώπακας ⟨2701⟩
συνέστυβεν· ὁμοίως ἐσκυθρώπακεν
συνεστυφωμένοι· συνεσκυθρωπακότες
συνεστὼς χιτών· ὁ συμβλητός [53—58]
συνετός· σοφός. συγκεκροτημένος
σὺν εὐαγεῖ· σὺν τῷ ἀγαθῷ [61. 62]
συνεύνιον· σύγκοιτον
συνεύνους· συγκοίτους. συναποδήμους
συνεφείαζεν· εἶα ἐκάλει. ὠνόμασται καὶ ....
συνεφόρμα· ...... [67]
συνέχεεν· ἔμιξεν [69]
συνέχεται· συμπλέκεται [71]
συνεχῆ· ἀναγκαῖα. πυκνά
συνεχόμεναι· κρατούμεναι [74]
συνέχου· κράτει
συνεχώρησαν· συνωμολόγησαν. συνεπάθησαν
συνεχῶς· ἐνδελεχῶς. πυκνῶς. ἀεί, ἀδιαλείπτως
συνέψεσθαι· ἀκολουθῆσαι, ἢ ἀκολουθεῖν [79]
συνεψιά· ......
(συνεψιάτρια)· συμπαίκτρια, ἢ συνομιλήτρια
συνεωρακότες· συσκεψάμενοι
†συνῄ· συμπαίζῃ. συνακμάζει
συνηβόλησεν· ἀπήντησεν
συνήγορος· προστάτης
†συνηγηόχει· ἐκόμισεν
συνήδεται· συγχαίρει, ἐφήδεται
συνήθεια· ἔθος
συνήθεις· ὁμοιοτρόπους, ἐν ὁμοίοις ἤθεσι τεθραμμένους [88]
συνῆκεν· ἔγνω, ἐνόησεν [90]
συνηλ(λ)άσσετο· ἐφιλιοῦτο [92. 93]
συνημμένοι (Plat. Phaed. 60 B ?)· συνηνωμένοι
συνημοσύνη (Χ 261)· συνθήκη. ὅρκοι. συμβόλαια
συνήνεγκε· συνεβάλλετο
συνηνέχθη· προσεγένετο [98]
συνήργεις· συνέκαμ(ν)ες
†συνηρημένον· τὸν κρατοῦντα. ἢ συμπληρούμενον
σύνηρες· (συνηρμοσμένον)
(συνηρεφές·) σύσκιον Eur. Or. 957
συνηρτίζοντο· συνηθροίζοντο
συνήρτυες· συνήρμοττες
συνησθείης· συγχαρείης
συνησθέντες (Dem. Mid. 6, 6)· συγχαρέντες
συνήσθηται· σύνοιδεν [2607]

COD. 31 συνέρεσθαι 38 |ώγη 42b cf. ἐσκύλωσεν 52 συνε[στ]..οχιτών 63 σύνευνον Cyrill. 65 συνεφί| εἴα ⟨76 Forte (συνεχωρείτην Eur. Hec. 125)· συνεχώρησαν κτλ.⟩ 78 ἀκολουθῆσθαι 80 συνεψία· συμπλέκτρια ⟨81 συνηβᾷ?⟩ 95 ἀνθήκη 2605 |χαριέντες

HES. 35 συνερόμενος· συμβαλλόμενος ⟨2404. 2420⟩ 44 συνεστάλη (III Macc. V 33)· πεφόβηται, ἐδειλίασε 53 συνέταξεν (Levit. XXIV 23)· ἐνετείλατο, παρήγγειλεν 54 σύνετε (Ps. II 10)· νοήσατε 55 συνετέλεσα (Ierem. VI 11)· ἀπώλεσα 56 συνετελέσθησαν (Gen. II 1)· ἐπληρώθησαν 57 συνετι[ε]ῶσαι (Ps. XXXI 8)· σοφίσ[ε]ωσαι 58 σύνετος (δ 76)· συνῆκεν 61 συνευδοκοῦσι (gl. Rom. I 32)· συγκοινωνοῦσιν 62 συνεύλητο· συνεβάλλοντο 67 συνεφύροντο (Oseae IV 14)· συνεμολύνοντο 69 συνεχές (Μ 26)· ἀδιάλειπτον 71 συνέχευεν· ἠφάνιζεν. συνέχεεν (Ο 473) 74 συνεχόμενον (I Regg. XIV 6)· ἐναντιούμενον. ἢ ἀρρωστοῦν 79 συνεψήσθη (Ierem. XXXI 33)· συνελεπτύνθη 88 συνήθλησαν (Philipp. IV 3)· συνηγωνίσαντο 90 συνήλασε (Act. Ap. VII 26)· συνεχώρησεν· ἐδίωξεν 92 συνειλημμένα ⟨—νως Dionys. Areop. p. 566 B⟩· ἅμα, ὁμοῦ, συντόμως 93 συνήλυσις (Greg. Naz. vit. 609 II p. 10 C)· συνδρομὴ ἐπὶ τὸ αὐτό 98 συνήορος (θ 99)· συνηρμοσμένη. καὶ συνήθης 2607 συνησπικότων· συμπραξάντων (Ioseph. B. I. III 7, 28)

συνήσω· πεισθήσομαι

συνθάκων· συγκαθέδρων

†συνθεῖσα· τὰ ἐξ ἐπιβολῆς συμπαγέντα [συνθεῖναι· ......

σύνθεμα· σημεῖον ἀφορμῆς. δραματούργημα. σύμβλημα

συνθέματος· σημείου

σύνθεο (Α 76)· νόησον. συνθηκοποίησαι. σύνθου, σύνες, καὶ περὶ σαυτοῦ διαλόγισαι

συνθεσίαι (Β 339)· συνθῆκαι [15]

σύνθεσις· ἁρμονία (Plat. Phaed. 92 E). κόλλησις

συνθετά· συντεθειμένα [18]

σύνθετον· ἐξ ἑτεροειδῶν πραγμάτων συγκείμενον

συνθεύσεται (υ 245)· συνδραμεῖται. συνοίσει [21]

σύνθημα· σημεῖον. συνθήκη

συνθήματα· μαθήματα. ποιήματα. συνθῆκαι. σημεῖα

συνθηματιαῖοι (Ar. Thesm. 465)· οἱ ἠργολαβημένοι καὶ ἐκδεδομένοι, ἐκδόσιμοι [25. 26]

συνθραύεσθαι (Polyb. VIII 18, 9)· συντρίβεσθαι [28]

συνθυμεῖν· συμπείθεσθαι (Epicharm.)

συνθύξω· συναντήσω [31]

συνίασιν· νοοῦσιν [33—35]

συνίημι (Philem. fr. XLb)· νοῶ ⟨2474⟩

συνιζήσεως· συγκαθίσεως. ἐκ τοῦ συνιζάνειν. ἕζεσθαι γὰρ τὸ καθέζεσθαι

†συνίρνα· συνέχεις

†συνίσσεις· ἀντὶ τοῦ συγκλείεις

συνιστάνειν· ἐπαινεῖν ⟨2546⟩. φανεροῦν. βεβαιοῦν. παρατιθέναι

συνιστορεῖ· σύνοιδα ⟨—εν⟩

συνίστωρ (Eur. Suppl. 1174)· γνώστης. [ad 42] συνόμιλος. συμπράκτωρ

σύνιτε· συνέλθατε . [44]

συνκαλῶ· συνάγω

συνκομίσας· συναγαγών, ἀθροίσας

συνκροτεῖ· βοηθεῖ. συνάγει

συνκρούεται· συνευφραίνεται

συνκυρούσαις· συντυγχανούσαις

συνλήπτορα· βοηθόν, συνεργόν [51]

σύννα[ι]ος· σύνοικος

(συνναυσθλοῦμαι· διαπεραιοῦμαι) 2433

συννένοφεν (Aristoph. p. 963)· ἐσκυθρώπακεν

σύννευσις (Polyb. II 40, 5)· συγκατάθεσις, κατάνευσις

συννεφές· σκοτεινόν

σύννοια (Trag.)· λύπη. ἔννοια [57. 58]

σύννομα (Theocr. VIII 56)· σύνδρομα. ὁμόφρονα

συννόμους (Aesch. Cho. 598)· συνήθεις [61]

†συννυργίς· ξύστρα [63]

σύνοδος· πολλῶν παρουσία. ἢ συνοδοιπόρος ⟨συνοδός⟩ [65]

συνοικέται· σύνοικοι

συνοικία· τὰ πλείονα ἐφέστια

συνοίσειν· συνεισενεγκεῖν. (τὸ εἰς τὸ αὐτὸ συμφέρειν Tarentini) 2652

συνοίσεται· συμπείσεται. συνελεύσεται. συμβαλεῖται (Aesch. Suppl. 243) [70]

συνοιχήσεται· συναναιρεθήσεται

συνοκλάζει· †ζεῖ

συνοκωχά· νόσος. λοιδορία. μάχη

συνολκή· ἀναπνευστική, ἀναληπτική [75]

συνομαρτεῖ· συνακολουθεῖ

συνομαρτεύει· σύνεισι. καὶ τὰ ὅμοια

συνόμιλος· σύλλογος. σύντροφος

σύνοπος· συνοδός

σύνοπτα· εὐνόητα, ὁρατά

σύνοπτρον· σύνοψις ἄστρων

σύνορος· συγγείτων

συνόσα (Dor.)· ὁμοῦ

συνουλωτική· φαρμακίς

COD. 10 ἐπιβουλῆς 24 συνθηματιέο 30 Lob. rhem. p. 62 36 συνιζηῶς, συγκαθήσεως 46. 47. 48. 49 συγκ| 50 συλλ| 60 συνθεῖς 67 συνοίκια — ἐφεστία 68 Lex. Bekk. 300, 16 70 συνεισόμεθα 71 συνοιχοίσεται, συνανερεθήσεται 79 σύνοδος (83 ὁμόθεν?) 84 |οτική

HES. 15 συνθεσιάων (Ε 319)· ἐντολῶν. συνθηκῶν 18 συνθέτηκα (v. l. Psalm. LXXII 15)· συνεθέμην ⟨2712⟩ 21 συνθήκας (Sapient. XII 21)· ὅρ(κ)ους. 25 συνθήσῃ· συντάξῃ. [συνθῆναι] ⟨2470⟩ 26 συνθήκη· διάλεκτος 28 σύνθου· κατάθου, σύνθεο ⟨q. v.⟩, νόησον 31 συνία· ταραχή ⟨2121⟩ 33 συκάνιος· σύνοδος ⟨2475⟩ 34 σὺν ἱδρῶτι· σὺν καμάτῳ ⟨cf. οὐ σὺν ἱδρῶτι⟩ 35 συνιεῖ· νοεῖ Ad 42 μάρτυς (Iob. XVI 19) 44 συνιῶν (Oseae IV 14)· νοῶν, φρονῶν 51 συμμητιᾶσθαι (Κ 197)· συμβουλεύεσθαι 57 συννοισία (Tarentini)· τὸ εἰς τὸ αὐτὸ συμφέρειν 58 συννόει· ἐννόει, ἐνθυμοῦ 61 σύννους (1 Esdr. VIII 68)· κατηφεῖς ⟨—ής⟩ 63 συνόβαυνοι, συναυλιστήρια. καὶ κοιμητήρια ⟨2753⟩ 65 συνοθούμενος· συνερχόμενος ⟨2743⟩ 70 συνοισόμεθα (Θ 400)· συνελευσόμεθα 75 συνοκωχότε (Β 218)· ἐπισυμπεπτωκότες. Συνοκωχὴ γὰρ ἡ σύμπτωσις

συνουσίωσις· μίξις τις, ἕνωσις, συγγαμία, συντυχία [86. 87]

σύνοφρυς (Theocr. XXVIII 70)· μεγαλόφρων, μεγάλαυχος [89. 90]

συνπαρομαρτοῦν· συνακολουθεῖν [92]

συνπολευμένους (Iones)· συνιόντας [94. 95]

συνρυσμοῦσθαι· συγκρίνεσθαι [97]

συνσοῦσθαι· ἐπὶ τὸ αὐτὸ συμφέρεσθαι ⟨1361⟩

σύνστειπτον· συμπεπυκνωμένην. συμπεφυκυῖαν

συνστροβιλίσαι· συνστρέψαι

συνστύψαι· σκυθρωπάσαι ⟨2549⟩

συνσυριστής· ὁ πάντα συνσύρων

σύνταγμα· σύγγραμμα, ἢ ἐκ λόγων τάγμα [2704]

συντάξει· παραγγελεῖ [6]

σύνταξις· ἡ τετράς. ἡ διοίκησις. ἡ σύνθεσις

σύνταξον· παράσχου

συνταργανθέντες· συντεταραγμένοι [10—12]

συντεθραμμένου· συγγενοῦς, ἢ ὁμοτρόφου

συντεθράνωται (Eur. Bacch. 633)· συμπέπτωκε

συντείνας (Plato passim)· σπουδάσας [16]

συντελεῖσθαι· πληροῦσθαι [18]

συντελεστής·

συντέρμων·

συντεταμένου· συγκεκομμένου. συντόμως εἰρημένου

συντεταραγμένου· συγκεχυμένου

συντέτηκα· προσανάκειμαι

συντευξόμενοι· συντυγχάνοντες

σὺν τῇ· σὺν αὐτῇ

συντόμως (Timocl. p. 599)· διὰ βραχέων

†συντόνη (Democrit.)· σύστασις ⟨2156⟩

σύντονον· σφοδρόν. ἰσχυρόν. συνεχές [28]

συντρίβει· συνθλᾷ

συντριβής· συνδιατρίβουσα. συνοῦσα [31]

σύντροφον· συνανάτροφον [33]

συντυχία· συνέντευξις ⟨σύντευξις?⟩ [35]

?συνειλάσσεσθαι· συνσυρίσασθαι. συνάγειν ποίμνια ἐν ὕλῃ [37—39]

συνῳδά (Eur. Hel. 174)· σύμφωνα

συνῳδία· συγχορεία

συνωθήσει· συνελάσει

συνωθούμενοι· συνελαυνόμενοι ⟨2665⟩

συνῳκισμένων (Dem. 425, 18)· συνεληλυθότων

συνωμάρτησε· συνηκολούθησεν

συνώμεθα (N 381)· συνθώμεθα, συνθήκας ποιησώμεθα

συνωμοσία (Thuc.)· ἡ μεθ' ὅρκων φιλία

συνωρίδα Ἄρης δίπωλον

συνωρίδος· δυάδος

συνωρίς· ἅρμα ἐκ δύο ἵππων, ἡ συζυγία

σύνωρον· σύμφωνον. ὁμολογούμενον. ἢ συγγενῆ

(συνωφρυωμένος [Trag.]· λυπούμενος) 2687

συοβαύβαλοι (Cratin. fr. XXXIII^{b})· συῶν αὐλιστήρια καὶ κοιμητήρια ⟨2663⟩

Συοβοιωτοί (Cratin. fr. CLIII)· οἱ Βοιωτοὶ σύες

συορόγχαι (Cyprii)· βλαπτικοί [54]

συοφόρβια· συῶν ἀγέλαι

συοφορβός· σῦς τρέφων

συοχαί· βόρβοροι. ἢ χοίρων ἀσφαλεῖς δεσμοί

Συπαλήττιος (Isae. 79, 20)· δῆμος φυλῆς Κεκροπίδος

Συπαλητ(τ)ίους· κακούργους

σύραι· πολυτελεῖς ⟨2763⟩

COD. 91. 93 συμπ| 96 συνριθμοῦσθαι 99 συνστείητον 2700 συνστρουλῆσαι 1 |πᾶσαι 2 συνσυρίστης — συνσούρων 9 συντάργανες 17 συντελέσθαι ⟨20 σύν τε ταμνομένου? an συντεταμένου cum συντετμημένου confusum?⟩ 36 αὐλῇ? ad συστορχάζειν 41 συνῳδεία 51 cf. ἀσύνορον 57 συός, φορβός, συστρέφων 58 συόαι· βάρβαροι post 2752, reliqua post 56 59 συπαλετίττειος

HES. 86 συνοῦται· λυπεῖται ⟨696⟩ 87 συνοφρυμένος· λυπούμενος ⟨cf. συνω—⟩ 89 συνοχή (Luc. XXI 25)· ἀσθένεια, ἀδημονία, ταραχή 90 συμπαίστωρ (Greg. Naz. vol. II p. 4 D)· συμφοιτητός, ὁμότροφος 92 συμπειραθέντες (Xen. Hell. V 2, 41)· συστραφέντες ⟨cf. συμπ—⟩ 94 σύν ρα (Θ 61)· ὁμόσε ⟨2787⟩ 95 συνρεφειῶν· συνσκεπῶν ⟨συνηρεφέων, cf. 2792⟩ 97 σύνταγμα· πλῆθος. στράτευμα 2704 συντακτήριος (valedictio) 6 συντάξασθαι· ἀσπάσασθαι (valedicere) 10 συντεμών· συντελέσας 11 συντετάσθαι· διεκτετάσθαι ⟨συντετᾶσθαι· διακτᾶσθαι cod.⟩ 12 συντέθηκα (Ps. LXXII 15)· συνεθέμην ⟨2618⟩ 16 συντελείας (I Regg. VIII 3)· κακίας 18 συντελεσθήτω (Ps. VII 10)· τελειωθήτω 28 σύντρεις αἰνύμενος (ι 429)· ὁμοῦ τρεῖς συλλαμβάνων 31 σύντριμμα (gl. sacr.)· ἁμάρτημα 33 συντροχάσει (Eccles. XII 6)· καταντήσει. πληρώσει 35 συντυχίζειν· συνσωρεύειν (Philol. XII p. 623) 37 σύμφημι (Rom. VII 16 cf. 2353) 38 συγχαίρω 39 συγχεῖ· ταράσσει. λυπεῖ (I 612 paraphr.) 54 συὸς ἀγρίου (Θ 338)· συάγρου

Συρακοσία τράπεζα (Aristoph. p. 1038)· πολυτελής

σύρας μαχαίρας· [ὅτι] πολυτελεῖς, διὰ τὸ παροικεῖν αὐτοὺς Πέρσαις· εἰ μὴ ἀντὶ τοῦ σοβαρεῖς· καὶ μήποτε σύβρας. Συβρ(ι)άζειν γὰρ τὸ θρύπτεσθαι καὶ χλιδᾶν φασι

σύρβα· μετὰ θορύβου

σύρβη· παρὰ τοῖς μεταλλικοῖς ⟨—κα̃?⟩

συρβηνεύς· Κρατῖνος ἐν Θράτταις (fr. XIII). ἤτοι (α)ὐλητής· σύρβη γὰρ ἡ αὐλοθήκη. ἢ ταραχώδης

Συργάστωρ· συοφορβός. καὶ ὄνομα βαρβαρικόν

σύρη· πλῆθος. σύρματα †ναυμαγίας

συρία (Cratin. p. 132)· ἡ παχεῖα χλαῖνα. ἤτοι ἀπὸ τοῦ σισύρνης· ἢ ὅτι ἐν Καππαδοκίᾳ γίνεται. οὗτοι δὲ Σύροι [70]

σύριγγες· ἐκ καλάμων πανδούρια, ἢ κατατρήσεις εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι

συρίγγιον· τροχοῦ κένωμα, δι' οὗ ἐνίεται ὁ ἄξων

σύριγξ· δορατοθήκη. ἢ ὄργανον μουσικόν

σύριγγος· αὐλοῦ μουσικοῦ. ἢ τῆς δορατοθήκης (Τ 387) τὸ εἶδος

Συρίη ἐνὶ γαίῃ (inc. epic.)· τῇ περὶ Πόντον: ἡ νῦν λεγομένη Σῦρος νῆσος· ἔστι δὲ τῶν Κυκλάδων (ο 402)

Συρίοις κύβοις· μήποτε Σύριον λέγει τὸν Πέρσην λεγόμενον· διὰ τὸ Συρίαν λέγεσθαι γῆν τὴν ἀπὸ Φοινίκης μέχρι Βαβυλῶνος

Σύριον (Aesch. Pers. 84)· Ἀσσύριον. τὸ διὰ Συρίας φερόμενον. ἢ διὰ τὸ σώλινον ⟨τῶν Σολύμων⟩

συρίσκος (Alexid.)· ἀγγεῖόν τι πλεκτόν, εἰς ὃ σῦκα ἐμβάλλουσι. τινὲς δὲ ὑρίσκον

συριστής· γέρανος ἄρρην (432)

σύρκεσσι· σαρξίν. Αἰολεῖς

σύρκιζε· σάρκαζε

συρμαία (Herod. II 125)· ἀγών τις ἐν Λακεδαίμονι, ἔπαθλον ἔχων συρμαίαν. ἔστι δὲ βρωμάτιον διὰ στέατος καὶ μέλιτος. λέγεται δὲ καὶ συρμαϊσμός (Hippocr. p. 805 H), καὶ ἔστι πρὸς κάθαρσιν. καὶ πόμα δι' ὕδατος καὶ ἁλῶν

συρματὶς στρατιά· ἡ τὰ συμφή(γ)ματα καὶ φρύγανα σύρουσα καὶ συλλέγουσα

συρμίον· λάχανόν τι σελίνῳ ἐοικός ⟨cf. σίον⟩

συρμιστήρ· ξυλοπώλης

συρράδ(ι)ος· νόθος. μικτός. εἰκαῖος [87]

σύρτης· χαλινός [89]

συρτίς· φθορά, καὶ λύμη

?συράσσει· συμπίπτει [92]

συρφετός· ὄχλος. ἢ κονιορτὸς μετὰ κόπρων. τινὲς δὲ χειμὼν καὶ συρμός. ἢ ἀκάθαρτος

σύρφη· φρύγανα

σύρφος· θηρίδιον μικρόν, ὁποῖον ἐμπίς

σύρων (Anaxil. p. 345)· ἕλκων

σῦς· γυνή. ὗς· σύαγρος

συσκανία (Dor.)· τὸ συσσίτιον

συσκευή· ἐπιβουλή

σύσκηνος (Xen. KII II 2, 22)· σύνοικος

σύσκια· σύνδενδρα

συσπαστόν· τῶν τραγικῶν τι ἐγχειρίδιον ἐκαλεῖτο, ὡς Πολέμων (fr. XCV) φησί, τὸ συντρέχον, ἐν Αἴαντος ὑποκρίσει [2303. 4]

συσσίτιον (Ar. Plut. 602)· ἄριστον. ἢ τὸν συνεσθίοντά τινι ⟨σύσσιτον⟩

συσσοίη (Democrit.)· ἡ ἀνεμπόδιστος φορά

συστάσεις· σύνοδοι. συμφωνίαι

συστατῶν· συγκροτῶν. †συστῶν. καὶ τὰ ὅμοια

?συστήσασθαι· πήξασθαι

†σύστηνον· (ἐ)στενοχωρημένον. [τρίχιτος χιτών, ἢ ῥυπαρός. Ἀντίμαχος

συστομώτερον σκάφης (Menand. p. 69)· παροιμία [ad 11]

συστραφέντες· συνελθόντες [13]

συστροφή· ἴλιγξ ὑδάτων. ἢ σκοτισμός

συτάσσει· ἱκετεύει ⟨cf. τύσσει⟩

σύτο· ὥρμησεν, ὧρμα. ἀνῆλθεν. ἀνηκόντισεν (Φ 167?)

συφαιός· χοιροβοσκός

σύφακα· γλεῦκος

συφακίζειν· ὀπωρίζειν

σῦφαρ (Callim. fr. XLIX Sophro fr. 8)· γῆρας, τὸ ὑπέρτατον· οἱ δὲ τὸ τοῦ ὄφεως. καὶ τὸ

COD. 66 συλο] ⟨συρβήνη?⟩ 69 σησύρνης 72 κύνωμα 75 ἐνηγαίη 80 σύρκεσι — αἰωλεῖς 86 cf. ὑρράδιος 87 ὤμοσεν ⟨92 ῥέφεα, ῥέψας, συνρεφειῶν voces nihili⟩ 95 σῦρφος — ἔμπης 98 σύσκανα 99—2801] post 2806 5 σύσσιτον 16 σύτοι 20 σύφαρ

HES. 70 Συρία· διὰ τὸ[ῦ] σύρεσθαι ὑπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ 87 σύρρα (Θ 61)· ὁμόσε, εἰς τὸ αὐτό ⟨2694⟩ 89 Σῦρος ⟨sic⟩· Ἄραψ 92 συρρίφη· συνσκέπη ⟨2695⟩ 2803 σύσσημον (Marc. XIV 14)· σημεῖον 4 σύς· σύσσημος, συσμός ⟨L. συσσεισμός· σεισμός⟩ Ad 11 ἐπὶ ⟨cod. ἀπὸ⟩ τῶν τὰς σκάφας φερόντων μετοίκων· διὰ τὸ ἀπαρρησίαστον, οἷς οὐδὲ χατεῖν ἐφίετο 13 συστρεμ(μ)άτων (II Regg. IV 2)· θορύβων. πλάνων

ἐρ(ρ)υτιδωμένον σῦκον. καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος † τροφῶδες

σ υ φ ε ό ς· τόπος, ὅπου αἱ σῦς τρέφονται

σ υ φ(ε)ι ο ί· οἱ τῶν συῶν οἶκοι

σ υ χ ν ά, πυκνά, συνεχῆ, πολλά

σ υ χ ν ο ῖ ς· συνεχέσι. καὶ τὰ ὅμοια

(σ φ α γ ε ῖ ο ν·) ἐν ᾧ τὸ τῶν ἱερείων ὑποδέχεται αἷμα, τόπος (Eur. El. 800)

σ φ α γ ή (Xen. Venat. X 16)· ὁ κατὰ τὴν κατακλεῖδα τόπος

σ φ ά γ ι α· ἡ τῆς ἱερουργίας ἡμέρα

σ φ ά γ ι ο ν· πρόβατον (Eur. El. 514), θῦμα (Eur. Hec. 109)

σ φ α γ ί ς (Eur. El. 1142)· τὸ προκάρδιον. καὶ † ἡ τομή

σ φ α δ ά ζ ε ι (Eur. fr. 818)· βράζει. δυσθανατεῖ. χαλεπῶς φέρει. διασπᾶται. ἀγανακτεῖ. δυσφορεῖ. ἀτακτεῖ. μετὰ χολῆς ὀργίζεται. καὶ μετὰ χόλου πολλοῦ, ἢ μετὰ σπασμοῦ πηδᾷ. μαίνεται. σπεύδει. διασεί†ει. θυμοῦται. ταράττεται ὑπὸ τραύματος ζέοντος

σ φ α δ α σ μ ό ς (Plat. Civ. IX 579 E)· σπασμός. καὶ τὰ ὅμοια [31. 32]

† σ φ α ί λ ε ι ν· πλῆσαι [34]

σ φ α ι ρ η δ ό ν· περιφερές, στρογγύλον ὡς σφαῖρα (non N 204)

σ φ α ι ρ ω τ ή ρ· [ad 36] σκύτος [ad 36]

σ φ α κ ε λ ι σ μ ό ς (Eur. fr. 751)· παραπληξία

σ φ α κ ε λ ί σ α ν (Plat. Tim. 84 B)· κακωθέν. καταφθαρέν

σ φ α κ ε λ ί ζ ε ι (Cratin. fr. XLVIII)· κρούει τοῖς ποσί. κινεῖ δεινῶς. ὀδυνᾶται. σπᾷ. διασπᾶται. ἀλγύνεται. Σ φ α κ ε λ ι σ μ ό ς γὰρ καὶ σ φ ά κ ε λ ο ς ἡ ἄμετρος ὀδύνη· καὶ ἡ μετὰ σπασμοῦ τῆς χολῆς πρόεσις· καὶ ἡ τῶν ὀστέων σῆψις

σ(φ)ά κ ι α· τῆς ἀμπέλου τὰ κλήματα

σ φ ά κ ο ς (Cratin. fr. CXXXV)· χόρτος, ὃν τὰ κτήνη ἐσθίει. οἱ δὲ τὸ ἐπὶ τῶν δρυῶν ἐπιγεννώμενον, ὃ καλοῦσι βρύον. οὐκ εὖ. ἐκεῖνος γὰρ φάσκος ⟨q. v.⟩ λέγεται

σ φ α κ ώ δ η κ λ ι τ ύ ν· καθ' ἣν ὁ σφάκος ἐφύετο. ἔστι δὲ ἄγριον φυτόν

σ φ α λ ά σ σ ε ι ν· τέμνειν. κεντεῖν

σ φ α λ ε ῖ ε ν· ἀποτύχοιεν. ψευσθείην ⟨ad σφαλείην⟩

σ φ α λ ε ρ ό ν (Soph. Ai. 159)· ἐπικίνδυνον. σαθρόν. ἀβέβαιον

σ φ α λ ε ρ ό ν· ἐπισφαλές. ἐπικίνδυνον [47]

σ φ ά λ λ ε ι ν (Xen. KΠ VIII 8, 10)· κλίνειν. καταβάλλειν. ἁμαρτάνειν

σ φ α λ μ ᾷ· σκιρτᾷ. σφάλλεται. ἄλλοι ἀντὶ τοῦ σφαδάζειν τετάχθαι φασί. ἔνιοι μετὰ ἐπιθυμίας τι πράττειν (Polyb. XXXV 5, 2)

† σ φ ά λ λ ο ν· κολάκευσον [51]

σ φ α λ ό ς (Epicharm. p. 454· .....) ἔστι γὰρ ξύλον ποδῶν δεσμωτικόν· οἱ δὲ κορμὸν ἢ δίσκον· ἄλλοι δισκοειδές τι σκεῦος μολύβδινον ἔχον κρίκον, ὃ δεσμοῦντες ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ῥίπτουσιν ἐν τοῖς ἀγῶσι

σ φ ά ν ι ο ν· κλινίδιον ⟨cf. ἐν σφανίῳ⟩

† σ φ α ρ α γ γ έ ς·

σ φ(α)ρ α γ ί ζ ε ι· βροντᾷ. ταράττει. ψοφεῖ

σ φ α ρ α γ ε ῦ ν τ ο (ι 390. 440)· κατεπονοῦντο. ἐφλέγοντο. ἐψόφουν ⟨2834⟩

σ φ ά ρ α γ ο ς· βρόγχος. τράχηλος. λαιμός. ψόφος

σ φ ά ς (E 567)· αὐτούς, αὐτάς, αὐτά (Soph. OT. 1470)

σ φ έ (Aesch. Prom. 9)· αὐτούς, αὐτάς, αὐτά

σ φ έ α ς (δ 77)· αὐτούς, κατ' ἔγκλισιν

σ φ ε δ α ν ό ν (Δ 165)· ἐπιτεταμένον. συντονώτατον. σφοδρόν. ὀξύ [62. 63]

σ φ ε ι δ ρ ό ν· καθαρόν. εὐῶδες

σ φ ε ι λ ό ν (Boeot.)· λοξόν. πυκνόν. εὐκίνητον ⟨2895⟩. προσφυές. δριμύ

σ φ ε ί ω ν (Δ 535)· αὐτῶν

σ φ έ λ α ς (σ 393)· ὑποπόδιον [68]

σ φ έ λ μ α· τὸ ἄνθος τῆς κρίνου

Σ φ ε ν δ α λ ῆ ς· δῆμος τῆς Ἀττικῆς (cf. Herod. IX 15)

σ φ ε ν δ ό ν α ι α ν· σφενδόνην. ἢ τὴν σφραγῖδα

COD. 25 σ φ ά γ ι ο ν· πρόβατον θῦμα (cf. suo loco) ἢ ἐν ᾧ [δ] 26 κατακλί 27 σ φ α γ ί α 29 δυσθανατ῀. — δόλου 35 σ φ α ι ρ ι δ ό ν 36 cf. φαιρωτήρ 41 σ φ α κ ό ς — φακὸς λέγεται 42 κ λ ι τ ή ν — φακός 52 .φ α λ λ ό ς — δεσμωτήριον — μολυάδειν cf. col. 635, 29 57 σ φ ά ρ α γ γ ο ς 62 δανὸν; cf. δανῶν 64 cf. φιαρόν, φιλυρόν, ψιαρόν 65 σ φ ε ι λ ό ν ⟨cf. ἄσφηλοι, EM. 100, 49⟩ 70 σ φ ε ν δ ά λ η ς

HES. 31 σ φ α δ ά ζ ο υ σ α· ῥηγνυμένη (Basil. schol. in Greg. Naz. Or. XXXIV) 32 σ φ α δ ά ν· σφοδρόν (Δ 165). καταπληκτικῶς 34 σ φ α ι ρ α γ ε ῦ ν τ ο (ι 390)· ἐψόφουν ⟨2856⟩ Ad 36 ζηνίχιον σανδαλίου, — κόμμα λώρου (Greg. Naz.) 47 σ φ ά λ μ α· ἁμάρτημα 51 σ φ ά λ λ ο ν τ α ι· ἁμαρτάνουσιν 62 σ φ ε δ α ν ῶ ν (Φ 542)· φονεύων, ὀλλύς, κτείνων. τινὲς ἐπεσπευμένων. ἄλλοι σύνθετον εἶναι ἐκ τοῦ σφέ καὶ δανῶν, ὅ ἐστι κτείνων· ἔστι δὲ ῥηματικόν 63 σ φ ε ζ ό μ ε ν ο ι (Γ 152)· ἐπικαθεζόμενοι 68 σ φ έ λ α (ρ 231)· ὑποπόδια

σφενδόνην (Plat. Civ. 359 E)· τοῦ δακτυλίου τὸ περιφερές. ἢ σφραγίς
σφέρτα· τὰ ἄφορα δένδρα (ἄφερτα?) [74]
σφετέρησι (α 7)· ταῖς αὐτῶν

αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν
ὄλοντο

σφετερίζει εἰς ἴδιον κέρδος (κε)χηνώς
σφετεριζόμενος (Dem. 218, 12)· ὑφαιρούμενος. ἰδιοποιούμενος
σφετερίζων· ἰδιοποιούμενος, καὶ προσλαμβανόμενος [79—88]
Σφήκεια (Xenagor.)· ἡ Κύπρος τὸ πρότερον. καὶ τὰ τῶν σφηκῶν κηρία ⟨σφηκεῖα⟩
σφηκίσκος (Ar. Plut. 301)· τὰ μακρὰ τῶν ξύλων καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα σφηκίσκους λέγουσιν· ἐπεὶ καὶ οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἄγαν ἔχουσι. καὶ τοὺς λαγαροὺς τοῖς σώμασιν ἀνθρώπους καὶ .. προκοιλίους ......
σφηκισμός· εἶδος αὐλήσεως εἰρημένον ἀπὸ τῆς ἐμφερείας τῶν βομ(β)ῶν
σφηκίωσις· κηρία σφηκῶν
σφηκοί (Soph. fr. 26)· οὐ κεχυμένοι τῇ σαρκώσει, ἀλλὰ συνεσφιγμένοι. ἔνιοι δὲ ῥωμαλέους
?σφηκῶν· ποικίλων
σφηκὸς λόφου· τὸ ἄκρον τοῦ λόφου, τὸ ἐπὶ τῶν ὤτων ἀποκρεμάμενον τοῦ λόφου, τῆς περικεφαλαίας τὸ συνεσφιγμένον. Λόφουρον δέ, οἷον λόφου οὐράν [91]
σφήκωμα (Ar. Pac. 1216)· πύκνωμα. καὶ ὁ δεσμός
σφῆλαι· πλανῆσαι. βλάψαι (.σαλεῦσαι. κινῆσαι)
σφήλειεν· ἀποτυχεῖν ποιήσειεν
σφηλόν· λοξόν. πυκνόν. εὐκίνητον. Ἄσφηλον δὲ τὸ ἀκίνητον ⟨2865⟩
σφηνεύς (Euthyd.)· ἰχθῦς ποιὸς θαλάττιος
σφηνούμενος· στρεβλούμενος [98—2900]
Σφήττιοι· δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς
σφί· ἑαυτῷ ἢ ἑαυτῇ
σφί(γ)κται (Cratin.)· οἱ κίναιδοι, καὶ ἁπαλοί
σφιγκτήρ· χιτών. Ταραντῖνοι
σφίδες· χορδαὶ μαγειρικαί ⟨1511⟩
σφίδη· χορδή [7]
σφίσιν (Hom.)· ἑαυτοῖς [ad 8]
σφισίμολος· διαφορὰ τῆς κινήσεως
σφόδελος· ἡ ἄλιμος δασὺ ἄνθος †ἄρχον σκιερόν. οἱ δὲ σῖτον
σφοδελοφόρους· τοὺς μετοίκους
σφόδρα· πάνυ, πολύ, ἄγαν, λίαν
σφοδρόν· ἔντονον. ἰσχυρόν. ὀξύ. στιβαρόν. εὔτονον. χαλεπόν [14]
σφονδύλη (Ar. Pac. 1077)· ὅμοιόν τί φασι †σαλαφίῳ εἶναι, ὀσμὴν φαύλην προϊέμενον, εἴ τις ἅψεται αὐτῆς
σφόνδυλος (Ar. Vesp. 1489)· τράχηλος
σφόνδυλοι· αἱ ἁρμογαὶ τῶν μελῶν. καὶ οἱ τῶν φυτῶν πυθμένες. ἄλλοι τὰς δικαστικὰς ψήφους. καὶ τὰ τῆς ῥάχεως ὀστᾶ. καὶ τῶν σκορπίων αἱ ἐπὶ τῶν κέντρων περιγραφαί (Nic. Th. 781. 797)
†σφορτάν· λιμόν [19]
σφραγῖδες· αἱ ἐπὶ τῶν δακτυλίων, καὶ τὰ τῶν ἱματίων σημεῖα
σφραγιδονυχαργοκομήτας (Ar. Nub. 331)· τοὺς ἔχοντας σφραγῖδας ἐν τοῖς δακτυλίοις ὄνυχας λίθους, καὶ κομῶντας
σφραγίς· χελώνη. καὶ ὁ ἐν τῷ δακτυλίῳ λίθος, ἢ σήμαντρον
?σφηρός· τὸ τοῦ ἱματίου σημεῖον
σφριαί· ἀπειλαί, ὀργαί
σφριγᾷ· περιτέταται, περιτείνε(τα)ι. ἄλλοι σφύζει, πλήρης τυγχάνει. μάλιστα δὲ ἐπὶ θηλείας, εὐσωματεῖ (Ar. Nub. 799), ἀκμάζει, νεάζει, καπριᾷ (Lysistr. 80)
σφριγανόν (Hippocr.)· ἀκμαῖον. δαψιλές σφοδρόν [27]
σφριγῶντα· ἐπαιρόμενα, ἰσχύοντα
σφριγῶσα· πεπυκνωμένη, συνεστηκυῖα, ἰσχύουσα
σφυγμός· φλεγμονή. κυρίως δὲ ὁ παλμὸς τῶν ἀρτηριῶν
σφυδρά· ἡ περιφέρεια τῶν ποδῶν
σφυδῶν· ἰσχυρός, εὔρωστος, σκληρός
σφύζει· πηδᾷ, φλεγμαίνει. καίεται. ἅλλεται ἡ φλέψ
σφῦρα· ἐργαλεῖον τεκτονικόν, ἢ χαλκευτι-

COD. 90 ὁρᾶν ⟨σφήκωμα λόφουρον?⟩ 2902 ἑαυτοῦ ἢ ἑαυτῆς 17 ἀμοργαί 21 |γους, κομήτας 25 πλήρεις 28 σφριγόντα (non Aesch. Prom. 380) 33 στέλλεται ἡ 34 σφύρα

HES. 74 σφέτερα (α 274)· ἴδια αὐτῶν 79 σφέτερον (P 287)· τὸ αὐτῶν ἴδιον 80 σφετρίδες· ἐπιβλήματα ⟨ἐφεστρίδες⟩ 81 σφέων (Σ 311)· αὐτῶν 82 σφῇ (Λ 90)· αὐτῇ 83 σφῇσι (Δ 162 α 34)· ταῖς ἑαυτῶν 91 σφῇ, σαλεῦσαι, κινῆσαι. σφῆλαι 98 σφῆς (Π 18)· τῆς ἑαυτοῦ 99 σφῇσι (Δ 162)· ταῖς αὐτῶν ⟨2883⟩ 2900 σφῇσιν· αὐταῖς, ἢ αὐτοῖς 7 σφίν· αὐτοῖς, ἢ αὐτούς, ἢ αὐτάς Ad 8 ἢ ταῖς ἑαυτῶν (α 34) 14 σφοῖσι (Ξ 202)· τοῖς αὐτῶν 19 σφοῦ (Λ 534)· τοῦ αὐτοῦ, τοῦ ἰδίου [ἢ τῆς αὐτῆς] 27 σφριγῶν (Greg. Naz. p. 483 B)· ἀκμάζων, νεάζων, αὔξων

κόν (ἢ ἡ παρά τισι λεγομένη κέστρα ⟨q. v.⟩, ἰχθῦς θαλάσσιος)

σφυρά (Δ 147)· τὰ περὶ τοὺς ἀστραγάλους, αἱ περιφέρειαι τῶν ποδῶν. ἢ τῶν ὀρῶν τὰ ἐπίπεδα καὶ κατώτατα (Pind. P. II 46)

σφυράδες (Ar. HA. VII 8)· τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων. οἱ δὲ σπυράδας

σφυρήλατος (Theocr. XXII 47)· σφύραις ἐληλα[σ]μένος, οὐ χωνευτός

σφυρήματα· τὰ σιδήρια, ὅτι οὐ χεῖται

σφυροδέται· ἡ λέξις παρὰ τοῖς τὰ ἱπποτροφικά

σφυρόν· σφυδρόν. ἢ τὸ ἐπάνω τῶν ἀστραγάλων. ἢ ἐν κύκλῳ τὰ πέλματα

σφύρωσις· διάρσσις

σφώ (Α 574)· ὑμεῖς. ἢ ὑμᾶς (Ο 146) [43]

σφωέ (Α 8)· ἑαυτούς. ἔστι δὲ τοῦ τρίτου προσώπου

σφῶϊν· ὑμῖν (Α 337), καὶ ὑμῶν (Eur. Phoen. 460), καὶ αὐτοῖς ⟨σφωῖν⟩ [46. 47]

σχᾷ· σχάζει

σχαδόνες (Euthyd. com. p. 889)· τὰ κηρία τῶν μελισσῶν, ἔνθα οἱ σκώληκες. οἱ δὲ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἡδονὴν σχαδόνες

σχαδών· κυβευτικὸς βόλος

σχαλίδες (Xen. Cyn. II 8)· δι' ὧν σχάζουσι τὰ δίκτυα ὀρθὰ ἑστῶτα ⟨2953⟩

σχαλίσαι· θηλάσαι. καὶ ἀνίσχαλον τὸ ἄτοκον (ἢ ἀνήμελκτον EM. 110, 32). καὶ ἀθήλαστον [53]

σχάσαι· μεταβάλαι

σχάσει· ἀφήσει

σχάσον (Eur. Phoen. 454)· ἄφελκε. κατάπαυσον

σχαστηρία· ὁρμιστηρία. καὶ μέρος τι ἐν τῇ νηΐ ⟨3009⟩

†σχαῦδαι· ἰσχνόφωνοι

σχέδην (Xen. Hipparch. 3, 4)· ἡσυχῇ, βάδην

σχεδία· μικρὰ ναῦς. ἢ ξύλα ἃ συνδέουσι, καὶ οὕτως πλέουσιν. ἢ ὅπλα (Aesch. Cho. 162) τὰ ἐκ χειρὸς τιτρώσκοντα

σχεδιάζειν· ἐγγίζειν. ἐκ παρατυχόντος ἐν ἑτοίμῳ λέγειν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ταχέως ποιεῖν

σχεδιασθείς· ἐγγισθείς [63. 64]

σχεδίη (Herod. IV 88)· [ad 65] ἡ εἰκαίως πεποιημένη ναῦς. διάβασις, γέφυρα, ζεῦγμα

σχέδιον (Aristot. ap. schol. Eur. Rhes. 311)· τὸ δόρυ, ὃ μὴ ἀκοντίζεται. ἢ τὸ ἀνευπρεπῶς γενόμενον. ἢ ἐκ τοῦ σύνεγγυς [67. 68]

σχεδρός· τλήμων, καρτερικός

σχέθεν· ἔμεινεν. ἐκρατήθη [ad 70]

σχεθέτω (θ 537. 542)· [ad 71] ἐπισχέτω

σχέθον· κατέσχον (Ξ 428)

σχεθών (Aesch. Cho. 832)· κατέχων

σχελίδες (Ar. Eqq. 362)· κρέα ἐπιμήκη τετμημένα. οἱ δὲ πλευρίδες

σχέλινος· ἀγρία κυπάρισσος. οἱ δὲ ἄρκευθος [76—78]

σχελυνάζει· φλυαρεῖ

σχενδυλόληπτοι· ἐσχενδυλῆσθαι ἔλεγον τοὺς ἐν τοῖς †ταύροις. ἀπὸ τοῦ χαλκευτικοῦ ὀργάνου, ὃ σχενδύλη λέγεται

σχέραφος (Cret.)· βλασφημία. λοιδορία

Σχερίη (ζ 8)· ἡ Σχερία. ἡ τῶν Φαιάκων χώρα, ἡ νῆσος Κέρκυρα τὸ πρότερον οὕτως ἐκαλεῖτο

σχερόν· κῦμα †ἕτοιμον. Ἀμερίας

σχερός· ἀκτή, αἰγιαλός

σχέσις· ἐποχή (Hippocr. 1159 F). κατάστασις. συγγένεια. φιλία

σχετική· κατασχετικὴ οἰκείωσις

σχετικός· ὁ πρός τινα ἔχων σχέσιν καὶ ἐγγύτητα. ἔστι δὲ τῶν πρός τι

σχετικῶς· οἰκειωτικῶς

σχετλιάζει· δυσφορεῖ, δυσχεραίνει, δυσπετεῖ

σχετλιαζέτω· βαρείσθω, ἀποδυσπετείτω. Σχέτλιον γὰρ τὸ ἄδικον

σχετλιάζων· ἀδικούμενος [92]

σχετλιασμοί (Thuc. VIII 53?)· δυστροπίαι. δυσφημίαι ὀδυνηραί

σχέτλιον· χαλεπόν, ὀδυνηρόν, ἄπορον, ἄθυμον. ἀτυχές. ἄδικον

COD. 35 ὑπέρ τισι Post 35] ἢ ἡ .... θαλάσσιος 36 διαχωρίσματα 37 σφυλίλατος 38 σφυρίματα 40 σφοδρόν ἢ ἐν ... πέλματα] post 41 44 σφῶε 51 σχάδουσι ⟨52 gl. ι 1051. 1069 EM. 739, 43⟩ 54 μετάβαλλε 57 σχαστήρια, ὁρμητήρια — ἵμερος ⟨cf. χαστηρία⟩ 58 ἰσχνόφανοι 61 cf. ἐσχεδιάζομεν 73 σχέθων ⟨79 cf. γελυνμάξαι, ἐσχελ—, χελυ— 81 cf. κερ—, σκερ—⟩ 82 καὶ ἡ κουρά 87 ἡ

HES. 43 σφῶϊ (Π 18)· τῆς ἑαυτῶν 46 σφωΐτερον (Α 216)· ὑμέτερον, ὑμῶν τῶν δύο 47 σφῶν (Μ 155)· ἑαυτῶν 53 σχανδές· τὸ δίκτυον ⟨2951⟩ 63 σχέδιοι· εὐτελεῖς 64 σχεδίη· συνάφεια. κοινωνία ⟨σχέσις⟩ Ad 65 σχεδία (ε 251). καὶ τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι οὕτω λέγεται ⟨Ε 830⟩. καὶ 67 σχεδόθεν (Π 807)· ἐγγύθεν 68 σχεδόν· ἐγγὺς (Δ 247), ἐκ χειρός (Ε 458) Ad 70 ἐπέσχεν (Τ 119) Ad 71 ἐπισχεθήτω ⟨2978⟩ 76 ?σχέμα· σχῆμα Ἀχαιοί 77 ?σχεῖται· ἐμεῖ 78 σχεθήτω· κατασχεθητω ⟨2971⟩ 92 σχέτλιαι (δ 729)· δειναί

σχέτλιος (Apollon. lex.)· τάλας. ἀγνώμων. φορτικός. στεναγμοῦ ἄξιος. χαλεπός [96]

σχῆμα· πλάσμα. ἱματισμός. διάθεσις. κόμπος (Aesch. Sept. 470)

σχηματιζόμενοι· προσποιούμενοι, σχῆμα ἐπιδεικνύοντες

σχηματισμός· πλάσμα

†σχηματοβόλον· ἤτοι ἐπὶ τῶν δικαστῶν τούτους ἐλάμβανον

(σχήρ· ἐχῖνος) 3055 [3001. 2]

σχήσεις (λ 70)· προσέξεις

σχήσεσθαι (N 747)· κατασχεθήσεσθαι

σχήσεται· ἀνθέξει

σχῆσις· ἕξις. ὁρμή

σχήσουσι· κωλύουσι (Λ 819), παύσουσιν, ἐφέξουσιν

σχήσων· ἐφέξων. καὶ τὰ ὅμοια

σχη(ε)τηρίαν· ἄγκυραν. ὁρμιστηρίαν ⟨2957⟩

σχίδα· σχίδος σινδόνος. πῆγμα (ῥῆ—)

σχίδαξ· κλάσμα ξύλου

σχίδια· ὠμόλινα

σχίδος· τὴν ἀπόσχισιν

σχίζα (Ar. Pac. 1031)· ἡ λαμπάς [15—17]

(σχιζίας [Cratin. fr. XC]· λεπτός παρ' Ἀττικοῖς;)

σχιζογυνάνδρους (Com. an. fr. CLXXVIII)· τοὺς συκοφάντας

σχιζόπυδες (Ar. HA. VIII 3)· τῶν ὀρνέων τὰ ἔνυδρα [21]

?σχῖνος· εἶδος σμαράγδου εἰργασμένου

σχινάτας· σχινατίων ἀγών τις ἐπιτάφιος ἐν Λακεδαίμονι

σχίνδαν· θερμάστριον

σχῖνον διατρώγων [ad 25]

σχινοκέφαλος (Cratin. fr. I p. 62)· .... εἶδος φυτοῦ

σχῖνος· [ad 27] καὶ ἡ σκίλλα (Ar. Plut. 720). καὶ εἶδος φυτοῦ

Σχινοῦντα· νῆσός ἐστι Σχινοῦσ(σ)α Φωκίδος

σχίσμα· ποδὸς τὰ σχίσματα. καὶ ὀρχηστικὸν σχῆμα (Poll. IV 105)

σχι(σ)ματῶδες· ὁμοίως

σχισμή· διαχώρισις

σχιστά· τὰ γράμματα. καὶ τὰ κρόμμυα (Theophr. VII 4, 7)

σχιστόν· προσκεφάλαιον

σχι(σ)τός (Apollod. com. p. 453)· χιτών τις ποιὸς γυναικεῖος, κατὰ τὸ στῆθος πόρπῃ συνεχόμενος

σχοίατο (B 98)· παύσαιντο, ἐπίσχοιεν

σχοίητε· νομίσοιτε, ὑπολάβοιτε

Σχοίνικος· ὁ Ἀμφιαράου ἡνίοχος. καὶ ὄρνις τις (Ar. HA. VIII 3). καὶ φυτόν (?)

σχοινίνην φωνήν· τὴν σαθρὰν καὶ διερρωγυῖαν

σχοίνινος ἠθμός (Cratin. fr. XIII p. 93)· δι' οὗ τὰς ψήφους οἱ δικασταὶ εἰς τὰς ὑδρίας καθιᾶσιν

σχοινίον· τὸ μεμιλτωμένον (Ar. Ach. 22)· ἐρ(ρ)αινον ὑπὲρ τοῦ σοβῆσαι τὴν ἀγοράν, ὁπότε βραδύνοιεν ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν. καὶ ἐν τῇ νηὶ ὁ σχοινοδρόμος [41]

σχοινίων· τῶν αὐλητικῶν νόμων τις. καὶ ὄρνις τις [43]

σχοινοτενές (Herod. VII 23)· ὀρθόν. μακρόν [45]

σχολαῖον· ἡσύχιον. βραδύ

σχολαίτερον (Thuc. II 75)· ἠρεμώτερον. βραδύτερον

σχολαίων· ἀργῶν

σχολή· οὐ μόνον τὸ μηδὲν δρᾶν, ἀλλὰ καὶ τὸ περί τι σχολάζειν. καὶ ἡ διατριβή

σχόλια· σεμνολογήματα [51. 52]

σχόμενος περὶ δουρί (M 298)· κατασχεθεὶς καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ δόρατος

σχόντες· εἰληφότες. προσχόντες

†σχῦρ· ἐχῖνος ⟨σχήρ⟩

σχώμεθα· κατασχεθῶμεν [57]

σῶ· σώω

σωάδδει (Lacon.)· παρατηρεῖ

COD. 3008 σχήσας 9 ὁρμη| 10 σχῖδος 13 σχῖδος 18 accessit e schol. Clem. Al. p. 26 25 λευκεῖν 29 σχῆμα 31 |ηcις 35 σχοίαντο — ἐπίσχοιαν 36 νομίσητε 39 ὑδρείας καταθίασιν 40 ὁπόταν 42 σχοίνων (sic) .... τις post 44, καὶ ὄρνις τις post 40 47 σχολαιο| cf. οὐ σχολ— 55 cf. χήρ 59 σωαλδεῖ, παραληρεῖ

HES. 96 σχίδακας (III Regg. XVIII 38)· κλάσματα ξύλων 3001 σχήσει (χ 70. 248)· ἐφέξει, καθέξει 2 σχήσειν· ἀνθέξειν (M 166), κωλύσειν (M 4), παύσειν 15 σχίζης (Λ 462)· σχίζαις 16 σχίδαζε· τὰ ξύλα 17 σχίδαξ· τῶν ξύλων 21 σχίζεσι (B 425)· σχίδαξι Ad 25 εἰώθασι τὴν σχῖνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἕνεκα τοῦ λευκοῦν τοὺς ὀδόντας Ad 27 τὸ ψέλλιον (ad ἐχῖνος) 41 σχοίνισμα (Ps. CIV 11)· μέτρον ὁδοῦ. ἢ μέρος 43 Σχοῖνος· πόλις Βοιωτίας (B 497), καὶ τὸ τῆς σχοίνου φυτόν· σχοίνῳ ὑπεκλίνθη (ε 463) 45 σχολάσατε (Ps. XL 10)· ἠρεμίσατε 51 σχόμεθα· ἐπὶ τοῦ οὗ ἕνεκα μὴ σύμπεδι περισχόμεθα περιέσχομεν (ι 199) 52 σχομένη· κατασχεθεῖσα (λ 278). ἀνατείνασα τὰς χεῖρας, καλύψασα τὸ πρόσωπον (α 334) 57 σχῶνται (ν 151)· ἀπόσχωνται

σωβῆρις· ναῦς, πορθμίς. ἔνιοι τὴν παλαιάν
σωγάσαι· σῶσαι ⟨σφάσαι⟩ [62]
σώζει· διασώζει. βουλεύεται
σωκεῖ (Soph. El. 119 al.)· ἰσχύει. βοηθεῖ
σῶκος (Υ 72)· σωσίοικος, σάοικος. ἰσχυρός
σῶκον· δυνατόν
†σωκόνδας· ὁ γαμικὸς οἶκος
σωκόον· σῶα ἀκούοντα. τὸν Ἑρμῆν. καὶ σωσίοικον
σωλῆνες· οἱ στεγαστῆρες. καὶ τῶν ὀστρακοδέρμων τι γένος κογχυλίων (Arist. HA. IV 4. 8). τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μορίων
†σωλίγξαι· δραμεῖν
σωλούς· ὗς
σῶμα· [ad 72] δέμας
σῶμαι (Epilyc. p. 887)· ἔρπω. Δωριεῖς
σωμάλοιφος· ὁ κατηλειμμένος
σωματοφύλαξ· δορυφόρος. νωτοφόρος. καὶ ὁ βασιλικὸς φύλαξ
σῶν· σφάν. ἢ βλάστησιν, ἀπὸ τοῦ σεύεσθαι. Ἀττικοὶ δὲ σωζόμενον
σῶον· ὁλόκληρον, ὑγιαῖνον [78]
σώοντο· ὡρμῶντο. ἤρχοντο
σωμάτια· τὰ σκύτινα αἰδοῖα
σωπιαίνουσιν· οἱ κύνες, παρὰ Ξενοφῶντι ⟨—άνει?⟩
σώρακον (Ar. fr. VI p. 1049)· ἀγγεῖον, εἰς ὃ σῦκα ⟨σκεύη?⟩ ἐμβάλλεται. ἢ ξυλοκανθήλια
σωρεύει· βουνίζει ⟨1341⟩
σωρηδόν· κατὰ σύστημα σεσωρευμένον. λέγεται δὲ ἀναρίθμητον
σωρεία· πλῆθος [85]
σωρός· συναγωγή, ἢ θωμοῦ διαφέρει
σῶς· ὁ ὁλόκληρος, καὶ τέλειος. ὁ σωζόμενος, καὶ σῶος ὑπάρχων
σώσικες· οἱ ἑφθοὶ κύαμοι
σωσίβιοι· οἱ κωβιοί
σωσίοικος· ὁ τοὺς οἴκους σώζων [91. 92]
σωστέος· σωθῆναι ἄξιος ⟨3099⟩
σῶστρα· σωτήρια. μήνυτρα (Xen. Mem. II 10, 2), λύτρα. ὕμνος, ᾠδή. σωτρεύματα, τὰ τοῦ τροχοῦ ξύλα. καὶ ὁ ἐπὶ τούτοις σίδηρος ἐπίσωτρον
σῶται (Dor.)· ὁρμᾶται, ἔρχεται, πορεύεται
Σώτειρα (Ar. Ran. 376 Lycurg. 150, 5)· ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν. κατὰ Γαληνὸν ἀντίδοτός τις
σωτέος· σωθῆναι ἄξιος ⟨3093⟩
Σωτήρ· ὁ τοῦ ἁλὸς χόνδρος. καὶ ὁ Ζεύς. [καὶ] ὁ ἐλευθέριος, ἢ λυτρωτής
σωτηριακόν· τὸ εἰς ἐκφορὰν νεκροῦ διδόμενον
σωτήριος· ὁ οὔριος ἄνεμος [3101]
Σωτῆρος Διός (Aesch. fr. 54, 4)· οὕτω τὸν τρίτον κρατῆρα καλούμενον
†σωφράτορες· σωφρονέστεροι
σωφρονιστῆρες (Hippocr. I p. 436 K)· τῶν ὀδόντων τινὰς οὕτω λέγουσιν [5. 6]
σωφρονιστής· νουθετητής
σωφροσύνη (monost. 505)· σοφία, ἐπιστήμη
σώχειν (Nic. Th. 590)· τρίβειν
σωχίς· εἶδος ἀμπέλου (Poll. VI 82)
σωχομένους· τριβομένους
Σωχός· ὁ τῶν Κουρήτων πατήρ ⟨cf. Κόμβη⟩ [13]

Τ

Τά· ταῦτα, ἅτινα αὐτά, ἀναφορικῶς· ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν (Π 60) [2. 3]
τὰ αἰσχίω· τὰ χείρω
τὰ ἀμείνω· τὰ κρείττονα [6]
τὰ ἀπὸ τρίποδος· παροιμία [ad 7] [8. 9]

COD. 64 σώκει 66 σώκον, ἀδύνατον 70 cf. αὐλίξαι, πελίγξαι, ἐξώλιγξε 76 σῶαν — ἡ βλάστησις — σεβύεσθαι — σωζόμενοι 79 κατειλημμένως σώματι τὰ 81 ξηλον ανθίλια 83 ἐναριθμητόν 86 ἤ 93 σωστέλος 94 σωστεύματα — ἐπίσωστρον Post 95] σωτεύματα, σωτρεύματα 3109 σωχῖν, cf. ψώχειν Τ 2 τάα

HES. 62 σώεσκον (Θ 363)· ἔσωζον Ad 72 πτῶμα (Matth. XIV 12 coll. Marc. VI 29) 78 σώοντες (ι 430)· σώζοντες. κρύπτοντες ⟨3113⟩ 85 σωρωνίς· ἐλάτη. καὶ πόλις (cf. σαρω— σορω—) 91 σωσόλεθρος (χ 28)· ὁ πρόδηλος, καὶ φανερός. καὶ μέγας. καὶ τέλειος 92 σωρήχ (Iesai. V 2)· ἐκλεκτή ...... 3101 σωτηρίου (Exod. XXXII 6)· ἐξιλασμοῦ 5 σώφρων· φρόνιμος. καθαρός, ἁγνός 6 σωφρονίζεται· σεμνύνεται 13 σώοντες (ι 430)· κρύπτοντες ⟨3078⟩ Τ 2 τὰ ἅ (ι 310)· [ἅτινα, ἢ τοιαῦτα] 3 τὰ ἀδάνοντα· τὰ ἀρέσκοντα 6 τὰ ἀνταῖον· βαρύ ⟨57⟩ Ad 7 ἐπὶ τῶν ἀληθῶς λεγομένων· ἤτοι ἀπὸ τοῦ Δελφικοῦ τρίποδος· ἢ ἀπὸ τοῦ Πυθαγορικοῦ ...... 8 τὰ βάθη (1 Cor. II 10)· τὰ ἀχώρητα, τὰ ἀκατάληπτα 9 Ταβεήλ (Iesai. VII 6)· ἀγαθοῦ Θεοῦ

ταβάλα· ταβῆλα. ὑπὸ Πάρθων οὕτω καλεῖται ὄργανον κριβάνῳ ἐμφερές, ᾧ χρῶνται ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σάλπιγγος [11a. b]

ταγαῖος· ὁ ἐξ ἐπιταγῆς τι ποιῶν

ταγαῖς· ἀρχαῖς, ἡγεμονίαις

†τάγανα· ταῦτα. Κρῆτες

ταγατίζων· κιχλίζων

ταγή· βασιλικὴ δωρεά. καὶ ἡ σύναξις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων (Arist. Oec. II 2)

ταγηνίαι (Cratin. p. 90)· πεμμάτια (ἀπὸ) τηγάνων. οἱ δὲ στέας ὑγρόν, ἐπιχεόμενον τηγάνῳ, ᾧ προσβάλλεται μέλι, (ση)σάμη, τυρός [18]

τάγιλος· φειδωλός

τάγιος· κῆρυξ. πρεσβευτής. ὀξύς. ταχύς. βάσιμος

ταγοί (Ψ 159 Aesch. Pers. 23)· προστάται, ἄρχοντες, ἡγεμόνες

ταγύρια (Eupol. p. 431)· τὰ ἐλάχιστα, τὰ τυχόντα

† ταγόναγα· Μακεδονικὴ τις ἀρχή [24—32]

ταιναρ†ίας· παρὰ Λακεδαιμονίοις ἑορτὴ Ποσειδῶνος· καὶ ἐν αὐτῇ Ταιναρισταί. Ταίναρον γὰρ πεδίον Λακωνικῆς

ταῖν θεαῖν· ταῖς θεαῖς

ταινία(ι)· στέμματα τῶν ἱερέων, διαδήματα ἀρχιερατικά, ἢ ζῶναι, ἢ στέφανοι, κόσμοι, ἢ δεσμοὶ ἱεροί

ταινιοῦντες· κοσμοῦντες, δεσμοῦντες, στεφανοῦντες

τὰ κέρατα· τὰ ἄκρα

τακερόν· τηκτόν. οἰκτρόν

τακτικοῖς· στρατιωτικοῖς, πολεμικοῖς

τακτόν· ὁμοίως

τὰκ τοῦ νίτρου (Anaxipp. p. 466)· τὰ τῶν μαγείρων ξηρὰ ἀρτύματα· διὰ τὸ ἔνθα καὶ τὸ νίτρον πωλεῖσθαι

ταχῶνες (Cratet. fr. III p. 240)· τροχίσκοι στέατος κεκομμένου μεθ' ἁλῶν, καὶ ξηρῶν [καὶ] ἀρτυμάτων

τάλα· μέγα

ταλαεργοί (δ 636)· οἱ ὑπομένοντες τὰ ἔργα, τλητικοί, ταλαίπωροι, δυσπαθεῖς

ταλαεργόν (Ψ 654)· τὰ αὐτά

ταλαίνης (Soph. OC. 1263)· ἀθλίας, ταλαιπώρου

ταλαιπωρία· μοχθηρία

ταλαίπωρος· ἐπίπονος, τλητικός

ταλακάρδιος (Hesiod. Sc. 424)· τλητικός, ὑπομονητικὸς κατὰ τὴν καρδίαν (Soph. OC. 562)

ταλαίφρων (Eur. Hel. 524)· καρτερικός

ταλανίζει· θρηνεῖ

τάλαντα (Ι 122)· ζυγά, σταθμοί [52]

ταλανταίων· μεδίμνων, καὶ σταθμίων

ταλάντατα· ἀτυχέστατα

ταλαντεύει· σταθμίζει, ζυγοστατεῖ (Greg. Naz.?)

ταλαντιαῖον· βαρύ (6)

Ταλάντιον· τόπος. Ἀρτεμίδωρος

τάλαντον· σταθμός, ζυγός. ὁλκὴ λιτρῶν ἑκατόν, ἢ ἑκατὸν εἰκοσιπέντε, ἢ ἑκατὸν ἑξηκονταπέντε. ἢ τετρακόσια. ἢ χίλια ἑκατὸν πεντηκονταδύο

τάλαντος· ταλαιπώρου

ταλαντώσει· σταθμήσει, στήσει

ταλαόν· ὑποστατικόν. ἰσχυρόν, βίαιον

ταλαπείριος (η 24)· τλητικὸς κατὰ τὴν πεῖραν, ἢ τηλόθεν διαπεπεραιωμένος. οἱ δὲ ἀφιγμένος

ταλαρίς· ἐξ οὗ βάλλουσι τοὺς ἀστραγάλους [65]

τάλαροι (Σ 568)· κάλαθοι ἐρίων. καὶ ἐν οἷς οἱ τυροὶ πήγνυνται·

πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν

τάλας· ἄθλιος, ταλαίπωρος

ταλάσια· τὰ ἔρια. καὶ ἡ ἐν τοῖς ταλάροις ἐργαζομένη κρόκη, ἢ ἔρια [69]

ταλασία (Plat. Legg. VII p. 805)· ἐριουργία, ἐργασία

COD. 17 ταγηνία — τιγανῶν ⟨23 cf. σάγυρι⟩ 25 τὰ δὲ ⟨27 cf. διαβούλια 34 θέαιν — θεωρίαις Cyr. Voss.⟩ 38 τικτὸν 41 τακτονίτου 49. 50 = 50. 49 51 cf. ἰταλάνισα. 54 ταλαντέων 57 ταλαντίεον 60 ταλαίπωρον 66 φέρων μελίην δὲ ἄκαρπον 68 καὶ ... ἔρια post 72

λ

HES. 11a ταβερνία· καπή 11b ταβέρνων· πανδοχείων 18 τάγηνον (Ar. Eq. 929 Plat. Com. p. 672)· τήγανον ⟨Moer.⟩ 24 τὰ δ' ἄποινα (Α 20)· τὰ δὲ λύτρα 25 τάδε· ταῦτα 26 τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται (Ε 140)· τὰ δὲ πρόβατα ἔρημα γενόμενα τῇ τοῦ ποιμένος φυγῇ 27 τὰ διαβουλ(ι)α· τοὺς διαλογισμούς (Ezech. XI 5) 28 ταθείς (Ν 655)· ἀπλωθείς 29 ?τατθίον· μασθός, τιτθίον 30 ταῖδεχθόνα (Ψ 121)· ...... 31 ταῖν· ταῖς 32 ταῖη· διοικητής, προστάτης 52 τάλαντον· λίτραι ἑκατὸν εἴκοσι πέντε κατὰ τὸν μέγαν Ἐπιφάνιον (II p. 183) 65 ταλαπενθέα (ε 222)· ὑπομένοντα τὰ πένθη 69 ταλασείῃ (Ο 164)· ὑπομείνει

ταλασιουργία (Plat. Polit. p. 282 C)· τῶν ἐρίων τὰ ἔργα
ταλασιουργός (Plat. Ion. 540 C)· ἐριουργός [73. 74]
ταλάσ(σ)αι (Apoll. 149, 3)· ὑπομεῖναι. καὶ τὰ ὅμοια
ταλαύρινον (E 289)· ὑπομονητικόν, τολμηρόν, πολεμιστήν
ταλάφρονα (N 300)· τλητικὸν κατὰ τὰς φρένας. οἱ δὲ ἰσχυρογνώμονα
ταλαώρεα· τοξεύματα
Ταλαιός· ὁ Ζεὺς ἐν Κρήτῃ ⟨Ταλλαῖος⟩
ταλαιδίτης· ἀγὼν γυμνικός ⟨Ταλλαιάτης⟩
†ταλικής· ἀναιδής
ταλίκην· τηλικαύτην [83]
†τάλιξ· ὁ ἔρως [85]
τᾶλις (Arist. fr. CCLXI)· ἡ μελλόγαμος παρθένος καὶ κατωνομασμένη τινί, οἱ δὲ γυναῖκα γαμετήν, οἱ δὲ νύμφην
Ταλύβιος· ἱερεύς
ταλῶς· ὁ ἥλιος
τἀμά (Soph. OT.)· τὰ ἐμά
ταμᾶς· γαμβρός [90. 91]
ταμεῖν (Eur. Hec. 1204?)· τεμεῖν [93. 94]
ταμεσίχροα (Δ 511)· τέμνοντα τὸν χρῶτα. ἀπὸ μέρους δὲ λέγει τὴν σάρκα
τὰ μέταζε (Hesiod. Op. 396)· μετὰ ταῦτα. Δωριεῖς
†ταμετάτι· τηνικάδε ⟨1106⟩
ταμίαι· οἱ τῶν δημοσίων χρημάτων καὶ πάντων τῶν κοινῶν προστάται καὶ φύλακες, ταμιοῦχοι
ταμίαν (Cretice)· ζημίαν
ταμιείας· φύλαξ χρημάτων, προστάτης, δεσπότης, οἰκονόμος, διοικητής
ταμιεῖον· κοιτῶνα
ταμιεύεται (Arist. Thesm. fr. X)· διοικεῖται. ἀποκρύβει
ταμίη· ἡ προστάτις τοῦ οἴκου, διοικήτρια, ἡ κελλαρία πιστή (Z 381). καὶ ἀρχὴ Ἀθήνησιν
ταμίην· δέσποιναν, τὴν τοῦ οἴκου προεστῶσαν [105. 6]
Ταμιράδαι· ἱερεῖς τινες ἐν Κύπρῳ
τάμισος (Hippocr. 667, 36)· ἡ πυτία
τάμνειν (Hesiod. op. 421. 741)· διατέμνειν
τάμνεν (Γ 273)· ἐνέκοψεν
τάμνοντες· διατέμνοντες. ποιοῦντες·
τάμνον τ' ἀμφὶ (Σ 528)
περιήλαυνον
τάμοις· τέμοις. ποιήσαις [13—15a]
τᾶν· σύ, Ἀττικῶς. ἢ ταύτην ⟨τὰν⟩. ἢ τούτων
τανάγρα· ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἐν ᾧ ἤρτυον τὰ κρέα
Ταναγρίδαι· οἱ Ταναγρεῖς
Ταναγραίων φυήν· Κητεῖ ὁμοιοτάτην. Ἔφορος λέγει εἶναί τινα ἐν Τανάγρᾳ παχύτατον, ὃς ἐλέγετο Κητεύς
ταναηκέα· δι' ὅλου ἠκονημένα, ὀξέα, ἀποτεταμένην τὴν ἀκμὴν ἔχοντα [20]
ταναηκέος· μακροῦ, τοῦ μακρὰν λαβὴν ἔχοντος
ταναηκές· εὐμηκες [23]
ταναῆς· ἐκτεταμένης [25. 26]
ταναό(όν)· ἰσχυρόν. ὀξύ. λεπτόν. σκληρόν. μέγα. ὑγρόν. μακρόν [28. 29]
(ταναϋφῆ· λεπτοϋφῆ) cf. 139
τἄνδον (Eur. Or. 514)· τὰ ἔνδον [31—33]
ταυθαλύζει· τρέμει. Δωριεῖς. οἱ δὲ σπαίρει
τάνθάριον· ἐρύθημα [36. 37]
ταυθαρυστός· ὁ τρόμου παρασκευαστικός [39]

COD. 76 ταλαβρινὸν 78 ταλαόρεα (Choer. Canon. 87, 22) 82 ταλικήν· ταλικάτην 85a ταλλίς 96 ταμετάξαι 108 πυτύα 11 τάμνοντ' — περιελαύνων 12 ποιήσεις 18 κήτει ὁμοιότητα — παχυττ' 21 ταναηκέως 34 ταυταλύζει — σπέρει
ε
35 ταυθ| 38 τανόδρυστος — ποκευάτιος

HES. 73 ταλασίφρων (Δ 421)· ταλακάρδιος, ἰσχυρός, τολμηρός. θρασύς, ὑπομονητικός, ἰσχυρόφρων 74 ταλάσσεις (N 829)· ὑπομείνεις, τολμήσεις 83 ταλικηνός· ταλικάντην 85 ταλίων· ἀθλίων (ταλαόν· ἄθλιον) 90 τάμε (Γ 292)· ἔταμεν 91 ταμέει (N 501)· τέμνει 93 ταμέσθαι (I 576)· ἀπομερίσαι. ἐπιτ[ι]μῆσαι 94 ταμεῖα (IV Regg. IX 2)· ἀπόκρυφα οἰκήματα 105 ταμεῖον· θάλαμος (cf. γύαλα) 6 ταμειοῦχος· οἰκονόμος 13 τάμονες· διακόπτοντες 14 ταμόντες (μ 11 B 124)· ποιήσαντες. συνθέμενοι 15a τάμωμεν (Γ 94 T 191)· ποιήσωμεν 20 ταναηκεῖ (H 77)· τὰ αὐτά 23 ταναηκότες χαλκῷ· τῷ ἐκτεταμένῳ σιδήρῳ 25 ταναχιδές· ὀξύ. μακρόν. δι' ὅλου ἠκονημένον 26 ταναοῖο (Π 589)· ἐπιμήκους, μακροῦ, πάνυ ἐκτεταμένου 28 τάνας· παρηκούσας, ἀπὸ τοῦ εἰς μῆκος τετανύσθαι 29 ταναύποδα (ι 464)· ὀρθόποδα, τεταμένοις τοῖς ποσὶ κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν 31 τανέη· ἀποτεταμένη 32 τανεηκῆ· ἐκτεταμένην ἔχοντι τὴν ἀκμήν 33 τανηλ(εγ)έος· παρατεταμένην ἔχοντος τὴν ἀλγηδόνα. μακροκοιμήτου· τανηλεγέος θανάτοιο (Θ 70) 36 τανίφυλλος (ν 102)· μακρόφυλλος 37 τανίσφυρος (Hesiod. Th. 364)· ὀρθόσφυρος. εὔσφυρος. λεπτόσφυρος 39 τανοϋφῆ (Soph. Tr. 602 W.)· λεπτοϋφῆ ⟨τανα—⟩

†ταυταλάσσεται· δάκρυα. στάζει δάκρυα
τανύγλωσσοι (ε 66)· μακρόφωνοι. ἢ τεταμένην ἔχουσ(α)ι τὴν γλῶτταν
ταυταλίζεται· σαλεύεται
τανυγλώχινες (Θ 297)· τεταμένας τὰς γωνίας ἔχοντες
τανύει· ἐκτείνει, ἕλκει, τείνει
τανυηκές (Ξ 385)· τὴν ἀκὴν ἔχον παρατεταμένην [46]
τανύοντο· ἐξετείνοντο. ἔτρεχον·
τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι (Π 375)
ἐπὶ τῶν συῶν. ἐξετείνοντο διὰ τὴν λιπαρίαν·
εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο (Ψ 33)
τανύπεπλος (Γ 228)· μακρόπεπλος
τανύποδας Ἐρινῦς (Soph. Ai. 834)· ταχύποδας, ἐν τάχει τιμωρουμένας
τανύπτερος (Pind. Alcae.)· μακρόπτερος, τεταμένα ἔχων πτερά
τανυπρώρους· τὰς καλύπτρας· διὰ τὸ περὶ τὸ πρόσωπον περιτετάσθαι
τανυσ(σ)άμενος (Δ 112)· ἐκταθείς
τάνυσσα (Apoll. lex.)· ἐνέτεινα [54. 55]
(τανύσφυρος cf. 137)
τανύτριχα· δασύτριχα. λεπτότριχα
τὰ νῶτα· τὰ ὀπίσθια [58]
τάξις· ἡ ἐπὶ ὀφειλομένοις χρήμασι καταβολή. ἡ ἀκολουθία, καὶ εἱρμός (q. v.)
τάξος· δένδρον τι ὀρεινόν
τάξω· συντάξω. θήσω
ταπεινόν· χθαμαλόν
τάπ(ι)δες (Xen. An. VII 3, 18)· τάπητες (cf. δα—) [64—69]
τάρ· σύνδεσμος. δέ, δή, ἄρα, καὶ δή, ταχέως [71—73]
τάρανδος (Antig. Car. 31)· ζῷον ἐλάφῳ παραπλήσιον, οὗ τὰς δορὰς εἰς χιτῶνας χρῶνται Σκύθαι

Ταραντῖναι· αἵματι βαφαί (Achaei fr. 38), τινὲς δὲ τὰς πορφύρας. ἐδώδιμοι γάρ. καὶ ἐξ αὐτῶν τραχήλια
Ταραντῖνοι (Polyb.)· ἱππεῖς τινες ὀνομάζονται. οἱ δὲ τοὺς ἀκοντιστάς, ἢ τοὺς ψιλοὺς ἱππεῖς (gl. ψ 204), ὡς καὶ †Ἵππαρχος
Ταραντῖνον (Nicostrat. com. p. 290)· ἱμάτιον γυναικεῖον λεπτόν, κρωσσοὺς ἔχον ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους
Ταράξιππος· οὕτως ὑπ' ἐνίων Πέλοψ ἱστορεῖται, οὗ τάφος ἐν Ὀλυμπίᾳ [79. 80]
Τάρας· πόλις Ἰταλίας· ἀπὸ Τάραντος τοῦ Ποσειδῶνος. ἔστι δὲ Λακώνων ἄποικος [82—84]
ταρβαρέον (h. Merc. 165)· δεινόν, φοβερόν (—λέον?)
τάρβος· φόβος (Ω 152?)
ταργαίνειν· ταράσσειν
ταργάναι· πλοκαί, συνδέσεις, πέδαι·
τάργανον· ὄξος. Λυδοί (Phoenic. Coloph.). ἢ τὸ ταράττον. ἢ τὸ ἀπὸ στεμφύλων πόμα. καὶ πόα, ἢ καὶ σκορπίουρος
†ταρήφη· κόφινος μέγας. οἱ δὲ νεκροφορικὸν ἀγγεῖον (ταφῆρες?)
ταριχεύουσαι· τήκουσαι
ταριχευτόν· τηκτόν. ξηρόν [93]
ταρμύξασθαι· φοβηθῆναι
ταρνόν· χολοβόν, κολοβόουρον
Τάρνη (Callim. ep. 1)· πόλις ἐν Λυδίᾳ. οἱ δὲ ἐν Μυσίᾳ, ὅθεν ἦν Ἑρμείας, ὁ Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου γνώριμος
τάρπη· †συραχούσιοισύηνος. τινὲς σορόν [98. 99]
ταρπήμεναι (Ω 3 ψ 346)· τερφθῆναι
τάρπησαν (Ω 633)· τέρψιν ἔλαβον
(Ταρραχῖναι· ἔθνος. ἢ πόλις) cf. 173
τάρροθοι· παρορμηταί. βοηθοί
τάρροθος· βοηθός, ἀρωγός
ταρροί· τὰ ἀγγεῖα τῶν τυρῶν (ι 219?)

COD. (40 —ταυ σταλάσσεται?) 41. 42 = 42. 41; cf. ἐταυταλίχθη 47 τάνυτοδε μωνύχιπποι — οὐρῶν (ζ 83) — εὖ μεταλλοίοντο 49 |υνῦς, cf. ἀνύπους 74 ἐλάφου, ᾧ 75 πορφυρᾶς, ἐδώδημοι 76 ὑψηλοὺς 77 ταραντινόν 87 cf. συνταργανές 89 ὄξος — ἢ καὶ (90 cf. τάρπη. δάρπη — ταρφήϊα) Post 90] τεθμός ... τεθυκώς (333—348) 97 σώραχος οἰσύϊνος? 200 ταρπημένα. τερφθηνα τερπνά 1 τέρπιν 3 ἀρρωγός

HES. 46 ταυνηκέας (Π 768)· ἐκτεταμένους ὄζους 54 τάνυσσαν (Ν 359)· ἐνέτεινον 55 τανύσας (Ψ 25)· ἁπλώσας. ἐκτείνας. κρεμάσας 58 ταξάμενοι (Act. Ap. XXVIII 23)· ὁρίσαντες 64 τὰ ὅπλα τοῦ φωτός (Rom. XIII 12)· τὴν φυλακὴν τῆς τῶν ἐντολῶν ἐργασίας 65 τάπις (Κ 156)· προσκεφάλαιον 66 τάπερ (Hom.)· ἅτινα 67 τάπησι (Κ 12)· ποικίλοις στρώμασιν 68 τὰ πρόσω· τὰ ἔμπροσθεν (cf. ἐπὶ τὰ π.) 69 τὰ πρῶτα (Α 6)· ἀντὶ τοῦ ἅπαξ. ἢ τὸ πρῶτον, καὶ ἐξ ἀρχῆς 71 τἄρα (Hom.)· ἅτινα δή 72 ταρβήσαντες (Μ 331)· φοβηθέντες, εὐλαβηθέντες 73 Ταραχῖναι· ἔθνος. ἢ πόλις (Ταρρ—) 79 τ' ἄρα οἱ· ἃ δὴ αὐτῷ 80 τ' ἄρα τἄλλα (Α 465)· καὶ τὰ ἄλλα δέ 82 ταρβεῖ (Ν 285)· φοβεῖται 83 τάρβει· φοβοῦ 84 τάρβησαν (Ο 280)· ηὐλαβήθησαν 93 †ταρκούει· ἀκούει (φ 290?) 98 ταρόν· ταχύ (1271) 99 τάρπημεν (Δ 779)· ἐκορέσθημεν

ταρρός· κώπη (Eur. IT. 1346). καὶ πλέγμα καλάμινον, ἐφ' οὗ τοὺς τυροὺς ξηραίνουσιν, ἔνιοι ταρσοὺς κρεμαστούς (Ar. Nubb. 226). καὶ λίθος ὁ κάτω τιθέμενος ἐν τῷ ἰπνῷ ἐν τοῖς μεταλλεῦσιν (Pherecr.?)

ταρσῆται· ἀγγεῖα, ἐν οἷς οἱ τυροὶ ψύχονται

ταρσιήν (Simonid. Amorg.)· τὴν τρασιάν

ταρσίοις· πτεροῖς ἄκροις

Ταρσοί (Xen. An. I 2, 23)· πόλις Συρίας. καὶ τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν (Λ 388). καὶ τὸ ἐπάνω τοῦ πέλματος. καὶ τῆς κώπης τὸ ἄκρον

ταρσοὺς καλάμων (Herod. I 179)· πλέγματα καλάμων [211]

ταρτημόριον· τὸ τριτημόριον, ἢ τὸ δίχαλκον

Ταρτησσίαις· γαλαῖς (Ar. Ran. 478)

Ταρτησ(σ)ός· πόλις περὶ τὰς Ἡρακλε(ί)ους στήλας

(ταρφέα Μ 47 Eubul. com. p. 223)· συνεχῆ. ξηρά. ὀξέα. τραχέα [15a]

ταρφέσι· πυκνοῖς [17]

Τάρφη· πόλις Λοκρίδος (Β 533?). οἱ δὲ σποδός, τέφρα [ad 18]

ταρφήεντα· [ad 19] τεφρώδη [20—23]

ταρφθήμεναι· τερφθῆναι

ταρφὺς στάχυς·

τάρχ†η (cf. Solon. fr. 37, 5)· τάραξις

ταρχάνιον· ἐντάφιον

τέρχανον ⟨sic⟩· πένθος, κῆδος

ταρχύειν· θάπτειν, ἐνταφιάζειν

ταρχῦσαι (Apoll. lex.)· θάψαι, ἐνταφιάσαι [31]

τάσις· ὤθησις. σεισμός [33. 34]

τὰς σφετέρας (Polyb.)· τὰς αὐτῶν

τὰ στέγη· τὰς στέγας [ad 36] [37]

τὰς ὠτειλάς· τὰ τραύματα [39]

τᾶτες (Dor.)· κατ' ἔτος [41]

τατύρας (Epaenetus)· ὁ φασιανὸς ὄρνις

τατωμένα (Sophro fr. 62)· στερομένη

ταὔγέταις· πύλαις ταῖς μεγάλαις

τ' αὐληρόν τε· ἱμάντα. Ἡρακλέων [46]

Ταύρειον πῶμα· Σοφοκλῆς Αἰγεῖ (fr. 20). ἀπὸ Ταύρου ποταμοῦ (περὶ) Τροιζῆνα, παρ' ᾧ καὶ κρήνη Ὑόεσσα

Ταυρία ⟨—ύρεια⟩· ἑορτή τις ἀγομένη Ποσειδῶνος

ταυρίνδα· φαλλικὴ παιδιὰ παρὰ Ταραντίνοις

ταῦροι· οἱ παρὰ Ἐφεσίοις οἰνοχόοι (Amerias). καὶ οἱ τέλειοι βόες

ταυροπόλια· †ἃ εἰς ἑορτὴν ἄγουσιν Ἀρτέμιδι

Ταυροπόλαι· ἡ Ἄρτεμις (Soph. Ai. 172), καὶ ἡ Ἀθηνᾶ (Xenomedes)

Ταῦρος· Ταύρειος, ὁ Ποσειδῶν. Φανόδημος δὲ τὰς κριθὰς προσαγορεύεσθαι ταῦρον, ὅτι κέρας ἔχουσιν. ἄλλοι δὲ τὸν παιδεραστήν. καὶ τὸ γυναικεῖον

ταυροφάγος (Soph. fr. 602)· ὁ Διόνυσος

ταυρόφθογγοι (Aesch. fr. 56, 8)· παραπλήσια βουσὶ φθεγγόμενοι

ταυροχόλια· ἑορτὴ ἐν Κυζίκῳ

Ταυρῷ· ἡ ἐν Ταύροις Ἄρτεμις

ταύρωσον· ταῦρον ποίησον

ταῦς· μέγας, πολύς

ταῦσας· μεγαλύνας, πλεονάσας

ταύσιμον· μάταιον ⟨833⟩

ταυτά· τὰ ἴσα. τὰ ὅμοια

ταύτασος· ὄρνις ποιός

ταυτέας· αὐλὰς μεγάλας

ταύτῃ (Ar. Eqq. 839. 271)· οὕτως, τούτῳ τῷ τρόπῳ

ταυτί (Ar. fr. XV p. 957)· ταῦτα. ἢ τοῦτο [67]

ταύτῃ τοι· οὕτω δή

ταυτό· ταυτόν, τὸ αὐτό

ταυτοέπειαι· ταυτολογίαι

COD. 7 cf. θαρρία 13 ταρτησίαισι, γάλαις (cf. γαλῇ T.) 15 συνηχῆ 18 ποδὸς — βλαστ.., 19 ταρφίεντα 27. 28. cf. στερχανά et τέρχνεα 42 cf. τεγγύρος, τετάργη, τιτύρας 43 τατώμενα· στερωμένη ⟨826. 980⟩ 44 ταῦγε ταῖς 45 ταυληρόντα 47 πόμα, ἀπὸ αἰγειταύρου ποταμοῦ Σοφοκλῆς Τροίζηνα πάρα καὶ κτήνη 49 ταυρίηδα, κεφαλὴ καὶ π| 52 ταυροπῶλαι 53 παιδαρέατην 56 ταυροχολία — κουζίκω 57 ταύρω 59 ταῦς

HES. 211 τάρταρος (Θ 481)· ὁ ὑπὸ τὴν γῆν κατώτατος τόπος 15a ταρφέας (Ο 472)· ...... 17 ταρφεῖς· θεωροί. θαυμαστοί ⟨273⟩ Ad 18 ἢ βλαστός (Genes. XLIX 9?) Ad 19 [ἐντάφια] 20 ταρφῆες· κτερισταί. ἀγχιστεῖς ⟨275⟩ 21 ταρφίαι (τ 357)· πυκναί, συνεχεῖς 22 ταρφήϊα· ἐντάφια ⟨276⟩ 23 τάρφθεν (ζ 99)· ἐτέρφθησαν 31 ταρχύσωσι (Η 85)· τὰ αὐτά ⟨cf. ἀρχύσωσι et ἐταρχύσωσι⟩ 33 τὰς οὐ τλαγάς (Eur. Hec. 160)· τὰς οὐχ ὑπομονητικάς 34 τὰς οὐ φερτέρας (Eur. Hec. 160)· τὰς οὐ φορητάς Ad 36 τὰς κέλλας 37 τὰ στίγματα (Galat. VI 17)· τὰ παθήματα, τὰ ἕλκη 39 τά τ' ἐόντα (Α 70)· τανύοντα 41 τά τ' ἐσσόμενα (Α 70)· τά τε μέλλοντα 46 ταυρείην (Κ 258)· ἐκ ταυρείου δέρματος κατεσκευασμένην περικεφαλαίαν 67 ταυτί· ταῦτα. τοῦτο [ὁμοιότης

σφενδόνην (Plat. Civ. 359 E)· τοῦ δακτυλίου τὸ περιφερές. ἡ σφραγίς

σφέρτα· τὰ ἄφορα δένδρα (ἄφερτα?) [74]

σφετέρησι (α 7)· ταῖς αὐτῶν
αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο

σφετερίζει εἰς ἴδιον κέρδος (κε)χηνώς

σφετεριζόμενος (Dem. 248, 12)· ὑφαιρούμενος. ἰδιοποιούμενος

σφετερίζων· ἰδιοποιούμενος, καὶ προσλαμβανόμενος [79—83]

Σφήκεια (Xenagor.)· ἡ Κύπρος τὸ πρότερον. καὶ τὰ τῶν σφηκῶν κηρία (σφηκεῖα)

σφηκίσκος (Ar. Plut. 301)· τὰ μακρὰ τῶν ξύλων καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα σφηκίσκους λέγουσιν· ἐπεὶ καὶ οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἄγαν ἔχουσι. καὶ τοὺς λαγαροὺς τοῖς σώμασιν ἀνθρώπους καὶ .. προκοιλίους ......

σφηκισμός· εἶδος αὐλήσεως εἰρημένον ἀπὸ τῆς ἐμφερείας τῶν βομ(β)ῶν

σφηκίωσις· κηρία σφηκῶν

σφηκοί (Soph. fr. 26)· οὐ κεχυμένοι τῇ σαρκώσει, ἀλλὰ συνεσφιγμένοι. ἔνιοι δὲ ῥωμαλέους

?σφηκῶν· ποικίλων

σφηκὸς λόφου· τὸ ἄκρον τοῦ λόφου, τὸ ἐπὶ τῶν ὤτων ἀποκρεμάμενον τοῦ λόφου, τῆς περικεφαλαίας τὸ συνεσφιγμένον. Λόφουρον δέ, οἷον λόφου οὐράν [91]

σφήκωμα (Ar. Pac. 1216)· πύκνωμα. καὶ ὁ δεσμός

σφῆλαι· πλανῆσαι. βλάψαι (.σαλεῦσαι. κινῆσαι)

σφήλειεν· ἀποτυχεῖν ποιήσειεν

σφηλόν· λοξόν. πυκνόν. εὐκίνητον. Ἄσφηλον δὲ τὸ ἀκίνητον (2865)

σφηνεύς (Euthyd.)· ἰχθύς ποιὸς θαλάττιος

σφηνούμενος· στρεβλούμενος [98—2900]

Σφήττιοι· δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς

σφί· ἑαυτῷ ἢ ἑαυτῇ

σφί(γ)κται (Cratin.)· οἱ κίναιδοι, καὶ ἁπαλοί

σφιγκτήρ· χιτών. Ταραντῖνοι

σφίδες· χορδαὶ μαγειρικαί (1511)

σφίδη· χορδή [7]

σφίσιν (Hom.)· ἑαυτοῖς [ad 8]

σφισίμολος· διαφορὰ τῆς κινήσεως

σφόδελος· ἡ ἄλιμος δασὺ ἄνθος †ἄρχον σκιερόν. οἱ δὲ σῖτον

σφοδελοφόρους· τοὺς μετοίκους

σφόδρα· πάνυ, πολύ, ἄγαν, λίαν

σφοδρόν· ἔντονον. ἰσχυρόν. ὀξύ. στιβαρόν. εὔτονον. χαλεπόν [14]

10 σφονδύλη (Ar. Pac. 1077)· ὅμοιόν τί φασι †σαλαφίῳ εἶναι, ὀσμὴν φαύλην προϊέμενον, εἴ τις ἅψεται αὐτῆς

σφόνδυλος (Ar. Vesp. 1489)· τράχηλος

σφόνδυλοι· αἱ ἁρμογαὶ τῶν μελῶν. καὶ οἱ τῶν φυτῶν πυθμένες. ἄλλοι τὰς δικαστικὰς ψήφους. καὶ τὰ τῆς ῥάχεως ὀστᾶ. καὶ τῶν σκορπίων αἱ ἐπὶ τῶν κέντρων περιγραφαί (Nic. Th. 781. 797)

†σφορτάν· λιμόν [19]

20 σφραγῖδες· αἱ ἐπὶ τῶν δακτυλίων, καὶ τὰ τῶν ἱματίων σημεῖα

σφραγιδονυχαργοκομήτας (Ar. Nub. 331)· τοὺς ἔχοντας σφραγῖδας ἐν τοῖς δακτυλίοις ὄνυχας λίθους, καὶ κομῶντας

σφραγίς· χελώνη. καὶ ὁ ἐν τῷ δακτυλίῳ λίθος, ἡ σήμαντρον

?σφηρός· τὸ τοῦ ἱματίου σημεῖον

σφριαί· ἀπειλαί, ὀργαί

σφριγᾷ· περιτέταται, περιτείνε(τα)ι. ἄλλοι

30 σφύζει, πλήρης τυγχάνει. μάλιστα δὲ ἐπὶ θηλείας, εὐσωματεῖ (Ar. Nub. 799), ἀκμάζει, νεάζει, καπριᾷ (Lysistr. 80)

σφριγανόν (Hippocr.)· ἀκμαῖον. δαψιλές σφοδρόν [27]

σφριγῶντα· ἐπαιρόμενα, ἰσχύοντα

σφριγῶσα· πεπυκνωμένη, συνεστηκυῖα, ἰσχύουσα

σφυγμός· φλεγμονή. κυρίως δὲ ὁ παλμὸς τῶν ἀρτηριῶν

40 σφυδρά· ἡ περιφέρεια τῶν ποδῶν

σφυδῶν· ἰσχυρός, εὔρωστος, σκληρός

σφύζει· πηδᾷ, φλεγμαίνει. καίεται. ἅλλεται ἡ φλέψ

σφῦρα· ἐργαλεῖον τεκτονικόν, ἡ χαλκευτι-

COD. 90 ὁρᾶν (σφήκωμα λόφουρον?) 2902 ἑαυτοῦ ἢ ἑαυτῆς 17 ἁμοργαί 21 |γους, κομήτας 25 πλήρεις 28 σφριγόντα (non Aesch. Prom. 380) 33 στέλλεται ἡ 34 σφύρα

HES. 74 σφέτερα (α 274)· ἴδια αὐτῶν 79 σφέτερον (Ρ 287)· τὸ αὐτῶν ἴδιον 80 σφετρίδες· ἐπιβλήματα (ἐφεστρίδες) 81 σφέων (Σ 311)· αὐτῶν 82 σφῇ (Λ 90)· αὐτῇ 83 σφήσι (Δ 162 α 34)· ταῖς ἑαυτῶν 91 σφή, σαλεῦσαι, κινῆσαι. σφῆλαι 98 σφῆς (Π 18)· τῆς ἑαυτοῦ 99 σφῇσι (Δ 162)· ταῖς αὐτῶν (2883) 2900 σφῇσιν· αὐταῖς, ἡ αὐτοῖς 7 σφίν· αὐτοῖς, ἡ αὐτούς, ἡ αὐτάς Ad 8 ἡ ταῖς ἑαυτῶν (α 34) 14 σφοῖσι (Ξ 202)· τοῖς αὐτῶν 19 σφοῦ (Α 534)· τοῦ αὐτοῦ, τοῦ ἰδίου [ἡ τῆς αὐτῆς] 27 σφριγῶν (Greg. Naz. p. 483 B)· ἀκμάζων, νεάζων, αὔξων

κόν (ἢ ἡ παρά τισι λεγομένη κέστρα (q. v.), ἰχθῦς θαλάσσιος)

σφυρά (Δ 147)· τὰ περὶ τοὺς ἀστραγάλους, αἱ περιφέρειαι τῶν ποδῶν. ἢ τῶν ὀρῶν τὰ ἐπίπεδα καὶ κατώτατα (Pind. P. II 46)

σφυράδες (Ar. HA. VII 8)· τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων. οἱ δὲ σπυράδας

σφυρήλατος (Theocr. XXII 47)· σφύραις ἐληλα[σ]μένος, οὐ χωνευτός

σφυρήματα· τὰ σιδήρια, ὅτι οὐ χεῖται

σφυροδέται· ἡ λέξις παρὰ τοῖς τὰ ἱπποτροφικά

σφυρόν· σφυδρόν. ἢ τὸ ἐπάνω τῶν ἀστραγάλων. ἢ ἐν κύκλῳ τὰ πέλματα

σφύρωσις· διάρσσις

σφώ (Λ 574)· ὑμεῖς. ἢ ὑμᾶς (Ο 146) [43]

σφωέ (Α 8)· ἑαυτούς. ἔστι δὲ τοῦ τρίτου προσώπου

σφῶϊν· ὑμῖν (Δ 337), καὶ ὑμῶν (Eur. Phoen. 460), καὶ αὐτοῖς ⟨σφωΐν⟩ [46. 47]

σχᾷ· σχάζει

σχαδόνες (Euthyd. com. p. 889)· τὰ κηρία τῶν μελισσῶν, ἔνθα οἱ σκώληκες. οἱ δὲ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἡδονὴν σχαδόνες

σχαδών· κυβευτικὸς βόλος

σχαλίδες (Xen. Cyn. II 8)· δι' ὧν σχάζουσι τὰ δίκτυα ὀρθὰ ἑστῶτα ⟨2953⟩

σχαλίσαι· θηλάσαι. καὶ ἀνίσχαλον τὸ ἄτοκον (ἢ ἀνήμελκτον EM. 110, 32). καὶ ἀθήλαστον [53]

σχάσαι· μεταβάλαι

σχάσει· ἀφήσει

σχάσον (Eur. Phoen. 454)· ἄφελκε. κατάπαυσον

σχαστηρία· ὁρμιστηρία. καὶ μέρος τι ἐν τῇ νηΐ ⟨3009⟩

†σχαῦδαι· ἰσχνόφωνοι

σχέδην (Xen. Hipparch. 3, 4)· ἡσυχῇ, βάδην

σχεδία· μικρὰ ναῦς. ἢ ξύλα ἃ συνδέουσι, καὶ οὕτως πλέουσιν. ἢ ὅπλα (Aesch. Cho. 162) τὰ ἐκ χειρὸς τιτρώσκοντα

σχεδιάζειν· ἐγγίζειν. ἐκ παρατυχόντος ἐν ἑτοίμῳ λέγειν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ταχέως ποιεῖν

σχεδιασθείς· ἐγγισθείς [63. 64]

σχεδίη (Herod. IV 88)· [ad 65] ἡ εἰκαίως πεποιημένη ναῦς. διάβασις, γέφυρα, ζεῦγμα

σχέδιον (Aristot. ap. schol. Eur. Rhes. 311)· τὸ δόρυ, ὃ μὴ ἀκοντίζεται. ἢ τὸ ἀνευπρεπῶς γενόμενον. ἢ ἐκ τοῦ σύνεγγυς [67. 68]

σχεδρός· τλήμων, καρτερικός

σχέθεν· ἔμεινεν. ἐκρατήθη [ad 70]

σχεθέτω (θ 537. 542)· [ad 71] ἐπισχέτω

σχέθον· κατέσχον (Ξ 428)

σχεθών (Aesch. Cho. 832)· κατέχων

σχελίδες (Ar. Eqq. 362)· κρέα ἐπιμήκη τετμημένα. οἱ δὲ πλευρίδες

σχέλινος· ἀγρία κυπάρισσος. οἱ δὲ ἄρκευθος [76—78]

σχελυνάζει· φλυαρεῖ

σχενδυλόληπτοι· ἐσχενδυλῆσθαι ἔλεγον τοὺς ἐν τοῖς †ταύροις. ἀπὸ τοῦ χαλκευτικοῦ ὀργάνου, ὃ σχενδύλη λέγεται

σχέραφος (Cret.)· βλασφημία. λοιδορία

Σχερίη (ζ 8)· ἡ Σχερία. ἡ τῶν Φαιάκων χώρα, ἡ νῆσος Κέρκυρα τὸ πρότερον οὕτως ἐκαλεῖτο

σχερόν· κῦμα † ἕτοιμον. Ἀμερίας

σχερός· ἀκτή, αἰγιαλός

σχέσις· ἐποχή (Hippocr. 1159 F). κατάστασις. συγγένεια. φιλία

σχετική· κατασχετικὴ οἰκείωσις

σχετικός· ὁ πρός τινα ἔχων σχέσιν καὶ ἐγγύτητα. ἔστι δὲ τῶν πρός τι

σχετικῶς· οἰκειωτικῶς

σχετλιάζει· δυσφορεῖ, δυσχεραίνει, δυσπετεῖ

σχετλιαζέτω· βαρείσθω, ἀποδυσπετείτω. Σχέτλιον γὰρ τὸ ἄδικον

σχετλιάζων· ἀδικούμενος [92]

σχετλιασμοί (Thuc. VIII 53?)· δυστροπίαι. δυσφημίαι ὀδυνηραί

σχέτλιον· χαλεπόν, ὀδυνηρόν, ἄπορον, ἄθυμον. ἀτυχές. ἄδικον

COD. 35 ὑπέρ τισι Post 35] ἢ ἡ .... θαλάσσιος 36 διαχωρίσματα 37 σφυλίλατος 38 σφυρίματα 40 σφοδρόν ἢ ἐν ... πέλματα] post 41 44 σφῶε 51 σχάδουσι ⟨52 gl. ι 1051. 1069 EM. 739, 43⟩ 54 μετάβαλλε 57 σχαπτήρια, ὁρμητήρια — ἵμερος ⟨cf. χαστηρία⟩ 58 ἰσχνόφανοι 61 cf. ἐσχεδιάζομεν 73 σχέθων ⟨79 cf. γελυνμάξαι, ἐσχελ—, χελυ— 81 cf. κερ—, σκερ—⟩ 82 καὶ ἡ κουρά 87 ἡ

HES. 43 σφῶϊ (Π 18)· τῆς ἑαυτῶν 46 σφωΐτερον (Α 216)· ὑμέτερον, ὑμῶν τῶν δύο 47 σφῶν (Μ 155)· ἑαυτῶν 53 σχανδές· τὸ δίκτυον ⟨2951⟩ 63 σχέδιοι· εὐτελεῖς 64 σχεδίη· συνάφεια. κοινωνία ⟨σχέσις⟩ Ad 65 σχεδία (ε 251). καὶ τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι οὕτω λέγεται ⟨Ε 830⟩. καὶ 67 σχεδόθεν (Π 807)· ἐγγύθεν 68 σχεδόν· ἐγγύς (Δ 247), ἐκ χειρός (Ε 458) Ad 70 ἐπέσχεν (Τ 119) Ad 71 ἐπισχεθήτω ⟨2978⟩ 76 ?σχέμα· σχῆμα Ἀχαιοί 77 ?σχεῖται· ἐμεῖ 78 σχεθήτω· κατασχεθήτω ⟨2971⟩ 92 σχέτλιαι (δ 729)· δειναί

σχέτλιος (Apollon. lex.)· τάλας. ἀγνώμων. φορτικός. στεναγμοῦ ἄξιος. χαλεπός [96]
σχῆμα· πλάσμα. ἱματισμός. διάθεσις. κόμπος (Aesch. Sept. 470)
σχηματιζόμενοι· προσποιούμενοι, σχῆμα ἐπιδεικνύοντες
σχηματισμός· πλάσμα
†σχηματοβόλον· ἤτοι ἐπὶ τῶν δικαστῶν τούτους ἐλάμβανον
(σχήρ· ἐχῖνος) 3055 [3001. 2]
σχήσεις (λ 70)· προσέξεις
σχήσεσθαι (N 747)· κατασχεθήσεσθαι
σχήσεται· ἀνθέξει
σχῆσις· ἕξις. ὁρμή
σχήσουσι· κωλύουσι (Λ 819), παύσουσιν, ἐφέξουσιν
σχήσων· ἐφέξων. καὶ τὰ ὅμοια
σχη⟨ε⟩τηρίαν· ἄγκυραν. ὁρμιστηρίαν ⟨2957⟩
σχίδα· σχίδος σινδόνος. πῆγμα (ῥῆ—)
σχίδαξ· κλάσμα ξύλου
σχίδια· ὠμόλινα
σχίδος· τὴν ἀπόσχισιν
σχίζα (Ar. Pac. 1031)· ἡ λαμπάς [15—17]
(σχιζίας [Cratin. fr. XC]· λεπτός παρ' Ἀττικοῖς)
σχιζογυνάνδρους (Com. an. fr. CLXXVIII)· τοὺς συκοφάντας
σχιζόποδες (Ar. HA. VIII 3)· τῶν ὀρνέων τὰ ἔνυδρα [21]
?σχῖνος· εἶδος σμαράγδου εἰργασμένου
σχινάτας· σχινατίων ἀγών τις ἐπιτάφιος ἐν Λακεδαίμονι
σχίνδαν· θερμάστριον
σχῖνον διατρώγων [ad 25]
σχινοκέφαλος (Cratin. fr. I p. 62)· .... εἶδος φυτοῦ
σχῖνος· [ad 27] καὶ ἡ σκίλλα (Ar. Plut. 720). καὶ εἶδος φυτοῦ
Σχινοῦντα· νῆσός ἐστι Σχινοῦσ(σ)α Φωκίδος

σχίσμα· ποδὸς τὰ σχίσματα. καὶ ὀρχηστικὸν σχῆμα (Poll. IV 105)
σχι(σ)ματῶδες· ὁμοίως
σχισμή· διαχώρισις
σχιστά· τὰ γράμματα. καὶ τὰ κρόμμυα (Theophr. VII 4, 7)
σχιστόν· προσκεφάλαιον
σχι(σ)τός (Apollod. com. p. 453)· χιτών τις ποιὸς γυναικεῖος, κατὰ τὸ στῆθος πόρπῃ συνεχόμενος
σχοίατο (B 98)· παύσαιντο, ἐπίσχοιεν
σχοίητε· νομίσοιτε, ὑπολάβοιτε
Σχοίνικος· ὁ Ἀμφιαράου ἡνίοχος. καὶ ὄρνις τις (Ar. HA. VIII 3). καὶ φυτόν (?)
σχοινίτην φωνήν· τὴν σαθρὰν καὶ διερρωγυῖαν
σχοίνινος ἠθμός (Cratin. fr. XIII p. 93)· δι' οὗ τὰς ψήφους οἱ δικασταὶ εἰς τὰς ὑδρίας καθιᾶσιν
σχοινίον· τὸ μεμιλτωμένον (Ar. Ach. 22)· ἔρ(ρ)αινον ὑπὲρ τοῦ σοβῆσαι τὴν ἀγοράν, ὁπότε βραδύνοιεν ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν. καὶ ἐν τῇ νηὶ ὁ σχοινοδρόμος [41]
σχοινίων· τῶν αὐλητικῶν νόμων τις. καὶ ὄρνις τις [43]
σχοινοτενές (Herod. VII 23)· ὀρθόν. μακρόν [45]
σχολαῖον· ἡσύχιον. βραδύ
σχολαίτερον (Thuc. II 75)· ἠρεμώτερον. βραδύτερον
σχυλαίων· ἀργῶν
σχολή· οὐ μόνον τὸ μηδὲν δρᾶν, ἀλλὰ καὶ τὸ περί τι σχολάζειν. καὶ ἡ διατριβή
σχόλια· σεμνολογήματα [51. 52]
σχόμενος περὶ δουρί (M 298)· κατασχεθεὶς καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ δόρατος
σχόντες· εἰληφότες. προσχόντες
†σχῦρ· ἐχῖνος ⟨σχήρ⟩
σχώμεθα· κατασχεθῶμεν [57]
σῶ· σώω
σωάδδει (Lacon.)· παρατηρεῖ

COD. 3008 σχήσας 9 ὁρμη| 10 σχῖδος 13 σχῖδος; 18 accessit e schol. Clem. Al. p. 26 25 λευκεῖν 29 σχῆμα 31 |ησις; 35 σχοίαντο — ἐπίσχοιαν 36 νομίσητε 39 ὑδρείας καταθίασιν 40 ὁπόταν 42 σχοίνων (sic) .... τις post 44, καὶ ὄρνις τις post 40 47 σχολαιο| cf. οὐ σχολ— 55 cf. χήρ 59 σωαλδεῖ, παραληρεῖ

HES. 96 σχίδακας (III Regg. XVIII 38)· κλάσματα ξύλων 3001 σχήσει (χ 70. 248)· ἐφέξει, καθέξει 2 σχήσειν· ἀνθέξειν (M 166), κωλύσειν (M 4), παύσειν 15 σχίζης (Λ 462)· σχίζαις 16 σχίδαξε· τὰ ξύλα 17 σχίδαξ· τῶν ξύλων 21 σχίζεσι (B 425)· σχίδαξι Ad 25 εἰώθασι τὴν σχῖνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἕνεκα τοῦ λευκοῦν τοὺς ὀδόντας Ad 27 τὸ ψέλλιον (ad ἐχῖνος) 41 σχοίνισμα (Ps. CIV 11)· μέτρον ὁδοῦ. ἢ μέρος 43 Σχοῖνος· πόλις Βοιωτίας (B 497), καὶ τὸ τῆς σχοίνου φυτόν· σχοίνῳ ὑπεκλίνθη (ε 463) 45 σχολάσατε (Ps. XL 10)· ἠρεμίσατε 51 σχόμεθα· ἐπὶ τοῦ οὗ ἕνεκα μὴ σύμπεδι περισχόμεθα περιέσχομεν (ι 199) 52 σχομένη· κατασχεθεῖσα (λ 278). ἀνατείνασα τὰς χεῖρας. καλύψασα τὸ πρόσωπον (α 334) 57 σχῶνται (υ 151)· ἀπόσχωνται

σωβῆρις· ναῦς, πορθμίς. ἔνιοι τὴν παλαιάν
σωγάσαι· σῶσαι ⟨σφάσαι⟩ [62]
σώζει· διασώζει. βουλεύεται
σωκεῖ (Soph. El. 119 al.)· ἰσχύει. βοηθεῖ
σῶκος (Υ 72)· σωσίοικος, σάοικος. ἰσχυρός
σῶκον· δυνατόν
†σωκόνδας· ὁ γαμικὸς οἶκος
σωκόον· σῶα ἀκούοντα. τὸν Ἑρμῆν. καὶ σωσίοικον
σωλῆνες· οἱ στεγαστῆρες. καὶ τῶν ὀστρακοδέρμων τι γένος κογχυλίων (Arist. HA. IV 4, 8). τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μορίων
†σωλίγξαι· δραμεῖν
σωλούς· ὗς
σῶμα· [ad 72] δέμας
σῶμαι (Epilyc. p. 887)· ἔρπω. Δωριεῖς
σωμάλοιφος· ὁ κατηλειμμένος
σωματοφύλαξ· δορυφόρος. νωτοφόρος. καὶ ὁ βασιλικὸς φύλαξ
σῶν· σφαν. ἡ βλάστησιν, ἀπὸ τοῦ σεύεσθαι. Ἀττικοὶ δὲ σωζόμενον
σῶον· ὁλόκληρον, ὑγιαῖνον [78]
σώοντο· ὡρμῶντο. ἤρχοντο
σωμάτια· τὰ σκύτινα αἰδοῖα
σωπιαίνουσιν· οἱ κύνες, παρὰ Ξενοφῶντι ⟨—άνει?⟩
σώρακον (Ar. fr. VI p. 1049)· ἀγγεῖον, εἰς ὃ σῦκα ⟨σκεύη?⟩ ἐμβάλλεται. ἡ ξυλοκανθήλια
σωρεύει· βουνίζει ⟨1341⟩
σωρηδόν· κατὰ σύστημα σεσωρευμένον. λέγεται δὲ ἀναρίθμητον
σωρεία· πλῆθος [85]

σωρός· συναγωγή, ἢ θωμοῦ διαφέρει
σῶς· ὁ ὁλόκληρος, καὶ τέλειος. ὁ σωζόμενος, καὶ σῶος ὑπάρχων
σώσικες· οἱ ἑφθοὶ κύαμοι
σωσίβιοι· οἱ κώβιοί
σωσίοικος· ὁ τοὺς οἴκους σώζων [91. 92]
σωστέος· σωθῆναι ἄξιος ⟨3099⟩
σῶστρα· σωτήρια. μήνυτρα (Xen. Mem. II 10, 2), λύτρα. ὕμνος, ᾠδή. σωτρεύματα, τὰ τοῦ τροχοῦ ξύλα. καὶ ὁ ἐπὶ τούτοις σίδηρος ἐπίσωτρον
σῶται (Dor.)· ὁρμᾶται, ἔρχεται, πορεύεται
Σώτειρα (Ar. Ran. 376 Lycurg. 150, 5)· ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν. κατὰ Γαληνὸν ἀντίδοτός τις
σωτέος· σωθῆναι ἄξιος ⟨3093⟩
Σωτήρ· ὁ τοῦ ἁλὸς χόνδρος. καὶ ὁ Ζεύς. [καὶ] ὁ ἐλευθέριος, ἢ λυτρωτής
σωτηριακόν· τὸ εἰς ἐκφορὰν νεκροῦ διδόμενον
σωτήριος· ὁ οὔριος ἄνεμος [3101]
Σωτῆρος Διός (Aesch. fr. 54, 4)· οὕτω τὸν τρίτον κρατῆρα καλούμενον
†σωφράτορες· σωφρονέστεροι
σωφρονιστῆρες (Hippocr. I p. 436 K)· τῶν ὀδόντων τινὰς οὕτω λέγουσιν [5. 6]
σωφρονιστής· νουθετητής
σωφροσύνη (monost. 505)· σοφία, ἐπιστήμη
σώχειν (Nic. Th. 590)· τρίβειν
σωχίς· εἶδος ἀμπέλου (Poll. VI 82)
σωχομένους· τριβομένους
Σωχός· ὁ τῶν Κουρήτων πατήρ ⟨cf. Κόμβη⟩ [13]

Τ

Τά· ταῦτα, ἅτινα αὐτά, ἀναφορικῶς· ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν (Π 60) [2. 3]
τὰ αἴσχίω· τὰ χείρω
τὰ ἀμείνω· τὰ κρείττονα [6]
τὰ ἀπὸ τρίποδος· παροιμία [ad 7] [8. 9]

COD. 64 σώκει 66 σῶκον, ἀδύνατον 70 cf. αὐλίξαι, πελίγξαι, ἐξώλιγξε 76 σῶαν — ἡ βλάστησις — σεβύεσθαι — σωζόμενοι 79 κατειλημμένος σώματι τὰ 81 ξηλον ανθίλια 83 ἐναριθμητόν 86 ἡ 93 σωστέλος 94 σωστεύματα — ἐπίσωστρον Post 95] σωτεύματα, σωτρεύματα 3109 σωχῖν, cf. ψώχειν Τ 2 τάα

HES. 62 σώεσκον (Θ 363)· ἔσωζον Ad 72 πτῶμα (Matth. XIV 12 coll. Marc. VI 29) 78 σώοντες (ι 430)· σώζοντες. κρύπτοντες ⟨3113⟩ 85 σωρωνίς· ἐλάτη. καὶ πόλις ⟨cf. σαρω— σορω—⟩ 91 σωσόλεθρος (χ 28)· ὁ πρόδηλος, καὶ φανερός. καὶ μέγας. καὶ τέλειος 92 σωρήχ (Iesai. V 2)· ἐκλεκτή ...... 3101 σωτηρίου (Exod. XXXII 6)· ἐξιλασμοῦ 5 σώφρων· φρόνιμος. καθαρός, ἁγνός 6 σωφρονίζεται· σεμνύνεται 13 σώωντες (ι 430)· κρύπτοντες ⟨3078⟩ Τ 2 τὰ ἅ (ι 310)· [ἅτινα, ἢ τοιαῦτα] 3 τὰ ἀδάνοντα· τὰ ἀρέσκοντα 6 τὰ ἀντααῖον· βαρύ ⟨57⟩ Ad 7 ἐπὶ τῶν ἀληθῶς λεγομένων· ἤτοι ἀπὸ τοῦ Δελφικοῦ τρίποδος· ἢ ἀπὸ τοῦ Πυθαγορικοῦ ...... 8 τὰ βάθη (I Cor. II 10)· τὰ ἀχώρητα, τὰ ἀκατάληπτα 9 Ταβεήλ (Iesai. VII 6)· ἀγαθοῦ Θεοῦ

ταβάλα· ταβῆλα. ὑπὸ Πάρθων οὕτω καλεῖται ὄργανον κριβάνῳ ἐμφερές, ᾧ χρῶνται ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σάλπιγγος [11a, b]

ταγαῖος· ὁ ἐξ ἐπιταγῆς τι ποιῶν

ταγαῖς· ἀρχαῖς, ἡγεμονίαις

†τάγανα· ταῦτα. Κρῆτες

ταγατίζων· κιχλίζων

ταγή· βασιλικὴ δωρεά. καὶ ἡ σύναξις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων (Arist. Oec. II 2)

ταγηνίαι (Cratin. p. 90)· πεμμάτια (ἀπὸ) τηγάνων. οἱ δὲ στέας ὑγρόν, ἐπιχεόμενον τηγάνῳ, ᾧ προσβάλλεται μέλι, (ση)σάμη, τυρός [18]

τάγιλος· φειδωλός

τάγιος· κήρυξ. πρεσβευτής. ὀξύς. ταχύς. βάσιμος

ταγοί (Ψ 159 Aesch. Pers. 23)· προστάται, ἄρχοντες, ἡγεμόνες

ταγύρια (Eupol. p. 431)· τὰ ἐλάχιστα, τὰ τυχόντα

†ταγόναγα· Μακεδονική τις ἀρχή [24—32]

ταιναρ†ίας· παρὰ Λακεδαιμονίοις ἑορτὴ Ποσειδῶνος· καὶ ἐν αὐτῇ Ταιναρισταί. Ταίναρον γὰρ πεδίον Λακωνικῆς

ταῖν θεαῖν· ταῖς θεαῖς

ταινία(ι)· στέμματα τῶν ἱερέων, διαδήματα ἀρχιερατικά, ἢ ζῶναι, ἢ στέφανοι, κόσμοι, ἢ δεσμοὶ ἱεροί

ταινιοῦντες· κοσμοῦντες, δεσμοῦντες, στεφανοῦντες

τὰ κέρατα· τὰ ἄκρα

τακερόν· τηκτόν. οἰκτρόν

τακτικοῖς· στρατιωτικοῖς, πολεμικοῖς

τακτόν· ὁμοίως

τὰκ τοῦ νίτρου (Anaxipp. p. 466)· τὰ τῶν μαγείρων ξηρὰ ἀρτύματα· διὰ τὸ ἔνθα καὶ τὸ νίτρον πωλεῖσθαι

τακῶνες (Cratet. fr. III p. 240)· τροχίσκοι στέατος κεκομμένου μεθ' ἁλῶν, καὶ ξηρῶν [καὶ] ἀρτυμάτων

τάλα· μέγα

ταλαεργοί (δ 636)· οἱ ὑπομένοντες τὰ ἔργα, τλητικοί, ταλαίπωροι, δυσπαθεῖς

ταλαεργόν (Ψ 654)· τὰ αὐτά

ταλαίνης (Soph. OC. 1263)· ἀθλίας, ταλαιπώρου

ταλαιπωρία· μοχθηρία

ταλαίπωρος· ἐπίπονος, τλητικός

ταλακάρδιος (Hesiod. Sc. 424)· τλητικός, ὑπομονητικὸς κατὰ τὴν καρδίαν (Soph. OC. 662)

ταλαίφρων (Eur. Hel. 524)· καρτερικός

ταλανίζει· θρηνεῖ

τάλαντα (I 122)· ζυγά, σταθμοί [52]

ταλανταίων· μεδίμνων, καὶ σταθμίων

ταλάντατα· ἀτυχέστατα

ταλαντεύει· σταθμίζει, ζυγοστατεῖ (Greg. Naz.?)

ταλαντιαῖον· βαρύ ⟨6⟩

Ταλάντιον· τόπος. Ἀρτεμίδωρος

τάλαντον· σταθμός, ζυγός. ὁλκὴ λιτρῶν ἑκατόν, ἢ ἑκατὸν εἰκοσιπέντε, ἢ ἑκατὸν ἑξηκονταπέντε. ἢ τετρακόσια. ἢ χίλια ἑκατὸν πεντηκονταδύο

τάλαντος· ταλαιπώρου

ταλαντώσει· σταθμήσει, στήσει

ταλαόν· ὑποστατικόν. ἰσχυρόν, βίαιον

ταλαπείριος (η 24)· τλητικὸς κατὰ τὴν πεῖραν, ἢ τηλόθεν διαπεπεραιωμένος. οἱ δὲ ἀφιγμένος

ταλαρίς· ἐξ οὗ βάλλουσι τοὺς ἀστραγάλους [65]

τάλαροι (Σ 568)· κάλαθοι ἐρίων. καὶ ἐν οἷς οἱ τυροὶ πήγνυνται·

πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν

τάλας· ἄθλιος, ταλαίπωρος

ταλάσια· τὰ ἔρια. καὶ ἡ ἐν τοῖς ταλάροις ἐργαζομένη κρόκη, ἢ ἔρια [69]

ταλασία (Plat. Legg. VII p. 805)· ἐριουργία, ἐργασία

COD. 17 ταγηνία — τιγανῶν ⟨23 cf. σάγυρι⟩ 25 τὰ δὲ ⟨27 cf. διαβούλια 31 θέαιν — θεωρίαις Cyr. Voss.⟩ 38 τικτὸν 41 τακτονίτου 49. 50 = 50. 49 51 cf. ἐταλάνισα. 54 ταλαντέων 57 ταλαντίεον 60 ταλαίπωρον 66 φέρων μελίην δὲ ἄκαρπον 68 καὶ ... ἔρια post 72

λ

HES. 11a ταβερνία· καπή 11b ταβέρνων· πανδοχείων 18 τάγηνον (Ar. Eq. 929 Plat. Com. p. 672)· τήγανον ⟨Moer.⟩ 24 τά δ' ἄποινα (Α 20)· τὰ δὲ λύτρα 25 τάδε· ταῦτα 26 τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται (Ε 140)· τὰ δὲ πρόβατα ἔρημα γενόμενα τῇ τοῦ ποιμένος φυγῇ 27 τὰ διαβούλ(ι)α· τοὺς διαλογισμούς (Ezech. XI 5) 28 ταθείς (Ν 655)· ἁπλωθείς 29 ?τατθίον· μασθός, τιτθίον 30 ταῖδε χθόνα (Ψ 121)· ...... 31 ταῖν· ταῖς 32 ταῖη· διοικητής, προστάτης 52 τάλαντον· λίτραι ἑκατὸν εἴκοσι πέντε κατὰ τὸν μέγαν Ἐπιφάνιον (II p. 183) 65 ταλαπενθέα (ε 222)· ὑπομένοντα τὰ πένθη 69 ταλασείῃ (Ο 164)· ὑπομείνει

ταλασιουργία (Plat. Polit. p. 282 C)· τῶν ἐρίων τὰ ἔργα

ταλασιουργός (Plat. Ion. 540 C)· ἐριουργός [73. 74]

ταλάσ(σ)αι (Apoll. 149, 3)· ὑπομεῖναι. καὶ τὰ ὅμοια

ταλαύρινον (E 289)· ὑπομονητικόν, τολμηρόν, πολεμιστήν

ταλάφρονα (N 300)· τλητικὸν κατὰ τὰς φρένας. οἱ δὲ ἰσχυρογνώμονα

ταλαώρεα· τοξεύματα

Ταλαιός· ὁ Ζεὺς ἐν Κρήτῃ ⟨Ταλλαῖος⟩

ταλαιδίτης· ἀγὼν γυμνικός ⟨Ταλλαιάτης⟩

†ταλικής· ἀναιδής

ταλίκην· τηλικαύτην [83]

†τάλιξ· ὁ ἔρως [85]

τᾶλις (Arist. fr. CCLXI)· ἡ μελλόγαμος παρθένος καὶ κατωνομασμένη τινί, οἱ δὲ γυναῖκα γαμετήν, οἱ δὲ νύμφην

Ταλύβιος· ἱερεύς

ταλῶς· ὁ ἥλιος

τἀμά (Soph. OT.)· τὰ ἐμά

ταμᾶς· γαμβρός [90. 91]

ταμεῖν (Eur. Hec. 1204?)· τεμεῖν [93. 94]

ταμεσίχροα (Δ 511)· τέμνοντα τὸν χρῶτα. ἀπὸ μέρους δὲ λέγει τὴν σάρκα

τὰ μέταζε (Hesiod. Op. 396)· μετὰ ταῦτα. Δωριεῖς

†ταμετάτι· τηνικάδε ⟨1106⟩

ταμίαι· οἱ τῶν δημοσίων χρημάτων καὶ πάντων τῶν κοινῶν προστάται καὶ φύλακες, ταμιοῦχοι

ταμίαν (Cretice)· ζημίαν

ταμιείας· φύλαξ χρημάτων, προστάτης, δεσπότης, οἰκονόμος, διοικητής

ταμιεῖον· κοιτῶνα

ταμιεύεται (Arist. Thesm. fr. X)· διοικεῖται. ἀποκρύβει

ταμίη· ἡ προστάτις τοῦ οἴκου, διοικήτρια, ἡ κελλαρία πιστή (Z 381). καὶ ἀρχὴ Ἀθήνησιν

ταμίην· δέσποιναν, τὴν τοῦ οἴκου προεστῶσαν [105. 6]

Ταμιράδαι· ἱερεῖς τινες ἐν Κύπρῳ

τάμισος (Hippocr. 667, 36)· ἡ πυτία

τάμνειν (Hesiod. op. 421. 741)· διατέμνειν

τάμνεν (Γ 273)· ἐνέκοψεν

τάμνοντες· διατέμνοντες. ποιοῦντες·

τάμνον τ' ἀμφὶ (Σ 528)

περιήλαυνον

τάμοις· τέμοις. ποιήσαις [13—15a]

τᾶν· σύ, Ἀττικῶς. ἢ ταύτην (τὰν). ἢ τούτων

τανάγρα· ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἐν ᾧ ἤρτυον τὰ κρέα

Ταναγρίδαι· οἱ Ταναγρεῖς

Ταναγραίων φυήν· Κητεῖ ὁμοιοτάτην. Ἔφορος λέγει εἶναί τινα ἐν Τανάγρᾳ παχύτατον, ὃς ἐλέγετο Κητεύς

ταναηκέα· δι' ὅλου ἠκονημένα, ὀξέα, ἀποτεταμένην τὴν ἀκμὴν ἔχοντα [20]

ταναηκέος· μακροῦ, τοῦ μακρὰν λαβὴν ἔχοντος

ταναηκές· εὐμηκες [23]

ταναῆς· ἐκτεταμένης [25. 26]

τανα(όν)· ἰσχυρόν. ὀξύ. λεπτόν. σκληρόν; μέγα. ὑγρόν. μακρόν [28. 29]

(ταναϋφῆ· λεπτοϋφῆ) cf. 139

τἄνδον (Eur. Or. 514)· τὰ ἔνδον [31—33]

ταυθαλύζει· τρέμει. Δωριεῖς. οἱ δὲ σπαίρει

τάνθάριον· ἐρύθημα [36. 37]

ταυθαρυστός· ὁ τρόμου παρασκευαστικός [39]

COD. 76 ταλαβρινὸν 78 ταλαόρεα (Choer. Canon. 87, 22) 82 ταλικήν· ταλικάτην 85a ταλλίς 96 ταμετάξαι 108 πυτύα 11 τάμνοντ' — περιελαύνων 12 ποιήσεις 18 κήτει ὁμοιότητα — παχυττ' 21 ταναηκέως 34 ταυταλύζει — σπέρει
ε
35 τανθ| 38 τανόδρυστος — ποκευάτιος

HES. 73 ταλασίφρων (Δ 421)· ταλακάρδιος, ἰσχυρός, τολμηρός. θρασύς, ὑπομονητικός, ἰσχυρόφρων 74 ταλάσεις (N 829)· ὑπομείνεις, τολμήσεις 83 ταλικηνός· ταλικάντην 85 ταλίων· ἀθλίων ⟨ταλαόν· ἄθλιον⟩ 90 τάμε (Γ 292)· ἔταμεν 91 ταμέει (N 501)· τέμνει 93 ταμέσθαι (I 576)· ἀπομερίσαι. ἐπιτ[ι]μῆσαι 94 ταμεῖα (IV Regg. IX 2)· ἀπόκρυφα οἰκήματα 105 ταμεῖον· θάλαμος (cf. γύαλα) 6 ταμειοῦχος· οἰκονόμος 13 τάμονες· διακόπτοντες 14 ταμόντες (μ 11 B 124)· ποιήσαντες. συνθέμενοι 15a τάμωμεν (Γ 94 T 191)· ποιήσωμεν 20 ταναηκεῖ (Π 77)· τὰ αὐτά 23 ταναηκότες χαλκῷ· τῷ ἐκτεταμένῳ σιδήρῳ 25 τανακιδές· ὀξύ. μακρόν. δι' ὅλου ἠκονημένον 26 ταναοῖο (Π 589)· ἐπιμήκους, μακροῦ, πάνυ ἐκτεταμένου 28 τάνας· παρηκούσας, ἀπὸ τοῦ εἰς μῆκος τετανύσθαι 29 ταναύποδα (ι 464)· ὀρθόποδα, τεταμένοις τοῖς ποσὶ κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν 31 τανέη· ἀποτεταμένη 32 τανεηκῆ· ἐκτεταμένην ἔχοντι τὴν ἀκμήν 33 τανηλ(εγ)έος· παρατεταμένην ἔχοντος τὴν ἀλγηδόνα. μακροκοιμήτου· τανηλεγέος θανάτοιο (Θ 70) 36 τανίφυλλος (ν 102)· μακρόφυλλος 37 τανίσφυρος (Hesiod. Th. 364)· ὀρθόσφυρος. εὔσφυρος. λεπτόσφυρος 39 τανοϋφῆ (Soph. Tr. 602 W.)· λεπτοϋφῆ ⟨ταναϋφῆ⟩

†ταυταλάσσεται· δάκρυα. στάζει δάκρυα

ταυύγλωσσοι (ε 66)· μακρόφωνοι. ἢ τεταμένην ἔχουσ(α)ι τὴν γλῶτταν

ταυταλίζεται· σαλεύεται

ταυυγλώχινες (Θ 297)· τεταμένας τὰς γωνίας ἔχοντες

ταυύει· ἐκτείνει, ἕλκει, τείνει

ταυυηκές (Ξ 385)· τὴν ἀκὴν ἔχον παρατεταμένην [46]

ταυύοντο· ἐξετείνοντο. ἔτρεχον·

ταυύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι (Π 375)

ἐπὶ τῶν συῶν. ἐξετείνοντο διὰ τὴν λιπαρίαν·

εὑόμενοι ταυύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο (Ψ 33)

ταυύπεπλος (Γ 228)· μακρόπεπλος

ταυύποδας Ἐρινῦς (Soph. Ai. 834)· ταχύποδας, ἐν τάχει τιμωρουμένας

ταυύπτερος (Pind. Alcae.)· μακρόπτερος, τεταμένα ἔχων πτερά

ταυυπρώρους· τὰς καλύπτρας· διὰ τὸ περὶ τὸ πρόσωπον περιτετάσθαι

ταυυσ(σ)άμενος (Δ 112)· ἐκταθείς

τάνυσσα (Apoll. lex.)· ἐνέτεινα [54. 55]

(ταυύσφυρος cf. 137)

ταυύτριχα· δασύτριχα. λεπτότριχα

τὰ νῶτα· τὰ ὀπίσθια [58]

τάξις· ἡ ἐπὶ ὀφειλομένοις χρήμασι καταβολή. ἡ ἀκολουθία, καὶ εἱρμός ⟨q. v.⟩

τάξος· δένδρον τι ὀρεινόν

τάξω· συντάξω. θήσω

ταπεινόν· χθαμαλόν

τάπ(ι)δες (Xen. An. VII 3, 18)· τάπητες ⟨cf. δα—⟩ [64—69]

τάρ· σύνδεσμος. δέ, δή, ἄρα, καὶ δή, ταχέως [71—73]

τάρανδος (Antig. Car. 31)· ζῷον ἐλάφῳ παραπλήσιον, οὗ τὰς δορὰς εἰς χιτῶνας χρῶνται Σκύθαι

Ταραντῖναι· αἵματι βαφαί (Achaei fr. 38), τινὲς δὲ τὰς πορφύρας. ἐδώδιμοι γάρ. καὶ ἐξ αὐτῶν τραχήλια

Ταραντῖνοι (Polyb.)· ἱππεῖς τινες ὀνομάζονται. οἱ δὲ τοὺς ἀκοντιστάς, ἢ τοὺς ψιλοὺς ἱππεῖς ⟨gl. ψ 204⟩, ὡς καὶ †Ἵππαρχος

Ταραντῖνον (Nicostrat. com. p. 290)· ἱμάτιον γυναικεῖον λεπτόν, κρωσσοὺς ἔχον ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους

Ταράξιππος· οὕτως ὑπ' ἐνίων Πέλοψ ἱστορεῖται, οὗ τάφος ἐν Ὀλυμπίᾳ [79. 80]

Τάρας· πόλις Ἰταλίας· ἀπὸ Τάραντος τοῦ Ποσειδῶνος. ἔστι δὲ Λακώνων ἄποικος [82—84]

ταρβαρέον (h. Merc. 165)· δεινόν, φοβερόν ⟨—λέον?⟩

τάρβος· φόβος (Ω 152?)

ταργαίνειν· ταράσσειν

ταργάναι· πλοκαί, συνδέσεις, πέδαι

τάργανον· ὄξος. Λυδοί (Phoenic. Coloph.). ἢ τὸ ταράττον. ἢ τὸ ἀπὸ στεμφύλων πόμα. καὶ πόα, ἢ καὶ σκορπίουρος

†ταρήφη· κόφινος μέγας. οἱ δὲ νεκροφορικὸν ἀγγεῖον ⟨ταφῆρες?⟩

ταριχεύουσαι· τήκουσαι

ταριχευτόν· τηκτόν. ξηρόν [93]

ταρμύξασθαι· φοβηθῆναι

ταρνόν· κολοβόν, κολοβόουρον

Τάρνη (Callim. ep. 1)· πόλις ἐν Λυδίᾳ. οἱ δὲ ἐν Μυσίᾳ, ὅθεν ἦν Ἑρμείας, ὁ Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου γνώριμος

τάρπη· †συρακούσιοισύηνος. τινὲς σορόν [98. 99]

ταρπήμεναι (Ω 3 ψ 346)· τερφθῆναι

τάρπησαν (Ω 633)· τέρψιν ἔλαβον

(Ταρρακῖναι· ἔθνος. ἢ πόλις) cf. 173

τάρροθοι· παρορμῆται. βοηθοί

τάρροθος· βοηθός, ἀρωγός

ταρροί· τὰ ἀγγεῖα τῶν τυρῶν (ι 219?)

COD. ⟨40 —ταν σταλάσσεται?⟩ 41. 42 = 42. 41; cf. ἐταυταλίχθη 47 τάνυτοδε μωνύχιπποι — οὐρῶν (ζ 83) — εὖ μεταλλοίοντο 49 |νυῦς, cf. ἀνύπους 74 ἐλάφου, ᾧ 75 πορφυρᾶς, ἐδώδημοι 76 ὑψηλοὺς 77 ταραντινόν 87 cf. συνταργανές 89 ὄξος — ἢ καί ⟨90 cf. τάρπη. δάρπη — ταρφήϊα⟩ Post 90| τεθμὸς ... τεθυκὼς (333—348) 97 σώρακος οἰσύϊνος? 200 ταρπημένα. τερφθηνα τερπνά 1 τέρπιν 3 ἀρρωγός

HES. 46 ταυυηκέας (Π 768)· ἐκτεταμένους ὄζους 54 τάνυσσαν (N 359)· ἐνέτεινον 55 ταυύσας (Ψ 25)· ἁπλώσας. ἐκτείνας. κρεμάσας 58 ταξάμενοι (Act. Ap. XXVIII 23)· ὁρίσαντες 64 τὰ ὅπλα τοῦ φωτός (Rom. XIII 12)· τὴν φυλακὴν τῆς τῶν ἐντολῶν ἐργασίας 65 τάπις (K 156)· προσκεφάλαιον 66 τάπερ (Hom.)· ἅτινα 67 τάπησι (K 12)· ποικίλοις στρώμασιν 68 τὰ πρόσω· τὰ ἔμπροσθεν ⟨cf. ἐπὶ τὰ π.⟩ 69 τὰ πρῶτα (A 6)· ἀντὶ τοῦ ἅπαξ. ἢ τὸ πρῶτον, καὶ ἐξ ἀρχῆς 71 τάρα (Hom.)· ἅτινα δή 72 ταρβήσαντες (M 331)· φοβηθέντες, εὐλαβηθέντες 73 Ταραχῖναι· ἔθνος. ἢ πόλις ⟨Ταρρ—⟩ 79 τ' ἄρα οἱ· ἃ δὴ αὐτῷ 80 τ' ἄρα τἄλλα (A 465)· καὶ τὰ ἄλλα δέ 82 ταρβεῖ (N 285)· φοβεῖται 83 τάρβει· φοβοῦ 84 τάρβησαν (O 280)· ηὐλαβήθησαν 93 †ταρχούει· ἀκούει (φ 290?) 98 ταρόν· ταχύ ⟨1271⟩ 99 τάρπημεν (Λ 779)· ἐκορέσθημεν

ταρρός· κώπη (Eur. IT. 1346). καὶ πλέγμα καλάμινον, ἐφ' οὗ τοὺς τυροὺς ξηραίνουσιν, ἔνιοι ταρσοὺς κρεμαστούς (Ar. Nubb. 226). καὶ λίθος ὁ κάτω τιθέμενος ἐν τῷ ἰπνῷ ἐν τοῖς μεταλλεῦσιν (Pherecr.?)

ταρσῆται· ἀγγεῖα, ἐν οἷς οἱ τυροὶ ψύχονται

ταρσιήν (Simonid. Amorg.)· τὴν τρασιάν

ταρσίοις· πτεροῖς ἄκροις

Ταρσοί (Xen. An. I 2, 23)· πόλις Συρίας. καὶ τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν (Λ 388). καὶ τὸ ἐπάνω τοῦ πέλματος. καὶ τῆς κώπης τὸ ἄκρον

ταρσοὺς καλάμων (Herod. I 179)· πλέγματα καλάμων [211]

ταρτημόριον· τὸ τριτημόριον, ἢ τὸ δίχαλκον

Ταρτησσίαις· γαλαῖς (Ar. Ran. 478)

Ταρτησ(σ)ός· πόλις περὶ τὰς Ἡρακλε(ί)ους στήλας

(ταρφέα Μ 47 Eubul. com. p. 223)· συνεχῆ. ξηρά. ὀξέα. τραχέα [15a]

ταρφέσι· πυκνοῖς [17]

Τάρφη· πόλις Λοκρίδος (Β 533?). οἱ δὲ σποδός, τέφρα [ad 18]

ταρφήεντα· [ad 19] τεφρώδη [20—23]

ταρφθήμεναι· τερφθῆναι

ταρφὺς στάχυς·

τάρχ†η (cf. Solon. fr. 37, 5)· τάραξις

ταρχάνιον· ἐντάφιον

τέρχανον ⟨sic⟩· πένθος, κῆδος

ταρχύειν· θάπτειν, ἐνταφιάζειν

ταρχῦσαι (Apoll. lex.)· θάψαι, ἐνταφιάσαι [31]

τάσις· ὤθησις. σεισμός [33. 34]

τὰς σφετέρας (Polyb.)· τὰς αὐτῶν

τὰ στέγη· τὰς στέγας [ad 36] [37]

τὰς ὠτειλάς· τὰ τραύματα [39]

τᾶτες (Dor.)· κατ' ἔτος [41]

τατύρας (Epaenetus)· ὁ φασιανὸς ὄρνις

τατωμένα (Sophro fr. 62)· στερομένη

ταῦγέταις· πύλαις ταῖς μεγάλαις

τ' αὐληρόν τε· ἱμάντα. Ἡρακλέων [46]

Ταύρειον πῶμα· Σοφοκλῆς Αἰγεῖ (fr. 20). ἀπὸ Ταύρου ποταμοῦ (περὶ) Τροιζῆνα, παρ' ᾧ καὶ κρήνη Ὑόεσσα

Ταυρία ⟨—ύρεια⟩· ἑορτή τις ἀγομένη Ποσειδῶνος

ταυρίνδα· φαλλικὴ παιδιὰ παρὰ Ταραντίνοις

ταῦροι· οἱ παρὰ Ἐφεσίοις οἰνοχόοι (Amerias). καὶ οἱ τέλειοι βόες

ταυροπόλια· †ἃ εἰς ἑορτὴν ἄγουσιν Ἀρτέμιδι

Ταυροπόλαι· ἡ Ἄρτεμις (Soph. Ai. 172), καὶ ἡ Ἀθηνᾶ (Xenomedes)

Ταῦρος· Ταύρειος, ὁ Ποσειδῶν. Φανόδημος δὲ τὰς κριθὰς προσαγορεύεσθαι ταῦρον, ὅτι κέρας ἔχουσιν. ἄλλοι δὲ τὸν παιδεραστήν. καὶ τὸ γυναικεῖον

ταυροφάγος (Soph. fr. 602)· ὁ Διόνυσος

ταυρόφθογγοι (Aesch. fr. 56, 8)· παραπλήσια βουσὶ φθεγγόμενοι

ταυροχόλια· ἑορτὴ ἐν Κυζίκῳ

Ταυρώ· ἡ ἐν Ταύροις Ἄρτεμις

ταύρωσον· ταῦρον ποίησον

ταῦς· μέγας, πολύς

ταῦσας· μεγαλύνας, πλεονάσας

ταύσιμον· μάταιον ⟨833⟩

ταυτά· τὰ ἴσα. τὰ ὅμοια

ταύτασος· ὄρνις ποιός

ταυτέας· αὐλὰς μεγάλας

ταύτῃ (Ar. Eqq. 839. 271)· οὕτως, τούτῳ τῷ τρόπῳ

ταυτί (Ar. fr. XV p. 957)· ταῦτα. ἢ τοῦτο [67]

ταύτῃ τοι· οὕτω δή

ταυτό· ταυτόν, τὸ αὐτό

ταυτοέπειαι· ταυτολογίαι

COD. 7 cf. θαρρία 13 ταρτησίαισι, γάλαις (cf. γαλῆ T.) 15 συνηχῆ 18 ποδὺς — βλαστ.., 19 ταρφίεντα 27. 28. cf. στερχανά et τέρχνεα 42 cf. τεγγύρος, τετάργη, τιτύρας 43 τατώμενα· στερωμένη ⟨826. 980⟩ 44 ταῦγε ταῖς 45 ταυληρόντα 47 πόμα, ἀπὸ αἰγειταύρου ποταμοῦ Σοφοκλῆς Τροίζηνα πάρα καὶ κτήνη 49 ταυρίηδα, κεφαλὴ καὶ π| 52 ταυροπῶλαι 53 παιδαρέστην 56 ταυροχολία — χουζίκω 57 ταύρω 59 ταῦς

HES. 211 τάρταρος (Θ 481)· ὁ ὑπὸ τὴν γῆν κατώτατος τόπος 15a ταρφέας (Ο 472)· ...... 17 ταρφεῖς· θεωροί. θαυμαστοί ⟨273⟩ Ad 18 ἢ βλαστός (Genes. XLIX 9?) Ad 19 [ἐντάφια] 20 ταρφῆες· κτερισταί. ἀγχιστεῖς ⟨275⟩ 21 ταρφίαι (τ 357)· πυκναί, συνεχεῖς 22 ταρφήϊα· ἐντάφια ⟨276⟩ 23 τάρφθεν (ζ 99)· ἐτέρφθησαν 31 ταρχύσωσι (Η 85)· τὰ αὐτά ⟨cf. ἀρχύσωσι et ἐταρχύσωσι⟩ 33 τὰς οὐ τλαγάς (Eur. Hec. 160)· τὰς οὐχ ὑπομονητικάς 34 τὰς οὐ φερτέρας (Eur. Hec. 160)· τὰς οὐ φορητάς Ad 36 τὰς κέλλας 37 τὰ στίγματα (Galat. VI 17)· τὰ παθήματα, τὰ ἕλκη 39 τά τ' ἐόντα (Α 70)· τανύοντα 41 τά τ' ἐσόμενα (Α 70)· τά τε μέλλοντα 46 ταυρείην (Κ 258)· ἐκ ταυρείου δέρματος κατεσκευασμένην περικεφαλαίαν 67 ταυτί· ταῦτα. τοῦτο [ὁμοιότης

ταυτοεπεῖν· τὸ αὐτὸ λέγειν

ταυτότητος· ἀπαραλλάκτου καὶ φυσικῆς κοινωνίας

ταφεῖς· θεωροί. θαυμασταί (217). ἢ οἱ νεκροτάφοι

ταφεύς (Soph. OC. 582)· θεωρός. καὶ τὰ ὅμοια

ταφῆες· κτερισταί. ἀγχιστεῖς (220)

ταφήϊα· ἐντάφια (222), εἰς ταφὴν εὔθετα ἱμάτια (cf. β 99) [77]

τάφος (Ω 804)· τὸ γινόμενον περίδειπνον ἐπὶ τῇ τῶν κατοιχομένων τιμῇ. ἢ τύμβος. ἢ σημεῖον (ἐν θυτικῇ)

τάφρος· ἐπίμηκες ὄρυγμα ἔξωθεν τοῦ τείχους γινόμενον πρὸς ἔκπληξιν πολεμίων (Θ 213)

ταφρεῦσαι· διορύξαι

ταφών (Ι 193)· ἐκπλαγείς, θαμβηθείς

τάχα (Apoll. lex.)· ταχέως, ὡς σάφα, ἢ ἴσως· καὶ ταχεῖα (Λ 186) ὁμοίως [83]

†ταχή· βοή

ταχίνης (Lacon.)· λαγωός. ἔλαφος

[ad 86] γοργόν. ταχύ. †λεπτόν (onomast.)

ταχυβάμονας ὄρχους· [ad 87]

ταχυναυτεῖ (Thuc. VI 31. 34)· ταχέως πλέει

ταχυπόλοι· ταχυπόροι, ταχύοδοι [90. 91]

τάων (Δ 46)· τούτων [93]

τάως· τέως. Κρῆτες. καὶ δασέως τὸ ὄρνεον

τεά· τὰ σά

τεαῖς· ταῖς σαῖς

τεάν (Simonid. fr. 44)· σήν

τέγγει (Soph. Tr. 848 Empedocl.)· βρέχει, ὑγραίνει. στάζει

τέγγεις (Eur. Med. 922)· πληροῖς. κλαίεις. βρέχεις. σταλάζεις

τέγγεσθαι (Plat. Civ. 423 B)· εἴκειν. ἐνδιδόναι

τέγγοις· βρέχοις. πληροῖς

τεγγύρος· ὄρνεον ποιόν

τέγεα (470)· κόρυζα. Κῷοι [ad 303]

τέγεοι (Ζ 258)· ὑπερῷοι οἶκοι

†τεγείδιον· κοσμάριον ποιὸν γυναικεῖον

τέγεος (α 333)· τέγους, ἤγουν στέγης

τέγη· στέγη. οἴκημα

Τεγησσός· ἀκρωτήριον Κύπρου (354)

τεγκτούς· χριστούς [10]

τέγος· στέγη. δῶμα. ὑπερῷον

τεγοῦν (Hipponact. fr. 61*)· Λυδοὶ τὸν ληστήν [13]

τεήν (Ρ 39)· σήν [15. 16]

τεθαγμένοι· μεμεθυσμένοι (352)

τέθαξαι· (με)μέθυσαι

τεθαρρήκαμεν· ἐθαρρήκαμεν [20. 21]

τεθηγμένον· ἠκονημένον [23]

τεθήλαμεν· ἀνεφύημεν

τέθηλε· θάλλει, ἀνθεῖ

τεθηλότα· ὁμοίως

τέθηπεν (ψ 105)· ἐξεπλάγη, πεφόβηται, ἐπτοήθη

τεθηπός· πεφοβημένον. σεσηρός

τεθήσεται· Ἡρακλέων. δανεισθήσεται [30]

τέθμια (Call. Cer. 19 D. 174)· νόμους

τέθμια· νόμιμα [ad 32]

τεθμός· νόμος [34]

τεθολωμένον (Pher. p. 313)· μεμυρισμένον

τεθολώς· ἀνάπλεως. Ἀμερίας

τεθο(ω)μένον· ὠξυμμένον. καὶ ἐθόωσα· ὤξυνα

τεθράνευμαι· συγκέκλασμαι. ἀπὸ τῶν θράνων

τέθραπται· πέπηγεν

?τεθορεῖν· διαπηδῆσαι

†τεθρᾶσθαι· †ἀγεῦσθαι

τεθραυσμένος· πεπληγμένος [43]

τεθριπποβάμονι στόλῳ (Eur. Or. 989)· τῇ ὁρμῇ τοῦ ἅρματος

τέθριππον (Eur. Suppl. 601)· τετράϊππον ἅρμα

COD. 73 θεωρεῖς θαυμαστοί 81 ταφρών (84 τ' ἀχή vel ἰαχή) 89 ταχύπωλοι 94 δασέως] h. e. ταῶς 99 πληρεῖς 98 cf. γέγγει 303 τέγε 9 χρηστούς (18 τεθᾶξαι (cf. θᾶξαι)?) 24 τεθηλάμεθα 28 πεφοβείηνον, σεσειρός (35 μεμορυγ—? 36 cf. θυλῶσαι) 37 ὀξ— 38 θραυῶν 44 τεθριππόβαμον, ἡ στολωτὴ ὁρμή)

HES. 77 Τάφιοι (ο 426)· οἱ Τηλεβόαι λεγόμενοι, οἱ τὰς Ἐχινάδας νήσους κατοικοῦντες 83 ταχινοί· γοργοί (cf. Call. D 114) Ad 86 τάχιστα (Γ 102) Ad 87 ἀντὶ τοῦ βραδεῖς, βέλτιον δὲ τοὺς ἐν ἔρωτι γινομένους· ἀβλαβεῖς γὰρ οἱ ἐπιορκήσαντες 90 ταχυπώλων (Δ 232)· ταχεῖς ἵππους (ἐχόντων) 91 ταχυτῆτος (Ψ 740)· τάχους. λέγει δὲ τοῦ δρόμου 93 τάων μοι (Δ 46)· τούτων μοι Ad 303 καὶ πόλις Ἀρκαδίας (Β 607) 10 τέγξω· κατασκευάσω (τεύξω) 13 τέειν (δ 619)· σοί. Δωριεῖς (356) 15 τεῆς (η 290)· τῆς σῆς 16 τεθαλυῖαν (Ι 208)· θάλλουσαν, ἀκμάζουσαν 20 τέθειγεν· ἥψατο 21 τεθελῶτα· θάλλοντα (399) 23 τέθηδεν· ἐθαύμασεν (ad τέθηπεν). ἀνεφύη (ad τέθηλεν) 30 τεθήσατο (Ω 58)· ἐθηλάσατο Ad 32 ϛτ' ὄπισθεν εἰς τὴν πρώτην $\bar{\kappa}$ στι$^{\chi}$ τεθμός 34 τεθνία· γαστριμαργία πολλή (τενθεία) 43 τεθρηδών· πρωρεύς (τερθρ—)

†τεθυλλιαμένον· τεταραγμένον, ἀπὸ τῆς θυέλλης

τεθυ(μ)μένον (Plat. Phaedr. 338 A)· τὸ κεκαυμένον ὑπὸ πυρός [48]

τεθυωμένον (Ξ 172)· ἡγνισμένον. τεθυμιασμένον. εὐῶδες

τεθωγμένοι· τεθυμωμένοι

τέθωκται· τεθύμωται

τεθωγμένοι· μεμεθυσμένοι ⟨317⟩ [53. 54]

τεῖδε· ἐνθάδε ⟨847 et col. 1118, 22⟩

τεῖν· †ζητεῖν. ἄλλοι δὲ σοί ⟨τεΐν 313⟩ [57]

τεῖον· ποῖον. Κρῆτες

τείρεα (Σ 485)· ἄστρα

(τειρίνους· τείρων διάνοιαν, λυπῶν) cf. 531 [60—63]

τείρων· λυπῶν. τιμωρῶν. καταπονῶν

†τείχεα· τέκνα [66—68]

τειχίον· Ἀττικοὶ τὸν περίβολον τοῖς χωρίοις. ὁ δὲ Ὅμηρος τεῖχος μὲν τὸ τῆς πόλεως, τειχίον δὲ τὸ τῆς οἰκίας (π 165)

τειχομαχεῖ (Thuc. I 102 Xen. Hell. I 1, 14)· πολιορκεῖ [71]

Τειχοφύλαξ· ἥρως τις ἐν Μυρίνῃ [73—74b]

τέκμαρ· πέρας, τέλος

τεκμαίρεο· σημείωσαι

τεκμαίρεσθαι· σκέπτεσθαι. φράζεσθαι

τεκμαίρομαι (η 317)· ἀποτελέσω. σημειώσομαι

τεκμαίρεται· ἐπὶ τέλο[υ]ς ἄγει. στοχάζεται. περαίνει [80]

τεκμήριον· σημεῖον ἀληθές

[ad 82] τεκμηρίων· σημείων

τέκμωρ (Η 30)· τέλος φανερόν, μαρτύριον, σημεῖον. τὰ δὲ εἰς ωρ λήγοντα ὀνόματα οὐδέτερα· ἔλωρ, τέκμωρ, ὕδωρ

τεκνοῦσα (Soph. Tr. 312)· τέκνον ἔμβρυον ἔχουσα [85—87]

τεκτονουργός (Soph. fr. 163)· ἀρχιτέκτων

τέκτων· πᾶς τεχνίτης (Apoll. lex.). εἶδος φαλαγγίου

†τέλα· σπεῦδε [91]

τελαμών (Λ 38 λ 609)· λῶρος. καὶ ὁ ἀναφορεὺς τοῦ ξίφους καὶ τῆς ἀσπίδος, ἢ δεσμός, ἢ φασκία

Τελαμῶνα ᾄδειν (Ar. Lys. 1237 al.)· ἀρχὴ σκολίου

Τελαμώνιοι κόνδυλοι (Aristophont. fr. I 7 p. 357)· οἱ προσδεόμενοι τῶν τελαμώνων. ἢ μεγάλοι, χαλεποί

τελάσσαι (Aeol.)· τολμῆσαι, τλῆναι

τέλγη· ὁ καλούμενος ῥῶπος. κακῶς· ἔστι γὰρ γέλγη

†τελδαίνειν ⟨—δε νιν⟩· κομιδῆς ἀξίου

τελέθει· γίνεται (Η 282). ἔστι. τελεῖται

τελέθοιεν· ὑπάρχοιεν. θάλλοιεν

Τελεία (Ar. Th. 973)· [ad 400] ἡ Ἥρα

τέλεια ἱερά (Dem. 1365, 17)· τὰ ἐνιαύσια. οἱ δὲ τὰ ἡμέρας δέκα ὑπερβεβηκότα

τέλειοι· οἱ γεγαμηκότες

Τέλειος (Aesch. Ag. 973)· τελεσιουργός. ὁ Ζεύς, καὶ ὁλόκληρος

τέλειος ἡμέρα· ἡ ὑστάτη, καὶ τελοῦσα τὸν βίον ⟨415⟩ [5—7]

τελενικίσαι (Cratin. p. 139)· ἀντὶ τοῦ [μὴ] κενὸν ποιῆσαι [9. 10]

?τελεστινόν· τὸ ξηρὸν σῦκον

τελεσιάς (Ath. 629. 30)· ἡ μετὰ ξίφους ὄρχησις, ἀπὸ τοῦ εὑρόντος Τελεσίου [13]

τελεσίερον παιᾶνα· τὸν ἐπιτελεστικὸν τῶν τοῖς θεοῖς ἐπιτελουμένων ἱερῶν [15]

COD. 50 τεθυμιασμένοι 51 τεθυμίαται 52 L. —θαγ— vel —θωχ— 55 τεῖδαι 89 |γείου 96 τελγή — ῥωπός — γελγή 99 |ειεν |ειεν θάλοιεν (cf. τεθελῶτες et Call. Ap. 49) 400 τέλεια· — ἡ ·ρα 8 τελενικῆσαι 12 τελεσία 14 τελεσιγέρων — τῶν ἐπιτελεστικῶν

HES. 48 τεθυκώς· εὐχαριστήσας 53 τειαλεσθὴν τὴν ἄμαξαν (Ω 711) cf. 734. 836 54 Τειγησός· ἀκρωτήριον Κύπρου ⟨308⟩ 57 τ[ε]ίνειν· ἀποδιδόναι 60 τείρει (Δ 315)· καταπονεῖ 61 τείρεο (Ε 352)· κατεπονεῖτο (Ρ 745) 62 τείρεσθαι (Ζ 387)· καταπονεῖσθαι 63 τειρόμενον (Ε 391)· καταπονούμενον. τιμωρούμενον (cf. τιμωροῦσι) 66 τειχειόεσσαν (Β 559. 646)· καλὰ τείχη ἔχουσαν 67 τειχεσιβλῆτα· τείχη καταβαλών ⟨Zenodot.⟩ 68 τειχεσιπλῆτα (Ε 31. 455)· προσπελάζων τείχεσι 71 τεῖχος Ἄρειον (Δ 407)· ἀντὶ τοῦ πόλιν Ἄρεως. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἰσχυρόν, καὶ τὸ ἀσφαλές 73 τέκεν (Β 513)· ἔτεκεν, ἐγέννησεν 74 τεκέεσσι (Γ 160)· [τέκνοις ἰδίοις 74b τέκεσσι]ν ἑοῖσι (Μ 222)· τέκνοις ἰδίοις 80 τεκμήρατο (κ 563)· συνεπεράνατο Ad 82 [τεκμήρων· ἢ] 85 τεκνώσει (Eur. Phoen. 19)· εὔτεκνον ποιεῖ 86 τεκταινόμενος (Prov. XI 27)· κατασκευάζων 87 τεκτήνατο (Ε 62)· κατεσκεύασεν, ἐμηχανήσατο 91 τέλαθι (Α 586)· ὑπόμεινον Ad 400 [καὶ τέλη. τὰ ἀναλώματα. καὶ τὰ συνέδρια τῶν ἐν ἀρχῇ. καὶ τὸ συντέμνειν. τάγμα. τάξις] 5 τελειότατον (Θ 247)· ἐντελέστερον 6 τελειότατον πετεηνόν (Θ 247)· ἐπὶ τελεστικώτατον 7 τελείων (Α 66)· ἤτοι τὴν ἡλικίαν· ἢ ὁλοκλήρων, ἀσινῶν 9 τελειώσεις (Exod. XXIX 10)· ἁγιάσεις 10 τέλεον (τέλσον)· τὸ τέλος, καὶ πέρας 13 τελέσαι (Hom.)· δοῦναι 15 τελέσιος ἡμέρα· ἡ ἐσχάτη ⟨404⟩

τελεσιουργία· τὸ τέλειον πᾶν ἔργον

τελεσιουργεῖσθαι· τελειοῦσθαι ἐν ἔργῳ

τελεσιφά†στας· τελεσιουργός

τελεσ†θία· θυσία τις ἐν Λίνδῳ

τελεσφορεῖ· εἰς τέλος ἄγει

τελεσφόρος· ὁ τελεσφορῶν καθ' ὥραν τοὺς καρπούς, ἢ ὁ τελείους αὐτοὺς φέρων (cf. T 32)

τελεσφόρος οἶκος· τοῦ γεγαμηκότος καὶ τεκνώσαντος

τελέσωμεν· πράξωμεν

τελεταί· ἑορταί. θυσίαι. μυστήρια

τελεύτατον· ἄκρον, ἔσχατον [26. 27]

(τέλη· τὰ ἀναλώματα. καὶ τὰ συνέδρια τῶν ἐν ἀρχῇ. καὶ τὸ συντέμνειν. τάγμα. τάξις) cf. 400

τελητέσσας ἑκατόμβας (Α 315)· τὰς ἐπιτελεστικὰς τῶν γινομένων εὐχῶν θυσίας, ἢ τῷ ἀριθμῷ πλήρεις

τέλθει· ἐν ᾠδῇ τέρπει

†τέλθεια· ὀνείδη. καὶ πόλις (Τευθέα?). καὶ ἔθνη. τέλη. οὐσίαι (ad τέλθεα)

τέλθος (Call. Cer. 77 LM. 106)· χρέος [32]

τελλίην· ὁ δεῖνα. Ταραντῖνοι

?τέλλεται· ἐπιτελεῖν (ἐπὶ τέλει?) φαίνεται. γίνεται. ἀνί(ύ)εται

†τελλίς· ὅλον. τάξις. μέρος [36]

τέλλον· ἐποίουν. ἔμελλον

τέλμα· τόπος πηλώδης, †ἔλαφος, †πλέξ, ἰλύς

τέλματα (Herod. II 93)· τὰ πηλώδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος

τελμάτων· πηλῶν

τελμῖνος· μολύσματος πηλώδους

τελμίς· ἡ ἐν τοῖς τέλμασιν ὑφισταμένη ἰλὺς καὶ πηλός

Τελμισεῖς· ἔθνος περὶ Λυκίαν (Τελμησσ—)

τέλος· τάγμα. πέρας. καὶ τὸ καταβαλλόμενον τοῖς τελώναις

τελοῦντα· τεταγμένον (cf. ἐτέλει)

τέλσα[ς]· στροφάς. τέλη, πέρα(τα)

τέλσον (Σ 544)· πέρας. καὶ τὰ ὅμοια

Τελχῖνες (Call. Del. 31)· βάσκανοι, γόητες, φθονεροί. ἢ παρὰ τὴν τῆξιν, ἢ παρὰ τὸ θέλγειν

τελχιτ†ένοντες· σκληροτραχηλοῦντες

τελῶμεν· ποιῶμεν [51—55]

τέμενος (Θ 48 al.)· πᾶς ὁ μεμερισμένος τόπος τινὶ εἰς τιμήν, ἢ ἱερὸν καὶ βωμός, ἢ ἀπονεμηθὲν θεῷ ἢ βασιλεῖ

τεμενωρόν· τεμένους φύλακα

τέμμαι (Aeol.)· τίνει

τέμματα· στεφανώματα (στ—?)

†τέμνηξ· πόρρω

?τέμμειν· πείθειν. τιμᾶν (Aeol. (691. 458)). [ad 61] ἡγεῖσθαι

τέμνοντα· ἀμέλγοντα (cf. ἔτεμνεν)

τέμπη (Herod. VII 173)· τὰ σύνδε(ν)δρα χωρία. τινὲς δὲ τὰ στενὰ τῶν ὀρῶν [64]

τεμποῦροι· ἀρχὴ ἐπιμελουμένη τῆς τῶν γυναικῶν εὐκοσμίας

τενάγη· κάθυδροι τόποι. ἢ ποτάμιος πηλός

τεναγώδεσι· τόποι(ς), ἔνθα ὀλίγον ὕδωρ [68. 69]

?τένεα· κόρυζα (cf. τέγεα)

τέναρος· κακοῦργος. συκοφάντης

τένδει (Hesiod. op. 522)· ἐσθίει, ἢ λιχνεύει. Τένθαι γὰρ οἱ λίχνοι

(Τενεάτας· Ἀπόλλων ἐν Ἄργει ἀπὸ τόπου καὶ ἐν Κορίνθῳ) cf. ζωτεάτας

Τενέδιον βέλος· ἀντὶ τοῦ Τενέδ(ι)ος πέλεκυς. παροιμία δέ ἐστιν ἐπὶ τῶν ἀποτόμως τι πραττόντων ‚ἔτι ἄρα τὸ πρᾶγμα Τενεδίῳ πελέκει συνέκοψαν'

Τενέδιος ξυνήγορος· ὁ ἀπότομος καὶ σκληρός

Τένεδος (Apoll. lex.)· πόλις Τρωϊκή, ἢ νῆσος (468)

†τενεκοῦντι· ἐνοικοῦντι. Αἰολεῖς

τένθαι· λωποδύται. μοιχοί

τενθρηδών (Ar. HA. IX 43)· ζῷον τῶν ἐντόμων καὶ κεντροφόρων παραπλήσιον σφηκί. ἔνιοι ἀγρίαν μέλισσαν

τενθρήνιον (ib.)· κηρίον

τενθρηνιῶδες (Hippocr. 916 A)· πολύκενον ὡς κηρίον καὶ ἀραιόν

COD. 19 Λύνδῳ 20 ἐν τελῶς 39. 40. 41 = 41. 39. 40 44 ἀλώναις 46 Ϝέλσας· στρέψας? 57 τεμένωρον 58 τείνει 63 τέμπει 65 τὶς 66 ποταμὸς 71 cf. τεωρεῖς 73 πρᾶγμα τενέδιον (76 Imo τ' ἐνοῖκεντι vel τ' ἐνϜυκίοντι) 78 κεντω| 80 πολὺ καὶ κενὸν κηρίον

HES. 26 τελευτῆσαι (β 280)· τελέσαι 27 τελέω (Ψ 180 al.)· δῶ, παράσχω 32 τελισκόμενος (Deuter. XXIII 18)· πληρούμενος, τελειούμενος 36 τελμῖν.· ὁ ἐκ τῶν τελμάτων πηλός 51 τέλωρ· πελώριον. μακρόν, μέγα (cf. ἑλώρη) 52 τελώριος· μέγας. πελώριος 53 τέλβεσθαι (ἀτεμβ—)· μεμψιμοιρεῖν. ἐπικαλεῖν 54 τέλβει· ῥήγνυται. ὀδυνᾶται (ἀτεμβ—). σχίζει. ἢ πείθει (461) 55 τεμένη (λ 184)· ναοί. ἄλση. ἢ τὰ ἀφωρισμένα κατὰ τιμὴν χωρία Ad 61 [τείθεσθαι] 64 τέμπλα· τέμπλῳ ἐπίσημα 68 Τέναγος· νῆσος Τροίας (475) 69 τέναι· ζῶναι (ταινίαι)

τενθ†ίνοι· λίθοι πλατεῖς [82]

τέννει· στένει. βρύχεται

τέννος· στέφανος ἐλάϊνος, ἐρίῳ πεπλεγμένος

τένοντες (Π 587)· τὰ διατεταμένα νεῦρα, ἀπὸ κεφαλῆς ἕως τῶν ποδῶν. καὶ ἡ συνάφεια τῶν νευριῶν [86]

τένων (Ar. HA. III 5)· τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ νεῦρον

τέο (Β 225 Ω 528)· τίνος

τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων [89—91]

τέορ· σοῦ. Κρῆτες ⟨cf. τρέ⟩ [93]

τεούς· σούς

τεπτά· ἑπτά (Fεπτά?)

τέρα (Ar. Ran. 1343)· τέρεα. σημεῖα [97]

τερᾴζει (Plato; Aesch. Ag. 125)· τερατεύει

τέραμνοι· στεγανοὶ σκιαί. σκηνώματα

τέραμνος· κυψέλη

τερασκόποι· ὀνειροκρίται

τεράστια· θαύματα, σημεῖα

τεράστιοι θεοί· ἐπὶ σημείων τεταγμένοι

τερατεύεται (Aeschin. 41, 9)· δολιεύεται

τερατευόμενον· δολιευόμενον, ψευδόμενον. ἢ σημεῖον †ποιῶν [505. 6]

τερατοσκόπος (Plat. Legg. 933 C)· μάντις, σημειωτικός

τερατουργεῖ· παράδοξα ποιεῖ, ἢ τέρατα ἐργάζεται

τέρειν· ἁπαλύν

τέρεμνα (Eur. Phoen. 335)· οἰκήματα

τέρεμνος· ἰσχυρός. ἢ στέρεμνος [13]

τέρενα· ἁπαλά, τρυφερά

τέρετρα (ε 246)· τρύπανα

τέρεσσεν· ἔτρωσεν. ἐτόρνωσε

τερετίζοντα· λαλοῦντα. ἐκ μεταφορᾶς τῆς χελιδόνος;

τερετίσματα· ᾠδαὶ ἀπατηλαί. τὰ τῆς κιθάρας κρούματα. καὶ τὰ τῶν τεττίγων ᾄσματα

τερηδών (cf. Ar. Eqq. 1308)· σκώληξ οἰκῶν ἐν ξύλῳ

τέρθεται· ξηραίνεται. καίεται

τερθρεία (Isocr. 209 A)· λογομαχία. ἀπάτη. φλυαρία. φληναφία

τερθρεύειν· τηρεῖν. σκοπεῖν. λιπαρεῖν

τερθρεύμασι· φλυαρίαις

τερθρεύονται· ἀπατῶνται

(τερθρηδών· πρωρεύς) cf. 343

τέρθριοι· οἱ εἰς τὸ κέρας τοῦ ἱστίου ἑκατέρωθεν δεδεμένοι, ἐν οἷς τὸ ἄρμενον ἕλκουσι

τέρθρον (Eur. fr. 372 Hippocr. 645, 20)· ὁ λεγόμενος ἀρτέμων. ἔνιοι δὲ τὸ ἄκρον τοῦ κέρως. καὶ στέγη οἰκίας. τινὲς δὲ τὸ ἔσχατον καὶ ὑψηλόν

τερθρωτήρ· ὅπου ὁ πρωρεὺς προορᾷ τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ

τ' ἐρίκαρπον· μεγαλόκαρπον

†τερίμη· τάφρος

†τερίνη· τετριμμένη ⟨561⟩. οἱ δὲ τερπωλή

†τερῖνος· τηρῶν διάνοιαν, λυπῶν

τέρμα· σημεῖον. τέλος ζωῆς (Soph. OT. 1530). καμπτήρ (Ψ 462). ἔσχατον

τερματίζει· τελειοῖ, ὁρίζει

τερμάτων (Eur. IT. 117)· τελευταίων

Τερμέρ(ε)ια κακά (cf. schol. Eur. Rhes. 508)· τὰ μεγάλα [36]

τέρμινθος· φυτὸν ἐμφερὲς τῷ λίνῳ, ἐξ οὗ πλέκουσιν παρ' Ἀθηναίοι(ς) ὁρμιάς

τερμιόεντα (τ 242)· ποδήρη, καὶ εὔμετρον, τὸν μέχρι τῶν ποδῶν τερματιζόμενον [39]

τερμιόεν· ἁρμοστόν. τέλειον. ἁρμόζον, πρέπον

τέρμιον· ἔσχατον

τέρμις· πούς ⟨cf. ἑρμίς⟩

τέρμονα (Eur. Tro. 1081)· φραγμόν. τέλος

τέρμονες· τέλη. φραγμοί, ὅρια, τέρματα

τέρνακα· τῆς κάκτου τοῦ φυτοῦ καυλόν

Τερπιάδης (χ 330)· Τερπίου υἱός, ὁ Φήμιος. πατρωνυμικῶς [47]

τερπικέραυνος (Θ 2)· ὁ τερπόμενος, ἢ τρέπων πάλιν κεραυνοῖς

τερπνά (Ararot. p. 275)· ἡδέα

τερπωλή (Theognid. 1086)· τέρψις

COD. ⟨83 Imo τέννεται = στείνεται⟩ 85 νευρήων 89 τεότινος — ὀχεύων
ει
98 τεράζει 502. 3 —τει— 10 τέρ..ν 14 τερενέη ⟨20 τέθερται Meinek.⟩ 25 τερθροί 28 τερι| ⟨31 τειρίνους· τείρων?⟩ 36 ἄστατοι 37 |ιν Ἀθηναῖοι παρορμιάς 39 ἐν σκοδῷ 40 ἁρ. πρ.] post 41 45 καυλός; 48 τέρπων πᾶσι

HES. 82 τενίαι· ζῶναι. στέφανοι. ἢ δεσμοί, διαδήματα ⟨ταινίαι cf. 469⟩ 86 τενοτωσεῖς (Exod. XIII 13)· νοτοκοπεῖς. ἀποκτενεῖς (ex Aq. Symm. Theod.) 89 τεοῖο (Θ 37)· σοῦ 90 τεόν (Λ 138)· σόν 91 τεοί· σοί 93 τεὸς φθόγγος (Ε 234)· ἡ σὴ φωνή 97 τεράτεσι (Δ 398)· σημείοις 505 τερατεῖαι· ψευδολογίαι 6 τερετίσματα ἢ τερετίματα· ᾠδαὶ ἀπατηλαί, ἠχητικαί. ἢ μωρολογίαι ἠχημέναι (518) 13 τέρενα χρόα (Δ 237)· ἁπαλὸν χρῶτα 36 τέρμιοι· ὕστατοι 39 τερμιόεσσα (Π 803)· ἐς πόδας ἀποτερματιζομένη 47 τέρπεται (λ 602)· ἥδεται

τερπωλῆς (id. 984)· τέρψεως [52]
†τερρατόν· ἔσχατον. ἡδύ, τερπνόν
†τερρητόν· τριήρης [55]
τερσαίνειν· ξηραίνειν
τέρσει (Theocr. XXII 63)· ξηραίνει
τέρτα (Aeoles)· ἡ τρίτη
τέρυ· ἀσθενές, λεπτόν
τέρυας ἵππους· οὕτω λέγονται ὅσοι ἀδδηφάγοι εἰσί. ἔνιοι τοὺς ἀσθενεῖς
τερύνης· τετριμμένος (530) ὄνος. καὶ γέρων, ἢ δυσανάληπτος γέρων
τερύσκεται· νοσεῖ. φθίνει
τερύσκετο· ἐτείρετο
τέρφη (Nic. Al. 268)· λέπυρα
τέρχνεα· φυτὰ νέα. ἢ ἐντάφια
τερψιμβρότου (μ 269)· τοῦ τοὺς βροτούς, ἤγουν τοὺς ἀνθρώπους, τέρποντος
τέρψις (Soph. Ai. 114)· τερπνότης
τέρψομαι (Υ 23 π 26)· τερφθῶ
τεσσίχον (Boeoti)· τὸ μικρόν [70]
τε τὰ λίαν· χάρτα
τεταγών (Λ 591)· διατείνας. τινάξας [73]
τεταμένον (Timoth. Miles.)· ἡπλωμένον
τέτανος (= τίτανος)· κονία. χρίσμα. ἄσβεστος
τετάνυ(σ)το (Κ 156)· ἐκτέτατο. ἐπέκειτο
τεταργανωμέναι (Attici)· συμπεπλεγμέναι [78]
τέταροι (Ptolem. rex)· φασιανῶν εἴδη
τεταρπέσθαι· ἐμπλησθῆναι. τερφθῆναι [81. 82]
τεταρτημόριον· οἱ δύο χαλκοῖ
τετάρτῳ· μέτρῳ τῶν ὑγρῶν (Herod. VI 57)
τέταρτον ἥμισυ· τὸ τέταρτον ἡμιστάτηρον [86—88]
τετέλεσται· γεγένηται (Σ 74?). οἱ δὲ γεγάμηκεν [90]
τετελεσμένον (Λ 212)· τὸ οἷόν (τε) πρᾶγμα τελεσθῆναι, ἤγουν πληρωθῆναι [ad 91]
τετελεσμένος· τελισκόμενος (q. v.). ἀνδρόγυνος [93]
τετεύξεται (Μ 345)· κατασκευασθήσεται. γενήσεται
τετευχῆσθαι (χ 103)· καθωπλίσθαι [96]
τέτηφεν· ἐκπέπληκται, ἐκπλήττεται (τέθηπεν) [98—600]
τετιημένος (λ 114)· τὴν ψυχὴν τετιμωρημένος, ἐκπεπληγμένος, ἢ συγκεχυμένος
τέτλα (Arat. Phot. Bibl. 531, 12 Δ 412)· ὑπόμεινον, ἀνέχου [3—5]
τέτορεν· ἔτρωσεν
τετόρῃ· τρώσῃ
τετραβάμονος (Eur. Tro. 519)· τετράποδος
τετραβαρήων πλίνθων καὶ τάγματα· Ἀλκαῖος (fr. 154)
τετράγκων· ὄργανον πολεμικόν
τετράγυον (σ 373)· τεσσάρων γυῶν. Γύης δὲ μέτρον ἕκτον σταδίου. καὶ ἐν τῷ ἀρότρῳ τὸ κύρτωμα τοῦ ἱστοβοέως γύης. ἔνιοι γύην τὸ ὀργυιαῖον μέτρον [12]
τετράδι μὲν τ' οἴχου (Plat. com. p. 689)· τετράδι μέν φασι γενέσθαι (Ἡρακλέα), καὶ †πρῶτον ἔνδοξον ὄντα, ἄλλῳ ταλαιπωρεῖν. ἔστιν οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων
τετραδισταί (Alexid. fr. III p. 501)· σύνοδος νέων συνήθων κατὰ τετράδα γινομένη
τετράδων· ὀρνεόν τι. Ἀλκαῖος (fr. 155)
τετράδυσιν· †ἀηδόνας
τετραέλικτον ἅλμαν· ἤγουν τρικυμίαν
τετραελίκωπες· τέσσαρας ὀφθαλμοὺς ἔχουσ(α)ι ναῦς
τετραέλιξ· τετράκις περιειλημμένος, ἢ πολυέλιξ. ἢ φυτόν τι (Theophr. VI 4, 4)

COD. ⟨53 πέρατον et ἐπέραστον? 54 τε ⟨ῥυτόν⟩ 57 τέρσει τέργει ξ. 62 φωνεῖ ⟨65 cf. τρέχνος et τερχάνια, στερχανά, ταρχάνιον 66 τοὺς ἀ. ἢ. τ. βρ. 69 τεσσίχου 71 Ν 284] τέ τι λίην? τέτα, λίαν cod. 77 ἐμπ| 79 τετάργη· φασγάνων 84 με (τρ, supra) 89 τετέλεσθαι 601 τετρημένος 7 τετορείη· τρώσει 11 ὀργυῶν 13 ὄντα ἀλλ' ὡς

HES. 52 τερπώμεθα (α 369)· τρεπώμεθα 55 τέρσεται (η 124)· ξηραίνεται ὑπὸ ἡλίου. καίεται. οἱ δὲ πήγνυται 70 τεστήλητε, τύμβῳ (Π 457)· στήλῃ ἐν τῷ τάφῳ 73 τετακώς· τετολμηκώς ⟨ΤΕΤΛΗΩC⟩ 78 τετάργιστο ⟨—ρπετο⟩· ἐχορέσθη, ἐπλήσθη 81 τετάρπετο (Ω 513)· ἐτρέπετο 82 τε(τα)ρπώμεθα (Ψ 10)· ἐμπλησθῶμεν 86 τέταται· (λ 19)· τείνει 87 τέταχας (Habac. I 12)· ἐτύπωσας. ἔταξας. [ἐτύπασας (ο̄ supra)] 88 τεστέων κεφαλήν (Ρ 39)· τὴν σήν 90 Τερέβινθος (Genes. XIV 6)· πόλις Ἰακώβ ⟨π Ἰω̄β⟩ Ad 91 ἢ καὶ μεμιασμένον ⟨Osea. IV 14⟩ 93 τέτευ[γ]κται (Γ 101)· κατεσκεύασται 96 τετηότι (Λ 554)· λυπουμένῳ. ὀργιζομένῳ 98 τετιημέναι (Θ 437)· τετιμωρημέναι 99 τετιηκότες (Ι 13. 30)· ὁμοίως λελυπημένοι 600 τετιηότι (Λ 554)· λυπουμένῳ, τιμωρουμένῳ 3 τέτλαθι (Λ 586)· ὑπόμεινον 4 τετληότι (δ 447)· ὑπομεμενηκότι 5 τέτμῃς (ο 15)· εὕρεις, καταλάβεις 12 τετραδάμονος· τετράποδος ⟨608⟩

τετραέτηρον, τετραετῆ καὶ τετράενον (Callim. Ap. 57)

τετραθέλυμνον (Ο 479)· τετράπτυχον, ἐκ τεσσάρων πτυχῶν [ad 21] τεθειμένον, ὅ ἐστιν ἐπιθήματα ἔχον τέσσαρα ἐπάλληλα, ἐκ τεσσάρων δερμάτων συνεστός

τετραῖον· ὀρνιθάριόν τι. Λάκωνες

τετραχίνη (Phryges, Hippon. fr. 135)· ἡ ἀγρία θρίδαξ [24]

τετρακτύς· Πυθαγορικὸς ὅρκος, ἤγουν τῶν τεσσάρων στοιχείων σημαίνων

τετράκωμος· μέλος τι σὺν ὀρχήσει πεποιημένον εἰς Ἡρακλέα ἐπινίκιον. ἐκαλεῖτο δὲ τέσσαρες κῶμοι

τετραμαίνει (Hippocr. II p. 842 K)· τρέμει, φοβεῖται

τετραμ(μ)έναι (ε 71)· ἀπεστραμ(μ)έναι, πρὸς αὐτοὺς τὰς ὄψεις ἔχουσαι

τετραντίας· τετράγωνος. καὶ ἰσχυρός

τετρᾶντα (Siculi)· τετράγωνόν τι σχῆμα. δηλοῖ δὲ καὶ τοὺς τέσσαρας χαλκοῦς

τετράξων· εἶδος χαλινοῦ

τετράοροι (ν 81)· τέσσαρες ἐπὶ τοῦ τεθρίππου ὑπεζευγμένοι

τετράρχαι· οἱ βασιλεῖς

τέτραπται· ἔστραπται

τετραστάτηρον (Ar. Eccl. 413)· τὴν τετράμνουν [36]

τετράφυον· τετραπάλαιστον [38]

τετραχίζειν (Ar. fr. inc. CCLXIV)· τὸ ἐπὶ τετάρτῳ μέρει ποιεῖν τι [40]

τετρᾶχμα· τετράδραχμα

τετράψομαι· εἰς ἐκεῖνο τραπήσομαι

τετράων· ὄρνις ποιός [44]

τετρῆναι· τρῆσαι [46—48]

τέτριγε (Epicharm.)· τρίζει [ad 49] [50. 51]

τετριμμένη· πεπατημένη ὁδός

τέτρομος (Γ 34? Hippocr.)· τρόμος [54]

τετρόφασιν· ἀπευηνόχασι

τέτροφε· πέπηγε. πέφυκε. [ἐ]μετεώρισται

τετρυχόντεσσι· †κεκυπρωκόσι

τετρυμένον (Herod. II 129)· λεπτόν. καταπεπονημένον. διεφθαρμένον

τετρυμένος (Callim. Ep. LXIX 1)· τετρυχωμένος. δεδαπανημένος ἐν κακοῖς

τετρῦσθαι (Herod. I 22)· καταδεδαπανῆσθαι. καταπεπονῆσθαι [61]

τετρυχωμένος (cf. Thuc. IV 60, 2)· καταπεπονημένος

τέτρωλον (Cret.?)· τετράϊππον [64]

τετρωμένος· πεπληγμένος

τέτρωρον (Eur. Alc. 501)· τετράϊππον ἅρμα

τέττα (Δ 412)· νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον τιμητικὴ προσφώνησις

τέτταρα ξύλα· ἐπὶ τῆς θύρας οὕτω λέγουσιν Ἀττικοί

Τέττιγος ἕδρανον· ἡ Ταίναρος. Τέττιξ γὰρ ὁ Κρὴς Ταίναρον ἔκτισεν

τεττιγοφόρας (Ar. Eqq. 1331)· Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν τῆς κεφαλῆς τριχῶν εἶρον χρυσοῦς τέττιγας

τέττιξ· ἔξω τοῦ συνήθους ζῴου παρὰ Ἀττικοῖς οἱ τῶν μαγείρων ὑπηρέται ξένοι, οἱ δὲ ἐντόπιοι μαίσωνες (q. v.)

τετυγμένα· σύνθετα, πεποιημένα. πεφροντισμένα

τετύκοντο (Λ 467)· ἡτοιμάζοντο

τέτυκται (Γ 101)· κατεσκεύασται

τετύλωται· ἐμπέφρακται [76]

τετύσκετο· κατεσκευάζετο

τετύσκων· ἐμφανίζων

τετύφωται (Dem. 1483, 2)· ἀπόλωλεν. ἐμπέπρησται. ἐμβεβρόντηται [ad 79]

τετυφῶσθαι (Dem. 116, 6. 682, 6)· μεμηνέναι [81—83]

COD. 21 ἔχων· 25 |κτής 26 τεσσάρειν 27 τέτραμένη 29 τετρανθίας 30 |άντα — χάλκους 31 τετράζων 32 τετραόρχαι 41 τέτραχμα 44 τέτρηγεν, ἐτρύγησεν 45 τρίσαι 57 τετρικότεσσι 58 τετριμμένον 59 τετρυομένος |χομένος 62 |ομένος 63 τέτραλον 68 οὐρᾶς 70 εἱρομένων χρυσοῦς τέτας 71 μαίσονες

HES. Ad 21 [ὅ ἐστι] 24 τετράκολος (Greg. Naz. p. 82, 47 Dr.)· τετράπους 36 τεταφάληρον (Λ 41)· τέσσαρας φαλούς ἔχουσαν, καὶ ἐξοχάς, οἵ εἰσιν ἧλοι λαμπροὶ περὶ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας κατακρουόμενοι 38 τετράφθω (Μ 273)· ἀναχωρείτω 40 τέτραχηλισμένα (Hebr. IV 13)· πεφανερωμένα 44 τέτρηνεν (ε 247)· ἐτρύπησεν 46 τετρήχει (Β 95)· τετράχυντο. πεπύκνωτο. τετάρακτο. ἢ θορύβου πλήρης ἦν 47 τεῦ (ο 508 § 510)· τινός 48 τετρίζει (Ψ 714)· ἔτριζεν Ad 49 [τέτριγεν] 50 τετριγῶτας (Β 314)· τρίζοντας 51 τετριγυῖα (Ψ 101)· [τετρωμένη ⟨ad τετρημένη⟩.] τρίζουσα 54 τετροπωμένους (Iosu. XI 6)· νενικημένους 61 τε τρυφάλεια (Κ 76)· περικεφαλαία 64 τετρωμένη (Cantic. II 5 V 9)· πληγεῖσα 76 τετυρευμένον (Ps. LXVII 15)· συγκείμενον. ἀπὸ τοῦ πηγνυμένου γάλακτος Ad 79 ἐπήρθη (I Timoth. VI 4) 81 τετύχησι (Δ 116)· τύχῃ. παρατύχῃ 82 τετώμενοι· ὑστερούμενοι. ἐνδεῶς ἔχοντες ⟨τητ—⟩ 83 τευάζοντες· πλανώμενοι ⟨τευτ—⟩

τευθίδες (Ar. HA. V 6)· σηπίαι. θρίσ(σ)αι

τευθίς· πέμμα πλακουντῶδες (Iatrocles). καὶ εἶδος ἰχθύος θαλαττίου (Antiphan. fr. I 20 p. 126)

(τεύχονον Ath. III 114 D)

Τευκροί· οἱ Τρῶες: καὶ οἱ ποιηταί ⟨τεῦκροι⟩

τεῦκρον· ποιητήν

τευκτῆρος· ποιητοῦ

τευκτοῖς· κατασκευασθεῖσιν

τευκτόν· χειροποιητόν, κατασκευαστόν

τευμᾶται (Antimach. fr. 3, 2)· τεχνάζει. τιμᾶται ⟨461⟩

Τεύμης· ποταμὸς ⟨τόπος?⟩ Θηβῶν

Τευμησία· περὶ τῆς Τευμησίας ἀλώπεκος οἱ τὰ Θηβαϊκὰ γεγραφότες ἱκανὰ εἰρήκασιν

Τευμησσός· ὄρος Βοιωτίας

τεῦξαι (Eur. Rhes. 959)· ποιῆσαι, κατασκευάσαι [96. 97]

τεῦξις· κατασκευή, ποίησις

τευξομένη· ποιήσουσα

τευξόμεθα· τύχωμεν

τευτάζει (Pherecr. fr. LV)· σκευωρεῖ. ἡσυχάζει. διατρίβει. οἱ δὲ φροντίζει [702]

τευτάζοντες· πλανώμενοι

τευτασμός· στραγγεία [5]

τεύχεα· ὅπλα, οὐ μόνον τὰ πολεμικά, ἀλλὰ (καὶ) τῆς νεώς, καὶ τὰ σκεύη, καὶ τὰ χαλκευτικὰ ἐργαλεῖα (γ 432)·

ἦλθε δὲ χαλκεὺς
ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης [7—9]

τευχησταί (Call. Iov. 77)· ὁπλῖται

τεῦχος (Pherecr. p. 286)· βιβλίον. ὅπλον. ἄγγος, σκεῦος

τεύχοντες· κατασκευάζοντες

τεῦχρος (Cret.)· ἀδελφὸς νόθος

τεύχω· κατασκευάζω

τεύχωνται· σάττωνται. ὁπλίζωνται (Nic. Th. 198?)

τέφρα· σποδός

τεφρόν (Ar. HA. IX 45 Nic. Th. 173)· σποδόν, φαιόν, πολιόν [18. 19]

τεφρώσας (Lycoph. 227)· σποδώσας

τεχνάζω· τεχνάζομαι

τέχνη· ἐπιστήμη. ἢ δόλος. καὶ ἀτέχνως· ἀδόλως

τεχνήματα (Soph. Phil. 36 Eur. IT. 1355)· κατασκευάσματα [24]

τέχνης γὰρ οὐχ ἥμαρτες (Com. an. fr. CLXXVIII[b]) [26]

τέων δέ (Ω 387)· ποίων δέ [ad 27]

τεωρεῖς· δραπέται. κακοῦργοι, λῃσταί

τέωρος (Hipponact. fr. 15)· συκοφάντης. καὶ τὰ ὅμοια

τέως· ἕως (Ar. Pac. 32 Dem. 446, 3), μέχρι. ἢ πρὸς τὸ παρόν. ἢ ὅμως. ἢ τότε. ἢ ἐν τοιούτῳ (Ar. Pac. 687). τηνικαῦτα (Ω 658). ἢ ἀντὶ τοῦ πρότερον (Aristoph. p. 1159)

τῇ· ἄρθρον προτακτικὸν θηλυκόν (Α 54). καὶ ἀντὶ ὑποτακτικοῦ. [ἢ λάβε (Ξ 219).] ἢ σέ. ἢ ταύτῃ (ι 5). ἢ σή. χωρὶς τοῦ ῑ προστακτικὸν ἀνάλογον τῷ λάβε·

Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον (ι 347). λάβε

τῆ (Call. Ep. XXXIX p. 306)· δέξαι [33. 34]

τῇ ἄλλως· τῇ ματαίως (cf. τηυ—)

τήβεννος· εἶδος περιβολαίου παρὰ Ῥωμαίοις

τήβηθ· περίτιος μήν (cf. Esth. II 16)

τηγανίτης (Hipponact. 35, 2)· ἄρτος ἐπὶ τηγάνου γεγονώς, καὶ μετὰ τυροῦ ὀπτώμενος [39]

τηθαλλαδοῦς ἢ τηθαμμωδοῦς· ὁ γυναικοτραφής. ἄλλοι τὴν ὑπὸ τήθῃ γενόμενον καὶ τεθραμμένον. ἄλλοι τὴν μαμμόθρεπτον καὶ σπάταλον

τήθεα (Π 747)· ὄστρεα [42]

τήθη (Menand. p. 228)· ἡ τῆς μητρὸς καὶ πατρὸς (μήτηρ), ἡ καὶ μάμμη, καὶ τηθίς· ἡ τῶν γονέων ἀδελφή [44]

τηθύα· τενάγη, ἃ προχέουσιν οἱ ποταμοί. καὶ εἶδος ὀστρέων (Ar. HA. IV 4, 6 VIII 1)

COD. 86 Τεῦκροι 87 τεύκρον 98 cf. τύξιν 99 ποιήσασα 701 τευτάξει 4 στρατηγίαν 15 ὁπλίζονται 18 κυνία 28. 29 cf. τέναρος, λεωργός 31 σέ] ad τεί σή] τεή (Ξ 249) 38 ὀπτύμενος 40 τηθαλλαδούση, τηθαμμωδούση — ὑποτιθῆ 42 cf. ἤθεα διφῶν 43 τήθη τηθὴς ἡ — καὶ ἡ τῶν

HES. 96 τεῦξαν (Φ 538)· κατεσκεύασαν 97 τεῦξε (Σ 608)· κατεσκεύασε 702 τευτέξεται· τε[υ]χνάζει. τέμνεται (τευμᾶται?) 5 †τευτᾶτ(αι)· τεχνᾶται (702) 7 τεῦχε (Α 4)· κατεσκεύασε 8 τεύχῃ (Α 110)· ποιεῖ 9 τεύχη (Η 207)· ὅπλα 18 τέφρα· σποδός, κόνις 19 τέφρῃ (Σ 25) καὶ τεφρόν· ὁμοίως 24 τεχνήσομαι (Ψ 415)· ἐπινοήσω. τεχνάσομαι 26 τέῳ· τινί (Π 227). ἢ τοὺς σούς, δυϊκῶς (Ε 230) Ad 27 ἢ τῶν σῶν δέ 33 τῇ ἁδρότητι (II Cor. VIII 20)· τῇ ὑψηλότητι 34 τῇ ἀλέσθῃ (Ω 711)· τῇ ἀμάξῃ (cf. τειαλέσθην, τιαλέσθην) 39 τῇδε (Ν 121)· ὧδε, ἐνταῦθα 42 τήθεα (διφῶν Π 747)· τὰ ἄρρυγα, ἢ ὄστρεα ζητῶν 44 τηθηνόν· ἐράσμιον ⟨τιθ—⟩

Τηθύς· ἡ γῆ [47]
τηκεδανοῖο· τηκομένου, τήκοντος [49]
τηκεδών (Plat. Tim. 82 E)· φθίσις, τῆξις [51]
τηλαυγές (Ar. Av. 1711)· τηλέσκοπον. καθαρόν [53—56]
τηλεδαποί· οἱ πόρρωθεν καὶ ἀπὸ τοῦ ἄλλου δαπέδου. ξένος ἀλλοδαπής. καὶ τηλεδαπός (ο 224) ὅμοιον [58]
Τηλεβόαι (Hes. Scut. 19)· οἱ Τάφιοι [60. 61]
τηλέθροον· ὀξύφωνον, μεγαλόφωνον
τηλεκλειτοί (I 233 Z 111)· πόρρω ἔνδοξοι [64—66]
τηλεσκόπος (Ar. Nubb. 290)· πόρρω ὁρῶν
τηλεφανής (ω 83 Soph. Ph. 189)· μακρόθεν φαινομένη
τηλεφανές· φαινόμενον μακρόθεν
Τηλεφίδην (λ 518)· Τηλέφου υἱόν
τηλέφιλον (Theocr. III 29)· φυτόν τι. τινὲς δὲ ἀείζωον ἄγριον
τηλία (Ar. Plut. 1037)· σηλία, ἐν ᾗ διαμάττεται τὰ ἄλευρα. ἡ περιφέρεια κοσκίνου
τήλιδα· οὕτως ἐκάλουν τὴν συνηρμο(σ)μένην
τηλικαῦτα· τοιαῦτα [75]
τηλικώτατον· πρεσβύτατον [ad 76] [77. 78]
τηλουρόν (Aesch. Prom. 1. 807)· πόρρω ἀφωρισμένην. τινὲς μὲν ὡς πανοῦργον, τινὲς δὲ ὡς κηπουρὸν τῷ τόνῳ
τηλοῦρος· μακρόθεν ἀποθείς [81]
τηλύγετος (I 143)· ὁ τηλοῦ τῆς ἡλικίας τοῖς γονεῦσι γεγονώς, ἐπὶ γήρᾳ παῖς μονογενής
τηλυγέτων ἀποικιῶν· τῶν μακρὰν ἀπεχουσῶν
τηλωπόν· μακρόθεν φαινόμενον
τημελεία· θεραπεία. ἐπιμέλεια
τημελές· ἐπιμελές, σπουδαῖον
τημελητής· ἐπιμελητής
τημελῆσαι· θλῖψαι. φιλοκαλῆσαι. σπουδάσαι. καὶ τημελήσαντες καὶ τημελούμενοι ὁμοίως
τήμερον (Aristoph. p. 1068)· Ἀττικοὶ [ad 89] καὶ τήμερα λέγουσιν
τῇ 'μῇ· τῇ ἐμῇ ἕπεσθαι
τῆμος (Π 434)· τηνικαῦτα, τότε
τήν (κ 102)· ὁτὲ μὲν ἄρθρον προτακτικὸν θηλυκόν. [ad 92] καὶ ἀντὶ τοῦ ταύτην
τηνάλλως (Demosth. 34, 13)· τὴν μάτην [93b]
τήνεβλος (Ar. Eqq. 276)· ἐφύμνιον, ἀφ' οὗ ὁ νικῶν τήνεβλος
τήνεβλα (Archiloch. fr. 118)· τὰ ἐφύμνια ᾀδόμενα τοῖς νικῶσι
τὴν ἐπιδεξιάν· περιέφερον ἐν τοῖς συμποσίοις ἐπὶ δεξιὰ τὸ πάλαι κιθάραν, εἶτα μυρρίνην, πρὸς ἣν ᾖδον
τηνεσμός (Hippocr. 523, 17 Nic. Al. 382)· νόσημα περὶ τὰ ἔντερα [98]
†τηνήδε, ἐποίησε δέ σοι ⟨1643⟩
τὴν ἠϊόνα (Herod. VIII 96)· τὴν αἰγιαλόν
†τήνης· ἕως. Ταραντῖνοι
Τηνία· ἔχιδνα. ἄλλοι δὲ τὴν στηθοδέσμην (Boeot.)
τηνίκα δέ· τότε δέ
τηνικαῦτα· [ad 804] τότε
τὴν κύλικα· τὴν φιάλην, τὸ ποτήριον
τὴν παῖδα· τὴν παρθένον
τὴν προσήκουσαν· τὴν ὀφειλομένην
τὴν φειδώ· τὸ φείδεσθαι
τῆξις (Hippocr. 189 D)· φθίσις, νόσος. παρὰ τὸ τήκεσθαι [10. 11]
τῇ πρὸς ἀκτῖνα· τῇ ἀνατολῇ [13—15]

COD. 57 τηλεδάνοι — τηδέδαπος 59 Πάφιοι 62 τηλύθροον 71 ἀειζῶον 73 cf. τᾶλις 88 τημελίσαι [ἀλεῖψαι?] 95 τηνεβλατὰ 96 ἐπιδεξιᾶ τὸ ⟨99 τίνη δ' ἐπόησε Doric.⟩ ⟨801 τείνη· σέ, ὡς⟩ 3 τηνικάδε

HES. 47 τῆι ῥίνωι σχέτο (Π 248)· ἐν τῇ βύρσῃ ἐπεσχέθη, ὅ ἐστιν ἐν τῷ ὅπλῳ, ἡ ἐν τῇ βελέῃ 49 τήκει (Nahum I 6)· φθείρει. δαπανᾷ. λεπτύνει 51 τηκόμενος (ε 396)· φθειρόμενος. λεπτυνόμενος. δαπανώμενος 53 τῆλε (Θ 14)· μακράν. πόρρω 54 τηλαύγημα (Levit. XIII 23)· ἀρχὴ λέπρας ⟨cod. λαμπρᾶ⟩ 55 τηλαυγήσεως (Psalm. XVII 12)· λαμπρότητος 56 τηλαυγῶς (Marc. VIII 25)· λαμπρῶς 58 τῆλε δέ (X 291)· μακρὰν δέ 60 τηλεθάον (P 55)· θάλλον, ἀκμάζον, εὐανθές 61 τηλεθόωσαν (Ψ 142)· θάλλουσαν, θάλπουσαν 64 τηλεκλειτά (T 400)· ἔνδοξα, καὶ μέχρι πολλοῦ ἀκουόμενα 65 Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοὶ διαειπέμεν (δ 215)· πρός με καὶ Τηλεμάχῳ ἔσται ὁ λόγος 66 τηλέπυλον (κ 82)· μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων ἔχουσαν διεστώσας τὰς πύλας. ἐξ οὗ τὴν μεγάλην δηλοῖ, [ἢ στύλου πύλαι] 75 τηλίκος (α 297)· τηλικοῦτος. ἡ νήπιος Ad 76 πορρώτατον ⟨τηλότατον⟩ 77 τηλόθεν (A 270)· πόρρωθεν 78 τηλόθι (A 30)· ὁμοίως 81 τηλυγέτην (Γ 175)· μονογενῆ Ad 89 [τήμερος] Ad 92 τήν ποτε Φοίνικες (ο 418) 93b τήνδε (A 127)· ταύτην 98 τὴν εὐπερίστατον (Hebr. XII 1)· τὴν εὔκολον Ad 804 [πότε. ἢ] 10 τῇ ὀρέξει (Rom. I 27)· τῇ ἐπιθυμίᾳ 11 τήποδα· λέβητα. τρισκελῆ, χαλκίον 13 τηπεδέσε χρεώ (K 85)· τίς δέ σε χρεία καταλαβεῖν; ⟨939⟩ 14 τηρεῖ (I Ioann. V 18)· φυλάσσει, φρουρεῖ 15 Τήρια (B 829)· ὄρος Τρῳάδος

Τηρίας (Thuc. VI 50. 90)· *ποταμὸς Σικελίας* [17]

τῆς ἄλης· *τῆς πλάνης*

τῆς δεῦρο· *τοῦ παρόντος*

τῆσδε φύσεως· *ταύτης τῆς φύσεως* [21]

τῆς ὑπερῴας· *τοῦ οὐρανίσκου*

τήτει (cf. Eur. fr. 495)· *σπάνει*

τῆτες (Ar. Ach. 15 fr. p. 1002)· *ἐν τῷδε τῷ ἔτει. οἱ δὲ Δωριεῖς σᾶτές φασιν· ὅθεν σατανίους πυροὺς* [καὶ] *μὴ τελεσφοροῦντας, ἀλλὰ πρὸ ὥρας θεριζομένους*

τήτη· *ἀπορία, ἔνδεια, στέρησις*

τητωμένη· *στερομένη* [27. 28]

τητωμένου· *στερομένου*

τητώμενον· *στερισκόμενον*

Τηΰγετον (ζ 103)· *ὄρος*

τηϋσίην (γ 316 ο 13)· *ματαίαν*·

σὺ δὲ (τη)υσίην ὁδὸν ἔλθῃς

τινὲς ἀρχ(α)ίαν· ἄλλοι βλαβεράν, ἢ περιβόητον

τηΰσιον· *μάταιον*

†*τιάλλακτον*· *Σέλευκος παρὰ Ἐπαινέτῳ ἔμβαμμά τι* [35]

τιάρα (Xen. An. II 5, 23)· *ἡ λεγομένη κυρβασία. ταύτην δὲ οἱ Πέρσαι βασιλεῖς μόνοι ἐχρῶντο ὀρθήν· οἱ δὲ στρατηγοὶ ὑποκεκλιμένην. Ἡρόδοτος δὲ ἐν α′* (c. 132) *ἀρρενικῶς*

τιάρις· *λόφος τῆς περικεφαλαίας, περίθεμα κεφαλῆς, καμελαύκιον*

?*τιβάθων*· *τιμώμενος*

Τιάσσα· *κρήνη ἐν Λακεδαιμονίᾳ. τινὲς δὲ ποταμόν*

†*τίβδαινον*· *φίλον*

τιβδεῖ· *φοβεῖται*

τιβήν (Lycophr. 1204)· *λέβης, τρίπους*

τιγάς· *εἶδος ἀμπέλου*

τίγγα· *Διοκλῆς ἐν Μελίτταις* (fr. I). *Ἡρακλέων δὲ οὐ διελὼν τιγγάβαρυ τὸ κιννάβαρι[ν] λέγει*

τιγόνιον· *εἶδός τι Ἀριστοτέλει* (HA. V 30 IV 7)

Τίγρης (Herod. I 189)· *ποταμὸς Περσῶν. καὶ ὁ τοῦ ποταμοῦ ῥοῖζος. καὶ ζῷον* [ad 46] *τίγρις*

τί δαί· *τί γὰρ ἄλλο, ἢ τί γάρ; (ὧδε, ἐνταῦθα) Κρῆτες. Βοιωτοὶ* (Ar. Ach. 869) *δὲ ἐνθάδε. Ἀττικοὶ διὰ τί δή*

τί δή ποτε· *διὰ τί*

τί δῆτά σοι· *διὰ τί σοι*

†*τί δόστορε*· *τί ποιεῖτε; Ταραντῖνοι* [51]

τίεσκε μύθους (Trag. inc.)· *ἐτίμα λόγους* [53—57]

τιήρη(ς)· *τὸ ὀξύ ...... Πέρσαι*

†*τιητιβεῖν*· *τιμωρεῖσθαι*

τιθαί· *τιθασσαί. τέλειαι. ἐργάτιδες. πραεῖαι*

τιθαιβώσσειν· *βόσκειν. ἐργάζεσθαι. τρέφειν* †*ἐθήβειν. θησαυρίζειν. ἀγαπᾶν. θορυβεῖν. τιθέναι τὴν βόσιν, τουτέστι τὴν τροφήν* [62]

τιθαιβώσσουσι (Nic. Th. 199)· *τιθέασι. φυλάσσουσι* [64—70]

τιθήνας· *τροφούς, τιτ(θ)άς* [72]

τιθηνεῖ· *τρέφει*

τιθηνεύεται· *ὅμοιον*

τιθηνευόμενος· *τρεφόμενος. ἀσκῶν*

τιθηνός· *τροφός. μοσχοτρόφος. ἢ ὁ τὰ τι(τ)θευόμενα τημελῶν παιδία. οἱ δὲ τιθηνόν· τὸν ἐράσμιον* ⟨cf. *τηθ*—⟩ [77. 78]

τιθηνούμενος· *τρέφων* (Greg. Naz.?). *Τιθηνὸς γὰρ ἡ τροφός, καὶ τιτθοὶ οἱ μαστοί* [80. 81]

Τιθράσια (Ar. Ran. 480)· *χαλεπά, τραχέα*

COD. 23 *χήτει*? 24 *σατὲς* 26. 29 *στερρ*|; cf. *τατώμενα* 32 *συδευσίαν* — *ἀρχίαν* 34 *ἐν βάμματι* 36 *μόνη* 37 *περιθέμενα* 41 cf. *ψιβδεῖ* ⟨an *τί βδεῖ*?⟩ 42 *τίβηνος* 44 *ὅτι βαρὺ* 45 Imo *τιτιγόνιον*, coll. *ἠτιγόνιον* 47 Attici *τί δαί*; Cretenses *τεῖδε*, *τυῖδε* (cf. *οἶ τεῖδε*), Boeoti *τῖδε* ⟨50 *τί δ' ἱστορεῖς* (Soph. Tr. 429)· .... (*τί δρᾶτε*)· *τ. π. Τ.*?⟩ 60 *τίθαι* 61 *τιθεβώσσειν* 62. 63 *τιθεβόσσουσιν* — *τιθεβώσσουσα* 76 *τιθήνη*

HES. 17 *τῆσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλε* (ε 67)· *ταῖς ἐν θαλάσσῃ κορώναις. προσημαίνουσι δὲ αὗται τοὺς χειμῶνας* 21 *τῆς κουστωδίας*· *τοῦ συστήματος* 27 *τητθή*· *μάμμη. θεία* 28 *'τητῦμα*· *ἀληθῆ* 35 *τιαλέσθην* (Ω 711)· *τὴν ἅμαξαν* ⟨cf. *τεια*—*τηα*—⟩ Ad 46 [*παρὰ μὲν Ἰουδαίοις Φορά, παρὰ δὲ Ἕλλησι*] 51 *τίει* (Ι 238)· *τιμᾷ, σέβεται, αἰδεῖται* 53 *τιέσκετο* (Δ 46)· *ἐτιμᾶτο* 54 *τίεσκον* (χ 414)· *ἐτίμων* 55 *τίετο* (Ε 78)· *ἐτιμᾶτο* 56 *τίη* (Α 365)· *διὰ τί, ἱνατί* 57 *τιήνη*· *ἡ βασίλισσα* ⟨*τιτήνη*⟩ 62 *τιθαιβώσσουσιν* (ν 106)· *ἐναποτίθενται, ἀποθησαυρίζουσι τὴν τροφὴν αἱ μέλιτται, τὸν λεγόμενον μελίκηρον* 64 *τίθει* (e. c. ε 267)· *ἐνετίθει, ἐδίδου* 65 *τιθεῖον*· *μαστός* ⟨*τιτθίον* an Cretice *τιθθίον*?⟩ 66 *τίθεισθα* (ι 404)· *ποιεῖς* 67 *τιθέντες* (Ε 384)· *ποιοῦντες* 68 *τίθεντο* (Η 475)· *παρεσκευάζοντο* 69 *τίθεον* (Α 264)· *ἰσόθεον* 70 *τιθή*· *τροφός* ⟨*τιτθή*⟩ 72 *τιθασσεύει*· *ἡμεροῖ, πραΰνει* 77 *τιθήμενον* (Κ 34)· *παρατιθέμενον, ὅ ἐστι καθοπλιζόμενον* 78 *τιθηνόκομον γένος*· *τοὺς Αἰθίοπας, ἐπεὶ μέλανες καὶ κομῆται* (883) 80 *τίθησι* (Δ 392)· *τιθεῖ* (*ΠΟΕΙ*) 81 *τιθίασται* (*ΤΙΘΡΑCΙΑΙ*)· †*τιμᾶν*

Τιθωνόκομον· ἔθνος μέλαν μὲν τὸ ὅλον σῶμα, λευκὸν δὲ τὰς κόμας ⟨878⟩ [84—86]
τιλίαι· αἴγειροι [88]
τίλλει (Anacr. fr. XXXIV)· ἀνα(σ)πᾷ. μέμφεται. διαβάλλει. ἀποσκώπτει
τιλλομένη· λοιδορουμένη
τιλμός· παιδιά
τιλτόν (Plat. com. p. 685 Nicostr. p. 280)· εἶδος ταριχίου
τιμάδιον· μικρὰ τιμή
τί μαθών· τί βουλόμενος
τιμαλφεῖν (Aesch. Ag. 922)· τιμᾶν
τιμαλφής· ἔντιμος, τιμὴν ἀλφάνουσα, διὰ τιμῆς ἀγομένη· Ἴων (fr. 43) Φοίνικι δευτέρῳ. τινὲς μὲν τὴν †ἰώνιον, Αἰσχύλος δὲ ἐν Ἐπιγόνοις (fr. 55) ἐπὶ τοῦ ἐντίμου [97]
τιμαλφέστατα· τιμιώτατα, πολύτιμα. ἢ ὁσιώτατα [99]
†τιμᾶσι· τισίν
τιμά(σ)ω· τιμήσω
τιμή· δόξα. ποτὲ δὲ καὶ τιμωρία, ἢ ἀντέκτισις ἢ κυρία [903. 4]
τιμήεντος (ϑ 348)· ἐντίμου
τιμήορος (sch. Aesch. Suppl. 42)· τιμωρός. βοηθός
†τιμηρύειν· τιμιοπωλῶν
τιμῆς· τίσεως
τιμήσεως· ζημίας
τιμηταί· οἱ τιμώμενοι τὴν ἑκάστου οὐσίαν
τίμιος (κ 38)· ἔντιμος, ἔνδοξος [12. 13]
τιμοῦντας· τιμίους ὄντας
τιμοῦχος· ἔντιμος. ἀξιόλογος. καὶ ἄρχων, ἰσχυρότατος, μέγιστος
τιμῶμαι· καταδικάζω
τιμώμενος· εὐθυνόμενος. καὶ ἐπιτίμιον ὑπέχων. οἱ δὲ ἐπιτίμια πατρός

τιμωρεῖσθαι· κολάζεσθαι
τιμωρία· πρόστιμον, ἀνταπόδοσις. κόλασις. ἢ τιμὴ παρὰ Λυσίᾳ
τιμωροῦσι· καταπονοῦσιν. ἐκδικοῦσιν
τίν· σοί (Alcm. fr. 15 [29]). ἢ τινά ⟨τιν'⟩
τινακτοπήληξ· σεισολόφος
τινθαλέῳ (Ar. Vesp. 328? Nic. Al. 445)· πυρί. διαθέρμῳ
τινθαλέον· διάπυρον. †διάφορον. †διεφθαρμένον. διαφανές [25. 26]
τινύμενον· ἀπαιτούμενον. ἀποδιδόμενον
τίνυνται (Τ 260)· τιμωροῦνται
τινύων· ἀποδιδῶν
†τιντόν· ἑφθόν ⟨τινθόν?⟩
τῖξον· δεῖξον [32]
τίοιτο· τιμηθείη
†τίον· μέσον ἡμέρας ἐτίμουν
[Ad 35] τὰ ἀπρεπῆ
τί ὀνήσω· τί ὠφελήσω
τίπτε· τί δήποτε. ἢ κατὰ συγκοπὴν τί ποτε. ἢ διὰ τί, ἢ ἱνατί (Δ 202) [39. 40]
τί πράττεις· τί ποιεῖς [42]
τί ῥέζεις (Eur. Alc. 262)· τί πράττεις [44]
τίριος· θέρους. Κρῆτες [46]
Τιρύνθιον Ἄργος· τὰς Μυκήνας
Τιρύνθιον πλίνθε(υ)μα (Trag. inc. fr. 202)· ἀντὶ τοῦ τεῖχος. ὑπὸ Κυκλώπων δὲ κατεσκεύαστο [49—51]
τῖσαι (Aesch. Ag. 1430)· ἀποδοῦναι [53. 54]
τίσι· ποίοις [56]
τίσις· ἀντέκτισις (α 40). †ἀτιμία. ποινή, τιμωρία [58]
†τίσις (Cret.)· τί ποτε ⟨cf. τοῖν⟩ [60]
τίσομαι· τιμωρήσομαι (Eur. Med. 1316?) [62. 63]

COD. 91 τίλμος 92 τίλτον 93 τιμαδία 97 τιμαίωνα 99 cf. Ἀριστόδημος 7 τιμηοπωλῶν 22 |λιξ 24 τινολλεον 27—29 τινυ| 31 τίξον (34 ΤΙΟΝ· σόν (Boeoti)· ἢ γέρασι ἐτίμων (Θ 161 Callim. fr. XLI)?) 45 θέρου.κρῆται 48 τοῦτο (cf. Κυκλώπων ἔδος) 55 τίσοι (forte τίοισι?)

HES. 84 τί ἱκανόν (Iob. XXI 15)· τί ὄφελος 85 τί κεν· τί ἄν 86 τίκτειν· καὶ ἐπὶ ἀρρένων (Φ 118)· τίκτεν ἀνὴρ ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσι 88 τιλλά ⟨πτι—⟩· πτερά 97 τιμαί· ὠναί. τιμήματα 99 Τιμάναξ ⟨Τιμησιάναξ⟩· ὁ πρωκτός. ὁ δὲ αὐτὸς ὁ (leg. καὶ) Θεόδωρος 903 τί μέλλει(ς Eur. Hec. 726 Alc. 254)· τί βραδύνεις 4 τιμηδές· εὐλαβές (Theocr. XXV 79?) 12 τιμηουλκῶν (Prov. XI 26)· τιμὴν αἰτῶν, ἢ ἕλκων τὴν τιμήν 13 τιμουλκῶν (Prov. XXI 26)· αἰτῶν, καὶ ἀπαιτῶν 25 τιννεῖν (Σ 407)· ἀποδοῦναι 26 τινυβειομαι (Χ 431)· τί δὴ μέλω βίου, ὅ ἐστι ζῆν 32 τιοίμην (Θ 540)· τίμιος εἴην Ad 35 τίον ἑτέρων (Σ 81) 39 τίπτε δέ σε χρεώ(ν Κ 85)· τίς δέ σε χρεία καταλαμβάνει ⟨813⟩ 40 τίπτε με (Λ 605)· διὰ τί με 42 τίρεα (Σ 485)· ἄστρα 44 τίρεται ⟨τει—⟩· καταμολύνεται. καταπονεῖται 46 Τίρυνθα (Β 559)· πόλις ἐν Ἄργει 49 τισάμενον (Ε 391)· καταπονούμενον 50 τίσασθαι (Β 356 al.)· τιμωρίας λαβεῖν 51 τίσατο (ι 479)· ἐτιμωρήσατο 53 τίς γάρ (Α 8 cf. 962 non Soph. OT. 1189)· τίς δή 54 τίς δ' αὖ τοι (Α 450)· τί(ς) δέ σοι 56 τίσοιεν (Α 42)· τιμωρίαν δοῖεν 58 τίς κεν· τίς ἄν 60 τίσον (Α 508)· τίμησον 62 τίς γάρ (Α 8)· τίς δή 63 τίσουσι (μ 382)· τιμωρήσονται

τίς τρόπος (Melagenis fr. II p. 754)· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλλοκότων [65]

τίται· εὔποροι. ἢ κατήγοροι τῶν ἀρχόντων [67. 68]

τιταίνειν· σπεύδειν. τείνειν. κραδαίνειν. ἕλκειν. τίσιν λαμβάνειν (Hesiod. Th. 209 sch.). τιμωρεῖν

τιταινομένω (β 149)· ἐκτετακότε

τιτάν· παιδεραστής [ad 71]

Τιτανίδα· τὴν Εὔβοιαν, παρόσον Βριάρεω[ς] θυγάτηρ ἦν. ἔνιοι δὲ τὴν Ἀσωποῦ φασι

Τιτᾶνες· τιμωροί, ἀπὸ τοῦ τιταίνειν. ἄλλοι δὲ οἱ μὴ ἔχοντες ἀποτῖσαι ἀτιτᾶνες ὠνομάζοντο, οἱ δὲ ἔχοντες τιτᾶνες

Τιτανὶς γῆ· ἤτοι πᾶσα ἡ γῆ, (ἢ) ἡ (Ἀττικὴ) ἀπὸ τῶν κατασχόντων

τίτανος· [ad 75] καὶ κονία, ἄσβεστος. οἱ δέ τι γύψου χρῖσμα

..τιτανωμένας· γεγυψωμένας

τιτανωτὴ χρόα· γυψωτή, ἡ λευκόχροος [78]

τίταξ· ἔντιμος. ἢ δυνάστης. οἱ δὲ βασιλεύς [80—82]

τιτῆναι· βασιλίδες .... ἢ Ἕκτορος Λύτροις (p. 68 Nck.)

τίτθαι· τροφοί

τίτθεν (Cret.)· τίκτειν

τιτθίον (Ar. Ran. 412)· τιτθός. μαστός [87. 88]

(τί) τίρ· (τί) τίς. Λάκωνες

τίτλος· πτυχίον ἐπίγραμμα ἔχον

Τίτορμος (Herod. VI 127)· οὗτος Αἰτωλὸς ἀνὴρ διαβεβοημένος ἐπὶ ἀνδρείᾳ καὶ μεγέθει

τιτρᾶται· τρυπᾶται. διανοίγεται

τιτυβίζει (Ar. Av. 236)· ὡς χελιδὼν φωνεῖ

τιτύπαι· αἱ ἐμπύλαι (q. v.)· αἱ πλάναι

δ

τιτύρας· ὄρνις ποιός. ἢ τιτυρό

τίτυρος· σάτυρος (Dor.). κάλαμος. ἢ ὄρνις (Theophr. Char. 6, 2)

τιτύρινος· μόναυλος (Amerias). ἢ αὐλὸς καλάμινος (Italiotae, Dores)

τιτύσκετο (Ν 23)· ἡτοιμάζετο, παρεσκευάζετο. κατεστοχάζετο [99. 1000]

τιτώ· ἠώς (Callim. fr. CCV 1). ἢ αὔριον

τί ὑμῖν διαφέρει (Demosth. 43)· τί ὑμῖν μέλει

τίφαι (Theophr.)· αἱ ὀλύραι. καὶ τίφη [ad 3]

τιφαίας· τὰς τῶν θηρῶν καταδύσεις

τίφια ὄρνεα· τὰ ἐν τοῖς ἕλεσι γινόμενα

τῖφος (Theocr. XXV 15)· ἕλος

Τῖφυς· ὁ ἐφιάλτης, † νέαλυς. καὶ ὁ τῆς Ἀργοῦς κυβερνήτης

τί φῶ (Trag.)· τί εἴπω [9]

τίω· σοῦ (Rhintho). ἢ τιμῶ (Δ 257). ἢ τύχω ⟨ad εἴω⟩. (ἢ τινί Sapph. fr. 55)

τλᾶθι (Pind. Pyth. IV 276)· ὑπόμεινον

τλαιπαθές· ταλαίπωρε ⟨τλαπ—⟩

τλάς· ὑπομείνας. ἢ ποιήσας

τλασίφρονα· ὑπομονητικόν

τλήθα· ὡραία. Κυρηναῖοι

τλήθυμος· ἰσχυροκάρδιος [17. 18]

τλημόνως (Eur. Tro. 40)· ἐλεεινῶς

τλῆναι (Apoll. lex.)· ὑπομεῖναι. τολμῆσαι. παθεῖν

τληπάθειαι· ὑπομοναί, ταλαιπωρίαι

τληπαθής· ὑπομονητικός

τλῆσις· τόλμα. θράσος

τλησίπονος· τολμηρός, καρτερικός [25. 26]

τλητῶν· ὑπομονητικῶν

τμάγεν (Π 374)· διεχωρίσθησαν, διέστησαν, ἐτμήθησαν, ἐσχίσθησαν

Τμάριον· ὄρος Ἀρκαδίας

Τμάριος· Ζεὺς ἐν Δωδώνῃ

τμήγας· γατόμος. ἀροτήρ

τμῆγος· [ἀρότης.] βούτμημα

τμήδην (Η 262)· τμητικῶς, τομῶς. ταχέως. ἀποκεχ(ω)ρισμένως. βέλτιον δέ, ὅσον ἐπιτεμεῖν, καὶ οὐκ εἰς βάθος τρῶσαι·

τμήδην αὐχέν' ἐπῆλθεν

τμηθεῖσα (Eur. Med. 3 fr. 475)· κοπεῖσα

λδ

COD. 66 cf. ἀτίτην 70 |νφ |ότι 75 ἐπιγύψου 83 βασι 87 τιτθή post τιτθίον, ἡ τροφός post μαστός 91 Τιτόλμος 97 |ρῆνος 1001 τίτῳ, πῶς Post 1] ἢ τινί 3 τιφή ⟨4 τίφεα?⟩ ⟨15 מליחא⟩ 33 αὐχένες

HES. 65 τίσω (Ι 142)· ἀποδώσω. τιμήσω 67 τιταινόμενος (Χ 23 Ψ 518 λ 598)· τρέχων. ἕλκων. τ(ε)ινόμενος 68 τίταιτνον (Ν 704)· ἕλκουσι. τείνουσι Ad 71 καὶ τὸ τοῦ ἀντιχρίστου ὄνομα ⟨τειτάν⟩ Ad 75 [ὄρος Θεσσαλίας (Β 735)] 78 Τιταρήσιος (Β 751)· ποταμὸς Ἠπείρου 80 τιτᾶσθαι· στερήσασθαι ⟨τη—⟩ 81 τιτένων (Β 390)· τείνων. πέμπων. ἕλκων 82 Τιτῆνες (Ξ 279)· Οὐρανοῦ παῖδες 87 τιτθή· ἡ τροφός 88 τιτίει (Ι 238)· τιμᾷ 99 τιτυσκόμενοι (Γ 80)· εὐστοχοῦντες, στοχαζόμενοι 1000 τιτυσκόμενος· τὰ αὐτά Ad 3 ἐν τοῖς ἕλεσι 9 τιχίζομαι· σκέπομαι 17 τλήμων (Ε 231)· ὑπομονητικός 18 τλημαθεῖν ⟨τληπ—⟩· ταλαιπωρεῖν, πονεῖν 25 τλῆτε (Β 299)· ὑπομείνατε 26 τλητικῶς (Philo VM. I 36 p. 112)· ὑπομονητικῶς

τμηθῆναι·
τμῆξαι (Nic. Alex. 301)· τεμεῖν. (δια)λαβεῖν
τμήξας (Nic. Th. 886)· τὰ αὐτά
†τμητός· τμῆμα
Τμῶλος (Β 866)· ὄρος. καὶ ποταμός
τό (Ι 575)· τὸ ἄρθρον οὐδέτερον προτακτικόν
τὸ μὲν ἥμισυ οἰνοπέδοιο
καὶ ἀντὶ τοῦ τοῦτο (Α 234)·
(τὸ) μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσει
τοάκης· χιτὼν σχιστός
τόβλικος· κρουματίου μίμησις
τόγε ἧκον· ὅσον δυνατόν
†τογέρα· μοιχός. λαλαχός
τὸ δ' αὐτό· τὸ αὐτό δέ. ὁμοίως δέ
τὸ δεῖν· τὸ δέον
τὸ δήϊον· τὸ πολέμιον [48]
τὸ ἐνσώματον· τὸ μετὰ σώματος
τὸ ἠλύσιον· ὁ παράδεισος
τὸ ἤνυστρον· μέρος τῆς κοιλίας τῶν μηρυκωμένων [52]
τοί· οἵ. οὗτοι. καὶ σύνδεσμος παραπληρωματικός [ad 53] [54. 55]
τοιγαροῦν (Soph. Ai. 490)· ὅθεν δή. ἢ οὐκοῦν
τοιγάρτοι (Aesch. Suppl. 655)· καὶ γάρ. τοιγάρτοι
τοίδε γε· ἐκεῖνοι δέ, ἢ οὗτοί γε
τοιθορύκτρια· ἡ τοὺς σεισμοὺς ποιοῦσα ⟨τονθ—⟩
τοιθορύσσειν· σείειν ⟨τονθ—⟩
τὸ ἱερόν· τὸ θεῖον [62]
τοῖν· τί ποτε. Κρῆτες ⟨959⟩ [64]
τοίνυν· διὰ τοῦτο
!τοινισταφράσαι· ἀγγεῖλαι. εἰπεῖν [67. 68]
τοῖον· τοιοῦτον. ὄντως ἀγαθόν (Aesch. Sept. 580). τοῦτον. τάσσεται καὶ ἐπὶ θαυμασμοῦ [70]
τοίοις δέ (Eur. Med. 784)· τοιούτοις δέ [72—75]
τοῖς τῇδε· τοῖς ἐνθάδε
τοῖς τυχοῦσι· τοῖς ἐντυγχάνουσι
.τοιχοδιφήτωρ· τοιχωρύχος [79]
τοιχωρύχος (Plat. Civ. 344 B)· λῃστής, κλέπτης
τοίως (Theocr. XXIV 71)· ἰσχυρῶς. καλῶς. [ἀκριβῶς
(τόκα· τότε)
τοκάδερ (Lacon.)· ἔγχυοι [83]
τὸ κατὰ γᾶς ξίφος· θηρίδιον σκολοπένδρᾳ ὅμοιον
τοκέες· πατέρες, γονεῖς [86—89]
τὸ κῦρος· ἡ ἐξουσία, ἡ δεσποτεία [91]
τὸ λαιόν (Eur. fr. 534)· τὸ ἀριστερόν [93]
τολμήσω· καρτερήσω
τολμητίας· προπετής, αὐθάδης, ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἐπιχειρῶν
τόλυξ· αἰδοῖον
?τὸ λοβόν· τὴν ἀρχὴν τοῦ ὠτός (Aesch. Eum. 158?)
τολύπαι· τὸ κατασκευαστὸν ἔριον
τολυπεύειν (Ξ 86 Ar. Lys. 586)· ταλαιπωρεῖν. μοχθεῖν. στρέφειν. μηχανᾶσθαι. ἐργάζεσθαι
τολύπευμα (Eur. Rh. 744)· τὸ κατασκευαστὸν ἔριον
τολυπεύσας· κατεργασάμενος
τολύπευσεν (Ω 7)· ἐξειργάσατο
τολυπευτικώτατος· ἐργαστικώτατος. ἐπιτελεστικώτατος
τολύπη· τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, ἃ καὶ βήρηκας καλοῦσιν. καὶ ἀγαθίδιον στήμονος, ἢ ῥοδάνης
Τόμαρος· τὸ ἐν Δωδώνῃ ὄρος. καὶ προφήτης. καὶ ἱερεύς. καὶ θύτης. καὶ μάντις
τὸ μέταζε (Hesiod. Opp. 396)· τηνικάδε ⟨96⟩ [1107]

COD. 40 τὸ το̄ — ἢ γὰρ τὸ μὲν ἥμυσὶ οἰνοπεδίον — φύλατε 51 μηρυκο| 53 τοῖσι, οὗτοι 82 ἔγχυος 83 τόκαι· διόκαι 1101 τοπολ| 4 βήρικας 6 τομεταξὺ (cf.
πτ
τὰ μέταζε) 7 ἄσι

HES. 48 τόδ' ἱκάνεις (Ξ 298)· ἔνθαδε ἥκεις 52 τόθεε (III Regg. XIV 28)· παραστάς (אחׄ) Ad 53 καὶ ἀντὶ τούτοις 54 τοῖα (Ψ 67)· τοιαύτας, τοιάςδε 55 τοιγάρ (Α 76)· τοιγαροῦν. σύνδεσμος 62 τοί κεν (Β 346)· οἵτινες ἄν 64 τοΐιν (Ν 66)· ἐκείνου 67 τοὖο· τοῦτο. ἢ αὐτοῦ 68 τοῖοι· τοιοῦτοι· ἀγαθοί 70 τοῖος· τοιοῦτος 72 τοίους (Α 262)· τοιούτους 73 τοί ῥά· οἵτινες δή 74 τοῖς· τούτοις 75 τοῖσι· τοῖς σοῖς ⟨ad τεοῖσι⟩. ἢ ἐν ἑαυτοῖς. ἢ ἐν τούτοις 79 τοῖχος (μ 420)· τοῦ πλοίου ἡ πλευρά 83 τὸ καί (Γ 176)· διὸ καί 86 τοκεῦσι (Δ 477)· γονεῦσιν. ἐγγόνοις 87 τοκέων (Ο 660)· γονέων 88 τόκος (ο 175)· γένεσις 89 τὸ κρήγυον (Α 106)· τὸ ἀληθές 91 τόλα ⟨τόκα⟩· τότε 93 τολέσπευσεν (Ω 7)· εἰργάσατο 1107 τὸ μελάνδρυος (ξ 12)· τὸ μέσον τοῦ ξύλου· διὰ τὸ εἶναι εὔτονον τοῦτο τὸ μέρος. ἄλλοι δὲ διαστείλαντες τὸ μελάνδρυος εἰς ἡ (l. δύο) μέρη λόγου ἀποδεδώκασι τὸ μέσον τῆς δρυὸς μέρος μέλαν εἶναι καὶ ἄσηπτον διαμένειν

τομεύουσι· τέμνουσι

τομεύς (Trag. inc. 340)· τμήτης, ἤγουν ὁ τέμνων

τομή· ἡ ῥίζα, ὅθεν ἐτμήθη (Δ 234?). καὶ ἡ πληγὴ τοῦ ξίφους

τομία (Ar. Lys. 386 Dem. 642, 18)· τὰ ἀποτμήματα, καὶ ἀκρωτηριάσματα τοῦ νεκροῦ. οἱ δὲ τὰ ἱερά, ἃ σφάζοντες ὀμνύουσιν [12]

τόμος· χάρτης. ἢ ὁ τέμνων (τομός)

τόμουροι· προφῆται. ἱερεῖς. οἰωνοσκόποι. διάκονοι [15]

τόν (ψ 116 Α 36)· ἄρθρον ἀρσενικὸν προτακτικὸν πτώσεως αἰτιατικῆς. ἡ τοῦτον. ἢ ὅντινα

τοναία (Alex. com. III p. 460)· φωνῆς τάσις

τὸν ἀφ' ἱερᾶς (Menand. p. 147)· γραμμή τις ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν πεσσῶν, ἱερὰ καλουμένη [19]

τὸν εὐθυτενῆ· τὸν ὀρθόν

τονθορύζει· ἀτάκτως λαλεῖ. γογγύζει. ψιθυρίζει. καὶ τονθρύζει τὰ αὐτά

τονθρύς· φωνή

τόνθων· παρὰ Κορίννῃ (fr. 39) ἐπὶ νωτιαίου κρέως τὸ ὄνομα

τόνος· ἔντασις, ἰσχύς, ῥώμη, δύναμις

τόνους (Philippid. IV p. 470)· τὰς κειρίας ἀπὸ τοῦ τετάσθαι [26]

τὸν οὐδόν· τὸν βατῆρα ὁδοποιόν [28]

τὸν σόν· τὸν ἴδιον (Soph. Ant. 45) [ad 29]

[30]

τόνῳ· λίαν [ad 31]

τοξεύομαι· ἀποστεροῦμαι (χρημάτων)

τοξεύοντο· τόξα ἔτεινον

Τοξίου βουνός· τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐν Σικυῶνι. βέλτιον δὲ ἀκούειν τὴν ἐν Δελφοῖς Νάπην λεγομένην· ἐκεῖ γὰρ καὶ ὁ δράκων κατετοξεύθη. καὶ ὁ ὀμφαλὸς τῆς γῆς τάφος ἐστὶ τοῦ Πύθωνος

τόξον (Δ 105)· κυρίως αὐτὸ τόξον. δηλοῖ δὲ καὶ τὴν τοξικὴν ἐμπειρίαν (Herod. I 73), καὶ αὐτὰ τὰ βέλη (Plat. Legg. VII 815 A)

τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς (Ar. Lys. 8)· συστρέφειν αὐτάς

τοξόται (Ar. Ach. 54)· οἱ δημόσιοι ὑπηρέται

τοξότα λωβητήρ (Λ 385)· διὰ τόξων λωβώμενε, καὶ βλάπτων· ἀφ' οὗ τὸν δειλὸν λέγει

τοξότης (Soph. Ai. 1120)· πολεμιστής [40]

τό οἱ (Callim. Del. 31)· ὅπερ αὐτῷ

τὸ ὄντως· τὸ ἀληθῶς [43]

τὸ ὅσον ἐπ' ἐμοί· τὸ κατὰ δύναμιν

τοπάζει· εἰκάζει. ἱδρύει. ὑποπτεύει. στοχάζεται [ad 45]

τὸ παράπαν (Pherecrat. p. 311)· παντελῶς [47]

τὸ παρὸν εὖ τίθεσο· παροιμία, ἧς καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ (p. 340 E) μνημονεύει

τοπάσαι (Plat. Legg. p. 691 D)· ὑπονοῆσαι. ὑπολαβεῖν

τοπαστέον· ὑποληπτέον. ὑπονοητέον

τὸ περιόν· πλῆθος

τοπήϊα (Callim. Del. 315)· ὅπλα νεώς, σχοινία, τοπεῖα, κάλοι (Laced.)

τὸ πρὸς ἀκτῖνα· τὸ πρὸς ἀνατολήν

τὸ προμηθέ[υ]ς· τὸ προνοητικόν

τὸ προσεχές· τὸ ἐγγύς

τὸ πρῶτον· τὸ πρεσβύτατον [57]

τό ῥα· ὅπερ δή (1180)

τόρβηλος· μεμψίμοιρος

Τόργιον· ὄρος ἐν Σικελίᾳ, ὅπου νεοττεύουσιν οἱ γῦπες. ἀφ' οὗ καὶ αὐτοὶ τόργοι

τόργος (Call. fr. CCIV)· εἶδος γυπὸς αἱματορρόφου. ἔστι δὲ καὶ ὁ γὺψ παρὰ Σικελιώταις (et Cypriis)

τορεῖν· τορῆσαι, τρῆσαι, τεμεῖν

τορέλλη· ἐπιφώνημα θρηνητικὸν σὺν αὐλῷ Θρᾳκικόν

†τορκιμόν· τὸ βαρὺ καὶ μισητόν

τόρμη· εὐθὺς δρόμος κατὰ τέχνην. καὶ στροφή. καὶ σύμπας (δρόμος)

τορμίς· ἡ δέσποινα

τόρμος· ἡ πλήμνη τοῦ τροχοῦ, εἰς ἣν ὁ ἄξων (ἐνήρμοσται)

τορνεύει (Ar. Thesm. 54)· γλύφει

τορνευταί· γλύπται

τόρνος (Eur. Bacch. 1067)· ἐργαλεῖον τεκτο-

COD. 11 σφάζονται (cf. μασχαλίσματα et ἔντομα) 18 τις τῇ παιδίᾳ 21 τονθρίζει τὰ αὐτά 23 νοτιβίου 29 τερτρέμονα 34 τοξιούβονος 41 cf. τώ οἱ 48 παροῦν εὐτίθεσο 50 ὑπομονητέον 63 τορελλῆ (cf. σορέλλη) 65 cf. ἐκ τορμῶν

HES. 12 τό μοι· τοῦτό μοι 15 τομώτερος (Hebr. IV 12)· ὀξύτερος, δυνάμενος τέμνειν 19 τόν δ' ἄρ· πρὸς τοῦτον δέ 26 τὸν ὀπισθότατον (Θ 342)· τὸν ὀπίσω, τὸν τελευταῖον, τὸν ἔσχατον 28 τόν ῥα (Β 21)· τὸν δή Ad 29 τέρμονα, τὸ τέλος (Σ 544) 30 τό νυ γὰρ κατεάξαμεν (Ν 257)· τοῦτο γὰρ τὸ δόρυ κατεάξαμεν Ad 31 [τέρατι 40 τόξου πῆχυ (Λ 375)· τὸ ὅλον τόξον, κατὰ ἀντεπέκτασιν τῆς νευρᾶς 43 τόσσα μέμηλε (Β 25)· τοσαῦτα φροντίζει Ad 45 [ἢ τοθάζει] 47 τὸ πάροιθεν· τὸ πρὸ τούτου 57 τοπυργίαις· ἐμπυρισμοῖς (—το πυρκαϊαῖς)

νικόν, ᾧ τὰ στρογγύλα σχήματα περιγράφεται
τορνῶσαι· περιγράψαι. κυκλῶσαι [71b]
τορνώσας· τῷ κύκλῳ (περιγράψας)
?τορνοῦμαι δὲ πρὸς μέτρον (Trag.?)· ἀντὶ τοῦ περιγράφομαι
τὸ ῥόθιον· τὸ κῦμα
τόρον· λιθ(οκοπ)ικὸν σκεῦος. ἢ μεγαλόφωνον (τορόν)
τορόνος· τόρνος. Ταραντῖνοι
τόρος (Philyll. fr. I p. 863)· ἐργαλεῖον φρεωρυχικόν. καὶ εἰς ὃ ὁ στελεὸς ἐμβάλλεται
†τορόν τι, ὀξεῖα (τοροτίξ Ar. Av. 260) [79]
τόρρα· ὅπερ δή (1168) [81]
†τορτυρόμενον· νιφόμενον
τορύνη· σιτῶδές τι (πο—)
τόσα καὶ τόσα (Dem. 1307, 19 Plat. Phaedr. 271 D)· ἢ τοσαῦτα
τὸ σέλας· ἡ ἔκλαμψις [86]
τὸ σκάφος (Dem. 128, 21)· τὸ πλοῖον
τόσσον (Hom.)· τοσοῦτον, τηλικοῦτον. λέγεται καὶ ἐπὶ θαυμασμοῦ [89]
τοσοῦτον· ὅλον τοῦτο
τὸ σταῖς (Eupol. fr. XL)· τὸ ἄλευρον
τόσῳ μᾶλλον· ὅσῳ πλέον
τὸ τάχος· συντόμως [94]
τὸ τεῦχος· τὸ σκεῦος
τὸ τηνικαῦτα· τὸ τότε
τὸ τί· διατί
τοῦ (Apoll. lex.)· ἄρθρον προτακτικόν [99]
τοῦμα (Lacon.)· στόμα
τοὐμοῦ· τοῦ ἐμοῦ
τοὐμφανές· φανερόν [1203]
τοὔμπαλιν (Eur. Hec. 783)· τὸ ἐναντίον, ἀνάπαλιν, ἔπειτα πάλιν [5]
τούνη· σύ. Λάκωνες
τοῦ παντὸς ἀξιόλογον· τοῦ παντὸς κύριον
τοὔργον (Eur. Hec. 1112)· τὸ ἔργον, κατὰ συναίρεσιν τῶν φωνηέντων
τοὐρθόν (Eur. fr. 205)· τὸ ὀρθόν
τούς (E 423 A 191)· ἄρθρον προτακτικόν. καὶ ἀντὶ τοῦ οὖς· καὶ ἀντὶ τοῦ τούτους
†τουσοίρ· φύσκη πλήρης κριμνῶν, στέατος, αἵματος
τοὺς ἐμβόλους (Herod. I 166)· τὰ ἔμβολα τῶν νεῶν. καὶ ἐπὶ τῶν θηλειῶν
τοὺς ἐν τέλεϊ (Herod. III 18)· τοὺς ἐν τιμῇ καὶ ἀρχῇ
τοὔσχατον· τὸ ἔσχατον, καὶ μέγιστον
τουτάκις (Dor.)· τοσαυτάκις, ὅπερ ἐστὶν ....
τουτί (Eur. Cycl. 169)· τοῦτο
τοῦτις· ὁ κόσσυφος
τοῦτο μέν· ποτὲ μέν
τοῦτο Πύθιον· τοῦτο πρῶτον καὶ ἔσχατον
τουτῶ (Theocr. I 45)· ἐντεῦθεν. Λάκωνες
τοῦφος (τόφος Aeol.)· τάφος
τόφρα (Apoll. lex.)· ἐν τοσούτῳ. ἕως τούτου τοῦ χρόνου. καὶ ἔστιν ἀνταποδοτικὸν τοῦ ὄφρα ἢ ἄχρι, ἢ ἕως. ἢ ἵνα (schol. Ap. Rhod. 3, 807) [23]
τραγαλέον· διερρωγότα
τραγᾶν· οὕτω τὸ ἀκαρπεῖν τινες τῶν γεωργικῶν· οἱ δὲ †μενῶν (ἀμπέλων?) νόσον. καὶ τῆς φωνῆς τὸ πάθος
τράγαις· (τραγᾷς), Αἰολεῖς
Τραγασαῖοι ἅλες· οἱ ἀπὸ Λεκτοῦ οὕτω λέγονται ἀπὸ λίμνης, ἣ καλεῖται Τραγ(άσ)η
τραγεῖον· πόας εἶδος
†τράγη· πεπληγμένη. πεπηγυῖα
τραγηφόροι· αἱ κόραι Διονύσῳ ὀργιάζουσαι τραγῆν περιήπτοντο
τραγίζειν (Hippocr. 1175 F)· τὸ τραγᾶν τῇ φωνῇ τοὺς ἀκμάζοντας τῶν παίδων
τραγικῆς· (τραγῳδεῖν εἰδυίας) τραγῳδῶν ᾄσματα
τραγικὸν πάθος· μεστὸν συμφορᾶς
τραγικὸς πίθηκος (Dem. 307, 25)· παροιμία ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν σεμνυνομένων
τραγιστάς· τοὺς τὰ ἱερεῖα κλέπτοντας
τραγοπώγων· πόας εἶδος
τράγους· σατύρους, διὰ τὸ τράγων ὦτα ἔχειν

COD. 72 post κύκλῳ] περιέγραψεν 73 |ῶμαι 1200 τοῦμα 6 τουνή 9 τοῦθρον τὸν ὄρθρον 11 κρημνῶν 20 τοῦτο 21 cf. στοῦπος 22 τούτου καὶ ἀνταποδοτικὸν τοῦ χρόνου. ἢ (24 Γραγ—?) Post 26 οὕτω — Τράγη 27 Τραγάσαι, οἱ — Λέσβου (29 τραφερὴ γῆ· πεπηγυῖα Cyr. Voss.) 31 παιδίων 33 ἀξίας

HES. 71b (τορνώσαντο Ψ 255·) περιέγραψεν 79 τορόῳ· ἐργαλείῳ. ὀξεῖ, ἀκριβεῖ, τρανῷ, ἰσχυρῷ, μεγάλῳ (τόρῳ — τορῷ) 81 τόρτυρα· τῶν κεραμίων προμήκης πυθμήν (γοργύρα) 86 τὸ σίνεσθαι· τὸ βλάπτεσθαι (cf. ἐπὶ τὸ —) 89 τὸ σὸν μένος (Z 407)· τὴν σὴν ὀργήν 94 τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών (Δ 182)· εὐρὺ καὶ μέγα μοι χάσμα γῆς γένοιτο, ἵνα με δέξηται· ὅπερ ἐστὶν ἀποθάνοιμι 99 τοῦ δὴ πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται (Δ 77)· τοῦ καλουμένου κομήτου ἀστέρος 1203 τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο (ξ 162)· τὴν τριακάδα λέγει. τὸν μῆνα ἔχειν φησὶ ἡμέρας εἰκοσιεννέα, ὥστε τὴν τριακάδα μέρος ἔχειν καὶ τοῦ παρῳχηκότος καὶ τοῦ ἐπιόντος μηνός 5 τοὔνεκα· τούτου χάριν, τούτου ἕνεκεν 23 τόφρα δέ (Λ 609)· τηνικαῦτα δέ

τραγῳδεῖν· χορεύειν

τραγῳδία· χορεία: κωμῳδία ⟨τρυγ—⟩

τραγῳδός (Ar. Vesp. 1489)· χορευτής: κωμῳδός ⟨τρυγ—⟩ [41. 42]

Τραλλεῖς (Theopomp.)· οὕτως ἐκαλοῦντο μισθοφόροι Θρᾶκες τοῖς βασιλεῦσιν, οἱ τὰς φονικὰς χρείας πληροῦντες

†τραλλόν· πικρόν

τράμις (Hippon. fr. 84 Archil. fr. 194)· τὸ (τ)ρῆμα τῆς ἕδρας. ὁ ὄρρος. τινὲς ἔντερον. οἱ δὲ ἰσχίον

τράμπις (Lycoph. 97)· ναῦς ἄκατος. πορθμίς. τινὲς πλοῖα βαρβαρικά

τρανές (Soph. Ai. 23)· σαφές. ἀληθές

τρανίαν· αὐλὴν ἐν ὁδῷ μεγάλην

Τρανιψοί (Theopomp.)· ἔθνος Θρᾴκιον

τρανός (Moschio. fr. 9, 1)· σαφής. ἀληθής

τρανόν· ἑξαμηνιαῖον πρόβατον [50—52]

τραπέζιον· παρὰ τοῖς γεωμέτραις σχῆμα, τὸ τὰς μὲν δύο πλευρὰς ἀπεναντίας πρὸς ἀλλήλας ἔχον ἀνίσους, τὰς δὲ ταύτας ἐπιζευγνυούσας ἴσας

?τραπεζεύς· παράσιτος ἄκλητος

τραπεζίτης (Eupol. fr. XXXIX)· κολλυβιστής, κερματιστής, δανειστής

τραπεζοποιός (Menand. p. 223)· οὐχ ὁ μάγειρος· ἀλλ' ὁ τῆς πάσης περὶ τὰ συμπόσια παρασκευῆς ἐπιμελούμενος (e Iuba)

τραπεζώ· ἱέρειά τις Ἀθήνησιν

?τραπεζίτην Πάριν (Trag. fr. 213)· τὸν παραβάντα τὴν τράπεζαν καὶ ἀτιμάσαντα τὸν Μενέλαον ⟨παρατραπ—⟩

τραπείομεν (Γ 441)· τερφθῶμεν

τραπελιζόμενος· συνεχῶς ἀναστρεφόμενος

τραπέμπαλιν (Pherecrat. fr. LVI)· ἐνηλλαγμένως, ἢ παρηλλαγμένως

τραπέοντο (Hesiod. Scut. 301)· ἐπατοῦντο, παρὰ (τὸ) τροπὴν λαμβάνειν τὸν βότρυν πατηθέντα [63]

τράπηχι· δόρατι (cf. τράφηξ, τρόπηχος)

τραπῆν (Dor.)· ληνοπατεῖν

τραπῆναι· στραφῆναι, πεισθῆναι

τραπητός· ὁ οἶνος

τραπομένους· τρεπομένους [69]

τραπῶ· ἀπέλθω

τραρόν (Dor.)· ταχύ ⟨198⟩

τρασιά (Eupol. fr. CXXXIV)· ἡ τῶν σύκων ψύκτρα, παρὰ τὸ τερσαίνειν. ἤγουν τόπος, ἔνθα ξηραίνουσιν αὐτά [73. 74]

τραυλόν· ἡδύ. λεπτόν

τραυλός (Herod. IV 155)· ψελλός, τὴν γλῶτταν βεβλαμ(μ)ένος

τραῦμα· πληγή. ἕλκος. μώλωψ ⟨1251⟩

τραυματεῖαι (Thuc. VII 75)· σφαγαί. τετρωμένοι ⟨τραυματίαι⟩

τραύσανον (Pherecr. fr. LVII)· ξηρὸν πᾶν ἢ φρύγανον ⟨cf. γάρσανα⟩

Τραυσός (Herod. V 4)· ἔθνος Σκυθικόν, οἱ τοὺς μὲν γεννωμένους ἀτιμάζουσι, τοὺς δὲ τελευτῶντας κατευφημίζουσιν

τράφαλλος· ὁ χλωρὸς τυρός. οἱ δὲ τραφαλλίδα [82]

τραφερήν (Ξ 308)· ξηράν. τὸ γὰρ πῆξαι θρέψαι λέγουσιν

τραφερόν· πηκτόν. τρόφιμον. λευκόν. ξηρόν. πεπηγμένον ⟨cf. τράγη⟩

τράφεται (Dor.)· πήγνυται

τράφηξ· χάραξ. σκόλοψ. ἔνιοι δὲ τὸ δόρυ. ἄλλοι τὸ τῆς νεὼς χεῖλος

τραφηρά· ξηρά

τράφος (Cret.?)· τάφος

τράχε (Dor.)· πορεύου ⟨cf. θρακτικόν⟩

Τραχείς· ἡ νῦν Ἡράκλεια καλουμένη

τραχηλιάσας· ἐναντιωθείς. ἀπειθήσας

τραχηλιῶ· ὑψῶ αὐχένα

τράχηλος· αὐχὴν τραχύς. σκληρός

τραχήλους (Posidipp. com. p. 517 al.)· τὰς πορφύρας. ἔνιοι τοὺς σπονδύλους τῶν κογχυλίων

τρέ· σέ Κρῆτες [96. 97]

τρεῖς θεοί· παρὰ Σόλωνι ἐν τοῖς ἄξοσιν ὅρκῳ τέτακται. ἔνιοι κατὰ τὸ Ὁμηρικόν

Τρεμιλία· ἡ Λυκία

τρέπει· μεταστρέφει

τρέπεται· ἀλλάσσεται. μεταβάλλεται

τρεπόντων· ἐπιστρεφόντων

COD. 51 τις τοῦ 57 τραπεζών 61 τραπένον πάλιν 65 τραπεῖν 71 τραχύ 80 τραῦσος 90 τραχής 99 τρέμεινα

HES. 41 τρακτεύει· μηχανᾶται 42 τ(ρ)ακτωρία· μηχανουργία 50 τράπε (Ε 676)· ἔτρεψεν 51 τραπεζῆες (ρ 309)· οἱ πρὸς ταῖς τραπέζαις λιχνεύοντες. καὶ οἱ ἐπιτραπέζιοι. καὶ οἰκουροί. λύσις τῆς τοῦ σώματος συνεχείας κατὰ μικρόν τι μέρος τῆς συναφείας διακοπείσης ⟨ad τραῦμα⟩ 52 τραπεζίας (Χ 69)· παρὰ τῇ τραπέζῃ τρυφομένους 63 τραπέουσι (η 125)· πατοῦσιν ἐπὶ τῇ ληνῷ 69 τράποντο (Γ 422)· εἰς φυγὴν ἐτράποντο 73 τρατικόν· θρηνητικόν, λυπηρόν ⟨τραγ—⟩ 74 τραυλίζει· ψελλίζει (Mocr.) 82 τράφεν (Λ 266)· ἐτράφησεν 96 τρεῖν· φοβεῖσθαι. φεύγειν 97 τρεῖς ἕκαστον ἄϋσας (ι 65)· τρεῖς ἕκαστον φωνήσας καὶ ἀνακαλεσάμενος. ἔθος γὰρ ἦν †ἐν τοῖς τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς τεθνηκότων τὰς ψυχὰς μετακαλεῖσθαι κατὰ τὸν ἀπόπλουν

τρεπτότητος· τροπῆς

τρέπω· διώκω. ἢ φεύγω [1305. 6]

τρέστης· δειλός

τρέφειν· ἔχειν (v. l. Eur. fr. 326, 6). πηγνύναι. καὶ τρέφεται (ι 246). ὁμοίως

τρέχειν· ἀγωνίζεσθαι

τρέχνος· στέλεχος, κλάδος, φυτόν, βλάστημα

τρέψαν· μετέβαλλον

τρέψειαν· νικήσειαν. πατάξειαν

τρέψομαι· ἔξω πορεύσομαι. διώξω

†τρηγαλέον· διερρωγότα ⟨Fρη—⟩

τρήματα (Plat. Gorg. 494 B)· τρυπήματα

τρηματικτάς (Dor.)· κυβευτάς. ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς κύβοις τρημάτων (Sophron. fr. 99)

τρηρόν· ἐλαφρόν. δειλόν. ταχύ. πλοῖον μικρόν

τρήρων· δειλή. περιστερά. ἀπὸ τοῦ τρεῖν, ὅ ἐστιν φοβεῖσθαι· δειλὸν γὰρ τὸ ζῷον καὶ ταχύ [19—23]

τρητοῖς ἐν λεχέεσσι (κ 12 Γ 448)· τοῖς κατὰ τὰς ἁρμογὰς τετρημένοις, ἢ ἱμαντωτοῖς. ἱμᾶσι γὰρ ἐνετείνοντο αἱ κλῖναι, ὡς καὶ τὰ βάθρα

τρητοκουρήτας· γνησίας γυναῖκας. οἱ δὲ παρθένους ⟨cf. τριτοκούρη⟩

τρητὸν ἔλαιον· διὰ τὸ κοίλωμα ἔχειν τὸν ἄγριον ἔλαιον

τρηχαλέῳ· τραχεῖ [28. 29]

τρηχὺ νόημα· σκληρὸν νοῦν

τρι· κατὰ τοῦ πολλοῦ τοῦτο προστίθεται

τρία Θηραμένους (Polyzel. p. 867 Arist. p. 1165)· ἄντικρυς τὰ τοῦ Θηραμένου(ς) ἐπιζήμια ἐκτέθεικεν

τρίαινα· δόρυ τρεῖς ἔχον ἀκμάς

τριαινατῆρες· ἀντὶ τοῦ ἀροτριοῦντος

τρία καὶ δύο (Ar. Eqq. 1187)· ἐπὶ κράσεως πότου. δύο δὲ ἦσαν κράσεις· τρεῖς μὲν ὕδατος πρὸς ἕνα [ad 35] καὶ πέντε ὕδατος πρὸς δύο

τριακάς (Hyperides)· ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνός. καὶ σύστημά τι τῶν πολιτῶν

τριακατίοι· οἱ ἔφηβοι. καὶ τὸ σύστημα αὐτῶν ⟨Dor.⟩

τριάκις (Arist. fr. CLX)· ἀντὶ τοῦ τρίς. Λάκωνες

τριάκοντα (Phrynich. com. I p. 159)· οὗτοι ἐχειροτονοῦντο δικασταὶ Ἀθήνησιν, οἵτινες ἐζημίουν τοὺς μὴ παραγενομένους τῶν πολιτῶν εἰς ἐκκλησίαν

τριακοντόρι(οι)· πλοῖα ὑπὸ λή ⟨λ' ?⟩ κωπηλατούμενα

τριᾶντος πόρνη (Epicharm.)· λαμβάνουσα τριᾶντα, ὅ ἐστι λεπτὰ εἴκοσι ⟨κα'⟩

τριάξ· τριακάς

τρία Στησιχόρου (Eupolid. p. 481)· ἔθος ἦν παρὰ πότον ᾄδεσθαι, ὡς καὶ τὰ Ὁμήρου

τριβακὸν ἱμάτιον

τριβαλλοί (Demosth. 1269, 9)· συκοφάνται. οἱ δὲ τοὺς θωπευτικούς, ἐν τοῖς βαλανείοις (δια)τρίβοντας, καὶ ἐπὶ τὰ δεῖπνα ἑαυτοὺς καλοῦντας

τρίβανον· λήκυθον

τριβή· διατριβή. ἡ βραδυτής

τρίβολα (Ar. Nubb. 999. 1003)· στρεπτά. στωμύλα

τρίβολοι (Alcaei)· ἀκάνθης εἶδος· ὅθεν καὶ τὸ τοῖς ἵπποις ἐν τοῖς χαλινοῖς ἐντιθέμενον (Poll. I 148)

τρίβολον ἄκοντα· τρίαιναν

τρίβοντες· λειοῦντες. ἢ φανερὰν ποιοῦντες, ἢ λείαν

τρίβος· ἀτραπός, ὁδός

τρίβουνος (Cyprii)· ἔμπειρος [54]

τρίβων· στολὴ ἔχουσα σημεῖα ὡς γάμμα

τρίβωνα· στολισμόν

τριβώνιον (Eupolid. fr. IV p. 537)· πάλλιον. περιβόλαιον

τριβωνοφόρος· ὁ φορῶν στολήν [59]

COD. 1310 cf. τέρχνεα 16 τρησμαστικτάς — ἀντὶ 17 τρηιρόν ⟨τρηρόν et τριήριον?⟩ 24 ἱμάντα. τοῖς 26 τὸ 31 τρή 32 ἐκτέθηκεν ⟨34 τριαιτω—?⟩ 37 τριακάτιοι, εὔφημοι 38 τρεῖς 39 οὕτω — ἐζημιοῦντο — παραγινομένους 40 ὑποληκοπελατούμενα 41 τριάκοντα 43 τριάς, τησιχόρου — περὶ 44 τρίβακον 45 τρίβαλλοι

HES. 1305 τρέσαι (Ν 515)· φυγεῖν, φοβηθῆναι 6 τρεσάντων (Ξ 522)· φοβηθέντων. ἢ διὰ δέος φευγόντων (non Tyrtae. fr. 11, 14). καὶ τρέσσοντες ὁμοίως 19 τρήρωνες (μ 63)· περιστεραί 20 τρήρωσι (Ε 778)· περιστεραῖς 21 τρηρσῶνα (Ψ 855)· δειλήν. ἀπὸ τοῦ ..... τρέμειν 22 τρητοὶ λοβοί (Ξ 182)· τὰ ἀλόβα. τὰ γὰρ ἐνώτια ἐλλόβια, διὰ τὸ ἐν τοῖς λοβοῖς ἐνίεσθαι 23 τρητοῖο λίθοιο (ν 77)· εἰώθασιν ἐπὶ τῶν λιμένων τρυπᾶν λίθους, ἵνα ἐξ αὐτῶν τὰ ἀπόγεια σχοινία ἐξάπτωσιν οἱ ναῦται 28 τρηχεῖα (ι 27)· τραχεῖα. πολλὰς ἐξοχὰς ἔχουσα 29 τρηχεῖαν (Β 633)· τραχεῖαν. καὶ τὰ ὅμοια Ad 35 [οἴνου δὲ μία] 54 τρίβος· ὁδός (cf. Philemon. p. 67) 59 τρίγανον· εἶδος μέτρου παρὰ τοῖς γεωμέτραις

Τρίγλα (Com. V p. 1066)· ἰχθῦς θαλάσσιος. καὶ τόπος τις (Athenis)

τρίγληνα (Ξ 183)· πολυθέατα· γλῆναι γὰρ οἱ ὀφθαλμοί· τρίκοκκα, τριόφθαλμα, πολυειδῆ

τριγλίζειν· κατὰ μίμησιν ἐπὶ τῶν γελώντων [64. 65]

τριγλώχινι (Call. Del. 31 E 303)· τριγώνῳ, τρεῖς γωνίας ἔχοντι

τρίγονοι (Eur. Ion. 496)· τρίτην γενεὰν ἐπισχόντες. ἢ οἱ τρεῖς (Eur. H. f. 1023)

τρίγωνον (Eupol. p. 481)· εἶδος ὀργάνου ψαλτηρίου. ἢ φυτὸν ἐν Αἰγύπτῳ. (εἶδος μέτρου παρὰ τοῖς γεωμέτραις)

†τριγός· τρηγών ⟨1551⟩

τρίζει· φωνεῖ

τριγχός· περίφραγμα, στεφάνη, τειχίον

τρίζουσα (ω 5, 7)· φωνοῦσα λεπτόν τι

τρίζωος· ὃς τρεῖς γενεὰς ἐξήγαγε

τριήμερος· Θεσμοφόρια ὑπὸ † Λάκωνεις ⟨1440⟩

τριημιολία (Callixenus)· ναῦς μακρὰ ἄνευ καταστρώματος

τριήραρχος· τριήρους ἄρχων, ἤτοι πλοίων πολεμικῶν

τριήρεις· πλοῖα πολεμικά

τριήρης· ἔξω τῆς νεὼς καὶ ῥυτόν τι ἔκπωμα

τρίηρον· πλοῖον μικρόν

τριηρονόμος· τριήραρχος

τριθαλλίαι· μεγάλως τοῦ θάλλειν αἰτίαι ⟨τριθαλίδες?⟩

τρίκαρπον· τριετῆ ⟨cf. τερι—⟩ [83]

τρίκκος· ὀρνιθάριον, (ὁ) καὶ βασιλεύς, ὑπὸ Ἠλείων

τρικόλ(λ)υβον (poet.)· νομισμάτιόν τι

τρικόνητος· ὁ πολλάκις ἀπολέσθαι ἄξιος καὶ καταχωσθῆναι

Τρικόρυνθος· ἀνδρεῖος ἥρως

τρικότυλος οἶνος· οὗ τρεῖς κοτύλαι ὀβολοῦ πωλοῦνται

τρίκουρος· ὁ ἐπὶ τρία ἔτη κεκ[αθ]αρμένος κριός. ὁμοίως καὶ ὁ μὴ κεκ[αθ]αρμένος ....

τρικτεῖρα· θυσία Ἐνυαλίῳ. θύεται δὲ πάντα τρία καὶ ἔνορχα

τρικτύα (Callim. fr. CCCCIII)· τριάδα ⟨ad τριττύα pro τριττύν⟩. ἔνιοι θυσία κάπρου, κριοῦ, ταύρου [92]

τρίκυζα· πολλῆς δεόμενα λιτανείας

τρικυμία (Aesch. Prom. 1015)· ζάλη

τρίλλιστος (Θ 488)· πολυλιτάνευτος

τρίμηνοι πυροί (Theophr. VIII 1, 4)· οἱ καὶ σητάνιοι λεγόμενοι

τρίμι.ον (Cratin. min. p. 376)· τὸ εὐσπάθητον ἱμάτιον

τριμίσχον· ἱμάτιον. Ἀσπένδιοι [99]

τριμίτινα ὑφάσματα (Aeschyl.)· τρίμιτα [1401]

τρῖμμα (Alexid. p. 471)· ἀρωματίζον πόμα ἐν γάμοις πινόμενον καὶ ἐν θεατρικοῖς ἀγῶσιν

τρίουδον· μέτρον τι παρὰ Ταραντίνοις

τρίοδος (Ar. fr. XII p. 1030) καὶ τριόδους πληθυντικῶς· ἰδίως τὰς τρεῖς ὀδούς. καὶ τρίαινα

τριολύμπιον ἅρμα (Sophocl.)· τὸ ἐκ τριῶν Ὀλυμπιάδων ἐξευγμένον [6]

τριοπηλίς (Ar. Ach. 813)· δέσμη σκορόδων

Τριόπιον (Thuc. VIII 35)· ἡ Κνίδος. καὶ ἱερὸν ἔνθα ἑορτάζουσιν

τριοπίς ⟨τριοττίς⟩· τριόφθαλμος. ἔνιοι ζῷον ὅμοιον ἀκρίδι. καὶ περιτραχήλιον τρεῖς ἔχον ὀφθαλμοὺς ὑαλοῦς [10]

τρίορχος (Simonid. Am. fr. 9)· εἶδος ἱέρακος

τρίοψ· ὁ ὑπὸ τῶν Πυθαγορικῶν ἐν Δελφοῖς τρίπους

Τριπατρεῖς· οἱ πρῶτοι γεννώμενοι ⟨1448⟩

τρίπεζαν· τὴν τράπεζαν. Βοιωτοί

τρίπλακα (Σ 480)· τρὶς ἐπιπτυχθῆναι δυναμένη(ν)· ἐξ οὗ τὴν μεγάλην δηλοῖ· τρίπτυχον, τριπλῆν [16]

τρίποδα (Θ 290)· λέβητα τρισκελῆ. χαλκίον

τρίπολον (Σ 542)· τὴν τρὶς ἢ πολλάκις μεταβεβλημένην διὰ τῆς ἀροτριάσεως γῆν

Τρίπολις· εἶδος πέμματος. καὶ πόλις

†τριπονῆται· ἑορτή τις [21]

τρίπους· λέβης, κρατήρ. ἐχρῶντο δὲ αὐτὸ εἰς τὸ θερμαίνειν ὕδωρ. ὁ δὲ ἐμπυριβήτης ἐστὶν ὁ ἐξ ἑαυτοῦ πόδας ἔχων εἰς τὸ ὑποκαίεσθαι

COD. 62 τριγλήζειν 71 cf. στριγχός 78 ῥητόν 84 ἀπὸ ἰλείων 91 τρίκτυα 95 τρύλλιστος 96 σηταμήνιοι ⟨l. σιτανίαι⟩ 1400 τριμίτοστα 2 τρίμμα ὁ ἀρωματίζων πέμμα — γινόμενον 9 τριόπιος — ὑαλούς 11 τριόρυχος εἶ 15 τριπλάκαι, προσεπι— — τριπτυχῶν 17 χαλκία 18 τρίπολιν

HES. 64 τριγλήνας· εὐμόρφους ὀφθαλμούς 65 τριγκῶσαι· φράξαι 83 Τρίκκη (B 729)· πόλις Θεσσαλίας 92 τρικτῆς· μέρ(ος) φυλῆς ...... 99 τριμηταγωνιστής· ὁ τρίτος ἀγωνιζόμενος 1401 τρίμ με (E 256)· φοβεῖσθαί με 6 τριοπην· τριόφθαλμον ⟨τριοττίς⟩ 10 τριόροφα (III Regg. VI 8)· τρίστεγα 16 τριπλῇ τετραπλῇ τε (Α 128)· τριπλασίονα καὶ τετραπλάσια 21 τρίπος (Χ 164)· τρίπους

τριπτήρ (Nic. Al. 490)· ᾧ τὴν σταφυλὴν τρίβουσιν. ὑπὸ δὲ Σικελῶν ὁ δοῖδυξ [24. 25]

τρὶς ἀλιτήριος· ἁμαρτωλός

τρὶς ἕξ (Aesch. Ag. 33 Pherecrat. p. 315)· νικητήριος βόλος. καὶ παροιμία· τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι. ἐλέγετο δὲ ἐπὶ τοῦ εὐστόχου, ἀπὸ τῶν κυβευτῶν ......

τρὶς εὐδαίμων· τρισμακάριστος

τρὶς ὄλβιος (Soph. fr. 750)· τρισμακάριστος

τρισπόλιον (Hesiod.)· βοτάνη τις

τρισσός· εἶδος ὄφεως (cf. θρίσσος) [32. 33]

Τρίτα· οὕτως ἡ Κνωσσὸς ὠνομάζετο

τριταγωνιστής· ὁ τρίτος ἀγωνιζόμενος ⟨1399⟩ [36]

† τριταία· παρὰ Σόλωνι μὴ πλείω εἶναι τριταίας τὴν κτιστήν

† τριτεύς· γὰρ χοίνικος οὗτος

Τριτῆες γενεήν· οἱ ἀπὸ τοῦ Τριτέων πόλεως κύνες, ἥ ἐστι πλησίον Φωκίδος

τρίτη Θεσμοφορίων (Ar. Th. 86)· ζητεῖται, πῶς ἅμα μὲν λέγει τρίτην Θεσμοφορίων εἶναι, ἅμα δὲ μέσην, τεττάρων ουσῶν ἡμερῶν ⟨1374⟩

τριτημόριον· οἱ ἓξ χαλκοῖ

τριτήμορον (Thuc. II 98)· ἐλέγετο καὶ ἐπὶ τῆς μοίρας, καὶ ἐπὶ νομίσματος ἀργυρίου

Τριτογένεια (Δ 515)· ἡ τὸ τρεῖν ἐνγεννῶσα τοῖς ἐναντίοις

Τριτογενής (Ar. Eqq. 1189)· ἐπιθετικῶς ἡ Ἀθηνᾶ. ἀπὸ τοῦ τρεῖν ἐνγεννᾶν τοῖς πολεμίοις· ἢ τῷ παρὰ Τρίτωνι, τῷ ποταμῷ Λιβύης ἐμφανισθῆναι

τριτοκούρη· ᾗ πάντα συν(τε)τέλεσται τὰ εἰς τοὺς γάμους· τινὲς δὲ γνησία παρθένος ⟨1325⟩

τριτόμηνις (Lycurg.)· ἡ τρίτη τοῦ μηνός

τρίτον ἡμίδραχμον (Dinarch.)· αἱ δύο δραχμαὶ καὶ τριώβολον

Τριτοπάτορας (Philochor. al.)· ἀνέμους ἐξ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς γενομένους, καὶ γενέσεως ἀρχηγούς. οἱ δὲ τοὺς προπατέρας ⟨1413⟩

τριτοπηλίς· σκορύδων δέσμη, ἀπὸ τοῦ πεπιλῆσθαι καὶ συνεστράφθαι

τρίτος κρατήρ· Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ καταπλέοντι (fr. 389). ἐν ταῖς συνουσίαις ἐκιρνῶντο κρατῆρες τρεῖς. καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον· τὸν δὲ δεύτερον ἡρώων· τὸν δὲ τρίτον σωτῆρος

τριτοστάτις· Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς .... (fr. XVIII)

τριττύς (Dem. 184, 10)· τριάς

τριτώ· ῥεῦμα. τρόμος, φόβος

τριτώ· Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιός (fr. 145) φησι τὴν κεφαλὴν καλεῖν Ἀθαμᾶνας

τριφάσιοι (Herod. II 156)· τριπλάσιοι. τρίφωνοι

τρίφυλλα· πολύφυλλα. καὶ πόα δέ τις μηδίκη οὕτω καλουμένη

Τρίφυλοι· οἱ Καύκωνες

τριφυόν· τριπλοῦν

τρίχα· τριχῶς

τριχάϊκες (τ 174)· τριχόθεν ἐλθόντες † ἀπὸ βίας [61. 62]

τριχῆ· εἰς τρία μέρη

τρίχηλ(ον Aesch. Sept. 760)· τρικόρυφον

(τρίχθα)· τριχῆ· τὸ δ' αὐτὸ καὶ τὸ τρίχα, ἢ τὸ τρίτον μέρος (Ο 189)

τριχίδες (Eupol. fr. XVI p. 493)· αἱ χαλκίδες. Ἡρακλέων δὲ μεμβράδες

τριχόβρως (Ar. Ach. 1111)· θηρίδιον κατεσθίον τοὺς λόφους τῶν περικεφαλαίων

τρίχορδον· ὄργανον

τριχοκόμος· τριχῶν ἐπιμελούμενος

τριχοτρῶκται· ζωύφια τὰ τὰς τρίχας κατεσθίοντα

τριχώδη· ὄργανα πολιορκητικά, πρὸς † χώρησιν ἐπιτήδεια

τριχῶς· τρισσῶς. † ὑπομονητικῶς

† τριχῶσαι· θάψαι

τριψ(η)μερεῖν (Ar. Vesp. 849)· στραγγεύεσθαι, καὶ παρέλκειν τὰς ὥρας

COD. 26 τρισαλ— 27 τρισὲξ — τρὶς κύβοι 28 τρισευδ— 34 τρίττα
γ
42 τριτημόριον — ἀρ; cf. ἐκ τριτημόρου 43 ἐν γεννῶσα 44 ἐν γεννᾶν — τὸ περὶ 46 τριτομηνίς 49 πεπηδεῖσθαι (cf. τριοπηλίς) 50 ἐκέρνοντο 51 τριτοστάτης — σκηναῖς 57 τρίφυλλοι 62 πολύτιμον 64 τριχὴν 66 τριχθάδες 67 τριχόβορος 69 τρίχος

HES. 24 τρίπτυχος (Δ 354)· τριπλῆ, ἡ πολύπτυχος, ἡ τρεῖς ἐπιπτυχὰς ἔχουσα 25 τρίς (Λ 213)· ἐπὶ τοῦ πολλάκις 32 τριστάται (IV Regg. VII 2)· οἱ παρὰ χεῖρα τοῦ βασιλέως, ἔχοντες ἀνὰ τρεῖς λόγχας 33 τριστιχεῖ (Κ 473)· ἐπὶ τρεῖς τάξεις 36 τριτάτη (Κ 253)· τρίτη 61 τριχάν (μ 312 ξ 483)· ἡ τρίτη φυλακή 62 τριχαπτόν (Ezech. XVI 10)· τὸ βαμβύκινον ὕφασμα ὑπὲρ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἀπτόμενον, ἡ πολύμιτον

τριώδελον (Dor.)· τριῶν ἡμιμναίων σταθμός [76]
τριῶλαξ· ἀγὼν παρθένων δρόμου
Τροία· πόλις
Τροίης (α 2)· τῆς Ἰλίου
Τροιζή(ν)· πόλις, ἢ χωρίον ἐν Ἄργει [81]
τρόμος· εὐλάβεια. δέος. φυγή (Γ 34?)
τρόνα· ἀγάλματα. ἢ ῥάμματα ἄνθινα (Χ 441?)
τρόνοι· †στύππιοι. στήμων. ἀρπεδόνη. ἄτρακτος
τρόπα (Cratin. p. 113)· εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἣν στρέφουσι τοὺς ἀστραγάλους εἰς τὸ ἕτερον μέρος
τροπαγός· ὁ ἀπητιμασμένος
τρόπαι(α Soph. Tr. 751)· νικητήρια, σύμβολα νίκης
τροπαί· αἱ δύσεις. καὶ αἱ μεταβολαί, αἱ φυγαί, αἱ διώξεις: νομίσματά τινα (ad τροπαϊκά). καὶ αἱ μεταβεβλημέναι φροντίδες (ad τροπαία)
τροπαλίζει· στρέφει
τροπαλισμός· μεταβολή. καὶ τὸ ἐκ συμβόλων ὑποδέχεσθαι [91]
τροπέοντο (Dor.?)· ἐπάτουν. ἀπὸ τούτου καὶ ὁ οἶνος λέγεται τραπητός (1262)
τρόπηκος· μερὶς τῆς κώπης ὁ τρόπηξ, οὗ ἐπιλαμβάνονται οἱ ἐρέσσοντες· ὥστε ἀπὸ μέρους τὴν κώπην [94. 95]
τροπίας (Ar. fr. VI p. 1028)· οἶνος μεταβεβληκὼς καὶ ἔκλυτος [97]
τρόπις· τὸ κατώτατον τῆς νεώς (ε 130)
τροποί· οἱ ἱμάντες τῶν κωπῶν, ἢ οἱ κατέχοντες τὰς κώπας δεσμοὶ δερμάτινοι, ὅταν ἐλαύνωσιν. οἱ τροπωτῆρες (δ 782)
τρόπον τινά (Menand. fr. IV p. 234)· ἀντὶ τοῦ (καλῶς ἄν) [ad 1500]
τρόπος· ἦθος. γνώμη, προαίρεσις
τροποῦσθαι (cf. Eubul. p. 229 Aesch. Pers. 376)· ἁρμόζεσθαι. μεταβάλλεσθαι, τρέπεσθαι
τροπώσασθαι· τὸ τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλμὸν δῆσαι τῷ τροπωτῆρι. ἢ διὰ †μηχανῆς νικῆσαι [4]
τρούεται (Lacon.)· ἰσχναίνεται, τήκεται
†τροῦροι· δρόμοι, στάδιοι
τρουφωνίδαι (Lacon.)· εἶδος κροκωτοῦ
τροφαλίς (Eupol. p. 538)· τυρὸς μακρός
τροφίμη· δέσποινα. ἡ μήτηρ
τρόφηξ (Dor. Aeol.?)· χάραξ, σκόλοψ
τρόφι· τεθραμμένον. μέγα (Δ 307)·

πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα·

γέγονε δὲ κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ τρόφιμον
τρόφιμον· ὃν ἡμεῖς δεσπόσυνον. καὶ τρόφιμον· †ἀνδρὸς δακτυλίω [8]
τρόφις (Hippocr.)· εὖ τεθραμμένος
τροφιοῦται· παχύνεται
τροφόεντα (Ο 621)· εὐτραφῆ καὶ μεγάλα
τροφοί· ἀντὶ τοῦ θρέμματα
τροφός· νεώτερος δεσπότης (ad τρόφιμος). ἡ μήτηρ (Soph. OT. 1092)
τροχάδες· σανδάλια ἀπὸ αἰγείου δέρματος
τροχαῖα· μέσα ἐν κύβοις: ἡ ὁδός, ὡς Πίνθων (τροχιά?)
τροχαλοί· οἱ ἤδη περι(ι)όντες
τροχαλόν· τροχαῖον. ταχύ. ἢ περιτρέχον
τροχαντῆρες· πρὸς τὰ πηδάλια. καλεῖται τῆς πρύμνης μέρος
τροχαντήρ· τῆς τοῦ μηροῦ κεφαλῆς ἡ ἔξω ἔκφυσις
τροχάσας· σπεύσας, δραμών, προλαβών
τροχηλατεῖ (Eur. Or. 26)· ἐλαύνει
τροχιαί· αἱ τῶν τροχῶν χαράξεις [28]
τρόχις (Aesch. Prom. 941)· ἄγγελος. ἀκόλουθος
τρόχμαλον (Ar. fr. inc. CCLXX)· τὸ πλῆθος τῶν λίθων, καὶ τὸν σωρόν
τροχόεν· τροχοειδές, στρογγύλον
τροχός· περιβόλαιον, τεῖχος. ἢ κύκλος (Sophocl.). ἢ δρόμος (τρόχος)
τροχ(όω)σαι· τρέχουσαι
τρόχων (Eur. Med. 46)· δρόμων. καὶ τὰ ὅμοια
τρύβλιον (Antiph. com. p. 39)· ὀξυβάφιον. ἢ ποτήριον †μυστηρίου
τρύγα (Theocr. VII 70)· οἶνον ἀδιήθητον ἀπὸ ληνοῦ

COD. 80 τροίζη 83 cf. θρόνα 89 ἀρπεδώνη (cf. τρώα. τρύνης) 93 τρώπηξ (cf. τράπηξ τράφηξ τροφῆς) 1509 τροφήμ. δέσποινα ἡ (Poll. III 73) 10 τροφῆς — σκώληξ (17 cf. schol. Oppinian. Hal. II 634) 19 τροχαδέσαι 21 τρόχαλοι 22 τραχύ (ad τρόχμαλον?) 26 τροχηματεῖ 30 τροχμαλόν 35 τρυβλίον

HES. 76 τριώροφα (Genes. VI 36 al.)· τρίστεγα 81 τρομέοντο (Κ 10)· ἔτρεμον 91 τροπαλόν· τραχύ (1522) 94 τροπηκότερον (Epiphan. I p. 771 D)· θεωρητικώτερον …… ἀλληγορικῶς, μεταφορικῶς, οὐκ ἀληθῶς 95 τροπῆς ἀποσκίασμα (Iacob. I 17)· ἀλλοιώσεως καὶ φαντασίας ὁμοίωμα 97 τροπή· ἀλλοίωσις Ad 1500 [τον τὸν τρόπον] 4 τροπώσομαι (Ps. LXXXVIII 23)· νικήσω. πλήξω 8 τροφόεντα (Ο 621)· εὐτραφῆ, καὶ μεγάλως αὐξόμενα 28 τροχίας (Hebr. XII 13)· πορίας

τρυγαβόλια· εἰς ἃ καρποὺς ξηροὺς ἀπετίθεντο

τρυγεῖ (Nic. Th. 358?)· ξηραίνει [39]

τρυγέρανος (Philem. p. 15)· φάσματι ἐοικώς

τρυγεροὺς· τρυγώδεις, ὀξεῖς

τρύγη (Hippocr. 356, 29)· ὁ πυρός, καὶ ἡ κριθή, καὶ πᾶς ἄλλος καρπός, καὶ ποιὰ βοτάνη

†τρυγήλλα· τρώγλη ⟨τρύπημα?⟩

†τρύγηλλος· οἰκοδόμημα μεταλλικὸν κατασκευαζόμενον ⟨τροῦλλος?⟩

(τρυγηφάνιον· ὁ δεύτερος οἶνος) cf. ἐντρυφάνιον

τρύγιος· τρυγία οἴνου, ἢ ἐλαίου

†τρύγμα· δίπλωμα ⟨πτύγμα?⟩

τρυγόνα ψάλλειν· παροιμία ἐπὶ τῶν φαύλως πραττόντων· ἀπὸ τοῦ τρύζειν

τρύγοιπος (Arist. Pac. 535)· ὑλιστήρ

τρυγῳδεῖν· κωμῳδεῖν

τρυγών· ἰχθῦς θαλάσσιος, ἧς τὸ κέντρον δηλητήριον. καὶ ὄρνις. καὶ ἡ τῶν γυναικῶν μίξις. καὶ σύντροφος

τρυγῶς· τὰς τρυγῶνας ⟨1369⟩

τρύειν· κατατρίβειν, καταπονεῖν

τρύζει (Hippocr. 664, 52)· γογγύζει, ψιθυρίζει

τρύζητε (*I* 311)· ψιθυρίζητε, λογοποιῆτε, γογγύζητε

τρυηλίς· ζωμήρυσις

τρυμαλιαί· τρῦπαι

Τρυμαλῖτις· Ἀφροδίτη

τρύνης· ἐφίππιον. στήμων

τρύξ· ὁ νέος οἶνος, παρὰ τὴν τρύγην. καὶ γλεῦκος ἀδιήθητον

τρύξοντα (*ρ* 387)· καταπονήσοντα, ἀνιάσοντα

τρυπᾶν· τρίβειν (obscoen.)

τρυπάνη· ἐργαλεῖον τεκτονικόν

τρυπανίζεται· τρυπάνῳ πλήσσεται

τρυπήλα· τορύνη

τρυσίππιον (Eupol. fr. XVII p. 555)· τὸν χαρακτῆρα τὸν ἀπὸ τῆς βουλῆς ἐν ταῖς δοκιμασίαις τοῖς ἀδυνάτοις καὶ τετρυ[μ]μένοις ......, ἵνα μηκέτι στρατεύωνται, τὸ παλαιὸν ἐκάλουν τρυσίππιον. τροχὸς δὲ ἦν ὁ ἐπιβαλλόμενος χαρακτὴρ τῇ γνάθῳ τῶν ἵππων

τρύσκει· τρύχει. ξηραίνει ⟨cf. τρυγεῖ⟩

τρῦσις (Ar. fr. VI 6 p. 1079)· νόσος. πόνος

τρυσμός· γογγυσμός ⟨cf. θριμμός⟩

τρυσόν· νοσερόν. λεπτόν, ἀσθενές

τρυτάνη· ὁ ζυγός

τρύφακτος· ἔνιοι διὰ τοῦ Δ· δρῦς γὰρ τὸ ξύλον

τρυφάλη· περικεφαλαία, τρεῖς ἔχουσα λαμπροὺς ἀστέρας, ἢ ἥλους

τρυφαλίδες· τὰ τμήματα τοῦ ἁπαλοῦ τυροῦ

τρυφερός· νέος ἁπαλός, ἢ ψιλός

τρυφέν· κλασθέν

τρυφηλοῖς· ἐπιθυμητ⟨ικ⟩οῖς

τρυφοχαλάσιρις· ἔνδυμα γυναικεῖον

τρύφος (Apoll. lex.)· κλάσμα ἄρτου. ἢ ξύλον καταδεδαπανημένον [79]

†τρυφώματα· θρέμματα. Ἰταλ†οί

τρύχειν (Hippocr. 310, 34)· φθείρειν, τήκειν. καταπονεῖν. κακοπονεῖν. [κακοπαθεῖν]

τρυχηρά (Eur. Tro. 498)· ῥακώδη

τρυχίνοις· ῥακίοις [84]

τρύχωσα (Dor.?)· τρύχουσα. ἐπιτρίβουσα

τρῶα· ἀρπεδόνη

τρωγάλια (Diphil. p. 413)· τὰ τραγήματα. Λάκωνες

†τρωγάλιον δέρμα· †τὰς μελικοκκίδας

τρῶγας [ad 89]

τρώγλας· τρύπας

Τρωγλοδύται (Herod. IV 183)· οἱ εἰς τὰς τρώγλας οἰκοῦντες

†τρωγμός· τὸ ἐπιθέσθαι τὴν ὕλην τρωγμόν

τρώει (*φ* 293 Call. D. 133)· τιτρώσκει. δαπανᾷ [94]

τρώεσθαι· τραυματίζεσθαι (*M* 65)

τρώζειν (Cyprii)· ψιθυρίζειν. συνουσιάζειν

τρωθείς· πληγείς

Τρώϊοι ἵπποι (*E* 222)· ἀπὸ Τρωὸς τοῦ ἥρωος· ἢ ἀπὸ Τροίας [99]

τρώκτης (*ξ* 289)· φάγος, ὁ ἀπὸ πάντων ἐσθίων. καὶ κερδαίνειν βουλόμενος, πανοῦργος, ἀπατεών

COD. 38 cf. ἐτρύγη. τρύσκει 47 τρυγονοψάλλειν (Imo κατὰ τρ. ψ.) 48 τρυγητός, ὑλιστήρ (50 τροφός sc. Aesculapii? Paus. VIII 25, 11) 51 Forte τῆς τρυγόνος 54 τρύζεται κτλ. 55 ζῶον ῥύσις 65 ἐκάλουν τρισ| 66 cf. τερύσκεται 67 τρύσις 69 τρυσσόν (80 τρόφιμα· τά?) 86 τρῶα, ἀρπεδώνη (cf. τρόνοι) 88 τρωγάλιν ⟨Ϝρωγαλέον?⟩ 92 cf. ῥώσασθαι. Leg. τρωσμός· τὸ ἀποθέσθαι τὴν ὕλην τρωσμόν (abortus)

HES. 39 τρύγητος· ὁ καιρός, τρυγητός· ὁ τρύγος (Theophr. V 1, 2) 79 τρυφή· γαστριμαργία, πολυφαγία, εἰκαιοφαγία 84 τρυχόμενος (*α* 288)· καταπονούμενος. ἀνιώμενος. δαπανώμενος Ad 89 †τρώγλας 94 Τρῶες (*A* 256)· οἱ τὴν Ἴλιον οἰκοῦντες, καὶ οἱ τὴν Τρωάδα χώραν 99 τρῶκται (*ο* 415)· κακοῦργοι

τρώματα (Iones)· τραύματα [1602. 3]
τρωπασκέσθω· μεταβαλλέσθω, ἐπιστρεφέσθω
τρωπᾶν· [ad 5] πείθειν [ad 5]
τρωπῶντο (ω 535)· ἐτρέποντο, μετεβάλλοντο
τρωπῶσα (τ 521)· τρέπουσα τὴν φωνήν
τρώσας· πλήξας, τοξεύσας
τρωτός· παθητός (πληκτός?) [10—12]
†τυῖ· ὧδε. Κρῆτες
τυβηκτίς· κακοσχόλος
τῦδε (Sapph. 1, 5)· ἐνταῦθα. Αἰολεῖς
†Τυδᾶν κολωνᾶν· Τυνδαριδᾶν κολωνᾶν
τύϊγγα· ὀρνιθάριόν τι
τυκτόν (Ε 831)· κατεσκευασμένον
τυκτὸν κακόν· τουτέστι μέγα κακόν
?τυτθόν· ὀλίγον (τυθθὸν Cret.?) [21]
τύκω· ἑτοιμάζω
τύλαι (Ar. Ach. 860 Teleclid.)· αἱ ἐν ταῖς χερσὶ φλύκταιναι, ὡς περισσά τινα, καὶ τοῖς ὤμοις
τύλη· τῆς καμήλου ἀπὸ τῆς ῥάχεως τὸ ἄκρον δέρμα
τύλοι· αἱ ὀχθώδεις ἐπαναστάσεις, καὶ τὰ τῶν ἀχθοφόρων ἐπὶ τῶν ὤμων τυλώματα
τύλον (Ar. Ach. 553)· τὸ αἰδοῖον. οἱ δὲ ξύλον (Eur. fr. 694)
τύλος· νενεκρωμένη σάρξ
τύλωμα· τύμμα
†τύλαρος· μάνδαλος
†τυλαρώσας· μανδαλώσας
τυμβὰς γυνή· τυμβάδας ἔλεγον τὰς φαρμακίδας, ἀπὸ τοῦ περὶ τοὺς τύμβους διατρίβειν καὶ τοὺς νεκροὺς ἀκρωτηριάζειν
τυμβογέρων (Com. an. fr. CCCXI[b])· ἐσχατόγηρως, καὶ παρη(λλα)γμένος τῇ διανοίᾳ
τύμβος· τάφος, μνημεῖον
τυμβωρύχος (Ar. Ran. 1149)· λωποδύτης νεκρῶν [35. 36]
τύμμα (Theocr. IV 55)· πληγή
τύμπανα (Eur. Bacch. 59)· τὰ δερμάτινα ῥακτήρια κόσκινα, τὰ †ἐν ταῖς βάκχαις κρουόμενα

τυμπανίζεται· πλήσσεται, ἐκδέρεται, ἰσχυρῶς τύπτεται
τύμπανον (Ar. Plut. 476)· ᾧ αἱ Βάκχαι κρούουσιν. ἢ εἶδος τιμωρίας
Τυμφαῖον ἔθνος· ἄθεον ἔθνος. λέγει δὲ τοὺς Ἠπειρώτας
τύνη (Callim. D. 124)· †ἐν [ad 42] Δωρικῶς δὲ σύ
τύνη δὲ ἐποιήσας (Dor.)· σὺ δέ (799)
τυννός· μικρός. τηλικοῦτος
τυννοῦν· τὸν (Ar. Th. 745)· μικρόν
τυντλάζει (Ar. Pac. 1148)· αὐτὸ καὶ αὐτὸ λέγει. ἢ ταράττει. ἐπιβαίνει πηλοῦ. οἱ δὲ σκάπτειν ἀμπέλους
τύντλον (Menand. fr. CCCXCII)· πηλόν
τυντλώδους· ὑλώδους
τύξιν· τεῦξιν. παρασκευήν
τυπάδι (Soph. fr. 756)· σφύρᾳ
τυπάζειν· κόπτειν
τύπαι· ἑορτή τις
τυπαῖς· πληγαῖς
τύπανον (Aesch. fr. 54 Df.)· ξύλον τι, ἐν ᾧ τυμπανίζουσιν
τυπαστήριον· τὸ τῶν ἁλιέων †στυμνίον
τυπεῖ· ψοφεῖ, κτυπεῖ, κροτεῖ, πλήσσει
τυπείς (Λ 191)· πληγεὶς ἐκ χειρός, καὶ πεσών. ἢ τρωθείς
τυπήσει· πλήξει (τυπτ—)
τύπης· πλήκτης (τύπτ—) [60]
τυπίας· οὕτω καλεῖται τῶν τοῦ χαλκοῦ τις †τροχῶν (Poll. VII 105)
τυποῖ· πλάττει, γλύφει
τύπος (Aesch. Suppl.)· χαρακτήρ, εἰκών
τυποῦται· †πλήσσεται. †ἰοῦται. μιμεῖται. ἢ πλάττεται
τυπῶντες· χοροί τινες
τυραννοδαίμονα (cf. Cratin. p. 149)· ἣν οὐκ ἄν τις τύραννον μόνον εἴποι, ἀλλὰ καὶ δαίμονα
τύραννος· παράνομος βασιλεύς, ἢ ἄρχων ἀπηνὴς καὶ ἀπάνθρωπος
τυρβασία· χορῶν ἀγωγή τις διθυραμβικῶν

COD. 15 τύδαι 19 τυκτήν 23 τύλλαι, ἐν 34 τυμβορύχος (et sic Greg. Naz. Anth. Pal. VIII 183, 2) 38 πρακτήρια 40 ἣν 41 τύμφαιον — δὲ καὶ τοὺς 42 ἐν] τηνεῖ· ἐν ἐκείνῳ τόπῳ? 47 τυντλόν 48 τυνφλώδους, ὑλώδους 51 cf. στυπάζει 54 τύμπανον 55 τυμπ| 62 τυπεῖ 66 εἴπῃ 68 αἰθυραμβικῶν

HES. 1602 τρωπάασθαι (Π 95)· περιτρέπεσθαι 3 τρωπάσκετο (Λ 567)· ἐτρέπετο, μετεβάλλετο Ad 5 τρέπεσθαι. — στρέφεσθαι, μεταβάλλεσθαι 10 τρωχῶσι (Χ 163)· τρέχουσι 11 τρώχων· ἔτρεχον (ζ 319). ἐκρούνιζον. ἐστάλαζον 12 τοῦ· σοῦ (τύ an τού· σύ?) 21 τυκτῷ δαπέδῳ (δ 627)· εὖ κατεσκευασμένῳ 35 τυμβοχοῆσαι (Φ 323)· περιχῶσαι, θάψαι 36 τυμβοχόης (Φ 323)· τύμβου καὶ χώσεως, οἷον ταφῆς Ad 42 [τυπείς· πεσών, πληγείς.] 60 τυπῆσι (Ε 887)· πληγαῖς

τύρβη (Xen. Cyr. I 2, 3)· θόρυβος, [ad 69] τάραχος

Τυρβηνός· ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος

τύρβησις· †ἠλιβατὸν ἀέρα

Τυρεῖν (Hipponact.)· τόπος τις Κλαζομενίων

τυρεύεται (Dem. 436, 5)· ταράττει, κυκᾷ

τυρεῦσαι· τὰ αὐτά. καὶ τυρεύων

τυριχίλοι· αὐλοὶ καλάμινοι ⟨τιτύρινοι?⟩

Τύρις. ὁ Περσικὸς χιτών ⟨ad κάπυρις⟩. ἢ ποταμὸς ἐκδιδοὺς εἰς τὸν Βορυσθένη (Hrd. IV 11)

τυρόεντα (Theocr. I 57)· πλακοῦντα

τυρόκνηστις (Ar. Lys. 231)· σχῆμα τῶν ἀκολάστων. οἱ δὲ μάχαιραν

τυροκομεῖον· τάλαρος, ἐν ᾧ ὁ τυρὸς τῆς ἐπιμελείας τυγχάνει

Τυρρηνικὰ σανδάλια (Cratin. fr. X p. 91)· κάττυμά τι ὑψηλὸν οὕτω καλεῖται [81]

Τυρρηνοὶ δεσμοί· οἱ λῃστρικοὶ καὶ χαλεποί (cf. gl. δ 701)

τύρρις· πύργος, ἔπαλξις, προμαχών

τύρσις· τὰ αὐτά

τύρσος· τὸ ἐν ὕψει οἰκοδόμημα

τυρωθέντα· ταραχθέντα, κινηθέντα

†τύσσει· ἱκετεύει

τυτάνη· ὄργανόν τι, ᾧ χρῶνται εἰς τὸν ἀλοητὸν τοῦ σίτου

†τύτη· τὸ αὐτόθι

τυτθήν· ὀλίγην, μικράν

τυτθόν (Hom. Call. Dian. 30)· ὀλίγον, βραχύ, καὶ μικρόν

τυτώ· ἡ γλαῦξ

τυφεδανός (cf. Ar. Vesp. 1364)· τετυφωμένος

τύφεται (Eur. Tro. 146)· καίεται, καπνίζεται, φλέγεται. [τυφόμενον]

τυφόμενον (Matth. XII 20)· τὰ αὐτά

τυφείσας· μεμαραμμένας

τύφεσθαι (Aristot. Meteor. II 5)· μαραίνεσθαι, ἡσυχῇ ἐκκαίεσθαι, χωρὶς φλογὸς καπνὸν ἱέναι

Τυφίον· ὄρος Βοιωτίας

τυφλῖνος· ἰχθὺς Νειλῷος. καὶ ὄφεως εἶδος (Ar. HA. VIII 24)

τυφλός (Soph. OT. 389)· τίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ κωφός

τυφλότερος σπάλακος· τοῦτο τὸ ζῷον οὐκ ἔχει ὀφθαλμούς· ἔχει δὲ ὀδόντας μικροτάτους, καὶ ῥύγχος ὡς γαλῆς, καὶ πόδας ἄρκου

τυφλῶπες· εἶδος ὄφεων

τυφλῶν ὀνείρων (Trag. inc. fr. 268)· ......

τύφοι (Cyprii ?)· σφῆνες

τῦφος (Antiphan. p. 110, 2)· ἀλαζον⟨ε⟩ία, ἔπαρσις, κενοδοξία

Τυφῶ· ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος. Σοφοκλῆς (fr. 996) [1707]

†τύφυμεν· βρέχειν

Τυφωεύς· θεός τις γηγενής, ἐναντιωθεὶς τῷ βασιλεῖ τῶν θεῶν [10]

τυφών· ὁ μέγας ἄνεμος· τινὲς τὰ ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως

τυφῶνος· πυρώδους δαίμονος

τυφῶσαι· πνῖξαι, ἀπολέσαι ⟨cf. τετύφωται⟩

τυχάζεσθαι (Hippocr.)· στοχάζεσθαι

τυχεῖν (ἀξιώσεως)· ἀξιωθῆναι (Luc. XX 35 ?)

τύχη· εὐτυχία [17]

τυχῆσαι· ἐπιτυχεῖν [19]

τυχθείς· κατασκευασθείς

τυχθῆναι· γενέσθαι [ad 21]

τύχοι (Cret.)· λιθοξοϊκὰ ἐργαλεῖα

τυχόν· ὡς φθάσει. ὡς λάχοι. ἢ πολλάκις

Τύχων· ἔνιοι τὸν Ἑρμῆν· ἄλλοι δὲ τὸν περὶ τὴν Ἀφροδίτην

†τύχουσι· τεύχουσιν

†τύχων πυλῶν· τὸν ἐσφηνωμένον· τύχους γὰρ καὶ τοὺς σφῆνας καλοῦσιν

τύψαι (Ε 830)· τὸ διὰ χειρὸς πατάξαι, ἢ τρῶσαι

τυφέλη· ὁ ἐν τοῖς ὠσὶ ῥύπος ⟨κυψέλη ?⟩

τύψον· †ἔκχεε, ἐκκένωσον. τρῶσον, δάμασον

τῷ (Α 327. 299)· οὕτοι δυϊκῶς, καὶ τούτους. ἢ διὰ τοῦτο ⟨ad τῷ⟩. ἢ τινί ⟨ad τῳ⟩ [32. 33]

τωθάζει· χλευάζει, μετὰ κενοδοξίας σκώπτει. ἐρεθίζει. καταχαυχᾶται. λοιδορεῖ. θωπεύει. κακολογεῖ [35]

COD. 71 ἢ λίβα τὸν ἄνεμον? 78 τυροκν.στής 80 τυρρηνικὸς — οὔ..ν 99 Νειλώειος 1701 σπάλαξ — μιαρωτάτους 2 τυφλῶνες 3 τύφλων· ὁ ἥρων 5 τύφος 9 τυφώευς 12 τύφωνος, πυρρ| 22 τύχιος 24 λάχει 25 τυχόον

HES. Ad 69 [ἀγωγή,] 81 τυρίς (Xen. ΚΠ VII 5, 10)· ὁ περίβολος τοῦ τείχους 1707 Τύφω.., ἑνὶ τῶν γιγάντων (Β 782) 10 τυφωθείς (I Tim. III 6)· ἐπαρθείς, ὑπερηφανεύσας 17 τύχε (Ε 587)· κατέτυχεν 19 τυχήσας (Δ 106)· ἐπιτυχών (non Nic. Th. 18) Ad 21 [ἐπιτυχεῖν 22 Τυχίος (Η 220)· ὄνομα τοῦ κατασκευάσαντος τὴν Αἴαντος ἀσπίδα σκυτοτόμου 32 τώγε (Α 330)· οὗτοί γε 33 τῶν γάρ· ἐκ τῶν γάρ 35 τῶ κεν (ω 32)· οὕτως ἄν

τῶ κε (Ο 51)· οὕτως γὰρ ἂν [37]
τῷ 'μῷ· τῷ ἐμῷ βέλει (cf. ἰῷ ἐμῷ) [38b]
τώνα (Cret.)· ζώνη (cf. μονότωνος)
τῶν ἀκεραίων· τῶν ἡσύχων [41]
τῶν δὲ πάροιθεν· (τῶν) πρὸ τούτων
τῶν ἐν τέλει (Soph. Ai. 1352 al.)· τῶν ἀρχόντων ἐν τῷ δήμῳ
τῶν ἐπὶ σκηνῆς (cf. Dem. 288, 18)· τῶν θεατρικῶν [45]
τῶν οἰνάρων· τῶν τῆς ἀμπέλου φύλλων (cf. Alciphron. ep. III 22)
†τωνολβεύς· τὸ κακοδαίμων [48—50]
τῶν πέλας (Herod. VII 152)· τῶν πλησίον
τῶν πλωτήρων· τῶν πλεόντων, τῶν ναυτῶν
τῶν πτίλων· τῶν πτερῶν
τῶν τριῶν ἕν (Polyzel. com. p. 867)· Θηραμένης ἐψηφίσατο τρεῖς τιμωρίας κατὰ τῶν παράνομόν τι δρώντων [55]
τῷ ὄντι (Plat. Civ. 474 A)· τῇ ἀληθείᾳ
τῶπιν· μέτρον δεκαχοίνικον
τὼ πόδε (Ar. Th. 1183)· τοὺς πόδας. δυϊκῶς
τῶ ῥα (Callim. D. 251)· διὸ δή [60]
τὼ τό, ἐντεῦθεν (τωτῶ vel τῶσα)
τῷ φύσαντι (Soph. OC. 1115) [ad 62] τῷ γεννήσαντι
†τῶ χορτᾶν· τῶν σίτων ὑποστελλοῦ

Υ

Ὑάδας· τὰ ἐπὶ τοῦ μετώπου κέρατα τοῦ ταύρου τοῦ ἐν οὐρανῷ ἄστρου. εἰσὶ δὲ ἀστέρες ἑπτά, ὧν κατὰ τὴν ἀνατολὴν ὑετὸς γίνεται
ὕαινα· τετράπουν ζῷον. καὶ ἰχθῦς
†ὑακίζει (Boeot.)· οἱ εἰς τὰ αὐχένια [4. 5]
ὑακίνθια· ἑορτὴ ἐν Λακεδαίμονι (Ἀπόλλωνος) (τὰ ὑακίνθια)
Ὑακινθίδες (Phrynich. com. p. 592)· ἐπώνυμοι ἀπὸ Ὑακίνθου (πάγου)
ὑάκινθος· πόας εἶδος [τὸ ὑακινθόκομον]. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ Ὑακίνθου [9]
ὑάλε(ο)ν· λαμπρόν, ὑαλίζον
ὑάλεται· σκωληκιᾷ (cf. εὐλάζει)
ὑάλη· ὕαλος. βόμβυξ. σκώληξ [13]
†ὑάλικος κώμη· Διονύσιος
†ὑαλκάδαι· χορὸς παίδων. Λάκωνες
ὑαλόεν· διαφανές, λαμπρόν
ὑαλοῦν· λαμπρόν. πρᾶον [18]
†ὕαμα· βάθος [20]
ὑανέοος· εἰκαῖος. βλοσυρός, χαλεπός. ὕπτιος (ὑανεύς?)
ὑανεῶς· τὰ αὐτά (ὑανέως?)
ὑανία· τύρβη, μάχη, ὕβρις, ἀγερωχία (cf. συ— ὑη—)
ὗαξ (Boeot.)· πηδάλιον. ὁδηγός
Ὑαργίδες· αἱ εὐειδεῖς Βάκχαι αἱ Ἀργεῖαι [26]
ὑββάλει (Τ 80)· ὑπερτίθεται, ὑποβάλλει
ὑβάλης· καταφερής, λάγνος
Ὕβλα· πόλις Σικελίας
Ὑβλήτης· μάντις
ὑβόν· τὸν κυρτόν, καμπύλον, γυρόν. [οἱ δὲ ὑβός, κυρτός] [ad 31]
ὕβρεις· τραύματα, ὀνείδη (q. v.)
ὕβριος (Herod. I 106?)· τῆς ὕβρεως
ὑβρίς (Ar. HA. IX 12)· ὄρνεον νυκτερινόν [35]
ὑβριστοδίκαι (Eupolis)· οἱ μὴ θέλοντες εἰσάγειν τὰς δίκας παρὰ Ἀττικοῖς
ὑβώματα (Hippocr. 816 C)· κυρτώματα

COD. 43 ἢ τῶν δήμων 49 οὐτιῶν 51 τῷ — τῷ 53 πτήλων 54 τῶοι — αὐτοί 56 τῶ δητοι 58 cf. καὶ τὼ πόδε Υ 6 Ἀπόλλωνος post ἐπώνυμοι; τὰ ὑακίνθια post ὑακινθόκωμον (sic) 10 ὑαλίζων 16 ὑαλο.ἐν 17 ὑαλόν Post 17] ἠλίθιος τίμιος 24 ὗαξ 25 ἄργιαι 27 ὑββαλεῖ 28 ὑβαλλῆς (cf. συβάλλας et σύβαξ) 30 μάντης 31 ὑβλιόν — ἠβός 33. 34 = 34. 33 (ὕβρεως, ὕβρεως)

HES. 37 τῶ κε λάχον (ε 311)· οὕτως γὰρ ἂν λάχον 38b τῶν (Α 30)· τούτων 41 τῶν μή σύγγε μῦθον ἐλέγξῃς (Ι 518)· οὐ τὴν ἱκετείαν τούτων μὴ ἐπονείδιστον ποιήσῃς 45 τῶν μοι· ἐκ τῶν μοι 48 τῶν ὄπισθεν (λ 66)· ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τούτων 49 τῶν οὔτι (Α 160)· ὧν οὐδαμῶς 50 τῶν παρεκτός (II Cor. XI 28)· τῶν ἔξωθεν 55 τῷ οἱ· οἵτινες αὐτῷ 60 τῶς (Γ 415)· οὕτως, ὁμοίως Ad 62 [ἢ τῷ φύντι] Υ 4 †[ὑακίζει]· βρέχει ἢ ὑετίζει ἢ ὕει 5 ὑακίνθινον· ὑπομελανίζον, πορφυρίζον 9 ὑακινθίνῳ (ζ 231)· τῷ ὑακίνθῳ. ἔστι δὲ ἄνθος μέλαν καὶ μαλακόν 13 ὑαλίης ἢ ὑαλιεύς· εἰκαῖος. βλοσυρός (21. 22) 18 ὕελος· ὕαλος (Moer.). βόρβορος (cf. ὑαλλός) ἢ λίθος τίμιος 20 Ὑάμπολις (Β 521)· πόλις Φωκίδος 26 ὕασιν (Ε 463)· υἱοῖς Ad 31 [ὑβριστής] 35 ὑβριστής (Rom. I 20)· ὑπερήφανος, ἀγνώμων

ὕγγεμος· συλλαβή. Σαλαμίνιοι

ὑγυλόν· ὑγιές ⟨ὑγηλόν⟩ [40]

ὑγιᾶ· σῶον ⟨Moer. 375 Thuc. III 34⟩; νεαρόν. Κρῆτες

ὑγίεια· ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ πεφυραμένα. καὶ πᾶν τὸ ἐκ ⟨εἰς⟩ θεοῦ φερόμενον, εἴτε μύρον, εἴτε θαλλός. ἡ ὑγίεια [43]

ὑγιοῦν· τὸ σαοῦν. καὶ τὸ θεραπεύειν

ὑγιῶς· ὀρθῶς, σώως, ὁλακλήρως, ἐρρωμένως, καὶ εἴ τι ὅμοιον

†ὑγλιῆναι· φυσῆσαι

ὑγρὰ κέλευθα (Δ 312)· θαλασσία ὁδός, καὶ ἡ παρὰ τὴν θάλασσαν

ὑγρίην· τὸ οὖρον. Διονύσιος [49]

ὑγρὸν ἔλαιον (Ψ 281)· [ad 50] διὰ τὸ εἰς ἄνεσιν ἄγειν τὸ σῶμα, ἢ ὅτι πάντων τῶν ὑγρῶν ὑγρότατόν ἐστι τὸ ἔλαιον. πᾶσι γὰρ τοῖς ὑγροῖς ἐπιπλεῖ ⟨ἐπιπολάζει?⟩ βαλλόμενον τὸ ἔλαιον

ὑγρός· ὁ εὐκαταφερὴς εἰς ἡδονάς

ὑδαλίς· ὑδρωπιῶν

ὕδαν (Aeoles)· ......

(......·) ἀγορασθεῖσαν

ὑδαρι(ῷ)· ὑδρωπιῷ

ὑδατίδες· σταγόνες

ὑδατοτροφέων (ρ 208)· ὑπὸ ὕδατος αὐξομένων ἢ τρεφομένων

ὑδέουσιν· ὑμνοῦσιν [58]

?ὑδαρές· τὸ ὑδαρόν

ὑδ(ε)ρῶν· ὑδρωπιῶν

Ὕδη (Υ 385)· πόλις τῆς Λυδίας

ὑδεῖν (Callim.)· ὑμνεῖν, [ad 62] ᾄδειν, λέγειν

ὕδης· συνετός, ἢ ποιητής

ὕδναι· ἔγγονοι, σύντροφοι

ὑδνεῖν· τρέφειν, κρύβειν ⟨ad κυθν—⟩. αὔξειν

ὕδνης· εἰδώς, ἔμπειρος

ὑδνόφυλλο(ν)· ἡ ἐπὶ τοῖς ὕδνοις φυομένη πόα [68]

ὕδος (Callim.)· ὕδωρ [70]

ὕδρα· ὁ ὕδρος ὄφις. οἱ δὲ τὸν χέρσυδρον

ὑδράν.· εἰς θυσίαν ἀκραιφνές. Ῥίνθων

ὑδράνη· τὸ ἀκραιφνὲς καὶ καθαρόν

ὑδρανός· ὁ ἁγνιστὴς τῶν Ἐλευσινίων [75]

Ὑδρέα· νῆσος εὐτελὴς Δολόπων

ὑδρεύειν· ποτίζειν. ἀντλεῖν

ὑδρευσάμενος· ἀντλήσας

ὑδρεῦσαν· ὕδωρ φέρουσαν, ἤγουν ὑδρευομένην

ὕδρη· ὁ ἔχις

ὑδρήϊον (Herod. III 14)· ὑδρία

ὑδρηλά (Aesch. Suppl. 793)· ὑδατώδη

ὑδρηλοί (ι 133)· κάθυδροι, μαλακοί, ἔνυδροι, ὑδατώδεις

ὑδρηλός· τὸ αὐτό

ὑδρηναμένη (δ 750)· λουσαμένη, ἢ περιρ(ραν)αμένη, ἢ ὕδατι περιχεαμένη

ὑδρήνασθαι· λούσασθαι, περιρράνασθαι

†ὑδρηχόες· ἰχθύες

ὑδριαφόροι· μέτοικοι

ὑδρίσκη· ὑδρία

ὑδροδόκοι· λάκκοι

ὑδρόμυλοι· ὑδραλετία ἀπὸ ὕδατος

ὕδρος· ὄφις [92]

Ὕδρουσα· ἡ Κέως οὕτως ἐκαλεῖτο [94]

ὑδροφόρια· ἑορτὴ πένθιμος Ἀθήνησιν

ὑδροφόρους· ὑδρορρόους [97. 98]

ὕει (Alcae. fr. 34)· βρέχει. χειμάζει

.ει· ῥω.οιω.

ὕελος· ὕαλος

ὗεν· †εὗρεν [103]

ὕεσι· στολή. Πάφιοι [5]

ὑεστάκα· ἱματισμός

(υ)ετής· ὁ αὐτοετής. Μαρσύας

ὑετίς· ὑδρίς. Ταραντῖνοι [9]

Ὑεύς· Σαβάζιος

Ὑή· ἡ Σεμέλη ἀπὸ τῆς (ὕ)σεως. καὶ †ὑὲ δειλέ

Ὕης· Ζεὺς ὄμβριος

†ὕησον· σάλευσον

†ὕητα· ὑστίς. Ταραντῖνοι

ὑθλεῖν· ληρεῖν, μωραίνειν

ὕθλος (Plat. Theaet. 176 13)· φλυαρία, μωρία, ληρότης, φληναφία

COD. 38 cf. ἀπογέμε 44 σαρροῦν — θεραπεύεσθαι 52 ὑδροπίων 53 ὑδάν (= ὀδᾶν) 74 ἀγνωστής 85 |ανᾶσθαι 80. 88 ὑδρεία 93 Ὑδροῦσα ὁ.έως 95 ὑδροφορία 110 ευσεως 12 ὕης 15 ὑελεῖν

HES. 40 ὑγρόν· μαλακόν 43 ὑγιής (Θ 524)· τέλειος, σῶος 49 ὑγρὸν ἀέντων (ε 478)· μαλακῶς πνεόντων Ad 50 ὁ καταφερής 58 ὕδερον· τὸν ὕδρωπα ⟨Moer.⟩ Ad 62 αἰδεῖν 68 Ὕδρα· νῆσος εὐτελὴς Δολόπων. καὶ θηρίον πολλὰς ἔχον ὄφεων ὄψεις, πολυκέφαλον 70 ὑδραλής· μετάβολος 75 ὑδραλής· ὄφις ὕδατος 92 ὕδρου (Δ 723)· ὄφεως εἶδος 94 ὑδροχόας· ἀμάρας ⟨Moer.⟩ 97 ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε (Η 99)· διαλυθείοιτε καὶ ἀποθάνοισθε 98 ὗεν (Μ 25)· ἔβρεχεν 103 ὕες (Ψ 32)· χοῖροι 5 ὑελέφης· ὑελο.... 9 ὑετός (Μ 133)· ὄμβρος. δρόσος. ὕδωρ

ὔθλους (Plat. Civ. 336 D)· φλυάρους, μωρούς, λήρους [18. 19]
ὑϊδεῖς (Isocr. p. 424 A)· υἱῶν υἱοί, ἔγγονοι
ὑΐδες· [ad 21] υἱῶν θυγατέρες ⟨ὑϊϊδαῖ⟩
ὑϊδῆν· υἱοῦ θυγατέρα[ν]
ὑϊδός ⟨—οῦς⟩· ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός
υἱδοῦς· ἢ υἱδεῖς. υἱῶν υἱούς ⟨—οί⟩
υἱεῖς (Plat. Civ. 405 D)· υἱοί [26]
υἷες Ἀχαιῶν (X 156)· οἱ Ἕλληνες περιφραστικῶς
ὑιήν· τὴν ἄμπελον. ἢ υἱόν
†υἱήω· ποιὰ βοτάνη
†ὕιλη· ὁμῆλος
υἱόν· ἀναδενδράδα
υἱοθεσία· ὅταν τις θετὸν υἱὸν λαμβάνῃ [ad 32] [33]
υἱωνεῖς· υἱῶν υἱέες
υἱωνοί· υἱῶν υἱοί
υἱωνός (ω 514?)· ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ, ἔγγονος
ὑκελόν (Cret.?)· ὑγιές [38]
ὗκος (Cyrenaei)· ἐρυθρῖνος (Hipponax) [40]
ὑλάζεσθαι· ξυλίζεσθαι
ὑλακή· ὑλαγμός, βοή
Ὑλακίδης (ξ 204)· Ὑλάκου υἱός
ὑλακόμωροι (ξ 29)· οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν μεμορημένοι· ὅπερ ἐστὶν ἴσον τῷ πεπονημένοι· οἱ βαρύφωνοι, ὀξύφωνοι
ὑλακτηθέντων· φλυαρηθέντων
ὑλακτῶν (Eur. Alc. 760)· μετὰ μανίας κράζων [47. 48]
Ὕλας· κρήνας Κιανοί. καλοῦνται δὲ καὶ βαρβάρων †γένος οὕτως
ὑλάσασθαι· ξύλα συναγαγεῖν
†ὕλασσα· ἡ ξυλ(ε)ία, καὶ φρυγανισμός
ὑλᾶται· ἐστερήθη. ἀπέθανεν
Ὕλη· πόλις. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ σύνηθες, καὶ ξύλα τὰ ἤδη κεκομμένα. ἢ σύμφυτος τόπος, ἐξ οὗ ἀποτελεῖται τὸ ἔργον
ὑλῆεν (cf. Soph. Ai. 1218)· δασύ, ξυλῶδες
ὑληέσσης (N 12)· συμφύτου, ἢ ὕλας ἐχούσης
ὕλην· †κισσίαν. τὸν στέφανον
ὑληρεύς· νομεὺς ἐν ὕλῃ φυλάττων
ὕλης μητέρα· εἶδος σκώληκος, ὃ καλεῖται ὑλομήτρα. ἄλλοι δὲ βόμβυκα
ὕλιγγες· λόγχαι
ὑλίμη· μάχη τις [61]
ὑλίτης· οἴνου εἶδος [63]
†ὕλλει· τὰ πρὸς κάσσωσι δέρματα
Ὕλεες· οἱ ἐν Κρήτῃ Κυδώνιοι
ὑλίας· τοὺς καρπατίνους τόμους
Ὕλλος (Apoll. lex.)· ποταμὸς Λυδίας
ὕλογος· στρατός. Περγαῖοι
†ὗλοι· σπόνδυλοι [70]
ὑλομανεῖς (Boeot.)· ὁ ταῖς ὕλαις χαίρων
ὑλομήτρα· εἶδος σκώληκος
ὑλοτόμος (Hesiod. opp. 805 al.)· ξυλοτόμος
ὑλωρός (Aristot. Pol. VII 13)· ὕλην φυλάσσων [75]
ὑμεδαπῶν· τοῦ ὑμετέρου ἐδάφους [77. 78]
ὑμένιον· λεπτόν
ὑμενῶδες· λεπτόν, ἀεροειδές
ὑμήν· εἶδος ἐνδύματος. ὑμέναιος. ἐπίπλους. καὶ τὸ διαφανές. καὶ τὸ τοῖς γαμοῦσιν ἐπαυλούμενον ὑμέναιος, ἀπὸ τοῦ †ἡμήσης παιδός, ἢ ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ναίειν
ὑμῆς· ὑμετέρας
Ὑμήττης· ἐν Ὑμήττῃ ὁ Ἀπόλλων τιμώμενος
Ὑμήττιος· Ζεὺς παρὰ Ἀττικοῖς [85. 86]
Ὑμμητός· ὄρος Ἀττικῆς
ὑμνεῖ· εὐλογεῖ, ᾄδει
ὑμνηπολείτω· ὑμνείτω
†ὑμνίον· τὸν ἀμόλγην Διονύσιον
ὑμνοθέται· ποιηταί
ὑμνοθέτης· ποιητής
†ὑμνοτήϊαι· σύνοδοι τῶν ἐπ' ἔτος γεγαμημένων
ὕνος· χρησμός
†ὕναν· τὴν εἰρήνην
Ὑναρεύς· Ζεὺς ἀπὸ τοῦ Ὑναρίου ὄρους

COD. 27 ὕες ⟨28. 31 εὔιον?⟩ 29 ποῖα ⟨30 Fίλη· ὅμιλος?⟩ 34. 35 Forte υἱωνοί [ὑιῶν]· ὑιέες ὑιωνοί (B 666) υἱῶν υἱοί 40 cf. ὀυάει 43 ὑλακοῦ 44 μεμω| ἴσον τὸ 45 ὑλακτιθέντων, φλυαρι| 49 καὶ ἄνοι 50 cf. συνυιλάσσασθαι 62 ὑλήτις 66 καρπατίμους 74 ὑλορός 81 ὕμι 87 ὑμμῆρος — ἀττικ.̄. 96 ἐπὶ

HES. 18 ὗα (M 129)· υἱόν, τέκνον 19 ὗας (A 240)· τέκνα, υἱούς Ad 21 [θυγατέρες, ἢ] 26 υἱέος (Ω 122)· υἱοῦ, τέκνου Ad 32 καὶ τὸ ἅγιον βάπτισμα (Ephes. I 5) 33 υἱοθετεῖ (Basil. I p. 608 C)· υἱοποιεῖ, οὐ φύσει, ἀλλὰ θέσει 38 ὑλαγμοί (Φ 575)· βοή 40 ὑλάει· θρυλλεῖ. ὑλακτεῖ (υ 15). λέγει ⟨ad ὕδει⟩. θρηνεῖ ⟨163⟩ 47 ὕλαον (π 5)· ὑλακτοῦ 48 ὑλαλοῦν· ὑλακτοῦν 61 ὑλί.ροι· τέκτονες 63 ὑλλεῖ· θρυλλεῖ, λέγει ⟨140⟩ 70 Ὑλοιχθυόεντι (Y 392)· ὄνομα ποταμοῦ ἰχθύας ἔχοντι 75 ὑμά (α 376)· ὑμέτερα ...... 77 ὑμέναιος (Σ 493)· γάμος. ἢ ᾠδὴ ἐπιγάμιος 78 ὑμεναίων (III Macc. IV 6)· γαμικῶν ᾀσμάτων, μέλος ᾠδῆς 85 ὕμμε (Ψ 412)· ὑμᾶς, ὑμεῖς. Αἰολικῶς 86 ὕμμες (A 274)· ὑμεῖς, καὶ τὰ ὅμοια

ὑννάς· αἴξ ἀγρία
ὑννή· αἴξ. καὶ τὸ τοῦ ἀρότρου σιδήριον τὸ τέμνον τὴν γῆν ⟨ὕννη⟩. καὶ ὕννις ὁμοίως
ὕννος· πῶλος ὁ ἐν τῇ γαστρὶ νοσήσας, πρὶν κυηθῆναι ⟨ιννός⟩
†ὑντετράστιαν· κατεαγέν. Σαλαμίνιοι
†ὕντωσε· συμπαρῆσαν
ὗξον· βόησον
ὑο†λλός· τόπος συῶν βορβορώδης
ὑοβότης· συοβόσκης
ὑομεμνία· ἑορτή τις ἐν Ἄργει
ὑομένη· βρεχομένη
ὗον· ὁμοίως [208]
ὑοσκυαμᾶς (Pherecr. p. 284)· μαίνῃ, ἀπὸ τῆς πόας
ὑοχαί· τὸ βορβορῶδες ὕδωρ (203)
ὑπάγειν· τὸ ἡσύχως πίνειν
ὑπαγορ(ε)ία· συμβουλία
ὑπαγορεύουσι· λαλοῦσιν
ὑπάγορον· κατὰ βίαν ὑπερήφανον
ὑπαγωγεύς (Hermipp. p. 97 Ar. Avv. 1148)· πρὸς πλίνθων οἰκοδομὴν πηλός
ὑπαγωγή (Thuc. III 97)· ὑποχώρησις
ὑπάγων· ὑπὸ δίκην ἄγων
ὑπαί· †πρὸ τοῦ καὶ νῦν. ὑπαὶ πόδα (B 824)
ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε (Γ 217)· ὑπέβλεπεν [20]
ὑπαιδράσειαν· ὑπόψειαν (cf. ὑποδρασίην)
ὕπαιθα (Σ 421)· ἔμπροσθεν
ὑπαίθριον· ὑπὸ τὸν ἀέρα
†ὑπαικαλούσας· ὑποτρεμούσας
ὑπαιλίχαζε· ἐκ πέτρας ὑποχώρει
ὑπαινίττεται· αἰνιγματωδῶς ἐμφαίνει
ὑπαλευάμενος (ο 275)· φυλαξάμενος [28—32]
ὑπαντάξ (Aristoph. fr. L p. 1187)· ἐξ ἐναντίας [ad 33]
ὑπαντιάζει· ὑπαντᾷ
†ὑπ' ἀντιαίης· ὑπὸ τῆς †αἰσχρᾶς ἐξ ἐναντίας †πολεμούσης
ὑπάντλ[ε]ια· χαλκᾶ ἀγγεῖα, κάδοι

ὕπαντροι· οἱ ὑπὸ τὸ σπήλαιον
ὑπανύσθαι· ὑπουργεῖν
†ὑπαπίει· ὑποστρέφει
ὑπ' ἀπειρίας· ὑπὸ ἁμαρτίας
ὕπαρ (τ 417)· τὸ μεθ' ἡμέραν ὄναρ. ἐν ἡμέρᾳ. οἷον φανερῶς, ἐναργῶς, ἀληθές [42]
ὕπαρνος ποίμνη· ἄρνας ἔχουσα
ὑπάργυρον· τὸ κινάμωμον
ὑπάρξας· κατάρξας
ὕπαρξις· προγένεσις. ἡ οὐσία
ὑπάρχει (Apoll. lex.)· προκατάρχει
ὕπαρχος (Soph. Ai. 1094 Xen. Hell. VII 4, 19)· οἰκονόμος. πολέμου στρατηγός
ὑπάρχων· πεφυκώς, ὤν
ὑπαρχθεῖσαν· προγεγονυῖαν
ὑπασπισταί· βοηθοί. ὑπηρέται
ὑπασπίδια προποδίζων (N 158)· ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τιθεὶς τοὺς πόδας καὶ οὕτως προβαίνων
ὑπασπιστής (Xen. An. IV 2, 20)· βοηθός, δορυφόρος, ὑπηρέτης
ὑπάτη· ὑψηλή. δυνατή
ὕπατε κρειόντων (Θ 31)· βασιλεῦ βασιλευόντων
ὑπάτη· ὑπερτάτη, ἀνωτάτη. πλουσία
ὑπάτμενοι· δοῦλοι, ὑπουργοί
ὕπατον μήστωρα (Θ 22 P 339)· τὸν ἐν τῷ βουλεύσασθαι σοφώτατον, οἷον πρῶτον
ὕπατος· ὑψηλός. ἔντιμος, πρῶτος, διαφέρων τῶν ἄλλων, ἐξοχώτατος
ὑπ' αὐλήν· ὑπ' οἶκον
ὑπ' αὐλοῦ· μετ' αὐλοῦ
†ὑπ' αὐνήν· παρ' Ἑκαταίῳ. Φιλητᾶς
ὑπαφήτορες· ὑποτεταγμένοι
ὕπαφρον (Eur. Rhes. 707)· τὸ μὴ φανερὸν ὕπαφρον λέγουσιν, ἄλλοι ὕπαφρον τὸ ὑγρασίαν ἔχον ἐμφερῆ ἀφρῷ. ἔνιοι κρύφιον καὶ ὕπουλον τὸ ὕπαφρον
Ὑπαχαιοί (Herod. VII 91)· ὀνομα†στικόν
ὑπαχθέντες (Dem. 59, 18)· ὑποβληθέντες. πεισθέντες. ἀπατηθέντες

COD. 98 ὑννὴς 200 σαλαμήνιος 2 ὗξον, βοήθησον 3 cf. ὕαλος, ὑοχαί, συόαι, συῆλαι (5 ὑομεμνόνεια?) 7 ὗον· ὅμοιον 9 ὑοσκιαμεις, μαίνει 18 ὑπὰ πό 19 ὑπαιδαήδασκεν 22 ὑπάσσεα 33 ὑπαντάξας 35 ὑπαντ| (39 ὑπάπει, ὑπόστρεφε?) 50 ὑπασθεῖσαν 54 ὑπαστή 55 βασι 58 μήστορα 62 παρεκατέω φιλιτάς 64 ὑπαφροῖς — ὑπαφρὸν — ἀλλὰ τὸ ὕπαφον τὸ

HES. 208 ὑός (gl. ms. Prov.)· χοίρου 20 ὑπαὶ δείους (K 376)· ὑπὸ τοῦ δέους 28 ὑπαΐξας (B 310)· ὑφορμήσας 29 ὑπαὶ πόδα (B 824)· ὑπὸ πόδα 30 ὑπαλύξαι (M 327)· ἐκφυγεῖν. ἐκκλῖναι 31 ὑπ' ἀνέρος (Γ 61)· ὑπ' ἀνδρός 32 ὑπ' ἀνθερεῶνος (A 501)· τὸν ὑπογένειον τόπον Ad 33 ἀντὶ τοῦ ὑπαντιάσας (Z 17) συναντήσας 42 ὕπαρ· μεθ' ἡμέραν. ἀληθές

ὕπεα· τὰ ὀπήτια [68. 69]
ὑπέγραφεν (cf. Thuc. V 56)· ἐχάραξεν, ἢ ἔγραφεν
ὑπεδεσμεύθη· ὑπεξέκειτο [72]
ὑπεζευγμένος· ὑποτεταγμένος
ὑπεζῶσθαι· τὸ εἰς ἄνδρας ἐλθεῖν. Φιλητᾶς
ὑπεζωσμένοι· †ἀναπείσαντες
ὑπέθην· [ad 76] †ὑπεκθέμην [77—82]
ὑπείκει (Soph. Ai. 670)· ὑπακούει. ὑποχωρεῖ, ὑποτάσσεται
ὑπείκετε· τὰ αὐτά
ὑπειλημμένη· ἀντ(ε)ιλημμένη
ὑπειλημμένον (Dem. 623, 5)· ὑπονενοημένον, ὑπενηνεγμένον [87]
ὑπεῖξά σοι (Xen. An. VII 7, 31)· ὑπεχώρησά σοι [89—93]
ὑπέκειντο· ὑποκείμενοι ἦσαν
ὑπέκθεσις· ὑπόθεσις
ὑπεκινοῦντο· †κατενοίγοντο, ἢ ἐπτοοῦντο
(ὑπεκκαύστρια· ἡ τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια) cf. 424
ὑπέκλινεν· ὑπέταξεν [98]
ὑπεκπροθέων (ϑ 125)· ὑπεκτρέχων [300]
ὑπελθεῖν· ὑπεισελθεῖν, ὑποδραμεῖν
ὑπέλαιος· γλοιός [3]
ὑπελεῖν· ὑπειλεῖν [5]
ὑπεμνήμυκεν (X 491)· ὑπομέμυκε, κλαίει, στενάζει, στυγνάζει
ὑπ' ἐμοί· ὑπὸ τὴν ἐμὴν ἐξουσίαν
ὑπεμφαίνει· φανεροῖ
ὑπεναντίος· ἐχθρός [10]
ὕπενες· εἰς τετάρτην

ὑπ' ἐνεσίῃσι (epic. poet.)· βουλαῖς
ὑπενηνεγμένον· ὑποκείμενον [14]
ὑπενόστησεν (Thuc. III 89)· ὑπέστρεψεν, ὑπεχώρησεν· νόστος γὰρ ἡ ὁδός
†ὑπεξέθαυτο (Apolloph. fr. II p. 882)· ὑπεκέκαυτο [17—19]
ὑπεξήκριζον (Eur. Bacch. 676)· ὕβριζον
ὑπεξίει (cf. Plat. Phaed. 106 A)· ὑπεξίσταται
ὑπεξίσταται· τὰ αὐτά
ὑπεξίστησι· μεθίστησι
ὑπέπισα· ὑπεπότισα
ὑπεπόδισεν· ἀνεπόδισεν [25]
ὑπέρα· ἐν τῇ νηὶ σχοινία τινά (cf. ε 260)
ὑπεραγασθείς (cf. Plat. Symp. p. 180 A)· ὑπερθαυμάσας [29—31]
ὕπερα (Ar. HA. V 19)· σκώληκές τινες
†ὑπεραγοναστ†τάς· εἱμαρμένας κρόκας, οἷον ὑπερστήμονας
ὑπεραίρεται· ὑψοῦται
ὑπεραεῖ (Λ 297)· ὑπεράγοντι κατὰ τὴν πνοήν [36—38]
†ὑπεράλλα πέτηξ· ὑπὲρ τὸ δέον
ὑπεράλ(λ)εται· ὑπερπηδᾷ
ὑπεραλεῖται· ὑπερπηδήσει [42]
ὑπερανάστης· μετανάστης. μεταβάτης
ὑπερανέστηκεν· ὑπερβέβηκεν, ἐκ τοῦ ὑπέρ ἤτοι ὑψηλότερον
ὑπέραντλα· πολλά [46. 47]
ὑπέραυχος (Aesch. Sept. 483)· ὑπερήφανος
ὑπερβάλλει· ὑπερνικᾷ. ὑπερτίθεται. παραβαίνει. ἢ ἐπαναφέρει εἰς συμβουλίαν

COD. 67 ὕπεα· τὰ ὀπίσθια 70 ὑπέρραψεν 71 ὑπεδέσμευεν 74 ἀλίδρας — φιλήτας 84 ὑπείκεται 304 ὑπέλλειν· ὑπειλεῖν an ὑπελεῖν, ὑφελεῖν? 12 ὑπενεσίησι 13 ὑπενε| (21 |ήει — |ατο?) 25 |ησεν bis 32 ὑπέραι 35 ὑπεράει 48 ὑπέραγχος

HES. 68 ὑπέασιν (I 202)· ἐληλύθασιν 69 ὑπεδείδεσκεν (Γ 217)· ὑπεβλέπετο 72 ὑπέδοι (κ 398)· [ὑπεισέλθοι] ὑπεισῆλθεν Ad 76 [ἔμπροσθεν] 77 ὑπέθεντο (Ierem. CXXVI 25)· συνεβουλεύοντο 78 ὑπεθολιάσθη (O 520)· ἔμπροσθεν ἐκλείσθην 79 ὑπεθόμησεν· ὁμοίως 80 ὑπεθρεῖ (Eur. Andr. 195)· ὑπερέχει, ὑπερβάλλει (399) 81 ὑπεθρον· ὑπὸ τὸν ἀέρα 82 ὑπειδούμενοι (Polyb. I 66, 6)· ὑφορώμενοι (cf. ὑπηδ—) 87 †ὑπείνεχεν· ὑπέβαλεν, ὑπεῖχεν (526) 89 ὑπείξομαι (Α 294)· ἥξω, ὑπονοστήσω. ὑποχωρήσω (cf. ὑποεί—) 90 ὑπείραλα (Ψ 227)· ὑπὸ τὴν ἅλα, ὑπὲρ τὴν θάλασσαν 91 ὑπείροχος (Z 208)· ὑπέροχος, ὑπερέχων 92 ὑπεῖχεν· ὑπέβαλ(λ)εν (526) 93 ὑπ' ἐκδιοσαισαν· παρὰ τὸ ἐκ Διὸς εἱμαρμένον 98 ὑπεκδράμω (Eur. Andr. 338)· φ[ε]ύγω 300 ὑπέκτρεμον (ψ 3)· τὸ ἔτρεμον (cf. 296) 3 ὑπέλαβεν (Act. Ap. I 9)· ὑπεδέξατο 5 ὑπέμβρυον (ι 244)· νεογνὸν βρέφος ὑπέβαλεν, ἵνα εὕρῃ ἀμέλξαι 10 ὑπένερθεν (B 150)· ὑποκάτωθεν 14 ὑπενόθευσεν (II Macc. IV 7)· ὑπέφθειρεν 17 ὑπεξέφερε (Θ 268)· προέτεινε, προεβάλλετο 18 ὑπεξέφερον (E 377)· εἰς τὸ ἔξω ἔφερον 19 ὑπεξελέασθαι (O 180)· ὑπεκκλίνειν (cf. ἐξαλ—) 26 ὑπέρ (II Cor. XI 23)· πρόθεσις. πολύ, πλέον, λίαν 29 ὑπειρεσία· ἡ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα (cf. ὑπη—) 30 ὑπειλημμένον· ὑπενενοημένον 31 (ὑ)περάγον (I Macc. VI 43)· διαφέρον 36 ὑπέραε (ε 260)· τὰ σχοινία 37 ὑπέρακμος (I Cor. VII 36)· μέγας 38 ὑπεράλα (ψ 227)· θάλασσαν 42 ὑπεράλμενον (E 138)· ὑπεραλλόμενον 46 ὑπερασπίζω (LXX)· βοηθῶ, ἀντιλαμβάνω. καὶ ὑπερασπιστής (Genes. XV 1)· ἀντιλήπτωρ 47 ὑπερασπιῶ (IV Regg. XIX 34)· προΐσταμαι

†ὑπερβᾶν· ὑπερῷαν
ὑπέρβασις· ὕβρις, ἀδικία. κόρος. ἁμαρτία. ὑπερηφανία. παράβασις ὅρκων
ὑπερβασίης (Π 18)· ἀδικίας. ὑπερηφανίας
ὑπερβατόν· ὑπερβαινόμενον
ὑπέρβιον (P 19)· ὑπεράγοντα τῇ βίᾳ. ὑπὲρ δύναμιν. πάνυ βιαίως
ὑπερβλήδην· ὑπεράγαν
ὑπερβλύζει· ....
ὑπερβολή· πολύ
ὑπερβολία· ὕβρις. κόρος ⟨cf. ὑπερολβή⟩ [59]
ὑπεργυῖον· ὑπέρμηκες, μέγα ⟨ὑπέργυον⟩
ὑπερδέα (P 330)· ὑπεραγόντως ἐνδεᾶ, ἢ ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν·
ὑπερδέα δῆμ(ον) ἔχοντα [62]
ὑπέρδικοι· συνηγόροι οἱ τὸ δίκαιον ὑπερβαίνοντες
ὑπερδειπνεῖ· ὑπερτρυφᾷ
ὑπερείδει (Plat. Phaed. 99 B)· στηρίζει [66]
ὑπερειδούσης· στηριζούσης
ὑπέρειπε· κατέβαλ(λ)εν, ἀπὸ τοῦ ἐρείπειν
ὑπερείσατε· στηρίξατε
ὑπερε†κστήξει· ὑπερσταθήσεται
ὑπερέκτισις· ὑπεραπότισις
ὑπερένεγκαν· ὑψώθησαν
ὑπερέλασις· ὑπέρθεσις, ὑπερβολή [74]
ὑπε(ρ)έξουσι· μείζονες ἔσονται [76]
ὑπέρεπτε (Φ 271)· ἤσθιεν. ὑπενεδίδου. ὑπέσυρεν
ὑπέρευγε· ὑπερκάλως [79—81]
ὑπερέσσεται· περιέσται, κρατήσει
ὑπερέχει· ἄνωθεν ἐπιβάλλει. βοηθεῖ. διαφέρει, ὑπερβάλλει, ὑπεράνω ἔχει
ὑπερέχοντι· ἐξουσιάζοντι
ὑπερζέσας· ἀναφλεχθείς
ὑπερηγάσθη· ὑπερεθαυμάσθη
ὑπερηκόντισεν (Ar. Plut. 666)· ὑπερέδραμεν
ὑπερήκρισας· ὑπεράγαν ⟨ὑπὲρ ἄκραν⟩ ἐπήδησας
ὑπερήμεροι· οἱ ἐν ταῖς καταδίκαις πρὸς ἔκτισιν ἡμέρας λαβόντες καὶ μὴ διαλυσάμενοι
ὑπερήμερος (Antipho 136, 39 Lysiae 167, 42)· ἐκπρόθεσμος [91]
ὑπερήνωρ (Ξ 516 Hes. Th. 995)· εὔψυχος, ἀνδρεῖος. ὑβριστής. ὑπερέχων. ὑπερήφανος. παράνομος. ἢ ὁ ὑπερέχων κατὰ τὴν ἀνδρείαν [98]
ὑπερῇρτο· κατεξανίστατο ⟨q. v.⟩ [95—97]
ὑπερήφανος· ὑπέρφρων. ἀγνώμων
ὑπερθεῖ (Eur. Andr. 195)· ὑπερέχει. ὑποτρέχει, ἤγουν θέει ⟨280⟩ [400. 1]
ὑπερθέοντας· ὑπερτρέχοντας
ὑπερθέσεις· ἀναβολαί. ὑπερβάσεις [4—9]
ὑπερίδῃ· καταφρονῇ ⟨366⟩
ὑπερικταίνοντο (ψ 3)· ἔνιοι ὑπὲρ δύναμιν, ἴκνουν ὑπερικνοῦντο διὰ τὴν χαράν, ὅ ἐστιν ἐξετείνοντο
ὑπεριππία· ἀγών τις παρθένων [13]
ὑπερισχύουσαν· ὑπερβάλλουσαν
ὑπερίων· τὸν ἐν τῷ ἀέρι, ἢ ὁ ἥλιος ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰέναι
†ὑπερκαταβαπτύουσαν· ἀντὶ τοῦ ὑπερηφάνους λόγους ποιουμένους
ὑπερκακεῖν· ὃ νῦν ἐκκακεῖν
ὑπὲρ κάρα φοιτῶντα (Eur. Hipp. 1058)· ὑπὲρ κεφαλῆς ἐρχόμενον
ὑπερκείμενον· ἄνω κείμενον [20]
ὑπερκείσθω· ὑπερτεθείσθω [22]
ὑπερκόμπως (Aesch. Cho. 136)· ὑπερηφάνως [24. 25]

COD. 51 μαρτυρία 56 ὑπερβλύδην, ὑπεράγων 68 ἐρειπεῖν 71 |κτησις 98 ὑπεράφρων 410 ὑπερίδει, καταφρονεῖ 11 ὑπικταίνοντο 12 ὑπεριπτία (cf. ἔφιππος et ἱππετοῦμαι) 18 δεχόμενον 19 ἀνακείμενον

HES. 59 ὑπεργμένων· δοθέντων. προελθόντων ⟨ὑπηγ—⟩ 62 ὑπέρδεσμα· ἐνέχυρα, ὑποδήματα ⟨604⟩ 66 ὑπερείδει· καταφρονεῖ ⟨410⟩ 74 ὑπερένδοξος (Cant. tr. puer. 23, 25)· ἄγαν ἔνδοξος 76 ὑπερέπτατο (ϑ 192)· ὑπερίπτατο. ὑπερέδραμεν. ὑπερεπήδησεν 79 ὑπεριφερές· μετεωροφόρον ⟨ὑπερόφρυς [Greg. Naz. II 78 B]· μετεωροφρονῶν⟩ 80 ὑπερέσχεθε γαίης (Λ 734) 81 ὑπερέσχεν (ν 95)· ἀνέτειλεν 91 ὑπερηνορεόντων (Δ 176)· ὑπερηφάνων 93 ὑπερήπης (Μ 462 Ξ 414)· ὑπὸ τῆς ὁρμῆς 95 ὑπερήσει (ϑ 198)· ὑπερβάλλει 96 Ὑπερησία (Β 573)· πόλις 97 ὑπερήσμασι· στηρίγμασι 400 ὕπερθεν (Β 218)· ὑπεράνωθεν 1 ὑπέρθεον (P 372)· παρὰ τὸ θεῖον ἢ τὴν τοῦ θεοῦ γνώμην 4 ὑπερθορέονται (Θ 179)· ὑπερπηδῶσιν 5 ὑπέρθορον (Ι 472)· ὑπερεπήδησα, ὑπερηλάμην 6 ὑπέρθυμοι (Ζ 111)· πρόθυμοι. μεγαλόψυχοι 7 ὑπερθώριος (η 90)· ὁ ἐπάνω τῶν θυρῶν τόπος 8 Ὑπερία (Ζ 457 — Β 734)· ἡ τῶν Φαιάκων πόλις. καὶ κρήνη (Soph. fr. 758 Df.) 9 ὑπερίοντα (μ 133)· ὑπὲρ ἡμᾶς ἰόντα ὁ ἥλιος, ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰέναι 13 ὑπέριπτεν (Φ 271)· κατέσειεν ⟨377⟩ 20 ὑπέρκεισαι (Prov. XXXI 29 Ezech. XVI 46)· ὑπερβάλλεις 22 ὑπὲρ κεφαλῆς (Β 20)· ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς 24 ὑπερκάϋστρα· ἡ τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια ⟨297⟩ 25 ὑπερκόσμια· ὡς ἄγγελοι, καὶ τὰ μέλλοντα ὑπὲρ τὸν κόσμον

ὑπερκυάνεον· λίαν κυάνεον

ὑπερκύδαντας (Δ 66)· ὑπερέχοντας τῇ δόξῃ, ὑπερενδόξους γενομένους [28]

ὑπερμαζᾷ· ὑπερτρυφᾷ

ὑπερμενεῖ (B 116)· τῷ ὑπεράγοντι κατὰ τὸ μένος, τουτέστι τῇ ἰσχύι ὑπερκρατεῖ

ὑπερμενής· μεγάλην ἔχων ἰσχύν [32]

ὑπέρμορα (B 155)· ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπὲρ τὸ καθῆκον

ὑπὲρ μόρον (Φ 517)· ὁμοίως

†ὑπερνεμεῖς· ὑπερορᾷς ⟨499⟩

ὑπερνήχεται· ὑπερέχει, ὑπερβαίνει

ὑπερνικᾷ· ἀντιμάχεται [38]

ὑπεροι(α)ζομένου· ὑπερηφανευομένου

ὑπεροιησάμενοι· ὑπερηφανοῦντες [41–43]

ὑπεροπλίαις (A 205?)· ὑπερηφανίαις, ὑπερφροσύναις [45]

ὑπεροπλίσσαιτο (ρ 268)· νικήσειεν. ἢ ὑπερηφανήσειεν

ὑπέροπλον· ὑπὲρ τὸ δέον. ὑπερήφανον. †ψευδές

ὑπέροπτον· μέγα, καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, καὶ τὰ ὅμοια

ὑπερορᾷ· καταφρονεῖ, παραβλέπει

ὑπερόριος· ἐκτὸς τῶν ὁρίων

ὑπέρου περιστροφήν (Philem. com. p. 11)· παροιμία [ad 51] [52]

ὑπερόφρυς· ὑπερηφάνους [54]

ὑπεροχή· ἐξοχή, ὑπερβολή

ὑπέροχον· περισσόν. δεινόν. μεῖζον

ὑπεροψία· ὑπερηφανία, παρὰ τὸ τὰ ὑπὲρ αὐτὸν θεωρεῖν [58]

ὑπερπηδῶν· ὑπερθορών [60]

ὑπερσχεῖν· †ἀνατελεῖν. ὑπερμαχῆσαι. βοηθῆσαι. σκεπάσαι

ὑπέρσχες· σκέπασον, καὶ τὰ ὅμοια

ὑπερτάτην (Eur. Tro. 1219)· ὑψηλήν, ὑπερβαίνουσαν

ὑπέρτατος (M 381)· μέγιστος. πρεσβύτατος. ἀνώτατος, ὑψηλότατος. εὐγενέστατος [65]

†ὑπερτεῖς· Κρητικῶν πόλεων ἐπίθετα

ὑπερτελής (Aesch. Ag. 286)· ὑπὲρ τὸ τέλος ἀφικομένη

ὑπερτέλλοντες· ἀνατέλλοντες

ὑπερτέλλων· ὑπερα(να)τέλλων, ὑπερφαινόμενος τῶν ἄλλων ἄστρων

ὑπερτενῆ (Aeschyl. Bekk. AG. 353, 10)· ὑπερανατείνουσα, ὑψηλή

ὑπερτέρα· ὑψηλοτέρα (cf. schol. Eur. Phoen. 335)· οἱ δὲ νεωτέρα. ἢ πρεσβυτέρα. ἢ ἄροτρον

ὑπερτερία (ζ 70 Plat. Theaet. 207 A)· τὸ ἄνωθεν τῆς ἁμάξης ἐπιτιθέμενον

ὑπερτερίησι· νεωτερισμοῖς. ὑπερηφανίαις

ὑπερτερώτερος· νεώτερος

?ὑπέρτερον· ἔσχατον, ὕστερον. νεώτερον. εὐγενῆ

?ὑπερτερείη· τὸ πῆγμα τῆς ἁμάξης

?ὑπέρτερα (γ 65)· κρέατα ἐκτὸς τοῦ σώματος πρὸς τὴν σύγκρισιν τῶν ἐντός

?ὑπερτεροῦν· δεσπόζον [79]

ὑπέρτεχνον· σπουδαῖον

ὑπερτοναίων· ὑπὲρ τῶν ἄνω συνδεδεμένων καὶ διατετα[γ]μένων

?ὑπέρυθρος· †πυρακτής ⟨πυρράκης⟩

ὑπέρφασις· ὑπερηφανία, μεγαλορρημοσύνη

ὑπερφέρεις (Eur. Heracl. 554)· ὑπερβάλλεις [85]

ὑπέρφευ (Aesch. Ag. 362 al.)· ὑπεράγαν

ὑπερφίαλος (O 94)· ὑπερήφανος, ὑβριστής, παράνομος, [ad 87] ἢ ἔκσπονδος

ὑπερφλύζει· ἀναρρεῖ, ἐκφυσᾷ

ὑπέρφρονα (Soph. Ai. 1236)· ὑπερήφανον. ἀγνώμονα. ὑψηλόφρονα

ὑπερφυᾶ (Ar. Nub. 76 Eqq. 141)· ὑπὲρ φύσιν μέγαν

ὑπερφυές (Herod. IX 78)· ὑπερμεγέθει, μεῖζον

ὑπερφύς (Herod. VI 127)· ὑπεργεννηθείς

ὑπερφυῶς (Ar. Ach. 142)· ὑπεραγόντως

COD. 46 |ήσσαιτο 53 ὑπερόφους 61 ὑπεραχεῖν, ἀνατελεῖν 62 ὑπεράχεσον 64 ὑψηλώτατες 65 ὑπέρτερος — τῶν στέγων 74 ὑπερτερεώτερος 78 ὑπέρτερον Cyrill. Voss. 81 ὑπὲρ τῶν νεῶν 82 ὑπέριθρος 84 |ερεῖς |αλεῖς 86 ὑπερφ.̄. 90 φύσει μέγα

ης ης

HES. 28 ὑπερκυδέοντας· λίαν ἐνδόξους 32 ὑπερμενέον· ὑπερηφανοῦντα. ὑπερέχοντα τῇ δυνάμει 38 ὑπέρογκον (Exod. XVIII 22)· μέγα, ὑψηλόν, ὑπερ μέτρον 41 ὑπερόλβη· κόρος. ὕβρις ⟨cf. ὑπερβολή⟩ 42 ὑπεροπεύει· ψεύδεται ⟨ἠπ—⟩ 43 ὑπεροπεύς· ψεύστης. ὑπερόπτης ⟨ἠπ—⟩ 45 ὑπεροπλῆσαι· ὑπερβῆναι, ὑποπηδῆσαι Ad 51 λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ ποιούντων καὶ μηδὲν περαινόντων 52 ὑπερούσιος· ἀγαπητός, πεφιλημένος 54 ὑπέροφρυς (Greg. Naz. II p. 78 B)· ὑπέροπτος 58 ὑπερπαθήσας (Eur. Phoen. 1456)· πάνυ λυπηθείς ⟨—ασ' —εῖσα⟩ 60 ὑπεράγη (Π 300)· διερράγη 65 ὑπὲρ τέγος (Greg. Naz. Carm. I 178)· ὑπεράνω τῆς στέγης 79 ὑπερτῆρα (Plat. Theaet. 207 A)· τὸ τῆς ἁμάξης πῆγμα 85 ὑπερφερές (LXX)· μέγα ὑπὲρ φύσει, ἢ ὑπεράγων Ad 87 [ὑπερφυής· μεγαλοπρεπής.]

ὑπερχειλές· ὑπερμεμετρημένον
ὑπερχειλῶν· ὑπερμέστων
ὑπερχέων· ὑπερέχων
ὑπέρχολος (Antiph. fr. XCII p. 159)· ὑπερβαλλόντως ὀργιζόμενος
ὑπέρχρεως (Dem. 821, 14)· ὁ πολλῷ πλείω τῆς οὐσίας ὀφείλων
ὑπερῶ (Arist. fr. inc. LII)· ὑποβαλῶ. ἀντὶ τοῦ προερῶ ὑπερῶ ⟨435⟩ [500. 1]
ὑπερώησαν (Θ 122)· ὑπεχώρησαν [3]
ὑπερῷον· ἀνώγαιον
ὑπερώφθη (Thuc. V 28)· παρώφθη
ὑπεσάκ[κ]ισεν· ὑπήθει τῷ σάκ[κ]ῳ. ἔνιοι πρόκοπτε [7]
ὕπεσις· ταπείνωσις, ἔνδοσις [9]
ὑπεσπληνισμένον (Comici)· ὑποπιασμένον. ἢ πεποικιλμένον [11—14]
ὑπεστόρεσται· ὑπέστρωται, ἥπλωται [16]
ὑπεσχηκώς· ὑποστάς
ὑπέσχηται· ἐπήγγελται
ὑπέφηνεν (ρ 409)· ὑπέδειξεν, ἐφανέρωσεν
ὑπεχάλκισα· πρὸς χαλκοῦ ὑπεθέμην [21. 22]
ὕπεχε· ὑπόφερε. πάρεχε. ὑπόμενε
ὑπέχει· ὑπομένει. ὑφίσταται. δίδωσιν
ὑπέχεται· †προμηθεῖται
ὑπέχευεν (Δ 842)· ὑπέβαλλεν, ὑπέχυσεν
ὑπηγάγετο· ἠπάτησεν [ad 27] [28]
ὑπηλάτων (Hippocr. II p. 38 K)· τῶν †ὑπὸ ἐλάττων, ἔνιοι φύλλων [30. 31]
ὑπήλλαξεν· ὑπεχώρει
ὑπῆν· ὑπῆρχεν [34]
ὑπήνας (cf. Aeschyl. fr. 26)· γενειάδας
ὑπηνέμια ᾠά (Plat. com. p. 629)· τὰ δίχα τοῦ ὀχευθῆναι γεννώμενα
ὑπηνέμους· σκεπηνούς
†ὑπηνέμιον ἄνεμον· ὑετόν, καὶ τὰ ὅμοια
ὑπήνη· τὸ γένειον, ἤτοι πώγων. ἄλλοι μύσταξ, ἄλλοι ὑπήνη, ὅς ἐστι ὑπὸ τὴν ῥῖνα τόπος [40]
ὑπηντίαζον (Herod. IV 21)· ὑπήντων [42]
†ὑπήρατος· λογομάχος. ὑπέρλαμπρος
ὑπηρέσια (Thuc. II 93)· τῶν κωπηλατούντων δέρματά τινα, ὡς προσκεφάλαια, ἐφ' ὧν καθέζονται [45]
ὑπηρέσιον· ἡ σανὶς τῆς καθέδρας
ὑπήτριον (Theopomp. com. p. 811)· ὑπογάστριον, ἐφήβαιον
ὑπηχεῖ (cf. Pherecr. p. 254)· βομβεῖ
ὑπήχθην· ἦλθον [51. 52]
ὑπίσχεται (Ψ 209)· ἀναδέχεται, ὑπισχνεῖται
ὑπισχνεῖται (Plat. Civ. 5b6 E)· ὁμολογεῖ, συντίθεται, ἐπαγγέλλεται
ὑπ' ἴχνιον· ὑπὸ τὰ ἴχνη
ὑπιωγαί (ε 404)· ὑπαγωγαί, ὑποδρομαὶ τῆς πέτρας διὰ σκέπην, σκεπηνὰ μέρη
†ὑπνάσσει· ὑπνώσσει
ὑπνοῖ· κοιμᾶται
ὕπνος (Ξ 233) [ad 58]
ὕπνου δῶρον (Η 482)· ὕπνος, ἀνάπαυσις
ὑπνῶ· κοιμῶμαι. ἢ ἀγρυπνῶ
ὑπνωτικόν (Aristot. de somn. c. 3)· ὁ μανδραγόρας
ὑπό· πρόθεσις ...... [63]
ὑποβάθρα· κρηπίς, θεμέλιος. ὑπόβασις
ὑποβαίνει· ἐλαττοῦται
ὑποβάσει· ὑποκαταβάσει [67]
ὑποβασμόν· ὑποβάθραν
†ὑπόβασις· ὁ ἐνδότατος χιτών, ἢ περίζωμα
ὑποβατᾶν· ὑποβατ†όν. τὸ ὑποπόδιον ⟨—άταν⟩
ὑποβεβηκώς· μικρότερος, ἐλάττων
ὑποβιβάζοντες· ὑποκαταβαίνοντες. ἐλαττοῦντες

COD. 95 ὑπέρχειλον· ὑπέρμεστον 98 πολλῶν 99 ὑπερβαλῶ 500 ὑπερῶ, στόματος. ὑπερῴα, ἀνώγαια 2 ὑπερεχώρησαν 8 ὑπεσίς 15 ὑπεστόρηται 21 ἐφ' ἴσης 32 ὑπήλλαζεν (ὑπέχαζεν?) 41 ὑπήντουν 54 ὑπίχνιον (cf. Call. Dian. 97) 61 μανδραγορος 68 ὑποβάσιμον, ὑπόβαθρον

HES. 500 ὑπερῷ' (α 362 Π 184)· ἀνώγαια 1 ὑπερῴα (gl. in Psalm.)· στόματος 3 ὑπερωϊον (Β 514)· ὑπερῷον, ἀνώγαιον οἴκημα 7 ὑπεσενεχίζετο γέα (Β 784)· ὑπεκάμπτετο. ἐκινεῖτο 9 ὑπέρβιος· ὑπέωρος 11 ὑπέστη (Ι 515)· ὑπέσχετο 12 ὑπέτρεχον (Β 426)· ὑπεράνω τοῦ πυρὸς εἶχον 13 ὑπέσταν ον (Β 286)· ὑπέστησαν, ἐπηγγείλαντο 14 ὑπεστειλάμην (Act. Ap. XX 20)· παρρησάμην 16 ὑπέχεσθαι· ὑπερβάλλεσθαι ⟨l. ὑποσχέσθαι· ὑποβαλέσθαι⟩ 21 ὑπ' εὐθείας· ἐπ' ἴσης 22 ὑπεύθυνος (Aesch. Prom. 324)· ἔνοχος. ὑποκείμενος Ad 27 ὑπέμεινεν ⟨ad ὑπεῖχεν⟩ 28 ὑπηδόμενοι· ὑφορώμενοι ⟨ὑπιδ—⟩ 30 ὑπήλυθεν (Η 215)· ὑπέδυ, ὑπεισῆλθεν 31 ὑπηλήφαμεν· ἐνομίσαμεν 34 ὑπήει (l. ὑποίσει)· ὑπομένει, ὑποφέρει 40 ὑπήνημος· σκέπη 42 ὑπηοίη (ρ 25)· ὑπὸ τὸν ὄρθρον, πρὸς τῆς ἕω 45 ὑπηρέτης· δοῦλος 51 ὑπήῳ (Hom.)· ὑπὸ τὸν ὄρθρον 52 ὑπήραλα (Hom.)· ὑπὸ τὴν θάλασσαν Ad 58 κυρίως ⟨ad ὑπὸ⟩ 63 ὑποακταίνοντο (Ψ 3)· ἔτρεμον 67 ὑποβάλλει (schol. Τ 80)· ὑποκρούει

ὑποβιβασθέν· †ὑποβεβρυχμένον. ὑποπεπτωκός [74. 75]

ὑποβολιμαῖον (Plat. Civ. VII p. 537 E)· οὐ γνήσιον, ἀλλὰ νόθον, ὑποβαλλόμενον, ὡς ἀπὸ τῶν χαμαιριφῶν παιδίων, ἅπερ ἑαυταῖς ὑποβάλλουσιν αἱ γυναῖκες

ὑποβορβόριον· ἡ τρύξ

ὑπόβρυχα (ε 319)· ὑποβρύχια. ὑπὸ τὸ ὕδωρ. ὑπὸ κάτω τῶν κυμάτων βυθισθέντες [79—81]

ὑπογεγραμμένη (Arist. fr. CCLXXII)· ἐγκεχριμένη

ὑπόγειον· ὑπὸ τὴν γῆν

ὑπογενειάζων (Aeschin. p. 9, 20)· λιτανεύων. ἀπὸ τοῦ γενείου ἁπτόμενος

ὑπογλωττίς (Plat. com. p. 632)· εἶδος στεφάνου. καὶ πάθος τι κατὰ τὴν γλῶτταν (Hippocr. 471, 22). καὶ μέρος ἐνστόμιον [86]

ὑπόγνυθα· τὸ καθῆσθαι τὰς χεῖρας ἔχοντα ὑπὸ γνάθον [88]

ὑπογράμματα (Aristoph. p. 1078)· στιμίσματα τῶν ὀφθαλμῶν

ὑπογραμμός· τύπος. μίμημα

ὑπογράφειν· τυποῦσθαι

ὑπογραφῆναι· εἰσακουσθῆναι

†ὑπογραφίον· τῶν ἐπὶ τῷ σώματι δεδανεισμένων

ὑπόγυον (Hippocr. p. 1225 C)· προσδόκιμον. ἐγγύς, ἢ ὁμοῦ, καὶ τὸ πρὸ ὀλίγου γεγονός, καὶ τὸ ἕτοιμον, πρόσφατον [95]

ὑποδέγμενος (ν 310)· ὑποδεχόμενος

ὑποδεέστερος (Herod. I 134)· ταπεινότερος

ὑποδεής· ἐνδεής, καταδεής. ὑπόφοβος

ὑποδενδρυάζειν· τὸ ἐξ ἀφανοῦς καὶ αἰφνιδίως ἐπιφαίνεσθαι

ὑποδεξίη (Ι 73)· ὑποδοχή, ἢ ἡ χορηγία πρὸς ὑποδοχήν

ὑποδέραια· ὑποτραχήλια

ὑποδέραιον· ὑποδείριον καὶ περιτραχήλιον

ὑποδερίς (Aristoph. p. 1079)· ὁρμίσκος. ἔνιοι πλοκίον τι περιτραχήλιον καὶ μέρος τι

ὑποδέσματα· ἐνέχυρα

ὑποδέσμιος· [ad 605] ὑποτεθείς

?ὑπὸ δ' ἔτεινε (Eur. Or. 907)· ὑπέβαλλεν

ὑποδῆσαι· ἐνεχυραθῆναι. Ἰταλιῶται [8]

ὑποδιδάσκαλος (Plat. Ion. p. 536 A)· χοροδιδάσκαλος

ὑπόδικος (Aesch. Eum. 260)· ὑπεύθυνος. χρεώστης. ἔνοχος δίκης

ὑποδμώς (δ 386)· ὑποτεταγμένος, δοῦλος, θεράπων

ὑπόδρα (Hom.)· ὑποβλεψάμενος, βλαπτικός

ὑποδράξ (Nic. Th. 457 Callim.)· ὁμοίως

ὑποδρακεῖν· ὑποπτεύσας ⟨—αι⟩ [15]

ὑποδραμών (Ar. Eqq. 657. 682)· ὑφερπύσας

ὑποδρασίας· τὰς ἔχθρας

ὑποδρασίη· ὑποψία ⟨v. ὑπαι—⟩ [20]

?ὑπὸ δρόμον (Eur. Phoen. 1406)· ὑπὸ τροχασμόν. ὑπὸ κακοήθειαν

ὑποδρόμους· στόμια

ὑποδύεσθαι· δειλιᾶν

ὑποδῦναι· ὑπεκδῦναι [24]

ὑποδύς· ὑποβάς, ὑπεισελθών [26—28]

ὑποέστης· χιτών

ὑποεχμένη· ὑπείκουσα. θεραπεύουσα ⟨cf. ὑποατ—⟩

ὑποζάκοροι· νεωκόροι

ὑποζατηθείς· ὑποκατασχών

ὑποζύγια· κτήνη τὰ ὑπὸ τὸν ζυγόν, καὶ [ad 33] πάντα τὰ ἐζευγμένα [34]

ὑποθέσεις· καταβολαί. πράγματα. αἰτίαι, προφάσεις [36]

ὑπόθευτον· Ῥόδιοι ἐπὶ θυσίας

ὑποθήκη· παραίνεσις, διδασκαλία. ἢ ἐνέχυρον. ἢ συμβουλή

ὑποθημοσύνη (Ο 412)· τὰ αὐτά

ὑποθήμων· ὑποθέσεις καταγράφων [41]

COD. 85 ὑπογλωττός 89 στημίσματα 94 ὀλίγου 95 ὑποδαῖον 97 ταπεινώτερος 98 ἐπίφοβος 600 ὑποδέξειν, ὑποδοχεῖν 1 ὑποδέρεα 2 ὑποδέρεον, ὑποδίριον 3 ὑποδερές 6 ὑποδέτινε 11 ὑπόδμος 13 ὑπόδραξ 16 ὑφαρπάσας 20 ὑποδρόμον, ὑποτρ. ὑποχ. 31 ὑπεξακόροι (32 cf. ζαγῶσαι) 40 κακογράφων

HES. 74 ὑποβλεπόμενος (1 Sam. XVIII 9)· ὑπονοῶν. ἐχθραίνων 75 ὑποβλήδην (Α 292)· ὑποβάλλων τὸν λόγον πρὶν σιωπῆσαι τὸν λέγοντα. ἄλλοι ὑπολαμβάνων 79 ὑπογάιδιον (Ierem. XXXVIII 11)· ὑπόγειον τύμβον 80 ὑπὸ γαμφήλαις· ὑπὸ ταῖς σιαγόσιν 81 ὑπὸ γαμφηλῇσιν (Π 489)· ὁμοίως 86 ὑπὸ γλωχῖνα (Ω 274)· ὑπὸ τὴν γωνίαν 88 ὑπόγυιον· πρὸ μικροῦ γεγονός 95 ὑπὸ δαΐδων (Σ 492)· ὑπὸ λαμπάδων Ad 605 [ἢ ὑποδήμιος, ἢ] 8 ὑπόδειγμα· σημεῖον 15 ὑποδραειδῶν (Λ 148)· δεινῶς ὑποβλεψάμενος, ἢ ὑποβλέψας 20 ὑποδρήσ(σ)ουσιν (Greg. Naz. C. XLV 25)· ὑπουργοῦσιν, ὑπηρετοῦσιν 24 ὑποδύντες (Θ 332)· ὑπεισελθόντες 26 ὑποδύτης (Exod. XXXIX 21)· τὸ ἐσώτερον ἱμάτιον 27 ὑπόεικεν (Λ 204)· ἀνεχώρει 28 ὑποείξομαι (Ψ 602)· ὑποχωρήσω Ad 33 τὰ ὑπόζωμα (Plat. Civ. X p. 616 C) 34 ὑποθέσθαι (Λ 787)· συμβουλεῦσαι 36 ὑπόθεο (ο 309)· ὑπόθου. συμβούλευσον 41 ὑποθήσομαι (α 279)· διδάξω καὶ ὑπόθου ὁμοίως

ὑποθυμίς (Alc. Sapph. Anacr.)· στέφανος ὑποτράχηλος
†ὑποιατιθείς· ὑποστρατευθείς
ὑποίζεσθαι· ὑπονοεῖν
ὑποικουρεῖ· ἀντὶ τοῦ συνέστη καὶ γεγάμηται [46. 47]
ὑποι(σ)τά· φορητά, βασταχτά
ὑποίσω· ὑπενέγκω, ὑπομενῶ, καὶ τὰ ὅμοια
ὑποκαθῆσθαι· ἐνεδρεύειν
ὑποκάλυκα· ὑπὸ τὴν κλεῖδα τοῦ †πυρός [52]
ὑποκείσεται· ὑποβληθήσεται
†ὑποκεντά· ὑπομονητικά
ὑποκέοιτο· ὑποκείσεται
ὑπὸ κεύθεα· ὑπὸ κοῖλα [57]
ὑποκόλπιον τοῦ χοροῦ· τῆς στάσεως χῶραι αἱ ἄτιμοι
ὑποκομψίας· τὸ κομψὸν ὑποφαίνων
ὑποκορίζεσθαι· ὑποκοριστικοῖς λόγοις χρῆσθαι, ἤτοι κολακεύειν
ὑποκοριζόμενος· ὁμοίως [62]
ὑποκρέκειν· ἐπὶ τῶν ἵππων, πορείας τις τρόπος, βῆμα
ὑπὸ κράτεσφιν· ὑπὸ τῇ κεφαλῇ
ὑποκριθῆναι· ἀποκριθῆναι
ὑποκρίναιτο (Apoll. lex. 160, 1)· ὑποκρίσει τι ποιῶν
ὑποκρίνοιτο· ἀποκρίνοιτο. ἔνθεν καὶ ὑποκριτής, ὁ ἀποκρινόμενος πρὸς τὸν χορόν
ὑπόκρισις· εἰρωνεία. ὑπουλότης. δόλος
ὑποκριτής· μάντις. καὶ ὁ ἐν τῇ σκηνῇ ἀποκρινόμενος
ὑποκρούει· ἀντιλέγει
ὑποκρουνιδία· θυσία τις παρὰ Κνιδίοις
ὑποκρουσταλίς· εἶδος τοῦ λίνου σπέρματος
ὑποκυδές (Dinarch., Euphorio) [74. 75]
ὑπόκυκλον (δ 131)· ὑπότροχον, ἢ κάτωθεν σπεῖραν ἔχοντα
(ὑποκυλίς·) ὑποφρύδιον
ὑποκυσ(σ)αμένη (λ 253 Z 261)· ἔγκυος γενομένη, ἐγκύμων
ὑπολαβών· ὑπονοήσας, νομίσας. ἀποκριθείς
ὑπολαΐς (Ar. HA. VI 7 Theophr. C. P. II 17, 9)· ὄρνις τις τῶν σκωληκοφάγων
ὑπολαλεῖ· ψιθυρίζει
ὑπολάμβανε· νόμιζε. ἀντιτίθει
Ὑπολάμπτειρα· Ἑκάτη ἐν Μιλήτῳ
ὑπολαπάξας· ὑποκενώσας [84. 85]
ὑποληΐς· εἶδος ὄρνιθος. ἡ … λαΐς ⟨679⟩
ὑποληκᾶν· ὑποκρούειν [88. 89]
ὑπολείπει· ἐκλείπει
ὑπόλινον· τὸ ὅρμινον ⟨q. v.⟩ [92]
ὑπόλι(σ)φον· ὀλισθηρόν [94. 95]
ὑπομάζιον· θηλάζον παιδίον
ὑπομαλανδριῶδες (Epicharm.)· εἶδός τι ταρίχου
†ὑπομέλαθρα· Ἀρτέμιδος ἐπίθετον, ὡς ὁ Μύνδιος
ὑπομειδιῶντι· γελῶντι [700]
ὑπομηλαφῆσαι· ψηλαφῆσαι
ὑπομονή· καρτερία
ὑπομνηματιστής· ὁ ὑπόμνημα λέγων
ὑπονέμεσθαι (Epicharm.)· ἐξαπατᾶν
ὑπὸ νηΐω (γ 81)· τόπος δένδρον ἔχων, ἐν οἷς ἐδέσμευον τὰς ναῦς
ὑπονοεῖ· ὑποπτεύει
ὑπονοθεῦσαι· ὑποφθεῖραι ⟨cf. ὑπευ—⟩
ὑπόνοια· ὑπερηφανία, θράσος
ὑπονομαί· κλοπαί. ὀχετοί
ὑπονοστήσας· ἐπανελθών, ὑποστρέψας
ὑπονύσσεται· καταπονεῖται ⟨equus⟩ [12]
ὑποπαθών· ἠρέμα παθών
ὑποπεράτωσις· τελείωσις [15]
ὑποπερκάζουσι (η 126)· μεταβάλλουσιν ἐκ τοῦ ὄμφακος καὶ ὑπομελαίνονται
ὑπὸ παντὶ λίθῳ (Praxill. Soph. fr. 34) [ad 17] [18]

COD. 42 ὑποθύμιος ⟨cf. ἐπιθυμίς⟩ 45 ὑπηκουρεῖ ⟨54 ὑπομενετά?⟩ 56 ὑποκεύθεα, ὑποκοίλια 63 πορεῖαι τις 64 ὑποκρατέσφιν 67 ἀποκριτής 77 ὑποφρύδιον post 73 79 ὑπαλάΐς 82 ὑπολαμπτῆρα 83 post 87: ὑπολιαπάξας 93 ὑπολιφόν 97 Ath. III 121 B. 716 καταβ| ὑπομελαίνεται

HES. 46 ὑποικουροῦσα· εἰς βάθος (Basilius) οἰκοῦσα 47 ὑποίσει (gl. Prov. Salom.)· ὑφέξει, βαστάσει 52 ὑπὸ κόρασιν (K 152)· ὑπὸ ταῖς κεφαλαῖς 57 ὑποκυσσαμένη (λ 253)· ἐγκυοῦσα 62 ὑπόκρασιν (K 152)· ὑπὸ ταῖς κεφαλαῖς 74 ὑποκυκλα (Σ 375)· τοὺς ἀστραγάλους τοὺς ὑποτιθεμένους τῷ πυθμένι τῶν τριπόδων 75 ὑποκυησαμένη (λ 253)· ὑπὸ γαστρὸς ἔχουσα ἐγκοίλιον 84 ὑποληπτέον (Plat. Civ. X 613 A)· νομιστέον 85 ὑπόληψις· ὑπόνοια, καὶ τὰ ὅμοια 88 ὑπολίζοντες (Σ 519)· μεγέθει ἐλάσσαντες, ὀλιγώτεροι 89 ὑπολιμαῖος· ὁ μο ⟨sic⟩ γνήσιος ⟨ὑποβολ—⟩ 92 ὑπολιπαροῖσι (Hom.)· συν⟨εὐ⟩τραφέσι 94 ὑπολαιόν· †ὑποδαιστόν ⟨ὑπὸ λαιὸν πόδα?⟩ 95 ὑπολύξας (Λ 451)· ἐκκλίνας 700 ὑπὸ μηνίθμων· ὑπὸ τὴν ὀργήν 12 ὑποοργός· ὑπουργός 15 ὑποπεζία· ταπείνωσις ⟨728⟩ Ad 17 παροιμία τὸ ‚ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος εὕδει‘ 18 ὑποπιάζομεν (Greg. Naz. I p. 533)· ταπεινοῦμεν. μαραίνομεν. Ὑποπιασμὸς γὰρ ταπείνωσίς ἐστι σώματος (Greg. Naz. Or. XVI p. 240 D)

ὑποπῖσαι· ὑποποτίσαι [20]
ὑπόπλεως (Herod. VII 47)· μεστός, ἔμπλεως
ὑποποιεῖται· προσποιεῖται [23]
ὑπόπτερος (Eur. fr. 424)· κοῦφος. καὶ ὑπόπτερος ὁ ταχύς (Ion. fr. 14)
[ad 25] ὑποπτέρου· ταχείας
ὑποπτεύει· ὑπονοεῖ, ὑπολαμβάνει
ὕποπτος ἐχθρός (Aesch. Ag. 1637)
ὑπόπτως (Thuc. VIII 66)· ἐχθροειδῶς
ὑπόπτωσις· κατάπτωσις
ὑπόπτωτον· ὑποπῖπτον
ὑπώρ(ε)ια· τὰ ὑπὸ τὰ ὄρη
ὑπορίνους· τοὺς ὑπὸ ῥινὶ φθεγγομένους [33—35]
ὑπορράπτεις λόγους (Eur. Alc. 554)· συντίθης
ὑποσακίζειν· ὑπηθεῖν τῷ σάκκῳ. καὶ τὸ προσκόπτειν
?ὑποσκελίσει· ἀπατήσει, χλευάσει
ὑπόσκοπον χέρα· Αἰσχύλος (fr. 330). ὥσπερ οἱ ἀποσκοποῦντες, οὕτω κελεύει σχηματίσαι τὴν χεῖρα, καθάπερ τοὺς Πᾶνας ποιοῦσι. σχῆμα δέ ἐστιν ὀρχηστικὸν ὁ σκοπός [40]
ὕποσμος· ὀσφραινόμενος
ὑποσμύχει· θλίβει, ἀνιᾷ, καταπονεῖ, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τραυμάτων
ὑποσμύχεται· ὑποκαίεται [44]
ὑπόσπονδος (Herod. VI 103)· σπονδὰς αἰτήσας
ὑποσ(σ)είουσι (ι 385)· κάτωθεν ἕλκουσιν
ὑπόστα· ὑπόμενε
ὑποστάθμη (Plat. Phaedr. 109 B)· τρυγία, τρύξ [49. 50]
ὑποσταχύοιτο (υ 212)· ὑπαύξοιτο ἀπὸ τοῦ στάχυος
ὑποστειλάμενος (Plat. Apol. 24 A)· ὑποκρυψάμενος. φοβηθείς
ὑποστέλλεσθαι· ἀναδύεσθαι. δολιεύεσθαι. ὑποκρίνεσθαι
ὑποστέλλεται· φοβεῖται. καὶ τὰ ὅμοια
ὑπόστερνον· ὑπογάστριον [56]
ὑποστῆσαι· ὅταν τις ἐγκάθετον στήσῃ ἐπὶ τῷ ὠνήσασθαί τι [58. 59]
ὑποστολή· δειλία, φυγή [61]
ὑπόστροφον· ἀφιγμένον, ὑποστρέφοντα [63. 64]
ὑποσχεῖν· ὑποβαλεῖν, δοῦναι
ὑποσχέσεις· ἐπαγγελίαι 67—68b]
ὑποτέτροφεν· ὑπέτρ†οφεν ⟨—άφη?⟩ [70]
ὑποτιμήσεως· προφάσεως [72]
ὑποτονθορύζει· γογγύζει
ὑποτοπάσαι· ὑπολαβεῖν, ὑπονοεῖν
ὑποτοπήσομεν· ὑπονοήσομεν
ὑποτρέχοντες· ὑπεισερχόμενοι, σπεύδοντες
ὑπότριμμα (Arist. fr. XVII 1000)· ἐκ φοίνικος καὶ μέλιτος καὶ κυμίνου καὶ ἄλλων τινῶν ἀρτυμάτων ἔργον
ὑποτρύζει· ὑποβάλλει. ὑποψιθυρίζει. γογγύζει [79. 80]
ὕπουλος (Hippocr. 21, 32)· ὕποπτος, δόλιος, ὑποκριτής, ὀλέθριος, ἀσυμφανής. Ὕπο(υ)λα δὲ λέγεται τὰ μὴ φανερὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἕλκη
ὑπουργεῖ· ὑπηρετεῖ
ὕπουρα· ὑπὸ τὰ ὄρη
ὑποφαίνει· φανεροῖ, δεικνύει
†ὑποφαίσεις· εἰς θεωρίας
ὑποφέρει· ὑπομένει
ὑποφέρονται· ὑποβάλλονται
ὑποφῆται· μάντεις, προφῆται, ἱερεῖς, διερμηνευταί, χρησμολόγοι (Π 235)
ὑποφήτορες· ὑποτεταγμένοι ⟨cf. ὑπαφ—⟩
ὑποφθάς (Η 144)· προφθάσας [91]
ὑπόφορος· ὑπὸ τέλος, [ad 92] ὑπεύθυνος
ὑποφωνῆσαι· ὑποδεῖξαι

COD. 24 καὶ ὑπόπτρος 36 συντιθείς 37 ὑπωθεῖν 38 |ήσει 39 ὑποσκεπόνχερα 42 ὑποσμύγει 51 τῆς 53 ὑποστέλεισθαι 78 ὑποβάλει 79 ὑποστ|

HES. 20 ὑποπλακῷ (Ζ 396)· ὑπὸ τῷ Πλακεῖ ὄρει Κιλικίας 23 ὑπὸ πραπίδων (Ν 412)· ὑπὸ τῶν φρενῶν Ad 25 [ὑποπέτρου] 33 ὑπορυγηθεῖσα· ὑποχρισθεῖσα 34 ὑπὸ ῥοπῆς (Θ 192)· ὑπὸ τῆς ὁρμῆς 35 ὑπορρόφιοι (Ι 640)· ὑπόστεγοι 40 ὑπὸ σκήπτρῳ (Ζ 159)· ὑπὸ τῇ βασιλείᾳ 44 ὑποσμύχουσα· ἔνδον (eccl. scr.) ἐρεθίζουσα 49 ὑποσταίη (Ι 445)· ὑπόσχοιτο 50 ὑπόστασις (Theodoret.)· πρόσωπον 56 ὑπόστημα (I Sam. XIII 23)· πλῆθος 58 ὑποστήσεται (Ps. CXXIX 3)· ὑπομενεῖ 59 ὑποστήτω (Ι 160)· ὑποταγήτω, εἰξάτω, παραχωρησάτω 61 ὑποστρέσαι (Π 217)· ἀποφυγεῖν διὰ δέος 63 ὑπόστρωμα· περίστρωμα ⟨Moer. Att. p. 374⟩ 64 ὑπόσχετο (Δ 514)· ὑπόσχου, ἐπαγγέλου 67 ὑπόσχομαι (Χ 114)· ὑποβάλλομαι, ἐπαγγέλλομαι 68 ὑποσχών (Ε 269)· τὰ αὐτά 68b [ὑποταβλων· ὑπεξουσίαν] 70 ὑποτίθεται (I Tim. IV 6)· συμβουλεύει 72 ὑποτίτθια (Hoseae XIV 2)· θηλάζοντα, γαλουχούμενα παιδία 79 ὑπότροπον (Ζ 501)· ὑπεστροφότα, ἐπανελθόντα ἐκ δευτέρου 80 ὑπότροπος (Ζ 367)· ἐξ ὑποστροφῆς 91 ὑποφθαμένη (ο 171)· προφθάσασα Ad 92 [ὑπὸ κῖνσον]

Ὑποχαλκίς (Hecataeus)· ἡ ὑπὸ Ὁμήρου Χαλκὶς διὰ τὸ κεῖσθαι ὑπό τι ὄρος

ὑπώπια (Ar. Vesp. 1386)· τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς οἰδήματα. ἀπὸ μέρους δὲ ὅλην τὴν ὄψιν δηλοῖ (M 463). καὶ τὰ πελιώματα (Theophr. HPL. X 20, 3)

ὑπωπίς· ἡ θαψία

ὑπώρ(ε)ια· τὸ κάτω μέρος τοῦ ὄρους (Υ 218)

ὑπωρόφιον· ὑπόστεγον (Eur. Or. 147?) [99. 800]

ὑράξ· μίγδην, ἀναμίξ

υρειγαλέον· διερρωγός [3]

ὑριατόμος· ὁ τὰ κηρία τέμνων τῶν μελισσῶν

ὕριγγα· πτύον. Σαλαμίνιοι

ὑρίσιδα· σπυρίδιον, σπυρίς

ὑρισσός (Ar. fr. I 5 p. 1175)· φορμός

Ὑρμίνη· πόλις. (μάχη Elei)

ὗρον· σμῆνος. Κρῆτες (804). ἥσυχον

Ὑρράδιος· ἀπό τινος τῶν προγόνων, ἄδοξος, ἢ εἰκαῖος. Ὕρρα παιδίον (Aeol.)

†ὕρραχα· †πρίσχη

†ὑρρῶφθαι· φληναφᾶν

ὑρτακός· ὄστρεον

ὑρτάνα· †ἀπομάχυτρας

ὑρτήρ· πλυνεύς

ὕρχας (Com. V p. 66)· ἄμφωτον κεράμιον, καὶ βικῶδες τὸ εἶδος

ὕρχη· ἐφ' ἧς τὰ φορτία φέρουσιν οἱ ναῦται

ὗς· χοῖρος, ἢ σῦς. καὶ ἰχθῦς (Archestrat.)

ὗς· †ἀλείφαβοῦς· οἱ γὰρ Σκύθαι ἀλείμ(μ)ατι χρῶνται ὑείῳ καὶ μοσχ(ε)ίῳ στέατι

ὗσας· βρέξας

ὕσγινον· βάμ(μ)α τι

ὕσδοι (Sappho)· ὄζοι, κλάδοι

ὗσαι (Herod. II 22)· βρέξαι

ὕσειμι· ἐκεῖ βαδίζω (ὗς εἰμι)

ὗς ἐκώμασα· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκόσμως τι ποιούντων

†ὑσθλός· σαλός, φλύαρος

ὕσκλοι (Hermipp. fr. VI p. 412)· ἀγκύλαι, βρόχοι, οὓς ἡμεῖς ὕσχλους τῶν ὑποδημάτων καὶ τὰς λέγνας τῶν ἱματίων

?ὑσκυθά· ὑὸς ἀφόδευμα

?ὑσκίνιοι· ὑσκάνιο.

ὑσμῆθες· οὐσίαι (θυσ—) [31. 32]

†ὑσόν· τὸ ὅσον. βοὸς σὺν ἀρότρῳ συνανα(σ)τροφή

ὕσπληξ· βαλβίς. μύωψ, ὁ πλήσσων τοὺς βόας. καὶ παγὶς λύκων

ὕσπληγα· τὸ ῥόπτρον [ad 35]

ὕσπληγξ (Plat. Phaedr. 254 E)· ἄφεσις, ἀφετηρία. πάγη [ad 36]

ὑσπολεῖν· συβωτεῖν

ὕσσακος (Ar. Lys. 1001)· ὑστακός

ὕσταξ· πάσσαλος κεράτινος

Ὑσσέλινον· τὸ νῦν Ἀραχναῖον ὄρος ἐν Ἄργει καλούμενον

ὗσ(σ)ωπος· βοτάνη σμήχουσα

ὑστάδα· ἡ δασεῖα ἄμπελος

ὑσταχητεῖ· φεναχίζει [44]

ὑστάς· πλαστὰς ἀμπέλων [46. 47]

ὑστέρα· μήτρα [49. 50]

ὑστερόπους (Ar. Lys. 326)· ὕστερον ἐρχόμενος

ὑστερόποτμος· ᾧ ζῶντι ὁ τάφος ὡς τεθνηκότι γέγονεν. ἄλλοι τὸν † δεύτερον γάμον

ὑστιακκός (Rhintho)· ποτήριον ποιόν. Ἰταλιῶται

ὑστρία· κοιλεός

ὕστριξ (Call. Dian. 96) [ad 55]

ὑστριχίς (Plat. com. p. 624)· μάστιξ πεπλεγμένη ἐξ ὑείων τριχῶν

ὕστρος· γαστήρ

ὗς ὑπὸ ῥόπαλον δραμεῖται· παροιμία ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον ἐμβαλ(λ)όντων

ὑσωπίς· ἡ σάμψυχος

ὑτθόν· τὸ πυρίεφθον [61. 62]

ὕφαιαρ (Theophr. CP. II 17, 1)· τὸ ἐπιφυόμενον ταῖς πεύκαις καὶ ἐλάταις

ὑφαίρεσις· μείωσις, στέρησις [65]

ὑφαῖς· ἡ ὤα, λῶμα. †φυλακή

COD. 94 |κές 802 ὑρειγάλεον (5 ὑρίδα· .... ὑρίς· σπ. σπ.) 7 ὑρίσσος 8 μάχη Theognost. 23, 21 16 ὕρχας, ἄμφω τῶν κεραμίων — τι 17 ὑρχή 19 ὑῶ καὶ 21 ὑσγινόν 22 ὑσδοί 25 ἐκόμασα 27 λαγνὰς 36 ἀφεστήριον τῇ γῇ 52 τάφος ᾧ 60 πυρέφθιον (63 Leg. ὑφέαρ; cf. στελίς) 66 σῶμα

HES. 99 ὑπῶς· ἀρτίως (ὑγιῶς) 800 ὑρεῖ· φοβεῖται (τρεῖ) 3 Ὑρία (B 496)· πόλις Βοιωτίας 31 ὑσμῆνας (B 40)· μάχας 32 ὑσμήνη· μάχη (Δ 462). παράταξις· ταραχή. σύνοδος (ad ὑηνίη) Ad 35 τῆς σφραγῖδος (ad πυελίδα) Ad 36 πάσσαλος, καὶ ὁ κεράτινος κρίκος (ad ὑστάξ) 44 ὑσταλωπιᾷ· νυστάζει (νυκτ—) 46 ὕστατα (Λ 232)· ἔσχατα 47 ὕστατον (E 703)· ἐσχάτιον, τελευταῖον 49 ὑστεροβουλία (Prov. XXXI 1)· μετάνοια, μετάμελος, ἡ ἐσχάτη βουλή 50 ὕστερον (Δ 27)· ἧσσον, ἧττον, ἔσχατον Ad 55 ζῷον ὀστρακόδερμον, ἐνάλιον, βρώσιμον 61 ὕφα(ι)μον (Greg. Naz. iamb. XXI 94)· αἱματῶδες 62 ὑφαίνει (ο 516)· κατασκευάζει 65 ὑφαγορή (β 85)· μεγαληγόρως

ὑφαιρέτρια· μαῖα
ὑφάλοις· τοῖς ὑποκάτω τῆς θαλάσσης .....
ὕφαλος φάτις· ἡ κρύφα .....
ὑφαιρῶ· μειῶ
ὕφασμα· ἱστός τις [72—74]
?ὑφειμένος· ἐνδεδομένος (899), κεχαλασμένος, ἠλαττωμένος
ὑφαίνει· ἐμπρῆσαι. ὑφᾶται. Ἀμερίας
ὑφεῖτο (Eur. Phoen. 31)· ὑπεβάλλετο ⟨—εν⟩
ὕφεκτον· ὁ λέβης
ὑφέλκεται ⟨ἐφ—⟩· προτρέπεται
ὑφέν· ἅμα, ὁμοῦ. καὶ πάθος προσῳδιῶν [81. 82]
ὑφεξαίρειν· ὑφαιρεῖν, ἐπαίρειν
ὑφεξαιρομένου· ἐπαιρομένου
ὑφέξει· παραστήσει
ὑφέξελε· ἔπαρον
ὑφέξω (Eur. Hec. 1243)· δώσω
ὑφέσει· ὑποκαταβάσει
ὕφεσις· ὑπένδοσις, ταπείνωσις, ἐλάττωσις, χάλασις
†ὑφεσμούς· συμποδισμούς
ὑφεστάναι· εἶναι, ὑπάρχειν
†ὑφεστώς· ὀχετός
ὑφεστώς· ἐνυπόστατος, ὑποκείμενος
ὑφεττόν (Cret.)· ὑπομονητόν
ὑφήγησις· ἐξήγησις [96]
ὑφῆναι· κατασκευάσαι [98]
ὑφιέμενον· ἐνδιδομένον (875) [ad 99]
ὑφιζάνει· ἐλαττοῦται, ὑποκάθηται, ὑφίεται
ὑφιζάνοντι· ὑποκαθημένῳ
ὑφίησιν· ὑποχαλᾷ, ἐλαττοῖ, μειοῖ
ὑφιστάς· ὑποτιθείς
ὑφίσταται· ὑπομένει [905—7]
ὑφόλμιον (Arist. fr. XII p. 963)· μέρος τι τοῦ αὐλοῦ πρὸς τῷ στόματι, ἢ αἱ γλωττίδες. καὶ ὑπόθεμά τι
ὑφόρ(μιον)· χρυσοῦν κοσμάριον [10. 11]
ὕφυδρον (cf. Thuc. IV 26)· ὑποβρύχιον
ὑφ' οὗ (cf. Eur. Hec. 305)· παρ' οὗ
ὑφ' ᾧ· ἐν ᾧ
ὑφ' ὧν· ὑπὸ τῶν [16—19]
ὑψαγόρη (ρ 496)· μεγαληγόρε
ὑψαύχενες· γαῦροι. ἢ ὑπερήφανοι
ὑψαύχην (Soph. fr. 998)· μεγαλαύχην
†ὑψεῖται· τραπεζῖται ἀργυρίου [24]
ὑψηγορία· ὑπερηφανία [26. 27]
†ὑψητησινίο· ὑψηλῆς, μεγάλης [29. 30]
ὑψιβάμονος· ἐν ὕψει βαίνοντος
ὑψίζυγος (Δ 166)· ὑψηλὴν ἔχων τὴν καθέδραν [33]
ὑψικέραυνος· ἡ διάπυρος πληγή
ὑψικόλωνον· τραχεῖαν. ὑψηλήν [36]
ὑψιμέδων (Hesiod. Th. 529 Bacchyl.)· ἐν ὕψει βασιλεύων
ὕψιον· μεῖζον. μετέωρον
ὑψιπέτηλον (N 437)· ὑψηλόν, μακρόν [40]
ὑψιπόρους· δι' ὕψους τρέχοντας [42—44]
ὑψίστολοι· οἱ ἄνω ἐσταλμένοι τοὺς χιτῶνας
†ὑψιτελέες· ταχιτῶνες. ϛτ'
ὕψιστον (Soph. Tr. 1191)· ὑψηλότατον [48]
ὑψιφοίτης· ὑψηλοπόρος [50—54]
ὑψοῦ διάττει· εἰς ὕψος ὁρμᾷ
ὕω· βρέχω [57]

COD. 69 ὑφαλοσφατίς 75 ἐλατ| 76 forte ὑφαῦαι· ἐμπρῆσαι Ἀμ. 86 |ελαι 88 ὑφέξει 93 |στός 99 —εμένον 902 |ᾶν, ἐλαττεῖν, μειεῖν 12 ὑφύδροον 20 |ρεῖ, μεγαληγορεῖ 21 ταῦροι 22 |αυχεῖν bis 28 Sic aut ὑψητησινίο 31 ὑψηβόμος 35 ὑψικόλων ὄν 38 ὑψὶ (cf. Pind. fr. 2, 232) 55 διαιτεῖ

HES. 72 ὑφαύχην· μεγαλαύχην 73 ὑφιείς (Eur. Med. 247)· ὑπενδούς 74 ὑφ[ε]ίενται· παρομαλογοῦσιν 81 ὑφέντες (Α 434)· χαλάσαντες. ὑφελόντες 82 ὑφείλατο (Iob. XXI 18 al.)· ἐπῆρεν, ἐκούφησεν 96 ὑφήμενος· καθήμενος (Greg. Naz. Carm. I. 244). ταπεινός ⟨ad ὑφειμένος⟩ 98 ὑφηνίοχος (Z 19)· ἡνίοχος Ad 99 τεταπεινωμένον ⟨ὑφειμένον⟩ 905 ὑφιμένως· ἐνδεδομένως 6 ὑφορᾷ· φοβεῖται 7 ὑφόριον· ὕποπτον 10 ὑφορώμενος (Macc. II 7, 24)· ὑποβλεπόμενος, φοβούμενος, ὑπονοῶν 11 ὑφόωσιον (η 105)· ὑφαίνουσιν 16 ὑφοραθείην· φοβηθείην 17 ὑφορᾶσθαι· διανοεῖσθαι 18 ὑφορώμενον· τὰ αὐτά 19 ὕχιος· νύξ 24 ὑψηβρεμέτης (Α 354)· ὁ ἐν ὕψει βροντῶν 26 ὑψηρεφές (δ 15)· ἐν ὕψει τὸν ὄροφον ἔχον, ἢ ὑψηλὴν ὀροφήν. ἐξ οὗ τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν δηλοῖ 27 ὑψηλόν (Y 146)· μέγα 29 ὑψηχέες ἵπποι (E 772)· ἀπὸ τοῦ εἰς ὕψος ἔχειν τοὺς τραχήλους, οἷον ὑψαύχενες, ἢ μεγαλόφωνοι 30 ὑψημετέωρον (N 140)· ἄνω. ὑψηλοῦ 33 ὑψιδεπυνάων ὁρμήσαμεν (Ξ 77)· μετέωρον αὐτὴν ἐπὶ ἀγκυρῶν ὡρμήσαμεν 36 ὑψίκομος (μ 357)· φοῖνιξ. καὶ ὁ ἄνω τὰς τρίχας ἔχων 40 ὑψιπετής (N 822)· εἰς ὕψος πετώμενος 42 ὑψίπυλον (Z 416)· ὑψηλὰς πύλας ἔχον 43 ὑψιρεφές· ϛτ' ὕψη 44 ὑψίροφον (β 337)· ὁμοίως 48 ὑψιτένων (Greg. Naz. vol. II p. 138, 2)· ὑψαύχην, ὑψηλὸς τῷ φρονήματι 50 ὑψιχέες (E 772)· ὑψαύχενες 51 ὑψόθι (K 16)· ἄνωθι 52 ὑψόσε (K 461)· εἰς ὕψος 53 ὑψόροφον (β 337)· ὑψηλόν, μέγα 54 ὑψοῦ (Α 486)· ἄνω ἐν ὕψει 57 ὑωλυνύων· μολύνων

ὑωδία (Ath. p. 96 E)· ἀηδία. φυρμὸς ἐν βορβόρῳ

ὑωδίνων· φύρων. βορβορῶν. μολύνων

ὕων· βρέχων, ὑγραίνων [61]

Φ

Φᾶ (Aeol.)· εἰπέ, λέγε

φᾶν· λέγειν (139; φάαν) [3—5]

φάβα· μέγας φόβος (cf. θάπαν). καὶ τὸ σύνηθες. ὄσπριον (Aesch. fr. 206. 252). καὶ περιστερᾶς ἀγρίας σπερμοφάγου

φαβοτύπος (Ar. HA. VIII 3)· εἶδος ἱέρακος

φαβοκτόνος· ἱερακοκτόνος

Φαβρίς· νησίδιον πρὸ τῆς Ἀττικῆς

φαγανθρώπων· ἀκαθάρτων

φάγαινα (Aeschyl. fr. 249 Eur. fr. 790)· φαγέδαινα νόσος φῦμα ἑλκῶδες νεμόμενον

φαγέσωρον (Com. fr. DCLXXXII)· πολυφάγον

φάγιλος· ἀμνός

†φαγλαός· χείμαρρος

φαγόνες· σιαγόνες, γνάθοι

φάγυλοι· †μαστοί. μάρσιπποι

φάγ†ωρος (Com. V p. 1101)· ἰχθῦς ποιός

φαδάσαι· γνάψαι [19]

φαέθει· καίει, λάμπει, φαίνει

φαέθοντα (Soph. Ai. 930)· ἐπιφανῆ, λάμποντα

φαέθοντα· τόκον ἐπιφανῆ καὶ καταπληκτικὸν τῇ προσόψει

φαέθων (Soph. El. 826 al.)· φαίνων, λάμπων

φαεινή (K 76)· λαμπρά, φαιδρά

φάεν (ξ 502)· ἐπέτειλεν [26]

φαεινόν· [ad 27] φαιδρόν, ὡραῖον (φαενν—)

†φαέσασθαι· ἰδεῖν, μαθεῖν (φρασ—)

φαεσίμβροτος (Ω 785)· ἡ τὸ φῶς τοῖς ἀνθρώποις παρεχομένη. καὶ ἥλιος [30. 31]

φαζάλη· πάθος σωματικόν, ὃ γίνεται τοῖς ἐρυθρὰν θάλασσαν πλέουσιν

†φάηκες· ὀφθαλμοί

φάθι (Plat. Civ. p. 434)· εἰπέ [35]

Φαίακες· ἔθνος

Φαιάκων· τὰ αὐτὰ ἔθνη

†φαίδει· ὄψει

Φαίδιμος· ὄνομα κύριον. ἢ λαμπρός. κατὰ ψυχὴν ἰσχυρός. ἐπίσημος. σπουδαῖος (δ 617 Δ 505)

φαιδρός (Ar. Eqq. 550)· καθαρός. γεγηθώς. φανερός

φαιδρυντής (Elei ap. Paus. V 14, 5)· ὁ τὸ ἕδος τοῦ θεοῦ θεραπεύων

φαιδρωπόν (Eur. Or. 892)· χάριεν τὸ πρόσωπον

φαῖεν ἄν· [ad 43] εἴποιεν ἄν [44. 45]

φαίην ἄν (orat. Att.)· εἴποιμι ἄν

φαίκανον (Cret.)· πήγανον

φαικάσιον (Eratosth.)· ὑποδήματος εἶδος γεωργικοῦ [49]

φαικόν· ἐλαφρόν. ἰταμόν. κοῦφον. λαμπρόν

φαικῷ (Soph. fr. 999)· ἐνεργῷ, ἀκμάζοντι, ἀπὸ τοῦ φαίνειν οἷον λαμπρόν

φαικῶς· λαμπρῶς. ἢ λίαν, καὶ τὰ ὅμοια [53—59]

φαινόλα· τὸ ὕφασμα οὕτως ‚ἔχουσα καινὰν φαινόλαν' (Rhintho)

φαινόλις (Sappho)· λαμπρά, φωσφόρος

φαϊνόν· φωτεινόν

Φαινύλ†ιος· ὄνομα ἥρωος [64. 65]

φαιούς (Alexid. p. 436)· ἄρτους ῥυπαρούς

φαιρίδδειν (Laced.)· σφαιρίζειν

φαιρωτήρ (Laced.)· (σ)κύτος [69]

φάκελον (Eur. Cycl. 24)· φορτίον εὐάλωτον

COD. 58 ὑαδδία 59 φυρῶν Φ (8 Forte ἱέραξ φασσοκτόνος) 9 νησήδιον πρ (ο) 11 φάγενα 12 φαγεσώριον 13 φαγηλος 6 καὶ π. ἀ. σπ. post 7 22 φάθοντα 25 ἐπέστειλεν 37 αὐτὰ τὰ 40 γεγηθός 61 φαινολίς

HES. 61 ὑψιστάριος (Greg. Naz. Or. XIX p. 289)· αἵρεσις, ὥς φασι, τῶν τὸν ὕψιστον σεβομένων Φ 3 φάανθεν (Α 200)· ἐφάνησαν 4 φαάνθη (Ρ 650)· ἐφάνη 5 φαάντερον (Greg. Naz. II p. 34, 201)· λαμπρότερον 19 φάεοι (π 15)· ὀφθαλμοί 26 φαένθεν (Α 200)· ἐφάνησαν Ad 27 λαμπρόν (Γ 247) 30 φαεσφόρος (Greg. Naz. II p. 41, 547)· γνωσί φωτίζων, καὶ ὁ τὸ φῶς παρέχων 31 φαζαχηνίαις· δειλίαις (φυζακιναῖς· δειλαῖς) 35 φαῖ· δῆμος (φαίδιμος?) Ad 43 [φαίειν ἄν,] 44 φαί(η σ 217)· εἴ(ποι) 45 φαί(ην Ζ 285)· εἴποιμι 49 φαίκελον· φορτίον (φάκελον) 53 φαιλόνης· εἰλητάριον μεμβρᾶ(ν)ον. ἢ γλωσσόκομον 54 φαῖμεν (Β 81)· εἴποιμεν. ὑπολάβοιμεν 55 φαινακίζει· πλανᾷ, ἀπατᾷ, χλευάζει 56 φαινακισθείς· ἀπατηθείς 57 φαινακισμός· τὰ ὅμοια (φενα— ter) 58 φαίνει (σ 73)· λάμπει, φαντάζει 59 φαίνεται (Β 456)· δοκεῖ. καὶ ὅμοια 64 φαίνων (Β 353)· δεικνύων, δηλῶν 65 φαιόν (Genes. XXX 32. 35)· μέλαν 69 Φαιστός (Β 648)· πόλις Κρήτης

φακέλους (Thuc. II 77)· φόρτους

φάκελοι (Herod. IV 67)· ὁμοίως

φακός· βρύον τὸ ἐν τῇ λίμνῃ. καὶ μέλασμά τι ἐν τῇ ὄψει. καὶ μέρος τοῦ χαλινοῦ. καὶ ἡ λεπτὴ τῆς μεταλλικῆς λίθου. καὶ ἰατρικὸν σκεῦος (Hippocr. 576, 44)

φάκται· ληνοί, σιπύαι, πύελοι [75. 76]

φάλαγγες· πολεμικαὶ τάξεις, ἀπὸ τοῦ πέλας ἀλλήλων εἶναι (Β 558). καὶ τὰ τῶν δακτύλων ἄρθρα (Ar. HA. I 15). καὶ νεῶν ὑπερείσματα

φαλάγγια· στρογγύλα ξύλα καὶ σύμμετρα. Ἀττικοὶ δὲ κόρακας [79]

φάλα(γ)ξ (Plat. com. p. 620)· ζῷον παραπλήσιον ἀράχνῃ, ὃ δὴ καὶ αὐτὸ ὑφαίνειν δοκεῖ

φαλάγγωμα· πομπή τις ἐν τοῖς Διονυσίοις

φαλαγγῶσα· τεθηριωμένη, ἠρεθισμένη

φάλαγξ· πολεμιστῶν παράταξις

φάλαι· ὅρα, σκόπει ⟨παμφάλα?⟩

?φαλαγγοστορῦναι· [ὄργανα πολεμικά ⟨falae⟩

Φαλάκραι· τόπος τῆς Ἴδης (Theophr. HP. III 17, 6), καὶ νύμφαι (Φαλακραῖαι)

Φαλάκρας· ἄκρας τῆς Εὐβοίας ⟨118⟩

Φάλακρον· ἀκρωτήριον Ἴδης [89]

φαλάνθη· ἐριουργός

φάλανθον· πολιόν. καὶ ἡ Νέστορις κάρα. οἱ δὲ φαλακρόν

?φάλα· ἡ μικρὰ κάρα

φάλαρα (Π 106)· ἀστραγαλίσκος ὁ ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας, καὶ παραγναθίδες, χαλινοί, ἢ ἱπποκόσμια [94. 95]

φαλαρόν· λευκόν. λευκοκέφαλον

φαλαρός (Theocr. V 104 VIII 27)· φαλιός, φαλακρός, λευκεμέτωπος

†φαλεριαῶ· πέφρικα ⟨123⟩

φάληρα (Nic. Th. 462)· λευκά. ἀφρίζοντα, φρίσσοντα

Φαληρεύς· πολίτης

Φαληρικαί· ῥάφανοι αἱ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς

φαληριόωντα (Ν 799)· λευκανθίζοντα, ἢ λευκαινόμενα

φαληρίς· ὄρνις λιμναῖος (Ar. Av. 565. 875). καὶ τὸ (φυτόν)

Φάλης· δερμάτινον καὶ ἀνδρεῖον

φαλίζει· θέλει

φαλικρόν· ἄκρατον

φαλιόν (Callim.)· [ad 7] [8]

φαλιόπουν· λευκόπουν. Φαλιοὶ ταῦροι (Callim. fr. CLXXVI)· λευκομέτωποι

φαλίπτει· μωραίνει

φαλίσσεται· λευκαίνεται. ἀφρίζει

φάλκη· ὁ τῆς κόμης αὐχμός. ἢ νυκτερίς

φάλ(λ)αι· φάλ(λ)αιναι [14—16]

φάλ(λ)αινα (Ar. HA. I 5)· ἡ ἐν τῇ κεφαλῇ θρίξ. καὶ ἰχθῦς κητώδης [18]

φάλλη (Rhodii?)· ἡ πετομένη ψυχή

φαλλικά (Arist. Poet. c. 4)· ᾠδὴ πεποιημένη εἰς τὸν Διόνυσον, τοῦ φαλ(λ)οῦ ἀγομένου

φαλλικόν (Ar. Ach. 261)· ὄρχημά τι. οἱ δὲ μέλος. ἄλλοι ᾠδὴν αὐτοσχέδιον ἐπὶ τῷ φαλλῷ ᾀδομένην

φαλός· λευκός. ἢ βόλος. καὶ φαλὸν τὸν ἐμμανῆ ⟨110⟩ [23]

φαλόν· τὸ στερεὸν κύκλωμα τοῦ στέρνου. οἱ δὲ τὸν μωρόν

φάλος· ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας. καὶ τρυφάλεια ἡ τρεῖς κεφαλὰς ἔχουσα: ἔνιοι λευκὸς ἧλος. ἄλλοι ψελλός. ἄλλοι κωφός ⟨φαλός⟩

†φαλύγματα· ὑγράσματα

φαλύνει· λαμπρύνει ⟨198⟩

φαλύσσεται· καταρρήσσει. περιέρχεται

φαλωθείς· παρατραπείς [30]

†φαμάξαι· φάσεις [32—36]

COD. 72 φακέλῳ? 74 σηπύαι ⟨φακωταί?⟩ 80 Forte φαλάγγιον· φάλαγξ 85 φάλαγγας στορνῦναι 91 φαλανθόν 96 λευκοσκαιφαλεον post 97 101 αἱ ῥάφανοι 2 φαληριόσοντα 4 Forte (θεὸς) καὶ δ. d. 9 φαλαιοὶ γὰρ οἱ 11 ἀφρίσσει 12 cf. πάλκος 20 φάλικα — ᾀδομένου 21 φαλλίκων — φαλῷ 22 φαλλός — τὸ φάλ-
τ ον
λον ἐμμανῆ (confunditne ἀλφός et ὕφαλος) 25 φαλός 31 Forte φάμμαι· μᾶζαι. φάσεις (ad φᾶμαι)

HES. 75 Φακεέ· διάνοιξις ⟨פקח⟩ 76 φρακτεῖν· φράττειν. Φρακτός γὰρ ὁ φραγμός. καὶ τὸ μέτρον φάκτον 79 φαλαγγύδων (Ε 360)· κατὰ τάξεις 89 φαλακτόνοιο· εἶδος ἱέρακος ⟨8⟩ 94 Φαλαρεῖς· δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς ⟨Φαληρῆς⟩ 95 φαλάρικα· εἶδος λόγχης ⟨falarica⟩ Ad 107 λαμπρόν ⟨ad φανόν⟩ 8 φαλίς· κάνναβις ⟨cf. χαναβίς· ἄλης⟩ 14 φαρισαῖος· ἀφωρισμένος, μεμερισμένος, καθαρός 15 φαλλός· τὸ ξύλινον αἰδοῖον ἀνδρικόν 16 Φαραά (Exod. XXXII 25)· διασκεδασμός. ἢ νόσος 18 Φάλλα· ἄκρα τῆς Εὐβοίας ⟨87⟩ 23 φαλλοαί· πέφρικεν ⟨98⟩ 30 φάμην (Eur. Hec. 178)· φήμην
λ
32 φαμένων· τετελευτηκότων ⟨πεφα—⟩ 33 φαμελία· ὁμόδου 34 φαμέν (Ο 735)· λέγομεν 35 φάμενος (Ε 290)· εἰπών 36 φάμην (υ 131)· εἶπον

φάμμη· ἄλφιτα ⟨v. ψάμμην⟩

φαμμάστρια· τὰ ψαιστά. καὶ ἑορτή τις

φᾶν (Aeol.)· [ad 39] λέγειν ⟨2⟩

φάναι (Herod. I 39)· εἰπεῖν

Φαναῖος· Ἀπόλλων. Ἀχαιὸς Ὀμφάλῃ (fr. 33). παρὰ Χίοις οὕτω λέγεται

φανᾶν· θέλειν ..... [43]

φάνας (Eur. Rhes. 943)· [ad 44] τὰς ἐκλάμψεις

φανόν· τὸ φαινόμενον, φωτεινὸν καὶ λαμπρόν. Ἀττικοὶ δὲ λυχνοῦχον ἐκάλουν, ὃ ἡμεῖς νῦν φανόν [46]

φαντάζομαι (schol. Ar. Ach. 823)· συκοφαντοῦμαι

?φαντάζου δόμων ..... (Eur. Andr. 876)· φαίνου

φαντάσας· δείξας

φαντασία· τὸ μὴ ὂν ἀληθές, ἀλλὰ σχήματι ⟨φαντασθέν⟩

φάντι (Attici)· εἰπόντι

φαντίζοιτο· φαίνοιτο

φάντος (Attici)· εἰπόντος

φανοτάτη· φωτεινοτάτη. [ἡ πλάτανος φανωτάτη, περιφανής, λαμπρά

φαορκίς· τρυγίς ⟨173⟩ [56. 57]

Φάπην· τὴν Παφίην

†φαραγγαῖον· τῆς φαρέτρας τὸ κάλυμμα

φάραγξ· τάφρος, κοίλωμα

φάραγξι· κοιλάσι

φάραι· ὑφαίνειν, πλέκειν

φαραιδάκη· μυρίκη

φάργμα (Attici)· φραγμός

φαρέτρα· τοξόται ⟨cf. πολλὴ φ.⟩

φαρετρεών (Herod. I 216)· βελοθήκη

φάρη (Soph. Tr. 916)· ἱμάτια. νεφέλαι

φαρικόν· φάρμακον σύνθετον θανάσιμον

φάριον· τό(ν) ἐρεοῦν ...... [70]

φαρκάζει· κλέπτει

⟨Φαρκηδών [Theopomp.]· πόλις⟩

φαρκιδούμενοι· στυγνάζοντες

φαρκίς (Soph. fr. 1000)· ῥυτὶς ἡ ἐκ τοῦ γήρους γινομένη. ἡ ῥίζα, πρὸς ῥυτίδας ποιοῦσα. [ἡ στολίς

φαρκίδων· ῥυτίδων

†φάρκες· νεοσσοί

φάρκτου· φυλακὴν σκεύαζε

φάρμακα· βοτάναι. χρώματα. καὶ πᾶσα πόα

φαρμακεύεται· σκευάζεται, ἀρτύεται

φαρμακίτης (Com. CCCXX)· ἀδ[δ]ηφάγος

φαρμακίς (Ar. Nub. 749 Dem. 793, 27)· ἐπὶ γυναικὸς φαρμακίδος. καὶ εἶδος φαρμάκου. ἡ ἀκρίς

φαρμακοί (Hipponact. fr. 7)· καθαρτήριοι. περικαθαίροντες τὰς πόλεις, ἀνὴρ καὶ γυνή

†φαρμακή (Hipponact. fr. 36 Brink)· ἡ χύτρα, ἣν ἡτοίμαζον τοῖς καθαίρουσι τὰς πόλεις

φάρμακον· ἡ ὑποστάθμη (Theophrast. metall.). ἄλλοι σύνθεσις ἢ † κηδεύουσι τὰ ἱερὰ τῶν ζῴων

φαρμακῶνες (Soph. fr. 1001)· τὰ βαφεῖα, διὰ τὸ τὰ βάμματα φάρμακα καλεῖσθαι

φαρμάξαι· ὀξῦναι. βάψαι

φαρμάξασα· ἀπατήσασα

φαρμάσσει· [ad 87] θεραπεύει, φαρμακεύει

φαρμάσσων (ι 393)· βάπτων. στομῶν, στομοποιῶν. φαρμακεύων

φαρματτόμενος· κολακευόμενος. ἀλειφόμενος

Φάρος (β 97)· ἱμάτιον, περιβόλαιον. ἀκρωτήριον καὶ νῆσος ἐν Αἰγύπτῳ

? φάρος στέλλων (Eur. Hec. 1061)· τὸ περιβόλαιον στέλλων, ἢ τὸ ἅρμενον

φαροῦν (Callimach.)· ἀροτριᾶν

φάρσος (Nic. Th. 664)· τρύφος, κλάσμα. πτερύγιον (Poll. VII 121) [ad 93]

φαρύγεθρον (Hippocrat.)· ὁ κατὰ τὰ παρίσ(θ)μια τόπος

φαρυγίνδην (Com. an. CCXXXVII)· ἀντὶ τοῦ ⟨κατὰ⟩ γαστριμαργίαν

φάρυγξ (ι 373)· λάρυγξ, βρό(γ)χος, στόμα

φαρυμός· τολμηρός, θρασύς

†φαρβό· ὁμοίως

φαρύνει· λαμπρύνει ⟨127. 433⟩

φαρῶσαι· ἀρόσαι, νεῶσαι. λαμπρῦν[θῆν]αι [200]

φάσακες· συκοφάνται ⟨φαυ—⟩ [2]

φασγάνεται· ξίφει ἀναιρεῖται

COD. 44 ἐλλάμψεις 45 λυχνοῦχον 48 δομῶ 54 ἡ .... λαμπρά post 153 ⟨55 φορκίς Aeoles?⟩ 65 φ. βελοθήκη 66 φ. τοξότης 68 φάρικον ⟨69 Poll. VII p. 290 Bkk.⟩ 72b cf. 174 74 addit ἡ πόλις ⟨Φαρκηδών⟩ 81 φάρμακοι 87 φαρμάσσοι 90a στελῶν — στέλων 93 φαρύγαθρον 94 φαρυγγίδα

HES. Ad 39 ὑπέλαβον 43 φάναοι· ἄρνες ⟨13⟩ Ad 44 [ἐκλάμψας, ἡ] 46 φάντα· λάμποντα ⟨φῶντα⟩ 56 φάος (Θ 487)· φῶς, ὄρθρου ἀνατολή 57 φάος ἠελίοιο (Ψ 154)· ἡ αὐγή 70 Φάρις (Β 582)· ὄνομα πόλεως Ad 87 [φαρμακεύεται,] Ad 93 ἀκρωτήριον ⟨Φάρος⟩ 200 φάς (Ι 35)· εἰπών 2 φάσγανον (Λ 190)· ξίφος, παρὰ τὸ φάσαι, ὅ ἐστιν ἀνελεῖν

φασγανιῶσαν· ἐξιφισμένην

φασγανίων· ἐξιφισμένων

φάσεις· ἐγκλήματα, συκοφαντίαι. ἢ ἐνυπνίων ὄψεις. λόγοι. φῆμαι [7]

Φασιανοί· ὄρνεις ποιοί. οἱ δὲ τοὺς Ποντικοὺς φασιν

Φᾶσις· ποταμὸς Κόλχων

φασκάδες (Alex. Mynd.)· ὄρνεις ποιοί [11]

φάσκει· λέγει

φάσκοντα· λέγοντα

φάσκος· τὸ ἐπὶ τῶν δρυῶν γενόμενον

φασκώλιον (Aristoph. p. 1078)· βαλάντιον δερμάτινον. Φάσκωλος δὲ τὸ μέγα, εἰς ὃ τὰ ἱμάτια ἐμβάλλεται

φάσκω(ν Soph. El. 319)· λέγω(ν)

φάσμα (Aesch. Ag. 415 Soph. Tr. 508)· φάντασμα. σημεῖον, τέρας

φασσοφόνοι (O 238)· τῷ τὰς φάσσας φονεύοντι. ἔστι δὲ εἶδος περιστερᾶς ὑπὸ τὴν τρυγόνα [19]

φατέ (Ar. Plut. 200)· λέγετε

φατίζει· λέγει. †χωρίζει (χρῄζει?)

φατιρίς· εἶδος ὀρχήσεως

†φάτης· ψεύστης

φάτις (φ 362)· φήμη. δόξα. λόγος. κληδών

φάτνη· καὶ ἡ τράπεζα, (Eur. fr. 379 Eubul. fr. XVII p. 270) καὶ ἡ τῶν κτηνῶν, καὶ εἴ τι τῶν τοιούτων (E 271)

φατνώματα (Aesch. fr. 73)· σανιδώματα

φατνωτῶν· σανιδωτῶν [29]

φατοί (Timo Phliss)· τεθνεῶτες. ῥητοί

φατόν· τεθνηκός. ῥητόν (Call. Del. 60)

φατός· ὁμοίως

φατός· στοίβη. φήμη (confus. ΦΛΟΙΟC. ΦΑΤΙC)

φᾶτραι· σύστημα

φατρία· σύνταγμα, σύστημα

φάτριν· τόπον ὕπαιθρον, ἐρείπιον, φάνα

†φατῶσαν· γνῶθι

Φαῦδα(ι)· γένη Σκύθαι

φαύειν· ποιεῖν .....

φαύζειν (Attici)· φρύγειν

φαῦλα· κακά. δόλια. εὐτελῆ

φαυλία (Theophr. HP. II 2, 12)· εἶδος ἐλαίας. οἱ δὲ τὰς λεύκας (τῆς συκῆς? sc. φυλίας)

φαύλια (Com. II p. 363. 798)· μῆλα τὰ μεγάλα [43]

†φαύλιξ· ὀρθός

Φαῦνος· Ἰταλικὸς θεός [46]

φαῦλον· ἁδρόν, καλόν, εὐειδές, μέγα (Soph. fr. 38). μοχθηρόν. ἀραιόν. πάνυ ἠλίθιον

φαῦλος· κακός, δόλιος, χαλεπός. εὐτελής, ἁπλοῦς (Eur. fr. 476). καταγέλαστος

φαύλως· ὁλοσχερῶς, καὶ τὰ ὅμοια

φαῦνος· φαίνων αὐτόν

φαυόν· ἀκανθῶδες φυτόν

φαυόφοροι· Αἰολεῖς, ἱέρειαι

φαῦρος· κοῦφος (ψαυρός)

φαύσιγγες (Aristoph. fr. CCLXXVII)· αἱ ἐν ταῖς πτέρναις γινόμεναι ῥαγάδες. ἔνιοι τὰς ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις καὶ τοῖς σκέλεσι γινομένας φλυκταίνας. δηλοῦσι δὲ καὶ αὐγὰς καὶ ἀκτῖνας. ἄλλοι δὲ αἱμορροΐδας καὶ φλυκταίνας καὶ λαμπηδόνας [55]

φαῦσμα· σπλάγχνα ἐκ σίτων πεποιημένα. καὶ αἱ ἀπαρχαὶ τῶν πεμμάτων

†Φαῶν· εὐμόρφων, ἐγένετο ἠρέσθην (Menand. p. 158) [58]

φέβεσθαι· φεύγειν

φέβομαι· φεύγω, φοβοῦμαι [61—63]

φέγγουσαν· λαμπρύνουσαν

?φέγγος· φῶς ἡμέρας, φέγγος σελήνης

Φειά (H 135 o 297)· πόλις Θεσσαλίας

φειδαλφιτῆσαι (comic.)· φειδωλὸν περὶ τὰ ἄλφιτα γενέσθαι

φείδεσθαι· ἐλεεῖν [69]

φειδός (Callim. fr. CCCCLX)· φειδωλός

φειδοῦς· φειδωλίας [72]

φειδώλιον· δίφρος, σφέλας. χόρτος [74]

Φείδων (ξ 316)· ὄνομα κύριον [76. 77]

φελγύνει· ἀσυνετεῖ, ληρεῖ

πελλάτας· λίθος σκληρὸς ἀπὸ τόπου

COD. 208 φασιαναί — ποντισμούς (14 cf. σφακός, φακός) 26 cf. πατνώματα 30. 31 = 31. 30 33 φάτραι 35 ὕπεθρον ἐρίπιον 45 φαύλιος, σιταλικός 47 παληλθιτόν 60 φοβῶμαι 65 ☾ 66 Φεία (imo Ἠλείας) 73 φελάς 74 δαπάνην, σκνίφος 79 πελλάντας

HES. φάσθαι (Δ 187)· λέγειν 11 φασί· λέγουσι 19 φάτε (π 93)· εἴπατε 29 φάτο (Λ 188)· εἶπε. διενοήθη, ὑπέλαβεν 43 φαύλιον· ἁδρόν, καλόν 46 φαυλίστρια (Sophon. III 1)· ἡ καταγελῶσα 55 φαῦσις (Genes. I 14)· φῶς, φέγγος, φωταυγία 58 Φέακες· ἔθνος Φεάκων 61 φεβῶντο (Λ 121)· ἐφοβοῦντο, ἔφευγον 62 φοβεῖ (Π 689)· διώκει, φεύγει 63 φοβφίς· λαμπρὸν φαίνουσα (ad φοίβ—) 69 φειδικόμισος· ἡ διὰ μαρτύρων πίστις 72 φειδώ· τὸ φείδεσθαι (cf. τὴν φειδώ) 74 φειδωλός (X 244)· φειδόμενος δαπάνης, σκνιφός 76 Φεισών· ποταμὸς παραδείσου, ὃ ἑρμηνεύεται στόμα κόρης· παρὰ δὲ Ἕλλησι Γάγ(γ)ης 77 φεῖσαι (Ioel II 17)· ῥῦσαι, σῶσαι

φελλεῦον· ἐπιπλέον
φελλεύς (Cratin. fr. XVII)· τὸ δυσεργὲς χωρίον
φελλίνιοι· δροβάκχαι
φελλίνας· κοῦφος, ἀπὸ τοῦ φελλοῦ
φελλός (Alex. com. p. 423 Com. fr. CXCVI)· [ad 84] καὶ φλοιὸς δένδρου, καὶ ξύλον ἐλαφρόν [ad 84]
φένακας· ἀπατεῶνας
φέναξ (Ar. Ach. 89 Ran. 909)· χλευαστής, ἀπατεών, ψεύστης, πλάνος
Φενεός· [ad 87] πόλις Ἀρκαδίας [88]
φεννίον· μηδικὴ ὁδός. Παμφύλιοι [90]
φέν[ν]ος· θάνατος. ἐνιαυτός
Φέραι (Β 711)· πόλις τῆς Ἠλείας ⟨imo Θεσσαλίας⟩
Φεραία (Call. Dian. 259)· Ἀθήνησι ξενικὴ θεός. οἱ δὲ τὴν Ἑκάτην
φεραυγές· κατάλαμπρον
φέρβειν (Eur. Hipp. 75)· τρέφειν, βόσκειν
φέρβεται (Hippocr. 1283, 4)· τρέφεται
φέρβητας· νομεῖς
φερβόμενος· τρεφόμενος [99]
φερέγγυος (Soph. El. 942)· ἀξιόπιστος, ἐγγυητής, καὶ βεβαιωτής. Ἔγγυος βέβαιος
φερέγγυον (Aesch. Sept. 449)· βέβαιον, δυνατόν
φέρειν· λαμβάνειν. βαστάζειν. ὑπομένειν
Φερεκλέα· τὸν Ἄδωνιν [804]
φερέοικος (Hesiod. opp. 569)· ὁ κοχλίας. ἔνιοι ζῷον ὅμοιον γαλῇ ὑπὸ δρυσὶ καὶ ἐλάταις γινόμενον. οἱ δὲ ζῷον σφηκὸς μεῖζον
φερέσβιος (Hesiod. Th. 693)· ὁ τὰ πρὸς τὸν βίον φέρων καὶ σώζων, ἢ ζωοποιός [7—9]
φέριστε (Ζ 123)· βέλτιστε, κράτιστε, ἐξοχώτατε, ἀγαθέ. κάλλιον. μεῖζον ⟨ad φέρτερον⟩
φ(έ)ρμια (Menand. fr. LXIX)· ἃς ἔνιοι ἀσίλλας τὰς ἐκ σχοίνων πλεκομένας, καὶ ἰχθυηρὰ ἀγγεῖα, οἷον σπυρίδια
φερνάς (Herod. I 93 Eur. Med. 956)· προῖκας, δῶρα νυμφικά, ἀπὸ τοῦ φέρειν φεράς, καὶ πάντα τὰ φερόμενα
φερνή (Aesch. Suppl. 979)· προίξ, δῶρα νυμφικά
φέροντο (κ 124)· προσεφέροντο
φερρεύει· ἀποφέρει
Φερ(ρ)εφάττιον· τόπος ἐν ἀγορᾷ
Φερσεφόνεια (Dem. 1259, 9)· ἡ τῆς Δήμητρος θυγάτηρ, ἡ φέρουσα τὸ ἄφενος, τουτέστι τὸν πλοῦτον, διὰ τὸν καρπόν, (ἢ) ἀπὸ τοῦ φέρειν ὄ(ν)ησιν
φερτάζει· φέρει [19—22]
φέρτρον (Σ 236)· φορεῖον. καὶ ἡ τῶν νεκρῶν κλίνη
φέρτρυς· ἆθλος. Θούριοι
φέρων· λαμβάνων
φερώνυμος· ἀληθεύων τῷ ὀνόματι
φετμαῖς· ἐντολαῖς, παραγγελίαις ⟨ἐφ—⟩
φεῦ· σχετλιασμοῦ ἐπίρρημα
φεύγει· ἀποδιδράσκει, ἀντὶ τοῦ εὐθύνεσθαι, ὡς καὶ φεύγειν κλοπῆς ἢ μοιχείας φαμέν
φευκτά· φεύξιμα
φευκταῖοι ⟨—έοι⟩· ἀποτρόπαιοι [82]
φεῦ φεῦ (Ar. Av. 162)· ἴσον τῷ οἴμοι
φεψάλυξ (Ar. Lys. 107)· φέψελος, σπινθήρ, ἄνθραξ
Φηγαιεύς (Lysias)· δῆμος Αἰγηΐδος [36]
φηγός (Ζ 237)· ἡ δρῦς
†φηδαινής· ἀφρενής [39]
φηληκόθρεπτον· ἀπὸ ὀλύνθων τῆς συκῆς τεθραμμένον
φήληξ (Ar. Pac. 1165 fr. XXXIX)· ὄλυνθος, τὸ μὴ πεπεμμένον σῦκον [42]
(φηλησίαις· κλεψοσύναις) cf. 480
(φηλήτης· κλέπτης, λῃστής) cf. 481
φηλήτησι (Hesiod. opp. 373)· λῃσταῖς

COD. 81 δυσελγὲς 82 schol. Nic. Th. 869 85 ἀπαταιών 93 φερεά 300 βεβαιότης 5 γάλλη ὑπὸ δυσὶ καὶ ἐλαίας 11 ἀστήλας 12 φερᾶς 33 ἴσον τὸ 40 ὑπὸ ὄλονθον 41 ὄλονθος — πεπαμένων

HES. Ad 84 [σκληρὸς τόπος καὶ δυσεργής, καὶ ἐξ ἐπιπολῆς πετρώδης.] — [τὸ δὲ αὐτὸ καὶ φελλεύς.] [καὶ τὸ τῶν βιβλίων ἔξωθεν σκέπασμα ⟨φελλάς.⟩] [καὶ ἀλαζών ⟨φέναξ⟩] Ad 87 [Φενέα] 88 φεννίδα· παιδιὰν σφαίρας ⟨φαινίνδα⟩ 90 φεννίς· εἶδος παιδιᾶς μετὰ σφαίρας ⟨288⟩ 99 φερέγγους· φέρων τὸ βιβλίον, ἢ τῇ βίβλῳ ἐμφερομένους ⟨Cobet Nov. Lect. p. 179⟩ 304 φερεντάριοι· τάγμα στρατιωτικόν ⟨ferentarii⟩ 7 φέρεσκον (κ 108)· ἔφερον 8 Φέρητος (Ν 199 Eur. Alc. 10)· ὄνομα κύριον 9 φέρι· ἄγριε ἢ ἄγριαι ⟨feri⟩ 19 φέρτατος (Α 581)· ἀγαθώτατος 20 φέρτε (Ι 171)· φέρετε, κατὰ συγκοπήν 21 φέρτατον (Ρ 105)· κράτιστον, ἀγαθώτατον. φέριστον, βέλτιστον 22 φέρτερον (Α 169)· κρεῖσσον, ἀπὸ τοῦ φέρειν βέλτιον 32 φεύξεσθαι (Ο 700)· φεύγεσθαι ⟨φυγεῖσθαι⟩ 36 φήγινος (Ε 838)· δρύϊνος 39 φηδῶσαι· ἀπατῆσαι. φθεῖραι, ἀπολέσαι ⟨φηλ—⟩ 42 φῆ (Β 137)· εἶπεν, ἔλεγεν

(φηλητῶν γένος· κλεπτῶν) cf. 483

φῆλον· ἀπατηλόν, ληθαργόν, κακοῦργον, ἐπίβουλον

φηλωθείς· ἀπατηθείς

φηλωθεῖσα (poeta ap. Suid.)· ἀπατηθεῖσα

(φήλῳ μύθῳ· πεπλασμένῳ λόγῳ) cf. 514

†φηλώσωμεν ⟨φημι—⟩· ἀντὶ τοῦ βοήσωμεν

φήματα· ῥήματα. φάσματα

†φημασι.μεν· βοήσωμεν [50. 51]

φημίζεται· μαντεύεται. λέγει

φῆμις· φήμη, κληδών, φωνή, λόγος (ξ 239) [54]

φήνας· δείξας

φηνάσης· δειξάσης

φήνη (γ 372)· ἀετοῦ εἶδος

φηνόν· λαμπρόν

φήνωσι (ο 26)· δείξωσι

φῆρα· θῆρα. εἶπεν ⟨φῆ ῥα⟩

Φῆρες (Β 373)· οἱ Κένταυροι, Αἰολικῶς

φηρία· θηρία. Αἰολεῖς

φῆρον· ἡ τῶν ἀρχαίων θεῶν τροφή

φῇς Soph. OT. 655)· λέγεις. ὑπολαμβάνεις

φῆσθα (Φ 186)· λέγεις. ἔφησθα

φήσομαι· λέξομαι, βοήσομαι [67]

φθαίημεν· φθάσωμεν

φθάν (Λ 51)· ἔφθασαν δὲ πολλῷ τοὺς ἱππέας οἱ πεζοί

φθάνει (Ι 502)· καταλαμβάνει, προλαμβάνει

φθατήσῃ· φθάσῃ

φθείει· θνήσκει [63—67]

φθείρ· ὁ τῆς πίτυος καρπός. καὶ μέρη τῆς νεὼς πρὸς τῇ πρύμνῃ. καὶ ἰχθῦς τις (Ar. HA. V 31)

φθεῖρα· φθειρίασις

φθείρεται (Soph. El. 234)· πλανᾶται. ἀπόλλυται

φθειροκομίδης· φθειρῶν γέμων [82]

φθειρῶν ὄρος (Β 868)· πιτυῶδες ὄρος, διὰ τὸ πληθύνειν ἐν αὐτῷ πίτυσ[ι]. τῶν γὰρ στροβίλων τὰ ἐντὸς φθεῖρας καλεῖσθαι [84—87]

φθῆναι (Plat. Alcib. I p. 131 E)· φθάσαι, προλαβεῖν [ad 88]

φθήσεται (Isocr. p. 56 D)· καταλήψεται. φθάσει [ad 89] [90]

†φθιακόν· τμητικόν

φθιεῖ (Soph. El. 1414)· φθίσει

φθίμενοι· θανόντες [94]

φθίνα· ἡ ἐρυσίβη ⟨φοινάς⟩. καὶ εἶδος ἐλαίας ⟨φθινάς⟩

φθινὰς ἁμέρα (Eur. Heracl. 779)· τὴν ἱσταμένου τρίτην τριμήνιον λέγει

φθινάσμασι (Aesch. Pers. 232)· φθίσεσι [98—400]

?φθινόπωρον (Thuc. II 31)· ὁ ἀπὸ τῆς πεντεκαιδεκάτης αὐγούστου μηνὸς ἕως τῆς πεντεκαιδεκάτης δεκεμβρίου. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς εἰκοστῆς δευτέρας αὐγούστου ἕως πάλιν εἰκοστῆς δευτέρας δεκεμβρίου [2]

φθινύθουσιν (α 250)· εἰς φθίσιν ἄγουσιν

φθινύουσι (Ζ 327?) φθείρονται

φθίνουσαν· ἐλαττουμένην [6]

φθίρ (Boeot.)· ὁ τῆς πίτυος καρπός

φθῖσα· ἡ λεπτὴ ἀπὸ φθίσεως [9. 10]

φθισικός· φθοϊκός [12. 13]

φθισίμβροτος (Ν 339)· ἀνθρωποκτόνος, διαφθείρων τοὺς ἄνδρας

φθίσων· εἰς φθίσιν ἄξων [ad 15] καὶ φθερῶν [16]

φθιτοί· φθαρτοί, θνητοί, νεκροί. ἢ εἴδωλα [18a. b]

φθογγή· φθέγμα, ἡ φωνή

COD. 53 φημίς 58 φανόν 62 αἰωλεῖς 63 φῆρος 64 φής 66 φήξομαι 72 φθεῖ 92 φθίῃ 94 θανείς 402 τεκέσθαι 11 φθισκός, φθισικός 14 ἀνάκτονος

HES. 50 φήμη (β 53)· ἀκοή, ὀνομασία 51 φημί (Β 129)· λέγω. ὑπολαμβάνω 54 φῆν (Σ 326)· εἶπον, λέγων 57 φητώ (schol. Ι 404)· στρόφιγξ 63 φθαρτόν (Sapient. IX 15)· θνητόν 74 Φθειάδος (Eur. Hec. 451)· Θετταλικῆς 75 φθειμένων (Eur. Hec. 139)· ἀποθανόντων 76 φθάνει (Aristot. de gener. I 18)· ἀναλίσκεται 77 φθεινόπωρον (Thuc. II 31)· τροπὴ κατὰ τὸ θέρος. ἡ νόσος 82 φθείης (β 368)· φθαρείης 84 Φηρσί (Α 268)· Κενταύροις 85 φθείσονται (Λ 821)· διαφθαρήσονται 86 φθῇ (Κ 451)· ἔφθασεν 87 φθείη (Π 861)· φθάσῃ πρότερος Ad 88 δεῖξαι ⟨ad φῆναι⟩ Ad 89 καί 90 Φθία (Λ 155)· πόλις Θεσσαλίας 94 φθίμενος (Θ 359)· φθαρείς, θανών 98 φθίναντος· λήγοντος, παυομένου, ἀναλισκομένου 99 φθίνοντος μηνός (ξ 162)· λήγοντος τοῦ μηνός. Φθίνων δὲ μὴν καλεῖται ὁ ἀπὸ εἰκάδος ἕως τριακάδος· μέσος δὲ μὴν ὁ ἀπὸ δεκάδος ἕως εἰκάδος· ἱστάμενος δὲ μὴν ὁ ἀπὸ πρώτης ἕως πέμπτης 400 φθινόντων (κ 470)· φθειρομένων 2 φθινύθειν (Β 346)· φθείρεσθαι, τήκεσθαι 6 Φθῖοι (Ν 686)· οἱ ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ τεταγμένοι 9 φθίσεσθαι (υ 384 Τ 329)· θανεῖν 10 φθισήνορα (Β 833)· †ἡ τοὺς ἄνδρας διαφθείρο†υσα, ἢ τὴν ἀνδρείαν 12 φθίσει (Ζ 407 Χ 61)· ἀπολέσει 13 φθίσθαι (Ι 246? π 428?)· ὀλέσαι Ad 15 καὶ φθέρσων 16 φθίνοιτο (λ 330)· θάνοιτο ἢ ἔθανεν ⟨Leg. φθῖτο· θάνοι, φθίτο· ἔθανε⟩ 18a. b Φθιώταν (Eur. Tro. 187)· Θετταλικήν (Herod. I 56)

φθόγγος· φθογγή, φωνή, καὶ τὰ ὅμοια (Ε 234)
φθόη (Plat. Com. p. 679)· φθίσις, φθορά, λύμη
†φθοατήσει· φθάσει κτήσασθαι
φθόϊς (Callim. fr. CCCXXXVII Eupol. fr. LXXI)· πλακοῦς. καὶ τὰ πρὸς λεπτὸν ἀληλεσμένα. καὶ τὸ ἀπορρέον ψῆγμα τοῦ χρυσίου (C. I n. 145)
φθονεῖς· ζηλοῖς, βασκαίνεις
φθονερός (Menand. fr. LXX)· ζηλωτής, ζηλότυπος
φθόνος· πάθος ἐπὶ τῇ τοῦ πέλας εὐπραγίᾳ
φθορά (Thuc. II 47)· ὄλεθρος
φθόσις· φθίσις
†φθίδιον· ὀλιγοχρόνιον, ὀλίγον ⟨cf. ψύθιον⟩
†φθήρεται· ὀδύρεται [31]
φιαρόν· λαμπρόν, καθαρόν(, ἁγνόν, ἱλαρόν; 443)
φιαρύνει· λαμπρύνει
φιβάλεως (Pherebrut. p. 287)· εἶδος σύκων, καὶ ἡ συκῆ ὁμωνύμως. τινὲς δὲ ἰσχάδας [35]
Φῖγα (Hesiod.)· φῖκα. σφίγγα
Φιγάλ(ε)ια· ἀπὸ ἑνὸς τῶν Λυκάονος παίδων
φιδάκνη· πιθάριον μικρὸν στενόν
φιδίτια· συσσίτια [40. 41]
φίδνα· ῥίζα ἡ Ἀχίλλειος καλουμένη ⟨cf. ἰδανόν⟩ [43]
Φίκιον (Hesiod. Sc. 33)· ὄρος Θηβῶν ⟨435⟩ [45. 46]
φιλαίμων· φιλῶν τὸ αἷμα
φιλαίτατος (Xen. Hell. VII 3, 8)· φίλος σφόδρα
φιλαίτιοι· μεμψίμοιροι
φιλαίτιος (Aesch. Suppl. 485)· μεμψίμοιρος
φιλακριβοῦντες· μετ' ἀκριβείας διαχωρίζοντες
φιλακροάμονας· ....
φιλαλήθης· ὁ τὴν ἀλήθειαν φιλῶν
φιλαλληλίαν· ....
........· οἱ φιλοῦντες ἀλλήλους
φίλαξ· δρῦς ⟨559⟩, †νέος. †Ἠλεῖοι
φιλαπεχθημόνως (Plat. Civ. 500 B)· φιλομίσως, φιλοῦντα(ς) μισεῖσθαι
φιλαργυρία (Diphil. fr. XIV p. 421)· φιλοχρηματία
φίλατο· ἐφίλησεν (Callim. LM. 53) [ad 58] [59]
φιλαυτία (Aristot. Eth. IX 8)· τὸ πάντα πρὸς τὰ ἑαυτῷ ἀρέσκοντα πράττειν
φίλαυτοι (ibid.)· οἱ ἑαυτοὺς φιλοῦντες
φιλεῖ· εἴωθεν (Hippocr.). ξενίζει, ἢ κατὰ ψυχὴν ἀγαπᾷ (Ι 342?) [63. 64]
φιλένδοτος· ἐλεήμων
φιλεύντων (ω 484)· φιλείτωσαν, ὡς τὸ ἔστων ἔστωσαν [67]
φιλεργήσασι·
φιλεργοί· οἱ τὸ ἔργον φιλοῦντες
φιλέριδες· οἱ ἀγαπῶντες ἐρίσασθαι
φιλέταιρος· πεφιλημένος
φιλέψιος (Plat. Com. fr. XXXIV)· φιλοπαίγμων. φιλοπάλαιστρος
φίλη σχίνου· παραφυάς [74]
φιλήμης· φιλίας
φίλην ⟨φιλήμην?⟩· φιλίαν [ad 76]
φιλήρετμοι (α 131)· φιλόκωποι, φιλοναῦται [78]
†φιλήσια· φιλοτήσια, προσφιλῆ [80. 81]
φιλήτωρ (Cret.)· ἐραστής [83]
φίλια· προσφιλέστατα [85. 86]
†φιλιός· ὁ ἀποτρόπαιος, κατ' εὐφημισμόν
φίλιπποι· μοιχοί
Φιλιστίδ(ε)ιον· νόμισμά τι
φιλίων (τ 351)· ἀντὶ τοῦ φίλτερος, προσφιλέστερος. ἐσχημάτισται δὲ διὰ τὸ μέτρον, ὡς τὸ καλλίων·

> ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων ἐμὸν ἵκετο δῶμα

φιλόδικος (Dem. 1287, 17)· φιλοπράγμων [92]

COD. 24 ζηλεῖς ⟨29. 30 Ordo φθύ—⟩ 34 φιβαλέα 37 φισταλία — λυκίονος 38 πειθ| 39 φιδατία· συσσίτιον 44 φικιῶν, προσθηβῶν 47 φιλώμων τὸ 60 τὰ πάντα 65 φιλέντολος 66 φιλήτωσαν — ἔστησαν 71 |ἕτερος 72 φιλέθιος 87 εὐφημισμένον 90 ἐμῶν — δόμα

HES. 31 φία· πιονία ⟨φιλοπονία⟩ 35 φίβλα· πόρπη, φικίον ⟨Φίκιον?⟩ περόνη 40 Φιδίαι· λιθοξόοι 41 φίδωλος· ἐπιθυμητός 43 φιδρόν· καθαρόν, λαμπρόν, ἁγνόν, ἱλαρόν ⟨432⟩ 45 φίλα (Α 170)· προσφιλέστατα 46 φίλαι (Κ 280)· φίλησον Ad 58 ἠγάπησεν (Υ 304) 59 φιλαυρᾶ· τὰ κακά, τὰ ἄτοπα 63 φιλέεσκον (Γ 388)· ἐξένισεν 64 φιλεκήδωτον· κηδεμονικόν ⟨L. φιλοκηδῆ· τόν⟩ 67 φιλέουσα (Α 196)· φιλοῦσα 74 φίληθεν (Β 668)· ἐφιλήθησαν Ad 76 ἡ τὴν προσφιλεστάτην (Α 20) 78 φίλησα (γ 207)· ἐξένισα, ἠγάπησα 80 φιλησίαις· κλεψοσύναις ⟨φη—⟩ 81 φιλήτης· κλέπτης, λῃστής ⟨φη—⟩ 83 φιλητῶν γένος· κλεπτῶν ⟨φη—⟩ 85 φιλιάζετο (Ω 96)· ἐχωρίσθη αὐτοῦ ⟨—ῶν⟩ 86 φιλίδα· σύριγγα ⟨φο—⟩ 92 φιλοδοτεῖν· λεπίδας ἔχοντι ⟨φολιδωτῷ⟩

φιλόθακος· ὀργή
φιλοθεάμων (Plat. Civ. 475 DE)· φιλοθεωρητής
φιλοθεάμοσι· φιλοθεωρηταῖς [96]
φίλοιφος (Theocr. IV 62)· πασχητής [98-500]
φιλόκαλος· φιλόκοσμος [ad 1] [2]
φιλοκηδής (Ar. fr. CCLXXVIII)· ὁ κηδεμονικός (464)
φιλοκνήμιδες· φίλοπλοι
φιλοκρινεῖν· διαιρεῖν
φιλοκτέανος· φιλοκτήμων, φιλοχρήματος
φιλοκτεανώτατε (Α 122)· φιλοχρηματώτατε
φιλοκτήμων· φιλοχρήματος
φιλολάμπαδος· ἡ Ἄρτεμις
φιλολόγος· ἀσκητής. πολυλάλος
φιλολόγος (Alexid. p. 512)· λαλιός, λάλος
φιλομειδής (Γ 424)· φιλόγελως, φιλῶν τὰ μειδιάματα. ἱλαρά
Φιλομηλείδης (δ 343 ρ 134)· οἱ μὲν κύριον ὄνομα. πολλάκις γὰρ πατρωνυμικῷ τύπῳ κύριον δηλοῦται, ὡς Εὐηρίδης, Ἡρακλείδης [14. 15]
φιλόνεικος (Menand. fr. CCCCXC)· μάχιμος, φίλερις. Φιλονεικία γὰρ ἡ μάχη
φιλοπευστεῖν· ἀκούειν. μανθάνειν. ἐρωτᾶν
φιλοπευστοῦντα· ἡδέως ἀκούοντα. ἢ ἐρωτῶντα
φιλοποιός· φιλεργός
φιλοπονία(ι)· σπουδαῖα ἔργα (431)
φιλοπόνος· φιλεργός, σπουδαῖος
φιλόπυστος· φιλοπράγμων
φιλόσοφος· ὁ πάντων πειραθείς, φιλομαθής
φιλόστοργος· φιλότεκνος [ad 24]
φιλόστροφος· εὐμετάβολος
φιλό[σύμ]μαχος· φιλολοίδορος, μάχιμος
φίλος (Δ 381)· ὁ προσφιλής
φιλότης (Β 232)· φιλία, ἡ συνουσία
φιλοτησία (Theopomp. p. 804)· πρόποσίς τις μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὲρ φιλίας [30]
φιλοτιμεῖται· μεγάλα φρονεῖ, ἐπαίρεται, πλουτεῖ
φιλοτιμία· δωρεά. κενοδοξία (schol. Eur. Phoen. 535). πλοῦτος. μεγαλοφροσύνη
φιλότιμος (Eur. Phoen. 570)· ὁ φιλῶν τιμᾶν μεγάλως. ἢ θέλων αὐτὸς δοξάζεσθαι
φιλοτιμούμενοι· δαψιλῶς τιμῶντες
φιλοτίμως (Dem. 1389, 23)· φιλοδόξως. πλουσίως. μεγαλοψύχως. δαψιλῶς (Xen. KII I 6, 26)
φιλοφρονοῦμαι (Plat. Legg. II 669 B)· δεξιῶς καὶ προθύμως εἰσδέχομαι, ἢ ἀποδέχομαι
φιλοφροσύνη (id. 628 C)· προθυμία, διάθεσις, σπουδή. ἀγάπη. παρὰ τὸ φίλα ἢ φίλια φρονεῖν
φιλοχωρῶν (cf. Arist. p. 1005)· τὴν χώραν ἀγαπῶν (cf. ἐμφιλ—)
φιλοψεύστης· ὁ τὸ ψεῦδος φιλῶν (Μ 164 ?)
φιλόψυχον (Eur. Phoen. 600)· ἄψυχον
φίλτατα· τὰ ὄμματα καὶ προσφιλέστατα [42]
φίλτρον· φιλία
φίλυδρα (Theophr. HPl. VII 5, 1)· (ἃ) φιλεῖ τὸ ὕδωρ
φιλύρινον (cf. Ar. Av. 1377)· ἀσθενές. ἐλαφρόν
φιλυρόν· εὐῶδες
Φιλωνίδας· ὑποκοριστικῶς ἀντὶ τοῦ φιλεῖν Φιλωνίδης (Theopomp. com. p. 793) [48. 49]
† Φιλώψ· χρήνη. ἢ φίλος (Φιλότης)
φιλωτερίς· καστανaία (—έα) [52. 53]
φιμά· κημός, παραστόμιον, φιμός
φιμοῖ· δεσμεύει. ἐμφράττει. ἄγχει. ἐπιστομίζει
φιμοί· δεσμοί (—οί)
φιμοῦν· δεσμεύειν, καὶ τὰ ὅμοια
φίν (Α 75 Callim. fr. CLXXVIII Sophr. fr. 83)· αὐτοῖς, ἢ αὐταῖς
φίναχα· δρῦν (455)
† φίνηται· συντιθῇ

COD. Post 99 φιλοῦσα τὰ σπάστρα 513 φιλομηδιάδης — κυρίως — Εὐριπίδης δ ἡρακλεῖ 16 μάχημος 20 φιλοπόνια 22 φιλοπίστη 23 πε、ρασθείς 33 θέλων ἢ — δοξάζεται 37 διάθησις 40 εὔψυχον 44 φιλύδρα 45 ἐλαφρὸν post 46 46 cf. σφειδρόν, ψιαρόν 54 φίμα 58 φῖν

HES. 96 Φιλοθερσ(ε)ίδης (χ 287)· Φιλοθέρσου παῖς 98 φίλοι (Β 56)· προσφιλέστατοι 99 φιλοκαλία 500 φιλοΐστωρ (recent.)· φιλῶν ἱστορεῖν Ad 1 [φιλοῦσα τὰ σπάστρα (mundiliem) 2 φιλοκέρτομε (χ 287)· φιλῶν σκώπτειν 14 φιλομύθῳ· πεπλασμένῳ λόγῳ (φηλῷ μύθῳ?) 15 φίλον (Δ 167)· προσφιλές Ad 24 [Φιλοσόφους τέ φασι Λυδούς, τοὺς κιθαριστὰς καὶ μουσικούς. οἱ ἀρχαῖοι σοφοὺς [καὶ φιλοσόφους] καὶ σοφιστὰς ἔλεγον 30 φιλοτήσια ἔργα (λ 245)· ἀφροδίσια, τὰ συνουσιαστικά 42 φίλτατοι (Ι 198)· φιλικώτατοι 48 φίλως· ἡδέως 49 φίλως χ' ὁρόῳτε (Δ 347)· ἡδέως ἂν βλέποιτε 52 φιλώτατα· φίλτατα 53 φιλώτατος· φίλτατος

φίσκος· δημόσιον, ταμεῖον πολύχρημον
φισκοσυνήγορος· ὁ ταμιείων συνήγορος
φίτρον· μέτρον. μάταιον. ῥᾴδιον. καὶ τὸ μέσον τοῦ ῥινίου, τὸ κοῖλον ⟨ad φίλτρον⟩. καὶ ὁ κορμὸς τοῦ ξύλου, παρὰ τὸ φύεσθαι (Callimachus φιτρὸν)
φῖτυ (Soph. fr. 816 al.)· φυτόν, φύτευμα
φίτυμα (Aesch. Ag. 1281)· τέκνον, γέννημα
φιτύσατο (Hesiod. Th. 986)· ἐγέννησεν
φλᾷ· θλᾷ, μαλάττει, συντρίβει
†φλαδιᾶν· θλαδιᾶν, μαλάττειν, τύπτειν
φλᾶν· μαλάσσειν πληγαῖς
φλανύσσει· φλυαρεῖ, ληρεῖ
?φλασμός· τῦφος [72]
φλάσας (Hippocr. 265, 47)· θλάσας
φλαυρικῶς· ἀηδῶς
φλαῦρα· φαῦλα, κακά, πονηρά, κοῦφα, ἀσθενῆ
φλέβες· νεῦρά τινα αἵματος δεκτικά [77]
φλέγει (Soph. Ai. 213)· καίει. λαμπρύνει [79]
φλέγεται· καίεται. λαμπρύνεται
φλέγμα (Φ 337)· φλόξ, καῦσος, παρὰ τὸ φλέγειν
φλεγμαίνει (Aristot. HA. VIII 21)· ὀγκοῦται [ad 82]
φλεγματίς· ἡ φλέγματα ἔχουσα
φλεγματόεν ἔκρηγμα· τῆς φλογός
φλεγμός (Thespis)· τὸ αἷμα
φλέγος· τὸ φλέγμα [87]
φλεγύας (Hesiod. Scut. 134)· ἀετὸς ξανθός, ὀξύς [89]
φλεγυρά· ὑβριστική (Phocaenses). λαμπρά (Ar. Ach. 665) [91]
φλεγυροῦ· βλαβεροῦ
φλεδονεῖ· ἀναισθητεῖ, φλυαρεῖ. καὶ φλεδονεύεσθαι τὰ αὐτά
φλεδονώδη (Hippocr. 1137)· φλύαρα, ληρώδη

φλεδών (Xenophanes)· φλυαρία. καὶ ὁ ἀλαζών, εὐήθης (Aesch. Ag. 1195 φλέδων)
φλεῖ· γέμει. εὐκαρπεῖ, πολυκαρπεῖ [97]
φλέξαι· κατακαῦσαι
φλεξεντιής· ἱππικὴ τάξις παρὰ Ῥωμαίοις (*flexuntes*)
φλέοντας· φιλοῦντας, ἢ φλυαροῦντας
φλέος· βασκανία. φθορά. καὶ ὁ αἴλιος φλοιός (Arist. fr. IV p. 954)
φλέψ· μώλωψ. καὶ τὸ ἀναλογοῦν τῷ σώματι
Φλέω(ς)· Διονύσου ἱερόν
†φληδῶντα· ληροῦντα
φληναφᾷ (Ar. Nub. 1475)· φλυαρεῖ, μωρολογεῖ [606]
φλήναφος (Menand. p. 101)· φλύαρος, λῆρος, μωρολόγος
φληναφῶντα· φλυαροῦντα [9]
φλιαρά· χλιαρά [11. 12]
φλιδᾶν (Hippocr. 308, 31)· σήπεσθαι
φλιδάνει· διαπίπτει, διαρρεῖ
φλιδιόωντο· διεσπῶντο. ἐτέμνοντο
φλιδόνες· τὰ ἐν τοῖς ἱματίοις σπάσματα, καὶ ῥυτίδες. τινὲς δὲ σφυγμοί
φλιδόωσα (Nic. Th. 363)· ῥηγνυμένη
†φλίεθος· καρποφόρος ⟨φλιερός?⟩
φλιή· πρόθυρον, ἡ παραστὰς τῆς θύρας
φλιοῦς· ἡ τῶν καρπῶν ἔκχυσις
φλίψεται (ρ 221)· ἀποθλιβήσεται
φλῖψις· θλῖψις
φλόγα (Soph. OT. 166)· φλογερόν
φλογερόν (Eur. Hel. 1137)· θερμόν, λαμπρόν [24]
φλογίδες (Archipp. com. p. 717)· κρέα ὀπτά. διὰ τὸ φλογίζεσθαι [26]
φλογίδια· αἱ κεγχρίδες δι' ἐλαίου σκευαζόμεναι [28. 29]
φλογμός (Eur. Hel. 1177)· καῦσος, [ad 30] καύσων, φλογισμός
φλογμῷ (Eur. Hec. 74)· κατακαύσει, καταφλέξει

COD. ⟨68 Forte φλᾶν· διαθλᾶν, διαμαλ.⟩ 74 φαυλικῶς 75 φαῦρα 76 φλέβαι 83 φλέγματις 601 Forte φλεύς — ἔλειος φλοῦς ⟨ad φλέως⟩ 5 Forte |άφα ε |άρει |όγει 10 cf. διαχρόν, λιαρόν 14 διέποντο 18 ἡ πτὰς ⟨19 Forte φλίουσ' ὀπώρα⟩ 27 κεγχρίδαις 30 καῦσον

HES. 72 φλασμένος· τετυφωμένος ⟨πεφλ—⟩ 77 φίλιππος· στόμα χειρῶν, ἢ λαμπάδος ⟨פה et לפד⟩ 79 Φλέγεια (Φ 365)· ἡ νῦν Πελλήνη Ad 82 φυσοῦται ⟨recent.⟩ 87 Φλεγύαι (*N* 302)· ἔθνος ὑβριστικὸν καὶ ἀσεβές 89 φλέγωμεν· καίωμεν. λαμπρύνωμεν 91 φλέγουσι· βλάπτουσι ⟨Φλέγυσι?⟩ 97 φλέβηα· φλυαρία 606 φλήναφοι· μωρολόγοι ⟨Moer. Att.⟩ 9 φλῆφος· φλύαρος 11 φλίας (Exod. XII 22)· τῆς θύρας παραστάδαι 12 Αλίαισμος ⟨φλιαῖς· ὁμοίως⟩ 24 λόγε (*E* 745)· λαμπρά, φλογώδη 26 φλεγμονή· ὄγκος πυρώδης συρρυέντων ἐπὶ τὸ ἀσθενῆσαν μέρος τῶν ὑγρῶν, καὶ τῇ παρὰ φύσιν θερμασίᾳ φλεγόντων τὸ πεπονθός 28 φλογίνη (Greg. Naz. II p. 251 C)· καυστική 29 φλογίσει (Ps. XCVI 3)· καύσει Ad 30 [βρασμός ⟨ad φλοῖσβος⟩]

φλογότερπνοι· ἄνθρακες
φλογόλευκον· ἐρυθρόλευκον
φλογῶδες (Hippocr. 118 G)· καυστικόν
φλογώματα· τῶν ἄρτων τὰ ἐπικεκαυμένα
Φλοιά· τὴν Κόρην τὴν θεὸν οὕτω καλοῦσι Λάκωνες
φλοιδιᾶν· πεπρῆσθαι
φλοιδούμενος (Lycophr. 35)· ταραττόμενος
φλοινόν (Laced.)· φλοιόν [40]
φλοῖ(σ)βος· τάραχος. ἀφρός. ταραχή
φλόμος (Cratin. fr. CXXXV)· πόα τις, ᾗ καὶ ἀντὶ ἐλλυχνίου χρῶνται. ἡ αὐτὴ δὲ καὶ θρυαλλίς
φλονίδες· λεπίδες (i. q. φολίδες)
φλόξ· ἡ τοῦ πυρός (Θ 135?). καὶ ἄνθος τι (Theophr. VI 6, 2)
φλουάζει (Laced. —δδει?)· φλυαρεῖ, ληρεῖ
φλοῦκτος· εἶδος ῥοφήματος
φλοῦς· φλοιός, λεπύχανον, λεπυρόν
φλυάκια (Hippocr. p. 133 E 401, 7)· τὰ ψυδράκια
φλύαξ· [ad 49] γελοιαστής
φλύαρος (Menand. p. 236)· φαῦλος, εὐήθης
φλυάσσει· φλυαρεῖ. φλύει
φλυδᾶν (Hippocr. 308, 31)· διαχεῖσθει (612)
Φλυεῖς· δῆμος τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς
φλύζει· ἀναζεῖ
φλύζειν· ἀναζεῖν, φλύζεσθαι
Φλυήσιος· ὁ Ἑρμῆς. καὶ μήν τις
φλυκτά· κακά, σχέτλια (cf. φύκα)
φλύκταινα (Thuc. II 49)· τὸ ἀπὸ πυρὸς φύσημα γενόμενον ἐν τῷ σώματι
†φλύον· βιβλίον. καθαρόν
φλύσει· ἀποβαλεῖ. ἐμέσει. ζέσει
†φλυσός· στυβή. οἱ δὲ φλοιός (cf. φατός)
φλύσσει· ἐρυγγάνει
φλυσ(σ)ῶσα· μαινομένη [64]
†φόα· ἐξανθήματα ἐν τῷ σώματι
φοβεῖ· κνίζει. διώκει (Π 689 Soph. OT. 296)
φοβερόν (Pherecr. LXI Thuc. VI 55)· δειλόν, ἔμφοβον
φοβερόν (Ar. Pac. 1101)· δηλητήριον [69]
φόβη (Soph. El. 459)· κόμη. χαίτη, θρίξ. οἱ δὲ ἐκτενισμένη, ἀπὸ τοῦ φοίβου, ὅ ἐστι καθαροῦ [71]
φόβος (Δ 440)· φυγή [73. 74]
φοίβα· ἀγὼν δρόμου (cf. τριῶλαξ)
φοιβάζει· μαντεύεται
φοιβαζόντων· προλεγόντων
φοιβᾶναι· λαμπρῦναι. μαντεύσασθαι. κοσμῆσαι. καθᾶραι. ἁγνίσαι. καὶ φοιβάσαι ὁμοίως
φοιβᾶσθαι· καθαίρεσθαι
φοιβητεύειν· χρησμῳδεῖν
φοιβήτρια· καθάρτρια
φοῖβοι· Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν λυσσωδῶν (φοῖτοι). οἱ δὲ καθαρούς
φοῖβος· καθαρός, λαμπρός, ἁγνός, ἀμίαντος
φοίνια· (κύναρος) πυρρά (698)
φοινιάς· ἐρυσίβη (395) [86]
φοινικάδες· αἱ ῥάφανοι ὑπὸ Εὐβοέων
Φοινικελίκτην καὶ λόγων ἀλαζόνα (Com. fr. CLXXIX)· ἀπατηλό(ν) καὶ κάπηλ(ον) (694)
Φοίνικες (Dinarch. or.)· γένος τι Ἀθήνησιν
†φοινικήϊον· πυρρόν
φοινικίδες· αἱ ἀνεμῶναι (Lacon. φαινίδες). ἡ πόα (ad φοῖνιξ). οἱ δὲ τὰ φοινικᾶ ἐνδύματα (Attici)
Φοινικίοις γράμμασι· Σοφοκλῆς Ποιμέσιν (fr. 46). ἐπεὶ δοκεῖ Κάδμος αὐτὰ ἐκ Φοινίκης κεκομικέναι [93—96]
φοινικιστής· παρὰ Ξενοφῶντι ἐν πρώτῳ ἀναβάσεως (2, 20)· ‚ἀπέκτεινεν ἄνδρα Πέρσην, Μεγαφέρνην, φοινικιστὴν βασίλειον‘ [98—701]
?φοινικῆς· ὅπλον ἐρυθρόν

COD. 32 |δερπνοι 33. 34 = 34. 33 42 ἀντιελλυχνίω . 53 φλύεις (62 φλύσει· ἐρυγγανεῖ?) (65 φῶδα an φοαί?) 78 |άναι |ύναι — |ᾶραι 79 καθαιρεῖσθαι 82 φόβοι — δυσόδων 84. 85 ἐρισύβη. φοίνια, πυρρά 87 εὐβοιαίων 88 — 96 = 88. 92. *93. *94. 87. 89. *95. *96. 90. 91 91 φοινικηίδες — φοινικά 92 ἐν φοίνικος 93 φοινίκηϊ, — ὠνομάσθη 97 βασίλερον

HES. 40 φλοιόν (Α 237)· τὸ λέπος τοῦ ξύλου Ad 49 μέθυσος, μεθυ[α]στής (ad —φλυξ) 64 φοβεῖται (Ε 140)· φεύγει. κνίζεται 69 φοβεύμενος (Θ 149)· διωκόμενος 71 φοβῆσαι (Ρ 505)· ῥῖψαι 73 φοβήσας· ἔνθουν ποιήσας (φοιβ—) 74 φοβηθείς (Ζ 135)· εἰς φυγὴν τραπείς 86 φοίνικι (Δ 141)· ἐρυθρῷ βάμματι 93 Φοινικήϊα γράμματα (Scamo Mityl.)· ἀπὸ Φοινίκης τῆς Ἀκταίονός φασιν ὠνομάσθαι αὐτά (ex Atticistis) 94 φοιν(ή)εντα (Μ 202)· λεπιδωτῶ(ό)ν ὁ Ἀπίων φησί. οἱ δὲ φόνιον, ἢ ἐρυθρὸν τῷ χρώματι, ἢ καταπληκτικόν, ἢ φονευτικόν 95 Φοινικκία· Λυδοὶ καὶ Ἴωνες τὰ γράμματα ἀπὸ Φοίνικός τινος ...... (ex Atticistis) 96 φοινικέγκτον· ἀπατηλόν (687) 98 φοίνια· κύναρος πυρρά (684) 99 φοίνικι φαεινόν (Ζ 219)· φοινικίνῳ χρώματι λελαμπρυσμένον 700 φοινικολόφοιο (Eur. Phoen. 823)· ξανθολόφου 1 φοίνικος ἔρνος (ζ 162)· περιφραστικῶς τὸν φοίνικα

φοινικοβάλανοι· τὸ τράγημα (C. I. n. 123). [καὶ εἶδος ἀμπέλου ⟨713⟩

φοινικόεσσα (K 133)· πυρρὰ τῷ χρώματι, ἐρυθρά

φοινικόλεγνον· Ἴων (fr. 68)· τὸν πηνέλοπα, τὸ ὄρνεον. τὸν γὰρ τράχηλον ἐπίπαν φοινικοῦν. ἡ δὲ λέγνη παρέλκει

φοινικοῦν· πυρρόν, [ad 6] αἱματῶδες

φοινίκουρος (Ar. HA. IX 49)· ὄρνις ποιός, καὶ ὁ ἐρίθακος

φοινικοῦς μάστιγας· διὰ τὸ τὰ νῶτα φοινίσσειν

φοινικόχλοος· ξανθόχλοος

φοῖνιξ· τὸ δένδρον

φοίνικος νέον ἔρνος (ζ 162)

καὶ ὁ καρπός. καὶ ὁ πυρρὸς τῷ χρώματι

φοινίξαι· αἱμάξαι. βάψαι

φοίνιον· φο(ι)νόν, δεινόν. ἐρυθρόν

φοίνισσα· εἶδος ἀμπέλου ⟨1703⟩

φοινίσσων· βάπτων, ἐρυθρῶν

†φοίνιχες· γλυφαί

φοινιχθέντων· αἱμαχθέντων, αἱματωθέντων

φοινόν (Π 159)· πυρρόν

φοιτᾷ· ἔρχεται, βαδίζει. μαίνεται. περίεισιν, ἀφικνεῖται [ad 18] .παραγίνεται

φοιταλέος· παράκοπος, μανιώδης

φοίτης· ὁ κῆρυξ. παρὰ τὸ φοιτᾶν πανταχοῦ [21]

φοιτητής· μαθητής

φοῖτος (Aesch. Sept. 661)· μανία, λύσσα

φοιτῶν (Soph. Tr. 11)· ἀναστρεφόμενος

φοιτῶντα ἄνδρα μανιάσι (Soph. Ai. 59)· λυσσήμασι. τὴν .. ἑδραίαν μανίαν φοῖτον ἔλεγον, τουτέστι τὸν μεθ' ὁρμῆς μεμηνότα

(Φο)λέγανδρος (Solo)· νῆσος ἐρήμη

φολιά· πάθα. Χρύσιππος δὲ καὶ τὸ σέλινον οὕτω καλεῖ

(φολίδα· σύριγγα) 486

φολίδες· αἱ λεπίδες τοῦ ὄφεως

(φολιδωτῷ· λεπίδας ἔχοντι) 492

φολίς· λεπίς. καὶ σύριγξ πολυκάλαμος

φολκός (B 217)· στραβός. οἱ δὲ λιπόδερμον

φόλυες κύνες (Antimach. fr. CXV)· οἱ πυρροὶ ὄντες μέλανα στόματα εἶχον. οἱ δὲ φυλακάς

φολύνει (Cret.)· μολύνει, καταπ(ί)μπλησιν

φοναί· οὕτω καλοῦνται οἱ τόποι ἔνθα τινὲς ἀναιροῦνται

φονᾶν· τὸ ἐπὶ φόνον μαίνεσθαι

φονίαις (Eur. Hel. 473)· φονοκτόνοις [36]

φόνος· ὁ διὰ σφαγῆς θάνατος, καὶ αὐτὸ τὸ φονεύειν. ἢ αἷμα

φονώντων· πρὸς φόνον θρασυνομένων καὶ λυσσώντων

φονῶσα (Soph. fr. 592, 2)· φόνου ἐπιθυμοῦσα

φοξός (B 219)· λιπόδερμος. ὀξυκέφαλος

φορά· πλημμύρα. σύστημα (Aeschin. 87, 16)· καὶ ἡ τῶν μηχανικῶν ὀργάνων λαβή [42]

φοράδην (Dem. 1263, 11)· ὁ φερόμενος βασταγμῷ

φοράν· τὸ φέρεσθαι, τὴν ὁρμήν, κίνησιν

φορβάδες (Ar. HA. VIII 24)· νομάδες. φοιτάδες. βοσκήματα

φορβάδων· [ad 46] νομάδων, βοσκημάτων

†φόρβαντα ἰατρικὰ φάρμακα

Φόρβας (Eur. Suppl. 680)· Ἀττικὸς ἥρως

φορβειά (Xen. Eqq. V 1)· ἑλκυστρον, περιστόμιον, καπίστριον

φορβειά (Soph. fr. 697)· ἡ αὐλητικὴ στομίς. λέγεται δὲ καὶ ὁ χειλωτήρ

φορβή (Soph. A. 1065)· βορά, τροφή, βοτάνη, βρῶσις [52]

φόρβια (Nic. Th. 629)· φάρμακα. οἱ δὲ φόρβα ⟨ἐμφόρβια⟩

†φορβώμενος· τρεφόμενος

†φόρβον· ἀπάνονα

φόρβυ· τὰ οὖλα. Ἠλεῖοι

φοργάνη· ἡ ἀραιότης [58]

φορέησι (ε 328 ι 10)· οἴσεται

φορεῖς· οἱ τὴν μεταλλικὴν ὕλην ἐκκομίζοντες παῖδες. καὶ οἱ τῶν ἀσπίδων ἱμάντες. καὶ οἱ φέροντες

φορεῖσθαι· φέρεσθαι

φορεύμενα· φορούμενα

φορεύουσι (Herod. I 71)· φοροῦσιν [64]

COD. 703 |ανα 6 |αγνον — λάγνη 8 φοινίκους 9 |χλοις bis 15 φοίνικες 19 |έως 25 φοιτὸν 46 φορβάδην 48 φορβάς ⟨huc refer e gl. 746 πᾶν τὸ φερβόμενον⟩ 49 φορβέα 50 ναυλητική ⟨55 L. μονόφορβον· ἀπάνθρωπον⟩ 56 φόρβυτα 59 φορεήσεται 61 φόρεσθαι ⟨63 φορέουσι vel φορεῦσι

HES. Ad 6 κόκκινον (Iesai. I 18?) Ad 18 περιέρχεται (Ω 533) 21 φοιτήσας (Υ 6)· παραγενόμενος 36 φονίς (Ar. HA. IX 37)· ἰχθῦς ποιός ⟨1096⟩ 42 φοράδες· αἱ θήλειαι ἵπποι ⟨recent.⟩ Ad 46 πάντα φερόμενον 52 φορβαίαν (Iob. XL 20)· περιστόμιον, καπίστριον 58 φορέεσχον (B 770)· ἔφερον, ἐβάσταζον, ἐφόρουν 64 φορεῖες (Σ 566)· οἱ βαστάζοντες ἢ φέροντές τι

φορητά (Cratin. fr. LIIᵇ)· ἀκτά, βασταχτά, ἃ δύναταί τις φέρειν
φορητούς· ἐνεχθέντας βαστάκτως
?φορί· τὸν ὑπὲρ τοῦ ἀγροῦ σῖτον ⟨φορή — ἀπό⟩
φόριμος· λυσιτελής
φορίνη (Hippocr.)· ἡ παρ' ἐνίοις πυρίνη
†φόριγγες· τὰ ὗδνα
φόρκες (Cyprii)· χάρακες
Φορκίς· μονόφθαλμος
φορκόν· λευκόν, πολιόν. ῥυσόν [74—76]
φόρμικα· μύρμηκα
(φορμικτά [Soph. fr. 15]· κιθαριστά) cf. 804
φορμίς (Ar. Vesp. 58)· σπυρίς
Φορμίων (Cratin. fr. IX)· οὗτος στρατηγὸς ἐγένετο Κροτωνιατῶν
φορμίον (Hipponax)· πλέγμα ψιαθῶδες, φορμίδιον
φορμός (Arist. fr. XXXIV p. 1014)· ἀγγεῖόν τι πλεκτὸν ψιάθοις ὡς κόφινος
φορμο(ρ)ραφούμεθα (Aeschin. p. 77, 28)· ὡς φόρμοι κατα(ρ)ραπτόμεθα
φορμοσίκων· παχύς
φόροι· δημόσιοι ἀπαιτήσεις
φορολογῆσαι· φόρους συνάξαι [86. 87]
φόρος· ἡ τῶν χρημάτων καταβολή, ἢ νέον τέλεσμα [89]
φορτικά· τὰ γελοῖα, καὶ τὰ ὑπεροψίας σχώμματα
φορτικόν· ὅμοιον
φορτίς (ε 250 ι 323)· φορτηγὸς ναῦς, πλοῖον
φόρτος (θ 163)· φορτίον
φορύκαια· δένδρον ποιόν
φορύνει· φυρᾷ, μολύνει, συγχεῖ [96]
φορύξαι (Hippocr. 619, 49)· συγχέαι, φυράσαι
φορύξαντες (Hippocr. 9, 39)· συγχέαντες, μολύναντες
φόρυς· δακτύλιος ὁ κατὰ τὴν ἕδραν
φορυσσέμεναι· μολύνειν
φορυτόν (Ar. Ach. 927)· ἄχυρα, φρύγανα
φορυτός· φρύγανα, ἄχυρα, καὶ ἀπὸ γῆς αἰρόμενος ὑπὸ ἀνέμου χόρτος, φρυγανώδες, συρφετός, βόρβορος, ἀκαθαρσία
Φορωνεύς (Rhian.)· ὄνομα βασιλικόν
(φοτεύει· [Cyprii] γεννᾷ) [804. 5]
φουάδδει (Lacon.)· σωμασκεῖ
φούαξιρ (Lacon.)· ἡ ἐπὶ τῆς χώρας σωμασκία τῶν μελλόντων μαστιγοῦσθαι
φοῦϊξ (Lacon.)· φῦσιγξ
?φοῦσκος· ὀξυκέφαλος
?φοῦαι (Lacon.)· ἀλώπεκες
φουλίδερ (Lacon.)· παρθένων χορός. [δωρι]
†φυλλόμενοι· τιλλόμενοι. Δωριεῖς
φ(ο)ύρκορ (Lacon.)· ὀχύρωμα
φόως· φῶς. χαρά. σωτηρία
φόως ἐρέουσα (Β 49)· τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου σημαίνουσα
φράγματα· καταστρώματα
φραγμός· τριγχός [ad 17] [18]
†φράδεν· ἔλεγεν ⟨φράδδ—⟩
†φραδδον· ἑρμήνευσον ⟨φράδδον?⟩
φραδέος (Ω 354)· συνετοῦ
φραδαῖσι (Eur. Phoen. 668)· βουλαῖς
φραδεύουσι· λέγουσιν
φράδμονες· ἔμπειροι, συνετοί
φραδῇ· [26] φρονήσει, συνέσει
φραδμοσύνη· σκέψις, βουλή, νόησις
φραδῶς· φραστικῶς, φανερῶς
φράζει· δεικνύει, σημαίνει, λέγει, διηγεῖται, σκέπτεται, διανοεῖται
φράζεο· λέγε, καὶ τὰ ὅμοια
φράζεται· φραζόμενος, φράζουσιν· ὁμοίως
φρανίζειν (Dor.)· σωφρονίζειν
φραξάμενος· κλείσας. ὁπλισάμενος [34]
φράσαντας· εἰπόντας. δείξαντας. λέξαντας
φράσας ἢ ⟨καὶ⟩ φράσει· τὰ αὐτά (Soph. El. 197)
φρασθέν· λεχθέν. δειχθέν, καὶ τὰ ὅμοια
(Φρασίδαι· γένος Ἀθήνησιν) cf. 840
φρασίζωον· διασκεπτόμεοον εἰς ζωήν [39. 40]

COD. 71 ⟨cf. φρίκες, φούρκορ 77 cf. βόρμαξ, βύρμακας, μῦρμοι, ὅρμικας⟩ 78 σφ.ρύς 79 φορμέων 80 φόρμιον — φορμίθιον 81 ψιάθους 800 μολυν.˜αι 3 ὄνος βασιλικός 6 φουαδδεῖ 7 φουαέξιερ 8 φούϊξ 10 *Zeitschr. f. vgl. Spr.* X 3 p. 207* ⟨11 φουλλίδερ?⟩ 15 φόρος 16 καταστιώματα 22 φράδεσι 24 φράγμονες 25 φράδη

HES. 74 φόρμιγγι (Ι 186)· τῇ κιθάρᾳ 75 φορμίζειν (α 155)· κιθαρίζειν 76 φόρμιγξ (ο 270)· κιθάρα ἡ τοῖς ὤμοις φερομένη 86 φορολόγητοι (Deuter. XX 11)· ὑποτελεῖς, λειτουργοί 87 φορολόγος (Iob. III 18)· ἐξάκτωρ. ὁ ἀπα(ι)τῶν τοὺς φόρους 89 φοροτόν· ὀγκώμενον, βαρύ 96 φορύνετο (χ 21)· ἐμολύνετο 804 φοροστά (Soph. fr. 15?)· κιθαριστά 5 φόσσατον· ὄρυγμα (*fossa*) Ad 17 ἢ καὶ ὁ νόμος (Ephes. II 14) 18 φρᾶ· φρένας 26 [φράζε (Ar. Nubb. 359)· λέγε] 34 φράσαι· διανοήθητι (Α 83) σκέψαι 39 φράσμων (Π 638)· προσέχων 40 φράσσασθαι· φρασθῆναι, συνιέναι ⟨—εῖναι⟩

φράσις· λέξις. διάλογος. ἑρμηνεία

φρασσάμενος· σκεψάμενος, νοήσας, λογισάμενος

φράσσεται· ἀσφαλίζεται. πληροῦται. ἀντέχεται

φράσον (Soph. Phil. 549)· εἰπέ, λέξον. ἑρμήνευσον

φρασσόμεθα· [ad 45] εἴπομεν [46]

φραστύς· σκέψις, ἔννοια. βουλή. φράσις [ad 47]

φράτορας (Ar. Ran. 421)· τοὺς τῆς αὐτῆς μετέχοντας φρατρίας, συγγενεῖς [49. 50]

φρέαρ (Ar. Plut. 810)· πηγή, λάκκος

φρέαρ ὀρύττειν· σκιοθ(η)ρεῖν· οἱ γὰρ ἀπὸ τῶν μαθημάτων εἰώθασι τὰς μεσουρανήσεις λαμβάνειν καὶ σκιοθηρεῖν ἐκ τῶν φρεάτων

Φρεάριοι· δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς

φρεάτια· τὰ βαθέα ὀρύγματα

φρεατοτύπανα· ὀργανά τινα παρὰ Πολυβίῳ (fr. gramm. 135) [56. 57]

φρεναρτίους· φρενήρεις [59—61]

†φρεμπάρωσις· βλαψίφρων

φρένες· μέρος τι τῶν ἐντοσθίων τὸ ὑπὸ τῷ ἥπατι κείμενον, τὸ διάφραγμα τοῦ στήθους

φρενήρης (Herod. III 25)· ἀρτίφρων

φρενοβλάβεια· ἡ τῶν φρενῶν βλάβη [66]

φρενοκλοπεῖ· ἐξαπατᾷ

φρενὸς ἔκστασις· ὁ εἰς ἑαυτὸν μὴ ὤν....

φρενοῦν (Soph. Tr. 52)· φρονεῖν διδάσκειν, νουθετεῖν ⟨861⟩

φρενοῦται· νουθετεῖται

†φρενώσας· παραλογισάμενος, ἀπατήσας

φρενώσει· νουθετήσει

φρενωτήριον· παραίνεσις [74. 75]

Φρεωρύχοι· γένος Ἀθήνησιν. ἢ οἱ τὰ φρέατα ὀρύσσοντες [77—79]

φρήτηρ· ἀδελφός

φρητία (C. I. III p. 582 n. 5430, 16. 18)· στόμα φρέατος

φρήτρα καὶ φρήτρη (B 362)· φρατρία, συγγένεια, πατρικὴ γενεά. καὶ στιβάδες. καὶ συσσίτια (Solon.)

†φρίκα (Apoll. lex. 165, 16)· λεπτοκυμία, ἡ ἀρχὴ τοῦ κύματος (Φ 126)

φρίκες· χάρακες

φρίκη (Soph. fr. 921 Df.)· ψῦχος, τρόμος

φρικνόν· φρικαλέον, δεινόν, φοβερόν

φρικτόν· φρικῶδες, φοβερόν, πάνυ δεινόν

φρικωδέστερον· φοβερώτερον

φριμάσσεται (cf. Theocr. V 141)· σκιρτᾷ. ἐπεγείρεται. ὀφρυᾶται. βριμαίνει

φρίξ (Π 63)· ἡ ἐπιπολῆς ἀνωμαλία τοῦ κύματος, ἢ ὁ ἐπιπολάζων τῷ κύματι ἀφρός, ὅταν ἄρχηται ἄνεμος πνεῖν

φρίξας εὐλόφῳ σ(φ)ηκώματι (Soph. fr. 316)· ἀντὶ τοῦ ἀναφὺς ἄρτιος [93]

φριξολόφος· ὀχθοχαίτης

φρίσσει· διεγείρεται, ἐξορθοῦται. δέδοικε, τρέμει [96]

?φρίσσει (...... Eur. Hec. 86)· φοβεῖται, δέδοικεν

φροίμια (Aesch. Suppl. 830)· προοίμια, προρρήσεις. Ἀττικοί

φρόκλος· περίπολος

φρονεῖν (Hippocr.)· νοεῖν, διανοεῖσθαι [901. 2]

φρόνημα (Aesch. Suppl.)· βούλημα, θέλημα

φρόνιμος (Soph. Ai. 259)· σοφός, διανοητής

φρονηματισθείς (Hyperid.)· ἐπαρθεὶς τῷ φρονήματι

φρόνιν (γ 244 δ 258)· φρόνησιν. τὴν καταφρόνησιν ἐκδεκτέον, οὐ τὴν λείαν, ὥς τινες

φρόνις· φρόνησις. βουλή. διάνοια

?φρόνησις ἀκριβής· νοῦς πράττων καλῶς

φροντίζει· μεριμνᾷ [10]

COD. Post 41] φράσις δὲ γένος Ἀθήνησιν 54 φρεάτεια 58 φρεναργίους 64 ἀτίφρων 80 φρίτηρ 82 φρατιά 84 cf. φόρχες 86 φριγαλέον 89 φρυᾶται· βριμμένα 906 ἐκδοτέον

HES. Ad 45 βουλευόμεθα (I 619) 46 φραστῆρες (Greg. Naz. II p. 168, 56)· μηνυταί Ad 47 καὶ φράτωρ· ἀδελφός 49 φράτορσιν (Basil. I p. 747 A)· ἑταίροις, συμμάχοις 50 φραχθέντες (P 269)· ἀσφαλισάμενοι ἑαυτούς 56 φρείατα (Φ 197)· φρέατα 57 φρεναπατᾷ (Galat. VI 3)· χλευάζει 59 φρένας· ἔννοιαι, φρονήσεις 60 φρένας ἐΐσας (λ 336)· ἴσας φρένας, οἷον ἡρμοσμένας, συμφώνους 61 φρενεῖν ⟨869⟩· φρονεῖν διδάσκειν 66 φρενί (ξ 65)· διανοίᾳ 74 φρεσί (A 55)· διανοίαις 75 φρεσὶν ὁρμαίνοντα (K 4)· διανοούμενον 77 φριμεῖται· φριμάσσεται (fremit) 78 φρίν· φρένα, διάνοιαν, γνώμην 79 φρίζει· φοβεῖται ⟨897⟩ 93 φρῖξαν ἔθειραν (Greg. Naz. C. XIV 17 p. 77 Dr. non Theocr. XXV 244)· ὀρθὴν ἔστησαν τὴν τρίχα 96 φρίσσει νῶτον (N 473)· τὰς τρίχας ὀρθοῖ τοῦ νώτου, ἤγουν ἐγείρει 901 φρονέω· φρονῶ (Γ 98), διανοοῦμαι (I 609) 2 φρονέων· φρονῶν (K 491), διανοούμενος 10 Φρόντις· ὄνομα τοῦ κυβερνήτου Μενελάου· Φρόντιν Ὀνητορίδην (γ 282)

φροντισταί (cf. Ar. Nub. 266)· *φιλόσοφοι*

φροντιστήριον (Ar. Nub. 94)· *διατριβή. καὶ τὸ οἴκημα Σωκράτους. καὶ τὸ σχολ(ε)ῖον. καὶ μοναστήριον*

φρονῶ· *σωφρονῶ*

φροῦδα (Eur. Med. 139)· *ἀφανῆ, ἄφαντα* [ad 14]

φροῦδος (c. c. Eur. Hec. 162)· *πρόοδος, ἐξ οὗ τὸ οὐκ ἔρχεσθαι δηλοῦται. οἱ δὲ † ἐληλυθώς, ἔκδημος, ἀφανής*

φροῦδον (Eupolid. fr. XXXI)· *ἄρδην, παντελῶς ἀφανές, † οὐ κεχωρικός, ἔρημον* [16]

φρουρά· *φυλακή. στρατός*

φρουρεῖ (Soph. fr. 34)· *φυλάττει, ἢ προφυλάττει* [20]

φρουρός· *φύλαξ, σωματοφύλαξ*

φρύαγμα (Xen. Eq. XI 12)· *ἔπαρσις, μετεώρισμα, ὑπερηφάνεια*

φρυάσσεται· *ἐπεγείρεται, μεγαλοφρονεῖ, γαυριᾷ*

φρυάττεται· *ἐπαίρεται*

φρύγανα (Teleclid. p. 371)· *ὕλη λεπτὴ καὶ ξηρά*

φρύγετρον (Polyzel. p. 869)· *ξυλήφιον, ᾧ κινοῦσι τὰς πεφρυγμένας κριθάς*

φρυγία· *ἡ φρύγουσα*

φρυγίνδα· *παιδιᾶς εἶδος διὰ κυάμων* [29]

Φρύγιον ἱστόρησον· *πέπαιχεν Ἐπίχαρμος ἐν Κωμασταῖς † ἐπικενώμενος*

φρύγιος· *ξηρός*

φρυκτά· *ξηρὰ ἰχθύδια εὐτελῆ*

φρυκτός· *μάντις. κλῆρος, σύμβολον. πυρσός*

φρυκτὸς δελφίς· *κλῆρος. ἐχρῶντο δὲ τοῖς κλήροις μαντευόμενοι ἐν Ὀλυμπίᾳ*

φρυκτωρία (Eur. Rhes. 55)· *πυρκαϊά, πυρσεία, λαμπάς, καῦσις*

Φρυνίχου πάλαισμα· *ἐκφεύγειν τὰ Φρυνίχου κακά* (Ar. Ran. 701)

φρῦνος (Ar. HA. IX 40)· *βάτραχος. ἢ παχύς*

Φρυνώνδας (Ar. Thesm. 867)· *πονηρούς*

Φρὺξ ἢ Φρύγιος· *ἀπὸ Φρυγίας ἐθνικόν* [40. 41]

† φρῶν ἢ φρονοερῶν, γυναικῶν [43. 44]

φυαῖς· *φύσεσι*

φυγήν· *φεῦξιν* (cf. 1010) [47]

† φυγόσκειν· *φεύγειν* [49]

φύεσθαι· *βλαστάνειν*

φύζα· *φυγή* (ι 2?). *φόβος, ἀθυμία, δειλία*

φυζακινή· *δειλή* (31)

φυζακινός· [ad 53] *δειλός*

φυζάναι· *φυγεῖν, δειλιάσαι*

† φύζηλος (*φύξηλις?*)· *δειλός, φυγάς*

φυή· *φύσις σώματος, ἡλικία* [57]

φυῆς (Theocr. XXII 160)· *φύσεως* [ad 58]

† φύκα· *σχέτλια, οὐκ ἀνεκτά* [60]

φυκία (Theocr. VII 58)· *θαλάττια βρύα*

φυκιόεν· *φυκία ἔχον* (Ψ 693?). *οἱ δὲ πορφύρεον, βαθύ*

φυκιοχαίτην· *φαφαροχαίτην*

φῦκος (I 7)· *τὸ προσβρασσόμενον ἀπὸ τῆς θαλάσσης τῇ γῇ, ὅπερ ἔνιοι καὶ πράσον καλοῦσι. καὶ ἀκρωτήριον Λιβύης* (*Φυκός* Doric. pro *Φυκοῦς*). *ἢ βρύα, ἢ † φλακτά* [65—67]

Φυκοῦντα· *Φυκοῦς ἀκρωτήριον περὶ τὴν ἀρχὴν τῆς Λιβύης, καὶ πολίχνιον ὁμώνυμον*

† Φυλάδα· *ἡ Ἑκάτη* (cf. Theocr. II 12) [70. 71]

Φυλακή· *φρουρά, εἱρκτή. τήρησις ἐντολῶν. πόλις Θεσσαλίας* (Pherecyd.). *ὀξυτόνως δὲ ἀγρυπνία*

φυλακτήρ· *φύλαξ* [74]

φυλακτηρία· *παννυχίς*

φυλαρχία· *πομπή τις*

φύλαρχος (Herod. V 68 al.)· *φυλῆς ἄρχων*

φύλαρχον· *χορήγιον* (—*ἄρχων* —*ηγῶν*)

φυλάς· *τὰς κατοικίας, ἀποχωρήσεις. καὶ τὰ τετράποδα* (*φῦλα θηρῶν* Eurip.)

Φυλάσιοι (Menand. p. 106)· *οἱ ἐκ τοῦ δήμου. καλεῖται δὲ οὕτω καὶ φυλή τις*

COD. 26 *ξυλίφιον* 30 *πέπεχεν* 33 *σύμβουλος* (cf. *διάφρ.*) 35 *φρυκτορία* 37 *φρύνος* 39 *ἡ φρυγὸς* — *ἐθνικὸς* 46 *φυγεῖν, φεύξειν* 56 *φύη, φῦσις* 59 cf. *φλυκτά, λυκτά* 60 *κωμωτικόν* 64 *φυκός* — *βρία* 73 *φύλαξ*· *φυλακτήρ*

HES. Ad 14 *φρυγανώδη* (Theophr. HP. VI 6, 2) 16 *φροῦδον*· *τὰ αὐτὰ* .... 20 *φρούριον* (II Macc. X 32)· *προφύλαγμα, προφυλακτήριον* 29 *φρύγιον* (Ps. CII 4)· *ξύλον ξηρόν* 40 *φρουρεῖ*· *στρατεύεται* 41 *φρυγά*· *φυγή, τροπὴ εἰς φυγάς* 43 *φῦ* (Ζ 253 al.)· *ἔφυ. ἐφήφατο* 44 *φυγάς*· *ἐξορίας* 47 *φρυγμόν*· *καῦσιν* 49 *φύει* (η 119)· *γεννᾷ* Ad 53 *δειλός. φυγάς* (955) 57 *φύημα*· *κόπρος* (1029) Ad 58 *καὶ ἡ τοῦ σώματος ὑπόστασις* (ad *φυή*) 60 *φύκει* (Sapient. XIII 14)· *εἶδος κομμωτικὸν γυναικεῖον* 65 *φυκτά* (Π 128)· *φευκτά* 66 *φυκτῆρες* (Ι 66)· *φύλακες* 67 *Φυλιστιείμ* (Basil. M. ad Iesai. XIV p. 1101)· *πίπτον ποτίματι, ἤγουν μέθη* (כפל et שחה) 70 *φῦλα* (Β 362)· *ἔθνη. συγγενικὰ γένη* 71 *φῦλα θεοῦ*· *ἔθνη θεοῦ* 74 *φυλακτῆρες* (Ι 66)· *φύλακες*

φυλάσσειν· ἐπιτηρεῖν. ἄλλοι δῶμα φυλασσέμεναι (η 93)

φυλατός· ἡ λέξις παρὰ Βλαίσῳ. σημαίνει δὲ ᾠδήν

φυλέτης (cf. Ar. Av. 368)· ἐκ τῆς (αὐτῆς) φυλῆς, ὅ ἐστιν ὁμόφυλος [84]

φυλείης (ε 477)· φυλία ἐστὶν εἶδος ἀγριελαίας, ἄλλοι συκῆς, οἱ δὲ εἶδος δένδρου ὅμοιον πρίνῳ ⟨cf. φαυλία⟩

Φυλή (Menand. p. 106)· τόπος τῆς Ἀττικῆς οὕτω λεγόμενος [87]

φυλή (Apollod. com. p. 454)· τάγμα, μέρος πόλεως [89]

φυλλάδες· οἱ ξηροὶ κλάδοι καὶ φύλλα ἔχοντες (cf. Aesch. Ag. 78)

φυλλάς· ξηρὰ δάφνη ἔχουσα φύλλα

φυλλεῖα (Ar. Ach. 468 al.)· τὰ τῶν λαχάνων ἃ προστιθέασι τοῖς ὠνουμένοις ἕωλα καὶ φαῦλα

φυλλιᾶν· τοπάζειν ⟨χλοάζειν?⟩

φυλλιάς (Mnesimach. com. p. 569)· ἐκ λαχάνων ὑπότριμμά τι σκευαζόμενον. ἐκαλεῖτο δὲ θρῖα

Φυλλίδαι· γένος ἰθαγενῶν [96—98]

φυλλίδες· τὰ τῶν ἀνθῶν, ἅ τινα φυλλία ἐκάλουν

φυλλίναι· ἀγῶνες, ἐν οἷς μὴ ἐτίθετο ἀργύριον, ἀλλὰ στέφανοι μόνοι. καὶ εἶδός τι κυκεῶνος

Φυλλίς· ἡ Σάμος τὸ πάλαι ⟨cf. Μελάμφυλλος⟩

φυλοβασιλεῖς· ἐκ τῶν φυλῶν αἱρετοί, οἱ τὰς θυσίας ἐπιτελοῦντες

φυλοκρινεῖν (Thuc. VI 18)· τὰς φυλὰς διακρίνειν

φιλοκρινοῦμαι· ἐν τῇ φυλῇ διακρίνομαι

φῦλον (I 441)· ἔθνος, γένος

φύλοπις (N 789)· πόλεμος, μάχη

φῦμα· ψώρα, ἢ ἕτερον φῦμα (Archil. fr. 124)

φύματα· ψυδράκια, ψῶραι

φύντων· γεννηθέντων [1010. 11]

φυξήλιδας· δειλούς

†φυξήλιον· φυγαδικὸν βίον [14]

φυξίμηλα (Aesch. fr. 437)· δένδρα τὰ διὰ ὕψος ἐκπεφευγότα ἐσθίεσθαι ὑπὸ τῶν βοσκημάτων

φύξις (K 311)· φυγή

φυομένας· γεννωμένας

φύος· φύτευμα, γέννημα

φύππαξ· ὅπερ ἡμεῖς βόμβαξ ⟨cf. πύππαξ⟩

φύραμα (Mnesimach. p. 569, 11)· ζύμη. σπέρμα. ἢ †ζημία

φυρᾶν· ζυμοῦν. ταράσσειν τὰ ἄλευρα

†φυραυτίς· ὃ ἡμεῖς φύραν

†φυρδήσκια· σκωλήκια

φύρδην (Xen. KII VII 1, 37)· ἀτάκτως, συγκεχυμένως, ἀναμίξ

φύρει (cf. Hesiod. Opp. 61)· μολύνει. μαλάσσει. μιγνύει

φύρεσθαι (Plat. Hipp. mai. 291 A)· μίγνυσθαι

φυρκη†λῖτοι· τειχήρεις

φύρκος (Thuc. V 46)· τεῖχος

φῦρμα (Nic. Al. 485)· κόπρος, ῥύπος

†φυρμᾶται· πτάρνυται

φυρμός· μολυσμός, ῥύπος, μίασμα

φυροῖ· μολύν†ει, ῥυποῖ

?φύρακες· ἐλαφροί [34]

φυρτήτης· οἶνος ⟨—ίτης⟩

φυρτίζεσθαι· τὸ παίζειν συνεστραμ(μ)ένοις φυροῖς τοῖς ἱματίοις

φυρτοῖσιν· εἰκαίοις [ad 37] συμπεφυρμένοις

φύς (Eur. Phoen. 19)· γεννηθείς. βλαστήσας

φῦσα· †φαρέτρα ⟨cf. Ar. Ran. 418⟩. καὶ ἰχθῦς ποιὸς ἐν τῷ Νείλῳ γενόμενος. οἱ δὲ τὸ πνεῦμα (Hippocr. 296, 25) καὶ ὁ ἀήρ. ἢ ἀσκός

φυσᾷ (Soph. fr. 697, 1)· πέπρηται. ἐπήρτηται

φυσακτήρ· ἄρτος ποιός τις ποπανώδης

ι

COD. 83 ὁμόψυχος 92 φυλλεία — αἶολα 94 Forte φυλλάς 95 φυλλιάδαι 99 φύλλα 1000 κυκεών 2 φυλλ— bis 3 φυλλοκρίνειν 4 φυλοκρίνομαι 7 φύμα bis ⟨13 cf. Nic. Th. 660⟩ 15 φυξήμηλα 18 φυός ⟨28 cf. φόρκες, φρίκες, φούρκορ 29 cf. φύημα⟩ 30 πτάρνιται 33 ordo φύροκες ⟨πρόκες? an φύζακες· ἐλαφοι?⟩ 39 φύσα 40 φῦσα

ης

HES. 84 Φυλείδης (B 628)· Φυλ(έως) παῖς ὁ Μέγας 87 φυλίη· ἀγριελαία 89 φύλλα (B 468)· τὰ τῶν δένδρων 96 φύλλιον· πέταλον (φύλλον). ἢ τὰ ἐκ τῆς γῆς ἄνθη ⟨φύλλια⟩ 97 φυλλεῖν· ἀδολεσχεῖν 98 φύλλες· ἀλώπεκες ⟨cf. φοῦαι⟩ 1010 †φύξαι· φύξειν. φυγεῖν ⟨φύζαν· φύξιν, φυγήν?⟩ 11 φύξηλιν (P 143)· φυγάδα, δειλόν, φυγοπόλεμον 14 †φυξῆ· φυγῇ 34 φύρσω (σ 21)· μολυνῶ Ad 37 συμπεφυραμένοις. οἱ δὲ ἄλφιτα οἴνῳ δεδευμένα ⟨φυστή⟩

φυσαλλίδες (Ar. Lys. 1245)· φυσητήρια. αὐλοί
φύσας (Σ 372 Eur. Hel. 87)· γεννήσας. ἢ τοὺς ἀσκοὺς πληρώσας ⟨φυσήσας⟩
†φύσασθαι· γεννῆσαι ⟨φύσασαι· γεννήσασαι?⟩ [45]
φύσει· βλαστήσει (Δ 235?), ἀληθῶς φύει (Soph. OT. 438)
φυσητήρ· ὁ τῶν κητωδῶν ἰχθύων αὐλός
φύσιγγες (Theophr. IV 7, 12)· εἶδος σκορόδου. ἄλλοι δὲ σκορόδων κεφαλίδας [ad 48]
φυσίζοος (Γ 243)· (ἡ τὰ) πρὸς τὸ ζῆν φύουσα
φυσικῇ ποιότητι [51]
φυσιολογεῖ Aristot. de an. I 3)· περὶ φύσεως διαλέγεται
φυσιολογία· λόγοι φύσεως ἐξαγγελτικοί
†φυσίον· τὸ καθήλιον
φυσιούμεθα· ἐπαιρόμεθα, τυφούμεθα
φυσιόων (Δ 227)· φυσιῶν, ἀσθμαίνων, πνευστιῶν
φύσις· γένος. οὐσία. προαίρεσις
φυσίφρονες (Aesch. Suppl. 757 Df.)· πεφυσημένοι τὰς φρένας, μάταιοι
φύσκων· γάστρων, (Alcaeus)· παχύς
φύσκη (Ar. Eqq. 364)· κοιλία, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον
φυστὴ μᾶζα (Ar. Vesp. 608)· ἄτριπτος
φυταλιαῖς· κήποις [ad 62]
Φυταλίδαι· γένος παρὰ Ἀθηναίοις
φυταλίζειν· φυτεύειν. πλησιάζειν
φυταλιῆς (Z 195 M 314)· κήπου, δενδροφόρου γῆς
φυταλμίοις· φυτευτικοῖς, γονίμοις
φυτάλμιος Ζεύς· συγγενής, ἢ ζωογόνος
φυτάλμιοι· ὁμοίως πληθυντικῶς
φυτεύει (Soph. OT. 873)· κατασκευάζει. γεννᾷ ⟨cf. φωτεύει⟩
φυτηκόμος· σύνδε(ν)δρος τόπος
Φύτιος· ἥλιος. ἢ Ζεύς
φύτλη· γέννα, γένεσις, γένος
φύτορες· γεννήτορες (cf Soph. Tr. 1031)
†φυτοσμῶν· φεύγων ⟨v. φυγόσκων⟩
φυτοῦ (Archiloch. fr. 41)· φύματος
†φύτρα· φύσις. οἱ δὲ φυτήρια [77. 78]
†φυῶς· φύσει
φῶ· εἴπω
φώγειν (Bithyni, Attici)· φρύγειν
†Φῶγος· ……
φωΐδες (Arist. p. 1092)· τὰ ἐκ πυρὸς ἐν σώματι γινόμενα ἐκφυσήματα. οἱ δὲ τὰς φλυκταίνας [84]
Φωκαεῖς· ὄνομα ἔθνους. καὶ τὸ κάκιστον χρυσίον
φωκίων· ὄρνις ποιός
φῶκος· κῆπος θαλάσσιος ὅμοιος δελφῖνι
φωλάδες (Theocr. I 115)· ἐμφωλεύουσαι
φωλάδι· ἐμφωλευούσῃ
φωλάζει· ἐμφωλεύει
φωλαΐδες· ὀστράκινά τινα βρωμώδη
φωλεόν· διδασκαλεῖον. ἢ οὗ χορεύουσι καὶ διδάσκουσιν. οἱ δὲ σπήλαιον ἢ οὗ τὰ θηρία κοιμᾶται
φωλεύει· οἰκουρεῖ, κρύπτε(τα)ι ⟨cf. ἐμφ—⟩
φωλητηρίοις· φωλητήρια καὶ φωλεαὶ τῶν θιασωτῶν καὶ συνόδων οἶκοι
φωλητήρ· ὁ ἐν τῷ αὐτῷ καθεζόμενος ἀεί
φωλίς (Ar. HA. IX 37)· ἰχθῦς ποιός ⟨736⟩
φῶμεν· εἴπωμεν
φωνασκεῖ· φωνὴν ἀποτελεῖ, ἢ φωνῆς ἐπιμελεῖ
φωνεῖ· λέγει [1100]
φωνήεις· λαλῆσαι δυνάμενος [2. 3]
φῶντα· λάμποντα
φώρ καὶ φῶρας (Callim. Anth. Pal. XII 134)· κλέπτας, λῃστάς. κατασκόπους, πληθυντικῶς καὶ ἑνικῶς
φωρά· κλοπή
φωρᾷ· ζητεῖ [8]
φωραθῆναι· γνωσθῆναι, ἐλεγχθῆναι
φωρᾶν (Plat. Legg. XII 954 A)· τὸ τὰ κλέψιμαῖα ζητεῖν. καὶ φωριᾶν. Φώρην δὲ τὴν ἔρευναν

COD. 47 φυσσητήρ 48 πρόβολοι 49 |ωος 58 |ήφρονες |ιμένοι 59 φυσιῶν 61 φύστη, μάχα 65 |ίης, κῆπος 66 φυταλίμοις 68 ὁ πλ.
ι
83 πρὸ — ἐκ φυσήματος 85 φωκαῖς 87 δελφίη 89 |δην |ύουσιν 91 φωλάδες 92 ἢ … κοιμᾶται post διδασκαλεῖον 94 θειασῶν 96 cf. φονίς 98 ἐπιτελεῖ 1104 cf. φάντα 9 λεχθῆναι

HES. 45 φυαγετός ⟨ἀφυ—⟩· συρμός. [φύσει δὲ σκληρόν] Ad 48 καὶ οἱ πρόλοβοι τῶν ὀρνίθων ⟨φῦσα Levit. I, 16⟩. καὶ τὰ ἐν ταῖς κνήμαις ἐγκαύματα (Moer.) 51 φυσίωσις (Ps. XLIII 4)· ἔπαρσις, ὑψηλοφροσύνη Ad 62 ἢ ταῖς γονίμαις καὶ φυτευτικαῖς ⟨φυταλμίοις⟩ 77 φύχειρι (Z 406)· ἐκπεφυκότως λίξους τῇ χειρί 78 φύονται (ι 109)· γεννῶνται 84 φώκη (δ 448)· ζῷον θαλάσσιον 1100 φωνή (Ξ 400)· ἡ τοῦ ἀνθρώπου 2 φωνήσας εἰπών, λέξας 3 φωνεῖ· λαλεῖ, λέγει 8 φωραθείς (Iob. XXIV 17)· εὑρεθείς, φανείς

φωράσαντες· εὑρόντες τὰ καλά

φωράσας· ἐλέγξας

φωράσεσθαι· ἐλεγχθήσεσθαι

φωριαμός· κιβωτός. ,φωριαμῶν ....' (Ω 228)

φώριον· κλέμμα [ad 15]

φώριος (Ar. HA. V 22 IX 40)· εἶδος μελίσσης

†φῶρος· κατάσκοπος [18]

φῶς· τὸ ὁρώμενον τὸ παρὰ τοῦ θεοῦ δημιουργηθέν. καὶ τὸ πῦρ. καὶ ἡ χαρά. ὀξυτόνως δὲ ὁ ἄνθρωπος

φῶσαι (Hippocr. 639, 34)· φῶξαι, φρύξαι, θάλψαι

φώσκει· διαφαύει

φωστήρ· θυρίς

φωσφόρεια· ἑορτή

φωσφόρος· φωτοδότης, λαμπρὸς ἀστήρ

φώσ[σ]ων (Lycoph. 26)· τὸ λινοῦν ἅρμενον

φῶτα (B 164)· ἄνθρωπον. ἢ ὄμματα καὶ θυρίδες

φωταγωγός· ὁ τὸ φῶς φέρων

φῶτας (Aesch. Sept. 282)· ἄνδρας, ἀνθρώπους [29—31]

φῶτες (Λ 748)· ἄνθρωποι, ἄνδρες

φωτεύει (Cyprii φοτεύει)· γεννᾷ

†φωτία· λαμπρία. καὶ ὄμματα ⟨1126⟩

φῶτιγξ· [ad 35] σῦριγξ. λώτινος αὐλός, [ad 35] εἶδος σάλπιγγος

†φώτιον· προσφιλές, ἡδύ. [τηλαυγές, καταυγάζον

φωτισμός· αὐγή⟩

†φωτολόγιον· τυφλόν. νεκρόν ⟨cf. Aesch. Prom. 548⟩ [39. 40]

φωτός· ἡμέρας

†φώψ· φάος

X

Χαβόν· καμπύλον. στενόν ⟨148⟩ [2—4]

χάζει· [ad 5] χαλᾶται

χάζειν· ἀναχωρεῖν. φυλάσσεσθαι

χάζεο τῆλε (ep. inc.)· ἀναχώρει μακράν [8]

χάζεται· ἀναχωρεῖ [10]

χαζόμενον· ἀναχωροῦντα

χάϊα (Ar. Lys. 91)· ἀγαθή

†χαίνας· στέαρς (carm. popul. fr. 10)

χαίνει· ἀνοίγει τὸ στόμα

χάϊος· ἀγαθός [16]

χαίρειν· ἐρρῶσθαι. τὸ χαίρειν ταῖς ἐπιστολαῖς προσετίθεσαν. ἔστι δὲ καὶ ἀπαλλασσομένων προσαγόρευσις [18]

χαίρειν φράσαντες· ἀποταξάμενοι ....

χαιρέτω ληρῶν· ἐρυθριάτω (φλυαρῶν)

χαιρηδόνα (cf. Ar. Ach. 4)· τὴν χαράν

χαιροσύνη· χαρά [23]

χαῖται (Z 509)· αἱ κεχυμέναι τρίχες

χαιτήεντος· κομήτου [26]

χαλαβεῖν· [ad 27] θορυβεῖν ⟨857⟩ [28—30]

χάλανδρον· κράββατον

χάλαζα· σημεῖον θυτικόν. καὶ πάθος περὶ τὰς σῦς (Ar. HA. VIII 21) [33]

χαλαίρυπος (Cratin. fr. CXVII)· ὁ τῶν πλυνομένων ἱματίων ῥύπος ⟨50⟩

χαλαρὰ ἄλυσις (Thuc. II 76)· ....

Χαλά†μβριοι ἵπποι· ἀπὸ τόπου τῆς Λιβύης

χαλαργούς (cf. Soph. El. 867)· .... τὰ ἄκρα τῶν †ποδῶν ⟨ἢ⟩ τῶν ὀνύχων, οἷον ποδαργούς, ἢ ταχύποδας

χαλαρῶν· †ὡραίων ⟨ἀραιῶν⟩

Χαλαστραίων συῶν· ......

⟨Χαλάστρη Hecataeus⟩· πόλις τῆς Μακεδο-

COD. 13 φωρᾶσθαι 14 φωρίαμος — .ωρίαμων 15 φωρίον 21 διαφάνει 23 |ορεία ⟨33 cf. ἰνκαφότευε 34 φῶτα· λαμπτῆρα⟩ 35 φώτιγξ — σύριγξ, φλόγιος 36 τηλ. κατ. post 37 ⟨φωτινόν?⟩ X 7 τηλεόν 12 χαιὰ 15 χαιός 27 cf. ἀλάβητοι 35 χαλάρα· ἄλυσις ⟨37 —άργους bis Thes.⟩ 38b Χαλαστραιῶν

HES. Ad 15 καὶ θρόνου εἶδος ⟨φορεῖον⟩ 18 φωρυτόν· συρφε[ρ]τόν. ἢ φρυγάνων σωρός. ἢ βόρβορος καὶ ἀκαθαρσία. καὶ χόρτος τῆς γῆς 29 φῶτας ἐννέα (Π 785)· ἄνδρας ἐννέα 30 φῶτε (E 572 Greg. Naz. C. I 395)· ἄνδρες, δυϊκῶς 31 φωτί (P 98)· ἀνδρί Ad 35 [αὐγή ⟨ad φωτισμός⟩.] — [ῶς] 39 φωτῶν (M 430)· ἀνδρῶν 40 φωτός (Γ 53)· ἀνδρός X 2 χαβῶνες (Ierem. VII 18)· στέθια ὀπτώμενα ὑπὸ ἀλεύρου 3 χαδέ(ειν Ξ 34)· χωρῆσαι 4 χάδεν (Λ 462)· ἐχώρησεν Ad 5 πρ(οσ)δεῖται ⟨ad χατέει⟩ 8 χάζεσθαι (P 357)· ὑποχωρεῖν 10 χάζετο (Λ 539)· ἀνεχώρει 16 χαίρετε· θαρρεῖτε 18 χαίρειν θεάσαι (ἐᾶσαι Greg. Naz.)· καταφρονεῖν 23 χαιρωθῆναι ⟨καρω—⟩· ἐκπλαγῆναι 26 χαίτη (P 439)· ἡ ἐπὶ τοῦ τραχήλου θρίξ Ad 27 φοβεῖν ⟨ad χαλέπτειν⟩ 28 χαλᾷ· χαλάσσει (Eur. Hec. 407), καὶ πόδαι (Eur. Hec. 90) 29 χαλάδες· τὰ ἔντερα. ἢ λιθώδεις 30 χαλάδος· λιθώδης. ἐξέντερος 33 χαλεπαίνει (π 116)· δυσχεραίνει, ἀγανακτεῖ

νίας καὶ λίμνη ἔνθα τὸ Χαλαστραῖον νίτρον γεγένηται [40]

χαλεπὰ τὰ καλά (Plat. Civ. 435 C) [ad 41]

χαλεπήνας· ἀγανακτήσας

χαλεπόν (Hom.)· δύσεργον, σκληρόν, δεινόν

χαλεπήνῃ (Π 386)· εἰς χαλεπότητα ἀγάγῃ

χαλέπ(τ)ει (δ 423?)· ἐρεθίζει. ἀπειλεῖ. φοβεῖ. ἀγανακτεῖ. κακίζει. βλάπτει. εἰς χαλεπότητα ἄγει

χαλεπτύς· χαλεπότης

χαλεπῶς· δυσκόλως [48]

χαλεψάμενος· χολωθείς [50]

χαλία· ἡσυχία

†χαλίδιον· πινάκιον

χάλικες (Ar. Av. 839)· οἱ εἰς τὰς οἰκοδομὰς μικροὶ λίθοι

χαλίκρατον (Archil. Ath. 1 p. 8 A)· εὔκρατον, ἄκρατον ⟨—ητον⟩

χάλιμα· φαρμακός

χαλιμάδες (Aesch. fr. 438)· ἀναίσχυντοι καὶ θρασεῖαι

χάλις (Hipponact. fr. 73)· ὁ ἄκρατος οἶνος. καὶ ὁ μεμηνὼς καὶ κεχαλασμένος τὰς φρένας

†χαλιστόν· σκαιόν. ἢ ἀγαθὸν καὶ δίκαιον

χαλίφρονας· παράφρονας, μαινομένας· βέλτιον δὲ τὰς καταφερεῖς καὶ κεχαλασμένας πρὸς συνουσίαν ὑφ' ἡδονῆς

χαλιφροσύνη (π 310?)· ἡ τῆς ψυχῆς ἄνεσις

χαλίφρων (δ 371)· κεχαλασμένας ἔχων τὰς φρένας, ἤγουν ἀσύνετος

χάλκεα (Ε 723)· τὰ ὅπλα συνήθως καὶ τὰ ἐκ σιδήρου [63]

χαλκεγχέων (Eur. Tro. 143)· πολεμιστῶν

χαλκεῖα (Hyperid.)· ὑπομνήματα τῆς τῶν τεχνῶν εὑρέσεως

χαλκεομήστορος (Eur. Tro. 268)· ἰσχυρόφρονος [67. 68]

χάλκεος· ἰσχυρός [70]

χαλκεόφωνον· ἰσχυρόφωνον (cf. Ε 785)

χαλκεύς (Μ 295)· πᾶς τεχνίτης, καὶ ὁ ἀργυροκόπος, καὶ ὁ χρυσοχόος

χαλκεῶνα (θ 273)· ......

χάλκιον· ἐν ᾧ τοὺς κοττάβους ἐποιοῦντο

χάλκη (sch. Nic. Th. 256)· πορφύρα

Χαλκηδών· πόλις

χαλκῆ μυῖα (Herodae fr. 3)· εἶδός τι †μυίας ⟨παιδιᾶς?⟩ [78]

χαλκήρεας (Ν 714)· χαλκῷ ἡρμοσμένους

χαλκήρη (Aesch. Pers. 408)· χαλκῷ ἡρμοσμένα

χαλκόστομα· χάλκεα κύμβαλα

Χαλκίδαι· γένος

χαλκιδεύς· δειλός [84]

χαλκιδίζειν (Com. an. fr. CLXXX)· ἀπὸ τῶν κατ' Εὔβοιαν Χαλκιδέων. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν παιδεραστούντων, ἐπεὶ ἐπλεόναζον παρ' αὐτοῖς οἱ παιδικοὶ ἔρωτες

Χαλκιδικὸν δίωγμα· διότι εἰς Χαλκίδα ἐγένετο ἡ ἐκδίωξις

χαλκιδικὸς λειμών· οἱ μὲν τὴν Κυκλωπίαν κώμην. οἱ δὲ Κυκλωπι.. λίμνη

†χαλκιδίκων· χαλκίς, ὁ ἰχθῦς

Χαλκιδικός· εἶδος ἀλεκτρυόνος

Χαλκίναος (Thuc. I 128 al.)· Χαλκίοικος

χαλκίνδα (Alexid. fr. LXXV 11)· τὸ εἰς χαλκὸν κυβεύειν

χαλκίον· τὸ χαλκοῦν

χαλκίον μακρόν (Eupolid. p. 497)· τὴν ἐλαιηρὰν ἐπίχυσιν

χαλκίς· εἶδος ὀρνέου (Cratin. fr. LXII), καὶ ἰχθύος (Ar. HA. IV 9) [ad 94]

χαλκοβάρεια· ἰσχυρά, ἡ ἐκ τοῦ χαλκοῦ βαρεῖα [96]

χαλκοβατές (Α 426)· τὸ ἰσχυρῶς βεβηκός

†χαλκόβατον· ἰσχυρῶς βεβηκότα [99]

?Χαλκηδάνη· ταύτης ἱερὸν ἐν Σπάρτῃ

χαλκοδεσμωτήρ (Tragic.)· χαλκόδερμος, ἐπεὶ ὥπλιστο .... λέγεται δὲ καὶ χαλκοδεσμήτωρ

COD. 39 νήτρων 44 ἀγάπη 45 χαλεπεῖ ⟨51 εὐχαλία?⟩ 57 χαλίς 64 χαλκέγχεων 66 χαλκεομίστωρ· ἰσχυροφόρος 68 ὕπνον ἢ 81 χαλκία 85 παιδαρεστούντων 86 cf. δ 2048 88 χάλκις 89 χαλκίδικος 98 ἰσχυρὸν

HES. 40 Χαλδαῖοι (Daniel II 4)· γένος μάγων πάντα γινωσκόντων Ad 41 .... Σόλωνα ταῦτα πυθόμενον εἰπεῖν· χαλεπὰ τὰ καλά· καὶ ἐντεῦθεν εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν. Ἔνιοι δὲ τὸ χαλεπὸν ἀκούουσιν ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου. ἀδύνατον οὖν ἐστιν ἐφ' ἅπαντι ἀγαθὸν εἶναι 48 χαλέσιν (Eur. Phoen. 1025)· ὄνυξι 50 χαλέρυπον (Cratin. fr. CXVII)· τὸ ῥύμ(μ)α τὸ ἀπὸ τοῦ νίτρου γενόμενον, ὃ τινες νίτρωμα λέγουσι ⟨34⟩ 63 χάλκεα ἐπίσωτρα (Ε 725)· τὰ ἔξωθεν τῶν τροχῶν οἱ κανθοί 67 χαλκεοπίσσωτρα (Ε 725)· ὁμοίως 68 χάλκεον· ὀχυρόν. σκληρόν. ἄλλοι ὕπνον (Λ 241)· θάνατον 70 χάλκεος κέραμος (Ε 387)· εἱρκτή. πίθος. καὶ ὅρος ⟨σορός?⟩ 78 χαλκήρεε (Ζ 3)· χαλκῶα ῥήτορα 84 Χαλκιδική (Aesch. Prom. 420)· Σκυθική. τὰ μέταλλα τοῦ σιδήρου ἐκεῖ πρῶτον εὑρεθέντα ⟨120⟩ Ad 94 καὶ πόλις τῆς †Βοιωτίας (Β 537) 96 χαλκοβαρής (Ο 465)· ὁ ἐκ τοῦ σιδήρου βαρούμενος 99 χαλκογλώχινος (Χ 225)· χαλκῆν ἐπιδορατίδα ἐχούσης

χαλκοκορυστήν (Ε 699)· χαλκῷ καθωπλισμένον [103. 4]
χαλκοκράς· τὸ χαλκόκρατον νόμισμα
χαλκόκροτος· ἡ Ῥέα διὰ τὰ κύμβαλα
χαλκολογεῖ· νουμία συλλέγει[ν] [8]
χαλκός· [ad 9] καὶ νόμος ἀκίνητος [10]
χαλκόποδας· ἰσχυρόποδας
χαλκοῦν πινάκιον· Ἀθηναῖοι εἶχον ἕκαστος πινάκιον πύξινον ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα [τοῦ] αὐτοῦ καὶ τοῦ δήμου πατρόθεν [13]
χαλκοῦς· τοῦτο ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου ἔλεγον [15]
χαλκώδοντας στόλους· χαλκοῦς ὀδόντας ἔχοντας. Ὀδόντας δὲ ἔλεγον τὰ ἔμβολα, ἃ τινες ἐμβόλια
χαλκώνητος· ἠγορασμένος
χαλκωτῆρα· κέραμός τις
Χάλυβοι (Callim. com. Beren. fr. 3)· ἔθνος τῆς Σκυθίας, ὅπου σίδηρος γίνεται
Χαλυβδική· τῆς Σκυθίας, ὅπου σιδήρου μέταλλα ⟨84⟩
Χαλυβώνιος (Posidonius)· εἶδος οἴνου ἀπὸ τόπου τινὸς τῆς Συρίας [22. 23]
†χαλῶσα (Lacon.?)· χάσκουσα
χαμᾶζε (Γ 29)· χαμαί, χαμάδις
χαμα(ι)δύται· κοχλίαι [27. 28]
χαμαιευνάδες (κ 243)· οἱ σύες ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος αὐτοῖς. πολλὰ γὰρ τῶν ἄλλων τετραπόδων ὀρθὰ κοιμᾶται καὶ ἑστῶτα. Ἀπίων δὲ ὅτι βόθρους ὀρύσσουσι. ἢ χαμαικοιτοῦντες [30]
χαμαίζηλα· ταπεινά, γήϊνα
χαμαίζηλοι· εὐτελεῖς
χαμαιλέων (Ar. HA. II 11)· ζῷον ᾠοτόκον καὶ πεζόν
χαμαιπετεῖ (Eur. Or. 1491)· ταπεινῷ, ἢ χαμαὶ κειμένῳ
..χαμαιπετῶς· ὥστε μὴ εἰς τοὔδαφος ῥῖψαι
χαμαιρεπῶς· χαμαιζήλως, ἢ εἰς τὰ γήϊα ῥέπων [37. 38]
χαμερπής· γεωργός, ὁ ἐν τῇ γῇ κοιμώμενος
χαμεταιρίς· ἡ πόρνη
χάμευνα· ταπεινά
χαμευνεῖ· χαμαικοιτεῖ
χαμεύνη· στιβάς, καὶ ἡ ταπεινὴ κλινίς. καὶ χαμεύνης· ὁ χαμαὶ κοιμώμενος
χαμεύνιον (Plat. Symp. p. 220 D)· κλινίδιον πενιχρόν
χαμηλόν· χαμαίζηλον
χαμόθεν (Cratin. fr. CXXXVIII)· ἐκ τῶν χαμαί
χαμόκοιτος· ὁ εἰς τὴν γῆν κοιμώμενος
χαμόν· καμπύλον ⟨1⟩
†χανά· κόσμησις
†χαναβίς· ἄλης [51. 52]
†χανακές· ἐπιεικές
†χανάκτιον· τὸ μωρόν. Δωριεῖς
χαμᾶσθαι· χασμᾶσθαι
χανδάνειν· χωρεῖν, δέχεσθαι (cf. Ψ 742)
χανδόν (φ 29 A Callim. fr. CIX)· πολύ[ν], καὶ ὅσον δυνατόν, καὶ ἀθρόως, ἀπὸ τοῦ κεχηνέναι πλατύ [58]
χανεῖ· †φυλάσσει. ἀνοίγ†ει. ἀπαγγελ†εῖ
χανητός· τὸ ἐπὶ τὴν ἅμαξαν ἐπιτιθέμενον πλέγμα [61. 62]
χά(ν)οιμι (Com. an. fr. CCCXV)· εἴποιμι
χάνος· στόμα
?χανών· ἀνοίγων στόμα
χανύειν· βοᾶν
χανύσσει· †βία καλεῖ
(χανυστρέν [Lacon.] cf. χαρυστεῖναι)
χάος (Hesiod. Th. 116)· χώρησις. καὶ τὸ κενὸν ἀπὸ τοῦ κεχύσθαι. ἢ σκότος

COD. 104 |υστὸν |νοι 5 |όκρας |οτον 6 ἡρέα 14 χαλκοὺς, τοῦ 16 χαλκόδοντας 17 χαλκόνητος 18 χαλκοτῆρα ⟨22 cf. χελυνόεντα⟩ 26 χαμαδύτοι 25. 26 = 26. 25 25 χάμαζε — χαμάδες ⟨sic⟩ 29 ὀρύσσει ἢ χαμαικοιτῶντες 31 χαμαίβηλα 40 χαμαιταιρίς 41 χαμευνά 43 ταπεινίς 47 χαμώκοιτος 57 κεχανέναι 64 χάνης 65 χανιόν ⟨66 cf. κηνύει, χηνυστρεῖς

HES. 103 χαλκοκνήμιδες (Η 41)· οἷς σιδηραῖ ἦσαν, ἢ χαλκαῖ αἱ κνῆμαι 4 χαλκοκορυστήν (Ζ 199)· χαλκῷ ὡπλισμένον 8 χαλκός.λοφον ἱππιχαίτην (Ζ 469)· τὸ ὑπανάστημα τῆς περικεφαλαίας, ἢ ἐξ ἱππείων τριχῶν κεκόσμητο ...... Ad 9 ὁ σίδηρος (Δ 236) 10 χαλκοπαρείη (Μ 183)· χαλκᾶς παρειὰς ἐχούσης 13 χαλκοτύπους (Τ 25)· χαλκοπλήκτους 15 χαλκοχιτώνων (Δ 371)· χαλκοθωράκων, ἢ ἰσχυροθωράκων 22 χαλυνέοντα λύραις (Eur. Alc. 447) 23 χαλοπὴ κιθάρα· ἀπὸ γὰρ ὀστράκων χελώνης ἡ κιθάρα γίνεται 27 χαμάδις (Γ 300)· τὰ αὐτά 28 χαμαιδίς χαμαὶ χέειν (Ζ 147)· χαμαὶ καταβάλλειν 30 χαμῶνας (Ierem. VII 18)· στέαρ, ἢ τὰ ἐκ στέατος τικτόμενα 37 χαμαιτύπη (Menand. fr. CCXCIV)· πόρνη ἄδοξος ⟨Moer.⟩ 38 χαμαιτυπιῶν (Basil. I p. 906 A)· τῶν πολυκοίνων συνουσιῶν, ἤτοι πορνειῶν 51 χάναι· ἀνοῖξαι στόμα 52 Χαναάμ (Philo)· σάλος 58 χανδὸν πιεῖν· κεχηνότως καὶ ἀθρόως πιεῖν ὅλῳ στόματι ⟨Moer.⟩ 61 χάνοι (Π 350)· χάσμα ποιήσοι ⟨—αι⟩ 62 χάνοι εὐρεῖα χθών (Δ 182)· εὐρὺ χάσμα ποιήσειεν ἡ γῆ

χαρά· ἡδονή, ἀγαλλίασις, εὐφροσύνη

χαράβδη· λύμη σίτου

χαράδρα (Thuc. III 107)· χείμαρρος ποταμός. κατάγει δὲ οὗτος παντοῖα ἐν τῷ ῥεύματι, καὶ κατασύρει

χαράδραι (Π 390)· αἱ χαράξεις τοῦ ἐδάφους. καὶ οἱ κοῖλοι τόποι ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὑδάτων

χαραδριός (Hipponact. fr. 52)· εἶδος ὀρνέου

χάρακες· τάφροι. καὶ ἀκανθώδη φυτά. καὶ οἱ κάλαμοι ⟨vitis sustentacula⟩

χαρακίαι· οἱ ἐν τοῖς χάραξι διατρίβοντες

χαράκια· ὑποστηρίγματα

χαρακίζειν· σπαίρειν. μετεωρίζειν. διαιρεῖν [78—80]

χαρακίας (Theophr. IV 12)· τιθύμαλλος

χαραμός· ἡ τῆς γῆς διάστασις, οἷον ⟨οἱ δὲ?⟩ χηραμός [83]

χάραξ· φραγμός, ὀξέσι ξύλοις, οἱ δὲ καλάμοις, οἱ δὲ σταυροῖς (ἐχόμενος)

χάραξ τὴν ἄμπελον (Ar. Vesp. 1291)· παροιμία, ὅταν ὑπὸ τοῦ σῳζομένου τὸ σῷζον ἀπατηθῇ

χαράξαι· κόψαι. κοιλᾶναι. τυπῶσαι

χαρή· χαρά [88]

χαρία· βουνός

Χαρίδαι· γένος ἐξ οὗ οἱ ἱερεὺς τοῦ Ἥρα ναοῦ

χαρίεν (non Hom.)· καλόν, ἀγαθόν, ἀστεῖον, ὡραῖον

χαρίεντα· καλά [ad 92]

χαρίζεσθαι· τὸ δρᾶν τὰ κεχαρισμένα

?χαρίεια· φίλτρα [95]

χάρις· δωρεά (Dem. Mid. p. 567). χαρά (ξ 29). καὶ θῦμα ἐκ τριῶν ποπάνων συγκείμενον. τινὲς δὲ πλακούντων εἴδη, καὶ ἀρτοχάριτας καλεῖσθαι. καὶ ἀμοιβὴ κατὰ εὐεργεσίαν [97]

χαρίσασθαι (Ar. Eqq. 516)· παρασχεῖν. λέγονται γὰρ †χώρας γυναῖκες χαρίζεσθαι πρὸς συνουσίαν αὐτοῖς ἐκδιδοῦσαι .....

χαρίσιον (Aristoph. p. 1027)· εἶδος πλακούντων. οἱ δὲ ἄρτον ἀπὸ τῶν λειμμάτων

χαριστήρια (Xen. ΚΠ. IV 1, 2)· χαρίεντα δῶρα

χάρμα· ἡδονή [ad 201]

χάρματος· χαρᾶς

χάρμη (Hom.)· ἡ μετὰ χαρᾶς μάχη

χάρμης (Δ 222)· μάχης [5. 6]

χαρμόσυνα· ἑορταὶ Ἀθήνησι. καὶ †χαρμόσυνα

†χαρμοσύνη· ὀνομασία

Χαρμόφρων (h. Merc. 127)· ὁ Ἑρμῆς

χαροπή [ad 10]

χαροπός· περιχαρής. γλαυκός. ξανθός. φοβερός

χαρτός. χαρᾶς ἄξιος. ἡ βακτηρία

χάρυβδις· χάσμα θαλάσσης (μ 104?). ἡ καταιγίς

χάρυβδις ὠμόβροτος (Eur. Tro. 436)· ἡ ἀναπινομένη θάλασσα

χάρων (Euphorio)· ὁ λέων, ἀπὸ τῆς χαροπότητος ⟨Macedon.⟩ [16]

Χαρών(ε)ιον· θύρα μία τοῦ νομοφυλακίου, δι' ἧς οἱ κατάδικοι τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἐξήγοντο [18. 19]

χάσιος (Lacon.)· ἀγαθός, χρηστός [21]

χασκωρεῖν· περιβλέπειν

χάσμα (Plat. Civ. 359 D)· στόμα ἢ σχίσμα γῆς. ἡ θαλάσσης πρόσωπον (Herod. IV 85)

χάσμα θηρός (Eur. Rhes. 209)· ὄψις θηρός

χασμᾶται· ἀνοίγεται [26]

χάσσασθαι (Μ 172)· ἀναχωρῆσαι, χωρῆσαι

χάσσεται· χωρήσει, ἀναχωρήσει

Χαστιᾶ· τὸν ἀπὸ δήμου. Χαστιεῖς γὰρ δῆμος

Χαστιῆς· ὄνομα δήμου

†χαστηρίᾳ· τῇ ἀνειργούσῃ

COD. 70 χαραυδος (sic) Cyr. Vindob.⟩ 75 χαρακέαι 79 δηλῶν 81 χαράκης 82 χιραμός ⟨85 cf. ἡ χάραξ⟩ 94 χαρισία? Aristot. ausc. mir. § 174 Plutarch. fluv. p. 1158 D
δ
200 πρ 98—200 = 200. 99. 98 10 χαρόνη 16 περιφερὴν 23 ἡ ... πρόσωπον post 24 28 χαστᾶ 30 χαστιεῖς

HES. 78 χαρακτηρίζει· σημαίνει τοὺς χαρακτῆρας 79 χαρακτηριστικόν· σημεῖον δηλοῦν τοὺς χαρακτῆρας 80 χαρακτήρ (Hebr. I 3)· ὁμοίωσις ⟨—ίως⟩ 83 χάρακα (Iesai. XXIX 5)· χαράκωμα, περίφραγμα 88 χαρείη (Ζ 481)· τερφθείη Ad 92 κεχαριτωμένα (Χ 511) 95 χάριξον· ἐπισκεύασον ⟨χώριξον· ἀποσκέδασον⟩ 97 χάρισμα (Rom. VI 23)· δῶρον Ad 201 χαρά (Ω 706) 5 χαρά (Ezech. XXVII 23)· ὀργή, ἡ ὀργίλος ⟨חרון⟩ 6 χαρμονή (Iob. XX 5)· χαρά. †συλλογή ⟨ad χεράς?⟩ Ad 10 χαρῖνος ἄμπελος ⟨Leg. χαρμίη· ἀμπελών μου⟩ 16 χαροπόν· ξανθόν. γλαυκόν. φοβερόν. περιχαρῆ 18 χαρά· ὀργίλον, ἡ ὀργή ⟨205⟩ 19 χάσις· διάκρισις, χώρησις ⟨L. χάος⟩ 21 χάσκοντες (III Esdr. IV 19)· ἀνοίγοντες 26 χασσάμενος (Δ 535)· ἀναχωρήσας

χατέ(ον)· χρείαν ἔχον

χατέοντα· δεόμενον, χρήζοντα [34]

χατεύει· χαρίζει. ἐπιθυμεῖ

χατεύουσα· χρήζουσα, δεομένη

χᾶτις· ἐπιθυμία. χρῆσις

χαυλιόδοντα· τὸν ἐπικεχαλασμένους ἔχοντα τοὺς ὀδόντας ἔξω τῶν ἄλλων ὀδόντων καὶ τοῦ στόματος. οἱ δὲ ἀμφόδοντας

†χαυλίξυν· ἀλαζόνα

χαυνάκων· χαυνοποιῶν, οἱ δὲ χαυνολόγων

χαυνιάζει· πλανᾷ

χαυνῶσαι· τὸ φυσῆσαι [43]

χεδροπά· ὄσπριον (Nic. Th. 752) τι. οἱ δὲ πανσπερμίαν

χέδροψ· πᾶν ὄσπριον. σπέρμα

χει· ἐπὶ τῶν χιλιῶν δραχμῶν τοῦτο ἐχάραττον

χειά· ἡ κατάδυσις τῶν ὄφεων καὶ δρακόντων (Χ 93)

χειαί· ὁμοίως

χειδροπῶν (Aristot. p. 752, 21)· ὀσπρίων

χειλεύει στρατόν· σιτοδοτεῖ στρατόν, τρέφει ⟨χιλ—⟩ [51]

χειλαί (medici)· αἱ συμπτώσεις τῶν βλεφάρων

χειλιοστύες· αἱ φυλαί

χειλός· τροφή, βρῶσις. χόρτος, καὶ πᾶν ἄλλο χόρτασμα ⟨χιλ—⟩

χειλοῦται· μεγαλύνεται, αὔξεται ⟨χιλ—⟩ [56]

χειλῶνες· τῶν ἀλεκτρυόνων τινές

χεῖμα (Aesch. Ag.)· χειμῶνα

χειμάδα· ἱμάτιον χειμερινόν [60]

(χειμαδίῳ [Demosth. 49, 3] .... χειμῶνος) cf. 410 et EM. 810, 1

χειμάμυνα (Aeschyl.)· ἣν Ὅμηρος ἀλεξάνεμον (ξ 529) λέγει

χειμάρροι (Δ 452?)· [ad 62] καὶ οἱ ποταμοί, καὶ ῥύακες

χειμάς· χειμών

χειμασία (Aristot. Probl. XXVI 3)· ζάλη. ταραχή

χείμαστρον (Aristoph. fr. CCLXXXII)· χειμερινὸν ἱμάτιον [66]

χειμέρας· χειμερινάς (Β 294)

χειμεριοῦντας· διαχειμάσοντας

†χειμεῶ· ῥιγῶ †χειωσάμενος

χειμήβοτος (—όλος?)· χειμερινὴ ὥρα

χειμών· ἡ ὥρα. καὶ κίνδυνος. ταραχή. ζάλη. διωγμός (Aesch. Suppl.)

χειμῶντα· ῥιγοῦντα

χείρ· ἡ δράξ. καὶ τὸ μέλος. καὶ μέρος [74. 75]

χειράδας· τὰς ἐν τοῖς ποσὶ ῥαγάδας. ἔνιοι δὲ φῷδας ⟨L. χιρ—⟩ [77]

χειραγωγῶ· τῇ χειρὶ ἄγω

χείριον· ὑποχείριον, τιθασόν

χειρίζειν· διοικεῖν

χείριον· ὑποχείριον, χειροήθη [82]

χείριος· [ad 83] ὑποχείριος [84. 85]

χειροβοσκόν· τὸν διὰ χειρῶν ζῶντα

χειροβρῶτι δεσμῷ (Stesichor.)· τοῖς πυκτικοῖς ἱμᾶσι, διὰ τὸ τὰς σάρκας διακόπτειν καὶ ἀναλίσκειν

χειροβλήματα· δράγματα· οἱ δὲ χειρόβλητα ⟨recte⟩

χειρογάστορες (Hecatae)· οἱ διὰ τῶν χειρῶν ζῶντες

Χειρογονία (Cret.)· ἡ Περσεφόνη [91]

χειρόδοτον· ἀχρημάτιστον δάνειον

χειροέρκτης· χειρουργός ⟨—ρέκτης⟩

χειροήθεις (Dem. 37, 10)· πρᾶοι, ἥμεροι

χειρόηθες· πρᾶον, ἥμερον [96]

χειρόκμητα (Aristot. Meteor. II 1)· χειροποίητα, ἤγουν ὑπὸ χειρῶν γεγενημένα

COD. 32 χατὲ — ἔχων 37 χατις ων ⟨39 χαῦναξ [ῦν]· ἀλαζών?⟩ 45 χέδρωψ 46 χειλῶν — ἔδραττον 49 ὄσπρε 53 χειλιάστυες 56 σιτόζεσθαι 58 χειμάν 60 χειμάζειν 62 χείμαρροι 67 χειμεράς ⟨69 Forte χειμίω· ῥ. χειμαζόμενος⟩ 72 ῥιγῶντα (χειμιῶντα?) 74. 75 Leg. χέραδος· τῶν χειμάρρων αἱ λιθώδεις ἀθροίσεις. χερμαδίῳ· αἱ μετὰ λίθων καὶ ὅπλων βολαί 76 χειράλας 79 χειρίον 86 |σκῶν 90 cf. Ἀχειρῶ

HES. 34 χατέοντί περ (Ο 399)· καίπερ χρήζοντι 43 χαυνῶνες (Ierem. XLIV 19)· ἄρτοι ἐλαίῳ ἀναφυραθέντες 51 χειλιάκρῳ (Μ 52) 56 χειλοῦσθαι· παχύνεσθαι. σιτίζεσθαι ⟨467⟩ 60 χειμάδιον· εἰς τὸ χιμάζειν ⟨sc. 471⟩ Ad 62 οἱ ἐν τῷ χειμῶνι γενόμενοι ἔριφοι ⟨χίμαροι⟩ 66 χείμεθλον· τὸ ἐν χειμῶνι γενόμενον ἕλκος ⟨χίμετλον — γιν—⟩ 74 χειράδες· αἱ μετὰ λίθων καὶ ὅπλων βολαί 75 χειραδίαι· τῶν χειμάρρων αἱ λιθώδεις ἀθροίσεις 77 χεῖρε (Φ 115)· τὰς χεῖρας, δυϊκῶς 82 χεμβρῶν· ζυγή. ἡ ἑταιρεία Ad 83 χρήσιμος ⟨ad χρεῖος⟩ 84 χειρίων (Α 114)· ἐλάττων, χείρων 85 χείριστα (II Macc. V 23)· δεινά, κάκιστα 91 χειρόγραφον (Tob. V 3 IX 3)· συμβόλαιον. γραμμάτιον 96 χειροθετεῖ (scr. eccl.)· χεῖρας ἐπιτίθησι

χειρομάντεις· οἱ ἀπὸ χερῶν μαντευόμενοι [99—302]

χειρονόμος· ὀρχηστής [4]

χειροπόνια· ἑορτή, ἐν ᾗ τεχνῖται θύουσιν

χειροπόδες (Alcae. fr. 38)· ῥαγοπόδες

χειροτέρη· ἐλάττων

χειρότερον· χείρονα

χειροτονεῖν (Plat. com. p. 681)· καθιστᾶν. ψηφίζειν

χειροτονία· ἐκλογή (παντὸς δήμου Cyr.)

χειρουργεῖ· χερσὶν ἐργάζεται [12]

χειρωνάκτας· χειροτέχνας

χειρῶναξ λεώς (Soph. fr. 756)· ὁ χειροτέχνης

χειρωσάμενοι· καταγωνισάμενοι [16]

χειρωτόν· εὐάλωτον [ad 17] [18]

χείσεται (σ 17)· χωρήσει

†χελεάρ, χελιδών, χελιδονίας, καὶ ἰχθῦς ποιός

†χελεύς· κιθάρα

χελεῦ χελώνη (carm. pop. 14 p. 1030)

χελιδών (Xen. res eq. IV 5)· τὸ κοῖλον τῆς ὁπλῆς τῶν ἵππων ⟨—όνα?⟩. καὶ τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἄνωθεν τοῦ ἀγκῶνος τὸ κατὰ τὰς καμπάς

χελιδονισταί· οἱ τῇ χελιδόνι ἀγείροντες

χελιδόνος δίκην (Aesch. Ag. 1050)· τοὺς βαρβάρους χελιδόσιν ἀπεικάζουσι διὰ τὴν ἀσύνθετον λαλιάν

χελιδόνεως· εἶδος ἰσχάδων

χελιδόνων μουσεῖον (Ar. Ran. 93)· ὡς βάρβαρα καὶ ἀσύνετα ποιούντων τῶν τραγικῶν

χελιδόνων φάρμακον (Hipponact. fr. 121)

χέλ.ιον (Nic. Al. 561)· τὸ ἀπωστρακωμένον τῆς χελώνης δέρμα χέλυος νῶτος ὀστρακώδης

χελλών· ἰχθῦς ποιός

χελούειν (Lac. Boeot.)· βήσσειν. καὶ χελούσ(σ)ειν ὁμοίως

χέλους (Boeot.)· μουσικὸν ὄργανον

χέλυν (Eur. El. 837)· [ad 33] μέρος τῶν ἱερείων

χελῦναι (Poll. II 89)· χείλη [35]

χελυνέων ⟨—άων⟩· χειλῶν

χελύνη· τὰ χείλη (Ar. Vespp. 1081). ἄλλοι τὴν κιθάραν. καὶ τὴν χελώνην (Sappho). καὶ λύραν. καὶ ὄργανον πολεμιστήριον [38]

χελύνιον· χελώνιον

χέλυς (Menand. p. 160)· χελώνη. λύρα. μηχάνημα

χέλυσμα (Theophr. V 8)· τὸ προσηλούμενον τῇ τρόπει ξύλον, ἕνεκα τοῦ μὴ πονεῖν τὰ ξύλα ἐν τῷ καθέλκεσθαι τὰ πλοῖα

χελύσσεται· βήσσει

χελώνη· τὸ ὑποπόδιον. καὶ (νόμισμα) Πελοποννησιακόν. καὶ ἡ τρόπις τῆς νεὼς διὰ τὸ ἐπικαμπές

χελωνιάς· ἡ ποικίλη κανθαρίς [45]

χελωνός· τὴν θαλασσίαν χελώνην οὕτω λέγουσί τινες, ὡς τὴν ἀράχνην ἄραχνον

χελωνοφάγοι· ἀετοί τινες

χεννίον (Ath. 393 C)· ὀρνιθάριόν τι κατ' Αἴγυπτον ταριχευόμενον. καὶ εἶδος ἰχθύος [49. 50]

χέραδος (Φ 319)· ἡ μετ' ὀστράκων καὶ λίθων ὕλη ⟨ἰλύς?⟩ [52—54]

χέρηϊ (Α 80)· χείρονι, ἥττονι, ἢ ἥσσονι

χέρμα· ποίημα. †χάλιξ [57]

χερμαδίῳ· χειροπλήθει λίθῳ [59]

χερμάς (Anth. Pal. VII 693)· λίθος χειροπλήθης, ὃν τῇ χειρὶ βαστάσαι καὶ ἀνελέσθαι δύναταί τις

COD. 303 ὀρχιστής 5 |πυνία 7 |ερῇ 13 χειρο— 14 |όναξ 19 χωρήση 20—22 = 22. 21. 20 ⟨20 χελ(λ)αρίας — [καὶ] l. ποιοί?⟩ 24 τὴν χελιδόνα 25 χελιδόσι δ. 26. 27. 28 = 28. 27. 26 27 μούσιον — ποιοῦντα 28 χελιδόναν 29 χέλιον, τὸ ἀποστ| — χέλιος 30—32 — 31. 32. 33 30 χελμών 31 βίσσειν 32 χελοῦς 33 χελύν 34 χῆλαι 35 χελυνέοντα λύραις ⟨cf. χαλ—⟩ 36 χημῶν 41 τρόπη 43 τρόπη 44 |ίας 46 χελῶνος, τὴν θαλάσσιαν — ἀράχνην ἀραχθίην

HES. 99 χειρόμακτρον ἢ χειρόμαστρον· μανδήλιον (cf. σκυθιστί; Sophocl.) 300 χεῖρον (Ψ 413)· κάκιστον. ἔλαττον 1 χείρονα (Ρ 149)· ὅμοια 2 χειρονάκτας· χειροτέχνας 4 χείρονος (Ο 641)· ἐλάττονος 12 Χείρων (Λ 831)· Κρόνου καὶ Φιλύρας υἱός 16 χειρώσασθαι (Iob. III 8)· ὑποτάξαι. φονεῦσαι Ad 17 καταγωνίσασθαι 18 χειτών· ἔνδυμα, περιβόλαιον Ad 33 [χεῖλος ⟨ad χελύνην⟩. καὶ] 35 χέλυν ἔν τ' ἀλύροις ...... (Eur. Alc. 447)· χέλυς ἡ κιθάρα· ἀπὸ γὰρ ὀστράκου χελώνης κιθάρα γίνεται 38 χελυνάζειν· χλευάζειν ⟨cf. ἐσχελ— et γελυνμάξαι⟩ 45 χελωνίδος (Iudith. XIV 15)· οὐδὸς τῆς θύρας τῆς σκηνῆς 49 χέραβος· χάσμα γῆς ⟨χηραμός⟩ 50 χεράδες· αἱ τῶν χειμάρρων ποταμῶν λιθώδεις ἀθροίσεις ⟨χέραδος⟩ 52 χεράς· τὸ ἀπὸ θαλάσσης καὶ ποταμῶν λιθῶδες. ἢ ὁ σωρὸς τῶν λίθων ⟨χέραδος⟩ 53 χερδαμός· λίθος πληρῶν τὴν χεῖρα ⟨χερμάδιος⟩ 54 χερεῖον (ρ 176)· [χείρονα. ἐλάττονα ⟨ad χέρηα σ 228⟩.] χεῖρον 57 χερμάδιος ⟨—ον⟩· χειροπλήθης λίθος. καὶ ὁ ἀκροβολισμός 59 χερμάδος· λίθος πληρῶν χεῖρα

χερματιστής· λίθος χειροπλήθης. καὶ δίσκος βακχεῖος

χερνής· πένης. λάτρις, χειροτέχνης, ὁ ἀπὸ χειρῶν ζῶν χειρόβιος, (ὃ καὶ) χερνήτης· χέρνα γὰρ ἡ πενία

χερνῆτις (M 433)· ἡ ἀπὸ χειρῶν ζῶσα, πενιχρά, χήρα

χέρνιβα (α 136)· τὸ ἐπιχεόμενον ταῖς χερσὶν ὕδωρ

χερνιβεῖον (Aristoph. p. 1047)· [τὸ ἀγνισθῆναι δι' ὕδατος ἔχοντος κριθὰς καὶ ἅλας ⟨ad χερνίψασθαι⟩

χέρνιβος (Ar. Lys. 1129)· τοῦ προχεομένου ὕδατος

χερνιψάμενος· τὰς χεῖρας νιψάμενος

χέρρον· τὴν χέρσον γῆν. Λάκωνες

χερρονησία γῆ (Eur. Hec. 33)· ἡ ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν ἔχουσα θάλασσαν

χερσεύει· Σοφοκλῆς Ἴωνι (fr. 300)· κείμενος μὲν βουστάδας αὐλὰς ἐπὶ χέρσου ἢ διὰ χειρῶν ἔχει. ἢ οὕτως· ἐμβατεύει

χερσεία· ἐρημία

χερσόνησος· γῆ εἰς θάλασσαν ἐκνεύουσα, ἡ μήτε χέρσος, μήτε θάλασσα .....

χέρσος (Ξ 284)· ἡ ἔρημος γῆ καὶ τραχεῖα, καὶ πᾶσα γῆ ἄκαρπος καὶ ἀνέργαστος [74]

χερωίς· εἶδος δρυός

χεῦαι (λ 75)· ἐπιχέαι, καταχῶσαι ἐπὶ τῶν τελευτώντων [77]

χεύει (rec. epic.)· ῥεῖ

χεῦμα· ῥεῦμα, ὕδωρ (non Ψ 561). προχοή [80—83]

χηλᾶς· ῥάπτης, πλέκτης ἢ †τροφεύς ⟨θηλ—⟩

χηλεύει· ῥάπτει, πλέκει

χηλεύσεις (Soph. fr. 442)· πλέξεις. Χηλεύματα (Poll. VII 83) γὰρ ἐλέγοντο οἷον ὀπήτια, οἷς πλέκουσιν ἢ ῥάπτουσιν

χηλευτὰ κράνεα (Herod. VII 89)· τὰ ῥαπτά, χηλὰς ἔχοντα ποιάς

χηλή· ὁπλή, ὄνυξ βοός. γνάθος (Eur. Phoen. 1025)

χήλινον (Anacreo)· πλεκτόν

†χηλοδευσεῖν· ἀδολεσχεῖν. οἱ δὲ τρίβειν

χηλός· κιβωτός [92]

χήλωμα· γλυφίς [94]

χηλώτια· αἱ ῥαφίδες τῶν δικτυοπλόκων

χήμη· χάσμη. χηραμίς (Hippocr. 493, 19). †λεία

χην(ά)λοπες (Herod. II 72 Ar. Av. 1295)· ὄρνεα ποιά. ὅπερ ἔνιοι χηναλώπεκες

χῆνα ὀμνύειν (Cratin. Ar. Av. 521)· ἔθος ἦν τὸ κατὰ τῶν τοιούτων ὀμνύειν τοῖς παλαιοῖς

χήνημα· καταμώκημα

χηνῆσαι· καταμωκήσασθαι [401]

χηνύστρα· αὐτὴν τὴν χάσμην. καὶ τὸ στραγγεύεσθαι

χηνυστρᾶσθαι· χα(σ)μᾶσθαι

χηνυστ(ρ)εῖς· βοᾷς, κέκραγας. ἐνίοτε στραγ(γ)εύῃ [5]

χήρ· ἐχῖνος ⟨her; cf. σχῦρ⟩

χήρα· ἡ μετὰ γάμον μὴ συνοικοῦσα ἀνδρί, ἡ τὸν ἄνδρα στερηθεῖσα γυνή (cf. Z 408) [8]

χηράμβη· χηρῶν οἴκημα

χηραμοί (Φ 495)· οἱ φωλεοὶ τῶν θηρίων, καὶ αἱ καταδύσεις, σπήλαια, καὶ πέτραι κοῖλαι [11]

χηραμύδες· τὰ κοῖλα καὶ ἔχοντα κενώματα [13]

χηρεύει (ι 124)· ἐνδεής ἐστιν, ἢ ἔρημος

χηρήϊον οἶκον· παρὰ Ἀντιμάχῳ (fr. XCV) τὸν ἄτεκνον

χῆρον (Callim. AP. VII 517. 522)· τὸν ὀρφανόν, ἢ ἔρημον, καὶ χρείαν ἔχων τινός

†χηροπτάζουσα (cf. Herod. II 90)· διὰ χειρὸς ἔχουσα [18]

χηρῶσαι· ἐρημῶσαι [20. 21]

χηρωσταί (E 158)· οἱ μακρόθεν συγγενεῖς

COD. 62 χέρνης — λάτης — χερνῆτις 65 χερνίβιον (Hippocr. 1230 D?) 68 χέρ-
οι ει
ρονα 70 ἴονι 72 ἐκ.νεύουσα ⟨79 cf. χρεῦμα, χύμα⟩ 79 προχόη (sic) post χεύμασι gl. 380 86 post 88 86 οἰονιπίτια 87 χηλεύματα· κράνη τὰ 89 χηλινόν 93 γλύψις 96 χηραμβίς 98 τῶν κατὰ 402 στρατεύεσθαι ⟨4 ἔνιοι δὲ?⟩ 9 χηραμβής 15 ἄτακτον ⟨17 cf. κηροπάζουσα⟩

HES. 74 χερσωθήσονται (v. l. Nahum I 10)· ἐρημωθήσονται 77 χευάμεναι (ω 81)· περιβάλλονται (sc. Argivi) 80 χεύμασι (Eurip. El. 172)· ἡ ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν ἔχουσα θάλασσαν ⟨369⟩ 81 χεύωσι (H 86)· χ[ε]ύσωσι, χώσωσιν 82 χῆ· ἔθος. ἀπορία ⟨h. e. χῆθος pro χῆτος⟩ 83 χηίωνος· οἶκος ⟨νιῶν· νεώσοικος?⟩ 92 χηλῶῖος (N 10)· ὅμοιον 94 χηλώνη· μηχανὴ πολέμου ⟨χε—⟩ 401 χηνοβοσία (Plat. Polit. 264 C)· χηνοβοσκία ⟨Moer.⟩ 5 χήπτη· ἐν σπάνει καὶ χρείᾳ ἐστίν ⟨χητίζει⟩ 8 χῆραι (B 289)· αἱ μὴ ἔχουσαι ἄνδρας 11 χῆροι· ἄνδρες μὴ ἔχοντες γυναῖκας 13 χήρατο (Ξ 270)· ἐχάρη 18 χηροσταί· οἱ μακρόθεν κατὰ γένος, προσήκοντες δέ, καὶ οἱ χηρεύοντος τοῦ οἴκου τῶν ἀγχιστέων κληρονομούντων ...... (schol. Hesiod. Theog. 607) 20 χηρώσας (P 26)· χήραν ἴασας 21 χήρωσε (E 642)· ἔξανδρον ἐποιήσεν ⟨cod. ἐξ ἀνδρὸς⟩

χήτεϊ (Τ 324)· στερήσει, ἐνδείᾳ, σπάνει [24]
χητεία· χρεία
χῆτος· ἔνδεια, στέρησις
χθαμαλός· ταπεινός. ἴσος, ὁμαλός. κοῖλος
χθαμαλώτερος (μ 101)· κατὰ σύγκρισιν
χθές· χθιζόν, ἐχθές
†χθεσιφωνῶν· κακολογῶν
χθιζά· τὰ χθὲς καὶ πρώην [32—37]
χθονήρεις· χθονίους
χθόνια· ὑπόγεια. κεκρυμμένα. βαρέα. φοβερά. μεγάλα [39]
χθόνια λουτρά· τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα. ἐκόμιζον γὰρ ἐπὶ τοὺς τάφους λουτρά
χθονίαν λώβαν (Trag. inc. fr. 216)· ἀντὶ τοῦ μεγάλην ὕβριν, καὶ τὴν χθονὸς λώβην
χθόνιον· μέγα
χθονίους Ἰναχίδας (Trag.?)· αὐτόχθονας καὶ οὐκ ἐπήλυδας
χθονίων· ἐπιγείων ⟨ὑπο—⟩
χθονόπαιδα Ὥραν (Lyric.)· καθ' ὃ ἐκ Γῆς αἱ Ὧραι τὰ φυόμενα, ὡς Ἡμέρα Ἡλίου, καθ' ἱστορίαν [47]
χθών (Β 465)· ἡ γῆ ἀπὸ τῆς χύσεως
χιάζειν (καὶ) σιφνιάζειν (Aristoph. fr. CII)· ......
χῖαι (Hippocr. 828 C)· ὑποδήματος ἀνδρείου εἶδος [51]
χιαστὶ τίλλειν (Com. inc. V p. CCCLXXII)· ὡς τῶν Χίων κατεαγότων καὶ παρατιλλομένων [53]
†χιδαλέον· τυφλόν. ἄγαμον. πεφρικός
χίδαλον (Cret.)· τὸ παιδίον
†χίδαι· ἀντὶ τοῦ [Κρῆτες
†χιδᾶν· χ(ε)ιμάζεσθαι. δειλιᾶν [58]
†χίδρυ· ὄνομα δειλόν 60]
χιλ[α]άγρα· ζωύφιόν τι
χιλίαρχος· χιλίων ἄρχων
χιλιοστή· τέλος ἀπὸ τῆς † θυσίας
χιλιωθῆναι· χιλίας δραχμὰς ζημιωθῆναι
χιλός· ἡ τροφή. καὶ χιλὸν τὸ αὐτό. καὶ χόρτος τῶν βοσκημάτων ⟨254⟩ [ad 65] [66. 67]
χιλοῦσθαι· παχύνεσθαι. σιτίζεσθαι ⟨256⟩
χιλωτήρ· τὸ τοῖς ὑποζυγίοις ἀπὸ κορυφῆς ἐξαρτώμενον, ἐν ᾧ ἡ τροφή [70—74]
Χιμαρίδαι· γένος τι Ἀθήνησιν
χίμαροι· αἶγες χειμέριαι, [ad 76] ἢ ἔριφοι [ad 76]
χίμετλον (Ar. Vesp. 1167)· τὸ ἐν χειμῶνι γενόμενον ἕλκος ὑπὸ ψύχους [78]
Χίοις· τὰ ἀγαθὰ εὔχεσθαι Ἀθήνησιν ἱστορεῖ (Theopomp.) τὸν κήρυκα
χιονέα· λευκά. ἢ φωτώδη
χιονίζει· λευκαίνει
Χῖον ἐκ Λακαίνης (Arist. p. 1038)· ἐκ κύλικος Λακαίνης οἶνον
†χιονολόφου· τὸ ἀποταμῆναι τῆς κεφαλῆς τὸ μέσον
χιράδες· αἱ ἐν ταῖς πτέρναις ῥαγάδες
†χιραλέους· τοὺς (κατὰ τοὺς) πόδας κατερρηγμένους
χιτών (Hom.)· ἐσθής, θώραξ, ἱμάτιον ἀνδρικόν [87]
†χλαβόν· εὐτραφές
χλαῖνα· χλαμίς, ἢ ⟨ἢ χλανίς?⟩ ἱμάτιον χειμερινόν, ἀπὸ τοῦ χλιαίνειν, ὅ ἐστι θερμαίνειν [90. 91]

COD. 23 σπάνη 25 χηρεία 27 ἴσος ut solet ⟨30 ἐχθεσιφώνων· κακολόγων?⟩ 38 post 41 44 ἐπιλύδας 50 εἴτους 55 χίδαδον ⟨= κίδαλον⟩ 64 χιλωθῆναι post 68 ⟨cf. κεχιλιῶσθαι⟩ 79 ἤρυκα 80 λευκανή 82 Χίων ὁ ἐκ (h. e. Χίων) 84 χίραι 85 κατειργασμένους ⟨88 χαβόν· εὐστραβές?⟩

HES. 24 χήτει ἐνευναίων (π 35)· ἐνδείᾳ τῶν ἐγκοιμησομένων ἤτοι περιβολαίων 32 χθιζά (τε) καὶ πρωϊζά (Β 303)· χθὲς καὶ πρωΐ (Plat. Alc. 2 p. 141 D) 33 χθιζοί (Iob. VIII 9)· χθεσινοί 34 χθιζός (Α 424)· χθεσινός 35 χθόα· σῶμα ⟨χρόα⟩ 36 χ[θ]όϊνος καὶ χθόνιος· γήϊνος, ἐπίγειος 37 Χθόνιος Ζεύς (Soph. OC. 1606)· ὁ Ἅιδης ⟨cf. Ζεὺς χθόνιος⟩ 39 ?χθονίην· νεκρικεν 47 χθονός (Γ 217)· γῆς 51 χιαρόν· χλιαρόν, θερμόν ⟨λι—⟩ 53 χιδά (Levit. II 14)· φρικτή 58 χίδρα (Levit. II 14)· στάχυες νεογενεῖς. ἢ τὰ ἐξ ὀσπρίων ἄλευρα. ἢ σῖτος νέος φ(ρ)υττόμενος. ἢ τὰ ὀσπριώδη σπέρματα 60 χιδρῶν (Lev. II 16)· νέων καρπῶν. καὶ θερμῶν ⟨451⟩ Ad 65 καὶ τοῦτο ζήτει εἰς τὸ (χει). χιλωθῆναι χιλίας 66 χεῖ 67 χειλεύει ⟨250⟩ 70 χιμαδίῳ (Dem. 49, 3)· .... χειμῶνος 71 χιμάζειν· τὸν χειμῶνα διάγειν 72 χιμάζω· παραχειμάζω 73 Χίμαιρα (Ζ 181)· τρίμορφον θηρίον, ὃ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὄπισθεν δὲ δράκων. φασὶν δὲ ἐν Λυκίᾳ γίνεσθαι ὡς κεφαλὴν μὲν λέοντος ἔμπροσθεν, καὶ ἀπὸ στόματος πῦρ ἀποπέμπον, ὄπισθεν δὲ δράκοντος ἔχον κεφαλήν 74 χιμᾶν· ῥιγοῦν Ad 76 ἢ τράγοι (gl. in Psalm.) — ῥύακες, ποταμοὶ ἐξ ὄμβρων ⟨χειμάρροι⟩ 78 χειμαίρραν· αἶγαν ἀγρίαν 87 χιωνοθήσονται (Ps. LXVII 14)· λευκανθήσονται. λαμπρυνθήσονται 90 χλανίαι· περιβολαί ⟨L. χλανία· οἱ ὅρμοι παρθένων coll. κλανία⟩ 91 χλανίτιδες· αἱ ὅρμοι παρθένων ⟨L. χλανίδες· περιβολαί⟩

χλαμυρίς· πύα, ὁ κυρίως βρόμος
χλαμύς· πορφύρα ἢ χιτών [94]
?χλαμυραί· τρυφῶσαι. γρυπῶσαι
(χλανία [Cretic.]· οἱ ὅρμοι παρθένων) 491
χλανίδες· λεπτὰ ἱμάτια. (περιβολαὶ cf. 490)
χλανίδιον (cf. Eur. Or. 42)· ἱμάτιον λεπτόν
χλάνος· τὸ περὶ τοὺς τραχήλους δάσος
χλάρ (Lacon.)· κόχλαξ
χλαρά· φαιστὰ ἐν ἐλαίῳ
χλαρόν· ῥυπαρόν. λεπτόν. τρυχαλέον [ad 501]
χλαρόν· ἐλαιηρὸς κώθων
χλεμερόν· χλιαρόν. θερμόν
†χλεμύρα· χλοανθοῦντα [5]
χλευάζει (Dem. 78, 12)· ἐμπαίζει, γελᾷ [7]
χλευασμός (Dem. 254, 3)· ἐμπαιγμός
χλευδόν (Cratet. Sam. Com. V p. XLIX n. IV)· χύδην. σωρηδόν [ad 9]
χλῆδος (Dem. 1278, 4 Aesch. fr. 16)· ὁ σωρὸς τῶν λίθων [11]
χλιδᾶ· †φρίκη, ῥῖγος. τρυφᾷ
χλιδαί· ἀγλαΐσματα, τρυφαί
χλιδανή· τρυφηλή
χλιδανόν· τρυφερὸν ὁμοίως
†χλιδή· [ad 16] ἱμάτιον χειμερινόν
†χλιδός· σακκοπάθνιον
χλίδωνες (Comici)· κόσμος ὃν αἱ γυναῖκες περὶ τοῖς βραχίοσιν εἰώθασι φορεῖν καὶ τοὺς τραχήλους
χλιδωνόπουν· χλίδωνας περὶ τοὺς πόδας ἔχοντα, τουτέστι περισκελίδας
χλιδώσαις· τρυφώσαις
χλίει· θρύπτει (cf. χνίει)
χλιερόν (Cratin. p. 94)· τὸ ἔνθερμον
χλιήνας· χλιάνας [24]
χλόα (Eur. Hipp. 1138)· βοτάνη
χλοάζει· ἀνθηρός ἐστιν, ἀνθηρεύεται
χλοάζεσθαι· γαστρίζεσθαι
χλοανθεῖν· χλωρὸν ἀνθεῖν [29]
χλοάσουσι· βλαστήσουσιν [31]
χλοερόν (Nic. Th. 879)· χλωρόν. χεαρόν ⟨νεαρόν?⟩. ὠχρόν. νέον. ἁπαλόν

χλόη (Hom.)· βοτάνη. φύλλα
χλό(ε)ια· ἑορτὴ ἀπὸ τῶν καρπῶν
χλοιδᾶν (Aesch. Prom. 971)· διέλκεσθαι [ad 35]
χλοιδέσκουσαι· γαστρίζουσαι [37]
χλόος· χλωρίασις (Hippocr.) [ad 38]
χλοσσός· ἰχθῦς ὑπὸ Ἰώνων
†χλουνάζειν· κινύρεσθαι
χλοῦναι (Hipponact. p. 121 Mein.)· λωποδύται, οἱ τῇ χλόῃ εὐναζόμενοι
χλούνην (Ι 535)· τὸν τῇ χλόῃ εὐναζόμενον
χλουνός· χρυσός
χλοῦς· ὠχρότης
χλωρὰ σῦκα (Eur. fr. 899) [46]
χλωρεύς (Ar. HA. IX 1)· ὀρνιθάριον χλωρόν
χλωρηὶς ἀηδών (τ 518)· ἤτοι ἀπὸ τοῦ χρώματος ἢ χλωρά. ἢ διὰ τὸ ἐπὶ χλωρῶν καθέζεσθαι δένδρων. ἢ ἀπὸ Χλωρίδος τὸ γένος ἔχουσα
χλωροί· οἱ φάσηλοι. μήποτε δὲ ὦχροι γραπτέον
χλωροκ†υρτίδες· εἶδος καρίδων
χλωρόν· ὑγρόν (Eur. Med. 906). δεινόν, χαλεπόν
χλωρὸν δέος (Η 379)· τὸ χλωροποιόν. τοιοῦτος γὰρ ὁ φόβος, χλωριάσεως (ἐμ)ποιητικός
χλωρόν τε καὶ βλέπον(τα Aesch. Ag. 677)· ἀντὶ τοῦ ζῶντα
χλωρὸν τυρόν (Ar. Ran. 567)· ἁπαλόν
χλωρός· ὠχρός
χλωρῷ πέδῳ· νεαρῷ [57]
χνᾶσαι (Cret.)· φονεῦσαι
χναύει· λαμβάνει. κνίζει
χναύεται (Mnesim. fr. I 12 p. 669)· περικνίζεται. λαμβάνει
χναῦμα (Com. an. fr. CCCXX)· τὸ βρῶμα
χναύματα· τὰ βρώματα. καὶ τὰ τῶν κρεῶν ἀπανθρακίσματα (cf. Eur. Cycl. 357)
χναύων· περικνίζων. περιτίλλων (Eubul. com. III p. 268) [64. 65]

COD. 510 χληδός 12 χληδᾶ ἐ 13 χλίδαι 15 χλυδανόν 18 χλιδῶνες, κόσμοι ὧν 19 |όσπουν — π — ἔχοντας 34 .χλοιὰ κάλπων 38 χλοός 43 cf. λουνόν 45 χλωραί· συκαῖ 47 cf. χωρίων 48 χλωριής 49 ὀχροί 56 χλωροπέδῳ 58 χλιάσαι 59 χνάνει (cf. ἔχναυον)

HES. 94 χλαμός· χλαῖνα Ad 501 ὠχρόν ⟨χλωρόν⟩ 5 χλεαίεται· θερμαίνεται ⟨χλιαίνεται⟩ 7 χλεύη· γέλως ⟨Moer.⟩ Ad 9 πληθύοντα ⟨χλιδῶντα (Aesch. fr. 172)⟩ 11 χλήδης· σπάδων, θλαδίας, εὐνοῦχος ⟨χλούνης⟩ Ad 16 τρυφή ⟨Moer.⟩ 24 χλιοῦται· σχίζεται ⟨χιλοῦται· σιτίζεται⟩ 29 χ[λ]οάνοις· τοῖς κοιλώμασιν, ἐν οἷς ἀναχεῖται τὰ χωνευόμενα 31 †χλόδη· ἔκλυσις καὶ μαλακία ⟨χλιδή⟩ Ad 35 καὶ τρυφᾶν ⟨χλι—⟩ 37 χλοιδῶσι ⟨χλι—?⟩· θρύπτονται Ad 38 ὠχρότης (v. l. Υ 421) 46 χλωρός· τυρός ⟨Moer. 403⟩ 57 [χμαίνει· ἱμείρει] 64 χνεμύρεται· κισύρεται ⟨χενύρεται· κινύρεται?⟩ 65 χνισμός· νῆστις ⟨ἄκμηνος⟩

χνιαρωτέρα· χνοα(δεσ)τέρα
χνίει· ψακάζει. θρύττει ⟨521⟩
χνόαι (Aesch. Sept. 157)· αἱ χοινικίδες, αἱ τοῦ ἄξονος σύριγγες
χνόην· τὸν τῶν ποδῶν ψόφον (Aesch. Sept. 377)
χνόο(ς)· ὁ χνοῦ(ς) τοῦ γεν(ε)ιᾶν ἀρξαμένου
χνόος· ξυσμός. ψόφος (Callim. Ap. 37). φθόγγος ⟨χνόη⟩ [72]
χοᾶ (Ar. Eqq. 95)· χοῦν. μέτρον ὑγρῶν
χοαί· θυσίαι. καὶ τὸ μελίκρατον. καὶ ἔλαιον [75]
χοάνη· χώνη, τύπος, εἰς ὃν μεταχεῖται τὸ χωνευόμενον
χοάνοις (Σ 470)· τοῖς φυσητῆρσι, ταῖς χώναις, καὶ κοιλώμασιν, εἰς ἃ ἐγχεῖται τὸ χωνευόμενον, ἢ τοῖς πηλίνοις τύποις
†χοάρβηνα· τὰ γράμματα
χοάς (Soph. OC. 469)· τὰς σπονδὰς τῶν νεκρῶν
†χοᾶσθαι· καυχᾶσθαι ⟨723⟩
†χοάσ[σ]ομαι· ἐπίξομαι
Χοάσπης (Nic. Th. 890)· ποταμὸς Ἰνδίας
χοδιτεύειν· ἀποπατεῖν
χόδανον· τὴν ἕδραν
χόες· χῶναι [86. 87]
†χοῖας· τὸ ἀθροῖσθαι [89]
χοίνικες· αἱ βαθεῖαι πέδαι (Ar. Plut. 275). καὶ αἱ ἀπὸ μέρους τροφαί (Herod. VII 187)
χοινίκη ⟨—ικίς⟩· τοῦ τροχοῦ ἐν ᾧ στρέφεται ὁ ἄξων
χοῖνιξ· μέτρον τι. καὶ πέδη. καὶ νάρθηξ
χοιράδες· ἁλὶ ἐγκείμεναι πέτραι (Eur. Tro. 89). καὶ πάθος τι δεινόν (Hippocr. 271, 55)
χοιρίημα (Laced.)· τὸ χοιρίδιον
χοιρῖναι (sch. Ar. Eq. 1332 Vesp. 333)· αἱ θαλάσσιαι ψῆφοι [96]
χοῖροι· ὁμοίως. ἢ καὶ αὐτὰ τὰ ζῷα οἱ χοῖροι
χοιροκομεῖον (Ar. Lys. 1073 Vesp. 844)· λεπτόν τι πλεκτὸν ὡς ὀρνι(θ)οτροφεῖον
χοῖρος· χοιρόσακα, μηχάνημά τι οὕτως ἐκαλεῖτο
χοιροσφάγος· θύτης
χοιροτροφεῖον (Eupol. CXVI Phrynich. p. 569)· περίζωμα γυναικεῖον. καὶ συφεόν
χοιροφόρημα· χοιρίδιον [603]
†χολαδία· τὸ σχολάζειν [5]
Χολαργῆς (Ar. Ach. 855)· δῆμος φυλῆς Ἀκαμαντίδος
Χολάς· ἑορτὴ Διονύσου
χολέρα· ἐκ(κ)ρισις κάτωθεν διὰ γαστρός, καὶ ἄνωθεν διὰ στόματος, ἐμετός [9]
χολέρα· σωλήν, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῶν κεράμων φ(έρ)εται ἐξακοντιζόμενον
χολή (Pherecr. p. 282)· μανία πικρά
χόλικες (Pherecr. p. 300)· αἱ παχύταται κοιλίαι. οἱ δὲ τὰ τῆς κοιλίας †γράμματα
χόλιξι· κοιλίαις
χολόβαφα· τὰ χρυσῷ ἐμφερῶς βεβαμμένα
χολοβάφινον· τοῦτο λέγεται ἅμα μέν, ὅτι τὰ φαῦλα βαφέντα χολῇ βάπτεται, ἅμα δὲ τὰ χρυσῷ ἐμφερῶς βεβαμμένα (schol. Nic. Th. 444)
χολόεν· πικρόν, χολοποιόν
χόλος (Α 387)· ὀργὴ ἐπίμονος. καὶ ἡ τῆς χολῆς διάθεσις
χολοῦται· πικραίνεται, θυμοῦται
χολωθείς (Δ 9)· ὀργισθείς, εἰς χόλον ἀχθείς
†χονδράς· χορδάς
χονδρίον· πίναξ. κέραμος
χονδρεύει· σεμίδαλιν ποιεῖ
χονδρίλη (Theophr. VII 7, 1. 11, 4)· ἄγριόν τι λάχανον
χονδρίτης· σεμίδαλις (Ath. 115 D) [25]
χονδροκοπεῖα· μύλων, ὅπου ὁ χόνδρος κόπτεται
χόνδρον (Com. Vesp. 1155)· σεμίδαλιν μεμαγμένην ὡς πλακοῦντα
χόνδρος· τραγανός. οὗτος ὁ ἄλιξ ⟨alica⟩. ἡ παχύς, ἡ μωρός
χόνδροι ἁλῶν (Ar. Ach. 521?)· παχεῖς ἅλες
χόννος (Gortynii)· ποτήριον χάλκεον ⟨587⟩
χοραγ(ε)ῖον (Epicharm.?)· διδασκαλεῖον
χοραγός· διδάσκαλος. ἔξαρχος
χορδαψός· πάθος ἐντέρων
χορδή· νευρὰ κιθάρας

COD. 73 χοροῦν, χόα 74 χοαίξ 82 Χοάσπις 83. 84 = 84. 83 88 χύδανον 86 Cyr. Vind. 32 90 οἱ ἀπὸ 93 αἱ ἐγχ. 95 χοιρίναι 97. 98 = 98. 97 601 συφάγον ⟨4 σχολάδεια?⟩ 6 |γεῖς 15 |βαφίον (cf. χολο—) 17 ἐπιμονή 26 |όπια 27 μεμαγ|

HES. 72 χνοῦς· τὰ λεπτὰ τῶν ἀχύρων (gl. Ps. I 4) 75 χοανεῦσαι (Ar. Thesm. 68)· χωνεῦσαι ⟨Moer.⟩ 86 χοΐ ⟨novic.⟩· χώματι 87 χόϊνον (Cret.)· ποτήριον χαλκοῦν ⟨χόννον⟩ 89 χοϊκός (1 Cor. XV 47)· πήλινος, γήϊνος 96 χοιρογρύλλιον (LXX)· ὁ ἐχῖνος 603 χολάδες (Δ 526)· τὰ ἔντερα ἀπὸ τοῦ κεχαλάσθαι ⟨cf. χαλάδες⟩ 5 χολάοντα· ἀνθοῦντα ⟨χλοάοντα⟩ 9 χολεσέμεν (Α 78)· ὀργισθησόμεθα 25 χονδρίτων (Genes. XL 16)· παχεῖα σεμίδαλις ......

χορδεῦσαι· κακοποιῆσαι. τεμεῖν

χορεῖον· [ad 36] αὔλημά τι (Trypho) [ad 36]

χορεύει (Phrynich. p. 583 Eubul. p. 242)· μελῳδεῖ. βακχεύει. ὀρχεῖται

χορηγία· δόσις

χορηγεῖ· παρέχει, δίδωσιν

†χορηγόν· παιδίον

χορηγός (Antiph. com. p. 116)· διδάσκαλος. καὶ ὁ ἐπιδούς τι τῶν ἰδίων. τοῦ χοροῦ ἐξάρχων

χόρια (Com. V p. 1156)· τὰ τῶν ἀρνῶν καὶ ἐρίφων ἀγγεῖα. ἄλλοι τὰ μέλιτος καὶ γάλακτος γενόμενα βρώματα

†Χορίλα Ἐκφαντίδες (Cratin. fr. LXVI)· Κρατῖνος τὸν Ἐκφαντίδος οὕτως εἶπεν, αὐτὸν τὸν Χορίλλον

χορὸν δίδωμι (Plat. Legg. 817 D)· παροιμία ἐπὶ τῶν σκώμμασι νικώντων [45]

χοροστασία (Callim. LM. 66)· χορός

χοροστατῶν· χοροῦ κατάρχων

χοροῦ ἡγεῖται· χορὸν τρέφει

χορταῖος· δασὺς χιτών, οἷος τῶν Σειληνῶν

?χορταιόβαμος· ὁ Σειληνός

χορταιοβάμων· .... χορταῖον τὸ ἔνδυμα τοῦ Σειληνοῦ

χόρτον οὐρανοῦ· τὸ περιόρισμα

χόρτος· ὁ συνήθης. καὶ ὁ περίβολος τῆς αὐλῆς, ὡς τό·

αὐλῆς ἐν χόρτῳ (Λ 773)

οἱ δὲ εὐρυχωρίαν. δηλοῖ δὲ καὶ χώραν. καὶ χόρτασμα. καὶ τὸν ὅρον τὸν †ἐκ γαίων, ὡς ἐν τῷ·

σύγχορτα ναίω πεδία (Eur. Andr. 17) [54]

†χοῦαι· αἱ κατὰ ἀγροικίαν †ἐπαγγηλίαι

χουμόν (Lacon. Boeot.)· χυλόν

χοῦς· ἄνθρωπος. καὶ τὸ ἐπιβαλλόμενον τῷ ὀρόφῳ. χῶμα. καὶ ἐρ(ε)ίπιον. καὶ μέτρον κοτυλῶν (ιβ') [58]

χρῇ (Herod. I 55)· χρήζει. θεσπίζει [60]

χραίνει (Aesch. Sept. 61)· μολύνει. †σαίνει. χρίει [62. 63]

χραίνειν (Eur. Hipp. 1438)· μολύνειν. †σαίνειν. χρίειν. μιαίνειν, ῥυπαίνειν

χραισμεῖν (Α 242)· βοηθεῖν [66]

χραισμήσουσι (Lycophr. 292)· βοηθήσουσιν [68]

χρᾷν (Herod. IV 155)· χρήζειν. μαντεύεσθαι. καὶ τὰ ὅμοια [70. 71]

χρᾶναι· χρῶσαι. καὶ τὰ ὅμοια

χράνας· μιάνας

χρανθείς (cf. Aesch. Suppl. 266)· μιανθείς

χραν†ιεῖσθαι· χραν(θ)ήσεσθαι. ἐπιχαυθήσεσθαι

χρᾶται· μολύνεται, καὶ τὰ τοιαῦτα [ad 76]

χραῦσαι· καταξῦσαι. χρᾶναι. σκιάσαι. γράψαι. ἐπιτυχεῖν

χραύσῃ (Ε 138)· καταξύσῃ. πλήξῃ

χραῦσις· ἄγκυρα μονόβολος

χρέα· δάνεια. μαντεύματα ⟨schol. λ 478⟩ [81. 82]

χρεαγωγός· ὁ ὑπὲρ ἑτέρου τὸν ὀφειλέτην ἄγων [84]

†χρει·, τὴν ἔνδειαν. ποτὲ δὲ καὶ τῷ χρέει [86]

χρείων (θ 79)· χρησμῳδῶν, χρησμολογῶν

χρείως· δέησις

?χρεῖος (Λ 865 al.)· ὀφείλημα, χρέος

†χρεμέδα· ἠγῇ ὡς Καλλίμαχος (694)

χρεμετίζει· κιχλίζει ὡς ἵππος (cf. Siracid. XXXIII 6)

Χρεμέτης (Aristot. met. I 13)· ὄνομα ποταμοῦ

χρεμετισμός (Ar. Eqq. 533)· ἡ φωνὴ τῶν ἵππων

χρεμετᾷ· ἠχεῖ

†χρεμίς· χρεμετίς

χρεμύς (Aristot. Ath. 305 D)· ὁ ὀνίσκος ἰχθῦς

χρεμψιθέατρον (Com. an. fr. CLXXXI)· οἱ εἰσιόντες εἰς θέατρον ....

COD. 43 cf. ἐκκεχοιριλωμένη 49 χορταιός 51 χορταιόν 53 ἐκγαίων 53 συγχορτάναι αἱ παδιαί 57 καὶ ἐρείπιον post κοτυλῶν 77 cf. ἔχραυσε 90 Forte χερμάδι· τῇ γῇ (tumulo) 91 χραι| κελεχίζει 92 χραιμετίς 95 Forte χρέμις· χρεμετιστής

HES. Ad 36 διδασκαλεῖον ⟨χορηγεῖον⟩. καὶ †βωμός τις. καὶ — καὶ μέρος τι χωρίον· καὶ τὸ κάλυμμα τὸ συγγενόμενον ἐκ τῆς κοιλίας (Deuter. XXVIII 57) 45 χορός (lex. in Psalm.)· κύκλος. στέφανος 54 χοροκαλή (Π 130)· καλῶς χορεύουσα 58 χοώμενος (Α 244)· λυπούμενος. ὀργιζόμενος 60 χραίει· κελεύει ⟨χρέ—⟩ 62 χραιματίσαι· κρᾶξαι ὡς ἵππος ⟨χρε—⟩ 63 χραιματισμός· ἡ τῶν ἵππων φωνή ⟨χρε—⟩ 66 χραισμῆσαι (Λ 120)· βοηθῆσαι 68 χραισμῶσι (Λ 566)· βοηθῶσιν 70 χαραμβαλιαστύς· γέλως ὁ μετὰ παιδιᾶς ⟨χρεμβ—⟩ 71 χραμαδοῖλαι (Tarentini)· χελῶναι. καὶ αἱ νωθρόταται τῶν κυνῶν. οἱ δὲ τοὺς κοχλίας ⟨χραδαμύλαι⟩ Ad 76 ἡ χρῆται ⟨Moer.⟩ 81 χρεῖ· δεῖ 82 χρεῖαι· ἔνδει[ν]αι 84 χρέος (Hom. bis)· ὄφλημα. χρεία 86 χρειώ (Λ 341)· χρέα. χρεία

χρέοντες· προφητεύοντες

χρεολυτήσων· χρεοδοτήσων

(χρέος [Callim. Dian. 100]· θηρίον) cf. ῥέος et ῥέθος

χρεῦμα (Cret.?)· ῥεῦμα

χρεώ· χρεία (I 197)· ἢ τὸ εἱμαρμένον. ἢ τὸ ὀφειλόμενον [702]

χρεῶν· ὀφειλομένων. ἢ χρησμολόγων ⟨χρέων⟩

χρεῶν ἀποκοπαί· ὅταν τὰ ὑπὸ τῶν πενήτων ὀφειλόμενα τοῖς πλουσίοις ἀκυρῆται

χρέως· χρέος, ὄφλημα [6]

χρή· δεῖ, πρέπει, καθήκει. χρησμῳδεῖ (Soph. El. 35 χρῇ)

χρήδανα· τὰ ὅπλα τοῦ ἱστοῦ [9. 10]

χρήϊα· πενία. ἢ χρήματα (Cretic.)

χρηΐζοντα (Λ 834)· ἐνδεόμενα, χρειώδη, χρείαν ἔχοντα

†χρῆϊς· πονηρός [14]

χρηματίζει· ἀποκρίνεται. λαλεῖ. πράττει. χρήματα συλλέγει

χρηματίσασθαι· πραγματεύσασθαι [17–19]

χρῆναι· δέον εἶναι

χρῇς (Cratin. fr. II p. 87)· θέλεις. χρῄζεις

χρῆσαι (Thuc. II 102)· θεσπίσαι

χρῆσθαι (Herod. I 47)· καυχᾶσθαι. πράττειν. προσφέρεσθαι, χρησμῷ χρῆσθαι [24. 25]

χρῆσις· ἐνέργεια [27]

χρησμόν· κληδόνα

χρησμός· προφητεία, πρόρρησις. ὁ παρὰ θεοῦ διδόμενος λόγος. ἢ μαντεία

χρησμῴδημα· τὰ αὐτά

χρησμῳδία (Aesch. Pro. 775)· μάντευμα, μαντεία, προλεγόμενον

χρησμῳδούμενα· τὰ αὐτά

χρηστὰ ποιεῖν· τὸν ὑπὲρ ἑτέρου ὀφείλοντα

χρήστης (Dem. 867, 13)· ὀφειλέτης. καὶ ὁ δανειστής. ὁ μάντις

χρηστήριον· μαντεῖον

χρηστοί (Arcad. Laced.)· οἱ καταδεδικασμένοι. χρήσιμοι

χρηστός· χρήσιμος

χρηστῶν· χρησίμων

χρήστωρ· μάντις

χρῆται· χρᾶται ⟨q. v.⟩

†χρῖ· χρίει [42]

χρί(μ)πτεσθαι (Eur. Phoen. 99)· ἐρείδειν. ἐγγίζειν. ἐκ⟨ἐμ⟩πίπτειν. στηρίζεσθαι. ἐκ⟨εἰσ⟩βαλεῖν. ἀλείφειν. προσπελάζειν

χρίμπτεται· προσεγγίζει, καὶ τὰ ὅμοια

χριμφθῆναι (Aesch. Suppl. 790)· ἐμπελασθῆναι. †ἐκριφῆναι. ἀνορμῆσαι

χρίμψαι· πελάσαι [47]

χροανθές· εὐφεγγές [49]

χροιά· ἐπιφάνεια

χροϊζόμενον· λαμπρυνόμενον

χρόμαδος (Ψ 688)· κρότος, ψόφος

χρόμη· φρυαγμός. ὁρμή. θράσος ⟨807⟩

χρόμις (Epicharm.)· εἶδος ἰχθύος [55]

χρόμοις· χρεμετισμοῖς

χρόμος· †ψύχος. ψόφος ποιός. οἱ δὲ χρεμετισμός [58]

χρόνιον (ρ 112)· ἀρχαῖον. ἢ μετὰ πολὺν χρόνον

χρονιώτερον (Pind. N. IV 10)· ὑπερχρονίζον [61—63]

†χροιά· μακρά

†χρυνάζει· χαλεῖ

χρυσαΐζεται· κοσμεῖται

χρυσαλλίς (Ar. HA. III 9 V 19)· ζῷόν τι. οἱ δὲ τὴν ἀπὸ τῆς κάμπης γινομένην χρυσαλλίδα λέγουσιν

χρυσαμοιβός (Aesch. Ag. 436)· ἀργυρογνώμων

χρυσάμπυκας (Ε 358)· χρυσοχαλίνους. χρυσομίτρους

χρυσάμπυκες (Hesiod. Th. 916)· χρυσόδεσμοι

χρυσάμπυκος· χρυσοδέσμου. χρυσοχαλίνου. οἱ δὲ χρυσοῦς δεσμοὺς ἔχοντος περὶ τὴν ἄμπυκα, ὅ ἐστιν ἡ τῶν τριχῶν εἰς τὸ ἄνω ἀνάληψις

COD. 99 χρεοδώσων 704 ἀκυρεῖται ⟨11 χρηία et χρήϊα⟩ 23 cf. χοᾶσθαι 28 κλύδωνα 34 ὁμάντις ante καὶ ⟨36 Plutarch. II p. 292 B⟩ 37 χρήστης 43 ἀλοίφειν 67 χρυσαλλίν 69 χρυσιχαλίνους χρυσομήτρους 70 χρυσόδερμοι 71 ἄληψις

HES. 702 χρεώμενος (Ψ 834)· χρώμενος 6 χρεωφειλέτης (Luc. VII 41)· ὁ τὸ χρῆμα ὀφείλων 9 χρῆμα· πρᾶγμα. πλοῦτος, οὐσία. λῆμμα 10 χρήματα· οἷς τις δύναται χρῆσθαι. κτήματα. βοσκήματα 14 χρηματιεῖ (Ierem. XXV 30)· ποιεῖ 17 χρηματισμός (Rom. XI 4 al.)· ὀπτασία(ς) νομοθεσία 18 χρήμπτει· ἐγγίζει ⟨χρι—⟩ 19 χρημφθῆναι· προσπελάσαι, ἐγγίσαι. ἐνορμῆσαι ⟨χρι—⟩ 24 χρησθήσεται (Ierem. XIII 10)· χρησιμεύσει 25 χρησμός· τιμωρία 27 χρησμολογεῖ (Ierem. XLV 4)· προφητεύει, μαντεύεται 42 χρία· μυρμήκων κοίτη ⟨χειά⟩ 47 χρόα (Λ 437)· τὸ σῶμα. ἢ χρῶτα 49 χροΐ (Η 207)· σώματι. ἐπιφανείᾳ 55 Χρόμιος (Ρ 534)· ὄνομα κύριον 58 χρονίζει (Matth. XXIV 48)· διατρίβει 61 χρόος (Ν 191)· χρώς, καὶ τὸ εἰς ἀπὸ ⟨l. εἴσατο⟩ τοῦ σώματος διῆλθεν 62 χροσάμενος (Ψ 70)· τοῦ σώματος κορεσθείς 63 χρωσάσαι (Φ 165)· τοῦ χρωτὸς κορέσαι

χρυσάνθεμον· πόα. ἢ καὶ χρυσάνθιμον [73]
χρυσαόρου (Ε 509)· χρυσοῦν ἄορ ἔχοντος, ὅ ἐστι φάσγανον, μάχαιρα(ν), σπάθην [75. 76]
χρυσάωρ· χρυσόηλος. χρυσοκίθαρις. ἢ καλλιόμιλος [78. 79]
χρυσεοπήνητος· ἡ διὰ χρυσοῦ εἰργασμένη ⟨789⟩ [81. 82]
χρυσηλάκατος (Υ 70)· καλλίτοξος· ἠλακάτη γὰρ ὁ τοξικὸς κάλαμος
χρυσήλατος (Ar. Plut. 9)· χρυσῷ ἐληλασμένος καὶ κατεσκευασμένος
χρυσήνιος (Ζ 205)· χρυσᾶς ἡνίας ἔχων. οἱ δὲ καλάς. ἢ καλλίδιφρος
χρυσῆς Ἀφροδίτης (Γ 64)· τῆς καλῆς
χρυσία· ὁ χρυσός [88—90]
χρυσίς (Cratin. p. 90)· ποτήριον. οἱ δὲ φιάλη χρυσῆ
χρυσίον· τὸ τῶν παιδίων αἰδοῖον
χρυσῖτις λίθος· ἡ καλουμένη βάσανος ἢ Λυδία
χρυσοκόλλα (Alcman. fr. 69)· βρῶμά τι ἐκ λινοσπέρμου καὶ μέλιτος. καὶ χρῶμά τι χλωρόν
χρυσοκόλ(λ)ητος σφραγίς· †χρυσοδακτύλιος
χρυσόλοφοι δράκοντες· (ἢ) χρυσόλοποι. χρυσᾶς λεπίδας ἔχοντες
χρυσορανίς· ἡ χέρνιψ ἀπὸ τοῦ χρυσὸν ἔχειν [98]
χρυσόρραπις (κ 277)· ὁ Ἑρμῆς· ἀπὸ τῆς ῥάβδου καλομήχανος
χρυσοραγές· χρυσοβαφές
χρυσορ(ρ)αγὲς ἔρνος· ἀπερρηγμένον ἢ ἀπεστραμμένον ἀπὸ τοῦ δένδρου
χρυσότευκτος· ἐκ χρυσίου κατασκευασθείς ⟨778⟩ [803]

χρυσοῦς· Πολέμαρχός φησι δύνασθαι τὸν χρυσοῦν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δραχμὰς δύο, τὴν δὲ τοῦ χρυσοῦ δραχμὴν νομίσματος ἀργυρίου δραχμὰς δέκα. μνᾶς δὲ λέγεσθαι τοὺς πέντε χρυσοῦς
Χρύσω ⟨sic⟩· δαίμων
χρώζει (Eur. Ph. 1619)· προράπτει. ψηλαφᾷ
χρῶμα (Antiph. com. p. 121)· [ad 7] παρὰ τοῖς μουσικοῖς χροιά
χρωματισθεὶς εὐθὺς ἐξ εὐνῆς φόνῳ (Trag. inc. fr. 217)· ἀντὶ τοῦ χρωτισθείς
χρῶσαι· χρωματίσαι. μολῦναι [10]
χρωσθῆναι· μολύνεσθαι
χρώσειν· μολυνεῖν [13—15]
χύδην· κεχυμένως, ἀθρόως. εἰκῆ. σωρηδόν, δαψιλῶς
χυλός· πεμμάτων ὑγρῶν ἐκπίεσμα [18]
χύματα· τὰ ἐπὶ τοῖς τάφοις χεόμενα
χυμοί· γεύσεις
χυμός· σίελος [ad 21] [22]
χύνιν· τὴν χεῖρα ⟨cf. κύνις⟩ [24]
χύρρα· οὕτως εἰώθασι ταῖς ὑσὶν ἐπιφθέγγεσθαι
†χυρράβιο.· δεσμοὶ συῶν
χύρραβος· ὄρνις τις ποιός
οι
?χυρροίδια· τὰ ζῶα τὰ χυρροίδια
χυρρεῖον· στρεπτόν, ᾧ δεσμοῦσι τοὺς χοίρους. ἔστι δὲ ξύλινον
?χυρβιάσαι (Cret.)· σκιρτῆσαι
χυτά· χωστά
χυτή· χωστή [33]
χύτλα· τὰ μετ' ἐλαίου καὶ ὕδατος ἀλείμματα
χυτλάζει (Hippocr.?)· κλυδάζεται
χύτλα· τὸ ἐφ' ὕδατος ἔλαιον. καὶ εἶδός τι μαντείας δι' ὕδατος καὶ ἐλαίου
χυτλάσαι· τρυφῆσαι. διαχέαι, ὑγρᾶναι

COD. 74 χρυσάορ ἐ| 77 χρυσάορ, χρυσοήλιος καλλιόμηλος 80 χρυσεόπη, ἡ διαχρόνῳ 84 χρυσοελε| 91 cf. ῥυσίδα 93 χρυσίτις, 805 Χρύσων? Χρυσώ? 8 φοάω (cf. Isocr. 12, 211) 12 μολύνειν 16 χύσην 23 Paraphr. Σ 179 χυσίν] χερσί 26 χυρράβιος 29 χύριον — ὃ 30 cf. κυρβιάσαι, ἀποκυριάζειν, ἀνακυριάσαι Ante 34] 842. 43 36 μαντειάστω δι'

HES. 73 χρυσάορον (Ο 256)· χρυσὸν ξίφος ἔχοντα 75 χρυσατήρια· τὰ χωρία εἰς ἃ φοιτῶντες ἐλάμβανον ἱερεῖα καὶ χρησμούς 76 χρυσαυγοῦντα (Iob. XXXVII 22)· ἀστράπτοντα, ἢ στίλβοντα 78 χρυσέντευκτος (Eur. Meg. 984?)· ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένος ⟨802⟩ 79 χρυσοσκῆπτρον ἔχων (λ 91)· ἀντὶ τοῦ αὐτὸς ὁ Τειρεσίας, περιφραστικῶς 81 χρυσέῳ· τῷ χρυσῷ (Ω 285). ἢ λαμπρῷ 82 χρυσῆ (Χ 470)· ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης 88 χρυσίδα· τὴν χρυσῆν φιάλην ⟨Moer.⟩ 89 χρυσοπήνη· τὴν διὰ χρόνου εἰργασμένην ⟨780⟩ 90 χρῶ ⟨χρώσω⟩· μολυσμῷ ⟨μολυνῶ⟩ 98 χρυσόθρονος (ξ 502)· καλλίθρονος 803 χρυσοτόρευτα (Exod. XXV 17)· χρυσόγλυφα Ad 7 φρυαγμός. ὁρμή. θράσος ⟨753⟩. καὶ 10 χρώσω σῶμα· μολυνῶ σῶμα ⟨790⟩ 13 χρὼς ζῆν (Levit. XIII 14)· σῶμα ζῆν 14 χρῶμαι· μολύνομαι 15 χρωτός (Κ 575)· σώματος 18 χύμα (II Macc. II 24)· ῥεῦμα. πλῆθος |Ad 21 ἢ τάφου χῶμα 22 χυμῶν· πηγμάτων ὑγρῶν ⟨817⟩ 24 χύντο (Δ 526)· ἐξεχύθησαν 33 χυτή (Ζ 464)· ἡ ἐπὶ τοῦ τύμβου χων(ν)υμένη γῆ

χύτλασον (Ar. Vesp. 1207)· ὕγρανον

†χυτλὸς δὲ κράτος ὁ κοσεύσκιος παρῆν (Trag. inc. fr. 218)· ἐσπαρμένος εἰκῇ καὶ οὐκ ἐν τάξει μένουσιν

χυτλῶσαι· μετ' ἐλαίου λούσασθαι

χυτλώσαιτο (ζ 80 Call. Iov. 17)· ἀλείψαιτο μετὰ τὸ λούσασθαι

χυτοί· οἱ τῷ δικτύῳ τῶν ἰχθύων περιφερόμενοι (Arist. HA. V 9)

χυτόν· χωστόν (Herod. VII 37). καὶ τὸ χῶμα. καὶ ὁ ξεστὸς λίθος (Herod. II 69 Epinic. p. 505)

χύτραι (Ar. Lys. 557)· τὰ χυτροπώλια

χύτραις λημᾶν· μεγάλαις τισὶ ..... κωλύεσθαι βλέπειν, καὶ λίαν λημᾶν

χυτρεοῦν (Ar. Nub. 1474)· ὀστράκινον

χυτρεῖα· τὰ τῶν χυτρῶν ὀστράκια

χυτρίδιον (Alexid. com. p. 494)· μέτρον τι

?χυτρίου· τοῦ κρανίου

χυτρίνδα· παιδιᾶς εἶδος τοιαύτης· καθέζεταί τις ἐν μέσῳ. εἶτα κύκλῳ περιτρέχοντες οἱ παῖδες περὶ τὸν καθεζόμενον, ποιοῦσιν αὐτὸν περιστρέφεσθαι, ἕως ἅψηταί τινος τύπτοντος αὐτόν· εἶτα καθέζεται ὁ ληφθείς

?χυτρίζειν (Soph. fr. 498 al.)· ἐν χύτρᾳ (ἐκ)τιθέναι

χυτρῖνοι· τὰ κοῖλα τῆς γῆς, δι' ὧν αἱ πηγαὶ ἀνίενται

χυτρισμός· ἡ τῶν βρεφῶν ἐν ταῖς χύτραις ἔκθεσις

χώεσθαι· συγχεῖσθαι. χολοῦσθαι

χώεται· θυμοῦται. μέμφεται. ὀνειδίζεται. χολοῦται, καὶ τὰ ὅμοια (Υ 29)

†χωῖδα· τροφήν

†χωλάβει· θορυβεῖ (27)

χωλεύει· νοσεῖ. σκάζει [59. 60]

†χώλοθρον· ἡ κοιλασία

χῶμα· ὕψωμα γῆς, ὄχθη

†χωματεπέκτης· τοῖς χώμασιν ἐπικείμενος

χωνευτήριον· χωνεῖον [65]

Χωνήν· τὴν Ἰταλίαν οὕτως πάλαι ἔλεγον, ὥς φησιν Ἀντίοχος ὁ Ξενόφα ... ἐν τῷ περὶ Ἰταλίας

χῶνος· βουνός [ad 67]

χωόμενος (Α 244)· λυπούμενος. ὀργιζόμενος, χολούμενος. συγχεόμενος

χώρει· πορεύου

χωρεῖν(· .....
.......)· ἀπελθεῖν [71]

χωρήσαντα· καταβληθέντα. ὁρμήσαντα

†χωριάζεσθαι· λέγειν

†χωρίον· δοχεῖον. †κόπτρον [ad 74]

†χωριαμός· κίστη ⟨φωρ—⟩

χωρίς· δίχα. ἰδιαζόντως

χωρίτης (Soph. fr. 22. 217)· ἀγρότης, ἄγροικος. ἄλλοι τὸν ὁδηγόν

χωροβατεῖ· ἐν τῇ χώρᾳ περιπατεῖ [79]

χῶρος· τόπος, ἀγρός (Θ 491). ἄνεμος ⟨caurus⟩. ἢ χωρίον [81]

χώσασθαι· συγχυθῆναι, ὀργισθῆναι. λυπηθῆναι

χωσθῆναι· τὰ αὐτά

ψ

Ψάγδας (Eupol. fr. XIV p. 605)· μύρον ποιόν [2]

ψάγιον (Pind. N. VII 69)· πλάγιον, λοξόν, ἐπικεκλιμένον [3b]

ψάδδα· ἡ κινάβαρις ⟨cf. ἄδδαν⟩

ψάδιον· κάταντες

ψαδυρόν (Attici)· ἀσθενές. μαδαρόν. ψαθυρόν

ψαέναι· φθάσαι. κτίσαι (74. 75)

ψαθάλλειν (Hermipp. p. 414 Plat. p. 635)· κνήθειν [ad 8]

ψαθαρά· εὔθλαστα, σαθρά. ξηρά. ἀσθενῆ. ψαθυρά (89)

ψάθεα· ψωμία (92)

ψαθύρματα· ἀποκόμματα

ψαθυρός· εὔθλαστος, καὶ τὰ ὅμοια

COD. 43 χυτλῶσαι, τὸ ἀλείψαι τὸ μετὰ 46 χυτραῖον 47 χύτρεια 52 ἐνίενται 57 cf. ἀλάβητοι, ἀλαβυτῶ 64 χωνίον 72 χωρίσαντα δ 76 δῆλα ἢ διάζοντος 77 ἄγροικτος 80 ἀνος (Act. Apost. XXVII 12?) Ψ 1 ψάγδς ψαγδῆς 5 cf. ἄδιον αἶβον διόν σίδαιον ψιλίοις ψοδίον ψάγιον 7 cf. φθατήση, φθοατήσει ⟨8 cf. ἐψαθήλατο⟩ 10 ψαθέα

HES. 59 χωλότοισιν (χ 26)· ὀργίλοις 60 χωλοθείς (Α 9)· ὀργισθείς 65 χῶμος· χῶμα, σωρός Ad 67 [τόπος ⟨880⟩.] βόθυνος ⟨βουνός⟩ 71 χώρισαν (Δ 505)· ἀνεχώρισαν Ad 74 καὶ ὄρνις ποιός ⟨χλωρίων⟩ 79 χορονομεῖ· ὀργίζεται ⟨χειρονομεῖ· ὀρχεῖται⟩ 81 χωσάμενος (Φ 212)· χωλοσάμενος Ψ 2 ψαγεῖον· ἀγγεῖον ⟨ψυ—⟩ 3b ψάραλλα· ψύγματα Ad 8 ψηλαφᾶν ⟨Moer. 421⟩

†ψαιδρά· ἀραιότριχα ⟨99⟩
ψαιδρόν· φαιδρόν (Cyprii). †ἀραιόν ⟨99⟩
ψαιθόν· ὑποφοινίσσον
ψαῖμα· ὀλίγον ⟨22. 26⟩
†ψαινούζειν· διὰ ῥ.πισμοῦ καταψύχειν. γὰρ δὲ καὶ δραπισμοῦ
ψαινύθιον· ψευδές (cf. Lycoph. 1420). μάταιον, εὐτελές, φλύαρον ⟨216⟩. οἰκτρόν
†ψαινύροιτο· διεσείσατο
ψαινύντες· ψωμίζοντες
ψαίνυον· ἀχρεῖον
ψαίνυσμα· ὀλίγον ⟨16. 26⟩
ψαινύσσειν· ῥ.πίζειν
ψαίρει (Aesch. Prom. 394)· τινάσσει, ῥιπίζει
ψαί(ρ)ειν (Hippocr. 655, 54)· ἀσθενῶς τι ποιεῖν. σύρειν
ψαῖσμα· σῖτον ὀλίγον ⟨16. 22⟩
ψαιστά (Com. an. CCCX)· ἄλφιτα ἐλαίῳ δεδευμένα (Ar. Plut. 138)
ψακάζει· ῥα(ί)νει
ψάκαλον (Thessali)· ἔμβρυον, βρέφος [30]
ψακαλοῦχον· ἔμβρυον. ....
ψακαλοῦχοι (Soph. fr. 962 Df.)· ψάκαλα ἔχουσαι· εἰσὶ δὲ ἔμβρυα
ψάκελον· μέσα ⟨μέγα?⟩ [34]
ψάκταν· τὴν ψωκτὴν μάζαν
ψακτήρ· ψήκτρα
ψαλάκανθα (epic. inc.)· τοῦτο ἀδέσποτον δοκεῖ τις εἶναι [ψ']
ψαλακτόν· οὐκ †ἀνεύρητον
ψαλάσσει (Ar. Lys. 84)· τινάσσει. ψηλαφᾷ. κινεῖ. ψαύει, ψ(αθ)άλλει, ἀφ' οὗ καὶ ἀψάλακτος ὁ ἄψαυστος [41]
ψάλια (Aesch. Prom. 54)· κρίκοι, δακτύλιοι [48]
ψαλίξαι· κεῖραι
?ψαλίοις ἵππους (Eur. Rh. 27)· χαλινοῖς ἵππους. κωλυτηρίοις
ψαλίον (Plat. Legg. 692 A)· κωλυτήριον. χαλινός
?ψαλίθια· ψήγματα
ψαλίς· τὸ ἄρμενον. καὶ καμάρα (Soph. Poll. IX 49). καὶ ταχεῖα κίνησις [49. 50]
ψαλίττεται· ἁμιλλᾶται
†ψαλλός· ὕλη
ψαλοίμην· βληθείην
ψαλτήρ· ὁ ἀνήρ· ἡ δὲ γυνὴ ψάλτρια
ψαλτής· κιθαριστής
ψάλτιγξ· κιθάρα
ψαλύγων· ἔνιοι ψάλυγας τὰς λεγομένας ψυχάς, ἄμεινον· καὶ τοὺς ἀσθενεῖς σπινθῆρας
ψαμαθία· αἰγιαλός
ψάμαθος· ψάμμιος, ἡ παραθαλάσσιος ἄμμος (I 385)
ψαμμακοσιογάργαρα (Ar. Ach. 3)· πολλὰ ἀναρίθμητα, ἀπὸ τῆς ψάμμου καὶ τῶν γαργάρων
ψάμματα· σπαράγματα
ψαμματίζουσα· ψωμίζουσα
ψαμμήν (Cyprii)· ἄλφιτα
ψαμμοδύτης· ἰχθῦς, ὃν καὶ καλλιώνυμον ὀνομάζουσιν
ψάμμος· ἡ παραθαλάσσιος γῆ [ad 64]
ψανισμός· ναυτιασμός
ψανός· ψεδνός
ψάρ†ις· γένος στρουθοῦ
ψᾶρ(ε)ς (P 755?)· εἶδος ὀρνέου. [ἄλλοι δέ φασι τὴν λέξιν μηδαμοῦ κεῖσθαι
ψάρις· εἶδος νεώς, τριήρους
ψαρίχοι· ψᾶροι [71]
ψαρόν· ποικίλον. σποδοειδές
ψαστής· τὰ ψαιστὰ †ῥόδα ⟨Ῥόδιοι?⟩
ψατᾶσθαι· προκαταλαμβάνειν ⟨7⟩
ψατῆσαι· προειπεῖν ⟨7⟩
ψαύειν· θιγγάνειν
ψαύεται· ψηλαφᾶται (Soph. OC. 1544)
?ψαυγές· θορυβῶδες
ψαυκρόποδα (Antimachi)· κουφόποδα, ἄκροις τοῖς ποσὶ ψαύοντα
ψαυκρὸν γόνυ· κοῦφον. ἀπὸ τοῦ ἄκρως ψαύειν

γρ. δὲ καὶ διὰ πρισμοῦ η
COD. 17 ⟨L. ψαινυθίζειν· διὰ ῥιπισμοῦ καταψύχειν⟩ 20 ψαινῦντες ⟨23 cf. ἀνεψαινυγμένος⟩ 28 ψαικάζει 29 ψαίκαλον 31 ψαικάλουχον 32 ψακάδας 35 ψώκτην 38—40] post 47 38 ψαλακάνθα (Phot. Bibl. 150, 24) 40 κνεῖ?⟩ 42 ψαλία 45 ἵππων — ἵππων 51 cf. ἄλιντος et λ 1060 54 ψάλτηρ 55 ψαγὰς τὰς cf. φεψάλυξ 59 ψαμμακόσια, γ| — ἀπὸ τοῦ ⟨62 cf. φάμμη 67 forte ψάρας = σπαράσιον⟩ 68 ψάρ.ς 70 ψαρίγχοι — ψαροί 72 ψάρον

HES. 30 ψαικάς· ψακάς, ῥανίς ⟨Moer. 419⟩ 34 ψάκιον ⟨l. ψαυκρόν⟩· ἀραιόν. μακρόν 41 ψάλις· κιθαριστής ⟨ψαλτής⟩ 43 ψαλίδες (Exod. XXVII 10. 11)· ἀψῖδες τῶν στύλων 49 ψάλλειν· ᾄδειν ᾄσματα. τίλλειν. κινεῖν 50 ψαλόν· εἶδος χαλινοῦ ⟨ψάλιον⟩ Ad 64 ἄμμος ⟨Moer.⟩ 71 ψαροί· ποικίλοι. (Zachar. VI 3) εἶδος χρώματος

ψαυκρός· καλλωπιστής. ταχύς, ἐλαφρός. ἀραιός [82]
ψαῦσαι (Soph. OT. 1467)· ἅψασθαι. προσεγγίσαι
ψαύσασθαι· τὰ αὐτά
†ψαυστά· ψαυστὰ ἀρχίας
?ψαύριος· κονιορτός. φορυτός. οἱ δὲ ψαυρός
ψάφα· κνέφας (cf. σεῖφα)
ψαφαρά· ψαθυρά
ψαφαρόν· ξηρόν, αὐχμηρόν (sch. Nic. Al. 353). ἀσθενές, ἐλαφρόν (cf. schol. Aesch. Sept. 323)
ψαφαρὰ νεφέλη· σκοτεινή
ψαφερά (Hippocr.)· ψαθυρά
?ψαφέα· ψωμία (10)
?ψάφα· λόφοι ψηλοί
ψαφοτριβέων· περὶ τοὺς λόγους τριβομένων
ψέ (Sophro fr. 84). αὐτούς, αὐτάς, [ad 95] αὐτά, αὐτόν, αὐτήν, αὐτό
ψέγει (Eur. Stob. Fl. 69, 9)· μέμφεται. ὑβρίζει
ψέγος· τάφος. καὶ ἐπιψέγειν· ἐπικηδεύειν
ψέδειν (ψέφ—)· ἐντρέπειν, φροντίζειν
ψεδνὴ ἡ θρίξ· ἡ ἀραιόθριξ·
ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε (B 219)
μαδαρὰ ἐπήνθει
†ψεδόναι· λόγοι (φλεδόνες)
ψέδυρα (cf. Aesch. Suppl. 1041)· ψίθυρος [102]
ψειαί· ἀλώπεκες. ψῆφοι
†ψεαδερτῶν ἐλαιῶν τὸ ἀποπίασμα (Lacon.)
(ψ)ειήματα· παίγνια (167) [6. 7]
ψείρει· φθείρει [9]
ψεκάδες· ῥανίδες, σταγόνες
ψεκάς· σταγών [12]
ψεκτόν· μεμπτόν
†ψελιστήν· λίγνον
ψελλός (Ar. fr. LXXXIII, com. an. XCVII)· ὁ τὸ σίγμα παχύτερον λέγων
ψελός (Boeot.)· αἰθαλός
ψενδύλοι· σπόνδυλοι [18. 19]
ψευδάλμιον· ψευδές
ψευδαμάμαξυς (Ar. Vesp. 326)· εἶδος ἀμπέλου. ἤγουν εἰς ἀναδενδράδα εὔθετος ἄμπελος. καὶ ὁ ψευδόπλουτος
ψευδεπήσειεν· ψευδολογήσειεν (126)
ψευδῆ· ἀλλόκοτα: ἀπάται (ψεύδη)
ψευδηγόρους· ψευδολόγους
ψευδής· ψεύστης
ψευδοεπήσωμεν· ψευδολογήσωμεν (122)
ψευδομυθεῖ· ψευδολογεῖ
ψευδοραβδ†οθίαι· ψευδοραψῳδοί
ψεῦδος· ἀπάτη, πλάνη
ψευδοσέληνον· ἡ ἀμαυρὰ σελήνη
ψευδώνυμοι ὄνειροι· ψευδολόγοι [32. 33]
ψεφαίας νυκτός· σκοτεινῆς
?ψεφαυγοῦς· σκοτεινῆς
ψεφαίαις· σκοτειναῖς
ψεφαῖον· λυπρόν. σκοτεινόν
ψεφαρά· σκοτεινή (Hippocr.?)
ψέφας (Pind.)· σκότος
ψέφος· καπνός
ψέφει· δέδοικεν, ἐντρέπει. λυπεῖ. φροντίζει (98. 162)
(ψέων· αὐτῶν) cf. 95
ψῆγμα· ξύσμα. ἢ μικρὸν θρύμμα, κλάσμα
ψηκεδών· κονιορτός
ψήκτρα (Soph. fr. 448 Ar. p. 961)· ξύστρα. σπάθη
ψῆλαι (v. l. Plat. Lys. p. 209)· τῖλαι
†ψηλαφηκότταμοι· (......)
ψήληκες· τῶν ἀλεκτρυόνων οἱ νοθογένναι
ψήν· εἶδος ζῴου μικροῦ συκοφάγου
ψῆνες (Ar. Av. 590)· κωνώπια τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις γινόμενα
ψῆνας (Herod. I 193)· τὰ σπέρματα τῶν ἀρρένων φοινίκων
ψηνόν (Simonid. Amorg.)· ἀραιόν
ψηνός (Ar. Eqq. 518)· ψεδνός, διάψιλος
ψηνίζων· τοὺς Ψῆνας λέγει τοὺς τοῦ Μάγνητος· ἔστι δὲ ὁ ψὴν εἶδος ζῴου ὅμοιον κώνωπι, ὃ εἰσδύεται εἰς τοὺς ὀλύνθους τῶν σύκων καὶ πεπαίνει αὐτούς
ψῆρες (Π 583?)· εἶδος ὀρνέων
ψηροπυρίτας (Macedon.)· αὐτόπυρος ἄρτος. οἱ δὲ πυριεφθής. οἱ δὲ κακός

COD. 81 cf. σαυκρός et ψάκιον 103 Cf. *Zeitschr. f vgl. SprW.* X 3 p. 207* 4 ψειάδερ· τῶν? 12 ἀσχήμως 17 ψελύνοι 21 ψευδαμάξυς 31 ψευδόνυμοι 33 ψεύστης ἧς 34 ψέφαις 36 ψέφαις 37 ψεφάριον 39 ψεφάς (41 ψίδει· λυπεῖ Theognost.) 47 ψήλικες 48 μακροῦ (54 cf. μεσόψηρος)

HES. 82 ψαλόεντα (ψολ—)· τὰ ἐν τῷ ψαύειν ἀπολλύντα Ad 95 [αὐτῶν (ad ψέων)] 102 ψεδνός· μαδαρός, ἀραιόθριξ (Moer. 421) 6 ψ[ε]ιλεύει· κρα(σ)πεδεύει (191) 7 ψ[ε]ινάζει· ἀπορρεῖ (212) 9 ψεῖσαι· ψωμίσαι (217) 12 ψελλίζειν· ἀσήμως λαλεῖν 18 ψευδάγγελος (O 159)· ψευδῆ ἀγγέλων 19 ψέλια· δακτύλιοι, λύγαια 32 ψευσάμενοι (H 352)· παραβάντες. ἐπιορκήσαντες, [ἐφιορκήσαντες] 33 ψευστήσεις (T 107)· ψεύστης εἶ

ψῆττα (Comic. V p. 1171)· ἰχθύδιον τῶν πλατέων ἡ ψῆττα, ἣν τινες σανδάλιον ἢ βούγλωσσον (......) [57]
ψηφισαμένων· κρινάντων
ψηφίσματα· γνῶμαι ἀρέσκουσαι
ψῆφος· λόγος. κρίσις. ἀπόφασις διὰ λαλιᾶς
ψηφοφορία· ἡ πολλῶν ψῆφος καὶ ἀποδοχή [62]
ψήχει· καταμάσσει, τρίβει, ξύει. σμήχει [ad 63]
ψῆχοι· πραῦνοι, καὶ τὰ ὅμοια
ψήχομαι τὸν δικαστήν [66]
ψιά· χαρά, γελοίασμα, παίγνια
ψιάδδειν (Ar. Lys. 1304)· παίζειν
ψιάδες (Π 459)· ψακάδες, ῥανίδες, σταγόνες ⟨177⟩
ψιάζει· ψακάζει
ψιάθια (Philem. fr. I p. 10)· τὰ ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐπὶ τῶν καθεδρῶν ἐπιστορνύμενα
ψίαθος (Com. an. CCCLXXXIII)· ἡ χαμεύνη. καὶ τὸ φυτόν, ἐξ οὗ πλέκεται ψίαθος
ψίαι· ἀλώπεκες ⟨103⟩
ψίακα· ψακάδα
ψιαρόν (Cyprii)· εὐῶδες
ψίγναι· τρίχες ⟨ψηναί an σπιγναί?⟩
†ψίδες· ψιάδες, ψακάδες ⟨169⟩
†ψιβδεῖ· ὑποπνεῖ, βδεῖ
ψιδόνες· διάβολοι. ψίθυροι ⟨261⟩
ψίεσσα· εὐδαίμων, μακαρία
ψίεντα· τὰ αὐτά
ψιζομένη· κλαίουσα
ψίης· μακάριος, εὐδαίμων ⟨ψίεις aeol.⟩
ψιῆναι· ψίξαι
†ψιῆσαι ⟨ψῖσαι⟩· ψωμίσαι
ψιθία (Eubul. p. 264 Anaxandr. p. 201)· εἶδος ἀμπέλου, καὶ μήλων τινῶν
ψιθ†ήν ⟨—ύν⟩· τὴν ἀπώλειαν ⟨218⟩
ψιθύρα· ἐξ ὧν τὸ σύνηθες καὶ ἥρωος Ἀθήνησιν ὄνομα
ψιθυρίζει· εἰς τὸ οὖς ἠρέμα διαλέγεται (cf. Ar. Nubb. 1004)
ψιθωμία(ν)· Λάκωνες τὸν ἀσθενῆ
?ψιλάς· πέτρα: κράσπεδα ⟨cf. 106⟩
?ψιλὰ τὰ γένεια· σπανοπώγων
ψιλαῖς· ἀκοσμήτοις [94]
ψίλακα (Ar. fr. CCLXXXIV)· ψιλόν, λεῖον: πτερὸν ⟨ad Doricum ψίλα⟩ [ad 95]
ψίλακερ (Lacon.· διὰ) τὸ ἡγεῖσθαι χοροῦ
ψιλεῖς· οἱ ὕστατοι χορεύοντες
(ψιλεύει· κρασπεδεύει) cf. 106
ψιλή· ζήτει εἰς τὸ ψιλόν
ψιλίοις· πλαγίοις, ὑπτίοις
ψιλίον· πτερόν. μακρόν. οἱ δὲ ψέλλιον. ἢ εἶδος ἄνθους
†ψιλοδετόρων· βρώτη
ψιλοκόρρης· φαλακρός
ψιλόν· γυμνόν. ἔρημον. εὐτελές. ἄτριχον. καὶ πᾶν ἀποδεδαρμένον
ψιλὸς στέφανος· πτέρινος. καὶ ὁ ἱππεύς (Aristot. de mund. c. 6 et ταραντῖνοι)
ψιλοτάπιδες (Clearch. Ath. 255 E)· αἱ καλούμεναι ὑποστρώματα καλά
ψιλούς (Thuc. I 60)· γυμνούς. σφενδονιστάς. τοξότας
ψίλωθρον (Theophr. IX 20, 3)· σποδή. ἔνιοι μάδον
ψίμαρον· εὔδιαῖον
ψιλῶς· κούφως. εὐτελῶς
ψίν (Sophr. fr. 83)· αὐτοῖς. αὐτ†όν
ψινάδες (Theophr.)· αἱ ῥυάδες ἄμπελοι ⟨cf. φθι—⟩
ψινάζει· ἀπορρεῖ τὰ ἀσθενῆ τοῦ καρποῦ, φυλλορ(ρ)οεῖ ⟨107⟩
ψίναθος· ἀγρία αἴξ
ψίνδεσθαι· κλαίειν ⟨82⟩
ψίνθος· τέρψις
ψινύθιον· φαῦλον ⟨18⟩
ψῖσαι· ψωμίσαι ⟨109. 185⟩
ψίσις· ἀπώλεια ⟨187⟩
ψίττα (Theophr. IV 14, 6)· ταχέως, εὐθέως
ψιττάζων· ψίττα ἐπιφθεγγόμενος. ὅπερ ἐστὶ ποιμενικὸν ἐπίφθεγμα
ψιττάκεια· εἶδος ὑποδήματος γυναικείου
ψιττία· ψωμία. Ἀττικοί
ψιφά (Aeschyl.)· ἔψιτά λεπτά
ψιφαῖον· ἱστίον ⟨ψίφαρον?⟩. ὁτὲ δὲ ψίαθος. ἢ μικρὸν ὀρνιθάριον

COD. 56 ἡ ψῆττα 58 κρινόντων 64 ψῆλοι· πραυνοί 67 ψηνὰ 68 ψιαδεῖν ⟨75 cf. φιαρόν, φιλυρόν, σφειδρόν 78 cf. τιβδεῖ 82 cf. ἔψιδεν, ψίνδεσθαι⟩ 84 ψέξαι 86 cf. μελαμψ| et πολλόγειος 90 cf. ὠμίας 91 = σπιλάς? 98 ζητεῖ 200 ψίδιον = σπίδιον 4 πτεριτός 7 ψίλοθρον — μαδόν 8 ψιμαρόν, εὐδιέων 17 ψίσαι 19 ψίττον 21 ψιττακίαν (Poll. VII 94) 23 Philol. XVIII 228

HES. 57 ψηφῖδες (Φ 260)· ψῆφοι, μικροὶ λίθοι 62 ψηφῶν ⟨ψέ—⟩· φροντίζων ψηφολογική· ...... (Greg. Naz. I p. 748 C) Ad 63 ψύχει πραΰνει 66 ψηχράν· τὴν λεπτήν ⟨299⟩ 94 ψηλαφῶ· ἐρευνῶ, καὶ τὰ ὅμοια Ad 95 ἡ πτενόν

ψιχία· ψωμία

ψίχες· αἱ ἀποπίπτουσαι τῶν ἄρτων τεμνομένων. ψιχίδια

ψόαν· ὀχεύτριαν

ψόα (Hippocr. 810 C)· τὸ μέρος τοῦ σώματος ⟨103⟩

ψόγεια· ψογερά, καὶ οὐκ ἄξια ἀκοῆς

ψογερά· ὡς λίαν μεμπτά

ψογερόν (Pind. P. II 100)· αἰσχρόν, μεμπτόν, ἐπίψογον

†ψόγξαι· ἀκοῦσαι

ψόγος· κατάγνωσις, μέμψις, ὄνειδος

†ψοδίον· σκολιόν

ψοθάλλειν (Cret.?)· ψοφεῖν

ψοθίον· αἰθαλῶδες

ψοθόν· μέλαν

ψόθος (Ar. fr. CCLXXXV)· ψώρα, ἀκαθαρσία. θόρυβος (Cret.?)

?ψόθωρ· αὐχμηρόν ⟨306⟩

ψοθώα· ψώρα

ψοίθης εἰς· ἀλαζών ....

ψολοκομπίαι (Ar. Eqq. 693)· ἀλαζόνες, κομπασταί

ψόλος· καπνός, αἰθάλη, φλόξ, ἀσβόλη

†ψολῶσαι· ψιλῶσαι. †ῥινῆσαι ⟨βι—?⟩

ψόμμος· ἀκαθαρσία. καπνός

ψουδία (Cret.)· ψευδῆ. Λάκωνες δὲ τὸν στόμαχον (?)

ψοφεῖ· κτυπεῖ, ῥήσσει

ψοφοδεῶς· ταραχώδως

ψοφοδεής (Menander)· δειλός, κενοφόβος, ὁ καὶ τοὺς ψόφους καὶ τὰ ἐλάχιστα φοβούμενος

ψοφοδεῆ (Plat. Phaedr. 257 D)· τὸν ὅμοιον αὐτῷ

ψόφος· ἦχος, κτύπος

ψυγεῖα· ἀγγεῖα (2), ἐν οἷς ὕδωρ ψύχεται. καὶ ὁ τόπος αὐτός

ψυδνὴ χέρσος· ἀραιά, ὀλίγη

ψυδρά· ψευδῆ ⟨cf. 302⟩

ψυδρόν· ψευδές (cf. Theognid. 122)

ψυθιζομένων· γογγυζόντων

ψύθιον· ὀλιγοχρόνιον

ψύθιος· ἀραιά, ὀλίγη, ψιθυρίς

ψυθιστάς· ψιθυριστάς

ψυθός (Aeschyl. Callim. CLXXXIV)· ψίθυρος: ψεῦδος ⟨ψύθος⟩

ψυθῶνες· διάβολοι ⟨179⟩

ψυῖαι· ἀλώπεκες, †βασσαρίδες. καὶ αἱ κατὰ τὴν ὀσφὺν σάρκες

ψυκτά· ἡ μὴ πολλῷ ὕδατι πεφυρ(α)μένη μάζα

ψυκτήρ· ὃν ἡμεῖς ψυγέα. καὶ εἶδος ποτηρίου

ψυκτήρια· οἱ ἀλσώδεις καὶ σύνσκιοι τόποι

ψυκτήριον· ποτήριον ὃ ἡμεῖς ψυκτῆρά φαμεν

ψύλλα· ψύλλαι θηλυκῶς. ἄλλοι δὲ Ψύλλοι, ἔθνος Λιβύης (Herod. IV 173). ἔστι δὲ καὶ ὄνομα ζωϋφίου μικροῦ ἀρρενικῶς, ὥς φησιν Ἐπίχαρμος

ψύλλακας· τὰς ψύλλας

ψύλλιον· πόα, ἧς καὶ σπέρμα ὁμώνυμον

Ψυλλικοί· εἶδος κυνῶν ὀνομασθὲν οὕτως

Ψυλλικὸς γόης· ὁ τῶν Ψύλλων. οἱ δὲ Ψύλλοι ἔθνος Λιβύης

ψύλλος· τὸ παχὺ τὸ συνέχον τὸ τοῦ κάπρου αἰδοῖον

ψύξας· ἀμβλύνας τὴν ψυχήν, φυσήσας, ἄνεμον ποιήσας, πνεύσας

ψύξασθαι· †ῥυήσασθαι. ξηρᾶναι

ψύξασαι· πνεύσασαι. †ῥυήσασαι

ψύξουσι· ξηρανοῦσιν

ψύξις· πνοή [278]

Ψύριος· ἀκάθαρτος, ἀπὸ Ψύρ(ων) τῆς νήσου

Ψυρίς· γῆ λυπρά, χέρσος

ψύττα (Eur. Cycl. 49)· ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδρ(α)μεῖν λέγεται

ψύτταρον· σκαφίον

ψύτταν· πρόχυμα

ψύττει· πτύει

ψυττόν· πτύελον

ψυχαγωγεῖ (Ar. Av. 155)· παραμυθεῖται τὴν ψυχήν

ψυχαγωγός· ὁ ἀνδραποδιστής, καὶ ὁ ἀπατεών. ὁ κατάγων τὰς ψυχὰς εἰς ᾅδου

ψυχάζει· ἀναψύχει

ψυχάς· πνεύματα

ψύχειν· ἀνέμῳ ξηραίνειν. καὶ πνεῖν

ψυχέμπορος· ὁ τοὺς ἀνθρώπους ἀγοράζων καὶ πωλῶν [92]

COD. 25 ψίχηνα 26 ψίχαι — ψιχίαι 29 ἀκοαῖς 36 αἰθαλόδες 38 θόρυβος post 237 41 ψοίθησις cf. σκοίθης, σοίθης 42 ψολοκαμπίαι 43 ψολός ⟨44 Coni. ψωλῶσαι mentulam⟩ 46 ψοδία 48 ψοφειδῶς 52 ψύγεται 57 cf. φθύδιον 58 ψίθυος 59 ψιθυστάς 60 cf. ἔψυθεν ⟨61 ψύθωνες?⟩ 62 Cyrilli βάσεις 64 ψυγέαν 65 ψυκτηρίαν 69 ψυλλίον 71 γύης — ψυλλῶν

HES. 278 Ψυρίης (Γ 171)· νῆσος μικρά 92 ψύχεος ἱμείρων (Κ 155)· καταψῦ καὶ ἐπιθυμῶν

ψυχή· πνεῦμα. καὶ ζωΰφιον πτηνόν (Ar. HA. V 19)
ψυχόλεθρος· ἀπώλεια ψυχῶν
ψυχορ(ρ)αγεῖ (Eur. Alc. 148)· ἀποθνήσκει
ψυχορόφους· τὰς τὴν ψυχὴν ἐκπινούσας
ψυχουλκός· πόα τις [98]
ψυχρά· γῆν, ἣν ἡμεῖς λεπτὴν λέγομεν ⟨166⟩
ψυχροκομψώματα (Com.)· ψυχροφαντάσματα [301]
†ψυχρολογία ⟨ψυδρ—⟩· ψευδολογία
ψυχρολόγος· μηδὲν χρήσιμον λέγων
ψυχρὸν δ' ἕλε χαλκὸν ὀδοῦσι (E 75)· τὸν καταψύχοντα τὰ σώματα (διὰ) τῆς ἀναιρέσεως
ψυχρός· ἀσθενής
ψωδαρέον· αὐχμηρόν ⟨239⟩
ψώθιον· τὸ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου
ψώθια (Pherecr. p. 288)· τὰ τοῦ ἄρτου ἀποθραύσματα, καὶ τὰ ὑποκάτω
ψώϊζος (Eupol. p. 506)· ἄφοδος ὑγρά, ἢ ὄνθος, δυσωδία, καὶ ἣν καλοῦσι μίνθα(ν)· οἱ δὲ αὐχμὸν ἢ μόλυσμα
ψωία· σαπρὰ δυσωδία
?ψώδη· γλῶττα
ψωκτόν· τράπεζαν
ψωλήκυσθος· οὐδενὸς ἄξιος
ψωλόν (Diphil. com. p. 393)· τὸν ἀπεσκολυμμένον
ψώμηκες· οἱ τοῦ σίτου τὰς ῥίζας ἀπεσθίοντες. καὶ †ὁ ἔγκατρος ὁ σῖτός φησι ἐξεψώμισεν, ἀπὸ τοῦ ζώου σχηματίσας [16]
ψῶμιγξ· σφήκωμα [18]
ψωραλέον τε· ψωριῶντα
ψωροπέταλοι· ἰχθύες εὐτελεῖς
ψῶρος· παιδεραστής
ψῶσαι (Cyprii)· θάλψαι
ψώσματα· παρὰ Ἀριστωνύμῳ (fr. II p. 700) πέπαικται ἡ λέξις τῇ Βοιωτῶν διαλέκτῳ
ψώχειν· ἀνακινεῖν. ἀνατρίβειν ⟨cf. σώχειν⟩ [25. 26]
ψωχὸς γῆ· ψαμμώδης

Ω

ὦ· ἐπίρρημα σχετλιασμοῦ [3]
ὤα· τοῦ προβάτου ἡ μηλωτή. Ὧαι δὲ τῶν ἱματίων, καὶ τὸ λῶμα τοῦ ἐνδύματας, καὶ τὸ περιστόμιον τοῦ ἱματίου
ὠάς· τὰς κώμας. καὶ τὰς διφθέρας οὕτω φασί ⟨ὤας⟩
ὤασιν· ὠσίν
ὤατα (Alcman. fr. 32)· ὠτία, ὦτα
ὠατωθησῶ (Dor.)· ἀκούσομαι [9]
ὠβαί· τόποι μεγαλομερεῖς ⟨cf. οὐαί et 22⟩
ὠβάλλετο· διωθεῖτο
ὠβάτας· τοὺς φυλέτας
ὤβεα (Epicharm. fr. 103)· τὰ ᾠά. Ἀργεῖοι. [ἢ τὰ ἀργὰ ὦτα]
ὠβεοκόπτας· τοὺς ὄφεις ἀπὸ τούτου
....· ᾠόν. καὶ τοῦ περσικοῦ τὸ ἐντός [16]
ὤβρατο· (εἵ)μαρτο
ὤγανον· κνημὶς ἀμάξης
Ὠγενίδαι· Ὠκεανίδαι. [Ὠγὴν γὰρ [Ὠκεανός
Ὠγένιον· παλαιόν. καὶ ὄρος τι
Ὠγήν· Ὠκεανός
ὠγή· κώμη ⟨5. 10. 12⟩. καὶ φάλαγγος τὸ ἔσχατον. καὶ τὸ ἄκρον ⟨84⟩
ὤγκωσαν· ἐμετεώρισαν [24]
ὠγύγια· ἀρχαῖα τείχη
Ὠγυγίη (α 50)· ὄνομα τῆς νήσου Καλυψοῦς
ὠγυγίου· παλαιοῦ, ἀρχαίου. μεγάλου πολύ
ὠγύλλοντο· συνεκάμπτοντο
?ὠγμός· φωνὴ μετὰ τοῦ ἐκβοῆσαι, ἢ μετὰ χειροτονίας [30]

COD. 97 ψυχοῦλκος 99 τὴν ⟨300 |ψεύματα? an ψυχροκομψυφάσματα?⟩ 4 δελέχαλκον ὁ δυσιτὸν 9 ἡ νόθος 10 ψωῖα 19 ψυραλέοντα (Xen. KΠ I 4, 11?) Ω 5 ὦας — κόμας 8 ὠάτω, θήσω 10 ὦβοι ⟨11 ὀβάλλετο, ἀν—⟩ 12 ὠβάτους (cf. οἰατᾶν) 18 ἀμάρης (cf. περιώγανα) 21 .γὴν 23 |ησαν 25 ὠγύγυια 26 καλύψουσα 29 ἐκβοηθῆσαι

HES. 98 ψυχουλκούμενοι (III Macc. V 25)· τὰς ψυχὰς ἑλκόμενοι 301 ψυχρὸν κακόν· ψύξεως αἴτιον 16 ψωμιεῖ (Numer. XI 4)· τρέφει 18 ψωμοί (ι 374)· μέρη 25 ψώχοντες (Luc. VI 1)· λεπτύνοντες. πλύνοντες. ἀναχαίνοντες 26 ψώχω· λεπτύνω. πλύνω. ξαίνω Ω 1 Ὦ· θαυμαστικῶς, λίαν. οἷον· ὦ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως θεοῦ (Rom. XI 33) 3 ὦ· ἄρθρον κλητικῆς πτώσεως. οἷον· ὦ ἄνθρωπε (Rom. II 13) 9 ὠαχεισχομένη (λ 278)· τῷ ἑαυτῆς ἄχει κατάσχετος γινομένη Ad 14 Ὠβὴλ ⟨Luc. III 32⟩] 16 Ὠβώμ (Num. XXI 10)· πόλις Μωαβιτῶν 24 ὠΐγνυντο (B 809 Θ 59)· ἀνεώγνυντο ⟨85⟩ 30 ὤγ (Num. XXI 23)· διάφραξις

ᾠδαῖς (Eur. Med. 197)· ὑμνῳδίαις, ᾄσμασιν
ὠδάκταζον· ἔδακνον, ἀπέτρωγον
ὠδάγμην· ἐκνησάμην
ὠδάξατο· ὤδαξεν
ὤδησεν· ἀπέδοτο ⟨50⟩
ὧδε· οὕτως (Hom.). ἐνταῦθα. εἰς τοῦτον τὸν τρόπον [37. 38]
ᾠδεῖον (Cratin.)· τόπος, ἐν ᾧ πρὶν τὸ θέατρον κατασκευασθῆναι οἱ ῥαψῳδοὶ καὶ οἱ κιθαρῳδοὶ ἠγωνίζοντο
ὤδεισα (Boeot.?)· ἐφορτισάμην
ὧδέ κεν· οὕτως ἄν
ὢ δέμα(ς)· ὢ αὐτή (cf. Soph. El. 1161)
ὧδέ πη· ὧδέ πως
ὧδέ πως (Plat. Civ. 393 D)· θείῳ νεύματι. ἢ οὕτω, τοῦτον τὸν τρόπον
ὧδέ πως γάρ· οὕτω γάρ
ᾠδή· ᾆσμα, ὑμνῳδία
ᾠδηκώς· οἰδήσας, πεφυσημένος ⟨88⟩ [48. 49]
ὤδησαν· ἀπέδοντο ⟨35⟩ [51]
ὡδί (Ar. Eqq. 21)· οὕτω πως
ᾠδικός (Ar. HA. IX 11)· μουσικός [54]
ὠδίνει· πάσχει. λυπεῖται. τίκτει, ἢ ἐγκυμονεῖ [56—58]
†ὠδόδς· ῥοδός
ὠδίς· ὠδῖνες. τοκετοί ⟨49⟩ [ad 60]
ὠδόν (Dor.)· οὐδόν ⟨89⟩
ὠδόσσα (Lacon.)· ἐκ τοῦ ὧδε μέρους
ᾤδουν (Menand. CCCXXI)· ὠργιζόμην ἐμαυτῷ, ἠγανάκτουν [ad 63]
ὠδύραντο· ἐθρήνησαν
ὠδύσατο· ἐχολώθη, ὠργίσθη. ἐμέμψατο. ἠχθέσθη, ἐμίσησεν. ἐθυμώθη (Σ 292)
ὠδυσίη· ὤδυσις, ὀργή. μέμψις
ὤδυσται· ἠχθέσθη [68]
ὤδωδε ⟨ὀδ—⟩· σέσηπεν. ὦζεσεν
ὦ ἔτα· πολῖτα

ᾤετο· ὑπελάμβανεν, ἐνόμιζεν
ᾤετο δεῖν· ἐνόμιζε πρέπειν
ὤζειν· βοᾶν (cf. Ar. Vesp. 1527)
ὦζεν· ἐβόησεν
ὤζοντες· βοῶντες, καὶ λέγοντες ὦ ὦ. καὶ θαυμάζοντες
ὦ, ἦ δ' ὅς· ὦ φίλε
ᾠήθη· ἐνόμισεν, ὑπέλαβεν [78]
ὠθεῖ· ἀνατρέπει
ὠθισμός· [ad 80] ἀνατροπή (Herod. VII 225 Xen. A. V 2, 27)
ὠθήσας· ἀνατρέψας, ὤσας
ὠθύλλετο· διενοεῖτο
ᾧ· ἀντὶ τοῦ διό. ἢ ᾧ τινι
ὦιαι· ἄκραι, ἔσχατα ⟨22⟩. μηλωταί. λέγναι [85]
ὠιδάν (Eur. Tro. 514)· ᾠδήν
†ὠῖδας· τὰς μῆμ... οἰκίδας
ὠιδηκώς· οἰδήσας, φυσήσας ⟨47⟩ [89]
ᾦζει· ἐπικάθηται [91]
ὠιζυρά· ⟨ὦ⟩ μοχθηρά [93]
ὠικέτευεν· ᾤκει
ὠ(ι)κοδόμουν(· ....
.......·) οἰνοχόουν [97—99]
ὠΐσθη (δ 453)· ὑπέλαβεν, ᾠήθη [101—3]
ὦκα (Λ 447)· εὐθέως, ταχέως, ὠκέως, ὀξέως
ὠκαλέον· ταχύ, ὀξύ
ὠκαχήμεναι· ⟨ὦ⟩ λυπησόμεναι
Ὠκεανίνης· κοῦ.. τῆς (Στυγός
Ὠκεανοῖο πόρον· τὸν ἀέρα, εἰς ὃν αἱ ψυχαὶ τῶν τελευτώντων ἀποχωροῦσιν
Ὠκεανός· ἀήρ. θάλασσα, καὶ ποταμὸς ὑπερμεγέθης. φασὶ δὲ καὶ ὁμώνυμον αὐτοῦ ἐν Κρήτῃ [10. 11]
ὠκέες στρουθοί (Sappho)· ταχεῖς, εὐπετεῖς, κοῦφοι
[ad 13] ὤκειλεν τὰ αὐτά [14]
ὠκεῶν· †ἁμαρτών. ἢ ταχέων

COD. 32—35 ὠδδ— 32 cf. ὀδακτάσαι 33 ὠνησάμην 34 ἐδίδαξεν 35 ὤδδωσεν cf. ὀδῆσαι 40 ὠδεῖσα, ἐφροντ| 43 ποι 50 ὠδήσας 61 ὠδῶν, οὐδῶν 62 ὠδόσα 63 ἐν ἑαυτῷ 70 ὠέτα (cf. ἄεται, ἆ 'τα) 76 ὦ ἦδος, ὦ φίλος 78 ὠὴ ῥίψω (Eur. Cycl. 51) 84 ὦῖαι — λάγναι 90 ὠῖζει (cf. ἐπῴζειν) 112 εὐπρεπεῖς

HES. 37 ὧδ' ἂν ἔεις (Greg. Naz. C. LXII 46 p. 127 Dr.)· οὕτως γὰρ ἂν ἐσσί 38 ὧδ' ἄν· οὕτως γὰρ ἄν 48 ὠδιοῦν· φορτίον ⟨ὀδίου· φορτίου⟩ 49 ὠδίς· ὠδῖνες. τοκετοί ⟨60⟩ 51 ὠδήσας· πριάμενος ⟨ὀδήσας⟩ 54 ὠδίνει· πάσχει. λυπεῖται 56 ὠδίνησεν (Ps. VII 15)· ἐγέννησεν 57 ὠδῖνες (Λ 271 Exod. XV 4)· πόνοι, ἀλγηδόνες 58 ὠδίνων (ι 415 Eur. Phoen. 30)· κυημάτων, τοκετῶν Ad 60 ἡ τίκτουσα (Λ 269) Ad 63 [ἢ ἐμαυτῷ] 68 ὧδ' ἄφαρ (Κ 537)· οὕτω ταχέως 78 †ὠηρίχθαι· ὡρινοί. ὑπήνεμοι. ὥριμοι ⟨98⟩ Ad 80 ὠσμός ⟨Moer. 424⟩ 85 ὠΐγνυντο (Β 809)· ἠνοίγοντο, ἀνεῴγνυντο ⟨24⟩ 89 ὠΐδας· οὐδός ⟨61⟩ 91 ὠϊζύος· ταλαιπωρίας ⟨οἰζ—⟩ 93 ὠΐη· πορεύεται 97 ὠΐσατο (α 323)· ᾠήθη 98 ὤϊσχα· ὡρινά, ὑπήνεμα ⟨78⟩ 99 ὠΐσχετο (Π 428)· ἐπεσχέθη 101 ᾧ ῥα· ᾧ ἄρα, ᾧ δή ποτε 2 ὠΐστο (κ 218)· προσεδέχετο 3 ὠΐσσατο (α 323)· ᾠήθη, ἔδοξεν 10 ὠκέα (Β 786)· ταχέα 11 ὠκέας (Γ 263)· ταχεῖς Ad 13 [ὠκείλαντες ⟨ὀκ—⟩· ὁρμήσαντες, προσπελάσαντες, προσπεσόντες, ἐξοκείλαντες. καί] 14 ὠκεόν (Ξ 116)· οἰκοῦν

ὠκέως (Pind. P. III 104)· ταχέως
ὠκίδες· ἐνώτια [18]
†ὠκίεσσα· φθαρεῖσα
ὤκιμον (Eubul. p. 229)· βοτάνη εὐώδης, τὸ λεγόμενον βασιλικόν (Theophr. VII 3, 3)
ὠκίμβαζεν· ἐτάρασσεν. ἐθορυβεῖτο. ἐστραγγεύετο
ὤκιστον· τάχιστον
ὤκλαζεν· συνέκαμπτε τὰ γόνατα [24]
†ὠκλίνασαι· κλίνασαι ⟨ὀκλάσασαι? an ὦ κλίνασαι⟩ [26—28]
ὠκύαλα πτερά (Lyric.)· ὠκέα παραγωγῶς. ὡς ὠκύαλος ναῦς (θ 111) [30]
†ὠκυαγεῖς· ἐπῳδοῦν, ὧν ἡ δύναμις ἐπιφανής
ὠκυβόαι· ταχυμάχαι
ὠκύθοον (Callim. D. 165)· πόα τις ἡ τρίφυλλος καλουμένη [34]
ὠκύνει· ταχύνει, ὀξύνει [36—38]
ὠκύπορος· ταχέως πορευόμενος [40. 41]
ὠκύρ(ο)ον· ταχύτατον [43—45]
ὠκύσημον· ταχέως φανερόν
ὠκύτης· ταχύτης
ὠκύτητος· ταχύτητος
ὠλέθρευον· ἐφόνευον
ὠλέκρανον (Ar. Pac. 443 ὀλ—)· ὁ ἀγκών [51. 52]
Ὠλέναδε· ὡς ἄγραδε
Ὠλένιον· κακὸν ἢ δεινόν
Ὠλενία· πόλις Ἀχαίας
Ὠλέριον· πόλις [57]
ὠλεσίοικοι (Com. an. CCLVII)· οἱ ἄσωτοι [59]
†Ὠλία· πόλις
ὠλίβραξαν· ὤλισθον (gl. ο 535)
ὠλιγγιᾶν (Atheniens.)· νυστάζειν
ὠλιγγιά· νυσταγμὸς ἀκαριαῖός τις. καὶ ἐπὶ τῶν βλεφάρων ῥυτίδας ἔχειν ὠλίγ(γ)ας φασίν. ἢ ἐλάχιστος
ὠλιγγήϊον· ὀλίγον, βραχύτατον [65]
ὤλισθεν (Callim. fr. LXXI 6)· ἐσφάλη, ὠλίσθησεν
ὠλιτήμερος· (ὁ) ἡμαρτηκὼς τῶν ἡμερῶν
Ὠλιτός· ὁ Νηρεὺς ἥρως
ὠλιτόφρονας· (ὁ) ἀλιτροὺς τῶν φρενῶν, ἀνοήτους
†ὠλλόν· τὴν τοῦ βραχίονος καμπήν. οἱ δὲ †ἀπὸ τῶν διφυῶν. τὸ †ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ προστιθέμενον σπέρμα
ὠλοφύρετο· ἐθρήνει
ὠλυγίων· σκοτεινῶν. κακῶν. μακρῶν. ὀξέων. μεγάλων
ὦ λῷ(σ)τε· ὦ βέλτιστε
†ὠλώναντο· ἱλασσάμενον
ὠμά· τὰ παρὰ καιρὸν γινόμενα ⟨222⟩
ὠμάδιον· ὠμαδὸν καὶ ἐπ' ὤμοις καὶ τὸ ἐπ' ὤμους ὠμάδιον (Ψ 431?)
ὠμαδίς· ἐπὶ τοῦ ὤμου
ὠμαλθὲς ἕλκος (Trag.?)· πρὸ καιροῦ συναχθέν
ὠμάρτησεν· ἐπηκολούθησεν
?ὤμβρει· ὦ πονηροί, ὦ ἄθλιοι
ὦ μέλεοι (Herod. VII 140)· ὦ ἄνθρωποι
ὠμηγέροντα· τὸν μὴ καθη(ψη)μένον ἀπὸ τοῦ γήρως, μηδὲ πάνυ γέροντα [83]
ὠμηλετόν· ἐρηριγμένον
ὠμηλύσις (Hippocr.)· τὸ κρίθινον ἄλευρον, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατάπλασμα
ᾤμην· ἐνόμιζον
ὡμήρησε (π 468)· συνέτυχεν, συνήντησεν, (διὰ τὸ) εἰς τὸ αὐτὸ (ἢ) ὁμοῦ ἀλλήλοις γίνεσθαι τοὺς συναντῶντας
ὠμησταί (Λ 454)· ὠμοβόροι, ὠμοφάγοι [89]

COD. 21 ἐστρατεύετο (cf. οἰκιμβάζειν) (25 [πέδ]ῳ κλίνασαι Meineke) 29 πέτρα (31 ὠκυακεῖς, ἐπῳδούς Meinek.) 39 ὠκυπόρος 42 ὠκύριον, ταχύτητος 46 ὠκύσιμον 53 ὠλένα δέ — ἄγρα δέ 54 ὠλενί, — λεινόν 55 ὠλένια 56 πόνος 63 ἀκεραιότης 67. 69 ὠλ| cf. ἀλ— 72 cf. διωλ et ἠλύγων 73 ὠλῶϊτε 81 ὠμέλαι (Ar. Lys. 56?) 87 ὠμήρυσε — ὤμους — συναρτῶντας

HES. 18 ὠκιάων (Δ 500)· ταχυτάτων 24 ὤκλασαν (III Regg. XIX 18)· τὰ αὐτά. τὰ γόνατα ἔκαμψαν 26 ὠκριόωντο (σ 33)· ὠξύνοντο, ἐτραχύνοντο 27 ᾤκτειρεν (Λ 813)· ἠλέησεν 28 ὠκύ (Ε 106)· ὀξύ, ταχύ 30 ὠκύαλος (Ο 705)· ὠκεῖα, ταχεῖα, ταχύπλους 34 ὠκύμοροι (Ο 441)· ταχυθάνατοι, οἱ ἀώρῳ θνήσκοντες θανάτῳ 36 ὠκύπετα (Θ 42)· ὀξέως πετόμενα 37 ὠκυπόροι (ε 176)· ταχυπόροι 38 ὠκυπόροισι (Α 421)· ταχέα ῥεύματα ἔχουσι καὶ πλέουσιν 40 ὠκυπορῶν (Κ 308)· ταχυπορῶν 41 ὠκύπτερος (Ν 62)· ταχέως πετόμενος. ἢ εἰς ὀξὺ ληγούσας (πτέρυγας ἔχων) 43 ὠκυρόῳ (Ε 598)· ταχέα ῥεύματα ἐχούσῃ 44 ὠκυρόῳ· ταχέως ῥέοντι 45 ὠκύς· ταχύς 51 ὠλένες (Eur. Phoen. 307)· οἱ πήχεις τῶν χειρῶν καὶ βραχίονες. καὶ ὠλέναι ὁμοίως 52 ὠλένας (Eur. Andr. 896)· χεῖρας, ἀγκάλας 57 ὠλεσίκαρποι (κ 510)· οἱ ἰτέαι, διὰ τὸ ταχέως ἀποβάλλειν τὸν καρπόν. ἢ ὅτι πινόμενος ὁ καρπὸς ἀγόνους ποιεῖ 59 ὤλετο (Ι 413)· ἀπώλετο 65 ὦλιγε· παρεσκεύασεν ⟨ὥπλισε⟩ 88 ὠμηκότες· προθυμούμενοι ⟨ὡρμ—⟩ 89 ὠμηστής (Ω 207)· ὁ ὠμὰ κρέα ἐσθίων

ὠμίας· ὁ μεγάλους ὤμους ἔχων, ὁ εὐρύστερνος
ὠμίλει· ἐπήρχετο
ὠμίλησε· συνανεστράφη
ὠμιλήσαμεν· συνανεστράφημεν, ἢ συνανεστρέψαμεν
ὤμιλλα (Eupol. fr. VII p. 525)· παιδιά τις, ὅταν κύκλον περιγράψαντες βάλωσιν εἰς αὐτὸν κάρυα, εἶτα ἐν τῷ κύκλῳ μ.... λαμβάνει. ἢ ⟨—άνη?⟩ ἔπαθλον
?ὠμοβόρον· ὠμοφάγον (Greg. Naz.)
ὠμογέρων· οἱ μὲν τὸν ἀρξάμενον γηράσκειν, ἔτι δὲ ἰσχύοντα. οἱ δὲ τὸν μὴ λευκαινόμενον τὴν κεφαλήν, ὄντα δὲ πρεσβύτην [97]
ὠμοδάϊκτον· ὠμοσπάρακτον
ὠμοθάλυκτα· ὠμά
ὠμοθετεῖν· τὸ ἀφ' ἑκάστου μέρους τοῦ ἐσφαλμένου ἱερείου ἀφαιρεῖν ἔτι ὠμοῦ ὄντος, καὶ ἐπιτιθέναι ἐπὶ τὴν θυσίαν. ἐξηγεῖται δὲ αὐτὸς Ὅμηρος (*Α* 461)
ὠμοθετήσασθαι· ὠμῶν ἀπάρξασθαι πάντων
ὠμόθη· ὅρκοι ἐγένοντο
ᾤμοι· οἴμοι. ἐπίρρημα σχετλιαστικόν [104-6]
ὠμοκυδιᾶν· ἐπὶ τῇ τῶν ὤμων εὐεξίᾳ μέγα φρονεῖν. ἢ τῇ τάξει [8. 9]
ὠμόλι(ν)α (Cratin. fr. VIII p. 20)· τὰ ἄγρια ὀθόνια
ὡμολόγησαν· συνέθεντο
ὠμόν· ἄωρον, ἄγριον
ὠμοργόν· σκληρόν
ὠμόρξατο· ἀπεψήσατο [15]
ὠμότης (monostich. 267)· ἀπηνότης
ὠμοστράκῳ· βουτίνῳ τρυβλίῳ
ὠμοφάγους δαῖτας (Eur. fr. 475, 12)· τοὺς τὰ ὠμὰ κρέα μερίζοντας. καὶ ἐσθίοντας
ὦ μοχθηρέ (Plat. Com. p. 667)· ὦ ἐπίπονε
ὤμφυναν· ἐδόξαζον
ὠμφύνειν· ἐνδόξους ποιεῖν (cf. ὀμφ—)
ὠμφῷ· τῷ παρὰ καιρὸν γινομένῳ ⟨175⟩ [23—26]
ὦναξ (Herod. VII 141)· ὦ δέσποτα, ὦ ἄναξ
ὦναξ Παιών· ὦ βασιλεῦ, ὁ κακὰ παύων Ἀπόλλων
ὧν ἄπο· ἀφ' ὧν
ὠνάστια· ἐνώτια ⟨ὠτικά?⟩ φάρμακα
†ὠνάρχος· †δῆμψος [32]
ὠνεῖν· πωλεῖν [ad 33]
ὠνήμην· ἀπέλαυσα [35]
ὤνησεν (*ξ* 67)· ὠφέλησεν, ἔσωσεν
ὤνησις· πρᾶσις, ἀγορασία [ad 37] [38]
ὠνητιῶν (Com. II p. 809)· ἀγοραστικῶς ἔχων
ὤνητο· ὤνατο, ὤνησιν ἔσχεν
ὠνθυλευμένον (Diphil. p. 419)· τὸ διεσταγμένον ἄρτυμα, ὅπερ ἔνιοι μεμονθυλευμένον
ὤνια (Eupol. p. 550)· τὰ πράσιμα
ὠνίου (Anaxandr. p. 175)· πρασίμου, ἀγοραστοῦ (Dem. 598, 8)
ὠνίους· ἀγοραστούς [45]
ὦνον (*ο* 444 *Φ* 41)· τὸ τίμημα τῆς †τιμῆς, ἡ τιμή. ἤγουν ἡ ἀγορά
ὦνος· ὠνή, τιμή, ἡ καταβαλλομένη ἀντί τινος [48]
(ὠ)νούμενοι· ἀγοράζοντες [50]
ὠνυχισμένον (Cratin. CXXVII)· ἀφῃρημένον
ὠξυθυμώθη· ὠργίσθη ?
Ὠξώλων· ἔθνος βάρβαρων (cf. Ξώλων)
ὦ οἰοῖ· ἐπιφώνημα σχετλιαστικὸν παρὰ Ἴωσι
ᾤοντο· ὑπελάμβανον, ἐνόμιζον
ὦ οὗτος (Nicoph. com. p. 582)· ὦ αὐτός, ἢ ὦ σύ
ὦπα· ὄψις, πρόσοψις, πρόσωπον (*Γ* 158?)
ὤπαζεν (*Θ* 341)· κατόπιν ἐπάγων ἐδίωκεν
ὠπάζεσθαι· ὁρᾶν, σκοπεῖν ⟨264⟩
†ὤπαινες, ὤπαιν [61]

COD. 95 cf. ὀμοβ— 99 |εκτα 200 αὐτὸ ὁ 2 ὠμόθει 7 εὐδοξίᾳ 20 ὤμφυλαν 27 ὤνάξ 28 παίων 41 cf. βομβυλεύματα 46 ὠνόν 47 ὤνος 54 ὄγοι ⟨57 ὠπά Dor. et ὦπα?⟩

HES. 97 ὠμογέροντας (*Ψ* 791)· τοὺς τοιούτους 204 (ὠ)μο(ι)ν· τῶν ὤμων (*Ε* 622) 5 ὦμοι (*σ* 67)· τὰ μετάφρενα 6 ὤμοισιν (*Λ* 45)· ἐν τοῖς ὤμοις 8 ὠμός· ἀπάνθρωπος, ἀπηνής 9 ὠμοτόκησεν (Iob. XXI 10)· ἐδυστόκησεν 15 ὠμός· ὁ λιβανωτός. ἢ †ὁ βωμός ⟨cf. ἄμφωμος, ἄμωμον⟩ 23 ὀμωγήραϊ (*ο* 356)· τῷ πρώτης ὥρας γηράσκοντι 24 ᾤμωρεν (*Γ* 364)· ὠδύρετο, ἐστέναξεν 25 ὤμωσεν· ὅρκῳ ἔστησεν (cf. Ps. CXIX 106) 26 ὠν· ὑπάρχων. ἢ †ὄντων 32 ὤνατο (*Ρ* 25)· ἀπέλαυσεν, ὄνησιν ἔσχεν (cf. ὅτε μ' ὤνατο) Ad 33 ἀπολαύειν 35 ὠνησάμην (*Ξ* 96)· ἐμεμψάμην ⟨248⟩ Ad 37 ἡ μέμψις (ad ὄνοσις). ὠφέλεια σωτήρια ⟨ad ὄνησις⟩ 38 ὠνήσω· τὰ αὐτά 45 ὦνυ· οὕτως ⟨ὡς νῦν· ὅπως⟩ 48 ὠνησάμην (*Ξ* 95)· ἐμεμψάμην, ἐξεφαύλησα, ἠτίμησα ⟨235⟩ 50 ᾠνοχόει (*Α* 598)· ἐνέχεεν, ἐκίρνα 61 ὤπασεν (*Ι* 483)· ἔδωκεν, ἐχαρίσατο

ὦ πέπον· ὦ φίλτατε. ἄλλοι δὲ τὸν μαλακὸν τὴν ψυχὴν πέπονα καλοῦσιν. ἔνιοι δὲ ἔκλυτε, μάταιε (cf. Ζ 55)

ὦπες· ὀφθαλμοί

ὠπήσεσθαι· ὄψεσθαι

ὠπ†ωτῆρε· [διὰ φαρμάκων εἰώθασί τινες ἐπάγειν τὴν Ἑκάτην (εἰς) τὰς οἰκίας

ὤπια· ὀφρύδια

Ὦπι ἄνασσα (Callim. D. 204)· [πυρρὰ πρόθυρος, πῦρ πρὸ τῶν θυρῶν

ὠπίζετο (Σ 216)· ἐπιστροφὴν ἐποιεῖτο [69—71]

ὡπλίσατο (Ψ 301)· παρεσκευάσατο

ὦ πόνῳ πονηρέ (Ar. Vesp. 464)

ὦπται (Aesch. Prom. 996)· (ἐ)θεάθη

Ὠπός (α 429)· ὄνομα γενικῆς πτώσεως. διὸ καί τινες ἠξίωσαν ἀναγινώσκειν Ὠπός, ὡς Θρᾳκός

ὦ πόποι (Soph. OT.)· φεῦ φεῦ, παπαὶ τῶν χαλεπῶν. ἔστι δὲ ἐπίρρημα σχετλιασμοῦ ἢ θαυμασμοῦ δηλωτικόν. ὦ δαίμονες, ὦ φίλοι, ὦ θεοί (Α 254) [77]

†ὠπφρύναμαι· ηὔφραμμαι

ὥρα· τὸ ἔαρ, ἢ θέρος. ἡ μορφή

ὥρα· καιρός. κάλλος. τροπή. εὐμορφία. ψιλῶς δὲ φροντίς, ἐπιμέλεια. ὅθεν ὀλίγωρον λέγομεν τὸν ὀλίγην ἔχοντα φροντίδα [ad 80] [81. 82]

ὡραία· ἀκμάζουσα, κάλλος ἔχουσα

ὡραίᾳ τῇ ἡλικίᾳ. καὶ τῇ ὄψει

ὡραῖα (Eur. Suppl. 175)· νεκύσια. οἱ δὲ †δαιμόνια. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ γῆς ὡραίων. καὶ ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν συντελουμένων ἱερῶν

ὡραῖα θύειν· τελετή τις, ἐν ᾗ τῶν ὡραίων ἁπάντων ἐγίνοντο ἀπαρχαί

ὡραία ἡμέρα· ἡ ἑορτή

ὡραΐζεται· καλλωπίζεται [89. 90]

ὡραϊσμένη (Eupol. fr. XXIII p. 557)· καλλωπισμένη

ὡραῖον (Thuc. III 59. Plat. Criti. p. 116 b)· καίριον. καὶ τὸ ἱερεῖον, τὸ θῦμα τὸ καθ' ὥραν. καὶ ὁ τάριχος ὁ κατὰ τὸ ἔαρ συντιθέμενος (Alexid. com. p. 470)

ὡραῖον κῆδος (Trag.)· ὁ καθ' ὥραν τελευτήσας [94]

ὡραιοπώλας (Xen.)· ὁ τὴν ἀκμὴν πωλήσας. ὀπωροπώλης. ταριχοπώλης

ὡραῖος· εὔμορφος, εὔτροπος, εὐσχήμων, εὐπρόσωπος [97]

ὡραίων· τῶν πεπανῶν. καὶ ὡραίων· τῶν καρπῶν

ὡρακιᾶν· τὸ ἐν τοῖς βαλαν(ε)ίοις ἐκλύεσθαι. ἢ σκοτοῦσθαι. καὶ ὠχριᾶν

ὡρακιᾶν· λιποψυχεῖν. ἐκλύεσθαι καὶ σκοτοῦσθαι μετὰ ὠχριάσεως ἢ καὶ ἱδρῶτος. οἱ δὲ ναυσιᾶν. καὶ σκοτοῦσθαι

ὡρακιάσας (Ar. Pac. 702)· λιποψυχήσας

ὦ 'ράννα χελίδων (Sappho)· ὀροφή

†ὡρανιστήρ· ἱμάς

ὡραπολεῖν· κατὰ τὴν εἰθισμένην ὥραν ἑκάστου ἔτους ἀναπολεῖν. Ἀναπολεῖν δὲ λέγουσι τὸ τρὶς ἀροτριᾶν τὴν γῆν [305. 6]

ὠργασμένος· μεμαλαγμένος [8—12]

(ὠργιάσθη· ἐμυήθη) cf. ὀργ—

ὤργων· ἐπεθύμουν [ad 13]

ὠρδυλευσάμην· ἐμόχθησα [15]

ὦρ[ε]ες· γυναῖκες

ὤρεια· φυλακτήρια (280)

ὠρεῖν (Apoll. 171, 22)· φυλάττειν. ὅθεν καὶ ὁ θυρωρός λέγεται [19. 20]

ὠρέξατο (Eur. fr. 242)· ἐστοχάσατο. ἔλαβεν. ἐπεθύμησεν. ὥρμησεν

†ὠρέον· πηχυαῖον ⟨τετράδωρον⟩

ὦρες· πύργοι ὠχυρωμένοι. κηδεμόνες

COD. 64 cf. ὀπ(ωπ)ήσασθαι 65 τῇ ἑκάτῃ ⟨ὀπωπητῆρε?⟩ 67 ὠπιάνασσαι (cf. εὐῶπι[ον]) 73 ὦπον ὦ 75 ὁ θραικός 76 ὠπώποι — παῖον καὶ — δήμονες ⟨91 Coni. ὠρραζομένη· καλλωπιζομένη vel ὡραϊσμένη· κεκαλλωπισμένη⟩ 98 καρηῶν 99 ὡρακία, τὸν 300 ὡρ| λειπ] 1 λειπ— 2 ὠράνα, χελιδόνων ὀροφή 16 ὠρέες (cf. εὐρέεσφι et ὀρέεσσι) 23 ὦρες

HES. 69 ὠπιζόμενος· ἐπιστρεφόμενος ⟨ὀπ—⟩ 70 ὠπλή· ἡ ἐκ χειρὸς πληγή ⟨ὠτειλή⟩ 71 ὡπλίζετο (ξ 526)· καθωπλίζετο 77 ὠπυίον (Ν 429)· ἔγημεν Ad 80 οἱ δὲ φυλακτήρια ⟨ὤρεια⟩, ἢ προβλήματα 81 ὥρα γάμων (non Eur. Hel. 12)· ἐν ἀκμῇ γάμων ⟨Moer.⟩ 82 ὥρα ἔτους (Thuc. II 52)· καιρὸς ἔτους, τὸ ἔαρ, καὶ τὸ θέρος ⟨Moer.⟩ 89 ὧραι· καιροί 90 ὡραίοις· καιροῖς 94 ὡραίοντο (Β 398)· ὥρμων, ἐπορεύοντο ⟨327 et ὀρ—⟩ 97 ὡραϊσμός (Ierem. IV 30)· καλλωπισμός, κάλλος 305 ὠργᾷ· οἰστρεῖ, γαυριᾷ, ἢ πρὸς συνουσίαν ἐπείγεται, ἢ κατεπείγεται ⟨ὀρ—⟩ 6 ὠργάσαν· πηλὸν ἕτοιμον παρασχεῖν ⟨ὀρ—⟩ 8 ὤργατο· κατηπ. γῃ, καὶ ἐν ἑτοίμῳ ἦν ⟨ὡρμᾶτο⟩ 9 ὠργημένον· παρεσκευασμένον. ἕτοιμον ⟨ὡρμ—⟩ 10 ὤργητο (Thuc. II 21)· ὥριστο. ἔχρῃζεν ⟨ὤρ—⟩ 11 ὠργιᾶται· χρῄζει. ὁρίζει 12 ὠργώς· μεμηνήσας Ad 13 ἐμεμίγησαν 15 ωρέγει· δίδου ⟨L. ὀρέγει· δίδει⟩ 19 ὠρέξατο (Ε 851)· ἐξέτεινεν (cf. ὀρ—) 20 ὤρεξε (Ψ 406)· παρέσχεν, ἔδωκεν

ὤρεσσι (Ε 486 Call. Cer. 52)· γυναιξίν, ἀπὸ τοῦ συνεζεῦχθαι ἀνδράσιν [25]
ὠρεύειν· τὸ τῶν ἀγρίων νομῶν καὶ ἐθνῶν ἐπιμελεῖσθαι ⟨cf. ὀρ—⟩ [27]
ὠρέχθη· ἐπεθύμησεν
ὠρέχθησαν· ἐπεθύμησαν
ὤρη· καιρός [ad 30]
ὠρημάτων· φυλαγμάτων
†ὤρη· πάθος. οἱ δὲ πάχος καὶ παχύτητα
ὤρης· ἀκμῆς
ὠρήσαντα· φυλάσσοντα ⟨—οντα —ξοντα⟩
†ὠρήσσονται· φυλάσσονται
†ὠρητύς· †πήρωσις [37]
ὤρθευεν δέμας (Eur. Or. 397 [405])· ἀνώρθου. ἐθεράπευεν [39]
†ὠρία· τὸ πρῶτον ἀκρωτήριον τοῦ ἀστραγάλου
ὠρια(ί)νεις· ὡραΐζει [42]
†ὤριγμαι· ὠ......
ὠρίγγη· ἑώρα
ὠρίζει· ὑπνοῖ. φροντίζει, μεριμνᾷ. ὁμιλεῖ, ἀδολεσχεῖ
ὥριμον· καίριμον. ἢ τὸν καιρὸν [47. 48]
ὠρινθιᾶν· ἐπείγεσθαι εἰς ἀπύπατον [50]
ὡρισμένη· ὑπόχρεως, ἢ ὅρους ἔχουσα καταπεπηγότας ἐπὶ δανείσμασι [52]
Ὠρίων· ἄστρον οὕτω καλούμενον. ἢ ὄρνις ποιός
ὤρκυπτε· ὑπερέκυπτε ἐπαιρόμενος
ὥρμαινεν· ἐνεθυμεῖτο, ἐβουλεύετο, ἐφρόντιζεν [ad 55] [56. 57]
ὥρμησεν· ἔπεμψεν [59. 60]
ὠρνεάζετο· μετέωρον ἐπῆρε τὴν κεφαλὴν [62]
ὠροβισμένοι· κεχορτασμένοι ἀπὸ τῶν †βοῶν
ὠρογράφοι· ἱστοριογράφοι, τὰ κατ' ἔτος πραττόμενα γράφοντες. Ὧροι γὰρ οἱ ἐνιαυτοί
ὠρόθυναν· ἐτάραξαν. καὶ ἠρέθισαν [66—68]
ὧροι· οἱ ἐνιαυτοί
ὦρος· ἐνιαυτός
ὦρος (Callim.?)· ἡ νὺξ ἡ ἀπὸ Ὠκεανοῦ
Ὠροσίδης· ὁ ἀπὸ Ὠρεσίου γεγονώς. οὗτος δ' ἔστι ποταμὸς ἐν τῇ ἔξω γῇ, ὥσπερ Ὠκεανός
ὡροσκόπος· ὁ σκοπῶν τὰς ὥρας
ὤρου· φύλακος
ὤρουεν· ἐπῆγεν, ἐφώρμα
ὤρουσεν (Soph. Ant. 877)· ὥρμησεν
†ὦρρα· τηνικαῦτα [78]
ὠρτός· βωμός ⟨cf. ὀρτός⟩ [80. 81]
ὠρυγή· φωνή. θόρυβος. κυρίως δὲ ἡ τῶν κυνῶν φωνή
ὠρύεσθαι· κλαίειν. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν κυνῶν
ὠρύεται· ὑλακτεῖ [85—87]
ὤρφωσεν· ὠρφάνισεν [89—91]
ὧς· θαυμαστικὸν ἐπίρρημα. ἄλλοι οὕτως, ὁμοίως. ἀληθῶς. ἢ ὥσπερ. ἢ ἵνα. ἢ ὅτι. ἢ ὅτε. ἢ πρός. ἢ λίαν (Soph. OC. 15) [ad 92]
ὦσαι· διῶξαι. διασεῖσαι. βιάσασθαι. ἀπορ(ρ)ῖψαι (Ν 688?) [94]
ὠσάμενοι (Thuc. IV 11. VIII 25)· διώξαντες, ὠθήσαντες
ὠσάμην· ἀπωσάμην, ἐδίωξα, ὤθησα [97. 98]
ὡς ἂν οἷός τε ὦ· ὡς ἂν δυνηθῶ ....

COD. 24 ὤρεσι 31 φυγασμάτων 33 ὤρης ἀκμὴν 36 πωρητύς? an τήρησις? 38 ἀνόρθους, ἐθεράπευσεν 40 ὠρίατο, 45 ab ὦρος, ὥρα, ὄαροι 45 ὁμιλεῖ post ὑπνοῖ 51 ὑπ' οὔρεος ἢ 54 ὠρχύπετα, ὑπερέκτυπα (cf. ὀρκ— ὀρικ—) 55 ὥρμ^ε^ν^ε^ν 64 ὠριγράφοι, ἱστοριογράφοι — ἐμπυτοί 70 ὅρος 71 cf. ἀωρία, ὠρίζει 74 ὤρου· ὥρια 78 ἀπέστη 89 |νησεν 97 ὦσαν

HES. 25 ὤρετο (Μ 279)· ὥρμα 27 ὠρέοντο (Β 398)· ὥρμων, ἐπορεύοντο ⟨294⟩ Ad 30 ἢ τῷ καιρῷ (Β 741) 37 ὦρθεν· ὥρμησεν. ἀνέστη, ἢ ἀνέστησεν 39 ὥρια (ι 131)· τὰ κατὰ τὴν ὥραν γινόμενα, ὡραῖα, ἢ ὥριμα 42 ὠριγνώμενον· ὀρεγόμενον ⟨ὀριγν—⟩ 47 ὤρινεν (η 273)· διήγειρεν [ἢ ἐτάραξεν]. ἐτάραξεν. ἠρέθισεν 48 ὠρίνθη (Π 509)· ἐταράχθη 50 ὥρισεν (LXX non Eur. fr. 217)· ἔκρινεν 52 ὥριστος (Λ 288)· ἄριστος Ad 55 ἔπαινεν 56 ὥρμαινε (Α 193)· διενοεῖτο, ἐμερίμνα 57 ὥρμηνε (Φ 137)· διενοεῖτο 59 ὠρμεῖσθαι· ὁρμεῖν. τὸ πολεμεῖν ⟨cf. ὀρ—⟩ 60 ὡρμῶντο (Ι 178)· ἐξῄεσαν 62 ὤρνυτο (Γ 349)· ἀνίστατο. διήγειρεν 66 ὤρονα· τὰ ὅρια 67 ὠρῶντο· ἤθελον 68 ὦρορεν (Β 146)· ὦρσε, διήγειρεν. ἐτάραξεν. ἔπεμψεν. ἐνέβαλεν 78 ὦρτο (Ε 590)· ἀνέστη. ὥρμησεν. ἤρχετο 80 ὦρσαι (v. l. Pind. fr. inc. 3 Bckh.)· παρορμῆσαι 81 ὦρσεν (Λ 10)· παρώρμησεν 85 ὤρυξαν (Ps. XXII 16)· ἔσκαψαν 86 ὠρυόμενος (Petr. I, 5, 8)· βρυχόμενος, ὑλακτῶν 87 ὠρυομένων (Zach. II 3)· κραζόντων. κυρίως δὲ ἐπὶ λιμῷ κλαιόντων λύκων, ἢ λεόντων, ἢ κυνῶν 89 ὠρώρει (Σ 498)· [διηγέρθη 90 ὤρωρεν]· ἐκεκίνητο 91 ὠρώρεχατο (Λ 26)· ὁρμῶν ἐπετίθει Ad 92 ἢ εἰς τό. τὰ παραδείγματα εἰς τὸ τέλος τοῦ ω στοιχείου 94 ὠσάμεθα (Θ 295)· ἀπωσάμεθα 97 ὡς ἄν· ὥστε, ἵνα. ἢ ἀπεώσαντο ⟨ὦσαν Δ 535⟩ 98 ὡς ἄν τις εἴποι (Greg. Naz.)

†ὤσα τε δεῖ· ὡς ἐκ τούτου (ἀτεδή?) [401]
ὡς αὐτόν (Thuc.)· πρὸς αὐτόν
ὡσαύτως· ὁμοίως, τοιούτως
ὡς βασιλέα (Ar. Ach.)· πρὸς τὸν βασιλέα [5. 6]
ὡς δοκέει· ὡς νομίζει
ὡς ἐδόκει· ὡς ἐνόμιζεν
?ὡς εἰπών· οὕτως εἰπών
ὡς εἶχεν (Herod. VIII 107)· ὅσον ἠδύνατο, ἴσχυεν. [ad 10]. καθὼς ἔτυχεν, ἢ συνέβη
ὤσεις· ὠθήσεις [11]
ὡς ἐχῖνος ἀναβάλλει τὸν τόκον· παροιμία ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ χεῖρον χρονιζόντων
ὡς ἐκρίθη σοι· ὡς ἐφάνη σοι
ὡς ἐμέ (Xen. Mem. II 7, 2)· πρὸς ἐμέ, καθάπερ ἐμέ, ὡς ἐγώ
ὦσεν· ἀνέτρεψεν, [ad 16] ἀπέκοψεν. [ ] κατέβαλλεν
ὡς ἐνέπουσιν· ὡς λέγουσιν
ὡς ἔνι (Xen. Mem. IV 5, 9)· ὡς ἔστιν, ὡς ἐγχωρεῖ
ὡς ἐν πινακίῳ· ὡς ἐν εἰκόνι
ὡς ἔξεστιν· ὡς δυνατόν
ὡς ἔοικεν· [ad 21] ὡς πρέπει, ὡς δεῖ
ὡς ἐπίπαν· ὡς ἐπιτοπλεῖστον
ὦσέ τοι· ὦθη(σε) σοι
ὡς ἔτυχεν· [ad 24] [25]
ὡς ἔφασκεν (Soph. OT. 114)· ὡς ἔφη, ὡς εἶπεν
ὡς ἔφησθα· ὡς εἶπας
ὡς ἔφυ· ὡς ἐγένετο, ὡς ἔστιν
ὡς ἔχω· εὐθέως
ὡς ἡμᾶς (Isocr. paneg.)· πρὸς ἡμᾶς [31—34]
†ὦσιν· ὑπάρχουσιν. εἰσίν
ὡς μάλιστα (Xen. KII. I 5, 9)· ὡς ὄντα δυνατόν [37. 38]
ὡς μήτε κροῦσαι, μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βαλεῖν· παροιμία ἐπὶ τοῦ συμμέτρου τασσομένη
ὠσμός· ἀνατροπή. ὤθησις, ὠθισμός

ὡς οἶμαι· ὡς νομίζω [42—46]
ὡς οὐκ ἐξικνούμενοι· ὡς οὐχ ἥξοντες
ὥσπερ οὐφθαλμὸς Διός (Trag.)· ὡς ἀστραπή
ὥσπερ κόρας ἑλεῖν· ἐπὶ τῶν εὐχερῶν λέγεται
ὡς πρίν· ὡς πρότερον
ὡς πρὸς ἔνια· ὡς πρὸς ἄλλα, ἤ τινά
ὡς ῥα· ὡς δή [53]
ὥς σοι· οὕτω δή σοι
ὡς τὰ πολλά· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
ὥστε· καθάπερ, οὐκοῦν, λοιπόν
ὥστε γάρ· καθάπερ γάρ [58. 58a]
ὠστίζεσθαι· ὠθεῖσθαι
ὠστιζόμε(σ)θα (Ar. Plut. 330)· ὠθούμεθα, θλιβόμεθα
ὠστιοῦνται (Ar. Ach. 23)· ὠσθήσονται [62—65]
ὡσφρῶντο (Ar. Ach. 179)· συνῆκαν, ᾔσθοντο, ἔγνωσαν
ὤσχη· ὁ μετὰ κλήματος ἀμπέλου
ὦσχοι· τὰ νέα κλήματα σὺν αὐτοῖς τοῖς βότρυσιν
ὠσχοφόρια· παῖδες εὐγενεῖς ἡβῶντες καταλέγονται οἱ φέροντες τὰς ὤσχας εἰς τὸ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερόν. εἰσὶ δὲ κλήματα ἔχοντα βότρυς [70]
Ὠσχοφόριον· τόπος Ἀθήνησι Φαληροῖ, ἔνθα τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόν
ὦτα· ἀκοαί, ὠτία
ὦτα· τὰ μὴ στρογγύλα
ὠτακός· παρώνυμον εἶναί φασιν
ὠτακουστεῖ (Herod. VIII 130)· περιέργως ἀκούει
?ὦ τᾶν· ὦ οὗτος. ἀντὶ τοῦ ὦ μακάριε, ὦ βέλτιστε
ὦ τᾶν· ὦ σύ, ὦ ἑταῖρε, ὦ οὗτος, ὦ μακάριε. πρόσρημα τιμητικῆς λέξεως. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ εἰρωνείᾳ πολλάκις [78]

COD. 13 ἐκεῖνος — τρόπον 48 ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ δ. 65 ἄρρος 67 ὤσχης 68 ὦσχοι 69 ὠσχοφορεία — ὀσχὰς τῆς σκειράδος — βότρυσιν (Reclius ὀσχ—)

HES. 401 ὡς αὖ (Γ 36)· πάλιν ἐκ δευτέρου 5 ὡς δή, [ὡ δὴ αὐτοῖς. ἢ] ἐπειδή 6 ὡς δή σφιν (Λ 110)· ὡς δὴ αὐτούς Ad 10 ὡσεὶ τυχόν 11 ὡσεί τε (Ι 481)· καθάπερ Ad 16 ὦθησεν (Ο 694) ἀπώσατο (Ε 854) Ad 21 ὡς φαίνεται (Soph. OT. 1160 Moer.) Ad 24 ὡς φυάσ.. 25 ὡς ἔφασαν (κ 46)· ὡς εἶπαν 31 ὠσθείς (Ps. CXVII 13)· ἀνατραπείς 32 ὤσθησεν· ὤθησεν. ἔπρασεν 33 ὠσίν (μ 200)· ὠτίοις, ἀκοαῖς [ὠτίοις] 34 ὥς κεν (Ζ 281)· ὅπως ἄν 37 ὥς κέν τις (ρ 165)· ὅπως ἄν τις 38 ὠσμένῳ (Ps. LXI 3)· ὠθισμένῳ 42 ὡς οἷόν τι· ὡς δυνατόν (Moer.) 43 ὥς ὅγε (Δ 250)· καθὼς οὗτος 44 ὥς οἱ· ὡς αὐτῷ (Ε 84?) 45 ὥσπερ· καθώσπερ 46 ὥσπερ· καθώς, καθάπερ 53 ὡς σε· διὰ τοῦτον· ὡς ἔβαλλον Τρῶες (Δ 157) 58 ὡς στεροπά (Eur. Hec. 68) 58a (ὥστε στεροπή Λ 66)· ἀστραπή 62 ὡς φάσαν (Β 278)· οὕτως εἶπαν 63 ὥς φάτο (Α 188)· οὕτως ἔφη, εἶπεν 64 ὠσφρήθη (Genes. VIII 21)· συνῆχεν 65 ὤσφρησις· ἀέρος μετάληψις (ὀσφ—) 70 Ὠσήρ (Rom. IX 25)· ἑρμηνεύεται σῳζόμενος 78 ὠτειλαί (Σ 351)· τραύματα, οὐλαί, τρώσεις

ὠτειλή (Δ 140)· ἡ ἐκ χειρὸς τρῶσις, ἡ τραῦμα (270)

ὠτοκάταξις (Ar. fr. XXXV p. 983)· τὰ ὦτα τεθλασμένος

ὠτοκοπεῖ· κεφαλαλγεῖ, ἐνοχλεῖ λαλῶν [82]

ὡς τούς· ὡς τούτους

ὠτός (Ar. HA. VIII 12)· ὄρνεον ὅμοιον γλαυκί. οἱ δὲ νυκτικόρακα λέγουσιν [85. 86]

ὦ τύμπανα (Ar. Plut. 476)· ὦ ἐπιτήδειοι τυμπανισθῆναι

(ὠ)των· ὠτίων

Ὠφέλης· ὁ Ἐφιάλτης [90]

ὠφέλουν (Thuc. IV 75)· εὐεργέτουν

†ὠφθαλμιάσας· τὸν ὀφθαλμὸν ἐπέβαλεν

ὤφθη (Soph. OT. 509)· ὡράθη, ἐθεάθη [94]

ὦ φιλότης· ὦ προσφιλέστατε. ὦ φίλε. ὦ ἑταῖρε [96]

ὦφλε (Antiph. fr. LXXI)· κατεδικάζετο, ἐπὶ τῇ δίκῃ ὤφλησεν. καὶ τὸ ὤφειλεν

ὠφλίσκανον· κατεδικάζοντο

†ὠφρόν· ἐλαφρόν

ὠφρυωμένος· ἐπηρμένος

ὤφυια· ἡ δορά. καὶ βοτάνη τις

ὠχεῖτο· ἐκάθητο (513) [504]

ὠχέτευεν· ὑδραγώγει. καὶ ἐτάφρευεν [6. 7]

ὤχλησεν· ἐμόχθησεν. ἐκίνησεν, ἐμόχλευσεν, ὤθησεν. ἐνόσησεν

ὤχμασαν· κατέσχον, ἐδέσμευσαν (cf. Aesch. Prom. 618)

ὠχμασμένον· κατεχόμενον, δεδεμένον

ᾠχόμην· ἐπορευόμην [12]

†ὦχουν· ἐκάθηντο (503)

ὤχρα· ὠχρίασεν (—ας ἦν)

ὠχρᾶς· ὠχρίας εἶς [16]

ὦχρος (Γ 35)· ὠχρίασις, χλωρότης: χλωρός (ad ὠχρός). καὶ ὄσπριον λαθύρῳ ἐοικός [18]

ὤψ· ὄψις, ὀφθαλμός

ὤψατο· εὔξατο. ἐμαρτύρατο. (ε)ἶδεν

COD. 81 |αργεῖ 85 ἐφιμεδειασ[ης] 88 .τῶν 89 cf. ἐπωφέλης (h. e. ἐπ' ὦ 'φέλης) 91 ὠφείλουν 501 |όμενος 2 ὠφύϊα (cf. ἴφυον) 15 ὠχράς, ὠχριάσεις 17 καὶ ... ἐοικός post 515

HES. 82 ὠτοκουστής· ὁ ὑποκρινόμενος 85 Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης (Ε 385)· Ἀλωέως καὶ Ἰφιμεδείας παῖδες ..... 86 ὤτρυνε (Δ 73)· παρώρμησε, διήγειρεν 90 ὤφειλεν· (Ψ 546)· ὤφειλεν 94 †ὠφίλει· ἐπήρχετο (cf. paraph. Λ 53) 96 ὤφλημα· χρέος (ὄ—) 504 ᾤχετο· ἔφυγεν, ἀπέδρα. ἀπώλετο. ἡ ἐπορεύθη 6 ὠχλεῖ· ὠθεῖ. νοσεῖ (ὀχ—) 7 ὤχθησαν (Α 570)· ἠγανάκτησαν, ἐλύπησαν, ἐστέναξαν 12 ᾤχοντο (Δ 382)· ἐπορεύοντο 16 ὠχρήσαντα (λ 528)· ὠχριάσαντα 18 ὠχυρωμένη (Iosu. VI 4)· ἠσφαλισμένη Ad 22 ὤπτεισαν. εἶχον 28 ὤψουν (ἥψ—)· ἐμαγείρευον, [ὤπτουν] 30 ὩΣ· συνήθως (Ι 647)· μνήσομαι, ὥς (μ)' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν καὶ ὅμως (Λ 116)· ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω δόμεναι καὶ ὃν τρόπον (ψ 310)· ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ[ε]' καὶ ὁμοίως (Ι 195)· ὣς δ' αὔτως Πάτροκλος, ἐπεὶ ἴδε φῶτας, ἀνέστη καὶ ἐπεί (Κ 520)· ὡς ἴδε χῶρον ἐρῆμον, ὅθ' ἕστασαν ὠκέες ἵπποι καὶ ἡνίκα (Γ 154)· οἱ δ' ὡς οὖν εἶδον Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν καὶ οὕτως (ε 26)· ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκη(τ)αι καὶ πῶς (σ 26)· ὢ ποποῖ, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει καὶ ὅτι (Χ 10)· ἔγνως ὡς θεός εἰμι καὶ πρός· ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον καὶ θαυμαστικὸν ἐπίρρημα (Δ 157)· ὥς σ' ἔβαλον Τρῶες καὶ (Σ 107) ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν, ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο καὶ διό[ς] (Ε 204) ὣς λίπον· αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα καὶ ὅτε (Ζ 237)· Ἕκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ πύργον ἵκανε(ν) καὶ τότε (Ξ 294)· ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν ὁτὲ δὲ συναπτικὸν σύνδεσμον (γ 347)· ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμοῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε ὁτὲ δὲ ἀνακεφαλαιωτικόν (γ 194) ὥς τ' ἦλθ' ὥς τ' Αἴγισθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον ὁτὲ δὲ καὶ τὸ ὄντως (λ 427)· ὣς οὐκ αἰνότερον ἄλλο γυναικός ὁτὲ δὲ τὸ ὡς ἂν καὶ τὸ ἄχρι (δ 389)· ὥς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου ὁτὲ δὲ καὶ τὸ εὐθέως (Υ 424)· ὡς ἴδεν, ὣς ἀνέπαλτο Σοφοκλῆς δὲ Λαρισσαίοις (fr. 351) ἀντὶ τοῦ λίαν· ὡς καὶ τύραννι πᾶς ἐγγίζεται φυγεῖν καὶ Μένανδρος (CCXXXVIII)· ἔγημε θαυμαστῶς γυναῖχ' ὡς σώφρονα 31 Ὠρίων· σύστημα $\overline{\kappa\delta}$ ἀστέρων, ὃν τινες ὀνομάζουσι Βοώτην. οὓς οἱ περὶ ταῦτα δεινοὶ καταμερίζουσι καί φασι, τοὺς μὲν τέσσαρας εἶναι τρίτου μεγέθους, ἐννέα δὲ ἐν αὐτοῖς τετάρτου μεγέθους. καὶ τοὺς ἄλλους ἐννέα τοῦ πέμπτου. κεῖται δὲ τοῦτο τὸ τῶν ἀστέρων ἄθροισμα ἐν τῷ βορείῳ μέρει, ὅπερ καὶ ὑπὸ τῆς γραφῆς ὡς ἓν σῶμα Ὠρίων ὠνόμασται. ἄστρα δὲ ταῦτα λέγουσι καὶ οὐχὶ ἀστέρας, ὡς τῶν μὲν ἄστρων πλήθους σύστασιν ἐμφαινόντων, ἀστέρος δὲ τοῦ καθέκαστον λεγομένου. Καὶ τοῦ Ἀρκτούρου μέμνηται ἡ γραφή, ὃν μεταξὺ τῶν μηρῶν τοῦ Ὠρίωνος ὁρῶμεν κείμενον ἀστέρα ὑπόκιῤῥον. Παραπλησίως δὲ καὶ ἡ Πλειὰς ὀνομάζεται, ὑπὸ τῆς γραφῆς· ὡς καὶ ὑπὸ τῶν ἔξωθεν δῆλον, ὅτι παρ' Ἑβραίων πολυπραγμονησάντων τὰ ἀπόῤῥητα. ἑνῶνται δὲ καὶ ἐν τῇ Πλειάδι ἑπτὰ ἀστέρες συνεχεῖς, καὶ καταπεπυκνωμένοι πρὸς ἀλλήλους, οὐχὶ δὲ ἕξ, ὅπερ τινὲς οἴονται. κεῖνται δὲ ἐν τριγωνοειδεῖ σχήματι. ὡς οὖν ἐνταῦθα εὕρομεν τὸ ὄνομα ἐν Ἡσαΐᾳ (XIII 10) τῷ προφήτῃ, τοῦ Ὠρίωνος, οὕτω τοῦ Ἀρκτούρου καὶ τοῦ Ἑσπέρου καὶ τῆς Πλειάδος ἐν τῷ Ἰὼβ (IX 9). ὅς φησιν· ὁ ποιῶν Πλειάδα καὶ Ἕσπερον καὶ Ἀρκτοῦρον καὶ ταμεῖα νότου.

ὦψαι· ὤφθης

ὤψειον (Sophron. fr. 39)· [ad 22] περιεβλέποντο, ἰδεῖν ἐβούλοντο

†ὠψά· τὰ ὀπτητήρια

ὠψιζόμην· ὀψὲ ἐποίουν. βράδιον ἠρχόμην

ὠψίσθην· ὤψισα

ὠψισμένον· ὀψὲ τῆς ὥρας, βραδέως ἐρχόμενον

?ὠψικότα· βράδιον ἥκοντα [28]

ὠῶν· περιστομίων τῶν ἱματίων [30. 31]

COD. 22 ὤψαιον 29 ὤων 30 ἀσώφιλον ὂν 30 θαυμαστὴν γυναῖκα

ADDENDA

1. ἀβλής spectat ad Greg. Naz. Carm. LVIII 123.
2. ἄλυτον - - Soph. El. 230; leg. ἀκατάληκτον.
3. ἀπαξιοῖ - - Soph. El. 172.
4. ἀργάδες - - Arist. H. A. VIII 27, 22.
5. ἀταβέες - - Greg. Naz. C. XIV 39.
6. βοῦς μάστιξ - - Append. prov. II 49.
7. εἰ δέ τῳ - - Demosth. Or. 8, 48.
8. εἰ δή τοι - - Φ 463.
9. ἔχερσεν - - Greg. Naz. arc. VII 116.
10. ἔννοιαι πηγαί - - Proverb. Salom. XVI 22.
11. ἐν Τάραντι - - Platon. Legg. I p. 637 A (bis).
12. ἐπέγνω - - Aesch. Ag. 221, ubi μετέγνω.
13. ἐπὶ κόρρης - - Demosth. Mid. 72.
14. ἐς δῆριν - - Greg. Naz. C. VII 15 p. 223.
15. ἔρυτο non - - Soph. OT. 1351.
16. ἑσπέριος - - Callim. Iov. 87. 88.
17. εὔκηλος - - Aesch. Sept. 222.
18. ἐφέσσατο - - Rhian. ad Hom. Odyss. ξ 295.
19. λεῴ - - Ar. Avv. 1276.
20. ὁ καθείς - - Maccab. III, 5, 34.
21. ὁ ῥόδαμνος (sic) - - Iob. VIII 16.
22. οὐκ ἔσθενον - - Maccab. III 3, 8.

De aliis cf. praefatio. Itaque spuria sunt gl. 1. 5. 8. 9. 10. 14. 20. 21. 22.

Αἰαφοί] Leg. αἴαχοι· ἠχοῦντες

αἰμαχᾶναι] αἱ μαχαναί (Dor.)· αἱ ἅμαξαι

αττα] ΑΓΥΑ· ὁδὸς στενή

αὖμα] αὖμα

col. 264, 20 post 706 perge] γνήσιος ἀδελφός, ἐξ ἀμφοτέρων γονέων. αὐτόκερας

γάργα] adde ⟨cf. κερκίς⟩

γραῦς ἔριφος] adde ⟨κραυγή⟩

γροῦμος] imo στροῦμος quod novicium est teste Papasliote

δαῶμεν] cf. λαῶμεν

διῄρει s. v. διεστοιχίζετο agnoscit Schol.

ἐν αἴδῃ] cf. gloss. η 199

εὖτέ κεν εἶο] cf. κεν οἷο

ἴχνιππος] Sub ππος latere videtur τόπος, cf. λίγδα

(καθιστόρησεν· ἐθεάσατο) excidit ante καθιστῶ, cf. κατεστόρεσεν

(καμακίας [Theophr. VIII 7, 4]· τις τῶν πυρῶν) inserendum suo loco

κάρραξον] cf. βαρραχεῖν

κάσσει] cf. κλέει

(κατολιγωρήσαντες [Lys. 166, 8]· ἀμελήσαντες) adde suo loco. Cf. 1880

col. 1180 leg. παναθήναια

νῶψ] forte νῶροψ, cf. Eustath. Il. 827, 28

σίμωρ] Beckmann Geschichte der Erfindungen V 1, 51 adnot. *cismum* intellegit, quem hodierni quoque Tatari *symron*, *dschymbura* vocitant.

Adornanda hac Hesychii editione minore quid efficere studuerim, quamquam et ipsa mutata libri inscriptio indicat et facile adsecuturos esse spero, quibus rationes meas in *quaestionibus Hesychianis* relatas satis probavero, tamen, cum neque rationis neque veritatis vim tantam esse videam, ut, quae praescribant ipsae, cito credantur, hac etiam epilogi occasione utar, ut quoad fieri brevissime possit, consilium meum aperiam. In confesso est philologorum, qui quidem recte uti Hesychio didicerint, perexiguum esse numerum. Neque id mirum. Sciat enim oportet, qui a lapsu in hac re admodum proclivi sibi cavere velit, et quarum glossarum omnino aliquis usus esse possit, et quando quibusque liceat uti, ne nostram ut aiunt occasionem petamus ex veterum scriptorum incommodo, quos, cum emaculare conamur, Hesychianis sordibus foedissime inquinamus. Hoc igitur ut tandem dediscerent philologi, librario persuasi, ut Hesychii denuo edendi mihi copiam faceret, vel potius non Hesychii, sed Diogeniani a tachygraphi Alexandrini aliorumque interpolatorum accessionibus liberandi, adiecta tamen critica supellectile, glossarumque spuriarum catervis in ima quoque pagina congestis, iamque rem molestiorem quam difficiliorem ita mihi administrasse videor, ut facilius credam etiamnunc inter Diogenianea inventum iri nonnulla ab Hesychio illata, quam huic temere adsignata esse, quae Diogeniano erant relinquenda. Imo ne quid dissimulare videar, scio in illam partem aliquotiens me invito peccatum esse, veluti sero vidi col. 1157 verba *οὐκ ἔσθενον* e III Maccab. 3, 8, col. 658 *εὖτ' ἐπυκάσθη*, quod *εὖτε πυκασθῇ* scribendum, e Greg. Naz. Carm. XIII 13 p. 58 Dronk. petita esse, unde etiam gl. *θυμὸν ἔδων, κῶμα, κεκαφηότι, ἐνομόρξατο, ἐδέμ, ὁ βρισαύχην, ἤχλυσεν* illatae sunt. Sed talia spero fore, ut ab infirmitate memoriae benevolam inveniant excusationem. Molestius ipse ferrem, si quid Diogeniani integritati a me detractum esse demonstrari posset. Quamquam an possit dubito, nisi forte hodieque diffidimus Hesychio ad Eulogium ipsi intolerantius de Diogeniano a se locupletato glorianti. Illata vero sunt 1) glossae Homericae, quotquot ignorat Apollonii Sophistae lexicon 2) proverbiorum explicationes verbosiores quarum cum Zenobianis appendicibusque Bodl. Vatic. Coisl. manifesta est consensio 3) ex amplioribus Atticistarum lexicis excerpta aliquot 4) frustula nonnulla ex onomastico aliquo Polydeuceo persimili delibata. Quibus accedunt, quae in apographum ab Hesychio factum ab aliis demum nescio quibus invecta sunt 5) Moeridea tantum non omnia 6) Gregorii Nazianzeni glossae aliquam multae, aliaeque ad Philonem Iosephum Agathiam alios referendae 7) glossae quae dicuntur scripturariae 8) gl. Romanae et inferioris Graecitatis portenta 9) permagna glossarum Euripidearum pars eaque expositionum insipientia et scripturae fatuitate conspicua 10) denique lemmata omnia prodigiosius corrupta,

Digitized by Google

quam quae videri possint librarii erroribus imputanda esse. Hanc igitur glossarum colluvionem, cum diutius in castris Pamphileis turbas efficere nefas ducerem, summa adhibita iudicii severitate exterminavi, non solum ubicunque confusus ordo exposceret, sed etiam ubi literarum series non interrupta repugnare videretur: ut iam spondeam mihi in Diogeniano nostris lucubrationibus restituto superesse perpauca, quae a Pamphilo non sint profecta, quae Alexandrinorum ingenio sint indigna, omnino nulla. Quod licet fortasse flocci pendant, quibus hucusque in Hesychio promptum ineptiarum suarum praesidium paratum erat, iustiores doctrinae Alexandrinae aestimatores eo maioris auguror pensuros esse quo citius intellexerint, amplius caussam non esse, cur talis Diogeniani fides sibi in dubium veniat. An recte nos Pamphileos agros ab Hesychiano terminasse dubitemus quin gravius argumentum proferri non possit hoc ipso, quod cum in glossis, quas insiticias dicimus, plerumque lectio sit impeditissima et quibusvis scripturae vitiis deformis, in altera glossarii parte ea, quam Diogenianum inscripsimus, et lectio multo sit expeditior nec saepius aut gravius a librario pessum data, quam in optimis quibusque libris mss. usu venit. Mihi quidem haec res tanti momenti esse visa est, ut secus quam in proecdosi factum vides, Diogenianum quidem a librariorum erroribus pro virili parte defenderem, suique similiorem reddere niterer, sed Hesychio eiusque interpolatori recentiori suos errores relinquerem ad unum omnes, tum ne quid erga ingeniola Graeculorum istorum secus committerem, tum quo, quid distent aera lupinis, facilius posset intellegi. Itaque hanc ob caussam Diogenianum ad libri Marciani fidem emendavi, lectionis discrepantia in imis marginibus subnotata, Hesychiana contra cum omnibus scripturae mendis ex eiusdem libri auctoritate cura exactissima expressi, ita tamen ut adscripto loco respecto Hesychium etiam emendaturis viam praeirem, neque de Diogeniano in posterum bene merituros celarem de multitudine glossarum in offensiones sane quam gravissimas incurrentium. Nam et glossae sunt complusculae, quarum aut scriptura aut explicatio est dubitabilis, nec minor cum earum sit numerus, quae, quod archetypi scripturam evanidiorem non satis intellegeret Hesychius, aut locum alienum occuparunt, aut bis terve diverse scriptae reperiuntur, tum ne desunt quidem de quarum auctore ut dixi ambigas.

Itaque lectorum commodo etiam in hac re prospiciendum mihi esse ratus glossas explicationesque de scriptura suspectas ubique hoc signo † notavi, ex fuga revocatas hoc (.....), ambiguas denique, quarum pleraeque aut Euripideae sunt aut propter ordinem turbatum suspectae, interrogationis notula (?) insignivi. Numeros uncinis [ ] inclusos in locum glossarum proscriptarum suffectos esse nemo non videt. De spuriis ipsis quibus siglum HES praefixi nihil habeo quod addam. Poteram quidem etiam additamentis Hesychianis recentiorum grammaticorum interpolationes eximere, sed laboris pretio non satis digno tempus terere nolui. Nam Aristarchi λέξεις Homericae, in quibus propria Hesychii virtus cernitur, etiam sic facillime possunt erui, quemadmodum glossae biblicae, ab inter-

Digitized by Google

polatore Byzantino infarctae, iam pridem ab aliis sunt seorsim editae, Euripidearum vero in emendandis poetae fabulis nullam omnino esse utilitatem in *quaestionibus* evincere meminimus.

Satis dictum de instituti nostri parte altera, qua id effectum voluimus, ut Diogeniano nobis uti liceat non interpolato. restat ut paucis exponam de altera libri dote, qua ne quis abuti glossographo nostro possit a nobis praecautum esse arbitror. Abutuntur vero, opinor, qui ad eius auctoritatem provocant in emendandis poetis scriptoribusque a Pamphilo non respectis. Quid enim Pamphilo cum Apollonio Rhodio, quid cum Arato Oppiano Pindaro et, ut ad inferiora tempora descendam, cum Dionysio Halicarnassensi vel Plutarcho? Nihilo tamen minus plerosque veterum auctorum editores sic uti Hesychio video, quasi omnium cuiusvis scriptoris glossarum sit conciliabulum. Itaque huic etiam errori ut in brevi occurrerem, glossarum plurimarum auctoritate meo adauxi, ut scriptorum respectorum locos intra hamulos apponerem, quorum, si quis indicem composuerit, notum habebit universum veterum poetarum scriptorumque coetum, quorum monumenta emendaturo ipsi ad Diogeniani auctoritatem provocare sit tutissimum. Sunt vero ex epicis hi: Homerus Hesiodus Antimachus (Choerilus) Callimachus Nicander Theocritus, e iambographis Archilochus et Hipponax, lyrici excepto ut videtur Pindaro omnes, e tragicis praeter tres principes Io et Achaeus, e comicis Epicharmus Sophro Dinolochus Blaesus et Atticae comoediae poetarum pars maxima, historicorum principes, quibus in cumulum accedunt Hecataeus Ctesias Theopompus, e philosophis Democritus Heraclitus Plato Aristoteles et Theophrastus, nisi quod horum physica tantum respiciuntur, Attici oratores decem et medicorum deus Hippocrates. Iam vero in apponendis horum fontium testimoniis hanc mihi legem scripsi, ut his tantum articulis ea adicerem, quos glossarum vices explere certo scirem nunquam vero aut dubitanter appingerem, ubi mihi *ὀνομασίαν* potius quam glossam agnoscere viderer. Nam glossaria complurima et *ὀνομασιῶν* farragines aliquot a Pamphilo in unum corpus conflata esse in *quaestionibus Hesychianis* ad liquidum ni fallor demonstravimus. Quod uni glossae aliquotiens plura addita sunt scriptorum testimonia (col. 503, 6, 1893. 586, 23, 4767), hoc scito non tam ambigui esse iudicii quam diligentiae accuratioris indicium, cum certo cretius sit a Diogeniano totidem eiusdem vocabuli explicationes consignatas esse, quot in fontibus Pamphilo antiquioribus illustrabantur singulorum scriptorum loci respecti. Minoris sane referebat spuriarum quoque glossarum fontes reclusisse, renunciare tamen ne huic quidem officio volui, non tam ideo quod fontes nonnullos a me primo reclusos esse gloriarer, quam quod sponsore glossulae patefacto simul impostoris fraudem detegi viderem. Praeterea glossarum Homericarum explicationes Aristarcheae dignae videbantur, quae accuratius, quam in editione Albertina factum est, ad singulos Homeri versus referrentur.

Scribebam Ienae cal. Mart. a. MDCCCLXIIII.

Digitized by Google

Digitized by Google